

Tiêu Đỉnh
Tru Tiên
(Quyển 1)

Tự chương (Đè tựa)

"Tru Tiên" là tiểu thuyết giả tưởng thần tiên kiếm hiệp do ngòi bút sắc bén mới nổi là Tiêu Đỉnh trứ tác.

Từ khi xuất hiện vào năm 2003, "Tru Tiên" đã gây một làn sóng lớn trong văn học Trung Quốc, cùng với "Phiêu Diểu Chi Lữ", "Tiểu Bình Truyền Kỳ" tề danh "Tam đại kỳ thư Internet", thậm chí được xếp vào hàng những tác phẩm kinh điển, sánh ngang với các tiểu thuyết của Kim Dung, Cổ Long, và Hoàn Châu Lâu Chủ. Trong một siêu thị sách ở Thiên Tân, một nữ sinh trung học đã chỉ vào cuốn "Tru Tiên" mà nói với bạn: "Đời này tớ sống vì Tru Tiên". Từ đó có thể thấy được phần nào sức hấp dẫn của bộ tiểu thuyết này.

Trong tiểu thuyết giả tưởng "Tru Tiên", Tiêu Đỉnh đã sử dụng bút pháp tiểu thuyết võ hiệp truyền thống để dẫn dắt câu chuyện, đưa nội dung chính là tình cảm lồng vào trong một thế giới quỷ ma. Giữa máu đỏ và chiến tranh, tình yêu trong sáng tươi đẹp mỗi lần xuất hiện đều đem theo vầng hào quang rọi sáng cả bầu trời.

Thế gian ngày nay, chính đạo đang mạnh, tà ma tránh lui. Vùng đất trung nguyên sơn linh thủy tú, nhân khí cường thịnh, sản vật phong phú, là nơi chiêm cứ bền vững của các chính phái, trong đó đặc biệt có ba phái lớn đứng đầu, là Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phản Hướng Cốc.

Câu chuyện này, bắt đầu từ "Thanh Vân Môn". Trương Tiểu Phàm, nhân vật

chính, là một thiếu niên bình thường, nhưng vận mệnh đã cợt đùa với hắn không chỉ một lần... Ý nghĩa duy nhất giúp hắn tồn tại là tình yêu, tình yêu là tinh phao cứu mệnh, là tín ngưỡng và tôn giáo duy nhất của đời hắn. Qua sự vật vã của Trương Tiểu Phàm, mới thấy sự trưởng thành của một người đàn ông gian nan biết bao. "Tru Tiên" thực chất là một bộ tiểu thuyết nói về sự trưởng thành, nói về tình cảm. Soi vào số phận Trương Tiểu Phàm, ta tìm thấy phần nào đó số phận riêng ta...

Lời tựa được Alex viết tặng...

Thời gian: không rõ, có lẽ là rất rất xa xưa trước kia.

Địa điểm: Thần Châu hạo thổ. (1)

Từ thời thái cổ, nhân loại đối với thế giới quanh mình, thảy những sự kỳ dị, chớp loè sấm động, gió dữ mưa to, thiên tai nhân họa, thương vong vô số, lũ lụt khắp nơi, tuyệt không phải những sự sức con người có thể làm được, có thể chống cự được. Bèn cho rằng trên chín tầng trời có chư vị thần linh, dưới chín tầng đất có dồn đống âm hồn, diêm la điện phủ.

Vì vậy truyền thuyết thần tiên lưu lại hậu thế. Chẳng biết bao nhiêu con dân loài người, thành tâm khẩu đầu, cứ hướng về những thần minh do trí óc mình tưởng tượng ra mà lễ lạt cúng bái, cầu phúc tố khổ, hương khói rất thịnh.

Từ xưa tới nay, người thường chẳng ai là không chết. Nhưng thế nhân đều ham sống sợ chết, mỗi khi nói đến địa phủ diêm la, thì thường thêm thắt bao điều ghê sợ, rồi nảy ra cái thuyết trường sinh bất tử.

So với những giống loài sinh linh khác, con người thể chất kém, nhưng lại là linh trưởng của vạn vật, đó tuyệt không phải là lời nói giả. Với động lực săn đuổi sự trường sinh, hết đời này sang đời khác, những kẻ thông minh chí sỹ, người trước nǎm xuống người sau đứng lên, đổ hết tinh lực suốt kiếp, vẫn căm cụi đi tìm...

Cho mãi đến nay, tuy vẫn chưa tìm thấy sự trường sinh bất tử, nhưng có một số nhà tu chân luyện đạo đã nhìn thấu được thiên địa tạo hóa, lấy thân phận của người phàm để điều khiển những thế lực bất trắc, nhờ sức các loại bảo bối thần bí, dụng cụ làm phép, có thể khiến lung lay cả trời đất với uy lực sấm sét.

Nhiều vị tiên bối đắc đạo cao thâm, truyền thuyết kể họ đã sống lâu hàng ngàn năm không chết. Người đời cho rằng vậy là đắc đạo thành tiên, nên càng ngày càng có thêm nhiều người lao vào con đường tu chân luyện đạo.

Thần Châu hạo thổ rộng lớn khôn cùng. Duy chỉ có vùng đất Trung Nguyên là phì nhiêu phong mỹ nhất, tám đến chín phần mười dân cư trong thiên hạ đều sống tụ lại đây. Những vùng hoang địa ở Đông Nam Tây Bắc, núi cheo leo sông hung dữ, nhiều mãnh thú ác điểu, nhiều hú trướng độc vật, cũng nhiều loài man di mọi rợ, ăn lông ở lỗ, hiếm thấy dấu vết con người. Tương truyền trong nhân gian từ xưa, có những di chủng hồng hoang sót lại trên nhân thế, nấp trong thâm sơn mật cốc, họ đến vạn năm, nhưng chưa có ai nhìn thấy.

Cho đến ngày nay, những người tu chân luyện đạo trong nhân gian, phần lớn đều như cá diếc qua sông, nhiều không đếm xuể. Thần Châu hạo thổ rộng lớn, kỳ nhân dị sỹ đông đúc, cách thức tu chân luyện đạo cũng vô số, chẳng hề giống nhau. Chưa tìm ra cách nào để trường sinh, nhân gian đã hình thành các môn các phái, có chính có tà. Từ đó nổi lên những quan điểm riêng, rồi đấu đá lẫn nhau đến nỗi tranh phạt giết chóc diễn ra vô số kể.

Khi sự trường sinh bắt tử xem ra xa xôi quá không nắm bắt nổi, thì những sức mạnh có được nhờ tu luyện dần trở thành mục tiêu của rất nhiều người.

Thế gian ngày nay, chính đạo đang thịnh, tà ma tránh lui. Vùng đất trung nguyên sơn linh thủy tú, nhân khí cường thịnh, sản vật phong phú, là nơi chiêm cứ bền vững của các chính phái, trong đó đặc biệt có ba phái lớn đứng đầu, là Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phân Hương Cốc.

Câu chuyện này, bắt đầu từ "Thanh Vân Môn".

Chú thích:

(1) *Thần Châu hạo thổ*: Thần Châu là mỹ danh cũ chỉ Trung Quốc, hạo thổ chỉ mảnh đất rộng lớn mênh mông.

Chương 1

Thanh Vân

Dãy núi Thanh Vân nguy nga sừng sững, hùng cứ Trung Nguyên, phía bắc núi có một dòng sông lớn tên gọi Hồng Xuyên, phía nam là trấn quan trọng "Hà Dương Thành", chẹn lối chốn hiểm yếu của thiên hạ, vị trí địa lý hết sức trọng yếu.

Núi Thanh Vân kéo dài liên tục trăm dặm, nhấp nhô trùng điệp, có bảy ngọn cao nhất, vươn ngập trong mây, ngày thường chỉ thấy mây trắng vờn quanh sườn núi, không nhìn được đỉnh ngọn. Núi Thanh Vân có rừng rậm rạp, có thác đổ, vách núi dị kỳ, chim quý thú lạ rất nhiều, cảnh quan âm u hiểm trở, nổi tiếng trong thiên hạ.

Nhưng còn nổi tiếng hơn, là một môn phái tu chân trên núi này - Thanh Vân Môn.

Thanh Vân Môn có lịch sử rất lâu đời, từ khi sáng lập đến giờ đã hai ngàn năm có lẻ, đứng đầu trong hai phái chính tà hiện nay.

Nghe nói tổ sư khai võn là một thầy tướng trong giang hồ, nửa đời thất vọng, buồn bức bất đắc chí. Năm 49 tuổi, ngao du khắp nơi, trên đường đi qua núi Thanh Vân, vừa nhìn đã nhận ra nơi đây có vẻ thiêng liêng kỳ tú, tụ được linh khí của trời đất, là một nơi tốt đẹp vào bậc nhất. Lập tức đăng sơn, ăn gió nằm sương, tu chân luyện đạo, chưa được bao lâu, lại tìm được một quyển sách cổ không tựa đề trong một hang sâu bí mật, trên đó ghi chép những thuật pháp môn kỳ ảo, thâm thuý cao xa, mà lại diệu dụng vô cùng, uy lực cực lớn.

Thầy tướng nọ được mỗi kỳ ngộ này, dốc lòng tu tập. Thẩm thoắt hai mươi năm, có chút tựu thành, bèn xuất núi. Trải qua mấy trận mưa gió giang hồ, tuy không thể độc bá thiên hạ, nhưng cũng trở thành người hùng một phƯơng. Bèn ở trên núi Thanh Vân, khai tông lập phái, đặt tên "Thanh Vân". Vì nội dung trong quyển sách không có tựa đề kia rất gần với đạo gia, nên ông ta bèn phục trang đạo nhân, tự xưng hiệu Thanh Vân Tử, đệ tử đời sau tôn xưng là Thanh Vân Chân Nhân.

Thanh Vân Tử thọ 167 tuổi, sinh thời thu nạp mười đệ tử, lúc lâm chung có dặn rắng: "Ta nửa đời đã học đến tận cùng về tướng thuật, tinh yếu nhất chính là tướng phong thủy. Núi Thanh Vân này là linh địa hiếm có trong nhân gian, phái Thanh Vân ta giữ ngọn núi này, về sau nhất định sẽ hưng thịnh, các ngươi quyết không thể bỏ được. Nhớ lấy, nhớ lấy!"

Lúc ấy mươi đệ tử đều gật đầu, tin tưởng chắc chắn rồi, Thanh Vân Tử mới nhắm mắt tắt nghỉ. Không ngờ trong vòng một trăm năm sau đó, chẳng biết là có phải ý trời ghẹo người, hoặc căn bản là Thanh Vân Tử tướng thuật không tinh, Thanh Vân Môn không chỉ không phát triển, mà mỗi ngày một suy vi.

Trong mươi đệ tử, có hai người chết sớm, bốn người bỏ mạng trong những cuộc huyết sát giang hồ, một người tàn phế, một người mất tích, chỉ truyền lại hai chi phái.

Trải qua năm mươi năm, trong vòng một trăm dặm quanh núi Thanh Sơn đã xảy ra những thiên tai địa chấn chưa từng có, ngập lụt khủng khiếp, đất rung núi chuyển, tử thương vô số, lại dứt tuyệt đi một chi phái. Mà còn lại mỗi một người, nhưng tư chất có hạn, bản lĩnh thấp kém, vốn chẳng thể khôi phục được phong quang năm xưa của Thanh Vân Tử, lại còn vì duyên cớ quyển sách cổ kia, kích động kẻ thù bên ngoài đến tranh đoạt, mẩy phen huyết chiến, nếu không phải là nhờ mấy pháp bảo lợi hại mà Thanh Vân Tử để lại, thì e rằng Thanh Vân Môn đã bị người ta diệt tận rồi.

Tình cảnh này kéo dài đúng bốn trăm năm, Thanh Vân Môn không hề khởi sắc, hầu như có thể dùng từ "ngắc ngoài" để hình dung. Đến phút cuối, thậm chí còn bị người bắt nạt đến tận cửa nhà, trong bảy ngọn núi cao của Thanh Vân, ngoài ngọn chính Thông Thiên Phong, sáu ngọn còn lại đều bị ngoại địch chiếm hết, trong đám ngoại địch đó còn có cường đạo hán phi, lẩy làm cứ điểm, cướp bóc bốn phƯơng, hoành hành ngang ngược.

Những người không rõ nội tình phần lớn đều hiểu nhầm, cho rằng Thanh Vân Môn đã sa sút mất rồi, mặc dù đệ tử Thanh Vân giải thích rất nhiều, rằng cũng có lòng giết địch, hiềm nỗi lực bất tòng tâm, thật đáng thương. Đến nay nghĩ lại, lúc ấy quả thực là quãng thời gian cay đắng nhất của cả phái Thanh Vân.

Mãi cho đến thời điểm một nghìn ba trăm năm trước, tình hình mới có thay đổi.

Có lẽ là tướng thuật của Thanh Vân Tử rốt cục cũng hiển linh, hoặc là trời già mệt rồi, không muốn trêu cợt Thanh Vân Môn nữa, đến lúc ấy, trong đám truyền nhân

đời thứ mười một của Thanh Vân Môn, lại xuất hiện một nhân vật tuyệt luân, kinh thế hãi tục đứng lên dẫn dắt - Thanh Diệp Đạo Nhân.

Thanh Diệp tục gia họ Diệp, vốn là một thư sinh nghèo khổ, thiên tư đĩnh ngộ hơn người, nhưng ứng thí rất nhiều lần mà không trúng, sau này cơ duyên xảo hợp, được Vô Phương Tử chưởng môn đời thứ mười của Thanh Vân Môn thu làm đệ tử, lúc ấy tuổi mới 22.

Sau khi Thanh Diệp nhập môn, chỉ qua một năm đã lĩnh hội quán thông hết thảy những kiём thuật pháp đạo do Vô Phương Tử truyền cho, độc chiếm hàng đầu trong đám đệ tử. Lại qua một năm, đến Vô Phương Tử cũng chỉ có thể dựa vào sự tu hành thâm hậu mới cỗ gắng đánh được ngang tay với y. Vô Phương Tử vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, quyết định lấy quyển sách cổ mà tổ sư truyền lại đem cho Thanh Diệp tự tham tường tu tập. Thanh Diệp bèn bế quan ở Huyền Nguyệt Động đằng sau ngọn Thông Thiên Phong, lần bế quan này kéo dài mười ba năm.

Nghe nói lúc y phá cửa thoát ra, là vào một đêm trăng tròn. Đêm ấy trăng lạnh treo cao, cả ngọn Thông Thiên Phong núi Thanh Vân sáng rực như ban ngày. Thốt nhiên cuồng phong ập tới, đằng sau núi lại có tiếng hú ngân dài, vang động đến trăm dặm, ai nghe thấy không khỏi biến sắc. Sau, có ánh sáng tốt lành tím nhạt dâng lên ngập trời, một tiếng động cực lớn, Huyền Nguyệt Động phủ rộng rãi sáng tỏ, Thanh Diệp râu tóc bạc hết, mặt điểm nụ cười, thân mình có thanh quang, chậm rãi bước ra, mọi người kinh ngạc, tưởng đã thành tiên.

Sau đó, Thanh Diệp chính thức xuất gia, lấy họ Diệp của mình, thêm vào chữ Thanh trong Thanh Vân, lấy tên là Thanh Diệp.

Ngày hôm đó y cười bái biệt ân sư Vô Phương Tử, nói: "Sư tôn xin hãy đợi, đệ tử đi làm mấy việc, một ngày là sẽ quay về."

Mọi người không rõ ý tú, một ngày đêm sau Thanh Diệp chống kiém quay về, ngoại địch ở sáu ngọn của Thanh Vân đã bị mai phục chém sạch. Thanh Diệp Đạo Nhân đạo pháp thâm sâu, thủ đoạn tàn độc, một thời gian đã danh động thiên hạ, thanh thế của Thanh Vân Môn đại thịnh.

Lại qua một năm, Vô Phương Tử đem chức vị chưởng môn truyền cho Thanh Diệp, còn mình thì chay tịnh thanh tu, không lý đến những chuyện lặt vặt trong môn nữa. Thanh Diệp chấp chưởng rồi, dốc sức vì môn phái, hết lòng trợ giúp đồng môn, nghiêm khắc tuyển chọn truyền nhân, lại nhờ những điều đã lĩnh hội được từ quyển sách cổ, có được cái uy quý thần vô lượng.

Thanh Vân Môn từ đó ngày một tăng tiến, trong vòng 50 năm, đã trở thành trụ cột trong chính đạo, thêm hai trăm năm sau, đã trở lãnh tụ của các môn các phái chính đạo.

Thanh Diệp Chân Nhân thọ đến 550 tuổi, cả đời thu nạp đồ đệ rất nghiêm khắc, chỉ truyền thụ cho có bảy người, chia bảy ngọn núi cho họ, lệnh cho thất chi phái cùng nhau truyền hương hoả. Trong đó trưởng môn ngụ ở ngọn chính Thông Thiên Phong, là chi phái trọng tâm.

Cho đến nay, đệ tử của Thanh Vân Môn đã gần một nghìn người, cao thủ như mây, thanh uy hiển hách, cùng với Thiên Âm Tự, Phan Hương Cốc tề danh tam đại môn phái. Chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, công tham tạo hoá, siêu phàm nhập thánh, là một nhân vật tuyệt thế bậc nhất đương thời.

Dưới chân núi Thanh Vân, ở phía Tây Bắc cách Hà Dương Thành chừng 50 dặm, có một thôn nhỏ tên là Thảo Miếu.

Thôn này có hơn bốn mươi hộ dân, tính tình thuần phác, dân cư phần lớn sinh sống bằng cách lên núi đánh củi bán cho Thanh Vân Môn đổi lấy ngân lượng.

Ngày thường thôn dân thường thấy đệ tử Thanh Vân Môn đi tới đi lui, phần nhiều thần kỳ, đối với Thanh Vân Môn rất là sùng bái, coi như tiên gia đắc đạo. Mà Thanh Vân Môn từ xưa đến nay thường chiêu cỗ dân chúng quanh vùng, với thôn dân ở đây cư xử cũng không tệ.

Hôm ấy, trời âm u, mây đen trùi thấp, khiến người ta có cảm giác nặng nề nghẹn thở.

Từ thôn Thảo Miếu nhìn ra, núi Thanh Vân sừng sững xuyên thăng lên trời, ngọn cao vách cheo leo, âm thầm dữ tợn. Chỉ có điều, thôn dân đời đời ở đây, cảnh tượng ấy đã nhìn quen không biết bao nhiêu lần, nên cũng không để ý, còn bọn trẻ nhỏ chưa biết gì thì càng không phải nói.

"Xú tiểu tử, mi chạy đi đâu đó?"

Một tiếng la mắng, kèm theo là mấy hồi cười cợt, phát ra từ miệng một đứa trẻ lớn hơn. Nó lõi 12, 13 tuổi, mi thanh mục tú, dẫn theo chừng bốn, năm đứa bé con cả trai cả gái, đuổi theo một thằng nhỏ khác chạy phía trước. Thằng nhỏ ấy nom bé hơn nó chừng hai tuổi, người thâm thấp, mặt mũi hờn ha hờn hở, đang dốc sức chạy đi, vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại nhăn mặt trêu.

"Trương Tiểu Phàm, mi muốn tốt thì đứng lại!" đứa trẻ chạy theo cao giọng gọi.

Thằng nhỏ chạy trước, tên gọi Trương Tiểu Phàm "xì" một tiếng, vừa chạy vừa kêu: "Mi làm như ta là đồ ngốc vậy!" Nói đoạn lại còn chạy nhanh hơn.

Trên đường đuổi bắt, mấy đứa trẻ càng lúc càng chạy gần đến toà miếu cỏ vừa cũ vừa nát ở phía đông thôn. Từ ngoài nhìn vào, toà miếu cỏ này rách nát không thể chịu được, chẳng biết là đã trải qua gió mưa mấy kiếp.

Trương Tiểu Phàm chạy đầu tiên xôngtot vào, ai ngờ không chú ý, lại vấp phải ván cửa, tòm một cái, ngã lộn nhào.

Mấy đứa trẻ đãng sau mừng rỡ, nhao nhao lao lại, đè lên mình thằng nhỏ, đứa bé mi thanh mục tú kia vẻ mặt đắc ý, cười bảo: "Bị ta bắt được rồi! Lần này mi chẳng có gì để nói nữa, phải không nào?"

Ai ngờ Trương Tiểu Phàm đảo mắt kỳ dị, nói: "Không tính không tính, mi ám toán ta, tính làm sao được?"

Đứa trẻ kia ngạc nhiên, lật lùng bảo: "Ta ám toán mi lúc nào?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Giỏi lắm Lâm Kinh Vũ, mi dám nói cái ván cửa này không phải là mi đặt ở đây ư?"

Đứa trẻ tên gọi Lâm Kinh Vũ kia hét to: "Đời nào có chuyện ấy!"

Trương Tiểu Phàm chửm miệng, nghiêng đầu, có vẻ nhất định không đầu hàng, không khuất phục.

Lâm Kinh Vũ tức khí bốc lên đầu, một tay chẹn lấy cổ nó, giận dữ bảo: "Nói rồi bắt được là phải nhận thua, mi phục hay không phục?"

Trương Tiểu Phàm chẳng hề lý đén.

Lâm Kinh Vũ sắc mặt đỏ bừng, vận sức vào tay, hét lớn: "Phục hay không phục?"

Khí quản của Trương Tiểu Phàm bị nó bóp chặt, hô hấp dần dần khó khăn, sắc mặt bắt đầu bầm lên, nhưng nó tuổi tuy nhỏ, tính khí lại rất quật cường, cứng cỏi không hề kêu một tiếng.

Lâm Kinh Vũ thì càng lúc càng giận, lực ở tay càng lúc càng lớn, miệng thì cứ lặp đi lặp lại: "Phục hay không phục? Phục hay không phục? Phục hay không phục?!"

Lúc ấy bọn trẻ kia thấy cũng không đúng, bèn lặng lẽ co rúm lại với nhau, chỉ còn trơ hai đứa bé non dại, vì tranh cãi, rồi do cái tính quá khích của đôi bên, đều cứ gan lì mãi.

Có vẻ một trường đại họa sắp xảy ra, thốt nghe góc sâu trong miếu cỏ niệm phật hiệu, rồi có người nói: "A di đà phật, mau mau dừng tay."

Một nắm tay khô xác, xé qua làn không lao đến, thò ra hai ngón, búng vào hai tay Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ như bị giật, toàn thân chấn động, hai tay tự nhiên lồng ra.

Trương Tiểu Phàm há miệng nghẹn ngào, rõ là bị bí thở lâu quá. Hai đứa nó đỡ ra tại chỗ, định thần lại được, nhớ ra tình cảnh vừa rồi, liền nhìn nhau.

Lâm Kinh Vũ đỡ đắn bảo: "Tiểu Phàm, xin lỗi nhe. Ta cũng không biết làm sao mà..."

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, hơi thở dần dần điều hoà, nói: "Không sao. Ô, lão là ai?"

Bọn trẻ nhìn theo ánh mắt nó, thì thấy trong miếu, có một hoà thượng già đứng đó, trên mặt nếp nhăn chi chít, khoác một tấm cà sa rách mướp, cả người từ trên xuống dưới bẩn thỉu nhem nhuốc. Chỉ có chuỗi tràng hạt bích ngọc đang cầm trong tay là óng ánh loá mắt, chiếu ra những tia sáng xanh nhạt.

Điều kỳ lạ là, trong chuỗi tràng hạt bích ngọc mười mấy viên chẵn chẵn, chiếu sáng lấp lánh thì lại lẫn vào một viên đá chẵng ra đá ngọc chẵng ra ngọc, màu tím sẫm, ảm đạm vô quang.

Chương 2

Mê Cục

Lão tăng đó không đáp, chỉ dùng ánh mắt quan sát kỹ càng người ngợm hai đứa trẻ, không néo được bèn liếc nhìn Lâm Kinh Vũ lần nữa, thầm nhủ: "Tư chất tốt, chỉ có điều tính khí sao mà lại quá khích làm vậy?"

Lúc này Trương Tiểu Phàm bước lên một bước, nói: "Ê, lão là ai vậy? Làm sao mà chưa từng thấy lão nhỉ?"

Thôn Thảo Miếu ở gần Thanh Vân Môn, ở đây Đạo giáo là chính, ít thấy có Phật gia đệ tử, cho nên Trương Tiểu Phàm mới hỏi như vậy.

Lão tăng liếc nó, khoé miệng lộ ra một vệt cười, hỏi ngược lại: "Tiểu thí chủ, vừa rồi tính mạng sắp nguy, ngươi chỉ cần nhận thua một câu là xong rồi, tại sao khăng khăng một mực như vậy? Nếu không phải có lão nạp ra tay, chỉ e ngươi đã chết toi rồi!"

Trương Tiểu Phàm ngây người, trong bụng cảm thấy điều lão hoà thượng nói chẳng phải là không có lý, chỉ có điều đối với việc đã xảy ra, nó không nói ra được là sao lại như thế.

Lâm Kinh Vũ trợn mắt nhìn lão tăng, kéo tay Trương Tiểu Phàm bảo: "Tiểu Phàm, lão hoà thượng này kỳ quái lạ lùng, chúng ta đừng để ý đến lão nữa." Nói đoạn bèn kéo nó đi ra ngoài.

Mấy đứa trẻ cũng theo gót đi ra, rõ ràng xưa nay toàn làm theo lời Lâm Kinh Vũ.

Trương Tiểu Phàm cất bước một cách vô thức, đi mãi một đoạn, khi ra đến cửa miếu rồi, nó không néo được mới quay đầu nhìn lại bên trong, trời đã tối dần, chỉ thấy lờ mờ lão hoà thượng vẫn đứng đó, nhưng chẳng trông rõ nét nữa rồi.

Đêm khuya.

Một tiếng sấm động, gió cuốn mây tàn, bên trời mây đen cuộn lên ngùn ngụt.

Mưa gió sắp tới, một cơn càn quét.

Lão tăng vẫn ở trong miếu cỏ, đá toạ trên mặt đất. Lão ngược mắt nhìn, núi Thanh Vân đằng xa chỉ còn là một vệt mông lung.

Trận giông mới lớn làm sao!

Một lằn chớp rạch ngang thịnh không, leo lên ngôi miếu cỏ nhỏ nhoi trơ trọi trong gió, lúc ấy lão tăng đã ra đứng ở cửa, nét mặt nghiêm trang, ngược mắt nhìn trời, cặp lông mày cau rúm lại.

Trong cái thôn phía tây, không biết tự lúc nào đã đùn lên một đám khí đen, đậm đặc như mực, cuồn cuộn không ngừng. Lão tăng đứng ở miếu cỏ, nhìn trừng trừng vào đám khí đen đó.

Thốt nhiên, đám khí đen đó cuộn lại, lượn vòng lên, trườn thẳng ra phía ngoài thôn, hướng về phía ngoài miếu cỏ nhỏ. Tốc độ của nó cực nhanh, chớp mắt đã tới nơi.

Cặp mắt sắc của lão tăng liếc thấy trong đó kẹp một đứa nhỏ, chính là Lâm Kinh Vũ đã gặp hồi ban ngày. Nét mặt lão chùng xuống, không chần chừ, cũng không nhìn thấy động tác thế nào, thân hình khô đét chớp một cái đã vọt lên, xuyên thẳng vào trong đám khí đen.

Trong vùng ảm đạm không gọi được tên, truyền đến một tiếng kêu khẽ kinh ngạc: "Í?"

Mấy tiếng rên thảm, đám khí đen vụt ngừng lại, xoay vòng ngay trên miếu cỏ không đi.

Lão tăng kẹp Lâm Kinh Vũ bên sườn, chầm chậm hạ xuống, nhưng tẩm cà sa đã bị xé một miếng sau lưng. Dưới ánh một tia sáng yếu ớt loé lên, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ hai mắt nhắm nghiền, hô hấp bình ổn, chỉ không biết là ngủ hay là đã ngất đi.

Lão tăng không đặt nó xuống, ngẩng đầu nhìn đám khí đen trong không trung, nói: "Các hạ đạo pháp cao thâm, tại sao lại ra tay với một đứa trẻ chưa biết gì, e rằng mất tư cách quá?"

Từ trong đám khí đen truyền lại một âm thanh khàn khàn: "Ngươi là ai vậy, dám chọc mũi vào việc của ta?"

Lão tăng không đáp, mà nói: "Nơi này là chân núi Thanh Vân, nếu Thanh Vân Môn biết các hạ ở đây làm những điều càn rỡ, e rằng sau này các hạ không dễ xoay xở đâu."

Kẻ kia "phì" một tiếng, ngữ điệu khinh thường: "Thanh Vân Môn là cái thá gì, chỉ cậy đông người mà thôi. Lão lừa trọc khỏi nhiều lời nữa, biết điều thì mau mau giao thẳng nhỏ đó cho ta."

Lão tăng chắp tay đáp: "A di đà Phật, người xuất gia phải giữ lòng từ bi, lão nạp tuyệt không thể giương mắt nhìn đứa nhỏ này bị hại dưới độc thủ của ngươi."

Kẻ kia giận dữ: "Giỏi cho lão tặc trọc đầu, ngươi tự tìm lấy cái chết đấy."

Cùng với câu nói, từ trong đám khí đen vẫn xoay tròn từ nãy tối giờ, một đạo dị quang đỏ sậm loé ra, ụp xuống xung quanh ngôi miếu cỏ nhỏ nhoi, âm phong lồng lộng, quỷ khí ngập tràn.

"Độc Huyết Phiên!" Lão tăng nét mặt đột nhiên tức giận: "Nghịch chướng, ngươi lại dám tu luyện cái loại tà vật táng tận lương tâm, hoạ hại nhân gian này à, hôm nay quyết không tha cho ngươi."

Giọng khàn khàn đó bật lên tiếng cười lạnh lẽo, không đáp một lời, chỉ nghe thấy một tiếng hú u u, ánh sáng đỏ sậm ngập ngựa, luồng khí tanh thối tràn đầy, một tấm phướn đỏ dài hai trượng từ giữa trời chầm chậm căng lên.

Lúc ấy, tiếng quỷ khóc vang lên thê thảm, tựa như có vô số hồn ma bóng khẽ rên rỉ trong đêm, trong ấy còn âm ý có tiếng xương khô lách cách, nghe mà kinh hoàng.

"Lão tặc trọc đầu, chết này!" Người trong đám khí đèn kêu lên một tiếng, chỉ thấy từ trên tấm phướn màu máu đó, đột nhiên thò ra một cái mặt quỷ nanh ác, có ba góc bốn con mắt, răng nhọn nanh dài, tiếng xương cốt va loạn "cộp, cộp, cộp, cộp", bốn con mắt trên cái mặt quỷ thình lình mở choàng, rống lên một tiếng, hoá thành một thực thể, từ trên tấm phướn xông ra, mang theo một mùi máu tanh xộc, lao vào lão tăng.

Lão tăng sắc mặt càng giận dữ, biết Độc Huyết Phiên uy lực cực lớn, trong khi tu luyện hắn đã hại chết rất nhiều người vô tội. Muốn luyện thành uy lực như thế này, chắc là đã thu hết tinh huyết của trên ba trăm người.

Kẻ tà ác này thật là táng tận lương tâm!

Thấy con quỷ kia sắp ập xuống trước mắt, lão tăng vẫn không buông đứa nhỏ Lâm Kinh Vũ cắp bên sườn, chỉ dùng tay trái dang nắm tràng hạt bích ngọc, vạch lên trước mặt một vòng tròn, đơn thủ nắm thành dấu hiệu sư tử Phật môn, đầu ngón tay âm thầm phát xuất kim quang, nháy mắt đã dựng lên trước mặt một bánh xe thần sắc vàng, kim quang huy hoàng, cùng con quỷ kình chống nhau giữa không trung.

"Cái trò vặt này, cũng mang ra khoe..." chưa kịp thốt nốt từ "khoang", đột nhiên toàn thân lão chấn động, chỉ thấy bên tay phải, ở chỗ vẫn ôm đứa nhỏ Lâm Kinh Vũ, cổ tay bị dị vật ngoạm vào một miếng, một cảm giác tê ngứa lập tức chạy dọc nửa mình, trước mắt tối sầm, bánh xe thần lập tức lung lay sắp đổ.

Chính vào lúc ấy, ở trước mặt con quỷ kia lại biến hoá kỳ dị, trên trán chính giữa bốn con mắt bên trái bên phải, "cộp, cộp" hai tiếng, lại mở ra một con mắt cực to đỏ máu, luồng gió tanh tưởi nổi lên, uy thế càng nặng triu, chỉ nghe một tiếng quỷ gào, ánh sáng đỏ sậm màu máu nhấp nháy, con quỷ đánh nát vụn cái bánh xe thần sắc vàng, giáng mạnh vào ngực lão tăng.

Cả thân hình lão tăng bị giáng mạnh đến mức bay vọt lại đằng sau, Lâm Kinh Vũ bên sườn bị tuột xuống đất, trên đường mấy tiếng buồn thảm rên rỉ, tựa như xương cốt đã gãy hết rồi. Chỉ thoáng chốc, tấm thân khô đét của lão bị bắn chặt len tường miếu, "bung" một tiếng, bụi đất mù mịt, cả bức tường đều sập xuống.

"Ha ha ha ha..." người trong đám khí đèn cười lên một tràng cuồng loạn, đắc ý vô cùng.

Lão tăng lẩy bẩy đứng dậy, cổ họng mẫn mẫn, không nhịn được phun ra một ngụm máu nóng, nhuộm đỏ cả vật trước tấm cà sa. Lão thấy mắt nổ đom đóm, toàn thân đau đớn, mà cảm giác tê ngứa càng lúc càng thấm dần vào tim.

Lão gắng gượng trấn định tâm thần, liếc nhìn dưới đất Lâm Kinh Vũ vẫn đang hôn mê, lại thấy trong ngực áo của nó, dần dần thò ra một con rết sặc sỡ, to như bàn tay, lạ nhất là phần chót nó xoè ra bảy tua, nhìn cứ như là bảy cái đuôi. Mà mỗi cái một màu khác nhau, rực rỡ đẹp đẽ, có điều trong sự đẹp đẽ đó lại chứa tới mấy phần ghê sợ.

"Rết bảy đuôi!" Lão tăng thốt lên, nghe như một tiếng rên rỉ.

Trên mặt lão đám khí đen càng lúc càng trũng nặng, khoé miệng không ngừng úa máu tươi, xem ra khó có thể gắng gượng được nữa, nhưng vẫn gồng mình không chịu ngã xuống.

Lão nhìn đám khí đen giữa trời, nói: "Ngươi đem cái vật kỳ độc trên đời này nhồi vào người thằng bé, lại cố ý ẩn tàng thực lực, chờ đúng cơ hội là đả thương ta, ngươi nhầm vào ta phải không?"

Người trong đám khí đen cười lạnh "Ha ha", nói: "Không sai, ta chính là nhầm vào con lừa trọc Phổ Trí ngươi. Nếu không làm như vậy, thật không dễ đối phó với một thân tu hành cửa Phật Thiên Âm Tự của ngươi. Được rồi, hãy mau mau giao Phệ Huyết Châu ra đây, ta sẽ đưa giải dược của rết bảy đuôi, tha chết cho ngươi!" Phổ Trí cười thảm một tiếng, đáp: "Uống cho chữ Trí trong cái tên của ta, chẳng ngờ ngươi lại luyện được tà vật Độc Huyết Phiên, há lại không mưu tham chiếm đoạt Phệ Huyết Châu." Lão nghiêm sắc mặt, quả quyết nói: "Đời ta đem cái vật chí hung trong thế gian này cho ngươi ư, đừng vọng tưởng nữa."

Người trong đám khí đen nổi giận: "Thế thì ngươi hãy đi gặp Phật tổ ngươi đi!"

Một lần sáng đỏ chớp lên, Độc Huyết Phiên trương gió, tiếng quỷ khóc rõ, rồi con quỷ to vật đó lại hiện ra, khẽ xoay trong không trung, xông vào Phổ Trí một lần nữa.

Phổ Trí hét to, y bào toàn thân không có gió mà căng phồng lên, thân hình vốn gầy nhỏ dường như lớn lên rất nhiều.

Phổ Trí lật tay, nắm viên tràng hạt tím sẫm vào trong, hai tay trái phải kết thành hình thủy bình, cặp mắt trợn tròn, cả thân hình trên dưới chỗ nào cũng ẩn chứa kim quang, niêm lắn lẩn từng từ: "Án, Ma, Ni, Bát, Di, Hồng!" (Xem chú thích 1: Sáu chữ Đại Minh Đà La Ni)

Người trong đám khí đen lập tức tỏ vẻ chú trọng thêm mấy phần.

Phổ Trí vừa thốt xong chữ "Hồng", lập tức cả tràng hạt bích ngọc cùng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Cùng lúc ấy, con quỷ của kẻ tà ác kia cũng đã xông đến trước mặt, mù máu tanh xộc tới, nhưng vừa chạm vào ánh bích ngọc xanh nhạt, lập tức hóa thành vô hình, không tiễn lên được nữa, cứ lửng khưởng giữa trời.

Tuy vậy, thân hình Phổ Trí cũng lại trúng một cơn run rẩy, con rết bảy đuôi là vật tuyệt độc trong thiên hạ, lão đã tu hành đến mấy trăm năm, vẫn còn khó chống

đỡ. Chỉ có điều trên khuôn mặt vẫn lớn vỗn đát khí đen của lão, lại lộ ra một nét cười, kèm theo nét run run...

"Oác!" Phổ Trí thét lớn, như sư tử hống, tiếng động bốn bề, tràng hạt bích ngọc trước ngực thụ được phật lực, ánh sáng càng rực rõ, thốt nhiên một viên vỡ rỗp, hoá ra trong không trung một chữ Phật, đánh thẳng vào mặt con quỷ.

"Ôi... chà!" Con quỷ hét lên thảm thiết, bật lui lại mấy bước, ánh đỏ toàn thân vụt xẹp đi, rõ ràng là đã trúng thương.

Người trong đám khí đen giận dữ la: "Giỏi cho lão lừa tróc!"

Hắn còn đang chuẩn bị động thủ, có điều nói thì chậm mà diễn biến thì quá nhanh, trong phút chốc bảy tám hạt châu đều hoá ra chân ngôn nhà Phật đánh trúng con quỷ. Con quỷ kêu la không ngớt, liên tục né tránh, dáng điệu rất sợ hãi, khi bị hạt bích ngọc thứ chín đánh trúng, nó gào lên một tràng dài, năm con mắt nhắt tẽ vỡ toé, xương cốt lục cục, rầm một tiếng ngã vật ra đất, quắn quại thêm một lúc thì cứng đờ bất động, dần dần hoá ra vũng máu, tanh thối kinh khủng.

Cùng lúc đó, Phổ Trí "ộc" một tiếng, lại phun ra một ngụm máu lớn, máu đã ngả màu đen xạm.

"A!" một tiếng lanh lảnh truyền vào từ cửa miếu cỏ, giữa lúc hai đại cao nhân đang hồi đầu phép căng thẳng.

Phổ Trí và người trong đám khí đen kia đều thất kinh, làn khí đen trên trời rùng chuyển, Phổ Trí cũng nhìn về phía cửa miếu, trông thấy trong ánh sáng bên ngoài, thằng nhỏ Trương Tiểu Phàm không biết vì sao lại tới trước miếu cỏ, đứng ở cửa, mắt trợ miệng há đứng xem cảnh tượng kỳ dị này trong miếu.

Người trong đám khí đen lạnh lẽo "hừ" một tiếng, cũng không nhìn thấy động tác của hắn ra sao, chỉ thấy con rết bảy đuôi vẫn bò trên mình Lâm Kinh Vũ đột nhiên quẩy đuôi, chớp một cái, bay vù đến Trương Tiểu Phàm.

Phổ Trí dựng ngược cặp lông mày, tay phải chỉ ra, một viên bích ngọc bắn ngay đến. Con rết bảy đuôi lại như là thông linh, biết rõ lợi hại, không dám chống đỡ, quẩy đuôi một cái, rồi bật thẳng lên như cái cánh, lặn vào trong đám khí đen, không thấy tăm tích gì nữa.

Người trong đám khí đen u ám bảo: "Hừ hừ, quả không thẹn là Tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, trọng thương như vậy, vẫn có thể phá được Độc Huyết Thi Vương của ta, nhưng người bị Thi Vương tấn công, lại trúng độc của rết bảy đuôi, còn gắng gượng được bao lâu nữa? Hay là ngoan ngoãn đem giao Phệ Huyết Châu ra đây cho ta!"

Phổ Trí lúc ấy đến khoé mắt cũng bắt đầu ứa máu đen, lão cười thảm, khàn giọng bảo: "Lão nạp coi như hôm nay táng mạng ở đây, nhưng trước tiên cũng phải trừ được yêu nhân ngươi."

Lời nói vừa thốt, tất thảy những hạt bích ngọc trước mặt lão cùng sáng rực lên, người trong đám khí đen lập tức đề phòng. Hốt nhiên hắn rú lên, một vật nhang

nháng thanh quang từ đằng sau lao töt vào đám khí đen, chính viên bích ngọc vừa bắn vào con rết bảy đuôi, bay ra quang không một đoạn, được Phổ Trí âm thầm điều động, vòng đằng sau đám khí đen, thình lình đánh úp.

Chỉ nghe thấy trong đám khí đen một tiếng rống giận dữ, rõ ràng kẻ đó không kịp đề phòng, ầm ầm mấy tiếng bình, bình, bình, ánh xanh chớp chớp, đám khí đen tán loạn, cuối cùng tan loãng ra bốn phía, mất tăm mất dạng.

Từ giữa trời tà tà rót xuống một người cao gầy, toàn thân từ trên xuống dưới bó chặt trong tấm hắc bào, nhìn không rõ dung mạo tuổi tác, chỉ có hai con mắt, hung quang lồ lộ, đằng sau hắn quấn một thanh trường kiếm.

Phổ Trí thấp giọng hỏi: "Các hạ đạo hạnh như vậy, sao lại không dám gặp người?"

Hắc y nhân chớp cặp mắt lồ lộ hung quang, dữ tợn bảo: "Lừa trối, hôm nay bắt người chết không có đất chôn!"

Nói đoạn, hắn lật tay rút soạt thanh trường kiếm sau lưng, chỉ thấy thanh kiếm trong như thu thuỷ, sáng mà không loá mắt, kéo theo một làn sáng xanh nhàn nhạt. "Hảo kiếm!" Phổ Trí không kẽm được thốt lên.

Hắc y nhân hù khẽ, tay nắm kiếm quyết, chân đẹp theo thắt tinh, bước liên tục bảy bước, trường kiếm chớp chĩa lên trời, trong miệng lầm rầm niệm: "Cửu thiên huyền sát, hoá vi thần lôi. Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!"

Chỉ trong khoảnh khắc, mây đen trên trời phút bỗng cuộn lên không ngừng, tiếng sấm ùng ùng, rìa mây đen chớp loé lia lịa, giữa đất trời một luồng sát khí, cuồng phong rộ lên.

"Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết!" Sắc mặt Phổ Trí giữa lúc ấy trắng bệch như vôi, kèm theo là một mõi kinh ngạc, một tia tuyệt vọng và một chút cuồng nhiệt không hiểu được.

Lão bỗng nhiên hét to: "Ngươi chính là môn hạ Thanh Vân Môn!"

Tác giả - chú thích:

(1) *Phổ Trí niêm Án, Ma, Ni, Bát, Di, Hồng, tức là Lục Tự Đại Minh Đà La Ni rất nổi tiếng, trong kinh điển Phật gia còn gọi là "Quan Âm Linh Cảm Chân Ngôn."*

(2) *Trong Phật kinh có nói đây là một trong những chân ngôn chú nổi tiếng nhất của nhà Phật. Chân ngôn này thông thiên địa tạo hoá, ngâm lên có thể thoát được trần ai, gột rửa được tâm kinh, đến được cõi cực lạc.*

(3) *Nguyên văn tiếng Hán Quan Âm Linh Cảm Chân Ngôn: Án ma ni bát di hồng, ma hắt nghê nha nạp, tích đô đặt ba đạt, tích đặt ta nạp, vi đạt rị cát, tát nhi cảng nhi tháp, bốc rị tất tháp cát, nạp bốc rị, nạp bốc rị, thưu thất ban nạp, nại ma lô kiết thuyết ra gia, tóa ha.*

Alex chú thêm:

- *Nguyên văn tiếng Phạn: OM MANI PADME HŪM, MAHĀ JNĀNA, KETU SAVĀDA, KETU SĀNA, VIDHĀRIYA, SARVĀRTHA, PARISĀDHAYA, NĀPURNA, NĀPARI, UTTĀPANA, NAMAH LOKE'SVARĀYA, SVĀHĀ.*
- *Nghĩa: OM MA NI BÁT MĒ HŪM là tính chất mầu nhiệm của cây phượng Đại Trí. Hãy ngồi dưới cây phượng ấy, xa lìa mọi sự chấp giữ mà thành tựu trong khắp các cõi. Hãy luyện các căn cho thanh tịnh để thành tựu viên mãn các pháp và siêu việt tất cả. Con xin quy mệnh công đức nội chứng của Đức Thế Tự Tại. Nguyên cho con được thành tựu như Ngài.*
- *Xuất xứ: Kinh Trang Nghiêm Bảo Vương*

Phật bảo Trù Cái Chướng Bồ Tát rằng: Sáu chữ Đại Minh Đà La Ni này khó được gắp gỡ, nếu có người nào được sáu chữ Đại Minh Vương đây, thì người đó tham, sân, si, độc không thể nhiễm ô. Nếu đeo mang trì giữ nơi thân, người đó cũng không nhiễm trước bịnh ba độc. Chơn ngôn này vô lượng tương ứng, với các Như Lai mà còn khó biết, huống gì Bồ Tát làm thế nào biết được. Đây là chỗ bốn tâm vi diệu của Quán Tự Tại Bồ Tát.

Chương 3

Hồng Nguyễn

Đối với Trương Tiểu Phàm, mây trên trời, bất kể là mây trắng, mây đen, chưa từng có đám mây nào xà xuống gần mặt đất như đám mây đen tối nay, chưa từng có tiếng sấm nào chấn động màng nhĩ như thế, chưa từng có ánh chớp nào chói mắt như thế, hầu như khiến nó khó nhìn thẳng lên.

Có vẻ bầu trời sắp sụp xuống.

Nó cứ đứng ngây ra ở đó, ngó hắc y nhân và lão hoà thượng trong miếu cỏ đang trừng mắt nhìn nhau giận dữ, khua khoắng đầu phép.

Thốt nhiên, một tiếng sấm nổ, giữa lúc màng nhĩ chấn động kêu lùng bùng, nó nhìn thấy trên cao một lần chớp chói mắt rách ngang bầu trời, rồi lao xuống mặt đất, đậu lên trường kiếm của hắc y nhân.

Trong phút chốc, trang phục trên mình hắc y nhân căng phồng lên, hai mắt tròn tròn như sắn nổ tung. Lúc ấy, dưới ánh chớp chói ngời, trong miếu cỏ sáng rõ như ban ngày.

Giữa đêm ánh chớp loè rộ trên mũi kiếm, đẹp đẽ như thế, Trương Tiểu Phàm khép nép không dám thở, còn trong mắt Phổ Trí lại lần nữa xuất hiện một thứ cuồng nhiệt kỳ dị.

"Đây chẳng phải là đại năng đại lực của chân pháp đạo gia sao?"

Hắc y nhân hét to một tiếng, tay trái dǎn kiém quyết, dùng toàn lực lắc mạnh cổ tay, sǎm nổ, ánh chớp trên kiém vụt bắn vào Phổ Trí. Trên đường, cây cỏ sỏi đá, bốc bay tung hết cả, chỉ để lại trên mặt đất một vệt cháy sâu hoắm.

Phổ Trí lui liền ba bước, thu ǎn, song chưởng chắp lại, mặt lộ vẻ trang nghiêm, toàn thân âm ý tán phát kim quang, khẽ niệm: "Đức Phật từ bi!"

"Păp" một tiếng, bảy hạt bích ngọc còn lại trước mìng lão đều vỡ vụn, hoá thành một chữ "Phật" cực lớn ở cách trước mặt ba thước, kim quang chói loà, không thể nhìn thẳng vào.

Một khắc sau, ánh chớp và chữ Phật đó va vào nhau.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy nội tạng trào sôi hết thảy, hình như huyết dịch toàn thân lúc ấy đều chạy ngược, chân tay nó bủn rủn, không thở được nữa, rồi thoảng chốc, cảm thấy gió tắt, sǎm ngưng, cả thế gian đều yên tĩnh lại.

Sau đó, nó bất giác bị hất bay về đằng sau, thậm chí còn không kịp cảm thấy sợ hãi, chỉ thấy ánh trăng ánh vàng, rực rỡ vô cùng, rực rỡ hơn cả thái dương. Toàn bộ ngôi miếu cỏ tan tác rời rã, dưới đầu phép của hai người, bay tán ra bốn phương tám hướng, tung bắn cả lên trời.

Trái tim nó rỗng hoang hoác, chỉ cảm thấy tiếng gió dữ dội không ngừng vùn vụt qua tai.

Nó cảm thấy sợ hãi, bất giác muốn oǎn mình lại, nhưng hữu tâm vô lực, đành để mặc thân hình mình phiêu phất bay đi một nơi chưa từng biết.

Trong đâu nó, chỉ dấy lên một ý nghĩ: mình sắp chết rồi ư?

Nỗi sợ hãi khủng khiếp thình linh chụp lấy đầu óc nó, toàn thân đẫm mồ hôi lạnh, nó run lên khe khẽ.

Cái chết đến ngay trước mắt, đối phó sao đây?

Nó ngắt đi, bất tỉnh nhân sự.

Phổ Trí chậm chập tiến lại, bước chân khập khiễng, cắp Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ vào be sườn, đi đến một chỗ đất có phần sạch sẽ rồi nhẹ nhàng đặt hai đứa trẻ xuống, chợt lão cảm thấy toàn thân đau nhức, ngõ hâu như muốn vỡ ra, không thể chi trì thêm được nữa, lão liền té phịch xuống đất.

Lão cúi nhìn, qua lớp tăng y cháy khét, lờ mờ trông thấy một luồng hắc khí dần dần vây kín lấy ngực, chỉ còn lại một phần nhỏ quanh chỗ cuối xương mỏ ác là chưa bị xâm nhiễm.

Lão cười khổ, thò tay dò dẫm trong bọc. Tay lão run ghê quá, mãi một lúc mới chậm chạp rút ra được một viên được hoàn màu đỏ, chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay, trông bình thường chẳng có gì là lạ lùng.

Phổ Trí thở dài, thầm thì than: "Chẳng ngờ quý y nói đúng, ta rõt cục vẫn phải dùng tới viên Tam Nhật Tất Tử Hoàn này của hắn."

Lão do dự một lát, cuối cùng khẽ gật đầu, đem được hoàn nuốt đi.

Xong rồi, lão ngẩng đầu, nhìn về phía rặng núi xa.

Trời cuối cùng cũng phiêu phất mưa.

Núi Thanh Vân đứng sừng sững trong gió bão, mông lung thẳn bí.

"Pháp thuật Đạo gia thật là huyền bí, có thể sai khiến được cả thiên thần. Đem ấn chứng với Phật gia của ta, bù đắp cho nhau, tất tham phá được sự trưởng sinh bất tử. Đáng tiếc Đạo Huyền Chân Nhân tu hành lâu hơn ta, nhưng rõt cục cũng như ba vị sư huynh đệ kia của ta, không từ bỏ được quan niệm bè phái, không rũ bỏ được thân phận và địa vị. Ôi!"

Phổ Trí thở dài, thu hồi mục quang, ánh mắt dừng lại trên mình hai đứa trẻ. Khi ấy mưa mỗi lúc một to, dầm ướt đầm đầu mặt lão. Ngôi miếu cổ đã rã rời tan tác trong trận đấu phép vừa rồi, gần đây lại chẳng có chỗ nào khả dĩ tránh được gió mưa.

Trong lòng lão chợt hồi hộp, bất giác thấy lo cho hai đứa trẻ. Vừa rồi lão vận chân nguyên cao độ, dùng kỳ công "Đại Phạm Bát Nhã", mượn sức Phật môn chí bảo là "Phỉ Thuý Niệm Châu" sinh ra một đại lực hàng ma, mới chống lại được Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết uy lực vô song của kẻ tà ác kia, rồi phản công lại khiến hắn bị thương, khiến hắn phải kinh hãi mà tháo chạy.

Nhưng thân thể lão trọng thương, lại bị công kích bởi kỳ thuật của đạo gia, đã như ngọn đèn dầu sắp cạn, đến một tia hi vọng sống cuối cùng cũng tuyệt rồi. Xem ra lão chẳng qua là nhờ vào kỳ dược Tam Nhật Tất Tử Hoàn của quý y để kéo dài chút hơi tàn, kéo dài sinh mệnh thêm ba ngày nữa mà thôi.

"Tên yêu nhân bị thương tuy nặng, nhưng chưa phạm vào căn nguyên. Sau khi ta đi, hắn tất sẽ lộn lại giết người diệt khẩu. Đến lúc ấy không chỉ hai đứa trẻ này, mà e rằng tính mệnh của mọi nhà trong thôn cũng đều lâm nguy. Thế này, thế này, thế này thì phải làm sao mới được?"

Phổ Trí ruột rối như tờ vò, chân tu đạo hạnh của lão rất cao, nhưng một là biết rằng mình sắp chết, tâm thần cũng hoảng hốt vài phần; hai là lo lắng cho sinh mạng của bách tính vô tội, yêu nhân kia xem ra là người có thân phận địa vị cực cao trong Thanh Vân Môn, nếu đi bừa lên núi cầu cứu, e rằng được việc thì ít, mà hỏng việc thì nhiều.

Nhưng điều khiến lão di hận nhất là vẫn có một việc, chính là điều lão bình sinh đại nguyện, lại không thể hoàn thành được. Thân là Tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, lão đã được thiền hạ mến phục, tôn vinh đến cực điểm. Nhưng đối với lão mà nói, quan trọng nhất là khám phá được bí ẩn về sự sống và cái chết, tìm được sự trưởng sinh bất tử. Chỉ có điều 50 năm trước, lão đã nhận ra rằng dù mình cần cù tu luyện Phật môn đạo pháp đến thế nào, cũng chỉ có thể tăng được công lực,

mà không thể phá giải bí ẩn của sự trường sinh.

Lão đau đầu vắt óc, mẩy chục năm sau, quả thực nghĩ ra được một biện pháp chưa từng có.

Thiên hạ ngày nay, Phật - Đạo - Ma tam giáo đều đang cực thịnh, trình độ phép thuật rất cao thâm. Ma giáo vốn mang tiếng xấu, tà thuật tàn nhẫn hết sức, chẳng ai muốn dây vào, còn kỳ thuật của đạo gia thì tinh thâm thần diệu, cùng với Phật môn mỗi bên đều chiếm ưu thế riêng, nếu có thể liên thủ nghiên tập, tất có thể tháo gỡ được tình thế này.

Nhưng lão ngàn vạn lần chẳng thể ngờ, ba vị sư huynh từ trước tới giờ luôn phóng khoáng cởi mở lại dí khẩu đồng thanh phản đối lão, cho là viễn vông hão huyền, hết lời khuyên bảo mãi không thôi. Trong lòng lão không cam chịu, khăng khăng mấy lượt đến yết kiến các danh môn Đạo gia, chỉ riêng núi Thanh Vân cũng đã lên không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng lần nào mà không bị chưởng giáo của Thanh Vân Môn là Đạo Huyền Chân Nhân khéo léo chối từ.

Nghĩ đến đây, lão cười khổ một tiếng, điểm chút tự trào, nghĩ bụng: chỉ còn sống được ba ngày, lại nghĩ ngợi gì cái chuyện trường sinh bất tử, chẳng phải là tự làm khổ mình lắm sao?

Có điều lão tuy mặc lòng, nhưng nhìn thấy hai đứa trẻ vẫn nằm dưới đất lại không nỡ dứt, nhất thời nghĩ không ra cách nào vẹn toàn, cứ nghiêng trái ngó phải, thấy遠 xa có một cây tùng, khả dĩ che đỡ được phần nào gió mưa, có vẫn còn hơn không, lão bèn gắng lèn tinh thần, ôm lấy hai đứa trẻ, gồng sức đi lại phía ấy.

Khó khăn lắm mới đến được gốc cây, cẩn thận đặt hai đứa xuống xong, Phổ Trí đã sức cùng lực tận, ngồi phệt ra đất, dựa lưng vào thân cây, thở hồng hộc.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu! (*)

Câu danh ngôn Đạo gia châm chemento khỏi miệng Phổ Trí, chứa chất mẩy phần phẫn hận.

Bầu trời tối như mực, phủ chụp lấy mặt đất. Mây đen mêtômô đè trùi xuống, mưa lia thia rơi, dày và mau, gió lạnh lùa tới, lắc tha lắc thắc quất vào mặt, lạnh lẽo thấu tim.

Lão ngửa mặt nhìn trời, hồi lâu mới chậm chạp thu ánh mắt, nhìn hai đứa trẻ trước mặt, thầm thì nói: "Nhị vị tiểu thí chủ, lão nạp có lòng tương cứu, đáng tiếc hữu tâm vô lực. Sự tình vốn do ta gây ra, để hại họa đến hai vị, thật là tội nghiệp! Ôi! Giá hai người các ngươi là đệ tử của Thanh Vân, ở trên núi Thanh Vân kia, giữa bao nhiêu người, sẽ an toàn hơn, nhưng bây giờ..."

Đột nhiên, toàn thân Phổ Trí chấn động, miệng lầm rầm: "Thanh Vân đệ tử, Thanh Vân đệ tử..." Tâm niệm lão chợt xoay chuyển, tựa hồ nắm bắt được hay nghĩ ra được điều gì, rồi thoảng cái lại băng đi mất. Trong khoảnh khắc, mồ hôi lạnh toát ra.

Phút sau, trong mắt lão, không hiểu tại sao, lại thêm lần nữa ánh lên một thứ cuồng nhiệt kỳ dị.

Lão ngẩng mặt cười lớn, trong tiếng cười ẩn chứa một chút điên cuồng!

"Diệu quá, diệu quá! Mệnh ta tuy không còn lâu dài nữa, nhưng nếu truyền thụ Phật gia thần công cho một người, rồi để hắn đầu nhập làm môn hạ Thanh Vân Môn, tu tập Đạo gia thuật pháp, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao, như vậy vừa có thể cứu được hai đứa nó, lại có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện!"

"Phật Đạo hai nhà vốn xa cách từ xưa, đến lúc già chết cũng không hề lai vãng tới nhau. Thanh Vân Môn tuyệt không ngờ được một thiếu niên ít tuổi, từ nhỏ sống dưới chân núi Thanh Vân lại có thể mang trong mình Phật môn đại pháp. Chỉ cần có người kiêm được cái học của hai nhà, tất sẽ phá giải được mê cục của sự trưởng sinh bất tử suốt vạn năm nay. Ha ha, nếu như vậy, ta chết còn có gì đáng tiếc?"

Lão tâm niệm đã quyết, trong người phẫn khởi vô cùng, hai gò má ửng đỏ, mắt loé tia máu, bắt giác nhìn Lâm Kinh Vũ rồi thò tay ra. Nhưng tay thò ra đến nửa chừng thì dừng lại, trong lòng đắn đo: chuyện này quan hệ rất lớn, ngày nay các môn các phái có chính kiến rất nặng nề, cực kỳ uý kỵ việc học lén, chẳng may bị người phát giác, sự tình bại lộ, chắc chắn là chết. Thằng nhỏ Lâm Kinh Vũ này tư chất rất tốt, nếu để Thanh Vân Môn thu nạp làm môn hạ, nhất định sẽ được sự trưởng chú ý. Nó tuổi còn nhỏ, e là sẽ không giữ được cái bí mật này!

Nghĩ đến đây, trong lòng lão chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt chuyển sang người Trương Tiểu Phàm, nhớ lại cái tính quật cường của nó lúc ban ngày, chết tới nơi mà không chịu cúi đầu, lão gật gật, nói: "Tư chất kém một chút, cũng không sao, sau này phải trông vào phúc phận của ngươi thôi."

Nói đoạn, không chậm trễ nữa, thò tay vỗ mẩy cái lên người Trương Tiểu Phàm, dùng chút sức tàn túng nó.

Trương Tiểu Phàm mãi sau mới tỉnh dậy, trước mắt mơ hồ hổn hển, trong tai vẫn còn đập lùng bùng. Một lát sau mới trở lại bình thường, nhìn rõ mọi vật trước mắt rồi, nó bỗng giật bắn mình, há hốc miệng không khép lại được.

Ngồi trước mặt nó là lão hoà thượng nọ, thương tích cùng mình, lườn trái dường như bị cái gì đó thiêu đốt, khô cháy rất khó coi, trên mặt sắc đen rùng rùng, cả gương mặt nhuộm tử khí. Nhưng không biết tại sao, lão trông có vẻ rất phẫn chấn rạng rỡ. Nó cũng nhìn thấy thằng bạn Lâm Kinh Vũ nằm một bên, hôn mê bất tỉnh.

"Lão, lão làm gì đó?" Trương Tiểu Phàm đờ đẫn một lúc lâu, mới ngập ngừng hỏi.

Phổ Trí không đáp, ngắm nghĩa nó kỹ càng, rồi hỏi lại: "Tiểu thí chủ, mưa to gió lớn thế, đứa bé như ngươi sao lại một mình đến nơi héo lánh này?"

Trương Tiểu Phàm run run, đáp: "Hồi tối ta trông thấy lão hãy còn đứng ở trong miếu, sau đấy thấy trời sắp mưa, nơi này lại rách nát quá thế, ta nghĩ chắc là lạnh

lắm đây, bèn mang đến cho lão một ít đồ ăn."

Phổ Trí động đậy khoé miệng, chắp tay đáp: "Thiện tai, thiện tai. Vạn vật đều là duyên, số mệnh đã sớm sắp đặt rồi, Đức Phật từ bi."

Trương Tiểu Phàm lạ lùng hỏi: "Lão bảo sao cơ?"

Phổ Trí mỉm cười đáp: "Lão nạp nói, tiểu thí chủ và ta có duyên. Đã như vậy, lão nạp có một bộ Pháp môn tu hành, tiểu thí chủ có muốn học không?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Pháp môn là cái gì cà?"

Phổ Trí chờ người một lúc, rồi phá ra cười, thò bàn tay khô héo xoa xoa cái đầu trọc, nói: "Cũng không phải là cái gì cụ thể, mà là phương pháp dạy hô hấp thở nạp thổi. Người học xong, phải hứa với ta một vài chuyện, được không?"

Trương Tiểu Phàm có vẻ hoàn toàn không hiểu, nhưng vẫn đáp: "Lão nói đi!"

Phổ Trí nói: "Ngươi quyết không được kể với người xung quanh chuyện này, cho dù là đối với những người thân nhất, ngươi có làm được không?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, đáp: "Biết rồi, chết ta cũng không nói."

Phổ Trí giật mình, thấy nó còn nhỏ tuổi mà trên nét mặt đã đầy vẻ kiên tâm, mù trời mưa sợi bay như dao như kiếm lại như sương, tấp rập vào khuôn mặt bé nhỏ, có phần tiêu tụy hốc hác.

Phổ Trí bỗng hít sâu, rủ mắt không nhìn nó nữa, mấp miệng tiếp tục nói: "Ngoài ra, mỗi ngày ngươi nhất định phải tu tập pháp môn này một lần, nhưng không được luyện ở trước mặt người khác, chỉ có thể tiến hành lúc đêm khuya người vắng. Điều cuối cùng, trừ phi đến lúc sinh tử quan đầu, tuyệt đối không được thi triển cái thuật này, nếu không tất có đại họa."

Nói tới đây, lão lại mở bừng mắt, nhìn Trương Tiểu Phàm chăm chắp, hỏi: "Ngươi làm được không?"

Trương Tiểu Phàm đắn đo một lúc, nghiêng nghiêng đầu, rồi lại gãi gãi đầu, nét mặt đầy vẻ nghi hoặc, nhưng rất cục vẫn gật lia lịa.

Phổ Trí khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa, bắt đầu truyền khẩu quyết cho nó.

Bộ khẩu quyết này bảo dài thì không dài, chỉ có chừng một ngàn chữ, nhưng trúc trắc khó hiểu, Trương Tiểu Phàm cố gắng hết sức, mắt đến ba canh giờ, mới học thuộc được hết.

Phổ Trí đợi đến khi nó nhớ kỹ hết thảy, mới thở phào một hơi, thần sắc bả hoải.

Lão nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt chất chứa từ ái, bảo: "Lão nạp cả đời tu hành, xưa nay chưa từng nghĩ đến việc thu nhận đệ tử, ai ngờ đến lúc sắp chết, lại có cái duyên sư đồ với ngươi. Xem ra, ngươi cũng nên biết danh hiệu của ta."

Lão ngừng một lát, rồi tiếp: "Ta pháp danh Phổ Trí, là tăng nhân của Thiên Âm Tự. Khục, hài tử này, ngươi biết Thiên Âm Tự chứ?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ ngợi một lúc, rồi lắc đầu.

Phổ Trí tức cười bảo: "Đúng là trẻ con mà." Rồi sự nhớ điêu gi, bèn thò tay vào trong bọc lăn ra một viên hạt chàu tím sẫm, chăm chú nhìn nó, rồi đưa cho Tiểu Phàm, bảo: "Ngươi hãy giữ viên hạt chàu này cho cẩn thận, không được để người ngoài dòm thấy. Đợi đến này sau an định rồi, ngươi tìm một hang sâu hay vách núi, ném nó xuống là được. Còn nữa, ta vừa nói cho ngươi biết danh hiệu của ta, ngươi nhất thiết không được nhắc đến với người ngoài."

Trương Tiểu Phàm nhận lấy hạt chàu, đáp: "Biết rồi."

Phổ Trí xoa đầu nó, nói: "Ngươi và ta có mối túc duyên này, cũng chẳng biết kiếp sau còn gặp lại nhau không. Hài tử, ngươi hãy quỳ xuống khẩu đầu ba cái, gọi ta một tiếng sư phụ đi!"

Trương Tiểu Phàm nhìn Phổ Trí, thấy lão đã thu lại nụ cười, nét mặt trang nghiêm, bèn gật đầu dạ, gọi một tiếng "Sư phụ." rồi quỳ xuống đất, liên tiếp khẩu đầu ba cái. Nó vừa khẩu đầu xong, chưa ngẩng lên, đã nghe Phổ Trí cười khe khẽ, nhưng trong tiếng cười chất chứa những bi thống và quả đoán.

Trương Tiểu Phàm toan ngẩng lên nhìn lão, chợt cảm thấy sau lưng có người vỗ khẽ, rồi mắt mũi tối sầm, lại lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Alex chú:

- *Bất nhân: không có lòng thương xót, lạnh lùng trước mọi vật và mọi hiện tượng, đúng thời thì dùng, hết thời thì bỏ, không thương xót, không tư vị, cứ một đường tiến tới.*
- *Sô cẩu: chó rơm, chỉ con chó kết từ rơm, dùng trong các buổi lễ, khi dùng xong thì đốt bỏ.*
- *Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật sô cẩu: câu trích trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử, dịch nôm là Trời Đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.*
- *Trời Đất công bình, nguyên tánh thản nhiên lạnh lùng, không vì có kẻ chết rét bởi cái lạnh của mùa Đông mà dẹp bỏ mùa Đông, nên nói là "bất nhân".*
- *Lão Tử cho rằng, "bất nhân" như trên, là qui luật của Trời Đất và các bậc đạt đạo (Thánh nhơn), khi tu đạt đến bức hiểu rõ qui luật của Càn Khôn vạn vật thì các bậc ấy thản nhiên trước các đổi thay của Trời Đất, của vạn vật.*

Chương 4

Kinh Biển

Sáng sớm, một trường mưa gió rốt cục đã lắng xuống.

Nước đọng trên cây trong vắt long lanh, từ rìa lá lặng lẽ rò giọt, vừa rơi xuống, lại theo gió văng vào không trung kéo thành một vệt đẹp mong manh, rớt lên mặt Trương Tiểu Phàm.

Nước lạnh buốt gõ Trương Tiểu Phàm tỉnh khỏi cơn mộng, nó trợn mắt, vô thức thét gọi: "Sư phụ..." nhưng bốn bề vắng ngắt, chỉ có Lâm Kinh Vũ nằm bên cạnh, đang say giấc nồng.

Cứ như vừa trải qua một giấc mơ.

Nhưng toà miếu cỏ nát vụn nơi xa, rồi thằng bạn vẫn hay nô đùa với mình nằm ngủ say bên cạnh, đều nhắc cho nó biết, tất thảy đều là thật cả.

Nó run rẩy nghĩ một lúc rồi lắc lắc đầu, đi đến bên mình Lâm Kinh Vũ, xô mạnh vào người bạn, Lâm Kinh Vũ lâu nh่าu mấy tiếng trong miệng, rồi từ từ bừng tỉnh, dụi dụi mắt, còn chưa nói lời nào, đã cảm thấy một luồng hàn khí thâm vào người, không né được liền nhảy mũi mấy cái.

Nó mở to mắt nhìn, thấy mình với Trương Tiểu Phàm người ngơm ướt đẫm cả, lại nằm dưới một gốc tùng ở ngoài đồng, bất giác trợn mắt há miệng, hỏi: "Chẳng phải là ta đang ngủ ở nhà sao, thế nào mà lại đến đây?" Trương Tiểu Phàm khẽ nhún vai, đáp: "Ta cũng không biết nữa, có điều ta lạnh lắm rồi, hay là mau đi về đi!"

Trong óc Lâm Kinh Vũ có vô khối nghi vấn, nhưng thân mình lạnh giá, bèn gật đầu, bò dậy cùng Trương Tiểu Phàm đi về trong thôn.

Chưa đến trước thôn, hai đứa bọn nó đã phát hiện ra có gì đấy không bình thường, hằng ngày vào giờ này, thôn dân đều đã dậy rồi, nhưng hôm nay lặng lẽ quá thế, chẳng thấy bóng một người nào, mà trong luồng gió ban mai thổi tới lại trộn lẫn mùi tanh của máu.

Hai đứa liếc nhìn nhau, đều đọc thấy trong mắt nhau nỗi kinh nghi, liền cùng tăng tốc chạy vù về thôn. Không bao lâu, hai đứa đã đến trước cửa thôn, nhìn theo con đường lớn chạy từ trong ra, thấy ở bãi đất giữa thôn, hơn bốn mươi gia đình của Thảo Miếu, khoảng hai trăm người, già trẻ gái trai đều nằm trên đất trống, thân thể cứng đờ, đã ra thây chết hết, màu chảy thành sông, ruồi nhặng bay vo ve, mùi máu tanh xộc thẳng vào mặt.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm hai đứa bỗng đâu gặp cảnh tượng kinh khủng này, trong lúc khiếp đảm bật la to rồi ngất xỉu.

Cũng không biết là trải qua bao lâu, Trương Tiểu Phàm tự đứng bừng tỉnh lại, nó ngồi phắt dậy, há hốc miệng thở hổn hển, hai tay khe khẽ run. Vừa rồi trong lúc ngất đi, đầu óc nó đầy ắp những mặt quỷ hung ác, máu tươi xương trắng, liên hồi gặp ác mộng.

Nó định thần rồi, quay nhìn bốn phía, chỉ thấy đây là một sương phòng bình thường, cửa sổ nhỏ có hai cánh, trong phòng sắp đặt đơn sơ sạch sẽ, chỉ có mấy cái bàn ghế bằng gỗ tùng, trên đặt ấm chén. Một cái lò lớn (1), trên đặt bốn cái

giường liên tiếp nhau choán lấp hắn nửa căn phòng. Ngoài cái giường nó đang nằm, giường bên cạnh chăn đệm lộn xộn, như là vừa có người ngủ ở đó xong. Hai cái còn lại chăn gắp rất ngay ngắn, cẩn thận.

Bức tường đầu dãy giường có treo một tấm hoành phúc, trên viết một chữ Đạo rất lớn!

Xem vẻ giống như một phòng nghỉ bình thường trong một quán trọ, hoặc là phòng ở chung của mấy đệ tử đi tầm sư học nghệ.

Trương Tiểu Phàm ngồi một lát, trong lòng bất giác nảy ra một ý nghĩ: tất cả những chuyện đêm qua phải chăng đều là ác mộng cả? Biết đâu vừa rồi mình đã ngủ suốt tại đây? Biết đâu đi ra khỏi căn phòng này, sẽ gặp ngay mẫu thân cười rồi la mắng nó như mọi khi Cái thằng lười này!"

Nó chậm chạp tụt xuống giường, xỏ giày, đi từng bước từng bước ra phía cửa.

Cửa đang khép hờ. Qua khe, thoáng có gió lùa vào mát rượi.

Nó đi từng bước từng bước, hai tay bé nhỏ nắm càng lúc càng chặt. Tim nó đập mạnh ghê gớm, chèn ép cả hơi thở, rất nhanh, nó đi đến cửa, đặt tay lên cánh phên.

Tấm cửa gỗ nặng như núi, trึu như sắt.

Nó nghiến răng, "dô ta" một tiếng, kéo mở cánh cửa phòng.

Ánh sáng rực rỡ bên ngoài thoắt cái ùa vào, làm nó phải híp mắt lại. Dương quang nồng nàn rơi trên thân mình khiến nó thấy dịu dàng ấm áp.

Nhưng trái tim nó, một lát sau lại như rơi vào hổ băng.

Phía ngoài cửa là một đình viện be bé, có mấy thân tùng bách, mấy cụm cây cổ, chen lẫn có mấy đoá hoa nhỏ toả hương trong lành, nở rộ hân hoan. Trước cửa là một hành lang, dẫn thông ra ngoài viện. Bước lên độ bốn thước, có mấy bức thềm, nối liền đình viện và hành lang.

Bên một góc thềm, có một đứa bé đang ngồi cô quạnh, tay chống vào má, cứ lặng lẽ ở đó, không động đậy.

Có lẽ tiếng mở cửa đã khiến đứa trẻ chú ý, nó trù trừ một lát, rồi chậm chạp quay đầu lại.

Lâm Kinh Vũ.

Trương Tiểu Phàm há to miệng, trong lòng có trăm ngàn điều muốn hỏi, nhưng lời nói đến cửa miệng, lại hoá ra câm lặng.

Nó còn muốn hé lén, chỉ có điều trong lòng u buồn, hé không ra tiếng.

Hai hàng nước mắt, cứ thế, lặng lẽ chảy xuống.

Hai đứa trẻ, cứ thế, im lìm không nói, lặng lẽ nhìn nhau.

Chẳng biết từ nơi nào ở đằng xa, có tiếng chim hót trong trèo đưa tới, bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bềnh.

Trương Tiểu Phàm ngồi ở một mé bậc thềm, đầu cúi thấp, nhìn con đường nhỏ lát đá trong đình viện.

Trong đình viện, một bầu không khí tịch mịch.

Cứ như thế cũng không biết đã qua bao lâu, Lâm Kinh Vũ chậm rãi bảo: "Ta dậy sớm hơn mi, lúc ấy trong phòng còn có mấy người, ta đã hỏi bọn họ, đây là Thông Thiên Phong của núi Thanh Vân."

Trương Tiểu Phàm thì thầm thốt: "Núi Thanh Vân..."

Lâm Kinh Vũ nói: "Nghe bọn họ bảo, mấy đệ tử môn hạ Thanh Vân đi qua, nhìn vào trong thôn, trong thôn..." nói tới đây, giọng nó bất giác nghẹn ngào. Nó giơ tay lau mắt thật mạnh, thở hắt ra, lại nói tiếp: "Sau đó bọn họ tìm thấy hai đứa bọn mình ở cuối thôn, bèn đem bọn mình lên núi."

Trương Tiểu Phàm nhúc nhích khoé miệng, nhưng không ngẩng đầu, hỏi: "Sau này bọn mình biết làm sao, Kinh Vũ?"

Lâm Kinh Vũ lắc lắc đầu, buồn thảm đáp: "Ta cũng không biết."

Trương Tiểu Phàm toan nói nữa, chợt nghe từ hành lang sau lưng vọng tới một giọng lạ: "Ah! Các ngươi đều tỉnh rồi à?"

Hai đứa cùng quay lại nhìn, thấy đứng đó một đạo sỹ trẻ trung, vận bộ đạo bào lam sắc, trông rất có khí khái anh hùng. Y rảo bước đi lại, nói: "Vừa lúc mấy vị sư tôn cũng muốn gặp các ngươi, hỏi han các ngươi mấy việc. Các ngươi giờ theo ta lại đây!"

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ nhìn nhau, rồi đứng dậy, Lâm Kinh Vũ nói: "Vâng, xin đại ca dẫn đường!"

Đạo sỹ trẻ đó liếc nhìn Lâm Kinh Vũ, gật gật đầu, đáp: "Các đệ theo ta lại đây."

Theo đạo sỹ, hai đứa đi ra khỏi đình viện, trước mắt hiện ra một dãy hành lang uốn khúc hình vòng khuyên rất dài rất to, tay vịn cứ cách hai trượng lại có một trụ màu đỏ. Giữa mỗi cặp trụ đều có một cái cửa tò vò.

Họ men theo hành lang uốn khúc tiến về phía trước, đi qua từng trụ và từng cửa tò vò, mới nhận ra, trong mỗi cửa tò vò đều có một đình viện nhỏ y như chỗ ban nãy, xem ra đây là nơi ở của các đệ tử Thanh Vân Môn.

Đừng nói gì khác, cứ nhìn quy mô này, số đình viện nhỏ chắc không dưới một trăm, có thể thấy đệ tử Thanh Vân Môn rất đông.

Đi được một lúc, mới trông thấy đoạn cuối của hành lang, đó là một bức tường trắng cao chất ngất, phía dưới trổ một cái cửa lớn, hai cánh gỗ đại thụ dày dặn,

cao đến hai trượng, hầu như phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy hết, cũng không biết lúc đầu làm sao mà tìm thấy thứ gỗ to đến nhường này.

Đạo sỹ trẻ tuổi nhìn mà như không thấy gì hết, có vẻ hàng ngày ra ra vào vào, nhìn mãi thấy nhảm rồi, trên mặt không một chút cảm xúc nào như hai đứa trẻ kia, tuyệt không động dung, qua cửa này đi ra. Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ vội vàng rảo theo.

Vừa mới đạp chân lên bậc cửa cánh lớn này, hai đứa trẻ thoắt cùn nín thở, không thể tin vào tất thảy những gì đang nhìn thấy

Đây, dường như chính là tiên cảnh trong truyền thuyết.

Một khoảng sân rộng lớn mênh mang, bề mặt lát toàn bằng đá Hán bạch ngọc tỏa sáng lóng lánh, trải ra trước mắt vút khiến người ta cảm thấy mình sao mà nhỏ bé. Đằng xa nhiều đám mây trắng, nom mịn màng nhẹ nhõm, cứ bồng bềnh quanh bước chân.

Chính giữa sân, cách vài chục trượng lại đặt một cự đinh bằng đồng, chia làm ba hàng, mỗi hàng ba cái, tổng cộng chín đinh, sắp xếp rất ngay ngắn. Trong đinh phiêu phất thoảng lên làn khói, hương thanh nhẹ mà không tiêu tán. "Đi lại đây nào." Dường như thấu hiểu tâm tư của hai đứa bé, vị đạo sỹ trẻ trung khuôn mặt lộ nét cười, cứ để chúng nó ngắm nghía một thoi một hồi, mới lên tiếng gọi, rồi tiếp tục đi về phía trước.

"Đây là Vân Hải trong Thanh Vân Lục Cảnh, đầu đằng kia còn đẹp hơn nữa!" Đạo sỹ trẻ vừa đi vừa nói.

Lâm Kinh Vũ không né được hỏi: "Là gì đấy ạ?"

Đạo sỹ trẻ vung tay chỉ, miệng đáp: "Hồng Kiều" (2).

Hai đứa phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy tít tắp phía trước, nơi cuối khoảng sân, sau làn mây lảng bảng như sương, tựa hồ có vật gì đó lấp la lấp lánh, bọn chúng cất bước mau hơn, đi về phía ấy. Dần dần nghe tiếng nước chảy vọng tới, trong đó lẫn vào một thứ quái thanh y như tiếng sấm động, chẳng biết phát ra từ đâu.

Đi càng lúc càng gần, vân khí tựa như tiên nữ ôn nhu, nhẹ nhàng lượn quanh mình chúng, từ từ giãn tấm mạng che mờ ảo, để lộ ra cảnh sắc thanh thao.

Phía cuối sân, là một dãy thạch kiều không mố không trụ, vồng ngang qua trời, một đầu tựa trên sân, đầu kia vươn chêch lên, ngập chìm trong mây trắng, tựa như kiều long dược thiên, khí thế cô ngạo. Tiếng nước chảy tí tách vọng tối, dưới ánh dương quang, cả dãy thạch kiều tán phát một thứ màu bảy sắc, như cầu vồng từ trời chảy xuống nhân gian, cầm tú rực rỡ, diễm lệ vô song.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cứ ngẩn ra nhìn.

Đạo sỹ trẻ cười cười, bảo: "Theo ta lại đây nào!" Nói rồi đi trước, bước lên thạch kiều.

Đặt chân lên thạch kiều, hai đứa mới phát giác ra, hai bên cầu có làn nước chảy mãi xuống, trong leo lèo, nhưng ở giữa không thấm một giọt nước nào. Ánh nắng xuyên qua lớp màu bảy sắc chiếu rọi lên cầu, tán xạ làn nước, tạo thành cầu vồng lóng lánh.

Vị đạo sỹ thấy bộ dạng say sưa mê mẩn của hai đứa, bèn bảo: "Các đệ cẩn thận đấy, dưới cái cầu này là vực sâu không đáy, vô ý mà rơi xuống đó, thì chết không có chỗ chôn đâu."

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đều giật thót, vội vàng trấn định lại tinh thần, đi đứng cẩn thận.

Hồng Kiều này thật cao quá dài quá, ba người đi trên ấy, chỉ thấy bên trái, bên phải mây trắng lờn vờn chìm xuống gót chân, hình như càng đi càng cao lên. Âm thanh cổ quái đằng trước vẫn không ngừng vọng tới. Lại đi thêm một hồi, mây trắng mỏng dần, vậy là đã ra khỏi Vân Hải, trước mắt vút sáng loá, chỉ thấy bầu trời mênh mông trong trẻo, xanh đến thấu suốt, bốn bề quang đãng, rộng đến không biết đâu là cùng; phía dưới là Vân Hải mịt mù, bồng bềnh chìm nổi, phóng mắt ra xa, tâm hồn bỗng chốc như rộng mở.

Ở đằng trước kia, chính là đỉnh ngọn Thông Thiên Phong, nơi đặt Ngọc Thanh Điện, chính điện của Thanh Vân quán chủ. Như viên ngọc trên non xanh, mái điện sừng sững, Ngọc Thanh Điện toạ lạc trên đỉnh núi, vân khí bao bọc, thi thoảng vài cánh hạc kêu hiu hắt bay qua, lượn vòng tròn trên không, như tiên gia linh cảnh, khiến người ta thốt sinh lòng kính ngưỡng.

Lúc ấy Hồng Kiều không vươn cao lên nữa, nó vẽ thành một hình khum khum giữa trời, ngả xuống bên đầm nước màu bích lục trước điện. Cùng lúc ấy, từ trong Ngọc Thanh Điện âm âm vọng tới tiếng ca quyết của đạo gia, đầy khí thế thần tiên. Thứ quái thanh kia, cũng càng lúc càng lồng lộng. Ba người đi hết Hồng Kiều, đến bên đầm nước, một con đường đá rộng rãi dẫn từ đầm nước lên thăng đại môn Ngọc Thanh Điện. Nước trong đầm màu bích lục, thanh tịnh như gương, bóng người bồng núi soi trong ấy có thể nhìn thấy rõ ràng.

Họ bước lên con đường đá, toan theo hướng đại môn bước tới, chợt nghe từ sâu dưới đầm một tiếng gầm rống, vang như sấm nổ, chính là thứ quái thanh nghe thấy từ lúc trước. Phóng mắt nhìn lại, từ giữa đầm thình lình nổi lên một xoáy nước cực lớn, giây lát sau, chỉ thấy sóng nước cuộn trào, rồi một thân ảnh khổng lồ thoát ra, hoa nước bắn lên đầy trời vỗ hết cả vào mặt. Vị đạo sỹ trẻ trung kia dường như đã sớm có phòng bị, tay trái khẽ vẩy, thân hình chớp lén trên không, tránh vút về đằng sau chừng hơn hai trượng rồi dừng lại lơ lửng giữa trời. Hai đứa trẻ nhỏ chẳng biết nên tháo chạy đi đằng nào, liền bị té nước ướt sũng như con gà rơi vào nồi canh (3).

Nhưng hai đứa chúng nó lại chẳng hề chú ý đến tình cảnh mình, cứ ngây người ra nhìn cái vật thù lù vừa mới xuất hiện trước mặt, nó cao đến năm trượng, đầu rồng mình sư tử, toàn thân phủ đầy vảy và mai, mắt to mõm lớn, hai cái răng nanh sắc nhọn lấp lánh sáng dưới ánh dương quang, mặt mày hung ác, trông mà phát sợ. Con quái thú ấy lắc lắc mình, hu la la lại một trận hoa nước nữa bắn ào

ra, sau đây tuồng như phát hiện được điều gì, nó liền duỗi cái đầu ú lại chõ bậc thềm.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ thấy cái đầu con quái vật ấy còn lớn hơn cả hai đứa bọn nó cộng lại nhiều, dưới ánh dương quang, răng xỉ sắc nhọn trông rõ mồn một, thấy nó đi lại càng lúc càng gần, hai đứa sợ phát khiếp, không né được bèn rúm rít lại với nhau, tim đập thình thình. Lúc ấy, đạo sỹ trẻ trung kia chẳng biết đã bay trở lại tự khi nào, đặt đơn chưởng lên trước ngực, cung cung kính kính nói: "Linh tôn, bọn trẻ này là do chư vị sư tôn có ý triệu kiến."

Con quái thú ấy trợn mắt nhìn y, "hừ" một tiếng, vắt mũi một cái, đôi con ngươi trong cặp mắt to cồ cộ đảo đảo, y như người đang động não suy nghĩ. Sau rồi nó chẳng lý gì đến ba người nữa, lúc lắc đi sang một bên, tới chỗ khô ráo cạnh đầm nước nấm phục xuống, ngáp dài, uể oải ngả đầu ra sưởi nắng, rồi ngủ thiếp đi.

Hai đứa còn kinh hãi chưa nguôi, vị đạo sỹ trẻ đã làm hiệu bảo tiếp tục đi, rồi nói: "Linh tôn là dị thú thượng cổ do Thanh Diệp tổ sư của phái ta thu phục được từ ngàn năm trước, tên gọi là "Thủy Kỳ Lân". Năm ấy Thanh Diệp tổ sư quang đại Thanh Vân, hàng yêu trừ ma, nó cũng đã từng xuất đại lực đấy. Bây giờ thì là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn chúng ta, trân trọng nó mà gọi là linh tôn."

Nói đoạn, y lại hướng về phía Thủy Kỳ Lân hành lễ, Trương Tiểu Phàm đang nhìn đến xuất thần, chợt bị Lâm Kinh Vũ kéo một cái, thấy nó đánh mắt ra hiệu, bèn cũng cùng nhau cung cung kính kính hướng về Thủy Kỳ Lân hành lễ.

Thủy Kỳ Lân chẳng hề ngoái đầu lại, cũng chẳng nhúc nhích, chỉ có tiếng ngáy vang lên ầm ầm, chắc là nó cũng chẳng nhìn thấy.

Ba người hành lễ xong, lại tiếp tục đi về phía trước. Đi qua đường đá cao cao, xa xa đã nom thấy tấm trương bài kim sắc, trên đề ba chữ Ngọc Thanh Điện, đến trước đại điện hùng vĩ, chỉ thấy cánh cửa mở rộng, bên trong ngập tràn ánh sáng, khí độ trang nghiêm, phụng thờ thần vị của Tam Thanh là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn (4).

Phía trước thần vị, trên đại điện, có mấy chục người đang đứng, có kẻ tu hành có người phàm tục, xem ra đều là môn hạ của Thanh Vân Môn. Phía trước đám người ấy, đặt chừng bảy cỗ đại kỷ, bên trái bên phải mỗi bên ba cái, chính giữa, nơi đâu hai dãy đặt một cái, trên đó có sáu người ngồi, riêng cái ghế tận cùng dãy bên phải thì để trống.

Alex chú:

(1) *Lò*: là một loại giường xây bằng gạch hoặc đất phia dưới có thông bếp lửa, để sưởi ấm, thường thấy ở miền bắc Trung Quốc.

(2) *Hồng Kiểu*: cầu vồng

(3) *Con gà rơi vào nồi canh*: lẽ ra có thể dịch là ướt như chuột lột, nhưng tôi thấy để nguyên thế này, nghe hình ảnh có vẻ mới mẻ hơn.

(4) *Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn*: được gọi chung là *Tam Thanh Đạo Tổ* theo Đạo giáo, bắt đầu từ một cái thuyết như sau:

(5) Kể từ thuở mènh mông mờ mịt chưa chia, trời đất còn là một khối hồn độn, mặt trời mặt trăng chưa phân, lúc đó khí tiên thiên vô tận, Thánh Phật Tiên hoà hợp chung cùng một thể, tỏa chiếu vô lượng hào quang xoay chuyển hư không được gọi là: *Huyền huyền thượng nhân* hay *Nguyên Thủy Vương*. Bởi địa vị tối cao đó nên còn được kêu là "Thượng Đế", là thuỷ tổ muôn loài vạn vật, hoặc cha Trời mẹ Đất. Vì không biết tên nên gọi là "huyền huyền" (mờ mịt), không rõ gốc rễ nên gọi là "nguyên thuỷ" (ban đầu) tức là gốc của đạo lớn, cõi của không tên. Vận chuyển tới mức tròn đầy khí tự nhiên phân hoá thành "tam thanh" gồm: *Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn*. Ba nhân tố "Huyền, nguyên, thuỷ" cùng chung một thể, ba cấp bậc khi đã nêu sự thì "tam thanh" phân chia biến hoá sang hữu hình, khí thanh nhẹ bay lên cao hội hợp làm trời, mặt trời, mặt trăng và sự xuất hiện này đã hoàn thành tam bảo.

Chương 5

Nhập Môn

Lúc ấy, mọi người trong điện đang đàm đạo, dường như đang thảo luận việc gì.

Vị đạo sỹ trẻ dẫn Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đến ngoài cửa, chỉnh đốn lại y bào, rồi cung kính thưa: "Chưởng môn, các vị sư thúc, đệ tử Thường Tiễn phụng mệnh đưa hai vị tiểu..."

Y chưa nói hết, đột nhiên trên đại điện thần quái nghiêm trang, bỗng vẳng ra một tiếng hét ghê gớm, cắt ngang lời y: "Quỷ, ác quỷ! Quỷ!..."

Thường Tiễn kinh hoảng, nhưng Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ còn kinh hoảng hơn, tiếng hét này chói lói rát tai, nhưng có vẻ rất quen thuộc.

Trương Tiểu Phàm chưởng kịp suy nghĩ nhiều, nhoáng một cái xộc vào trong điện, hét lớn: "Vương nhị thúc, Vương nhị thúc, là thúc phải không?"

Nó bối rối quá, giọng điệu vừa lo lắng, vừa khóc lóc, mọi người trông thấy không khỏi thương xót.

Chỉ thấy đằng sau đám người, chỗ mé tường trong đại điện, một trung niên nam tử ăn mặc lối tiểu phu, hai tay ôm đầu, co rúm người vào sâu trong góc, toàn thân run bắn, từ các kẽ tay vẫn rỉ rụt ra tiếng kêu: "Quỷ, quỷ..."

Trương Tiểu Phàm với Lâm Kinh Vũ vừa vào lập tức đều nhận ra người này chính là một tiểu phu trong thôn Thảo Miếu, họ Vương, sắp hàng thứ hai, người rất lương thiện, lúc nào cũng cười ha ha, đối xử với đám trẻ con bọn nó rất tốt, ngày thường sau những lúc lên núi đánh củi, đều mang quả rừng về chia cho bọn chúng.

Trương Tiểu Phàm chẳng suy xét gì, chạy ào tới bên mình Vương nhị thúc, ôm choàng lấy vai hắn, gọi to: "Vương nhị thúc, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao mọi người trong thôn đều, đều chết cả?"

Lại còn, mẹ cháu nữa! Cha cháu nữa! Họ ra sao rồi? Thúc nói đi!"

Vương nhị thúc nghe thấy Trương Tiểu Phàm liên tục truy vấn, tựa hồ có chút tinh táo, tạm thời không nói "quỷ, quỷ" nữa, chậm chạp ngẩng đầu lên, ngó Trương Tiểu Phàm đang đứng trước mặt.

Mọi người trên đại điện rờn rợn động dung, ai nấy đều im lặng, cả những người ngồi trên ghế cũng không nén được, bèn đứng dậy, trông lai phia ấy.

Tròng mắt Vương nhị thúc đỏ ngầu, rõ ra thằn sặc sợ hãi khủng khiếp quá. Hắn ngắm nghía Trương Tiểu Phàm, chẳng thốt một lời, cau cau đói mày, tựa hồ đang cố sức nghỉ ngơi gi.

Lúc này, có người trong Thanh Vân Môn không nén được liền bước lên, đang định cất lời, thì bị người bên cạnh khe khẽ nắm lại.

Trương Tiểu Phàm thấy Vương nhị thúc chẳng có phản ứng gì, cứ nhìn mình mặt rùng rùng tử khí, trong lòng càng thêm lo lắng, lại la to: "Vương nhị thúc, thúc sao vậy?"

Ai ngờ Vương nhị thúc nghe nó hét, toàn thân phát run, nét mặt tỏ ra kinh sợ khủng khiếp, cả người đột nhiên lăn chiêng ra mặt đất, hai tay ôm đầu, rúm lại thành một đống, trong miệng không ngừng la thảm: "Quỷ, quỷ, quỷ!..."

Trong đại điện khắp phía vang tiếng thở dài, chúng nhân Thanh Vân Môn trên mặt đều có vẻ thất vọng, những người vừa đứng lên cũng chán nản ngồi xuống. Trương Tiểu Phàm còn muốn truy vấn, nhưng bị Lâm Kinh Vũ bên cạnh giữ lại.

Trương Tiểu Phàm vô thức ngoảnh đầu sang, thấy Lâm Kinh Vũ khoé mắt đầy lệ, buồn thảm nói: "Chẳng ăn thua gì đâu, chú ấy điên rồi!"

Trương Tiểu Phàm thấy trong đầu nổ "rầm" một tiếng, ngã phịch ra đất, chẳng nói chẳng rắng.

Lâm Kinh Vũ lớn hơn nó một tuổi, tâm tư cũng tinh tế hơn, đưa mắt nhìn mọi người trong đại điện, nó thấy những người đứng đó đều khoác môn y của Thanh Vân Môn, có nam có nữ, có đạo có tục. Hầu hết giặt bình khí, đa số là trưởng kiêm.

Trong đó, sáu người ngồi trên ghế, khí độ càng có vẻ xuất chúng, hơn hẳn mọi người khác. Trong sáu người này, có ba người là tu hành, ba người là tục gia, đặc biệt người ngồi chính giữa, mình khoác hắc lục đạo bào, tiên phong hạc cốt, hai mắt ôn nhuận long lanh, tất nhiên chính là vị chưởng môn đại danh đĩnh đinh của Thanh Vân Môn, Đạo Huyền Chân Nhân.

Lâm Kinh Vũ không rườm lời nữa, kéo Trương Tiểu Phàm dậy, chạy tới chỗ sáu người đó, quỳ xuống trước mặt Đạo Huyền Chân Nhân, dập đầu lia lịa bình, bình, bình.

Đạo Huyền Chân Nhân đưa mắt ngắm kỹ hai đứa nó, khẽ thở dài bảo: "Hài tử đáng thương, các ngươi đứng dậy đi!"

Lâm Kinh Vũ chẳng hề nhởn dậy, nó ngẩng đầu nhìn nhân vật thần tiên đệ nhất lưu này, nói giọng bi thương: "Chân Nhân, hai đứa con niên ấu vô tri (1), thình lình gặp cơn đại biến này, thực là không biết làm thế nào mới được. Lão nhân gia người thần thông quảng đại, tỏ tường được cả việc tương lai, xin hãy vì chúng con mà quyết định cho!"

Trương Tiểu Phàm chẳng khéo ăn nói như thế, vả lại đầu óc đang hỗn độn tơi bời, cũng chỉ biết nói theo: "Vâng ạ! Thần tiên gia già, xin người hãy quyết định giùm cho!"

Chúng nhân nghe vậy, trên mặt đều không kìm được nét cười, thoát tiên nhìn Trương Tiểu Phàm nói lời trẻ dại ngây thơ, nhưng sau mọi ánh mắt đều dồn về phía Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ tuổi nhỏ, thân lâm đại biến, lại đối diện với cao nhân danh động thiên hạ như Đạo Huyền Chân Nhân, mà nói năng vẫn đâu ra đấy, rõ ràng mạc lạc, quả là điểm đậm trầm tĩnh hơn hẳn những hài đồng bình thường, càng không thể đem so với Trương Tiểu Phàm vô tri đến mức còn tưởng Đạo Huyền Chân Nhân là thần tiên.

Thảm án thôn Thảo Miếu, là chuyện mà Thanh Vân Môn chưa từng gặp, chưa từng nghe tới suốt nghìn năm qua, lại xảy ra ngay dưới chân họ, làm cả môn phái đều chấn động.

Đạo Huyền Chân Nhân nhận được cấp báo xong vừa kinh ngạc vừa tức giận, bèn triệu tập thủ toạ của sáu chi phái kia đến thương lượng. Lúc này, ngoài thủ toạ của Tiểu Trúc Phong là Thủ Nguyệt Đại Sư còn chưa đến, thủ toạ của năm chi phái kia đều đã an toạ.

Những nhân vật gánh vác được trách nhiệm thủ toạ của bảy chi phái, tất nhiên là những nhân vật đỉnh cao trong Thanh Vân Môn; mà những nhân vật đỉnh cao trong Thanh Vân Môn, cũng chính là những nhân vật tuyệt luân trong hàng ngũ đạo sĩ tu chân luyện đạo trên thế gian. Những người đang ngồi đây, ai nấy đều nhìn xa trông rộng, lúc này trong lòng chỉ biết nhận xét một câu: "Đúng là một miếng ngọc đẹp!"

Đạo Huyền Chân Nhân khe khẽ mỉm cười, nói: "Tương lai quá khứ thì ta không biết, nhưng các con sống dưới chân núi Thanh Vân, Thanh Vân Môn chúng ta tất nhiên không thể bỏ mặc không lý đến. Tuy thế ta có vài câu muốn hỏi, mong rằng con sẽ trả lời cho rõ."

Lâm Kinh Vũ gật đầu nói: "Vâng, đệ tử biết gì sẽ thưa ấy. Xin chân nhân cứ hỏi!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, nói: "Con làm sao mà thoát được kiếp nạn này?"

Lâm Kinh Vũ chờ người, rồi đáp: "Hồi bẩm chân nhân, con còn nhớ là đêm hôm qua vẫn ngủ trên giường ở nhà, nhưng sáng nay tỉnh giấc thì lại đang cùng Tiểu Phàm nằm ngoài đồng, dưới một cây tùng, con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau đó Tiểu Phàm gọi con dậy, chúng con chạy về thôn, thì nhìn thấy cảnh, cảnh đó, sợ quá ngất đi."

Đạo Huyền Chân Nhân chau mày, nhìn sang Trương Tiểu Phàm, nói: "Là con gọi y dậy, thế con thì sao?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ một lúc, rồi đáp: "Con cũng không biết làm sao mà ra đến chỗ đó, khi tỉnh lại thấy Kinh Vũ ở bên cạnh, con bèn đánh thức y."

Đạo Huyền Chân Nhân đưa mắt trao đổi với các vị thủ toạ khác, trong mắt có nét nghi hoặc. Nếu có cao nhân cứu giúp, thì tại sao chỉ cứu có hai đứa nhỏ, nếu không phải là cao nhân, thì bất luận thế nào, cũng giải thích không xuôi!

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm một lát, nói: "Nói như vậy, các con đối với việc đêm hôm qua, không hay biết gì hết."

Hai đứa đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, gọi một tiếng: "Tống Đại Nhân (2)."

"Có đệ tử." Một đệ tử Thanh Vân ứng tiếng bước ra, dáng khôi ngô cao lớn, phục trang theo lối tục gia. Chỗ y vừa đứng là ở sau lưng một người béo lùn đang ngồi, xem ra chính là môn hạ đệ tử của người đó.

Đạo Huyền Chân Nhân nói: "Ngươi là người đầu tiên phát hiện ra chuyện ở Thảo Miếu, ngươi hãy đem việc lúc đó nói lại một lượt nữa!"

Tống Đại Nhân cất giọng thô sảng: "Vâng. Sáng sớm hôm nay, đệ tử và mấy sư huynh đệ đồng môn ra ngoài lo việc, khi quay về đạp không trung mà đi. Lúc ngang qua trên thôn Thảo Miếu, đệ tử vô tình cúi đầu, thì phát hiện ra trong thôn có hơn hai trăm tử thi chất đồng, thảm thương không nỡ nhìn. Bọn đệ tử vội vàng hạ xuống xem xét, thì tìm được hai đứa nhỏ này ở đằng sau thôn, thấy chúng hôn mê bất tỉnh, bèn trước tiên giao cho một vị sư đệ đưa về. Rồi trong một cái nhà tiêu lợp cỏ gianh ở rìa thôn..." y chỉ tay vào Vương nhị thúc đang co rúm trong góc tường, tiếp: "phát hiện ra người này. Chỉ thấy y mục quang đờ trệ, tinh thần hoảng hốt, bất luận đệ tử hỏi han thế nào, y đều không đáp, chỉ lặp đi lặp lại mấy lời: quỷ, quỷ, ác quỷ mà thôi."

Lâm Kinh Vũ giật bắn mình, run run hỏi: "Vị đại ca này, xin hỏi các huynh có đếm kỹ số người không?"

Tống Đại Nhân ánh mắt có vẻ thông cảm, nói: "Ta tìm được một vị sư đệ ngày thường vẫn giao dịch cùi lửa với người trong thôn, y rất quen thuộc với mọi người. Y đã nhận mặt, chúng ta cũng đếm nữa, bốn mươi hai hộ dân thôn Thảo Miếu tổng cộng có 247 người, ngoài ba người các ngươi ra, ai nấy đều đã chết."

Mặc dù trong lòng đã có dự cảm, nhưng nghe thấy Tống Đại Nhân khẳng định rõ ràng như thế xong, Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm vẫn thấy trước mắt tối sầm, suýt lại ngất đi lần nữa.

Đạo Huyền Chân Nhân khe khẽ thở dài, tay trái nhẹ phất, trong tụ bào bay ra một viên ngọc nhỏ màu đỏ, bay đến trước mặt Trương, Lâm hai đứa, lăn trên trán chúng mấy vòng, lập tức một luồng khí thanh mát thẩm vào mình.

Chẳng hiểu tại sao, thần kinh chúng vốn đang căng thẳng, tự dừng nhẹ nhõm hơn, rồi thấy trong người mệt rã, không kìm được bèn nằm ngay trên đại điện, ngủ thiếp đi.

Đạo Huyền Chân Nhân xua xua tay, chúng đệ tử đang đứng lần lượt hành lễ, rồi theo thứ tự lui ra. Trong đại điện, chỉ còn lại sáu người bọn họ.

Lúc ấy, người béo lùn nói: "Chưởng môn sư huynh, bây giờ huynh dùng Định Thần Châu tạm thời xoa dịu, nhưng sau khi chúng tỉnh lại, huynh sẽ xử trí thế nào?"

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm một lát, quay đầu nhìn đạo nhân ngồi đầu hàng bên trái, hỏi: "Thương Tùng sư đệ, ý đệ ra sao?"

Thương Tùng Đạo Nhân thân hình cao lớn, diện mạo trang nghiêm, là thủ toạ chi phái Long Thủ Phong của Thanh Vân Môn. Trong Thanh Vân Môn, ngoài chi phái chính của Đạo Huyền Chân Nhân ra, thanh thế của Long Thủ Phong là lớn nhất.

Thương Tùng bản tính nghiêm khắc, ngoài việc quản lý các đệ tử trong chi phái của mình ra, còn kiêm quản những việc xử phạt trong Thanh Vân Môn. Thanh Vân đệ tử bình thường đối với chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân cỗ nhiên kính ngưỡng vô cùng, nhưng khiếp sợ nhất lại chính là vị Thương Tùng thủ toạ ít khi cười nói này.

Bấy giờ, Thương Tùng Đạo Nhân cau đôi mày rậm, một lát sau mới đáp: "Câu chuyện rất nhiều nghi vấn, trong lúc vội vàng e là khó mà tra xét cho rành mạch được. Nhưng thôn dân Thảo Miếu xưa nay chất phác, chúng ta không thể bỏ mặc con côi của họ. Đệ thấy chúng ta nên thu nạp hai đứa nó vào làm môn hạ!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, nói: "Không sai, ta cũng có ý như vậy. Hai đứa trẻ này thân phận cô khổ, chúng ta phải chiếu cố một chút. Chỉ có điều ta đã rất nhiều năm không thu nạp đồ nhi, chẳng hay có vị sư đệ nào có thể nhận chúng không?"

Lúc này, người béo lùn kia, tức thủ toạ chi phái Đại Trúc Phong của Thanh Vân Môn, Điền Bất Dịch, nói: "Chưởng môn sư huynh, theo đệ thấy, tốt nhất là không nên để cả hai đứa nó quy vào một nơi. Bọn nó thân thế tương cận, nếu để ở với nhau, mỗi khi gặp mặt đối phương, sẽ nhớ lại chuyện cũ, như vậy lệ khí bất tuyệt, e là sau này không hay!"

Đạo Huyền Chân Nhân nghĩ một lúc, đáp: "Điền sư đệ nói rất có lý. Hai đứa nó tuổi còn nhỏ, gặp cơ duyên này, chúng ta phải từ từ hoá giải oán hận trong

tim chúng, vậy thì không nên để hai đứa nó ở cùng một nơi. Vậy thì cần có hai vị sư đệ thu lưu chúng." Nói đoạn, ông ta đưa mắt nhìn khắp mọi người.

Chi thấy thủ toạ của năm phái kia, mà trước nhất là Thương Tùng, ai nấy cùng lúc đổ dồn ánh mắt về Lâm Kinh Vũ, rồi xoáy đi xoáy lại ở đó, không chịu rời ra, mà chẳng có ai để ý đến Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh cả.

Với đạo tu chân, tư chất là cực kỳ quan trọng, thế gian thường có cái gọi là thiên tài ngộ đạo, tức là cái thuyết vượt được tu hành trăm năm. Mà người trong Thanh Vân Môn rất thầm nhuần điều này.

Năm xưa khi Thanh Vân Môn cùng đồ mạt lộ, chỉ nhờ vào Thanh Diệp tổ sư kinh tài tuyệt diễm, tuy tuổi còn trẻ, nhưng thiên tư hơn người, tham phá cổ thư của tiền nhân, tu hành vượt xa tất thảy tiên nhân, mà khiến một Thanh Vân Môn hối hổi trở nên dồi dào sức sống, thịnh vượng vô song, rồi trở thành lãnh tụ chính đạo trong thiên hạ ngày nay.

Thêm nữa, danh sư cõi nhiên nan cầu, nhưng đệ tử tư chất thượng thừa cũng nan đắc, Lâm Kinh Vũ thiên tư hơn người, căn cốt kỳ giai, thủ toạ của các chi phái Thanh Vân Môn vừa nhìn là đã chọn nó ngay.

Sau một hồi im lặng, Điền Bất Dịch ho lên, rồi nói: "Hà hà, chưởng môn sư huynh, huynh biết Đại Trúc Phong của đệ tử xưa tới nay vốn neo người, thôi thì để đệ giải quyết giúp huynh chuyện này đi!"

Nói đoạn toan chỉ tay về phía Lâm Kinh Vũ, nhưng thủ toạ của Triệu Dương Phong là Thương Chính Lương ngồi bên cạnh đã nhởn dậy trước, chấn ngang đường nói với Đạo Huyền Chân Nhân: "Chưởng môn sư huynh, hôm nay đệ vừa nhìn thấy đứa bé này đã cảm thấy rất hợp với nó, chắc là có mối túc duyên, chẳng bằng để nó đầu nhập môn hạ đệ!"

Thanh Vân Môn lịch sử lâu đời, các chi phái ngoài mặt luôn giữ hoà khí, nhưng bên trong đều có ngầm ý giao kình, nhìn thấy Lâm Kinh Vũ tư chất hơn người, chưa chứng có thể là một Thanh Diệp tổ sư nữa, huống hồ thu nạp môn hạ ít nhất cũng là thêm được một đệ tử, không thể để chi phái khác nắm được cơ hội.

Vì có uy vọng tu hành của Đạo Huyền Chân Nhân, vốn chẳng ai dám tranh, đằng này Đạo Huyền tự nói là không thu nạp, chuyện tốt như vậy đời nào có thể bỏ qua?

Lúc ấy Thương Chính Lương vừa nói dứt câu, liền có thủ toạ của Lạc Hà Phong là Thiên Vân Đạo Nhân ở bên cạnh nói: "Thương sư huynh, môn hạ huynh đã có đến hai trăm đệ tử, nếu ai ai cũng có túc duyên với huynh, e rằng túc duyên của huynh khó tránh khỏi là quá nhiều đấy."

Thương Chính Lương đỏ lựng mặt, toan nói, Điền Bất Dịch đã tranh tiên: "Thiên Vân sư huynh nói rất đúng á! Luận về số lượng đệ tử, các vị ít nhất cũng trên trăm người, Đại Trúc Phong của ta lại chỉ có bảy người, chẳng ra cái thể thống gì. Chi bằng..."

Lúc ấy Thương Tùng Đạo Nhân lập tức ngắt lời lão: "Điền sư đệ, hai đứa trẻ này thân thể đáng thương như vậy, cần mang lại cho chúng sự chăm lo, chứ không phải là chú ý đến việc số người của chúng ta nhiều hay ít." Nói đoạn, ông ta ngoảnh đầu sang Đạo Huyền Chân Nhân, vòng tay nói: "Chưởng môn sư huynh, đứa trẻ này quả là một nhân tài, xin để đệ thu nạp nó làm môn hạ, đệ nhất định sẽ hết lòng dạy dỗ, giúp nó thành tài để an ủi những vong linh của thôn Thảo Miếu."

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm một lát, bỗn Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương trong lòng đều biết thế là thôi rồi, quả nhiên một lát sau, Đạo Huyền Chân Nhân bảo: "Thương Tùng sư đệ nói cũng có lý, vậy thì để nó đầu nhập môn hạ đệ đi!"

Thương Tùng khẽ mỉm cười đáp: "Đa tạ chưởng môn sư huynh."

Mọi người ở đây đã cùng Thương Tùng là đồng môn từ rất lâu, biết Thương Tùng ngày thường ít nói ít cười, hôm nay mỉm cười như vậy tức là trong lòng vô cùng hoan hỉ, ai nấy đều không nén được nỗi ngầm ngâm tức tối. Chỉ có điều Đạo Huyền Chân Nhân đã nói ra lời, mà Long Thủ Phong của Thương Tùng thực lực lại lớn, đành phải nuốt nỗi tức này xuống.

Đạo Huyền ngưng một lát, lại nói: "Thế còn đứa kia..."

Thương Chính Lương ho một tiếng, nhắm mắt lại; Thiên Vân ngẩng nhìn đỉnh trân đại điện, hình như đột nhiên phát hiện ra hoa văn trên ấy vô cùng đẹp đẽ; Điền Bất Dịch khục khục cười khan, thình lình cơn buồn ngủ ập đến, bèn ngủ say sưa; người ban nãy chưa kịp nói câu nào mà toàn bị kẻ khác cướp lời là Tăng Thúc Thường thủ toạ của chi phái Phong Hồi Phong thì quay ra nhập định, tựa hồ từ đầu đến giờ không chú ý gì đến sự việc nơi đây vậy.

Còn kẻ vừa giành được thắng lợi là Thương Tùng Đạo Nhân thì quét mắt khắp lượt một cách lạnh lẽo, nhưng sâu trong mắt lại có nét cười cợt.

Đạo Huyền Chân Nhân thốt không tránh khỏi chút lúng túng, nhưng bỗng vào thân phận của ông ta, tất nhiên không thể nói những lời như lẽ nào chỉ vì đứa trẻ này tư chất kém mà các người lại không cần, chợt trong lòng sực nhớ điều gì, lập tức tìm ngay ra được một kẻ thế mạng.

"Điền Bất Dịch." Khuôn mặt tươi cười của Đạo Huyền Chân Nhân bỗng đầy vẻ dịu dàng.

Điền Bất Dịch giật thót mình, đang định cất lời, Đạo Huyền Chân Nhân đã tranh tiên: "Chuyện của thôn Thảo Miếu vốn do môn hạ đệ là Tống Đại Nhân phát hiện ra trước tiên, xem ra đứa bé này với Đại Trúc Phong của đệ rất có duyên phận đấy. Hà hà, hay là đệ thu nạp nó đi!"

Điền Bất Dịch luống cuống, Trương Tiểu Phàm tư chất tầm thường, nhìn một cái là nhận ra ngay, thu nạp làm môn hạ chỉ tổ nhọc xác, lão tất nhiên chẳng vui vẻ gì. Lão muốn phân biện, nhưng Đạo Huyền lại giành lấy cơ hội, không cho lão

nói: "Được rồi, chuyện này ãn định rõ ràng như vậy, các vị sư đệ cũng phải chú ý điều tra việc kia, hiểu cả chưa?"

Bọn Thượng Tùng cùng đứng dậy, đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, ho khẽ mấy tiếng, không nhìn đến thái độ của Điền Bất Dịch, bước mau vào hậu điện. Bóng ông ta khuất rồi, trên Ngọc Thanh Điện liền vang tiếng cười lớn.

Môn hạ đệ tử của Đại Trúc Phong là Tống Đại Nhân vẫn đợi nãy giờ ngoài cửa Ngọc Thanh Điện, mãi mới thấy các vị sư trưởng bước ra, bèn tiến lên đón, thì thấy sư phụ Điền Bất Dịch trong tay ôm Trương Tiểu Phàm, bất giác đờ người, hỏi: "Sư phụ, thế nào rồi?"

Điền Bất Dịch nhìn ra là y, bỗng đâm tức giận, cáu kỉnh quát: "Thế nào thế nào? Có ngốc không thế? Còn không mau đón lấy?!"

Tống Đại Nhân vội vàng đón lấy Trương Tiểu Phàm vẫn đang say ngủ, Điền Bất Dịch nô khí bừng bừng, khoé mắt cứ chĩa vào bọn Thượng Chính Lương, Thiên Vân mấy người lúc ấy vừa đang bước ra vừa cười vụng, lòng càng thêm giận dữ, bèn hét bảo Tống Đại Nhân: "Mau đi đi, còn ngây ra ở đó làm gì?"

Dứt lời, cũng không thèm để ý đến ai nữa, hữu thủ hư không vạch một đường, một làn xích quang loé sáng, rồi một thanh trường kiếm màu đỏ vút lên, chưa nhìn rõ động tác của lão ra sao, đã thấy lao tới kiếm rồi phá không bay vọt đi.

Tống Đại Nhân nhất thời không nắm được đầu đuôi câu chuyện, nhưng ít nhất cũng hiểu rằng mình vừa có thêm một sư đệ. Y nhìn Trương Tiểu Phàm nằm trong lòng, thốt lên: "Tiểu sư đệ, ta còn chưa biết đệ tên là gì nữa!"

Trương Tiểu Phàm vốn vẫn ngủ say chưa tỉnh, hồn nhiên không biết rằng số mệnh của mình đã vô tình quàng sang một khúc ngoặt lớn.

Alex chú:

(1) Niên ấu vô tri: tuổi nhỏ chẳng hiểu biết gì

(2) Tống Đại Nhân: là chữ Nhân 仁 trong nhân từ 仁慈

Chương 6

Bá Sư

Trương Tiểu Phàm mãi mới tỉnh lại, đờ đẫn đến nửa ngày trời, nó từ từ ngồi dậy, việc đã qua như nước thuỷ triều, vụt lại ào vào trí não.

Kinh hoàng như ác mộng!

"Đệ tinh lại rồi à! Vậy thì tốt." Từ ngoài cửa vọng đến một giọng nói, rồi bước vào một người.

Trương Tiểu Phàm ngược mắt nhìn, nhận ra Tống Đại Nhân, thân hình to cao, tướng mạo thô hào hôm đó đã gặp trên Thông Thiên Phong, với tâm trạng của nó hiện nay, chẳng biết sao nữa, gặp được người quen là cảm thấy mấy phần thân thiết.

"Tống đại ca." Trương Tiểu Phàm thốt lên.

Tống Đại Nhân tuy là một đại hán, lúc này trong lòng cũng bất giác thương xót, y đi đến trước giường, giơ tay xoa đầu Trương Tiểu Phàm, dịu dàng nói: "Tiểu sư đệ, đừng buồn bã quá, sau này chúng ta là người một nhà rồi." Trương Tiểu Phàm đờ ra một lúc, hỏi: "Người một nhà là thế nào?"

Tống Đại Nhân mỉm cười đem chuyện Điền Bất Dịch thu nạp nó làm đồ đệ kể qua một lượt, đương nhiên mỗi tranh chấp nhỏ xảy ra giữa các vị trưởng bối trong Ngọc Thanh Điện trên Thông Thiên Phong ngày hôm đó, y không hề hay biết.

Trương Tiểu Phàm lắng nghe, nhất thời hoang mang, trong mắt một con nhà nông gia như nó, Thanh Vân Môn gồm toàn những nhân vật như là thần tiên, nó chưa bao giờ dám vọng tưởng một sớm một chiều, lại có cơ hội được vào Thanh Vân Môn. Chỉ có điều, nó chẳng mong phải trả cái giá như thế này.

Nó nghĩ rằng, rõ cục biết là nghĩ ngợi nhiều cũng vô ích, bèn cất giọng gọi: "Tống sư huynh."

Tống Đại Nhân mỉm cười gật đầu: "Tốt lắm, tiểu sư đệ, lần này đệ ngủ đến một ngày một đêm rồi đấy, chắc là đói lắm?"

Trương Tiểu Phàm vốn không có cảm giác gì, nay nghe y nhắc thế, bụng nó liền réo lên "lục bục" hai tiếng.

Tống Đại Nhân cười: "Nào, tiểu sư đệ, chúng ta đi ăn cái gì đã, tiện thể ta nói cho đệ nghe qua tình hình bản môn, sau đó cùng đi bái kiến sư phụ sư nương, gặp qua các vị sư huynh khác."

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, tụt xuống giường, bây giờ mới chú ý thấy căn phòng nó nằm đây, có chút giống giống với căn phòng của đệ tử Thanh Vân trên Thông Thiên Phong, nhưng hình như rộng hơn chút xíu.

Tống Đại Nhân vừa dắt nó đi ra ngoài, vừa nói: "Đại Trúc Phong của chúng ta không bằng các chi phái đồng môn khác, người rất là ít, nếu tính thêm đệ vào, tổng cộng không quá mươi người, vì thế phòng ốc đều rộng rãi."

Y vừa nói vừa bước ra ngoài, cũng là một tiểu viện tương tự, lại đi thêm mấy bước, ra ngoài sân, cũng là một hành lang lượn khúc, nhưng nhìn qua là nắm bắt được hết, chỉ có mươi mấy phòng, kém xa quy mô bên Thông Thiên Phong.

Trương Tiểu Phàm cùng Tống Đại Nhân đi xuống nhà bếp, nghe y nói, chi phái Đại Trúc Phong là do Trịnh Thông, toạ hạ tứ đệ tử của Thanh Diệp tổ sư khai sáng, truyền tới Điền Bất Dịch ngày nay là sáu đời, tình hình luôn luôn như vậy, lúc nào cũng neo người. Hiện giờ vào hàng sư trưởng ở đây, ngoài thủ toạ Điền Bất Dịch, còn có một vị sư thúc là Tô Như, cũng chính là thê tử của Điền Bất Dịch.

Họ chỉ sinh được một con gái là Điền Linh Nhi, năm nay 13 tuổi, hơn Trương Tiểu Phàm hai tuổi, vì vậy Trương Tiểu Phàm ở đây quả thực là một tiểu sư đệ.

Trong số đệ tử của Điền Bất Dịch thì Tống Đại Nhân là đại sư huynh, tiếp theo có Ngô Đại Nghĩa, Trịnh Đại Lễ, Hà Đại Trí, Lữ Đại Tín, Đỗ Tất Thư.

Trương Tiểu Phàm dụng tâm ghi nhớ: "Ờ, Đại Nghĩa sư huynh, Đại Lễ sư huynh, Đại Trí sư huynh, Đại Tín sư huynh, Đại Thư sư huynh..."

Tống Đại Nhân cười: "Là Đỗ Tất Thư sư huynh."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, rồi hiểu ra, buột hỏi: "Sao vị lục sư huynh này lại khác mọi người vậy?"

Tống Đại Nhân đáp: "Vốn cũng kêu y là Đại Thư đấy, nhưng mà đệ thử gọi thêm hai tiếng nữa xem."

Trương Tiểu Phàm lẩm nhẩm gọi: "Đỗ Đại Thư, Đỗ Đại Thư, Đỗ Đại Thúc..." rồi vỡ lẽ, bèn phá ra cười. (1)

Tống Đại Nhân cũng cười: "Đệ thấy đấy. Thực ra sư phụ cũng chẳng chú ý mấy, nhưng sư nương thì rất là bức, kêu tên mấy lần thì bảo Đỗ sư đệ chẳng tôn sư trọng đạo gì cả, bèn ra tay sửa trị một trận, doạ Đỗ sư đệ sợ gần chết, khiến y phải vội vàng xin sư phụ sư nương đổi tên cho, sau này sư nương bèn chọn cho y cái tên Đỗ Tất Thư, đệ lại đọc kỹ cái tên này xem."

Trương Tiểu Phàm khe khẽ đọc: "Đỗ Tất Thư, Đỗ Tất Thư, Đỗ Tất Thu... (2)" rồi lại phá ra cười gấp cả bụng.

Tống Đại Nhân vốn có ý muốn làm cho nó cười, mong giảm bớt phần nào nỗi bi thống, thấy Trương Tiểu Phàm cao hứng như vậy, trong lòng y cũng rất vui, bèn hân hoan bảo: "Lục sư đệ trước khi nhập môn vốn có thói xấu đánh bạc, sau này cơ duyên xảo hợp, được sư phụ độ hoá thương sơn, tuy không đánh bạc ăn tiền nữa, nhưng bình thường cứ thích gạ người cá cược, sư nương làm thế là cũng có ý nhắc nhở y."

Trương Tiểu Phàm tính tình trẻ con, mặt mày tươi tắn rồi thì nỗi bi thiết trong tim cũng giảm bớt, lại thấy đại sư huynh thân tình như vậy, nỗi e ngại khiếp sợ nung nấu về tương lai cũng dần dần được xoa dịu.

Ở nhà bếp ăn uống xong, Tống Đại Nhân bèn dẫn Trương Tiểu Phàm đến Thủ Tĩnh Đường, điện chính của Đại Trúc Phong. Lúc ấy tất thảy mọi người từ trên xuống dưới trong Đại Trúc Phong đều đang tập trung tại Thủ Tĩnh Đường, nhà lát

gạch đỏ, mái tươi cột đá, nền đất có khắc hình Thái Cực rất lớn, trần thiết nói chung là khá giản dị.

Trước sảnh bày hai cỗ trường kỷ, trên có hai người ngồi, một người là Điền Bất Dịch, người kia là một thiếu phụ xinh đẹp đoan trang điềm đạm, khoảng hơn ba mươi tuổi, phong tư yểu điệu, đứng cạnh bà ta là một đứa bé gái, mặt mày thanh tú, đôi con ngươi long lanh, trông rất hoạt bát, đáng yêu.

Năm nam đệ tử kia, xếp thành hình chữ nhất, đứng ở bên dưới, hoặc cao hoặc thấp, hoặc béo hoặc gầy, lúc ấy ánh mắt đều tập trung vào Trương Tiểu Phàm.

Tống Đại Nhân đi đến trước sảnh, cung kính thưa: "Sư phụ, sư nương, đệ tử đưa tiểu sư đệ đến đây."

Điền Bất Dịch hứ một tiếng, có vẻ sốt ruột, nhưng thiếu phụ xinh đẹp Tô Như thì nhìn kỹ Trương Tiểu Phàm, nói: "Đại Nhân, y ngủ đã một ngày một đêm, e là đói lǎm rồi, con hãy dắt y đi ăn gì đó."

Tống Đại Nhân thưa: "Hồi bẩm sư nương, con vừa mới đưa tiểu sư đệ lại nhà bếp ăn rồi ạ."

Tô Như khẽ gật đầu, liếc nhìn Điền Bất Dịch, không nói nữa. Điền Bất Dịch lại lạnh lẽo hứ một tiếng, bảo: "Bắt đầu thôi!"

Trương Tiểu Phàm chẳng hiểu mô tê gì, chỉ nghe Tống Đại Nhân đứng sau khẽ nhắc: "Tiểu sư đệ, mau quỳ xuống dập đầu bái sư."

Trương Tiểu Phàm lập tức quỳ xuống, dập đầu "cộc, cộc, cộc" mười mấy cái liền, vừa mạnh vừa vang.

"Ha ha." Đứa bé gái Điền Linh Nhi không nhịn được phá ra cười. Tô Như cũng mủm mỉm: "Hảo hài tử, dập đầu chín cái là được rồi."

Trương Tiểu Phàm "õ" một tiếng, rồi ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn, mọi người thấy trán nó đỏ bừng một khoảng, không nhịn được đều bật cười, trong mắt Điền Bất Dịch ngập tràn sự chán nản, nghĩ đến việc sau này phải dạy dỗ một đứa ngu ngốc như vậy, cái đầu đã to của lão dường như lại phình to thêm.

"Thôi được rồi, cứ như vậy đi!" Điền Bất Dịch chẳng còn chút tinh thần nào, vẫy tay bảo: "Đại Nhân, trước tiên con hãy dùn dắt y, những quy giới của bản môn, đạo pháp nhập môn, đều để con truyền thụ."

Tống Đại Nhân ứng tiếng: "Vâng." rồi sau trù trừ, lại nói: "Có điều, thưa sư phụ, tiểu đệ tuổi hay còn nhỏ, những bài đệ tử nhập môn này..."

Điền Bất Dịch trợn trăng con mắt, bảo: "Cứ theo thế mà làm." Dứt lời liền đứng dậy, chẳng ngoại đầu lại, bước ra sau hậu đường, chúng đệ tử cúi mình, hô: "Cung tiễn sư phụ." Điền Bất Dịch vừa đi khỏi, chẳng đợi ai mở miệng, đứa bé gái Điền Linh Nhi đã xẹt đến trước mặt Trương Tiểu Phàm, chăm chắm ngắm nghía nó kỹ càng, Trương Tiểu Phàm thấy khuôn mặt cô bé đáng yêu như đoá phù dung lay động trước mắt, tuổi tuy còn nhỏ, nhưng đã có dáng dấp một mỹ nhân,

khi nó còn ở thôn Thảo Miếu, chưa từng nhìn thấy đứa con gái nào cùng tuổi mà lại xinh đẹp như vậy, bất giác đỏ bừng mặt lên.

"Ha," Điền Linh Nhi như vừa phát hiện ra vật báu, chỉ vào Trương Tiểu Phàm cười lớn: "Sư huynh, các huynh nhìn này! Nó vừa thấy muội là đỏ hết cả mặt!" Trên sảnh bật vang lên tiếng cười, Trương Tiểu Phàm mặt đã đỏ lại càng đỏ, Tô Như đi lại, mỉm mỉm mắng: "Linh Nhi, không được bắt nạt sư đệ."

Điền Linh Nhi làm bộ mặt hề, rồi hoàn toàn chẳng chú ý gì đến lời mắng thân, cô bé nhởn nhơn dậy, nói với Trương Tiểu Phàm: "Ê, mau gọi ta là sư tỷ đi."

Trương Tiểu Phàm bỗng tức khí, nhưng trước mắt vụt thoáng qua cặp mắt sáng và hàm răng lóng lánh của Điền Linh Nhi, trong lòng chợt luồng cuồng, buột miệng: "Sư tỷ."

Điền Linh Nhi xưa nay toàn xếp hàng chót ở Đại Trúc Phong, tự nhiên lại có thêm một sư đệ còn bé hơn cả mình nữa, trong lòng rất lấy làm hoan hỉ, lúc ấy liền ra vẻ đạo mạo bảo: "Ngoan, tiểu sư đệ, sau này phải nghe lời sư tỷ nhé." Trương Tiểu Phàm lí nhí ứng tiếng: "Vâng."

Tô Như kéo con gái bảo: "Không được làm ồn nữa." lại nói với Tống Đại Nhân "Đại Nhân, tiểu sư đệ tuổi còn nhỏ, bài vở có lẽ hơi vất vả, con hãy chăm sóc y một chút."

Tống Đại Nhân cung kính thưa: "Vâng." Năm đệ tử kia đứng bên nhau, cùng cười hi hi, ánh mắt liếc đi liếc lại, vẻ hí ha hí hứng.

Đúng lúc ấy, Tô Như đột nhiên làm một động tác kỳ cục, tựa như là giân gân cốt, cái đầu quay tít một vòng, khác hẳn với khí chất đoan trang từ nãy đến giờ của bà ta. Chỉ trong nháy mắt, tất thảy chúng đệ tử của Đại Trúc Phong, kể từ Tống Đại Nhân trở xuống, đang cười đùa đều bỗng nín bất, đều câm hầu tắc họng, trông y như thể sắp đương đầu với đại họa. Tô Như hắng giọng, nói: "Các con..."

"Sư nương," có tiếng ai đó, thì ra là Tống Đại Nhân trán lấm tấm mồ hôi, vừa vội vàng kêu lên.

Năm sư đệ còn lại không hẹn mà cùng hé: "Đại sư huynh, huynh định làm gì?"

Tống Đại Nhân vội vàng thưa: "Sư nương, tiểu sư đệ vừa mới nhập môn, đệ tử phụng mệnh sư phụ, truyền cho y môn quy giới điều và nhập môn công khoá, cần thực hiện ngay." Tô Như trầm ngâm một lát, gật đầu bảo: "Nói cũng phải, con đi đi."

"Cái gi?" Năm đệ tử còn lại đồng thanh la lên.

Tống Đại Nhân cười khan hai tiếng, không nói một lời, tiến lên ôm lấy Trương Tiểu Phàm, rồi chẳng để ai cất tiếng hỏi han, lập tức quay ra ngoài đi mất, miệng nói: "Tiểu sư đệ, để sư huynh tìm một nơi yên vắng, dạy đệ môn quy của bản môn."

Điền Linh Nhi cười cười chạy theo, kêu lớn vẻ thú vị, chỉ nghe thấy sau lưng có người mắng vuốt: "Đại sư huynh, huynh thật là vô si!"

"Đồ hèn!"

Trương Tiểu Phàm nghe rót vào tai, ngờ vực không hiểu, nghĩ thầm đại sư huynh dạy ta môn quy sao lại có người mắng là đồ hèn?

Nó nghĩ ngợi mãi, thốt nghe tiếng Tô Như hét lên ngắt đoạn, âm thanh chói lói chọc vào tai, như chém băng phạt tuyết: "Câm mõm!"

Trên điện thốt bỗng lặng như tờ.

Rồi tiếng Tô Như nói: "Các con mấy đứa học hành chẳng ra gì, vừa thấy ta muốn kiểm tra xem tu luyện ra sao rồi thì sợ đến mức như thế đấy. Năm năm nữa là đến Thất Mạch Hội Võ của Thanh Vân Môn, một giáp mới có một lần, lần trước các con đã làm ta và sư phụ tức gần chết, lần này nếu không nỗ lực, hai ta còn xấu hổ chết với đồng môn! Mau lên, năm đứa cùng lên đây..."

Tống Đại Nhân đi mỗi lúc một nhanh, sải bước thật rộng, ra khỏi cửa điện bèn nhắm thẳng hậu sơn mà tiến. Trương Tiểu Phàm nắm vắt trên vai y, cây cối hai bên cứ vùn vụt trôi lại đằng sau, tốc độ cực nhanh. Điền Linh Nhi phía sau lưng chẳng biết tự lúc nào đã vung ra một dải lụa ngọc đỏ thắm, vẩy lên một màu hổ phách, hầu như trong suốt, tỏa ráng hồng, hiển nhiên là pháp bảo của tiên gia.

Lúc ấy Điền Linh Nhi bèn thong dong đứng lên trên dải lụa đỏ, tiện tay bắt quyết, dải lụa ngọc bèn đẩy cô bé bay lên giữa không trung, sát lại sau lưng Tống Đại Nhân.

Trương Tiểu Phàm nào đã nhìn qua những sự thần kỳ lạ lùng như thế, kinh ngạc quá đỗi, thấy Điền Linh Nhi cứ cười gió lướt tới, nhàn nhã vô cùng, trong mắt tức thời dấy lên niềm cảm phục vô bờ bến.

Điền Linh Nhi nhận ra vẻ mặt của Trương Tiểu Phàm thì cực kỳ đắc ý, bay trên dải lụa đến cùng đi bên cạnh nó, miệng hỏi: "Thế nào, thấy ta lợi hại không?" Trương Tiểu Phàm gật đầu thật lực, đáp: "Có, sư tỷ lợi hại quá, cười một dây vải đỏ mà cũng chạy nhanh thế!"

Điền Linh Nhi ngây người, rồi hiểu ra cái dây vải đỏ nó nhắc đến là cái gì, cô bé phì một tiếng, không nhịn được phá lên cười: "Đồ ngốc nghênh!"

Trương Tiểu Phàm chẳng hiểu gì hết, chỉ nghe Tống Đại Nhân cười: "Tiểu sư đệ, nói năng linh tinh gì thế! Hổ Phách Chu Lăng đó là pháp bảo thành danh mà sư nương luyện được hồi còn trẻ, diệu dụng vô cùng, uy lực cực lớn, cũng là một tiên gia pháp bảo rất nổi tiếng trong Thanh Vân Môn chúng ta, mà đệ bảo là cái dây gì, vải đỏ gì?" Nói đoạn rồi phá ra cười lớn.

Trương Tiểu Phàm đỏ bừng mặt, len lén đưa mắt nhìn Điền Linh Nhi, thấy cô bé đang hi hi cười giễu, đôi má hiện ra hai lúm đồng tiền xinh xinh.

Chạy một hồi, ba người đã đến trước một trái đồi nhỏ dốc hậu sơn, Tống Đại Nhân dừng lại, đặt Trương Tiểu Phàm xuống. Điền Linh Nhi cũng tiếp đất, thu ấn quyết, Hổ Phách Chu Lăng dường như có linh tính, tự động cuộn lại, vòng quanh hông cô bé, nom như một dải đai lưng màu đỏ dẽ thương.

Trái đồi này mọc đầy những trúc, có to có nhỏ, có thưa có mau, rất là um tùm. Nhưng nhìn kỹ, trúc nơi đây không giống với trúc bình thường, ở các ngấn đốt đều hiện sắc đen.

Tống Đại Nhân chỉ một vật rừng trúc, nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, quy củ của Đại Trúc Phong chúng ta là, đệ tử vừa nhập môn, mỗi ngày đều phải đến đây chặt trúc. Đệ tử còn nhỏ, ba tháng đầu mỗi ngày chặt một cây trúc thôi! Cây to hay bé để đệ chọn cũng được."

Trương Tiểu Phàm ban đầu nghe nói đến bài tập nhập môn, Tô Như còn bảo Tống Đại Nhân phải chăm sóc một chút, cứ tưởng là chuyện khó thế nào, ai ngờ là cái việc đốn chặt bình thường này. Nó sinh ra ở thôn Thảo Miếu, con nhà nông dân, cũng đã theo người lớn lên núi mấy lần, chặt cùi mấy lần, lúc này trong lòng rất thoả mái, hớn hở nói: "Đại sư huynh, đệ đã từng chặt rồi, xin đừng bận tâm." Tống Đại Nhân thấy đáng điệu của nó, toan nói lại thôi, chỉ cười bảo: "Vậy thì tốt. Minh từ từ đi về, ta sẽ chỉ cho đệ xem đường đi lối lại, sau này đệ tự mình đến, tiện thể cũng nói qua một chút về môn quy giới điệu."

Điền Linh Nhi ở bên cạnh cười bảo: "Đại sư huynh, sao phải vội vàng chạy xa thế mà nói toàn những chuyện chẳng đâu vào đâu, lại còn từ từ đi về nữa, hay là sợ mẹ muội đấy?" Tống Đại Nhân đỏ mặt, phớt lờ cô bé, lại nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, điều thứ nhất trong môn quy của bản môn là tôn sư..."

Điền Bất Dịch, thủ toạ của Đại Trúc Phong, vốn có tính lười biếng, rất ưa chuyện thể diện nhưng xưa nay luôn ngại quản giáo đệ tử, cứ truyền thụ đạo thuật pháp môn xong là không quan tâm gì nữa, mặc cho đệ tử tự hành tu tập.

Nhưng Tô Như, thê tử của lão, thì tính tình cứng rắn, hiếu võ, thời trẻ danh tiếng khá nổi, rất đỗi phong quang. Sau khi thành hôn với Điền Bất Dịch, tính tình đã điềm đạm nhiều, nhưng một là xưa nay vẫn nóng nảy thiếu kiên nhẫn, hai là toạ hạ đệ tử không có chí phẫn đấu, Thanh Vân Môn theo lệ mỗi giáp tổ chức một lần đại thi Thất Mạch Hội Võ, mà mấy kỳ liên tiếp, đệ tử của Đại Trúc Phong cứ tham chiến là thất bại, ngoài đại sư huynh Tống Đại Nhân thi thoảng thắng được một trận, những người còn lại toàn bại cáo chung, lâu dần trở thành một đề tài đầm tiếu cho mọi người trong Thanh Vân Môn.

Tô Như cả đời hiếu cường, làm sao mà chịu được điều tiếng ấy, bèn thường xuyên ra tay thay phu quân Điền Bất Dịch giáo hối đám đệ tử. Về ngoài cửa bà ta tuy nhu mĩ, nhưng tính tình thì rất nóng nảy, tu hành thì cực cao, hễ không cẩn thận là đánh cho đám đệ tử ôm đầu tháo chạy, thương tích cùng mình, đến nỗi mọi người sợ hãi vị sư nương diêm lệ tuyệt mỹ này còn hơn cả sư phụ béo lùn.

Lúc ấy vẻ trời đã muộn, mặt trời đã ngả về tây, ráng tà xán lạn. Bóng tịch dương rơi lên Đại Trúc Phong, ba người một cao lớn hai bé nhỏ chậm rãi đi lên dốc

trước núi, mãi xa ở các dãy nhà, chẳng biết tự nơi đâu đưa lại một tràng tiếng chó sủa, lẫn với tiếng la đau đớn của người nào nghe rất đáng thương.

Alex chú:

(1) *Đỗ Đại Thư*: trong tiếng Trung, chữ Thư 書(sách) và chữ Thúc 暄(chú) đều phát âm là shū, dễ nghe nhầm.

(2) *Đỗ Tất Thu*: nghĩa là đánh bạc nhất định thua, đọc na ná *Đỗ Tất Thư*.

Chương 7

Sơ Sứ (1)

Vào giờ ăn cơm tối, trời đã nhá nhem.

Trên Đại Trúc Phong, hậu sơn là toàn bộ cánh rừng trúc, đằng trước là phòng ốc của mọi người, lớn nhất là chính điện Thủ Tĩnh Đường, phu thê Điền Bất Dịch và con gái họ ở sau điện này.

Bên cạnh Thủ Tĩnh Đường chính là tiểu viện có hành lang uốn khúc, nơi ở của các đệ tử, do neo chiếc, số phòng còn nhiều hơn số người, nên mỗi người một gian, cả Trương Tiểu Phàm dù mới đến cũng có riêng một phòng. Điều kiện ăn ở là một điểm hiếm hoi mà Đại Trúc Phong trội hơn hẳn các chi phái đồng môn khác.

Còn lại là nơi luyện công tên gọi Thái Cực Động, nhà bếp và nhà ăn. Lúc này các đệ tử đều đã tụ tập trong nhà ăn, phụ trách việc ăn uống là lão lục Đỗ Tất Thư, đang đưa từng khay cơm và thức ăn đặt lên bàn, phần lớn là đồ chay, rất ít đồ tinh mặn.

Bọn đệ tử lần lượt ngồi xuống bên phải chiếc bàn dài trong sảnh, Tống Đại Nhân ngồi phía đầu, Trương Tiểu Phàm lễ phép ngồi phía cuối. Ở đầu bàn và phía đối diện đặt một chiếc ghế lớn và hai chiếc ghế nhỏ hơn một chút, xem ra là dành cho mấy người trong gia đình Điền Bất Dịch.

Trương Tiểu Phàm thấy bên cạnh mình còn thừa ra một khoảng trống, đây là chỗ ngồi của lão lục Đỗ Tất Thư, lúc này vẫn đang bận túi bụi, một lát sau, Đỗ Tất Thư rốt cục cũng thu vén xong cơm nước, rửa tay sạch sẽ, đi về chỗ ngồi, cùng mọi người đợi sư phụ.

Đỗ Tất Thư nom còn khá trẻ, mặt gầy và nhợn, mắt tam giác, bộ dạng rất là tinh quái hiếu động, rất là nhanh nhẹn. Y ngồi xuống rồi, liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, cười mỉm hỏi: "Tiểu sư đệ, đệ tên gì vậy?"

Trương Tiểu Phàm thật thà đáp: "Trương Tiểu Phàm."

Đỗ Tất Thư gật gật đầu, chỉ tay vào mình, nói: "Ta là lục sư huynh của đệ, Đỗ Tất Thư."

Trương Tiểu Phàm lẽ phép gọi một tiếng: "Lục sư huynh."

Đỗ Tất Thư khẽ hắng giọng, vỗ vỗ vai nó, cười: "Đệ đợi lát nữa rồi thưởng thức tài nghệ của sư huynh."

Trương Tiểu Phàm nhìn mâm bàn đầy ắp thức ăn thơm ngon, không nép được nuốt nước bọt đánh ực, rồi gật đầu thật mạnh.

Đỗ Tất Thư thình lình bật cười, có vẻ rất ám muội, chỉ tay ra cửa sảnh nói: "Tiểu sư đệ, lát nữa sư phụ sư nương, cả tiểu sư muội nữa, sẽ đi từ hướng nào vào, chúng mình thử đánh cuộc xem nhé?"

Trương Tiểu Phàm ngây ra, mấy người ngồi trên nhao nhao quay đầu lại, mặt mày đều có vẻ vui thích, ngồi trên Đỗ Tất Thư là lão ngũ Lữ Đại Tín cười bảo: "Lão lục, đệ lại phạm thói nghiện cá cược rồi hử?"

Bên cạnh đó, Hà Đại Trí gầy đét cũng giễu: "Y lâu lăm rồi chưa thắng, bây giờ đi lừa trẻ con."

"Đi, đi, đi!" Đỗ Tất Thư vẫy tay lia lịa, phớt lờ mọi người, mặt mày hớn hở, bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, đệ đoán lát nữa ba người nhà sư phụ, ai sẽ là người đầu tiên đặt chân lên bậc cửa này? Ô, đệ vừa đến, để đệ đoán trước, khỏi nói là sư huynh bắt nạt đệ."

Lão nhị Ngô Đại Nghĩa ngồi mãi đằng xa cao giọng gọi: "Tiểu sư đệ, đã là đánh cược, đệ hãy hỏi y xem thua thì sao, thắng thì sao?"

Đỗ Tất Thư hừ một tiếng, đáp: "Các huynh sợ đệ trốn nợ chăng? Đỗ Tất Thư này hành tẩu thiên hạ, đều dựa vào đổ phẩm hảo danh văn giang hồ (2) (Mọi người cười ồ: đệ có thắng bao giờ đâu!), tiểu sư đệ, nếu đệ đoán trúng, ta sẽ giúp đệ chặt trúc mười ngày, nếu đệ thua, thì giúp ta rửa bát mười ngày, được không?"

Mọi người lại cười ồ, Tống Đại Nhân cười mắng: "Hết nói nỗi."

Trương Tiểu Phàm nhìn các vị sư huynh ai nấy đều hớn hở hoà mục, thái độ rất thân thiết, chẳng ai coi mình là người ngoài, trong lòng cảm thấy ấm áp, bèn nói: "Được."

Đỗ Tất Thư vỗ đùi, vẻ mặt hân hoan, dáng điệu hớn hở, hỏi: "Tiểu sư đệ, vậy theo đệ rốt cục sẽ là sư phụ, sư nương hay tiểu sư muội đi vào trước?"

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm lặng lẽ tính toán, Thanh Vân Môn thủ trọng tôn sư, chắc Điền Bất Dịch sư phụ sẽ là người đầu tiên bước vào, bèn cất tiếng dõng dạc: "Đệ đoán nhất định là sư phụ sẽ vào đầu tiên."

Mọi người cười lớn, Lữ Đại Tín lắc đầu nói: "Không ngờ hôm nay quả thật là đệ đã bị lão lục lừa mà giành lấy phần thắng rồi."

Đỗ Tất Thư vui mừng khôn xiết, nhìn Trương Tiểu Phàm đang nghẹt mặt không hiểu, cười hi hi nói: "Tiểu sư đệ, ta bảo cho đệ biết, thực ra lần nào, tiểu sư muội

cũng là người đầu tiên trong gia đình sư phụ lao vào đây. Ha ha, lát nữa đệ đến giúp ta rửa bát nhé."

Trương Tiểu Phàm gãi gãi đầu, không nhịn được cũng bật cười, gật đầu đáp: "Vâng, lục sư huynh."

Trịnh Đại Lễ, người đứng vào hàng thứ ba, thân hình thấp lùn vạm vỡ, cười bảo: "Lão lục, đệ cũng dày mặt thật?"

Đỗ Tất Thư trợn mắt quái dị, nói: "Lão tam, huynh nói cái gì, đệ không ràng không buộc, mọi người muốn đánh cược thì phải nhận thua chứ, đúng không tiểu sư đệ?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, chợt nghe Tống Đại Nhân nói: "Sư phụ đến rồi."

Ai nấy nét mặt nghiêm trang, đều đứng cả dậy, hướng ra ngoài nghênh đón sư trưởng. Giây lát sau, thân hình béo lùn của Điền Bất Dịch xuất hiện ở cửa, kể đến dǎng sau lưng lão là...

Chẳng có ai cả.

Lão đến một mình.

Mọi người chờ hết cả người ra, Đỗ Tất Thư không nén được bèn hỏi giật: "Sư phụ, sư nương và tiểu sư muội đâu ạ?"

Điền Bất Dịch ném cho y một cái nhìn, lạnh nhạt bảo: "Sư nương ngươi dẫn tiểu sư muội về nhà mẹ rồi."

Mọi người ngạc nhiên, nhưng thoảng chốc sau không nén được đều phá lên cười. Nhìn Điền Bất Dịch lắc lư bước vào, Trương Tiểu Phàm lúng túng, muốn cười rồi lại không dám cười, Đỗ Tất Thư thì trợn mắt há miệng.

Điền Bất Dịch ngồi xuống cái ghế lớn của mình, vẫy tay bảo: "Ăn cơm thôi!"

Bọn đệ tử lúc này mới ngồi xuống, ai nấy nhìn Đỗ Tất Thư, vẻ cười mà không phải cười. Điền Bất Dịch liếc qua Trương Tiểu Phàm rồi hỏi Tống Đại Nhân: "Ngươi bảo cho y biết về môn quy và giới điều chưa?"

Tống Đại Nhân gật đầu đáp: "Rồi ạ, 12 môn quy 20 giới điều, con đều đã nói với tiểu sư đệ. Còn về tu luyện đạo pháp cơ bản, đệ tử thấy tiểu sư đệ hôm nay mới đến còn hơi mệt nhọc, định là ngày mai bắt đầu chính thức truyền thụ."

Điền Bất Dịch gật gật đầu, có vẻ bắng lòng, nói với Trương Tiểu Phàm: "Lão thất này."

Trương Tiểu Phàm còn chưa hiểu ý, bị Đỗ Tất Thư bên cạnh huých một cái, mới nhận ra là sư phụ gọi mình liền vội vàng đứng dậy: "Có đệ tử."

Điền Bất Dịch lắc lắc đầu, lòng tin tưởng đối với đứa đệ tử phản ứng chậm chạp này lại giảm đi mấy phần, bảo: "Ngươi trước tiên hãy theo đại sư huynh, nhớ là

phải dụng tâm học, đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu (3), tuy tư chất có kém một chút, nhưng chỉ cần người kiên nhẫn chịu khó, chưa chắc là không thể không học được, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm như phung thánh chỉ, cung cung kính kinh đáp: "Vâng."

Điền Bất Dịch khoát tay: "Ăn cơm."

Trương Tiểu Phàm tuổi nhỏ người thấp bé, bưng cái bát to ngồi lên ghế, thức ăn hơi xa, với mài không tới, Đỗ Tất Thư bên cạnh rất tốt, gấp cho nó luôn, khe khẽ bảo: "Tiểu sư đệ, ăn nhiều một chút." Thấy y có vẻ hoàn toàn chẳng để ý gì đến việc cá cược bị thua, tư cách đồ phẩm quả không tệ.

Trương Tiểu Phàm xúc động, gật đầu lia lịa, ăn được một lúc rồi len lén gọi: "Lục sư huynh."

Đỗ Tất Thư quay đầu lại hỏi: "Gì thế?"

Trương Tiểu Phàm nói: "Làm sao mà sư nương lại còn có nhà mẹ nữa?" Trong cái đầu bé bỗng của nó, người trong Thanh Vân Môn thảy đều như thần tiên, lẽ nào vẫn vướng vít những sự thế tục. Đỗ Tất Thư phì ra: "Tất nhiên là có chứ, sư nương cũng là người mà. Nhưng sư phụ nói sư nương về nhà mẹ, không phải là nhà mẹ đẻ đâu, mà là về bên Thủy Nguyệt sư thúc ở Tiểu Trúc Phong."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Gì ạ?"

Đỗ Tất Thư thấp giọng bảo: "Sư nương hồi còn trẻ xuất thân ở Tiểu Trúc Phong, vốn là sư tỷ muội với Thủy Nguyệt đại sư thủ toạ bên ấy, tình cảm rất sâu sắc. Sau này không biết là vì chuyện gì, sư nương người đẹp như hoa thế ấy, lại lấy sư phụ nhà mình, nghe nói lúc ấy các vị nam sư thúc trong Thanh Vân Môn rất nhiều người không hiểu ra sao..."

"Phắp", một cây đũa bắn ngay vào trán Đỗ Tất Thư, lực đao không nhẹ, làm lẩn đùi lèn một vệt. Hai người sợ giật thót, thấy Điền Bất Dịch mặt mày bừng giận, đôi đũa trong tay thiếu một chiếc. Đỗ Tất Thư quay đầu lè lưỡi với Trương Tiểu Phàm, cả hai không dám nói chuyện nữa, cầm đũa ăn thật lực. Lúc ấy, Tống Đại Nhân hỏi Điền Bất Dịch: "Sư phụ, lần này chưởng môn chân nhân triệu tập thất chi phái, sao Thủy Nguyệt sư thúc lại không đến?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, cầm đũa khác lên, nói: "Thì lão đạo cô ấy giả bệnh, phái người đến nói với chưởng môn sư huynh cái gì mà đau đầu phát sốt mãi, chưởng môn sư huynh cũng thật là, lại đi tin chứ. Hừ, hôm nay nếu mụ ấy đến, ta cho dù không cướp được, cũng không phải..." Toạ hạ tứ đệ tử là Hà Đại Trí ho khan hai tiếng, khe khẽ nói: "Sư phụ, chi phái bên Thủy Nguyệt sư thúc xưa nay không thâu nam đệ tử."

Điền Bất Dịch phát nghẹn, lắc đầu nói: "Lại được sư nương các người nữa, vừa nghe nói Thủy Nguyệt có bệnh gì đó, lập tức dẫn Linh Nhi đi sang thăm mụ ấy, cứ làm như trời sắp không bằng, đúng thật là."

Bọn đệ tử nhìn nhau, nét mặt đều có vẻ mừng, Tống Đại Nhân ngập ngừng một lát, mới dọ dẫm hỏi: "Sư phụ, thế không biết sư nương ở bên Thủ Nguyệt sư thúc bao nhiêu ngày?"

Điền Bất Dịch trợn mắt nhìn y, nói vẻ không vui: "Cái gì mà mấy ngày, ngày nay đi, tối nay là về."

"Ồi!" Bọn đệ tử than thở, ai nấy lộ rõ sự thất vọng. Điền Bất Dịch nhìn tới nhìn lui, hờ một tiếng nói với Tống Đại Nhân: "Hôm nay sư nương lại dạy dỗ bọn người phải không?"

Tống Đại Nhân chưa cất tiếng, lão nhị Ngô Đại Nghĩa đã cướp lời: "Sư phụ khỏi phải hỏi y nữa, đại sư huynh hôm nay lâm trận bỏ chạy, thật là mất mặt."

Tống Đại Nhân tức giận: "Nói bậy, ta phụng mệnh sư phụ giúp Tiểu sư đệ..."

"Úi..." mọi người cùng thốt lên.

Bữa cơm kéo dài đến nửa canh giờ, sau khi mọi người đi cả, Trương Tiểu Phàm muốn nán lại giúp Đỗ Tất Thư rửa bát, Đỗ Tất Thư cười bảo: "Tiểu sư đệ, đa tạ đệ, có điều việc ở đây ta làm là được rồi. Đệ đánh cược thắng ta, ngày mai ta sẽ giúp đệ chặt trúc."

Trương Tiểu Phàm ngưỡng ngượng, đang định cất lời thì nghe thấy tiếng Tống Đại Nhân: "Lão lục, đệ đừng giúp y." Lời vừa rót ra, đã thấy Tống Đại Nhân từ ngoài cửa đi vào, nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, lại đây, ta dẫn đệ đến phòng riêng." Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, Đỗ Tất Thư ở bên cạnh hỏi: "Đại sư huynh, huynh bảo gì?"

Tống Đại Nhân đáp: "Tiểu sư đệ vừa nhập môn, chính là lúc phải rèn luyện cẩn bản, chưa đến lúc được lười biếng."

Đỗ Tất Thư gãi gãi đầu: "Nói cũng đúng, thế này vậy! Tiểu sư đệ, lần này coi như ta nợ đệ, ngày sau đệ có việc gì cần ta đỡ, cứ bảo nhé, được không?"

Trương Tiểu Phàm nói: "Lực sư huynh, hay là bỏ đi, đằng nào..."

Đỗ Tất Thư nghiêm mặt, hiên ngang nói: "Gì vậy, ta lẽ nào là loại thị phi bất phân, trung gian bất biện (4) ư, đã nhận lời đệ tất nhiên phải làm cho bằng được, nếu không thì sẽ trở thành trò cười, bị các vị sư huynh phỉ nhổ."

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, tuy thế trong lòng vẫn không rõ lầm việc này với thị phi bất phân, trung gian bất biện thì có liên quan gì?

Tống Đại Nhân kéo tay Trương Tiểu Phàm dậy, bảo: "Tiểu sư đệ, nào, ta đưa đệ đi xem phòng mới của đệ nhé." Hai người ra khỏi nhà bếp, trời đã tối mịt, một vầng trăng sáng từ từ nhô lên, treo phía trời đông. Họ đi ngang qua Thủ Tĩnh Đường, Trương Tiểu Phàm ngoảnh nhìn vào trong, thấy đèn lửa đã tắt hết, một vùng đen ngòm, chỉ có ánh trăng chiếu trước điện, mang chút khí vị u ám.

Lại đi thêm một lúc, họ quay về khu hành lang lượn khúc nơi ở của bọn đệ tử, Tống Đại Nhân đưa nó vào một gian tận cùng phía bên phải, nói: "Tiểu sư đệ,

căn phòng mà đệ thức dậy lúc ban ngày đó là nơi ta ở, các sư đệ khác theo thứ tự mà xếp phòng, đều nằm bên phải, bảy căn bên trái kia không có người ở." Ngưng một lúc, y nhìn Trương Tiểu Phàm hỏi: "Đệ ở một mình, liệu có sợ không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu.

Tống Đại Nhân mỉm cười: "Vậy thì được rồi, nam tử hán đại trượng phu chúng ta sao có thể sợ cô đơn! Lại đây, chúng ta cùng vào!" Nói đoạn dắt Trương Tiểu Phàm đi vào. Trương Tiểu Phàm ngắm cái nơi bây giờ lạ lẫm mà rồi sẽ phải kết bạn với nó lâu dài, cái sân nhỏ, bên trái có một cây tùng xanh, bên phải có năm thân trúc tía tót, cao bằng hai ba người.

Trong sân đá mảnh lát thành lối đi nhỏ, hai bên là bờ cỏ, gió đêm thoảng tới, lá cây cành trúc khe khẽ khua động, hương cỏ dịu dàng đưa lại, rất đỗi thanh tịnh.

Tống Đại Nhân mở cửa phòng, đi vào thắp đèn, gọi: "Tiểu sư đệ, lại đây nào!"

Trương Tiểu Phàm bước theo, thấy bên trong sắp đặt giản dị y như phòng của Tống Đại Nhân, chỉ có bàn ghế chăn đệm, ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Tống Đại Nhân bảo: "Hôm nay ta đã quét tước qua chỗ này, đệ ở tạm vậy! Sống trên núi thanh bần, đệ tuổi lại nhỏ, có thể cảm thấy cô đơn, nhưng chúng ta là người học đạo, phải chịu đựng mọi sự rèn luyện, về sau những chuyện ăn ở sinh hoạt, đệ đều phải tự lo lấy."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đệ biết rồi, đại sư huynh."

Tống Đại Nhân gật gật đầu, quay nhìn các phía, nói: "Thế nếu không có việc gì nữa thì ta về đây. Đệ đã mệt nhọc suốt cả ngày cũng nên nghỉ sớm một chút!" Trương Tiểu Phàm vâng lời, tiến đại sư huynh đến cửa, sực nghĩ ra một điều, liền hỏi: "Đại sư huynh, làm sao mà vừa sập tối, đã chẳng thấy vị sư huynh nào ló ra ngoài thế?"

Tống Đại Nhân cười đáp: "Đệ không biết đâu, bọn chúng ta ở trên Đại Phong học đạo cũng được ít nhất mấy chục năm rồi, ngày thường hiếm khi ra ngoài, nơi này bước chân đã thuộc khớp, vì vậy lười đi lại. Như lão tú thích xem sách, lão nhị thích ca hát, người cần mẫn hơn một chút như lão tam thì ngồi trong phòng tu luyện, thông thường đều không ra ngoài." Trương Tiểu Phàm giờ mới hiểu, Tống Đại Nhân xoa xoa đầu nó, lại dặn dò vài câu, rồi quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm trở vào phòng, đóng cửa lại, lúc ấy cảm thấy cả thế giới đột nhiên tĩnh lặng, chẳng có lấy một tiếng nói.

Nó sè sẹ bước lại trước bàn, đờ đẫn ngồi xuống một lát; rồi chẳng biết làm gì, nó bèn thổi tắt đèn lửa, cởi bỏ áo ngoài, lên giường nằm, trần trọc trở mình, chẳng biết bao lâu thì mơ hồ ngủ thiếp đi.

"Á!"

Trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm kêu khẽ rồi lật mình ngồi dậy thở hổn hển. Nó vừa mơ thấy mình quay lại thôn Thảo Miếu, gặp lại cha mẹ, gặp lại lũ bạn nhỏ vẫn thường chơi đùa, lại cả các chú bác cô dì khác rất là vui vẻ, nhưng đột nhiên họ đều biến ra tử thi, máu chảy thành sông, kinh khủng cùng cực. Nó run hết cả người, thế là thức giấc.

Nó ngồi trên giường một lúc lâu, hơi thở dần dần điều hoà, mắt cũng lần lần thích ứng với bóng tối, nhìn ra phên cửa mở hé, có ánh trăng nhàn nhạt xiên vào, rơi trên nền đất, mờ ảo như tuyết sương. Tương Tiểu Phàm không buồn ngủ, bèn bò dậy đi đến trước cửa, cọt kẹt một tiếng, kéo cửa bước ra ngoài.

Bốn bề tịch mịch lặng lẽ, từ nơi nào chẳng biết âm ý đưa lại tiếng côn trùng, một tiếng, hai tiếng, rú rà rú rí, ánh trăng long lanh như nước, rải xuống mình nó.

Nó ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy ngàn sao nhấp nháy, trăng giữa từng không, long lanh trong trẻo.

"Chẳng biết Kinh Vũ thế nào, có phải cũng đang mất ngủ không?" Nó khẽ thì thầm, rồi thở dài, xoay mình đi vào phòng, thình lình trước ngực chùng lại, một vật từ trong áo lót sát mình lăn ra, rơi xuống mặt đất.

Trương Tiểu Phàm giật bắn mình, cúi xuống nhặt lên, thì ra là hạt châu tròn trặn tím sẫm ẩm đậm vô quang nọ, chính giữa trên hạt châu có một lỗ nhỏ xíu, chắc là để Phổ Trí xuyên vào chuỗi tràng hạt ngày hôm đó. Mấy buổi nay nó gấp toàn đại biễn, đã quên bằng vật này, giờ mới nhớ lại khi ấy Phổ Trí có dặn phải ném hạt châu đi.

Nghĩ đến đây, lòng nó chợt trào nỗi cay đắng, cha mẹ chẳng để lại gì, Phổ Trí với nó là chút duyên tao ngộ, tuy chỉ gặp nhau một đêm, nhưng cũng đã như người thân, mà hạt châu xấu xí này là vật duy nhất Phổ Trí để lại cho nó.

Trương Tiểu Phàm giơ tay, soi hạt châu lên giữa không trung, dưới ánh trăng rờ rỡ sáng trong, chợt thấy màu sắc hạt châu bợt đi một chút, thành ra màu tím nhạt, nửa như trong suốt, lờ mờ bên trong có một luồng khí loãng xoáy tròn không ngừng, hình như có linh tính, chỉ chực phá vỏ mà ra. Duy có điều mỗi lần luồng khí chạm được gần đến nơi nào trên bề mặt, nơi ấy lại sáng lên một chữ 卍 nhỏ, dồn nó quay lại.

Trương Tiểu Phàm ngắm mãi, lòng bất giác sinh niềm vui thích, lại nghĩ đây là vật duy nhất mà Phổ Trí di niệm, nên thực sự không nỡ vứt bỏ.

Nghĩ ngợi lâu lắc, lại từ trên cổ tuột xuống một sợi dây đỏ, đó là cái cha mẹ buộc cho để giữ gìn trường mệnh bình an. Con nhà bình thường đều có thể đeo thẻ vàng khoá bạc, nhưng gia đình nó nghèo nàn, đành lấy dây đỏ thay thế.

Nó bèn dùng dây đỏ xuyên vào hạt châu buộc kỹ lại, đeo lên trước ngực, sát da, bất giác lạnh buốt, nhưng vẫn cảm thấy khí vị ấm áp. Nó mỉm cười một mình, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao, rồi quay gót bước vào phòng đi ngủ lại.

Ngày đầu tiên của nó ở Thanh Vân Môn, đã kết thúc như vậy đấy.

Alex chú:

- (1) *Sơ Sử*: 初始 bắt đầu
- (2) *Đồ phẩm hảo danh vân giang hồ*: 賭品好名聞江湖, ai đãy phiên hộ tôi cái nghĩa, dịch mãi không xuôi
- (3) *Đạo hải vô nhai, cẩn lệ vi chu*: bể đạo không bờ bến, cẩn cù cõi gắng là con thuyền.
- (4) *Thị phi bất phân, trung gian bất biện*: chẳng biết việc phải trái, không hiểu chuyện ngay gian.

Chương 8

Truyền Nghệ

"Trương Tiểu Phàm!" một tiếng kêu lớn, âm thanh ngọt ngào, nhưng chấn động sém tết màng nhĩ.

Trương Tiểu Phàm tỉnh mộng, mở to hai mắt, đột nhiên thấy một cái miệng há rộng, rồi hai hàng răng nhọn hoắt ghé sát lại trước mặt, nó sợ phát khiếp la lên: "Ôi!"

"Khách khách khách..." một tràng cười từ đằng sau vọng lại.

Trương Tiểu Phàm mới hoàn hồn, lúc ấy nhìn rõ thì ra là một con chó vàng to tướng, cao đến nửa người ta, lông vàng láng mướt, nằm trên giường mình, đằng sau con chó là Điền Linh Nhi mặc bộ đồ đỏ bó sát, đang cười gập cả bụng.

Trương Tiểu Phàm len lén liếc con chó to, thấy mình nó thù lù, răng nanh nhọn hoắt, cái lưỡi dài ơi là dài thè lè ra ngoài, bộ dạng rất hung ác. Trương Tiểu Phàm chưa từng nhìn thấy con chó to như vậy, trong lòng có chút hoảng sợ, rồi thấy Điền Linh Nhi nét mặt tươi cười rạng rỡ, bèn lúng búng hỏi: "Sư tỷ, chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì ư?" Điền Linh Nhi đang cười nói, chợt nét mặt nghiêm lại, cau mày quát lớn: "Trời đã sáng rồi mà đệ còn hỏi ta chuyện gì? Dậy mau, ta và đệ đi lên núi chặt trúc." Trương Tiểu Phàm ngây ra, rồi lạ lùng hỏi: "Sư tỷ cũng phải đi á?"

Điền Linh Nhi hé: "Còn phải nói, đệ tử nhập môn ở chi phái ta ba năm đâu đều phải lên núi chặt Hắc Tiết Trúc, ta mười tuổi mới bắt đầu, năm nay là năm cuối cùng rồi. È, đệ vẫn còn ý ra trên giường à?"

Trương Tiểu Phàm vội vàng vâng lời, cẩn thận dè dặt vòng qua con chó to, theo mé bên kia giường tụt xuống, hấp ta hấp tấp mặc quần áo.

Điền Linh Nhi hé: "Tiếp này." rồi ném một con dao chặt cùi lại.

Trương Tiểu Phàm giơ hai tay đỡ lấy, đó là một con dao chặt cùi thông thường, cầm thấy nặng nặng.

Chuẩn bị xong xuôi, nó hỏi Điền Linh Nhi: "Sư tỷ, có phải gọi đại sư huynh cùng đi không?"

Điền Linh Nhi lườm nó một cái, bảo: "Đệ chưa nghe ta nói là riêng nhập môn đệ tử mới phải làm bài tập hả, bây giờ chỉ có ta và đệ đi chặt trúc thôi, đi nào!"

Nói rồi vẫy tay, Trương Tiểu Phàm còn chưa động đậy, đã thấy trên giường con chó vàng kia đột nhiên đứng phắt dậy, nhảy phốc xuống, ngoáy ngoáy cái đuôi, hướng về phía Trương Tiểu Phàm sủa mấy tiếng "oảng oảng", nhe răng làm bộ hung ác, rồi phóng ra ngoài.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy quen tai, sự nhớ hôm qua lúc theo đại sư huynh quay về có nghe thấy hai tiếng chó sủa, xem ra chính là con chó vàng to này, trong lòng bất giác ngãm ngầm tự nhủ: "Thanh Vân Môn thật là lợi hại, đến con chó nuôi cũng lớn hơn nhiều con chó ở thôn mìn."

Nó theo Điền Linh Nhi rời khỏi phòng, trời còn chưa sáng tỏ, vẫn lờ mờ, đi ra khỏi hành lang lượn khúc nhìn về phía hậu sơn, distant xa sương mờ mông lung lẳng bắng trong núi.

Hai người và con chó cứ thế đi ra sau núi Đại Trúc Phong.

Hôm qua Trương Tiểu Phàm được Tống Đại Nhân ôm lên đồi, thấy chẳng bao lâu là đến nơi, đường cũng dễ đi, chẳng dè hôm nay tự mình đến, mới đi được nửa đường, đã thấy độ dốc càng lúc càng lớn, lộ trình cũng xa hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

Quay sang nhìn Điền Linh Nhi ở bên cạnh, hôm nay cô bé không dùng Hổ Phách Chu Lăng, nhưng vẫn bước đi nhẹ nhàng, thân hình nhỏ nhắn mặc bộ đồ đầm lướt trên đường núi rất nhanh nhẹn. Con chó to màu vàng kia thì chẳng phải nói, chạy trước chạy sau, lúc thì xuyên lên, lúc thì lùi lại, có lúc còn luồn vào vật rùng bên đường, chẳng biết để làm trò gì, lát sau, cây cỏ lao xao, lại thấy từ một chỗ khác chui ra, dáng điệu rất là hưng phấn hoạt bát.

Đi tiếp chừng nửa canh giờ, Trương Tiểu Phàm mệt nhoài thở hồng hộc, hai chân đau mỏi, rã rời cả người.

Điền Linh Nhi đi trước, thấy bộ dạng nó như thế thì hừ một tiếng bảo: "Thật vô dụng, dừng lại nghỉ tí vậy!"

Trương Tiểu Phàm vội gật đầu, đặt mông ngồi xuống, ra sức thở, con chó to màu vàng lúc ấy lại chẳng thấy đâu, không biết đã chui vào xó xỉnh nào rồi.

Trương Tiểu Phàm thở một lúc, hô hấp mới dần dần điều hoà. Nó ngồi trên sơn đạo, nhìn xuống dưới, thấy Đại Trúc Phong vươn cao sừng sững, trông có vẻ cô ngạo bên cạnh những dãy núi gần đó đều thấp hẵn xuống.

"Sư tỷ, đệ có một việc muốn hỏi, không biết là..."

Điền Linh Nhi nghe giọng điệu nó có chút e dè bèn đưa mắt nhìn sang, trong lòng rất là đặc ý, lơ đãng dùng tay sửa lại mớ tóc, nét mặt ngay ngắn, nghiêm trang nói: "Đệ hỏi đi!"

"Tại sao chúng ta lại coi chặt trúc là bài tập! Đệ nghĩ bài tập phải là tu hành đạo pháp chứ?"

Điền Linh Nhi cong môi: "Đệ thì hiểu cái gì, với người tu chân sức khoẻ là quan trọng nhất. Mẹ nói nếu thể trạng không tốt, thì dù có diệu pháp vô thượng cũng khó mà tu tập được. Thanh Vân Môn chúng ta bắt nguồn từ Đạo giáo, rất coi trọng dưỡng sinh kiện thể, tu tập đạo pháp tới chỗ sâu xa, thể trạng càng quan trọng. Nói ngay như kỹ thuật tối cao của bản môn là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết..."

Trương Tiểu Phàm chợt run bắn, mặt biến sắc.

Điền Linh Nhi lạ lùng hỏi: "Đệ làm sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm hồi tâm, sắc mặt u ám bất định, lẩm bẩm nói: "Không, không có gì, đệ nghe cái tên này có vẻ dài dòng ghê gớm quá."

Điền Linh Nhi trợn mắt nhìn nó, bảo: "Đương nhiên là ghê gớm, đây chính là một trong những tuyệt kỹ trấn sơn của Thanh Vân Môn, chẳng có mấy người luyện được đâu. Nghe cha nói, thi triển chân quyết này, phải lấy chính thân mình để dẫn, rồi dùng thần binh lợi nhẫn, dẫn dụ cửu thiên thần lôi, thiên uy thần lực, làm đổi phuơng tan tác, uy lực tuyệt luân." (1)

Trương Tiểu Phàm thở dài, nói: "Thế à!"

Điền Linh Nhi lại tiếp: "Thì đệ thử nghĩ xem! Tuy có chân quyết hộ thân, nhưng những uy thế cỡ cửu thiên thần lôi, người thường hễ dụng phải là hoá ngay thành tro bụi, người thi triển thuật ấy cỗ nhiên tu hành cực thâm sâu, nếu thể trạng không tốt, một chốc một lát chỉ e là chính mình bị thần sấm vùt chết trước ấy chứ, còn nói gì đến đánh cho ai tan tác?" Cô bé liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, nói: "Vì vậy cha bảo đệ làm bài tập này chính là vì muốn tốt cho đệ, thế mà đệ còn giữ cái thái độ không bằng lòng."

Trương Tiểu Phàm giật thót, nhẩy cẳng lên vội nói: "Làm gì có chuyện đó, đệ hoàn toàn, hoàn toàn không dám có chút ý bất kính nào với sư phụ, càng không có ý không bằng lòng. À! Đệ đã nghỉ đủ rồi, thôi đi, đi!"

Nói đoạn vung con dao chặt củi, khoa chân bước thình thích, đi lên trên núi, tốc độ đã nhanh hơn. Điền Linh Nhi nhìn theo sau nó, khe khẽ mỉm cười, rồi cũng đi lên theo.

Khó khăn lắm mới bò lên sườn đồi, Trương Tiểu Phàm nhịp thở đứt đoạn, thấy mé trước rừng trúc, con chó to màu vàng đó chẳng biết đã phục sẵn đấy từ khi nào, trông thấy hai đứa lên tới nơi, nó chồ mõm kêu "oảng oảng" mấy hồi, cũng không nhởm dậy, lại ngoảnh đầu đi.

Trương Tiểu Phàm ngây ra một lát, nói: "Nhanh quá nhỉ!"

"Đệ nói Đại Hoàng hả?" Điền Linh Nhi đi từ đằng sau lên, không đỏ mặt, không thở gấp, cất tiếng hỏi.

Trương Tiểu Phàm chỉ con chó to: "Nó tên là Đại Hoàng à?"

Điền Linh Nhi đáp: "Phải, đệ đừng coi thường nó, nó lợi hại lắm đó!"

Trương Tiểu Phàm lẩm bẩm: "Thì vậy, xem cái bộ dạng nó to như thế là biết, ít nhất cũng đã nuôi được cỡ hai chục năm."

Điền Linh Nhi xì một tiếng: "Đâu có!"

Trương Tiểu Phàm lạ lùng nói: "Nó chưa được hai chục năm à! Đại Hoàng quả là chóng lớn."

Lúc ấy Đại Hoàng ở đằng trước hướng về Trương Tiểu Phàm mà sủa rất là dữ dội.

Điền Linh Nhi bảo: "Ta nói đâu có ít năm như thế. Chà, để ta tính xem, hình như lúc tứ sư huynh đến đã có rồi, vậy là cỡ bảy mươi năm, không đúng, tam sư huynh nói lúc huynh ấy đến nó đã ở đây rồi, vậy thì phải đến chín mươi bảy năm. Á!"

Cô bé bỗng thốt lên, làm Trương Tiểu Phàm giật thót mình, vội vàng hỏi: "Sao vậy?"

Điền Linh Nhi vui hơn hớn nói: "Ta nhớ ra rồi, lúc nhỏ có lần mẹ cãi nhau với cha, nói nặng rất ghê gớm, bảo là sẽ đem con chó vàng mà cha nuôi từ bé đến lớn đem ra giết thịt nấu canh ăn, làm cha tức gần chết, Đại Hoàng cũng sợ đến nỗi mấy ngày liền không dám về nhà!"

Trương Tiểu Phàm tò mò hỏi: "Đại Hoàng không dám về nhà hử?"

Điền Linh Nhi đáp: "Đúng! Đại Hoàng sống đã rất nhiều rất nhiều năm, hiểu tính nết con người lắm, biết mẹ ghê gớm, sợ bị rơi vào tay mẹ thật, bèn chuồn mất. Thế nào, ghê không?"

"Ghê!" Trương Tiểu Phàm nói rất thật lòng, cũng không biết là nói Đại Hoàng, hay là nói sư nương. Nó nhìn kỹ con chó to ấy thêm một chút, Đại Hoàng chẳng thèm để ý, phì mũi một cái rõ to, quẫy quẫy đuôi, rồi nghiêng đầu, lười biếng ngả ra mặt đất.

Hai đứa lúc ấy đã đi đến trước rừng trúc, Trương Tiểu Phàm nói với Điền Linh Nhi: "Sư tỷ, lúc đệ vừa đến Thông Thiên Phong, còn nhìn thấy một con quái thú to hơn Đại Hoàng rất nhiều lần, nghe đại sư huynh gọi nó là Thủy Kỳ Lân, Đại Hoàng có phải là linh thú giống như thế không?"

Điền Linh Nhi đi vào rừng trúc, lắc đầu đáp: "Không phải, linh tôn là dị thú thời thượng cổ, là linh chủng hồng hoang, vượt xa Đại Hoàng, không thể so sánh được."

Trong lúc nói chuyện, cô bé đã dẫn Trương Tiểu Phàm đi xuyên qua rừng, lát sau tới một nơi tương đối nhiều thân trúc gầy, Hắc Tiết Trúc nơi đây đều chỉ lớn bằng cỡ cổ tay, rất là mảnh mai.

"Ở đây đây, đệ từ nay về sau, trong vòng ba tháng, mỗi ngày chặt một cây là được rồi." Điền Linh Nhi nghiêm trang bảo.

"Nhỏ thế này mà chỉ chặt một cây thôi ư?" Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi.

Điền Linh Nhi hừ một tiếng, bảo: "Đệ chặt thử xem."

Trương Tiểu Phàm gật đầu, cầm con dao chặt củi lên đi đến trước một cây trúc mảnh mai, ước lượng hươ dao một phát là đốn ngã. Chỉ nghe một tiếng trong trẻo vang lên, con dao như chém phải đá, dội lại mạnh đến nỗi lòng bàn tay Trương Tiểu Phàm phát tê dại. Cây trúc gầy bị nó chặt nghiêng xéo về trước, tíc tắc sau bật trở lại, Trương Tiểu Phàm không kịp tránh, bị cành trúc quật vào đầu đau điếng, để lại một vết đỏ bầm.

"Khách khách..." Điền Linh Nhi ôm bụng cười, một lát sau mới nhăn nhó bảo: "Đệ ở đây chặt nhé! Ta phải đi làm bài tập của ta đây." Nói rồi vừa cười vừa quay mình bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm xoa xoa chỗ bị quật đau trên mặt, thấy trên thân trúc, nơi nó vừa chém phải, lộ ra một vết trắng trăng, bất giác thở ra một hơi lạnh buốt.

Sáng hôm nay, Trương Tiểu Phàm một mình ở đây đối mặt với cây Hắc Tiết Trúc, dùng đủ mọi cách chặt, chém, cưa, mài, đè, bẻ, đến hai canh giờ, mặt trời đã lên giữa thinh không, toàn thân mồ hôi đầm đìa, chân tay mỏi nhừ vô lực, cũng chỉ xé được một cái lỗ be bé chừng hai phân trên thân cây trúc.

Lúc ấy một tràng tiếng hát đưa tới, Điền Linh Nhi cất tiếng ca bài gì chẳng biết, nhảy chân sáo quay trở lại, thấy bộ dạng bối rối của Trương Tiểu Phàm, lại nhìn cây Hắc Tiết Trúc, lắc lắc đầu, vung con dao lên, có vẻ như định chặt.

Trương Tiểu Phàm vội vàng hỏi: "Sư tỷ, làm gì vậy?"

Điền Linh Nhi sốt ruột bảo: "Thì giúp đệ chặt chứ gì nữa!"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu thật mạnh, thở hộc ra: "Không cần đâu, đa tạ sư tỷ. Đây là bài tập của đệ, đệ sẽ tự mình hoàn thành."

Điền Linh Nhi hừ một tiếng, chỉ lên mặt trời, nói: "Đệ biết lúc này là lúc nào rồi không?" Trương Tiểu Phàm tính tình cứng cỏi, nghiến răng đáp: "Dù phải chặt đến tối mịt cũng được..."

"Đồ ngu!" Điền Linh Nhi vút chổng nạnh mắng, Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, nhất thời không thốt nên lời, chỉ ngây ra mà nhìn vị sư tỷ.

Điền Linh Nhi uy phong lẫm lẫm, rất có cái phong phạm của mẹ, nổi giận: "Ngươi không xem thời gian, cũng không nghĩ gì đến người khác. Người chặt đến tối, chẳng lẽ muốn ta cũng phải đợi ngươi đến tối hay sao? Nếu ngươi thật sự cương quyết như thế, về sau mỗi ngày nên hết sức cố gắng, nghĩ cách nào để trong hai

canh giờ có thể làm xong bài tập, khỏi phải nói ra những lời dãm dở chặt đến tối cái gì đó!"

Nói xong, cô bé vung dao lên, dao rít phá không, "phách phách phách phách" bốn tiếng, cây trúc theo tiếng rít đổ rạp, Trương Tiểu Phàm đứng trơ mắt trông.

Điền Linh Nhi liếc nhìn nó, lạnh lùng bảo: "Về thôi!" đoạn đi ra bìa rừng. Trương Tiểu Phàm trong lòng vừa thẹn vừa ngượng, âm thầm hạ quyết tâm, ngày sau nhất định phải hết sức cố gắng, làm bài tập thật tốt.

Nó lê tẩm thân mệt mỏi về tới nơi ở trong Đại Trúc Phong thì đã là chính ngọ, Điền Linh Nhi chẳng nói chẳng rằng đi vào hậu điện Thủ Tĩnh Đường.

Trương Tiểu Phàm ngây đuối, khó khăn lắm mới cất nỗi bước chân về phía phòng riêng, đến lối vào hành lang uốn khúc thì gặp đại sư huynh Tống Đại Nhân đang đứng ở đó.

Tống Đại Nhân khoé miệng lộ nét cười, nói: "Sao rồi, tiểu sư đệ, mệt lắm hả?"

Trương Tiểu Phàm nhèch ra cười, lắc lắc đầu. Tống Đại Nhân thấy nó tuổi còn nhỏ mà tính tình cương nghị, bèn thôi cười, đưa nó về đến phòng, bảo: "Trong nhà bếp thường có sắn nước nóng, sau này hễ đệ về thì hãy tự vào lấy nước rửa ráy. Lát nữa là ăn cơm rồi, đệ nghỉ ngơi một lúc đi, ta sẽ đến gọi đệ sau, ăn cơm xong chúng ta còn phải làm bài tập nữa!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, hỏi: "Chiều vẫn còn bài tập nữa ư?" Tống Đại Nhân thấy nó phản ứng mạnh như thế thì sững ra một lát, rồi lập tức tỉnh ngộ, cười bảo: "Ồ, ta nói sai, chiều là lúc tu tập đạo pháp của đệ tử chi phái, từ hôm nay ta sẽ truyền thụ cho đệ nhập môn đạo pháp."

Trương Tiểu Phàm lúc này mới thở phào, lòng vừa mừng vừa sợ, khe khẽ hỏi: "Đại sư huynh, những đạo pháp ấy rất lợi hại, có khó học không?" Tống Đại Nhân mỉm cười: "Tu hành đến chỗ sâu xa, tất nhiên là lợi hại vô cùng. Còn có khó học hay không, thì phải tùy vào tư chất ngộ tính của từng người. Tư chất kém một chút cũng không sao, đệ nghe sư phụ nói tối hôm qua rồi đấy: Đạo hải vô nhai, Cần lệ vi chu. Chỉ cần đệ chịu khó kiên trì chăm chỉ, chuyên cần tu tập, thì dù có khó đến đâu đi nữa, cũng có thể luyện thành."

Trương Tiểu Phàm gật đầu thật mạnh. Đến giờ cơm trưa hôm đó, Điền Bất Dịch hỏi qua về tình hình bài vở của Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi ngồi bên thêm mắm dặm muối kể xấu Trương Tiểu Phàm một thời một hồi, đến nỗi thằng bé đỏ hết cả mặt, không dám ngẩng đầu lên.

Điền Bất Dịch nghe con gái kể, lắc đầu hoài, cuối cùng khẽ phẩy tay, nói thon lớn: "Ăn cơm."

Điền Bất Dịch chẳng buồn mắng Trương Tiểu Phàm, nhưng Trương Tiểu Phàm lại nghĩ, sư phụ rất quan tâm mình, mình làm ăn chẳng ra gì mà sư phụ không hề trách mắng, khoan hồng đại lượng đến như thế, đúng là một bậc ân sư hiếu thầy

trên thế gian. Nó tự thẹn với lòng, không dám nói năng gì nữa, âm thầm phát thệ, sau này nhất định phải chuyên cần tu tập để đền ơn sư phụ.

Sau bữa cơm, Điền Bất Dịch lại theo cái lối đi chữ bát vốn có, lắc la lắc lư trở về Thủ Tỉnh Đường. Những đệ tử khác vội vàng đi đến Thái Cực Động, còn Tống Đại Nhân thì cùng Trương Tiểu Phàm về phòng, bảo: "Tiểu sư đệ này, bản phái đạo pháp rất trọng căn cơ, đệ mới nhập môn, ta hãy truyền cho đệ đạo thuật cơ sở, đệ nhớ kỹ rồi thì sau này phải tự hành tu luyện, nếu có chỗ nào chưa rõ thì hỏi ta, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu lia lịa, trong lòng xúc động.

Tống Đại Nhân nét mặt trang trọng, nghiêm nghị nói: "Còn một chuyện nữa, ta phải cảnh báo đệ: kỳ thuật bản môn tinh thâm thần diệu, tà ma yêu nhân lúc nào cũng rình mò. Đệ phải lập trọng thệ, sau khi đệ học xong, trừ phi là đệ tử bản môn, quyết không được truyền cho người ngoài."

Trương Tiểu Phàm giật mình hoảng hốt, nhưng lập tức hiểu ra, khuôn mặt bé nhỏ tỏ vẻ kiên quyết, đáp: "Đạ. Có trời xanh trên cao, đệ tử Trương Tiểu Phàm ngày sau nếu tiết lộ bí mật đạo pháp của Thanh Vân Môn, tất sẽ bị sét giáng đỉnh đầu, chết không có chỗ chôn."

Tống Đại Nhân mỉm cười gật đầu, bảo nó ngồi xuống trước bàn, rồi dạy cách đả toạ, mặc tưởng, lại nói sơ qua cách vận hành kinh mạch và tinh khí, cuối cùng là truyền cho nó pháp môn tu hành tầng thứ nhất của Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Thái Cực Huyền Thanh Đạo là căn bản của tất thảy những diệu pháp kỳ thuật trong Thanh Vân Môn, cũng chính là điều mà Thanh Vân Tử đã ngộ ra từ cuốn cổ thư kia hai ngàn năm về trước, trải qua quá trình tinh nghiên của các tông sư Thanh Vân Môn, cho đến nay, đã trở thành một đạo pháp vô thượng, định đoạt được cả chuyện thiên địa tạo hóa.

Thái Cực Huyền Thanh Đạo gồm ba cảnh giới Ngọc Thanh, Thượng Thanh và Thái Thanh. Đệ tử Thanh Vân Môn, kể cả những người thông minh tài trí, suốt cuộc đời giỏi lắm là đột phá được đến Ngọc Thanh Cảnh, nhưng cũng chỉ loanh quanh tại đó, mà tu hành được đến tầng cao nhất của Ngọc Thanh Cảnh cũng đã là một việc hiếm thấy xưa nay.

Trong Thanh Vân Môn, người đông đến gần một nghìn, nhưng có thể đột phá được Ngọc Thanh Cảnh để tiến lên Thượng Thanh Cảnh, ngoài chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, bất quá có chừng hơn mười người nữa mà thôi. Nhưng chỉ với mười mấy người này, Thanh Vân Môn đã đứng được vào hàng những môn phái có thực lực mạnh nhất thâm ảo nhất trong giới tu chân ngày nay. Còn về Thái Thanh cảnh giới vô thượng trong truyền thuyết, nghe nói mới có mỗi Thanh Diệp tổ sư là tu tập tới.

Alex chú:

(1) Nguyên văn:

听我爹說，施展這個真訣，必須要以自身為引，舖以神兵利刃，引下九天神雷，煌煌天威神力，真是備者披靡，威力絕倫。(*Chưa dịch thông*)

Chương 9

Phật và Đạo

Tống Đại Nhân lần đầu làm thầy, thầy Trương Tiểu Phàm hai tay chống má, lắng nghe chăm chú, bất giác cao hứng, ăn nói rất đĩnh đạc.

Quá trình tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo là từ dễ tới khó, phần lớn mọi người ngay năm đầu tiên đều có thể tựu thành tầng thứ nhất của Ngọc Thanh Cảnh, nhưng sau đó trở đi bắt đầu đụng phải những chỗ thâm thúy khó hiểu; với tầng thứ hai, người bình thường phải tu tập mất năm năm; tầng thứ ba lại càng một trời một vực, người nào tư chất hơi kém thì cả đời sẽ dừng mãi ở chỗ này, người khá hơn một chút tu tập đến năm sáu mươi năm cũng không phải là chuyện lạ.

Trương Tiểu Phàm nghe mà há hốc miệng, Tống Đại Nhân mغم咪咪 cười, lại giảng tiếp.

Pháp môn tu hành chủ yếu của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, đến tầng thứ ba là hầu như truyền thụ hết, từ đó trở đi phần nhiều phải dựa vào tu vi và tư chất của bản thân, sự trưởng trình độ cao thâm có thể chỉ điểm chút ít, nhưng cũng chỉ là bề mặt kinh nghiệm, để đệ tử tránh rẽ theo đường vòng mà thôi. Đương nhiên, cái gọi là đường vòng ở đây phải tính bằng đơn vị thời gian từ một trăm năm trở lên.

Trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, tu luyện đến tầng thứ tư của Ngọc Thanh Cảnh là tựu được căn bản của mọi pháp thuật, có thể bắt đầu đồng thời tu tập những kỹ thuật diệu pháp khác và rèn tập bảo bối của mình.

Bảo bối vốn có nguồn gốc lâu đời, trong thần thoại truyền thuyết, các vị thần linh phần nhiều đều có bảo bối riêng, uy lực tuyệt luân. Còn trong nhân gian, những người tu chân luyện đạo dùng nó để chế ngự dần thiên địa tạo hoá, uy lực cũng rất đáng kể, nhỏ thì có thể đằng không, cưỡi gió bạt mây mà đi, lớn thì có thể làm trời rung đất chuyển, phá được núi ngăn được sông.

Vật liệu để luyện bảo bối cũng lắm màu nhiều vẻ, thiên kỳ bách quái, nhưng có điều, vật liệu sẽ quyết định uy lực của bảo bối sau khi luyện thành, nếu lấy sắt thường để thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, thì chưa kịp tấn công kẻ địch, kiếm đã cùng với chủ nhân biến thành tro bụi rồi.

Đối với môn hạ Thanh Vân, nhớ chuyện xưa Thanh Diệp tổ sư lấy được cổ kiếm Tru Tiên trong Huyền Nguyệt Động Phủ rồi cùng nó tung hoành khắp nơi, thiên hạ hầu như không có địch thủ, bọn hậu bối ngưỡng mộ dư thế, thành ra quá nửa đều tu luyện tiên kiếm, mãi ngàn năm sau, kiếm khách vẫn không ngừng xuất hiện. Việc chọn kiếm làm bảo bối gần như là quy tắc bất thành văn của Thanh

Vân Môn, nên có đổi tên thành Thanh Vân Kiếm Phái thì cũng không phải là bất khả.

Nói tới đây, lại phải nhắc một chút đến thủ toạ Đại Trúc Phong là Điền Bất Dịch, lão vốn luyện kiếm, pháp khí hộ thân Xích Linh cũng là một trong các danh kiếm của Thanh Vân Môn, nhưng chẳng hiểu sao, lão không hề có ý khuyến khích bọn đệ tử tu luyện tiên kiếm.

Không chỉ có vậy, lão còn thường xuyên "xui giục" mọi người rèn tập các loại pháp bảo khác, khiến dư luận trong Thanh Vân Môn dấy lên ít nhiều trách móc, nhưng một là chẳng có quy định nào nói rằng không được, hai là đệ tử của Điền Bất Dịch tư chất tầm thường, số lượng cũng ít, nên mọi người cứ để mặc lão.

Trong các đệ tử Đại Trúc Phong, đại sư huynh Tống Đại Nhân tu hành súc tích nhất, đã luyện tới tầng thứ năm của Ngọc Thanh Cảnh trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, sát ngay sau là lão tử Hà Đại Trí, luyện tới tầng thứ tư. Tuy thời gian y nhập môn ngắn hơn Ngô Đại Nghĩa, Trịnh Đại Lễ, nhưng trong số các đệ tử ở đây y thuộc hàng thông minh nhất, vì vậy tuy đi sau mà lại về trước.

Trong khi ấy, lão nhị Ngô Đại Nghĩa, lão tam Trịnh Đại Lễ, lão ngũ Lữ Đại Tín, lão lục Đỗ Tất Thư, đều đang chật vật ở tầng thứ ba Ngọc Thanh Cảnh.

Còn tiểu sư muội Điền Linh Nhi thì thông tuệ hơn người, từ nhỏ đã được cha mẹ hết lòng giáo huấn, tuy mười tuổi mới bắt đầu bài tập chặt trúc, nhưng tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã khá nhiều năm.

Cô bé còn nhỏ, nhưng năm mười ba tuổi đã luyện tới tầng thứ tư Ngọc Thanh Cảnh, có thể khu dụng pháp bảo, là một trong những hài đồng khôn sớm nổi tiếng ở Thanh Vân Môn, cha mẹ yêu chiều, các vị sư huynh quan tâm thương mến. Tô Như cũng đã đem dải Hổ Phách Chu Lăng trứ danh của mình tặng cho con gái làm pháp bảo phòng thân.

"Sư tỷ thật là giỏi!" Trương Tiểu Phàm nghe tới đây, bất giác thốt lên cảm thán.

Tống Đại Nhân mỉm cười nói: "Không sai, tiểu sư muội rất thông minh, đối với việc tu chân lại có thiên phú, sư phụ sư nương truyền thụ điều gì, sư muội vừa nghe là nhớ liền, tư chất hơn hẳn bọn huynh, hiện nay chỉ vì thời gian tu đạo còn ngắn, hoả hầu chưa đủ, sau này có thêm thời gian, thành tựu của sư muội nhất định sẽ không thể tưởng tượng được, vượt xa bọn huynh. Chi phái Đại Trúc Phong phát dương quang đại hay không, là nhờ ở sư muội."

Nói đoạn, trong ánh mắt y khấp khởi hi vọng, hiển nhiên là rất yêu mến tiểu sư muội kiều mỵ dễ thương này.

Tiếp theo, Tống Đại Nhân lại chỉ cho Trương Tiểu Phàm những điểm cần chú ý trong quá trình tu hành, sau đó nghiêm nghị bảo: "Tiểu sư đệ, cuối cùng có một chuyện, ta nhất định phải nói cho đệ hay: việc tu hành của bản môn quý là ở chỗ tuần tự nhiên, đi bước nào chắc bước đó. Nếu tham lam muốn vượt nhanh, chỉ là lòng tham chưa được thoả mãn, đã phát sinh đại họa. Thành công hay thất bại là do số mệnh, không cần phải cưỡng cầu. Đối với yêu ma ngoại đạo, dĩ nhiên

tà thuật, ham muốn không được đáp ứng thì đều muốn tốc thành, cuối cùng quá nửa là bị trời phạt, bi thảm lắm. Đệ phải cẩn thận đấy."

Trương Tiểu Phàm kinh hãi, vội đáp: "Vâng, đại sư huynh, đệ hiểu rồi."

Tống Đại Nhân gật gật đầu, đứng dậy nói: "Hắng như vậy đã! Thái Cực động đằng hậu sơn, chỉ có đệ tử đã tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo từ ba tầng trở lên mới được bước vào. Trước đó, đệ hãy tạm ở phòng riêng rèn luyện! Chỗ này cũng rất thanh tĩnh, sư phụ sư nương ít khi lại, đệ hãy tự mình cố gắng nhé."

Trương Tiểu Phàm đứng dậy đáp: "Đa tạ đại sư huynh."

Tống Đại Nhân nhẹ răng cười, vỗ vỗ đầu nó, rồi quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm tiễn Tống Đại Nhân xong, trở vào trong phòng, đóng kỹ cửa lại, lòng mừng không nói hết được, đến những mệt nhọc lúc chặt trúc hồi sáng cũng chẳng biết đã tan biến đi đằng nào.

Nó hô hấp thật sâu, rồi tĩnh tâm, chậm chậm trèo lên giường, theo đúng tư thế đả toạ mà Tống Đại Nhân vừa dạy, nhắm nghiền hai mắt, nhầm lại một lượt từ đầu đến cuối nội dung tầng thứ nhất trong Ngọc Thanh Cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo mà Tống Đại Nhân vừa truyền thụ, đang lúc định theo đó tiến hành tu tập, thốt nhiên trong lòng chợt nhớ ra điều gì, hai mắt bừng mở, thắt thanh la: "Không phải rồi!"

Những gì mà Tống Đại Nhân vừa dạy cho nó là pháp môn tu tập căn bản thô sơ nhất trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, công dụng chỉ nằm ở hai chữ: luyện khí. Người tu tập phải tĩnh toạ, mở rộng tâm niệm, khống chế những phiền não, dẫn linh khí của trời đất vào vẫn chuyển vòng tròn trong người, tiến tới cảm ngộ được thiên địa tạo hoá. Nếu có thể dẫn linh khí đó liên thông khắp ba mươi sáu huyệt đạo, thì kinh mạch trong mình sẽ vững vàng, có thể tu luyện lên cảnh giới cao hơn.

Pháp môn tu tập này vốn đã trải qua mấy ngàn năm được Đạo giáo gọt giũa, tuyệt không có điểm nào sai sót đáng ngờ cả, nhưng giờ đây trong lòng Trương Tiểu Phàm như có phong ba bão táp vẫn vũ không ngừng. Tất cả chỉ là vì những gì hôm nay nó nghe thấy trái ngược hoàn toàn với bộ khẩu quyết và phương thức tu hành mà Phổ Trí hoà thượng đã giảng cho nó ngày hôm đó.

Trong cái đêm trước khi xảy ra thảm án ở thôn Thảo Miếu, lúc Phổ Trí truyền khẩu quyết cho nó, đã dặn nó rõ ràng rằng, tu chân luyện khí nhất thiết phải tách hồn minh khỏi mối liên hệ với ngoại giới, để ngộ ra tự tính, cái đó gọi là: chư pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cầu bất tịnh, bất tăng bất giảm, thị cõi không trung vô sắc, vô thọ tưởng hành thức, vô nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân ý; vô sắc, thanh, hương, vị, xúc pháp; vô nhãn giới, nã chí vô ý-thức-giới, vô vô-minh, diệc vô vô-minh tận, nã chí vô lão tử, diệc vô lão-tử tận; vô khổ tập diệt đạo; vô trí diệc vô đắc. (Chú: lời trích từ "Bát Nhã Tâm Kinh (1)"). Cái đạo lý thâm thuý khô khan này, Trương Tiểu Phàm tức thời không thể lý giải cho minh bạch, nhưng nó nhận thấy rõ là hai loại pháp môn tu tập này căn bản hoàn toàn khác nhau, lòng dạ lúc ấy rối như tơ vò, không biết phải làm thế nào mới được.

Thực ra Trương Tiểu Phàm không hề biết, Thái Cực Huyền Thanh Đạo cỗ nhiên là diệu pháp vô thượng của Đạo gia, nhưng bộ khẩu quyết mà Phổ Trí dồn bao nhiêu ước nguyện to lớn, ký thác kỳ vọng cả một đời để truyền cho nó lại cũng là pháp đạo chí cao của Phật môn, gọi là Đại Phạm Bát Nhã.

Nói đến hai loại đại pháp, hai cách tu tập hoàn toàn khác nhau này, phải bắt đầu từ căn nguyên.

Phật môn và Đạo gia, lịch sử đều lâu đời, nhưng trước sau không hề đi lại với nhau, thuật tu chân lại khởi nguồn từ trào lưu tư tưởng của mỗi nhà. Chẳng hạn như Đạo gia, tôn chỉ của nó nằm ở một chữ Đạo, diễn tả ra là: đạo sinh nhất, nhất sinh nhì, nhì sinh tam, tam sinh vạn vật. Vạn vật phụ âm nhi bão dương, trung khí dĩ vi hoà. (Chú: lời trích từ chương 5 Đức Kinh thuộc "Đạo Đức Kinh")

Đạo giáo khởi nguồn từ tư tưởng Đạo gia, đến ba cảnh giới của Thái Cực Huyền Thanh Đạo cũng là lấy từ Tam Thanh gồm Ngọc Thanh, Thượng Thanh và Thái Thanh chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn trong thần thoại Đạo gia. Tu chân của Đạo giáo chú trọng đến thiên địa nhất túc (2), thân thể hoà với tự nhiên, dùng thân mình để chế ngự tự nhiên tạo hoá, biến ra đại uy lực.

Đối với Phật môn, tôn chỉ của nó lại nằm ở chỗ "Sự ứng vô sở trụ nhi sinh kỳ tâm, nhất thiết vạn pháp, bất ly tự tính." Lại nói: Hà kỳ tự tính, bản tự sinh diệt; Hà kỳ tự tính, bản tự cụ túc; Hà kỳ tự tính, bản vô động dao; Hà kỳ tự tính, năng sinh vạn pháp! (3) (Chú: lời trích từ "Đàn Kinh, Hành Do Phẩm Đệ Nhất") Tu chân của Phật giáo chú trọng đến linh hôi tự thân, nhận ra ngũ uẩn (4) chính là đạo lý "có thể lấy bát nhã mà độ ra trí tuệ bốn phương tám hướng". Tư tưởng đạo Phật khác hẳn, pháp môn tu tập tất nhiên cũng đi theo hướng ngược lại, chỉ có điều mấy nghìn năm nay nhà nào cũng giữ bí mật riêng, không để cho người ngoài biết. Giờ phút này thằng bé Trương Tiểu Phàm ở trên Đại Trúc Phong của Thanh Vân Môn, bị việc này làm cho đầu óc rối tinh rối beng.

"Rốt cục đằng nào là đúng đây?" Trương Tiểu Phàm nhảy xuống khỏi giường, đi đi lại lại trong phòng, nó thấy trong đầu ong ong, nghĩ ngợi lung tung, lại không dám hỏi ai, cuối cùng đành thở thẩn ngồi ở mép giường, thở dài rồi im lìm lặng lẽ.

Nó vốn chẳng phải là đứa thông minh, con nhà nông dân, tuổi lại còn nhỏ, không có gì là hiểu biết quyết đoán, những việc lớn như thế này nó nghĩ tới nghĩ lui, mất bao nhiêu thời gian vẫn không hiểu ra được tại sao lại như thế. Cuối cùng, Trương Tiểu Phàm tự nhủ với mình: "Thôi, đằng nào lúc đầu Phổ Trí sư phụ cũng chẳng nhắc gì đến tình huống này, ta luyện cả hai thứ vậy, cũng thế cả." Rồi không nghĩ ngợi nhiều nữa, trong lòng bỗng thấy thoải mái, lại trèo lên giường, đắp toạ mặc tưởng, trước tiên luyện tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Có điều nó nghĩ thì thấy dễ dàng, thực hành rồi mới thấy hoàn toàn là một cảnh khác hẳn. Luyện khí theo Thái Cực Huyền Thanh Đạo phải mở hết thắt khí và các lỗ chân lông trên toàn bộ cơ thể, dẫn linh khí của trời đất nhập vào mình vận hành theo kinh mạch, việc luyện tập này sẽ củng cố nguyên khí thân thể và kinh

mạch nội lạc; Đại Phạm Bát Nhã lại đòi hỏi phải nhập vào cảnh giới tịch diệt, phong bế ý tưởng và hành thức (4), để thân minh hoà vào với thế giới, tự mình ngộ ra minh, dùng chân nguyên thâm tâm để cõi bản bồi nguyên.

Hai bộ pháp môn hoàn toàn tương phản, làm Trương Tiểu Phàm khổ không nói hết. Trong vòng ba tháng sau đó, ngoài việc mỗi ngày bắt kể mưa gió lên núi chặt trúc, nó đều dụng tâm tu luyện hai bộ đại pháp môn này. Chỉ có điều nó luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo vừa mới được chút thành tựu, khổng khiếu toàn thân vừa mới mở ra, linh khí nhập thể, thì tiếp ngay sau, Đại Phạm Bát Nhã lại đóng mạnh tất cả các chỗ đó lại, nhập vào cõi tịch diệt, làm cho bao nhiêu nỗ lực lúc trước, hầu như đều đổ sông đổ bể cả.

Sau ba tháng, đột nhiên một hôm Điền Bất Dịch chợt nỗi hứng, hỏi han tình hình tu đạo của Trương Tiểu Phàm, ai ngờ mỗi lần hỏi mỗi lần đáp, đều khiến lão tức gần chết.

Cứ theo lẽ thường mà xét, người bình thường tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo, với độ đơn giản của tầng thứ nhất, sau ba tháng đều phải có chút thành tựu, sơ bộ dẫn được linh khí trời đất nhập thể, vận hành được ba đến năm huyệt đạo.

Ai dè cái kém cỏi của Trương Tiểu Phàm thật là hiếm có. Tu luyện đã ba tháng tròn, mà đến khổng khiếu toàn thân cũng không thể khống chế như ý, dẫn linh khí nhập thể thì gượng gạo, nói gì đến việc vận hành vài huyệt đạo.

Điền Bất Dịch mờ to mắt, bộ mặt giận dữ nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Phàm, chúng đệ tử bên cạnh đều có vẻ thông cảm, nhưng không dám nói gì, Tống Đại Nhân vốn cũng muốn đỡ hộ Trương Tiểu Phàm một hai câu, nhưng thấy sư đệ do mình dạy dỗ lại luyện tập đến cái mức như thế này, mặt mày mất hết thần sắc, thành ra không dám mở miệng nữa, còn Điền Linh Nhi thì cười hi hi đứng cạnh xem chuyện vui.

Trương Tiểu Phàm mặt đầy nỗi hổ thẹn, quỳ xuống trước Điền Bất Dịch, chẳng có chỗ nào để trốn tránh, trong lòng nghĩ bất luận sư phụ trách mắng thế nào, đều là phải lẽ cả. Ai ngờ đợi mãi một lúc lâu, sư huynh xung quanh không hé một tiếng, mà Điền Bất Dịch cũng chẳng thốt lời nào, nó lấy làm lạ, len lén ngửng đầu lên nhìn, thì thấy bộ mặt giận dữ của Điền Bất Dịch, không biết từ lúc nào đã biến ra bộ mặt thất vọng, thật ứng với câu nói: Đúng là chết cả cõi lòng! Điền Bất Dịch phất tay áo đứng dậy, lắc đầu, rồi lê cái thân hình béo lùn, chẳng nói chẳng rằng đi về phía hậu điện. Bọn đệ tử liếc nhìn nhau, chẳng hiểu thế là thế nào.

Tống Đại Nhân ở với Điền Bất Dịch lâu nhất, ngẫm ngầm đoán biết được những suy nghĩ trong lòng lão ta, hiểu rằng sư phụ đang muốn rũ bỏ tiểu sư đệ này.

Ba tháng nay, Trương Tiểu Phàm ngoài việc tu hành và làm bài tập, những lúc rỗi rãi thì túa túa tí vui vẻ giúp đỡ người khác, tính tình rất thực thà, mọi người ai cũng quý. Sống trong núi tịch mịch, Điền Linh Nhi xưa nay vốn ngạo túng, đột nhiên ở đâu này ra một người bạn vui đùa xấp xỉ tuổi mình, tuy ngoài mặt luôn chỉ trích quát mắng, nhưng trong lòng cũng thấy mấy phần ưa thích.

Tống Đại Nhân chau mày, đi lên trước đỡ Trương Tiểu Phàm dậy, nói: "Tiểu sư đệ, sư phụ chỉ là giận dữ nhất thời thôi, không sao đâu. Chỉ cần đệ tu tập chăm chỉ hơn, sớm muộn gì cũng có lúc lão nhân gia người chấp nhận."

Trương Tiểu Phàm hổ thẹn, gật đầu lia lịa, tự lúc ấy càng ra sức cố gắng.

Mỗi ngày từ sáng sớm nó cùng Điền Linh Nhi lên núi chặt trúc, đệ tử bình thường tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo sau ba tháng đã có thể chặt gãy được Hắc Tiết Trúc, Trương Tiểu Phàm thì đến hơn nửa năm mới chặt được cây trúc đầu tiên. Có điều mỗi ngày bắt kể mưa gió, thân thể nó nhở rèn luyện mà trở nên khoẻ mạnh, ít nhất lên núi cũng không đến nỗi thở hồng hộc như trâu.

Từ lần đó trở đi, Điền Bất Dịch chẳng nghe chẳng hỏi gì đến Trương Tiểu Phàm nữa, Tống Đại Nhân ban đầu còn xem xét tình hình tu tập của nó, có điều bao lâu trôi qua, tiến cảnh của Trương Tiểu Phàm vẫn chậm chạp đến nỗi không thể nào chậm chạp hơn, cuối cùng Tống Đại Nhân cũng chán nản, không buồn hỏi.

Trương Tiểu Phàm thì chẳng để ý đến chuyện đó, biết mình tư chất không tốt, tuy đôi lúc cũng nghĩ có khi hai loại pháp môn này không thể nào cùng nhau tu luyện đến nơi đến chốn được, nhưng mỗi lần nhắc tới chuyện này, nó đều nhớ lại khuôn mặt và giọng nói của Phổ Trí hoà thượng, trong lòng chợt bừng bừng, bèn kiên trì học tiếp. Tuy luyện tập theo kiểu này gian nan vô cùng, nhưng tính nó cứng cỏi quật cường, vẫn không hề buông xuôi. Nơi nó ở vắng vẻ yên tĩnh, ban ngày tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo, đêm xuống lại luyện Đại Phạm Bát Nhã, thời gian dài lâu thấm thoắt trôi, chẳng mấy chốc đã ba năm.

Chính vào khoảng thời gian này, Trương Tiểu Phàm cũng lập được một kỷ lục tồi tệ nhất trong Thanh Vân Môn kể từ thời khai sáng: nó đã dùng đủ ba năm, tức là dùng gấp ba số thời gian cho một người bình thường, mới hoàn thành tầng thứ nhất trong Ngọc Thanh Cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, tức là có thể tuỳ ý khống chế khổng khiếu toàn thân, dẫn linh khí trời đất nhập thể vận hành ba mươi sáu huyết đạo. Nhưng điều mà mọi người không biết là đồng thời trong việc rèn tập Đại Phạm Bát Nhã, nó cũng đã mấp mé ở ngưỡng cửa khống chế nội khí, tạo được một căn cơ vững chắc.

Một buổi tối lúc ăn cơm, khi Trương Tiểu Phàm rụt rè thông báo với mọi người chuyện này, tất thảy đệ tử của Đại Trúc Phong đều há hốc miệng, như nhìn thấy một cây sắt ngàn năm nay nở hoa, rồi liền đó cùng phá lên cười rõ to, Tống Đại Nhân thì ôm lấy Trương Tiểu Phàm giờ đã lớn ra nhiều tung lên không trung, liên tiếp mấy lần liền, rất là vui sướng. Nhưng Điền Bất Dịch ngồi đầu bàn chỉ lạnh lùng nhìn, hừ một tiếng, rồi khẽ chửi: "Đầu đất!"

Trong ba năm đó, Trương Tiểu Phàm đã được mười bốn tuổi, vì mỗi ngày đều đi chặt trúc nên thân hình rất khoẻ mạnh, tuy ít hơn sư tỷ Điền Linh Nhi hai tuổi, nhưng lại cao hơn đến một cái đầu. Điền Linh Nhi thì từ một cô gái nhỏ mười ba tuổi, đã lớn lên thành một thiếu nữ mười sáu, dung mạo thêm diễm lệ, lúc nói cười trông vẻ càng thanh tú. Điền Linh Nhi xưa nay đều cảm thấy sáu vị sư huynh lớn hơn mình nhiều quá, lại bần thần không sức sống, nên thường thích ở cùng với gã sư đệ ngớ ngẩn ngốc nghếch, ba năm qua, tình cảm thân mật vô cùng.

Xưa nay lúc nào Điền Linh Nhi cũng chiếm thế thượng phong, Trương Tiểu Phàm cảm thấy sự tẩy quá thật hơn mình quá nhiều, tuy ngày thường hay đùa nghịch chọc phá, nhưng thi thoảng mình bị sư huynh trêu ghẹo, sự tẩy lại là người đầu tiên đứng lên bênh vực, ủng hộ mình.

Trong núi tịch mịch, nhưng cũng thanh tĩnh, Trương Tiểu Phàm đã hỏi Điền Bất Dịch và Tống Đại Nhân mấy lần về vụ thảm án thôn Thảo Miếu, nhưng chuyện đó đến nay chẳng còn tìm ra đầu mối, thời gian lâu dần, Trương Tiểu Phàm cũng lần lần bớt sốt sắng.

Sáng sớm hôm ấy, Trương Tiểu Phàm theo lệ thường cầm lẩy con dao chặt củi, một thân một mình đi ra khỏi phòng, nhắm hướng hậu sơn mà bước. Điền Linh Nhi từ hai năm nay đã hoàn thành bài tập chặt trúc, không còn đi nữa, vì vậy Trương Tiểu Phàm thường lên núi một mình, có điều lúc nào rồi, Điền Linh Nhi cũng chạy lên theo chơi đùa với Trương Tiểu Phàm.

Hôm nay Trương Tiểu Phàm chẳng thấy bóng Điền Linh Nhi đâu, nhưng cũng không để ý lắm, cứ thế đi lên núi, thêm một tháng nữa là có thể kết thúc bài tập chặt trúc. Bây giờ mỗi ngày hắn đã chặt được hai cây Hắc Tiết Trúc, nhưng vẫn còn kém xa Điền Linh Nhi, hồi đầu Điền Linh Nhi đã kết thúc rất nhanh, một ngày có thể chặt đến mười mấy cây.

Một tháng trước, cuối cùng hắn cũng đã tu xong tầng thứ nhất trong Ngọc Thanh Cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, kể đó Tống Đại Nhân truyền thụ cho hắn yếu quyết của tầng thứ hai. Hắn tập được một tháng, tuy tầng thứ hai thâm ảo hơn tầng thứ nhất nhiều, nhưng chẳng hiểu tại sao, hắn ngấm ngầm cảm thấy còn dễ dàng hơn.

Chẳng hạn tầng thứ nhất cần khống chế khổng khiếu toàn thân, hắn luyện đủ ba năm mới có được chút thành tựu, nhưng tầng thứ hai yêu cầu "hoá khí vi tinh", tức là biến linh khí trời đất dồn nhập vào cơ thể thành tinh khí trong kinh mạch. Theo như đại sư huynh nói, bài này khó hơn tầng thứ nhất không chỉ mười lần, nhưng Trương Tiểu Phàm tự thấy là nhẹ nhàng vượt xa tưởng tượng.

Xét đến căn nguyên, chắc có liên quan với bộ "Đại Phạm Bát Nhã", ba năm nay mỗi ngày hắn đều tu tập Đại Phạm Bát Nhã không hề gián đoạn, vận hành nội khí cũng đã hơi có hoả hầu, mà tinh khí thì thuộc nội khí, có căn bản ba năm rồi, tiến cảnh của Trương Tiểu Phàm thành ra cực nhanh.

Chỉ có điều hắn không tin lắm vào bản thân, lúc đầu người xung quanh luyện mất một năm thì hắn luyện mất ba năm, lần này chắc quá nửa là cảm giác sai rồi. Vì vậy hắn cũng chẳng để ý nữa, có điều mỗi ngày vẫn theo đúng giờ giấc tu tập, trước nay cũng chẳng có ai lai vãng làm phiền.

Alex chú:

(1) *Bát Nhã Tâm Kinh*: *Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh* (tiếng Phạn gọi là Prajnaparamitahridaya Sutra) được gọi là *Bát Nhã Tâm Kinh*, hay *Tâm Kinh*. Đây

là kinh ngắn nhất chỉ có khoảng 260 chữ của Phật giáo Đại thừa và Thiền tông. Nó cũng là kinh tinh yếu của bộ kinh Đại Bát Nhã gồm 600 cuốn.

(2) Bản dịch tiếng Việt cho phần trích kinh trên:

(3) ... tướng không của các pháp ấy chẳng sinh chẳng diệt, chẳng nhơ chẳng sạch, chẳng thêm chẳng bớt. Cho nên trong cái không đó, nó không có sắc, không thọ tướng hành thức. Không có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân ý. Không có sắc, thanh, hương vị, xúc pháp. Không có nhân giới cho đến không có ý thức giới. Không có vô minh, mà cũng không có hết vô minh. Không có già chết, mà cũng không có hết già chết. Không có khổ, tập, diệt, đạo. Không có trí cũng không có đắc, vì không có sở đắc.

(4) Nguồn: Wikipedia

(5) Nhất tức 一息: Hơi thở, mũi thở ra hít vào một lượt gọi là "nhất tức"

(6) Ưng vô sở trụ nhi sinh kỳ tâm: một câu quan trọng của kinh Kim cương (tên gọi đầy đủ là Kim cương bát nhã ba la mật đà, tiếng Phạn là Vajraprojna - poramita - Sutra, tên kinh có nghĩa là bộ kinh giúp cho người ta phá bỏ mọi phiền não một cách nhanh chóng để đến bờ chính giác, thành Phật). Bộ kinh này vốn được viết bằng tiếng Phạn, Cưu-ma-la-thập (Kumara-jiva), đầu thế kỷ thứ năm sang Trung Quốc mới đem dịch ra tiếng Hán. Câu Ưng vô sở trụ nhi sinh kỳ tâm được nhiều người đề cập đến, Lục tổ giảng như sau: "Hà kỳ tự tính? Bản tự thanh tịnh. Hà kỳ tự tính? Bản tự sinh diệt. Hà kỳ tự tính? Bản tự cụ túc. Hà kỳ tự tính? Bản vô động dao? Hà kỳ tự tính? Năng sinh vạn pháp. Thức đắc thử tâm, diệu trạm viễn tịch, bất né phượng sở, bản vô sở sinh."

(7) Nghĩa là: "Thế nào là tự tính? Vốn tự nó thanh tịnh. Thế nào là tự tính? Vốn nó tự sinh ra và mất đi. Thế nào là tự tính? Vốn tự nó đầy đủ. Thế nào là tự tính? Vốn nó không lay động. Thế nào là tự tính? Nó có thể sinh muôn vạn sự vật. Phải hiểu cái tâm ấy kỳ diệu sâu sắc, tròn vẹn lặng lẽ, không lệ thuộc vào nơi chốn, không từ đâu sinh ra."

(8) Câu này muốn khuyên người học đạo phải hiểu được vạn vật là không, cái tâm là kỳ diệu, tự đầy đủ, trong sáng, trường tồn bất biến, không bị lệ thuộc vào một sự vật, nơi chốn nào.

(9) Hành 行: tư duy; Thức 識: ý thức

Chương 10

U Cốc

Trương Tiểu Phàm lên núi, đến chỗ cánh rừng trúc đã quen thuộc bấy nay, nhưng thấy màu xanh tươi tràn ngập, trùng trùng điệp điệp, gió núi lùa tới, rừng trúc xào xác như sóng xô, vẻ rất lộng lẫy, trong lòng bỗng như mới mẻ...

Hắn hít thật sâu luồng không khí thanh tân, vận động thân thể một lát, rồi cầm con dao tiễn vào rừng trúc. Chỗ hắn đến lúc này không phải là chỗ bắt đầu bài tập ba năm về trước nữa, mà ở tít mãi sâu trong rừng, nơi toàn trúc to, chất trúc cũng cứng rắn hơn nhiều.

Trong rừng, sương loãng ban sớm lờn vờn như sa mỏng, trên lá trúc xanh hai bên con đường nhỏ, móc đọng lóng lánh, đẹp long lanh.

Đi được một hồi, mình hắn chìm vào trong biển màu xanh lục, Hắc Tiết Trúc ở đây vươn cao sừng sững, lá cành rậm rạp xuyên thẳng lên trời, ánh sáng từ các khe kẽ rơi xuống, để lại từng mảng bóng sẩm trên mặt đất. Trương Tiểu Phàm nhìn trái nhìn phải, chọn một cây Hắc Tiết Trúc lớn, ước lượng một chút, rồi vung dao lên định chặt.

"Phụp", thốt nhiên vang lên một tiếng động buồn ỉu, Trương Tiểu Phàm cảm thấy trước đầu đau nhói, ra là bị một vật đập đúng vào trán. Hắn cúi đầu xuống nhìn, trên đất đang lách tách một quả thông. Trước sau trái phải ở đây đều là Hắc Tiết Trúc, trúc non rất nhiều, nhưng tuyệt nhiên không có cây thông.

Hắn nghĩ một lát, khoé miệng lộ nét cười, rồi dòm khắp bốn phía, kêu lớn: "Sư tỷ, là tỷ phải không?"

Giọng hắn truyền đi mãi xa trong rừng trúc, vang dội nhưng chẳng có ai đáp lời. Trương Tiểu Phàm biết sư tỷ xưa nay nghịch ngợm thích lừa người ta, đang định kêu thêm lượt nữa, thốt nhiên trước đầu lại nhói lên, đau ơi là đau, ra là bị một quả thông nữa ném trúng, phía trên đỉnh đầu vẳng xuống tiếng kêu lah lanh "chí chí chí chí".

Trương Tiểu Phàm nén đau ngẩng nhìn, thì thấy trên cây Hắc Tiết Trúc, có một con khỉ lông xám chẳng biết đã trèo lên ấy từ khi nào, tay nó nắm mấy quả thông, đuôi treo vào cành trúc, đang cười lạnh lót "chí chí chí chí", bộ dạng hí hứng trông khác gắp nạn.

Trương Tiểu Phàm đỡ người, ba năm nay hắn chưa từng nhìn thấy con khỉ nào trong rừng, trên Đại Trúc Phong hầu như toàn là trúc, mãi nơi hang động xa xôi phía bắc núi mới có một dải rừng hoang tùng bách, xem ra con khỉ này chính là sống ở đấy đó, hôm nay chẳng hiểu thế nào lại chạy lên đây.

Đại Trúc Phong vươn thẳng và hiểm trở, tuy không cao vượt chân mây như Thông Thiên Phong, nhưng cũng ngập Vân Hải, từ chân núi leo lên trên, hầu như không có đường lối, phần lớn đệ tử Thanh Vân Môn đều đắng không mà đi.

Trương Tiểu Phàm tu tập thô sơ, ngoài việc chặt trúc mỗi ngày ra, thường xuyên cũng nghe các sư huynh nói chuyện, trong thâm cốc ở hậu sơn Đại Trúc Phong loài tùng bách dại mọc thành rừng, thâm u khó lường, ít người lai vãng.

Năm xưa tổ sư của Đại Trúc Phong cũng đã từng có người chống kiếm đi vào thám thính thâm cốc, nhưng đó chỉ là rừng rậm nguyên thuỷ, chẳng có sự gì kỳ quái lạ lùng, thú dữ trùng độc tuy nhiều, nhưng cũng chẳng bao giờ ra khỏi cốc, vì vậy mấy năm lại đây tương đối bình an vô sự.

Hắn đang nghĩ ngợi, chợt thấy con khỉ giơ tay lên, hắn giật thót, vội vàng lách mình tránh, quả nhiên lại là một trái thông nữa ném xuống, nếu không né kịp, e lại dính vụ tiếp.

Con khỉ xám thấy hắn né ra, bèn kêu la hồn hồn hai tiếng, mặt mày giận dữ, tựa hồ trách Trương Tiểu Phàm không nên tránh đi vậy.

Trương Tiểu Phàm xông tới con khỉ làm bộ mặt hổ, rồi không thèm để ý đến nó nữa dang ra bỏ đi, trong lòng nghĩ con khỉ này lấy việc chơi người ta làm vui, thật là ít thấy, đúng là súc sinh vô tri.

Hắn đi được hai bước, chợt nghe sau tai tiếng gió rít lên, tránh không kịp, rồi "phụp" một tiếng, sau ót lại bị quả thông cứng đập vào, lần này lực đạo không nhẹ, Trương Tiểu Phàm thấy mắt tối sầm, không kìm được kêu thốt lên.

Chỉ thấy con khỉ đó ngồi trên cành trúc vỗ tay cười to, lắc la lắc lư, rõ là vui thích. Trương Tiểu Phàm bừng bừng nổi giận, xông lại lay cây trúc thật mạnh, cây Hắc Tiết Trúc to thế bị hắn lay rùng rùng nghiêng ngả, nhưng con khỉ xám chỉ dùng đuôi quấn vào cành trúc, đu đưa người theo nhịp hắn lay, chẳng tỏ vẻ sợ hãi, lại còn cười "chí chí chí" không ngừng.

Trương Tiểu Phàm thấy không làm gì được con khỉ, trong lòng càng thêm tức giận, rút dao ra chặt mạnh vào cây trúc. Con khỉ cũng chẳng sợ sệt, cứ ở trên cây trúc nhìn hắn với vẻ thú vị.

Trương Tiểu Phàm chặt đến đầm đìa mồ hôi, khó khăn lắm mới chặt được bảy tám phần, đã thấy thành công trước mắt, chợt nghe trên cây tiếng kêu la hồn hồn, liền ngẩng đầu nhìn, thì thấy con khỉ xám lắc đuôi, tung mình bay lên, rồi nhảy sang một cây Hắc Tiết Trúc bên cạnh, sau đó kêu "đoàn", lại ném một quả thông xuống.

Trương Tiểu Phàm tức quá, cũng không thèm bận tâm xem nó có nghe hiểu không, chỉ tay quát lớn: "Mày có giỏi thì xuống đây!"

Con khỉ xám gãi gãi đầu, ngoeo cổ nghĩ một lúc lâu, áng chừng không hiểu cái gì là giỏi hay không giỏi, nên chỉ há mồm cười to, làm mặt xấu với Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm bị nó hành cho tức gần chết, nhưng chẳng biết làm thế nào, ngày hôm ấy mãi mới làm xong bài tập, nhưng bị nó ném bảy tám phát vào đầu, đau không chịu nổi.

Trương Tiểu Phàm tức cành hông, bức bối xuống núi, không đếm xỉa gì đến con khỉ nữa. Ai dè nó nghịch thành quen, mấy sáng liền đều đợi trong rừng, hễ thấy Trương Tiểu Phàm đi đến chặt trúc, là chơi hắn làm vui, rồi thích thú ngó bộ dạng nổi giận của hắn.

Trước bữa cơm tối ngày hôm ấy, Điền Linh Nhi kéo Trương Tiểu Phàm qua một bên, khe khẽ hỏi: "Tiểu Phàm, đầu đê sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm mấy ngày liền bị con khỉ bắt nạt, đầu bị chọi đến mức chỗ thì xanh chỗ thì tím, đau đớn không chịu nổi, chỉ có điều hắn cảm thấy bị một con khỉ chọc ghẹo là chuyện rất mất mặt, nên chẳng nói với ai, lúc này nghe sư tỷ hỏi, trù trừ một lát, rốt cục cũng kể hết ra.

Điền Linh Nhi bối rối môi hồng, không nín được bật cười, hai má hiện ra đôi lúm đồng tiền xinh xinh, tú mỹ quá đỗi. Trương Tiểu Phàm bị cô ta cười, lại giống như mọi kí, mặt mày đỏ ửng lên, cúi đầu nhìn xuống.

Điền Linh Nhi vỗ bồm bộp vào vai Trương Tiểu Phàm bảo: "Yên tâm đi! Tiểu sư đệ, mấy ngày nay mẹ muốn ta năn nít vào Thái Cực Động tu tập, chuẩn bị cho kỳ Thật Mạch Hội Võ hai năm tới, chẳng ngờ để đệ bị một con khỉ bắt nạt. Đệ đừng lo, ngày mai ta đưa đệ lên núi, dạy cho nó một bài học."

Giọng điệu của cô ta ra vẻ già dặn, lại có ý như là dỗ trẻ con, nhưng Trương Tiểu Phàm từ nhỏ nghe đã quen, chỉ cười mếu mà không để tâm đến.

Sáng hôm sau, Điền Linh Nhi quả nhiên thức dậy rất sớm, cùng Trương Tiểu Phàm thẳng đường lên hậu sơn.

Trong núi gió mát, thổi tới hiu hiu, Điền Linh Nhi mặc bộ đồ đỏ, y như bóng dáng buổi đầu cùng Trương Tiểu Phàm lên núi chặt trúc, thoăn thoắt bước đằng trước.

Trương Tiểu Phàm theo sau, thấy người thiếu nữ xinh đẹp như một dải mây hồng phiêu phất thong dong trên núi, thoảng trong làn gió, dường như có một phiến u hương nhẹ nhẹ thả đưa.

Trương Tiểu Phàm thốt bàng hoàng, chợt nhiên nảy sinh ước vọng là được đi mãi, đi mãi như thế này.

Trong lúc hắn nghĩ ngợi đến xuất thân, Điền Linh Nhi đã đi rõ xa, rồi ngoảnh đầu nhìn lại, gọi lớn: "Tiểu Phàm, đệ làm sao mà chậm chạp thế!"

Trương Tiểu Phàm giật mình thức tỉnh, khuôn mặt chợt hồng, không dám nghĩ nhiều nữa, vội vàng rảo bước lên...

Hai người đến trước rừng trúc, Điền Linh Nhi bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, đệ một mình vào trước, ta sẽ theo sau."

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, cầm con dao đi vào, mới được vài bước, thình lình nhớ ra là cần dặn dò Điền Linh Nhi phải cẩn thận, bèn xoay mình nhìn lại, đã không thấy bóng dáng cô ta đâu nữa.

Hắn đờ ra, lòng trào lên một nỗi buồn nản mơ hồ, rồi khẽ lúc lắc đầu, rũ bỏ những suy nghĩ vô liêu, hướng về phía sâu trong rừng trúc cất bước. Đến nơi, thấy khắp rừng là một dải tịch mịch. Trương Tiểu Phàm giương mắt ngó quanh nhưng không tìm thấy con khỉ xám đâu cả. Hắn lẩm bẩm: chắc là con khỉ đó có linh tính, biết rằng hôm nay hắn đưa trợ thủ đến, nên không dám lại nữa.

Hắn vừa nghĩ ngợi, vừa ngó nghiêng khắp bốn xung quanh, nhưng không thấy tung tích con khỉ, hoài công vô ích, đành đi đến bên một cây Hắc Tiết Trúc, chuẩn bị đốn chặt.

"Chí chí chí chí", thình lình trên đỉnh đầu vang lên cái tiếng lanh lảnh quen thuộc.

Trương Tiểu Phàm lập tức nhảy ra như một phản xạ có điều kiện, nhưng đã thấy đầu đau nhói, thì ra lại không kịp nữa, bị một quả thông nện trúng, đau ơi là đau. Trương Tiểu Phàm ngẩn đầu nhìn, chỉ thấy con khỉ đó treo ngược lên cành trúc như mọi khi, cười mãi không thôi.

Hắn mừng rỡ, nhảy cẳng lên chỉ vào con khỉ cười lớn: "Ha ha, rốt cục mày cũng đến rồi!"

Hắn nói không to, nhưng con khỉ lại giật mình đánh thót, bụng nghĩ người này ngày thường bị chơi luôn nhảy lên như đỉa, lừa giận cứ sùng sục, sao hôm nay lại vui vẻ như thế, lẽ nào bị ta chơi mấy ngày, đâm ra nghiện rồi, không được chơi không chịu nổi, bị chơi đau lại cao hứng đây?

Chính lúc đó, trong rừng trúc bỗng xẹt đến một cái bóng đỏ, Điền Linh Nhi đập trên Hổ Phách Chu Lăng, đẵng không lướt tới, nhanh như chớp giật, nắm ngón tay vung trảo, tóm lấy con khỉ kia.

Ai ngờ con khỉ cực kỳ linh mẫn, mắt vừa liếc thấy là liền có phản ứng, cái đuôi đang quấn lấy cành cây lập tức lỏng ra, cả thân mình buông rơi xuống. Điền Linh Nhi đã tính kỹ cách vây chụp khắp các phương vị trước sau trái phải, nào ngờ con khỉ tự thả rơi, cô ta bất giác sững người, chụp trượt vào khoảng không.

Trương Tiểu Phàm ở dưới đất đang chuẩn bị hành động, thì lại thấy con khỉ nhẹ nhàng giơ cánh tay, níu lấy thân trúc bò lên, rồi dường như biết phía trên là cô gái áo đỏ lợi hại, nó chẳng chậm trễ, lập tức lắc lư nhảy từ cây trúc này sang cây khác rồi lại sang cây trúc khác nữa, ra ý tìm cách đào thoát.

Điền Linh Nhi sinh lòng hiếu thằng, hét vang từ trên cao: "Đuổi theo!" Co ta vẩy tay trái, Hổ Phách Chu Lăng phá không mà tiến, Trương Tiểu Phàm dưới mặt đất sải bước chạy.

Nếu ở trên đất trống, với tốc độ của Hổ Phách Chu Lăng, chưa đến một tích tắc là Điền Linh Nhi đã bắt được con khỉ xám, nhưng hôm nay lại là trong rừng trúc rậm rà, thành ra gấp vô số chướng ngại.

Con khỉ xám vô cùng thông minh, nó không chạy trốn theo đường thẳng, mà luôn trái queo phải trong khu rừng, vòng tới ngoặt lui, tháo chạy về phía trước. Điền Linh Nhi vừa phải chú ý tổng tích con khỉ, vừa phải đề phòng những cây Hắc Tiết Trúc nhanh nhản khắp nơi ào đến trước mặt, thật là phiền phức. Trương Tiểu Phàm thì chỉ có thể chạy dưới đất mà lo hão, không giúp được gì.

Hai người một con khỉ cứ đuổi chạy gấp gáp như thế, trong những tiếng "chí chí" lanh lảnh của con khỉ xám, cũng chẳng biết là trải qua bao lâu, Trương Tiểu Phàm hô hấp dần dần nặng nề, đã thấy mệt nhùn, có lẽ cũng chạy đuổi đến rất xa rồi.

Rừng trúc xanh tươi trước mặt dường như trải dài khôn cùng khôn tận, hết lớp này đến lớp khác ào tới trước mặt. Trương Tiểu Phàm lưỡi khô miệng khát, chợt thấy bóng con khỉ xám xẹt qua, rồi cứ tụt lại mãi. Hắn mừng rỡ, lập tức lẩy lại tinh thần, một luồng sức mạnh trào lên, chợt trong tích tắc, Điền Linh Nhi phía trên cao la hoảng: "Cẩn thận!"

Trước mặt Trương Tiểu Phàm bỗng hiện ra một vách đá dựng đứng. Hắn vội vàng thu bước, mắt đà ngã bổ chửng. Định thần lại được, hắn thấy dưới vách đá là một thâm cốc, tít xa trong cốc có sương dày mù mịt, chẳng nhìn rõ gì cả, trên sườn vách gần đó không có Hắc Tiết Trúc, mà là các loại cây cối hoang dại, phần lớn là tùng bách, thì ra bọn họ đã vô tình đuổi tới u cốc xa mãi phía sau núi.

Trương Tiểu Phàm trông thấy con khỉ xám rơi xuống dưới, giữa không trung lại giở ngón cũ ra, nắm vào các cành cây đưa đẩy thân mình, rồi theo đà nhảy xuống, tháo chạy về phía trước.

Hắn đang băn khoăn, chợt nghe tiếng gọi xé màn không vắng tối, ngẩng đầu nhìn thì thấy Điền Linh Nhi tà áo đỏ phơ phất, đang lướt trên không, chìa cánh tay ngọc về phía hắn: "Lên đây nào."

Trương Tiểu Phàm không kịp suy nghĩ nhiều, thò tay ra nắm lấy Điền Linh Nhi, Điền Linh Nhi dùng lực kéo, lôi hắn lên dải lụa đỏ, Hổ Phách Chu Lăng chợt trui xuống một chút, nhưng lập tức trở lại nguyên trạng.

Trương Tiểu Phàm lần đầu có trải nghiệm này, cứ luống ca luống cuống, Điền Linh Nhi đẩy hắn lại đằng sau, quát: "Ôm lấy eo lưng ta, mau."

Trương Tiểu Phàm y lời ôm lấy, Điền Linh Nhi vội vã thúc tấm lụa bay, ánh đỏ lướt tối, hai người ngự trên Hổ Phách Chu Lăng, nhào thẳng xuống thâm cốc, đuổi theo bóng con khỉ xám kia.

Gió rít căm căm, Trương Tiểu Phàm chỉ nghe tiếng vù vù, hai mắt nhắm nghiền chẳng mở ra, dưới chân hắn, Hổ Phách Chu Lăng mềm mà không phải mềm, e sơ sẩy là có thể rớt ra ngoài, khiến người ta cứ thấp tha thấp thỏm. Hắn cảm thấy rất là sợ hãi, bất giác giữ chặt Điền Linh Nhi thêm một chút, chỉ thấy tà áo hồng như mây, phiêu phất trước mắt, bóng hình sư tỷ tựa như tiên nữ trên chín tầng trời, thanh lệ vô song, lại thêm làn u hương nhẹ nhẹ, phả vào khứu giác, trong lòng hắn ngập niềm vui sướng, khắc khoải mong sao giờ phút này đừng mãi trôi đi.

Điền Linh Nhi hơi sức nào tưởng đến những suy nghĩ kỳ cục của thằng bé đằng sau lưng, một lòng một dạ đều hướng về con khỉ xám đang ở trước mặt. Cô ta thường ngày được cha mẹ và các vị sư huynh yêu thương khen ngợi, tính tình rất cao ngạo, hôm nay đuổi không nổi một con khỉ, thì làm sao mà chịu đựng nổi.

Thế là trong thâm cốc, giữa những tàng cây, chỉ thấy bóng con khỉ xám đằng trước, bóng đỏ theo sát sau, quanh tới quẹo lui, bay chạy vụn vụt.

Cứ thế chừng nửa canh giờ nữa, con khỉ xám đó chẳng biết là thứ dị chủng gì, hoàn toàn không tỏ ra mỏi mệt, vẫn chạy nhanh như cũ. Điền Linh Nhi thì đuổi

bắt suốt quãng đường dài như vậy, đã dần quen với cách chạy xuyên qua rừng, thành ra càng đuổi càng thấy gần tới nơi.

Con khỉ chạy một mạch về mai xa, Trương Tiểu Phàm từ sau lưng Điền Linh Nhi ngó lên, nom thấy cây cối trước mặt lần lần thưa đi, ánh sáng xuyên xuồng, thấp thoáng đằng trước một dải đất trống, tựa hồ có tiếng nước chảy. Lúc này tiếng kêu lanh lảnh của con khỉ xám càng thêm gấp gáp, tựa như bất ngờ vì hai người này đuổi cả ngày trời mà không bỏ cuộc, nhưng nó chẳng có đường rút nữa, đành cố sống cố chết tháo chạy.

Chẳng bao lâu, trước mặt bỗng sáng oà, quả nhiên là một vùng đất trống bao la, trên đất đầy đá vụn, ở giữa có một cái đầm nhỏ biêng biếc, sóng gợn dập dềnh, dòng nước chảy về phía tây. Con khỉ xám lảng mình đến đây, tỏ ra lúng túng, nhưng sau lưng tiếng gió rít thoắt đã đến gần, nó bất đắc dĩ phải nhảy xuống đất, chạy bộ về đằng trước.

Nhưng không hiểu tại sao, bước chân nó bỗng dừng chầm rì, chẳng giống chạy trốn, mà cứ như là tản bộ. Có điều, nó vẫn đi về phía trước, dấu chỉ là từng bước, từng bước.

Trương Tiểu Phàm nom thấy, trong lòng lấy làm lạ, nhưng Điền Linh Nhi vừa né tránh các chướng ngại, vừa chú ý theo dõi tung tích con khỉ, tất cả tư tưởng đều tập trung cao độ, chẳng chú ý nhiều đến thế. Trông thấy con nghỉ xám ngay trước mắt, cô ta mừng rỡ quá, quát lớn một tiếng, thúc Chu Lăng bay thẳng lên, xông đến giữa bãi đất trống, lao ập tới con khỉ xám nọ.

Đã thấy sắp bắt được con khỉ rồi, bỗng nhiên trong đầu Trương Tiểu Phàm nổ "rầm" một tiếng, thân mình chợt nhiên rung lắc lia lịa, một cảm giác váng vất nôn nao từ ngũ tạng trào lên, xông đến đỉnh đầu, trong phút chốc toàn thân hắn run lẩy bẩy.

Trương Tiểu Phàm thắt kinh, đang không biết làm thế nào, thì vừa lúc ấy, ngực hắn đột ngột nóng ran, một luồng khí ấm áp tán phát toàn thân, bảo vệ tim mạch, rồi đánh tan cái cảm giác nôn nao kia đi.

Trương Tiểu Phàm vô tình cúi nhìn xuống ngực, cảm thấy luồng khí nóng kia toả ra từ hạt châu tím sẫm mà Phổ Trí cho hắn ngày nào. Vừa lúc đó, Điền Linh Nhi phía trước thân hình cũng run rẩy, người chợt mềm oặt, rồi ngã nhào.

Hai người bọn họ đang ở giữa không trung. Vừa mất đi sự điều khiển của Điền Linh Nhi, Hổ Phách Chu Lăng liền dừng ngay lại, hai người lập tức rớt tòm xuống dưới.

Trương Tiểu Phàm lăn mẩy vòng trên mặt đất, đau ơi là đau, nhưng hắn chẳng màng đến điều đó, còn chưa đứng vững đã hét toáng: "Sư tỷ, sư tỷ, tỷ không sao chứ?"

Chỉ thấy Điền Linh Nhi ngã lăn đắng trước, không hề động đậy, nét mặt trắng nhợt, mồ hôi lạnh toát ra đầy trán, đã ngất xỉu tự khi nào.

Trương Tiểu Phàm hoảng kinh thắt sắc, đoán chừng quá nửa là có liên quan với cảm giác cổ quái vừa nãy, liền nén đau, bò dậy chạy tới bên mình Điền Linh Nhi, lay lay cô ta gọi thêm mấy tiếng, Điền Linh Nhi vẫn không có phản ứng gì.

Trương Tiểu Phàm ngoái nhìn bốn phía, thấy ở khu vực quanh cái đầm nước biếc này, trong vòng ba trượng, chẳng mọc đến một ngọn cỏ, nhưng ngoài ba trượng lại có cây cối um tùm. Hắn nghĩ rằng, trấn áp cảm giác váng vất không ngừng trào dâng trong đầu, công lấy Điền Linh Nhi, thu nhặt Hổ Phách Chu Lăng vứt rơi một bên, đi ra phía ngoài.

Với khoảng cách một hai trượng này, nếu là lúc bình thường nào khác thì chẳng đáng mấy bước chân, nhưng giữa lúc trong người nôn nao, đi đứng sao mà gian nan. Khó khăn lắm hắn mới ra khỏi ba trượng, đến dưới một cây thông lớn, cảm giác nôn nao kia quả nhiên lập tức tiêu tan không vết tích.

Trương Tiểu Phàm đặt Điền Linh Nhi xuống, hông hộc thở dốc, nhìn về phía đầm nước biếc, hắn thấy con khỉ vốn đến đó từ nãy giờ đang đứng im, nét mặt đau đớn khôn cùng, hướng ra chỗ hắn, trong mắt đong đầy những lời cầu cứu.

Trương Tiểu Phàm chau mày, cuối cùng không né được, bèn đứng lên đi vào trong. Mới có mấy bước, cảm giác nôn nao váng vất đó liền xuất hiện, rồi luồng khí ấm áp nơi ngực bỗng tràn dâng, chặn đứng nó lại.

Trương Tiểu Phàm chậm chạp đi đến bên mình con khỉ, đầu mặt đầm đìa mồ hôi, con khỉ thấy hắn đến gần, chẳng nhúc nhích được, xem ra đã bị nén đến nghẹn thở. Trương Tiểu Phàm hít hơi thật sâu, cúi xuống ôm con khỉ lên, quay mình bước ra ngoài. Con khỉ lúc này rất nghe lời, yên yên lặng phục trong lòng hắn.

Khó khăn lắm mới bước nổi ra ngoài, đến bên mình Điền Linh Nhi vẫn đang hôn mê, cảm giác váng vất cũng theo đó tiêu tán. Trương Tiểu Phàm thả con khỉ, đặt mông ngồi xuống, thở hổn hển, con khỉ xám đó cũng thở phào, nằm lăn ra đất, mắt long lanh đưa đi đưa lại, nhưng không chạy trốn nữa, cứ chăm chăm nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm cởi vạt áo, lấy hạt châu xỏ ở sợi dây đeo ra ngắm nghĩa kỹ càng, chỉ thấy bề ngoài tím sẫm của nó đã biến thành tím nhạt, luồng khí xanh bên trong tựa hồ bị kích thích, xoáy lồng lốc không ngừng với tốc độ nhanh gấp mười lần, va đập vào khắp phía bề mặt hạt châu.

Cũng như lúc trước, cứ mỗi lần luồng khí xanh chạm vào bề mặt, thì chữ 卍 của chân ngôn nhà Phật lại hiện lên ngăn chặn. Cảm giác ấm áp vừa giải cứu Trương Tiểu Phàm cũng chính là từ chân ngôn này toả ra.

Chỉ có điều Trương Tiểu Phàm nhận thấy rõ ràng, so với lần đầu hắn phát hiện ra hồi ba năm về trước, những chữ 卍 của chân ngôn nhà Phật này mỗi lần xuất hiện dù lớn hay nhỏ, thì độ long lanh cũng kém hơn khi xưa rất nhiều.

Chương 11

Dị Biển

Trương Tiểu Phàm ngắm hạt chàu rất lâu, hơi thở dần dần điêu hoà lại, nhưng ngoài việc độ sáng kém đi một chút, thì chẳng còn nhận thấy điều gì nữa cả, đành đặt nó trở vào trước ngực. Hắn nhìn sang Điền Linh Nhi ở bên cạnh, thấy cô ta vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng trên mặt đã dấy chút huyết sắc, tình trạng có vẻ khá hơn.

Hắn cầm dải Hổ Phách Chu Lăng lên, ngắm nghĩa kĩ càng, đây là lần đầu hắn được nhìn bảo vật này gần đến thế, chạm tay vào thấy rất mềm mại, rất khoan khoái, rồi nhớ tới phong tư ưu mỹ của Điền Linh Nhi ban nãy khi đang không lướt đi, trong lòng ngập tràn ngưỡng mộ.

Hắn nhìn một lát, tay cũng học theo Điền Linh Nhi làm hiệu, hô khẽ: "Lên!"

Hổ Phách Chu Lăng cứ như con rắn chết, chẳng thèm đếm xỉa, cũng chẳng thèm nhúc nhích.

"Khéc khéc khéc khéc," con khỉ xám ở cạnh đó hai tay ôm bụng, bò toài ra đất cười mãi không thôi.

Trương Tiểu Phàm trợn mắt nhìn con khỉ, nhưng vừa rồi đã cùng nó vượt qua hoạn nạn, bất giác cảm thấy mấy phần thân thiết, những sự thù địch lúc trước cũng tan thành mây khói cả. Hắn xông lại con khỉ thè lưỡi làm mặt hề, rồi không lý đến nó nữa, đặt Hổ Phách Chu Lăng xuống bên mình Điền Linh Nhi, dõi ánh mắt về phía đầm nước trong bãi đất trống.

Đầm nước ấy, phạm vi nhỏ nhoi, không nhìn thấy đầu nguồn, ước chừng là do một mạch suối ngầm trào lên. Nước trong đầm màu bích lục, ở đây nhìn sang chẳng rõ nông sâu, phía tây đầm có một cái khe, nước từ đó phun ra, tạo thành một con lạch nhỏ, quanh co chảy đi.

Chính giữa đầm nước chất một đống đá lô xô, kích thước không đều, nhiều hình nhiều vẻ, một phần lộ ra trên mặt nước. Trong đám loạn thạch có cắm xéo một cây gậy ngắn màu đen, nhô lên khỏi mặt nước chừng một thước, còn lại thì ngập trong đầm, trông đen ngòm, không nhìn rõ chất liệu, chỉ thấy rất là khó coi.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy bất an, nghĩ rằng rời khỏi vùng đất cổ quái dị thường này càng sớm càng tốt, có điều Điền Linh Nhi tuy đã khá hơn, nhưng vẫn mê man, gọi thế nào cũng không tỉnh lại.

Trong khi đó, con khỉ xám lại rất phấn chấn, gai tai béo má, cầu chí bắt rận, chẳng ngồi yên lấy một phút, có lúc còn nhao lên tán rừng, bứt xuống mấy quả dại từ chỗ nào đấy, ném cho Trương Tiểu Phàm hai quả, sau đó tự mình cũng đút ngõi phết ra đất, nhồm nhồm ăn một cách rất ngon lành.

Trương Tiểu Phàm cầm quả dại lên cắn một miếng, thấy nước túa ra ngọt lịm bất giác thèm ăn. Hắn lên núi từ sớm, rồi chạy đuổi suốt quãng đường, đến giờ đã gần chính ngọ còn chưa được lấp ngum nước, sớm đã đói meo.

Ngoạim hai ba miếng là ăn hết một quả, nhưng khi cầm quả thứ hai lên, bỗng hắn lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh Điền Linh Nhi.

Quả dại vào đến bụng, cơn đói trong ruột cũng giảm đi một chút, tinh thần phấn chấn hơn lên. Hắn đứng dậy vươn vai, nhìn khắp bốn xung quanh, chỉ thấy cổ thụ rậm rạp, tiểu khê róc rách, cảnh sắc rất là ưu mỹ, ai ngờ lại có thể cổ quái đến thế này.

Đúng lúc đó, Trương Tiểu Phàm thốt thấy trước ngực nóng ran, phút chốc lại nghe mấy tiếng lách cách buồn thảm, dường như có vật gì đó đang vỡ vụn.

Hắn thắt kinh, vội vàng móc hạt châu ở trước ngực ra, nhất thời phát hoảng, chỉ thấy cả hạt châu I-ồ-n-g lộng thanh quang, luồng khí xanh bên trong I-ồ-n-g lộn như con hổ, va đập thật lực lên bề mặt, chân ngôn chữ 卍 vốn vẫn ngăn chặn nó càng lúc càng suy yếu, càng lúc càng ảm đạm vô quang, xem ra không thể cản được lâu nữa.

Trương Tiểu Phàm nào biết, hạt châu này trông thì bình thường chẳng có gì kỳ lạ, thực ra là vật chí hung danh động thiên hạ, gọi là Phệ Huyết Châu. Lai lịch của nó không được rõ ràng, lại có đặc tính kỳ dị, chỉ ưa hút tinh huyết sinh vật, nếu có loài vật sống hay hoạt động nào lại gần nó, một giờ ba khắc là bị Phệ Huyết Châu hút cạn tinh huyết mà chết, chỉ còn lại vỏ da không, thực là một tà vật đáng sợ.

Hơn một ngàn năm trước, trưởng lão của Ma giáo là Hắc Tâm Lão Nhân đoạt được hạt châu này, dựa vào khả năng hút máu kỳ của nó mà luyện thành pháp bảo, suốt một thời gian hoành hành, chẳng biết Phệ Huyết Châu đã giết mất bao nhiêu nhân sỹ chính đạo, tiếng tăm lừng lẫy, rồi trở thành một trong Ma giáo tứ bảo. Sau khi Hắc Tâm Lão Nhân chết, hạt châu không cánh mà bay, từ đó trở đi chẳng còn tung tích nữa.

Phổ Trí Thần Tăng của Thiên Âm Tự nhờ cơ duyên xảo hợp, ba mươi năm trước đã tìm thấy hạt hung châu này dưới một đầm lầy lớn ở Tây phương, lúc ấy trong vòng mươi dặm quanh đấy, xương trăng chất ngất, chẳng còn sự sống, có thể nói là sinh linh lầm than, oán khí ngất trời.

Phổ Trí động lòng từ bi, bèn dùng Phật môn đại pháp thu lấy nó, về sau mỗi ngày đêm đều thi triển Phật gia hàng ma mật pháp án lên nó, chấn nhiếp tà lực, suốt ba mươi năm không hề gián đoạn, đồng thời xỏ nó vào Phật môn chí bảo là Phỉ Thuý Niệm Châu, nhờ tịnh khí của tràng hạt át đi tà niệm, cuối cùng đã dồn nén được luồng hung linh này, nhốt kín nó vào trong hạt châu, dưới tầng tầng Phật lực, để nó không còn được nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Không ngờ trong trận chiến ở thôn Thảo Miếu, Phổ Trí bị hắc y nhân thần bí liên tiếp tấn công, sức hao kiệt như đèn dầu sắp cạn, tuy cuối cùng hắc y nhân cũng thọ thương bỏ chạy, nhưng Phổ Trí biết hắn chưa bị chạm vào căn nguyên, lại sợ hắn nhẳng nhẳng lần theo Phệ Huyết Châu, đành phục thuốc Tam Nhật Tất Tử Hoàn để kéo dài sự sống thêm ba ngày nữa.

Đến lúc tình trạng nguy kịch, lão bèn giao Phệ Huyết Châu cho Trương Tiểu Phàm, đồng thời dặn dò không được để lộ ra trước mặt người khác, khi có thể là

phải ném ngay xuống hang sâu vực thẳm, tuy lại tổn thương đến sinh linh vô tội, nhưng so với việc để rơi vào tay yêu nhân kia thì vẫn còn tốt hơn.

Chỉ có điều Phổ Trí vạn lần chẳng ngờ, Trương Tiểu Phàm nghĩ đến ân tình của lão, đã giữ cái vật chí hung này lại làm kỷ niệm. Phệ Huyết Châu thoát khỏi sự áp chế bởi Phật gia đại pháp của Phổ Trí, lại không bị tịnh khí của Phi Thuý Niệm Châu ngăn chặn nữa, hung linh của nó bắt đầu găm nhấm dần mọi vòng vây kìm hãm.

Hàng ma đại pháp của Thiên Âm Tự chẳng phải tầm thường, những vòng vây kia tuy đã mất chủ nhân, nhưng vẫn trung thành với trách nhiệm của mình, đã trấn nhiếp hung linh suốt ba năm tròn. Tiếc là thời gian quá lâu, cuối cùng không còn ngăn chặn nổi nữa, dần dần lực bất tòng tâm, đến ngày hôm nay, có vẻ sắp bị Phệ Huyết Châu phá vỡ mà thoát ra, gây hoạ cho nhân gian.

Trương Tiểu Phàm tuy không biết lầm chuyện khúc mắc đến thế, nhưng lòng ngẫm ngầm cảm thấy không ổn. Năm đó trong trận chiến ở thôn Thảo Miếu, khi Phổ Trí và hắc y nhân kia đấu phép, chân ngôn chữ 凶 đã hiện ra rất nhiều lần, lúc ấy hắn còn nhỏ, nhưng ấn tượng lưu lại vẫn rất đậm.

Lúc này thấy trên hạt châu tình trạng chân ngôn càng lúc càng nguy kịch, hắn bỗng lo âu, bèn nghiến răng, nắm chặt nó vào lòng bàn tay, vận dụng Đại Phạm Bát Nhã còn ở trình độ thô sơ, tập trung vào trong hạt châu.

Hai thứ vốn là đồng nguyên, chân ngôn chữ 凶 trên Phệ Huyết Châu sáng lên rất mạnh, nhưng không để Trương Tiểu Phàm kịp mừng rỡ, chớp mắt sau nó đã biến ra ảm đạm, đồng thời một luồng khí lạnh băng thuận thế thâm nhập vào cơ thể hắn, phút chốc nửa người Trương Tiểu Phàm thấy đều tê dại.

Con khỉ xám ở bên thấy Trương Tiểu Phàm lộ nét đau đớn, trên mặt thanh khí ngợp phủ, thì kêu lên hai tiếng "chí chí", vẻ cực kỳ lo lắng. Nhưng Trương Tiểu Phàm chẳng còn chú ý được nhiều nữa, chỉ thấy tinh huyết toàn thân chảy đều dội ngược, ào ào tuôn về phía hạt châu cổ quái đang nắm trong tay phải. Đại Phạm Bát Nhã trong cơ thể vừa chạm đến đã bị phá tan, căn bản không phải là đối thủ của luồng khí lạnh băng, lúc ấy kinh mạch toàn thân hắn co rút, đau đớn không chịu nổi.

Hắn tập tành mấy bước, lui về đằng sau, bỗng nhiên toàn thân run lẩy bẩy, cảm giác váng vất nôn nao quen thuộc lại tràn lên, xông thẳng vào ngũ tạng, thì ra trong lúc sơ suất, hắn đã bước vào trong khoảng đất trống, nhưng lúc này, luồng khí ấm áp kia chẳng còn thấy trỗi dậy ngăn cản nữa.

Con khỉ xám cuống quít, kêu "chí chí" không ngừng, nhưng bất luận thế nào nó cũng không dám đặt chân vào vùng đất trống.

Trương Tiểu Phàm hồn xiêu phách lạc, không biết làm thế nào, chỉ thấy trong người nóng ran, như bị hàng vạn con kiến châm đốt, buồn nôn muốn ói, nhưng chẳng có gì để ói ra, đúng là khổ đến mức sống mà không băng chết. Thần trí

dần dần mơ hồ, hắn loạng choạng đi về phía trước, hoàn toàn không biết mình đã đi sai hướng, chỉ thấy khí lực toàn thân dần dần bị rút cạn.

Toàn thân hắn run rẩy, tứ chi bái hoải, chân bước mềm nhũn rồi co quắp lăn ra đất. Lúc ấy đã đến bên đầm nước, hắn dùng hết hơi sức còn lại, vận Thái Cực Huyền Thanh Đạo, cố gắng dẫn linh khí trời đất nhập vào cơ thể, vào tối nay lại biến thành Đại Phạm Bát Nhã, thành ra vừa hơi giải trừ được cơn đau thì trong tích tắc lại tiêu tán hết. Trương Tiểu Phàm chẳng để ý nhiều, cứ gượng lực thi triển, dễ chịu được phần nào hay phần ấy. Chỉ có điều luồng khí lạnh băng kia quá đỗi mạnh mẽ, lại thêm cơn nôn nao váng vất kỳ dị, hầu như làm lục phủ ngũ tạng của hắn lôn nhào hết thảy, xông thẳng lên não. Mắt hắn nở đom đóm, hô hấp rối loạn, bỗng đứng nơi cổ họng mẫn mẫn, rồi ộc, một ngụm máu lớn phun ra, hắn gần như mê man ngất xỉu đi.

Chính vào lúc ấy, chợt nghe thấy một tiếng buồn ủ vang lên, trong khoảnh khắc trời đất như tối sầm lại, thanh quang trên Phệ Huyết Châu chiếu sáng rực rỡ, cả hạt châu biến ra màu xanh, một luồng kim quang ảm đạm chớp lên nhấp nháń, chân ngôn chữ 出 của nhà Phật bị ép vỡ hoàn toàn, luồng khí xanh phủ chụp lấy Trương Tiểu Phàm, như ác quỷ hút máu vừa phục sinh.

Song chuyện lạ còn chưa kết thúc, hầu như cùng lúc luồng khí xanh giành lại được tự do, một tiếng động lớn vang lên, bắt nguồn từ giữa đầm nước, tức thời gió xô mây cuộn, loạn thạch trong đầm kích xạ tú tung, dội lên những âm thanh ầm ỹ. Nước đầm màu bích lục nổi sóng, cuộn lồng lốc không ngừng nở giữa đầm, tạo thành một xoáy nước lớn. Từ tâm xoáy nước, chính giữa đáy tròn ống, dần dần nhô lên một vật, hắc khí đằng đằng, chính là cây gậy ngắn đen ngòm, dài hơn hai thước, vàng chắng phải vàng, sắt chắng phải sắt, phả ra một luồng hung sát. Trương Tiểu Phàm kêu lớn, lui phắt lại đằng sau, Phệ Huyết Châu tựa hồ dính chặt vào lòng bàn tay hắn, có thể lờ mờ nhìn thấy, huyết sắc nhàn nhạt từ thân mình Trương Tiểu Phàm đang chầm chậm chảy sang bên hạt châu.

Một tiếng hú rít, lẫn trong tiếng sóng nước, cây gậy ngắn đột ngột lao vụt ra, nhắm thẳng vào Phệ Huyết Châu đang tán xạ thanh quang, giây lát một tiếng vang cực lớn, hai vật đại hung sát va vào nhau, Trương Tiểu Phàm như dính cơn cự chấn, cả người bị hất bắn lên cao hơn trượng, mảnh đất trống phía dưới hắn thì bị luồng đại lực ấy đánh hõm thành một cái hố lớn. Trương Tiểu Phàm rơi lại xuống đất, thất khiếu chảy máu, đầu óc choáng váng, nhưng cơn đau thể xác dường như có dịu đi. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt một màn đỏ lòm, chính là hai mắt đang túa máu, bèn dùng tay lau thật mạnh, chỉ thấy cây gậy đen kỳ dị kia quật lên Phệ Huyết Châu, hắc khí liên miên bất tuyệt, phóng thẳng ra đằng trước. Phệ Huyết Châu dường như có linh tính, biết gấp phải đại địch, liền thu hồi thanh quang dùng toàn lực kháng cự, hai bên giằng co không dứt, luồng khí lạnh băng và cảm giác nôn nao trong người Trương Tiểu Phàm dần dần lui đi.

Trương Tiểu Phàm thở hổn hộc, kinh hãi chưa nguôi, bất giác rảy rảy tay, nhưng hai thứ quái vật kia tựa như đã biến thành một phần của bàn tay hắn vậy, rảy thế nào cũng không đi, hắc khí thanh quang vẫn ngạnh đấu mãi không thôi.

Trương Tiểu Phàm khiếp hãi, chỉ muôn tránh hai vật quái đản kia càng xa càng tốt, hắn dùng hết sức bò lên, nhưng chưa được một bước, đã cảm thấy đau óc quay cuồng, cả người lắc la lắc lư, chân rã rời vô lực, thân hình nghiêng vẹo, lại ngã nhào ra đất. Hai thứ thanh châu hắc bảng kia xoắn chặt lấy nhau mà tương đấu, nhưng hắc khí toát lên ngùn ngút, dường như đã chiêm thể thương phong.

Chớp mắt sau, quả nhiên hắc khí ồ ạt thâm nhập, thanh quang liên tiếp thoái lui, dường như không còn sức chống đỡ, chính vào lúc ấy, Trương Tiểu Phàm thốt cảm thấy một cơn đau nhói nơi lòng bàn tay, hắn nhìn xuống, sợ đến mức tim suýt nhảy ra khỏi miệng. Trong lòng bàn tay, một vòng xung quanh Phệ Huyết Châu, máu tươi đỏ sậm thăm qua làn da chảy ra ngoài, rỉ rỉ không ngớt, dần dần đọng thành một giọt máu lớn.

Trương Tiểu Phàm toàn thân phát run, mặt cắt không còn hột máu, giữa lúc ấy, Phệ Huyết Châu đâm mình vào giọt máu, tức thời thanh quang đại thịnh, phản kích ạt ào, không chỉ lật lại được cục diện, mà còn dần dần áp đảo được hắc khí.

Máu trên tay càng chảy nhiều, Trương Tiểu Phàm càng mất đi tri giác. Máu đỏ cứ trào mãi lên, lần lần chảy đến chỗ tiếp giáp giữa cây gậy ngắn đèn huyền và Phệ Huyết Châu thì không chảy nữa, mặc cho thanh quang hắc khí giao đấu không ngừng, thêm một lúc nó bèn ngấm luôn vào chỗ ấy, nhuộm đỏ dần chỗ tiếp xúc giữa đầu gậy và hạt châu.

Một mùi máu tanh lợm, bay đưa vào không khí.

Thời gian dần trôi, màu đỏ đó càng lúc càng đậm, về sau gần như tươi lên sấp nhỏ giọt, rồi không biết tại sao, thanh quang hắc khí vốn đang quần đấu đều tắt ngúm, thoát tiên tỏ vẻ chán ghét giao tranh, sau dần dần đổi ra thái độ dung hợp.

Chẳng biết là trải qua bao lâu, sự thay đổi kỳ dị này rất cục cưng kết thúc, hắc bảng thanh châu hoàn toàn tắt đi ánh rực rõ, hòa vào với nhau, rồi rắc một tiếng, từ trên tay Trương Tiểu Phàm đang hôn mê rớt xuống đất. "Tiểu Phàm! Tiểu Phàm! Tiểu sư đệ!..." một loạt tiếng gọi lo lắng, vọng đến tai Trương Tiểu Phàm.

Trí óc Trương Tiểu Phàm hỗn độn, trong đầu thấy đau đớn vô cùng, đến mở mắt cũng phải dùng hết toàn bộ sức lực. Thấy khuôn mặt hoảng loạn của Điền Linh Nhi đang lo lắng, thoắt ra xa thoắt lại gần, rồi từ từ hiện lên rõ ràng, hắn động đậy đôi môi, khe khẽ gọi: "Sư tỷ."

Điền Linh Nhi mừng rỡ, hỏi: "Tiểu Phàm, đệ tỉnh rồi ư?"

Trương Tiểu Phàm gượng mím cười, đáp: "Đệ không sao đâu sư tỷ." Điền Linh Nhi dùn hắn ngồi dậy, Trương Tiểu Phàm nhìn ngay vào lòng bàn tay mình, thấy bàn tay phải da thịt chẳng hề sây sướt, ngoài một chút bợt bạt ra thì không có gì khác thường. Hắn thử người, trong lòng nhớ rõ ràng lúc nãy lòng bàn tay mình đã chảy rất nhiều máu tươi, sao bây giờ đến một chút dấu vết cũng không còn nữa?

Lẽ nào chỉ là một cơn ác mộng thôi ư? "Tiểu Phàm." Điền Linh Nhi thấy hắn ngồi dậy rồi thì lại đờ đẫn xuất thần, trông vẻ tiêu hồn lạc phách, trong lòng hơi lo lắng, bèn đẩy hắn một cái.

Trương Tiểu Phàm giật mình, toan nói với cô ta chuyện lạ vừa rồi, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu, trong lòng lại cảm thấy chuyện này quái đản quá, đến mình cũng còn kinh nghi bất định, bèn đờ ra một lát, rốt cục lại nói: "Không, không có gì, sư tỷ." Điền Linh Nhi lúc này mới yên tâm, sau khi cô ta tỉnh dậy, thấy trời đã tối, mình đang nằm dưới một cây tùng lớn, sư đệ thì ngã mãi bái đất trống phía xa, bất tỉnh nhân sự. Cô ta sợ hãi, vội vàng chạy đến bên Trương Tiểu Phàm, may mà chỉ lát sau là kêu được hắn tỉnh lại.

Lúc ấy Điền Linh Nhi nhìn khắp bốn xung quanh, nói với Trương Tiểu Phàm: "Sư đệ, nơi này rất là cổ quái, chúng ta nên mau mau rời khỏi đây đi! Đợi mai ta mời mẹ lại xem sao hãy hay." Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, đang định bò dậy, thốt nhiên toàn thân đau nhói, đầu đau mắt quáng, nếu không phải có Điền Linh Nhi nhanh tay đỡ lấy, chắc đã ngã nhào rồi.

Điền Linh Nhi thấy mặt hắn trắng bệch, đến một chút huyết sắc cũng không còn, trong lòng hết sức lo lắng, lập tức thận trọng dìu hắn dậy, Trương Tiểu Phàm định thần, lại nhìn xuống người, không thấy có vết thương nào, bèn nói: "Sư tỷ, đệ chỉ là nhức đầu tí chút, chẳng có gì to tát cả." Điền Linh Nhi xem xét kỹ càng, quả đúng như vậy, thi gật đầu bảo: "Vậy chúng ta mau mau quay về đi! Trời đã tối rồi, chỉ e là cha mẹ, lại cả các sư huynh nữa đều đang lo lắng đấy!"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Vâng."

Điền Linh Nhi hít sâu một hơi, lại soát hết toàn thân một lượt không thấy có gì dị thường, trong lòng tự hỏi thế nào mà mình vô duyên vô cớ lại lăn ra ngất đi. Tiện tay vẫy một cái, Hổ Phách Chu Lăng chớp sáng đỏ, rít lên một tiếng, lao lại.

Điền Linh Nhi dắt Trương Tiểu Phàm toan đi, chợt nghe bên mình vang tiếng "chí chí", hai người ngoảnh đầu nhìn, thì ra là con khỉ xám đó, chẳng biết từ lúc nào đã lại đứng cạnh, nhè nhẹ mồm cười với bọn họ, trong tay nắm một cây gậy đen dài hơn một thước, không rõ là làm từ chất liệu gì.

Trước Thủ Tĩnh Đường, Điền Bất Dịch đi lại lại, lông mày nhăn nhíu, trên mặt có nét lo âu. Hôm nay con gái và gã đồ đệ thứ bảy chẳng ra cái hồn người ấy lên sau núi chặt trúc đùa nghịch từ sớm, giờ này tối mịt rồi vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tô Như đã ra ngoài đi tìm từ lâu, đến lúc này các đệ tử cũng lần lượt bị lão phái đi, nhưng trên Đại Trúc Phong vẫn chẳng thấy tông tích, bốn bề núi non nhấp nhô, rừng cây rậm rạp, muốn tìm hai đứa nó thật chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Lão đang lo lắng, trên cao bỗng nghe có tiếng rít đưa xuống, Điền Bất Dịch ngẩng đầu nhìn, thì ra là Tô Như đang dẫn hai đứa oắt ắt trở về. Trông bộ dạng hai đứa trẻ vẫn bình thường, nhưng trên vai Trương Tiểu Phàm còn chèm chệ một con khỉ xám, cũng chẳng biết móc ở đâu ra. Điền Bất Dịch lúc này mới yên tâm, nhưng trên mặt tỏ ra giận dữ không chịu nổi. Trương Tiểu Phàm liếc nhìn

sư phụ, lòng lo ngay ngáy, không dám động đậy, cúi gầm đầu xuống, nhưng con khỉ kia thì cứ đùa nghịch, lát lát lại thò tay vò bờn tóc tai Trương Tiểu Phàm, cứ như là muốn tìm ra vài con chấy vậy.

Điền Linh Nhi thu Hổ Phách Chu Lăng lại, khoé mắt liếc nhìn cha đang giận dữ đứng trước điện, con ngươi long lanh, rồi nở nụ cười tươi như hoa, tỏ vẻ ngây thơ khả ái vô cùng, nũng nịu đi lại bên Điền Bất Dịch, kéo tay lão thưa: "Cha à, chúng con về rồi này."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, hỏi: "Đi đâu vậy?"

Điền Linh Nhi cười hi hi nói: "Tiểu Phàm đi chặt trúc bị một con khỉ đến bắt nạt, con đi bắt nó giúp Tiểu Phàm xả giận, chính là con khỉ này đây." Nói đoạn, chỉ về phía Trương Tiểu Phàm. Con khỉ xám trên vai Trương Tiểu Phàm giật thót, quay ra kêu "chí chí" hai tiếng, ra vẻ doạ nạt, sau đó vò đầu, lại hướng sự chú ý vào tóc tai của Trương Tiểu Phàm.

Điền Linh Nhi làm mặt hề với nó, kể lại sơ qua tình hình đuổi bắt, rồi nói: "... sau đó đuổi đến trong cốc, con bỗng nhiên cảm thấy nôn nao, chẳng biết làm sao lại ngất đi, thức dậy thấy Tiểu Phàm ngã lăn trên đất, hôn mê bất tỉnh. Cũng may là bọn con đều không bị thương, khi sắp quay về, con thấy con khỉ này hình như rất quyến luyến Tiểu Phàm, bèn đưa nó theo."

Điền Bất Dịch chau mày, quay sang vợ hỏi: "Chuyện gì thế?"

Tô Như lắc đầu đáp: "Muội tìm thấy hai đứa nó trong hậu sơn rồi, bèn xuống dưới ấy xem qua, hoàn toàn chẳng có chuyện gì cả. Muội nghĩ chắc là Linh Nhi tu hành chưa đủ, lại kéo cả Tiểu Phàm, hai đứa cùng ngồi lên Hổ Phách Chu Lăng lướt gió mà đi, cuối cùng đuối sức."

Điền Linh Nhi nũng nịu nói: "Mẹ à, mẹ chỉ nói lung tung thôi, sao con lại tu hành chưa đủ. Tiểu Phàm, đệ nói xem có đúng không?"

Trương Tiểu Phàm vội vàng đáp: "Đúng đúng đúng!" Điền Bất Dịch lườm hắn một cái, lạnh lùng bảo: "Thân là đệ tử Thanh Vân Môn, lại bị một con khỉ bắt nạt, chuyện này mà truyền ra, thể diện của ta đều sẽ bị người làm mất hết."

Trương Tiểu Phàm đỏ bừng cả mặt, không dám hé răng, chỉ cúi gầm đầu xuống.

Tô Như đi lại, kéo tay Điền Linh Nhi dịu dàng hỏi: "Cả ngày chưa ăn uống gì, có đói không con?"

Điền Linh Nhi thè lưỡi, cười nói: "Đói quá đi! Mẹ!"

Tô Như lườm con gái, kéo tay cô đi về phía nhà bếp, miệng nói: "Người nhỏ mà nghịch gó!" Trương Tiểu Phàm lúc ấy cũng cảm thấy trong dạ cồn cào, nhưng trước mặt Điền Bất Dịch, nào dám nhúc nhích, tai nghe Tô Như và Điền Linh Nhi đã đi xa, sư phụ cũng chẳng động tĩnh gì, bèn len lén nhìn lên, thì trước điện đã chẳng còn ai nữa, Điền Bất Dịch chẳng biết bỏ đi từ đời nào, chắc là trong lòng lão nghĩ, mắng gã đồ đệ ngu xuẩn này một câu cũng là phí công tốn sức.

Trương Tiểu Phàm nhất thời bối rối, đứng đực ra một lúc lâu, mãi đến khi trong bụng sôi lên, mới xoay mình, nhưng bất giác không muốn đi về phía nhà bếp, mà đi về phòng riêng. Vào đến phòng, hắn đóng kín cửa, con khỉ xám ngồi trên vai hắn dòm trái ngó phải, kêu "chí" một tiếng, tựa hồ biết là về đến nhà rồi, bèn tụt xuống, nhảy mấy bước lao lên giường, tung hô nhào lộn, lại nắm cái gối quật lung tung, ra ý rất vui vẻ.

Trương Tiểu Phàm nhìn con khỉ, khoé miệng cũng lộ nét cười, nhưng lập tức bị cơn đói hành hạ, hắn ngồi lại bên bàn, cầm ấm trà rót ra một chén nước để suối từ hôm qua đã nguội tanh, uống ừng ực.

Một nỗi lạnh buốt, thấu vào tận tim.

Hắn lại thử ra một lúc, rồi thò tay vào bọc mộc ra một vật, chính là cái gậy ngắn khó coi đó. Lúc này hạt châu mà Phổ Trí cho hắn đã dính liền với cái gậy chẳng biết gọi là gì này, màu sắc cũng đã biến thành xanh đen, ở chỗ tiếp xúc có một vết đỏ mờ, hình như kết đọng máu cục, không chỉ khó coi, mà còn có vẻ nanh ác.

Hắn nhìn một lúc lâu, thốt nhiên cười khổ một tiếng, dùng lực rũ tay thật mạnh, lăng cái gậy đi, nó đập vào tường, dội lên một tiếng vang lớn, rồi rớt xuống, rơi vào góc phòng.

Con khỉ xám giật thót, ngẩng đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, chẳng biết tại sao hắn lại phát bắn. Trương Tiểu Phàm thở dài, tụt giầy trèo lên giường, đắp chăn trùm kín mặt ngủ. Con khỉ gãi gãi đầu, chẳng hiểu ra sao.

Tối ấy, Trương Tiểu Phàm trở mình trằn trọc, bụng đói không chịu nổi, đến giữa đêm khuya, mới mơ mơ hồ hồ thiếp đi.

Chương 12

Trùng Phùng

Sau khi ở u cốc quay về, lại qua nửa tháng, Trương Tiểu Phàm vào Thanh Vân Môn đã vừa tròn ba năm, đồng thời đã kết thúc công cuộc chặt trúc, chỉ có điều đến lúc gần kết thúc hắn lại lập được một thành tích, mà đến bản thân hắn cũng phải hổ thẹn vì nó.

Trong vòng nửa tháng sau chuyến du hành đến u cốc hết sức bí hiểm đó, Trương Tiểu Phàm thường xuyên cảm thấy đầu váng mắt hoa, khí huyết sút kém, cả người chốc bỗng là thấy rã rời.

Hắn âm thầm đoán rằng, có lẽ tại máu chảy quá nhiều cái hôm trước lơ mơ đó. Nhưng hắn soát toàn thân không có lấy một vết thương, ruột gan thấp thỏm, nhưng không dám hỏi sư phụ, đành chôn giấu trong lòng.

Hắn không nói, nhưng cơ thể lại cứ lộ ra những phản ứng. Bình thường kém đến đâu thì kém hắn cũng có thể chặt gãy hai cây Hắc Tiết Trúc lớn, nhưng nay chặt

chẳng bao lâu là thở hổn hển, mồ hôi lạnh toát ra, nửa ngày còn lại không sao chặt nổi một cây trúc nào nữa.

Thực ra điều này cũng khó trách, hôm đó trong u cốc, Phệ Huyết Châu gần như đã hút đến một nửa tinh huyết của hắn, nếu không phải là cơ thể hắn xưa nay vẫn khoẻ mạnh, chỉ e là sớm đã nǎm liệt trên giường không dậy được rồi. Có điều Trương Tiểu Phàm nghĩ muốn chặt trúc được như xưa, cũng là vọng tưởng. Tình hình này cứ tiếp diễn mãi, đến nửa tháng sau Trương Tiểu Phàm thấy cơ thể hình như hơi có chuyển biến tốt, tinh thần khí lực đều khá hơn một chút. Bài tập chặt trúc đến lúc này cũng kết thúc.

Ngày cuối cùng, trước sự nghiêm thu của đại sư huynh Tống Đại Nhân và những người khác, Trương Tiểu Phàm dùng toàn lực chặt phát, rốt cục khi hết giờ đã hạ ngã một cây Hắc Tiết Trúc.

Bọn Tống Đại Nhân đưa mắt nhìn nhau, á khẩu không nói được gì, chỉ có Điền Linh Nhi đi lên, cười hi hi vỗ vai hắn bảo: "Tiểu Phàm à, cũng chẳng sao, đệ có bản lĩnh bằng một phần mười mấy ta cũng là không tồi."

Trương Tiểu Phàm cười khổ mãi không thôi.

Vào bữa cơm tối, mọi người trong Đại Trúc Phong tập trung lại trong nhà ăn. Đợi phu phụ Điền Bất Dịch ngồi xuống rồi, Tống Đại Nhân trước tiên bẩm báo tình hình của Trương Tiểu Phàm, Điền Bất Dịch cười nhạt, cũng chẳng thèm nhìn Trương Tiểu Phàm lấy một cái.

Tô Như mỉm cười nói: "À! Tiểu Phàm con đến Đại Trúc Phong chúng ta cũng đã ba năm rồi nhỉ!"

Trương Tiểu Phàm vội đáp: "Vâng, sư nương."

Tô Như khẽ thở dài, than "Ôi! Thời gian trôi nhanh thật đó, chớp mắt ba năm đã trôi qua rồi." Nói đoạn, ngừng lại một lúc, rồi cao giọng nói với sáu đệ tử còn lại: "Các con có cảm thấy thế không?"

Chúng đệ tử Đại Trúc Phong nhất tề ngồi thẳng dậy, đáp: "Có ạ!"

Tô Như hừ một tiếng, nói: "Bây giờ đến tiểu sư đệ các con cũng đã lớn rồi, thế mà ba năm nay các con một chút tiến cảnh cũng không có, phải chẳng là muốn làm cho ta và sư phụ tức chết!"

Mọi người không dám nói năng gì, nhưng đều hướng ánh mắt về phía Tống Đại Nhân. Tống Đại Nhân trước sự thối thúc của các sư đệ, đành trân minh thưa: "Sư nương yên tâm, chúng con lần này nhất định tỏ ra xứng đáng!"

Trên mặt Tô Như hiện ra rõ rệt hai chữ "không tin", nhưng vừa định nói, Điền Bất Dịch thốt nhiên xen ngang: "Lão lục."

Đỗ Tất Thư rùng mình, ngẩng đầu lên ngạc nhiên hỏi: "Sư phụ, người gọi con ạ?"

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: "Mấy ngày nay ta xem ngươi những lúc rồi đều ở trong bếp hoa chén múa tay với đám nồi bát muôi chậu, là chuyện gì thế?"

Đỗ Tất Thư đỏ mặt, há miệng đờ lưỡi, rồi lúng búng hỏi: "Sư phụ, người, người trông thấy ạ?"

Tô Như kêu "Á", hỏi: "Tất Thư, thế là thế nào?"

Đỗ Tất Thư do dự một lúc lâu, khe khẽ đáp: "Đệ tử muốn xem xem có thể làm những thứ đồ vật ấy động đây không..."

Mọi người biến sắc, cảnh giới "Khu Vật" (1) là cơ sở căn bản để luyện thành pháp bảo trong Thanh Vân Môn đạo pháp, trừ phi đạt tới tầng thứ tư trong Ngọc Thanh Cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo thì không thể tưởng đến.

Điền Bất Dịch gật gật đầu, nét mặt thì chẳng lộ vẻ gì, nhưng trong mắt lướt qua một ánh hoan hỉ, hỏi: "Thế sao rồi?"

Đỗ Tất Thư khe khẽ đáp: "Hình như, hình như có động đây chút xíu."

"Ồ", mọi người ồn ào, thảy đều kinh ngạc vui mừng, lão ngũ Lữ Đại Tín ngồi bên cạnh vỗ mạnh vào vai y, mặt mày tươi rói.

Tô Như ngồi đối diện đó cũng vui vẻ cười: "Hảo tiểu tử, không ngờ con lại hăng hái phẫn đấu như vậy, chuyện từ khi nào thế?"

Đỗ Tất Thư lây cảm giác của mọi người, cũng thấy thoải mái, nói: "Chỉ mới gần đây, mấy ngày trước, con ở trong bếp tu hành, đột nhiên phát giác dưới sức mạnh của niệm chú, ly nước trên bàn lay động, con đoán chẳng thể nào con đã đột phá được tầng thứ ba." Nói đến đây, y cười ngượng, lại tiếp: "Có điều, trong lòng đệ tử ngờ ngợ, không dám tin, bèn thường xuyên thử xem, chẳng ngờ bị sư phụ phát hiện."

Điền Bất Dịch mỉm cười: "Là thế này, giữa tầng thứ ba và thứ tư của Ngọc Thanh Cảnh, tuy tác dụng khác nhau một trời một vực, nhưng mới luyện thành thì tuyệt nhiên không có biểu hiện gì khác thường rõ ràng. Con là người nhanh nhẹn linh mẫn, nhập môn tuy muộn, nhưng chẳng ngờ đi sau lại về trước."

Mọi người đều cười, nhao nhao chúc mừng, giữa đám ấy Điền Linh Nhi chen vào kêu lên: "Lục sư huynh, thế huynh đã quyết định là tu luyện pháp bảo gì chưa?"

Đỗ Tất Thư ngó ra một lát, đáp: "Chưa, ta cũng vừa nhờ sư phụ nói, mới khẳng định mình đã tu tập đến tầng thứ tư, còn chưa kịp nghĩ đến!"

Tô Như mỉm cười nói: "Không gấp, mấy ngày này con hăng từ từ nghĩ, có điều tính khí của sư phụ các con cũng biết rồi, từ xưa đến nay đều ép các con phải tu luyện kiên trì, con thích cái gì, thì suy nghĩ cho kỹ rồi tìm chất liệu đi!"

Trương Tiểu Phàm đứng một bên ngưỡng mộ kinh khủng, thấy lục sư huynh cười ngoác đến cả mang tai, lại nghe Điền Bất Dịch nói: "Lão lục này."

Đỗ Tất Thư vội vàng đáp: "Sư phụ."

Điền Bất Dịch nói: "Theo tiên lệ của Thanh Vân Môn chúng ta, đệ tử tu hành đến tầng thứ tư Thái Cực Huyền Thanh Đạo, là phải hạ sơn ngao du thiên hạ, đồng

thời tìm kiếm chất liệu tốt và linh vật để tu luyện bảo bối, ngoài ra may nhờ cơ duyên tạo hoá của con, còn có thể tìm được thần vật ngưng tụ linh khí của trời đất nữa. Con chuẩn bị đi, mấy ngày nữa hạ sơn!"

Đỗ Tất Thư ngây ra, trong mắt có mấy phần b一时 rịn, lại có mấy phần hoan hỉ, khe khẽ thưa: "Vâng." Nói đoạn sức nghĩ ra điều gì, nói: "Có điều sư phụ ơi, việc ăn uống ở đây từ xưa tới nay đều do đệ tử đảm trách, nay đệ tử đi rồi..."

Lữ Đại Tín ngồi cạnh y ha ha cười to: "Đệ lo cái gì, thế trước khi đệ nhập môn chẳng phải là đã có ta hay sao, yên tâm đi, đói cũng chẳng chết người nào!"

Đỗ Tất Thư và mọi người đều bật cười, chỉ có Điền Linh Nhi đứng một bên châm chích trêu: "Ngũ sư huynh nói mà không biết ngượng, cơm canh huynh nấu, muội từ nhỏ đã ăn qua, quả đúng là cơn ác mộng!"

Lữ Đại Tín đỏ mặt, mọi người cười vỡ cả nhà, đợi tiếng cười hơi ngớt, Điền Bất Dịch lạnh lùng bảo: "Từ nay về sau việc bếp núc giao cho lão thất làm!"

Mọi người lặng đi, Lữ Đại Tín ngạc nhiên nói: "Sư phụ, sư đệ y hấy còn nhỏ..."

Điền Bất Dịch liếc xéo, nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm vội thưa: "Sư phụ yên tâm, con thường giúp lục sư huynh ở nhà bếp, có thể làm được mà."

Điền Bất Dịch gật đầu, chẳng nói thêm gì nữa, phẩy tay: "Ăn cơm thôi!"

Ba ngày sau, Đỗ Tất Thư thu gọn xong xuôi, đem hết những việc cần làm trong bếp dặn dò Trương Tiểu Phàm thật kỹ càng, rồi hạ sơn ra đi.

Ba năm nay, trong các sư huynh ở đây, Đỗ Tất Thư tuổi trẻ nhất, tính tình lại hoạt bát, là người Trương Tiểu Phàm rất thân cận. Nay y đi rồi, Trương Tiểu Phàm quyền luyến không dứt, cảm thấy Đại Trúc Phong tự dung quanh quẽ đi nhiều.

Sau đó, Trương Tiểu Phàm bắt đầu "bài tập" thứ hai trên Thanh Vân Môn - bài tập "bếp núc".

Hôm ấy là lần đầu tiên hắn chính thức nấu cơm làm thức ăn, một mình hắn loay hoay trong bếp suốt cả buổi sáng, vo gạo rửa rau bận tít mít, nhoáng một cái đến trưa, Điền Bất Dịch và mọi người vào nhà ăn, đã thấy trên bàn bày biện cơm canh xong xuôi y như mọi khi, Trương Tiểu Phàm thì ngồi cuối bàn, hai tay nắm vào nhau, khép na khép nép, ai cũng có thể nhận thấy là hắn rất căng thẳng.

Mọi người ngồi xuống, Điền Bất Dịch chẳng nói năng gì, nhưng Tô Như thì nhìn Trương Tiểu Phàm, trên mặt lộ nét tươi cười, hỏi: "Tiểu Phàm, lần đầu tiên nấu cơm thấy thế nào?"

Trương Tiểu Phàm mở miệng, nhưng không nghĩ ra là nên nói cái gì, Điền Bất Dịch hừ một tiếng, bảo: "Ăn cơm."

Chúng đệ tử ứng tiếng, cầm đũa lên gấp thức ăn, rồi lùa vào miệng.

Trong nhà ăn, một bầu không khí lặng lẽ. Trương Tiểu Phàm hồi hộp đến mức tim muôn nhảy vọt ra khỏi miệng, trên mặt trán lướt mướt mồ hôi lạnh, khe khẽ thưa: "Sư phụ, sư huynh, đệ tử, đệ tử làm chẳng ra gì, người, mọi người..."

"Ồ, ngon quá đi chứ!" Điền Linh Nhi thốt vui vẻ reo lên, không kìm được lại gấp một miếng măng bỏ vào trong miệng. Trương Tiểu Phàm đỡ người, thấy các sư huynh ai nấy đều rạng rỡ, gật đầu không ngớt, vung đũa gấp rào rào miệng khen lia lịa:

"Chẳng ngờ tiểu sư đệ lại có cái tài này, lợi hại, lợi hại!"

"Ừm, còn ngon hơn lão ngũ, không, ngon hơn cả lão ngũ và lão lục công lai, ha ha!"

Lúc ấy đến Điền Bất Dịch cũng gấp nhiều hơn mọi khi, gật gật đầu, ánh mắt có vẻ khoan khoái. Trương Tiểu Phàm cảm thấy rất hài lòng.

Từ đó trở đi, Trương Tiểu Phàm tiếp tục làm việc trong bếp. Về tu hành đạo pháp, hắn chẳng tỏ ra có chút tài hoa nào, nhưng khả năng bếp núc thì đúng là trời phú, nấu nướng chẳng cần thầy dạy mà tự vỡ vạc, cơm canh đưa ra thơm ngon tươi ngọt, vượt xa tất thảy mọi người. Mà trong lòng hắn, chỉ cần Điền Bất Dịch mỉm cười gật đầu chấp thuận, thì đã là một sự hoan hỉ lớn lao rồi.

Thời gian thăm thoắt, lại nửa năm nữa trôi qua, kỳ "Thất Mạch Hội Võ" của Thanh Vân Môn một giáp mới tổ chức một lần càng lúc càng đến gần, không chỉ Tô Như, đến Điền Bất Dịch cũng bắt đầu đón đốc toạ hạ đệ tử. Mọi người chuyên tâm tu đạo, chẳng ai làm rộn đến Trương Tiểu Phàm, nói chung mọi người đối với hắn, cũng chẳng gửi gắm chút kỳ vọng nào.

Nhưng Trương Tiểu Phàm không mấy bận tâm, mỗi ngày bận bịu trong nhà bếp, hắn lại tìm thấy phần nào niềm vui từ đống nồi bát muôi chậu, những lúc rỗi rã thì tự luyện đạo pháp, đến đêm khuya thì tu tập Đại Phạm Bát Nhã", ngày tháng trôi qua rất yên bình. Thời gian này, con khỉ xám mang từ u cốc về đá ở cùng với hắn được nửa năm, người và khỉ rất thân thiết, Trương Tiểu Phàm cũng đã tìm cho nó một cái tên, gọi là Tiểu Hồi (2). Cái tên này giống như tên hắn, bình đạm giản dị, không hề màu mè.

Từ khi hắn bắt đầu làm việc trong nhà bếp, Tiểu Hồi thành ra ở gần chùa được nhờ lộc phật (3), thường xuyên đi cùng Trương Tiểu Phàm, nhón khúc măng bên đông, vớ trái cây bên tây, ăn vụng cả ngày, nửa năm nay phát phì ra, có điều trên Đại Trúc Phong này, Tiểu Hồi lại có một đối thủ, chính là con chó vàng to mà Điền Bất Dịch nuôi từ nhỏ tới lớn - Đại Hoàng.

Chẳng biết vì chuyện gì, con chó vàng luôn thấy con khỉ xám rất là ngứa mắt, thời gian đầu mỗi lần gặp Tiểu Hồi đều gầm gừ không ngớt, làm nó sợ chết khiếp phải tránh tuốt lên nơi cao. Về sau lâu dần, cuối cùng đành miễn cưỡng coi Tiểu Hồi như một thành viên của Đại Trúc Phong, nhưng hễ chạm mặt là nhe răng ngoác miệng vẻ rất hung ác, đến lúc Tiểu Hồi sợ hãi kêu choé choé, Đại Hoàng mới oảng oảng sủa lên mấy tiếng, ngẩng cao đầu, ngúc ngoắc cái đuôi, đi sang một bên.

Thu qua đông tới, thời tiết trên Đại Trúc Phong dần dần trở lạnh, ngoài phu phụ Điền Bất Dịch tu hành cao thâm, từ lâu đã không còn ngại những cơn buốt giá bình thường này nữa, các đệ tử còn lại đều phải khoác thêm quần áo.

Hôm ấy, ánh dương quang hiem hoi rơi xuống ấm áp, Trương Tiểu Phàm xong xuôi việc bếp núc, bèn đi ra ngoài vươn vai, rồi ngồi xuống dưới tán tùng bên ngoài nhà bếp, dựa lưng vào thân cây, lim dim đôi mắt, khoan khoái tận hưởng hơi ấm mặt trời.

Ngồi một lúc, đang mơ màng muôn ngủ, Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy đằng trước vọng đến tiếng chó ông ống, bèn mở bừng mắt nhìn, thì ra chính là Đại Hoàng đang bò toài ở khu đất phía trước, oằn oại sưởi nắng, còn Tiểu Hôi thì đang từng bước từng bước từ sau lưng nó đi lại.

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ, Đại Hoàng hàng ngày cũng thường tới nhà bếp để ăn uống, đã quen với hắn lắm rồi, vì thế sự hục hặc giữa con khỉ và con chó hắn rõ hơn ai hết, hôm nay hình như mặt trời mọc từ đằng tây, Tiểu Hôi lại chủ động tiếp cận Đại Hoàng! Trương Tiểu Phàm tinh táo hắn, chăm chú theo dõi phía trước.

Chỉ thấy Tiểu Hôi thoắt một cái đã đến gần Đại Hoàng, Đại Hoàng tuy không nhìn rõ phía sau, nhưng mũi khụt khịt, đánh hơi thấy có mùi lạ, bèn ngoái đầu lại nhìn, rồi lập tức há mõm, để lộ răng nanh nhọn hoắt, sửa oảng oảng liên tiếp mấy tiếng.

Tiểu Hôi hơi thu mình, xem ra vẫn rất sợ hãi, rồi con khỉ đảo mắt long lóc, giơ tay phải lên, lắc qua lắc lại trước mặt Đại Hoàng.

Đại Hoàng thoạt tiên chẳng hề chú ý, cứ chơ về Tiểu Hôi mà sủa liên hồi, ai ngờ một lát sau mũi hít hít, tựa như ngửi thấy cái gì, cứ nhìn tay Tiểu Hôi trân trân, không chớp mắt, không nhúc nhích, cũng không sủa nữa, miệng há ngoác để thò ra cái lưỡi dài thòng, rồi đuôi ve vẩy không ngừng, tỏ vẻ rất hữu hảo.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên quá đỗi, phóng mắt nhìn tới, bất giác á khẩu tắt cười, thì ra trong tay Tiểu Hôi đang cầm một cục sườn, mùi thơm toả khắp phía, dù hắn đang ở rất xa mà cũng còn ngửi thấy. Đây vốn là cái hắn dùng để nấu canh, vì biết Đại Hoàng thích ăn thứ này nhất, nên nấu xong là đem đây điếm kỹ rồi đặt ở nơi cao, ai ngờ Tiểu Hôi đã đánh cắp tự lúc nào, rồi chạy đến đây để bắt thân với con chó.

Lúc ấy chỉ thấy Tiểu Hôi lúc la lúc lắc, cầm cục sườn quăng lại trước mặt Đại Hoàng, mõm con chó túa đầy nước miếng, lập tức ngoạc miệng tấp luôn vào giữa cục sườn, rồi gặm soàm soáp. Tiểu Hôi nhìn bộ dạng của Đại Hoàng, kêu chí chí hai tiếng, thận trọng dè dặt đi lại gần, do dự chốc lát, rồi thò tay rờ lên đầu con chó.

Đại Hoàng thốt kêu khẽ, Tiểu Hôi vội vàng rụt tay lại, một lát sau, không kìm được lại thò tay rờ đầu con chó. Lần này Đại Hoàng chẳng phản ứng gì hết, cứ mải gặm cục sườn, Tiểu Hôi bèn đặt hắn tay lên đầu nó, nhẹ nhẹ xoa mó lông

vàng mềm sáng bóng, Đại Hoàng lại tỏ ra dễ chịu, hơi co mình lại, kêu khe khẽ, nhưng chẳng có chút thù địch nào.

Tiểu Hồi bạo dạn hơn, cười lên hai tiếng, bắt đầu nghịch bới lông da con chó, như là tìm bắt rận bọ, nửa chừng Đại Hoàng quay đầu lại, dùng lưỡi liếm láp Tiểu Hồi, một chó một khỉ tỏ ra thân mật vô cùng, quan hệ thay đổi chóng cǎ mặt.

Trương Tiểu Phàm xem suốt từ nãy, bây giờ trơ mắt đờ miêng, bụng nghĩ Tiểu Hồi thực là thông minh, có điều xem ra cứ thế này, về sau sườn thịt phải cắt giấu kỹ càng hơn một chút. Trong lòng hắn đang lẩn quẩn nghĩ, chợt trên đỉnh đầu có tiếng xé gió, rồi hai đạo bạch quang từ phía tây nhanh như cắt lao tới, Đại Hoàng giật thót, chô về đạo bạch quang sủa vang, Tiểu Hồi thò tay vuốt lên đầu nó, như để trấn an, chẳng ngờ rất là hiệu quả, Đại Hoàng lập tức bình tĩnh lại.

Trương Tiểu Phàm nhìn hai đạo bạch quang hạ lạc trước chính điện Thủ Tinh Đường, làn ánh sáng lấp loá dịu đi rồi, thì hiện ra hai người, một người cao lớn ngay ngắn, tiêu sai bất健全, bạch y phiêu phất, trông thực tuấn tú. Người kia là một thiếu niên, thấp hơn một chút, chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

Trương Tiểu Phàm chợt nín thở, một nỗi bi thương đã dần phai từ sâu trong tâm khảm chầm chậm trỗi dậy, thiếu niên kia nhìn có vẻ cô đơn làm sao!

"Kinh Vũ?" Hắn đứng bật dậy, thốt lên, giọng nói bỗng nhiên nghẹn tắc.

Thiếu niên kia thân hình chấn động, lập tức xoay mình lại, hai con mắt tròn xoe, rồi cái miệng há hốc, tựa như muốn nói điều gì, nhưng đến phút cuối, thiên ngôn vạn ngữ chỉ bật ra hai chữ:

"Tiểu Phàm!"

Alex chú:

(1) Khu Vật 物: Chữ Khu 物 nghĩa là thúc, đánh cho vật chạy nhanh lên.

Khu Vật, đặt trong văn cảnh này, có thể hiểu đơn giản là làm cho vật động đây

(2) Tiểu Hồi 小灰: chữ Hồi 灰 nghĩa là tro, cũng có nghĩa là màu xám.

(3) Nguyên văn: cận thủy lâu dài tiên đắc nguyệt 近水樓台先得月 nghĩa là, ở gần đài thuỷ tạ được thường trăng trước.

Chương 13

Kỳ Tài

"Toạ hạ đệ tử của Thương Tùng Chân Nhân ở Long Thủ Phong là Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ, bái kiến Điền sư thúc, Tô sư thúc."

Trong Thủ Tĩnh Đường, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi ghế trên, các đệ tử đều sắp hàng hai bên, ở giữa là hai bạch y nhân, cũng chính là Lâm Kinh Vũ và người thanh niên tuấn tú kia tên gọi Tề Hạo, đang hướng về Điền Bất Dịch làm lễ. Trương Tiểu Phàm sắp chót trong hàng đệ tử, nhìn Lâm Kinh Vũ đang đứng giữa sảnh.

Bao năm không gặp, ai nấy đều đã lớn cả rồi.

Lúc ấy, Lâm Kinh Vũ cũng quay đầu sang nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt gặp nhau, Lâm Kinh Vũ mỉm cười, Trương Tiểu Phàm nóng hết cả đầu, cảm động vô cùng, khẽ gật gật.

Ánh mắt Điền Bất Dịch xoáy lên xoáy xuống thân hình của Tề Hạo, lại liếc sang Lâm Kinh Vũ, vẻ mặt bỗng trầm xuống, hai người này phong thần tuấn lăng, cứ theo nhãn lực của lão, thoảng cái là nhận ra tư chất bọn họ vượt xa đám môn hạ đệ tử ở đây.

Tề Hạo thì chẳng cần phải nói, y đã sớm thành danh trong lớp trẻ của Thanh Vân Môn, nhưng Lâm Kinh Vũ còn ít tuổi, ban nãy lại ngự kiểm lướt tới, xem thế đủ biết ít nhất đã vượt qua tầng thứ tư của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, mà gã nhập môn bất quá ba năm rưỡi chớ mấy, tư chất như vậy thật đáng kinh ngạc.

Nghĩ tới đây, Điền Bất Dịch vô tình nhìn lại Trương Tiểu Phàm đang đứng đằng sau, ngึm ngầm so sánh, tâm tình bâng hoải, lãnh đạm hỏi: "Sư phụ bảo các ngươi đến làm gì?"

Tề Hạo vòng tay đáp: "Bẩm Điền sư thúc, gia sư Thương Tùng Chân Nhân được sự uỷ thác của chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, bắt đầu chuẩn bị mọi việc cho kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ hai năm tới. Vì có chút ít thay đổi, nên đặc biệt lệnh cho con và Lâm sư đệ cùng đến trước thông báo."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nhìn lướt Lâm Kinh Vũ một lượt từ đầu tới chân: "Lão ấy cố ý muốn thị uy với ta đây!"

Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ đều biến sắc, Lâm Kinh Vũ toan phản ứng, nhưng Tề Hạo giơ tay ngăn gã lại, mỉm cười thưa: "Điền sư thúc thật khéo nói giỡn, chúng ta đều là người của Thanh Vân Môn, Điền sư thúc lại đức cao vọng trọng, gia sư tuyệt không dám có ý bất kính."

Vẻ mặt Điền Bất Dịch tối sầm, chẳng mảy may thay đổi, nhưng Tô Như bên cạnh thì tươi cười hoà nhã, dịu dàng hỏi rằng: "Các con bất tất để ý, Điền sư thúc chỉ là nói đùa thôi mà. Phải rồi, con vừa nói cái gì thay đổi, là như thế nào?"

Tề Hạo cung kính đáp: "Hồi bẩm Tô sư thúc, chuyện là thế này ạ, Thất Mạch Hội Võ năm xưa, mỗi chi phái trong Thanh Vân Môn đều cử ra bốn người, riêng chi phái chính là Thông Thiên Phong lại đưa thêm bốn người nữa, tổng cộng là ba mươi hai, rồi rút thăm cặp đấu, người thắng vào vòng trong, cứ thế qua năm vòng, người chiến thắng cuối cùng chính là nhân tài kiệt xuất (1) trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn, sẽ được các vị sư trưởng quan tâm bồi dưỡng."

Tô Như chüm chím cười, phong tư đoan trang, nói: "Nhắc đến kỳ đại thí lần trước, con là nhân vật rất nổi, ta còn nhớ đến phút cuối con giành bảng nhãn! Nếu không phải vì bên chi phái chính đưa gã Tiêu Dật Tài đó ra, chưa chừng chính con đã đoạt được giải võ trạng nguyên của Thanh Vân Môn rồi!"

Tề Hạo sắc mặt không thay đổi, cười đáp: "Tôi sư thúc quá khen, trong kỳ đại thí lần trước Tiêu Dật Tài Tiêu sư huynh bên chi phái chính là kỳ tài trời phú, tu đạo tinh thâm, con đây kém xa, tâm phục khẩu phục nhận thua, chẳng có gì để nói nữa cả. Có điều kỳ Thất Mạch Hội Võ hai năm tới đây, gia sư và chưởng môn chân nhân sau khi bàn bạc, đã sửa đổi chút ít quy tắc, đặc mệnh con đến thông báo với hai vị sư thúc."

Điền Bất Dịch và Tô Như đều động dung, hỏi: "Sửa đổi thế nào?"

Tề Hạo đáp: "Gia sư Thương Tùng Chân Nhân cho rằng, đại thí Thất Mạch Hội Võ vốn là để phát hiện ra nhân tài trong số đệ tử của các chi phái, sau đó bồi dưỡng thêm. Đến nay, Thanh Vân Môn đệ tử đông tới gần một nghìn người, trong đó lớp đệ tử trẻ mới vào đặc biệt nhiều, không thiếu gì những nhân vật thiên tài xuất chúng. Với suy nghĩ như thế, xét thấy cơ hội sáu mươi năm mới có một lần, mà chỉ cho mỗi chi phái đưa ra vón vẹn có bốn người, thật là ít quá. Vì vậy gia sư đề nghị, bảy chi phái đều đưa ra chín đệ tử, trong đó chi phái chính nhân số đông nhất, thì đưa thêm một người nữa, là thành sáu mươi tư người, trên cơ sở ấy lại bắt thăm cắp đẩu như trước kia, trải qua sáu vòng, chọn ra người chiến thắng. Như thế khỏi phải nuối tiếc là để sót ngọc quý giữa lòng biển khơi. (2)"

Điền Bất Dịch và Tô Như đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt rất khó coi. Đại Trúc Phong bọn họ nhân số ít tư chất kém, thoát nhìn thì tưởng như là có ưu thế, nhưng thực tế chính những chi phái đông đúc nhiều người tài như Thông Thiên Phong chi phái chính và Long Thủ Phong của Thương Tùng lại có rất nhiều thuận lợi.

Tô Như thấy thần sắc của trưởng phu rất khó coi, khe khẽ lắc đầu, đưa mắt ra hiệu. Điền Bất Dịch trong lòng làm gì mà không rõ ý tứ của thê tử, chuyện này đã do chưởng môn sư huynh và Thương Tùng thương nghị rồi, thì coi như đã được quyết định, có tranh biện cũng vô ích, bèn lạnh lùng bảo: "Như vậy càng tốt, ta chẳng có ý kiến gì cả."

Tề Hạo mỉm cười, đáp: "Thế thì hay quá. Ngoài ra trước lúc lên đường, gia sư có dặn con một chuyện, Lâm sư đệ đây và một vị Trưởng sư đệ là toạ hạ đệ tử của Điền sư thúc vốn là bạn cũ biết nhau từ trước, hi vọng Điền sư thúc để bọn họ hàn huyên lại chuyện xưa."

Điền Bất Dịch trong lòng đang giận dữ, xua tay sờ ruột nói: "Được rồi, được rồi."

Lâm Kinh Vũ đợi nãy giờ đã phát nóng ruột, hiễm nỗi đang ở trước mặt tiền bối trưởng lão, nên không dám phát tác, lúc này thấy lão đồng ý, bèn quay mình đi lại phía Trưởng Tiểu Phàm, Trưởng Tiểu Phàm bồi hồi, cũng bước ra.

Lâm Kinh Vũ đi đến trước mặt hắn, ngắm nghĩa kỹ càng một hồi, tròng mắt chợt đỏ lên, ngắc ngứ nói: "Mi lớn quá rồi, Tiểu Phàm."

Trong lòng Trương Tiểu Phàm chôn rộn bao cảm giác, chỉ biết gật đầu thật mạnh: "Mi cũng thế mà. Phải rồi, thảm án trong thôn năm xưa mi đã có manh mối gì chưa?"

Lâm Kinh Vũ lắc đầu: "Mấy năm nay ta đã hỏi sư phụ rất nhiều, nhưng đều chẳng có tiến triển gì cả, thế còn mi?"

Trương Tiểu Phàm cười khổ: "Ta cũng vậy thôi."

Lâm Kinh Vũ kéo tay hắn, bảo: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

Trương Tiểu Phàm do dự, ngoảnh đầu nhìn Điền Bất Dịch và Tô Như, Điền Bất Dịch chẳng thèm lý đến, Tô Như thì mỉm cười nói: "Đi đi!"

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ, gật đầu với bà ta, rồi hấp tấp cùng Lâm Kinh Vũ bước ra ngoài.

Trên đại điện, lúc này chỉ còn một người khách là Tề Hạo. Y phục trang toàn trắng, tiêu sái xuất chúng, thần sắc điềm đạm trầm tĩnh, chậm chậm nhìn khắp chúng đệ tử Đại Trúc Phong, cuối cùng mục quang rót lại trên mình Tống Đại Nhân, vòng tay cười: "Vị này chắc là Tống Đại Nhân Tống sư huynh rồi! Kỳ đại thí trước chúng ta đã có gặp mặt."

Tống Đại Nhân vội vàng đáp lễ: "Tề sư huynh trí nhớ thật tốt, vẫn còn nhớ tay bại tướng này."

Lời vừa nói ra, chúng đệ tử thoắt so vai tái mặt, Điền Linh Nhi đứng bên cạnh mẹ, hỏi thăm: "Mẹ ơi, đại sư huynh bại dưới tay y ư?"

Tô Như gật gật đầu, khe khẽ đáp: "Phải. Năm đó đại sư huynh con khó khăn lắm mới thắng được hai trận, ta và cha đều rất vui mừng, ai ngờ đến vòng thứ ba thì gặp phải người này, chỉ va chạm mấy lần là thua."

Điền Linh Nhi thè lưỡi, nói: "Thế chẳng phải là y rất lợi hại sao?"

Tô Như chưa trả lời ngay, mà quay đầu nhìn trượng phu, thấy Điền Bất Dịch mặt mày xanh tái, ngồi như không vững, đành lắc đầu nói: "Tư chất của Tề Hạo thực sự là vượt xa đại sư huynh con, hôm đó trong khi tỷ thí chẳng phải sử đến hưu chiêu, đặc biệt là thanh tiên kiếm Hàn Băng của y là dùng băng tinh vạn năm trên Bắc Cực mà luyện thành, uy lực rất lớn, đại sư huynh của con chẳng thể nào bằng."

Lúc ấy, Điền Bất Dịch bỗng như là cảm thấy cái gì, bèn quay đầu nhìn sang Tô Như, ánh mắt hai người gặp nhau, cùng nhận ra những lời chưa nói, ẩn kín trong cõi sâu thẳm của người kia, nếu môn hạ Đại Trúc Phong được một người tài như thế này, thì có phải là tốt biết bao!

Ở dưới điện Tề Hạo đang nói chuyện với bọn đệ tử, y tu hành có thành tựu, được sư trưởng tin tưởng và tôn trọng, thường đi khắp nơi trong thiên hạ, xem rộng biết nhiều, lại thêm miệng lưỡi linh lợi, nói năng như nhả ngọc phun châu, một lát

sau đã khiến bọn đệ tử cảm thấy thân thiết, đến Tống Đại Nhân từng bại dưới tay y, cũng sớm xoá đi hết những cảm giác thù địch.

Một tràng cười vang lên, chẳng biết Tề Hạo nói chuyện khôi hài gì, mọi người đều phá lên cười lớn, sau đó, y vô tình đưa mắt về phía Điền Linh Nhi nãy giờ vẫn đứng sau lưng Tô Như, tức thời nhìn thấy Hổ Phách Chu Lăng quanh hông cô ta, ánh mắt liền sáng lên, mỉm cười nói: "Vị cô nương này chẳng hay có phải là Điền Linh Nhi Điền sư muội đại danh đinh đinh?"

Điền Linh Nhi nhướn mày, hỏi: "Huynh làm sao mà biết ta?"

Tề Hạo mỉm cười, đi lên mấy bước, nhìn cô nói: "Điền sư muội tuổi vừa mươi sáu, tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã đạt tới trình độ rất cao, chuyện này khắp bản môn đều biết, ta vốn ngưỡng mộ từ lâu. Hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền."

Điền Linh Nhi đỏ hồng khuôn mặt, móc máy hỏi: "Huynh chưa từng nhìn thấy muội động thủ, sao biết muội danh bất hư truyền?"

Tề Hạo ngó ra một lát, rồi lập tức cười nói: "Điền sư muội không chỉ có dung mạo như hoa, mà tâm tư cũng rất mẫn tuệ, làm sư huynh ta phải hổ thẹn rồi."

Điền Linh Nhi thấy y đứng trước mặt, thân hình anh tuấn cao nhã, miệng thì tán dương mình xinh đẹp, trong lòng thốt nhiên cảm giác rất ngọt ngào, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra giận dỗi: "Chỉ giỏi linh tinh, chẳng giống sư huynh chút nào, không biết xấu!"

Điền Bất Dịch cau mày, Tô Như quát lên: "Linh Nhi, không được nói bậy."

Tề Hạo vội vàng nói với Tô Như: "Tô sư thúc ngàn vạn lần đừng nên trách cứ sư muội, đều là tại con nói năng không suy xét, mạo phạm sư muội." Nói tới đây, y hơi trầm ngâm, thò tay vào trong bọc lấy ra một cái hộp gốm, đưa cho Điền Linh Nhi, cười nói: "Điền sư muội, trong cái hộp nhỏ này là Thanh Lương Châu, do mấy năm trước ta theo gia sư Thương Tùng Chân Nhân hành hiệp, tiêu trừ một bọn hung đồ ma giáo mà tình cờ lấy được, tuy chẳng phải là vật gì kỳ trân dị bảo, nhưng mang bên mình có thể chống nóng phòng rét, ngoài ra nghe nói đối với nữ nhân, nó còn có tác dụng giữ gìn nhan sắc, bảo vệ làn da. Hôm nay xin tặng cho sư muội, tạm coi như là sư huynh tạ tội."

Khuôn mặt Điền Linh Nhi lại hồng lên, chưa kịp cất lời, Tô Như đã bảo: "Tề sư diệt, Thanh Lương Châu này cũng là một bảo vật, Linh Nhi không nhận nổi đâu, con mau mau thu lại đi."

Tề Hạo mỉm cười: "Tô sư thúc có chút không rõ, Thanh Lương Châu này đối với con không có tác dụng nhiều, chỉ như là gân gà (3) mà thôi. Nhưng Điền sư muội thanh xuân mỹ mạo, dùng thì rất phù hợp, cũng coi như một chút thành ý nhỏ nhoi của con, chỉ mong Điền sư muội đừng ghét bỏ."

Điền Linh Nhi nhìn Tề Hạo, vẻ mặt hết sức dịu dàng, giơ tay đón lấy cái hộp nhỏ, khe khẽ nói: "Đa tạ Tề sư huynh."

Tề Hạo dường như hết sức vui mừng, mặt mày rạng rỡ, nói: "Không cần đa tạ, không cần đa tạ, sư muội thiên tư thông tuệ, tương lai tiền đồ không thể tiên lượng. Kể ra trong Thanh Vân Môn, nhân tài tuy nhiều, nhưng có được tư chất như muội đây thì lại quá ít, ta cũng cam bái hạ phong thôi."

Điền Bất Dịch nghe lọt tai, khuôn mặt lần đầu tiên nở nụ cười, Điền Linh Nhi nói: "Sư huynh quá khen rồi."

Tề Hạo lắc đầu đáp: "Đâu có, ta từ nhỏ đã được ân sư độ hoá thương sơn, nhưng khi bằng tuổi muội thì tu hành vẫn còn kém rất xa. Có điều..."

Điền Linh Nhi tâm tính thiếu nữ, nghe Tề Hạo khen ngợi trong lòng đã nảy sinh thiện cảm, nhưng thấy y nói đến chỗ: "Có điều...", không nén được liền sốt ruột truy vấn: Có điều làm sao?"

Lúc ấy, đến Điền Bất Dịch và Tô Như cũng ngoảnh đầu lại, muốn nghe xem chữ "có điều" của y rốt cục là ý gì.

Chỉ nghe Tề Hạo nói: "Có điều nếu chỉ luận về tư chất, còn một người có thể sánh được với Điền sư muội."

Điền Linh Nhi ngạc nhiên, hỏi: "Ai thế?"

Tề Hạo mỉm cười chỉ ra ngoài Thủ Tĩnh Đường, nói: "Chính là vị Lâm sư đệ đó của ta. Ba năm trước y được gia sư Thương Tùng Chân Nhân thu nạp làm môn hạ, chỉ mấy năm ngắn ngủi tiến cảnh đã kinh người, là một kỳ tài trời phú trên con đường tu chân, chẳng ai trong bản chi phái có thể theo kịp, trong ba năm nay đã đột phá được tầng thứ tư của Ngọc Thanh Cảnh, ngàn năm trước cũng chưa từng nghe qua có nhân vật nào như thế." Nói đến đây, khuôn mặt y lộ đầy vẻ yêu mến, tiếp: "Gia sư khen ngợi Lâm sư đệ không ngoặt, bảo là kỳ tài ngàn năm mới có một lần, hầu như có thể so sánh với Thanh Diệp tổ sư năm xưa!"

"Rắc!" một tiếng động khô khốc mọi người đều kinh ngạc, quay đầu về nơi phát ra, chỉ thấy Điền Bất Dịch khuôn mặt tái xanh, sắc diện rất khó coi, tay vịn ghế bằng gỗ đàn hương cứng đã bị lão bẻ gãy một đoạn.

Tề Hạo ngạc nhiên, thấp giọng hỏi Tô Như: "Tô sư thúc, có phải là con nói sai gì không?"

Tô Như gượng cười, đang định mở miệng, chợt nghe bên ngoài điện một tiếng hét lớn: "Ôi cha!"

Âm thanh chưa dứt, đã thấy một bóng người từ bên ngoài bắn vào, ngã đánh rầm xuống nền đất, dư thế còn mạnh, lại lăn long lóc vê sau mấy vòng, đầu mặt lấm lem, luống ca luống cuống. Mọi người nhìn kỹ, chẳng phải Trương Tiểu Phàm thì còn là ai?

Tất thảy mọi người trong Đại Trúc Phong đều biến sắc, Điền Linh Nhi dõi tốt với Trương Tiểu Phàm nhất, lao ngay lại đỡ hắn dậy, vội vàng hỏi: "Tiểu Phàm, đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngã một cú không nhẹ, trong đau còn ong ong, nhưng miệng vẫn đáp: "Không, không có gì, đệ không sao."

Vừa lúc ấy, Lâm Kinh Vũ cũng từ bên ngoài chạy tột vào, mặt mày lo âu, hỏi: "Tiểu Phàm, mi không sao chứ, ta nhất thời lỡ tay..."

Điền Linh Nhi nghe qua là biết người này bắt nạt sư đệ, cơn giận trỗi lên, lại thêm vừa rồi Tề Hạo trước mặt mình tán dương Lâm Kinh Vũ, còn ngầm ngầm có ý nói mình không sánh được với gã, trong lòng vốn đã không mấy dễ chịu.

Lúc này cô ta càng không đắn đo nhiều, bật dậy tức giận: "Ngươi dựa vào cái gì mà ức hiếp người khác?" nói đoạn vung thủ quyết, lập tức ráng tà nhoang nhoáng, Hổ Phách Chu Lăng quẩy lên, soạt một tiếng xông thẳng về phía Lâm Kinh Vũ.

Tô Như và Tề Hạo cùng hét: "Dừng tay!"

Nhưng Hổ Phách Chu Lăng nhanh như chớp xẹt, nháy mắt đã lao tới trước mặt Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên nhưng không bối rối, thấy trước mắt ngũ sắc rực rõ, biết là pháp bảo của tiên gia, lập tức thoái lui ba bước, tay trái chĩa lên trời, tay phải chọc xuống đất, nắm kiếm quyết, hô lớn: "Lên!"

"Ùng oàng" tiếng rồng gầm tức thời vang dội trong Thủ Tĩnh Đường, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ toàn thân bao bọc thanh quang, một đạo tiên kiếm xanh biếc, hào quang rọi xa vạn trượng xuất hiện, lưỡi kiếm lóng lánh như thu thuỷ, thuy khí cuồn cuộn, giây lát là chặn được luồng ráng tà đang ồ ạt lao đến từ Hổ Phách Chu Lăng, rơi ánh xanh biếc lên mặt tất cả mọi người đang đứng ở đấy.

Điền Bất Dịch thốt nhiên hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Thương Tùng thật chẳng còn tiếc gì, lại đem cả Trảm Long Kiếm ra truyền cho y."

Tề Hạo thấy Lâm Kinh Vũ không bị thương thì yên tâm, đứng một bên mỉm cười: "Gia sư từng nói, sư đệ thiên tư hơn người, tất thành đại khí, vì vậy hết lòng dạy dỗ cũng là điều phải thôi."

Sắc mặt Điền Bất Dịch càng thêm khó coi.

Lúc này trong sảnh, Hổ Phách Chu Lăng và Trảm Long Kiếm đang gườm nhau chưa thôi, Điền Linh Nhi trợn tròn đôi mắt đẹp, hai tay khẽ vẫy, hồng y phiêu phất, thân hình chậm chậm vút lên giữa không trung, hai tay trái phải bắt chéo trước ngực, làm thành cánh hoa lan, miệng hô: "Trói!"

Tiếng hô vừa dứt, chỉ thấy ráng tà trải mãi ra, Hổ Phách Chu Lăng dài chừng ba thước đang ở phía trên, thoắt lùi lại, bay đến dừng trước Điền Linh Nhi, một tiếng lanh lảnh vang dội, ráng tà đại thịnh, gấp gió trương mãi ra, nhanh vô cùng, trong chớp mắt không biết là dài thêm biết bao nhiêu lần, ăm ắp quanh không gian Thủ Tĩnh Đường, lập tức áp đảo thanh quang của Trảm Long Kiếm, phút chốc, biến thành muôn vạn dải nhỏ lao đến Lâm Kinh Vũ, vây gã vào giữa, kín đến nỗi gió cũng không lọt.

Tô Như đứng dậy, hướng lên không trung la: "Linh Nhi, không được hồn!"

Giữa tiếng la của bà ta, dải lụa đỏ vạn trượng đã vây chặt quanh Lâm Kinh Vũ, mọi người chẳng những không nhìn thấy Lâm Kinh Vũ đâu, mà đến bóng dáng Điền Linh Nhi đang lơ lửng trên không cũng bị tầng tầng lớp lụa đỏ che kín.

Trương Tiểu Phàm xem đến há hốc cả miệng, thật là thần kỳ, chợt nghe sau lưng có tiếng người khen ngợi: "Hổ Phách Chu Lăng, quả thật danh bất hư truyền!"

Hắn ngoài đâu coi, thì ra chính là Tề Hạo đang nhìn không chớp mắt vào trong sảnh, miệng lẩm bà lẩm bẩm, nhưng chẳng có vẻ lo lắng.

Mọi người tưởng Điền Linh Nhi chắc thắng rồi, bỗng đâu nghe một tiếng "xoàn xoạt" chói tai, giữa tầng tầng lớp lụa đỏ đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng, rọi ra lấp lánh thanh quang.

Điền Bất Dịch và Tô Như cùng biến sắc.

"Ùm!" một tiếng vang cực lớn, như tiếng rồng gào thét tức giận, động đến chín tầng trời, nháy mắt lỗ hổng kia rộng lên hàng trăm lần, thanh quang đại thịnh xé rách lớp lụa đỏ phut ra, Lâm Kinh Vũ người và kiếm hợp nhất, toàn thân phảng phất long hình, như tê liệt khỏi cung xông vào Điền Linh Nhi, uy thế không thể cản được.

Ai nấy thất sắc, Điền Linh Nhi kinh hãi nhưng không hoảng loạn, song thủ yểm hộ trước ngực, theo Thái Cực Đồ, hư không vạch xuống thật nhanh, nháy mắt tầng tầng lớp lụa đỏ quay về trước mặt, biến thành vô số chướng ngại. Tiếng rách vỡ vang chói tai không ngớt, Trảm Long Kiếm của Lâm Kinh Vũ đâm toạc hết lớp lụa đỏ này tới lớp lụa đỏ khác, tốc độ hơi chậm đi, nhưng khí thế không hề sút giảm, xem ra hai người đang quyết phân tranh sinh tử thắng bại.

"Cạch!"

Một trận hàn ý lướt qua, Trảm Long Kiếm như trúng tà, bị chấn động dội lại. Lâm Kinh Vũ kinh hãi thất sắc, giương mắt lên nhìn, chỉ thấy trong giây lát, giữa gã và Điền Linh Nhi đã kết thành một bức tường băng, hàn khí ào ạt, Trảm Long Kiếm uy thế kinh nhân, mà không xông nổi qua bức tường băng đó. Tề Hạo thì chẳng biết tự lúc nào đã vượt lên trước, kéo gã lui lại ngoài một trượng.

Ở một bên, Điền Linh Nhi mặt mày trắng nhợt, Tô Như chớp mắt đã lao ra ôm con gái lại, rồi lùi về bên cạnh Điền Bất Dịch.

Trong sảnh, hai thứ tiên gia pháp bảo chưởng còn ai điều khiển, tắt dần hào quang, tự động bay về tay chủ nhân.

Thủ Tĩnh Đường, một bầu tịch mịch.

Alex chú:

(1) Nhân tài kiệt xuất: nguyên văn dùng chữ Kiểu Sở 翹楚(Kiểu 翹 đọc là qiào): được dùng trong câu 人中翹楚, 交繩而現Nhân trung kiều sở, giao võng nhi hiện" Kiểu Sở ngầm chỉ một thứ gỗ tốt, nguyên uỷ từ Thi Kinh:

翹翹錯薪, 言刈其楚 Kiều kiều thác tân, ngôn ngả kỳ sở. Người đời sau hay dùng
人中翹楚, 個中翹楚, 行業翹楚 để ví với nhân tài kiệt xuất.

(2) Để sót ngọc quý giữa lòng biển khơi: nguyên văn dùng bốn chữ 滄海遺珠
thương hải di châu.

(3) Gân gà: nguyên văn là chữ 雞肋 Kê Lặc, chỉ một sự gì không có ý vị sâu xa.
Còn viết là 雞肋

Kê lặc công danh 雞肋工名: chữ của Tào Tháo 曹操(155-220) dùng khi đánh Hán
Trung không được.

Tôi nghĩ là phần chú này của bạn có vấn đề (thiếu dẫn dắt). Nếu ai đã đọc đến
diễn Tào Tháo chém Dương Tu thì sẽ hiểu rất rõ ý vị (tôi dùng từ của bạn) của từ
gân gà. Gân gà - nhai thì khó nhai mà bỏ đi thì phí.

Chương 14

Thần Thông

Điền Bất Dịch đứng dậy, nhìn Lâm Kinh Vũ một lượt từ trên xuống dưới, sắc mặt
khó coi vô cùng, lạnh lẽo nói: "Hảo bản sự! Hảo sát khí!"

Tề Hạo khe khẽ bảo Lâm Kinh Vũ: "Sư đệ, mau tạ lỗi đi."

Lâm Kinh Vũ tuổi nhỏ khí cường, chau đôi mày lại, đạp lên một bước, nhưng là để
đối diện với Trương Tiểu Phàm đang đứng một bên: "Tiểu Phàm, vừa rồi là ta
không đúng, chỉ nói là thử xem hai đứa tu hành đến thế nào, nhưng xuất thủ lại
không cẩn trọng, xin lỗi mi."

Trương Tiểu Phàm trong lòng thực rất lo lắng cho bạn, nhưng miệng thì chỉ thốt
được: "Không, không có gì."

Mọi người trong Đại Trúc Phong đều biến sắc, Điền Bất Dịch lòng ngập tràn giận
dữ, thốt liền một bước, một làn khì thở thoáng qua trên mặt.

Tề Hạo tái mét người, không như Lâm Kinh Vũ, y vào Thanh Vân Môn đã lâu, biết
rõ thực lực của Đại Trúc Phong tuy kém xa sáu chi phái còn lại, nhưng thủ toạ
Điền Bất Dịch và thê tử Tô Như thì đúng là thần thông quảng đại, các chi phái kia
từ xưa tới nay chưa từng có ai dám xem thường họ. Thương Tùng Đạo Nhân nhìn
xa trông rộng, trước lúc y lên đường đã dặn: Điền Bất Dịch khí lượng nhỏ nhen
nhưng tu hành rất cao thâm, thêm phu nhân lão cũng là tài nữ nổi danh của
Thanh Vân Môn, đến chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân còn phải kính phu phụ
họ ba phần, vì vậy không đến mức vạn bất đắc dĩ thì tuyệt nhiên đừng vào
lão.

Nhưng Lâm Kinh Vũ thì hoàn toàn không hay biết việc này, có điều xem thái độ
gã, thì dù có biết e là cũng chỉ để trong lòng, tuổi còn nhỏ, nhưng ngạo khí đã

ngất trời, nghĩ lại phần lớn cũng là do quen được Thương Tùng Đạo Nhân nuông chiều quá.

Điền Bất Dịch thấy bộ dạng gã càng thêm tức giận, đang định xuất thủ, chợt một bóng người xẹt ra, Tô Như đã vội đến bên mình trượng phu, thò tay giữ lão lại, khoé miệng cười nhạt, thì thầm nói: "Tuổi tác thế này rồi lại va chạm với hậu bối của đồng môn, còn ra cái thể thống gì?"

Điền Bất Dịch sững lại, dừng bước, Tề Hạo vội vàng án lên trước mặt sư đệ, cười vuốt: "Điền sư thúc đại nhân đại lượng, xin hãy nể mặt gia sư, đừng bận lòng đến đám văn bối kém hiểu biết chúng con."

Trương Tiểu Phàm thấy Lâm Kinh Vũ chọc giận sư phụ, lòng đầy lo lắng, Lâm Kinh Vũ đưa con côi cút của thôn Thảo Miếu, trong mắt hắn, cũng thân thiết như huynh đệ ruột thịt vậy. Lúc này thấy Tề Hạo đứng ra xin cho Lâm Kinh Vũ, đầu hắn nóng lên, không nhịn được cũng chạy ra quỳ xuống trước mặt Điền Bất Dịch, nói: "Sư phụ, đều là đệ tử không ra gì, nhìn thấy Kinh Vũ, à không, nhìn thấy Lâm sư huynh ngự kiếm lướt tới, bèn muốn xem xem huynh ấy đã tu hành ra sao, thế là mới động thủ, tất cả là do đệ tử..."

Điền Bất Dịch trong lòng vốn đã buồn chán, cơn giận dữ không có cách nào phát tiết, đã phải miễn cưỡng nén xuống. Tề Hạo thì coi như thôi, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm cũng quỳ xuống trước mặt, lắp ba lắp bắp, trông ngu không chịu được, lửa giận trong lòng bùng dậy, lão hét lớn: "Câm miệng, đồ vô dụng!"

Nói đoạn tụ bào phất lên, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy gió thốc vào mặt, đột nhiên người nhẹ hẫng đi, trước-sau, trái-phải, trên-dưới, đều ào ạt cuồng phong, không khí xung quanh dường như bị rút cạn hết, đầu nặng mà chân nhẹ. Tiếp đến một luồng đại lực bài sơn đảo hải ập đến, thân mình hắn không tự chủ được nữa bay vút về sau, lao thẳng vào một bên Thủ Tĩnh Đường, bình một tiếng thật to, đâm sầm vào tường, rớt xuống, lúc ấy Trương Tiểu Phàm thấy đầu quay mòng mòng mắt nổ đom đóm, cổ họng mẫn mẫn, rồi ộc ra một ngụm máu tươi.

Trong Thủ Tĩnh Đường, ai nấy sững sờ.

"Cha!" Điền Linh Nhi là người đầu tiên kêu lên, xông lại đỡ Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ gần như cũng lao đến cùng lúc, vừa nhìn thấy Trương Tiểu Phàm ngực loang những máu đỏ, khí giận bốc lên, nếu là bản thân gã thọ thương chắc cũng không giận đến nỗi thế, nghĩ Trương Tiểu Phàm vì xin hộ mình mà rơi vào cảnh ngộ này, Lâm Kinh Vũ bất chấp tất cả, quay bặt mình về phía Điền Bất Dịch hét lớn: "Lão lùn béo ị, ngươi làm cái gì vậy?"

Cùng với tiếng hét, Trảm Long Kiếm như cảm ứng tâm sự chủ nhân, thanh quang dấy lên đại thịnh.

Điền Bất Dịch dựng ngược đài mày, bị câu chửi lão lùn béo ị làm cho tức đến xịt khói tai, tay áo khẽ phất, phup một tiếng biến mất trước mắt mọi người.

Tề Hạo vội hét lên: "Sư đệ, cẩn thận đó."

Lâm Kinh Vũ đã sớm gia tăng đề phòng, vừa thấy bóng Điền Bất Dịch vụt tan đi như hồn ma, lập tức vung Trảm Long Kiếm lên trước mình, dùng thanh quang kiếm khí bọc lấy thân.

Nhưng mắt gã bỗng hoa lên, Điền Bất Dịch coi đạo thanh quang dữ dội kia không là gì, chớp một cái bóng dáng béo lùn của lão đã hiện lên trước mặt Lâm Kinh Vũ, tất thảy những thanh quang kiếm khí còn cách mình lão đến ba thước bỗng không thể nào tiến lên được nữa. Lâm Kinh Vũ giật thót, thấy Điền Bất Dịch trợn mắt tức giận, tựa hồ như đã ghé sát đến mặt mình, trong lòng sợ hãi, thích thích lảng khảng lùi lại sau, dù vậy, Trảm Long Kiếm vẫn chẳng rối loạn, lăng không hoành lên phía trước hộ thân.

Điền Bất Dịch cười nhạt, hữu thủ thò ra, xuyên mạnh vào giữa làn kiếm khí, trên chưởng nổi lên một tầng ráng đỏ, chấn đứng thanh quang lại, chớp mắt đã đoạt được Trảm Long Kiếm vào tay.

Tề Hạo lập tức chạy ào ra giữa sảnh, kêu lớn: "Điền sư thúc, thủ hạ lưu tình!"

Điền Bất Dịch không truy kích, để mặc Tề Hạo che cho Lâm Kinh Vũ dang sau, chỉ ngắm thanh Trảm Long Kiếm. Lúc ấy hầu như mọi thanh quang kiếm khí đều đã tắt, nhưng Trảm Long Kiếm tựa hồ có linh tính, nắm trong bàn tay mập mạp của Điền Bất Dịch vẫn loé lên, rồi quắn quại không ngừng, rọi ánh xanh lè lên nửa thân lão, nhưng không làm sao thoát ra được.

Điền Bất Dịch ngược mắt trông về phía trước, lạnh lẽo nói: "Trảm Long Kiếm cỗ nhiên là cửu thiên thần binh, nhưng cũng chưa chắc là thiên hạ vô địch!" Tiếng nói vừa dứt, nắm ngón tay lão vụt dụng lực, Trảm Long Kiếm như bị bóp mạnh quá, tức thời ngoan ngoãn nắm yên không động đậy, giây lát sau, cả thanh kiếm vụt lại dấy lên thanh quang, sáng loà chói mắt, chẳng biết là sáng hơn khi nãy lúc còn trong tay Lâm Kinh Vũ biết bao nhiêu lần.

Tề Hạo la lên thất thanh: "Điền sư thúc..."

Điền Bất Dịch nét mặt như hoá đá, không nói một lời, hữu thủ nắm chặt Trảm Long Kiếm, hướng về Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ dụng lực lăng không xả một đường từ trên xuống dưới, âm thanh sắc nhọn phá không rít lên, trong chớp mắt tiếng rít tiếng rung, ánh xanh loé lên chói loà, biến thành một cột lớn màu lục cao đến hai người, như sóng dữ xuyên không, kích xạ lao vụt ra.

Tề Hạo cắn chặt răng, song thủ cùng nắm kiếm quyết, soạt, một thanh tiên kiếm bạch sắc vụt bật lên, chính là thanh Hàn Băng nổi danh bấy lâu nay.

Nói thì chậm chứ lúc ấy lại quá nhanh, với công phu chỉ trong chớp mắt, kiếm khí màu xanh lè mà Điền Bất Dịch phát xuất phá không lao đến, Tề Hạo vừa che chắn Lâm Kinh Vũ vừa lui liền mấy bước, tay phải liên tục bắt kiếm quyết, Hàn Băng Kiếm bạch quanh chớp chớp, hàn khí đại thịnh, trong giây lát đã dựng thành bảy bức tường băng liên tiếp chắn trước hai người bọn họ.

Chỉ nghe bình, bình mĩ tiếng vang liền nhau, lục mang kiếm khí đã va phải bức tường băng, nhưng không như bức tường băng mà Lâm Kinh Vũ ngự kiếm đụng

phải lúc trước, lần này Trảm Long Kiếm thế như chẻ tre, tiếng phá băng vang lên rào rào, trong nháy mắt, bảy bức tường băng bị đánh cho vỡ vụn, mảnh băng toé ra bốn phía, mà kiếm khí xanh lè không hề giảm sút chút nào, thanh thế còn mạnh hơn, như nô long cuồng hống, nhe nanh múa vuốt xông vào Tề Hạo.

Tề Hạo mặt mày trắng nhợt, tránh cũng không thể tránh được nữa, đành dùng hết sức lực, mười ngón tay cùng sử ra, Hàn Băng Kiếm phát xuất vạn đạo bạch quang, ngưng kết thành một tấm khiên trước ngực.

Rầm, một tiếng vang cực lớn, lục mang kiếm khí quật lên bạch quang, tuy không lập tức đánh vỡ được tan tành, nhưng đã đẩy lui ánh trăng, Tề Hạo trợn tròn hai mắt, dùng hết khí lực toàn thân, cuối cùng cũng gắng gượng ngăn lục mang kiếm khí mà thoát nhìn tưởng như không thể ngăn chặn nổi kia dừng cách mình một thước. Lúc đó y chỉ cảm thấy trước mắt ánh xanh chói loà, tiếng gió gào rít, sát trong gang tấc, dường như phải đối mặt với một con thú hung ác, làm người ta sởn tóc gáy.

Không để y kịp định thần, ánh xanh cuồn cuộn mông mênh lại đổ tới nặng trĩu, Tề Hạo vận hết sức bình sinh giữ cho bạch quang khỏi tiêu tán, nhưng chân đứng đã chẳng vững nữa, bị một luồng đại lực đẩy bắn về phía sau.

Từ khi bắt đầu động thủ đến giờ, Điền Bất Dịch vẫn đứng nguyên một chỗ, chẳng hề xé dịch, nhưng lục mang kiếm khí kích phát từ Trảm Long Kiếm trên tay lão càng vung xa càng mạnh, Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ bị luồng đại lực đó đẩy bật khỏi cửa Thủ Tĩnh Đường, còn chưa trụ vững, lại bị bật tiếp ra khoảng đất trống, ánh xanh càng lúc càng rực lên, nó lướt đến đâu, mặt đất như bị một lưỡi dao sắc cực lớn cày xuống đến đáy, vạch thành cái rãnh sâu đến một thước, nhìn mà kinh hồn.

Lục mang kiếm khí kinh người từ Thủ Tĩnh Đường bắn ra vụn vụt không hề đứt đoạn, bức Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ thoái lui hắn ba trượng. Lúc ấy bạch quang trước mình Tề Hạo đã bị ép xẹp lại chỉ cách thân chưa đầy nửa thước, hô hấp của y trở nên khó khăn, sắc mặt từ hồng chuyển sang xanh, hai chân chẳng biết đã lún lõm xuống đất tự bao giờ. Giây lát sau, Tề Hạo cuối cùng hét lên một tiếng, chi trì không nổi, ánh trăng tán phát, Hàn Băng Kiếm bị luồng đại lực đánh bật lên trên không, chẳng làm sao khống chế được nữa.

Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ mặt cắt không còn giọt máu, chỉ thấy lục mang kiếm khí lao đến ầm ầm, thoáng cái đã ào tới trước mặt, đúng vào giây phút quyết định sinh tử, thì nó chợt đứng lại, lơ lửng giữa khoảng không.

Lòng bàn tay Tề Hạo rịn mồ hôi, chẳng dám cả động đậy.

Qua một lúc nữa, ánh xanh tựa hồ mất sự điều khiển, từ từ loãng đi.

"Keng!"

Một tiếng lanh lảnh vang lên, thì ra Hàn Băng Kiếm vừa rớt trở lại, cắm xuống trước mặt hai người. Tề Hạo còn chưa hoàn hồn, vội vàng hướng về phía Thủ Tĩnh Đường cung kính thưa: "Đa tạ Điền sư thúc thủ hạ lưu tình."

Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh, thấy Điền Bất Dịch tướng mạo tầm thường mà lại có được một thân thắn thông như vậy, cũng bất giác cúi đầu xuống.

Soẹt lại một âm thanh phá không vang lên, hai người giật thót, thấy ánh sáng xanh lè chớp nháng, từ trong Thủ Tĩnh Đường bay vọt ra một vật, chính là Trảm Long Kiếm, nó lăng không bắn lại, không nghiêng không ngả rời xuống trước mặt hai người, cắm vào lòng đất, ngay bên cạnh Hàn Băng Kiếm, hai thanh va vào nhau, rung lên bần bật.

"Các ngươi đi đi!" Giọng Điền Bất Dịch đã khôi phục được vẻ bình tĩnh, tỏ rõ sự lãnh đạm, mãi từ xa trong Thủ Tĩnh Đường vọng lại.

Tề Hạo vội vàng ứng tiếng, kéo Lâm Kinh Vũ còn đang ngóng nhìn vào trong điện, hai người thu lại kiếm của mình, không dám dèneh dàng thêm, lập tức đãng không đi mất.

Chúng đệ tử thấy Điền Bất Dịch nổi trận lôi đình, chẳng ai dám thở mạnh, nhất là Trương Tiểu Phàm, lần đầu được kiến thức thần thông diệu pháp của Điền Bất Dịch, kính phục vô cùng, hầu như quên băng thương thế nỡ ngực, thất thần đụng phải vết thương, đau quá kêu lên "Ôi da", răng nghiến cả vào môi.

Điền Bất Dịch nghe thấy tiếng kêu đau của Trương Tiểu Phàm, nhìn về phía hắn, Trương Tiểu Phàm nghiến chặt răng, cố gắng chịu đựng, cúi thấp đầu xuống. Điền Bất Dịch nhìn hắn một lát, nhưng chẳng nói năng gì, lại nhìn sang các đệ tử đang sấp hàng chữ nhất đứng ở một bên.

Mọi người đều cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn lại lão.

Điền Bất Dịch thở dài não nuột, khẽ lắc đầu, chắp hai tay lại sau lưng, đi về hậu điện. Tô Như đứng một bên nhìn theo bóng trượng phu, dịu dàng nói với bọn đệ tử: "Các con hãy lui ra đã."

Bọn đệ tử ứng tiếng, Điền Linh Nhi tiến lên dìu Trương Tiểu Phàm, cùng đi ra với mọi người. Khi tất cả đều đã rời khỏi Thủ Tĩnh Đường, Tô Như một mình đi vào hậu điện, bước qua ngạch cửa, nhìn thấy ngay Điền Bất Dịch đứng chồ hành lang lượn khúc, đang ngắm mấy cây trúc xanh trong đình viện.

Tô Như đi lại gần, đến bên trượng phu, nhẹ nhàng hỏi: "Hôm nay làm sao mà nổi xung dữ như vậy?"

Điền Bất Dịch khe khẽ lắc đầu, không đáp mà hỏi lại: "Vừa rồi lúc Linh Nhi và Lâm Kinh Vũ động thủ, Tề Hạo ngưng băng thành tường để cản Trảm Long Kiếm, muội nhìn có rõ không?"

Tô Như thở dài, đáp: "Y không hề rút Hàn Băng Kiếm ra."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nói: "Kỳ đại thí Thất Mạch lần trước, Tề Hạo còn phải dựa vào sức của pháp bảo là tiên kiếm mới có thể ngưng kết thành tường băng, chẳng ngờ mới qua mấy chục năm ngắn ngủi y đã tu luyện đến cảnh giới này." Nói tới đây, lão ngoảnh đầu nhìn Tô Như, tiếp: "Muội khi nãy ở bên quan chiến, cảm thấy y đã tu tập tới bực nào rồi?"

Tô Như điềm đạm trả lời: "Y thi triển pháp thuật ung dung thong thả, lại có dư lực, ít nhất cũng đã tu tập tới tầng thứ tám Ngọc Thanh Cảnh."

Khoé miệng Điền Bất Dịch khẽ động, định nói lại thôi, Tô Như bèn nói thay lão: "Môn hạ Đại Trúc Phong, quyết chẳng có một ai là đối thủ của y."

Điền Bất Dịch nhìn thật sâu vào mắt thê tử, rồi chậm chạp ngoảnh đầu đi, ngắm trúc xanh đầy vườn, ngày đông đang đến gần, trúc cũng dần dần khô héo, ngả sang màu vàng.

Một lúc lâu, lão đột ngột hỏi: "Lão thất sao rồi?"

Tô Như nhìn lão, khoé môi lộ nét cười, đáp: "Còn làm sao, bị một đại tiên nhân như huynh đánh cho hộc máu ra còn gì!"

Điền Bất Dịch dường như hơi nghẹn lại, thân hình béo lùi khẽ rung, nhưng không ngoảnh đầu, lạnh đạm nói: "Tôi hôm nay muội cầm một viên Đại Hoàng Đan lại thăm y, phòng hờ ngày mai y giả chết, làm cho chúng ta không còn cơm ăn."

Tô Như mỉm cười không nói.

Về đêm, sắc trời đen kịt lại.

Trương Tiểu Phàm chầm chậm quay về nơi ở, vừa đẩy cửa ra, con khỉ Tiểu Hôi vẫn đi sau lưng hắn liền xông vào phòng trước, Đại Hoàng kể từ công phu một ngày của Tiểu Hôi đã trở nên thân thiết với nó cũng đi theo vào. Một khỉ một chó ở trong phòng đùa nghịch mãi không thôi, oảng oảng oảng với chí chí chí cứ thoắt lại vang lên.

Trương Tiểu Phàm khoé miệng lộ nét cười, đi đến bên bàn ngồi xuống. Trước ngực hắn vẫn ngâm ngấm đau, nhưng trong đầu thì tràn ngập những kỹ thuật diệu pháp mà Điền Bất Dịch và mấy người kia giờ ra lúc giao đấu, lòng hắn nghĩ mãi những chuyện đó, bất giác thở dài.

"Làm sao mà lại thở dài?" Một giọng ôn nhu bình hoà từ ngoài cửa vọng vào.

Trương Tiểu Phàm giật mình, ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra là sư nương Tô Như đang đứng ở cửa, gió đêm hiu hiu, lay tà áo bà bay nhẹ nhàng, khác nào tiên nữ. Hắn vội vàng đứng dậy chào: "Sư nương."

Tô Như đi lại trước mặt Trương Tiểu Phàm, đặt tay lên vai hắn, mỉm cười bảo: "Không sao đâu, con ngồi đi."

Trương Tiểu Phàm tự dung đâm lo, không dám trái lời, bèn ngồi xuống, Tô Như ngắm kỹ sắc mặt hắn, lại thò tay thăm vết thương trước ngực, gật gật đầu: "Hãy còn khá, không có vấn đề gì lớn." Nói rồi bèn thò tay vào trong bọc lấy một lọ nhỏ màu trắng, dốc ra một hoàn thuốc vàng óng chỉ bé bằng đầu ngón tay, đưa cho hắn bảo: "Con uống đi."

Trương Tiểu Phàm do dự một lát, đón lấy nuốt vào, giây lát sau cảm thấy một làn

hơi ấm áp từ đan điền bừng dậy, rồi tán văng ra khắp tứ chi và đỉnh đầu, toàn thân nóng lên rất dễ chịu, đến cơn đau âm ỉ ở ngực cũng biến mất chẳng thấy gì nữa.

Trương Tiểu Phàm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đứng dậy vận động thân thể một lát, quả nhiên tất cả lại như thường, linh dược thần hiệu, chẳng còn thương tích gì cả. Trong lòng hắn hoan hỉ, vội vàng nói với Tô Như: "Cảm ơn sư nương."

Tô Như mỉm cười gật đầu, thu bình thuốc lại, ngồi xuống một cái ghế khác, nói: "Không cần phải cảm ơn ta, là sư phụ con bảo ta cầm Đại Hoàng Đan lại cho con đấy."

Trương Tiểu Phàm sững người, hỏi: "Sư phụ người không trách con chứ?"

Tô Như liếc nhìn hắn, mỉm cười đáp: "Sư phụ bảo ta đến thăm con, tất nhiên là không trách con rồi. Có điều ta lại không biết là con có oán trách gì không?"

Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vàng thưa: "Làm gì có chuyện, sư nương, con nào dám..."

Tô Như giơ tay, ngắt lời Trương Tiểu Phàm, dịu dàng nói: "Tiểu Phàm, con nghe ta nói mấy câu, được không?"

Trương Tiểu Phàm bất giác giật mình, khe khẽ đáp: "Vâng, sư nương."

Tô Như nói: "Ban ngày sư phụ động thủ đánh con, là sư phụ không đúng. Ta ở bên trông thấy rõ, ông ấy động thủ rồi thì trong lòng hối hận. Chỉ là cái tính của ông ấy..." Khuôn mặt ôn nhu của bà thoáng một nỗi xót xa, nói tiếp: "Chỉ là con người ông ấy từ xưa tới nay rất hiếu cường, rất trọng thể diện, vì vậy tuy trong lòng ân hận, nhưng không thể nói ra, con đừng oán ông ấy."

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, nói: "Sư nương, con không dám trách sư phụ, con chỉ trách bản thân ngu ngốc, làm sư phụ giận."

Tô Như liếc nhìn hắn, khẽ thở dài: "Thực ra không liên can gì đến con, tu chân luyện đạo, vốn phải xem tư chất từng người, tuy nói cần cù bù thông minh, nhưng xét đến cùng vẫn là kém. Điều này trong lòng sư phụ con cũng rõ, nhưng ông ấy phiền muộn không phải vì thế."

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc hỏi: "Thế sư phụ phiền muộn vì cái gì?"

Tô Như cười buồn, trán hắn lên một nếp nhăn, nói: "Những nhân tài như Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ, từ xưa đến nay gặp được mà không cầu được, hiện giờ trong Thanh Vân Môn, Đại Trúc Phong mỗi ngày một suy vi. Sư phụ con tu hành tuy cao, nhưng thường xuyên vì môn hạ đệ tử mà bị các sư bá sư thúc chê cười. Tính ông ấy lại hiếu cường, trong lòng rất là khó chịu, lại lo sau này cưỡi hạc tiên du rồi, Đại Trúc Phong sẽ vĩnh viễn chẳng có ngày nào thay đổi được, đây chính là điều có lỗi nhất với liệt vị tổ sư. Trọng trách nặng nề này đè trĩu lên vai một mình sư phụ, trong lòng ông ấy thực ra rất khổ đấy."

Trương Tiểu Phàm im lìm không nói, Tô Như chợt nhiên sực tỉnh, lắc đầu cười

buồn: "Thật là, ta nói những điều này với đứa nhóc mười bốn tuổi như con làm gì kia chứ?" Nói đoạn đứng dậy, vỗ vai Trương Tiểu Phàm bảo: "Nghỉ sớm đi con."

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng: "Vâng, sư nương, sư nương đi cẩn thận."

Tô Như gật gật đầu, bước ra ngoài. Trương Tiểu Phàm tiễn mãi đến cửa, đợi bóng Tô Như khuất đi rồi, mới trở vào phòng.

Hắn vừa quay lại, trước mắt chợt loé lên, thấy bên cái bàn đặt giữa phòng, dưới ánh nến lay lắt, một người con gái áo đỏ đang đứng đấy, gương mặt như đoá phù dung, đẹp tựa đào lý, thanh cao thoát tục.

Hắn ngây người ra nhìn, tim bỗng đập nhanh hơn, miệng khe khẽ gọi: "Sư tỷ!"

Chương 15

Tư Truyền

Người con gái ấy tất nhiên chính là Điền Linh Nhi, cô ta thấy Trương Tiểu Phàm thẹn thương, trong lòng lo âu, nên lén chạy đến xem xét tình hình, chẳng ngờ mẹ cũng ở đây, bèn nấp ngoài cửa, đợi Tô Như đi rồi mới xuất hiện.

Thấy Trương Tiểu Phàm ngây đuỗi ra, cô ta không nhịn được trách: "Đệ đứng đó làm cái gì?"

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, mặt đỏ bừng lên, đang định kiềm cớ phản giải, vừa lúc thấy Điền Linh Nhi cúi đầu xuống, thì ra Đại Hoàng chạy lại, nó cọ cẩm vào chân cô ta ra chiều thân thiết.

Điền Linh Nhi cúi mình xuống, xoa đầu Đại Hoàng, con chó lè cái lưỡi, liếm vào bàn tay đẹp như ngọc.

Chí chí chí chí, tiếng con khỉ Tiểu Hồi vang lên, hai người và con chó cùng quay lại nhìn, thấy Tiểu Hồi đã chạy đến sau lưng Đại Hoàng, kéo cái đuôi to của nó, tựa hồ muốn Đại Hoàng tách xa khỏi Điền Linh Nhi. Cảm giác được ánh mắt kinh ngạc của Điền Linh Nhi, Tiểu Hồi ngẩng đầu lên, đột nhiên nhẹ răng ngoác miệng làm bộ hung dữ với cô.

Điền Linh Nhi chẳng giận, còn làm mặt xấu trêu lại nó. Từ bữa Tiểu Hồi cùng Trương Tiểu Phàm về đây, nó cư xử với mọi người đều được, riêng với Điền Linh Nhi, lúc nào cũng tỏ vẻ thù hận. Điền Linh Nhi thấy Đại Hoàng vốn vẫn bất hoà với Tiểu Hồi nay quay đầu lại thì cũng chẳng hề phật ý, song khi Tiểu Hồi thân thiết đùa nghịch ầm ỹ quá, thì cô vẫn lấy làm ngạc nhiên.

"Chuyện gì thế này?" Điền Linh Nhi chỉ vào con khỉ con chó đang chơi với nhau mà hỏi Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đem chuyện Tiểu Hồi dùng cục sườn đi bắt thân ra kể một lượt, Điền Linh Nhi cứ cười ré lên, mắng: "Chẳng ngờ con khỉ chết toi này lại biết cái chiêu ấy!" Nói đoạn liếc mắt, nhìn lượt Trương Tiểu Phàm từ trên xuống dưới,

nói: "Phải rồi, hôm nay cha đánh đệ, còn thấy khó ở không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, đáp: "Ôn rồi, sư tỷ."

Điền Linh Nhi có vẻ bất bình: "Cha cũng thật là, trong lòng khó chịu tại sao lại trút giận lên đệ kia chứ!"

Trương Tiểu Phàm vội nói: "Không đâu, là đệ ngu ngốc mới làm sư phụ giận..."

Điền Linh Nhi nhìn hắn chăm chắm, Trương Tiểu Phàm không sao nói tiếp được nữa, mồm cứ há ra, Điền Linh Nhi hừ một tiếng, nói: "Thực ra căn bản việc chẳng liên quan gì đến đệ, cha thấy hai người đó tư chất tốt, tâm tình hụt hắng, cho nên mới..." nói được một nửa, cô ta liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, thầm nghĩ nói thế chẳng hoá ra bảo sư đệ ngốc nghếch hay sao, bèn đổi ý không nói nữa, lảng sang chuyện khác: "vừa rồi mẹ đến có chuyện gì đấy?"

Trương Tiểu Phàm cứ trung thực đáp: "Sư nương cũng là đến thăm đệ, còn cho đệ hai viên Đại Hoàng Đan, hiệu nghiệm lầm, đệ vừa uống một viên là khỏi hết rồi."

"Đại Hoàng Đan?" Điền Linh Nhi có vẻ rất ngạc nhiên.

"Vâng," Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu ngó cô ta, hỏi: "Sao kia?"

Điền Linh Nhi nhìn kỹ Trương Tiểu Phàm, đáp: "Đó là bảo bối của cha, nghe mẹ nói phải lựa hai mươi ba loại linh dược mới luyện chế được, công dụng thần diệu, các sư huynh, rồi cả ta nữa đều chưa có phúc được dùng bao giờ."

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, Điền Linh Nhi đảo mắt, lẩm bẩm: "Lẽ nào cha quả thực đối với đệ lại có biệt nhẫn đến thế, nhưng xem ra cũng chẳng giống."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Nhất định là sư phụ nhân từ, thay đệ thọ thương, bèn ban cho linh dược. Lão nhân gia người tấm lòng thực rộng rãi quá!"

Điền Linh Nhi phì cười: "Cha có tấm lòng rộng rãi... Ha ha, thôi được, không nói với đệ nữa. Á, hình như có tiếng mưa?"

Trương Tiểu Phàm nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên từ bên ngoài phòng âm âm truyền đến tiếng mưa lách tách. Điền Linh Nhi đi đến trước cửa sổ, đẩy cánh song, gió núi mát lạnh lập tức ùa tới, mang theo hạt mưa li ti buốt giá, phả vào mặt, lạnh tê đi.

Trương Tiểu Phàm bước lại, đứng bên cạnh Điền Linh Nhi, cùng trông ra ngoài.

Đêm đen và tĩnh mịch, giữa khoảng không mưa đang rơi. Cả đất trời một màn đen đặc, chỉ nhìn được đến tiểu viện bên ngoài, nơi lờ mờ những bóng trúc thanh thoát. Mưa lắc thắc trong đêm đen mịt mù, đối với Trương Tiểu Phàm, lại phản phất chút gì ôn nhu, thậm chí hắn còn chợt cảm thấy, đêm này thật mỹ lệ, mưa này thật vẫn vương, đến hạt nước lanh tanh rớt trên lá trúc, nghe cũng thật êm tai, vọng đến tận nơi sâu lắng nhất trong đáy lòng hắn.

Chỉ vì ở bên cạnh, là người con gái mỹ lệ ấy, nàng khẽ cất đầu, liền rộn ràng vẻ

đẹp mà bảy phần là sự thanh xuân, hai phần là sự hoan hỉ và một phần là sự thê lương, hắn bèn cứ ngây ra mà nhìn.

Mưa!

Ở đằng sau, Đại Hoàng và Tiểu Hồi không biết đã lặng đi từ khi nào, Đại Hoàng uể oải nằm phục trên giường, cặp mắt nửa khép nửa hở, Tiểu Hồi hiếm khi trật tự đến như thế, nó ngồi sau lưng Đại Hoàng, hai tay lẩn nghịch mớ lông da đầy ấm mềm mại của con chó.

Ngọn nến lay lắt, chợt sáng chợt tắt trong làn gió núi lùa tới, thi thoảng phát tiếng nổ lụp bụp.

"Mưa rồi." Điền Linh Nhi bỗng nhiên u uẩn nói.

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng đáp: "Ừ."

Điền Linh Nhi lại nhìn chăm chăm vào bóng đêm một lát, rồi từ từ xoay mình lại, đến bên bàn, nói khẽ: "Tiểu Phàm, đóng cửa sổ vào đi, hơi lạnh rồi."

Trương Tiểu Phàm khẽ gật, đóng cửa sổ lại, rồi ngoảnh đầu nhìn Điền Linh Nhi đang ngồi bên bàn, cô ta có vẻ lơ đãng, lấy trong bọc một cái hộp nhỏ, mở nó ra dưới ánh đèn, rồi chăm chú nhìn kỹ.

Ánh nến hắt lên đôi mắt đẹp long lanh, như hai đốm lửa ôn nhu mà nồng nàn.

"Đệ xem, Thanh Lương Châu này có đẹp không?" Ánh mắt Điền Linh Nhi dừng lại trên hạt ngọc nhỏ đang toả những tia dịu dàng lấp lánh, giọng nói nàng như mơ màng, cõi lòng Trương Tiểu Phàm vui trống rỗng, từ từ chùng xuống.

Hắn đi lại, lấy hết dũng khí và sức mạnh, gắng giữ vẻ thản nhiên như thường. Điền Linh Nhi ngẩng đầu nhìn, chợt nhận ra đôi mắt của người sư đệ chất phác trong khoảnh khắc long lanh, thậm chí có nét gì như cuồng nhiệt và thông khổ.

"Ừm," cô gái nhẹ nhè đây hộp lại, dịu dàng hỏi: "Tiểu Phàm, đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, trầm tư một lát, khẽ trả lời: "Đệ không sao, sư tỷ."

Điền Linh Nhi lấy làm lạ, nhưng cũng không bận tâm nhiều, đứng dậy bảo: "Thôi, đêm khuya rồi, ta cũng phải về đây."

Trương Tiểu Phàm thở thản đứng lên, Điền Linh Nhi bước mấy bước, đột nhiên dừng chân, ngoái lại khẽ cười, vẻ mỹ lệ của nàng trong khoảnh khắc vút đánh rụng trái tim Trương Tiểu Phàm: "Đệ xem trí nhớ của ta đã, tối nay đến đây để làm gì cũng đã quên rồi." Nói đoạn, lấy từ trong bọc ra một tờ giấy mỏng, trên đó viết chi chít những chữ nhỏ xíu, đưa cho Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đón lấy xem, đột nhiên biến sắc, thắt thanh kêu: "Thái Cực Huyền Thanh Đạo pháp quyết! Sư tỷ, thế này..."

Điền Linh Nhi lườm hắn, trách: "Đệ hét lớn như vậy làm gì?"

Trương Tiểu Phàm vội vàng hạ giọng, nói: "Sư tỷ, đây chính là pháp quyết của

tầng thứ ba, tỷ..."

"Ta?" Điền Linh Nhi hừ một tiếng, nói: "Ta tất nhiên là muôn truyền cho đệ."

Trương Tiểu Phàm thắc kinh thốt: "Cái gì?"

Điền Linh Nhi nói: "Ta biết cha từ xưa tới nay rất xem thường đệ, hôm nay nổi giận với đệ lại càng chẳng ra làm sao. Hừ, cha tự mình dạy dỗ không tốt lại quay ra trách mắng đệ, ta thấy không được. Đệ cầm lấy pháp quyết này, âm thầm tu tập, lúc nào rèn luyện có thành tựu rồi thì đến cho cha xem, đừng bao giờ để mắt mặt như hôm nay nữa."

Trương Tiểu Phàm chau mày, nói: "Nhưng mà sư tỷ, vạn nhất bị sư phụ sư nương biết được, chẳng phải là sẽ trách mắng tỷ sao?"

Điền Linh Nhi sút ruột nói: "Đệ cũng nói là trách mắng rồi, cha mẹ cùng lắm chỉ mắng ta vài câu, cấm túc một thời gian, thế thì đã làm sao? Đắng nào ta cũng không thể để đệ bị người ta bắt nạt thêm nữa!"

Trương Tiểu Phàm chấn động toàn thân, đầu óc phát sốt lên, nhìn mãi bóng dáng yêu kiều của Điền Linh Nhi, chẳng thốt nổi lấy một lời. Giờ phút ấy trong tim hắn nhiệt huyết sôi trào, cho dù có bắt hắn phải chết vì người con gái đang đứng trước mặt đây, hắn cũng quyết không do dự.

Điền Linh Nhi lại nói: "Đệ phải nhớ dụng công nhiều hơn, cố gắng sớm đánh ngang tay với cái gã Lâm Kinh Vũ thối tha kia, nhưng đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh, vì vậy không cần phải bận tâm đến điều ấy." Nói tới đây, cô ta vẩy tay, dặn: "Phải giữ bí mật đó." Nói xong đi ra khỏi phòng, rảo bước rồi khuất dần trong bóng tối âm u.

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh!"

Câu nói mười ba chữ, mỗi chữ đều đâm mạnh vào trái tim Trương Tiểu Phàm, mặt hắn đột nhiên mất hết huyết sắc, bất giác nắm mạnh tờ giấy trắng trong tay.

Mưa núi hiu hắt, trời đất sụt sùi, có ai thấy một thiếu niên trong bóng đêm mịt mù, cứ lang thang giữa mưa, ngửa mặt nhìn cao xanh!

Sáng sớm, sau cơn mưa, gió núi ẩm ướt kéo theo khí lạnh, thổi tới đỉnh ngọn Đại Trúc Phong. Trương Tiểu Phàm đến căn bếp quen thuộc, nhóm lửa đun nước.

Củi bập bùng tí ta tí tách trong lò, ngọn lửa vàng sáng như yêu linh cuồng vũ trên đầu ngọn cây, rọi ánh hồng lên khuôn mặt hắn. Trương Tiểu Phàm cầm một thanh củi nhỏ làm que cời, lát lát lại gảy đám lửa, ngơ ngẩn xuất thần.

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh!"

Câu nói ấy, hắn đã nhẩm lại trong lòng không biết mấy nghìn mấy vạn lượt, mỗi lần nhẩm lại mỗi lần xót xa. Hắn biết thế này là ngốc, sư tỷ cũng chẳng có ác ý, chỉ là nói ra một sự thực mà ai nấy đều công nhận cả thôi.

Nhưng hắn vẫn không thể cầm lòng đứng nghĩ đến, nghĩ thật lực, trong lòng như có ngọn lửa cháy bùng dại, không ngừng thiêu đốt tâm can. Mãi cho đến kia lửa lò táp nhói vào tay hắn.

"Úi chà!" Trương Tiểu Phàm giật mình kêu lên, nhảy bật lại sau, thì ra trong lúc xuất thần lửa lò đã đốt cháy cả thanh cùi nhỏ hắn cầm, rồi theo đó lăn lên làm bỗng tay hắn.

Hắn ôm tay thối phù phù vào chỗ đau, chạy tới cái ang thọc vào trong nước mát, cảm giác lạnh buốt trào lên, Trương Tiểu Phàm khe khẽ cười khổ, giờ phút này hắn chẳng cần cái gì hết, cần mỗi một thanh que cời thôi.

Ư, ư, ư mấy tiếng sửa liên tiếp vang lên ngoài cửa, Trương Tiểu Phàm nghe ra là tiếng Đại Hoàng, chỉ không rõ là tại sao hằng ngày nó kêu oảng oảng oảng hôm nay lại đổi ra ư ư ư.

Hắn đi ra cửa ngó, bất giác phì cười, thì ra Đại Hoàng và Tiểu Hồi đang đùa nghịch, mõm con chó ngoạm một khúc gậy ngắn màu đen, đầu gậy bị Tiểu Hồi nắm lấy, kéo thật mạnh, hai bên tranh chấp mãi không thôi, Đại Hoàng sủa, nhưng do ngoạm cái gậy mà tiếng bật ra không rõ, nên biến thành những tiếng ư ư ư là lạt.

Trương Tiểu Phàm tiễn lên, thò tay nắm lấy cái gậy ngắn, gạt Tiểu Hồi và Đại Hoàng ra. Ai ngờ chúng nó không chịu, kêu oảng oảng oảng với chí chí chí liên hồi. Trương Tiểu Phàm xua tay quát: "Đi đi, đừng làm ồn lên ở đây nữa, nếu không trưa nay cho bọn mày nhịn hết."

Đại Hoàng và Tiểu Hồi nhìn nhau, một con gầm gừ, một con làm mặt xấu, sau rồi Tiểu Hồi trèo lên lưng con chó, Đại Hoàng cõng nó nghênh ngang đi khỏi chỗ Trương Tiểu Phàm, có vẻ rất là khinh miệt, Trương Tiểu Phàm tức điên.

Chỗ theo hai con súc sinh chửi một câu, Trương Tiểu Phàm lại quay mình trở vào nhà bếp, lúc ấy hắn mới kinh ngạc nhận ra, khúc gậy ngắn này bỗng đâu chính là khúc gậy ngắn màu đen kỳ cục trong u cốc nửa năm về trước, lại nghĩ Tiểu Hồi nghịch ngợm, chẳng biết đã lôi cái vật này ra từ xó xỉnh nào, đem đi đùa nghịch với Đại Hoàng.

Trương Tiểu Phàm thở dài, bỗng nhiên sức nghĩ ra điều gì, vội vàng đi đến bên lò, dùng luôn khúc gậy ngắn này làm que cời một lúc, ai ngờ lại cực kỳ tiện tay, cái gậy chẳng biết làm từ chất liệu gì, không bén lửa, cũng không dẫn nhiệt, đun cả nửa ngày trời vẫn lạnh ngắt. Trương Tiểu Phàm gật đầu, nghĩ thăm dùng cái này thật là hợp.

Thương thay trưởng lão Ma giáo Hắc Tâm Lão Nhân, nếu biết Phệ Huyết Châu mà lão hao tâm tổn huyết cả một đời mới luyện thành, từng là Ma giáo chí bảo tung hoành thiên hạ, nay rơi xuống vị trí một que cời lửa, tất sẽ tức đến mức đội mồ bật sống dậy rồi lại chết tắc đi mất.

Trưa hôm đó, mọi người ở Đại Trúc Phong đợi trong nhà ăn, Điền Bất Dịch đến muộn nhất, ngồi vào chỗ mình rồi, lão ngược nhìn khắp lượt đệ tử, ánh mắt chậm

đến Trương Tiểu Phàm thì dừng lại một lát, Trương Tiểu Phàm cúi đầu, Điền Bất Dịch lại đưa mắt đi chỗ khác.

"Chuyện ngày hôm qua, các ngươi đều thấy rõ cả chứ?" Điền Bất Dịch lạnh đạm hỏi.

Mọi người im lặng, chỉ có Tống Đại Nhân cười mỉm: "Vâng, sư phụ đại triển thắn uy, xuất thủ trừng phạt hai đứa..."

"Khốn kiếp!" Điền Bất Dịch vọt hét to, làm rung chuyển hết cả phòng, mọi người nín khe như ve sầu mùa đông, nghe Điền Bất Dịch quát tháo: "Chuyện ngày hôm qua, các ngươi phải thấy sư huynh đệ các chi phái khác tu hành thăm hậu như thế nào, đừng nói là Tề Hạo, ngay thẳng nhóc nhập môn mới có ba năm đã vượt xa hầu hết bọn các ngươi, chạy lên Đại Trúc Phong này mà làm loạn. Các ngươi biết không?"

Mọi người thấy đều im re, chỉ có Trương Tiểu Phàm đột ngột ngưng đầu lên.

Điền Bất Dịch lạnh lẽo tiếp: "Thất Mạch Hội Võ chớp mắt là đến rồi, mấy đứa chẳng ra hồn người các ngươi, từ hôm nay trở đi thấy đều phải bế quan, không tu tập được cho tử tế, thì đợi xem ta có lột da các ngươi ra hay không!"

Mọi người đều nhăn nhó, nhưng không dám thốt lấy một tiếng, Điền Linh Nhi thận trọng dè dặt hỏi: "Cha ơi, thế con thì..."

"Ngươi cũng vậy luôn!" Điền Bất Dịch cắt ngang.

Điền Linh Nhi bĩu khoé môi, đang định cất lời thì thấy mẹ ngãm ngầm ra hiệu. Cô ta ngoảnh đầu nhìn ánh mắt Tô Nhu', những lời chưa kịp thốt ra đều co rút cả lại.

Giọng Điền Bất Dịch vang vọng khắp Thủ Tĩnh Đường: "Từ nay về sau, trừ lão thất phải đảm trách việc cорм nước, tất cả các ngươi trong vòng một năm rưỡi, đều không được bước chân ra ngoài, phải bế quan tu tập, biết chưa?"

Cứ như vậy, thời gian thăm thoắt trôi, bầu không khí vốn yên lặng của Đại Trúc Phong lại phủ thêm một tấm màn căng thẳng chưa từng có, tất cả đệ tử đều chuyên tâm tu tập đạo pháp, trừ con chó vàng nhàn rỗi, con khỉ xám nghịch ngợm và người đầu bếp vô liêu.

Chương 16

Khu Vật

"Oảng oảng oảng!"

"Chí chí chí chí!"

...

Tiếng chó sủa lẫn với tiếng khỉ kêu, vang dội khắp Đại Trúc Phong núi Thanh Vân, phá tan bầu không khí lặng lẽ nơi đây. Trương Tiểu Phàm tay cầm que cời màu đen, lao ra khỏi cửa nhà bếp, gào lên: "Con chó chết giãm! Con khỉ chết tiệt! Giỏi thì đứng lại đấy cho tao!"

Con khỉ Tiểu Hồi nhảy phắt lên lưng con chó vàng to, Đại Hoàng sấm đã chuẩn bị liền phóng bốn chân bỏ chạy, Trương Tiểu Phàm đuổi theo không kịp, đành trọn mắt nhìn theo Tiểu Hồi đang làm mặt xấu, cầm một khúc thịt sườn thơm phưng phức nhét vào miệng Đại Hoàng. Đại Hoàng hứng chí, cái mặt súc sinh của nó hơn hớn, nếu không phải là vì đang bận ngoạm khúc thịt sườn, e là nó đã cười đến rơ hết cả răng ra từ lâu rồi.

"Hù!"

Trương Tiểu Phàm mặt mày chán nản, bức bối quay vào nhà bếp. Từ cái năm hắn mười bốn tuổi, tiếp quản công việc ăn uống, tay nghề đã làm cho hết thảy mọi người phải nhìn hắn bằng đôi mắt khác, đến Đại Hoàng với đạo hạnh đặc đạo lão cẩu của nó, cũng không kìm được nước miếng trước những mùi vị thơm ngon từ tay Trương Tiểu Phàm, đặc biệt là món thịt sườn mà Trương Tiểu Phàm dùng để nấu canh, luôn tươi roi thơm ngọt, thì đúng là đại tiệc mà Đại Hoàng năm mơ cũng không thấy được.

Nhưng Trương Tiểu Phàm nấu canh là để cho người ăn, Đại Hoàng tuổi tác tuy lớn (Điền Bất Dịch nuôi từ khi còn nhỏ), thân phận càng lớn, nhưng không được đái ngộ như ý, thành ra nó luôn luôn rò dãi lòng thòng mà chẳng được miếng gì cả. Mãi cho đến khi quen con khỉ Tiểu Hồi, trên Đại Trúc Phong mới thường xuyên diễn ra cái cảnh, đã kéo dài suốt hai năm nay, đó là bất kể Trương Tiểu Phàm có đem thịt sườn xương cốt giấu kỹ lưỡng đến đâu, chỉ cần mũi Đại Hoàng đánh hơi được, cộng thêm cái linh hoạt của Tiểu Hồi, là cái cảnh tranh cướp thịt sườn mà phần thắng lợi luôn thuộc về Trương Tiểu Phàm lại diễn ra.

Thời gian hai năm, hoặc nói cho chính xác là một năm rưỡi, vụn vụt trôi, Trương Tiểu Phàm trở thành một thiếu niên mười sáu tuổi, thân hình cao thêm, đã vượt sư tỷ Điền Linh Nhi hơn nửa cái đầu. Trong quãng thời gian này, vì nghiêm lệnh trước đây của Điền Bất Dịch, tất thảy đệ tử Đại Trúc Phong đều bế quan khổ luyện, ngoài lão lục Đỗ Tất Thư hạ sơn ngao du ra, chỉ có mỗi tay đầu bếp Trương Tiểu Phàm này là rỗi rãi nhất.

Hai năm nay, trong hoàn cảnh chẳng ai chú ý đến, Trương Tiểu Phàm đã liên tục một mình tu tập, nhưng điều khiến hắn nghi ngờ là, theo đúng pháp quyết đại sư huynh Tống Đại Nhân truyền thụ mà hắn chỉ dùng có một năm đã hầu như hoàn thành tầng thứ hai của Ngọc Thanh Cảnh, đó là Luyện Khí.

Trong lòng hắn phân vân, nhưng rõt cục cũng chẳng hỏi Điền Bất Dịch. Còn Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi và những người khác cứ mãi chuyên tâm bế quan tu tập, không rỗi đâu để quan tâm đến chuyện của hắn, Đỗ Tất Thư mà hắn gần gũi nhất lại hạ sơn đi mất rồi, vì vậy hắn đành chôn sâu nghi ngờ trong lòng. Nhưng sau đó trước mắt hắn lại nảy sinh một vấn đề lớn khó khăn hơn nhiều, Điền Linh Nhi lén cho hắn pháp quyết của tầng thứ ba, hắn rất hiểu đây là điều đại phạm

môn quy, nhưng mà, mỗi lúc nửa đêm, khi một mình đứng trong tiểu viện, ngửng mặt nhìn trời, thì hắn lại nhớ đến câu nói:

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh!"

Qua mười đêm như vậy, hắn bắt đầu tu tập pháp quyết của tầng thứ ba!

Trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, từ tầng một đến tầng ba Ngọc Thanh Cảnh là tất thảy những căn cơ của thuật pháp, độ khó tăng dần. So với hai tầng Dẫn Khí và Luyện Khí, pháp quyết của tầng thứ ba Nguyên Khí lại chú trọng đến việc tu luyện Thái Cực nguyên khí. Pháp quyết nói rằng: Thái cực nguyên khí, hàm tam vi nhất. Cực, trung dã; Nguyên, sử dã, hành vu thập nhị thần... thử âm dương hợp đức, khí chung vu tử, hoá sinh vạn vật giả dã. (Chú thích: lời trích từ Hán Thư - Luật Lịch Chỉ)

Đệ tử trong Thanh Vân Môn, khi tu tập đến cảnh giới này, trình độ sẽ thể hiện rõ ràng, tư chất cao hay thấp chỉ nhìn là nhận ra được ngay. Người thông tuệ thì thế như chè tre, nhanh chóng đột phá tiến vào cảnh giới cao hơn gọi là Khu Vật, lập được cơ sở vững chắc trên con đường tu tiên luyện đạo. Còn đệ tử nào hơi kém thì chỉ dừng ở đó không tiến lên được nữa, rất nhiều người uổng phí cả đời ở đây.

Trương Tiểu Phàm nhập môn đến nay đã được năm năm, trong lúc nói chuyện với các sư huynh tất nhiên cũng nghe rất nhiều lần về những việc này, và một điều rất hiển nhiên là, tất cả các sư huynh đều xếp hắn vào loại hơi kém.

Hắn quay trở lại bếp, đến trước lò, đổ đầy nước, cho thêm củi, chuẩn bị đun ít nước sôi. Ngọn lửa vàng sáng lại cháy lên bùng bùng, Trương Tiểu Phàm cầm thanh cời lò đen đùi rất đáng thương mà hắn đã dùng suốt hai năm nay, khơi củi trong lò, đợi ngọn lửa bốc cao và đều rồi, ánh mắt hắn chậm chạp rơi xuống cái que cời đang nắm trong tay.

Chẳng phải là phát hiện gì mới mẻ, mà là một việc hết sức bình thường. Thế nhưng hắn bỗng ngây người ra.

Thanh cời lò đen ngòm, ngoài hạt châu gắn trên đầu ra, chỉ dài chừng một thước, điểm dị thường duy nhất là trên cái nền màu đen đó, lờ mờ có những đường gân như mạch máu, đặc biệt là ở điểm tiếp xúc giữa hạt châu và cây gậy thì càng rõ rệt, có lúc nhìn vào người ta dễ dàng tưởng như hai vật này được chắp nối lại bởi máu con người vậy.

Trương Tiểu Phàm bất giác run lẩy bẩy, cái ý nghĩ chắp nối bằng máu loáng qua đầu làm hắn cảm thấy ghê sợ. May mắn nay, hắn đã dần quên chuyến đi vào u cốc ấy, chỉ là thi thoảng trong ác mộng giữa đêm khuya, lại đột nhiên mơ thấy những sự cố quái lúc đó, bật tỉnh dậy mà đầm đìa mồ hôi.

Lúc đó hắn cảm thấy rất cô đơn, một mình đối mặt với những sự độc ác chưa từng biết, một mình đối diện với sự chết chóc trong bóng đêm. Mỗi khi gấp ác mộng, hắn luôn khó khăn lắm mới ức chế nổi những cảm xúc lạ lùng, kèm theo nỗi xung động cuồng nhiệt và cảm giác tàn sát đôi khi không né được. Thậm chí, trong bóng đêm, hắn hồi tưởng chuyện nhiều năm về trước, Phổ Trí hoà

thượng ở bên toà miếu cỏ rách nát, đôi mắt lão thi thoảng ánh lên những cuồng nhiệt dị kỳ!

Trương Tiểu Phàm không biết tại sao lại có những cảm giác kỳ quái như thế, nhưng cũng may là hắn hãy còn một phương pháp phần nào an định được nỗi sợ hãi của mình, đó là Đại Phạm Bát Nhã!

Bộ pháp quyết vô thượng của nhà Phật này có tác dụng diệu kỳ là trấn nhiếp tà linh, lọc sạch tâm cảnh, hắn tu tập đã năm năm, điểm có lợi nhất là dùng nó để đè nén những cảm xúc kỳ quái xuất hiện một cách bí hiểm suốt hai năm gần đây

"Bôp!"

Trương Tiểu Phàm bỗng thấy đau nhói, rồi vật gì rớt xuống đất, thì ra là một quả thông, Trương Tiểu Phàm khí tức bốc lên ngùn ngụt, quay mình lại hét to: "Con khỉ chết tiệt, mày đừng để tao bắt được mà... À, huynh là... À! Lục sư huynh!"

Trương Tiểu Phàm nhảy căng lên, chỉ thấy người đứng bên bậu cửa, thân hình tăm thước, nét mặt tinh nhanh, lưng khoác một cái đai nhỏ, chẳng phải là lão lục Đỗ Tất Thư đã bao lâu nay không gặp thì còn là ai?

Đỗ Tất Thư ngắm nghĩa Trương Tiểu Phàm từ đầu đến chân, miệng tấm tắc: "Ghê thật, mới có mấy năm, cái gã tiểu tử đệ đã cao lên bằng huynh rồi."

Trương Tiểu Phàm vội vàng chạy lại, bóp mạnh vào vai Đỗ Tất Thư, cười nói: "Lục sư huynh, làm sao mà đi lâu thế, mọi người đều nhớ huynh lắm đấy."

Đỗ Tất Thư cũng cười: "Ta chẳng phải là đã trở về rồi đây sao?"

Trương Tiểu Phàm liền hỏi: "Sư phụ sư nương biết huynh về chưa?"

Đỗ Tất Thư đáp: "Chưa, ta vừa về tới nơi, thấy từ nhà bếp có khói toả, bèn lại xem trước, ha ha, ta biết ngay là cái gã tiểu tử đệ đang làm ở đây mà. Mấy năm không gặp, có nhớ ta không?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng phẫn khởi, gật đầu lia lịa. Đỗ Tất Thư xoa đầu hắn, rồi thình lình khẽ bảo: "Đi, đưa ta đi gặp sư phụ."

Trương Tiểu Phàm ngây người, hỏi: "Sao lại phải đưa đi?"

Đỗ Tất Thư nhăn nhó, nói: "Sư phụ lúc đầu cho ta hạ sơn, đã nói rõ ràng chỉ hạn cho một năm, nhưng ta rong chơi dông dài, ôi, không phải, ta đi tìm đi kiếm, cũng đã hết béng nửa năm, mới tìm thấy vật liệu tốt để luyện pháp bảo, chỉ sợ là bị sư phụ người trách mắng. Đệ đưa ta đi đi."

Trương Tiểu Phàm trổ mắt, bảo: "Thế mà huynh còn nói là lại thăm đệ trước, phải rồi, lục sư huynh, huynh luyện pháp bảo gì đó?"

Đỗ Tất Thư cười khan: "Hơ hơ, ta đương nhiên là đến thăm đệ trước mà lại, tiểu sư đệ, đi nào, đi nào." Nói rồi kéo Trương Tiểu Phàm đi.

Một lát sau, Đại Hoàng đang rúc trong một xó nào đó để đánh hơi thịt sườn và Tiểu Hồi đang nặm trên mình nó bắt rận, cùng lúc đều nghe thấy từ Thủ Tĩnh Đường văng lại một tiếng gầm giận dữ: "Đỗ hư đốn, làm ta tức chết mất thôi!"

Vào giờ cơm tối, mọi người ở Đại Trúc Phong lần đầu tiên đoàn tụ kể từ hai năm nay, đều đang ngồi ở cái bàn lớn ăn cơm. Mọi người yên vị rồi, Điền Bất Dịch mặt mày vẫn bừng bừng giận dữ, bọn đệ tử và Đỗ Tất Thư cất tiếng mời xong, đều không né được hỏi khẽ: "Lão lục, làm sao mà sư phụ gặp đệ lại sinh ra giận dữ như thế?"

Đỗ Tất Thư tỏ ra lúng túng, bên trái bên phải ai cũng đều đang chỉ trỏ y, còn Trương Tiểu Phàm ngồi ngay bên cạnh, thì mặt mày mủm mỉm, chỉ có điều không dám bật cười, bộ dạng rất là kỳ cục.

Lúc ấy, Điền Linh Nhi ngồi ở phía đối diện rốt cục cũng không né được, là người đầu tiên lên tiếng hỏi Điền Bất Dịch: "Cha ơi, lục sư huynh khó khăn lắm mới trở về được, sao cha lại tức giận như thế?"

Đỗ Tất Thư len lén ngược mắt lên nhìn Điền Bất Dịch, lão trợn mắt nhìn lại, làm y hoảng hồn vội vàng cuộn đầu xuống. Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nói: "Lão lục, đem cái pháp bảo của ngươi bày ra đây cho mọi người xem xem?"

Đỗ Tất Thư cứng miệng, lẩm bẩm không thốt nên lời, ngước mắt nhìn sư nương Tô Như, lại thấy Tô Như mỉm cười bảo: "Tất Thư, con lấy ra cho mọi người xem đi, cũng để mọi người biết được sư phụ con làm sao mà giận?"

Đỗ Tất Thư thấy không thể trù trừ được, đành dùng dà dùng dằng lấy cái đai nhỏ của mình lại, run mất một lúc, rồi móc trong ấy ra vài thứ đồ vật, đặt lên mặt bàn.

Mọi người ai nấy nghershìn không chớp mắt, nhìn chằm chằm, chỉ sợ để sót cái gì, nhà ăn lặng lẽ mất một lúc. Chỉ thấy trên mặt bàn, đặt ba thứ bé bằng nửa nắm tay hình như là làm từ gỗ cứng, có sáu mặt hình vuông, toàn thị màu trắng, phía trên còn khắc chạm các chấm số, thì ra chính là ba con xúc xắc.

Mọi người ngây đゥo như tượng gỗ, á khẩu không thốt được một tiếng, giây lát sau thì phá ra cười như vỡ chợ.

Đỗ Tất Thư mặt mày đỏ lựng, Điền Bất Dịch nhìn hắn, bừng bừng nộ khí, giận dữ bảo: "Đúng là cùi mục không thể đeo được cái gì cả!"

Tô Như thì chỉ cười, lắc lắc đầu, nói: "Thôi đi, đây cũng chẳng phải việc to tát gì, xúc xắc thì xúc xắc, đằng nào pháp bảo này cũng là thứ y chọn dùng."

Điền Bất Dịch trưng mắt nhìn đê, nói với Tô Như: "Muội làm sao chắc được là y không đem cái thứ này đi loè thiên hạ?"

Đỗ Tất Thư giật đánh thót, vội vàng thưa: "Sư phụ, sư nương, đồ nhi quyết không dám làm chuyện hạ lưu vô sỉ đó. Chỉ là năm trước bên bờ Xích Thủy ở

phương nam, con tìm thấy một cây Tam Châu ngàn năm, rất có linh khí, bèn lấy tinh cốt của nó đẽo thành ba con xúc xắc, hoàn toàn là hứng khởi nhất thời, chưa hề nghĩ đến những sự khác..."

Điền Bất Dịch nộ khí bùng bùng, quát: "Ngươi cao hứng, hù, ngươi tu luyện những thứ khác ta không nói, nhưng nay lại luyện ra một món dùng để đánh bạc, để một tháng nữa, đến kỳ tỷ thí Thất Mạch Hội Võ, ngươi mang cái bộ dạng đó thượng đài, ta liệu còn mặt mũi nào không?"

Đỗ Tất Thư không dám nói gì nữa, Tô Như lắc đầu, khẽ bảo: "Bất Dịch, đây là món y rất yêu thích, đừng có ép y. Huynh có còn nhớ Vạn sư huynh..."

Điền Bất Dịch bỗng nhiên chấn động, ngoảnh đầu nhìn sang Tô Như, Tô Như khe khẽ thở dài, nói với Đỗ Tất Thư: "Tất Thư, con biết đấy, ta và sư phụ từ trước tới nay cũng chẳng ép uổng các con nhất định phải luyện tiên kiêm như những chi phái khác, nhưng pháp bảo thường có quan hệ rất lớn, các con làm việc nên thận trọng."

Đỗ Tất Thư lén liếc nhìn Điền Bất Dịch, thấy sư phụ sắc mặt phiền muộn không vui, nào dám nhiều lời nữa, vội vàng gật đầu đáp: "Vâng, vâng ạ."

Tô Như lại nhìn trượng phu, rồi nói với mọi người: "Thời gian trôi nhanh quá, tháng sau là đại thí Thất Mạch Hội Võ rồi. Đến lúc ấy chúng ta sẽ cùng sang bên chi phái chính Thông Thiên Phong, các con phải chuẩn bị sớm đi," tới đây, khuôn mặt đẹp dịu dàng của bà chợt nghiêm lại, nói nhanh: "Lần này không được để ta và sư phụ thất vọng nữa đấy, biết chưa?"

Chúng đệ tử giật mình, đồng thanh hô: "Biết ạ!"

"Sư, sư nương." Lần trong tiếng hô vang của mọi người, một giọng nói rụt rè lạc điệu chợt cất lên, Tô Như nhìn lại, thì ra chính là lão thất Trương Tiểu Phàm đang ngồi đằng cuối, bèn cau mày, hỏi: "Sao thế, Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm thận trọng dè dặt hỏi: "Như ý sư nương vừa nói có phải là cả con cũng đi không ạ?"

Tô Như sững người, rồi khẽ liếc Điền Bất Dịch, trên mặt nở nét cười, mỉm mỉm đáp: "Đúng đấy, chẳng phải con cũng là đệ tử của Đại Trúc Phong hay sao?"

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ, nhảy cẳng lên hoan hô, đầm tay chúc mừng với Đỗ Tất Thư ngồi bên cạnh, hoàn toàn chẳng để ý đến Điền Bất Dịch ở đằng kia lạnh lùng nói: "Dẫu sao cũng phải có chín người, tính thêm thằng thòn này, vẫn thiếu mất một người, không dùng cũng không được."

Đêm xuống, Trương Tiểu Phàm quay về phòng, đã thấy Đại Hoàng và Tiểu Hồi chạy lên giường mình nghỉ ngơi rồi. Từ một năm rưỡi nay, Đại Hoàng vì cớ thân mật với Tiểu Hồi, cũng chuyển đến ngủ ở phòng Trương Tiểu Phàm, mới đầu Điền Bất Dịch phát hoảng lên vì chẳng tìm thấy con chó cưng ở đâu cả, cuối cùng biết ra nguyên ẩn thì hù một tiếng, chẳng nói năng gì bỏ đi. Trương Tiểu Phàm

thấy sư phụ không trách cứ, cũng chẳng đuổi Đại Hoàng (thực ra thì đuổi không nổi, Đại Hoàng chiếm mất một nửa cái giường, Tiểu Hồi chiếm mất một nửa của một nửa còn lại, thế cũng đủ biết tâm trạng của chủ nhân căn phòng như thế nào.)

Có điều thời gian lâu dần, chật chội lẫn lộn mãi cũng thành quen, Trương Tiểu Phàm chẳng cắn nhăn gì về việc Đại Hoàng và Tiểu Hồi ngủ cùng mình nữa. Đêm nay tâm trạng rất vui vẻ, hắn vào phòng ngồi xuống bên bàn, đưa mắt nhìn, thấy Đại Hoàng đang nằm dài ra, Tiểu Hồi chẳng biết lại đằng nhà bếp đánh cắp que cời lò đen đui của hắn mang về đây từ lúc nào, đang dùng nó cào lên mình con chó.

Hắn sực nhớ ra, lờ mờ cảm thấy Tiểu Hồi dường như rất có hứng thú với que cời lò này, nhưng hiện giờ chẳng có bụng dạ đâu mà nghĩ nhiều đến thế, lòng hắn đang tràn ngập vui sướng vì sư phụ đã bất ngờ cho phép cùng tối tham gia Thất Mạch Hội Võ tháng sau.

Nếu Đại Hoàng và Tiểu Hồi nhìn Trương Tiểu Phàm lúc này, sẽ thấy hai mắt hắn lấp lánh phát quang. Mắt Trương Tiểu Phàm ngó con chó con khỉ, nhưng miệng hắn thì nói với không khí: "Ngươi xem, ta cuối cùng đã có cơ hội tham gia Thất Mạch Hội Võ, tuyệt quá. Sư phụ lão nhân gia người thật khoan hồng đại lượng, cho dù ta ngốc nghếch, người vẫn đưa ta đi để mở mang kiến thức, ôi, đến lúc đó không chừng còn có thể gặp Kinh Vũ nữa."

Nói tới đây, hắn như sực nhớ ra điều gì, lại thấp giọng lẩm bẩm: "Có điều nếu thực sự phải thương hại tỷ thí, e là sẽ làm sư phụ mất mặt. Thôi, mặc ra sao thì ra. Đúng không, Đại Hoàng, Tiểu Hồi?"

Chí chí chí chí!

Trương Tiểu Phàm ngược trông, thấy Tiểu Hồi đang chú tâm vào mớ lông da của con chó, tỉ mỉ bắt rận, chỉ kêu lên mấy tiếng để trả lời hắn, còn Đại Hoàng thì càng chẳng buồn đếm xỉa, hai cái tai nó rũ xuống, mắt cũng chẳng hé ra nhìn.

"Con chó chết giẫm!" Trương Tiểu Phàm bất bình mắng, đột nhiên trước mắt loáng đen, thì ra là Tiểu Hồi thình lình ném cái que cời lò về phía hắn. Hắn giật đánh thót, vội vàng xẹt tránh, que cời lò đập vào bàn, nảy lên mấy cái, rồi rớt xuống đất.

Chí chí chí chí, oảng oảng oảng!" Đại Hoàng và Tiểu Hồi cùng kêu lên vui vẻ, Trương Tiểu Phàm xông lại hai con súc sinh làm mặt xấu, rồi hậm hực ngồi xuống, chẳng hiểu tại sao, trong đầu bỗng hiện lên phong tư anh tuấn của Tề Hạo trên Đại Trúc Phong hai năm về trước.

Ngưng băng thành tường à!" Trương Tiểu Phàm cúi đầu lẩm bẩm, không biết gì thì thôi, nhưng gần đây hắn tu hành càng lúc càng sâu, mới thấm thía rằng muốn luyện đến cảnh giới như Tề Hạo quả thực gian nan và khó mà với tới.

Hắn lại nhớ đến đêm đó, Diên Linh Nhi, trong căn phòng này, dưới ánh nến này, đôi mắt ôn nhu mà nồng nàn làm sao!

Trái tim hắn giờ phút ấy như bị kim nhọn đâm xoáy vào.

Trên mặt đất thanh que cời nǎm im lìm, ở đằng kia con khỉ và con chó đua rõn vui vẻ. Trương Tiểu Phàm bất giác cảm thấy, mình và thanh que cời này giống nhau, nhìn nó nǎm yên trên đất kia, phảng phất có cái vẻ cô đơn.

"Ùi", hắn thở dài, thử tưởng tượng mình có thể đạt đến cảnh giới đó, rồi lấy tư thế hoàn toàn ung dung, không có một chút vướng bận nào, lần đầu tiên trong đời hắn làm một động tác mà các đệ tử Thanh Vân Môn đã làm không biết bao nhiêu lần - động tác Khu Vật: hướng về phía que cời lò trên mặt đất vẩy vẩy tay.

Cỉ chớp mắt thôi, mà hình như là vĩnh cửu.

Trương Tiểu Phàm vẫn bình thường, thậm chí chẳng hề có chút đau lòng, chuẩn bị đón chờ một sự thất bại rất đương nhiên, bỗng dừng, que cời lò trên mặt đất nhúc nhích.

Cỉ thoảng nhẹ thôi, tí ti, hình như vừa thức tỉnh sau một thời gian ngủ sâu rất dài, nó nhúc nhích!

Chương 17

Phó Hội

Sáng hôm đó, trên Đại Trúc Phong, mọi người đều vui mừng phấn khởi, nhất là bọn đệ tử, ai nấy mặt mày tươi rói, tuy có chút căng thẳng, nhưng nỗi vui mừng đã át hết đi.

Trong tất cả mọi người, chỉ có đại sư huynh Tống Đại Nhân, lão nhị Ngô Đại Nghĩa, lão tam Trịnh Đại Lễ và lão tứ Hà Đại Trí là đã từng tham gia kỳ Thất Mạch Hội Võ trước, còn lão ngũ Lữ Đại Tín, lão lục Đỗ Tất Thư đều là các đệ tử mới được Điền Bất Dịch thâu nạp trong vòng mấy chục năm gần đây, thêm Điền Linh Nhi và Trương Tiểu Phàm tuổi còn rất trẻ, thì càng chưa được chứng kiến sự kiện quan trọng một giáp mới diễn ra một lần này bao giờ.

Điền Linh Nhi là cao hứng nhất, nhân lúc cha mẹ đang hoàn tất những chuẩn bị cuối cùng, cứ xoắn lối Tống Đại Nhân vốn nhiều kinh nghiệm, tía lia hỏi không ngừng: "Đại sư huynh, Thất Mạch Hội Võ quả thật có nhiều đồng môn đi như vậy ư?"

Tống Đại Nhân mỉm cười, hiển nhiên là tâm trạng đang rất vui vẻ, đáp: "Không sai, Thất Mạch Hội Võ là sự kiện lớn nhất của phái ta, đồng môn ở các chi phái ai cũng coi nó như đại sự hàng đầu. Những người đại diện lên tỷ thí ai cũng là nhân vật nổi bật xuất chúng, còn cái vẻ tráng lệ lộng lẫy ở đó thì càng không phải nói."

Lúc đó lão tứ Hà Đại Trí đứng một bên nghe thấy, bèn bước lại, khẽ nháy mắt với Điền Linh Nhi, rồi cười: "Tiểu sư muội, muội có chút không rõ, kỳ thực đại sư huynh vẫn có chuyện chưa nói ra hết."

Điền Linh Nhi kêu "á", không để ý đến vẻ kinh ngạc của Tống Đại Nhân, vội hỏi: "Là chuyện gì, tú sư huynh?"

Hà Đại Trí mỉm cười: "Tại nơi diễn ra đại thi hội võ, giữa lớp lớp đồng môn vây quanh dỗ đồng tới hàng trăm, người thắng cuộc đứng trên đài cao tiếng vỗ tay như sấm động, tất nhiên là rất đặc ý rồi, nhưng nếu có vài vị sư muội trẻ tuổi xinh đẹp ở chi phái khác tiến đến tỏ vẻ hoàn toàn bị chinh phục trước đại sư huynh, rồi cất tiếng hoan hô, thế chẳng phải càng là một chuyện sung sướng lớn của đời người ư?" Nói đến đây, y lẩy vẻ mặt đứng đắn nghiêm trang quay sang Tống Đại Nhân, hỏi: "Đại sư huynh, huynh bảo có phải không?"

Khuôn mặt Tống Đại Nhân chợt nhiên đỏ bừng.

Điền Linh Nhi trông thấy, rất lẩy làm lạ, hỏi: "Đại sư huynh, sao bỗng dưng lại đỏ mặt?"

Tống Đại Nhân lắc đầu như con rối, đáp vội vàng: "Không có, không có, ta đâu có đỏ..."

Hà Đại Trí ho một tiếng, thấy xung quanh các sư huynh đệ khác không biết đã xúm cả lại từ khi nào. Mấy người trẻ như Đỗ Tất Thư và Trương Tiểu Phàm thì chưa hiểu mô típ gì, nhưng Ngô Đại Nghĩa và Trịnh Đại Lễ đều đang mỉm cười, Hà Đại Trí bèn cười nói: "Ôi dà, nhị sư huynh và tam sư huynh cũng ở đây, độ này trí nhớ của đệ không được tốt lắm, hình như trong kỳ đại thi lần trước, lúc đại sư huynh thắng liền hai trận tiếp vào vòng thứ ba, có một vị sư muội đồng môn trẻ trung kiều diễm, í, tên là gì quên béng mất..."

Ngô Đại Nghĩa lập tức nối theo: "À, ta nhớ cũng không rõ lắm, nhưng hình như là một vị sư muội đồng môn bên Tiểu Trúc Phong, dung mạo rất là mỹ miều, có điều tên thì..."

Trịnh Đại Lễ vẻ mặt rất tươi, nói: "Tên, thì chúng ta đã quên cả, nhưng trong trận hôm đó người ấy vỗ tay to nhất, lại thêm cái vẻ đầu mày cuối mắt với đại sư huynh, chúng ta đều nhớ rành rành."

"Ồ!"

Lời vừa nói ra, mọi người ồn ào cả lên, Điền Linh Nhi tra khảo trước nhất: "Đại sư huynh, là vị sư tỷ đồng môn nào, lại đối xử tốt với huynh như vậy?"

Tống Đại Nhân lúng ta lúng túng, lườm Hà Đại Trí một cách dữ tợn, rồi cười khan: "Không, làm gì có chuyện ấy, muội đừng nghe tú sư huynh nói bậy. Văn Mẫn sư muội bên Tiểu Trúc Phong chỉ vì kính trọng sư nương mình, mới cỗ vũ chúng ta nhiệt tình hơn một chút mà thôi."

"Á?" Hà Đại Trí lập tức hép lên: "Đại sư huynh, thế thì lạ thật nhỉ, đệ và nhị sư huynh tam sư huynh đều không biết tên họ của người ấy, làm sao huynh lại đọc ngay ra được danh tính người ta? Nói gì thì cũng tại Văn Mẫn sư tỷ đối với đại sư huynh tốt thế kia mà..."

Mọi người cười ầm lên, Tống Đại Nhân tự biết là lõi lời, càng biết là luận về miệng lưỡi thì không sao theo kịp Hà Đại Trí vốn thông minh nhất ở Đại Trúc Phong này, càng nói nhiều càng sai nhiều, lập tức hừ một tiếng, làm mặt đầy, cười khan bảo: "Toàn những người vô tích sự, ha ha, ta đi xem sư phụ sư nương xong xuôi chưa?"

Điền Linh Nhi còn muốn truy vấn, nhưng Tống Đại Nhân chuồn lẹ hơn gió, nháy mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, cô đành nắm lấy Hà Đại Trí, cắp mắt to long lanh đầy háo hức, hỏi: "Tứ sư huynh, huynh nói mau, Văn Mẫn sư tỷ đó rốt cục hình dáng ra sao?"

Hà Đại Trí cười đáp: "Tiểu sư muội, chẳng phải là muội thường cùng sư nương về bên Tiểu Trúc Phong thăm Thủy Nguyệt Đại Sư hay sao, chẳng lẽ từ xưa tới giờ chưa từng gặp qua Văn Mẫn sư tỷ, người ấy là đệ tử đắc ý nhất của Thủy Nguyệt Đại Sư đấy."

Điền Linh Nhi lắc đầu: "Khi muội và mẹ sang Tiểu Trúc Phong đều tìm thẳng đến Thủy Nguyệt Đại Sư, quen biết rất ít sư tỷ đồng môn, huynh nói mau đi!"

Hà Đại Trí cười đáp: "Vội gì, vội gì, hôm nay chúng ta tới chi phái chính Thông Thiên Phong tham gia Thất Mạch Hội Võ, chắc là muội sẽ gặp được người ấy thôi."

Điền Linh Nhi "ô" một tiếng, đảo mắt, tựa hồ nhớ ra điều gì, nói: "Thảo nào vừa sớm đã thấy đại sư huynh hớn ha hớn hở, thì ra là trong lòng đã nuôi sẵn mưu đồ!"

Mọi người ngây ra, rồi sực hiểu, cùng phá lén cười lớn, Điền Linh Nhi cũng cười, những căng thẳng về Thất Mạch Hội Võ theo đó đều tan biến cả. Ánh mắt cô chuyển từ người này sang người khác, thấy ai cũng rạng rỡ, tâm trạng rất tốt. Nhưng khi nhìn đến Trương Tiểu Phàm, lòng bỗng chững lại, Trương Tiểu Phàm tuy cười, nhưng mấy năm thân thiết với nhau giúp Điền Linh Nhi vừa nhìn là nhận ra ngay dáng vẻ hắn có chút lơ đãng.

Nhầm lúc mọi người cười nói ầm ỹ, Điền Linh Nhi rón rén lại bên Trương Tiểu Phàm, khe khẽ hỏi: "Tiểu Phàm, đệ có chuyện gì à?"

Trương Tiểu Phàm ngây người, khoé miệng mấp máy, tay phải vô tình xoa xoa ngực, rốt cục chỉ nói: "Không có đâu, sư tỷ."

Điền Linh Nhi nhín hắn, hỏi thẳng: "Là vật gì, đưa ta xem?"

Trương Tiểu Phàm do dự một lát, lôi từ trong bọc ra một vật đưa cho Điền Linh Nhi, cô ta không xem còn khá, xem rồi thì rất đổi kinh ngạc, kêu lên: "Đệ mang cái que cời đen đúa này bên mình làm gì?"

Trương Tiểu Phàm thấy vẻ mặt Điền Linh Nhi kinh ngạc, pha lẫn chút trách móc, bèn ấp úng đáp: "Sư phụ ân điển, cho đệ đi cùng mở mang kiến thức, đệ tu tập nồng cạn, không có pháp bảo gì, cũng không thể dùng..."

Điền Linh Nhi bỗng nhiên hiểu ra, không nhịn được bèn phá lên cười: "A, ha ha, như vậy đây, đệ định mang cái, cái que cời lò này đi tham dự Thất Mạch Hội Võ? Thanh Vân Môn hơn hai ngàn năm nay, tôi ra lục sư huynh tu luyện pháp bảo xúc xác vốn đã là cổ quái rồi, chẳng ngờ, thật chẳng ngờ, đệ, đệ lại, lại mang cái que cời đi... ha ha ha ha, ta, ta cười chết mất thôi."

Các đệ tử Đại Trúc Phong đứng bên kia thấy Điền Linh Nhi đột nhiên cười phá lên, bèn nhao nhao ùa tới, hỏi rõ sự tình, không nén được cũng lại cười ầm ỹ, Trương Tiểu Phàm nhìn xung quanh sư huynh sư tỷ ai cũng mặt mày hả hê vui vẻ, trong lòng bất giác trào dâng một cơn phẫn nộ.

Cơn phẫn nộ trong đáy lòng hắn phút chốc cũng qua, nhưng quá dữ dội, gần như làm Trương Tiểu Phàm nghẹt thở.

Hắn cúi thấp đầu, nắm chặt thanh cời lò xấu xí, cảm giác lạnh lẽo quen thuộc của nó thấm vào lòng bàn tay.

"Tiểu Phàm." Điền Linh Nhi đột ngột thu nụ cười, nghiêm chỉnh nói: "Xin lỗi đệ."

Trương Tiểu Phàm giật mình, ngưng đầu lên

Điền Linh Nhi nói: "Ta vốn đã muốn cho đệ một thứ bảo bối làm cảnh, để đệ ra ngoài khỏi bị các đồng môn khác chê cười. Nhưng những ngày này mẹ ép ta tu hành dữ quá, ta lại quên mất."

Trương Tiểu Phàm lơ đãng lắc đầu, nói: "Sư tỷ, tỷ chú ý tu hành, không cần phải nghĩ đến đệ."

Điền Linh Nhi vỗ vỗ vai hắn, mỉm cười nói: "Có điều cũng chẳng sao, mọi người đều biết bản lĩnh của đệ rồi, lần này đi là để mở rộng tầm mắt mà thôi." Cô ta hạ thấp giọng: "Nếu có người nào bắt nạt đệ, đệ nhất định phải nói với ta, hừ, ta sẽ lập tức vì đệ mà ra mặt."

Trương Tiểu Phàm nhìn ánh mắt thân thiết của sư tỷ, không hoài nghi chút nào về lời hứa của nàng, thậm chí thiện ý của tất cả mọi người trong lúc nói cười, hắn đều cảm thấy. Nhưng mà, nhưng mà, là tình cảm gì lại dào dạt lên như thế, là ngọn lửa nào đang hừng hực cháy trong tim, đến nỗi gần như làm hắn không còn thở được?

Điền Linh Nhi vẫn cười hi hi, vỗ vai tiểu sư đệ mà cô yêu quý nhất, khe khẽ nói: "Bảo cho đệ biết, trên Thông Thiên Phong rất nhiều nơi thú vị, lần này tới nơi chúng ta lén chạy đi chơi, nhé?"

Trương Tiểu Phàm thấy dung nhan mỹ lệ láy động trước mắt, bỗng nhiên không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, hắn cúi đầu, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, cũng rất phiền não, tâm sự thiếu niên, phảng phất trăm mối cảm xúc, khe khẽ đáp: "Vâng, sư tỷ."

Điền Linh Nhi tươi mặt mỉm cười, chợt nghe tiếng Hà Đại Trí sau lưng nói: "Sư phụ và sư nương đến."

Mọi người quay mình lại, thấy từ trong Thủ Tĩnh Đường, Điền Bất Dịch và Tô Như đi ra. Điền Bất Dịch toàn thân mặc trang bào màu thiên thanh, khí độ trang nghiêm, nếu không phải thân hình hơi thấp một chút, bụng lại hơi to một chút, thì đúng là có khí phái tông sư khiến người ta phải kính ngưỡng. Còn Tô Như thì nhìn mà loá mắt, vẫn dáng điệu và tư thái hơn người, hôm nay bà khoác tấm áo dài lục nhạt, trên đầu cài ngọc chạm hình hoa, kim thoa, hàng mi dỗi phẫn, làn da mõi đồng, ánh mắt như nước, bờ môi hàm tiếu, quả thật là khuynh đảo chúng sinh.

Tống Đại Nhân đi phía sau họ, gương mặt trang nghiêm. Bọn sứ đệ vừa nhìn thấy y, ai nấy trên mặt đều không thể giữ được sự ngay ngắn, có vẻ kỳ quái như cười mà không phải cười. Sau lưng Tống Đại Nhân là con chó vàng và con khỉ xám. Tiểu Hồi bấy giờ dường như đã quen với việc ngồi trên lưng Đại Hoàng, lúc này thấy Trương Tiểu Phàm đứng ở đằng trước, nó bèn kêu lên mấy tiếng chí chí chí chí, từ trên lưng Đại Hoàng tụt phắt xuống, chạy đến chỗ Trương Tiểu Phàm, lọ mọ trèo lên vai hắn.

Điền Bất Dịch nhìn bọn đệ tử, gật gật đầu, nói: "Đi thôi." rồi lão phất tay phải, dẫn kiềm quyết, một luồng ánh đỏ loé sáng, thanh tiên kiềm Xích Linh nổi danh bấy lâu vút lên, xích quang rọi xa vạn dặm, đúng là tiên gia chí bảo. Điền Bất Dịch đang định đạp lên trước, bỗng nhiên ống quần bị kéo lại, lão quay đầu nhìn, thì ra là bị Đại Hoàng ngoạm chặt lấy, con chó vàng lão nuôi từ nhỏ tới lớn cứ lắc đầu, mồm ư ử (vì đang ngoạm ống quần) rên mãi không ngừng, đuôi thì ngoáy tí, hai con mắt không hề chớp, nhìn thẳng vào Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch do dự một lát, miệng lẩm bẩm gì không rõ, nhưng vẫn phất tay áo, cuốn Đại Hoàng lại, rồi chớp mình lên thanh Xích Linh, gọi Tô Như, phá không đi trước.

Tô Như lắc đầu khẽ cười, nói với mọi người. "Các con cũng đi luôn nhé." Ngừng một chút, lại nói với Tống Đại Nhân: "Đại Nhân, Tiểu Phàm tu vi chưa đủ, con đưa y theo."

Tống Đại Nhân gật đầu: "Vâng."

Tô Như gật gật đầu, không rõ động tác ra sao, rồi một luồng sáng màu lục nhạt chớp nháng, phản phất như màu áo, đưa bà vợt lên giữa trời xanh, hướng theo đạo xích quang của Điền Bất Dịch mà đi.

Trong các đệ tử của Đại Trúc Phong, có Ngô Đại Nghĩa, Trịnh Đại Lễ và Lữ Đại Tín tu hành chưa tới tầng thứ tư, không thể khu ngự pháp bảo. Lúc ấy Tống Đại Nhân đi về phía Trương Tiểu Phàm, còn lại Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thư và Điền Linh Nhi cứ một người kèm một người khác, ai nấy lên đường. Pháp bảo của Điền Linh Nhi là Hổ Phách Chu Lăng, của Hà Đại Trí là Giang Sơn Bút, rất phù hợp với niềm yêu thích sách vở của y, buồn cười nhất là pháp bảo xúc xắc của Đỗ Tất Thư, vừa mới vút lên, bạch quang loé sáng, ba hạt xúc xắc xoay tít rồi phình lớn gấp mười lần, quay mãi giữa không trung, các chấm số luân phiên xuất hiện, nếu luận về dụng cụ đánh bạc trong thiên hạ, không thể có loại nào sánh bằng.

Lão ngũ Lữ Đại Tín dè dặt tiến lên nhìn kỹ, nhăn nhó nói với Đỗ Tất Thư: "Lão lục, cái vật này của đệ chắc không đến nỗi rớt từ trên trời xuống đây chứ?"

Đỗ Tất Thư vuốt lông mày, tinh nghịch bảo: "Ngũ sư huynh, hay là chúng ta đánh cược, nếu nó rớt thì coi như huynh thắng, đệ sẽ..."

Lữ Đại Tín xì một cái: "Thế thì huynh đâu dám thắc ván cược này?"

Đỗ Tất Thư ngẩn ra, nói: "Cũng đúng!"

Tống Đại Nhân đi đến trước mặt Trương Tiểu Phàm, mỉm cười hỏi: "Tiểu Phàm, đệ chuẩn bị xong chưa?"

Trương Tiểu Phàm toan gật đầu, thốt nhiên Tiểu Hồi trên vai kêu ré lên, hai người cùng ngạc nhiên, lại thấy Tiểu Hồi một lúc thì chỉ chỉ tay lên trời, một lúc lại quay sang Trương Tiểu Phàm tự chỉ chỉ vào mình, Trương Tiểu Phàm ngây người, hỏi: "Mày cũng muốn đi?"

Tiểu Hồi lập tức cười toé miêng, Trương Tiểu Phàm do dự một lát, nhìn Tống Đại Nhân, Tống Đại Nhân nghĩ ngợi, rồi cười: "Đằng nào sư phụ cũng đã mang Đại Hoàng đi rồi, chúng ta đưa Tiểu Hồi theo vậy."

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ gật đầu, Tiểu Hồi còn mừng rỡ hơn.

Tống Đại Nhân quay lại nói với những người khác: "Chúng ta cũng đi thôi, nếu không, đến muộn sư phụ lại mắng đấy." Mọi người ứng tiếng, ai nấy đều ngự lên pháp bảo đi, Điền Linh Nhi trước lúc xuất phát còn lại bên mình Trương Tiểu Phàm dặn: "Cẩn thận nhé, phải ôm chặt sư huynh đó."

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nói: "Biết rồi, sư tỷ."

Điền Linh Nhi khẽ cười với hắn, dẫn pháp quyết, Hổ Phách Chu Lăng nổi ráng tà, phá không lướt đi. Tống Đại Nhân cũng rút pháp bảo của mình là tiên kiếm Thập Hổ ra. Y là đại đệ tử của Đại Trúc Phong, tuy các sư đệ tu luyện nhiều loại pháp bảo khác nhau, nhưng y vẫn tu luyện tiên kiếm. Thập Hổ Kiếm toàn một màu vàng, dài bốn thước, rộng bằng ba ngón tay, về kích thước thì tương đối lớn trong các loại tiên kiếm, đáng tiếc là uy lực của nó không tương xứng với kích thước ấy.

Tống Đại Nhân kéo Trương Tiểu Phàm cùng lên, Trương Tiểu Phàm trước đây đã có kinh nghiệm cưỡi trên Hổ Phách Chu Lăng của Điền Linh Nhi, hắn đặt chân lên Thập Hổ, nó hơi trtru xuồng, rồi cân bằng lại ngay, hắn không còn kinh hoảng quá, nhưng Tiểu Hồi thì khác, nó ôm chặt lấy đầu Trương Tiểu Phàm.

Tống Đại Nhân hơi mỉm cười, nói: "Tiểu sư đệ, chúng ta đi nào." Nói đoạn, tay phải trả pháp quyết lên trời, Thập Hổ phát tiếng rung khe khẽ, thanh kiếm vốn đang lơ lửng ngang mặt đất vụt bật cao lên ba thước, Trương Tiểu Phàm bất giác giữ chặt lấy Tống Đại Nhân.

Lúc ấy, một cơn gió núi lùa tới, Thập Hổ từ từ hướng mũi kiếm chẽch lên, khi nó nghiêng khoảng bảy mươi độ, Trương Tiểu Phàm hoàn toàn phải dựa sát ôm chặt

lấy Tống Đại Nhân mới không bị rớt xuống đất, một tiếng gió rít vang, Thập Hổ vọt thẳng lên trời.

Trương Tiểu Phàm đứng trên tiên kiếm, tay ôm đại sư huynh, lòng tuy hồi hộp, nhưng bất luận thế nào cũng không nỡ nhắm mắt lại. Chỉ thấy núi non xanh tươi nơi Đại Trúc Phong cách mình mỗi lúc một xa, hốt nhiên trước mặt loá sáng, họ xuyên vào một dải mây trắng mênh mang, dày đặc, không nhìn rõ gì nữa cả.

Lúc ấy trên-dưới, trước-sau đều là mây trắng bồng bềnh, gió lớn rú gào không ngừng, thân hình Trương Tiểu Phàm hơi run rẩy, phần vì căng thẳng, phần vì xúc động. Đẹp mây trắng giữa trời xanh, cứ như là giấc mộng cõi nào!

Mây ngập mênh mang, chẳng biết đã đi được bao lâu, chính vào lúc Trương Tiểu Phàm đang dần bình tĩnh lại, bỗng dương thêm một phen kinh ngạc, Thập Hổ tiên kiếm giữa tiếng rít phá không lạnh lùng, vọt ra khỏi biển mây mù.

Trời bao la như đại dương úp ngược, xanh trong thuần khiết, vô cùng vô tận, hùng vĩ tráng quan. Khi vọt ra khỏi biển mây mù, thấy mây trắng tuột khỏi chân như bọt nước, quyến luyến trải dài mãi theo đà lướt, lại như sóng nhỏ, gợn lên giữa từng không.

Trời trong trẻo như vừa được gội rửa, Thập Hổ tiên kiếm vọt lên, đến độ cao cách biển mây mênh mang dưới chân chừng ba trăm trượng, Tống Đại Nhân mới giữ thân kiếm theo phuong ngang, nhắm thẳng hướng Thông Thiên Phong lướt tới.

Nơi xa, một ngọn núi cao ngập, không, một ngọn núi hùng vĩ cao ngập trong mây, ngạo nhiên sừng sững. Ở đó mây trắng thấp thoáng, vắng vắng có tiếng chuông ngân nga giữa trời đất. Thông Thiên Phong, đúng là ngọn thông đến thanh thiên.

Trương Tiểu Phàm nín thở, phóng mắt nhìn, dưới bầu trời xanh vô tận, bên ngọn núi hùng vĩ, vẫn vút bay lượn vô số vệt sáng nhiều màu sắc, càng đến gần Thông Thiên Phong, càng thấy những vệt sáng ấy dày đặc.

Trương Tiểu Phàm biết đó đều là pháp bảo do các đệ tử Thanh Vân Môn khu dụng, vì pháp bảo phân theo ngũ hành nên sinh ra nhiều màu sắc khác nhau, trông rực rỡ rất đẹp. Những vệt sáng như mưa đá màu, chảy ào ào về phía ngọn núi, cảnh tượng thật tráng lệ. Họ và Thập Hổ tiên kiếm, cũng nhanh chóng hòa vào dòng màu rực rỡ này.

Kèm theo tiếng rít, Tống Đại Nhân cùng Trương Tiểu Phàm ngự kiếm hạ xuống một quảng trường rất lớn. Vừa chạm đất, con khỉ Tiểu Hồi đã nghiêng đồng ngó tây, rồi tụt khỏi vai Trương Tiểu Phàm, đi tới đi lui trên quảng trường, tỏ vẻ cao hứng. Trương Tiểu Phàm mặc kệ nó, phóng mắt nhìn, thấy nơi đây lan can bạch ngọc, tiên khí phảng phất, giữa quảng trường có chín cái đỉnh đồng lớn, xếp thành ba hàng, mỗi hàng ba cái. Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, nơi này rất nhiều mây, mây phủ quanh mỗi bước đi, khiến người ta có cảm giác như mình là tiên vây.

Trương Tiểu Phàm ngắm cảnh, cảm thấy rất quen mắt, sự nhớ ra đây là Vân Hải thuộc Thanh Vân Lục Cảnh mà hắn đã từng đến trong ngày đầu lên núi Thanh Vân. Năm năm không gặp, nơi này vẫn như xưa, chẳng thay đổi gì, chỉ có điều cái vẻ mỹ lệ mơ màng ấy, hôm nay so với năm năm về trước thì náo nhiệt hơn nhiều.

Trên quảng trường lúc này sôi động vô cùng, những đệ tử đến tham dự Thất Mạch Hội Võ xưa nay chắc là dùng nơi này để tạm nghỉ chân, nhìn ra xa, thấy nhấp nhô toàn là đầu người, dễ phải có đến hàng trăm. Những người đứng nơi đây, phần lớn đều khoác trang phục Thanh Vân Môn, đạo có tục có, nam có nữ có, trong đó lớp trẻ tuổi tương đối nhiều, anh khí dào dạt, có thể thấy mấy năm nay Thanh Vân Môn rất chú ý gây dựng sự nghiệp, đã cất công bồi dưỡng đệ tử mới.

Quảng trường tụ tập hàng trăm người mà xem ra vẫn rất rộng rãi. Tống Đại Nhân đưa mắt ngó quanh, chợt nghe đằng xa có tiếng gọi trong trẻo: "Đại sư huynh, bọn muội ở đây này."

Tống Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm nhìn về phía ấy, thì thấy mấy người của Đại Trúc Phong, người vừa cất tiếng gọi là Điền Linh Nhi, đứng bên một cái đỉnh đồng lớn giữa quảng trường, đang giơ tay vẫy.

Tống Đại Nhân đáp lời, cùng Trương Tiểu Phàm đi lại. Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa ngó bốn xung quanh, thấy đệ tử của các chi phái khác túm năm tụm ba thành từng nhóm, trông đều rạng rỡ và sôi nổi bàn tán, xem ra chẳng có ai lại không tràn ngập hi vọng về đại thí Thất Mạch Hội Võ sắp diễn ra.

Họ đi đến nơi, Hà Đại Trí đứng sau lưng Điền Linh Nhi cất tiếng hỏi trước: "Đại sư huynh, đi đường ổn cả chứ?"

Tống Đại Nhân mỉm cười đáp: "Đến đây đâu phải lần đầu, còn có thể có chuyện gì được?"

Điền Linh Nhi liếc Trương Tiểu Phàm, cười hỏi: "Tiểu Phàm, cảnh sắc trên đường có đẹp không?"

Trương Tiểu Phàm hồi tưởng lại cảnh sắc tráng lệ đẹp mắt động lòng trên trời lúc nãy, thật thà đáp "Đẹp cực kỳ."

Điền Linh Nhi cười hi hi, vỗ vai hắn bảo: "Sau này đệ cố gắng lên một chút, đợi luyện xong pháp bảo có thể đằng không mà đi, đệ hãy tự mình bay trên trời cao xanh mà xem cho thoả."

Trương Tiểu Phàm không nói, nhưng mặt lộ nét cười, gật đầu thật mạnh.

Tống Đại Nhân nhìn xung quanh, hỏi Hà Đại Trí: "Tứ sư đệ, sư phụ sư nương đâu nhỉ?"

Hà Đại Trí đáp: "Mấy người bọn đệ theo sư phụ sư nương đến đây, thì đạo huynh lo việc tiếp tân của chi phái chính đã đưa sư phụ sư nương lên Ngọc Thanh Quán

rồi, nói là thủ toạ trưởng lão của bảy chi phái gặp mặt trước một chút, cuối cùng sẽ thương nghị chi tiết về kỳ đại thí năm nay. Sư phụ dặn chúng ta chờ ở đây."

Tống Đại Nhân khẽ gật đầu, rồi vẫy vẫy tay, gọi bọn sư đệ đến gần, nhìn khắp bốn xung quanh, thấp giọng khẽ bảo: "Ta thấy các chi phái khác có rất nhiều sư huynh đệ lạ mặt, các đệ hãy lại đây một lát, xem xem có tin tức gì không?"

Hà Đại Trí lắc lắc đầu, nói: "Đệ cũng có cảm giác như vậy, xem ra các chi phái đồng môn mấy năm nay thu nạp không ít người mới."

Lão nhị Ngô Đại Nghĩa nhìn quanh, nói: "Người mới thì không ít, nhưng ta đoán đến mai thương đài tỷ thí, phần lớn vẫn là những sư huynh đệ đã tu tập tinh thâm trước đây, thêm nữa về mặt kinh nghiệm thì bọn họ vẫn..."

Tống Đại Nhân thốt nhiên thở dài, nói: "Nhị sư đệ, chưa chắc đâu, đệ còn nhớ Lâm Kinh Vũ đệ tử trẻ tuổi của Long Thủ Phong đến truyền tin hai năm về trước không?"

Ngoại Nghĩa sững sờ, rồi trầm lặng hẳn, mọi người nhìn nhau, đều không nói gì, chỉ có Trương Tiểu Phàm trong lòng chợt trào lên một thứ tình cảm phức tạp, tựa như vui mừng, tựa như ngưỡng mộ, lại phảng phất chút đố kỵ nữa.

"Gã đó tính làm quái gì?" bỗng nhiên một giọng lạnh lẽo vang lên.

Mọi người kinh ngạc, nhìn ra thì chính là Điền Linh Nhi, chỉ thấy khuôn mặt kiều diễm hơi ửng đỏ, đôi mắt đẹp tròn tròn, giọng nói thì hàn học: "Y không đến tham dự lần tỷ thí này thì thôi, nếu dám đến, tốt nhất gọi y đến gặp muội, lúc đó muội sẽ cùng y tranh phân thắng bại!"

Ai nấy nhìn nhau ngơ ngác, lão lục Đỗ Tất Thư xưa nay tinh nhanh, phản ứng mau lẹ, liền cười bảo: "Tiểu sư muội nói đúng lắm, nếu mà vừa khéo gặp nhau, ha ha, các vị sư huynh, hay là chúng ta đánh cược, xem ai thắng ai thua..."

"Đi đi đi!" lão ngũ Lữ Đại Tín đứng bên cạnh y giơ chân đá cho một cái.

Tống Đại Nhân cười mỉm môi một lúc, đang định nói, chợt nghe sau lưng tiếng ho khẽ, rồi một giọng con gái nhẹ nhàng cất lên: "Tống sư huynh, lâu lắm rồi không gặp."

Tống Đại Nhân vội như bị giáng một đòn chí tử.

Chương 18

Tương Phùng

Tống Đại Nhân sững sờ, thanh âm này vương vấn bên tai, khác nào tiếng nhạc tiên, giây lát sau y như tỉnh từ cõi mộng, vọt quay mình lại, thấy sau lưng có năm, sáu người con gái, trông phục sức thì chính là môn hạ của Tiểu Trúc Phong, chi phái từ xưa tới nay chỉ thu nạp nữ đệ tử.

Người sắp hàng đầu trong bọn họ là một nữ nhân mỹ miều mặt trái xoan, tóc mềm như mây, da mịn như tuyết, khoé miệng gắn một nét cười dịu dàng. Trương

Tiểu Phàm nhìn cô ta, đang định ngoảnh đầu lại hỏi xem là vị sư tỷ đồng môn của chi phái nào, ai ngờ vừa quay lại, là thấy từ Ngô Đại Nghĩa đến Trịnh Đại Lễ, lại cả Hà Đại Trí, ai nấy trên mặt đều đang cười một kiểu rất nguy hiểm. Hắn sực nhớ, lại xem dáng điệu Tống Đại Nhân, thấy vị đại sư huynh ngày thường vẫn tinh anh tài giỏi bây giờ đang đờ ra cười một cách rất ngốc nghếch, tựa như chẳng biết nói gì cả vậy. Hắn nghĩ ngợi một lúc bèn đoán ra ngay thân phận của nữ nhân này.

Quả nhiên, bọn Hà Đại Trí đứng bên đang đợi để xem kịch hay, ai ngờ Tống Đại Nhân thình lình rơi vào cảnh giới si dại, cái bộ dạng ngớ ngẩn không chỉ khiến chúng đệ tử Đại Trúc Phong không chịu nổi, mà đến mấy vị nữ đệ tử của Tiểu Trúc Phong đang đứng đối diện cũng che miệng cười thầm. Nữ nhân mỹ miều đứng trước mặt Tống Đại Nhân mặt hơi ửng đỏ, khe khẽ gọi: "Tống sư huynh."

Tống Đại Nhân chẳng phản ứng gì hết, Hà Đại Trí sút ruột phải lên tiếng: "Ha ha, Văn Mẫn sư tỷ, hai bên cũng đã nhiều năm không gặp rồi, gần đây vẫn tốt chứ?"

Đôi mắt đẹp của Văn Mẫn đưa sang thân hình gầy đét đó một lúc, rồi mỉm cười: "Vị này là Hà Đại Trí Hà sư huynh?"

Hà Đại Trí gật đầu lia lịa, đáp: "Chính là tại hạ, Văn sư tỷ trí nhớ tốt quá, hai bên chỉ gặp nhau một lần vào một giáp trước đây, thế mà vẫn nhớ ra tại hạ, quả thực là làm tại hạ ngạc nhiên."

Văn Mẫn mỉm cười nói: "Hà sư huynh lần trước khi tỷ thí, đã ra sức kháng địch, đại hiển thân thủ, ta tất nhiên là nhớ chứ."

Hà Đại Trí đỏ mặt, kỳ Thất Mạch Hội Võ trước, ngay trong vòng tỷ thí đầu tiên y đã gặp phải một tay cao thủ bên chi phái chính Thông Thiên Phong, tuy đã dốc toàn lực, vẫn bại trận, có điều y là người tinh nhanh, bèn cười ngay: "Những chuyện xưa năm cũ, không nhắc cũng được, tiểu đệ tu vi thô thiển, so với Văn Mẫn sư tỷ, lại cả đại sư huynh bọn đệ đây, thì kém rất xa. Nói đến mới nhớ, từ sau kỳ đại thi lần trước, đại sư huynh vẫn thường hoài niệm đến sư tỷ."

Văn Mẫn hơi đỏ mặt, nhưng không đáp lời, chỉ dùng khoé mắt liếc Tống Đại Nhân, có điều mấy vị sư muội trẻ trung sau lưng cô ta thì đã bật cười. Tống Đại Nhân một đại hán thô hào, giờ phút này bối rối y hết một thiếu niên e thẹn, vội vàng lập bập mấy tiếng: "Không, không có, ta đâu có thường..."

"Cái gì?" Y chưa nói dứt lời, đã bị mấy nữ nhân trẻ tuổi đứng sau Văn Mẫn cắt ngang: "Thế huynh không hề nhớ tới Văn Mẫn sư tỷ của chúng tôi ư?"

Tống Đại Nhân giật thót, len lén liếc mắt ngó Văn Mẫn, chỉ thấy Văn Mẫn đang nghiêm nghị nhìn y, đôi mắt đẹp chăm chắm không chớp. Y cuống lên, vọt miệng đáp: "Không, không phải, ta có nhớ chứ..."

"Ha!"

Tất thảy mọi người của Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong đều phá lén cười, nhất là mấy nữ nhân trẻ tuổi sau lưng Văn Mẫn, cười điếc cả tai, làm cho đệ tử các chi phái khác đứng gần đấy cũng phải quay lại nhìn nhìn.

Hà Đại Trí đợi tiếng cười hơi ngót, nghiêm túc nói với mấy nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong: "Các vị sư tỷ, kỳ thực ý của đại sư huynh chúng tôi là như thế này, y không phải không hoài niệm đến Văn Mẫn sư tỷ, nhưng cũng không phải là thường..."

"Thế thì là cái gì?" Một nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong cao giọng cười hỏi.

Hà Đại Trí liếc nhìn cô ta, mỉm cười nói: "Y cứ mỗi khắc lại nhớ đến Văn sư tỷ một lần, cứ mỗi khắc lại nhẩm tên sư tỷ một lần, vì vậy mới nói không phải là thường."

Mọi người cười to, Tống Đại Nhân lườm Hà Đại Trí một cách dữ tợn, rồi mắt lại liếc sang Văn Mẫn, chỉ thấy khoé miệng nàng ẩn nấp cười, mà dường như không có chút tức giận nào hết, trong lòng bất giác ngãm ngầm hoan hỉ, miệng lúng búng: "Văn sư muội, bọn chúng thích nói đùa lăm, muội, muội đừng để ý."

Văn Mẫn cười mất một lúc, rồi quay đầu lại ngăn cái đám sư muội đang cười đến rung hết cả hoa lá, sau đó nhìn Tống Đại Nhân thật sâu, hỏi: "Thế trong lòng huynh thì nghĩ sao?"

Tống Đại Nhân nhăn nhó, miệng lúng búng ta, ta, ta mấy tiếng, nhưng không thốt được lời nào, nhìn bộ dạng hắn, mấy nữ nhân kia không nhịn được lại cười phá lên. Văn Mẫn lắc lắc đầu, trừngh mắt một cái, rồi không đếm xỉa gì đến y nữa, đi đến trước mặt Điền Linh Nhi, kéo bàn tay trắng như ngọc, chăm chú nhìn cô ta, hỏi: "Muội là Linh Nhi sư muội phải không?"

Điền Linh Nhi lật lùng nói: "Phải ạ. Văn sư tỷ làm sao biết muội?"

Văn Mẫn cười đáp: "Muội thường cùng Tô Như Tô sư thúc lên Tiểu Trúc Phong bọn ta thăm sư phụ, ta đã biết muội từ lâu rồi. May mắn không gặp, thật là càng lớn càng đẹp quá."

Điền Linh Nhi nắm tay Văn Mẫn, cười nói: "Đâu có, muội làm sao mà sánh được với dung mạo như hoa của Văn Mẫn sư tỷ," nói đến đây, cô ta thấp giọng xích gần lên khe khẽ bảo: "Đại sư huynh của muội vì Văn sư tỷ mà điên đảo hết cả thân hồn rồi."

Văn Mẫn liếc Tống Đại Nhân, Tống Đại Nhân lập tức nở nụ cười ngắn, cô ta lắc lắc đầu, thì thào: "Đại sư huynh kia của muội, đầu óc thật như khúc gỗ."

Điền Linh Nhi phì cười, cảm thấy tiếc là mình gặp vị Văn Mẫn sư tỷ này hơi muộn, lập tức khe khẽ kéo Văn Mẫn, cùng cô ta đi vào giữa đám nữ đệ tử của Tiểu Trúc Phong kia, lào xào nói chuyện một lúc, giây lát đã thấy thân thuộc vô cùng, tiếng nói tiếng cười thi thoảng từ trong đám con gái ấy vang ra, để mặc bọn Tống Đại Nhân ở đằng này.

Tống Đại Nhân đứng một bên, những muôn chạy lên trước nói chuyện với Văn Mẫn, nhưng nhất thời không biết mở miệng làm sao, đành đứng nguyên tại chỗ. Đứng nói người khác, đến cả Trương Tiểu Phàm chứng kiến từ đầu tới cuối, cũng phải lắc đầu.

Đúng lúc ấy, Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy Đỗ Tất Thư bên cạnh kêu "í" một tiếng, nói: "Lại đến bao nhiêu là người nữa này."

Trương Tiểu Phàm thấy lạ, ngoảnh mặt lại nhìn, cả người bỗng chấn động. Chỉ thấy từ xa đi lại một toán đông, đâu như ba mươi mấy người, ai nấy đều khoác bạch y, anh khí ngồi ngợi, nói là nghênh ngang tự đắc cũng không quá. Có điều mấy người đi đầu thì khí độ bất phàm, đặc biệt là người trước nhất, bạch y như tuyết, tuấn dật tiêu sái, không phải là Tề Hạo đó thì còn là ai nữa?

Tề Hạo!

Trương Tiểu Phàm nhìn chăm chăm đám người đang đi tới, trong lòng cứ lặp đi lặp lại cái tên ấy, cùng lúc nghe thấy từ sư huynh Hà Đại Trí bên cạnh chợt nhiên cười, rồi khẽ nói: "Long Thủ Phong quả nhiên nhiều người đông sức."

Tề Hạo lúc ấy cũng nhìn thấy mấy người bên Đại Trúc Phong, lập tức đi lại, mọi người sau lưng y cũng bước theo. Đến nơi, y cung tay hướng về Tống Đại Nhân cười: "Tống sư huynh, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Tống Đại Nhân không dám chậm trễ, vội đáp lễ: "Tề sư huynh, huynh cũng đến rồi, lần đại thí này không biết huynh có tham gia không?"

Tề Hạo cười nói: "Tiểu đệ vốn không muốn, có điều gia sư cho rằng tiểu đệ tu hành vẫn còn cần cọ xát, lệnh cho phải tham gia, vì vậy đành mặt dày mà chiếm lấy một chỗ trong danh ngạch của bản chi phái."

Tống Đại Nhân gật đầu cười: "Như vậy thì tốt quá, nhân tài như Tề sư huynh, người thắng cuộc lần này chẳng là huynh thì còn là ai nữa."

Tề Hạo lắc đầu lia lịa, khiêm tốn đáp: "Đâu có đâu có, Tống sư huynh quá khen rồi."

Hai người bọn họ cứ nói mãi những câu khách sáo, Trương Tiểu Phàm mở to mắt tìm kiếm sau lưng Tề Hạo, quả nhiên chỉ giây lát sau, trông thấy Lâm Kinh Vũ cũng đang đưa mắt quét tới quét lui, hiển nhiên cũng đang tìm kiếm cái gì. Ánh mắt hai người gặp nhau, vui mừng hết sức, liền cùng chạy ra, người nọ nắm chặt tay người kia, dường như có cả ngàn lời vạn lời, nhưng nhất thời không sao thoát được.

Lâu lắc, Lâm Kinh Vũ mới hỏi: "Tiểu Phàm, mi có tham dự lần đại thí này không?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, cười: "Có, sư phụ đối với ta rất tốt, khai ân cho ta tham gia, mi thì sao?"

Lâm Kinh Vũ đáp: "Ta cũng có tham gia, hù, lão sư phụ lùn ấy của mi thì có cái gì tốt, hai năm trước ta đến đây, lão đối xử với mi..."

Trương Tiểu Phàm vội vàng gạt: "Không, ngày thường người không như thế đâu, hôm đó vì người giận quá."

Lâm Kinh Vũ hiể̄m hoi lắm mới gă̄p lại đư̄c bạn thân, khō̄ng muō̄n vì mă̄y cái đē̄ tài vō̄ vị này mà làm hỏng tâm trạng của cả hai. Bèn lảng sang chuyện khác, cười nói: "Gă̄ tiểu tử mi, hai nă̄m khō̄ng gă̄p, đă̄ cao thē̄ này rồi kia à?"

Trương Tiểu Phà̄m đă̄m gă̄ một cái, cười mă̄ng: "Sao, mi thì có thē̄ lớn, ta lại khō̄ng đư̄c phép cao à?"

Lâm Kinh Vũ cười to, hai người đứng sang một bên nói chuyện riēng, lần này chă̄ng có sự trưở̄ng nào ở cạnh cả, chuyện gì cũng nói đư̄c ra một cách thō̄ng khoái, chă̄ng ai đē̄ ý. Nhưng trong lúc nói chuyện, Trương Tiểu Phà̄m vô tình quay đầu lại nhìn, thấy Tề Hạo khō̄ng biết đă̄ trông thấy đám con gái trong ấy có Điền Linh Nhi và Văn Mǎn từ lúc nào, đang đi sang để chào, bỗng nhiên tim hă̄n nhói lên, sắc mặt cũng biến hă̄n.

Lâm Kinh Vũ nhận thấy, kinh ngạc: "Sao vậy, Tiểu Phà̄m?"

Trương Tiểu Phà̄m lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười đáp: "Khō̄ng sao." Tuy nói như vậy, nhưng mắt hă̄n vẫn nhìn về phía Tề Hạo.

Tề Hạo lúc này đã tới trước mặt Điền Linh Nhi và Văn Mǎn, trước tiên y cười chào Điền Linh Nhi, rồi hỏi: "Điền sư muội, còn nhớ ta không?"

Điền Linh Nhi vốn vẫn cao hứng nói chuyện sôi nổi nă̄y giờ với Văn Mǎn và đám con gái bên Tiểu Trúc Phong, lúc này chợt thấy Tề Hạo thinh lình xuất hiện, chă̄ng hiểu tại sao, mặt hồng lên, tiếng nói cũng nhỏ dịu hă̄n đi: "Có, chào Tề sư huynh."

Từ đă̄ng xa nhìn lại, khuôn mặt thanh lệ của Điền Linh Nhi khẽ ửng hồng, cặp mắt to long lanh chớp đẹp như mộng. Dung nhan mỹ miêu ấy ánh vào tận đôi mắt ở mãi đă̄ng xa của Trương Tiểu Phà̄m, như dao cắt xuống, đau tận đáy con tim.

"Tiểu Phà̄m, mi sao thē̄, làm sao mà sắc mặt tự nhiên tră̄ng bợt ra thē̄?" Lâm Kinh Vũ khō̄ng hiểu chuyện gì, sốt sắng hỏi: "Hay là bệnh rồi?"

"Khō̄ng, khō̄ng sao, ta ră̄t khoẻ." Trương Tiểu Phà̄m lầm bầm đáp.

Ở đă̄ng kia, Văn Mǎn tâm tư rất bén nhạy, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Điền Linh Nhi, trong lòng đã phă̄n nào hiểu rõ, bèn nói với Tề Hạo: "Tề sư huynh, làm sao mà huynh chỉ nhận ra Điền sư muội, trong mắt chă̄ng có tỷ muội nào của Tiểu Trúc Phong hả?"

Nghe cô ta nói vậy, đám con gái sau lưng đều cười phá lên, Tề Hạo vội vàng đáp: "Văn sư tỷ nói gì vậy, ta nào dám thò ơ với các vị sư tỷ của Tiểu Trúc Phong?"

Văn Mǎn cười nhẹ, hỏi: "Tề sư huynh lần này lại tham dự Thất Mạch Hội Võ, tất là đặt mục tiêu rất cao?"

Tề Hạo mắt chớp tinh quang, nói: "Văn sư tỷ trong đại thí lần trước, qua liền ba cửa, đă̄ng tiếc lại bại dưới tay Tiêu Dật Tài sư huynh bên chi phái chính, làm người ta phải tiếc nuối. Trải qua một giáp tinh tu, lại đư̄c Thủy Nguyệt Đại Sư

hết lòng dịu dắt, hôm nay với thân phận đệ nhất cao thủ của Tiểu Trúc Phong, chắc cũng đang nhắm tới vòng hoa danh dự của kỳ đại thí này."

Văn Mẫn mỉm cười: "Không dám, không dám, ta nào dám tranh với Tề sư huynh, mà đệ nhất cao thủ Tiểu Trúc Phong, danh xưng này ta thật đảm đương không nổi."

Tề Hạo chau mày: "Văn sư tỷ khách khí quá rồi..."

Văn Mẫn cười đáp: "Không đâu, gia sư Thủy Nguyệt Đại Sư học cứu thiên nhân, ta tư chất ngu độn, không lãnh hội được chút chân truyền nào của lão nhân gia người, bản chi phái còn một tý muội kỳ tài khác, Tề sư huynh nên thận trọng."

Tề Hạo mắt rực lên, nhưng vẫn mỉm cười: "Thế thì càng tốt, người khiến Văn sư tỷ cam bái hạ phong, nhất định cũng là một kỳ tài bất thế xuất, tiểu đệ thật muốn sớm được kiến thức."

Văn Mẫn cười khẽ, gật đầu làm hiệu, không nói thêm nữa, kéo Điền Linh Nhi từ nãy đến giờ không chú ý lầm đến câu chuyện đi sang một bên.

Đúng lúc đó, bỗng văng lại một tiếng hú, to như tiếng sấm, chấn động cả quảng trường. Mấy trăm đệ tử Thanh Vân Môn đều ngưng đầu nhìn, chỉ thấy một lằn chớp đỏ bắn xuống, trong nháy mắt dừng lại ngay trên đầu, một thanh kiếm hồng sắc tán phát tiên khí, lơ lửng giữa không trung, đứng trên nó là một đạo sỹ Thông Thiên Phong, cất tiếng sang sảng nói với đệ tử các chi phái đang đứng trên quảng trường:

"Chư vị sư huynh, chưởng môn chân nhân và các vị thủ toạ có lệnh, mời các vị sư huynh tham dự đại thí Thất Mạch Hội Võ lên Ngọc Thanh Điện nói chuyện."

Gió núi thổi tới, mây trắng phiêu diêu, hàng trăm đệ tử Thanh Vân trên quảng trường xao động, rồi lục tục có người đi ra, có người lại tiến đến đầu đằng kia của quảng trường.

Trương Tiểu Phàm cứ tưởng các đệ tử tu vi cao thâm có thể trực tiếp tung pháp bảo lên ngự không mà đi, chẳng ngờ mọi người tựa hồ không hề có ý đó, ai nấy đều đơn giản là đi bộ. Hắn và Lâm Kinh Vũ sánh bước, nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy Điền Linh Nhi và đám con gái Tiểu Trúc Phong đi cùng nhau, mặt mày hớn hở, xem ra tâm trạng rất vui vẻ, bọn Tống Đại Nhân đệ tử Đại Trúc Phong thì đi đằng sau.

Còn bên Long Thủ Phong, từ đám đông lúc đầu đi cùng Tề Hạo giờ tách ra bảy, tám người, đi riêng tới chỗ khác, chào hỏi mấy đệ tử các chi phái đồng môn cũng tách ra như vậy, nhất là Tề Hạo, y quen thuộc gọi tên rất nhiều người, hỏi han vồn vã, tay bắt mặt mừng, mà đệ tử các chi phái khác cũng chẳng có ai là không cười đáp lại, xem ra y giao du rất rộng.

"Tề sư huynh có nhiều bằng hữu lầm," nhận thấy Trương Tiểu Phàm cứ dõi ánh mắt theo Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ đi bên cạnh hắn thịnh lình bảo: "mà huynh ấy tu

vi cao thâm, được sư tôn Thượng Tùng Chân Nhân tin tưởng và tôn trọng lắm, nên trong Thanh Vân Môn, mọi người đều nể huynh ấy."

Trương Tiểu Phàm nghe thấy, nhưng mặt chẳng có chút biểu lộ gì, chỉ chậm chậm gật đầu.

Đi hết quãng trờng, chính là Hồng Kiều trong Thanh Vân Lục Cảnh, năm năm trước khi được cứu lên núi Thanh Vân, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đều đã từng đi qua chỗ này, giờ đặt chân lên nơi cũ, trong lòng bất giác xúc động trào dâng.

Bước lên Hồng Kiều tinh xảo, nhìn làn nước trong suốt chảy lướt thướt hai bên, bảy sắc cầu vồng vẫn tán xạ một cách mê hoặc mỹ lệ như thế, hai thiếu niên chưa hiểu chuyện thế sự năm năm về trước, hay đã là đệ tử môn hạ Thanh Vân Môn. Đi cuối cùng trong dòng người, Lâm Kinh Vũ chợt khe khẽ thốt: "Năm năm rồi!"

Trương Tiểu Phàm im lìm không nói, cứ cầm đầu đi về phía trước. Cảnh sắc trước mắt vẫn như ngày nào, Hồng Kiều càng vươn lên cao, mây trắng càng tuột xuống thấp, tầng không trong suốt như được gột rửa, trải ngang đỉnh đầu.

"Sao mi không ngự kiêm mà lên?" Trương Tiểu Phàm chợt hỏi.

Lâm Kinh Vũ hơi có vẻ kinh ngạc, đáp: "Mi không biết sao, hàng đệ tử chúng ta khi ở gần chính điện Thông Thiên Phong không được ngự kiêm lăng không mà đi. Ta từng nghe Tề Hạo sư huynh nói, đây một là để biểu lộ lòng tôn trọng chi phái chính, ở thánh địa Ngọc Thanh Quán đều phải tản bộ mà lên; hai là nghe nói khi mới lập điện khai phái, Thanh Vân tổ sư vì bảo vệ khu vực này, đã ở trên đỉnh Thông Thiên Phong đặt ra một vòng cấm rất lợi hại, gọi là Tru Tiên Kiếm Trận, bất kỳ ai chỉ cần tự ý ngự không bay lên khoảng trời của Thông Thiên Phong, tất sẽ bị Tru Tiên Kiếm Trận tru sát."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, nói: "Thảo nào nhiều cao thủ như thế, lại chẳng có ai ngự kiêm mà đi. Phải rồi, Tru Tiên Kiếm Trận đó lợi hại lắm sao?"

Lâm Kinh Vũ hướng ánh mắt về đỉnh núi cao sừng sững trước mặt, đáp: "Ta cũng chưa từng nhìn thấy, có điều nghĩ đến cũng thật lợi hại. Nghe nói Tru Tiên Kiếm Trận này truyền từ Thanh Vân tổ sư, đến Thanh Diệp tổ sư một ngàn năm trước lại được hoàn thiện thêm, uy lực tuyệt luân, từ đó trở đi, chẳng từng nghe nói có người nào bạo gan đến núi Thanh Vân chúng ta làm loạn nữa."

Trương Tiểu Phàm nhìn theo ánh mắt gã về phía ngọn núi cao lớn hùng vỹ, cảm thán nói: "Ghê gớm thật!"

Hai người bọn họ cứ vừa đi vừa nói chuyện, cùng với mấy chục người khác vượt qua Hồng Kiều. Trên đường, Trương Tiểu Phàm nhìn lớp đệ tử tinh anh trẻ tuổi của Thanh Vân Môn, thấy trong hơn sáu chục người này, hơn một nửa là nam tử, nữ đệ tử ước chỉ mười ba, mười bốn người, trong đó phần lớn phục sức theo lối của Tiểu Trúc Phong. Có điều bất luận là nam hay nữ, xem ra khí độ đều hơn người, nam thì khí vũ hiên ngang, nữ thì kiều lệ trang nhã, toàn là tuấn nam mỹ

nữ. Dù là ai trông thấy, cũng phải thừa nhận rằng, lớp hậu nhân kế tục của Thanh Vân Môn, tiền đồ thật tươi sáng.

Qua khỏi Hồng Kiều, là đến đầm nước màu bích lục nơi ngự cư của Thủy Kỳ Lân, linh thú trấn sơn núi Thanh Vân. So với lần đầu Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đến đây năm năm về trước thì có điểm khác, dị thú thượng cổ mà đệ tử Thanh Vân Môn vẫn cung kính gọi là linh tôn hôm nay không nấp trong đầm, mà đã bò lên chỗ trống cạnh bờ năm phục sẵn sưởi nắng. Có điều cái bộ điệu uể oải của nó chẳng khác nào với năm năm trước đây.

Đệ tử Thanh Vân xuống khỏi Hồng Kiều, lần lượt hướng về con vật khổng lồ hành lễ, sau đó đặt chân lên bậc thềm bên đầm nước, đi lên chính điện Ngọc Thanh Quán cao cao tại thượng. Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm đi sau mọi người, khe khẽ nói: "Mi còn nhớ cuộc tao ngộ khi chúng ta mới đến đây không?:

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, trong lòng bồi hồi bảo: "Nhớ, mình mẩy ướt nhẹp, có điều cũng xong, nhìn thấy con quái thú to lớn này, thật là làm ta sợ chết khiếp."

Lâm Kinh Vũ khoé miệng lộ nét cười, nói: "Phải đấy, trước đây khi mình còn ở thôn Thảo Miếu, có bao giờ đã gặp qua những giống loài như thế, ta còn cho rằng, động vật to nhất trên thế gian này là con gấu chó trên núi Thanh Vân."

Trương Tiểu Phàm cười sắc sưa, mọi người đi trước nhao nhao quay đầu lại, Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vàng nín cười. Lâm Kinh Vũ cũng ngại, ho khan mấy tiếng, sắc mặt hơi đỏ lên.

Những người khác nhìn nhìn, rồi quay đầu tiếp tục đi, Trương Tiểu Phàm mới thở phào, đưa mắt liếc Lâm Kinh Vũ, ánh mắt gặp nhau, cả hai đều mỉm cười.

Mấy chục người đi đầu bước rất mau, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ xuống khỏi Hồng Kiều, đến bên đầm nước, hướng về Thủy Kỳ Lân cung cung kính kính hành lễ. Từ đầu tới giờ Thủy Kỳ Lân vẫn ngủ say như chết, ai đến chào nó cũng chẳng phản ứng, lúc này đang vui đầu thật sâu, ngáy to như sấm, hoàn toàn chẳng biết hai đứa tiểu bối Thanh Vân Môn đang hành lễ với mình.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cũng chẳng mong đợi Thủy Kỳ Lân sẽ đáp lại bọn chúng, hành lễ xong, cả hai bước lên bậc thềm. Trương Tiểu Phàm bảo: "Kinh Vũ, lần trước mi tới Đại Trúc Phong vội vàng quá, ta chưa kịp chúc mừng. Chẳng ngờ có mẩy năm công phu, đạo hạnh đã cao như vậy."

Lâm Kinh Vũ cười cười, nói: "Đó đều là nhờ ân sư Thương Tùng Chân Nhân và các vị sư huynh hết lòng dạy dỗ," nói tới đây, gã chợt ngừng bất, giọng nói nén thấp xuống: "Thực ra mẩy năm đầu, mỗi lần ta dụng công, đều nghĩ tới những thi thể đẫm máu trong thôn Thảo Miếu, lòng rất đau đớn, vì vậy hạ quyết tâm nỗ lực tu hành, hi vọng có một ngày sẽ báo đại thù cho cha mẹ và mọi người khác."

Trương Tiểu Phàm chua xót, thò tay vỗ lên vai bạn. Lâm Kinh Vũ định thần, chỉnh đốn tâm trạng, rồi gượng cười nói: "Được rồi, không bàn chuyện xưa nữa. Mi thì sao, tu luyện thế nào rồi?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, đáp: "Mi biết ta từ nhỏ đâu có được thông minh như mi, mấy năm nay trên Đại Trúc Phong, sư phụ và các sư huynh đối xử rất tốt, nhưng ta ngốc quá, tu chân tiến triển rất chậm, thật có lỗi với sư phụ và các sư huynh."

Lâm Kinh Vũ hừ một tiếng, nói: "Người ngốc đâu mà ngốc, ta xem phần lớn là do cái lão sư phụ lùn tịt đó cố ý làm khó người, không truyền cho người đạo pháp tu chân chân chính của Thanh Vân Môn."

Trương Tiểu Phàm chẳng ngờ đến nay Lâm Kinh Vũ vẫn nung nấu bên lòng mỗi tranh đoan hai năm về trước, liền cười bảo: "Không đâu, sư phụ ta chẳng phải là hạng người ấy. Thôi, đừng nhắc đến ta nữa, phải rồi, pháp bảo của mi vẫn là thanh Trầm Long Kiếm đó hả?"

Lâm Kinh Vũ gật đầu, mỉm cười đáp: "Thanh thần kiếm này là chí bảo của Long Thủ Phong, được ân sư hậu ái truyền cho, ngoài uy lực to lớn ra, nó còn có linh tính, rất hữu ích cho việc tu chân của ta."

Niềm ngưỡng mộ trong lòng Trương Tiểu Phàm đều lộ hết ra mặt, hắn nói: "Thế thì tốt quá rồi."

Lâm Kinh Vũ mỉm cười hỏi vặn: "Thế còn mi, Tiểu Phàm, mi có pháp bảo gì?"

Trương Tiểu Phàm sững người, bất giác thò tay vào trong bọc chạm lên thanh Thiêu Hoả Côn đen sì sì. Một tia buốt giá, như có như không xuyên qua lòng bàn tay.

"Không có", hắn thấp giọng, "Ta tu hành chưa đủ, còn chưa khu dụng được pháp bảo."

Lâm Kinh Vũ cũng không để ý, tựa như sớm đã liệu biết, bèn an ủi: "Không sao đâu, Tiểu Phàm, chỉ cần mi cần mẫn tu hành, nhất định sẽ thành công, chẳng nào chúng ta cũng còn trẻ, coi như lần này là đi xem cho biết."

Trương Tiểu Phàm khẽ mấp máy khoé môi, nhìn khuôn mặt êm ái, nghe lời nói ôn hoà của người bạn cũ, nhưng lòng chẳng có chút cảm giác vui vẻ yên tâm nào.

Xem cho biết?

Ai cũng cho rằng hắn đến chỉ là để xem, nghĩ tới đây, lòng chợt sôi lên một cơn giận không nói ra được, rồi giống như ngọn lửa thiêu đốt trong tim, nhoáng cái cũng tiêu tan mất. Hắn cúi đầu, không nói gì, thậm chí một chút trách cứ cũng chẳng có, vì hắn phát hiện ra rằng đến bản thân hắn, cũng còn thấy như vậy.

Dường như cảm được nỗi niềm đó, Thiêu Hoả Côn trong bọc vẫn tiếp xúc với bàn tay hắn từ nay tới giờ, chợt dấy lên một thoáng phản ứng, trong khoảnh khắc hàn khí đại thịnh, từ lòng bàn tay lan thẳng lên vai.

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, nhưng rồi phát hiện ra, cảm giác này đối với cơ thể hắn hoàn toàn không nguy hại, hơi lạnh tê tê lại mang đến chút dễ chịu. Hắn nhìn sang bên, thấy Lâm Kinh Vũ chẳng hề nhận ra điều gì.

Trương Tiểu Phàm thở phào, đột nhiên một tiếng gầm rống như xé toang màng nhĩ từ đằng sau hai người vang lên. Trương Tiểu Phàm thì thôi không nói, nhưng đến Lâm Kinh Vũ tu hành đã vượt hẳn rất xa cũng chấn động toàn thân, tai cứ lùng bùng, ù ù không ngừng, những đệ tử Thanh Vân Môn đi trước mặt họ xem ra cũng rơi vào tình trạng tương tự.

Mọi người kinh ngạc đến cực độ, trên thánh địa Thanh Vân Môn, sao lại có thứ quái thanh như thế, bèn nhoan nhao quay lại, vừa nhìn thấy, ai nấy càng thêm kinh hãi không hiểu ra sao.

Chương 19

Rút Thăm

Chỉ thấy bên đầm nước màu bích lục, cự thú Thủy Kỳ Lân vốn vẫn ngủ say, giờ bỗng nhiên thức giấc. Nó ngoảnh đầu lại một cách hung dữ, đôi mắt căm căm chiếu ra hung quang vô tận, lông tóc trên lưng đều dựng đứng hết cả lên, rồi nó ngoác cái mõm to như cái chậu máu, để lộ hai ngọn nanh dài nhọn hoắt, dáng vẻ như sắp tấn công. Mục tiêu của nó, chính là bọn đệ tử Thanh Vân Môn đang đứng trên bậc thềm.

Thủy Kỳ Lân là linh chủng hồng hoang, dị thú thượng cổ, nhìn nó ra uy, phong vân biến sắc, thiên không cao xanh phút chốc tối sầm. Khi nó đạp bước chân đầu tiên về phía bậc thềm, gió núi êm dịu chợt đổi thành cuồng phong, rú gào hung hahn, cuộn lông lốc lên đỉnh Thông Thiên. Trong cái đầm cong cong màu bích lục, mặt nước cũng vụt thay đổi, đang êm ái phảng lặng như gương bỗng nhiên dậy sóng, ầm ầm chuyển động, nước trong đầm xoay tròn cực nhanh, ở giữa xuất hiện một xoáy sâu hun hút, từ đó vọng ra tiếng ùng ùng. Phút chốc, nghe nổ bùng, một cột nước từ sâu dưới xoáy thình lình vọt lên trời, lớn bằng vòng tay ba người ôm, ngưng đọng không hề vỡ, cột nước xoay vụt một cái trên cao, rồi quành xuống, tựa hồ bị sai khiến, nhào tới trước mặt Thủy Kỳ Lân, mạnh mẽ như rồng lượn, long lanh chói mắt, du động vòng vòng trong khoảng không.

Lúc ấy, tất thảy những người đang đứng trên bậc thềm, kể cả tu vi tinh thâm như Tề Hạo, vẫn chưa trấn tĩnh nổi, ai nấy đều biến sắc, có người còn trắng nhợt mặt, lại hơi run rẩy nữa.

Thủy Kỳ Lân sở dĩ có thể trở thành cánh tay đắc lực giúp Thanh Diệp tổ sư trừ yêu phục ma ngàn năm trước, rồi lại được Thanh Vân Môn tôn sùng suốt ngàn năm nay, là vì nó có thực lực, thực lực ấy giờ phút này đang được hiển lộ hết cả ra. Trong ngũ hành, Thủy Kỳ Lân là cực phẩm linh vật thuộc Thủy, nó chỉ dùng tay không, chẳng hề mượn lực từ nơi đâu khác mà gọi được nước, triệu lên một cái cột to ngưng kết như vậy, thậm chí còn xoay trong không trung, du động liên tục mà chẳng có chút vất vả nào, sức mạnh của linh lực, tính thuần của niệm lực, sớm đã vượt xa những kẻ tu chân. Tuy Thanh Vân Môn cao thủ như mây, nhưng đừng nói là chỉ dùng niệm lực, thậm chí mượn pháp bảo để khu vật đến trình độ này cũng chẳng có mấy người.

Lúc ấy, trời đất u ám, mây gió cuộn trôi, chúng đệ tử Thanh Vân Môn nhìn linh tôn Thủy Kỳ Lân đột nhiên nổi trận lôi đình chưa từng thấy trong suốt hơn ngàn năm nay, đều trợn mắt há mồm, không biết làm thế nào. Nói thì chậm chừ lúc ấy lại rất nhanh, Thủy Kỳ Lân cứ giận dữ gầm thét không ngừng, hai mắt trợn tròn, cơn cuồng nộ căm hận mỗi lúc một dữ dội, như vừa gấp phải kẻ thù đại hận hoặc hờn ghét cực độ, muốn cùng nó quyết chiến đến chết mới thôi. Cột nước khổng lồ xoay lồng lốc trước mặt con cự thú càng càng nhanh, bỗng nhiên một tiếng rầm cực lớn, với thanh thế vô tận, nó đánh úp xuống đám đệ tử Thanh Vân đang đứng trên bậc thềm.

Chính vào giờ phút quyết định ấy, không trung chợt vọng tới một tiếng kêu gấp gáp: "Linh tôn bớt giận!"

Một bóng xanh đen, như vừa biến thân, đột nhiên xuất hiện trong khoảng không giữa Thủy Kỳ Lân và các đệ tử Thanh Vân, đó chính là chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân. Năm năm không gặp, cái vẻ hạc cốt tiên phong của ông ta chẳng hề thay đổi, có điều lúc này lông mày cau rúm lại, rõ ràng cũng hoàn toàn không hiểu nguyên do khiến Thủy Kỳ Lân tự dựng nổi dậy. Tình hình cấp bách, sau lưng ông ta là mấy chục đệ tử trẻ trung ưu tú nhất của Thanh Vân Môn, trước mặt là cột nước lấp lánh ánh sáng đang rú rít ập tới, trong đó lờ mờ hiện bóng các loại cự thú hung ác, hiển nhiên là những loài mà Thủy Kỳ Lân từng tru sát, sau khi chết đã nhập vào trong mình Thủy Kỳ Lân, không sống lại được, lúc này bị khu dụng vào luồng nước để tăng thêm uy thế, Đạo Huyền Chân Nhân tuy thông thiên triệt địa, cũng không thể không lấy làm kinh hãi.

Trông thấy cột nước đã áp lại gần, muốn tránh cũng không thể tránh được nữa, Đạo Huyền bèn hít một hơi thật sâu, miệng lẩm nhẩm: "Vô lượng thiên tôn!" hai tay giơ cao, biến ra kiếm chỉ pháp quyết, như chậm mà kỳ thực lại rất nhanh, vẫn thành khôi tròn trong không trung, tạo nên trước mặt một hình thái cực. Chỉ chốc lát, thái cực lăng không phát sáng, bạch quang dồn dập, thuỷ khí bùng bừng, Đạo Huyền lật mình, tấm đạo bào hắc lục không có gió mà căng phồng lên, pháp phoi tuột ra, thái cực đồ như bị sai khiến, liền lao đến trên đạo bào, rồi choàng vào nó, đạo bào hắc lục tựa hồ cũng là bảo vật tiên gia, sau khi thụ được thái cực đồ, bèn kêu hù một tiếng, đón gió trương lên, trong nháy mắt lớn thêm gấp mười lần, trải ngang khắp vòm trời.

"Oàng" một tiếng vang nặng nề, cột nước va phải đạo bào hắc lục, tức thời gầm rú liên hồi, như tiếng hồn phách yêu thú điên giận gào thét, hắc lục đạo bào bị tấn công mạnh, lập tức bật lùi ra xa mẩy trương, nơi bị cột nước bắn trúng lõm xuống sâu hoắm, xem ra thụ lực rất lớn.

Đám đệ tử trẻ tuổi đang ngơ ngác đứng trên bậc thềm, chỉ thấy đột nhiên một cơn gió lớn ào tới, ai nấy chân đứng không vững, ngoài mấy người tu hành cao thâm miễn cưỡng chi trì được, phần lớn còn lại đều liêu xa liêu xiêu. Mọi người bất giác thắt sắc, nếu không có Đạo Huyền Chân Nhân xuất thủ ngăn chặn tấn công lôi đình này của Thủy Kỳ Lân, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Trương Tiểu Phàm mặt mày nhợt nhạt, đứng cũng không vững, ngã xiên sang một bên, Lâm Kinh Vũ liếc thấy, vừa định giơ tay đỡ, ai ngờ thân hình gã cũng nghiêng đi, lại ngã nhào sang một bên khác, lo cho mình còn chưa xong.

Trương Tiểu Phàm kinh hãi thắt sắc, cánh tay vẫn đang thò trong bọc nắm chặt thanh Thiêu Hoả Côn vô tình buông lỏng, rút ra cỗ tìm một nơi để bấu víu. Hắn hoàn toàn chẳng để ý thấy, tay vừa mới rời khỏi Thiêu Hoả Côn, luồng cảm giác lạnh băng đó lập tức tiêu tan không còn vết tích.

Lơ lửng trên cao, Đạo Huyền Chân Nhân sắc mặt nghiêm trang, sẵn sàng chờ đợi, phía sau chợt vang tiếng soạt, soạt, soạt, lại xuất hiện mười mấy bóng người nữa lảng không đến gần, dẫn đầu là Thương Tùng Chân Nhân, còn lại là thủ toạ và trưởng lão của các chi phái, trong đó có cả Điền Bất Dịch và Tô Như, ai nấy mặt mày nghiêm trọng.

Cao thủ Thanh Vân Môn giờ phút này đều tập trung tại đây, thấy tình thế như vậy, ai cũng e ngại, còn Thủy Kỳ Lân, giữa những ánh mắt quan sát của chưởng môn, thủ toạ, trưởng lão đạo hành cao thâm, thì lại không hề sợ hãi. Mọi người chăm chú nhìn, bỗng nhiên đôi mắt đang bừng cháy nộ hoả của Thủy Kỳ Lân chợt bình hoà trở lại, rồi lộ nét lạ lùng, vẻ như nghi hoặc không hiểu, cột nước thanh thế cực lớn cũng theo đó từ từ thu nhỏ, cuối cùng không còn ai điều khiển, nó đổ ập xuống, làm mặt đất ướt lênh láng.

Lúc này thanh thế của Thủy Kỳ Lân chẳng còn gì cả, nhưng thân hình khổng lồ của nó cứ sững sững nguyên chỗ cũ, vẫn hơi có vẻ đáng sợ, nhưng nó chẳng thèm quan tâm đến đám trưởng lão trong không trung, chỉ nhìn chăm chăm về phía những đệ tử trẻ tuổi đang đứng trên bậc thềm, ánh mắt quét đi quét lại, rồi dùng mũi hít hít trong không khí, tựa hồ cũng chẳng đánh hơi ra mùi vị gì. Qua một lúc lâu, sau rất nhiều lần lặp lại những động tác cổ quái, Thủy Kỳ Lân cuối cùng cũng bỏ cuộc, nó lắc lắc cái đầu to ú, rồi quay mình, lắc lè đi về một mảnh đất trồng khác, nằm phục xuống, tựa đầu lên chân, híp đôi mắt, không lâu sau, tiếng ngáy lại vang lên.

Chúng nhân Thanh Vân Môn, ai nấy ngẩn người nhìn nhau.

Thương Tùng Đạo Nhân là người định thần nhanh nhất, ông ta lặng lẽ di chuyển đến bên Đạo Huyền Chân Nhân, khẽ bảo: "Chưởng môn sư huynh, đừng để các đệ tử phải đợi ở đây lâu nữa."

Đạo Huyền sực tỉnh, nhìn Thương Tùng, gật gật đầu, nói: "Dẫn các đệ tử lên trước đi, ta lại xem xem linh tôn có chuyện gì?" Nói xong, ông ta nghiêng mình, bay về phía Thủy Kỳ Lân.

Thương Tùng quay lại, cất giọng sang sảng nói: "Vừa rồi là linh tôn đùa thôi, mọi người đừng căng thẳng, bây giờ các đệ tử tham gia đại thí hội võ, hãy theo thứ tự đi vào Ngọc Thanh Điện."

Bọn đệ tử đồng thanh ứng tiếng, phục hồi lại trật tự, đi lên phía trên. Có điều trong lòng, nhìn thấy trận tấn công kinh tâm của Thủy Kỳ Lân vừa rồi, chắc chắn có mấy người tin đó là trò đùa.

Theo sau đám người, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đi vào Ngọc Thanh Điện rộng rãi to lớn. Đứng trong điện này, Trương Tiểu Phàm thốt nhiên cảm thấy, ký ức năm năm trước lần lần giờ lại.

"Kinh Vũ." Trương Tiểu Phàm thốt nhiên khe khẽ gọi.

"Gì thế?" Lâm Kinh Vũ nhìn sang.

Trương Tiểu Phàm chùng giọng bảo: "Ta bỗng nhớ lại một chuyện, mấy năm nay, mi có gặp Vương nhị thúc không?"

Lâm Kinh Vũ chợt ảm đạm, lắc đầu nói: "Không gặp, hôm nay cũng là lần đầu tiên ta quay lại đây. Ba năm trước ta đã hỏi Tề Hạo sư huynh tình hình của Vương nhị thúc, nghe nói chú ấy vẫn điên điên dại dại như thế, cả ngày chạy tới chạy lui trên Thông Thiên Phong, nhưng được các sư huynh của chi phái chính châm nom, có lẽ cũng chẳng vẩn đề gì."

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm một lát, hỏi: "Đợi tỷ thí lần này kết thúc, ta muốn đi thăm chú ấy, mi đi không?"

Lâm Kinh Vũ gật gật đầu, đáp: "Được, ta cũng muốn gặp chú ấy."

Lúc ấy, trên đại điện, bỗng nhiên có một bóng xanh xẹt qua, chính là Đạo Huyền Chân Nhân từ bên ngoài băng mình vào, ánh mắt của các trưởng lão Thanh Vân Môn đều hướng về ông ta, Thương Tùng Đạo Nhân đi lên hỏi: "Chưởng môn sư huynh, linh tôn..."

Đạo Huyền giơ tay ngăn lại, đưa mắt ra hiệu, Thương Tùng Đạo Nhân tức khắc hiểu ý, ngậm miệng không nói nữa. Sau đó Đạo Huyền Chân Nhân vẻ như không có chuyện gì bèn xoay mình lại, khuôn mặt hoà nhã tinh anh hướng về mấy chục đệ tử trẻ tuổi đang đứng trên đại điện nói: "Mọi người đều tới cả rồi à, tốt, tốt."

Bọn đệ tử khom mình hành lễ, đáp: "Bái kiến chưởng môn chân nhân."

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười, đi về chỗ ngồi, đưa mắt cho Thương Tùng Đạo Nhân, Thương Tùng Đạo Nhân bèn đi lên trước, cất giọng sang sảng nói: "Chư vị, các vị đều là những người nổi bật trong lớp trẻ của Thanh Vân Môn. Phái chúng ta từ thuở khai lập tới nay, đã trải qua hơn hai ngàn năm, là đạo gia chính thống, lãnh tụ của chính đạo. Nhưng cổ nhân có câu: nghiệp hưng ư cầm, hoang ư hỉ (1). Lại có nói: nghịch thuỷ hành chu, bất tiến tắc thoái (2). Phái ta tổ sư các đời đều vì khuyến cáo người sau, nhắc nhở đệ tử trẻ, nên đã truyền lại sự kiện lớn Thất Mạch Hội Võ này, đến nay vừa đúng hai mươi kỳ."

"A", đám đệ tử Thanh Vân Môn kêu lên kinh ngạc, hai mươi kỳ, một giáp mới có một lần, vậy là đã diễn ra được một ngàn hai trăm năm.

Thương Tùng Đạo Nhân hài lòng phản ứng của mọi người, lại tiếp: "Cho đến hôm nay, Thanh Vân Môn dưới sự dẫn dắt của chưởng môn sư huynh Đạo Huyền, hưng vượng phồn vinh vượt xa các đời trước, trong lớp trẻ những người kỳ tài xuất chúng nhiều không đếm được. Vì vậy lần này chưởng môn sư huynh và thủ

toạ các phái sau khi thương nghị, đã đặc cách tăng số người tham gia đại thí lên thành sáu mươi tư người, để tránh khỏi tiếc nỗi thương hải di châú."

Nghe tới đây, Trương Tiểu Phàm không nén được nhìn sang Điền Bất Dịch, chỉ thấy Điền Bất Dịch ngồi dưới Đạo Huyền Chân Nhân, mặt mày chẳng lộ vẻ gì, nhưng trong mắt thì có chút cău kỉnh, việc tăng số người dự thí, nói là đã cùng các thủ toạ thương lượng, thực ra chỉ do Đạo Huyền Chân Nhân và Thương Tùng Chân Nhân quyết định.

Lại nghe Thương Tùng Đạo Nhân tiếp: "Lần đại thí này, người nhiều gấp đôi, vì vậy việc rút thăm cũng có chút thay đổi. Các vị hãy xem đây," nói đoạn, ông ta chỉ tay vào chỗ trống bên phải điện, mọi người nhìn sang, thấy nơi đó đặt một cái hòm gỗ tử đàn lớn, bốn bề vuông vức, phía trên có lỗ nhỏ vừa đủ đưa lọt một cánh tay.

"Trong hòm này, có tất thảy sáu mươi ba hạt sáp tròn, mỗi hạt bọc một mảnh giấy, trên đánh số từ 1 đến 63," bọn đệ tử bỗng ồn ào cả lên, Thương Tùng Đạo Nhân chẳng để ý, lại tiếp: "Sau khi rút thăm xong, căn cứ vào số thứ tự đó tiến hành tỷ thí, số 1 đấu với số 64, số 2 đấu với số 63, số 3 đấu với số 62, cứ như thế, vào tới vòng hai, thì người thắng trong cặp 1 và 64 sẽ gặp người thắng trong cặp 2 và 63, cứ như thế, mãi cho tới trận quyết chiến cuối cùng. Các vị đã hiểu cả chưa nào?"

Bọn đệ tử lặng lẽ một lúc, chợt có người hỏi to: "Xin hỏi Thương Tùng sư thúc, rõ ràng là có sáu mươi tư người, tại sao lại chỉ có sáu mươi ba hạt sáp?"

Thương Tùng Đạo Nhân dường như đã có chuẩn bị trước cho câu hỏi này, bèn ho khan một tiếng, đáp: "Quy tắc của lần tỷ thí này là mỗi chi phái đưa ra chín người, riêng chi phái chính đưa thêm một người, nhưng mà, e hèm, có một chi phái chỉ đưa ra cả thảy tám đệ tử, vì vậy lại thiếu đi một người nữa, nên tổng cộng chỉ có sáu mươi ba người thôi."

Ngay lập tức, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về Điền Bất Dịch thủ toạ Đại Trúc Phong, nét mặt lão thoảng qua một tia giận dữ, nhưng vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, không mảy may động đậy. Phía dưới đệ tử Thanh Vân Môn nhao nhao hết cả lên, bàn tán xôn xao.

Đợi mọi người yên lặng đi một chút, Thương Tùng Chân Nhân mới nghiêm nghị bảo: "Có điều đây cũng chẳng phải là chuyện gì khó, trong sáu mươi ba hạt sáp, chỉ cần có vị nào rút được số 1, thì rất là may mắn rồi, vì không hề có đối thủ số 64, nên sẽ qua luôn vòng đấu mà không cần đấu."

Lời vừa nói ra, bọn đệ tử lại thêm một phen nhao nhao bàn tán, nhưng Thanh Vân Môn rốt cục vẫn là một danh môn đại phái, gia giáo nghiêm minh, cách này xem ra tuy hơi có vẻ buồn cười, nhưng cũng không ai dám phản đối.

Đạo Huyền Chân Nhân đứng dậy, ngoảnh nhìn bốn phía, dưới cái uy chưởng môn của ông ta, tức thời bốn bề lặng ngắt. Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, nói: "Đã như vậy rồi, mọi người hãy rút thăm đi."

Trong đại điện, ánh mắt tất thảy mọi người đều đổ dồn về hòm gỗ tử đan. Đầu tiên là mười đệ tử của chi phái chính bước ra, theo thứ tự đi đến bên cái hòm, mỗi người rút một hạt sáp, sau đó đến lượt các đệ tử của Long Thủ Phong.

Lâm Kinh Vũ chào Trương Tiểu Phàm, rồi cũng bước ra, Trương Tiểu Phàm dõi theo bóng gã, sau lại đưa mắt nhìn bảy vị thủ toạ và các trưởng lão đang ngồi phía trên. Trong những người này, từ Đạo Huyền Chân Nhân trở xuống, Thương Tùng Đạo Nhân, Thiên Vân Đạo Nhân, cả Thương Chính Lương, Tăng Thúc Thường thủ toạ các chi phái hẵn đều đã gặp năm năm về trước, chỉ có nữ đạo cô ngồi trên cái ghế tận cùng bên phải thì chưa từng nhìn thấy, chắc là thủ toạ Tiểu Trúc Phong đại danh đindh đindh, Thủy Nguyệt Đại Sư.

Trương Tiểu Phàm bình thường cũng nghe các sư huynh nhắc tới vị sư thúc này, Tiểu Trúc Phong là chi phái duy nhất trong Thanh Vân Môn thu nạp nữ đệ tử, Thủy Nguyệt Đại Sư đạo hạnh cao thâm, rất có danh tiếng. Đệ tử của Tiểu Trúc Phong trải qua các kỳ Thất Mạch Hội Võ cũng có những biểu hiện xuất sắc.

Trương Tiểu Phàm quan sát Thủy Nguyệt Đại Sư, thấy dung mạo chỉ ước trên dưới ba mươi, xấp xỉ sư nương Tô Như, mặt trái xoan, mày nhõ mũi thanh, cặp mắt hạnh long lanh có thần, minh khoác tấm đạo bào xanh lơ, phong tư tha thướt. Sau lưng bà chẳng có một vị trưởng lão nào, chỉ có một nữ đệ tử đứng thị hầu, y phục trắng như tuyết, cực kỳ xinh đẹp, lưng đeo một thanh trường kiếm, vỏ và chuôi lồ lộ màu da trời, rực rỡ lấp lánh, lờ mờ còn có ánh sóng tản mát, nhìn là biết ngay bảo vật của tiên gia.

Hắn cứ nhìn đến xuất thần, nữ tử trẻ trung kia dường như cảm thấy ánh mắt hắn, bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, mục quang như chớp loé, lạnh lẽo rời vào Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm giật thót tựa hồ bị sét đánh, hai mắt đau nhói như bị đâm. Hắn thảng thốt, hơi nóng mặt, thấy nữ tử đó chẳng lộ vẻ gì, nhưng mắt thì loé lên khinh miệt, hắn vội cúi đầu xuống. Còn đang lúng túng, bên cạnh bỗng có người nào thò tay kéo một cái, rồi giọng Điền Linh Nhi vang lên: "Tiểu Phàm, sao đờ đẫn ra đấy, đến lượt chúng ta rút thăm rồi."

Trương Tiểu Phàm vội vàng nói: "Vâng vâng." đoạn không dám liếc về phía Thủy Nguyệt Đại Sư nữa, quay mình theo Điền Linh Nhi đi đến hòm gỗ tử đan. Lúc ấy trên đại điện chỉ còn hai chi phái Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong là chưa rút thăm, đệ tử Đại Trúc Phong do Tống Đại Nhân dẫn đầu theo thứ tự đến bên cái hòm, mỗi người rút một viên sáp, rồi lại trở về dưới sảnh. Lát sau, khi họ đang xôn xao xem mình bắt được thăm số mấy, bên Tiểu Trúc Phong bước ra tám người, bao gồm cả Văn Mẫn. Bạch y nữ tử đang đứng sau lưng Thủy Nguyệt Đại Sư cúi đầu nói gì đó, Thủy Nguyệt gật đầu bảo: "Con cũng đi đi."

Bạch y nữ tử ứng tiếng, bước vào hàng Tiểu Trúc Phong, cười với bọn Văn Mẫn, rồi cùng đi đến bên hòm gỗ tử đan, rút ra chín viên sáp cuối cùng.

Lúc này trên đại điện, chúng đệ tử đang nhao nhao xem viên sáp, các vị trưởng lão thủ toạ ngồi ghế trên cũng bất giác căng thẳng, ánh mắt chăm chăm đế tử của mình, mong chúng rút được cái thăm tốt, nếu rơi vào thăm số 1, tất nhiên lại càng tốt nữa.

Dường như cảm ứng được tâm trạng của các vị sư trưởng, bọn đệ tử dưới sảnh cũng nhao nhao xướng lên: "A, ta là 26".

"Ta số 33, í, ngươi số bao nhiêu?"

"Ồ, ta số 47, không biết đối thủ là số mấy đây, để tính xem..."

...

Bọn đệ tử ríu ran rất lâu, nhưng chẳng có ai nói mình rút được cái thăm quý báu số 1 cả.

Thương Tùng Đạo Nhân chau mày, ho lên hai tiếng, rồi cất giọng sang sảng hỏi: "Là ai bắt được thăm số 1 đấy?"

Tiếng ông ta vang vọng, nhất thời đã át đi mọi âm thanh khác, đại diện tức khắc lặng thịnh. Giữa đám đông, chợt có một tiếng nhỏ ríu, lẫn với chút dè dặt kinh ngạc, tựa hồ đến bản thân mình cũng chưa tin tưởng lắm, cất lên: "Hồi, hồi bẩm Thương Tùng sư bá, là, là con."

Mọi người nhất tề ngo nhìn, bất giác ngạc nhiên, chỉ thấy giữa đám đông, tay thì đang giơ một mảnh giấy, người thì đờ đẫn đứng tại chỗ, ánh mắt thì liếc về phía Điền Bất Dịch, miệng vừa nhút nhát cất lời, đó là: Trương Tiểu Phàm.

Alex chú:

Nghịệp hưng ư cần, hoang ư hỉ: Sự nghiệp hưng thịnh là do chăm chỉ, lụn bại là do phóng túng

Nghịch thuỷ hành chu, bất tiến tắc thoái: Thuyền lội ngược dòng, không tiến được tức là lùi.

Chương 20

Ma Tung

Trong khoảnh khắc, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào gã đệ tử Đại Trúc Phong vốn rất mờ nhạt, Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau, Tô Như mỉm cười, khẽ gật đầu.

Đám đệ tử Đại Trúc Phong đều vui mừng hớn hở, xúm xít cả lại, Lữ Đại Tín vỗ mạnh lên vai Trương Tiểu Phàm, cười bảo: "Xú tiểu tử, chẳng ngờ số đệ may như vậy!"

Trương Tiểu Phàm gãi đầu, thè lưỡi, trong lòng sự kinh ngạc ban đầu đã trở thành nỗi vui mừng. Đỗ Tất Thư ở một bên đột nhiên tấm tức vỗ vỗ đầu, nói: "Sớm biết ban nãy ai là người rút trúng thăm số 1 thì đã đánh cược rồi, hầy, đúng là sơ suất quá, đáng chết!"

"Thôi thôi thôi," Điền Linh Nhi gắt lên với y, rồi ngoảnh đầu bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, đằng nào đệ vào vòng hai cũng chẳng để làm gì, hay là cho ta cái thăm này đi!"

Trương Tiểu Phàm chẳng ngờ sư tỷ lại nói như vậy, hắn đờ ra một lát, rồi bảo Ừ, và đưa mảnh giấy có ghi số 1 ra.

Tổng Đại Nhân hơi biến sắc, nhìn xung quanh rồi thấp giọng bảo: "Tiểu sư muội, đừng làm bậy."

Điền Linh Nhi cười phì, tươi như hoa đào, khuôn mặt ngọc hồng hồng, cô ta thò ngón tay trắng như ngó cần di nhẹ lên trán Trương Tiểu Phàm, bảo: "Ngốc ạ, ta đùa với đệ thôi."

Trương Tiểu Phàm chớp chớp mắt, rồi cũng bật cười.

Ở chỗ các trưởng lão, Thương Tùng Đạo Nhân cau mày, lát sau cất tiếng sang sảng nói: "Được rồi, đã rút thăm xong, chút nữa các đệ tử hãy đến chỗ ta báo danh theo số thăm, khi kết quả dán lên bảng, mọi người sẽ biết ai là đối thủ của mình. Bây giờ mời chưởng môn sư huynh có lời."

Đám đệ tử vốn đang huyên náo, vừa nghe nói Đạo Huyền Chân Nhân sẽ có lời, đều yên tĩnh lại. Đạo Huyền Chân Nhân đứng lên khỏi chỗ ngồi, chậm rãi bước đến trước mặt mọi người, ánh mắt đưa khéo lượt các đệ tử, rồi cất tiếng: "Các con đều là tinh hoa trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn, có tư chất, có tài năng. Trong tương lai, thủ toạ, trưởng lão của các chi phái, kể cả vị trí chưởng môn ta đang nắm đây, đều có khả năng là sẽ do những người xuất sắc trong các con đảm nhận."

Đám đệ tử Thanh Vân khẽ so mình, nhiều người lắng nghe rất chăm chú.

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm một nụ cười ôn hoà, nói: "Đương nhiên, để đến mức đó, để ngồi vào chỗ các thủ toạ, trưởng lão sau lưng ta đây, các con còn phải ra sức cố gắng."

Mọi người đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền Chân Nhân vuốt chòm râu dài, khẽ gật đầu, nghiêm trang nói: "Thanh Vân Môn chúng ta, từ khi Thanh Vân Tử tổ sư bắt đầu lập phái, luôn luôn là một danh môn chính đạo, hiện tại đã trở thành lanh tụ chính đạo tu chân trên thế gian. Thiên hạ ngày nay, chính đạo hưng thịnh, tà ma tránh lui, thế nhân an hưởng thái bình. Nhưng những dư nghiệt của ma đạo gian hiểm tàn độc, không nguôi dã tâm, mấy năm gần đây lại ngo ngoe ngó ngó đầu dày, giữa lúc như thế, càng cần chúng ta giữ đạo trừ gian. Vì vậy các con phải chuyên chú tu đạo, kiên định tâm chí, chỉ cần chúng ta kiên cường đứng vững, thì tà ma ngoại đạo không còn chỗ để ẩn náu!"

Chúng đệ tử đáp lớn: "Xin tuân lời chưởng môn giáo hối!"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười bảo: "Tốt, tốt. Còn một việc nữa, ta nay tuyên bố: để cổ vũ đệ tử Thanh Vân Môn ra sức hướng về đạo, kiên chí tu hành, ta

cùng các vị thủ toạ, trưởng lão thương nghị, đã quyết định là từ kỳ Thất Mạch Hội Võ này trở đi, sau mỗi lần đại thí kết thúc, sẽ tặng cho người thắng cuộc cuối cùng một giải thưởng."

"Ồ!" đệ tử Thanh Vân Môn lại một phen xôn xao.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn các đệ tử trẻ trung, mỉm cười nói: "Giải thưởng lần này, chính là Lục Hợp Kính."

"Cái gì?" Trương Tiểu Phàm ngây ra, chưa từng nghe nói đến vật này, hắn không néo được nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Điền Linh Nhi, Đỗ Tất Thư và mấy người kia cứ lơ ngơ lơ ngơ, đệ tử của các chi phái khác xung quanh dường như cũng không rõ lắm, nhưng những người nhập môn đã khá lâu như bọn Tề Hạo, Tống Đại Nhân, Văn Mẫn thì biến sắc, trên mặt lộ vẻ kích động và chăm chú ít thấy.

Bọn Điền Linh Nhi lúc này cũng để ý đến mấy người giống như đại sư huynh, hình như có biết chút gì đó, bèn nhoài sang khe khẽ hỏi: "Đại sư huynh, Lục Hợp Kính là cái gì vậy?"

Tống Đại Nhân thấp giọng đáp: "Lục Hợp Kính là pháp bảo truyền từ tổ sư đời thứ mười Vô PhƯƠng Tử Chân Nhân, hình dáng cụ thể của nó ta cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng trước đây đã nghe sư phụ nói đến, đó là một trong các kỳ trân của bản môn, uy lực cực lớn, điều kỳ diệu là, chỉ cần người khu dụng nó linh lực đủ mạnh, Lục Hợp Kính có thể dội ngược lại tất cả mọi sự công kích, đưa chủ nhân nó đứng vào cái thế bất bại."

Mọi người nghe mà há hốc miệng, Đỗ Tất Thư lắp bắp nói: "Vậy, vậy chẳng phải là sẽ trở thành thiên hạ vô địch sao?"

Tống Đại Nhân nhún vai, đáp: "Ta nào đã thấy cụ thể nó ra làm sao, có điều sư phụ nói tất không thể sai được, lần này," y liếc nhìn Đạo Huyền Chân Nhân, hạ thấp giọng: "Xem ra lần này chưởng môn và các sư trưởng đã bỏ vốn lớn đấy!"

Ai nấy trên mặt đều có vẻ kỳ dị, phần lớn còn ngãm ngầm nuốt nước bọt, xem ra trước vật quý, kể cả người tu đạo, cũng khó tránh động lòng phàm.

Đạo Huyền Chân Nhân dừng một lát, mỉm cười nhìn bọn đệ tử đang nhốn nháo bàn tán, mãi mới nói tiếp: "Được rồi, đại thể là như thế, các con về nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai, Thất Mạch Hội Võ bắt đầu thi đấu."

Đệ tử Thanh Vân Môn cùng hành lễ, đồng thanh nói: "Vâng, chưởng môn chân nhân."

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu: "Các con đi đi."

Chúng đệ tử dần dần lui ra, đại điện chỉ còn thủ toạ của bảy chi phái và mười mấy vị trưởng lão, Đạo Huyền Chân Nhân quay đầu lại, cười với đám trưởng lão: "Các vị sư huynh, cũng về sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu, còn cần các vị nhọc sức nhiều."

Mấy trưởng lão, người thì tóc bạc phơ, mặt mày nhăn nheo, người thì trông còn rất trẻ trung nhờ có thuật trụ nhan, lúc này nghe lời Đạo Huyền Chân Nhân, không ai nói thêm gì nữa, đều lần lượt đi ra. Cuối cùng, trong Ngọc Thanh Điện, chỉ còn lại bảy vị thủ toạ.

Đạo Huyền Chân Nhân từ từ thu lại nụ cười điềm đạm gắn trên mặt ông ta từ nãy tới giờ, ánh mắt quét suốt lượt sáu người kia đang ngồi trên ghế, lạnh lùng bảo: "Được rồi, bây giờ chỉ còn bảy người chúng ta."

Thương Chính Lương, thủ toạ Triệu Dương Phong, đang ngồi phía bên phải khẽ cau mày: "Chưởng môn sư huynh, có điều gì cần nói với bọn đệ chăng?"

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu, nét mặt không lộ vẻ gì, chậm rãi bảo: "Ta vừa đi xem xét linh tôn."

Lời vừa nói ra, ai nấy biến sắc mặt.

Xuống dưới bậc thềm, chúng đệ tử khi đi qua đầm nước xanh biếc vẫn run run, có điều lần này Thủy Kỳ Lân ngủ rất yên lành, không có động tĩnh gì cả.

Qua khỏi Hồng Kiều, là quay trở về Vân Hải, quảng trường rộng lớn đẹp như tiên cảnh, Lâm Kinh Vũ nói mấy câu với Trương Tiểu Phàm, rồi đến nhập bọn với đám đệ tử của Long Thủ Phong. Trương Tiểu Phàm nhìn gã đi xa rồi, mới quay lại với mấy người trong Đại Trúc Phong, thấy Tống Đại Nhân đang dặn vài điều cẩn chú ý và tình hình nơi ở trong hội võ, Trương Tiểu Phàm nghe một lúc, thốt nhiên nhớ lại chuyện gì, thắt thanh kêu lên: "Ối chà, chết rồi!"

Mọi người lạnh toát người thắt kinh, Điền Linh Nhi đứng ngay bên mình hắn, lặng hỏi: "Tiểu Phàm, sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngó bốn xung quanh, vội vã nói: "Đệ ban nãy chỉ mải nói chuyện với Kinh Vũ, quên băng mất Tiểu Hồi, giờ không biết nó chạy đi đâu rồi?"

Mọi người lúc này mới nhớ, quả nhiên chẳng ai chú ý đến tung tích con khỉ lông xám, bèn nhốn nháo toả ra bốn phía tìm kiếm, chỉ thấy mây trắng bồng bềnh, đệ tử các chi phái đã tản đi hết, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Tiểu Hồi đâu cả.

Trương Tiểu Phàm lo lắng, hai năm nay, kể từ ngày đưa Tiểu Hồi rời u cốc về, lúc nào cũng một người một khỉ (đợt sau này thêm cả con chó vàng Đại Hoàng) ở cùng một nơi, tình cảm rất sâu sắc, thấy Thông Thiên Phong cao ngập chân mây, rộng rãi đến chẳng biết đâu là cùng, chẳng may Tiểu Hồi chạy đi mót quả dại ăn, thì làm sao mà tìm thấy nó?

Đang lo lắng, Trương Tiểu Phàm thốt nghe Điền Linh Nhi ở một bên kêu "í", bèn ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Điền Linh Nhi tươi cười, trả tay ra phía trước, mỉm mỉm nói: "Mọi người trông."

Ai nấy trông theo, bất giác phì cười, Tiểu Hồi đang chemm chệ trên lưng con chó Đại Hoàng của Điền Bất Dịch, miệng kêu chí chí chí chí, vung tay về phía Trương

Tiểu Phàm, còn Đại Hoàng đang nín khe chạy tới, mõm ngậm một khúc sườn không biết moi từ đâu ra.

Qua một lúc lâu, Đại Hoàng cõng Tiểu Hồi chạy tới nơi, Tiểu Hồi lọ mọ trèo lên vai Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm liền vò đầu nó, làm vẻ giận mà rắng: "Mày chạy đi đâu vậy?"

Tiểu Hồi chẳng hề sợ sệt, nó cười hi hi chỉ vào Đại Hoàng đang phục xuồng gặm khúc sườn trên mặt đất, vừa kêu chí chí vừa hoa tay múa chân miêu tả, Trương Tiểu Phàm ngó một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Khúc sườn lấy ở đâu ra?"

Tiểu Hồi nghe hỏi, bèn miêu tả thêm một hồi, lại trở về phía cuối quảng trường, Trương Tiểu Phàm nhìn Tống Đại Nhân, chỉ thấy Tống Đại Nhân liếc nhanh bốn xung quanh, nét mặt hơi có vẻ lúng túng và buồn cười, rồi hạ thấp giọng, khe khẽ bảo: "Chỗ đó là nhà bếp ăn cơm của đệ tử chi phái chính."

Mọi người sững sờ, rồi cùng bật cười, lắc đầu, Tống Đại Nhân dẫn mọi người đi sang chỗ khác, nói: "Chúng ta cũng đi về nhà khách nghỉ đi, phải rồi, tiểu sư muội, muội là con gái, xếp cho muội ở cùng với các vị sư muội bên Tiểu Trúc Phong đấy, không có ý kiến gì chứ?"

Điền Linh Nhi lắc đầu: "Muội vốn còn muốn chuyện trò với Văn Mẫn tỷ tỷ, rồi còn nói tốt giúp đại sư huynh thêm vài câu."

Mọi người phá lên cười, Tống Đại Nhân đỏ mặt, làm ra vẻ không nghe thấy, sải bước thật rộng, đằng sau ai nấy cười nói mãi, Trương Tiểu Phàm đi cuối cùng không dự phần, mà cứ trợn mắt nhìn con khỉ đang ngồi trên vai: "Con khỉ chết tiệt, sau này cứ chạy đi làm trò trộm cắp, để xem tao trị mày thế nào!"

Tiểu Hồi kêu chí chí chí mấy tiếng, ngoác miệng cười, chẳng biết nghe có hiểu không, nhưng vẫn ghi nhớ lời Trương Tiểu Phàm vào trong lòng.

Trương Tiểu Phàm mắng mỏ thêm vài câu, đi lên phía trước, được mấy bước, lại nhớ ra điều gì, bèn ngoái đầu lại quát to: "Đi mau, con chó chết giẫm, chỉ biết ăn thôi!"

Đại Hoàng vẫn đang nằm trên đất gặm khúc sườn, mãi mới ngẩng được đầu lên, thấy mọi người đi xa, nó bèn nhổm dậy, ngoạm khúc sườn vừa gặm được một nửa lên rồi uể oải chạy theo.

Trên Ngọc Thanh Điện, nơi thủ toạ của bảy chi phái đang tụ họp, lúc này ai nấy đều hướng sự chú ý vào Đạo Huyền Chân Nhân.

Thiên Vân Đạo Nhân, thủ toạ Lạc Hà Phong đứng lên đầu tiên, hỏi: "Chưởng môn sư huynh, thế huynh có nhận ra linh tôn vừa rồi rất cục là bị làm sao không?"

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, chậm rãi đáp: "Ta đã xem kỹ rồi, linh tôn chẳng hề có gì khác lạ cả."

"Sao cơ?" Trên mặt các vị thủ toạ đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn các sư huynh đệ đồng môn, bảo: "Thực ra là, ta đã quan sát nhiều lần, linh tôn hoàn toàn bình thường, không thể hiểu cơn đại nộ đột nhiên nổi lên, rồi sao lại tan biến đi nhanh như thế!"

Điền Bất Dịch trầm ngâm một lát rồi nói: "Đệ thấy mục tiêu công kích của linh tôn thường như là đám đệ tử trẻ tuổi kia, lẽ nào có người chọc giận nó?"

Thủy Nguyệt Đại Sư, thủ toạ của Tiểu Trúc Phong liền bảo: "Không thể nào, nếu quả thực là đệ tử chọc giận linh tôn, sao nó tự nhiên lại bỏ dở không công kích nữa?"

Thủy Nguyệt tướng mạo đẹp đẽ, nhưng giọng thì lạnh như băng, phảng phất có chút hàn khí, Điền Bất Dịch nhìn bà ta, rồi ngậm miệng không nói gì nữa.

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu: "Linh tôn là linh thú thượng cổ, vốn dĩ thông linh, ngàn năm nay chưa từng xảy ra tình huống thất thường đột ngột như vậy, bên trong nhất định là có nguyên nhân."

Tăng Thúc Thường, thủ toạ Phong Hồi Phong, ngồi bên trái, tóc mai bạc trắng, nhìn có vẻ già nua nhất trong bảy người, cất tiếng hỏi: "Phải chăng trong lòng chưởng môn sư huynh đã có định luận?"

Đạo Huyền Chân Nhân thở nhẹ, nói: "Chẳng giấu gì các vị, ta cũng vò đầu bứt tai đối với chuyện này. Nhưng linh tôn là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn, vai trò của nó rất lớn, ta vốn muốn dùng một phương pháp bí truyền là Thông Linh Thuật để cứu xét, không ngờ..."

Nói tới đây, Đạo Huyền Chân Nhân đột ngột ngừng lại, mọi người đang nghe, chợt thấy ông ta không nói nữa, Điền Bất Dịch là người đầu tiên cất tiếng truy vấn: "Chưởng môn sư huynh, sao thế?"

Đạo Huyền Chân Nhân lộ rõ vẻ lúng túng, nói: "Thông Linh Thuật là một tiểu xảo bằng môn, dùng nó có thể giao tiếp được với linh tôn, không ngờ lúc ta định sử dụng cách ấy, linh tôn lại ngủ mất rồi, chẳng thể nào thi triển được."

Mọi người im phẳng phắc.

Đạo Huyền Chân Nhân ho khan mấy tiếng, rồi nghiêm chỉnh nói: "Việc này không phải lo, đợi linh tôn tỉnh dậy, chúng ta sẽ bàn bạc cho kỹ. Trước mắt có một chuyện, ta muốn cùng các vị sư huynh thương nghị."

Mọi người nhìn Đạo Huyền Chân Nhân vẻ mặt nghiêm túc, xem ra không phải là chuyện nhỏ, đều thu nét cười, sửa tư thế lại cho ngay ngắn.

Đạo Huyền Chân Nhân trở về chỗ ngồi, trầm ngâm một lúc mới nói: "Các vị, các vị có biết khoảng ba ngàn dặm về phía đông có một ngọn núi gọi là Không Tang Sơn (1) không?"

Ai nấy ngẩn ra, Thương Tùng Đạo Nhân là người đầu tiên định thần lại, cất tiếng hỏi: "Không Tang Sơn mà chưởng môn sư huynh nhắc đến đó phải chăng là nơi có Vạn Bức Cổ Quật?"

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu đáp: "Đúng."

Tăng Thúc Thường cau mày: "Nghe nói Vạn Bức Cổ Quật là một cái hang tự nhiên rất lớn, ăn xuống lòng đất, sâu không thể đo lường, trong ấy lạnh lẽo âm u, chỉ toàn dơi là dơi trú ngụ, dễ phải đến hàng triệu con. Nơi cằn cỗi như vậy, sao sư huynh bỗng dừng lại nhắc tới?"

Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi đáp: "Các vị có chỗ chưa rõ lắm, Vạn Bức Cổ Quật này tưởng rằng không có người và vật nào lai vãng, nhưng trước đây lại chính là một cứ điểm quan trọng của Ma giáo. Hang sâu lạnh lẽo ẩm ướt ấy, vừa hay là nơi thích hợp để bọn tà ma ngoại đạo tu luyện yêu pháp. Sau đó bị nhân sỹ chính đạo chúng ta bao vây diệt trừ, nghiệt chướng ma giáo thất bại bỏ chạy, nơi này dần dần hoang phế trở lại."

Thủy Nguyệt Đại Sư lạnh lùng hỏi: "Lúc này chưởng môn sư huynh tự dừng nhắc đến, vậy là ý gì?"

Thủy Nguyệt nói nồng với Đạo Huyền như vậy, thái độ hơi thiếu chút thân thiện, nhưng những người đang ngồi ở đây đều biết Thủy Nguyệt Đại Sư nói chuyện xưa nay đều như vậy, Đạo Huyền Chân Nhân cũng chẳng để ý, lại thở dài bảo: "Thủy Nguyệt sư muội không biết đâu, nửa năm về trước, ta nhận được truyền thư của Phản Hương Cốc, nói là gần đây ở vùng phụ cận Vạn Bức Cổ Quật, hình như lại có dư nghiệt của Ma giáo hoạt động trở lại. Phản Hương Cốc hỏi ý kiến của chúng ta, ta cân nhắc rồi, bèn lệnh cho nhị sư đồ Dật Tài gấp đi Không Tang Sơn tra xét."

Thương Chính Lương của Triệu Dương Phong nghe rồi, cười bảo: "Thế thì tốt quá, Tiêu Dật Tài sư điệt giỏi giang hơn người, tu hành tinh thâm, thực là nhân vật xuất chúng trong Thanh Vân Môn, kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ trước đã giành được vòng nguyệt quế. Có y đi, còn gì mà không làm được nữa?"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười nói: "Thương sư huynh quá khen. Dật Tài đi Không Tang Sơn, mấy tháng sau gửi thư về, nói rằng đã phát hiện ra đúng là có người của Ma giáo hoạt động ở vùng phụ cận Vạn Bức Cổ Quật, mục đích của bọn chúng thật khủng khiếp."

Mọi người giật mình, Tăng Thúc Thường hỏi: "Sao?"

Đạo Huyền Chân Nhân sắc diện trầm tĩnh, không lộ vẻ gì, đáp: "Nghe Dật Tài nói, y đã bắt giữ một giáo đồ Ma giáo, ép hắn cung khai, thì ra tám trăm năm về trước, Vạn Bức Cổ Quật là tổng bộ chi phái Luyện Huyết Đường của Ma giáo. Lúc ấy Luyện Huyết Đường rất mạnh, là một trong ngũ đại thế lực Ma giáo. Nhưng sau khi bị lớp tiền bối chính đạo chúng ta dẹp tan, thì kiệt quệ không chấn hưng được nữa, Vạn Bức Cổ Quật cũng trở nên hoang phế. Nhưng chẳng biết tại sao mấy năm gần đây, Luyện Huyết Đường suy vi lâu nay dường như đang ngóc đầu trở dậy. Tương truyền năm xưa trong đại chiến Vạn Bức Cổ Quật, tuy những kẻ chủ chốt của Luyện Huyết Đường đều bị giết chết dưới kiếm của nhân sỹ chính đạo chúng ta, nhưng trong Vạn Bức Cổ Quật vẫn còn một mảnh động báu vật, chứa rất nhiều kỳ trân dị bảo, yêu thư tà quyển, chưa ai phát hiện ra."

Nghe tới đây, mọi người đều đã hiểu rõ, Thương Tùng Đạo Nhân cười lạnh, nói: "Tà ma oai đạo, si tâm vọng tưởng!"

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu: "Khoan bàn xem tin tức này thật hay giả, theo như ta biết, sau trận chiến tám trăm năm trước, nhân sỹ chính đạo quả thực chưa hề phát hiện ra một động bão khổ nào trong Vạn Bức Cổ Quật cả. Những cái khác thì thôi, nhưng nếu đúng là có một động như vậy, e rằng trong đó sẽ chứa một vật đại hung, mà chúng ta không thể không đề phòng."

Mọi người đều hướng về Đạo Huyền Chân Nhân. Thiên Vân Đạo Nhân hỏi: "Sư huynh, huynh rốt cục là nhắc đến vật đại hung nào, có khẩn yếu không?"

Đạo Huyền nhìn khắp lượt, trầm giọng đáp: "Phệ Huyết Châu!"

Mọi người rùng mình biến sắc, Thương Tùng Đạo Nhân kinh ngạc hỏi: "Hung vật này chẳng phải đã biến mất sau khi Hắc Tâm Lão Nhân chết rồi sao?"

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu đáp: "Không, Hắc Tâm Lão Nhân tuy chết, nhưng Phệ Huyết Châu chưa chắc là không còn trên thế gian. Vật hung sát như vậy, những kẻ kém cỏi tầm thường không thể nắm giữ được, yêu nhân ma giáo tu luyện chưa đủ, thu lấy nó đem cất đi rồi cũng chưa biết chừng. Hắc Tâm Lão Nhân vốn xuất thân từ Luyện Huyết Đường, theo ta ước đoán, có khả năng là Phệ Huyết Châu vẫn còn trong mật động."

Mọi người nghe Đạo Huyền Chân Nhân nói một hồi, nhất thời đều lặng lẽ, lâu lắm, lại chính là Thủy Nguyệt Đại Sư lạnh lẽo mở lời: "Thế ý của chưởng môn sư huynh ra sao?"

Đạo Huyền Chân Nhân nói: "Ta nhận được thư Dật Tài rồi, bèn thông báo cho Phần Hương Cốc và Thiên Âm Tự, không lâu sau, hai đại môn phái này cũng gửi phúc đáp, nói là sẽ phái những đệ tử đắc ý đi Không Tang Sơn, ngăn chặn bọn ác đồ Ma giáo, trừ gian, duy trì chính đạo."

Điền Bất Dịch cau mày nói: "Ý của chưởng môn sư huynh như vậy là..."

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười: "Thực ra đây cũng là một cơ hội trải nghiệm hiếm có, nhân tài trẻ tuổi trong Thanh Vân Môn chúng ta tuy nhiều, nhưng đa số đều chưa từng ra ngoài tu luyện, mấy năm nay thiên hạ an định, không có va chạm gì với ma giáo yêu nhân. Nhân dịp Thất Mạch Hội Võ lần này, ta định phái bốn đệ tử đứng đầu đi lên Không Tang Sơn, một mặt là ngăn chặn Ma giáo hành động ngang ngược, một mặt cũng để cọ xát, mở mang kiến thức. Mà," ông ta thu nụ cười, nét mặt trở nên nghiêm trang, tiếp: "mà ta nghe nói trong một trăm năm trở lại đây, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc đều đào tạo ra những đệ tử kiệt xuất, có thiên tư, chúng ta thì cứ ngồi lỳ ra mà nhìn, e là sau này khó mà giữ được địa vị lãnh tụ của chính đạo. Nếu như vậy, Đạo Huyền ta thật không còn mặt mũi nào đi gặp liệt đại tổ sư nữa!"

Mọi người đều gật đầu, Thương Tùng Đạo Nhân nói: "Chưởng môn sư huynh nhìn xa trông rộng, nói rất phải."

Đạo Huyền nhìn các thủ toạ hỏi: "Như vậy, các vị đều không có ý kiến gì chứ?"

Mọi người đều gật đầu tán đồng.

Đạo Huyền Chân Nhân nói: "Được, quyết định như thế. Trong Ngọc Thanh Điện đã sắp xếp nơi nghỉ cho các vị sư huynh rồi, mời các vị đi nghỉ sớm." Nói đoạn, ông ta vỗ tay ba tiếng, ngoài cửa có mấy đạo đồng bước ngay vào. "Các ngươi hãy dẫn chư vị thủ toạ về phòng nghỉ ngơi."

Bọn đạo đồng ứng tiếng tiễn lên trước, các thủ toạ đều đứng cả dậy, hướng về Đạo Huyền Chân Nhân hành lễ, rồi theo chúng đi ra.

Alex chú:

Ma: ma quỷ; Tung: tung tích

Tác giả - chú thích:

注1: 出自《山海经》第四卷《东山经》: 东次二经之首, 曰空桑之山, 北临食水, 东望沮吴, 南望沙陵, 西望泯泽

Không Tang Sơn: xuất xứ từ Sơn Hải Kinh - quyển 4 Đông Sơn Kinh, viết rằng Không tang chi sơn, bắc lâm thực thuỷ, đông vọng tự ngô, nam vọng sa lăng, tây vọng mẫn trạch

Chương 21

Đêm Đen

Thất Mạch Hội Võ là sự kiện lớn của Thanh Vân Môn, một giáp mới tổ chức một lần, Thông Thiên Phong thoát cái có đến mấy trăm người, chuyện nỡ ở tất nhiên trở nên rất căng. Đệ tử Đại Trúc Phong muốn được sống cảnh tiêu dao mỗi người một phòng như ở bên nhà, quả thực đúng là vọng tưởng. Ngoài Điền Linh Nhi đến ở chung với đám con gái Tiểu Trúc Phong, còn thì từ Tống Đại Nhân trở xuống, cả thảy bảy nam đệ tử, đều chen chúc vào một phòng.

Thông Thiên Phong từ xưa tới nay vốn sắp xếp bốn người một phòng, lúc này trải thêm ba cái đệm, cố gắng cũng nhét vào được, nhưng chật chội là điều không sao tránh khỏi. Thành ra có người lớn tiếng oán thán: "Đúng là, suốt ngày nói chi phái chính tốt thế nào thế nào, bây giờ lại đem nhồi bảy người chúng ta vào một phòng, đúng là keo kiệt mà!"

"Lão lục, đệ đừng than vãn đi, nếu để các sư huynh đệ chi chính nghe thấy, thì không hay đâu."

"Nhị sư huynh, huynh ngủ trên giường, tất nhiên là thoải mái dễ chịu, sao chẳng nhìn sư đệ nằm dưới đất lạnh giá này, hay là ta đổi chỗ đi."

"Khò khò khò khò..."

"Không phải chứ, thoảng một cái đập ngủ cò quay rồi, lại còn ngáy nữa?"

"Khò khò khò..."

"Hừ, a, tú sư huynh, huynh từ xưa tới nay anh tuấn tiêu sái phong lưu hào sảng thiên tư hơn người tài hoa đường hoàng..."

"Khò khò khò..."

"Làm cái trò gì vậy ta, lúc này hình như rất thịnh hành cái lối đặt mình là ngủ ngay? Á, đại sư huynh tấm lòng lương thiện, sao nỡ nhìn sư đệ..."

"Khò khò khò..."

"Huynh... a, tam sư huynh..."

"Khò khò khò..."

"Rầm rầm rầm rầm..."

Mọi người giật mình, bên kia vách đột nhiên dội thình thình, rồi có người giận dữ hét lên: "Ôi, bọn Đại Trúc Phong các ngươi tối đi ngủ sao lại ngáy ầm ỹ làm vậy?"

Trong phòng tức thì lặng như tờ, mãi lâu sau, chẳng biết có ai khe khẽ bật cười, lại một lúc nữa, âm thanh ban nãy thình lình cất lên, như nhớ ra điều gì: "A, ngũ sư huynh..."

"Huynh, huynh, huynh cái gì, ta ngủ ngay bên cạnh đệ, cũng trên mặt đất đây này, muốn đổi chỗ phỏng, chả sao hết!"

"Khục khục, chẳng có gì. Ôi, cái đêm này lạnh băng cũng đành, nhưng nó ngăn một mẫu như vầy, ngủ chẳng thoải mái gì hết, xem ra thì tiểu sư đệ vẫn dễ chịu nhất, thân mình vừa vặn."

"Lục sư huynh, nhắm mắt nói chuyện à, chẳng thấy đệ bên này còn một con chó to lại một con khỉ tranh giành chăn đệm đây sao? Chặt chội nhất là đệ đấy, huynh còn nói?"

"... có điều ta vẫn..."

"Im đi lão lục!" Mấy người trong phòng đồng thanh kêu lên.

Rất nhiều đệ tử lên Thông Thiên Phong lần này là lần đầu. Trời tối rồi, họ vẫn còn ra ngoài tản bộ, ngắm nghĩa cảnh vật một cách ngạc nhiên, thích thú và tò mò, nhưng về khuya, ai nấy đều trở lại phòng ngủ.

Khi bóng đêm dần buông, vẫn trăng lạnh hiện ra trên vòm trời, rải ánh sáng xanh xuống ngọn núi cao ngập chân mây.

Trương Tiểu Phàm đang ngủ rất say, trong lúc mơ màng bỗng đứng có cái gì đụng vào mình, hắn kèm nhẹm mở cặp mắt ngái ngủ, Tiểu Hồi và Đại Hoàng đã biến đâu mất. Hắn nhởn nhơn dậy nhìn xung quanh, thấy cái bóng vàng của Đại

Hoàng vừa ngoặt khỏi nơi bậu cửa, trên lưng cõng một cái bóng nhờ nhờ, chắc là Tiểu Hôi.

Trương Tiểu Phàm lấp lẩn, khuya khoắt thế này rồi, con chó với con khỉ còn đi đâu, hắn bèn rón rén bò dậy, quáng quàng mặc quần áo, bước lại bên cửa, chỉ thấy trong ánh trăng thanh lạnh, Đại Hoàng đang cõng Tiểu Hôi chạy phăm phăm về phía Vân Hải.

Trương Tiểu Phàm nhìn theo hướng chúng chạy, nghĩ ngợi một lúc, rồi nhớ ra sáng nay Tống Đại Nhân bảo mình nơi đó là nhà bếp của Thông Thiên Phong, hắn vừa tức vừa buồn cười. Đại Hoàng chẳng biết đã được Điền Bất Dịch nuôi mấy trăm năm, cũng coi như một con chó lên bậc lão làng rồi, ai ngờ vẫn còn tham ăn như vậy. Hắn định mặc kệ quay lại ngủ tiếp, nhưng sực nghĩ ra, chẳng may có ai đó trông thấy chó với khỉ của Đại Trúc Phong đang ăn trộm đồ, thì thật khó coi lắm, phải lùa chúng nó về mới được.

Hắn trong lòng đã quyết, bèn ngược mắt nhìn, thấy Đại Hoàng với Tiểu Hôi lúc này chỉ còn là một cái bóng lờ mờ, bèn vội vã đuổi theo.

Hắn chạy khẽ khàng, e làm kinh động đến đồng môn ở các phòng khác, tới Vân Hải rộng rãi mênh mông, đã chẳng thấy Đại Hoàng và Tiểu Hôi đâu nữa, chỉ thấy dưới ánh trăng lạnh, mây bồng bềnh trôi nổi, như sương như khói, đẹp không tả xiết.

Hắn ngắm một lúc, sau chẳng còn tâm tư đâu để ngắm tiếp nữa, ngành đầu ngó nhìn bốn phía, rồi nhắm hướng nhà bếp chạy đi, đột nhiên, tim hắn nhảy đánh thót.

Mãi nơi xa của Vân Hải, ở một hướng khác với hướng nhà bếp, trong đám mây trăng phiêu diêu, lờ mờ một bóng hình yểu điệu, dường như người đó, đang đi về phía Hồng Kiều.

Trương Tiểu Phàm cứ trông theo sững sờ, cho dù khoảng cách rất xa, nhưng bóng dáng ấy đã in sâu trong lòng, hắn vừa nhận ra ngay, sư tỷ Điền Linh Nhi.

Đêm, khuya như thế này!

Nàng tại sao lại ra ngoài một mình, rồi muốn đi đâu một mình đây?

Trương Tiểu Phàm đứng ngây ra tại chỗ, nhất thời chẳng biết nên làm thế nào, chỉ cảm thấy trong đầu trăm ngàn ý nghĩ dồn dập đến, lòng rối như tơ vò, rồi cũng hơi hời đoán ra, nhưng trái tim lại không chịu thừa nhận.

Hắn quay đầu, mắt trông về hướng nhà bếp mà Đại Hoàng và Tiểu Hôi vừa chạy đi, dồn lòng bước theo hướng ấy, rồi tự nhủ với mình rằng: "Trương Tiểu Phàm, ngươi bớt quan tâm đến chuyện người khác đi! Bớt quan tâm đến chuyện người khác đi!"

Cứ thế đi được bảy bước, ánh trăng như nước, rỏ xuống thân mình gã thiếu niên, cô đơn. Hắn dừng lại, ngửa mặt nhìn, chỉ thấy một vầng trăng lạnh treo bên trời.

Miệng hắn mấp máy, giây lát sau, hắn quay phắt mình, nghiến chặt răng, lao theo hướng vừa khuất bóng người.

Trăng soi trên mình hắn đang chạy, có chút dịu dàng thê lương.

Một lúc sau, bóng Điền Linh Nhi đã biến khỏi Vân Hải, nhưng Tiểu Phàm vẫn chẳng ngó đến nơi nào khác, cứ một mạch nhầm hướng Hồng Kiều mà chạy. Rất nhanh, hắn lên đến nơi, gió núi thổi tới, nước hai bên cầu tuôn đầm đia, phản chiếu ánh trăng, đẹp lạnh lẽo, nhưng Trương Tiểu Phàm không hề chú ý, cứ chạy hết tốc lực.

Chạy, chạy, chạy mãi!

Chạy qua Hồng Kiều, vẫn chẳng nhìn thấy Điền Linh Nhi đâu cả. Mai đến lúc xuống khỏi nhịp cuối, hắn mới chững lại, dưới ánh trăng thanh lạnh, đầm nước biếc sáng rõ như ban ngày, và một hình bóng yêu kiều đang đứng cạnh bờ, chăm chú ngắm mặt nước gợn sóng lăn tăn, ngơ ngẩn xuất thần.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát sợ, một nỗi sợ không sao diễn tả thành lời, chỉ biết tuyệt đối không thể để sư tỷ phát hiện. Hắn đảo mắt nhìn khắp xung quanh, thấy bên tay phải nơi gần Hồng Kiều có một lùm cây nhỏ, bèn khẽ khàng đi tới, ẩn mình vào đó, rồi từ trong bóng âm thầm, len lén quan sát Điền Linh Nhi.

Một khoảnh khắc, mà như là vĩnh viễn!

Dưới ánh trăng, bên đầm nước biếc, cô gái trẻ hơi âu sầu, hơi mong ngóng, cặp mày rủ thấp, ánh mắt thấp thoáng một làn sáng ảm đạm, tựa hồ đang chờ đợi điều gì. Gió núi hiu hiu lướt qua mặt nước, lướt qua bên mình nàng, cũng nín cả thở, im cả tiếng, nhẹ nhẹ lùa vào vạt áo, vào mớ tóc đẹp của nàng, mơn lên làn da mịn màng như tuyết.

Từ đáy sâu tâm hồn Trương Tiểu Phàm bỗng trào dâng một niềm dịu dàng khó nói, có lẽ, người con gái kia chính là người hắn sẽ dành cả đời để bảo bọc, dấu vì nàng mà phải chịu trăm cay nghìn đắng, hắn cũng quyết không do dự, quyết không hối hận.

Giờ khắc này, mong sao là mãi mãi!

"Linh Nhi sư muội." bỗng nhiên một tiếng gọi, từ Hồng Kiều vắng tối, Điền Linh Nhi quay ngay người lại, ánh mắt lập tức ngập đầy niềm vui, khoé miệng nhoẻn cười tươi tắn.

"Tề sư huynh, huynh đến rồi đây ư."

Cõi lòng Trương Tiểu Phàm hình như vỡ tan, nhưng hắn chẳng thấy đau đớn, trái tim rỗng tuếch, chỉ đập mỗi một nhịp: "Tề sư huynh, Tề sư huynh, Tề sư huynh..."

Hắn khó nhọc quay đầu lại, thấy trên Hồng Kiều mau mắn đi tới một người, mày kiếm mắt sao, khí độ xuất chúng, chẳng phải Tề Hạo thì còn là ai nữa.

Tề Hạo đi rất nhanh đến bên Điền Linh Nhi, dịu dàng nói: "Xin lỗi muội nhé, mĩ huynh đệ chỗ ta làm rộn, mai khuya mới chịu đi ngủ, vì vậy ta đến muộn thế này, khiến muội đợi lâu."

Điền Linh Nhi trong lòng vốn có chút hờn trách, nhưng chẳng biết tại sao, vừa trông thấy Tề Hạo, những hờn trách ấy đều tan biến cả. Nàng lắc lắc đầu, mỉm cười: "Không có gì, muội đến cũng chưa lâu." rồi ngừng một lát, nàng đưa mắt liếc đầm nước bên cạnh, hỏi: "Nhưng sao lại hẹn gặp mặt ở nơi này, ban ngày linh tôn thỉnh linh nổi giận, đến giờ muội hãy còn sợ hãi!"

Tề Hạo cười đáp: "Chuyện có gì đâu, ta nghe sư phụ nói, linh tôn vẫn như thường, chỉ là muốn đùa một chút với bọn đệ tử chúng ta, hôm nay ban ngày linh tôn làm náo loạn lên, đến tối lại càng thấy yên vắng hơn, chẳng phải ư?"

Điền Linh Nhi đỏ mặt, cúi đầu nói: "Mình lén gặp nhau như vậy, không biết là hay hay dở?"

Tề Hạo ngắm khuôn mặt kiều diễm dịu dàng của nàng, nhỏ nhẹ bảo: "Linh Nhi sư muội, hai năm nay, kể từ lần đầu gặp gỡ trên Đại Trúc Phong, ta đã không thể nào thôi niêm nhung nhớ, thôi nỗi tương tư, đêm khuya chẳng bao giờ ngon giấc, đầu óc lúc nào cũng chỉ vẩn vít mỗi hình bóng muội."

Điền Linh Nhi bất giác mím chặt môi, mặt đỏ bừng lên, nhưng không hề tỏ vẻ giận, trong lòng lan dần những ngọt ngào.

Tề Hạo lại nói: "Linh Nhi sư muội, ta..."

Điền Linh Nhi đột nhiên ngược lên: "Tề sư huynh, huynh kêu muội là Linh Nhi là được rồi." Nói tới đây, nàng chợt cúi mặt xuống, thỏ thẻ: "Cha, cha và mẹ muội đều kêu muội như vậy."

Tề Hạo mừng rỡ, dường như còn chưa tin vào tai mình, y e dè một lúc rồi hỏi dồn: "Thật thế ư, Linh, Linh Nhi?"

Điền Linh Nhi liếc y, rồi thò tay vào trong bọc khẽ rút ra một cái hộp gấm nhỏ, ánh mắt nhìn xuống đất, lát sau hình như đã đủ dung khí, nàng mới thì thầm: "Thanh Lương Châu này, hai năm nay muội chưa từng rời xa."

Nàng nói xong, thì không dám nhìn thẳng vào Tề Hạo nữa, chẳng ngờ mãi một lúc lâu, vẫn không thấy Tề Hạo cất tiếng. Điền Linh Nhi nảy tính hiếu kỳ, bèn len lén ngược lên, chỉ thấy Tề Hạo ánh mắt ngập niềm vui sướng, khuôn mặt rạng rỡ, vẻ hạnh phúc không sao nói hết được.

Hai người nhìn nhau thật lâu, vòng tay bỗng nhiên rộng mở, và họ ôm nhau.

Ánh trăng lành lạnh, rải xuống mình họ, rải xuống cả lùm cây kia, nhưng rơi không tới những góc u tối.

Chẳng biết là đã bao lâu, đôi tình nhân cứ nói những chuyện nồng nàn đầm thắm, mãi cho đến khi Tề Hạo nhìn sắc trời, thấy trăng đã lùi về phương đông,

mới bảo: "Linh Nhi, chẳng còn sớm sửa gì nữa, chúng ta nên về thôi, nếu để người ta trông thấy thì không hay lắm."

Điền Linh Nhi ngẫm nghĩ rồi gật đầu. Cả hai lại nhìn nhau, cùng mỉm cười, Tề Hạo nắm tay Điền Linh Nhi, thong thả đi về phía Hồng Kiều, dưới ánh trăng, cặp uyên ương thân mật dìu nhau bước. Một lúc sau, bóng họ khuất dần trên cầu.

Đêm hôm nay, sắc trời thêm vẻ êm đềm.

Trong lùm cây, dưới bóng âm thầm, Trương Tiểu Phàm chậm chạp lê ra, thở thẩn bước đến bên đầm nước, nhìn sóng gợn lăn tăn, nhìn trăng lạnh phản chiếu dưới đáy, đang nhẹ nhẹ rung rinh theo sóng nước dập dềnh.

Bỗng dừng hắt muỗi khóc.

Chỉ có điều, hắt khóc không được, nỗi đau đớn khó hiểu như dã thú cuồng nộ cắn xé khắp phía, làm tim hắt chối nào cũng hắt đầy vết thương.

Nhưng hắt nghiên chặt răng, chẳng thốt một lời.

Hắt mơ hồ nhớ lại năm năm về trước, lúc ấy hắt mất tất cả, ngoài Lâm Kinh Vũ bên cạnh ra, thế gian đã hoàn toàn biến đổi.

Như tối hôm nay, ngay lúc này, chỉ có hắt cô độc, đối diện với chính mình.

"Ùm", một tiếng khe khẽ vang, như tiếng khịt mũi của một loài dã thú nào, chợt vẳng lên từ sau lưng hắt. Trương Tiểu Phàm đang cơn mê loạn vùt sực tỉnh, ngoảnh đầu lại nhìn, liền kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân, linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn, con vật khổng lồ vẫn được mọi người cung xưng là Linh Tôn, lặng lẽ mà thình lình, xuất hiện sau lưng hắt. Nó đã áp đến rất gần, cúi thấp đầu xuống, đôi mắt cồ cộ như dán chặt lên mình Trương Tiểu Phàm. Không biết nó to lớn như vậy, làm sao mà giữ yên lặng được đến thế, cũng có thể vì Trương Tiểu Phàm lòng dạ như đã chết, nên chẳng phát hiện ra sớm hơn.

Tim Trương Tiểu Phàm dường như muốn vọt ra khỏi miệng, thấy trước mắt thân hình khổng lồ như quả núi, mõm to như cái chậu máu, răng nanh dài nhọn hoắt đang lấp lánh ánh trăng, hắt sợ hãi lui lùi mấy bước, chân bỗng vướng quíu, thì ra vấp phải một hòn đá to, ngã lộn nhào.

Khi nãy hắt chạy khỏi phòng áo quần vốn xốc xêch, chỉ mặc tạm vào người, lúc này thân hình xiêu vẹo, chợt nghe tang một tiếng, vật gì đó rơi xuống đất.

Tiếng động lập tức lan ra trong cảnh tịch mịch, vọng đến trên mặt nước.

Trương Tiểu Phàm và Thủy Kỳ Lân cùng cúi nhìn, thì thấy dưới đất, bên bờ đầm, giữa Trương Tiểu Phàm và Thủy Kỳ Lân, chính là thanh Thiêu Hoả Côn đen thùi lùi, đang nằm yên lặng.

Trong đôi mắt to cồ cộ của Thủy Kỳ Lân, phản chiếu cả khuôn mặt xanh lét của Trương Tiểu Phàm và thanh Thiêu Hoả Côn xấu xí kia. Trương Tiểu Phàm thấy

họng khô ran, mồ hôi riu riu nhỏ xuỗng, trong lòng gào lên trỗi chêt: "Chạy, chạy mau!"

Nhưng trước mặt Thủy Kỳ Lân, mặc kệ những vọng tưởng trong lòng, hắn thấy hai chân hình như chẳng phải là của mình nữa, không sao nhúc nhích nổi. Thủy Kỳ Lân hơi lẩy làm lạ, thoát tiên ngắm kỹ Trương Tiểu Phàm, rồi sự chú ý dần bị hút sang thanh Thiêu Hoả Côn. Nó nhìn chăm chăm, ngước lên, ngó xuỗng, cái đầu ù cứ chuyển tới chuyển lui, cuối cùng cũng chẳng nhận thấy gì. Giây lát sau, nó trù trừ, rồi thò vuốt trước ra, e dè đụng vào Thiêu Hoả Côn.

Trương Tiểu Phàm đứng một bên cứ ngây người ngó, tuy trong lòng vẫn vô cùng khiếp sợ, nhưng tính hiếu kỳ cũng cùng lúc nổi lên. Hắn nghĩ Linh Tôn này sống mấy ngàn năm rồi mà vẫn hồ đồ, y như con chó vàng to trên Đại Trúc Phong, trẻ chằng ra trẻ, già chằng ra già, nếu không sao lại thấy hứng thú với cái que cời lò ấy?

Móng vuốt to lớn của Thủy Kỳ Lân nhẹ nhẹ đẩy vào Thiêu Hoả Côn, rồi lập tức rút lại, trông dáng điệu thì hình như là rất e dè, Thiêu Hoả Côn bỗng động đậy, lăn đi mấy vòng, rồi nằm yên như cũ, không nhúc nhích.

Trong mắt Thủy Kỳ Lân hiện lên nỗi nghi hoặc, nhưng không chịu bỏ cuộc, cái đầu ù của nó lắc lư, rồi thình lình nhìn sang Trương Tiểu Phàm, từ cái mõm to như chậu máu truyền ra một tràng những tiếng gầm gừ khe khẽ. Trương Tiểu Phàm giật đánh thót, cơ bắp toàn thân căng cứng, đến hơi thở cũng ngưng ngang.

Nhưng Thủy Kỳ Lân chỉ liếc hắn một cái, rồi lại nhìn sang Thiêu Hoả Côn, lần này nó cúi thấp đầu, rê mũi lên cái que, tỉ mỉ ngửi hít. Trương Tiểu Phàm tim vẫn đập thình thình, nhưng quan sát hành vi cổ quái của con thú to lớn trước mặt, bất giác thấy rất giống Đại Hoàng, nếu không phải vì đang quá căng thẳng, chắc hắn đã phá ra cười.

Thủy Kỳ Lân đánh hơi một lúc, rõ ràng là vẫn không thu được kết quả gì, nó bèn ngẩng dậy, cái đầu ù quay ngó khắp phía, hình như cũng không thể làm rõ hơn sự việc. Linh thú ngàn năm rốt cục vẫn là linh thú ngàn năm, sau khi nghỉ ngơi một lúc, bèn quyết định buông xuôi, nó khịt khịt mũi rõ to, đôi mắt cồ cộ ngó Trương Tiểu Phàm, lại khiến hắn sợ gần chết, rồi lắc đầu vẫy đuôi xoay mình lội xuỗng đầm, lát sau, bọt nước sủi tung lên, thân mình khổng lồ chìm xuỗng.

Trương Tiểu Phàm lúc này mới hơi hoàn hồn, bèn từ từ bò dậy, thấy lưng áo đã ướt đầm cả, trên trán mồ hôi lạnh cũng tuôn như mưa. Hắn đi lại bên thanh Thiêu Hoả Côn, nhặt nó lên, ngắm nghía một lượt, chẳng thể nào nhận ra điểm gì khác lạ, bất giác than thở: "Đi đời nhà ma!"

Than thở chưa dứt, chợt nghe tiếng động bên đầm, một bóng nước to tướng trồi lên, trong hoa sóng bạc trắng, lờ mờ trông thấy cái đuôi thù lù của Thủy Kỳ Lân quẩy lên mặt nước.

Trương Tiểu Phàm thắt kinh, lập tức nhét Thiêu Hoả Côn trở vào trong bọc, rồi vắt chân lên cổ mà chạy, trên đường chỉ nghe sau lưng tiếng sục nước không

ngừng, hắn cũng chẳng dám ngoái đầu lại nhìn, cứ chạy trối chết, gắng rời nơi đó càng xa càng tốt. Chẳng bao lâu là đến được Hồng Kiều, rồi chạy một mạch, tới khi không còn nghe tiếng động truyền lại, thì đã lên đến đỉnh cầu, mới dám dừng bước, thở hổn hển.

Hộc, hộc, hộc!..."

Trương Tiểu Phàm hô hấp dần dần điêu hoà trở lại, mới cảm thấy rã rời, một nỗi mệt nhọc trào lên trong người, hắn cúi đầu xuống, dưới ánh trăng, cái bóng cô đơn nhẵng nhẽo đi theo.

Hắn đột nhiên ngược lên, ngửa mặt nhìn trời, chỉ thấy cao xanh lạnh lùng, vầng trăng nhạt treo cao. Hắn ngây dại ngắm, đờ đẫn cả người.

Sáng sớm, mọi người thức dậy.

Đỗ Tất Thư vẩn lưỡng, lớn tiếng than thở: "Thật là, ngủ một tối mà lưng sấp gẫy rồi, hôm nay làm sao thi đấu được đây?"

Lão ngũ Lữ Đại Tín cau mày bảo: "Lão lục, đừng có kêu ca nữa, ta cũng ngủ một tối, mà chưa thấy lưng có vấn đề gì."

Tống Đại Nhân đứng bên cũng bảo: "Đúng đó, lão lục tối qua than vẫn suốt, còn chưa đủ sao? Đệ không thấy lão ngũ và tiểu sư đệ đều chẳng nói năng gì ư?"

Đỗ Tất Thư đảo mắt hỏi: "Ngũ sư huynh da dày thịt đầy, chẳng có cảm giác gì hết, không tin huynh hỏi tiểu sư đệ, xem xem... Á, tiểu sư đệ, làm sao mà mắt đầy tia máu thế này, tối qua quả thật không ngủ nghê gì được à?"

Trương Tiểu Phàm đã thu gọn xong chăn đệm, lúc ấy đang ngồi trên một cái ghế dài, thản thờ trông ra ngoài cửa sổ, chẳng có phản ứng gì. Đại Hoàng thì nằm bên chân hắn, Tiểu Hồi lật nghịch mó lông da của con chó, hình như tim bắt rận.

Đỗ Tất Thư bước qua, vỗ mạnh lên vai hắn. Trương Tiểu Phàm giật mình, nhảy bắn lên, làm Đại Hoàng và Tiểu Hồi sợ thót, hắn ngoảnh đầu nhìn bốn xung quanh, hỏi: "Chuyện, chuyện gì thế?"

Đỗ Tất Thư cau mày: "Tiểu Phàm, đệ làm sao mà chẳng còn tí hồn vía nào nữa vậy, đêm qua không ngủ được à?"

Trương Tiểu Phàm ngây người, lắc đầu nói: "Đâu, đâu có."

Đỗ Tất Thư hỏi: "Làm sao mà mắt đầy tia máu, đỏ cả lên thế kia?"

Trương Tiểu Phàm toan nói, Hà Đại Trí từ bên kia đã đi lại chen ngang: "Lão lục, khỏi lo chuyện tầm phào nữa, tiểu sư đệ tinh thần không tốt cũng không sao, chẳng náo hôm nay y cũng không đấu mà qua vòng, nhưng đệ mà chậm đi rửa mặt súc miệng, để lỡ giờ thi đấu, thì đừng có trách ai cả."

Đỗ Tất Thư sực nhớ, chẳng hỏi Trương Tiểu Phàm ngủ có ngon không nữa, xông lại cướp lấy chậu, bắt kể Lữ Đại Tín, Trịnh Đại Lễ đang rửa mặt, làm nước bắn

tung toé, miệng bô lô ba la: "Hừ, tiểu sư đệ số tốt quá, các huynh nhìn cái vẻ muôn chẽt mà không chẽt được của y kia, thật là... A, ngũ sư huynh, mau đưa trả chậu rửa cho đệ, đệ muộn mất rồi đây này!"

"Phì, ta còn chưa rửa cơ!"

Trương Tiểu Phàm nhìn mĩ vị sư huynh ở bên kia phòng tranh luận không ngớt chỉ vì một cái chậu, trong lòng cảm thấy chán ngấy, bèn đứng dậy đi ra ngoài. Vừa đến bậu cửa, Tống Đại Nhân đột nhiên từ đằng sau gọi với theo: "Tiểu sư đệ, đã rửa mặt chưa đấy?"

Trương Tiểu Phàm ngoài đầu đáp: "Rửa rồi, đại sư huynh."

Tống Đại Nhân gật đầu nói: "Thế thì tốt, đệ đi ra ngoài trước cũng không sao, có điều lát nữa phải đến nhà ăn dùng cơm sáng nhé, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng: "Biết rồi." Nói đoạn bước ra, Tiểu Hồi cất tiếng chi chí gọi, rồi chạy lại lao lên vai hắn, Đại Hoàng thấy Tiểu Hồi đi, cũng uể oải bò dậy, ngúc ngoắc cái đuôi theo ra. Trên hành lang, Trương Tiểu Phàm thấy hai bên đầy những đệ tử các chi phái vừa mới ngủ dậy đang túa tít, hắn cứ chậm rãi bước, vô tình đưa chân đến Vân Hải.

Lúc này trời hãy còn sớm, chỉ có vài đệ tử Thanh Vân đang đi lại trên quảng trường. Gió núi trong lành thổi tới, lướt qua khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, để lại chút cảm giác lành lạnh.

Giống như đêm qua!

Trái tim Trương Tiểu Phàm nhói đau, năm nay hắn là một thiếu niên 16 tuổi, đã chớm biết yêu. Sống trên Đại Trúc Phong năm năm, cùng Diền Linh Nhi sớm chiều bên nhau, từ nhỏ hắn đã nuôi trong lòng một mầm tình ái đối với vị sư tỷ mỹ lệ hoạt bát này. Chẳng ngờ đêm qua, chính mắt nhìn thấy Diền Linh Nhi và Tề Hạo lén gặp nhau, hệt như sét đánh ngang tai, tâm tư rối loạn.

Lúc ấy trong đầu hắn rối bời bời, những cảnh đêm qua làm hắn đau muôn chẽt cứ giở đi giở lại từng màn, người hắn vô định dật dờ, bước đi không mục đích.

"Á?" thốt nhiên, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên bên cạnh, làm Trương Tiểu Phàm giật thót, sự tỉnh từ giữa mờ tâm tưởng mê loạn. Hắn ngoảnh nhìn sang, thì ra là một đệ tử trẻ trung, ngũ quan thanh tú, minh măc trưởng bạo, khoảng trên dưới 20 tuổi, tay cầm một cái quạt thép vàng dường như có vẽ núi non sông hồ, lúc ấy đang đi lại, có điều cặp mắt to sáng chẳng liếc Trương Tiểu Phàm lấy một cái, mà cứ nhìn chăm chăm vào con khỉ Tiểu Hồi đang vắt véo trên vai.

Chương 22

Tỷ Thí

Tiểu Hồi thấy người ta cứ nhìn mình chăm chăm, ánh mắt lại rất là cổ quái, thì phát bực, soạt một tiếng lật tay lên cào với sang, người đó bối rối không kịp

tránh, sém chút nữa là mặt bị rách toạc rồi, cũng may y phản ứng lanh lẹ, hất mạnh đầu về phía sau, chỉ trong tích tắc là tránh được qua.

Trương Tiểu Phàm kinh hãi, vội vàng quát Tiểu Hồi, rồi ngoảnh đầu lại nhìn người đó, thấy y giật mình thon thót, tay vuốt mặt, miệng lẩm nhẩm: "Hiểm quá, hiểm quá."

Trương Tiểu Phàm trong lòng áy náy bèn bảo: "Sư huynh này, rất xin lỗi!"

Chẳng ngờ người đó không bực bội, lại mỉm cười xua xua tay: "Không sao, là ta nhất thời sơ ý, quên băng đi mất Tam Nhãn Linh Hầu (1) tính vốn rất nóng nảy, dễ làm người khác bị thương."

Trương Tiểu Phàm ngây ngô hỏi: "Tam Nhãn Linh Hầu?"

Người kia rất ngạc nhiên: "Sao, ngươi không biết con khỉ này là Tam Nhãn Linh Hầu ư?"

Trương Tiểu Phàm rất lấy làm lạ: "Tam Nhãn Linh Hầu là cái gì?"

Người kia mở to mắt, nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt từ trên xuống dưới, hỏi: "Tam Nhãn Linh Hầu ngươi cũng không biết, thế làm sao mà có được nó?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Ta trước đây chặt trúc trong rừng gặp phải nó, bị nó chọi quả thông mấy lần, sau đó nó theo ta về."

Gã đệ tử Thanh Vân trẻ tuổi kia trông như sắp rơi tuột cả hàm dưới, lắp ba lắp bắp: "Chọi mấy quả thông rồi theo về, chọi mấy quả thông rồi theo về..."

Trương Tiểu Phàm thấy thần sắc y kỳ quái quá, bèn lắc lắc đầu, xoay mình bỏ đi, chẳng ngờ mới đi được mấy bước, đã thấy người kia chạy lên theo, cười đưa đẩy, khe khẽ nói: "Vị sư đệ này, à, không, sư huynh, huynh..."

Trương Tiểu Phàm lần đầu trong đời được người ta kêu là sư huynh, mà trông y ít nhất cũng phải trên hai mươi rồi, liền vội vàng đáp: "Ồ, không dám, có chuyện gì huynh cứ nói đi."

Người kia dừng một lát, cười đưa đẩy, nói: "Ha ha, sư đệ thật là giản dị dễ gần, à, thế này đi, ta xin tự giới thiệu, ta họ Tăng, thảo tự Thư Thư, là đệ tử Phong Hồi Phong. Chẳng hay sư đệ tên là..."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đệ là Trương Tiểu Phàm bên Đại Trúc Phong, Tăng Thư Thư sư huynh... ồ, Thư Thư ư? (4)"

Người kia ngây ra, rồi tức thời mặt hơi đỏ lên, cười lúng túng đáp: "Dào, cũng chẳng phải ta cố ý làm ra vẻ đứng trên đệ, chữ Thư Thư của ta là chỉ sách trong sách vở, không phải là chú trong cha chú. Cái này đều tại cha ta, năm đó mẹ đã đặt tên cho ta là Anh Hùng, đệ thủ gọi Tăng Anh Hùng mà xem, nghe có khí phách làm sao. Nhưng cha thấy ta từ nhỏ ham đọc sách, bèn khăng khăng đặt tên là Thư Thư, cứ như trò đùa, đúng thật là."

Trương Tiểu Phàm không nhịn được phì cười, trong bụng nghĩ người này tên tuổi sao lại gây hiệu quả y như tên lục sư huynh. Từ lúc bị y đe dọa làm rộn, nỗi sầu khổ kia nay trong tim hắn cũng vơi bớt rất nhiều, tự dung thấy gần gũi với y hơn, bèn hỏi: "À, Tăng sư huynh rất thích đọc sách ư?"

Tăng Thư Thư cười: "Ừ, cái này ta cũng chẳng cần khiêm tốn, trong Phong Hồi Phong, không có ai đọc sách nhiều hơn ta, nhưng sách ta xem phần lớn đều là những thứ nhặt nhạnh kỳ lạ ít người đọc, thường làm cha tức điên lên. À, nói lại chuyện ban nay, đệ quả thực không biết con khỉ này là Tam Nhãn Linh Hầu sao?"

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu nói: "Không biết, đệ cứ tưởng nó là con khỉ bình thường."

Lúc ấy, hình như nghe hiểu lời hắn nói, Tiểu Hồi đang ngồi xổm trên vai bỗng dựng ré lên chí chóe rồi bứt mạnh một sợi tóc của Trương Tiểu Phàm, làm hắn đau nhói kêu lên: "Ôi chà, con khỉ chết tiệt này!"

Tăng Thư Thư lại mở to mắt đầy ngưỡng mộ: "Ôi, thật là thông minh."

Trương Tiểu Phàm nén đau hỏi: "Con khỉ chết tiệt này ưa đánh người lăm, huynh còn bảo nó là thông minh ư?"

Tăng Thư Thư nói: "Trông nó chẳng có gì đặc biệt, nhưng rất có linh tính, là linh vật hiếm thấy trên thế gian. Đệ nhìn trên trán, giữa khoảng hai con mắt mà xem, chẳng phải là có một hòn dọc nhỏ đây sao?"

Trương Tiểu Phàm ngoảnh đầu sang săm soi, quả nhiên phát hiện ra dưới lớp lông xám, có một hòn dọc rất mờ, nếu không nhìn kỹ thì quyết chẳng thể nhận ra, bất giác sinh lòng bội phục Tăng Thư Thư: "Nhỏ thế này mà huynh cũng nhìn thấy, lợi hại, lợi hại!"

Tăng Thư Thư nghiêm trang nói: "Đệ đừng xem thường nó, ta đọc cuốn Thần Ma Chí Dị phần Linh Thú Thiên thì được biết, Tam Nhãn Linh Hầu là thông linh kỳ thú, lúc nhỏ bè ngoài chẳng khác gì với khỉ bình thường cả, nhưng khi nó lớn lên, trên trán sẽ mọc ra con mắt thứ ba, linh tính cũng sẽ tăng lên rất nhiều, không chỉ thông hiểu những thuật tiên trong ngũ hành, mà còn có thể nhìn được vật xa ngoài ngàn dặm, người xưa có nói Thiên Lý Nhãn chính là để chỉ con mắt thứ ba của Tam Nhãn Linh Hầu đấy."

Trương Tiểu Phàm ôm con khỉ xuống, đưa mắt quan sát tỷ mỉ, nhất thời không dám tin con khỉ vẫn ở với mình hai năm nay lai lịch lại lớn đến thế. Có điều nhìn đi nhìn lại, vẫn cứ thấy nó là một con khỉ bình thường, lại còn béo nữa, bế trên tay cảm thấy nặng nặng, tựa hồ qua một tối trên Thông Thiên Phong, đã tăng lên mấy cân.

Tiểu Hồi lấy làm lạ, hôm nay sao ai cũng cứ nhìn nó chăm chăm không ngớt, bèn kêu chí chí chí chí, vẻ rất là bức bối. Trương Tiểu Phàm làm mặt xấu với nó, rồi tiện tay buông ra, lăng lên lưng Đại Hoàng. Con chó giật mình toan chạy, lát sau nhìn kỹ ra là Tiểu Hồi thì thở phào. Tiểu Hồi hoa chân múa tay với Trương Tiểu Phàm, trông như thị uy, rồi lại chí chóe lên mấy tiếng nữa mới thôi, dựa vào mình

Đại Hoàng, lát sau sự chú ý của nó lại hướng hết sang đám rận bọ trong mớ lông da của con chó.

Tăng Thư Thư thích thú nhìn Tiểu Hồi, lát sau ngoảnh đầu hỏi Trương Tiểu Phàm: "Trương sư đệ cũng lên Thông Thiên Phong tham dự Thất Mạch Hội Võ đấy à?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, rồi hỏi: "Tăng sư huynh thì sao?"

Tăng Thư Thư cười đáp: "Ta cũng vậy, hôm qua rút thăm phải số 33, không biết đệ số mấy, có khi trùng hợp, lại là đối thủ hôm nay chăng?"

Trương Tiểu Phàm cười: "Đệ số một".

Tăng Thư Thư ngạc nhiên hỏi: "Đệ là đệ tử của Đại Trúc Phong hôm qua đấy?"

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, gật gật đầu.

Tăng Thư Thư cười đáp: "Số đệ tốt thật," Nói đoạn lẩm nhẩm tính, rồi nói: "Chúng ta có khi đến tận vòng quyết chiến cuối cùng mới chạm mặt, xem ra khó gặp lăm."

Trương Tiểu Phàm cười: "Đệ mới tu hành có chút xíu, vòng một..., ha ha, vòng hai lập tức là bị đào thải thôi, đâu dám vọng tưởng."

Tăng Thư Thư thè lưỡi đáp: "Ta thì chỉ sợ là đến vòng một cũng qua không nổi."

Hai người nhìn nhau, đều phá lên cười lớn. Đương lúc định trò chuyện thêm một chút, thì nghe từ xa vang tiếng Tống Đại Nhân gọi: "Tiểu Phàm, ăn cơm rồi."

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, nói mấy câu với Tăng Thư Thư, rồi chạy về, Đại Hoàng cũng cõng Tiểu Hồi theo sau. Chạy đến chỗ Tống Đại Nhân, hai anh em cùng đi, Tống Đại Nhân hỏi: "Vừa rồi đệ ở đằng ấy nói chuyện với ai đó?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "À, vừa rồi làm quen được với một vị sư huynh bên Phong Hồi Phong, nghe huynh ấy giới thiệu là Tăng Thư Thư."

Tống Đại Nhân có vẻ ngạc nhiên, hỏi: "Tăng Thư Thư?"

Trương Tiểu Phàm lắc lắc tay: "Sao thế, đại sư huynh?"

Tống Đại Nhân ngoảnh đầu trông lại, nói: "Người ấy là con trai duy nhất của Tăng Thúc Thường Tăng sư bá, thủ toạ Phong Hồi Phong, nghe nói thiên tư hơn người, đọc nhiều hiểu rộng, trí nhớ tốt, tu hành rất cao thâm, là một trong những người đáng chú ý của lần đại thí này đấy."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, nhất thời không nói nên lời.

Ăn xong cơm sáng, chúng đệ tử Thanh Vân Môn đều đến Vân Hải. Trên quảng trường cờ man nào là người chen vai thích cánh, nhìn nhân khí cường thịnh, có thể thấy sự hưng vượng của Thanh Vân Môn.

Trên quảng trường rộng mênh mông, trong khi ai nấy còn đang dùng cơm, người ta đã dựng lên tấm khu đài khổng lồ, ghép từ những cây gỗ to bằng thân người,

mỗi đài cách nhau chừng mươi mấy trượng, đặt theo phương vị bát quái, giờ đã đông đặc người đứng phía dưới, phía trước và phía sau. Khu đài lớn nhất nằm ở quẻ Càn, nơi đây còn dựng thêm một tấm bảng cao, trên đó khắc những chữ vàng, cờ bằng cái bát, viết tên và số thăm của tất cả các đệ tử tham gia tỷ thí. Tên của Trương Tiểu Phàm trông rất nổi, sắp ở vị trí số 1, bên phần đối thủ là một khoảng trống.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, len lén nhìn các sư huynh đang đứng kề bên, ai cũng mỉm cười, riêng lục sư huynh Đỗ Tất Thư vẫn cứ than vãn: "Bất công, bất công, bất..."

"Im đi!" một tiếng gắt khẽ, từ bên cạnh vang tới, mọi người giật mình, ngoảnh đầu nhìn, thì ra là Điền Bất Dịch, Tô Như và Điền Linh Nhi đang cùng đi lại. Bọn đệ tử Đại Trúc Phong vội vàng tham kiến: "Sư phụ, sư nương!"

Điền Bất Dịch gật đầu, không nói gì, Tô Như thì bảo: "Lát nữa là bắt đầu thi đấu rồi, các con phải gắng sức lên, biết chưa?"

"Dạ biết." Mọi người đồng thanh đáp.

Tô Như quay nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm thì chỉ liếc Điền Linh Nhi sau lưng sư nương, thấy cô ta hôm nay dường như đẹp hơn mọi ngày, vẻ mặt hân hoan, cặp mắt hạnh tươi long lanh, rõ ràng tâm trạng rất phấn khởi.

Trương Tiểu Phàm lòng như muối xát, bất giác cúi đầu xuống.

"Tiểu Phàm," Tô Như thấy thẩn sắc đồ đệ không được bình thường, bèn bước lại gọi.

Trương Tiểu Phàm vội vàng ngẩng đầu thưa: "Dạ, sư nương."

Tô Như ngắm hắn, hỏi: "Con không sao chứ?"

Trương Tiểu Phàm vội lắc đầu: "Không sao, sư nương."

Tô Như nhìn kỹ hắn, bảo: "Tiểu Phàm, con may lăm đấy, thế là qua được vòng hôm nay rồi, nhưng vẫn cần chú ý quan sát các vị sư huynh và sư tỷ thi đấu, cơ hội này rất hiếm, cũng rất có ích đối với con, biết không?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu: "Dạ biết, sư nương."

Tô Như nhìn sang Điền Bất Dịch, lão gật gật đầu, quay mình bước xuống dưới đài, bọn đệ tử đi theo, một lát sau cùng hòa vào dòng người đông đúc.

"Coong," một tiếng chuông trong trèo vang lên, ngân nga khắp Vân Hải mây trắng mịt mù, làm tất cả mọi người giật mình, quảng trường đang huyên náo bỗng lặng ngắt đi.

Rồi thấy trên khu đài lớn ở chính giữa, Đạo Huyền Chân Nhân và Thương Tùng Đạo Nhân cùng xuất hiện, Đạo Huyền Chân Nhân tiến lên một bước, nhìn khắp lượt đệ tử đang đứng phía dưới, cất giọng sang sảng nói: "Bắt đầu thi đấu."

Nói đoạn, ông ta phất tay bào, tiếng chuông liền dóng dả, coong coong coong coong vọng đến tận trời, Trương Tiểu Phàm nghe lùng bùng, thốt nhiên cảm thấy nhiệt huyết trào sôi, hắn lén nhìn sang phía Điền Linh Nhi, thấy cô ta mặt mày tươi tắn, vẻ háo hức chờ lúc dự thi.

Hắn khẽ nhìn một cái, mà rồi không sao rời mắt đi được nữa, vì vậy cũng chẳng còn nghe rõ Đạo Huyền Chân Nhân trên đài kia đang nói những gì. Lát sau Thương Tùng Đạo Nhân lại tiến ra thêm vài câu. Cuối cùng một hồi chuông trong trẻo chói tai ngân lên, giật Trương Tiểu Phàm khỏi cơn mê hoảng, lúc đó hắn mới nhận ra, các lượt thi đấu đã bắt đầu rồi.

Sáu mươi ba người dự thi, tám đá lôi đài, phân thành bốn lượt. Lượt đầu tiên trong 16 người, đệ tử Đại Trúc Phong chỉ có mỗi Điền Linh Nhi thượng đài tỷ thí. Trận đấu này diễn ra trên lôi đài ở vị trí quẻ Ly phía tây, người của Đại Trúc Phong bèn ùn ùn kéo nhau sang đó.

Đối thủ của Điền Linh Nhi là một đệ tử Triệu Dương Phong, họ Thân tên Thiên Đầu, lúc ấy vừa nhảy phắt lên lôi đài, thân hình rất ngay ngắn, phía dưới lan tiếng xì xào khen ngợi. Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn, thấy quanh đài quẻ Ly này, dễ phải đến hơn một trăm người, trong đó phần lớn là đệ tử Triệu Dương Phong, cả thủ toạ là Thương Chính Lương cũng đến xem, trên mặt lộ nét cười đầm, hiển nhiên là rất coi trọng Thân Thiên Đầu.

Điền Bất Dịch và mọi người đến dưới đài, lập tức cả bọn chìm lìm luôn trong đám đệ tử Triệu Dương Phong, trước sau trái phải chỗ nào cũng thấy người mặc trang phục Triệu Dương Phong. Điền Bất Dịch chẳng thèm để ý, đưa mắt liếc Thương Chính Lương đứng mãi đằng xa, đúng lúc ông ta cũng đang đưa mắt liếc lại. Ánh mắt hai người gặp nhau, phảng phất có tia lửa nhàn nhạt, nhưng họ đều mỉm cười, như không có chuyện gì.

Lúc ấy bọn đệ tử cũng vừa đưa ghế tới cho mấy vị trưởng bối, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi xuống, Điền Linh Nhi tiến đến trước mặt, thưa: "Cha, mẹ, con lên đài đây."

Điền Bất Dịch nhìn con gái: "Đi đi."

Tô Như nói đầy thương yêu: "Cẩn thận nhé."

Điền Linh Nhi liếc lên phía trên đài, mặt lộ nét cười, ung dung thư thái: "Cha mẹ hãy đợi tin tốt lành của con."

Nói đoạn cô ta xoay mình, vẫn tươi cười như thế, tay trái dẫn pháp quyết: "Lên!"

Tiếng hô vừa dứt, ráng tà nhoang nhoáng, Hổ Phách Chu Lăng bên hông bật ra, lượn xuống dưới chân, đẩy Điền Linh Nhi lên, thân hình thon mảnh giữa vùng ráng đỏ trông như tiên nữ, bay về phía lôi đài.

Một chiêu này hiển lộ, đã vượt xa Thân Thiên Đầu vừa phóc như con khỉ lên đài, lại thêm Điền Linh Nhi dung mạo đẹp đẽ, bọn đệ tử phía dưới, kể cả đám con trai

đong đảo bên Triệu Dương Phong, tức thì vỗ tay như sấm động, đến nỗi rất nhiều người ở những sàn đấu xa xa cũng ngoảnh đầu nhìn sang.

Trương Tiểu Phàm và mấy đệ tử Đại Trúc Phong đứng xum xít sau lưng sư phụ sư nương, nghe thấy Tô Như mỉm cười nói với Điền Bất Dịch: "Xem ra Linh Nhi tu hành có tinh tiến."

Điền Bất Dịch khẽ cười, tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt rất phẫn chán.

Lúc ấy Điền Linh Nhi đã bay đến lôi đài, dừng cách Thân Thiên Đầu chừng một trượng, vòng tay nói: "Mong Thân sư huynh tú giáo."

Thân Thiên Đầu thấy Điền Linh Nhi khu dụng pháp bảo ngự đài, lại thấy pháp bảo ấy ráng quang chớp chớp, tiên khí bừng bừng, chắc là Hổ Phách Chu Lăng nổi tiếng của trưởng lão Tô Như bên Đại Trúc Phong, cũng là thứ mà ân sư y đã dặn hễ gặp phải cẩn thận đối phó. Y không dám chậm trễ, liền vòng tay đáp: "Mong Điền sư muội thủ hạ lưu tình."

Nói đoạn, y lùi lại một bước, tay phải dẫn kiếm quyết, bật lên một thanh tiên kiếm dài ba thước, toả ánh xám mờ, hoành lên trước thân mình.

Dưới đài Tô Như cau mày, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Thanh kiếm này giống Hổ Phách Chu Lăng của Linh Nhi, đều thuộc Thổ trong ngũ hành, thế này thì đành phải xem hai đứa chúng nó ai tu luyện cao thâm hơn."

Điền Bất Dịch mỉm cười, nói: "Trong các pháp bảo thuộc Thổ của Thanh Vân Môn, có thứ nào vượt nổi Hổ Phách Chu Lăng của muội? Theo ta thấy, thanh kiếm kia còn kém Hổ Phách Chu Lăng của muội đến mười vạn tám ngàn dặm."

Tô Như khẽ gắt: "Chỉ giỏi nói linh tinh."

Lúc này trên đài gióng lên một hồi chuông, trận đấu giữa Điền Linh Nhi và Thân Thiên Đầu chính thức bắt đầu.

Điền Linh Nhi tỏ rõ tuổi trẻ sức mạnh, tiếng chuông vừa dứt, tay đã trở về phía trước, trong nháy mắt ráng tà nhoang nhoáng, nhanh như chớp động, Hổ Phách Chu Lăng cuộn gió, thổi đến rất cả mặt, xông thẳng vào Thân Thiên Đầu.

Thân Thiên Đầu chẳng ngờ Điền Linh Nhi nói đánh là đánh, trông thấy Hổ Phách Chu Lăng chớp mắt đã lao đến nơi, y lùi vội hai bước, song thủ rung lên, tiên kiếm loé sáng nghênh đón.

Ráng đỏ và ánh xám đụng nhau giữa đài, chỉ nghe bình một tiếng, Điền Linh Nhi và Thân Thiên Đầu cùng lắc lư, nhưng vẫn đứng vững, còn hai món pháp bảo thì gường nhau giữa không trung.

Dưới đài, Điền Bất Dịch cau mày, Tô Như cũng kinh ngạc: "Á, Thân Thiên Đầu tu hành cũng không tệ đâu." Cùng lúc ấy, bọn đệ tử Triệu Dương Phong đồng thanh hô lên: "Hay quá!"

Tiếng hò của hơn một trăm cái mồm, quả nhiên không phải tầm thường, lập tức át bạt đi tiếng la khen ngợi của mấy người bên Đại Trúc Phong, lão lục Đỗ Tất

Thư hùm một tiếng, nói: "Thế này chả phải là ồn à quá ư? Có khác gì đâu vô họng không?"

Lúc ấy trên lôi đài, hai thứ pháp bảo lại gườm nhau thêm một lúc, không phân cao hạ, đồng thời quay về với chủ nhân, Thân Thiên Đầu đạp theo thắt tinh, mặt mày nghiêm trang, miệng lẩm nhẩm, rồi héto: "Nhanh!"

Thanh tiên kiêm ánh xám của y từ giữa không trung vọt lên trời, rồi nhanh như chớp, bổ thẳng xuống đỉnh đầu Điền Linh Nhi, kiêm chưa chạm đất, chỉ thấy vật áo Điền Linh Nhi phơ phất bay, bốn bề nổi gió lớn.

Điền Linh Nhi không hề bối rối, cũng không mảy may muộn thoái lui, tay trái đón Hổ Phách Chu Lăng đang bay trở lại, rồi phất lên đỉnh đầu, lập tức ráng tà dàn như sa mỏng, Hổ Phách Chu Lăng thoát khỏi rộng ra nhiều lần, dệt thành một tấm bình phong trên đỉnh đầu. Nói thì chậm chừ diễn biến lại quá nhanh, Thân Thiên Đầu mặt mày nghiêm trọng, thanh tiên kiêm bổ xuống một lần nữa, và phải ráng tà, keng, màn đở lay động, nhưng vẫn vô sự bình an.

Tô Như lúc này mới thở phào, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Con bé Linh Nhi này, huênh hoang quá."

Điền Bất Dịch hùm một tiếng, lắc đầu.

Tiên kiêm ánh xám của Thân Thiên Đầu sau đòn tấn công vô hiệu, lại bật lên. Không chậm trễ, Hổ Phách Chu Lăng cũng chớp động, rồi trương dài ra gấp mười lần. Điền Linh Nhi khẽ hô, dải lụa đỏ từ hình dáng mềm mại, chợt biến thành một cây gậy lớn rất dài, phóng thẳng ra, một đầu nắm trong tay Điền Linh Nhi.

Người xem dưới đài xôn xao, thốt lên ngạc nhiên không ngớt.

Điền Linh Nhi nhanh nhẹn vung tay phải, cây gậy lớn vạch vút một đường trong khoảng không, giáng thẳng xuống đầu Thân Thiên Đầu.

Thân Thiên Đầu cau mày, sắc mặt nghiêm trọng, lúc này tiên kiêm lại bay trở về tay, y nghiến chặt răng, tay phải nắm chắc tiên kiêm, tay trái co duỗi, mắt nhìn cây gậy to sắp giáng xuống đầu. Người dưới đài đều nín thở. Thốt nhiên một tiếng vang lớn, sàn đấu phía trước vốn lát gỗ phảng bỗng vỡ nát, chỉ thấy năm, sáu tảng nham thạch đột nhiên phá dài bay ra, chấn trước mặt y.

Phía dưới, Điền Bất Dịch và Tô Như đều biến sắc, trong khi đó, thủ toạ Thương Chính Lương của Triêu Dương Phong thì gật gật đầu.

Chỉ nghe vang lên rầm rầm, cây gậy nhoang nhoáng ráng tà và nham thạch va mạnh vào nhau, tức khắc bụi đất bay tung, mịt mù khắp lôi đài. Điền Linh Nhi thấy người chấn động, không thể phá nỗi Ngự Nham Thuật vững vàng của đối phương, Hổ Phách Chu Lăng dội ngược trở lại.

Bụi đất còn chưa lắng xuống, Thân Thiên Đầu mặt đã hơi tái đi, nhưng không ngừng nghỉ, y rõng to, thân hình phiêu phất bay lên trên đống nham thạch, hai tay cùng nắm lấy chuôi kiếm, ánh xám loé rực, rồi đâm pháp vào lòng nham thạch cứng rắn, thế như chẻ tre.

Rắc rắc rắc!" mĩa tiếng rạn vỡ, đùng đục mà khàn đặc vang lên. Điền Linh Nhi biến sắc mặt, chỉ thấy đất dưới chân rung chuyển không ngừng, đột nhiên lại mĩa tiếng động lớn, ván gỗ nơi cô đang đứng gãy vụn, giữa những tiếng rầm rầm, vô số đá to và sắc cạnh vụt ra. Chỗ đứng ấy chỉ còn là một đám tơi bời tan nát.

"Á!" Trương Tiểu Phàm ở dưới la lên thét thanh, rồi tức khắc ngậm chặt miệng, thấy phu phụ Điền Bất Dịch cũng trở nên nghiêm trọng, Tô Như còn thêm vẻ căng thẳng. Ngược lại, đệ tử Triệu Dương Phong thì khen ngợi ầm ỹ, vỗ tay rào rào.

"Thân sư huynh, giỏi quá!"

"Thật lợi hại!"

"Chắc thắng rồi!..."

Tiếng hò la dập dồn, lôi đài vẫn cứ mịt mù bụi đất, rất khó nhìn rõ. Thân Thiên Đầu đứng sừng sững trên đống nham thạch cao cao không có vẻ ung dung một chút nào, hai mắt y trợn tròn, kỹ càng ngó tim bốn phía. Quả nhiên, chỉ giây lát sau, trong đám bụi đất mờ mịt trên đống đá ở đằng trước, ráng tà nháng lên, nháy mắt ánh sáng bừng rộ, chỉ thấy Điền Linh Nhi như phượng hoàng lửa bay vút ra, Hổ Phách Chu Lăng di chuyển rõ nhanh, lượn vòng vòng bên mình cô ta.

Điền Linh Nhi vẻ mặt nghiêm trang, cặp mắt hạnh chiếu ra những tia lạnh băng, song thủ cùng nắm pháp quyết, gạt xuống, chỉ thấy Hổ Phách Chu Lăng thoắt dừng, rồi như một con rắn độc xuyên thủng vào lòng đất, hùng hục rúc vào đám nham thạch cứng chắc kia.

Thân Thiên Đầu tái mét mặt, không kịp nghĩ ngợi gì, vội bay vụt về sau. Quả nhiên ngay nơi y vừa rời khỏi, Hổ Phách Chu Lăng vốn trông như con rắn độc, liền chui vọt lên như con rồng đỏ khổng lồ, chỗ Thân Thiên Đầu vừa đứng giờ toàn cát bay đá chạy, phá thành một cái lỗ lớn, thanh thế hung mãnh, làm người ta rùng mình.

Điền Linh Nhi đang lơ lửng trên không, hai tay bắt thành hình hoa lan, giao chéo trước ngực, miệng hô: "Trói!"

Hổ Phách Chu Lăng khẽ ngừng, rồi một tiếng lanh lảnh vang dội, ráng tà đại thịnh, gắp gió trải mai ra, trong chớp mắt không biết là dài thêm bao nhiêu lần, phủ kín trời, lao đi cực nhanh, lúc cuộn tròn lên, lúc luôn xuống dưới, lại phá đất chui ra, muôn vạn dải nhỏ lao đến Thân Thiên Đầu, vây y vào giữa.

Mấy người trong Đại Trúc Phong bất giác đưa mắt nhìn nhau, hai năm trước khi đấu với Lâm Kinh Vũ, Điền Linh Nhi đã dùng đến phép Trói này, hôm nay xem ra, uy thế của nó lớn thêm rất nhiều, ngập ấm áp cả trên trời dưới đất, chỉ không biết Thân Thiên Đầu so với Lâm Kinh Vũ năm đó thì thế nào?

Điền Linh Nhi niệm chú, Hổ Phách Chu Lăng liền biến thành một quả cầu đỏ cực lớn, bóp dần vào, loáng thoáng qua khe hở, lẩn trong ráng tà, lờ mờ còn trông thấy ánh xám, xem ra Thân Thiên Đầu vẫn kiên cường chống đỡ, khiến hàng lụa

đòi giảm đôi chút tốc độ, nhưng rồi nó vẫn cứ bóp vào với một sức mạnh không thể kháng cự.

Dưới đài một bầu tịch mịch, đệ tử Triệu Dương Phong nín khe, căng thẳng ngó lên quả cầu lớn màu đỏ trên đài, ai cũng biết, nếu không chặn được áp lực của thứ tiên gia pháp bảo này thì hậu quả sẽ ra sao.

Lụa đỏ giờ đã thu vào chỉ còn độ sáu thước, ráng tà rực rỡ, đè bẹp hoàn toàn ánh xám, thi thoảng vẳng ra tiếng bóp răng rắc. Lúc này không ai còn nhìn thấy bóng Thân Thiên Đầu đâu nữa, Điền Linh Nhi thì vẫn lơ lửng trong không trung, khuôn mặt hồng hồng, hai tay trái phải đang nắm pháp quyết hoa lan rung khe khẽ.

Lát sau, Hổ Phách Chu Lăng lại từ từ ép vào thêm một thước, mọi người căng thẳng đến mức nghẹt thở, chính lúc ấy, chợt nghe một tiếng hét "á", rồi Thân Thiên Đầu thế như mãnh hổ, tay cầm kiếm phá cầu lụa xông ra, có điều sắc mặt đã tái mét.

Đệ tử Triệu Dương Phong hoan hô như sấm động, nhưng thủ toạ Thương Chính Lương thì nhắm mắt thở dài, còn phu phụ Điền Bất Dịch ngồi bên kia thì mỉm cười nhìn nhau.

Quả nhiên, đó chỉ là cú giã giục cuối cùng của Thân Thiên Đầu, Điền Linh Nhi vọt lên trên không, tay phải khẽ trở, Hổ Phách Chu Lăng lao đi như mũi tên, đánh tới sau lưng Thân Thiên Đầu. Thân Thiên Đầu lúc này đã xoay mình cõng hết sức khó khăn, chỉ hơi động đậy, không tránh được, bị Hổ Phách Chu Lăng thúc nhẹ một cái, cả người bay vù về phía trước, bình một tiếng, ngã xuống dưới đài.

Bọn đệ tử Triệu Dương Phong quá nửa đều xô lại, rồi đột nhiên như á khẩu, lặng ngắt cả. Thương Chính Lương đứng lên, lắc lắc đầu, nói với gã đệ tử đứng bên cạnh: "Còn không mau đi đỡ Thân sư huynh dậy?"

Bọn đệ tử Triệu Dương Phong lúc này mới sực tỉnh, nhao nhao chạy đến dìu Thân Thiên Đầu. Điền Linh Nhi thu pháp bảo lại, đi xuống dưới đài, tươi tắn nói với y: "Đa tạ Thân sư huynh thủ hạ lưu tình."

Thân Thiên Đầu liếc nhìn cô ta, cười khổ: "Điền sư muội kỳ tài trời sinh, bội phục, bội phục." Nói rồi để người bên cạnh dìu đi.

Thương Chính Lương lại gần, ngắm nghĩa Điền Linh Nhi, rồi bảo phu phụ Điền Bất Dịch cũng vừa đi tới: "Điền sư huynh, diệt nữ tuỷ còn nhỏ, nhưng tu chân lại có tư chất thiên phú thế này, quả thực làm người ta phải ngưỡng mộ."

Điền Bất Dịch có vẻ đắc ý, nhưng miệng chỉ cười bảo: "Quá khen, quá khen rồi."

Tô Như cũng cười: "Môn hạ Thương sư huynh nhân tài đầy rẫy, tin là vẫn còn những cao thủ xuất sắc hơn chưa ra mặt."

Thương Chính Lương cười trừ, Điền Bất Dịch chẳng nói nǎng thêm nữa, quay mình trở về. Lúc ấy Điền Linh Nhi đã chạy đến với mấy đệ tử Đại Trúc Phong, lập tức bị mọi người vây chặt lấy. Ai cũng rạng rỡ hân hoan, chỉ tiếc là không thể nói

hết được những lời khen ngợi. Điền Linh Nhi vui mừng hớn hở, Trương Tiểu Phàm còn vui mừng hớn hở hơn. Thấy phu phụ Điền Bất Dịch lại gần, Điền Linh Nhi ùa tới bên mẹ, kéo tay bà cười: "Sao mẹ, thấy con lợi hại không?"

Tô Như lườm một cái, cuối cùng vẫn phải bật cười: "Lợi hại, lợi hại!"

Điền Bất Dịch cũng tươi cười, thấy con gái đã tạo nên một khởi đầu tốt đẹp, mặt lão rạng rỡ, càng thêm hởi lòng hởi dạ với đồng môn. Lão thò tay xoa đầu con gái, tỏ ý khen ngợi, rồi ngoảnh đầu, bảo mấy đệ tử: "Lát nữa đến lượt các ngươi, nhìn Linh Nhi đấy, có thể thấy đệ tử các chi khác cũng chưa chắc đã giỏi đến mức không thể đánh bại được, các ngươi đều phải cõi lên."

Mọi người đồng thanh hô: "Vâng!"

Trương Tiểu Phàm cùng hô lên theo mọi người, thậm chí còn hô đặc biệt to. Ai nấy rục rịch chuẩn bị, trong tám trận tiếp theo, Đại Trúc Phong có ba người thượng đài, vì vậy Điền Bất Dịch và Tô Như chia nhau ra xem. Lúc sắp đi, Tô Như thấy Trương Tiểu Phàm vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bèn dặn: "Con phải quan sát kỹ nhé!" Trương Tiểu Phàm nghỉ một lát, định kiểm Điền Linh Nhi cùng đi lại một lối đài nào đó cổ vũ cho sư huynh, nhưng vừa ngước mắt trông, đã thấy cô ta chạy rõ nhanh, lẫn trong đám đông đang tiến về phía trước. Và đứng ở tận đầu kia, là Tề Hạo đĩnh đặc hiên ngang, đang mỉm cười chào đón.

Trái tim Trương Tiểu Phàm thoáng bỗng chìm xuống.

Điền Linh Nhi đến bên Tề Hạo, cười hi hi nói gì đó, Tề Hạo mặt mày rạng rỡ, ghé vào tai cô ta thì thà thì thào, Điền Linh Nhi cũng cười mãi không thôi. Vẻ mặt hai người vô cùng cao hứng. Nói cười một lúc, họ dắt nhau cùng đi, chắc là đi kiểm một lối đài để xem tỷ thí.

Trương Tiểu Phàm vẫn đứng nguyên chỗ, hẵn ngơ ngẩn thấy một nỗi bi thương thất vọng trào dâng trong lòng, tất cả những nhiệt huyết sôi sục ban nãy đều nguội lạnh cả, lạnh tới tận đáy con tim.

Tác giả - chú thích

"Thần Ma Chí Dị - Linh Thú Thiên" nói: Tam Nhãn Linh Hầu xuất thân từ núi Tu Di ở phương Tây, thông tuệ hoạt bát, tuổi thọ nghìn năm, dần dần mọc ra con mắt thần, nhìn xa ngàn dặm, có thể ngự trên cổ cây đất đá, là toạ hạ hộ pháp của Nghiêm Đăng Cổ Phật.

"Thần Ma Chí Dị": là thương cổ kỳ thư, ghi chép những quái tượng, kỳ trân dị bảo, trân cầm dị thú, yêu ma thần thánh, tương truyền là do kỳ nhân thời thượng cổ là Tiêu Đỉnh trú tác. Sách này gồm mười thiên, ngày nay phần lớn đã thất truyền, chỉ còn lại bốn thiên.

Lại chú: Tiêu Đỉnh, không được ghi chép trong sử sách, chỉ có bút ký "Sơn Hà Ký" của Cửu Thiên Sơn Nhân trong dã sử viết: Tiêu Thị người xưa, không rõ năm sinh năm mất. Lúc nhỏ thông tuệ, đã xem qua cái gì là không bao giờ quên.

Thường ngao du thiên hạ, đến thăm hết những danh sơn cổ trạch, soạn cuốn "Thần Ma Chí Dị" gồm mười thiên, kỳ ảo quý lẻ, là thiên hạ đệ nhất kỳ thư, thế mà mất gần hết, đáng tiếc thay!

Alex chú: Nguyên văn nói: Ô, Thúc Thúc ư? Như khi giới thiệu về Đỗ Tất Thư đã giải thích, chữ Thư và chữ Thúc đều đọc là shū. Nhưng nếu ở đây tôi dịch là Tăng Thư Thư sư huynh... Ô, Thúc Thúc ư? thì nghe rất lạc điệu, nên tôi dịch là Thư Thư, chỉ đủ để nhấn mạnh nỗi ngạc nhiên của Trương Tiểu Phàm về sự phát âm trùng hợp mà thôi.

Chương 23

Thần Kiếm

"Ha ha, Trương sư đệ!".

Thinh linh có ai đó vỗ mạnh vào vai Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm mải dõi theo Điền Linh Nhi đang dần dần khuất xa, hoàn toàn không chú ý gì đến tình hình xung quanh cả, bất giác giật thót, nhảy vọt sang bên, rồi đưa mắt trông lại, thì ra chính là Tăng Thư Thư vừa mới quen hồi sáng.

Tăng Thư Thư tươi cười hớn hở, nét mặt ung dung, ngầm nghĩa Trương Tiểu Phàm, rồi ánh mắt lại rời sang con khỉ Tiểu Hồi đang đứng bên cạnh hắn.

Tiểu Hồi thấy cái gã đáng ghét này lại đến nữa, tỏ ra rất không hài lòng, nó nhe răng nhách miệng làm mặt xấu, rồi xoay mình nhảy lên lưng Đại Hoàng, vỗ vào đầu nó, Đại Hoàng hướng về Trương Tiểu Phàm và Tăng Thư Thư sủa hai tiếng, rồi cất chân chạy đi.

Trương Tiểu Phàm cau mày, gọi: "Tiểu Hồi, quay lại đây, không được chạy lung tung đâu đấy!"

Tăng Thư Thư cười bảo: "Đừng lo đừng lo, Tam Nhã Linh Hầu thông minh lắm, không chạy mất đâu!"

Trương Tiểu Phàm nhún vai, quay lại, toan nói chuyện với Tăng Thư Thư, bỗng nhiên giật mình đánh thót, hắn ngoài đầu trống, thấy Đại Hoàng quả nhiên lại công Tiểu Hồi chạy về nhà bếp, tim hắn đập thình thình, thắt thanh la: "A, con khỉ chết tiệt mà lại..."

Tăng Thư Thư lẩy làm lạ: "Sao thế?"

Trương Tiểu Phàm hắng giọng, rồi cười khan: "Không, không sao. Ờ, Tăng sư huynh chẳng phải là còn tham gia thi đấu sao, thế nào mà lại có thời gian rồi đến tìm đệ?"

Tăng Thư Thư cười đáp: "Ừm, ta thi xong rồi, nhàn nhã vô sự, trông thấy đệ ở đây, bèn lại chào."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi: "Cái gì, huynh thi xong rồi, kết quả ra sao?"

Tăng Thư Thư gập soạt cái quạt, gai nó lên mớ tóc đen nhánh, nói: "Ùi, bất cẩn
nên thằng một trận, hè hè."

Trương Tiểu Phàm nhìn dáng điệu đứng dừng lơ đãng của y, vẻ như chưa hề trải
qua một trận đấu lớn, bèn dè dặt hỏi: "Tăng sư huynh, huynh tu hành hình như
rất cao thâm?"

Tăng Thư Thư lắc đầu quầy quậy: "Ôi dà, Trương sư đệ nói gì vậy, ta tu hành
được một chút xíu, đâu có đủ để thượng đài? Nếu không phải vì cha cứ ép buộc,
ta đời nào đi tu chân luyện đạo, mỗi ngày cứ trồng hoa nuôi chim đọc sách, sống
những ngày tháng tiêu dao! Có điều nói đi cũng phải nói lại, "Y thò tay đặt lên vai
Trương Tiểu Phàm, dắt hắn đi lên phía trước, khe khẽ bảo: "Ta thật chẳng ngờ,
trong đại thí Thất Mạch Hội Võ lần này, lại có người kém hơn cả ta!"

Trương Tiểu Phàm cười khổ: "Người kém huynh nhiều lắm đó!"

Tăng Thư Thư nhún vai, mặt tỏ vẻ bất cần: "Nhiều thì làm sao, ta có tham lam
nữa cũng không dám vọng tưởng thăng được đến vòng chót, có điều ta lại rất
quan tâm đến Tam Nhãn Linh Hầu của đệ, hè hè, Trương sư đệ, hay là đệ đem
nó..."

Trương Tiểu Phàm thấy y đầy vẻ gian thương, lập tức bảo: "Tăng sư huynh, đừng
có nhắm vào Tiểu Hồi của đệ!"

Tăng Thư Thư nghẹn lại, đảo mắt nói: "Thế ta đổi với đệ nhé! Đệ không biết đâu,
ta ở Phong Hồi Phong nuôi rất nhiều loài thú vị hiếm thấy, kiểu như con thỏ ba
chân, khổng tước trắng đen, con rùa không mai, lại còn cả con rắn có cánh
nữa..."

Trương Tiểu Phàm không nén được hỏi: "Quả thật là có nhiều loài lạ lùng như vậy
sao?"

Tăng Thư Thư dương dương tự đắc: "Còn phải nói, để thu thập những thứ bảo
bối ấy ta phải dành ra rất nhiều tâm tư, còn bị cha đánh chửi không biết bao
nhiêu lần, có điều ta vẫn cứ thích Tam Nhãn Linh Hầu của đệ, sao sao, đệ thích
thứ gì ta đem ra đổi với đệ?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Không, đệ nuôi Tiểu Hồi chỉ vì cái duyên với nó, hơn
nữa huynh cho đệ những con thỏ đen trắng, khổng tước không mai..."

Tăng Thư Thư lập tức sửa: "Là con thỏ ba chân, khổng tước đen trắng, con rùa
không mai!"

Trương Tiểu Phàm thè lưỡi: "Ồ, vâng, vâng, có điều đệ không thích những thứ
ấy, không đổi đâu!"

Tăng Thư Thư đảo mắt, lôi Trương Tiểu Phàm ra một góc khuất, ngó nghiêng
bốn xung quanh, mặt đầy vẻ nguy hiểm, thì thào bảo: "Trương sư đệ, thế ta cho đệ
xem một thứ hay hơn, đệ xem có thích không?" Nói đoạn lôi từ trong bọc ra một
quyển sách bìa xanh dày cộp, đưa cho Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đón lấy, sách không có nhan đề, lại cũ rích, xem ra niên đại rất xa xưa. Lại thấy Tăng Thư Thư vẻ như không có chuyện gì, nhưng cặp mắt linh động thì cứ liếc quanh cảnh giác, khuôn mặt vốn thanh tú giờ lại có mấy phần xảo trá và thô tục. Xem ra quyển sách này không phải là ghi chép những tuyệt thế pháp quyết, thì cũng là loại hiếm thấy trên đời.

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, nói: "Tăng sư huynh, sách quý thế này đệ không chịu nổi đâu, tư chất đệ kém lắm, lấy cũng vô dụng, mà cũng không muốn dùng Tiểu Hồi để đổi chác, huynh cầm lại đi."

Tăng Thư Thư trợn mắt, khe khẽ bảo: "Đệ chưa xem mà đã nói thế rồi, xem đi đã, mau lên!"

Trương Tiểu Phàm thấy dáng điệu y cổ quái, bất giác cũng nảy lòng hiếu kỳ, bèn lật ra xem, lập tức ngây cả người, đỏ mặt tía tai, thấy trong quyển sách dày đó, ngoài một số lượng lớn những chữ viết, còn có rất nhiều hình vẽ, vẽ toàn những trai gái loã lồ ôm ấp quấn riết, thì ra là một bộ Xuân Cung Đồ. Trương Tiểu Phàm lần đầu tiên trong đời trông thấy một vật như vậy, lại thấy nét bút trơn mịn, khắc họa nhân vật sống động như thật, tim hắn giật thon thót, bất giác thốt thanh la: "Tăng sư huynh, huynh, huynh, huynh sao lại có thứ này?"

"Hừ!" Tăng Thư Thư giật mình, vội vàng giăng lại quyển sách nhét vào bọc, rồi thận trọng liếc ra các đệ tử đồng môn đang đi lại xung quanh, trừng mắt bảo Trương Tiểu Phàm: "Đừng có lớn tiếng như vậy!"

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, nhưng vẫn còn kinh hồn, hạ giọng hỏi: "Tăng sư huynh, huynh làm sao mà có, Ồ, làm sao lại xem thứ sách này?"

Tăng Thư Thư nhếch mép: "Xem thì làm sao, bảo cho đệ biết, đây đúng là kỳ thư, nghe nói chỉ có độc một quyển thôi! Ta đã phải bỏ ra bao tâm huyết mới lùng được, bảo đảm đệ xem hết, từ giờ trở đi có thể vầy hoa giốn nguyệt, chiếm được trái tim của mọi nữ nhân trên thế gian. Sao sao, dùng nó đổi lấy Tiểu Hồi nhé..."

Trương Tiểu Phàm lập tức lắc đầu: "Không được!"

Tăng Thư Thư phát bực: "Cái này không được, cái kia không được, thế đệ nói xem rõt cục đệ muỗn cái gì?"

Trương Tiểu Phàm thật thà đáp: "Đệ chẳng muốn cái gì cả."

Tăng Thư Thư không biết làm thế nào, càu nhau: "Cái con người đệ sao cứ như súc gỗ?"

Trương Tiểu Phàm bật cười, cũng không để tâm, nhưng ánh mắt bất giác lảng ra phía khác, giữa mây trắng phiêu diêu, lờ mờ trông thấy bóng dáng mỹ lệ thoắt ẩn thoắt hiện.

Tăng Thư Thư thất vọng, cất quyển sách lại, rồi mở soạt cái quạt, phe phẩy một lúc, chợt nghe đằng xa tiếng chuông ngân nga, xem ra một trận đấu khác lại sắp bắt đầu.

Y dõi trông, rồi mỉm cười, kéo Trương Tiểu Phàm bảo: "Đi, ta dẫn đệ đi xem nhân vật nổi nhất trong lần đại thí này!"

Trương Tiểu Phàm ngây người, kinh ngạc hỏi: "Là ai đó?" Dừng một lát, trên mặt chợt có nét u ám, nói: "Phải chăng là Tề Hạo sư huynh của Long Thủ Phong?"

Tăng Thư Thư "Á" một tiếng, ngó bộ dạng kỳ lạ của Trương Tiểu Phàm, rồi lắc đầu bảo: "Tề sư huynh tất nhiên rất nổi tiếng, nhưng đệ chưa nghe nói sao, người được dời theo nhiều nhất lần này lại là một người khác."

Trương Tiểu Phàm suy nghĩ hồi lâu, hỏi: "Là ai?"

Tăng Thư Thư hình như quên băng mất vụ tranh chấp không thành vừa rồi, mặt mày tươi rói, bí mật bảo: "Đệ theo ta đi thì biết!" Nói đoạn kéo Trương Tiểu Phàm lên phía trước, Trương Tiểu Phàm không tự chủ được, mà bất giác cũng sinh ra tò mò về nhân vật thần bí kia, bèn bước chân theo.

Tăng Thư Thư dắt Trương Tiểu Phàm đi thẳng đến lôi đài lớn nhất, nằm ở quẻ Càn, Trương Tiểu Phàm theo sau, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy đệ tử Thanh Vân Môn xùm đông xùm đỏ, chen chúc chật chội đến nước cũng không lọt, ít nhất phải đến bốn năm trăm người, Trương Tiểu Phàm nhẩm tính, dễ đến một nửa số người của Thanh Vân Môn có mặt trên quảng trường đều tụ lại đây, nhất là đám nam đệ tử trẻ tuổi thì đặc biệt nhiều.

Hai người lại gần, chỉ nghe thấy tiếng huyên náo mỗi lúc một to, xung quanh các đệ tử Thanh Vân đang sôi nổi cao hứng bàn tán.

"Tiểu Trúc Phong từ xưa tới nay sản sinh ra rất nhiều người đẹp, nghe nói Lục Tuyết Kỳ lần này còn được tán dương là mỹ nữ nổi trội nhất trong suốt năm trăm năm gần đây!"

"Cái đó đâu cần người nói, hôm ấy ta đã trông thấy nàng trong Ngọc Thanh Điện, đúng là nghiêng nước nghiêng thành... Ối da, ai đánh vào đầu ta vậy... Á, sư thúc?"

Đứng bên cạnh người vừa nói là một lão nhân râu bạc phơ đang nổi giận: "Tiểu tử này, người là người tu chân, lẽ ra lòng phải tĩnh như nước, sao còn tham luyến nữ sắc như vậy? Nếu để người thương岱, có khi chỉ ngắm cái mặt ấy, chưa động thủ đã thua rồi!"

"... dạ."

"Hừ, vì vậy ta vẫn nói với thủ toạ sư huynh, hồng nhan họa thuỷ, Thanh Vân Môn chúng ta lẽ ra không nên thu nạp nữ đồ."

"He he, sư thúc lão nhân gia người đúng là, ô, là anh minh thần võ thông tuệ sáng suốt, có điều giọng người nói phải chăng là hơi to quá?"

"Sao, ta nói sai sao?" Lão nhân râu bạc vểnh râu trợn mắt, giọng nói lại vang to lên thêm mấy phần.

"Không phải không phải," Bọn đệ tử trẻ tuổi kia vội vã xúm lại lão, cười mơn rối khe khẽ bảo: "Sư thúc, Thủy Nguyệt Đại Sư ngồi trong kia kia!"

"..." Hạ giọng xuống, lão nhân bảo: "Hừ, nếu không phải vì ở trước mặt đồng môn, ta đã..."

Đám đệ tử nhất tề dạ ran, cùng xưng tụng lão tiên sinh tu vi cao thâm tấm lòng rộng mở không đôi co bọn hậu sinh tiểu bối. Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm nhìn nhau, Tăng Thư Thư khẽ nhún vai, Trương Tiểu Phàm thấp giọng hỏi: "Người mà huynh nói đó phải chẳng là một sư tỷ của Tiểu Trúc Phong?"

Tăng Thư Thư gật đầu, nhìn lên trên lôi đài, nói: "Bây giờ còn chưa bắt đầu, đợi lát nữa đệ sẽ thấy danh khí của cô ta. Có điều, ôi, chỗ này sao đông người quá!"

Trong lúc nói chuyện, hai người cứ lách lên lách xuống, nhưng vẫn loay hoay mãi ngoài vòng đám đông, bên trong thì đã bị tầng tầng lớp lớp đệ tử Thanh Vân lèn kín đặc rồi, đến cái kim cũng không chen lọt. Trương Tiểu Phàm càng lúc càng tò mò, xem ra nhân vật thần bí này quả là rất nổi, bao nhiêu người đều bị hút đến đây.

Tăng Thư Thư lo lắng, miệng cứ lẩm bẩm: "Chết rồi, chết rồi, không có chỗ tốt rồi, sớm biết thế này thì tối hôm qua đã đến xếp hàng sẵn!"

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, còn chưa kịp nói, thốt nhiên thấy Tăng Thư Thư sáng mắt lên, ở đằng trước có mấy chục đệ tử Phong Hồi Phong. Tăng Thư Thư không nói nhiều nữa, bèn kéo Trương Tiểu Phàm xông lại, bọn đệ tử Phong Hồi Phong nhao nhao vui vẻ, một hán tử cao lớn trong bọn mỉm cười: "Ha ha, đến muộn vậy!"

Tăng Thư Thư chẳng để ý đến hán tử nọ, cứ kéo Trương Tiểu Phàm len vào trong, đệ tử Phong Hồi Phong hiển nhiên rất tốt với Tăng Thư Thư, đều giãn sang nhường chỗ, nhường cho cả Trương Tiểu Phàm đi theo y. Không lâu sau, hai người đã chen được vào giữa, ở đây quả nhiên tầm nhìn rất tốt, thấy bảy tám người đang ngồi sát lôi đài, có cả chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, thủ toạ Long Thủ Phong Thương Tùng Đạo Nhân và thủ toạ Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt Đại Sư, những người còn lại phần lớn là trưởng lão có danh vọng của các chi phái. Ngay sau lưng họ là san sát các đệ tử Thanh Vân. Đám mỹ nữ quyến rũ chói lọi của Tiểu Trúc Phong thì đứng sau Thủy Nguyệt Đại Sư, trong số đó có Văn Mẫn mà Trương Tiểu Phàm quen, người đứng gần Thủy Nguyệt nhất là một thiếu nữ mặc áo xanh, hắn đã trông thấy trong Ngọc Thanh Điện hôm qua, ở lỗ rút thăm, lúc này cô ta vẫn lạnh như băng tuyêt, vẫn thanh lệ vô song, thu hút bao ánh mắt của mọi người.

"Nhìn thấy chưa, chính là người ấy đấy!" Tăng Thư Thư dùng tay huých Trương Tiểu Phàm, háy mắt về phía lama y thiếu nữ. Trương Tiểu Phàm nhìn kỹ cô ta, thấp giọng hỏi: "Đó là người huynh bảo là điểm nóng của đại thí lần này đấy hả?"

Tăng Thư Thư có vẻ mê mẩn, đáp: "Điểm nóng thì chưa chắc, nghe nói Lục Tuyết Kỳ nhập môn chưa lâu, tu vi chẳng biết đã đến mức nào, nhưng người ta đều nói, nếu luận về nhan sắc, thì chẳng ai hơn cô ta được!"

Trương Tiểu Phàm chau mày bảo: "Tăng sư huynh, cái bộ dạng nhẽo nước miếng của huynh trông thật là thô tục!"

Tăng Thư Thư: "... He he, ta, ta có nhẽo nước miếng sao, ha ha, đệ nhất định là trông nhầm đó! Ờ, đệ nhìn đám sư huynh đệ đồng môn quanh đây đi!"

Trương Tiểu Phàm phóng mắt nhìn quanh, chỉ thấy hầu hết đám đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân Môn ở xung quanh đang đổ dồn ánh mắt lên đám nữ đệ tử xinh đẹp của Tiểu Trúc Phong, làm y thiếu nữ Lưu Tuyết Kỳ quả nhiên là nổi bật. Nhưng xem ra, những mỹ nữ này đã sớm quen với chuyện này, ai nấy đều ứng xử rất điềm tĩnh, Lưu Tuyết Kỳ trên mặt không hề biểu hiện tình cảm, lạnh lùng bắng giáng, đã quá quen với việc các nam đệ tử đồng môn nhén lén phía sau mình.

Tăng Thư Thư nuốt nước miếng, khẽ nói với Trương Tiểu Phàm: "Nói điều này cũng chẳng phải quá đáng, Thanh Vân Môn chúng ta trong những năm gần đây thu nạp đệ tử trẻ tuổi một cách bừa bãi, đệ nhìn quanh xem, số thiếu niên bằng tuổi ta và đệ cỡ cũng đến ba bốn trăm người, hé hé, chúng ta tu hành chưa sâu, tự nhiên rất dễ dàng bị dụ dỗ"

Trương Tiểu Phàm nghiêng mình ngó qua, chỉ thấy tướng mạo vốn dĩ thanh tú của Tăng Thư Thư trông như đã thay đổi, liên tưởng đến cuốn sặc lúc nãy, hắn cho rằng đầu óc Tăng Thư Thư đã quen với chữ "Sặc"

Tăng Thư Thư chực quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi "Trương sư đệ, sao đệ không ngắm nhìn cô ấy mà lại ngắm ta,... đệ thử xem trong sổ họ ai có vóc dáng đẹp nhất?

Trương Tiểu Phàm lập tức quay đầu đi, trong thâm tâm sự đánh giá về Tăng Thư Thư lại thêm một chữ "Lang"

Lúc này, xung quanh vốn dĩ tràn ngập tiếng huyên náo, đột nhiên yên ắng trở lại. Dưới ánh mắt mọi người Lục Tuyết Kỳ tiến lên một bước, hướng về phía Thủy Nguyệt Đại Sư đang ngồi trên ghế vái chào, Thủy Nguyệt Đại sư khẽ gật đầu nói "Đi".

Lục Tuyết Kỳ chỉnh lại quần áo, tay phải nhẹ nhàng nắm pháp quyết, đôi mắt xinh đẹp sáng ngời hướng lên phía trên đài. Lúc này từ chỗ phiến đá bạch ngọc dưới chân thiếu nữ một làn khí mỏng xuất hiện, đột ngột từ bốn phương tám hướng xoay xung quanh nàng rất nhanh rồi tụ lại, trong nháy mắt một vầng mây trắng đã hình thành dưới chân Lưu Tuyết Kỳ, quyền lấy nàng, chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ như một tiên nữ, thân hình ẩn hiện trong đám mây trắng, từ từ bay lên vô đài.

Gió núi thổi tới, đám mây trắng tinh đó bay lên trông như một dải lụa đẹp đẽ và mềm mại nhất. Y phục của Lưu Tuyết Kỳ bay phấp phới, nước da trắng như tuyết, xinh đẹp không bút nào tả xiết, giống như cửu thiên tiên tử lạc xuống phàm trần, khiến cho người ta vừa yêu mến ngưỡng mộ lại vừa phải có phần kính sợ.

Tức thì, phía dưới lôi đài tiếng vỗ tay hoan hô vang lên như sấm, thanh âm vang dội. Trương Tiểu Phàm trong lúc không chú ý đã bị âm thanh đó làm cho ù hết cả tai, trong lòng rất ngạc nhiên không hiểu tại sao Lưu Tuyết Kỳ lại được hoan

nghênh như vậy, tuy nhiên lúc bản thân nhìn thấy hình dáng tuyệt đẹp đang bay trong không trung thì tự nhiên trong lòng phát sinh một tình cảm khó kìm nén được, quả nhiên là một thiếu nữ xinh đẹp hiếm có trên thế gian.

Ngồi phía dưới đài, Thủy Nguyệt Đại Sư từ trước đến giờ vẫn tỏ ra lanh đạm, lúc này cũng đã nở một nụ cười.

Qua giây lát, trên đài đã có một nam đệ tử không biết bước lên từ phía nào (bởi hoàn toàn không có ai để ý đến), mặt vuông mày rậm, cốt cách đoan chính, chỉ có điều dáng vẻ ra chiều rất phẫn khích. Ngay khi lên đài, liền hướng về phía Lưu Tuyết Kỳ nói "Lưu sư muội, tại hạ là Phương Siêu môn hạ đệ tử Long Thủ Phong, hôm nay may mắn được giao đấu cùng sư muội, quả là tam sinh hữu hạnh"

"Huýt!" Tiếng huýt gió nổi lên khắp bốn phía dưới đài

Lưu Tuyết Kỳ trên mặt không hề biểu lộ tình cảm, vẫn đứng trên không nói lanh lảnh "Phương sư huynh đa lễ, bát đại đệ tử Tiểu Trúc Phong Lưu Tuyết Kỳ hôm nay xin Phương sư huynh chỉ giáo"

Trương Tiểu Phàm đứng phía dưới đài ngắm nhìn Lưu Tuyết Kỳ như một tiên nữ đang lơ lửng trên không trung, trong tim chợt nhói lên một nỗi buồn vô cớ, lúc trước, Linh Nhi sư tỷ cũng không đứng dưới đất mà bay lên trên không bằng một dáng điệu duyên dáng như vậy, trong lúc đang lơ đãng nhìn chợt thấy dáng điệu của Điền Linh Nhi và Lưu Tuyết Kỳ giống nhau đến không ngờ.

Lúc này trên đài Phương Siêu vẫn đang nói thao thao bất tuyệt, trông dáng vẽ hắn ta có vẻ chỉ thích nói chuyện chứ không thích tỷ thí, thật không may cho hắn trên đời này có rất nhiều người chống lại hắn, không đợi để hắn nói thêm câu nữa, trong số hàng nghìn người đang vây quanh lôi đài, Tăng Thư Thư đang đứng cạnh Trương Tiểu Phàm lớn tiếng hét "Không thi đấu đi sao?"

"Háo sắc"

"Đồ chêt nhát, giống như một mụ đàn bà" Ôi, vị sư muội bên phái Tiểu Trúc Phong đừng để tâm, ta hoàn toàn không có ý gì khác."

"Đánh đi!"

Cuối cùng hồi chuông của trận quyết chiến cũng đã ngân vang, Lưu Tuyết Kỳ sắc mặt lạnh lùng, nhìn thẳng về phía Phương Siêu. Ngay khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của nàng, Phương Siêu có cảm giác ớn lạnh toàn thân, mặc dù đúng từ xa nhìn cũng có thể thấy khuôn mặt lạnh lùng của Lưu Tuyết Kỳ vẫn vô cùng lạnh lẽo, hắn ta không còn dám tán gẫu với nàng thêm nữa, vội vã ngừng cười đùa, tâm ì đoan chính, hữu thủ dẫn pháp quyết bật ra một thanh tiên kiếm mẫu trắng bạc.

Trương Tiểu Phàm khẽ nhíu mày, bất giác lại nhớ đến thanh tiên kiếm Hàn Băng của Tề Hạo, lúc này hắn chợt nghe thấy Tăng Thư Thư ở bên cạnh đang bức tức nói nhỏ "Đám người của Long Thủ Phong đều bắt chước Tề Hạo, ai ai cũng thích tu luyện loại tiên kiếm này"

Trương Tiểu Phàm mục quang nhấp nháy, quay ra nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy người người đang chen vai thích cánh, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của Tề Hạo ở đâu cả, không cần phải nói trong thâm tâm cũng phỏng đoán được, nhưng đó cũng là điều mà hắn không thể suy đoán được nhất ngay trong lúc này.

Họ đã đi đâu? Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu xuống hơn nữa, trong tim tràn ngập đau khổ.

Đột nhiên, Tăng Thư kéo giật cánh tay của nó, reo lên thích thú "Tiểu Phàm, coi kia, đã bắt đầu rồi"

Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn lên phía trên đài, chỉ thấy khi thanh tiên kiếm của Phương Siêu được bật ra, trên đài lập tức đã tràn ngập hàn khí, tuy nhiên trong mắt của Trương Tiểu Phàm, thực ra trực giác mách bảo nó, trình độ điều khiển Hàn Băng Tiên của Phương Siêu hoàn toàn kém xa một bậc so với Tề Hạo trong cuộc đấu phép năm xưa với Điền Bất Dịch

Phía bên kia Lưu Tuyết Kỳ vẫn ngự trên đỉnh đám mây đang bồng bềnh, sắc mặt vẫn không biểu lộ điều gì, nhìn xuống phía trước thấy Phương Siêu đã vận khí thành băng, dường như có ý định tấn công. Phía sau lưng nàng có mang một thanh tiên kiếm có vỏ màu da trời, mặc dầu vậy thanh tiên kiếm này quả là khác biệt so với những thanh kiếm mà đại đa số mọi người tu luyện, nó có thể hợp thể với chủ nhân của nó, từ Phương Siêu trên đài đến đám người của Thanh Vân Môn ở dưới đài không có ai là dám khinh thường nó.

Trên con đường tu chân, các món pháp bảo thông linh thường thường được chủ nhận của chúng tu luyện trong một thời gian dài, có thể hợp thể với chủ nhân của chúng, đem ra sử dụng lúc này quả là thập phần tiện lợi. Tuy nhiên có những món pháp bảo kỳ lạ, bởi vì tính thông linh của chúng rất mạnh, khiến cho thân thể không thể chịu đựng được, vì thế khi phép thuật không đạt đến mức độ nhất định thì chủ nhân của nó chỉ có thể mang theo bên mình. Thế nhưng loại pháp bảo này chủ yếu là các bảo vật của tiên gia, uy lực vô cùng to lớn, khi chủ nhân tu đạo cao thâm có tạo ra một uy thế kinh hồn bạt vía. Thanh cổ kiếm "Tru Tiên" báu vật bậc nhất của Thanh Vân Môn thuộc vào loại pháp bảo này.

Lúc này phía trên đài, trong phạm vi ba thước xung quanh Phương Siêu mặt đài đã được bao phủ một lớp băng mỏng, phía dưới những đệ tử đứng gần lôi đài như Trương Tiểu Phàm, Tăng Thư đều cảm thấy có luồng lãnh khí thổi thốc vào mặt. Nhưng chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ vẫn đứng nguyên trên không trung làm như không quan tâm đến điều gì xung quanh, chỉ có ánh mắt lành lạnh đang nhìn Phương Siêu.

Phương Siêu độc diễn dưới bao ánh mắt trừu trùng của chúng nhân, tiên kiếm bay lượn, phát xuất hàn khí nhưng xem ra còn thua ánh mắt lạnh lẽo của Lục Tuyết Kỳ, lạnh thấu đến tim, cho ta cảm giác toàn thân băng đọng.

Phương Siêu trong lòng hơi chút lo lắng, tức thì tay phải trả kiếm quyết, thanh tiên kiếm màu trắng bạc lao vút lên phía trên nhằm đánh Lưu Tuyết Kỳ, đồng thời miệng hô lớn "Lưu sư muội, hãy cẩn trọng"

Đám đông dưới đài phá lên cười khi nhìn bộ dạng của Phương Siêu, tuy nhiên ai nấy đều lo lắng thanh kiếm đó có thể đả thương Lưu Tuyết Kỳ. Ngồi dưới đài, sắc mặt của Thương Tùng Đạo Nhân trông vô cùng khó coi, liên tục tỏ ý không bằng lòng.

Người ngồi bên cạnh đã nghe thấy thanh âm bức bối mang thái độ khinh khỉnh của Thương Tùng Đạo Nhân, liền đứng dậy hỏi "Sao vậy, Thương Tùng sư huynh có điều gì bất mãn chăng?

Thương Tùng Đạo Nhân không quay đầu lại, khẽ đáp "Thủy Nguyệt sư muội, môn hạ đệ tử của muội quả nhiên ai ai cũng xinh đẹp hơn người!"

Thủy Nguyệt Đại Sư sắc mặt lập tức thay đổi, trong lúc thí thi đấu phép này, Thương Tùng Đạo nhân không hề khen ngợi trình độ tu hành của môn hạ đệ tử của bà mà lại tán dương vẻ đẹp nữ sắc, hiển nhiên có ẩn chứa ý chê nhạo, coi Thủy Nguyệt Đại Sư chẳng ra gì, lập tức hai mày dựng ngược nói: "Ta không biết trong môn hạ tu chân của Thanh Vân Môn, không ngờ lại có nhiều kẻ hoang tàn, háo sắc lên đài như vậy"

Thương Tùng Đạo Nhân hết sức tức giận, vừa định trả miếng, thì Đạo Huyền Chân Nhân đang ngồi giữa hai người đưa tay lên mỉm cười nói "Thôi mà, thôi mà, các người đều mấy trăm tuổi cả rồi lại đi cãi nhau trước mặt đám đệ tử như vậy không sợ mất thể diện sao. Thôi xem thi đấu di, xem thi đấu đi"

Hai vị thủ toạ vẫn chưa hết bức bối liền quay đầu đi.

Thanh tiên kiếm màu trắng bạc của Phương Siêu lúc này đã lao thẳng đến chỗ vắng mây dưới chân của Lưu Tuyết Kỳ. Trên khuôn mặt lạnh đạm nãy giờ của Lưu Tuyết Kỳ vẫn không có gì thay đổi, không ai nhìn thấy động tác của nàng thế nào, vắng mây dưới chân lập tức mang Lưu Tuyết Kỳ bay lùi lại, nhưng thanh tiên kiếm của Phương Siêu liền ra tảng tốc độ, trong chớp mắt đã lao theo truy kích, lập tức khắp bốn phía dưới đài vang lên tiếng la hét xen lẫn tiếng thở dài.

Thoáng một cái, tay trái Lưu Tuyết Kỳ vung lên, đã thấy cầm trên tay thanh bảo kiếm màu xanh đeo phía sau lưng, chỉ thấy khuôn mặt ngọc ngà của nàng như phủ một làn sương khói, kiếm vẫn chưa rút khỏi vỏ, nàng chỉ dùng thanh bảo kiếm màu xanh này đưa ra trấn giữ trước mặt.

"Keng!"

Một âm thanh trong trẻo ngân nga vang vọng trên quảng trường, nghe rất vui tai.

Thanh tiên kiếm màu trắng bạc của Phong Siêu dường như bị đập rất mạnh, lập tức dội ngược trở lại, Phương Siêu trên đài cũng như Thương Tùng Đạo Nhân ở phía dưới sắc mặt đại biến. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ không chút nao núng, trên khuôn mặt trắng như tuyết thoảng có nét ửng hồng, tay phải vung lên, bất ngờ cả vỏ lẫn thanh bảo kiếm sắc xanh bay vút ra, đồng thời nắm ngón tay trải xoè ra, nắm chặt pháp quyết, lập tức thanh bảo kiếm sắc xanh trong không trung phát kiếm quang rực rỡ, thanh quang bao phủ khắp cả khu lõi đài rộng lớn, tiên khí ngùn ngụt, quả nhiên là một vật phi phàm.

Phương Siêu không dám sao lảng, đưa mắt nhìn thanh quang rực rỡ che kín bầu trời đang tiến lại, trong lòng lẩy làm rất kinh ngạc, ngay lúc đó Lưu Tuyết Kỳ vẫn không có ít định rút thanh tiên kiếm khỏi vỏ, khiến cho hắn thấy hết sức căm phẫn về sự khinh thường này. Nhưng tay hắn vẫn điều động thanh tiên kiếm, trong chớp mắt phía trước mặt đã hình thành lên ba bức tường băng, hàn khí bay ra ngùn ngụt.

Trên không trung, Lưu Tuyết Kỳ cắp đồng tử sáng như sao, tà áo màu đen bay phấp phới trong gió, phong thái tuyệt thế, rung động lòng người. Miệng nàng lẩm rầm niệm chú, trên khuôn mặt băng giá vẫn không biểu lộ một chút tình cảm nào. Dõi theo ánh mắt của nàng, mọi người nhìn thấy lúc này thanh tiên kiếm sắc xanh trên không trung đã vọt lên cao vạn trượng gây ra một âm thanh vang dội, tựa như tiếng gầm rú của một con quái thú, thanh âm trấn động bốn phương, trong phút chốc thanh quang đại phát, thanh tiên kiếm lao lên như thể xuyên thủng bầu trời, cuồng long xuất động, toàn bộ vân khí có trong phạm vi 10 trượng xung quanh trong phút chốc đã tan biến hoàn toàn, không để lại một chút dấu vết.

Chỉ thấy trong hàng vạn đạo thanh quang, xanh như bầu trời xanh thẳm, thanh tiên kiếm từ trên trời bay xuống, bắn thẳng về phía Phương Siêu, thanh thế thật là hung hán, có một không hai.

Phương Siêu sắc mặt nghiêm trọng, trên trán mồ hôi chảy dòng dòng, quả nhiên là thất kinh trước uy thế dũng mạnh vô cùng của thanh tiên kiếm sắc xanh của Lục Tuyết Kỳ. Chỉ thấy trong phút chốc, thanh tiên kiếm này đã lao ngay đến trước mặt.

"Keng, Keng, Keng!"

Hàng trăm đê tử Thanh Vân Môn chết lảng người, ba bức tường băng Phong Siêu tạo nên chỉ giống như mấy miếng đậu hũ, đã bị thanh tiên kiếm sắc xanh đó hẫu như san phẳng và chặt nát ra từng mảnh nhỏ

Phương Siêu kinh hãi, băng sức lực của hắn không có cách nào có thể đồng kết thêm bức tường băng để phòng ngự nữa, vốn dĩ hắn nghĩ chỉ cần ba bức tường băng là quá đủ, thế nhưng hắn không ngờ Lưu Tuyết Kỳ tu đạo lại cao thâm đến vậy, thanh tiên kiếm màu xanh quả thật lợi hại không ngờ, trong chớp mắt đã bay đến ngay bên cạnh.

Trong lúc sinh tử chi giới, Phương Khởi bất đắc dĩ bình tâm trở lại, thanh tiên màu trắng bạc tỏa sang, một chiếc khiên ánh sáng màu trắng bay vọt ra phía trước bảo vệ thân thể. Sau giây lát, thanh tiên kiếm sắc xanh của Lưu Tuyết Kỳ đã lao vào giao tranh dữ dội với tấm khiên ánh sáng màu trắng.

"Bình"

Một thanh âm lớn tựa sấm, ầm ầm vang lên, một làn sóng không khí vô hình mạnh mẽ lấy vị trí hai thanh tiên kiếm là trung tâm nhanh chóng lan toả ra bốn phía xung quanh, chúng đệ tử Thanh Vân Môn đứng ngay phía dưới đài tức thì cảm thấy một luồng gió mạnh thổi cửa vào mặt, tất cả mọi người không thể tự

chủ được bất giác đều thối lui một bước, thế nhưng bao chung quanh toàn người là người, bất giác cả vòng người đồng thời giãn ra.

Tất cả mọi người đều biến sắc, choáng váng trước uy lực to lớn chưa từng thấy của pháp bảo tiên gia. Chỉ một lát sau sự hoảng hốt qua đi, mục quang của mọi người đổ dồn lên trên lôi đài, chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ không biết từ bao giờ đã đáp xuống mặt đài, thanh tiên kiếm đã bay về nắm gọn trong tay nàng, thanh quang và bạch quang từ từ tách nhau ra, nhưng tất cả mọi người đều nhận thấy sắc mặt Phương Siêu xám ngắt như hòn than đã tắt lửa.

Chỉ thấy Phương Siêu từ từ ngẩng đầu lên, tay trở vào Lưu Tuyết Kỳ, thanh âm không hiểu tại sao lại biến thành khàn khàn, rít lên một tiếng "Cô...".

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên lại phát sinh một biến cố khác, thanh tiên kiếm màu trắng bạc từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn lơ lửng trước mặt Phương Siêu đột nhiên phát ra một loạt âm thanh nghèn nghẹn trên thân kiếm, sau đấy, trong lúc vô số các đạo mực quang đang nhìn vào nó, trên thân kiếm đột nhiên xuất hiện vết nứt, rồi lan rộng ra rất nhanh, chỉ giây lát sau từ thanh tiên kiếm phát ra một âm thanh đau đớn "Rắc", rồi gãy làm hai đoạn rơi xuống mặt đài.

Trên đài dưới đài, im phăng phắc, tất cả mọi người đều dường như nín thở.

Một thanh tiên kiếm tu luyện lâu năm đối với một người tu chân rất có ý nghĩa, những người có mặt trên Vân Hải này, không ai là không rõ điều này.

"Ah", trên đài, Phương Siêu thở ra một ngụm máu tươi, tay ôm lấy ngực, sắc mặt vô cùng đau đớn, không thể chịu đựng thêm được nữa, ngã lăn ra ngất xỉu ngay tại chỗ.

Chương 24

Bất Ngờ

Mấy người bên Long Thủ Phong lập tức lao lên đài, đỡ Phương Siêu dậy, trông thấy tiên kiếm của y gãy làm hai đoạn rơi trên mặt đất, ai nấy đều lộ vẻ tức giận, trừng mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, chỉ hận là không thể ăn tươi nuốt sống được cô ta.

Phía dưới, Thương Tùng Đạo Nhân nắm chặt tay, lạnh lùng nói: "Thủy Nguyệt sư muội, đệ tử này của muội quả thật tâm địa tàn nhẫn, rõ ràng là thắng rồi mà vẫn chưa thấy đủ, còn dùng pháp bảo thần khí để huỷ hoại tiên kiếm của người ta, lý lẽ ở đâu thế?"

Thủy Nguyệt Đại Sư vẻ mặt lãnh đạm, thở ơ đáp: "Tuyết Kỳ tu hành nông cạn, đạo hạnh chưa sâu, không khống chế nổi thần vật như thanh Thiên Gia này, có gì lạ đâu!"

Thương Tùng Đạo Nhân nộ khí xung thiên, toan phát tác, chợt thấy một cánh tay đặt lên vai, vỗ vỗ, thì ra là Đạo Huyền Chân Nhân, chẳng biết đã tiến lại gần từ khi nào.

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn ông ta, miễn cưỡng nén nỗi tức giận xuống, phi mũi, rồi sải bước bỏ đi.

Đạo Huyền Chân Nhân ngó theo bóng dáng cao lớn của Thương Tùng, lắc đầu, rồi cười khổ, quay lại toan nói, thì thấy Thủy Nguyệt Đại Sư cũng đã rời khỏi bên mình tự khi nào.

Lúc này Lục Tuyết Kỳ từ trên đài đi xuống, tới trước sư phụ. Thủy Nguyệt ngắm nàng, trên mặt lộ nét cười, gật gật đầu. Lục Tuyết Kỳ chẳng nói năng gì, nhẹ nhàng thi lễ, rồi bước lại sau lưng Thủy Nguyệt, theo bà ta khinh khỉnh bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm đứng một bên, lúc này mới hoàn hồn về cuộc đấu phép kinh khiếp, nhìn sư đồ Thủy Nguyệt và Lục Tuyết Kỳ mỗi lúc một xa, đột nhiên nhận thấy hai người này vẻ ngoài đều lạnh lẽo như băng giá, y như từ một khuôn đúc mà ra.

Hắn đang nhìn đến xuất thần, chợt nghe Tăng Thư Thư bên cạnh thở dài nói: "Thật không ngờ Thiên Gia lại xuất thế rồi!"

Trương Tiểu Phàm ngơ ngác, hỏi: "Thiên Gia là cái gì kia?"

Lúc này các đệ tử Thanh Vân đã dần dần tản mát, Tăng Thư Thư chào bọn đồng môn Phong Hồi Phong, rồi dắt Trương Tiểu Phàm, vừa đi vừa nói: "Thiên Gia chính là thanh tiên kiêm đê vừa nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ sử dụng đấy. Trước đây ta xem cuốn Dị Bảo Thập Thiên, được biết Thiên Gia đã xuất hiện từ nghìn năm trước, do một vị tản tiên là Khô Tâm Thương Nhân, ngẫu nhiên gặp ở băng nguyên Bắc Cực thứ sáu lọt từ chín tầng trời rơi xuống trần gian, đem tu luyện mà thành.

Năm xưa chính tà quyết chiến, chính đạo tất nhiên là do Thanh Diệp tổ sư của phái ta đứng đầu, nhưng Khô Tâm Thương Nhân cũng là một người rất nổi danh, nhất là khi ông ta dùng thanh Thiên Gia thần kiếm này, kịch đấu với Hắc Tâm Lão Nhân hung tàn của ma giáo suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng đánh trọng thương Hắc Tâm Lão Nhân, trừ đi mối ung nhọt cho chính đạo. Nghe nói lúc ấy chỉ có thần kiếm Thiên Gia mới khắc chế nổi chí hung chi vật là Phệ Huyết Châu, về sau Thiên Gia danh động thiên hạ, trở thành thần vật pháp bảo mà nhân sỹ tu chân nắm mộng cũng không có được. Sau khi Khô Tâm Thương Nhân toạ hoá, Thiên Gia bỗng mất tăm tích, không ngờ lại rơi vào tay Tiểu Trúc Phong."

Nói tới đây, Tăng Thư Thư lắc đầu: "Tiểu Phàm sư đệ, Lục Tuyết Kỳ có được thần vật, chỉ e chúng ta lần đại thí này chẳng còn hi vọng gì nữa rồi."

Trương Tiểu Phàm không mảy may thất vọng, đâu nào hắn cũng chưa từng tưởng qua mình có thể làm nên trò trống gì, nhưng thấy bộ dạng chán nản của Tăng Thư Thư, hắn kinh ngạc hỏi: "Á, Tăng sư huynh, chẳng phải huynh bảo đệ

rằng không hứng thú gì với lần đại thí này sao? Thế nào mà lại có vẻ thất vọng như vậy?"

Tăng Thư Thư đỏ mặt đáp: "Nhưng nếu quả thật có thể đứng trên lôi đài đến phút cuối cùng, thì cũng rất uy phong đấy, đệ không thấy thế sao?"

Trương Tiểu Phàm phì cười.

Tăng Thư Thư thấy bộ dạng cổ quái của hắn, trong lòng hơi ngượng, bèn giơ tay đấm, miệng hỏi: "Đệ cười cái gì?" chưa dứt lời, cũng bật cười theo.

Hai người vừa cười vừa đi về phía một lôi đài khác, xem một trận đấu khác.

Ngày hôm ấy, Đại Trúc Phong không kể Trương Tiểu Phàm, trong bảy đệ tử xuất kích, thì có bốn người thắng ba người thua. Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi, Hà Đại Trí và Đỗ Tất Thư đều tiến vào vòng trong.

Thêm Trương Tiểu Phàm tốt số, vậy là trong tám đệ tử Đại Trúc Phong, đã có đến năm người tấn cấp, lập nên một thành tích tốt hiếm thấy suốt mấy trăm năm qua, làm Điền Bất Dịch vui đến mức không khép nổi miệng.

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời ban sớm uể oải tia ra khắp Vân Hải, đệ tử Thanh Vân Môn lại tập trung đến quảng trường như buổi đầu, tiếp tục chứng kiến kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ một giáp mới có một lần.

Người của Đại Trúc Phong đứng trước tấm bảng ngày hôm qua, thấy một nửa danh sách đã bị gạch bỏ, bên cạnh tên Trương Tiểu Phàm, đã hiện lên đối thủ hôm nay: Sở Dự Hồng.

Từ sáng sớm, Trương Tiểu Phàm đã bắt đầu hồi hộp, tuy hắn xác định rõ ràng mình đến đây gần như chỉ là để mở rộng kiến thức, nhưng trong lòng vẫn cứ căng thẳng, tim đập mỗi lúc một nhanh, miệng khô lưỡi khát, đến corm sáng cũng chỉ lùa được hai miếng là đã thấy mất ngon rồi.

Lúc này hắn đang thăm thì hỏi đại sư huynh Tống Đại Nhân đứng bên cạnh: "Đại sư huynh, Sở Dự Hồng này là người như thế nào, có lợi hại không?"

Tống Đại Nhân nhíu mày, lắc đầu đáp: "Ta cũng chẳng rõ, chưa nghe thấy tên bao giờ, trên bảng chỉ viết y là đệ tử Triệu Dương Phong, nhưng đạo hạnh ra sao, thì ta không biết."

Nói đến đây, Tống Đại Nhân nhìn Trương Tiểu Phàm, thấy bộ dạng hắn căng thẳng quá, bèn mỉm cười bảo: "Tiểu sư đệ, đừng lo lắng, ta lần đầu tham gia đại thí cũng hồi hộp muốn chết, lên võ đài rồi thì ổn cả."

Trương Tiểu Phàm lầm nhầm: "Vâng."

Lúc ấy Đỗ Tất Thư đứng bên cạnh cũng vừa đi lại, cười khó hiểu: "Ồi, các vị sư huynh, hay là chúng ta đánh cược đi, xem tiểu sư đệ lần này thắng thua thế nào..."

"Được đó được đó! Ta cược tiểu sư đệ thua!"

"Ta cũng vậy!"

"Ta cũng vậy... à phải rồi, ta bắt gấp đôi!"

"Tính ta một nút đi."

Tống Đại Nhân tức giận, trỏ mọi người bảo: "Các đệ làm gì vậy, tiểu sư đệ sắp tý thí đến nơi rồi, các ngươi còn đả kích y nữa hả?"

Trương Tiểu Phàm cảm kích khôn nguôi, khẽ gọi: "Đại sư huynh..."

Tống Đại Nhân: "Lão lục!"

Đỗ Tất Thư thè lưỡi nói: "Đại sư huynh, đệ vừa rồi chỉ là đùa thôi, xin huynh đừng mách sư phụ."

Tống Đại Nhân: "Không phải, đằng nào đệ cũng đã đả kích rồi, món cược khi nãy của đệ ta bắt năm nút!"

Đỗ Tất Thư, Trương Tiểu Phàm: "..."

Lúc này Điền Bất Dịch và Tô Như đi lại, chúng đệ tử Đại Trúc Phong tiến lên đón, Điền Bất Dịch nhìn suốt lượt, nói: "Hôm qua các con thể hiện rất tốt, nhưng hôm nay vào vòng hai, những người còn lại hầu như đều là tinh hoa của các chi phái, các con phải hết sức cẩn thận."

Tô Như liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, bước lại bảo: "Tiểu Phàm, hôm nay là lần đầu con thi đấu, phải thận trọng nhé, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm thấy ấm lòng, khe khẽ thưa: "Vâng, sư nương!"

Tô Như gật đầu, hình như còn định nói thêm, đột nhiên nghe nhiều tiếng chuông cùng ngân lên, tỷ thí đã chính thức khai cuộc. Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau, gật đầu nói: "Các con đều biết chỗ thi đấu rồi, trên bảng đã ghi hết sức rõ ràng, ta và sư nương cũng sẽ đến lì xì xem các con thi đấu, đừng để chúng ta phải mất mặt đấy!"

Mọi người dạ ran, Điền Bất Dịch gật đầu, khẽ nói nhỏ với Tô Như rồi cùng rời đi. Điền Linh Nhi vừa nãy theo cha mẹ đến, giờ đưa mắt trống bốn xung quanh, rồi đi lại phía Trương Tiểu Phàm, tim Trương Tiểu Phàm bỗng dựng nhảy lô tô.

Đi đến trước mặt, Điền Linh Nhi nhìn thẳng vào Trương Tiểu Phàm, rồi chợt bật cười khanh khách, ngoảnh đầu nói với mọi người: "Các huynh xem Tiểu Phàm căng thẳng ghê chưa! Trán mướt mồ hôi!"

Mọi người đều cười, Tống Đại Nhân cũng cười: "Ta vừa rồi đã an ủi tiểu sư đệ, nhưng xem ra chẳng tác dụng gì, có khi tiểu sư muội xuất mã mới thành công!"

Điền Linh Nhi phì một cái, quay lại bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, ta lát nữa cũng phải thi đấu, không thể đi cổ vũ đệ được, đệ phải tự mình cố gắng, còn nữa, phải hết sức thận trọng nha!"

Trương Tiểu Phàm thấy gương mặt đẹp của nàng gần sát trong gang tấc, hơi thở thanh khiết, thoang thoảng vương vất chút u hương, hắn không né được xúc động, gật đầu lia lịa, rồi không hiểu tại sao, nói chẳng nên lời.

Điền Linh Nhi rõ ràng chẳng để tâm nhiều thế, cô ta cười với Trương Tiểu Phàm, rồi đi lại nói với các sư huynh vài câu, giây lát sau, mọi người tản dần ra, ai phải thi đấu thì đến lôi đài, ai không thi đấu thì theo cổ vũ.

Nhưng mà, không một người nào đi cùng Trương Tiểu Phàm, có lẽ, ai nấy đều cho rằng, hắn là kẻ chẳng có hi vọng gì cả!

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ, nhìn mấy vị sư huynh đi xa dần, trong lòng trào lên nỗi u uất khó nói, rồi hắn chậm rãi đến trước cái bảng, xem lại kỹ càng một lượt.

Hắn và Sở Dự Hồng đệ tử Triệu Dương Phong được sắp xếp thi đấu ở lối đài xa nhất, nằm vào vị trí quẻ Chấn.

Trương Tiểu Phàm cười khổ, bước lên phía trước. Trên đường, thấy đệ tử Thanh Vân đi tới đi lui, nói cười loáng thoáng, Trương Tiểu Phàm lắng nghe, phần lớn đều là bàn luận về kết quả thi đấu ngày hôm qua.

Ngày hôm qua, mấy nhân vật được mọi người công nhận là điểm nóng đều đã chiến thắng một cách dễ dàng, rất nhiều người nhắc đến đệ tử Long Thủ Phong, ngoài Tề Hạo ra, tựa hồ mới xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi, Trương Tiểu Phàm nghe họ miêu tả, đoán chắc đó là Lâm Kinh Vũ.

Nhưng hầu hết là nói về Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong. Thiếu nữ xinh đẹp có thần kiêm Thiên Gia này, đạo hạnh cao thâm hơn người ta tưởng thì đã đành, nhưng hôm qua trước con mắt chứng kiến của bao nhiêu người, lại đương nhiên đánh gãy tiên kiêm của đối thủ, điều này làm công chúng bất mãn, nhưng lại là một nguyên nhân khiến càng nhiều người hơn muốn đi xem nàng thi đấu, nhân khí vì vậy chỉ có tăng mà không có giảm.

Ngoài ra, thanh Thiên Gia thất tung đã lâu cũng đang thu hút sự chú ý, vô khôi người muốn đi xem thần vật trong cuộc đại chiến chính tà ngàn năm trước, kể cả trưởng lão một số chi phái trong Thanh Vân Môn cũng không là ngoại lệ.

Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa lắng nghe, lòng bất giác nghĩ đến vẻ băng giá của người đẹp Lục Tuyết Kỳ, hắn lắc đầu. Chợt từ đằng trước vang lại tiếng gọi: "Tiểu Phàm!"

Thanh âm này nghe rất quen thuộc, Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn, liền cười toe, thấy Lâm Kinh Vũ đang rảo bước đi tới, Trương Tiểu Phàm tiến lên đón, cười bảo: "Ta đang nghĩ làm sao mai không tìm thấy mi! Thì ra đã chạy lại đây rồi!"

Lâm Kinh Vũ trỏ tay ra sau, nói: "Hôm nay ta còn phải thi đấu, ở đài quẻ Khảm, tất nhiên nên đến sớm để chuẩn bị." Nói đoạn ngầm nghĩa Trương Tiểu Phàm, cười hỏi: "Giờ cũng đến lượt mi rồi! Ở đài nào vậy?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Ta ở đài Chấn, sắp khai cuộc rồi, không thể lại kia cỗ vũ mi được, mi phải cẩn thận nhé!"

Lâm Kinh Vũ cười đáp: "Mi cũng vậy, í, sao mà sư huynh đồng môn rồi trưởng bối đâu chẳng đến xem vậy?"

Trương Tiểu Phàm sững người, cười gượng đáp: "Mi chẳng phải không biết chi ta đơn chiếc, hôm nay lại rõ lắm người thi đấu, sư phụ sư nương đều tới chỗ đại sư huynh và sư tỷ rồi!"

Lâm Kinh Vũ liếc Trương Tiểu Phàm, thở dài, rồi vỗ vỗ lên vai bạn.

Trương Tiểu Phàm phẫn chấn, cười nói: "Không thành vấn đề, đằng nào ta cũng chỉ là đến để mở rộng tầm mắt, chẳng sao đâu. Nhưng mi thì phải gắng sức lên, đừng để người khác chê dân thôn Thảo Miếu bọn mình không có tiền đồ."

Lâm Kinh Vũ gật đầu, đang định nói nữa, chợt từ đằng sau vọng đến tiếng chuông ngân nga, gã ngoảnh đầu nhìn, rồi bảo: "Trận đấu của ta bắt đầu rồi, không nói chuyện với mi nữa, lát sau nếu còn kịp, ta sẽ lập tức lại xem mi thi."

Trương Tiểu Phàm gật đầu nói: "Mau đi đi!"

Lâm Kinh Vũ xoay mình chạy, Trương Tiểu Phàm ngóng theo bóng gã xa dần, bụng bảo dạ: "Nếu mi kịp lại, và ta vẫn còn trụ được trên võ đài, đó mới là chuyện lạ!"

Hắn tự giễu mình như vậy, rồi chậm chạp đi đến bên đài quẻ Chấn, nơi này nằm mãi đầu phía đông của Vân Hải, nhìn quanh đây, chỉ có mười mấy đệ tử Thanh Vân, phần lớn là môn hạ Triệu Dương Phong, so với số người ở đài quẻ Càn xem Lục Tuyết Kỳ, thì đúng là một trời một vực.

Dưới đài đặt một cái ghế, chẽm chệ ngồi một lão đầu râu bạc phơ phơ. Trương Tiểu Phàm liếc nhìn lão, cảm thấy rất quen, nghĩ một lúc, mới nhớ ra chính là vị trưởng lão trước cuộc tỷ thí của Lục Tuyết Kỳ hôm qua, đứng giữa đám người mà mắng đệ tử háo sắc, lại oán thán bản phái vì nỗi thu nạp nữ đồ. Chẳng biết lão là môn hạ của chi nào.

Đại thí Thất Mạch Hội Võ diễn ra ở tám lôi đài, nếu không có gì đặc biệt, thì mỗi lôi đài đều sắp xếp một vị trưởng lão ngồi trông, phòng hờ bọn đệ tử trẻ tuổi máu nóng, cao hứng quá lại khó khống chế.

Trương Tiểu Phàm đi lại, đến trước mặt lão già râu bạc, khom mình thi lễ: "Sư bá, con là Trương Tiểu Phàm, môn hạ đệ tử Đại Trúc Phong, hôm nay thi đấu ở đài quẻ Chấn".

Lão già râu bạc ngoảnh đầu, đứng dương liếc Trương Tiểu Phàm rồi bảo: "Ồ, con đến đấy à, sắp bắt đầu rồi, con lên đài đi!"

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, nhìn lên trên đài, thấy tịnh không một bóng người, xem ra đệ tử Triệu Dương Phong tên là Sở Dự Hồng vẫn còn chưa đến.

Hắn trù trừ một lát, cuối cùng vâng lời lão già râu bạc, theo bậc thềm bước lên đài cao. Từ trong đám đệ tử Triệu Dương Phong ở đằng sau, phía dưới, tức thời vâng lại tiếng rủ rỉ xì xào, rõ ràng là đang bàn luận về hắn.

Lúc ấy, vâng thái dương buổi sáng đã lên cao, tia nắng đầu tiên của Thông Thiên Phong rơi vào mình hắn, mang theo chút ý vị ấm áp.

Trương Tiểu Phàm đứng trên đài, ngắm về bầu trời đông, nơi ấy, vâng triều dương mới chớm đang từ từ nhô lên, bừng đỏ, ánh sáng nhu hòa mà không chói loá, phả ráng hồng lên chân trời mãi phía xa.

Trương Tiểu Phàm thốt thấy cảm khái, năm năm trước, hắn còn là một đứa bé nhà quê không hiểu thế sự, chưa từng mộng tưởng có một ngày đứng trên ngọn Thông Thiên ngắm bình minh, không, không phải là chưa từng mộng tưởng, mà căn bản là không hề biết, trên thế gian lại có cảnh bình minh đẹp đẽ như thế này.

Nhay mắt thôi, nhân sinh mờ mịt như mây.

Trong lòng gã thiếu niên 16 tuổi, lúc này lại đượm nỗi sầu khổ như một ông già 60.

Hắn giơ tay, lần vào trong bọc, chạm lên thanh Thiêu Hoả Côn giá lạnh. Một tháng trước đây, trong khi tất cả mọi người đều không biết, cũng không hề chú ý, Trương Tiểu Phàm đã kinh ngạc phát hiện ra mình có thể điều khiển được thanh Thiêu Hoả Côn đen thùi lùi này, lúc ấy, hắn cơ hồ không dám tin vào đôi mắt.

Sau rồi, hắn đợi lúc đêm khuya người vắng thử lại rất nhiều lần, dưới sự khu động của niệm lực, thanh Thiêu Hoả Côn quả thực đã di chuyển.

Khu Vật, là một từ vang như sấm trong đạo pháp tu chân của Thanh Vân Môn, nó biểu hiện rằng đã luyện được Thái Cực Huyền Thanh Đạo đến cảnh giới thứ tư của Ngọc Thanh Cảnh, là điều tâm niệm, mong ngóng, cố gắng trong thâm tâm mỗi đệ tử mới nhập môn, và theo họ suốt nhiều năm trong cuộc đời tu hành. Đối với Trương Tiểu Phàm, hắn thậm chí chỉ dám nghĩ đến trong giấc mơ, mơ mình đạt được đến cảnh giới đó, thể hiện được trước mặt sư phụ, để thấy sư phụ mỉm cười.

Nhưng mà, có thể được chăng?

Trương Tiểu Phàm cố gắng kim nén bản thân, không đem việc ấy đi nói với bất kỳ ai, đồng thời, hắn tập dùng niệm lực khu động những vật thể khác, chẳng hạn như đám nồi bát muôi chậu trong nhà bếp, nhưng không có động tĩnh gì cả, điều này giáng mạnh vào lòng tự tin của hắn.

Suy nghĩ thế nào cũng không hiểu được, tại sao lại nảy ra tình huống kỳ quái như vậy chứ?

Ra khỏi mộng mị nhiều đêm khuya, hắn bò dậy, ngưng thần nhìn thanh Thiêu Hoả Côn dị hợm mà số phận cứ để vướng vít với hắn không rời, bỗng nhiên cảm thấy một tia lạnh lẽo, từ từ lẩn chuyển trong người.

"Coong!" một hồi chuông lanh lảnh ngân lên, làm Trương Tiểu Phàm giật thót, bừng tỉnh. Hắn ngoảnh đầu trông, thấy mười mấy đệ tử Triệu Dương Phong vẫn ở dưới đài, lão già râu bạc vẫn lờ đờ ngủ gật, nhưng đối diện hắn, trên sàn đấu, chẳng biết tự lúc nào đã xuất hiện một nam tử, tuổi ước ba mươi, đang ngó hắn mỉm cười.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, vội vàng hành lễ: "Trương Tiểu Phàm đệ tử Đại Trúc Phong, mong Sở sư huynh chỉ giáo."

Sở Dự Hồng mỉm mỉm nói: "Không dám không dám, đất nước đời nào cũng có nhân tài, Trương sư đệ tuổi còn nhỏ, mà trước kỳ đại thí, vẫn giữ được thần sắc ung dung, không mảy may lo lắng, càng không có vẻ nhút nhát e dè, so với ta năm xưa thì vượt xa nhiều lắm, bội phục, bội phục!"

Trương Tiểu Phàm ngây sững, lẩm bẩm nói: "Không giấu gì sư huynh, đệ vừa rồi thực ra là đờ đẫn cả người đây!"

"Ha," dưới đài bật lên một tràng huyên náo, mười mấy đệ tử Triệu Dương Phong chẳng ai là không cười đến nghiêng ngả, Sở Dự Hồng ngây ra, cuối cùng không nhịn được cũng bật cười, rồi lại cảm thấy thế là không ổn, bèn néo mình bảo: "Trương sư đệ khéo nói đùa, ờ, đã đến giờ, ta xin được thỉnh giáo đệ!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, hối hộp, lắp bắp nói: "Mong Sở sư huynh thủ hạ lưu tình!"

Sở Dự Hồng chỉ cười không đáp, có vẻ đã sắp đặt sẵn sàng, chỉ thấy tay phải khẽ lắc, loảng xoảng một tiếng, tiên kiếm hắt ánh vàng nhạt bật lên.

"Kiếm này tên là Thiếu Dương, Trương sư đệ, xin mời!"

Trương Tiểu Phàm nhìn thanh Thiếu Dương, thấy ánh vàng thuần chính ôn hòa, lay động tinh thần, xem ra không phải là vật tầm thường.

Hắn khẽ nuốt nước bọt, bất giác mặt nóng bừng, nhưng rõt cục vẫn thò tay vào trong bọc, nắm lấy Thiếu Hoả Côn, rồi rút ra.

Tất cả mọi người, từ Sở Dự Hồng cho đến mười mấy đệ tử Triệu Dương Phong ở dưới đài, đều đổ dồn ánh mắt lên thanh Thiếu Hoả Côn đen sì sì.

Im ắng.

Rồi, "ha ha ha ha..." chẳng biết ai là người đầu tiên cười vang, phá tan bầu không khí im lặng, lát sau tiếng cười dắt nhau thành một tràng, lẫn vào cái giọng khó khăn lắm mới thoát được ra của ai đó: "Kia, kia là gì?"

"Ta đã nói rồi mà, Đại Trúc Phong toàn những kẻ cổ quái, khoan, hôm qua thì cái gã gầy gò dùng pháp bảo xúc xác, đã gây nên một trò cười, thật không ngờ đến

hởm nay, hởm nay lại có người dùng que cời lò, đúng, đúng là làm người ta cười vỡ bụng mất! Ha ha ha ha..."

Giờ thì đến cả Sở Dự Hồng đứng trên võ đài cũng nhịn không được, cười mẩy tiếng mới khổ sở nén lại, nói: "Trương sư đệ, đây là, ha ha, là, ha ha, xin lỗi, ta nhịn không được, a! Đây là pháp bảo của đệ hả?"

Trương Tiểu Phàm thấy người xung quanh cười mãi, mặt mày đỏ lựng, không thốt lấy một câu. Hắn vốn biết rằng dùng thanh Thiêu Hoả Côn này thật rất khó coi, nhất định là sẽ chọc người ta cười vỡ ruột, nhưng khổ một nỗi những thứ khác thì hắn không tài nào khu dụng nổi.

Nhưng sâu trong lòng, hắn lại lờ mờ cảm thấy một tia hi vọng nhỏ nhoi, mỏng mảnh, hi vọng Thiêu Hoả Côn sẽ giúp hắn chứng tỏ được mình, vì vậy đến phút cuối cùng cứ mang nó theo.

Nhưng giờ đây, Thiêu Hoả Côn vẫn chỉ đem lại cho hắn sự miệt thị và chê nhạo của mọi người. Xung quanh người ta cười vang, Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu, ánh mắt nhìn xuống, thấy cả thế giới này, chỉ còn mỗi một thanh Thiêu Hoả Côn đen đủi khó coi trong lòng bàn tay.

Họ cười, cười to, y hệt đám sư huynh đồng môn cười hắn trước lúc lên đường, đến cả Linh Nhi hắn nhớ nhung sâu sắc cũng cười như vậy.

Hắn cúi đầu, nhắm chặt mắt.

Cảm giác lạnh lẽo cơ hồ từ nơi sâu thẳm trong thân thể u uất vọng lên, chậm chạp du động trong người hắn.

Một mình, khi nào cảm thấy cô độc nhất?

Có phải là khi một mình đối mặt với sự lanh đạm của thế gian, có phải là khi một mình đối mặt với tất thảy những sự chê nhạo?

Máu của một người, là lạnh băng hay là sôi bùng?

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng ra phía trước.

Lúc ấy, ánh nắng chiếu loá mắt hắn, chẳng ai nhìn rõ xúc cảm của hắn ra sao.

Tiên kiếm Thiếu Dương trong tay Sở Dự Hồng, giữa những tiếng cười và tiếng reo từ phía dưới đài, chói sáng gần như có thể sánh với ánh nắng sớm đang lên, rực rỡ huy hoàng, chính khí lẫm lẫm.

Y dãnh pháp quyết, hô lên một tiếng, tiên kiếm Thiếu Dương theo đó toả sáng như mặt trời, lồng lộng áp xuống.

Một luồng nhiệt khí phả vào mặt Trương Tiểu Phàm, nhưng trái tim hắn thì lạnh như nước đá.

Không hiểu tại sao, nhìn vầng sáng ập đến đằng trước, chỉ trong nháy mắt, hắn bỗng nhớ tới một buổi sáng từ rất lâu rồi: hắn và Lâm Kinh Vũ trải qua ngoài đồng một đêm kinh tâm động phách, khi trở lại thôn Thảo Miếu, thì đã thấy máu

chảy thây phơi. Chính trong buổi sáng ấy, những hạnh phúc của hắn đều mất hết, thậm chí còn cảm thấy mình bị chôn sâu dưới biển máu kia, bèn cõi sức giãy giụa, những mộng tưởng tìm được người thân cuối cùng không sao thực hiện được, cứ xoáy mãi vào tâm can.

Luồng nhiệt khí cơ hồ sắp làm bong rộp làn da, trước mắt hắn lại hiện lên một đêm u tịch, bên đầm nước biếc, người con gái mỹ lệ, và người yêu của nàng, ôm chặt lấy nhau.

"A!" Gã thiếu niên 16 tuổi khe khẽ thốt lên, nỗi thống khổ không diễn tả được càng thêm cường liệt, đến nỗi hắn hoàn toàn quên hắn luồng sáng đang ập đến trước mặt, cứ cắn chặt môi, máu tươi đỏ sẫm, theo đó từ từ rót xuống.

Rót xuống thanh Thiêu Hoả Côn màu đen, trong nền đen thăm lại điểm những dòng nhỏ hồng như máu.

Chỉ một tích tắc, hắn bị luồng sáng chói lợi tựa mặt trời phủ chụp, nuốt chửng lấy.

Dưới đài lan tiếng hoan hô, đệ tử Triệu Dương Phong chẳng ai là không mừng ra mặt, đây đó lẫn vào những tiếng la kinh ngạc, nghe rất rát tai.

Đột nhiên Tăng Thư Thư xuất hiện, chẳng mấy may bận tâm đến mười mấy ánh mắt thù địch bên cạnh, y kêu hò, thương cho người bạn mới kết giao, tiếc là quy định của đại thí không cho phép giúp đỡ, nếu không, với dáng vẻ cẩn phẫn súc của y, chắc chắn đã nhào lên võ đài rồi.

Đến lão già râu bạc ngồi bên cạnh tựa hồ cũng bị Tăng Thư Thư làm kinh động, bèn liếc mắt nhìn qua.

Trên võ đài, ánh sáng vàng kim chói lợi đan rợp ánh nắng mới lên, huy hoàng loá mắt, Sở Dự Hồng rất lấy làm đắc ý, y cảm thấy tu vi của mình đã lên đến đỉnh cao xưa nay chưa từng đạt tới, sau khi chiến thắng đối thủ không đáng nhìn không đáng động tay này, tất sẽ hát vang tiến mạnh, có khi cuối cùng giành được vòng nguyệt quế cũng chưa biết chừng! Qua được hôm nay, chỉ phải thắng thêm bốn trận nữa thôi!

Nghĩ tới đây, khoé miệng y không néo được toét ra nụ cười, Thiếu Dương tiên kiêm càng toả lan rực rỡ, thấy trong vầng sáng bồng rãy, gã thiếu niên kia đang đau đớn nhăn mặt, thậm chí còn nhăn nát cả môi.

Đột nhiên, chính lúc ấy, tim gan y bỗng quặt thắt, dường như có ai đang cầm búa nện mạnh bên trong.

Đương khi tất cả mọi người đều chẳng nhìn rõ Trương Tiểu Phàm đâu nữa, thì Sở Dự Hồng, người đang đứng đối diện với Trương Tiểu Phàm, xuyên qua làn ánh sáng rực rỡ toả ra từ Thiếu Dương tiên kiêm, thấy hắn ngẩng đầu lên, trợn to mắt.

Đôi mắt vẫn máu đỏ, đầy hung khí ác sát!

Một luồng băng lạnh vô hình không biết từ đâu nhanh chóng lan rộng ra, Sở Dụ Hồng thấy thanh Thiêu Hoả Côn đen đùi kia bỗng như sống dậy, hắc khí đằng đằng, hạt châu gắn đầu gậy toả rực thanh quang, chiếu lên mình Trương Tiểu Phàm, dựa hồ hắc đã hoàn toàn biến ra một người khác.

Thấy những sự biến hoá ấy đều chỉ diễn ra trong vòng hào quang của Thiếu Dương tiên kiêm, ngoài Sở Dụ Hồng ra, chẳng còn ai nhìn thấy.

Sở Dụ Hồng kinh hãi, nhưng không đợi y kịp phản ứng, luồng khí lạnh đã luồn dưới ánh sáng Thiếu Dương, quấn lấy người y. Sở Dụ Hồng lập tức cảm thấy trời xoay đất chuyển, toàn thân quay cuồng muốn nôn ói.

Giây lát sau, ánh xanh nhàn nhạt tỏa ra từ hạt châu trên đầu Thiêu Hoả Côn rơi lên mình y.

Dưới đài, Tăng Thư Thư căng thẳng trông Trương Tiểu Phàm bị quầng sáng kia chụp lấy, chợt nghĩ chắc giờ này hắc đã giống như một con khỉ quay (lẽ ra phải nghĩ là con lợn quay, nhưng không biết tại sao trong đầu Tăng Thư Thư chỉ xuất hiện ý nghĩ về con khỉ), y hầu như không muốn xem tiếp nữa.

Ngược lại, bọn đệ tử Triệu Dương Phong lại vỗ tay hoan hô, vui mừng khôn xiết kể.

Chính trong lúc ấy, đột nhiên mọi người nghe thấy trên đài Sở Dụ Hồng rống to một tiếng, Thiếu Dương tiên kiêm bay lật lên, hào quang tiêu tán, để lộ ra bóng dáng Trương Tiểu Phàm.

Sở Dụ Hồng như bị trúng thương rất nặng, liên tục thoái lui, giây lát sau, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thất khiếu trên mặt y đồng thời rỉ máu, tay phải run lẩy bẩy trả Trương Tiểu Phàm, dường như định nói gì đó, nhưng không thể thốt ra được.

Giây lát sau, cả thân mình y rung lắc một hồi, rồi ngã vật ra đất, ngất xỉu đi.

Trên đài dưới đài, một bầu tịch mịch, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, kinh hãi không nói được thành tiếng.

Chương 25

Vân May

Một lúc lâu, lão giả râu bạc là người đầu tiên khôi phục lại phản ứng, lão chớp mình lên lôi đài, đến bên Sở Dụ Hồng, tỷ mỉ xem xét một hồi, thấy y mình mẩy vẫn nguyên vẹn, cũng không có dấu vết trúng độc, tình trạng hiện thời có lẽ là do bị tiên gia pháp bảo đả thương, gây tổn hại vào nội phủ.

Lão nhíu mày, đứng dậy, ngó lại Trương Tiểu Phàm, bất giác nhìn hắc băng cắp mắt khác, ánh nhìn theo đà trượt xuống thanh Thiêu Hoả Côn màu đen hắc đang nắm chặt trong tay.

"Con thắng rồi!" Lão nén nỗi nghi hoặc, bình tĩnh nói.

Đệ tử Triêu Dương Phong phía dưới nhốn nháo cả lên, nhưng sự thực bày ra trước mắt, chẳng thể nói gì được, chỉ có điều Sở Dự Hồng bị đánh bại một cách quá khó hiểu, vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, rõ ràng phần thắng đang nắm chắc trong tay, đột nhiên rống lên một tiếng lại biến thành thua, quả thực là làm người ta không tài nào chấp nhận nổi.

Lúc đó Tăng Thư Thư cũng đang nhìn đến đờ đẫn, nhưng nghe thấy lão giả râu bạc nói ba tiếng ấy, y liền xông lên, chạy tới bên Trương Tiểu Phàm, vỗ thật mạnh vào vai hắn, cười lớn: "Hảo tiểu tử, thì ra đệ giấu tài nhé!"

Trương Tiểu Phàm vùt ngoảnh đầu lại, nét mặt ôn đong cứng, lạnh lùng nhìn Tăng Thư Thư.

Đôi con ngươi đen láy, nhưng giá buốt!

Tăng Thư Thư chợt thấy ớn lạnh, kinh ngạc kêu lên: "Tiểu Phàm, sao thế?"

Trương Tiểu Phàm nghe hỏi, chợt rùng mình, tựa như nhớ ra điều gì, ánh mắt lập tức nhu hòa trở lại, vẻ băng sương kỳ dị cũng theo đó tan biến mất, khôi phục cảm giác bình thường, nhưng gợn thêm một chút thắc mắc: "Không, không sao, đệ không việc gì, huynh làm sao thế?"

Tăng Thư Thư trợn mắt bảo: "Đệ còn hỏi ta làm sao, đệ hỏi ta cái gì, đệ không biết rằng đệ đã thắng trận này rồi ư?"

Trương Tiểu Phàm giật thót, kinh ngạc: "Cái gì, đệ thắng rồi ư, đệ đã thắng rồi?"

Tăng Thư Thư phát hoảng, mặt mày trắng bệch, vội vàng thò tay ướm lên trán Trương Tiểu Phàm, nói: "Khổ, chắc không phải là vừa rồi bị ánh lửa nung mà thành ra ngớ ngẩn chứ?"

Trương Tiểu Phàm gãi đầu, dõi trông mấy đệ tử Triêu Dương Phong ở góc đài đằng kia đang khiêng Sở Dự Hồng hôn mê đi xuống, vài người trong bọn họ còn nhìn lại hắn một cách hết sức hâm mộ.

Dõi theo những người đó đi mỗi lúc một xa, trong đầu Trương Tiểu Phàm nổi lên rất rõ rệt từng cảnh từng cảnh trường đấu pháp vừa rồi. Hắn bất giác cúi đầu, nhìn thanh Thiêu Hoả Côn đen sì đang cầm nơi tay. Cây gậy ngắn xấu xí nắm yên lặng, không hề động đậy, nhưng đối với Trương Tiểu Phàm, trong suốt hai năm cùng bầu bạn, chưa bao giờ nó có vẻ lạ lẫm đến thế này, hắn thấy như quay lại u cốc nhiều năm trước, quay lại cơn ác mộng kinh hoàng.

Bộp, Tăng Thư Thư đứng bên, thấy Trương Tiểu Phàm ngô đờ đẫn, bèn giơ cái quạt gỗ vào đầu hắn, hỏi: "Đệ đang nghĩ gì đó?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, thở dài, cất Thiêu Hoả Côn vào trong bọc, đáp: "Chẳng có gì, bọn mình đi thôi. Ờ phải rồi, huynh sao lại chạy tới coi đệ thi đấu vậy?"

Tăng Thư Thư liếc nhìn Thiêu Hoả Côn mà Trương Tiểu Phàm đang nhét vào trong bọc, nói: "Trận của ta chưa bắt đầu, ta không có việc gì làm bèn chạy tới xem đệ thi, chẳng ngờ lại được coi một màn kịch hay thế, í, hôm nay Tam Nhã Linh Hầu của đệ, đệ gọi là gì ấy nhỉ..."

Trương Tiểu Phàm nhắc: "Tiểu Hồi."

Tăng Thư Thư nói: "Đúng rồi, Tiểu Hồi, hôm nay sao chẳng thấy Tiểu Hồi đâu cả?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Từ sớm tinh mơ đã chẳng thấy bóng dáng nó, có lẽ cùng Đại Hoàng rúc vào chỗ nào đấy chơi rồi!"

Tăng Thư Thư thốt lên "Ôi chà!", mặt đầy vẻ nuối tiếc, Trương Tiểu Phàm ngó thấy, bất giác đoán cái gã này đến đây xem mình tỷ thí, không chừng chỉ là vì muốn gặp Tiểu Hồi?

"Oa!"

Mãi dǎng kia thốt nhiên đưa lại một tràng huyên náo rộn rã, hai người đứng ở rất xa cũng nghe được hết sức rõ ràng, bèn ngược mắt nhìn, thấy ở chính giữa, đệ tử Thanh Vân Môn lớp lớp vây quanh lôi đài quẽ Càn, dập dồn tiếng hò reo kinh ngạc

Trương Tiểu Phàm còn chưa có phản ứng gì, Tăng Thư Thư đã choáng váng kêu: "Chết rồi chết rồi, mải đi xem đệ, nên quên bằng cả chuyện quan trọng nhất!" Nói đoạn y kéo Trương Tiểu Phàm rảo cẳng chạy.

Trương Tiểu Phàm ngơ ngác, vừa chạy vừa hỏi: "Là chuyện gì?"

Tăng Thư Thư mặt đầy vẻ rầu rĩ, đáp: "Là Lục Tuyết Kỳ đang thi đấu dǎng kia kia!"

Trương Tiểu Phàm không nén được mỉm cười, trong lòng bất giác trỗi niềm cảm động, ngược mắt nhìn người bạn mới quen được hai ngày ngắn ngủi. Vừa rồi dưới võ đài quạnh quẽ, không có trưởng bối và các sư huynh đồng môn, chỉ có người này lẩn trong đám đông đệ tử Triệu Dương Phong, một mình đứng về phía hǎn.

Cảm giác ấm áp từ trái tim dần dần dâng lên.

"Tăng sư... Thư Thư, đa tạ huynh vừa rồi đã lại với đệ!"

Tăng Thư Thư đang chạy rất nhanh bỗng dừng sững lại, bước chân chậm hǎn, ngoảnh đầu liếc Trương Tiểu Phàm, rồi cười bảo: "Ha ha, chuyện nhỏ chuyện nhỏ, nếu đệ cảm động quá, hay là đem Tiểu Hồi..."

"Thôi mình chạy mau lên!"

Tăng Thư Thư chao người, lắc lắc đầu, rồi guồng chân theo Trương Tiểu Phàm đang chạy nhanh như gió, miệng còn lẩm bà lẩm bẩm.

Hai người chạy tới gần, chỉ thấy đệ tử Thanh Vân đã tản ra từng nhóm, đa số có vẻ kích động, tranh luận hết sức sôi nổi với nhau. Hai người nhóng về phía đài, thấy chẳng có ai, nhưng sàn gỗ vết rạch chi chít, xem ra đã thi đấu xong rồi.

Tăng Thư Thư đảo mắt, kéo Trương Tiểu Phàm rẽ trái queo phải, luồn qua luồn lại trong đám đông, chỉ giây lát sau, đã tìm ra mục tiêu, đó là bọn đệ tử Phong Hồi Phong.

Tăng Thư Thư mải mốt đi lên, đám đệ tử Phong Hồi Phong trông thấy y, đều mỉm cười, Trương Tiểu Phàm còn nhớ rõ một hán tử cao lớn trong đó, lúc này cũng đang cười: "Sư đệ, chẳng phải đã bảo là sẽ đến xem Lục Tuyết Kỳ sao, thế nào mà chạy mất biến?"

Tăng Thư Thư ho khan, đáp: "Đệ là, ờ, có chút chuyện, phải rồi, mau nói xem kết quả ra sao?"

Một nam tử lông mày rất rậm, đứng bên trả lời: "Chẳng cần nói cũng biết, có Thiên Gia, thì Đoàn Lôi sư huynh của chi chính cũng không phải là đối thủ!"

Tăng Thư Thư kinh ngạc: "Đến Đoàn sư huynh cũng thua cô ta ư?"

Trương Tiểu Phàm hỏi Tăng Thư Thư: "Đoàn Lôi sư huynh đó lợi hại lắm sao?"

Tăng Thư Thư gật đầu: "Ừ, Đoàn Lôi mấy năm gần đây là nhân vật rất xuất sắc bên chi chính, nhiều khả năng đoạt quán quân trong kỳ Thất Mạch Hội Võ lần này."

Hán tử cao lớn nọ lắc đầu nói: "Thế thì có tác dụng gì, đệ chưa trông thấy đâu, uy lực của Thiên Gia lớn lắm, ánh xanh chỉ chớp lên mấy lần, dội lên mấy tiếng là Đoàn Lôi sư huynh thua liền." Nói đến đây, y có vẻ do dự, rồi thở dài: "Nói ra đệ cũng không tin, đến phút cuối, Lục Tuyết Kỳ vẫn chưa hề tuốt kiếm khỏi vỏ."

Tăng Thư Thư sững sờ kêu: "Thế thì còn thi đấu cái gì, còn ai là đối thủ của cô ta đây?"

Hán tử cao lớn nọ lắc đầu: "Đúng vậy, dù Thiên Gia là thần vật, nhưng kiếm không tuốt ra khỏi vỏ thì uy lực cũng chỉ tầm tầm, đủ biết đạo hạnh tu hành của Lục Tuyết Kỳ ghê gớm đến mức nào!"

Tăng Thư Thư nhìn y, hỏi: "Cao sư huynh, sao huynh biết?"

Trương Tiểu Phàm khẽ liếc hán tử cao lớn đó, thầm nghĩ, người này danh quả xứng với thực, lại thấy y tiếp: "Ta cũng chỉ nghe sư phụ nói mà thôi!"

Tăng Thư Thư ngạc nhiên: "Cha đệ hả?"

Cao sư huynh đáp: "Ừ, vừa rồi lúc đệ chưa đến, sư phụ cũng lại xem, xem xong có nói, cô gái này chắc đã luyện qua tầng thứ tám của Ngọc Thanh Cảnh trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, mà chưa biết chừng đã đến tầng thứ chín rồi."

Tăng Thư Thư biến sắc, ngây ra tại chỗ, nhất thời không thốt nổi một tiếng nào, Trương Tiểu Phàm rất lấy làm lạ, rõ ràng ban đầu Tăng Thư đã nói chẳng hề quan tâm gì đến kết quả thi đấu, thế mà bây giờ trông lại có vẻ hết sức bận lòng.

Lúc này từ đằng xa đưa lại tiếng chuông ngân nga, người của Phong Hồi Phong, do Cao sư huynh dẫn đầu hình như cũng phải thi đấu, liên nhao nhao hướng theo phía tiếng chuông đổ mà đi, Trương Tiểu Phàm thấy Tăng Thư vẫn ngây ra tại chỗ, bèn bước lại kéo y.

Tăng Thư Thư giật mình sực tỉnh, rồi cười xoà: "Hỗng rồi hỏng rồi, lần này chúng ta thực chẳng còn mảy may hi vọng!"

Trương Tiểu Phàm nào có để ý đến việc ấy, nói: "Hỗng thì hỏng, ờ, huynh chẳng phải là vẫn chưa thi đấu sao?"

Tăng Thư Thư trông về phía xa: "Trận của ta vẫn chưa bắt đầu mà, nhưng cũng nên lại đó thôi, đệ thì sao, định đi đâu?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ một lúc rồi đáp: "Đệ phải lại tìm sư phụ sư nương bẩm báo, mặc dù chỉ là may mắn thủ thắng."

Tăng Thư Thư gật đầu bảo: "Thế rồi thì lại tìm ta nhé!"

Trương Tiểu Phàm nhận lời, rồi hai người chia tay.

Trương Tiểu Phàm xoay mình, đi về đám đông ở một phía khác, nghe thấy đệ tử Thanh Vân qua lại phần lớn đều đang bàn tán về trận đấu giữa Lục Tuyết Kỳ và Đoàn Lôi. Tim kiếm lâu lắc, rốt cục Trương Tiểu Phàm cũng gặp được người của Đại Trúc Phong ở phía tây Vân Hải, từ xa trông lại, thấy Điền Bất Dịch đầy vẻ giận dữ, mặt mày tái xanh, Trương Tiểu Phàm lâu nay vẫn khiếp nhược trước sư phụ, lúc này len lén đi lại, Điền Bất Dịch trông thấy hắn, nhưng nhìn ngay sang chỗ khác, thậm chí không hỏi một lời kết quả thi cử của hắn ra sao.

Tô Như, Điền Bất Dịch và các đệ tử khác đều đang đứng ở đây, chỉ thiếu mỗi đại sư huynh Tống Đại Nhân. Trương Tiểu Phàm liếc nhìn suốt lượt mọi người, thấy Điền Linh Nhi còn đỡ, chứ các vị sư huynh ai nấy đều có vẻ buồn rầu chán nản, bèn khe khẽ hỏi Đỗ Tất Thư đang đứng ngay bên: "Lục sư huynh, sao thế?"

Đỗ Tất Thư liếc Điền Bất Dịch, thấy lão không ngó lại đằng này, bèn thì thào bảo: "Vừa rồi ngoài đại sư huynh ra, chúng ta đều dự đấu, kết quả là có mỗi tiểu sư muội thắng, nên sư phụ đang tức giận."

Trương Tiểu Phàm đờ người, nhất thời không biết nên nói sao mới được.

Tô Như đứng một bên, nhìn đám đệ tử rón rén sợ sệt, nhìn Điền Bất Dịch xám mặt mày, lắc đầu thở dài, dịu dàng hỏi Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, con vě rồi đấy ư, kết quả ra sao?"

Trương Tiểu Phàm trù trừ một lúc, khẽ khàng thưa: "Sư nương, con, con may mắn thủ thắng ạ!"

Tô Như: "Ồ, cũng không sao, thua thì thua, coi như là mở rộng..." giọng bà chợt nhỏ đi, ngó Trương Tiểu Phàm, kinh ngạc hỏi: "Con vừa nói gì kia?"

Mọi người, kể cả Điền Bất Dịch, cùng quay đầu lại phía Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, nhưng lần đầu tiên đứng trước nhiều ánh mắt chăm chú, nhất là trước ánh mắt kinh ngạc của Điền Linh Nhi lúc này đang ở bên cạnh Tô Như, hắn chợt cảm thấy một nỗi hưng phấn hư vinh, bèn cất cao giọng, nhìn Điền Bất Dịch nói: "Sư phụ, sư nương, con vừa rồi, đã may mắn thủ thắng!"

Tất cả ồ lên.

Người của Đại Trúc Phong giờ đến tụ tập dưới đài quẻ Khôn, xem Tống Đại Nhân, người cuối cùng trong ngày hôm nay thi đấu. Trên đài, Tống Đại Nhân và đối thủ đang kịch chiến, tiên kiếm Thập Hổ như hóa ra vô số hổ to hung tợn trong không trung, phát ra tiếng vang làm đất chuyển núi rung, kiếm nào cũng phách thủng vào đối thủ, hoàn toàn chiếm được ưu thế.

Ở dưới đài mọi người vui mừng quá, nhưng vẫn không có cách nào tiếp nhận nổi sự thực mà Trương Tiểu Phàm vừa kể ra.

"Tiểu sư đệ, đệ bảo là trong trận đấu ban nãy, đệ vốn sắp thua rồi, không ngờ cái gã đối thủ tên là Sở Dự Hồng gì đó bỗng nhiên phát bệnh, túa máu đầy mặt mà ngất đi phải không?"

"Vâng ạ, tú sư huynh, huynh và nhị, tam, ngũ sư huynh đã hỏi đệ đến hai mươi hai lần rồi, còn gì mà hỏi nữa? Lục sư huynh, mau bảo bọn họ đi, những điều đệ nói đều là sự thực đấy!"

Đỗ Tất Thư: "... Tiểu sư đệ, đệ bảo là trong trận đấu ban nãy, đệ vốn sắp thua rồi, không ngờ cái gã đối thủ tên là Sở Dự Hồng gì đó bỗng nhiên phát bệnh, túa máu đầy mặt mà ngất đi phải không?"

Trương Tiểu Phàm ôm đầu rên siết: "... vâââang, lần thứ hai mươi ba!"

Điền Linh Nhi ở bên cạnh trách cứ: "Các huynh đừng có ép y, Tiểu Phàm đâu thể nào nói dối?" đến đây, cô ta lắc lắc đầu: "Có điều Tiểu Phàm ạ, số đệ tốt như vậy, phải chẳng là hơi thái quá, trách nào người ngoài chẳng tin!"

Trương Tiểu Phàm á khẩu tắt tiếng.

Mặc đám đệ tử lao xao không ngớt đằng sau lưng, Điền Bất Dịch và Tô Như vẫn cứ nhìn thẳng lên lôi đài. Giây lát, Tô Như chợt thấp giọng hỏi: "Huynh thấy thế nào?"

Điền Bất Dịch cau mày, hỏi lại: "Nếu nói y nhờ vào bản lĩnh mà thắng, muội có tin không?"

Tô Như cười cười: "Gã đồ đệ này của chúng ta, số mệnh tốt lạ lùng!"

Điền Bất Dịch khẽ hừ.

"Rầm rầm!" một tiếng vang cực lớn, Tống Đại Nhân bỗng nhiên gầm lên, chỉ thấy Thập Hổ tiên kiềm tỏa ánh vàng ngợp trời, sáng chói đến mức khiến người ta cơ hồ không mở nổi mắt, kéo theo thanh thế hung mãnh như chém núi bạt sông, đối thủ cuối cùng không đương cự nổi, bị đánh gục, miệng phun máu tươi bay vọt ra sau.

Người của Đại Trúc Phong hoan hô như sấm dậy, khuôn mặt Điền Bất Dịch rốt cục cũng rạng một nụ cười.

Tống Đại Nhân rời khỏi võ đài, quay về với đồng môn, trước hết đến gặp qua Điền Bất Dịch và Tô Như, sau đó là sự chúc mừng chan chứa nhiệt thành của các sư đệ sư muội.

"Ha ha, may quá may quá! Lục sư đệ đừng có nịnh cái kiểu khiến người ta lộn mửa lên thế! Á, tiểu sư đệ cũng về rồi à, hôm nay kết quả ra sao, không bị thương chỗ nào đấy chứ, nhìn cái bộ dạng đệ kia, nghe đại sư huynh nói này, đệ tu chân chưa được bao lâu, cơ hội sau này còn nhiều, đừng để tâm gì một trận thắng bại... Hả, các đệ làm sao đều nhìn ta vậy?"

Điền Bất Dịch quay mình bước tách ra, Tô Như cười cười với đại đồ đệ, rồi cũng bỏ đi theo trượng phu, Tống Đại Nhân vò đầu, nhìn mọi người hỏi: "Chuyện gì thế?"

Điền Linh Nhi lại gần kể với y một lượt, Tống Đại Nhân ngoảnh đầu nhìn, không thể tin nổi, Trương Tiểu Phàm sợ hãi co rút người lại, nói: "Đại sư huynh, đệ biết số đệ tốt quá thật chẳng hay ho gì, nhưng sự thể nó đã như thế, đệ cũng chẳng có cách..."

Tống Đại Nhân mở to mắt: "... Tiểu sư đệ, đệ bảo là trong trận đấu ban nãy, đệ vốn sắp thua rồi, không ngờ cái gã đối thủ tên là Sở Dự Hồng gì đó bỗng nhiên phát bệnh, túa máu đầy mặt mà ngất đi phải không?"

Trương Tiểu Phàm tuyệt vọng ngã nhào.

Ngày tiếp theo, Thất Mạch Hội Võ sẽ chỉ còn 16 người dự đấu, trong đó, thật vượt xa sự dự liệu của nhiều người, Đại Trúc Phong vốn thoi thóp từ xưa tới nay lại chiếm đến ba chỗ, hơn hẳn tất cả các kỳ đại thi trước. Bất kể nội bộ như thế nào, Điền Bất Dịch ngoài mặt vẫn rất hớn hở, suốt ngày hôm đó cứ cười ha ha, làm bọn đệ tử phải lão xào bàn tán.

Đỗ Tất Thư: "Mọi người xem cái bộ dạng cao hứng của sư phụ kia, cứ hí ha hí hứng!"

Ngô Đại Nghĩa: "Còn gì nữa, đại sư huynh và tiểu sư muội quả thực đã làm lão nhân gia người được mở mày mở mặt!"

Hà Đại Trí: "Nói ra quả là xấu hổ, tiểu sư muội tuổi còn nhỏ, mà chí khí đã vượt xa túi sư huynh ta đây, sau này tiền đồ thật không thể tiên lượng!"

Trịnh Đại Lễ: "Các người đừng có quên mất tiểu sư đệ chứ, y cũng vào được vòng ba đó!"

Đỗ Tất Thu: "Hay là chúng ta lại đánh cược, xem khả năng tiểu sư đệ xông được qua cửa nữa bao lớn, các huynh có dám tham gia không?"

Ngô Đại Nghĩa, Hà Đại Trí, Trịnh Đại Lễ, Lữ Đại Tín: "Ta cược y thua! Đặt gấp đôi!"

Đỗ Tất Thu: "... He he, í, thoảng một cái đại sư huynh đã biến mất tăm! Á, tiểu sư đệ? Tiểu sư muội? Thế quái nào ấy nhỉ, người đi đâu hết cả rồi?"

Hà Đại Trí nghĩ một lúc, nói: "Tiểu sư đệ và tiểu sư muội thì ta đây không biết, nhưng đại sư huynh, ta đoán chắc đến mấy phần là đã tới chỗ..."

Mọi người nhìn nhau, đồng thanh kêu: "Văn Mẫn sư tỷ bên Tiểu Trúc Phong!"

Tống Đại Nhân thân hình cao lớn, bỗng đứng lại run lên vô cớ, Văn Mẫn ngó thấy, rất lấy làm lạ, bèn hỏi: "Huynh sao vậy?"

Tống Đại Nhân chau mày đáp: "Không biết, bỗng đứng thấy lạnh!"

Văn Mẫn liếc y, trách: "Không phải là có tật giật mình sao!"

Tống Đại Nhân vội lắc đầu quầy quậy, bảo: "Đâu có chuyện ấy, đâu có chuyện ấy!"

Văn Mẫn nét mặt giãn ra, nhưng vẫn hờ một tiếng: "Thế huynh lén lút một mình chạy đến phòng nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong của bọn muội đây để làm gì?"

Bên cạnh vắng lại một tràng cười, Tống Đại Nhân lúng túng nhìn xung quanh, lúc này thi đấu kết thúc, đệ tử của Tiểu Trúc Phong đều đã về cả rồi, ai nấy cười cười, nhìn y với vẻ rất thú vị. Tống Đại Nhân hơi đỏ mặt, nói lảng: "Ồ,... sao mà chẳng thấy tiểu sư muội của ta đâu nhỉ?"

Văn Mẫn mỉm cười: "Tiểu sư muội của huynh, trời sinh mỹ lệ, tất nhiên là sớm đã có người hẹn hò rủ ra ngoài rồi!"

Tống Đại Nhân ngạc nhiên hỏi: "Cái gì, có người hẹn hò rủ ra ngoài?"

Văn Mẫn lắc đầu không đáp, chỉ nói: "Nếu gặp sư muội Linh Nhi của huynh, khuyên cô ấy ngày mai phải cẩn thận đấy!"

Tống Đại Nhân nhắc đến Điền Linh Nhi, tự nhiên không thấy lúng túng như khi nói chuyện về một mình Văn Mẫn nữa, lời lẽ vì thế cũng trở nên mạch lạc hơn nhiều, y chau mày bảo: "Ta biết tiểu sư muội ngày mai sẽ tỷ thí cùng Lục Tuyết Kỳ Lục sư muội, sư trưởng hai chi chúng ta xưa nay giao hảo, chắc sẽ không có

chuyện gì, hơn nữa Thất Mạch Hội Võ chẳng qua cũng chỉ là thi đấu cọ xát chút thôi!"

Văn Mẫn liếc nhìn y, lạnh nhạt bảo: "Tôi sư thúc sư nương của huynh tất nhiên là rất thân với sư phụ muội, nhưng sư phụ muội lại thấy sư phụ huynh rất là chướng mắt, đến nay vẫn oán sư phụ huynh đã dụ dỗ Tôi sư thúc đem đi!"

Tống Đại Nhân nghe hụt hụt, đang định nói, lại thấy Văn Mẫn nhìn đám nữ đệ tử đồng môn xung quanh, bọn họ đều đang im lặng, chăm chú ngó lại đây. Tống Đại Nhân kinh ngạc hỏi: "Sao thế?"

Văn Mẫn nhìn y, có vẻ do dự, rồi nói: "Tống sư huynh, Lục sư muội không giống với bọn muội, tính tình cô ta rất cổ quái, nhưng sư phụ lại thập phần sủng ái. Đã bước lên đài rồi, không có gì là nói chắc được đâu!"

Tống Đại Nhân đổi hẳn sắc mặt, hỏi: "Là sao?"

Văn Mẫn khép miệng, không nói gì thêm nữa.

Chương 26

Tự Tôn

"Tiểu Phàm, đệ nói là đi tìm Tiểu Hôi và con chó to vàng ấy cơ mà, sao lại dẫn ta đến nhà bếp?" Tăng Thư Thư đi theo sau lưng Trương Tiểu Phàm, tiến vào nhà bếp, miệng lùa bàu không ngừng.

Trương Tiểu Phàm nhìn ngó kỹ càng, thấy nơi đây rộng rãi gấp nhiều lần bếp bên Đại Trúc Phong, ánh sáng cũng đầy đủ hơn, hắn vừa chú ý tim kỹ, vừa lẩm bẩm: "Tuy đệ từ sáng tới giờ chưa nhìn thấy bọn chúng, nhưng chắc quá nửa là chúng ở trong này!"

Tăng Thư Thư nhún vai, nói: "Không thể nào, đệ coi Tam Nhãn Linh Hầu là cái gì, đấy là linh vật trời sinh, so với người chỉ có hơn chứ không có kém, thế mà đệ xem nó như đạo tặc, lại còn là thứ đạo tặc tham ăn... Á!"

Trước bộ mặt ngạc nhiên sững sốt của Tăng Thư Thư, Trương Tiểu Phàm chui vào sau một cái vại đằng góc bếp, xách Tiểu Hôi ra, con khỉ bị xách bổng lên kêu chí choé liên hồi, Đại Hoàng cũng chạy theo, hướng về hai người sửa rất dữ dội.

Trương Tiểu Phàm nhìn Tăng Thư Thư, thấy y dở khóc dở cười.

Hắn ôm Tiểu Hôi vào lòng, rồi mắng Đại Hoàng: "Con chó chết giãm, đừng ầm ỹ nữa, muốn có người đến bắt chúng ta sao?"

Đại Hoàng dường như nghe hiểu, nhìn Tiểu Hôi đang nép vào lòng Trương Tiểu Phàm, miệng chỉ khẽ kêu lên oảng oảng nhưng không ra tiếng. Trương Tiểu Phàm ngó nghiêng, thấy mọi vật vẫn có vẻ nguyên vẹn không xê xích, chắc hai tên trộm này chưa đắc thủ, bất giác vui vẻ, vội vàng ôm Tiểu Hôi đi ra, được hai bước, thấy Đại Hoàng không cùng theo, hắn ngoảnh đầu nhìn, con chó cụp đuôi

chạy vào sau cái vại ban nãy lục đục một hồi, rồi ngoặt ra một khúc sườn to tướng.

Trương Tiểu Phàm trợn mắt nhìn con khỉ trong lòng, Tiểu Hồi nhách miệng, cười ha ha. Tăng Thư Thư ở bên ngó thấy, lắc đầu.

Hai người dẫn theo con chó và con khỉ rón rén rời khỏi nhà bếp, chỉ sợ có người phát hiện thì nỗi ô danh này cả đời không sao rửa sạch được, chạy xa rồi, họ mới thở phào.

Trương Tiểu Phàm hổn hển một lúc, mới bảo: "Ờ, vừa rồi còn chưa chúc mừng huynh, lại thăng một trận nữa!"

Tăng Thư Thư chẳng để tâm, đôi mắt cứ soi mói Tiểu Hồi đang nằm trong lòng Trương Tiểu Phàm: "Thế thì đã là gì, sớm muộn rồi cũng bại dưới tay người khác thôi... Tiểu Hồi sao mình mẩy tèm lem vầy nè, mẩy ngày rồi đệ chưa tắm cho nó?"

Trương Tiểu Phàm đỡ người, đáp: "Có tắm bao giờ đâu?"

Tăng Thư Thư choáng váng, giơ tay gõ vào trán hắn: "Đệ, đệ, đệ sao lại đối xử với nó như vậy!"

Trương Tiểu Phàm nghĩ không cần thiết, con khỉ này leo trèo cả ngày, tắm kiểu gì cho sạch được, nhưng thấy bộ dạng xót xa của Tăng Thư Thư, biết có nói y cũng không thông cảm, bèn cười khan, lảng sang chuyện khác: "Phải rồi, huynh biết không, ngày mai trong lượt thi đấu thứ ba, đối thủ của Lục Tuyết Kỳ là sư tỷ Điền Linh Nhi của đệ đấy!"

Tăng Thư Thư hơi sững người, hỏi: "Sư tỷ đệ, là Điền Linh Nhi dùng Hổ Phách Chu Lăng đó hả?"

"Vâng!" Trương Tiểu Phàm thò tay xoa đầu Tiểu Hồi đang bám trên vai: "Hai ngày nay Lục Tuyết Kỳ tỏ ra rất lợi hại, đệ hơi lo cho sư tỷ!"

Tăng Thư Thư gật đầu đáp: "Cũng phải, đừng nói gì khác, riêng thanh Thiên Gia đó của Lục Tuyết Kỳ đã khiến người ta không chịu đựng nổi rồi."

Trương Tiểu Phàm lo lắng bảo: "Thư Thư, huynh nói sư tỷ đệ liệu có gặp nguy hiểm không, Lục Tuyết Kỳ trong trận thứ nhất đã huỷ hoại tiên kiếm của đối thủ, trận thứ hai nghe nói Đoàn Lôi sư huynh bên chi chính bị thương cũng không nhẹ đâu!"

Tăng Thư Thư trợn mắt nhìn hắn: "Đệ thật đa sự, ta thấy sư tỷ đệ đạo hạnh cao hơn đệ nhiều, đệ còn không tự lo cho bản thân đi, đối thủ về sau càng lúc càng lợi hại, như đệ nói thì đến tầng thứ ba của Ngọc Thanh Cảnh đệ còn chưa luyện tới, lúc thi đấu lại không bị người ta cho một kiếm chết tươi ấy à!... Đưa Tiểu Hồi ta bể nào!"

Trương Tiểu Phàm do dự, rồi đưa Tiểu Hồi qua, Tăng Thư Thư thích thú ôm nó vào lòng, Tiểu Hồi bất bình, kêu la chí choé.

Trương Tiểu Phàm thở dài bảo: "Huynh nói đúng quá, sư tỷ đạo hạnh cao thâm, lại xinh đẹp, có nhiều người, nhiều người yêu mến, đời nào đến lượt đệ lo lắng quan tâm?"

Tăng Thư Thư ôm Tiểu Hồi thật chặt, mắt cứ ngắm mãi nó, cứ như là sợ ngắm ít đi chút nào thì thiệt thời chút ấy vậy, miệng lơ đãng nói: "Đệ biết thì tốt, hãy suy nghĩ xem ngày mai làm sao giữ được tính mạng. Ta đã bảo đệ rồi, đối thủ sắp tới của đệ, là Bành Xương sư huynh của Phong Hồi Phong bọn ta, tuyệt đối không như cái gã Sở Dự Hồng hôm nay đâu, nhất là pháp bảo tiên kiêm Ngô Câu của huynh ấy, được luyện từ đồng đở ngàn năm, thì lợi hại lắm!"

Trương Tiểu Phàm nhăn nhó rầu rĩ: "Các huynh ai nấy pháp bảo giắt đầy mình, đệ biết làm thế nào?"

Tăng Thư Thư không ngước mắt lên, vẫn ngắm nghĩa Tiểu Hồi, chậm chạp đi lên phía trước, bảo: "Tiểu Hồi này, theo tao về nhé, tao sẽ cho mày hai buồng chuối tiêu, có thích không? À, Tiểu Phàm, đệ vừa bảo gì ấy nhỉ?"

Trương Tiểu Phàm kẽ vai cùng bước với y, than thở: "Thật ngưỡng mộ các huynh có thể khu dụng được pháp bảo, cảm giác nó như thế nào?"

Tăng Thư Thư nhún vai, đáp: "Có gì đâu, tu luyện tiên kiêm lâu ngày, tự nhiên pháp bảo sẽ cảm ứng được với đệ, theo đó, dùng niệm lực linh lực mà khu động, lên trời xuống đất, xé núi phá sông đều là tuỳ đệ cả!"

Trương Tiểu Phàm ngây người hỏi: "Cảm ứng hả, có phải là một thứ cảm giác lạnh tê không?"

Tăng Thư Thư đôi mắt chăm chú nhìn Tiểu Hồi, lơ đãng trả lời: "Không nhất thiết, còn phải tuỳ vào chất liệu của pháp bảo."

Trương Tiểu Phàm nghĩ ngợi, rồi lắc lắc đầu, rũ bỏ mông tưởng đang nhen lên trong óc: "Thư Thư này, huynh bảo thần vật như Thiên Gia, ban đầu lúc rèn ra thì nó như thế nào, chắc là huy hoàng lắm?"

Tăng Thư Thư lèng liếc nhìn Trương Tiểu Phàm: "Ta làm sao mà biết được? Ta mới lần đầu nhìn thấy thứ thần vật trong truyền thuyết đó thôi!" Nói xong lại cúi đầu ngắm Tiểu Hồi, bất kể con khỉ đang bừng bừng tức giận, y cứ vui vẻ vuốt bộ lông của nó, miệng bảo: "Còn về cảm ứng, ta đã từng đọc trong một cuốn cổ thư, có nói pháp bảo mà thật sự tâm ý tương thông với người tu chân, thì không phải là những thứ được xưng tụng thần vật kỳ trân kiểu ấy đâu!"

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc: "Vậy là gì?"

Tăng Thư Thư đáp: "Là những thứ mà chủ nhân dùng tinh huyết của mình luyện thành, khi máu là vật dẫn, pháp bảo thường sẽ có ma khí, nhưng cũng nhờ đó mà gây được cảm giác huyệt nhục tương liên với chủ nhân. Sách nói, tuy làm như thế là tà môn, toàn tạo ra những thứ hung sát ma quỷ, không phải là chính đạo, nhưng những pháp bảo này, chỉ có chủ nhân đổ máu huyết cho nó mới khu dụng

được, không như mấy loại pháp bảo chúng ta đang dùng, hễ rơi vào tay tiễn bối
đạo hạnh cao thâm là chịu hàng phục... Á!"

Tăng Thư Thư ngừng bước, nhận ra bên cạnh mình không có một ai, bèn ngoảnh
đầu coi, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm đã dừng lại từ khi nào, đứng phía sau sững
sờ nhìn y, nét mặt rất là cổ quái.

Tăng Thư Thư lấy làm lạ, hỏi: "Sao thế Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, miễn cưỡng mỉm cười đáp: "Không, không sao!"

Tăng Thư Thư nhìn kỹ, cho rằng hắn đang lo đến trân珠宝 ngay mai, bèn mỉm
cười đi lại vỗ vai bảo: "Đệ cứ yên tâm, ta đã nói với Bành sư huynh rồi, ngày mai
tỷ thí, huynh ấy sẽ không quá nặng tay với đệ, để đệ dẫu thua cũng còn chút thể
diện, không đến nỗi khó ăn khó nói với sư phụ sư nương."

Trương Tiểu Phàm có vẻ đang nghĩ tận đâu đâu, nhưng vẫn gật đầu nói: "Ừ, đa
tạ huynh!"

Hai người đi thêm mấy bước, Tăng Thư Thư mải nhìn Tiểu Hồi trong lòng, Trương
Tiểu Phàm thì đầy một bụng tâm tư, trầm ngâm không nói. Một lát sau, Tiểu Hồi
dường như không chịu nổi ánh mắt dị hợm của Tăng Thư Thư, bèn giận dữ hét
lên, thò tay cào y. Tăng Thư Thư thấy từ đầu tới giờ Tiểu Hồi có vẻ rất thực thà,
nhất thời lợi lỏng cảnh giác, không đề phòng nên khi bị nó tấn công, quả thực
tránh không kịp nữa, khuôn mặt trắng muốt bị cào liền mảng nhát, đau đớn mức
buông tay ra.

Tiểu Hồi được trả tự do, cao hứng nhảy vọt đi, nhưng không lại bên cạnh Trương
Tiểu Phàm, mà lao xuống đất chạy như bay lên phía trước, chỉ mấy bước đã nhào
đến trước mặt hai người đang đi ngược lại, rồi soạt, leo lên mình một người.

Trương Tiểu Phàm ngây sững, ngược mắt nhìn, thấy một cô gái tươi tắn như hoa,
đứng lẩn trong mây trắng phiêu diêu, tà áo lay động, bên hông thắt dải lụa hồng,
thanh lệ vô song, thì ra chính là Điền Linh Nhi. Lòng Trương Tiểu Phàm thốt trào
lên niềm vui sướng, hắn mở miệng toan nói, bỗng nhiên máu nóng toàn thân lạnh
ngắt đi, lạnh thấu vào tim, bên cạnh Điền Linh Nhi là một nam tử tiêu sái hiên
ngang đĩnh đạc, chẳng phải là Tề Hạo thì còn là ai?

Điền Linh Nhi thì giật thót, ngày thường Tiểu Hồi toàn quấn quýt với Trương Tiểu
Phàm, chẳng ngờ hôm nay đột nhiên đổi tính, lại thân thiết với cô ta, đúng là lạ!
Thực ra Điền Linh Nhi cũng rất ưa con khỉ thông minh lanh lợi, bèn vỗ về nó, rồi
mỉm cười: "Tiểu Phàm, sao lại ở đây?"

Trương Tiểu Phàm mặt mày vô cảm, khẽ nói: "Đệ cùng bạn đi dạo!"

Tề Hạo liếc thấy Tăng Thư Thư, vội mỉm cười, vòng tay chào: "Tăng sư đệ, lại
gặp nhau!"

Tăng Thư Thư không dám chậm trễ, liền đáp lễ: "Tề sư huynh, chào huynh!"

Điền Linh Nhi nhìn bọn họ, ngạc nhiên hỏi: "Hai người quen nhau ư?"

Tề Hạo mỉm cười: "Tăng sư đệ là ái tử của Tăng sư thúc bên Phong Hồi Phong, gia truyền uyên bác, là đối thủ rất lớn của chúng ta trong kỳ Thất Mạch Hội Võ này!"

Tăng Thư Thư cười cười: "Tề sư huynh nổi tiếng, đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân Môn tất nhiên đều rất kính huynh, đệ đâu dám vô lễ!"

Tề Hạo cả cười: "Tăng sư đệ quá khen rồi, không dám, thật không dám!"

Điền Linh Nhi thấy thầm sắc Trương Tiểu Phàm hình như không bình thường, bèn đi lại hỏi: "Tiểu Phàm, đệ làm sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Sư tỷ, ngày mai đấu với Lục Tuyết Kỳ bên Tiểu Trúc Phong, nhất định phải cẩn thận đấy!"

Điền Linh Nhi mỉm cười, quay đầu liếc Tề Hạo, Tề Hạo cười không nói, Điền Linh cũng cười đáp, rồi ngoảnh lại nhìn Trương Tiểu Phàm: "Ta biết, cái này, Tề sư huynh đạo hạnh cao thâm, lại nhiệt tình, vì có chút quan tâm tới ta, nên đã hẹn ra để chỉ điểm mấy chỗ cho trận thi đấu ngày mai!"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, rất lâu sau mới khò khè bảo: "Sư tỷ, ngày mai khi sư tỷ thi đấu, đệ cũng phải gặp Bành sư huynh bên Phong Hồi Phong, không đến cổ vũ được, sư tỷ phải tự mình cẩn thận!"

Điền Linh Nhi hờ hững đáp: "Không sao, Tiểu Phàm, cha mẹ đều nói muốn đến xem ta thi đấu, ngoài ra," cô ta nồng nàn liếc Tề Hạo, rồi lại tiếp: "Tề sư huynh cũng đến nữa, huynh ấy đạo hạnh cao thâm, có huynh ấy chỉ điểm cho, ta nhất định sẽ không thua đâu!"

Tề Hạo đứng đằng kia nói: "Điều ấy thì ta không dám chắc!"

Điền Linh Nhi ngoảnh đầu lại lườm y, rồi không nhịn được cười phá lên, làn da bạch ngọc trắng hơn sương hơn tuyết, phơn phớt nét hồng, diễm lệ tươi tắn quá, làm người ta nhìn đến ngây hết cả người ra.

Tăng Thư Thư đứng một bên, thấy rõ ánh mắt nét mặt Trương Tiểu Phàm xám xịt lại, tựa hồ mất hết sinh khí, y bất giác chau mày.

Đêm đã về khuya, trăng lạnh treo cao bên trời.

Vân Hải tĩnh không tiếng nói. Một bóng hình cô đơn, khắc khoải dưới ánh trăng suông, vơ vẩn bước mãi, bước mãi, trong mây mù thăm thẳm hư vô.

Hắn vô tinh đi lên Hồng Kiều, rồi lại tới bên đầm nước biếc. Mặt đầm phẳng lặng như gương, sóng không đung điêng, bóng sao đầy trời lạc hết vào lòng nước.

Đêm lành cảnh đẹp...

Nhưng người này tựa hồ chẳng hề chú ý đến những thứ ấy, chỉ đờ đẫn bên bờ đầm, nhìn mặt nước, vẻ như đang nghĩ ngợi một sự gì, lâu lắm, thân hình hắn bỗng run rẩy, hai tay nắm chặt, dáng điệu thống khổ.

Sau đó, hắn chậm chập quay đầu, nhìn sang lùm cây nhỏ âm u bên Hồng Kiều, rồi từ từ đi lại.

Trăng soi lên mặt Trương Tiểu Phàm sầu thảm.

Có nên không, nếu mãi mãi đứng trong góc tăm tối này, lặng lẽ, ngắm nhìn người ta hạnh phúc, rồi gặm nhấm nỗi đau đớn riêng mình!

Từ xa hình như vọng lại tiếng bước chân.

Bóng âm u im lìm ngủ mãi trong dải cây nhỏ.

"Muộn thế này rồi, chưởng môn sư huynh còn gọi bọn ta đến đây làm gì?" Cùng với tiếng nói, sáu bóng người xuất hiện, Trương Tiểu Phàm ẩn vào bóng tối, kinh ngạc, đó là thủ toạ sáu chi phái, không kể Thông Thiên Phong, Điền Bất Dịch cũng có mặt, người vừa nói chính là Thương Chính Lương thủ toạ Triệu Dương Phong.

Thương Tùng Đạo Nhân đi đầu đáp: "Nghe nói hôm nay chưởng môn sư huynh đã dùng Thông Linh Thuật để thử với linh tôn, chắc là có phát hiện, muốn chúng ta đến thương nghị."

"Linh Tôn" Thủy Kỳ Lân là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn, quan hệ rất lớn, mọi người nghe vậy đều im lặng không nói gì nữa, nét mặt ngưng trọng, giây lát sau bóng họ khuất dần.

Đợi mấy cao nhân đi được một lúc lâu, Trương Tiểu Phàm mới dám ra khỏi lùm cây nhỏ, lơ đãng nhìn sang cái đầm biếc, chỉ thấy mặt nước vẫn tĩnh lặng như thường, linh tôn chắc đã ngủ yên dưới đáy.

Hắn ngẩng đầu đăm đắm nhìn trăng lạnh treo cao, đang định quay về, bỗng lại thò tay vào bọc lấy thanh Thiêu Hoả Côn đen đúa đó ra. Những lời Tăng Thư Thư nói hồi ban ngày làm hắn chấn động ghê gớm, kinh nghi bất định, nhưng giờ đây đầu hắn hoàn toàn chẳng có ý niệm gì khác, ngoài hình ảnh Linh Nhi sư tỷ và Tề Hạo đứng sánh đôi.

Lòng hắn vốn đau như muối xát, nhưng đến lúc này, chợt đổi ra hững hờ, rỗng không, hình như ba hồn bảy vía đã tan biến đi đâu mất.

Hắn chậm chập đưa thanh Thiêu Hoả Côn lên, dưới bề mặt đen thẫm, có thể thấy rõ từng gân nhỏ li ti màu đỏ, y như mạch máu, chạy khắp trên thân gãy, chạy lên cả hạt châu gắn nơi đỉnh đầu.

Đây có phải là máu của ta không?

Trương Tiểu Phàm lãnh đạm nghĩ ngợi, lúc nghe Tăng Thư Thư nói, lòng hắn đã tràn ngập một cơn xung động, gần như muốn ném Thiêu Hoả Côn đi ngay lập tức, song Tề Hạo và Điền Linh Nhi đến liền sau đó làm hắn choáng váng, hoàn toàn quên bằng cái thứ gọi là tà vật này đi.

"Hừ!" Hắn khe khẽ cười gằn, "cứ cho là tà vật, thì cũng là pháp bảo uy lực tuyệt luân, sao ta lại tốt số đến thế, gấp ngay được những thứ này, ở cùng ta, chính là một que cời lò xấu xí."

Cảm giác băng giá từ Thiêu Hoả Côn châm chậm trỗi dậy, lần chuyển trong người, tựa như an ủi hắn.

"Pháp bảo ư? Pháp bảo ư?"

Trương Tiểu Phàm nghiến chặt răng, "Ta là cái thứ gì, mà dùng được pháp bảo?" Nói tới đoạn cuối, giọng hắn pha lẫn nghẹn ngào, làn khí băng giá dường như bị nỗi bi thương của hắn kích động, nó trào lên, ào ạt...

Trương Tiểu Phàm cảm thấy, nhưng hoàn toàn không để ý, lại nghĩ là gió núi lùa tới lạnh lẽo. Hắn từ từ ngẩng đầu, nhìn Thiêu Hoả Côn trong tay, nhớ lại lúc cùng Điền Linh Nhi vào u cốc năm đó, bỗng nhiên hình dung xa vời như ở cõi nào.

Trên nền đen thẫm của Thiêu Hoả Côn, những tia máu đỏ dần dần rực sáng như đang cảm ứng. Trương Tiểu Phàm vô tình liếc thấy, tim đập thình thịch kinh hãi, lại nhớ đến lời Tăng Thư Thư lúc ban ngày, lòng chợt trào nỗi xung động không tài nào kìm néo nổi.

Hắn nhắm chặt mắt.

Trong khoảnh khắc, cảm giác băng giá lướt dọc toàn thân, mà tuyệt nhiên không có một chút hàn ý. Bốn bề tĩnh lặng, nhưng sâu trong lòng hắn, nghe thấy rất rõ tiếng gầm rống điên cuồng, như phát ra từ những hồn oan dưới chín tầng địa ngục, oán khí vô tận ngùn ngụt nổi lên.

Xương trắng, máu tươi, rú gào, tanh tưởi!

Trương Tiểu Phàm bỗng mở bừng đôi mắt, thở hổn hển, song, chỉ giây lát sau, hắn nín thở.

Hắn xoè tay ra, các ngón hoặc co hoặc duỗi, nắm thành hình pháp quyết, Thiêu Hoả Côn đen đui rời lòng bàn tay bay lên, lơ lửng trong không, hắc khí đằng đằng, thanh quang đại thịnh.

Phía trước Thiêu Hoả Côn, ở hàng đầu rặng cây nhỏ, đối diện với hắn, có một cái cây xanh tươi, giờ bỗng hoàn toàn khô héo, cành lá tàn lụi, sự sống như bị hút cạn trong nháy mắt.

Trương Tiểu Phàm lần đầu tiên trong đời, cảm thấy hết sức gần gũi với Thiêu Hoả Côn, mặc dù nó đang ở trong không, nhưng bất kể khoảng cách ấy, hắn lại nhận biết rõ ràng mình đang nắm được nó, làn hơi lạnh lẽo quen thuộc trào lên mạnh mẽ chưa từng thấy, và, hình như còn một dòng khí thanh tân lạ lùng, từ cây gãy hút đến, chạy suốt toàn thân.

Đúng lúc ấy, từ phía xa sau lưng Trương Tiểu Phàm chợt dội vang một tràng hú hét trầm trồ, hắn kinh hãi ngoảnh đầu, thấy sóng trong đầm đột nhiên ào ào, dường như có vật gì bị kinh động. Hắn không kịp nghỉ ngơi, bất giác co chân

chạy, chạy thật nhanh lên Hồng Kiều, vẫn không ngoảnh đầu, cứ hướng về phía trước, mãi tới khi qua cầu, đến được Vân Hải, không cảm thấy điều gì bất thường sau lưng nữa, mới dừng lại thở hổn hộc.

Mãi lâu sau, hắn ngưng thần nhìn lại Thiêu Hoả Côn, lúc ấy, thanh còi lò đèn đúa đã như bình thường, lặng lẽ, xấu xí, và an phận, nằm trong lòng bàn tay hắn.

Hôm sau, Thất Mạch Hội Võ của Thanh Vân Môn bước vào vòng thứ ba.

Mười sáu đệ tử, vừa vặn chia đều ra tám lôi đài, thi đấu cùng một lúc. Trong ba người của Đại Trúc Phong, thì Trương Tiểu Phàm thi ở đài quẻ Khảm, Tống Đại Nhân ở đài quẻ Ly, Điền Linh Nhi ở đài quẻ Càn, chính là đài to nhất, nổi bật nhất, đấu với Lục Tuyết Kỳ.

Theo cách nói của Tăng Thư Thư, người bạn mà Trương Tiểu Phàm mới quen biết được có ba ngày nhưng đã trở nên hết sức thân thuộc, ngay ở việc sắp xếp lôi đài, mấy lão già trong Thanh Vân Môn cũng tỏ ra rất có vấn đề.

Căn bản là trận đấu giữa Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi vốn đã thu hút nhiều người, Lục Tuyết Kỳ với thanh Thiên Gia thi khỏi phải nói, mấy ngày nay đãm đệ tử trẻ tuổi hổ thẹn nàng lên đài thi đấu, là lại quây kín lớp ngoài lớp trong, đến nước cũng không lọt. Còn Điền Linh Nhi của Đại Trúc Phong thì vốn nổi danh từ lâu, hai ngày nay càng đại hiển thân thủ, liên tiếp khắc chế được cường địch, ai nấy đều chú ý, lại thêm dung mạo cũng xinh đẹp, cũng rực rỡ như Lục Tuyết Kỳ, những kẻ hiểu sự đều xì xào bàn tán.

Họ là hai nữ đệ tử xuất sắc nhất trong vòng một trăm năm nay ở Thanh Vân Môn, hôm nay gặp nhau, kể là quá sớm, trong hàng trưởng bối có người tỏ vẻ tiếc rẻ, nhưng đam đệ tử trẻ tuổi thì ai cũng mừng rỡ nhảy cẩng lên, từ sớm đã đến đài quẻ Càn vây kín như nêm.

Tống Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt Điền Bất Dịch, chào biệt lão, Điền Bất Dịch nhìn Tống Đại Nhân bảo: "Hôm nay đối thủ của con là Thường Tiễn bên chi chính, người này tính tình kiên nhẫn, tu đạo nhiều năm, khả năng phòng ngự rất tốt, hoàn toàn trái ngược với tiên kiêm Thập Hổ mà con tu luyện, phải cẩn thận đó!"

Tống Đại Nhân cung kính đáp: "Vâng, sư phụ."

Trương Tiểu Phàm giật mình, cảm thấy cái tên này hình như rất quen tai, nghĩ một lúc mới nhớ ra đó chính là người đã dẫn hắn và Lâm Kinh Vũ lên Ngọc Thanh Điện năm năm về trước, khi hắn thượng sơn lần đầu tiên. Nhớ đến đây, hắn bất giác lại hoài niệm Lâm Kinh Vũ, nghe nói giờ này hôm qua người bạn thân đã thắng trận thứ hai, thực lực xuất chúng, được coi như một nhân tài, tiếc là hắn không rỗi để chạy qua chúc mừng.

Điền Bất Dịch đưa mắt nhìn sang Trương Tiểu Phàm bên cạnh Tống Đại Nhân, gã tiểu đồ đệ xuất sắc hơn tưởng tượng đang cúi đầu đứng đó, không hé một tiếng.

Điền Bất Dịch cau mày bảo: "Lão thắt, con cũng phải cẩn thận, nếu không chịu nổi thì nhận thua cũng không sao, đừng để bị thương là được rồi!"

Trương Tiểu Phàm giật mình, nhưng người bên cạnh không nhận ra cảm giác nội tâm của hắn, hắn chỉ khe khẽ đáp: "Vâng, sư phụ!"

Tống Đại Nhân dõi mắt về phía xa, nói với Điền Bất Dịch: "Sư phụ, không còn sớm nữa, con và tiểu sư đệ đi đây!"

Điền Bất Dịch gật đầu, Tô Như cũng mỉm cười: "Chú ý cẩn thận!"

Tống Đại Nhân ứng tiếng, cùng Trương Tiểu Phàm chen ra ngoài vòng người, trên đường đi, y lờ mờ cảm thấy hôm nay tiểu sư đệ hình như hơi lạ, âm thầm lặng lẽ khác hẳn ngày thường, bèn hỏi Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, sao chẳng nói gì cả, có phải là căng thẳng quá không?"

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn đại sư huynh, gượng cười, nhưng không trả lời.

Tống Đại Nhân cởi mở bảo: "Đệ đừng nghĩ ngơi nhiều, đừng quá xem nồng chuyện thắng bại, tuy sư phụ sư nương rất trọng thể diện, nhưng nhất định sẽ không trách mắng đệ đâu, biết chưa?"

"Đệ biết." Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, lòng âm thầm tự nhủ: "Bọn họ chẳng hề kỳ vọng gì ở ta, tất nhiên trách mắng ta sao được!"

Tống Đại Nhân gật đầu, lúc này hai người đã thoát khỏi đám đông, chen vào thật không dễ, đi ra lại thành thạo, Tống Đại Nhân cười ha ha, bảo: "Tiểu sư đệ, chúng ta chia tay thôi, chúc đệ may mắn, hi vọng lát nữa đệ lại thắng." Nói xong không đợi Trương Tiểu Phàm kịp phản ứng, y lại phá lên cười lớn.

Trương Tiểu Phàm khẽ thở dài, đi về phía lôi đài nơi mình thi đấu.

Dưới đài quẻ Khảm, tập trung phần lớn đệ tử Phong Hồi Phong, Trương Tiểu Phàm cũng nhìn thấy đám người trong đó có vị sư huynh họ Cao. Phong Hồi Phong là một chi phái lớn của Thanh Vân Môn, đệ tử hơn hai trăm người, chỉ xếp sau chi chính Thông Thiên Phong và Long Thủ Phong. Rõ ràng mấy đệ tử này đã nghe Tăng Thư Thư kể chuyện, ai nấy thần sắc đều rất thoải mái, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm lại còn gật đầu mỉm cười thân thiện.

Không hiểu tại sao, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy tất cả những kẻ đang mỉm cười thân thiện kia đều thật là đáng ghét, đều đang miệt thị hắn. Hắn đi lên lôi đài, nét mặt vô cảm, dǎng sau hắn, phía dưới đài, đều là người bên phe đối lập, lần này, cả Tăng Thư Thư cũng không đến, vì y còn bận bịu với trận thi đấu của chính mình.

Nhưng cho dù y có đến, chắc cũng phải cổ vũ cho sư huynh đồng môn chứ!

Coi lòng Trương Tiểu Phàm bỗng ngập nỗi cô quạnh khôn tả, đứng trên đài cao này, nhìn xuống nhiều ánh mắt thế kia, mà đến một người bạn cũng chẳng có!

Rốt cục là vì sao, vì sao, luôn luôn phải một mình đối mặt với tất thảy, nào thay bạn bè ở đâu!

Gã thiếu niên mươi sáu tuổi, trái tim câm lặng gào thét, môi nghiến chặt quật cường, hắn cúi đầu xuống.

Gió núi lảng vảng tới, vờn qua khuôn mặt.

"Cooong!"

Chuông gần chuông xa theo nhau ngân lên, vọng quanh đỉnh Thông Thiên Phong, rồi văng văng truyền đi. Trương Tiểu Phàm giật mình, ý nghĩ đâu tiên là: Linh Nhi sư tỷ có lẽ cũng bắt đầu thi đấu rồi, nhất định không được để bị thương.

Ngay lập tức hắn chua xót tự nhủ: "Nàng có bị thương hay không, đâu đến lượt ta lo lắng, đừng kể sư phụ sư nương đã ở đằng đó, đến Tề Hạo cũng nói là sẽ giải quyết nhanh đổi thủ để đến mà. Hà hà, giải quyết nhanh đổi thủ, uy phong lẫm, tự tin lẫm, đúng là coi đổi thủ chẳng ra gì..."

Hắn miên man suy nghĩ, quên băng mất mình cũng đang ở trên võ đài, mãi cho đến khi đối thủ ở trước mặt hé tớp lớn đến lần thứ ba: "... Trương sư đệ!"

Trương Tiểu Phàm kinh tĩnh, ngẩng đầu nhìn, thấy đằng kia chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện vị sư huynh của Phong Hồi Phong, thân hình cao lớn, thần sắc ôn hoà, có điều nhìn Trương Tiểu Phàm cứ ngây sững, nét mặt y bất giác lộ vẻ lùng.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, nghe dưới đài vọng lên một trận cười lớn.

Bành Xương mغم mỉm vòng tay chào: "Tại hạ Bành Xương đệ tử Phong Hồi Phong, mong Trương sư đệ tứ giáo."

Trương Tiểu Phàm vội vàng đáp lễ: "Trương Tiểu Phàm môn hạ đệ tử Đại Trúc Phong, bái kiến Bành sư huynh."

Hai người thi lễ xong, Bành Xương mỉm cười, nhìn lướt Trương Tiểu Phàm, rồi hạ giọng bảo: "Trương sư đệ, chuyện của đệ Tăng Thư Thư đã nói với ta rồi, ta..."

Trương Tiểu Phàm phát run, đột ngột vọt miệng nói: "Bành sư huynh, xin huynh cứ tự nhiên cho!"

Bành Xương sững người, ngắm nghĩa Trương Tiểu Phàm, một lát sau, thu lại nụ cười, gật đầu, tay phải vạch lên trước mặt, keng, một thanh kiếm toả ánh hồng như được bọc trong lửa thiêu bật lên.

"Kiếm này là Ngô Câu, rèn từ đồng đỏ ngàn năm, mong Trương sư đệ tứ giáo!" Không hiểu tại sao, Bành Xương thần sắc tỏ vẻ trang trọng, khí độ hết sức oai nghiêm, như nói với một đại địch ngang tài ngang sức.

Trương Tiểu Phàm cách một khoảng xa, mà vẫn cảm thấy khí nóng thiêu đốt thốc vào mặt, cường mãnh cương liệt vô cùng, khác hẳn chính khí ôn hoà của Thiếu Dương tiên kiếm trong tay Sở Dự Hồng ngày hôm qua, thậm chí còn có vẻ bá đạo hơn nhiều.

Tim Trương Tiểu Phàm bỗng đậm nhanh hơn, nghĩ đến tình cảnh sắp phải chịu đựng, hắn căng thẳng đến mức toàn thân run lên, nhưng rồi hắn nghiến răng, gắng sức chẽ ngự bản thân, thò tay vào bọc rút thanh Thiêu Hoả Côn đen đúa ra.

Dưới đài vang lên một trận cười chói tai.

Trương Tiểu Phàm như bị kim đâm, thân hình run khẽ.

Nhưng Bành Xương đứng đối diện hắn thì không cười, y liếc thanh Thiêu Hoả Côn đen đúa, nghiêm trang nói: "Trương sư đệ, mời!"

Trương Tiểu Phàm nhìn đối thủ, sau ngọn lửa ngùn ngụt thiêu rọi, Bành Xương trông như một hỏa thần thời thượng cổ, nom khác hắn đi, ngọn lửa rùng rực làm không khí ngùn khói mù mịt, khuôn mặt y thành ra mờ mờ ảo ảo.

Nắm chặt cây gậy đen, Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa cảm thấy mỗi huyết nhục tương liên. Hình như biết được tâm trạng của chủ nhân, cảm giác băng giá bắt đầu trỗi dậy.

Thiêu Hoả Côn đen đùi và xấu xí, từ từ đằng không cất lên, rời khỏi lòng bàn tay hắn, tỏa ra ánh sáng đen xanh, tuy yếu ớt, nhưng đứng rất thẳng. Trước ngọn lửa mạnh mẽ dường như không thể kháng cự kia, nó, và chủ nhân nó, chẳng may có ý muốn thoái lui.

Một người, một que còi lò, đối mặt với cả thế giới!

Dưới đài, tiếng cười dần dần lặng đi, ai nấy không hiểu tại sao, đều nín thở.

Ngọn lửa khổng lồ mỗi lúc một rực rỡ, không biêt nó cháy nhở cái gì, đệ tử Phong Hồi Phong dưới đài đều cảm thấy nóng rát, những người tu vi còn nông cạn thậm chí phải lùi lại sau, Cao sư huynh và một vài người giao hảo với Tăng Thư Thư biêt rõ nội tình, giờ đều biến hắn sắc mặt, ai cũng nhận ra dáng điệu của Bành Xương lúc này đâu phải là thủ hạ lưu tinh nữa, mà đang dốc toàn bộ sức lực để quyết phân sinh tử.

Luồng lửa càng lúc càng lớn, nhe nanh múa vuốt như sắp phủ chụp lấy cả lôi đài. Từ xa nhìn lại mà rung mình, Trương Tiểu Phàm đứng đó, áo, quần, thậm chí cả ngọn tóc đuôi mày cũng đều cháy xém, có thể tưởng tượng được chỗ hắn đứng lúc này nóng bỏng đến thế nào.

Song, gã thiếu niên cứ đứng đó, mặt có nét đau đớn nhưng không lùi bước, mắt có nét sợ hãi nhưng vẫn cuồng nhiệt, ngọn lửa trong tim dường như đang bốc lên hai con người.

Một tiếng hét vang, ngọn lửa khổng lồ tấp lại, nuốt chửng cả thế gian.

Hình như chỉ tích tắc, mà ngưng kết thời gian suốt cuộc đời.

Trương Tiểu Phàm ngửa mặt hú dài, Thiêu Hoả Côn thanh quang dào dạt, lao vút vào trong ngọn lửa.

Tiếng hét tiếng gào, từ luồng lửa rùng rực thiêu đốt, vang ra chấn động cả màng nhĩ.

Dưới đài, bọn Cao sư huynh đưa mắt nhìn nhau, một lát sau, họ lảo đảo thét lên: "Sao lại thành ra thế này!"

Chương 27

Kiên Trì

"Hay quá!"

Tiếng vỗ tay như sấm động, dưới đài quẻ Càn, hoàn toàn là một thế giới khác. Tất cả mọi người đều hô vang, đầm đùối vì hai bóng hồng diễm lệ trên sàn đấu.

Ráng tà vạn trượng từ Hổ Phách Chu Lăng, ánh xanh mènh mong từ Thiên Gia thần kiếm, làm nơ nhân gian đây nhuốm màu tiên cảnh, lộng lẫy lạ lùng. Nhưng lộng lẫy hơn, chính là hai thiếu nữ trẻ tuổi đang bay qua bay lại. Trận đấu bắt đầu từ sáng, đến nay đã quá một canh giờ, hai bên vẫn bất phân thắng bại. Nhất là Điền Linh Nhi đệ tử Đại Trúc Phong, trước thần kiếm Thiên Gia, vẫn công vẫn thủ được lâu như vậy mà chưa hề có dấu hiệu thua sút, thì càng làm người ta phải kinh ngạc.

Đến dự khán, ngoài các cao nhân tiền bối của hai chi phái như Điền Bất Dịch, Tô Như và Thủy Nguyệt Đại Sư, còn có cả chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân. Ông ta ngồi trên ghế xem trận đấu sôi nổi, khoé miệng lộ nét cười, đầu gật gù, vẻ mặt rất phẫn chấn.

Đối với Điền Bất Dịch và Tô Như, người đang thi đấu không chỉ là đệ tử, mà còn là con gái, nên họ càng thêm căng thẳng, nhưng thấy Điền Linh Nhi đạo pháp linh động, không mảy may rơi vào thế hạ phong, trong lòng cũng thư thái một chút. Điền Bất Dịch liếc thê tử ngồi bên cạnh, thấy bà ta có vẻ hồi hộp quá, thì khe khẽ bảo: "Thoải mái đi, Linh Nhi không sao đâu."

Tô Như ngoảnh sang nhìn trượng phu, hơi mỉm cười, rồi lại ngược về phía lôi đài. Điền Bất Dịch lắc đầu, đột nhiên nhận ra đám đệ tử vây quanh sau lưng, rồi cả đệ tử các chi khác đứng ở xa hơn, bỗng dưng xôn xao hắn lên.

Lão ngoái đầu nhìn, và rồi, mặc dù tu vi cao thâm, lão cũng ngây sững cả người.

Đám đông tự động giãn cách, dàn ra một lối đi hẹp, Trương Tiếu Phàm theo đó chậm chậm bước vào, y phục toàn thân cháy sém, có chỗ còn ngùn khói mờ, trên mặt, trên tay, trên mình, khắp nơi là những mảng bong đen, mùi khét phả lên nồng nặc. Mọi người nhận thấy hắn di chuyển rất khó khăn, dường như mỗi bước đều phải vận dụng hết sức lực, nhưng không hiểu tại sao hắn cứ gắng lê mãi, lê mãi lên phía trước.

Điền Bất Dịch nhìn đệ tử nhỏ nhất của mình chân thì chậm chậm đi lại, miệng im lìm không hé một tiếng, thân hình béo lùn của lão bật lên khỏi ghế. Tô Như

cảm thấy có chuyện, kinh ngạc liếc sang trượng phu, phát hiện vẫn đê không phải là từ đó, bèn dõi theo ánh mắt lão, nét mặt tức thời trăng bệch, rồi cũng đứng lên.

Nhiều người ngoảnh lại trông.

Trương Tiểu Phàm đi đến trước mặt sư phụ. Điền Bất Dịch nhìn gã đê tử ngày thường lão vẫn khinh thị, nhận ra vẻ quật cường lạt(lùng) của hắn, lòng bỗng nổi cơn phẫn nộ không thể nào kiềm chế, dù lão đã cố gắng nén lại, nhưng ai nấy vẫn nghe thấy vang lên giọng nói giận dữ: "Lão thất, là kẻ nào đả thương con đến mức này, chẳng lẽ y thấy thằng vẫn còn chưa đủ sao?"

Tô Như giật mình. Thấy trượng phu bỗng dừng động đến tâm can chỉ vì gã tiểu đệ tử mà hàng ngày lão vẫn xem nhẹ, bà ta lo lắng, khẽ kéo Điền Bất Dịch, rồi ánh mắt chuyển sang thân thể Trương Tiểu Phàm.

Chúng đệ tử Đại Trúc Phong ở hai bên, vì đang quá kinh hãi, đều đứng đực ra tại chỗ, quên bẵng cả việc chạy lại đỡ tiểu sư đệ.

Trên kia, Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi vẫn đang giao đấu kịch liệt, pháp bảo bay lượn trong không, tiên khí tràn ngập.

Trương Tiểu Phàm nhìn đăm đăm lên võ đài, sau đó nhìn lại sư phụ đang đứng đối diện, thấy khuôn mặt béo tròn của lão tuy đầy vẻ phẫn nộ, nhưng phần nào phản phất nét thương xót quan tâm.

Hắn thu chút sức cùng lực tận, lắc lắc đầu, thều thào nói: "Không đâu sư phụ, con thằng mà!"

Nói xong, hắn thấy đau choáng mắt hoa, trời đất bỗng dựng sầm tối, hắn ngã nhào ra đất, ngất xỉu đi.

Trương Tiểu Phàm lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự, nhưng lời hắn nói trước khi ngất đi, thực đã làm cho cả Đại Trúc Phong, từ Điền Bất Dịch đến bọn đệ tử đều sững sờ, một lúc sau, họ mới định thần lại được, đến vực Trương Tiểu Phàm dậy.

Điền Bất Dịch xem xét kỹ càng, phát hiện thấy trên mình tiểu đê vết thương chí chít, hình như bị lửa thiêu rất rát, nhưng lục phủ ngũ tạng không mảy may hề hấn, hôn mê có lẽ chỉ do dùng sức quá độ, chẳng biết ở trận đấu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Lão trầm ngâm một lát, liếc thấy càng lúc càng có nhiều người nhìn lại phía này, lão không muộn ở lâu dưới những con mắt soi mói, bèn ôm lấy Trương Tiểu Phàm, khẽ bảo Tô Như: "Ta đưa lão thất về, muội ở lại xem Linh Nhi."

Tô Như cau rúm mày, nhưng vẫn gật đầu, thấy Trương Tiểu Phàm hai mắt nhắm nghiền, mặt bà không giấu được vẻ lo lắng. Người của Đại Trúc Phong ở bên cạnh cũng vây cá lại, Đỗ Tất Thư bảo: "Sư phụ, con theo người đi."

Điền Bất Dịch lắc đầu: "Khỏi!"

Lúc ấy, Đạo Huyền Chân Nhân cũng chú ý thấy, bèn hỏi: "Điền sư đệ, là môn hạ đệ tử của đệ hả, y làm sao vậy?"

Điền Bất Dịch lãnh đạm trả lời: "Y học nghệ chưa tinh, bị thương nhẹ, đệ đưa y đi chữa trị, xin phép vắng mặt!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, xoay mình về xem tiếp trận đấu sôi nổi trên lối dài. Điền Bất Dịch ôm Trương Tiểu Phàm đi khỏi đám đông, chuyện theo đó cũng nhanh chóng bị dẹp xuống, mọi người lại náo nức với hai thiếu nữ đang tỷ thí, chỉ có số ít đệ tử trẻ tuổi đứng ở vòng ngoài vô tình phát giác, người của Phong Hồi Phong đều xanh mặt, túm năm tụm ba đi về phía xa.

Nếu Trương Tiểu Phàm ở đây, hắn nhất định sẽ nhận ra, phía đó là nơi Tăng Thư Thư đang thi đấu.

Dưới chín tầng địa ngục, diêm la điện phủ, chỗ nào cũng rùng rùng lửa thiêu, người bị quay nướng la hét khóc than, máu tanh xộc vào mũi, người phải muỗi phát ói, Trương Tiểu Phàm cảm thấy trời xoay đất chuyển, nhưng trong khoảnh khắc, hắn thốt nhiên quay trở về nhiều năm trước, nơi sơn thôn nhỏ bé bình yên, gió mát hây hây, trong lành nhẹ nhõm.

Bỗng, một tiếng sấm kinh khiếp rền vang thấu trời, mây đen vẫn vụn, như sóng dữ cuồn cuộn mông mênh, chỉ trong nháy mắt, dân thôn hiền hoà thân thiện biến thành thây chết chất cao như núi, làng xóm nhỏ bé bình yên biến thành địa ngục trần gian!

"Không!"

Hắn hết sức gào thét, cơ bắp co rút, nỗi đau đớn xuyên thấu tim từ ngực lan lên, làm khí lạnh chạy ngược, toàn thân run rẩy rồi bừng tỉnh.

"A, tỉnh rồi, Tiểu Phàm tỉnh rồi!" một thanh âm quen thuộc như đã khắc vào đáy tim vang lên, vừa lo lắng vừa vui mừng. Trương Tiểu Phàm mở mắt, nhìn thấy ngay Điền Linh Nhi.

Hắn tưởng như trở lại ngày xưa, nàng khoác bộ y phục màu đỏ, Hổ Phách Chu Lăng vẫn quấn nơ eo lưng, mái tóc đen mềm xoã xuống cần cổ trắng muốt, làm nổi bật khuôn mặt xanh tái, cặp mắt sáng bừng, trong trèo, Trương Tiểu Phàm thậm chí soi được cả bóng mình trong đó.

Sư tỷ! Tim hắn kêu lên.

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, mắt không nháy chớp, nếu giờ khắc này là mãi mãi, thì tốt biết bao!

Trong phòng, người của Đại Trúc Phong quay cả lại, Điền Bất Dịch tiến lên bắt mạch cho hắn, gật đầu bảo: "Ôn rồi, không việc gì nữa!"

Mọi người thở phào, ai nấy mỉm cười yên tâm.

Trương Tiểu Phàm ngó xung quanh, thấy cả nhà đều ở đây, mình thì nằm trên giường, các sư huynh đứng dưới đất, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi trên ghế phía đầu giường.

"Sao, sao thế?"

Điền Linh Nhi mỉm cười: "Đệ đừng có mà quên nhanh thế chứ, ban ngày đệ tỳ thí với Bành Xương bên Phong Hồi Phong, trở về là xỉu đi, làm mọi người sợ hãi, cũng may là không việc gì."

Trương Tiểu Phàm động đậy thân mình, quả nhiên ngoài cảm giác mệt mỏi ra, chỉ thấy hơi đau nơi ngực, những chỗ khác đều bình thường, bất giác kinh ngạc hỏi: "Sao lại thế này, trên người đệ rõ ràng..."

Điền Bất Dịch ngắt lời: "Những chỗ bỏng cháy đó chẳng qua là thương ngoài da, thoa linh dược mật chế của Thanh Vân Môn chúng ta là ổn cả, người con bảy giờ chỉ có nơi ngực bị đánh hơi mạnh, nhưng phần xương không trẹo lệch, nghỉ ngơi vài hôm sẽ bình phục!"

Tô Như ngồi bên mỉm cười bảo: "Tiểu Phàm, còn không mau tạ ơn sư phụ, lần này nếu không có sư phụ tự tay cứu chữa, thì riêng vết thương ngoài da của con cũng phải điều dưỡng mất nửa năm!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, lòng kinh ngạc, niềm cảm kích tràn ngập khuôn mặt, hắn khe khẽ nói: "Đệ tử vô năng, làm sư phụ phải nhọc công rồi!"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, mặt bỗng lạnh đi: "Con mà vô năng, người có khả năng nhất Đại Trúc Phong bảy giờ chính là con đó!"

Trương Tiểu Phàm phát hoảng, không biết Điền Bất Dịch nói vậy là ý gì, chỉ dám đáp: "Sư phụ, con, không, như sư tỷ, à, còn đại sư huynh, các sư huynh đều vượt xa con, con đâu dám..." Hắn nói càng lúc càng nhỏ rí, trông thấy đám sư huynh và Điền Linh Nhi ở trước mặt đều lộ vẻ rất kỳ cục, nhất là đại sư huynh đang đứng hàng đầu, sắc diện vô cùng nhợt nhạt, chẳng còn đâu sinh khí dồi dào thường nhật, ngược lại trông như lão đảo sắp ngã.

Tô Như thở dài bảo: "Đại Tín, đem ghế lại cho đại sư huynh con ngồi!"

Lữ Đại Tín vội vàng vâng lời, lấy từ bên cạnh một cái ghế đặt xuống cạnh Tống Đại Nhân, Tống Đại Nhân định từ chối, nhưng thân hình liêu xiêu, cuối cùng đành ngồi xuống, thở hồng hộc.

Trương Tiểu Phàm trố mắt hỏi: "Đại sư huynh, huynh làm sao thế?"

Tống Đại Nhân nhăn nhó, nhưng không trả lời. Lão tử Hà Đại Trí ở một bên nói: "Tiểu sư đệ, Thất Mạch Hội Võ giờ bước vào vòng thứ tư, Đại Trúc Phong chúng ta chỉ còn mình đệ tiếp tục." Tới đây, y bất giác liếc nhìn xung quanh.

Trương Tiểu Phàm sững sờ, rồi như nhớ ra điều gì, ngoảnh đầu nhìn Điền Linh Nhi ngồi phía đầu giường: "Sư tỷ, thế tỷ thì..."

Điền Linh Nhi thản sắc u ám, hạ giọng đáp: "Ta cũng thua rồi!"

Trương Tiểu Phàm nhìn dáng điệu thất vọng của cô ta, lòng chợt nhói đau, nhưng giờ này phút này, không thể nghĩ ngợi lung tung vơ vẩn.

Điền Bất Dịch nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt, sầm mặt gọi: "Lão thất!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, nghe giọng Điền Bất Dịch như chứa nô ý, lại thấy sắc diện sư phụ cực kỳ khó coi, bất giác khiếp hãi, đáp: "Dạ, sư phụ, có gì..."

Không đợi hắn nói hết, Điền Bất Dịch trợn mắt, cắt ngang: "Một thân đạo pháp tu hành của con, là từ đâu ra vậy?"

Trong đầu Trương Tiểu Phàm nổ một cái rầm, hắn cứng miệng, nhất thời không biết nói thế nào. Hắn từ từ nhìn từng người trong phòng, chỉ thấy các sư huynh ngày thường quen thân hoà thuận giờ đây đều có vẻ trầm mặc, ánh mắt lộ đầy vẻ nghi hoặc.

Nói ra cũng khó trách, một tiểu sư đệ ngày thường hết sức ngu xuẩn bỗng chốc nổi bật, nhất thời ai nấy đều thấy không thể chấp nhận được.

Trước luồng mắt rùng rực thúc ép của Điền Bất Dịch, Trương Tiểu Phàm thấy trán lâ châ mồ hôi, có một lúc, hắn suýt vọt miệng bảo sư phụ rằng đã lén lút tu luyện một dạng công pháp của phái khác, song, khi lời ra đến môi thì hắn kim lại được.

Hắn đâu còn là một thiếu niên vô tri không hiểu thế sự như năm năm về trước, ngày thường nghe sư huynh đồng môn nói chuyện, hắn đã biết đến đại danh đinh đinh của Thiên Âm Tự, cũng đã biết thân phận thật sự của lão hoà thượng khô gầy, tên gọi Phổ Trí trong cái đêm đó. Mấy năm nay, tuy hắn một mình tu hành công pháp Đại Phạm Bát Nhã, nhưng sâu trong lòng, niềm cảm kích với Phổ Trí chưa hề mờ phai.

"Con, không, đệ tử ngu độn, mấy năm nay tu chân tiến triển rất chậm," Trương Tiểu Phàm cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt Điền Bất Dịch, vừa cân nhắc vừa nhẫn nhá nói: "Vài hôm trước, đệ tử đột nhiên phát hiện ra là có thể khu động được một số vật, nhưng nhất thời chưa thể tin tưởng, vì vậy, vì vậy không dám bẩm cáo sư phụ sư nương, chẳng ngờ..."

Điền Bất Dịch cười lạnh: "Chẳng ngờ lần này bỗng chốc nổi danh, đại xuất phong đầu!"

Trương Tiểu Phàm vội vàng: "Không, không phải đâu, sư phụ..."

Điền Bất Dịch đời nào dễ bị đánh lừa cho qua, lại lạnh lùng tiếp: "Ngươi nói ngươi có thể khu động pháp bảo, nhưng ít nhất cũng phải tu hành tới tầng thứ tư Ngọc Thanh Cảnh, ta đã hỏi Đại Nhân, y chỉ truyền cho ngươi pháp quyết của tầng thứ hai, thế ngươi có thể bảo cho cái lão sư phụ cô lậu quả vẫn này biết, rốt cục ngươi làm sao mà vòng qua tầng thứ ba để tu luyện đến cảnh giới tầng thứ tư được chẳng?" Lão nói đến phần cuối, giọng điệu đã lạnh như băng đá, lại chứa mấy phần ác sát, mọi người nghe thấy đều biến sắc mặt.

Trương Tiểu Phàm im lặng. Trong phòng một bầu tịch mịch.

Rất lâu, sắc mặt Điền Bất Dịch càng lúc càng khó coi, mọi người càng lúc càng khiếp đảm, Trương Tiểu Phàm bỗng lặng lẽ bò dậy, trông dáng vẻ vẫn hết sức mệt nhọc, nhưng hắn gắng gượng tụt khỏi giường. Sau đó, trước mặt mọi người, trước cặp mắt long lanh chăm chú của Điền Linh Nhi, hắn quỳ xuống chân Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch chẳng hề động sắc mặt, lạnh lẽo hỏi: "Sao nào?"

Trương Tiểu Phàm gục đầu, nhìn lom lom vào khoảng nền sát ngay bên dưới, không dám liếc đi đâu, khẽ khàng thưa: "Sư phụ, xin người trách phạt con đi!"

Mọi người rùng mình biến sắc, Điền Bất Dịch càng thêm tức giận, Tô Như cau mày bảo: "Tiểu Phàm, nếu con có chuyện gì khó khăn, hãy nói thẳng ra với sư phụ, hà tất phải thế?"

Trương Tiểu Phàm quỳ dưới đất, không hề nhúc nhích.

Điền Bất Dịch cười lạnh hai tiếng, tức quá mà phải cười: "Tốt tốt tốt! Người cứng cỏi lắm, ta thu nạp được một đệ tử tốt thật!"

Trương Tiểu Phàm run rẩy lồm cồm trên mặt đất, không biết tâm trạng và sắc diện hắn ra sao, trong phòng hình như có người thở gấp. Trương Tiểu Phàm hạ giọng nói: "Tất cả là do đệ tử sai, xin sư phụ trách phạt!"

Điền Bất Dịch đột ngột đứng dậy, rắc rắc một tiếng, cái ghế lão vừa ngồi gãy sụm thành mấy mảnh, ai nấy tái mặt, chỉ thấy lão giận dữ bảo Trương Tiểu Phàm: "Đều là do ngươi sai, hè hè, ngươi có biết lén thầm học nghệ là điều đại kỵ của Thanh Vân Môn chúng ta không, nhẹ thì quay mặt vào tường mấy chục năm, nặng thì bị phế hết đạo pháp tu hành rồi trực xuất khỏi môn, ngươi rõ chứ?"

Trương Tiểu Phàm ngẩng phắt đầu, nhìn Điền Bất Dịch, thấy mặt sư phụ bừng bừng nộ khí, nhưng tuyệt không có vẻ gì là nói quá cả, lòng bất giác trĩu xuống.

"Sao lại như vậy kìa?" Hắn khổ sở lầm bầm, ban đầu Điền Linh Nhi lén truyền cho hắn pháp quyết, chẳng hề nhắc đến điều này.

Nhưng hắn không ngoại đầu nhìn nàng.

Trong phòng lặng lẽ như chết, chẳng ai mở miệng nói một câu.

Chỉ dập dồn tiếng thở lo lắng hoặc trầm hoặc bỗng.

Trong lòng một người, giữa bầu không khí tịch mịch này, lặng lẽ, lạnh lẽo, đên cuồng nhưng tinh táo nhìn lại bản thân, Trương Tiểu Phàm nhắm mắt, gục đầu xuống, như một kẻ tuyệt vọng đặt bước chân sau cuối:

"Đệ tử hư đốn, xin sư phụ trách phạt!"

"Bình!" một luồng đại lực bài sơn đảo hải ập tới, cả người Trương Tiểu Phàm bật tung ra phía sau, đập mạnh vào tường, làm bụi đất bay mù, rồi rớt xuống nền, ộc ra một bụm máu lớn.

Mọi người biến sắc, đầu tiên là Tống Đại Nhân lẩy bà bẩy bẩy, theo sau là những đệ tử khác, cùng quỳ xuống trước mặt Điền Bất Dịch kêu van: "Sư phụ, xin tha cho tiểu sư đệ!"

Tống Đại Nhân nói: "Sư phụ, con, khục khục, con, là con dạy dỗ không ra gì, mới để tiểu sư đệ làm sai, lỗi tại con, xin người bỏ qua cho tiểu sư đệ!"

Giữa những lời kêu cầu ai oán của mọi người, Điền Linh Nhi vẫn đứng nguyên chỗ cũ không nhúc nhích, đờ đẫn nhìn Trương Tiểu Phàm máu thâm ướt áo đang giãy giụa đau đớn trong góc tường, mặt cô ta tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Điền Bất Dịch ngó đám đệ tử quỳ dưới chân, lại trừng mắt ngó Trương Tiểu Phàm trong góc tường, mặt mày vẫn giận dữ không nguôi, rồi hừ một tiếng, phất tay áo đi ra. Tô Như liếc nhìn mọi người, lắc đầu thở dài, nói với bọn Tống Đại Nhân: "Các con đều đứng dậy đi." Đoạn ngảnh trong Trương Tiểu Phàm ở đằng kia, bảo Tống Đại Nhân lúc đó đang được Hà Đại Trí dìu bên cạnh: "Các con chăm sóc Tiểu Phàm, ta phải đi xem sư phụ thế nào."

Bọn Tống Đại Nhân vội vàng đáp: "Vâng, sư nương."

Tô Như lại thở dài một tiếng, rồi bước ra ngoài.

Trong phòng, ai nấy nhìn nhau, rất lâu sau, Điền Linh Nhi chậm chạp bước qua, xoay lưng lại phía mọi người, đỡ Trương Tiểu Phàm dậy, Trương Tiểu Phàm khoé miệng ứa máu tươi, nằm trong vòng tay của nàng, lại mỉm cười.

Chớp mắt, một hạt lệ châu trong vắt, lặng lẽ rò xuống khuôn mặt tái mét của hắn.

* *

Lúc ấy đêm đã về khuya, trên Vân Hải, mây trắng vẫn bồng bềnh lảng, cảnh đẹp như ở cõi tiên.

Điền Bất Dịch đứng trên quảng trường, ngừa mặt nhìn trời.

Chỉ thấy trời đêm ngàn sao nhấp nháy, trăng lạnh như sương.

Sau lưng chợt có tiếng bước chân quen thuộc vọng lại, Tô Như đi đến bên cạnh lão, ngẩng nhìn tinh khôn, điềm đạm cười hỏi: "Tâm trạng khá hơn chút nào chưa?"

Điền Bất Dịch khẽ hừ, nhưng không nói gì.

Tô Như mỉm cười bảo: "Huynh lừa được Đại Nhân, Linh Nhi mấy đứa chúng nó, nhưng không giấu nổi muội. Cái phất áo đó, chắc là cố ý làm chấn động kinh mạch nơi ngực Tiểu Phàm, để trực hết ứ huyết ra khỏi cơ thể, phải không nào?"

Điền Bất Dịch ngầm trồ, không hé răng.

Tô Như lắc đầu: "Đã mấy trăm tuổi rồi, mà vẫn cứ mãi sĩ diện như vậy!"

Điền Bất Dịch ngoài cổ trừng trừng nhìn lại: "Muội chẳng phải là không trông thấy, gã xú tiểu tử đó cứ Sư phụ, xin trách phạt đệ tử! " Lão bắt chước miệng lưỡi Trương Tiểu Phàm học lại một lượt, rồi giận dữ bảo: "Rõ là y sai rồi, lại làm ra bộ dáng thương tiếc thân, cứ như cái lão sư phụ ta đây ức hiếp y, bức bách y không bằng? Đúng là, lý lẽ ở đâu thế!"

Tô Như ngoài trông về phía khu nhà ở, bảo: "Muội không tin là huynh không nhìn ra?"

Điền Bất Dịch hỏi: "Gi?"

Tô Như điểm đam nói: "Dáng vẻ Linh Nhi rất kỳ lạ, huynh không thấy ư?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng.

Tô Như cười: "Huynh cũng nhận ra rồi. Tiểu Phàm năm năm nay ở lỳ trong Đại Trúc Phong không hề ra ngoài, khả năng là chỉ có môn hạ đệ tử của chúng ta lén truyền cho y. Linh Nhi xưa nay rất tốt với Tiểu Phàm, ngày thường y được cha mẹ yêu chiều, nó dám đem pháp quyết tầng thứ ba truyền cho Tiểu Phàm lăm. Mà trong lòng nó nếu không có mưu mô, cứ nhìn cái thói hàng ngày có việc gì cũng giơ đầu ra chịu thay cho Tiểu Phàm, sao hôm nay lại không nói lời nào? Chẳng phải nó thì còn là ai?"

Điền Bất Dịch dường như sớm đã nghĩ đến những điều đó, mặt không lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn có nét giận, rồi không chịu được lại tiếp: "Cứ cho là Linh Nhi sai, nhưng muội nhìn cái gã tiểu tử ấy đứng trước mặt bao nhiêu đồ đệ, vẫn cứng đầu cự lại ta, thật đáng chết!"

Tô Như phì cười, khe khẽ vỗ lên vai trượng phu, trách: "Huynh chẳng phải cũng có cái tính chết không chịu nhận sai ư, còn đi cầu thằng nhỏ. Hơn nữa, Tiểu Phàm làm những điều này đều là vì Linh Nhi, tấm lòng ấy hiếm có lăm!"

Điền Bất Dịch đảo mắt, nhưng không nói gì.

Tô Như liếc nhìn lão bảo: "Thế huynh định sau này trở về sẽ xử lý như thế nào? Lén thầy học nghệ, tội danh vừa lớn vừa nhỏ, hay là chúng ta nể mặt Linh Nhi, đừng quá mạnh tay, ngày mai để Tiểu Phàm về Đại Trúc Phong, ở hậu sơn quay mặt vào tường độ năm ba chục năm là được rồi."

Điền Bất Dịch hơi sững lại, hừ một tiếng bảo: "Khó khăn lăm môn hạ đệ tử của ta mới xuất hiện một, một, một... tài năng kỳ lạ, để y quay mặt vào tường chẳng phải là làm cho bọn Thượng Tùng, Thượng Chính Lương thoải mái lăm sao, không phải nói nhiều, ngày mai bắt luận sống chết, cứ để y tiếp tục tham gia thi đấu."

Tô Như mỉm cười quyến rũ, phong tư rung động lòng người, đi lên dắt tay trượng phu, bảo: "Muội biết huynh là người miệng thì cứng tim thì mềm mà."

Khuôn mặt béo tròn của Điền Bất Dịch thoáng đỏ lên, nhưng lập tức trở lại như thường, ngó nhìn bốn xung quanh: "Vợ chồng già cả rồi, muội không sợ người ta cười cho à!"

Tô Như liếc xéo lão, mắt lấp lánh: "Sao, huynh giờ làm thủ toạ thì lại sợ à? Ba trăm năm trước, cũng trong kỳ Thất Mạch Hội Võ, trên Thông Thiên Phong này, huynh đêm khuya lén chạy đến chỗ muội gọi muội ra đây, lúc ấy sư phụ Chân Vu Đại Sư và sư tỷ Thủy Nguyệt đều ở ngay bên, mà có thấy huynh sợ đâu!"

Điền Bất Dịch hì một tiếng, cười: "Sư phụ Chân Vu lúc ấy hơn sáu trăm tuổi, sớm đã hổ đồ, ta mới không sợ; còn mụ sư tỷ hung thần ác sát của muội vốn đã làm ta rất ngứa mắt, tự mình muốn cô độc trên đời thì thôi, lại khăng khăng lôi kéo muội không rời, ta hận mụ ấy còn chưa hết, đời nào sợ mụ ta!"

Tô Như trừng mắt: "Không cho phép huynh nói xấu ân sư với sư tỷ muội! Họ đối với muội nghĩa nặng tình sâu!"

Điền Bất Dịch nhún nhún vai, không nói gì.

Dưới ánh trăng sáng, thân hình béo lùn của lão rung lên, hơi có vẻ hoạt kê, dáng điệu dương dương tự đắc, như ngầm ý bảo dù họ tốt với muội đến ngần nào đi nữa, thì muội cũng đã gả cho ta rồi.

Tô Như trông thấy, không nén được trách: "Chẳng đứng đắn gì cả!"

Điền Bất Dịch tâm trạng vui vẻ, nắm bàn tay ngọc mịn màng như lụa của vợ, chậm rãi sánh bước đi trong Vân Hải.

...

"Ờ phải rồi, ta lại quên mất một việc quan trọng."

"Sao?"

"Gã xú tiểu tử đó dùng thanh còi lò làm pháp bảo mà khiến gió nổi nước trào, vừa rồi mải tức giận nên quên lấy nó ra xem."

"Tiểu Phàm rốt cục vẫn là tự mình tu hành, e rằng hiểu biết về khống chế vận dụng pháp bảo không nhiều, huynh xem có nên sắp xếp lúc nào chỉ điểm cho y một chút?"

"Hừ, để sau hãy hay. Đêm qua chưởng môn sư huynh gọi mấy thủ toạ chúng ta tới, bảo là đã dùng Thông Linh Thuật nói chuyện với linh tôn, hình như linh tôn cảm thấy có một thứ hung vật sát khí nào đó động đậy, nhưng sau lại không tìm thấy đâu cả."

"Vậy thì làm thế nào?"

"Còn làm thế nào được, không tìm thấy tức là không tìm thấy, linh tôn ít nhất cũng sống được sáu ngàn năm rồi, sư phụ muội sáu trăm tuổi đã hổ đồ, linh tôn bây giờ hổ đồ một chút thì cũng không có gì là lạ!"

..."

Chương 28

Tứ Cường

Hôm sau, mặt trời lại nhô lên như thường, người của Đại Trúc Phong đến quảng trường, mới phát hiện ra tám lôi đài đã dỡ bớt đi bốn, bốn đài còn lại sắp theo vị trí các phuong Đông Nam Tây Bắc.

Điền Bất Dịch và Tô Như đi đầu tiên, Trương Tiểu Phàm thương thế qua một đêm cũng có vẻ đỡ hơn, đi giữa mọi người. Hắn từ xưa tới nay chưa từng được coi trọng như thế, bộ dạng thành ra e dè, ngoảnh đầu lại nhìn, khe khẽ hỏi Đỗ Tất Thư bên cạnh: "Lục sư huynh, đại sư huynh bị thương có nặng không, sao lại đến nỗi đi không nổi vậy?"

Đỗ Tất Thư lắc lắc đầu nói: "Sư phụ sáng nay khám cho đại sư huynh, có nói do hôm qua thi đấu quá kịch liệt với Thường Tiễn sư huynh bên chi chính, một người chuyên tấn công một người lại chuyên phòng ngự, đấu đi đấu lại đến lưỡng bại câu thương, tổn hại hết kinh mạch, e là sẽ ảnh hưởng không ít đến sự tu hành."

Trương Tiểu Phàm thất kinh nói: "Đến đại sư huynh cũng đấu không lại, đệ hôm nay gặp Thường Tiễn sư huynh, chẳng phải là càng bị y đánh cho tan tác ư?"

Đỗ Tất Thư lườm: "Nếu theo lẽ thường thì đúng như thế đó, nhưng chính là vì theo lẽ thường, hai ngày trước đây lúc đệ tỷ thí, phần lớn các vị sư huynh đã cược là đệ thua!"

Trương Tiểu Phàm á khẩu tắt tiếng, đành ngậm chặt miệng.

Lôi đài lớn nhất nằm ở phía Bắc, người chen chật như nêm, chẳng cần nói cũng biết chính là nơi Lục Tuyết Kỳ thi đấu, Điền Bất Dịch liếc về dáng ấy, hừ một tiếng, tất nhiên chẳng thiện cảm gì với kẻ đã đánh bại con gái mình, lập tức dẫn môn hạ đi về lôi đài phía Tây.

Mới đi được mấy bước, Trương Tiểu Phàm thân hình bỗng dựng chấn động, thấy một toán người từ mé bên đi ngược lại. Dẫn đầu là một lão nhân dáng vẻ già nua, đi song song bên lão chính là Tăng Thư Thư, sau lưng hai người có hơn một trăm đệ tử Phong Hồi Phong. Trương Tiểu Phàm trong thấy nhóm của Cao sư huynh, nhưng không thấy Bành Xương.

Dường như cảm nhận được ánh mắt tìm kiếm của Trương Tiểu Phàm, lúc người hai bên đi ngang qua nhau, Tăng Thư Thư đột nhiên nói: "Bành sư huynh không đến, đang ở phòng dưỡng thương!"

Trương Tiểu Phàm cười gượng, thấy sắc mặt Tăng Thư Thư nghiêm ngặt, ánh mắt chiếu ra lạnh băng.

Lão nhân già nua dẫn đầu, tất nhiên chính là Tăng Thúc Thường thủ toạ Phong Hồi Phong. Ông ta liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, cái nhìn tuy không sắc nhọn, nhưng thâm thuý cùng cực, hình như chỉ bằng một cái nhìn ấy đã soi thấu hắn, đến tận ruột gan.

Trương Tiểu Phàm bất giác co mình lại, thình lình nghe tiếng Điền Bất Dịch: "Tăng sư huynh mạnh giỏi a!"

Tăng Thúc Thường đáp lễ: "Chào Điền sư huynh, nghe nói môn hạ quý chi phái mới xuất hiện một kỳ tài tên gọi Trương Tiểu Phàm, đạo pháp độc đáo, hôm qua đấu với gã đệ tử vô dụng Bành Xương của ta, đánh cho y trọng thương gần chết rồi!"

Trương Tiểu Phàm biến sắc, thắt thanh kêu: "Cái gì, Bành sư huynh thương nặng đến thế kia ư?"

Lời vừa thoát ra, môn hạ đệ tử Phong Hồi Phong lập tức nhao nhao, bảo gã này thật là ác độc, đả thương người ta rồi lại còn giả bộ kinh ngạc, nếu không phải là vô tâm thì cũng là chê nhạo.

Ánh mắt Tăng Thúc Thường thoáng qua một tia giận dữ, nhưng không tiện phát tác với hậu sinh tiểu bối, chỉ cười nhạt bảo Điền Bất Dịch: "Điền sư huynh, huynh dạy được đồ đệ giỏi lắm!"

Điền Bất Dịch vốn đã cau mày, nghĩ bụng gã xú tiểu tử này quá kém giao tiếp, nhưng nghe Tăng Thúc Thường nói như hám ý móc máy, sẵn tính hiếu cường bảo thủ, lão lập tức cười đáp: "Đâu có đâu có, Tăng sư huynh quá khen rồi. Tiểu Phàm, lại bái kiến Tăng sư thúc đi!"

Trương Tiểu Phàm đỡ người, Tăng Thúc Thường đổi sắc mặt, tụ bào khẽ phẩy, lạnh lùng bảo: "Khỏi cần!" đoạn phất tay áo mà đi.

Tăng Thư Thư liếc Trương Tiểu Phàm, lạnh nhạt bảo: "Ta không nhìn ra tuyệt nghệ thâm tàng của đệ, thật xấu hổ, lại còn xin với Bành sư huynh thủ hạ lưu tình, không ngờ là làm hại huynh ấy!"

Trương Tiểu Phàm cuống quýt kêu: "Đệ không có..."

Hắn nói chưa hết, Tăng Thư Thư đã lắc đầu bước đi, người của Phong Hồi Phong cũng theo liền, ánh mắt nhìn lại thảy đều băng giá. Trương Tiểu Phàm đang buồn rầu, bỗng liếc thấy trong đám người, Cao sư huynh lướt qua trước mặt, đột nhiên nháy mắt.

Trương Tiểu Phàm còn sững sờ, Cao sư huynh đã rời đi xa.

Điền Bất Dịch ngó đám người Phong Hồi Phong, cười nhạt, khoát tay dẫn chúng đệ tử hướng về lối dài phía Tây, điểm thi đấu ngày hôm nay. Đến nơi, họ trông thấy xung quanh đã có hơn hai trăm người vây kín, chen vai thích cánh, xem ra ngoài đài của Lục Tuyết Kỳ, đây chính là chỗ náo nhiệt nhất trên quảng trường Vân Hải.

Trương Tiểu Phàm thở ra một hơi lạnh, khe khẽ hỏi mấy sư huynh bên cạnh: "Nhiều người thế, vị Thường Tiễn sư huynh đó hẳn lợi hại lắm?"

Mọi người đều cười, Hà Đại Trí nghiêm chỉnh đáp: "Thường sư huynh đạo hạnh cao thâm khỏi cần phải nói, nhưng ta thấy những người ở đây phần lớn là đến xem đệ đó, tiểu sư đệ à!"

Trương Tiểu Phàm thất kinh, ngạc nhiên hỏi: "Sao, sao có thể thế được?"

Hà Đại Trí khà một tiếng: "Đến hôm nay, Thất Mạch Hội Võ chỉ còn có 8 người, trong đó người nổi nhất là đệ, ai mà không muốn đến xem đệ rõ rệt có mấy đầu mẩy tay?"

Trương Tiểu Phàm á khẩu.

Điền Bất Dịch dẫn đệ tử đến phía dưới đài. Trên đường, trông thấy sư đồ Đại Trúc Phong, mọi người nhao nhao tránh ra nhường lối. Điền Bất Dịch nhìn bốn xung quanh, thấy đệ tử của chi chính không phải là ít, chắc vì hôm nay có Thường Tiễn thi đấu, nên họ tới xem cũng đông hơn, nhưng trưởng lão chi chính thì chẳng có mấy vị, chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân cũng không đến.

Điền Bất Dịch cau mày, khẽ nói với Tô Như bên cạnh: "Chưởng môn sư huynh làm sao lại chưa đến, trong chi chính còn có đệ tử khác thi đấu ư?"

Tô Như lắc đầu: "Không, năm nay chẳng hiểu tại sao, đệ tử chi chính tư chất không tốt lắm, đến lúc này chỉ còn mỗi Thường Tiễn thôi."

Điền Bất Dịch trầm ngâm, bước lại nơi chính giữa dưới đài, thấy đặt năm sáu cái ghế, nhưng chỉ có một lão già râu bạc đang ngồi. Trông thấy bọn Điền Bất Dịch đi đến, lão cũng đứng dậy.

Trương Tiểu Phàm đỡ người, nhận ra lão già râu bạc đó chính là người ngồi dưới đài lúc hẵn tỷ thí với Sở Dự Hồng hôm kia.

Lão già râu bạc hiển nhiên cũng nhớ Trương Tiểu Phàm, ánh mắt lướt về phía hẵn, rồi nói với Điền Bất Dịch: "Điền sư huynh, thật không ngờ môn hạ huynh năm nay lại xuất hiện một nhân tài."

Điền Bất Dịch có vẻ cũng thân với lão già, bèn cười ha ha, nói: "Phạm sư huynh quá khen rồi, mời ngồi mời ngồi!"

Lúc ấy, sau đài tiếng chuông nổ lên, Điền Bất Dịch ngoảnh đầu bảo Trương Tiểu Phàm: "Lão thất, con lên đài đi!"

Mấy trăm ánh mắt tức thời soán soạt quét tới, đổ lên mình Trương Tiểu Phàm. Hẵn chưa bao giờ bị nhiều người nhìn đến như vậy, mặt mày phát nóng, ứng tiếng: "Vâng." Nói đoạn quay đầu không dám liếc lại phía sau nữa, cứ đi một mạch lên sàn đấu.

Được mấy bước, bỗng nhiên bị Tô Như nắm lại, Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Sư nương, sao ạ?"

Tô Như mỉm cười, mặt có vẻ quan hoài, hỏi: "Các vết thương trên mình còn đau không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Sư phụ tự tay chạy chữa cho con, gần như khỏi hết rồi!"

Tô Như cũng lắc đầu nói: "Thương thế bên ngoài thì đơn giản, chứ bên trong không nhanh như vậy đâu. Tiểu Phàm, hôm nay người cùng con tỷ thí là Thường Tiễn, bản lĩnh không phải tầm thường, đại sư huynh con tu vi như vậy mà cũng bại dưới tay y, tuy đại sư huynh con nói y thắng được cũng khá chật vật, nhưng con mới tu hành lõm bõm e là vẫn chưa đủ, lát nữa đây đừng có sinh cường, nếu không được thì nhận thua, nhất định đừng mạo hiểm để thọ thương, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm thấy ấm lòng, nhưng không gật đầu, chỉ lẩm bẩm: "Nhỡ... sư phụ giận..."

Tô Như mỉm cười khẽ lắc đầu: "Con ngốc ạ, yên tâm đi, sư phụ xót con còn chưa hết nữa là!"

Trương Tiểu Phàm trong lòng hân hoan, lập tức ngoảnh đầu về phía Điền Bất Dịch, thấy lão đang trò chuyện say sưa với lão già râu bạc họ Phạm, mắt chẵng hề nhìn đến phía này.

Tô Như vỗ nhẹ lên đầu hắn: "Đi đi!"

Trương Tiểu Phàm chậm chậm bước lên đài, người thì đứng đấy, nhưng đầu óc thì quay lại chỗ Tô Như nói: "Sư phụ xót con còn chưa hết nữa là!"

Hắn thấy rõi bời, từ nhỏ tới lớn, rồi vào nhập môn Thanh Vân, Điền Bất Dịch trong mắt hắn chẵng khác gì thần nhân, tuy Điền Bất Dịch cư xử với hắn không tốt lắm, nhưng được sư phụ khen ngợi là tâm nguyện lớn nhất của thiếu niên Trương Tiểu Phàm.

Lúc này, đột nhiên nghe sư nương nói như vậy, hắn nhất thời không dám tin.

Hắn đứng trên đài suy nghĩ lâu lắc, phía dưới người ta bàn tán xôn xao. Một lúc nữa, cuối cùng Trương Tiểu Phàm cũng cảm thấy hơi lạ: đối thủ của hắn mãi đến lúc này vẫn chưa tiến ra.

Dưới đài, người của chi chính tỏ ra lo lắng, đa số đều ngoảnh đầu nhìn ngó khắp nơi, đúng lúc ấy, từ xa chạy lại một đệ tử Thông Thiên Phong, sắc mặt e ngại, không để ý gì đến những ánh mắt lục lùng chĩa vào mình, lao đến bên lão già râu bạc, vội vã thì thăm mấy câu.

Lão già râu bạc biến sắc mặt, dường như không tin nổi, hỏi dồn: "Thật sao?"

Đệ tử đó ai oán ngược nhìn lên đài, rốt cục nặng nề cúi đầu xuống. Lão già râu bạc mặt xám như tro, vẻ rất tang thương, ngồi phịch xuống ghế. Điền Bất Dịch trông thấy, rất lấy làm lạ, hỏi: "Phạm sư huynh, xảy ra chuyện gì?"

Lão già râu bạc uể oải nhìn Điền Bất Dịch, thở dài thườn thượt, trấn định lại tinh thần, đứng lên nói to: "Thường Tiễn đệ tử chi chính, vì hôm qua tỷ thí thương quá nặng, không thể nhẫn minh dậy được, trận đấu hôm nay bãi bỏ."

Trên đài dưới đài, một bầu tịch mịch.

Giây lát sau, mọi người nhốn nháo! Dù cho đệ tử Thanh Vân Môn đa phần tu đạo, nhưng vẫn có không ít người thò hào vọt miệng chửi bới. Đối với môn hạ Đại Trúc Phong, phản ứng đầu tiên hoàn toàn không phải là vui mừng kinh ngạc, mà ai nấy sắc mặt kỳ quái, lom lom nhìn nhau, mãi lâu sau, từng người một mới cảm khái lắc đầu hoặc cười khổ.

Thấy ở sau lưng, đám đông nảy sinh đùa thứ thái độ, tiếng bàn tán ồn ào rối loạn, Điền Bất Dịch và Tô Như chậm chậm đứng lên. Nhìn tiểu đồ đệ vẫn ngây đuối trên võ đài, Tô Như mỉm cười, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Muội đã bảo mà, tiểu đồ đệ này của huynh, số mệnh thực là tốt đến lạ lùng!"

Điền Bất Dịch im lặng, cười khổ.

Trương Tiểu Phàm trải qua ngày hôm ấy trong ánh mắt lạ lùng của người xung quanh, các đệ tử Thanh Vân khi đi qua hắn đều ngoáy kĩ hơn bình thường, tuồng như hắn là một thứ kỳ trân dị thú gì không bằng. Giữa khi ấy, kết quả thi đấu cũng đã có rồi, Trương Tiểu Phàm may mắn cùng Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư xếp vào hàng tư cường.

Tề Hạo vốn là người có nhiều khả năng đoạt giải quán quân, Lục Tuyết Kỳ mấy ngày nay nhân khí đỉnh thịnh, nhưng Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm mà cũng đứng vào nhóm bốn người mạnh nhất thì thật là vượt ra ngoài dự liệu của hầu hết các trưởng lão trong Thanh Vân Môn. Lâu nay, Tăng Thư Thư với thân phận là con trai duy nhất của Tăng Thúc Thường, tuy được công nhận là tuổi trẻ tài cao ở Phong Hồi Phong, nhưng chẳng có danh tiếng mấy trong toàn môn phái, lần này qua ải chém tướng, đạo pháp tinh diệu, làm người ta phải loá mắt mà nhìn theo. Nhưng so ra, Trương Tiểu Phàm đứng trong hàng bốn người là có vẻ kém thuận mắt nhất.

Trên lõi đài, bốn người bọn họ đứng sắp hàng, trước mặt là chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân và thủ toạ Long Thủ Phong Thương Tùng Đạo Nhân. Khuôn mặt Đạo Huyền Chân Nhân vẫn gần nụ cười, chẳng nhận thấy ông ta có vẻ gì là không hài lòng về sự sút kém ngoài tưởng tượng của đệ tử chi chính trong kỳ đại thí này.

Dưới đài, gần một nghìn người của Thanh Vân Môn đứng vây quanh, ngồi hàng đầu là thủ toạ và trưởng lão của các chi phái. Tô Như nhìn lên đài, khẽ bảo Điền Bất Dịch: "Tiểu Phàm có vẻ căng thẳng quá nhỉ!"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, không nói nǎng gì. Trước ánh mắt chăm chằm của mọi người, thê tử lão nhín ra, thì sao lão lại không nhín ra, bốn người trên đài, Tề Hạo tiêu sai đường hoàng, Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo băng sương, Tăng Thư Thư tươi tắn đĩnh đặc, duy chỉ có Trương Tiểu Phàm đứng đực một chỗ, cặp mắt dõi xuống đất, đôi tay dường như không biết đặt vào đâu cho khỏi thừa, vẻ rất lúng túng.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn bốn người, khoé miệng lướt qua nụ cười, rồi xoay mình nói vọng xuống dưới đài: "Thưa các vị, cho đến ngày hôm nay, Thất Mạch Hội Võ đã chọn ra được bốn đệ tử hàng đầu, thiên tư hơn người, đạo pháp tinh

diệu, đúng là anh hùng của Thanh Vân Môn chúng ta, sẽ gánh vác trọng trách phát dương quang đại ngày sau của bản phái..." Ông ta nói chưa hết, đã thấy dưới đài vẫn lên tiếng phì phì, giây lát sau, đám đông đệ tử Thanh Vân Môn cùng phá lên cười như vỡ chợ.

Đạo Huyền Chân Nhân chau mày, vô tình liếc mắt trông Trương Tiểu Phàm ít tuổi nhất trong hàng bốn người đứng sau lưng, khe khẽ lắc đầu. Lúc ấy, tiếng cười dưới đài vẫn rộn rã, khung cảnh trang nghiêm tự dưng biến ra hoạt kê, Thương Tùng Đạo Nhân lạnh mặt, tiến lên một bước, ánh mắt như dao, quét suốt lượt dưới đài.

Tiếng cười vụt nhỏ lại, Thương Tùng Đạo Nhân nhìn đến đâu, tiếng cười tắt đến đấy, chẳng bao lâu, không khí trở lại yên tĩnh. Thương Tùng chấp chưởng hình phạt nhiều năm, uy phong rất ghê gớm, thậm chí còn vượt chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân.

Đợi trường đấu hoàn toàn im lặng, Thương Tùng Đạo Nhân mới lui lại sau, nói: "Chưởng môn sư huynh, xin mời!"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười đáp: "Ta cũng chẳng có gì cần nói nữa, Thương Tùng sư đệ, đệ nói đi!"

Thương Tùng Đạo Nhân gật đầu, ngoảnh xuống dưới đài, sang sảng nói: "Ngày mai tỷ thí, Tề Hạo Long Thủ Phong gặp Tăng Thư Thư Phong Hồi Phong, Lục Tuyết Kỳ Tiểu Trúc Phong gặp Trương Tiểu Phàm Đại Trúc Phong..."

Thương Tùng vẫn tiếp tục nói, ánh mắt mọi người đều dồn cả vào ông ta, Trương Tiểu Phàm lúc này mới thở phào, vừa rồi dưới đài người ta nhìn ghê quá, làm hắn gần như ngừng cả thở.

"Đệ làm sao mà chảy ra quá trời mồ hôi vậy nè?" Tăng Thư Thư đứng bên cạnh bỗng nhiên thở thè hoi.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, từ hôm qua, sau khi hắn bắt ngờ chiến thắng Bành Xương, Tăng Thư Thư ở trước mặt mọi người luôn tỏ ra lạnh nhạt với hắn, chẳng ngờ bây giờ lại chủ động bắt chuyện. Tuy mới quen chưa quá ba ngày, nhưng lòng Trương Tiểu Phàm đã coi Tăng Thư Thư như bạn thân.

Hắn len lén nhìn Tăng Thư Thư, chỉ thấy y ngay ngắn đứng bên cạnh, mắt không liếc xéo, mặt ung dung nhìn xuống dưới đài, hình như vừa rồi chưa hề hé răng nói gì hết.

"Ngốc ơi, đừng có ngoảnh đầu sang đây!" Tăng Thư Thư không đổi sắc mặt, chỉ hơi mấp máy môi "Đệ làm ta bị cha chửi mắng gần chết còn chưa đủ sao?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng áy náy, vội vàng rời ánh mắt đi, cũng khe khẽ nói: "Xin lỗi, đệ lúc ấy, lúc ấy... Ôi, Bành sư huynh có sao không?"

"Bành sư huynh thọ thương tuy nặng, nhưng không đáng ngại lắm, điều dưỡng mấy ngày là ổn thôi, nếu không ta đời nào thôi giận đệ? Có điều thật chẳng ngờ đệ thâm tàng tuyệt nghệ."

"Không phải đâu, ôi, lúc ấy đệ cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, chắc là Bành sư huynh nhường đệ, đệ thấy đầu óc phát nóng bỗng rồi..."

"Ta đã hỏi Bành sư huynh, huynh ấy tuy thua, nhưng rất tán dương đệ, còn nói huynh ấy cũng đã thi triển toàn lực, đệ không cần bận tâm nữa!"

Trương Tiểu Phàm lại kinh ngạc, nói: "Thế huynh bảo bị cha mắng là chuyện..."

"Hừ, cũng chỉ tại bọn Cao sư huynh ngu ngốc lăm mõm, đem kể những lời ta xin với Bành sư huynh lúc đầu, tuy Bành sư huynh có nói đỡ cho ta, nhưng vẫn bị cha mắng một trận, nếu không ta cũng chẳng làm ra vẻ này nọ trước mặt đệ!"

"... Thư Thư, thật tình xin lỗi!"

"Chuyện nhỏ, chẳng bõ mắc răng, đằng nào ta từ bé bị chửi mắng cũng đã quen. Nhưng số mệnh cái gã tiểu tử đệ thật là... có điều ta nghĩ đệ cũng phải chú ý đó, trận sau đấu với người đẹp bằng giá bên Tiểu Trúc Phong, cẩn thận kẻo bị Thiên Gia chém phai!"

Trương Tiểu Phàm nhăn nhó, khe khẽ nói: "Đệ biết chứ, nếu đấu với huynh có phải tốt không..." nói được một khúc hắn ngừng bất, hai người cùng cảm thấy ớn lạnh, không nhịn được bèn liếc sang bên, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ cặp mắt bằng giá không biết đã chĩa lên người bọn họ từ lúc nào.

Trương Tiểu Phàm run như ve sầu mùa đông, Tăng Thư Thư cũng thở ra một hơi lạnh lẽo, hai người không dám nói nữa, đều giả bộ đang chăm chú lắng nghe những lời Thượng Tùng Đạo Nhân giáo huấn.

Mãi ông ta mới kết thúc diễn văn, mọi người tản đi, chuẩn bị ngày mai tiễn vào đại võ hội. Trương Tiểu Phàm và Tăng Thư Thư bước xuống dưới dài, vẫn cảm giác sau lưng tê tái, bắt giác cùng nhau lè lưỡi, chẳng biết Lục Tuyết Kỳ có phải là sinh ra từ băng nguyên Bắc Cực không, nhìn người ta một cái mà lạnh thấu vào tim.

Hắn đang định từ biệt Tăng Thư Thư, bèn liếc nhìn sang, thấy y bỗng dung nghiêm mặt, mắt nhìn hắn đầy vẻ miệt thị, sau đó hừ một tiếng như không thèm để ý, cất đầu, kiêu ngạo bước đi, không xa đằng kia, với một đám đệ tử Phong Hồi Phong xúm quanh, cha y đang đứng trông lại.

Trương Tiểu Phàm cười khổ, quay mình đi đến chỗ đứng của Đại Trúc Phong, Điền Bất Dịch nhìn hắn, bảo: "Về đi!" nói đoạn liếc Điền Linh Nhi: "Linh Nhi, con lại đây, cha và mẹ có chuyện muốn nói!"

Điền Linh Nhi vâng lời, trước khi chạy đi còn nghé cười với Trương Tiểu Phàm.

Mọi người quay về nghỉ, vừa vào đến phòng là ầm ỹ cả lên, bọn Ngô Đại Nghĩa vội vã đem tin tức tốt lành kể cho Tống Đại Nhân đang nằm giường nghe, Lữ Đại Tín còn xốc Trương Tiểu Phàm lên, ha ha cười mãi, chỉ có Đỗ Tất Thư đứng ở bên cạnh lắc đầu lia lịa: "Chẳng công bằng gì cả, chẳng công bằng!"

Chương 29

Kỳ Thuật

Đêm đã về khuya.

Trương Tiểu Phàm trăn trở không tài nào ngủ được, con khỉ Tiểu Hồi ở bên trợn to đôi mắt, chớp chớp nhìn hắn, vẽ phần các sự huynh của hắn tất cả đều đã ngay vang, ngay cả Đại Hoàng, lúc này cũng đã nằm sấp trên mặt đất ngủ say.

Ánh trăng loang loáng như nước, rơi vào từ phía của sổ, lung linh trên mặt đất, như sương như tuyết.

Trương Tiểu Phàm khe khẽ bò dậy, Tiểu Hồi lập tức chuitot vào trong lòng hắn, Trương Tiểu Phàm ôm lấy nó, xoa xoa đầu nó, bước ra bên ngoài.

Hành lang trống trơn, không một tiếng người.

Hắn kín đáo cười khổ, từ sau khi đến Thông Thiên Phong, hắn gần như không có một đêm nào được ngủ yên ổn, nghĩ đến ngày mai phải tỷ thí với Lục Tuyết Kỳ, trong lòng hắn đột nhiên thấy căng thẳng không sao diễn tả được.

Thế rồi vào lúc này, con khỉ Tiểu Hồi trong lòng hắn bỗng nhiên ngọ nguậy một cách bất an, Trương Tiểu Phàm nhìn nó, chỉ thấy dưới ánh trăng, đôi mắt lạnh lùng của Tiểu Hồi đang nhìn thẳng ra khoảng tối ngay phía trước mặt.

Trong bóng tối, dường như có một bóng người lướt qua

Trương Tiểu Phàm giật mình một cái, lập tức bám theo

Bóng người này chạy không quá nhanh, hơn nữa vừa chạy hai vai vừa rung lên không ngừng, hình dáng giống như là đang khóc nước nở. Trương Tiểu Phàm nhìn từ phía xa, nhận ra đó là Điền Linh Nhi, trong lòng lấy làm kỳ quái, đồng thời nhìn dáng vẻ đang nước nở của sư tỷ, trong tim lại có một thoáng buồn không tên.

Điền Linh Nhi chạy một mạch đến Vân Hải, tới khu vực lôi đài trung tâm, nhìn bốn xung quanh không một bóng người, dường như không chịu đựng được nữa, ngồi bệt xuống đất oà khóc.

Trương Tiểu Phàm chưa từng nhìn thấy sư tỷ đau buồn như vậy bao giờ, trong đầu hốt hoảng, từ từ bước đến bên cạnh nàng ta, khe khẽ gọi: "Sư tỷ, tỷ..."

Điền Linh Nhi sợ hãi giật bắn cả mình, nhảy xoay mình lại, nhìn thấy đó là Trương Tiểu Phàm liền bình tâm trở lại, tức thì trong tim lại thấy đau xót, không kìm chế được nữa lao vào trong lòng Trương Tiểu Phàm, gục mặt vào vai hắn khóc oà lên.

Trương Tiểu Phàm mình mẩy tức thì cứng đơ, toàn thân tựa như hoá đá, không thể nào cử động lại được.

Tiếng nước nở của nàng vang vang bên tai, trên vai cảm thấy hơi ấm phảng phất lan tỏa từ cơ thể của nàng, dường như cảnh tượng hắn thường thường nhìn thấy trong giấc mơ hôm nay đột nhiên đã trở thành sự thật. Như có một mùi hương tinh tế, phảng phất lan tới.

Trương Tiểu Phàm cứ đứng như vậy, mắt nhìn xa xa, mặc dầu trong tim hắn có vô vàn mong ước được ôm chặt lấy thiếu nữ này, nhưng cuối cùng thì hắn lại không dám.

Có lẽ, nếu ta ôm nàng thật, cuộc đời ta rồi đây sẽ khác đi chăng?

Lúc này Điền Linh Nhi đã rời khỏi vai của hắn. Trương Tiểu Phàm tâm tư trống rỗng, trong lúc đang lơ mơ, cảm thấy bản thân đã đánh mất đi một điều gì đó.

Trên vai hắn, đã ướt đẫm nước mắt.

Điền Linh Nhi lấy tay lau lau đôi mắt đỏ hoe, nhìn thấy vai của Trương Tiểu Phàm đã ướt đẫm nước mắt của mình, thì mặt đỏ bừng lên, nói: "Xin lỗi, Tiểu Phàm"

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu đáp: "Sư tỷ, tỷ có chuyện gì vậy"

Điền Linh Nhi vừa định nói, chợt nghe dưới chân có hai tiếng kêu "chí chí", cúi đầu nhìn xuống, thì ra là Tiểu Hồi. Nàng khẽ cúi người xuống, bế Tiểu Hồi vào lòng.

"Không có gì, Tiểu Phàm, không có gì". Cô gái này đứng dưới ánh trăng trong đêm tối, xinh đẹp thê lương, mang đến cho Trương Tiểu Phàm một thoáng đau buồn, nói: "Cha và mẹ chưa từng bao giờ mắng ta cả"

Nhin thấy khuôn mặt xinh đẹp trong đau khổ ấy, Trương Tiểu Phàm trong lòng thấy đau xót tái, dường như là bản thân mình đã gây ra cho nàng sự bi thương này vậy. Hắn cố gắng ổn định tâm tư, nhẹ nhàng hỏi "Sư tỷ, sao vậy? Tại sao sư phụ và sư nương lại mắng tỷ"

Điền Linh Nhi ngập ngừng một lát, ngẩng đầu lên nhìn Trương Tiểu Phàm, từ nhỏ đến lớn, ngoài cha mẹ ra thì người tiểu sư đệ này luôn luôn là người thân thiết nhất, lúc này trong lòng nàng, tựa hồ có một suy nghĩ lờ mờ không rõ ràng: Từ khi nào Tiểu Phàm sư đệ bắt đầu dịu dàng đối với ta vậy?

Tuy nhiên, ý niệm này thực chỉ là thoáng qua mà thôi, trong tim nàng lúc này đầy ắp nỗi buồn, cuối cùng bật khóc nói với Trương Tiểu Phàm: "Là vì Tề Hạo đại ca!"

Trương Tiểu Phàm sắc mặt trắng bệch, bất giác nắm tay lại, hắn nắm rất chặt, đến nỗi móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

"Đệ không biết sao" Điền Linh Nhi khởi đầu câu chuyện, hoàn toàn không có chút phòng bị nào đối với gã tiểu sư đệ, thế nhưng quả thật trong tim Trương Tiểu Phàm đang diễn cuồng gào thét: "Ta biết chứ, ta biết chứ, ta đã sớm biết rồi"

Ánh trăng lành lạnh, trải khắp nhân gian.

"Tề hạo sư huynh và ta đều thích nhau, ta nói với họ chuyện đó, ta quả thật, quả thật rất thích huynh ấy." Điền Linh Nhi dừng lại một chút, quả thật không hề nhận thấy, sau mỗi một câu nói của nàng, sắc mặt của Trương Tiểu Phàm lại trắng bệch hơn.

"... Thênh nhưng cha thực đã lớn tiếng mắng mỏ ta, nói ta không biết phải trái, mẹ thường ngày luôn yêu quý ta cũng thay đổi sắc mặt, đứng về phía cha ta. Tại sao như vậy, Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu, để cho Điền Linh Nhi không nhìn thấy mặt của mình, thấp giọng nói: "Làm thế nào mà sư phụ sư nương lại biết chuyện đó?

Điền Linh Nhi trong lúc tâm tình kích động, chẳng hề phát giác trong lời nói của Trương Tiểu Phàm có lộ vẻ khác thường, khoé miệng nhè nhẹ ra, chỉ chút nữa lại bật khóc "Ta vốn dĩ không nghĩ đến chuyện đó, chỉ sau đó mới biết, đó là sư tỷ Văn Mẫn bên Tiểu Trúc Phong ở cùng với ta đã nói với Thủy Nguyệt sư thúc. thế rồi Thủy Nguyệt sư thúc nói lại với mẹ của ta. Ta với bọn Văn Mẫn sư tỷ vốn rất tốt với nhau, đã kể cho họ nghe rất nhiều, bọn họ nói ra, ta, ta..."

Khoé mắt nàng cay xè, nước mắt cuối cùng lại trào ra

Trương Tiểu Phàm cười đau khổ nói "Có lẽ sư phụ sư nương họ chỉ muốn tốt cho tỷ thôi, họ là cha mẹ của tỷ mà, không thể nào không đối tốt với tỷ!"

Điền Linh Nhi lau khô giọt lệ trên khoé mắt, cười lớn: "Họ chẳng hiểu gì hết! Họ chỉ biết mỗi danh dự môn phái, chỉ biết Tề Hạo đại ca là đệ tử đắc ý của Long Thủ Phong Thương Tùng sư thúc, chỉ biết nếu ta và Tề Hạo đại ca thích nhau thì môn phái của họ không thể ngẩng đầu lên được trong Thanh Vân Môn, chẳng hề nghĩ gì đến ta cả".

Nàng nói với giọng pha chút thương tâm lẫn chút phẫn nộ, thậm chí quả quyết: "Nếu phải cân nhắc giữa danh dự của họ và hạnh phúc của ta, ta thực sự ngờ rằng họ sẽ coi trọng bộ mặt họ hơn là coi trọng ta, cô con gái của họ?"

Trương Tiểu Phàm đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn sự thay đổi kỳ lạ đột ngột của sư tỷ.

Đó là một cái nhìn đầy thương tâm!

Bàng hoàng không sự giúp đỡ, cảnh tượng một con chim nhỏ cô đơn mất hết cha mẹ đứng chờ đợi trong mưa gió, trong bi ai có một nỗi kinh hoàng, như một con dao đâm sâu vào trong tâm trí hắn!

Trương Tiểu Phàm gần như ngay lập tức bị đánh gục bởi cái nhìn này, một sự bi thương trước đây chưa từng có trỗi dậy từ trong tim, lúc này nếu có thể để hắn chịu đựng sự thống khổ này vì nàng, hắn sẽ bất chấp tất cả các sự gian khổ nguyện ý ngánh vác hết, thế nhưng hắn chẳng biết phải nói thế nào cho đúng, chỉ có thể khẽ nói một câu:

"Sư tỷ!"

"Ta phải ở cùng với huynh ấy" Điền Linh Nhi nói quả quyết, tưởng chừng nàng nói điều này với Trương Tiểu Phàm, thế nhưng không nàng không nói với hắn, mà nói với chính nội tâm của mình, nói với vợ chồng Điền Bất Dịch lúc này không có mặt ở đó: "Con nhất định sẽ phải ở cùng Tề Hạo sư huynh, chúng con đã thề

non hẹn biển rồi, dù cha mẹ có phản đối lần nữa, dù cho bể cạn đá mòn, chúng con sẽ ở bên nhau."

Nàng ngược lên nhìn bầu trời đêm, hướng lên vầng trăng sáng phát thê. Ánh trăng vầng vạch lạnh lẽo yên lặng tưới trên mình nàng, hình ảnh xinh đẹp của nàng như một đoá hoa bách hợp sầu thảm nở bung trong đêm., khiến người ta phải sững sờ kinh ngạc với vẻ đẹp của nàng mà quên đi mất là đang ở bên cạnh nàng, là hình ảnh của niềm hy vọng đã tan biến.

Đứng trên đài cao, những tia nắng ban mai ấm áp rơi trên người Trương Tiểu Phàm, làm ấm thân thể nhưng không hề làm ấm lòng hắn chút nào. Hắn đứng trên lôi đài mặt lạnh tanh, đối diện đang đứng ngay trước mặt hắn là Lục Tuyết Kỳ đẹp như thiên tiên.

Trong con mắt băng sương của nữ lang này rõ ràng có sự khinh miệt, trên quang trường, tất cả mọi người đều biết, hắn chủ yếu dựa vào vận khí chứ không phải dựa vào thực lực để tiến vào nhóm tứ cường.

Phía sau lưng nữ lang, Thiên Gia đang tán phát ra những tia sáng xanh nhàn nhạt. Trương Tiểu Phàm ngắm nhìn thần vật trong truyền thuyết, loáng thoáng nghĩ: Lại gặp nữa rồi, mình đang đối diện với nó sao?

Sau đó, trong giây lát hắn đã quên luôn câu hỏi vừa rồi, sau khi trở về đêm qua, tinh thần của hắn có điều gì đó hoảng hốt không yên.

Trên Vân Hải, lúc này chỉ còn lại hai khu lôi đài lớn, thế nhưng bàn về số đê tử Thanh Vân Môn bao quanh, thì số người xem cuộc đấu Tề Hạo Tăng Thư Thư tại đài phía tây chỉ sợ không bằng ba thành ở đây, gần như tất cả mọi người bị hấp dẫn bởi Lục Tuyết Kỳ vô cùng mạnh mẽ cũng như Trương Tiểu Phàm cực kì may mắn, ngay đến các trưởng lão, tuyệt đại đa số là ngồi dưới lôi đài này kể cả trưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân.

Chỉ là, đám khán giả sau khi thấy Lục Tuyết Kỳ bay lên lôi đài, sau khi trong đám người vang lên một trận hoan hô, đa phần đều thảo luận về việc Trương Tiểu Phàm sẽ bị đánh bại trong chốc lát.

Dưới đài, Điền Bất Dịch nhíu chặt đói mày, mặc dầu lão biết rất rõ thực lực của Trương Tiểu Phàm, thế nhưng những lời khinh miệt của đám người phía sau vẫn làm cho lão không thấy thoải mái chút nào. Tố Như ngồi ngay bên cạnh lão đưa mắt nhìn bốn xung quanh để tìm kiếm cô con gái, sau cuộc tranh cãi to tiếng tối qua, Điền Linh Nhi đã khóc chạy ra ngoài, hôm nay ngay từ sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu cả, là người mẹ bà hiểu được con gái mình, chỉ sợ đưa con gái ương ngạnh này đã chạy đến chỗ lôi đài Tề Hạo thi đấu mất rồi.

Bà lắc lắc đầu, mặc dầu bà rất thương yêu cô con gái duy nhất này, thế nhưng lần này bà hoàn toàn đứng về phía trưởng phu, có lẽ hành động lần này là do bản năng của người mẹ, bà luôn nghĩ rằng, tất cả đám người Long Thủ Phong đều không tốt đẹp gì.

Bà ngohoảnh đâu lại, nhìn lên trên đài, cùng lúc này, trên đài Trương Tiểu Phàm khuôn mặt nhìn lạnh tanh, mục quang của họ bắt gặp nhau trong không trung, sau giây lát, Trương Tiểu Phàm nhìn về phía bà, dường như không hề tìm thấy người mình muốn tìm, lại lẳng lảng thu hồi mục quang rồi quay đi.

Tổ Như hơi nhíu lông mày, nói với Điều Bất Dịch: "Tiểu Phàm hôm nay thần sắc có chút gì đó không ổn, trông giống như một kẻ mất hồn"

Điền Bất Dịch khe khẽ đáp "Nó căng thẳng quá mà, tiểu hài từ chưa hiểu việc đời lầm, không có gì là lạ"

Tổ Như liền im lặng, rồi không nói thêm gì nữa.

Trương Tiểu Phàm thu hồi mục quang, nhìn lên khuôn mặt của Lục Tuyết Kỳ ở đối diện, trong ánh nắng ban mai khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng quả thực rất tươi tắn và lộng lẫy, ánh sáng rạng ngời, rất nhanh, Lục Tuyết Kỳ nhận thấy mục quang của Trương Tiểu Phàm đang nhìn mình, trong mắt một lần nữa xuất hiện ý khinh thường.

Thế nhưng lần này, Trương Tiểu Phàm quả thật không hề tránh né nữa, hắn thậm chí chẳng cảm thấy ánh mắt giễu cợt của đối phương, dung nhan mĩ lệ ấy lúc này đối với hắn bất giác không hề có chút ý nghĩa gì, chỉ có trong thâm tâm hắn, sâu sâu thẳm, nỗi thống khổ đang gào lên: "Nàng không có ở đây, nàng đã đi xem Tề Hạo thi đấu mắt rồi!"

Thông minh như Lục Tuyết Kỳ, ngay lập tức nhận thấy đối thủ này mặc dù mục quang đang nhìn mình, thế nhưng trong nhãn thần trống rỗng rõ ràng đang nghĩ đến chuyện khác chứ hoàn toàn không lý gì đến sự tồn tại của nàng. Đây dường như là lần đầu tiên nàng gặp phải trong đời, trong con mắt nàng thoáng xuất hiện một đỗi kinh ngạc.

"Bắt đầu!"

Tiếng chuông nhất tề vang lên, vang vọng trên khắp Thông Thiên Phong. Bốn bề ngay lập tức yên ắng trở lại.

Lục Tuyết Kỳ vươn mình, hít sâu một hơi, chỉ cần thắng thêm hai trận, chỉ hai trận, thì có thể thực hiện được mơ ước của bản thân cũng như kỳ vọng của ân sư. Thiên Gia phía sau lưng nàng, dần dần tỏa ánh sáng sắc xanh.

"Lục Tuyết Kỳ đệ tử Tiểu Trúc Phong, xin tú giáo"

Trương Tiểu Phàm như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, phản ứng đầu tiên không phải là đáp lễ, mà chỉ là nhìn xuống phía dưới đài với một chút hy vọng mong manh, một rừng người, vạn con mắt đang ngắm nhìn, quả thực không hề có bóng dáng người mà bản thân đang trông ngóng.

Lục Tuyết Kỳ vẻ mặt biến sắc, dưới đài Thanh Vân đệ tử la ó rầm rĩ, đây là người đầu tiên thất lễ với Lục Tuyết Kỳ, Điền Bất Dịch và Tổ Như đưa mặt nhìn nhau, cả hai đồng thời nhận thấy, hôm nay gã tiểu đồ đệ này quả thật có gì đó không bình thường.

Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu lên, sắc diện xám xịt như hòn tắt lửa, chầm chậm đáp: "Tại hạ Đại Trúc Phong Trương Tiểu Phàm, xin sư tỷ bắt tắt phải hạ thủ lưu tình"

Lục Tuyết Kỳ hơi run, mặc dù chỉ là câu nói khách sáo trước trận đấu, thế nhưng gã Trương Tiểu Phàm này thực sự trông vô cùng cổ quái, ở đâu mà có người có thể nói câu bắt yểu lưu tình, dường như có vẻ rất nhạo bang, thế nhưng nhìn diện mạo hắn lại không giống như vậy.

Thế nhưng Lục Tuyết Kỳ vốn là đệ tử đặc ý của Thủy Nguyệt Đại Sư, tâm lực kiên định, trên mặt thần sắc không chút thay đổi, không nói thêm gì nữa, hữu thủ giơ lên, "Thiên Gia" phía sau lưng nàng từ từ bay lên.

Trương Tiểu Phàm nhìn tia sáng sắc xanh phát ra mỗi lúc một dày đặc, mỗi lúc một lan rộng, lam sắc bao trùm thân thể hắn, quả thực không hề cảm thấy một chút căng thẳng nào, thay vào đó sâu bên trong tim, thoáng thoảng có chút mong đợi.

Hắn rút ra thanh que cời lò đèn xịt xấu xí.

Dưới đài vang lên một trận cười, sơ với "Thiên Gia" dường hoàng cao quý tiên khí vạn phương, thì hình ảnh thanh que cời lò chỉ như một con côn trùng thô lậu

Thế nhưng giây phút này, nó là một con côn trùng với trái tim như đã chết.

Cảm giác lạnh lẽo băng giá, một lần nữa lại tràn đầy cơ thể, không biết tại sao, hôm nay trên thanh que cời lò, dường như có linh tính đặc biệt hưng phấn, cảm giác lạnh lẽo băng giá ấy du động với tốc độ nhanh hơn hắn mấy ngày trước. Trương Tiểu Phàm thậm chí cảm nhận được, nếu không vì cảm giác huyết nhục tương liên giữa bản thân hắn với thanh que cời lò, nếu không vì bản thân hắn đang nắm chặt thanh qua cời lò ấy, chỉ sợ nó đã sớm lao vào Lục Tuyết Kỳ rồi.

Không, nó không nên hướng về Lục Tuyết Kỳ, mà là hướng về Thiên Gia, đó là một thứ cảm giác không sao giải thích được, tựa như hai thứ đó là cừu nhân có mối thù đại hận.

Lúc này, Lục Tuyết Kỳ sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi liên tục, Thiên Gia kiềm quang đại phát, tựa hồ bản thân nàng cũng thấy hết sức kì quái.

Nhưng chỉ Trương Tiểu Phàm, quả thật không hề có ý tứ sâu xa, hắn nhìn ngắm nữ lang xinh đẹp bên trong lam sắc rực rỡ, thốt nhiên phát hiện ra, nàng ta giống với sư tỷ, thế nhưng là "sư tỷ" với mục quang băng giá, đang lành lạnh nhìn hắn.

Trên lôi đài, phát sinh một sự việc ngoài dự kiến của mọi người, hai người Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ, không ngờ vẫn chưa động thủ, chỉ đứng nhìn đối phương, toàn thân bất động.

Phía dưới náo động, phân vân bàn tán.

Lục Tuyết Kỳ giật mình choảng tỉnh, lúc ban nãy Thiên Gia vốn linh tính tương thông với nàng đột nhiên xuất hiện chuyển động lạ thường chưa từng có mấy

ngày trước đây, khiến trong lòng náng thấy kinh ngạc, liền dùng niệm lúc dò xét Thiên Gia, vẫn tịnh không thấy đều gì khác lạ, chỉ cảm giác thấy dường như là Thiên Gia hơi có một chút kích động muôn thi đấu.

Cảm thấy phía dưới đài có vô số đạo mục quang khác thường, Lục Tuyết Kỳ nhíu đôi mày, định thần, hừ lên một tiếng lạnh lẽo, gạt bỏ hết tạp niệm khỏi đầu óc, quát khẽ một tiếng, Thiên Gia bừng sáng sắc xanh, bắn vút lên trời, thế nhưng kiềm vẫn chưa rút khỏi vỏ.

Từ khi bắt đầu cuộc tỷ thí Thất Mạch Hội Võ, Thiên Gia đã trở thành mục tiêu chú ý của mọi người, thế nhưng đến tận lúc này, Lục Tuyết Kỳ vẫn đả bại tất cả đối thủ mà kiềm vẫn không ra khỏi vỏ, điều này làm mọi người suy đoán, kết cục ai có đủ khả năng buộc nàng phải rút thǎn kiêm ra, lần này, tất cả mọi người đều phỏng đoán nhất định phải đến trận quyết chiến cuối cùng, bởi tài năng, tu vi tầm cỡ Tề Hạo của Long Thủ Phong đạt đến cỡ đó.

Lam quang, chiếu lên gương mặt của Trương Tiểu Phàm, vẫn không soi ra được bất cứ biểu hiện tình cảm nào. Thanh Thiêu Hoả Côn đen xì phát xuất thanh quang nhàn nhạt, từ từ rời khỏi lòng bàn tay của hắn, rồi dừng lại trước mặt hắn.

Mặc dầu sớm đã nhìn thấy thanh Thiên Hoả Côn hắn cầm, thế nhưng đám người Đại Trúc Phong bên dưới đài, và hầu hết mọi người đang bao quanh đài, lần đầu tiên nhìn thấy Trương Tiểu Phàm thi pháp. Đỗ Tất Thư hừ một tiếng, nói: "Nếu không chính mắt nhìn thấy, ta thật không thể tin gã tiểu sư đệ ngu ngốc hai năm trước đột nhiên biến thành kỳ tài thiên bẩm."

Trên đài, Lục Tuyết Kỳ sắc mặt nghiêm nghị, pháp quyết nắm chắc như sơn, chỉ thấy trong không trung quang mang vạn trượng Thiên Gia chợt chuyển động, nhanh như tia chớp, lao thẳng về Trương Tiểu Phàm với khí thế khai sơn trăm hải.

Thiêu Hoả Côn lập tức lao ra nghênh đón, ánh sáng mầu xanh đen khởi một trận giao tranh với lam sắc muôn trượng đó trên lưng chừng trời, trận thế này, kết cục tựu hồ không hề có chút gì sơ hở.

Một khắc sau, trong ánh mắt trừng trừng ngây dại của mọi người, chỉ thấy bộ dạng Trương Tiểu Phàm hết chịu nổi sự tấn công, hình như đã thụ trọng thương, toàn thân bay vọt về phía sau, Thêu Hoả Côn quang mang vụt tắt, sắc đen hốt nhiên xoay chuyển trên không trung bay về phía chủ nhân.

Trong giây lát, đám người Đại Trúc Phong đứng bật cả dậy, những kẻ nóng vội như Đỗ Tất Thư hét lên thất thanh.

Trương Tiểu Phàm đập vào cột của lôi đài ở phía sau lưng, ngã vật xuống, yết hầu thắt ngòn ngọt, thế rồi ộc ra một ngụm máu, phun lên thanh Thêu Hoả Côn vừa bay về, huyết sắc lấm tấm, thế rồi, trong tình trạng không ai nhìn thấy, máu tươi của Trương Tiểu Phàm chảy ra ào ào.

Thiên Gia uy thế dường như cực kỳ to lớn, khiến cho những người có mặt thấy kinh hoàng!

Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như sương, không hề do dự, lam quang như chớp, Thiên Gia trên cao chém. xuống một cách vô tình. Vào lúc này, trên Thiêu Hoả Côn đột nhiên hắc khí ngùn ngụt bốc lên, đặc biệt ở đầu cây gậy, thanh quang đại phát, Trương Tiểu Phàm bên mép lòng thòng một vệt máu, từ từ đứng dậy, sắc diện trăng xanh thế nhưng vành mắt lại đỏ như máu, tướng mạo đột nhiên có vài phần hung tợn.

Nói thì lâu nhưng thật ra rất nhanh, Thiêu Hoả Côn bên trong thanh quang hắc khí một lần nữa lao vọt đến Thiên Gia, hai món pháp bảo gặp nhau trên không trung, tức thì xông vào đánh nhau, đứng phia sau thân hình Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm chấn động dữ dội

Trên trời, lam quang chói lợi, thanh quang xán lạn, bay qua bay lại, trên đài các cây gỗ lớn vốn dĩ vô cùng rắn chắc đã bị bay toán loạn ra bốn phía giống như những mẩu giấy vụn, âm thanh vang ầm như sấm sét giữa trời xanh, nổ muỗi điếc tai. Chung quanh gần nghìn người Thanh Vân Môn tất thảy đều biến sắc, từ khi khai mạc đại hội, chưa từng có trên đấu nào giống như ngày hôm nay, kịch liệt ngay từ lúc bắt đầu, cảnh tượng hôm nay không hùng vĩ, chỉ trong chốc lát, một lôi đài rộng lớn như vậy đã bị hai pháp bảo uy lực tuyệt luân phá tan thành nhiều mảnh nhỏ.

Dưới đài, tất cả mọi người vốn vây quanh đều lùi lại远远 sau cách một đoạn xa, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm với Lục Tuyết Kỳ hai người lúc này đang lơ lửng trong không trung, Lục Tuyết Kỳ song thủ nắm pháp quyết, dùng toàn lực để khống chế, trong tư thế nghiêm túc vẫn có nét tiêu sái, nhưng ngược lại Trương Tiểu Phàm, vẫn tựa hồ có gì đó cổ quái, Thiêu Hoả Côn uy lực mặc dầu to lớn vượt quá ý nghĩ của mọi người, thế nhưng hắn ta vẫn tịnh không nắm pháp quyết giống như Lục Tuyết Kỳ, thay vào đó người trong không trung, tay múa chân đạp, mà thanh Thiêu Hoả Côn ấy vẫn thuận theo tâm ý của hắn, nháng lên như chớp giật, say sưa chiến đấu với Thiên Gia.

Mặc dầu vậy, thế nhưng trong lòng Trương Tiểu Phàm có nỗi khổ không nói ra, Thiên Gia uy lực cực lớn, vượt xa so với sự tưởng tượng của hắn, Thiêu Hoả Côn mỗi một lần đánh phải Thiên Gia, kinh mạch toàn thân hắn bị chấn động kịch liệt, nếu không phải là hắn từ bé đến lớn ngoài Thái Cực Huyền Thanh Đạo còn bí mật tu tập công pháp "Đại Phạm Bát Nhã" của Thiên Âm Tự, kinh mạch vững chắc, lại có được Đại Phạm Bát Nhã hộ thân, miễn cưỡng kháng cự với Thiên Gia thần lực, thì sớm đã thổ huyết mà bại vong rồi. Thế nhưng nhìn về phía trước Lục Tuyết Kỳ may mắn không có chút gì khác lạ, Thiên Gia dưới sự điều khiển của nàng, lam quang mỗi lúc một thịnh, uy thế mỗi lúc một lớn mạnh, dần dần trấn áp thanh quang hắc khí của Thiêu Hoả Côn.

Lúc này, Trương Tiểu Phàm luôn miệng kêu khổ, phía bên kia Lục Tuyết Kỳ trong lòng kinh hãi không ít, không kể pháp bảo Thiêu Hoả Côn hình thù kỳ dị của đối phương không ngờ có được linh lực đối kháng với Thiên Gia, hơn nữa tựa hồ vẫn chứa khả năng hút sinh lực, liên tục hút lấy tinh huyết niệm lực bên trong bản thân mình, nếu không có một căn bản vững chắc, chỉ sợ không kiềm chế được bầu nhiệt huyết sục sôi trong cơ thể mất rồi.

Nghĩ đến đây, trong tim Lục Tuyết Kỳ lại dâng lên một trận huyết khí, bỗng bầm trong không trung, thân thể gần như mất hết thăng bằng, tâm trạng của nàng vô cùng lo lắng và tức giận, nhìn vào tình trạng giao thủ, trực giác của nàng mách bảo đối thủ tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo kì thực không hề cao thâm, còn kém xa bản thân mình, thế nhưng không hiểu tại sao lại có thể vận dụng được pháp bảo cổ quái uy lực to lớn không ngờ như vậy, ngay cả Thiên Gia cũng chỉ có thể chiếm được chút ít thượng phong bề ngoài.

Lục Tuyết Kỳ rắng ngà nghiến lại, mặt phấn lộ sát khí, y phục toàn thân không có gió mà vẫn bay pháp phổi, chỉ thấy sau khi Thiên Gia trên trời liên tục tấn công Thiêu Hoả Côn, Trương Tiểu Phàm toàn thân rung động mạnh, Thiêu Hoả Côn chậm lại một chút.

Trong lúc đó, Thiên gia đột ngột bay trở lại, Lục Tuyết Kỳ vôi vàng vung tay phai ra, nắm lấy Thiên Gia, đúng lúc bàn tay ngọc ngà của Lục Tuyết Kỳ chạm vào Thiên Gia, trong giây lát vạn đạo lam quang, lập tức bao trùm lấy thân ảnh của nàng, thân kiếm rung động, phát ra âm thanh to lớn tựa long ngâm, vang vọng đến tận trời cao, Lục Tuyết Kỳ tựa như nhân kiếm hợp nhất với Thiên Gia, bắn vọt lên cao, thẳng đến trời xanh.

Trương Tiểu Phàm lúc này trong lòng nhanh chóng quên hết toàn bộ các việc ngoại thân, chỉ nghĩ đến việc ra tăng hơn nữa thứ cảm giác huyết nhục tương liên giữa bản thân và thanh Thiêu Hoả Côn đang bay trước mặt, thậm chí nghĩ Thiêu Hoả Côn giống như một sinh vật, lúc này chưa hoàn toàn bị kích động, có một luồng sát khí vô danh bốc thẳng lên não hắn

Hắn đứng trong không trung, ngửa cổ lên trời hú một tràng dài.

Âm thanh động bốn cõi, thiên địa biến sắc!

Hắc sắc thanh quang, thẳng đến tận trời, cuồng phong đại tố, vân khí sục sôi!

Đột nhiên, lam quang như chớp, một tiếng hú nhọn hoắt vang từ xa đến gần, từ mức lặng yên không thể nghe thấy gì rồi tăng lên rất nhanh, đến mức làm điếc cả tai, khiến cho người ta không nghe được bất cứ âm thanh nào khác nữa. Vạn đạo lam quang, lúc này bắt ngờ đã hợp lại làm một, biến thành một cột sáng cực lớn đang đánh xuống, nhìn khí thế tựa hồ như muốn xé Thanh Vân Sơn thành hai nửa.

Trương Tiểu Phàm mũi méo mó, ngũ quan thắt khiếu lúc này đột nhiên tất cả đều chảy máu, thế nhưng nhìn trong thần sắc của hắn, không hề có một chút gì kinh sợ, ánh mắt sáng rực, đưa tay ra nắm lấy Thiêu Hoả Côn, tức thì thanh quang hắc khí ngập trời như được nắm trong tay hắn, đường hoàng nghênh đón cột sáng lam sắc đang lao xuống.

Xung quanh, đám Thanh Vân đệ tử trẻ tuổi gần như ngừng thở, mắt nhìn thẳng, không một ai có ý dám khinh thường Trương Tiểu Phàm thêm một lần nữa, đến cả hàng ngũ trưởng lão thủ toạ tiền bối, sắc mặt cũng thay đổi rất nhiều.

Cuộc tỷ thí này, không ngờ đã biến thành một trận thi đấu sinh tử.

Thể nhưng không biết tại sao, không có một ai đứng ra ngăn cản?

"Oanh", như tiếng sấm ngang trời, nổ vang khắp nhân gian, dường như tất cả mọi nơi trên Thông Thiên Phong đều rung động kịch liệt, lam quang bị đánh bật ngược trở lại, Lục Tuyết Kỳ hiện ra ngang trời, nắm chặt Thiên Gia, thể nhưng bên mép đang từ từ chảy ra một dòng máu tươi.

Dưới đài, Thủy Nguyệt Đại Dư vùt đứng bật dậy.

Trên không trung, Trương Tiểu Phàm bên tai chỉ còn lại thanh âm cuồng phong đang gào thét, trước mắt chỉ thấy mờ mờ, máu tươi màu đỏ sẫm hầu như đã phủ kín con mắt hắn. Nếu hắn nghe được tiếng la hét bên ngoài, hắn sẽ nghe thấy hiện tại bên dưới hắn, đám người Đại Trúc Phong đang hét lên kinh hoảng.

Môi của Tố Như xám xịt, nhìn thấy trong không trung gã tiểu đồ đệ gần như đã biến thành một con người máu, hướng về Điền Bất Dịch khẽ nói rất nhanh: "Bất Dịch, bảo Tiểu Phàm nhận thua đi, mau bảo hắn nhận thua đi."

Điền Bất Dịch thân hình rung động, ngoan cỗ nhìn lên không trung, từ từ lắc đầu.

Không cảm thấy đau đớn chút nào, trong không trung biến đổi vô cùng nhanh chóng đó, Trương Tiểu Phàm trong tim chợt loé lên một ý niệm, hắn thậm chí đột nhiên nghĩ, sau khi ta chết, sư tỷ cô ấy có thể không đến gặp ta nhỉ, nhiều năm sau, vào ngày cô ấy đạt được hạnh phúc, liệu có quên ta không nhỉ?

Hắn đưa tay lên khoé mắt để lau máu, hòa lẫn với nước!

Lục Tuyết Kỳ chỉ thấy đau đớn dữ dội toàn thân, khí huyết trong cơ thể đang nhộn nhạo bên trong các kinh mạch vừa bị chấn động dữ dội, tựa như muốn phá cơ thể lao ra ngoài, hoan hô loài ác ma dữ tợn bên trong luồng thanh quang hắc khí khủng bố đang xông tới trước mặt.

Đây đã là thời khắc sinh tử!

Đây đã là giây phút vĩnh hằng!

Nữ lang xinh đẹp ấy, đứng lặng im kiêu ngạo trong cuồng phong, mặc cho phong lực như dao, vẫn không hề chịu thối lui nữa bước. Nàng ngửa mặt lên, ngắm trời.

Gió, đột ngột dừng hẳn, ngưng đọng lại trong không trung!

Đất trời, đột nhiên tĩnh lặng, dừng lại thời khắc đó!

"Xoảng" một thanh âm trầm thấp tựa như từ trên trời truyền xuống, vang vang khắp đất trời.

Lục Tuyết Kỳ tay trái, đã rút ra "Thiên Gia Thần Kiếm".

Tức thì, lam quang tiêu tán đầy trời, rồi co lại, tựa như một làn thu thủy bị một con rồng lớn hút lại đọng trên lưỡi kiếm.

Trên Thông Thiên Phong, một bầu tịch mịch!

Thiên Gia truyền thuyết nghìn năm cuối cùng đã ra khỏi vỏ!

Lục Tuyết Kỳ mặt như sương giá, tay nắm chặt kiếm quyết, thốt nhiên trong trạng thái đang lơ lửng trên không chân đạp bộ thắt tinh, bước liền bảy bước trên không, trường kiếm đột ngột đâm thẳng lên trời, mặt ngọc trong giây lát lại không có một chút huyết sắc, miệng niệm chú:

"Cửu Thiên Huyền Sát, Hoá Vi Thần Lôi, Hoàng Hoàng Thiên Uy, Dĩ Kiếm Dẫn Chi"

Trong phút chốc, bầu trời vốn trong xanh trở nên đen xịt, ngang trời mây đen đột nhiên ủn ủn xuất hiện, tiếng sấm ðì ðùng, bên rìa đám mây đen chớp nháng xoet không ngừng, rạch ngang đất trời, cuồng phong nổi lên ầm ầm.

Gió lớn đập vào mặt, Trương Tiểu Phàm hơi hơi mở miệng, cảnh tượng này, tựa như từng đã xuất hiện một lần trong quá khứ xa xôi trước đây. Trên mặt đất, đến cả Đạo Huyền Chân Nhân trưởng lão thủ toạ chi phái chính, ai nấy trên mặt đều có nét kinh hãi không tên nhất loạt đứng hết cả lên, rồi thì đưa mắt nhìn Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt Đại Sư.

Một lát, Điền Bất Dịch giọng rít lên: "Ngươi dạy được đồ đệ tốt quá a!"

Thủy Nguyệt Đại Sư vẫn hoàn toàn không lý gì đến mọi người, trên khuôn mặt luôn lạnh nhạt lần đầu tiên thấy xuất hiện sự lo lắng, nhìn về phía hai người đó trong không trung.

"Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết!" Đạo Huyền Chân Nhân từ từ thu hồi mục quang, trong lòng chấn động vô cùng, không ngờ Thanh Vân môn hạ, trong lớp hậu bối tuổi trẻ, lại có một tài năng bất lộ như vậy.

Chỉ một nỗi, nhìn sắc diện của nữ đệ tử ấy, mặc dầu gǎng sức thi triển kỳ thuật cái thể đó, thể nhưng thân thể rung động, mặt trắng như giấy, chỉ sợ lực bất tòng tâm mà thôi.

Trong không trung, tiếng sấm càng lúc càng nhanh, Trương Tiểu Phàm cảm thấy rõ ràng, từ lúc Thiên Gia được rút ra, Thiêu Hoả Côn trong tay lập tức vọt lên tạo ra một thứ lực lượng hùng hậu vô song, giống như pháp bảo có mối liên hệ huyết nhục này đang từ nỗi sâu thẳm bên trong reo hò trợ oai cho hắn.

Chương 30

Hoài Nghị

Tựa như đường hầm u minh, một cơn lốc xoáy cực lớn đen xì và sâu hoắm không thấy đáy đang treo ngược ngang trời, như thể là yêu ma dưới chín tầng địa ngục đang há ngoắc cái miệng lớn đầy khủng bố ra, như muốn nuốt trọn cả nhân gian. Cuồng phong lầm liệt, gió cuốn tung mây. Sấm nổ ðùng ðùng, chớp giật liên hồi.

Trương Tiểu Phàm lừa thế bay lên, ánh sáng xanh đen của Thiêu Hoả Côn chớp lên loé loé, dưới bầu trời đầy mây đen quả là thu hút được sự chú ý của người

khác. Lục Tuyết Kỳ nhìn thân ảnh của Trương Tiểu Phàm ẩn sau đám thanh quang đang lao tới, mặt ngọc trăng bệch

"Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" là kỹ thuật vô thượng trong phép tu tiên của đạo gia, dùng thân thể phàm nhân để dẫn phát uy lực của trời đất, khả dĩ có thể tưởng được thân thể của Lục Tuyết Kỳ lúc này đang phải chịu một áp lực vô cùng lớn.

"Thiên Gia" là thần binh bất xuất thế, vốn dĩ chính là một cây kiếm rất thích hợp dùng để thi triển "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết", thế nhưng so với nó, trình độ tu hành đạo pháp của Lục Tuyết Kỳ vẫn chưa đủ.

Lúc này, nàng chỉ nhận thấy bên trong mây đen giăng ngang trời, có một sức mạnh lớn lao vô hạn như cơn sóng hung dữ mênh mông sôi réo ập đến thân thể nàng, toàn thân trên dưới người ngoài không thấy chút gì khác lạ, thế nhưng bên trong khí huyết đang sôi lên, tựa hồ muốn luồng đại lực này phá banh ra. Nếu không có Thiên Gia không ngừng hút lấy sức mạnh to lớn sục sôi ngày càng tụ đến này, Lục Tuyết Kỳ chỉ sợ đã sớm không miễn cưỡng chống giữ được

Tiếng gió gào thét, sấm vang chớp giật, nàng bay lên trên cao, trong lúc hoảng hốt tựa hồ thấy mình như một cọng cỏ nhỏ vô lực trong bão táp, một khắc sau, nàng nhớ lại lời của sư phụ Thủy Nguyệt khi truyền kỹ thuật này cho nàng: "Tuyết Kỳ, con tư chất rất quý, ta bình sinh mới thấy qua, thế nhưng chân quyết này uy lực vô cùng lớn, vì thế cái uy thế phản hồi lại của nó là không thể chống đỡ được, con tu đạo vẫn còn nông cạn, mặc dầu miễn cưỡng hiểu được, thế nhưng dù sao đi nữa không được tuỳ ý thi pháp, tránh gặp phải cái nạn huỷ diệt"

"Oanh"

Một tiếng sấm nổ, tựa hồ nổ rách bầu trời phía trên Thông Thiên Phong, mỗi người đều lờ mờ cảm thấy đất dưới chân nhẹ nhẹ rung động, tựa như lời thần thượng cổ bị con người quấy phá giấc ngủ say, cuồng nộ rống lên.

Trong nhất thời, mọi người biến sắc!

Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ cách xa Lục Tuyết Kỳ có hai trượng, nhìn thấy uy thế này, ai cũng biết Lục Tuyết Kỳ đã thi pháp xong một nắc, chỉ sợ hắn bị tiêu diệt thành tro bụi. Chỉ là hắn toàn thân đột nhiên căng lên, thân hình bất ngờ như đụng phải một bức tường mềm khụng lại, không thể tiến lên được.

Trương Tiểu Phàm trong giây lát mặt xám như tro. "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" quả là một kỹ thuật trấn sơn của Thanh Vân Môn, thần diệu vô song, vào lúc thi pháp thông qua thần binh tự nhiên xung quanh người thi pháp có một lớp vô hình bảo hộ, Trương Tiểu Phàm bất giác không thể tiến lên được.

Thiêu Hoả Côn quang mang thêm thịnh, một lần nữa vẫn vô pháp không tiến thêm được một bước. Có lẽ về mặt uy thế linh lực, Thiêu Hoả Côn của Trương Tiểu Phàm tịnh không hề kém Thiên Gia, thế nhưng về mặt công pháp quả thực còn kém xa, hắn chỉ dùng linh lực bản thân phát huy uy lực Thiêu Hoả Côn, quyết

nhiên không sánh được với kỹ thuật vô thượng của Lục Tuyết Kỳ đã được các đời tổ sư Thanh Vân Môn tinh luyện nhiều lần qua hàng vạn năm.

Thế nhưng trong thời khắc tuyệt vọng này, thấy trên không trung cơn lốc xoáy khổng lồ ấy vụt quay nhanh hơn, sấm chớp nổi lên ầm ầm, Thiên Gia thần kiêm quang mang mỗi lúc một sáng, vào lúc tuyệt thế tiên pháp này cần phải thi triển hết, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên thân hình run lên một cái, khuôn mặt vốn dĩ trắng như tuyết trong chốc lát đã căng lên đỏ rực, "Oẹ" một tiếng phun ra một ngụm lớn máu tươi, tựa hồ tạo ra trước mặt một đạo huyết vụ.

Thiên Gia thần kiêm kiêm quang tức thì lay động, tựa như có gì bất ổn, Lục Tuyết Kỳ răng ngà nghiến chặt, hai mắt nhắm nghiền, hướng toàn bộ tâm lực linh tính toàn bộ tập trung lên Thiên Gia, chỉ sau giây lát, Thiên Gia kiêm quang ổn định trở lại, rực rỡ chói mắt, không thể nhìn thẳng vào được.

Trong đám mây đen một âm thanh vang rền, tại nơi trong cùng của cơn lốc xoáy khổng lồ tựa như xuất hiện một đạo ánh sáng, vô số các tia chớp ấy quyện lại hợp nhất thành một, mờ mờ chiếu lên Thiên Gia thần kiêm trên tay Lục Tuyết Kỳ

Chỉ là, Lục Tuyết Kỳ tâm lý rất tuyệt vọng, trong tiếng gió, quả nhiên truyền đến một hồi tiếng rít sắc nhọn. Nàng dùng toàn lực hộ Thiên Gia, một lần nữa không có sức đoái đến bảo hộ thân mình, Trương Tiểu Phàm hết sức vui mừng, cùng với Thiêu Hoả Côn hoá thành một cột sang màu xanh đen, rạch ngang bầu trời, lao thẳng tới nữ lang xinh đẹp đang đung đưa trong gió.

Như vậy chăng?

Nhất thiết đến mức đó sao?

Trong tim nàng đột nhiên bình tĩnh lại, thoảng trong giây phút ấy trong tim loáng thoáng có ý nghĩ này.

Trong chớp mắt, trong chớp mắt rất ngắn, trời đất yên tĩnh, ngưng đọng, mọi thứ đâu vẫn ở đó, chỉ có nàng đứng trong gió, quần áo phẫn phật, mái tóc tung bay, mở to đôi mắt đang nhắm, nhìn hướng về phía trước nơi đạo thanh quang ấy đang lao vụt tới.

Một khắc ấy tựa như vĩnh hằng!

Trương Tiểu Phàm nhìn thấy nàng, thấy cái nhìn của nàng!

Nàng một mình đứng chờ trong gió trong mưa, bình thản đối diện với uy lực to lớn của trời đất, chỉ phải một nỗi sắc mặt nàng hơi chút trắng xanh, trong mắt bất giác có phần buồn bã, lại có cả một chút kinh hoàng.

Gió mưa gào thét, trời đất thê lương, nữ lang xinh đẹp này và hắn yên lặng nhìn nhau.

Đó là cái nhìn của ai đó, buồn bã và khổ sở, tựa như đêm qua, người ấy tình cảm tổn thương! Nỗi đau ấy, đâm thật sâu vào trong xương tuỷ, đâm thật sâu vào trong tâm trí.

Thật sâu! Thật sâu!

Là người, một người yêu thương người con gái của kẻ khác?

Người tuyệt đối cả đời không hề hối hận nghĩ đến cô ta?

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cười rồi lại cười, lại thấy một chút buồn và thắt vọng, hoảng hốt giống đêm qua.

Thiêu Hoả Côn lao vào trong kiềm quang của Thiên Gia thần kiềm, những người có mặt một lần nữa lại không nhìn rõ bóng dáng của hai người bọn họ, cũng không nhìn thấy ánh sáng của Thêu Hoả Côn đột nhiên ảm đạm. Lúc này, nổ vang lồng trời, một cột sét to lớn vò súng từ trên trời đánh xuống, đậu trên Thiên Gia.

Tất cả trời đất, thần phật đầy trời, tựa như tại cùng một thời khắc, đồng thời ngâm xướng.

Cột ánh sáng khổng lồ chiết xạ ra từ Thiên Gia, khí thế huỷ thiên diệt địa, lao thẳng tới Trương Tiểu Phàm, sinh tử quan đầu, Thêu Hoả Côn bay vọt lên, bảo vệ trước mặt chủ nhân.

Một khắc sau, Trương Tiểu Phàm đã bị ánh sáng nuốt chửng.

Rất lâu! Rất lâu! Rất lâu!

Mây đen trên trời tan biến, quang mang tắt hẳn.

Mọi người run run nhìn lên trên trời, trông thấy gã thiếu niên ấy, tay nắm chặt cứng Thêu Hoả Côn đen xì, giống như một hòn đá trên mình chịu đầy những vết thương, rơi phịch thẳng xuống,

Hắn ta chưa kịp rơi xuống mặt đất, Diền Bất Dịch đã như ma quỷ xuất hiện ngay dưới mình hắn, đỡ lấy hắn. Chỉ thấy Diền Bất Dịch sắc mặt nghiêm trọng, xuất thủ như gió, lập tức cậy miệng Trương Tiểu Phàm lúc này đã bất tỉnh, lấy từ trong ngực ra một bình nhỏ, không cần biết nhiều ít, cầm đỗ hết những viên thuốc màu vàng thẳng vào miệng của Trương Tiểu Phàm.

Những viên thuốc ấy vào miệng lập tức tan ngay, Diền Bất Dịch không thốt ra một lời nào, tung người nhảy lên, một đạo xích quang lập tức vọt ra, mang ông ta bay xoẹt đi, nhìn đường như là không quay lại nơi này, ngó về phía ấy, thì đó là hướng quay về Đại Trúc Phong.

Tổ Như cùng mọi người chi phái Đại Trúc Phong, rồi rít bám theo.

Lúc này, Lục Tuyết Kỳ sắc diện trắng xanh đang hạ xuống, lập tức bị đám người Tiểu Trúc Phong đang hân hoan vui sướng bao lấy, đứng trong đám sư tử muội,

nàng lảng lặng ngầng đầu lên, nhìn theo luồng ánh sáng đỏ ấy đang dần dần bay xa rồi biến mất trên trời, run run không nói.

Hắn phảng phất như chìm trong bóng tối triền miên ngàn năm, muốn tỉnh lại mà mắt lại không thể mở, thăm thẳm nơi hắc ám ấy, hắn chỉ đơn độc một mình.

Hắn không cam lòng cô đơn độc hành nơi đen tối, nhưng muốn ly trừ bóng đen ấy lại không một con đường để đi.

Hắn bi phẫn, tận sâu nơi thâm tâm, ngọn lửa bi phẫn bùng bùng không ngứt, hắn hướng tới cùu u ma thần lập trọng thể: Dù cho thân thể hồn phách hắn có hóa ra tro bụi, chỉ cần một điểm ánh sáng nhỏ nhoi thì cho dù phải tảng thân cùng tất cả mọi vật trên thế gian này cũng được.

Bỗng từ đâu có một lằn lệ khí khởi đến như ngựa bất kham!

Trương Tiểu Phàm từ từ mở mắt tỉnh dậy, ánh sáng nhu hòa tỏa khắp gian phòng quen thuộc.

Hắn từ từ ngồi dậy lấy tay lau mồ hôi trên trán, nơi bắp vai, trước ngực cùng bụng dưới chợt cảm thấy đau kịch liệt, hắn liền hít một hơi dài nhưng cũng bị đau đến tái mặt.

Hắn ngồi yên trên giường không dám cử động nữa, mãi một hồi sau cơn đau mới dịu đi từ từ.

Giờ cũng đã quá trưa, cửa phòng đóng hờ, cửa sổ hé mở, thấp thoáng bên ngoài đình viện là bóng trúc xanh rì. Hắn loay hoay ngó tim Tiểu Hồi cùng đại hoàng nhưng không thấy đâu, hai con vật này không phải liền nhau như ruột thịt sao?

Hắn cười cười, nhìn khoảng trống trong nhà rồi lại tự mình cười với mình.

Có tiếng cửa mở ra "kéo kẹt", Tô Như, vị sư nương đoan trang mỹ lệ của hắn tiến vào. Trương Tiểu Phàm hơi động thân mình kêu lên: "Sư nương", nhưng hắn không cách nào đứng dậy, gương mặt thì co rút lại vì đau.

Tô Như liền bước đến bên giường đỡ hắn xuống rồi nhẹ nhàng bảo: "Tiểu Phàm, con đừng cử động."

Trương Tiểu Phàm đợi nỗi đau dịu đi, hướng về Tô Như nói: " Đệ tử không biết sư nương đến thăm..."

Tô Như cau mắt nhìn hắn: "Mạng con còn không tới một nửa mà vẫn còn để ý tới lễ nghi thường tình! Bỏ đi, con ngồi được à?"

Trương Tiểu Phàm cười khan một tiếng, Tô Như nhìn hắn như dò xét rồi gật đầu: " Ngoại thương của con không đáng kể nhưng kinh mạch bên trong thì tổn thương khá nặng, nếu không an tâm tĩnh dưỡng thì không ổn đâu."

Trương Tiểu Phàm đáp: " Dạ, đồ nhi làm cho sư phụ sư nương mất mặt, thật là..."

Tô Như cắt ngang: " Con làm cho sư phụ nở mặt nở mày lấm đó, ba trăm năm nay đổ lại, không kể chính bản thân sư phụ con tham gia thất mạch hội võ, đại trúc phong ta một mạch không có đệ tử nào xuất sắc như con đây."

Trương Tiểu Phàm mặt mày ửng đỏ, cuối đầu đáp: "Là, chỉ là đệ tử may mắn thôi."

Tô Như mím cười, vỗ nhẹ nhẹ vào vai hắn. Trương Tiểu Phàm bừng tỉnh, hỏi: "Sư nương, cuộc tỷ thí kết thúc rồi chưa, ai là người thắng, là Lục sư tỷ chăng?"

Tô Như khẽ lắc đầu: " Không phải, kẻ thắng là Long Thủ Phong Tề Hạo."

Trương Tiểu Phàm không biết sao lại thấy chua xót trong lòng, thấp giọng rắng: "Thì ra là Tề sư huynh, thiệt là lợi hại, Lục sư tỷ có Thiên Gia trong tay mà cũng thua cho huynh ấy."

Tô Như nghe hắn nói xong, phảng phất như xúc động tâm tư, thở dài nhẹ nhõm rồi chuyển sang chuyện khác: "Con bị thương không nhẹ, sư phụ con phải bỏ biết bao tâm sức mới cứu chữa đãng, nghe ống nói rằng dùng Thiên Gia thần kiếm thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, mặc dù Lục Tuyết Kỳ tu hành chưa đủ nhưng nếu không có thiêu, thiêu... pháp bảo của con đỡ giùm thì dù là thần tiên cũng không thể nào toàn vẹn về trời nổi đâu."

Trương Tiểu Phàm nghe sư nương nói thế, đột nhiên bừng tỉnh, ngó dáo dác bốn phía nhưng không tìm thấy thanh thiêu hỏa côn đèn đui quen thuộc.

Tô Như thấy bộ dạng hắn như vậy liền từ tốn bảo: "Sư phụ con đang tạm giữ lấy pháp bảo của con rồi."

Trương Tiểu Phàm nao nao trong dạ, thấp giọng: "Dạ". Rồi thì hắn nhịn không được liền hỏi một câu: "Sư phụ, lão nhân gia người..."

Tô Như đáp: "Con hôn mê năm ngày năm đêm, thương thế cũng mới vừa ổn định lại, hồi sớm này bên Thông Thiên Phong, chưởng môn sư huynh có nhắn lời bảo sư phụ con phải lập tức qua bên đó ngay."

Trương Tiểu Phàm gật đầu chậm chạp, trong lòng không biết mùi vị thế nào, bản thân hắn cũng không rõ vẫn đề gì, trong hai năm qua, thiêu hỏa côn lần thứ nhất lìa xa hắn, hình như thấy thiêu đi thứ gi đó.

Tô Như nhìn hắn, trong mắt phảng phất một tia nhìn cổ quái, sau đó lại nói: "Con vừa mới tỉnh lại, đừng suy nghĩ mông lung mà cần nghỉ ngơi nhiều một chút. Ta đã cẩn dặn các sư huynh con không được quấy rầy, lát sau Tất Thư sẽ đến coi chừng con."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đa tạ sư nương."

Tô Như gật đầu: "Con nghỉ ngơi đi, lát sau, khi ta rời khỏi, Tất Thư sẽ mang cơm đến cho con."

Sau khi nói xong liền chuyển mình bước ra ngoài, khi sắp ra khỏi cửa phòng thì nghe Trương Tiểu Phàm gọi lại từ phía sau:

"Sư nương."

Tô Như, xoay người hỏi: "Chuyện gì?"

Trương Tiểu Phàm nhìn sư nương rồi nghĩ ngợi chút, đoạn hỏi: "Sư nương, con có chuyện muốn thưa, không biết Long Thủ Phong Lâm Kinh Vũ tỷ thí kết cuộc thế nào? Lúc con còn ở Thông Thiên Phong không có cách nào hỏi chuyện cùng hắn được."

Tô Như nhìn lại Tiểu Phàm: "Hắn tại vòng tám bị thua cho đồng môn sư huynh của mình là Tề Hạo."

Trương Tiểu Phàm hơi run người: "Thì ra hắn cũng... cảm ơn sư nương."

Tô Như khẽ lắc đầu: "Con nghỉ ngơi đi." Nói đoạn chuyển mình đi ra ngoài.

Trương Tiểu Phàm từ từ nằm xuống, nhìn vân hoa trên tấm ván trong phòng, trầm ngâm không nói.

Trên ngọn Thông Thiên Phong núi Thanh Vân, trong điện Ngọc Thanh, Đạo Huyền chân nhân ngồi giữa còn sáu vị thủ tọa sáu mạch ngồi xung quanh, bên ngoài đại điện không một bóng người.

Mọi người đều trầm ngâm không nói, Đạo Huyền chân nhân chau mày nhìn xuống thanh thiêu hỏa côn đen đùi đang nắm trong tay mình.

"Điền sư đệ", Đạo Huyền chân nhân lên tiếng phá tan bầu không khí trầm lặng: "Đệ thấy thế nào?"

Điền Bất Dịch lặng yên một chút đoạn nói: "Trương Tiểu Phàm không mang theo vật gì khi lên núi nhập môn, phần nhiều là trong những năm tu học tại đây do cơ duyên xảo hợp mà ngẫu nhiên được bảo vật."

Thương Tùng đạo nhân ngồi kế bên cất giọng lành lạnh: "Thanh côn này có thể ngang sức đối cự cùng Thiên Gia thì cũng thuộc loại thần binh, nhưng nhìn khắp thiên hạ lại chưa nghe nói về bảo vật này."

Điền Bất Dịch trầm sắc mặt, lạnh lùng đáp: "Thần Châu đất rộng bao la, không biết bao nhiêu là kỳ trân dị bảo còn chưa xuất thế, huynh và đệ bất quá chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi."

Thương Tùng đạo nhân mặt lộ sắc giận, chưa kịp phát tác thì nghe tiếng của Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư lạnh băng: "Chúng ta tuy là ếch ngồi đáy giếng nhưng khi thanh hắc côn nọ thi pháp thì yêu khí trùng trùng, rõ ràng là tà vật, không hiểu sao Điền sư huynh lại nhìn không ra sao?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng: "Bộ phát ra khí đen thì là yêu khí sao? Có những lần đỏ hồng hồng thì là tà vật ư? Nếu vậy thì ta về bôi mặt cho đen ra rồi các người có bắt đem chém vì là yêu nhân ma giáo không?"

Đạo Huyền chân nhân cau mày: "Điền sư đệ, đệ đâu cần phải nói oang oang cho mình là ma giáo yêu nhân chứ!"

Điền Bất Dịch hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác không nói gì thêm.

Đạo Huyền chân nhân thở một hơi dài, đem để thanh thiêu hỏa côn lên trên kỷ trà, nói: "Hôm nay mời các vị đồng môn đến là để thương nghị, một là về vụ thất mạch hội võ kỳ này, Đại Trúc Phong đệ tử Trương Tiểu có một pháp bảo cổ quái, lai lịch không rõ ràng mà oai lực cực lớn, hai là về chuyện trước đây ta có nói rằng sẽ phái bốn người đệ tử bốn môn đến Không Tang Sơn, Vạn Bức Cổ Quật để tra xét, riêng ba người đệ tử đầu thì không vẫn đề gì, duy chỉ có Trương Tiểu Phàm..."

Điền Bất Dịch càng nghe thì càng giận, lão vốn đối với chuyện tu hành của Trương Tiểu Phàm đột nhiên tiến bộ đã lấy làm lạ, đối với thiêu hỏa côn cũng đem lòng ngờ vực, giờ ở trên điện Ngọc Thanh, không ai nói gì đến đệ tử họ mà toàn nhắm tên đệ tử lão chỉ trích, hỏi sao lão không giận cho được chứ. Lão trầm mặt lại, đứng lên lớn tiếng rắng: "Chưởng môn sư huynh, huynh muốn xử thế nào đây?"

Đạo Huyền chân nhân không nghĩ Dickinson Bất Dịch lại phản ứng mạnh đến vậy, nhất thời lắp bắp, còn mọi người thì dáo dác nhìn nhau, Phong Hồi Phong thủ toạ, Tăng Thúc Thường ngồi kế bên Dickinson Bất Dịch, giao tình không nhạt, liền kéo tay áo lão: "Bất Dịch, chưởng môn sư huynh chưa nói gì cả, đệ ngồi xuống trước đi."

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt trầm ngâm: "Điền sư đệ, chuyện này có nhiều chỗ cổ quái, ta thân là chưởng môn tự biết phải xử lý công bằng, đệ hay yên lòng đi."

Điền Bất Dịch trên mặt vẫn còn sắc giận, song nhìn mặt Đạo Huyền chân nhân cùng nghe vài lời khuyên nhủ của Tăng Thúc Thường bên cạnh nên cũng ngồi xuống.

Đạo Huyền chân nhân chậm rãi nói: "Các vị cũng đã xem qua thanh côn này rồi, bên ngoài bình thường không chút biểu lộ gì nhưng bên trong lại ẩn hiện sát khí, đến như ta đây tu hành như vậy mà cũng không sai khiến được nó thì một tên đệ tử mới bước vào Ngọc Thanh Cảnh, tầng thứ tư sao lại có thể sử dụng được, thế là sao?"

Mọi người đều im lặng, bao gồm cả Dickinson Bất Dịch, bọn họ ai cũng là cao nhân trong giới tu chân sao lại không biết nguyên do, chỉ là không một ai muốn nói mà thôi.

Cuối cùng thì Đạo Huyền chân nhân cũng nói tiếp: "Theo ta thấy thì thanh hắc côn này chính là vật do "huyết luyện" mà thành."

Dù là đã chuẩn bị tâm lý nhưng các vị thủ toạ ngồi đó không ai là không biết sắc. Bởi vì huyết luyện vật là do người luyện dùng chính máu bắn thân hòa nhập vào bảo vật để luyện. Phương pháp của kỳ thuật này quỷ dị gian hiểm vô cùng, chất liệu của pháp bảo phải lựa chọn kỹ càng, nếu rủi như bất cẩn khi đang luyện đến

quá trình hung hiểm nhất thì dòng khí hung sát huyết lệ trong pháp bảo sẽ phản ngược lại người luyện, chết thảm khôn cùng.

Đương nhiên, nếu như thành công thì pháp bảo oai lực tuyệt luân, còn có thêm lợi thế là cùng chủ nhân huyết khí liền nhau, chỉ có người luyện nó mới sai sứ được chứ còn người khác thì không sao sử dụng được, tuy nhiên dùng máu làm vật dẫn thì thường có những luồng khí ác sát.

Theo truyền thuyết thì pháp huyết luyện truyền từ thượng cổ ma thần, ma giáo từ xưa luôn truyền từ đời này sang đời khác song vì phương pháp tập luyện quá nguy hiểm nên không ai dám xem mà luyện, thành thủ không nghe nói đến huyết luyện pháp bảo xuất sắc nào cả.

Chỉ là hôm nay, trong Thanh Vân môn ta lại thấy thứ pháp bảo này trên người một tên đệ tử nhỏ.

Đạo Huyền chân nhân nhìn về phía Điền Bất Dịch, gương mặt Điền Bất Dịch cứng xanh, từ từ đứng lên, thốt: "Sư huynh, huynh nói nghe có lý nhưng theo đệ thì Trương Tiểu Phàm chỉ mới mười sáu tuổi hơn, làm sao mà biết được thuật huyết luyện chứ? Hơn nữa, từ khi hắn lên núi tới giờ, năm năm ròng không rời núi, thân không vật gì, ở đâu mà tìm được chất liệu luyện pháp bảo chứ?"

Thương Tùng đạo nhân bỗng lạnh lùng nói: "Biết đâu hắn là do ma giáo sai phái trà trộn vào Thanh Vân môn ta đây, đó cũng đâu có gì lạ!"

Điền Bất Dịch giận dữ: "Nếu hắn như huynh nói thì trong cuộc thi thắt mạch hội võ sao lại đem vật như vậy ra dùng trước bao nhiêu con mắt của mọi người? Hơn nữa, nếu hắn là ma giao gian tế, hắc hắc, Thương Tùng sư huynh, môn hạ huynh là Lâm Kinh Vũ cũng không thoát khỏi liên hệ."

Thương Tùng đạo nhân bị trả đũa một đòn đau như vậy liền giận dữ đứng lên: "Đệ nói gì, làm sao có thể gộp Lâm Kinh Vũ cùng môn hạ đệ mà nói chung được?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, gương mặt xám xịt, trừng mắt nói: "Đúng rồi, đồ đệ ta thì ngu ngốc nên chỉ vào được đến tứ kết còn môn hạ của Thương Tùng sư huynh là kỳ tài Lâm Kinh Vũ không biết vào đến vòng thứ mấy?"

Thương Tùng sừng sộ: "Là hắn không may, gặp phải sư huynh hắn là Tề Hạo, nếu không thì nào phải chỉ ở vòng tứ kết thôi!" Nói xong, cười lạnh một tiếng, đoạn tiếp: "Hắn không gặp may như ai đó chỉ nhờ kẻ khác rút lui hoặc hủy bỏ trận đấu nên mới vào đến tứ kết, vậy mà còn lớn lời không biết hổ thẹn."

Điền Bất Dịch la lớn: "Ai dám nói là trong trận đấu với Lục Tuyết Kỳ là đệ tử ta chỉ nhờ may mắn?"

Thương Tùng đạo nhân tiếp: "Không sai, do bởi không còn may mắn nên hắn mới bại mà còn thảm bại đến gần như mất mạng!"

Điền Bất Dịch nổi giận đùng đùng, lão miệng lưỡi không được linh hoạt nên nói không lại Thượng Tùng, trong lòng giận cành hông, mặt đỏ bừng bừng, hét rằng: "Huynh thế nào, có xem ta đây có phải cũng chỉ là hư danh thôi không?"

Thượng Tùng đạo nhân không có chút gì là nhượng bộ, liền đứng dậy, bộ dạng khinh khỉnh: "Nay xin được lãnh giáo xích mang tiên kiêm của Điền sư huynh!"

Điền Bất Dịch không nói tiếng nào, bước lên một bước, tay phải bắt kiếm quyết, không khí bên trong tòa đại điện như ngưng đọng hẳn lại.

"Dang ra!", một tiếng rầm vang lên, thì ra là Đạo Huyền chân nhân đập mạnh tay vào bàn trà, gương mặt tràn đầy sắc giận, tức thì đứng dậy: "Hai người coi chưởng môn ta đã chết đâu mất rồi phải không?"

Đạo Huyền giữ chức chưởng môn đã ba trăm năm nay, đức cao vọng trọng, ngày thường hòa nhã nhưng nay nổi giận khiến cho Điền Bất Dịch và Thượng Tùng đạo nhân kinh sợ không ít, trong lòng chấn động, lập tức lui ra, cùng thấp giọng: "Đạ, chưởng môn sư huynh bớt giận."

Đạo Huyền chân nhân nhìn các vị thủ tọa, sắc giận trên mặt từ từ dịu lại, trầm ngâm bảo: "Điền sư đệ."

Điền Bất Dịch bước lên một bước, đáp: "Chưởng môn sư huynh."

Đạo Huyền chân nhân nhìn lão: "Bất luận thế nào, thanh hắc côn này lai lịch cổ quái, nếu là vật của ma giáo thì Trương Tiểu Phàm khó thoát khỏi liên quan, phái ta khó có thể dung được, đệ hiểu chứ?"

Điền Bất Dịch từ từ cuối đầu, lặng yên nghe rồi đáp: "Vâng."

Đạo Huyền chân nhân nói tiếp: "Điền sư đệ, ta biết đệ tâm tình không tốt nhưng đây là chuyện hệ trọng nên không thể không cẩn thận được. Sau khi trở về đệ trước tiên coi bệnh tình Trương Tiểu Phàm thế nào, sau thì từ từ mà tra xét, xong rồi trở lại đây ta thương nghị tiếp, thế nào?"

Sắc mặt Điền Bất Dịch lúc trắng lúc hồng, lão đột nhiên trầm trọng cất bước lại ngưng, vừa đi vừa gật đầu, không nói một câu, sau thì xoay người lui ra. Bước tới ngoài cửa thì hô to một tiếng rồi ngự kiếm bay đi mất.

Bên trên điện lớn, Tăng Thúc Thường nhìn Đạo Huyền chân nhân nói: "Chưởng môn sư huynh, Điền Bất Dịch sư huynh là nhân tài khó gặp của Đại Trúc Phong một mạch, cớ sự thế này nên huynh ấy không vui trong lòng, xin chưởng môn sư huynh đừng để bụng."

Đạo Huyền chân nhân thở dài, lắc đầu: "Ta đương nhiên hiểu được Điền sư đệ như thế nào thì đương nhiên cũng tin tưởng đệ ấy."

Nói đoạn lại ngưng, hình như suy nghĩ điều gì, rồi xoay qua nhìn Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư: "Thủy Nguyệt sư muội, mấy ngày qua đệ tử của muội là Lục Tuyết Kỳ..."

Thủy Nguyệt nhạt nhẽo đáp: "Cám ơn sư huynh lo lắng, Tuyết Kỳ thân thể, kinh mạch đã khôi phục. Nếu không phải là môn hạ Điền Bất Dịch sư huynh có một người kỳ lạ cùng pháp bảo kỳ quái như vậy đấu với Tuyết Kỳ khiến y hao tổn nguyên khí thì y đã không thua cho người khác đâu!"

Thương Tùng mặt hơi biến sắc nhưng Đạo Huyền chân đã chặn trước rằng: "Ái dà, chuyện đến nước này thì đừng nên nhắc lại nữa."

Thương Tùng cùng Thủy Nguyệt trừng mắt nhìn nhau rồi xoay qua chỗ khác, Đạo Huyền chân nhân thấy vậy thì thở dài trong dạ, ánh mắt tự nhiên hướng về bàn trà, chỉ thấy thanh thiêu hỏa côn đen đùi khó coi nằm thẳng nhiên tại đó.

Chương 31

Chính Đạo

Đại Hoàng nằm dài trên đất, ánh mắt lịm dim, đuôi thì nhịp nhàng ngoe ngoẩy lên xuống. Còn Tiểu Hồi thì nằm trên mình Đại Hoàng, đôi mắt sáng rực đang nhìn lên khuôn mặt tiêu tụy của Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm trừng mắt nhìn lại, không chút khách khí: "Ngươi nhìn cái quái gì?"

Tiểu Hồi tự nhiên không thể đáp lời cùng Trương Tiểu Phàm, chỉ kêu lên hai tiếng "khẹt khẹt", trên gương mặt khỉ của nó, thấy chủ nhân bị thương mà không chút lo lắng, có phần giống như vui mừng khi thấy người khác gặp nạn vậy.

Trương Tiểu Phàm trong lòng thấy phiền, bực bội bảo: "Đi, đi, đi, đi qua bên kia đi!"

Lúc đó liền có tiếng chân bước đến cửa, Trương Tiểu Phàm dĩ nhiên nghe được, cười nói: "Lục sư huynh, huynh sao lại đưa cơm đến sớm thế..."

Thanh âm hắn đột nhiên ngưng lại, chỉ thấy thân hình béo lùn của Điền Bất Dịch từ từ tiến vào từ cửa phòng. Trương Tiểu Phàm giật mình kinh sợ, hồi sớm này Tô Như chỉ bảo hắn yên tâm dưỡng thương còn các vị sư huynh hắn, bao gồm cả Điền Linh Nhi cũng chỉ thăm hắn có một lần, thời gian còn lại là do Đỗ Tất Thư mang cơm ba cử cho hắn, căn bản hắn không nghĩ tới chuyện Điền Bất Dịch đột nhiên lại xuất hiện.

Hắn ở trên giường đang sảng sốt thì hốt nhiên tỉnh ngộ, liền lập tức leo xuống giường làm đại lễ, Điền Bất Dịch tâm tư nặng nề, sắc mặt luôn biến đổi, khoát tay bảo: "Bỏ đi."

Trương Tiểu Phàm đáp một tiếng rồi đứng dậy, nhìn Điền Bất Dịch đến ngồi bên cạnh bàn, mà ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Điền Bất Dịch nhìn tên đồ đệ mình như muốn dò xét lại, song nhìn cách nào đi nữa cũng không thấy hắn giống một kẻ tài năng tiềm ẩn so với người bình thường thì hình như còn kém chút, thế nhưng...

Điền Bất Dịch lắc đầu, thở dài: "Lão thất, con qua đây ngồi."

Trương Tiểu Phàm sững sốt thêm lần nữa, Điền Bất Dịch vốn chưa từng đỗi xử với hắn như vậy thế mà hôm nay lại hòa nhã vô cùng, hắn cũng không dám tin vào những gì hắn nghe được.

Điền Bất Dịch ngồi đợi nhưng chỉ thấy Trương Tiểu Phàm thần sắc sững sốt không rõ rệt lại hoàn toàn không chút phản ứng nào, trong lòng lão liền phát giận: "Có cần phải đợi ta mời ngươi ngồi không?"

Lão mắng một câu, đầy đủ khí thế, Trương Tiểu Phàm liền cảm nhận được cái oai nghiêm thường ngày của lão nên lập tức phản ứng, bước qua ngồi đối diện với lão.

Điền Bất Dịch nhìn bộ dạng hắn mà thấy bức túc không nhịn được lại nhìn thêm lần nữa rồi cười khổ một tiếng đoạn lắc đầu hỏi: "Con thấy thân thể thế nào?"

Trương Tiểu Phàm cung cung kính kính đáp: "Hồi bẩm sư phụ, sau khi trở về từ Thông Thiên Phong cho đến nay, nhờ sư phụ sư nương cứu trị và các vị sư huynh chăm nom, thương thể con đã đỡ nhiều rồi."

Điền Bất Dịch nhìn hắn, nhẹ nhàng bảo: "Thất mạch hội vỡ đã xong cả tháng nay rồi, thương thể con cũng hồi phục không ít, ta có mấy lời nay muốn hỏi con."

Trong lòng Trương Tiểu Phàm như có vật gì đè nặng, cảm giác như cuối cùng thì chuyện mà hắn sợ rốt cuộc cũng đến rồi, song hiện tại trước mắt chỉ còn nước đáp rắng: "Dạ, xin sư phụ cứ nói."

Điền Bất Dịch từ từ nói: "Thanh hắc côn của con từ đâu mà có vậy?"

Tim Trương Tiểu Phàm nhảy mạnh một cái, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn Điền Bất Dịch, chỉ thấy lão nhìn thẳng vào hắn, gương mặt hơi căng ra nhưng không có sắc gì khác, ánh mắt sáng lòe, thần quang lấp lánh, không giận mà oai.

Trong một giây đó, có biết bao nhiêu là ý niệm thoáng hiện trong lòng hắn nêu nhất thời không nói nên lời, sắc mặt Điền Bất Dịch từ từ chìm xuống, khó coi vô cùng, lão trầm giọng thúc: "Con nói đi!"

Trương Tiểu Phàm bị lão hối thúc, mồi hôi ra đầy trán trong tích tắc. Hắn tuy hiểu biết không bao nhiêu, nhưng chuyện xảy ra nhiều năm trước tại u cốc, phệ huyết châu và thanh hắc bỗng kỳ dị đấu nhau kịch liệt rồi sau đó hợp làm một, cổ quái quá đi, lại còn hung hiểm vô cùng, hơn nữa còn có khả năng thu hút tinh huyết. Ngày thường nghe các sư huynh nói chuyện thì hắn biết những việc đó chánh đạo không thể chấp nhận được, nếu như để Điền Bất Dịch biết sự thật thì chỉ sợ hậu quả không thể nào lường.

Hơn nữa, sâu thẳm trong lòng hắn luôn luôn có một chuyện lúc nào cũng úy kị, nhất là từ khi hắn biết Phổ Trí hòa thượng là một trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, nghĩ đến chuyện lão hòa thượng truyền thụ cho hắn khẩu quyết...

Trong khoảng thời gian đó, hắn hạ quyết tâm rằng bất luận thế nào cũng không thể nói ra chuyện Phổ Trí, dù chỉ một chút liên hệ cũng không thể nào nói ra.

Điền Bất Dịch nhìn hắn trừng trừng.

Trương Tiểu Phàm dưới ánh mắt bức người như thế, đứng lên rồi quỳ xuống.

"Sư phụ!"

Điền Bất Dịch cau mày, hờn một tiếng, lạnh lùng: "Nói."

Trương Tiểu Phàm cúi đầu xuống, từ từ nói: "Thanh hắc bổng đó là do đệ tử nhặt được từ nhiều năm trước trong lúc đi vào u cốc phía sau núi cùng với sư tỷ."

Điền Bất Dịch hơi run run, nghĩ lại, hai năm trước quả nhiên có chuyện đó, Điền Linh Nhi đi vào u cốc thì tự nhiên bị hôn mê, Tô Như đi dò xét thì không thấy nơi đó có gì khác lạ, sau đó chính bản thân lão cũng đi xem vẫn không thấy gì khác, chuyện đó khiến ai nấy đều mê hồ nhưng theo ngày tháng cũng dần trôi vào lãng quên, bây giờ ngẫm lại, quá nửa là có liên quan đến cây hắc bổng này rồi.

Nhưng thanh hắc bổng không ai sai sứ được cùng chuyện Điền Linh Nhi hôn mê có thể cho thấy đó là một vật hung sát, nếu như vậy thì Trương Tiểu Phàm làm sao có khả năng thu dụng mà dùng được chứ? Điền Bất Dịch nghĩ đến đây thì nghi vấn trong lòng càng thêm nhiều, lão trầm giọng: "Con làm thế nào mà lấy được hắc bổng?"

Trương Tiểu Phàm không dám ngẩng đầu lên, sợ bị Điền Bất Dịch nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn. Hắn vốn không phải là kẻ khéo léo biến trá nên lúc này bỗn chồn không yên, nghĩ cách nào cũng không nghĩ ra một giải thích hợp lý nào cả.

Điền Bất Dịch nhìn hắn trù trừ thì làm sao mà lão không hiểu chuyện chứ, lão liền quát lớn: "Nói."

Trương Tiểu Phàm bị lão quát như vậy thì mồ hôi liền chảy dầm dề, tâm thần rối loạn, không dám dối trá, nghĩ một lượt về sự tình hôm đó đãng kể ra nhưng lời sắp ra khỏi miệng thì liền giấu lại chuyện liên quan đến phệ huyết châu mà chỉ kể chuyện xảy ra tại u cốc.

Hắn nhìn thấy hắc bổng thì hiểu kỳ nhất thời đến xem, kết quả là bị hắc bổng hút lấy tinh huyết (kỳ thật là phệ huyết châu), cảm giác ghê tởm như muốn thổ ra, sau đó thì hắn ngất đi, trong lúc hôn mê, có cảm giác là hắc bổng đem tinh huyết của hắn hút vào chứa trong thân bổng.

Hắn nói xong vẫn chưa dám ngẩng đầu lên, không dám nhìn Điền Bất Dịch một cái, Điền Bất Dịch cau mày suy nghĩ: "Nhìn tên tiểu đồ đệ không giống nói láo, hơn nữa dị năng pháp bảo này hắn quyết không thể nào tự tạo nên được. Pháp bảo kỳ dị như vậy lão bình sanh cũng chỉ mới nghe lần đầu, nếu như có vật nào tương tự như thanh hắc bổng thì chỉ có một vật đại hung của ma giáo thuộc ngàn năm trước là "Phệ Huyết Châu" mà thôi.

Nhưng rõ ràng là hắc bổng và phệ huyết châu không đồng dạng.

Điền Bất Dịch đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, trầm ngâm cả nửa ngày rồi quay đầu lại nhìn Trương Tiểu Phàm bảo: "Con đứng lên trước đi."

Trương Tiểu Phàm thấp giọng đáp lời rồi đứng lên, đầu vẫn cúi xuống đứng yên một bên.

"Nếu tính ra như vậy thì pháp bảo đó cùng con huyết khí tương thông, là vật huyết luyện..."

Trương Tiểu Phàm lạ lùng: "Sư phụ, cái gì là đồ huyết luyện vậy?"

Điền Bất Dịch run người một cái rồi như bực bội nói: "Con không biết chuyện thì ta nói con cứ nghe đi."

Trương Tiểu Phàm lập tức cúi đầu, thấp giọng: "Dạ."

Điền Bất Dịch nhìn hắn: "Xem ra thì hắc bổng là dị bảo chưa xuất thế, chỉ là nhìn con bất quá tu luyện đến cảnh giới thứ tư của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, Ngọc Thanh Cảnh thì làm sao thu dụng..."

Trương Tiểu Phàm mặt hơi biến sắc.

Điền Bất Dịch từ từ tiếp: "Hôm đó tại Thông Thiên Phong, ta đã hỏi con rồi, hôm nay lại hỏi nữa, cuối cùng thì ai đã dạy riêng cho con pháp quyết tu luyện vậy?"

Trương Tiểu Phàm toàn thân rung động, hắn tự biết chuyện hắc bổng vô danh kia đã phiền hà lắm rồi nay lại thêm chuyện tự tu tập pháp quyết nữa thì không biết là sẽ bị trừng phạt như thế nào, chỉ sợ không cách nào tưởng tượng nổi.

Chính trong phút giây đó, hắn thấy phảng phất trước mắt là hình bóng của Điền Linh Nhi: hình ảnh hồi nhỏ cùng nhau lên núi chặt trúc, đêm tối bên ánh đèn một dung nhan ôn nhu mỹ lệ, nào ngày trước ánh mắt trêu ghẹo rượt đuổi nhau nơi Đại Trúc Phong, phảng phất trong ký ức hắn còn mùi thơm nhàn nhạt nơi thân thể vị sư tỷ mỹ miều, mọi cảnh đều hiện rõ ràng trong khoảnh khắc.

Từng chút từng chút, hiện qua trong đầu!

Hắn lại quỳ xuống, rập đầu xuống đặt thật mạnh, rồi không nói một lời nào cả.

Hắn quỳ mọt trên đất không chút động đậy, trên thân thể gầy mòn vì mới hồi phục có mấy phần kiên cường, song cũng không thiếu phần thê lương.

Điền Bất Dịch trầm ngâm nhìn hắn, mãi cả nửa buổi mới thở ra một hơi dài rồi nói: "Con đứng lên đi, theo ta qua bên Thông Thiên Phong, chỉ là con có còn mạng trở về hay không thì phải coi tạo hóa của con ra sao.

Mây trắng bao phủ, tiên khí quấn quanh, quả thật là một nơi tiên cảnh yên tĩnh tốt lành giống như trong giấc mơ của con người vậy.

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện.

Các vị thủ toạ của bảy chi phái Thanh Vân Môn đang ở đó, ánh mắt đều nhìn vào gã thiếu niên đang quì dưới điện.

Đạo huyền chân nhân nhìn Trương Tiểu Phàm đang quì tại đó, trong đầu bấy giờ hiện lên hình ảnh hai đứa trẻ con ấy được cứu đem lên núi năm năm về trước, bạch vân thương cẩu, thế sự lưu chuyển, tựa như trong chớp mắt, bọn chúng đều đã trưởng thành.

Trong thâm tâm ông khe khẽ thở dài, ánh mắt dời khỏi Trương Tiểu Phàm, quay sang các vị thủ toạ nói: "Chư vị, đối với chuyện Trương Tiểu Phàm nói lúc nãy, ý kiến các vị thế nào?"

Mọi người trầm ngâm, lát sau, chợt thanh âm của Thương Tùng Đạo Nhân vang lên, nói một cách kiên quyết: "Lời nói của gã ấy, quyết không tin được."

Trương Tiểu Phàm đang quì trên mặt đất thân hình run lên, vẫn không ngẩng đầu lên.

Đạo Huyền Chân Nhân nhu nhúi đôi mày, nói "Thương Tùng sư đệ sao lại khẳng định như vậy?"

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn Trương Tiểu Phàm một cái, nói "Huyết luyện chi pháp, âm tà ác độc, trừ phi được ma giáo yêu nhân chỉ điểm, hắn thế nào có được kiến thức pháp lực đến mức luyện thành pháp bảo như vậy, bởi vậy người này nhất định là gian tặc của ma giáo, không thể tha tính mạng hắn được:

Thương Tùng đạo nhân vốn chấp chưởng việc hình phạt của Thanh Vân Môn, quyền cao chức trọng, lời ăn tiếng nói kiên quyết cương ngạnh, Trương Tiểu Phàm nghe thấy, trên mặt cắt không còn hạt máu, tựa hồ như nghẹt thở.

Mọi người không ai nói gì, Điện Bất Dịch mặt vẫn trầm ngâm, thong thả nói: "Nếu hắn quả thực lao tâm khổ tứ trộn vào Thanh Vân Môn chúng ta như lời ngươi nói, lẽ nào có thể cỗ ý thi triển pháp bảo ngay dưới mắt của mọi người?"

Thương Tùng Đạo Nhân hừm một tiếng nói: "Ma giáo yêu nhân, vốn dĩ hành vi khó đoán, tâm tư không lường được, làm ra chút ít sự việc cỗ quái cũng không có gì là lạ."

Điện Bất Dịch tức giận nói: "Ngươi há có thể dựa vào sự nguy biện ấy, cường từ đoạt lý?"

Thương Tùng Đạo Nhân lạnh lùng nói: "Ta cường từ đoạt lý? Xin hỏi Điện sư đệ, huyết luyện chi pháp ấy, người nào trong chính đạo có được?"

Điện Bất Dịch tắc tịt, sắc mặt bừng đỏ, lúc này ai cũng trông thấy, Điện Bất Dịch đã xuống phía dưới đứng bên cạnh đồ nhì của ông ta, trong lúc còn đang lung tung, chợt một thanh âm lạnh lẽo truyền đến, nghe ra thì là thủ toạ Tiểu Trúc Phong Thủ Nguyệt Đại Sư: "Xin hỏi Thương Tùng sư huynh, huynh luôn miệng nói Huyết Luyện Chi Pháp âm tà ác độc, xin hỏi một câu, nó âm tà như thế nào, ác độc như thế nào?"

Thương Tùng Đạo Nhân há miệng muốn nói, chợt lại bị chặn họng, chỉ nói được: "Ma giáo yêu thuật, cần gì phải nhiều lời?"

Thủy Nguyệt lạnh lẽo nói "Như đã nói, Thương Tùng sư huynh không biết chút gì về Huyết Luyện Chi Pháp, thế nào lại cho là phép ấy âm tà ác độc, lại đòi tru sát gã thiêu niên ấy?"

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn Thủy Nguyệt Đại Sư, ánh mắt sang rực, khí thế bức nhân, nói "Ta, Thủy Nguyệt sư muội, người có ý gì vậy?"

Thủy Nguyệt Đại Sư lạnh nhạt đáp "Chư vị sư huynh, vẫn đẽ ở đây, điểm thứ nhất ta không biết gì nhiều về Huyết Luyện Chi Pháp, tuy đã nghe nói tới nhưng phần nhiều là suy đoán, nếu vạn nhất cái gọi là Huyết Luyện Chi Pháp sau này quả thật có sự đối trả, chúng ta há không giết nhầm người tốt sao? Điểm thứ hai gã thiêu niên này chỉ mới 16 tuổi, thân thế lai lịch vốn rõ ràng minh bạch, cứ khăng khăng nói hắn là người trong ma giáo, chỉ sợ không hợp lý thôi."

Thương Tùng Đạo Nhân nhíu mắt lại, trong kẽ mắt lộ ra một tia sang sắc nhọn, nói "Thủy Nguyệt sư muội tại sao hôm nay lại khác mọi khi, cứ nhất mực bênh vực cho gã thiêu niên này, quả thật khiến người ta không hiểu nổi?"

Trên khuôn mặt tao nhã của Thủy Nguyệt thoáng có ý nỗi giận, tức khắc đáp lời "Ta đây chỉ bàn luận công việc, quyết không giống một số người, thấy không có được nhân tài như của chi phái khác, ghen ghét sợ uy hiếp địa vị bản thân, rồi dựa vào chuyện nhỏ đuối cùng giết tuyệt, chẳng chút nhân tính!"

Nếu luận về miệng lưỡi sắc bén, sáu người đàn ông trong số bảy người ngồi đây, tuyệt không có một ai có thể hơn được Thủy Nguyệt Đại Sư, Thương Tùng Đạo Nhân chạm nọc mắt trắng bệch, lập tức đứng phắt dậy.

Đạo Huyền Chân Nhân liền vội vàng nói chen vào "Được rồi được rồi, nói thì cứ nói tại sao lại sinh sự với nhau, ngồi xuống, ngồi xuống."

Thương Tùng Đạo Nhân không dám không tuân theo lời nói của chưởng môn, chỉ ngậm đắng nuốt cay ngồi về chỗ cũ, bên kia Thủy Nguyệt, mặt vẫn như không có chuyện gì, đường đường chính chính ngồi trên ghế của mình.

Đạo huyền chân nhân lắc lắc đầu, chuyển hướng sang những người khác nói "Chư vị, ý các vị thế nào?"

Các vị thủ toạ các chi phái trầm ngâm một hồi, Tăng Thúc Thường thủ toạ Phong Hồi Phong nói trước: "Chưởng môn, đệ thấy Thủy Nguyệt sư muội nói có lý. Gã thiêu niên này lai lịch trong sạch, sau khi nhập môn lại không hề hạ sơn, chỉ sợ đúng là cơ duyên xảo hợp mà có được bảo vật này, nói đi nói lại đó là phúc của Thanh Vân chúng ta."

Đạo Huyền Chân nhân vuốt râu khe khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn sang Thiên Vân Đạo Nhân thủ toạ Lach Hà Phong, Thiên Vân ngập ngừng nhìn Thương Tùng, nói "Việc này, đệ đồng ý với cách làm của Thương Tùng sư huynh."

Thương Tùng Đạo Nhân có được một đồng minh, nhìn sang Thiên Vân Đạo Nhân gật gật đầu.

Sau cùng chỉ còn lại mỗi mình Thương Chính Lương thủ toạ của Triều Dương Phong, ông ta hết nhìn bọn Điền Bất Dịch, rồi lại nhìn Thương Tùng Đạo Nhân và Thiên Vân Đạo Nhân, cuối cùng dư quang nơi khoé mặt lại kẽ lưỡng nhìn Đạo Huyền Chân Nhân một cái, trầm ngâm một chút, rồi nói: "Đệ thấy Thủy Nguyệt sư tỷ nói có lý."

Điền Bất Dịch khuôn mặt dãn ra, Thương Tùng đạo nhân hùm một tiếng, Đạo Huyền Chân Nhân lập tức gật đầu nói: "Mọi người đã nói cả rồi, vậy ta không khách khí nữa.", nói đến đây, ông ta quay ra phía trước nói với Trương Tiểu Phàm vẫn đang quì dưới đất, "Tiểu Phàm, con đứng dậy đi thôi."

Trương Tiểu Phàm thân hình rúng động, ngẩng đầu lên nhìn khắp các vị sư trưởng, từ từ đứng lên.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn thật lâu vào hai mắt hắn, tựa như muôn hắn nhìn thấy sự trong sạch, sau đó nói với các vị thủ toạ "Chư vị, kì thật ta cũng cho rằng Trương Tiểu Phàm không giống với người trong ma giáo. Cây thiết côn này tuy có khí hung sát thê nhưng chỉ là ẩn chứa bên trong, tinh không giống với hung vật của ma giáo mà bọn chúng ta đã thấy trước đây, sát khí đằng đằng, hung tướng lộ hết ra ngoài..."

Thương Tùng Đạo Nhân nghe thấy không ổn, không dám được kêu lên một tiếng: "Chưởng môn sư huynh, ma giáo yêu nhân hung hiểm ác độc, thà rằng giết nhầm, chứ không thể thả được!"

Đạo Huyền Chân Nhân biến sắc, nhìn hắn một cái, quát mắng "Thương Tùng sư đệ, đệ có biết đệ đang nói cái gì không?"

Thương Tùng tự biết mình lỡ lời, cúi đầu không nói.

Đạo Huyền Chân Nhân sắc mặt nghiêm nghị, thế nhưng sắc giọng hơi trầm xuống, từ từ nói "Thương Tùng sư đệ, đệ chấp chưởng việc xử phạt trong môn phái chúng ta đã trên hai trăm năm, công chính liêm minh, vi huynh thập phần khâm phục. Thế nhưng ta thấy mấy chục năm gần đây, lệ khí ngày càng nặng, sát khí ngày càng nhiều, khiến vi huynh trong tim vô cùng lo âu, buồn phiền, đệ có biết không?"

Thương Tùng đạo nhân khẽ đáp: "Dạ, sư huynh"

Đạo Huyền Chân Nhân oai nghiêm nói: "Thà giết nhầm không tha, đó là hành vi của những kẻ trong ma giáo, Thanh Vân Môn ta vốn ở chính đạo, luôn quang minh chính đại, nếu gặp sự việc khó khăn thì thà tha, chứ quyết không giết nhầm, nếu không chúng ta chẳng có gì khác biệt so với người trong ma giáo? Thương Tùng sư đệ, đệ đạo hạnh tuy sâu, nhưng vẫn phải ngầm tu đạo nghĩa, tham ngộ đạo pháp."

Thương Tùng Đạo Nhân một tay dựng lên, nói "Đa tạ sư huynh chỉ điểm, Thương Tùng xin nghe"

Đạo Huyền Chân Nhân sắc mặt dān ra, nói tiếp: "Đệ biết là tốt rồi." Nói rồi quay sang nhìn mọi người, tất cả mọi người cùng nói "Xin chưởng môn sư huynh làm chủ cho"

Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, nói với Trương Tiểu Phàm "Con đã nghe hết chưa?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng cảm động, vôi vàng đáp "Đạ, đa tạ, đa tạ chư vị sư thúc, sư bá", nói rồi quay sang Điền Bất Dịch, trong giọng nói có pha chút nghẹn ngào, nói: "Đa tạ sư phụ."

Điền Bất Dịch xua xua tay, vẫn không nói câu nào.

Đạo Huyền Chân Nhân cầm lấy cây gậy ngắn màu đen trên bàn uống trà bên cạnh tay mình lên, quăng cho Trương Tiểu Phàm, khẽ cười nói: "Trên đời này phi người không ai khu dụng được, người lấy lại đi."

Trương Tiểu Phàm vươn tay bắt lấy cây gậy, ngay sau khi vào tay lập tức cảm thấy hơi thở lạnh lẽo và quen thuộc lại trỗi dậy, chạy khắp toàn thân, tựa như là tinh thông linh có một nỗi vui sướng vô tả. Hắn cúi rạp xuống hành lễ với Đạo Huyền Chân Nhân "Đa tạ chưởng môn sư bá."

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười, vỗ tay ba cái, từ phía sau điện lập tức có một đạo đồng chạy lại, Đạo Huyền Chân Nhân dặn bảo mấy câu, đạo đồng gật đầu dạ một tiếng, chạy biến đi, chẳng bao lâu sau dẫn ba người nữa tới. Trương Tiểu Phàm nhìn ra, tức thì nhận ra đó là: Tề Hạo và Tăng Thư Thư đang chạy đến trước mặt, Tăng Thư Thư thừa dịp cha hắn là Tăng Thúc Thường không chú ý, nhanh như cắt hướng sang Trương Tiểu Phàm làm mặt nhát ma một cái. Chạy dồn sau cùng, là một nữ lang quả thật xinh đẹp, lạnh lùng, chính là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong.

Ba người này cộng thêm Trương Tiểu Phàm, là bốn danh đệ tử của Thanh Vân Môn Thất Mạch Hội Võ kỲ này.

Chương 32

Hạ Sơn

Tề Hạo và Tăng Thư Thư nhìn thấy Trương Tiểu Phàm ở đó, không ít thì nhiều đều mỉm cười chào hỏi, chỉ có Lục Tuyết Kỳ mặt mũi vẫn mặc nhiên như không, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía hắn, nơi sâu thẳm trong mắt tựa như có một tình cảm không tên thoáng qua, thế nhưng trong chớp mắt đã tan biến không nhìn thấy nữa.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn bốn người dưới điện, mỉm cười nói "Hôm nay cho gọi bốn người các con đến đây, là vì có một chuyện, muốn cho các người hạ sơn rèn luyện học tập một phen."

Đám Tề Hạo ai nấy vẻ mặt đều nghiêm trang.

Đạo Huyền Chân Nhân nhân tiện nói luôn một lượt về chuyện Không Tang Sơn "Vạn Bức Cổ Quật" hôm trước, lại nói: "Việc lần này quan hệ trọng đại, bốn người các con đều là tinh anh của môn phái chúng ta, sở dĩ vậy nên có thể cử các con đi điều tra một lượt. Thế nhưng ma giáo yêu nhân gian hiểm ác độc, các con mọi việc đều phải cẩn thận."

Bốn người đồng thanh đáp: "Dạ"

Đạo huyền chân nhân gật gật đầu nói: "Ngoài ra, bên cạnh Thanh Vân Môn chúng ta, Phản Hương Cốc và Thiên Âm Tự cũng có phái đệ tử xuất sắc của họ đi trước cùng nhau điều tra, các con trước mặt người ta không được thắt lẽ, thế nhưng cũng không thể làm nhụt khí thế của Thanh Vân Môn chúng ta. Còn nữa, Tiêu Dật Tài Tiêu sư huynh của chi phái chính đã sớm đến Không Tang Sơn điều tra sự việc, các con nếu gặp huynh ấy, mọi việc phải cùng nhau thương nghị!"

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thanh dạ ran.

Đạo huyền chân nhân kỹ lưỡng quan sát bốn nhát đại đệ tử trẻ tuổi ấy, sau cùng mục quang dừng trên mình Tề Hạo, đưa tay ra nói: "Tề Hạo, con lại đây."

Tề Hạo hơi run, bước lên phía trước, Đạo Huyền Chân Nhân ngắm nghía hắn một lượt, ngoảnh đầu lại nói với Thương Tùng Đạo Nhân: "Sư đệ, Long Thủ Phong của đệ có người kế nghiệp rồi!"

Thương Tùng Đạo Nhân từ lúc bắt đầu ban nãy đến giờ sắc mặt không thấy vui vẽ gì, lúc này cuối cùng đã xuất hiện vẻ tươi cười, cười nói "Sư huynh chê cười rồi"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một vật, đưa cho Tề Hạo, nói: "Nhận lấy đi."

Tề Hạo tiếp lấy rồi nhìn qua, thì là một tấm gương nhỏ, hình dạng cổ xưa, mép viền đồng xanh, phía trên khắc rồng, phía dưới khắc hổ, trên gương khắc phuơng vị bát quái, mặt gương không phải là gương đồng bình thường, trông mầu vàng tối tối không thật rõ lăm.

Tề Hạo vẫn chưa phản ứng gì, Thương Tùng Đạo Nhân bên cạnh đã rất vui mừng sung sướng, quát lên "Tên tiểu tử ngốc, còn sợ run lên làm gì, mau quì xuống tạ ơn đi"

Tề Hạo lập tức tỉnh ngộ, biết rằng trong tay là một vật mà khắp thiên hạ không thể tìm đâu thấy, pháp bảo "Lục Hợp Kính", vội vã quì xuống nói: "Đa tạ chưởng môn sư bá".

Đạo huyền chân nhân mỉm cười đáp: "Thôi khỏi, thôi khỏi, đứng dậy đi." Nói rồi quay sang những người khác nói: "Các con đi ra trước đi"

Mọi người biết ông ta muốn truyền thụ cho Tề Hạo bí quyết của Lục Hợp Kính, liền cùng nhau bước đi.

Đi đến ngoài điện, Trương Tiểu Phàm đi đâu cùng với Điền Bất Dịch đi bên cạnh, Điền Bất Dịch nhìn hắn một cái, lãnh đạm nói: "Con hiện nay thân đang mang trọng trách, vậy không cần phải quay về Đại Trúc Phong, bây giờ hãy cùng ba người bạn chúng hạ sơn, về Đại Trúc Phong ta sẽ nói thay cho con."

Trương Tiểu Phàm lắp bắp kinh ngạc, lập tức cúi thấp đầu xuống, giọng khẽ đáp "Dạ, sư phụ"

Điền Bất Dịch nói: "Con dường thương mới được một tháng, ta nghe nói sư nương đã truyền thụ cho con ngự kiểm pháp môn và bí quyết đạo pháp, con đã nhớ kỹ chưa?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu nói: "Dạ, đệ tử đã nhớ kỹ rồi"

Điền Bất Dịch di chuyển thân mình, từ từ nói "Vậy là tốt, mặc dù tư chất của con không tốt, thế nhưng thuỷ chung vẫn là môn hạ Đại Trúc Phong của ta, ra ngoài không được làm xấu mặt ta."

Trương Tiểu Phàm lập tức đáp: "Dạ, sư phụ, đệ tử quyết không thể làm mất mặt lão nhân gia."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, đứng phía sau lưng, Trương Tiểu Phàm không nhìn thấy mặt ông ta, không biết biểu hiện tình cảm của ông ta thế nào, thế nhưng chỉ nghe thanh âm của ông ta, không hề thấy có chút gì tức giận cả. Một lúc sau, Điền Bất Dịch tựa như thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn Trương Tiểu Phàm, không nói thêm gì nữa, vẫy vẫy tay chào hắn, rồi tẽ khởi tiên kiểm phá không đi mất.

Trương Tiểu Phàm đang run run nhìn theo thân ảnh sư phụ đã hoá thành một luồng ánh sáng đỏ, biến mất trên bầu trời, chợt bị người ta vỗ thẳng vào vai một cái, giật mình đánh thót, vội vàng xoay mình lại, hoá ra là Tăng Thư Thư đang cười hì hì, nhìn quanh quẩn xung quanh, thủ toạ của các chi phái khác đã đi hết, còn lại chỉ có hai người bạn hắn đang đứng đó, xa xa Lục Tuyết Kỳ đang đứng một mình.

Tăng Thư Thư cười ha hả nói: "Quả ngươi mệnh lớn, ta vốn lo ngươi không qua nổi cửa ải đó rồi!"

Trương Tiểu Phàm và hắn ở cùng một chỗ, tức thì liền cảm thấy cảm giác thư thái đi rất nhiều, nói đùa: "Đúng rồi, ta rất sợ chết."

Tăng Thư Thư vỗ vỗ vai hắn, nhìn ra phía đằng sau lưng hắn, khẽ giọng nói: "Sao không đem Tiểu Hồi đi theo cùng?"

Trương Tiểu Phàm vẻ mặt đau khổ nói: "Ta lúc sớm bị sư phụ đưa đến đây, không hề nghĩ đến có thể lập tức hạ sơn, thứ gì cũng chẳng mang theo, còn chỗ nào mà nghĩ đến được Tiểu Hồi?"

Tăng Thư Thư cười nói "Không việc gì, y phục ta cho ngươi mượn, hoặc là đến thành Hà Dương dưới chân núi chúng ta sẽ mua một ít" Nói rồi hắn nháy mắt với Trương Tiểu Phàm, nói rất khẽ, "hì hì, chúng ta lần này lời rồi."

Trương Tiểu Phàm không hiểu ý hắn, hỏi: "Cái gì?"

Tăng Thư Thư nhướng mày, liếc một cái về phía sau, cười nói: "Có mỹ nư cùng đi đó!"

Trương Tiểu Phàm vừa thấy vui vừa thấy buồn cười, thế nhưng vẫn nhìn về chỗ Lục Tuyết Kỳ một cái, cùng lúc này, dường như Lục Tuyết Kỳ cũng có cảm ứng, nhìn hướng về chỗ hắn, ánh mắt hai người nhìn nhau từ xa xa, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy ánh mắt của nàng như sương, giật mình đánh thót, vội tránh đi chỗ khác.

Hai người cười cười nói nói, Tăng Thư Thư thì thầm kẽ cho hắn nghe lúc sau này đi với Lục Tuyết Kỳ ra làm sao làm sao, hốt nhiên phát hiện thấy trên khuôn mặt đang mỉm cười của Trương Tiểu Phàm đột nhiên cương ngạnh, ánh mắt thành ra nhìn thẳng, nhìn chòng chọc về phía sau lưng của hắn.

Tăng Thư Thư có chút nghi hoặc, quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy phía bên dưới bậc thang dài, có một người đàn ông đang xiên xiên xéo xéo đi tới, khoảng trên 40 tuổi, y phục trên mình hoàn toàn sạch sẽ, thế nhưng khuôn mặt thất thần, ánh mắt ngây dại, trong miệng đang nói loạn lèn mấy câu chẳng có đầu có đuôi:

"Mưa rơi, bóng tối,... mùi hôi... mẹ ơi... thần tiên, thần tiên, ha ha, thần tiên..."

Trong sự chú ý của Tăng Thư Thư và Lục Tuyết Kỳ đứng từ远远 xa nhìn lại, Trương Tiểu Phàm bước đi, bước chậm chậm chậm, tựa như trải qua một lúc rất lâu, hắn mới tới được bên cạnh người đàn ông ấy.

Dường như, bước đến bên cạnh một thân hình quá khứ!

"Vương nhị thúc, thúc có khoẻ không?" hắn cố gắng áp chế tâm tình đang kinh động, khe khẽ hỏi.

Trong mắt người đàn ông ấy tựa hồ hoàn toàn không có sự tồn tại của Trương Tiểu Phàm, trong miệng vẫn thản nhiên lẩm nhẩm mấy câu, bỏ Trương Tiểu Phàm远远 rồi bước đi, không lâu sau, biến mất ở phía sau đại điện.

"Người đó là ai thế?" Tăng Thư Thư bước tới bên cạnh hắn, hỏi.

Trương Tiểu Phàm nhìn về chỗ mà Vương Nhị Thúc đã mất dạng, thê lương nói: "Một người điên!"

Tăng Thư Thư nhìn sắc mặt hắn, không còn chút hứng thú nào để hỏi thêm lần nữa. Một lát sau, Tề Hạo khuôn mặt đầy mẫn nguyện bước ra từ phía trong đại điện, hướng tới ba người bọn hắn chào hỏi.

Trương Tiểu Phàm trong lòng vẫn còn ngẩn ngơ cùng với Tăng Thư Thư bước đi, mọi người thương nghị một lát (Trương Tiểu Phàm run run xuất thần, không nói câu nào), quyết định sau khi hạ sơn sẽ đi đến thành Hà Dương.

Tăng Thư Thư cười nói với Tề Hạo: "Tề sư huynh, Lục Hợp Kính do chưởng môn sư bá truyền cho huynh có lợi hại không?"

Tề Hạo cười đáp: "Lục Hợp Kính vốn là bảo vật của Thanh Vân Môn chúng ta, tự nhiên là lợi hại, chỉ sợ ta tu hành chưa đủ mà thôi! À, đúng rồi, trên đỉnh núi này, ngoại trừ thủ toạ của bảy chi phái không một đệ tử nào có thể ngự kiểm, chúng ta đi xuống Vân Hải, rồi từ chỗ đó ngự kiểm bay đến thành Hà Dương."

Lục Tuyết Kỳ trên mặt vẫn vô cảm, Trương Tiểu Phàm ngây ngô gật đầu, chỉ có Tăng Thư Thư mặt tươi roi rói, xem ra việc hạ sơn đối với hắn là một dịp tốt để vui chơi, có thể xem là một chuyện vui.

Bốn vị đệ tử xuất sắc nhất của Thanh Vân Môn đang ngự kiểm đi từ Thanh Vân môn đến thành Hà Dương, những người khác ai nấy đều tự nhiên thư thái, chỉ Trương Tiểu Phàm không tránh được có đôi chút vất vả.

Hắn mới dường thương được một tháng, Tố Như tựa hồ đã sớm liệu đến hắn sẽ không xảy ra chuyện gì cả, đã truyền cho hắn bí quyết đạo pháp của Thanh Vân Môn, nhân tiện truyền thụ cho hắn phương pháp khu dụng pháp bảo ngự không vi hành. Quả thật nói thì đơn giản, chỉ cần đạo hạnh đủ sâu, pháp bảo không quá thấp kém, lấy Thanh Vân đạo pháp cộng thêm niệm lực là có thể khu động được pháp bảo. Thế nhưng Trương Tiểu Phàm tu hành chưa sâu, pháp bảo vốn dĩ không tồi, lại vô cùng cổ quái, đối với đạo pháp Thanh Vân Môn mới học tương đối lạ lẫm, việc đem ra ứng dụng quả là vô cùng vất vả.

Ban đầu Tố Như không hề nghĩ rằng hắn lên Thông Thiên Phong rồi lập tức phải hạ sơn, thế nên đầu tiên chỉ nghĩ đến việc làm cho hắn ghi nhớ pháp quyết, sau khi quay về Đại Trúc Phong sẽ lại cho hắn luyện tập nhiều hơn, các thủ toạ của các chi phái khác đương nhiên không biết rõ gã tiểu tử cổ quái này, xem biểu hiện của hắn trong các trận đấu tại kỳ thất mạch hội võ, đương nhiêu đều nghĩ rằng hắn biết đạo pháp ngự kiểm, đạo pháp căn bản nhất. Quả thực không hề biết Trương Tiểu Phàm lén học đạo pháp, lờ nga lờ ngớ luyện đến cảnh giới "Khu vật", vẫn không biết chút gì về việc ngự kiểm.

Nhin những người khác tề khởi tiên kiêm, Tề Hạo dùng tiên kiêm "Hàn Băng" màu trắng, Lục Tuyết Kỳ dùng tiên kiêm "Thiên Gia" màu xanh, Tăng Thư Thư dùng tiên kiêm "Hiên Viên" giống một cái đai lưng sắc tía. Trương Tiểu Phàm trong lòng căng thẳng, miễn cưỡng tể khởi "Thiêu Hoả Côn", thế nhưng cảm giác tựa hồ có chút khác biệt, không có cảm giác tuỳ tâm vận dụng như hôm Thất Mạch hội võ.

Vượt núi xuyên mây, mắt đúng nửa ngày trời, ngay vào lúc mặt trời xuống núi bốn người mới đến được thành Hà Dương. Trương Tiểu Phàm và ba người kia để tránh bị để ý, hạ xuống mặt đất tại một nơi vắng vẻ phía bên ngoài thành Hà Dương, hắn toát thân ướt đầm từ đầu đến chân, sắc mặt trắng xanh, trông tình cảnh tựa hồ còn khổ sở hơn so với hôm thi đấu.

Lúc bay ở trên trời, hắn một vài lần đã nắm chặt lấy Thiêu Hoả Côn không rời, nếu không phải bọn người Tề Hạo ngay bên cạnh hắn nhìn thấy, đã không dám bay cách quá xa hắn, kịp thời ra tay giúp đỡ, chỉ sợ hắn một "đệ tử xuất sắc" vừa

mới đây của Thanh Vân Môn không cưỡng được đā ngā từ trên trời cao xuống tan xương nát thịt mà chết, hơn nữa đã phá huỷ mất danh tiếng của sư môn lưu tiếng xấu đến vạn năm sau, làm cho Thanh Vân Môn hoàn toàn mất thể diện. Đám người Tề Hạo quyết định dừng xuống bên ngoài thành, đi bộ vào trong thành, mặc dù có ý để tránh sự nghi ngờ, thế nhưng cũng có chút sợ hãi vạn nhất bên trong thành náo nhiệt, dưới ánh mắt của bao nhiêu con người, Trương Tiểu Phàm vụng về hạ xuống, thì uy tín cao quý mà Thanh Vân Môn đã lao tâm khổ tứ gây dựng trong suốt hai nghìn năm nay tất sẽ bị huỷ trong một sớm tối, than ôi tiếc lắm thay!

Nghỉ ngơi chốc lát, đợi Trương Tiểu Phàm lấy lại hơi thở, bốn người trong ánh chiều tà, hướng về phía thành Hà Dương to lớn rảo bước. Trương Tiểu Phàm đi sau cùng, cảm giác thấy phía trước Tề Hạo và Lục Tuyết Kỳ thường xuyên ném ra những cái nhìn đầy nghi hoặc, hiển nhiên bọn họ không sao lý giải nổi tại sao trong kỳ thi Thất mạch hội võ lại nảy ra một con người lạ thường, không ngờ không sử dụng thành thạo thuật ngự kiếm vi hành thông thường. Đến cả Tăng Thư Thư trước đây hay đi cùng Trương Tiểu Phàm cười cười nói nói, tuyệt không nhắc gì đến chuyện ban nãy, mồm miệng thao thao bất tuyệt giới thiệu cho Trương Tiểu Phàm về thành Hà Dương.

"Trong vòng trăm dặm quanh đây, chỗ này là chỗ to lớn và phồn hoa nhất đấy. Bách tính ở tại thành này, ít thì cũng có hai, ba vạn người, do có vị trí địa lý tốt, khách thương qua lại cũng đông, thực là náo nhiệt..."

Trương Tiểu Phàm nghe vậy, trong lòng thấy thật bội phục Tăng Thư Thư học rộng biết nhiều, bèn nói: "Thư Thư, người làm sao biết được những chuyện đó?"

Tăng Thư Thư mặt lộ vẻ đắc ý, nói "Có gì đâu, xem nhiều sách tự nhiên biết thôi." Nói rồi trên mặt hắn lộ nét cười lú cá, kín đáo hé vào bên tai Trương Tiểu Phàm, thấp giọng nói: "Kỳ thật ta đã đến chỗ này nhiều lần rồi, đều là lén lút hạ sơn thôi."

Trương Tiểu Phàm giật mình đánh thót, nói "Ngươi, ngươi..."

Tăng Thư Thư nhếch mép một cái, nói: "Xem cái bộ dạng sợ hãi của người kia? Có gì đâu. Từ khi ta tu tập thuật ngự kiếm, tự nhiên phải thường xuyên luyện tập, bay đi bay lại bay đến chỗ này, muốn nghỉ ngơi hạ xuống lang thang trên phố có chuyện gì xảy ra đâu!"

Trương Tiểu Phàm phá lên cười.

Nghe thấy hai người bọn họ phía đằng sau đang thì thà thì th undercut, Tề Hạo mỉm cười, nói với Lục Tuyết Kỳ ở bên cạnh "Lục sư muội, trời đã tối rồi, tối nay chúng ta nghỉ một đêm tại đây, ngày mai lại đi tiếp nhé."

Lục Tuyết Kỳ khuôn mặt lạnh tưa băng sương, không có một chút xíu biểu hiện tình cảm, chỉ lạnh lùng gật đầu.

Đi đến bên trong thành, bọn họ để tránh gấp phiền phức, nhanh chóng thay đổi trang phục của đệ tử Thanh Vân Môn ra nhầm không tạo ra bất cứ sự hoài nghi

nào, thế nhưng Lục Tuyết Kỳ tướng mạo tuyệt mỹ, quả thật là sẽ tạo ra sự kinh động không nhỏ, khiến cho không ít người đi đường dừng chân ngắm nhìn. Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh ngắm Lục Tuyết Kỳ một cái, thấy nàng tuy vậy mặt vẫn lạnh tanh, thế nhưng đôi mắt trong sang quả thực có chút tức giận thoáng qua, bất giác thấy hơi lo cho những qua đường ấy, vạn nhất Thiên Gia ra khỏi vỏ, chỉ sợ cổ thành lịch sử huy hoàng này sẽ bị huỷ trong vòng nửa ngày.

Thế nhưng công phu hàm dưỡng của Lục Tuyết Kỳ hiển nhiên tốt hơn hắn những gì Trương Tiểu Phàm suy đoán, một mạch tới đây sau khách sạn "Sơn Hải Uyển" mà họ trọ lại, Lục Tuyết Kỳ vẫn chẳng có chút động tĩnh gì. Tề Hạo là người lịch duyệt nhất trong đám người, bốn người đều ngầm coi hắn là trưởng nhóm, chẳng hạn như việc trọ lại này đều do hắn lo liệu, cuối cùng bọn họ được điểm già an bài cho chỗ nghỉ thuộc loại tốt nhất phía hậu viên.

Quy mô của nhà Sơn Hải Uyển này rất to lớn, trong hậu viên cả thẩy có bốn khu nhà riêng biệt, bốn người bọn họ trú tại khu nhà phía tây, mỗi người một gian phòng. Sau khi nghỉ ngơi chốc lát, Tề Hạo liền kêu mọi người, đi ra tửu lâu phía đằng trước ăn cơm.

Tửu lâu của Sơn Hải Uyển, nằm trên con phố lớn náo nhiệt nhất thành Hà Dương, thế nhưng tại phòng thượng khách trên lầu ba, vẫn rất yên tĩnh, trong căn phòng to lớn rộng rãi chỉ bày không đến mười cái bàn, hiện tại đại khái có năm bàn đang có khách ngồi ăn cơm. Tề Hạo kêu tiểu nhị, lựa chọn một vài món rau, nhìn dáng vẽ tinh tường của hắn đối với nơi này, chắc hắn đã là khách quen rồi.

Trương Tiểu Phàm trong lòng chợt nghĩ, hắn xuất thân nông dân, chưa từng đến những nơi xa hoa như Sơn Hải Uyển, lúc trước khi đi qua tầng lầu thứ hai nhìn thấy đại sảnh lộng lẫy rực rỡ, thế nhưng khi đến tầng lầu thứ ba thì thấy chậm rõ ràng vẽ phượng, hồng mộc làm xà, cổ hương cổ sắc, hai tầng lầu hai phong cách hoàn toàn khác nhau. Hắn tự nhiên không biết người trong thiên hạ khi đạt được phú quý rồi, lại quay trở lại tìm kiếm thân phận phẩm vị, mặc dầu có người thích sự hoan hỉ rực rỡ xa hoa. thế nhưng để người ta nói mình là có tu dưỡng, phong nhã cũng là chuyện thường gặp.

Bốn người bọn họ ngồi ở chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ, Tăng Thư Thìn qua cách bối trí trên lầu, rồi nói với Tề Hạo: "Tề sư huynh, chỗ này chắc giá cả không rẻ đâu nhỉ?"

Tề Hạo mím mỉm cười, nói: "Chỗ này là tửu lâu tốt nhất thành Hà Dương, không phải tự nhiên mà có được, tuy nhiên Thanh Vân Môn chúng ta rất có danh tiếng ở đây, chủ ở đây còn mong chúng ta đến, không dám lấy của chúng ta một xu."

Tăng Thư Thìn gật gù "à" lên một tiếng, một lát sau, điểm tiểu nhị mang đến trên bàn mấy đĩa nhỏ rau xào, cuối cùng có một đĩa cá tươi hấp cách thuỷ, nhìn thấy mình cá dài, phần đầu hơi tròn, đuôi nhỏ, thân nâu xám, có hai râu đối nhau, dày và dài. Quan trọng nhất là chất thịt trắng ngần, hương thơm ngào ngạt, tức thì khiến người ta muốn ăn ngay.

Trương Tiểu Phàm vốn có hứng thú đối với việc nấu nướng, mà chưa từng nhìn thấy loại cá này bao giờ, không kìm nổi tò mò quay sang hỏi điểm tiểu nhị: "Tiểu nhị ca, cá này gọi là cá gì, và nấu nó thế nào?"

Điểm tiểu nhị cười ồ lên một tiếng, nói: "Khách quan quả thực là biết đánh giá, đây là "Thanh Đôn Mị Ngu", là món làm nên tiếng tăm của Sơn Hải Uyển chúng tôi, thanh hương hoạt nộn, đưa vào miệng thấy thơm ngọt, trong vòng một trăm dặm của thành Hà Dương này, quả là vô cùng nổi tiếng..."

Trương Tiểu Phàm nuốt nước miếng, cầm đũi đưa gấp một miếng đưa lên miệng, lập tức nhắm mắt gật gù mãi không thôi: "A, thịt cá quả thật là ngon, hơn nữa được nấu rất khéo, có chút vị ngọt của đường, cho thêm mấy lát gừng để khử mùi tanh, à, có cả hương vị của hành đậm đậm, nhất định dùng củ hành tươi nhỏ, à, có cả loại hạt tiêu rất khó kiếm, ngũ hương, chao ôi... Đúng rồi, lại còn trộn với vị dầu vừng để được ngon đến vậy, lợi hại, lợi hại!"

Hắn vẽ mặt đầy mê mẩn, nhìn Tề Hạo, Tăng Thư Thư đang mồm miệng há hốc, Lục Tuyết Kỳ nhìn hắn, trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái, thế nhưng gã điểm tiểu nhị đứng bên cạnh đúng là vô cùng bội phúc, cười to nói: "Khách quan quả thật là chuyên gia, sành quá!"

Trương Tiểu Phàm lúc bấy giờ mới chú ý đến dáng vẽ của mọi người xung quanh mình, mặt mũi đỏ bừng, vội vã bỏ đũa xuống, thế nhưng vẫn dò hỏi thêm một câu: "Xin hỏi tiểu nhị ca, loại mi ngư này ở đâu mà có vậy?"

Điểm tiểu nhị vẫn còn chưa kịp nói, chợt nghe tại cái bàn to phía bên kia có giọng một nữ lang cất lên: "Mị ngư (1) vốn là đặc sản của núi Chư Câu tại phương nam, cách xa nơi này cả nghìn dặm, làm sao mà vận chuyển đến được, cửa hàng của người há chẳng lừa người sao?"

Mọi người giật mình, đưa mắt nhìn, chỉ thấy tại chiếc bàn to ấy, có tám người ngồi, sáu người là nam mình mặc áo vàng, chỉ có hai người là nữ, một nữ trên mình mặc quần áo màu tím nhạt, mặt che tấm mạng mỏng, không nhìn rõ được dung nhan, thế nhưng lộ ra vài phần da dẻ thực trắng như tuyết, nữ lang còn lại chính là người mới nói câu vừa rồi, tuổi tác không lớn, nhìn chỉ khoảng độ mười sáu mươi bảy, trên mình mặc quần áo màu xanh nước biển, tướng mạo xinh đẹp lạ thường, lông mày nhỏ, cặp mắt to sáng ngời vô cùng linh động, khiến cho người ta mắt phải sáng lên, so với Lục Tuyết Kỳ thì chẳng hề thua kém chút nào.

Trương Tiểu Phàm à lên một tiếng, nhìn thấy nữ lang đó nói xong câu đầu tiên, ánh mắt đang rọi lên trên mình Lục Tuyết Kỳ bên bàn hắn, hình như có chút kinh ngạc vì dung mạo của Lục Tuyết Kỳ. Nữ lang vốn ưa đẹp, ngay cả Lục Tuyết Kỳ thường ngày là một nữ lang lạnh lẽo như băng sương, lúc này cũng không kìm chế được hơi nữa đưa mắt nhìn nữ lang ấy một cái.

Điểm tiểu nhị lập tức cười nói: "Vị khách quan này nói rất đúng, thê nhưng ngài có chỗ chưa biết đấy thôi, một trăm năm về trước mị ngư đúng là chỉ có ở núi Chư Câu phía nam, thế nhưng sau này Thanh Vân Môn Đạo Huyền Chân Nhân đi

qua núi Chư Câu, đã mang loài cá mị ngư này về, thả ở song lớn ở phía bắc Thanh Vân Sơn, đến nay không chỉ sống sót, mà còn ngày càng sinh sôi nở.

Chúng ta tất cả đều nhận cái phúc tiên nhân Đạo Huyền tiên nhân trên Thanh Vân Sơn, nên may mắn có được món ngon để ăn!" hắn vừa nói trên mặt vừa lộ ra dáng vẻ vô cùng sùng kính.

Nhin Trương Tiểu Phàm và đám người Thanh Vân Môn, tự nhiên ai nấy đều cao hứng, mặt lộ nét tươi cười, thế nhưng thiếu nữ ấy nghe xong, quay đầu lại nhìn nữ lang chư mặt một cái, rồi ngồi xuống, trong miệng hú lên một tiếng.

Ăn xong bữa cơm tối ngon miệng, đám người Trương Tiểu Phàm tâm ý mãn nguyện quay trở về phòng, Tề Hạo ở tại cửa Tây Uyển nói với mọi người rằng: "Tôi nay chúng ta trước ở lại đây nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai sẽ lên đường đi Không Tang Sơn."

Trương Tiểu Phàm cùng Tăng Thư Thư đồng thanh đáp một tiếng, Lục Tuyết Kỳ không nói tiếng nào, cứ hướng thẳng về phòng của mình mà đi, rồi thì "rầm" một tiếng như tiếng đóng cửa. Tề Hạo trơ người ra, đoạn nhìn bọn Tăng Thư Thư cùng Trương Tiểu Phàm cười khổ một tiếng: "Hai vị sư đệ cũng nên về nghỉ đi."

Trương Tiểu Phàm nhìn gương mặt anh tuấn của Tề Hạo, chỉ thấy dưới ánh tà dương dáng dấp tiêu saí không hề thuyên giảm xem ra còn có mấy phần thoát tục, xét lại mình hắn đột nhiên thấy chán nản trong lòng, tinh thần sa sút, miễn cưỡng đôi lời cùng Tăng Thư Thư, không để ý tới Tề Hạo nữa, rồi tự mình quay bước về phòng.

Tăng Thư Thư cười "a a" một tiếng, cùng Tề Hạo chuyện vãng đôi lời rồi hai người chia tay ai về phòng nãy nghỉ ngơi.

Đây là đêm đầu tiên mà Trương Tiểu Phàm rời xa Thanh Vân Sơn trong suốt năm năm qua, không biết sao cứ trằn trọc ngủ không yên. Mãi cho đến nửa đêm hắn mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, vừa ngủ thì lại mơ thấy một thân vương đầy máu tanh, gương mặt hung tợn đứng giữa núi thây biển máu, đồng thời từ sâu nơi tâm khảm, một luồng sát ý không biết nguyên do, đúng đùng bộc phát, màu máu đỏ hồng trước mắt hắn phảng phất như biến thành nước suối ngọt, hấp dẫn hắn, mời gọi hắn, khiến hắn nhịn không được mà muốn chém nát hết những gì xung quanh.

"A...!"

Trương Tiểu Phàm giật mình tỉnh giấc, lật đật ngồi dậy, hơi thở gấp rút, mồ hôi ra đầy mình, mất một lúc lâu sau tâm trạng kích động mãnh liệt của hắn mới từ từ bình phục lại.

Trương Tiểu Phàm thân mình run lẩy bẩy vì sợ, hắn cứ ngồi mãi như thế trong bóng đêm không biết đến bao lâu, tay hắn vô tình sờ trúng thanh thiêu hỏa công

để ở bên gối, một luồng cảm giác băng lạnh liền bao trùm lấy hắn. Giấc mộng này không khác gì các cơn ác mộng mà hắn vẫn nằm mơ thấy trong những năm qua, đều chung một tình cảnh không khác, một kẻ hung ác khát máu ở trong mơ, khiến hắn tự cảm thấy ghê sợ.

Bốn bề vắng lặng, màn đêm bao bọc khắp chung quanh.

Hắn xếp chân lên ngồi ngay ngắn trong bóng đêm, hít thở thật sâu, hai mắt nhắm lại, hai tay khoanh chéo lại ở trước thân.

Đêm đen như một người con gái ôn nhu, nhẹ nhè ôm lấy thân thể hắn, một lớp ánh sáng vàng nhạt khi ẩn khi hiện phát ra từ thân thể Trương Tiểu Phàm. Dưới lớp ánh sáng nhạt nhòa phản chiếu, trên gương mặt hắn, tựa như có nét trang nghiêm không hợp với nét trẻ con của hắn.

Không biết trải qua bao lâu, vòng ánh sáng màu vàng ấy dần dần tan mất, Trương Tiểu Phàm trong đêm đen mở mắt nhìn ra, tâm tính bình hòa. Sau mỗi lần ngồi như thế, hắn đều đặc biệt tưởng nhớ đến vị hòa thượng hiền từ Phổ Trí.

Trương Tiểu Phàm không cảm thấy buồn ngủ nữa, hắn tiến lên mở cửa phòng rồi bước ra ngoài. Các phòng bên đều tối đen, chắc rằng đám người Tề Hạo cũng đã ngủ say rồi.

Hậu viên của Sơn Hải Uyển được xây dựng trong một hoa viên, đông tây nam bắc bốn phương vị đều có bốn đình viện khác nhau. Trương Tiểu Phàm đi ra từ nơi ở của bản thân ở Tây Uyển, rồi đi đến hoa viên nơi chính giữa.

Lúc này đêm đã khuya, ngược lên nhìn trời, lấp lánh đầy sao, một vầng trăng tròn treo nơi góc trời khuya. Gió đêm vi vu, thoang thoảng mang đến một chút hương thơm. Đường mòn quanh co mờ mịt không biết trải dài đến tận đâu. Ven đường, cỏ cây tùng bụi xanh um, sắc hoa các loại nở đầy trên đất.

Trương Tiểu Phàm trong lòng chán nản, cứ thuận theo con đường nhỏ mà đi, gió thổi trên mặt mang theo cảm giác mát mẻ.

Trong đêm thanh vắng và cô quạnh như thế này, một chàng thiếu niên lẻ loi bước đi trong hoa viên hiu quạnh, nhớ lại những chuyện đã trải qua.

Bên đường, một đóa hoa nhỏ lay nhẹ theo gió đêm, lóng lánh hạt sương khuya bám đọng trên cánh hoa trắng, lung linh trong suốt, Trương Tiểu Phàm ngừng bước, bất giác ngắm cảnh đó đến si ngốc.

Thoang thoảng u hương từ đâu truyền tới.

Hốt nhiên, một cánh tay ngọc nho nhỏ vươn đến cành hoa, cánh tay ấy phảng phất như từ bóng đèn vĩnh hằng mà duỗi ra, đẹp đến nao lòng, làm lu mờ cả ánh sáng trăng sao trên trời.

Bè đi nhành hoa!

Nơi phút giây đó, trong đầu Trương Tiểu Phàm "oanh" vang lên một tiếng, ánh trăng đầy trời như lu mờ hắn đi, cả hoa viên như chìm trong bóng đen.

Hắn xoay đầu lại, nhìn ra sau, tràn đầy một ý hận không tên.

Một thiếu nữ trẻ tuổi mình bận áo màu xanh biếc, đang đứng tại đó, toàn thân như thu hút hết ánh sáng nơi trời cao, nàng nhẹ nhàng đưa hanh hoa lên mũi, ngửi một hơi thật sâu.

Chú thích:

"Sơn hải kinh - sơn kinh quyển thứ tư - chư câu sơn": Ở phía nam nước chảy năm trăm dặm, rặng thê núi cong hình móc câu, không có cây, nhiều cát. Ở núi đó, đất rộng trăm dặm, nhiều mị ngư'.

Chương 33

Vạn Bức

Trương Tiểu Phàm run lên một cái khi nhận ra đó là thiếu nữ xinh đẹp đã tranh luận về chuyên mị ngư trong buổi cơm tối vừa qua, cô ta vẫn bận bộ đồ màu xanh nước biển, ở dưới ánh trăng làn da trắng như tuyết, không chút tì vết, đẹp không thể bì, như là một nàng tiên lạc bước.

Thiếu nữ nọ cầm đóa hoa vừa hái cứ để ngay mũi, hít ngửi thật sâu, trên mặt lộ vẻ nhớ nhung say đắm, nét đẹp khiến cho người ta phải mê hồn lạc vía. Đóa hoa kia như hấp thụ thêm nét rực rỡ khi kề bên gương mặt kiều mị của nàng.

Chỉ là tận nơi đáy lòng của Trương Tiểu Phàm, một ngọn lửa giận không tên bỗng bùng cháy, hắn cau đôi mày lại: "Đóa hoa đó nở nhìn đẹp như vậy sao cô lại nỡ ngắt nó đi?"

Thiếu nữ áo xanh nọ lưu chuyển ánh mắt mềm mại như nước liếc nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt rồi cất giọng nhàn nhạt: "Ta hái đi đóa hoa này thì đó là phúc đức của nó, đóa hoa này phải có duyên tu ba kiếp mới được ta ngửi hương thơm, người là người trần tục thì làm thế nào biết được?"

Trương Tiểu Phàm ngẩn người ra, bình sanh mới nghe một chuyện hoang đường như vậy, chỉ lắc đầu bảo: "Đóa hoa này bị cô hái đi thì đâu còn sinh mạng nữa, làm sao mà cao hứng được chứ?"

Thiếu nữ áo xanh nọ ngắm nhìn Trương Tiểu Phàm rồi nói: "Ngươi không phải là hoa thì làm sao biết hoa không cao hứng?"

Trương Tiểu Phàm nghe lời ngang bướng của thiếu nữ nọ thì trong lòng không ưa, đáp: "Cô cũng không phải là hoa, làm sao biết là hoa nho cao hứng chứ? Nói không chừng đóa hoa này đang đau khổ đây chỉ là, A, cô nhìn kia, có giọt nước trên cành hoa, không phải là đau quá mà rơi lệ sao?"

Thiếu nữ áo xanh nọ trơ người ra một lúc rồi cười khích, nhìn nàng như muôn hoa đua nở, đẹp đến mê người, khiến Trương Tiểu Phàm nhìn đến ngây dại.

"Hoa lệ?... Khách khách, hoa lệ, ta lần đầu tiên trong đời mới nghe thấy một người đem hạt sương đọng trên hoa nói thành nước mắt của hoa, cười chết ta được..."

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, ấp úng không nói nên lời, nhìn thiếu nữ nọ cười đến cong cả lưng mà thấy nóng trên mặt, hỏi lớn: "Này, này, làm sao rồi?"

Không biết thiếu nữ nọ có nghe lời nói của hắn không mà tiếng cười như lớn hơn, tiếng cười trong trẻo vang dội khắp hoa viên yên vắng lặng lẽ làm cho nó ấm cúng hơn.

Trương Tiểu Phàm nổi giận không xong lại không nghĩ ra được lời gì để mở miệng, nhìn gương mặt tươi cười của thiếu nữ nọ chỉ còn nước trút giận lên đất, giậm chân xoay mình bước đi.

Đi hơn hai bước thì đột nhiên nghe thiếu nữ phía sau nín cười mà kêu gọi mình, trong lời kêu có mấy phần tiếc ý: "Ê, ngươi đợi một chút."

Trương Tiểu Phàm tâm tình vốn an hòa khi bước ra hoa viên nhưng từ lúc chạm mặt thiếu nữ nọ thì tâm tình phiền muộn, nay nghe cô ta gọi mình, trong lòng lại thêm phiền não, không nhịn được quay đầu đáp: "Ta không phải tên Ê, cô kêu ai vậy?"

Thiếu nữ nọ hơi run lên một chút, nét cười trên mặt liền thu lại, quét mắt nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt phảng phất đói phần lạnh lẽo, tựa hồ như dò xét hắn. Một lúc sau, cô ta như nghĩ ngợi xong điều gì, tuy nhiên vẫn không khôi phục lại nét mặt tươi cười rạng rỡ lúc trước, cất giọng ôn hòa hỏi: "Ô, ngươi tên gọi là gì?"

Trương Tiểu Phàm thuận miệng đáp: "Ta tên..." rồi lấp bấp thấp giọng hỏi: "Ta sao phải nói cho cô biết chứ?"

Gương mặt thiếu nữ áo xanh bỗng nhiên nghiêm lại, nhìn tựa hồ như muốn nổi giận, nàng nhìn nét ương ngạnh của Trương Tiểu Phàm giống như một đứa bé trai đang giận lẫy, nhịn không được liền bật cười khích.

Sắc khí nặng nề trên gương mặt nàng như theo tiếng cười đó mà tan biến đi mất, trăng sáng trên cao, hương thơm đầy vườn, trên mặt thiếu nữ nọ tràn đầy tiểu ý, hình như cũng biết vậy là không phải nên nàng lắc đầu ráng nín cười nhưng chung quy vẫn nhịn không nổi.

Nét ngây thơ ngày xưa, trong đêm nay như phảng phất sống lại ở trước mắt.

Ánh trăng như nước, nhẹ nhàng trải dài trên đầu vai và bên mặt nàng, óng ánh vẻ đẹp rung động hồn người.

Trương Tiểu Phàm không biết vì sao mà nhìn đến mê mẩn cả người ra.

Thiếu nữ nọ cười xong một trận thì phát hiện Trương Tiểu Phàm nhìn mình chòng chọc, hứ một tiếng, không những không đỏ mặt như những thiếu nữ khác mà còn thẳng thắn hỏi rằng: "Ta nhìn có đẹp không?"

Trương Tiểu Phàm bị thiếu nữ nọ hỏi thẳng như vậy thì giật mình lúng ta lúng túng, y như kẻ trộm nhất thời bị người ta bắt gặp, bên trong ánh mắt nhu hòa của nàng khiến hắn có cảm giác không thể tránh: "Ta... Cô... Ách (tiếng nắc), cô, đẹp lắm!"

Lời rời khỏi miệng, Trương Tiểu Phàm thấy mình ngây dại ra, trong lòng lại cảm thấy có một tư vị kỳ lạ không nói nên lời, thiếu nữ nọ như không để ý đến hắn, miệng hơi mỉm cười: "Ta cũng nghĩ vậy, từ nhỏ tới lớn, ai cũng bảo ta thế, đàn ông các người đó, toàn là cá mè một lứa."

Cô ta trông còn trẻ như vậy nhưng qua lời nói, nghe ra tựa hồ như đã từng trải qua tang thương trong đời. Trương Tiểu Phàm lại thấy bức bối, đang tính phản bác nhưng vô ý nhìn qua, thấy nàng, mắt trong, răng trắng, một mình trong ánh trăng, thấp thoáng có mấy phần quen thuộc. Hắn tức thì liên tưởng đến tình cảnh trên núi Thanh Vân, bên bờ đầm trong xanh, như chính mắt trông thấy thân ảnh mỹ lệ của sư tỷ hắn, một khắc thời gian đó, hắn đột nhiên mất hết hứng thú, không cách chi lấy lại tinh thần, thoáng nhìn thiếu nữ nọ, cúi đầu thở dài, không nói một lời, quay người bước đi.

"Ê, " bước được mấy bước thì nghe có tiếng kêu vọng lại ở phía sau, Trương Tiểu Phàm cau mày quay lại, nhìn thấy thiếu nữ áo xanh nọ.

Nàng nheo nheo mắt, đôi môi ướt hơi mím lại, bộ dạng như suy nghĩ điều gì, cả không gian bỗng yên lặng hắn đi.

"Ngươi tên gọi là gì thế?" nàng lập lại câu hỏi khi nãy, ánh mắt phản chiếu hình bóng hắn.

Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên lùi bước, mọi bức bối đều tiêu tán trong phút giây, hình như trước mặt nàng hắn không cách nào mà giận được. Hắn không dám nhìn vào ánh mắt nhu hòa ấy, bản thân thấy có điều bất ổn xen lẫn chút khiếp nhược, nói gọn một câu: "Trương Tiểu Phàm."

Sau đó liền nhanh bước lùi ra sau mà đi, có mấy phần giống như là đang chạy trốn ai đó.

Hắn cúi đầu rộng bước mà đi, bước đến khúc quanh của con đường mòn thì thình lình phát hiện một bóng đen nơi tối tăm của khu vườn, nếu như không đến gần thì chẳng tài nào phát hiện được.

Hắn xém chút là không dừng lại kịp, cũng may là thân thể phản ứng nhanh nhẹn nên không đụng vào người nọ. Trong bóng tối trước mặt hắn liền xuất hiện một đôi mắt sámg, lặng lẽ nhưng sâu thẳm.

Cự ly hai người quá gần nhau, Trương Tiểu Phàm thắt kinh kêu lên một tiếng rồi bước lui một bước, nhìn rõ lại thì ra đó là nữ lang bịt mặt ngồi bên thiếu nữ áo

xanh trong buổi cơm tối vừa qua. Lúc này nàng vẫn che mặt bằng tấm mạng mỏng song trên người đang bận quần áo màu đen, trong đêm tối thế này nhìn tựa như một u linh.

Trương Tiểu Phàm định thần lại, hít thở điều hòa, một mùi hương thoang thoảng bay vào mũi, không biết là hương thơm gì ở trong vườn, chỉ phát ra từ khi đứng gần nữ lang nọ...

Tim hắn đậm loạn, cảm giác rằng hắn rời phòng đêm nay là hoàn toàn sai lầm, tức thời hậm hổ nói: "Xin lỗi.", rồi vòng qua người nữ lang che mặt mà đi về hướng phòng mình ở.

Từ đâu đến cuối, nữ lang che mặt đó không nói qua một câu nào, chỉ đứng im lìm một chỗ, nhìn chàng trai trẻ ấy. Khi Trương Tiểu Phàm bước qua đằng sau lưng nàng thì nàng mới từ từ xoay người lại nhìn thân ảnh hắn dần rời xa.

Một hồi sau, bóng hình nàng tựa như hòa nhập hắn làm một vào bóng tối nơi hoa viên, nàng mới xoay người lại, hướng về phía trước hoa viên mà đi. Nàng nhanh chóng nhìn thấy thiếu nữ áo xanh nọ vẫn đứng yên nguyên tại chỗ, nơi tay còn cầm nhành hoa mới hái hồi nãy.

Thiếu nữ áo xanh ngừng đầu lên không chút kinh ngạc, mỉm cười nói: "U di, dì về rồi à."

Nữ lang che mặt nhìn đóa hoa trong tay nàng áo xanh, khăn che mặt hơi động, nhìn lại thì nàng đang gật gật đầu nói: "Bốn người nọ là Thanh Vân môn hạ." Âm thanh nàng lan truyền trong hoa viên, nhẹ nhàng mà xa xôi, phảng phất đỏi phần quỷ khí, "Đứng đầu là Tề Hạo, thuộc chi phái Long Thủ Phong, ba người còn lại chưa từng gặp qua, nhìn thấy chỉ là lớp đệ tử trẻ tuổi, không biết danh tính."

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười nói: "Con biết, người mới vừa đi khỏi đó kêu là Trương Tiểu Phàm, tên thật quê mùa."

Nữ lang che mặt liếc nhìn nàng rồi nhàn nhạt bảo: "Bích Dao, lâu rồi không thấy con thường hoa."

Thiếu nữ áo xanh, kêu là Bích Dao, hơi run thân mình, chỉ một lát, trên gương mặt đẹp đẽ của nàng lại lộ ra nét cười, đáp: "Vâng ạ, u di, lâu lắm rồi."

Nàng nâng nhành hoa lên, nhìn chăm chú. Sau đó dưới ánh mắt chú thị của nữ lang che mặt, nàng cười cười, nắm chặt tay lại, bóp đóa hoa đẹp đẽ kia đến nát vụn.

Ngày hôm sau, bốn người Thanh Vân Môn thức dậy, sau khi rửa mặt chải đầu, Tề Hạo tụ tập bốn người lại thương nghị "Không Tang Sơn cách xa nơi này 3000 dặm về phía đông, quãng đường không hề gần, chúng ta trên đường không thể chậm trễ". Ba người còn lại không chút dị nghị, định tính tiễn xong sẽ lên đường.

Chủ nhân của Sơn Hải Uyển, đối với Thanh Vân Môn, quả nhiên kính mộ vô cùng, vốn dĩ là phòng hạng sang không ngờ giảm giá một nửa, tựa hồ chỉ bằng tiền phòng loại bình thường. Trong lúc Tề Hạo cười nói tính tiền với ông chủ, Trương Tiểu Phàm đưa mắt ngắm nhìn bốn phía xung quanh, thế nhưng đến tận lúc đi, hắn không hề nhìn thấy thiếu nữ áo xanh tối qua cùng đám người ấy thêm lần nữa.

Đám người bọn họ ngự kiếm mà đi, quãng đường 3000 dặm này mất trọn mười ngày trời, lúc đầu, Trương Tiểu Phàm tự nhiên được dùi dắt rất nhiều, thế nhưng chỉ sau vài ngày, Trương Tiểu Phàm đạo pháp dần dần thuần thục, đi bằng "Thiêu Hoả Côn" đã thấy quen thuộc, bất giác bay lượn đâu ra đấy, cái cảm giác xuyên qua trời xanh mây trắng mỗi ngày lúc bay ngang dọc trên trời cao, quả thực khiến cho hắn vô cùng thích thú suốt mấy ngày này.

Cuối cùng cũng đã đến được Không Tang Sơn, bọn họ hạ xuống một đám mây, tất cả đều kinh ngạc, chỉ thấy, trong vòng 100 dặm xung quanh, một tòa núi lớn hiểm trở cao chót vót, thế nhưng đa phần là đá rất ít cây cỏ, dưới núi không có dấu hiệu nào cho thấy là đã từng có người ở, một vùng hoang lương.

Lúc này đã sắp xế chiều, mặt trời đang ngả về phía tây, ánh tịch dương vàng vọt chiếu trên đỉnh Không Tang Sơn, tựa hồ mang đến một chút gì đó lưỡng lại có đôi phần đáng sợ. Mọi người hạ xuống dưới chân núi, thu hồi pháp bảo, tiên kiếm. Tề Hạo nhìn trời, nói: "Ta xem chỗ này không có nhà dân nào có thể tá túc được, chẳng thà chúng ta lập tức lên núi, một mặt tìm kiếm 'Vạn Bức Cổ Quật', một mặt xem thử có chỗ nào thích hợp để nghỉ ngơi đêm nay".

Tăng Thư Thư gật đầu nói: "Tề Hạo sư huynh nói có lý, chúng ta lên núi thôi." Trương Tiểu Phàm nhìn Tăng Thư Thư đáp lời, bản thân chẳng có chút ý kiến gì cả, Lục Tuyết Kỳ nhìn trời, không nói một câu, thế nhưng lại là người đầu tiên bước đi lên phía đỉnh núi.

Không Tang Sơn tuy không sánh được với Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn về độ cao, thế nhưng nó không hề thấp, hơn nữa vách núi dựng đứng, không hề có đường đi, bốn người từ chân núi đi lên, chỉ mới đến ngang lưng núi, trời đất đã hoàn toàn tối om.

Bốn người nhanh chóng đi đến một khoảng đất bằng, Tề Hạo kêu mọi người dừng lại, lấy từ trong bọc ra một miếng kính nhỏ bằng đồng, ba người nhìn thấy nhận ra đó là "Lục Hợp Kính", vật chí bảo của Thanh Vân Môn, nhất thời tất cả đều ngây hốt cả ra, không hiểu Tề Hạo muốn làm gì.

Chỉ thấy Tề Hạo cầm Lục Hợp Kính trong tay, trong miệng lẩm nhẩm niệm mấy câu thần chú, Lục Hợp Kính vốn ảm đạm không chút ánh sáng tựa như có cảm ứng, từ từ tỏa sáng, nhẹ nhàng bay lên khỏi lòng bàn tay của Tề Hạo rồi dừng cách đỉnh đầu hắn hai trượng, mỗi lúc một sáng, tạo ra một quầng sáng màu vàng nhạt chiếu soi khắp khoảng đất chu vi sáu trượng xung quanh bốn người bọn họ, khiến cho họ được bảo vệ ở ngay giữa.

Tề Hạo lúc này mới nói: "Tại Không Tang Sơn tám trăm năm về trước, là nơi tập trung của bọn ma giáo yêu nhân, hơn nữa ta thấy dường như núi này hoang lương quỉ dị, chỉ sự có nhiều sơn tinh yêu quái. Lục Hợp Kính có công năng bảo vệ chủ nhân, tuy nhiên chúng ta vẫn phải cảnh giác"

Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn Lục Hợp Kính đang lơ lửng trên không trung, chỉ thấy miếng kính nhỏ ấy bẽ ngoài tựa như không làm người ta kinh ngạc, thế nhưng trong nét cổ kính thô lậu lại ẩn chứa điểm lành, không thể coi thường. Đúng lúc này, mọi người bỗng nghe thấy một âm thanh vang rền từ xa vọng đến, sau đó là âm thanh "răng rắc răng rắc" vang lên, thanh âm dần dần mau hơn, cuối cùng không chỉ âm thanh mỗi lúc một vang đến gần hơn, mà tựa hồ còn loáng thoảng nghe thấy nhịp điệu, rồi chỉ còn lại tiếng tạp âm to lớn "ào ào" vang vọng khắp vùng núi non hoang dã này, phía đằng xa, trong lúc mọi người đang nhò vào chút ánh sáng do Lục Hợp Kính phát ra trong đêm đen, kích động nhìn về nơi xa xa ở phía sau lưng núi, đột nhiên bốc lên một đám mây khói mầu đen, trong đêm tối trông nó thêm phần quỉ dị, từ đó phát ra những tiếng kêu vang vọng.

Tất cả mọi người đều biến sắc, Tăng Thư Thư con mắt chuyển động, bỗng la lên thất thanh: "Lục Hợp Kính"

Hắn vừa dứt lời, trong lúc mọi người vẫn chưa có phản ứng gì, thì trong không trung đám mây đen ngày một lớn hơn ấy quả thực đã cảm giác thấy chuyện gì đó, liền di chuyển, hướng về chỗ họ, một khắc sau, một tiếng kêu chói tai tựa như truyền đến từ trong đám mây đen, trong chốc lát toàn bộ đám mây đen ấy đều di chuyển, hướng tới chỗ bốn người, xông thẳng vào điểm sáng duy nhất trong đêm tối.

Chỉ nháy mắt, bầu trời đêm vốn dĩ nhấp nháy ánh sao bỗng chốc đen kịt, tựa như bị một cái gì đó che khuất. Mọi người chỉ cảm thấy một mùi tanh hôi trong chớp mắt đã tràn ngập trong không gian, bọn Trương Tiểu Phàm kinh hãi thất sắc. Duy chỉ Tề Hạo là còn trấn tĩnh, thế nhưng sắc mặt đã trắng bệch, vội vàng nói: "Không được loạn động, bất cứ có chuyện gì cũng không được rời khỏi phạm vi vòng sáng của Lục Hợp Kính".

Lại một khắc nữa trôi qua, tiếng âm thanh kêu ầm ì đã ngay cạnh bên tai, trong ánh sáng do Lục Hợp Kính chiếu ra, mọi người cuối cùng đã nhìn rõ đám mây đen ấy, vô số cánh dơi mầu đen nhiều đến choáng ngợp, dày đặc đông đảo, hơn nữa nhìn thân hình chúng, so với các con dơi đã thấy trước đây đều to lớn hơn, mỗi một con đều há ngoác miệng, trên thân mình mầu đen cái miệng đỏ lòm trông thực khủng bố dữ tợn. Thế nhưng ánh sáng mầu vàng nhạt do Lục Hợp Kính phát ra, vào lúc này quả thực đã hiển lộ tác dụng, chỉ thấy đám dơi đang có mặt bị ngăn lại bên ngoài vòng sáng ấy, mặc kệ chúng có đánh đập xô đẩy thế nào đi nữa, vòng sáng ấy không lay động mảy may nào hết. Ngược lại, những con dơi khi chạm vào vòng sáng vàng nhạt ấy, thân thể mầu đen phát ra âm thanh "tư tư", giây lát sau đã ngã lăn ra đất gần ngay vòng sáng, không còn vùng vẫy nữa, nhìn ra đã không còn động đậy được nữa.

Chỉ là đám dơi ấy quả thật quá nhiều, nhìn thoáng qua, cả bầu trời sao cao vời vợi hoàn toàn bị che khuất, dễ chứng số lượng có đến hàng triệu con. Số lượng bị chết nằm trên mặt đất có lẽ bất quá chỉ đến một phần triệu mà thôi, thế nhưng nhìn vô số con dơi con sau nối tiếp con trước, vỗ cánh bay đến, bốn người bị bao vây ở giữa, mặc dầu tạm thời vô sự, nhưng trước sau trái phải đâu đâu cũng là những cái miệng to như chậu máu vô cùng khủng bố, mùi tanh hôi gần như làm người ta nôn mửa.

Thế nhưng Lục Hợp Kính vốn là đạo gia chí bảo, dưới sự tấn công của vô số lũ súc sanh hung ác, không hề có chút suy yếu lay động nào cả, vòng sáng vàng ấy trông nhàn nhạt, vẫn đứng thẳng như núi, không hề tan ra, bên ngoài vòng sáng thi thể của lũ dơi mỗi lúc một cao.

Lúc này, không biết có bao nhiêu con dơi đen ở trên trời phía bên trên vòng sáng ấy, Ở đâu ra mà có đến ba tầng rồi lại ba tầng, chỉ sợ có đến ba trăm tầng rồi lại ba trăm tầng. Thế nhưng sự công kích của lũ súc sanh ấy với vòng sáng tựa hồ đã dần dần chậm lại, hình như chúng biết rằng tổn công vô ích, nên không làm lại cái việc vô dụng ấy nữa. Chỉ là đám súc sánh ấy có lẽ không bỏ được miếng ngon đã gần đến miệng, vẫn bay lượn xung quanh không chịu bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm tâm thần hỗn loạn, hắn bình sinh chưa từng nhìn thấy vật nào hung ác như vậy. Đến tận lúc này vẫn còn một chút khẩn trương sợ hãi, hắn thở gấp gáp rời mắt khỏi lũ dơi phía bên ngoài, dư quang nơi khoé mắt liếc thấy Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh mình sắc mặt đã trắng xanh.

Tựa như ngay lúc này, Lục Tuyết Kỳ cảm thấy ánh mắt của hắn, liền đưa mắt nhìn về chỗ Trương Tiểu Phàm. Ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung. Lục Tuyết Kỳ đột nhiên quay đầu đi, gương mặt trắng xanh tựa hồ lại trắng thêm một chút, thế nhưng không quay đầu lại nữa.

"Roạt..."

Đột nhiên, lũ dơi ở đó đều vỗ cánh bay lên, Tăng Thư Thư nhìn bọn chúng, vừa mới thốt lên một câu: "Khó khăn lắm mới..."

Lời nói chưa dứt, hắn cũng không nói được hết câu, chỉ thấy đầy trời mây đen, vô số con dơi bay lên cao, đột ngột quay mình trở lại, chỉ loạt đầu đã như mưa đá trút xuống, đánh vào phía trên vòng sáng của Lục Hợp Kính, bị vòng sáng Lục Hợp Kính phản chấn bật văng ra, ngay sau đó một vòng huyết vụ bắn toé lên, dưới ánh sáng màu vàng nhạt, những thân hình nát bấy, xương gãy tan tành rơi đầy trên mặt đất.

Máu bắn chảy tràn trên mặt đất, mùi máu tanh phả cả lên mặt, vô số huyết hoa khủng bố xuất hiện rực rỡ trong sắc đêm rồi ngay lập tức rơi xuống đất, thế nhưng lũ dơi phía đằng sau thật không ngờ tựa như đứng dừng với cái chết của đồng loại ở phía trước, vẫn lao xuống tấn công không ngừng. Bốn người Thanh Vân Môn ai nấy mặt mày xanh lét, ngắm nhìn loài vật kỳ dị hung ác dã man hiếm thấy trên thế gian.

Chỗng bao lâu, xung quanh vòng sáng, đống xác dơi đã chất cao ngang thắt lưng.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát hiện, lưng áo của mình, đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Cảnh tuồng khủng bố này không biết còn kéo dài bao lâu nữa, đến tận lúc khi mà xác dơi bên ngoài vòng sáng ấy đã chất cao ngang đầu người, lũ dơi cuối cùng mới chịu ngừng cuộc tấn công mãnh liệt, hung tợn dã man đó lại, lúc này vòng ánh sáng do Lục Hợp Kính phát ra độ sáng có ảm đạm đi đôi chút, thế nhưng vẫn loé sáng trong đêm đen, vẫn đứng vững không hề đổ.

Ngập trời mây đen, vây quanh điểm sáng duy nhất trong đêm tối ấy, quả thực vẫn không có ý định bỏ đi.

Bốn người mắt không lúc nào dám nhắm lại, trong tay nắm chắc tiên kiếm pháp bảo của bản thân, không dám có một chút sao nhãng.

Chỉ là, bầy dơi khổng lồ này quả thực hình như vẫn chưa có thêm một phương pháp tốt nào khác, chỉ vây xung quanh chứ không chịu dời đi, nhưng vẫn chưa tái phát động một cuộc tấn công nào nữa.

Tình trạng này cứ kéo dài đến tận tờ mờ sáng.

Vào lúc những tia sáng mặt trời đầu tiên ửng lên ở phía chân trời, tựa hồ trong bóng tối mờ mờ có tiếng hô hoán, lũ dơi ở đó đột nhiên vỗ cánh bay lên, lượn vòng giây lát trong không trung, ngay sau đó bay quay trở lại chỗ hôm qua chúng đã bay ra, đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh, chưa đầy một khắc, lũ dơi đông vô số ấy đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bốn người Thanh Vân Môn từ từ trùng xuống, thế nhưng một lúc lâu sau, đến tận lúc hoàn toàn xác định rõ lũ dơi ấy không thể xuất hiện lần nữa Tề Hạo mới thu hồi Lục Hợp Kính.

Vòng ánh sáng biến mất.

Một âm thanh ngọt ngào vang lên, xung quanh bốn người xác lũ dơi trông như một hòn núi nhỏ, chợt đổ ập xuống từ bốn phương tám hướng, nhấn chìm bốn người trong dòng sông khủng khiếp kinh tởm ấy. Trương Tiểu Phàm vào giây phút đó, tim đập thình thịch, tựa hồ chút nữa thì tự mình ngừng thở, thế nhưng cũng trong lúc đó, hắn nghe thấy bên cạnh mình truyền đến một tiếng kêu lah lanh, một cánh tay ngọc vươn ra, quắp chặt cứng lấy cánh tay hắn. Dùng sức rất mạnh tuy cách một lớp vải mà móng tay như xuyên suốt vào da thịt của hắn.

Nỗi đau đớn ấy khoan tận vào trong tim, hắn quay đầu lại, nhìn thấy một nữ lang xinh đẹp đang hoảng sợ, khuôn mặt trắng xanh của nàng trong ánh nắng ban mai hiện lên một nét kinh hoàng, khiến người ta trong tim nhói lên một nỗi đau khôn tả.

Bất chợt, nỗi sợ hãi khủng khiếp hiện hữu trong tim hắn tiêu biến mất tăm, mặc dù vẫn còn một chút căng thẳng, thế nhưng sự chú ý của hắn đã bị Lục Tuyết Kỳ

lôi cuốn hết mĩt rồi, tựa như trước mặt nàng, hắn có cảm giác quyết không hề nao núng.

Hắn bước lên một bước, chẵn trước thân thể của nàng.

Tiếng thở gấp gáp của Lục Tuyết Kỳ dần dần bình tĩnh trở lại, nàng khe khẽ ngẩng đầu, đôi môi khẽ mấp máy, sâu kín nhìn gương mặt Trương Tiểu Phàm một cái, rồi buông lỏng tay ra.

Chương 34

Cổ Quật

Bốn người khó khăn lắm mới ra khỏi được đống thây dơi chất cao như núi, nhưng trông thảm hại cung cực, trên mình thấm đầy những máu ô uế nhơ nhớp đã đành, lại còn bốc lên một mùi thối hoắc.

Họ là người của Thanh Vân Môn, xưa nay quen sạch sẽ, nhất là Lục Tuyết Kỳ bên Tiểu Trúc Phong, bình sinh rất yêu sự tinh khiết, tình cảnh lúc này đối với nàng quả thực còn khó chịu hơn là bị đao chém ba nhát.

Bốn người vội vàng đi ra thật xa, chỉ muốn rời khỏi đống thây dơi kinh tởm kia càng xa càng tốt. Họ đi một mạch, tới một phiến đá khá bằng phẳng, mới rũ đập y phục, chỉnh trang lâu lắc, chỉ có thể phủi đi những vật bám, còn vết máu dơi thối tanh lợm, thì không cách nào có thể gột sạch được.

Trương Tiểu Phàm và hai người kia là nam nhân còn đỡ, chứ Lục Tuyết Kỳ ngày thường khuôn mặt lạnh lẽo như băng giờ này bợt bạt, luống cuống phủi rũ xiêm áo, tìm mọi cách vò, chà, xem ra cũng không thể khử được mấy thứ kinh khủng trên mình nàng đi.

Những bợn máu này rất quánh rất đặc, Tề Hạo, Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm mau chóng từ bỏ những cỗ gắng để gột tẩy, chỉ có Lục Tuyết Kỳ là vẫn khăng khăng tiếp tục. Ba chàng trai nhìn nhau, người từng trải nhất như Tề Hạo lúc này cũng có vẻ lúng túng, chẳng biết nói thế nào mới phải.

Trong lúc bốn người đang im lìm lặng lẽ, và Lục Tuyết Kỳ thì cứ cau mày vò xát áo quần, không trung bỗng nhiên vắng lại mấy tiếng hú huýt, ai nấy ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên trời ẩn hiện bốn đạo hào quang, hai vàng một trắng một xanh, giây lát sau, bốn đạo hào quang ấy hạ xuống trước mặt họ, lấp loé một hồi, hiện ra bốn làn thân ảnh.

Mé tả là hai hoà thượng, người hơi khuất về đằng sau thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, bộ mặt dữ tợn, không giận mà có uy, nếu không phải vì đang khoác cà sa, dễ làm người ta tưởng là thổ phỉ chặn đường cướp bóc. Phía trước y là một hoà thượng trẻ trung, thấp hơn độ một cái đầu, trông tương phản hoàn toàn, làn da trắng trẻo, luồng mắt long lanh, minh khoác cà sa màu nguyệt bạch, trông có vẻ hơi gầy yếu, nhưng bất luận thế nào, không ai nhìn y mà dám có cảm giác coi thường.

Mé hữu là hai người trẻ tuổi, một nam và một nữ, nam thì tuấn dật, nữ thì tú mĩ, đứng bên nhau trông rất đẹp đẽ, tựa một cặp kim đồng ngọc nữ nơi thần tiên toạ cảnh.

Bốn người đó nhìn bốn người của Thanh Vân Môn, thấy trên mình họ máu huyết dơ bẩn, đều cau mày, hoà thượng trẻ trung trắng trẻo là người đầu tiên lên tiếng, y tuyên niệm phật hiệu, hỏi: "A di đà phật, thỉnh vẫn bốn vị thí chủ có phải là môn hạ Thanh Vân?"

Người của Thanh Vân đưa mắt nhìn nhau, rồi Tề Hạo bước lên trước, đáp lễ: "Chính thị, tại hạ Tề Hạo, thỉnh vẫn chư vị là..."

Hoà thượng trẻ trung khe khẽ mỉm cười: "Tiểu tăng là Pháp Tướng bên Thiên Âm Tự, vị này là sư đệ Pháp Thiện. Hai vị cạnh đây là các đệ tử kiệt xuất của Phân Hương Cốc, tên gọi Lý Tuân, Yến Hồng."

Pháp Thiện thân hình cao lớn còn ồm ồm hỏi thăm mấy câu, chứ Lý Tuân, Yến Hồng bên Phân Hương Cốc kia thì thầm tình ngạo nghễ, chỉ hơi gật đầu, coi như là đã chào bọn họ.

Tề Hạo chau mày, rồi lập tức không lý đến hai người đó nữa, chỉ nói với Pháp Tướng: "À, cừu ngưỡng đại danh của Pháp Tướng sư huynh bên Thiên Âm Tự, là nhân tài ngàn năm có một trong giới chính đạo tu chân, hôm nay diện kiến, quả là phong thái hơn người!"

Pháp Tướng mỉm cười: "Tề sư huynh thực đã quá khen, tiểu tăng tư chất ngu độn, may có ân sư Phổ Hoằng thương đến, truyền cho chân pháp, chỉ mong vì dân chúng trong thiên hạ mà làm được chút chuyện tốt, chứ không dám sắp ngang hàng với các vị sư huynh của Thanh Vân Môn."

Tề Hạo cả cười, xua tay lia lịa nói: "Pháp Tướng sư huynh quá khiêm cung rồi, nào, xin để dẫn kiến mấy vị sư đệ sư muội của ta." Nói đoạn giới thiệu bọn Trương Tiểu Phàm với họ, Trương Tiểu Phàm cũng theo sư huynh hành lễ, nhưng không hiểu tại sao, hắn cảm thấy khi Tề Hạo giới thiệu đến hắn, ánh mắt Pháp Tướng chợt sáng lên, và có vẻ nhìn kỹ hắn hơn mọi người một chút.

Lúc đó, người từ khi bắt đầu câu chuyện đến giờ vẫn bị gạt qua một bên là Lý Tuân của Phân Hương Cốc sắc mặt đã rất khó coi, đợi Tề Hạo giới thiệu xong, y bỗng nhiên mở miệng lạnh lẽo hỏi: "Tề sư huynh, Thanh Vân Môn các vị từ xưa đến nay tự giữ địa vị lãnh tụ chính đạo, chân pháp đạo gia độc bộ thiên hạ, sao hôm nay vừa gặp, mà ai nấy thảm hại thế này?"

Bốn người Thanh Vân Môn đều biến sắc mặt, Trương Tiểu Phàm ngó bộ dạng mục hạ vô nhân của y đâm ra ác cảm, khoé mắt liếc qua, lại thấy Lục Tuyết Kỳ không biết đã dừng rũ phύ quấn áo tự lúc nào, gương mặt ngọc như ngậm sương, lạnh lùng nhìn hai người bên Phân Hương Cốc, nhất là nữ tử mỹ lệ tên gọi Yến Hồng kia.

Tề Hạo vốn từng trải nhân tình thế thái, lòng tuy hơi giận, nhưng mau chóng lấy lại bình tĩnh, cười bảo: "Không giấu gì các vị, tại hạ và ba vị đồng môn đêm qua

tới nơi đây, vốn muốn đi tìm Vạn Bức Cổ Quật, chẳng ngờ đụng ngay phải bao nhiêu là dơi..."

Pháp Tướng và mấy người kia nghe vậy, sắc mặt đại biến, Pháp Thiện mở to mắt, ồm ồm nói: "Ồ, đây là cái thứ súc sinh nhiều vô số kể trong Vạn Bức Cổ Quật, hung ác dữ dằn, khó đối phó lắm đó."

Tề Hạo vô cùng nhạy bén, nghe vậy là hiểu ra ngay bốn người này đến sớm hơn mấy ngày, chắc cũng đã đụng phải cái thứ tội nợ khiến người ta đau hết cả đầu ấy. Tâm tư y xoay chuyển rất nhanh, chợt nghe đằng sau Tăng Thư Thư bật lên một tràng cười dài, rồi bước lên phía trước, mỉm mỉm bảo Pháp Thiện: "Pháp Thiện sư huynh, nói như vậy, các vị cũng đã gặp phải đám dơi hút máu kia đúng không?"

Pháp Thiện gật đầu, có vẻ là một người rất thẳng thắn, y bảo: "Vâng, đám dơi ấy nhiều quá, bọn ta đành phải lui chạy."

Tăng Thư Thư kêu A một tiếng, thở dài nói: "Chẳng giấu gì các vị, đêm hôm qua chúng ta cũng gặp đàn dơi đó, vốn muốn vì dân mà trừ hại, ai ngờ giết từ tối đến sáng, dù có ra sức thế nào, dù đã diệt được nhiều không đếm xuể, cuối cùng cũng chỉ có thể đánh đuổi được đám hung dữ đó chạy về hang ổ, mà thân mình thì thâm đầy bơn máu, ôi dà, thật đáng thận, đáng thận!"

Y ngoảnh đầu về phía Tề Hạo, hai người nhìn nhau cười, cùng thốt: "Thật đáng thận! Đáng thận!"

Ai nấy đổi sắc mặt, nhưng phản ứng khác nhau, Lý Tuân của Phản Hương Cốc thì hờ một tiếng, mặt có vẻ chẳng quan tâm, nữ tử mỹ miều Yên Hồng kia có chút e dè, nhưng nét mặt tỏ ra không tin, Pháp Tướng của Thiên Âm Tự mỉm cười im lặng, Pháp Thiện thì lộ vẻ bội phục vô cùng, Trương Tiểu Phàm đờ ngây ra, liếc mắt nhìn hai người kia đang cười hể hả.

Giây lát sau, Pháp Tướng mỉm mỉm bảo: "Chuyện của Không Tang Sơn lần này, trưởng lão ba phái muốn lớp trẻ chúng ta được trải nghiệm một chút, hôm nay mọi người đều đã đến đủ, có điều các vị sư huynh của Thanh Vân Môn đường xa mệt nhọc, hay là chúng ta nghỉ ngơi một buổi, sáng sớm mai, sẽ vào Vạn Bức Cổ Quật tìm hiểu xem sao?"

Lúc ấy Lý Tuân đứng bên cạnh hờ lạnh một tiếng: "Pháp Tướng sư huynh nói cũng phải, chứ nếu vào ngay, lại có người viện lý trấu lý do."

Mấy người xuất thân từ Thanh Vân Môn danh tiếng, trừ Trương Tiểu Phàm ra, còn bọn Tề Hạo, Tăng Thư Thư và Lục Tuyết Kỳ đều được sư trưởng chi phái sủng ái, cốt cách có phần cao ngạo, nghe vậy, Tề Hạo cũng hờ lạnh một tiếng: "Lý Tuân sư huynh nói có lý, bây giờ bọn tại hạ thân thể mệt nhọc, lúc lâm sự nếu muốn ứng cứu huynh, e là sẽ không còn đủ sức!"

Lý Tuân rõ ràng không ngờ môn hạ Thanh Vân Môn ai nấy đều có ngạo khí như vậy. Y xuất thân từ Phản Hương Cốc, từ nhỏ đã được sư trưởng xem trọng, về sự tu chân đạo pháp, vượt xa phần lớn đồng bạn cùng lứa, vô tình đã hình thành

một tính cách tự đại, nhìn người bằng nửa con mắt, coi trời bằng vung. Lúc này y biến sắc mặt, chịu không nổi lời nói ấy, bèn trừng trừng nhìn Tề Hạo bảo: "Nếu đã nói vậy, Tề sư huynh tu hành chắc phải vượt xa ta, tại hạ thật sự muốn thỉnh giáo một phen."

Chuyện đã liên quan đến thể diện sư môn, Tề Hạo ưỡn mình, toan bước lên, chợt thấy Lục Tuyết Kỳ từ đằng sau đi ra, kiêu hanh đứng vào giữa, lạnh lẽo thốt: "Khỏi phiền Tề sư huynh đại giá, để muội lĩnh giáo tiên pháp của Phản Hương Cốc xem sao."

Lý Tuân bỗng đờ người, thấy Lục Tuyết Kỳ tuy thân mình máu me dơ hầy, nhưng da mặt trắng trong như tuyết, tuy thần tình lạnh lẽo oai nghiêm, nhưng phong thái kiêu sa thoát tục. Y xưa nay chưa từng thấy ai tuyệt sắc như thế, nhất thời đậm ra ngẩn ngơ.

Đúng lúc ấy, Pháp Tướng của Thiên Âm Tự bước lên, giấu nụ cười bảo: "Các vị sư huynh, chúng ta đến đây là để tra xét dư đảng ma giáo, trước lúc lên đường chắc hàng sư trưởng tiền bối đều đã giáo hối qua. Nếu để họ biết chúng ta ở đây hành sự theo tình cảm định kiến cá nhân, e rằng lúc về chẳng tránh khỏi cơn trách phạt, hơn nữa đây cũng là chuyện nhỏ, mọi người nên nhượng bộ nhau một chút, được không?"

Lý Tuân định thần lại, ừ hữ, ngẩng mặt nhìn trời, tuy không nói ra nhưng ý tứ đã hết sức rõ ràng. Tề Hạo lúc này cũng nhớ tới lời dặn dò của Đạo Huyền Chân Nhân trước lúc lên đường, trong lòng cũng hơi hối hận, bèn nhân cơ hội này thoát khỏi thế khó xử, đứng phía sau nói vọng lên: "Lục sư muội, Pháp Tướng sư huynh nói phải đó, chúng ta dĩ hoà vi quý thôi!"

Lục Tuyết Kỳ nhìn mọi người, hừ một tiếng, bước quay trở lại, thấy Trương Tiểu Phàm đang ngó về phía mình, bèn đưa mắt lướt qua mặt hắn, rồi đứng tách riêng sang một bên.

Dưới cái lướt mắt của nàng, tim Trương Tiểu Phàm bỗng dựng lạnh buốt, đầu óc tràn ngập một cảm xúc mơ hồ, lúc ấy lại nghe Pháp Tướng nói: "Rồi, chúng ta hãy hạ sơn trước đã, sáng sớm ngày mai lại lên núi thám xét tình hình."

Không ai còn ý kiến gì khác nữa, Pháp Tướng dẫn đường, mọi người ngự kiếm theo y, đến một ngọn núi nhỏ cách Không Tang Sơn chừng ba mươi dặm, gặp một dòng suối trong, đúng là thứ mà mấy đệ tử Thanh Vân đang cần. Lập tức họ dừng lại bên bờ nước chải gội một lượt, lại tìm nơi kín đáo thay đổi y phục, rồi mới bước ra diện kiến cùng bọn Pháp Tướng.

Lục Tuyết Kỳ thân là nữ nhi, không được tiện lắm, phải tìm đến chỗ xa nhất để thay xiêm áo, vì vậy là người cuối cùng bước ra. Mọi người nhìn xem, nhận thấy sau khi gội rửa xong, dung quang nàng rực rỡ, trong nét thanh tú chứa đựng vẻ nhu mì, thấy đều sáng mắt, bọn Tăng Thư Thư, Lý Tuân thì khỏi phải nói, mục quang lấp loé, nhưng ngay cả Yến Hồng của Phản Hương Cốc, vốn vẫn trầm lặng nãy giờ, nay cũng phải ngắm nàng chăm chú.

Tám đệ tử ưu tú nhất của tam đại môn phái chính đạo ngồi quây lại bàn bạc, Trương Tiểu Phàm nghe bọn Pháp Tướng nói chuyện mới biết, đàn dơi trong Vạn Bức Cổ Quật của Không Tang Sơn là dị chủng do Ma giáo xưa kia nuôi trứ để làm trợ lực, hung dữ tàn độc, tính ưa hút máu. 800 năm trước, sau khi Ma giáo bị huỷ diệt, cứ điểm này vẫn còn sót lại một số ít dơi. Ngày qua tháng lại, chúng sinh sôi nảy nở, phát triển đến quy mô khổng lồ như hiện nay, mỗi khi bay ra ngoài kiếm ăn là làm cho một dải suốt năm trăm dặm quanh đây bóng người thưa vắng.

Có điều đàn dơi này dường như e sợ ánh mặt trời, vì vậy chỉ hoạt động về đêm, ban ngày chúng đậu nghỉ trong Vạn Bức Cổ Quật, thành ra đêm qua người của Thanh Vân Môn mới tình cờ đụng phải, chứ nếu lên núi vào ban ngày, chắc đã không gặp chuyện gì.

Nghe đến đây, Tăng Thư Thư cau mày, hỏi Pháp Tướng: "Pháp Tướng sư huynh, những giống súc sinh ấy đã ở trong Vạn Bức Cổ Quật, thì chúng ta làm sao vào thám xét được?"

Pháp Tướng trù trừ một lát rồi nói: "Theo như sự quan sát của tiểu tăng mấy ngày hôm nay, đám súc sinh ấy ban ngày chỉ treo ngược trên đỉnh vòm Cổ Quật, không hề động tĩnh, có khi chúng ta vẫn vào được chưa biết chừng."

Tăng Thư Thư im lặng, Trương Tiểu Phàm vọt miệng: "Vậy tức là Pháp Tướng sư huynh cũng không chắc chắn, có thể cái giống tội nợ ấy trông thấy chúng ta vào sẽ ồ cả lại, lúc ấy phải làm thế nào mới được?"

Pháp Tướng nhìn hắn, trong mắt tựa hồ loé qua một tia sáng, nhưng thần thái vẫn ôn hoà, nói: "Đúng như vậy. Tiểu tăng kỳ thực không chắc chắn hoàn toàn, nhưng thọ mệnh sư môn, vẫn phải đi làm chứ, đằng nào cũng nên thử xem, cùng lắm thì chúng ta rút lui. Hôm nay ta, Pháp Thiện sư đệ và hai thí chủ của Phản Hương Cốc vốn là muốn vào thám thính một phen, chẳng ngờ gặp mấy vị, vậy cũng tốt, người nhiều cũng dễ tiếp ứng hơn!"

"Hừ," lại là Lý Tuân ở bên lạnh lùng thốt tiếng, bốn người của Thanh Vân Môn cùng nhìn sang phía y, Lý Tuân không chút e dè, nhưng khi chạm phải ánh mắt Lục Tuyết Kỳ đưa lại, thần tình y hơi biến đổi chút.

Tề Hạo chẳng thèm đếm xỉa, ngoảnh đầu nói với Pháp Tướng: "Còn một chuyện nữa, muốn thỉnh giáo Pháp Tướng sư huynh."

Pháp Tướng đáp: "Tề sư huynh xin cứ nói!"

Tề Hạo hỏi: "Ba tháng trước đây, đệ tử chi chính của Thanh Vân Môn là Tiêu Dật Tài sư huynh đã đến đây, chẳng hay các vị có biết hiện nay huynh ấy ở đâu không?"

Pháp Tướng lắc đầu, đáp: "Chúng ta và hai vị bên Phản Hương Cốc cùng đến một lượt, chưa hề gặp Tiêu sư huynh."

Tề Hạo chau mày, trầm ngâm không nói.

Hôm sau, ánh triêu dương vừa hé, tám người đã lên đến Không Tang Sơn, chỉ thấy cảnh tượng hoang vu, sa thạch đầy mặt đất, ngọn núi lớn là vậy, mà đến tiếng chim hót bình thường cũng chẳng nghe thấy, nếu không phải sớm đã trở thành món điểm tâm của đàn dơi hung tợn kia, thì chắc cũng di cư khỏi đỉnh núi này từ lâu rồi.

Bọn Pháp Tướng đến đây đã được một vài ngày, nên đã tìm thấy vị trí của Vạn Bức Cổ Quật. Mọi người theo nhau đi, dè dặt thận trọng, cuối cùng cũng đến cửa hang.

Nơi đây là một hang động cực lớn, nằm lưng chừng núi, mặt quay về hướng bắc, lưng ở phía nam Không Tang Sơn, hơi dốc xéo xuống dưới, chỉ ở nơi cửa hang mới có nhiều ánh sáng, nhìn sâu vào một đoạn thẳm đen kịt. Còn cách cửa hang chừng năm sáu trượng, mọi người đã cảm thấy từng đợt từng đợt âm phong từ phía trong lùa ra, thốc qua mặt, lạnh thấu xương. Cùng lúc loáng thoáng vang đến tiếng xào xác, trầm trầm, như tiếng quỷ khóc, làm đầu óc người ta rối loạn.

Tề Hạo nhìn kỹ hang động, rồi ngoảnh đầu lại gượng cười: "Đã đến rồi, chúng ta vào thôi!"

Mọi người im lìm, Pháp Tướng gật đầu: "Được, có điều bên trong nguy hiểm khó lường, các vị nên chuẩn bị sẵn tiên khí, đề phòng bất trắc."

Việc liên quan đến sự sống chết, ai nấy đều không dám chậm trễ, cùng rút pháp bảo ra cầm nơi tay. Thấy Trương Tiểu Phàm lấy ra một que cời lò đen đùi, bọn Lý Tuân, Yến Hồng và hai nhà sư của Thiên Âm Tự đều đờ người vì kinh ngạc. Trương Tiểu Phàm hơi đỏ mặt, lúng ta lúng túng, vừa may lúc ấy, Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo cất tiếng nói dưới ánh lam quang của Thiên Gia: "Đi nào!". Nói đoạn hướng về phía hang động đen ngòm, mọi người vội vàng theo sau, Trương Tiểu Phàm mới được giải vây.

Sắp tới cửa hang, luồng âm phong càng lúc càng lạnh giá, Pháp Tướng không biết là vô tình hay hữu ý, khẽ tựa vào Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm cảm thấy, mỉm cười nhín y, Pháp Tướng mỉm cười đáp lại, rồi thì thầm bảo: "Trương sư đệ, trước mặt toàn những gian hiểm, đệ hãy theo sát sau lưng ta."

Trương Tiểu Phàm ngây sững, nhưng thấy Pháp Tướng đã bước vào vùng bóng tối, không kịp nghĩ nhiều nữa, những người khác cũng đã vào cả rồi, liền vội vàng bám theo.

Mới đi vào được mấy bước, Trương Tiểu Phàm đã cảm thấy dưới chân mềm nhũn, cả người lún xuống. Hắn thắt kinh, nhưng cũng may chỉ lún đến mắt cá chân là dừng lại. Lúc này mọi người đã hoàn toàn chìm trong vùng hắc ám, ai nấy vung pháp bảo tiên khí, ráng hồng và hào quang vụt bừng lên, Trương Tiểu Phàm nhìn xuống, tức thì nhăn mặt, hoá ra chân đang dẫm lên lớp phân dơi dày đặc, bình thường đã thối, nay bị chân sục vào càng thối tha khó ngửi hơn. Hắn ngược mắt nhìn lên, thấy mọi người cũng đều tỏ thái độ như vậy, nhất là Lục Tuyết Kỳ và Yến Hồng bên Phản Hương Cốc, hai nàng cau mày, mặt mũi trắng nhợt.

Trương Tiểu Phàm lúc lắc đầu, miennie cưỡng trấn định tâm trí. Mọi người quen với hoàn cảnh rồi, lại theo nhau đi sâu vào trong, lúc ấy, tiếng xào xác như ma quỷ rì rầm cũng vang to hơn, phảng phất như từ nơi xa, lại như sát ngay bên cạnh, trước sau trái phải, chỗ nào cũng có.

Cứ thế đi thêm được ba, bốn trượng, Tề Hạo đi đầu bỗng kêu khẽ: "Chậm thôi!"

Mọi người lập tức dừng cả lại, chỉ thấy Tề Hạo chậm chậm giơ Hàn Băng tiên kiếm lên, hào quang dần dần rực sáng, soi rõ một khoảng rộng phía trước, tức thời ai nấy nín thở.

Đây là một hang động to lớn, đỉnh vòm cách mặt nền rất xa, dưới làn bạch quang chiếu rọi từ Hàn Băng tiên kiếm, ai nấy đều nhìn thấy trên cao, chi chít dơi đèn lồng lắc treo ngược, hầu như không lộ ra một phiến nham thạch nào. Thanh âm xào xác chính là xuất phát từ sự va cọ và tiếng kêu rì rầm của đám súc sinh đó.

Thấy vùng hắc ám tự nhiên bị soi sáng, đàn dơi hình như cảm thấy bất an, tung con một bắt đầu cựa quậy, nhưng không bay lên, mà cào cạo móng vuốt trên nền nham thạch để di chuyển về phía tối tăm hơn, có con còn cắn vuốt vào mình đồng loại. Những cảnh đó trong khoảng hôn ám càng lúc càng tỏ ra khủng khiếp nanh ác, khiến mọi người hãi hùng.

Ai nấy không dám thở mạnh, ngừng lại một chốc, họ phát giác ra, giữa không gian đen kịt, ánh sáng loé lên trông đặc biệt chói mắt, nhưng đàn dơi tựa hồ không có động tĩnh, cũng không tấn công. Nhận biết điều này, mọi người ít nhiều đều thở phào, Pháp Tướng khe khẽ bảo: "Cũng may tiểu tăng phán đoán không sai, các vị, chúng ta tiếp tục đi nào."

Mọi người quay đầu, lại đi tiếp vào sâu trong cổ quật, nơi bóng tối càng thêm âm thầm. Theo bước chân họ, phân dơi càng lúc càng dày. Dưới ánh sáng bạch quang từ Hàn Băng tiên kiếm, trông đàn dơi trên đỉnh hang như vô cùng vô tận, mỗi lúc một nhiều, răng nhọn nanh sắc, cứ kêu rì rầm gần sát ngay bên. Nếu không phải là tám người bọn họ thân hoài chính đạo tiên pháp, tâm trí kiên cường bình tĩnh, mà là người thường, thì có khi đã sợ đến phát điên rồi.

Cứ đi như thế chẳng biết bao lâu, Trương Tiểu Phàm ở giữa đoàn, Pháp Tướng thuỷ chung luôn đi trước hắn. Nhìn hoà thượng trẻ tuổi khoác tấm tăng bào nguyệt bạch đã dính chút lem nhem, Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên nhớ tới Phổ Trí.

Con người trong hồi ức sâu thẳm đó, có phải đến từ cùng một nơi với vị hoà thượng này không?

Phía trước đột nhiên vẳng lại tiếng kêu khẽ của Tề Hạo: "Ôi!"

Trương Tiểu Phàm còn chưa kịp tĩnh trí, đã thấy dưới chân có sự khác lạ, hình như vừa dẫm lên một vùng đất cứng.

Alex chú

(*) Cổ Quật: 古窟Quật có nghĩa là cái hang. Vạn Bức Cổ Quật là cái hang cổ có nhiều dơi.

Chương 35

Yêu Nhân

Pháp Tướng đi đầu niêm một câu phật hiệu, sau một khắc, ánh sáng tỏa ra rạng ngời từ một viên chau tròn vàng óng ánh bay lên từ trong bàn tay, ban đầu ánh sáng này còn quyến luyến bên Pháp Tướng, rồi với sự thúc giục của ông ta, trong một chớp mắt kim quang đại thịnh, với viên chau làm trung tâm, ánh sáng vàng như một đợt thủy triều tràn ngập bốn phương. Trương Tiểu Phàm đứng nguyên tại chỗ, bên tai nghe như có tiếng hú vang, màu vàng rực rỡ qua người hắn một cách nhẹ nhàng và nhanh chóng.

Mỗi người ở đó đều bị ánh sáng vàng phản chiếu trên khuôn mặt, đồng thời cảm thấy thư thái sung sướng, lại thấy như phần khẩn trương trong lòng trong một khoảnh khắc đã nhẹ nhàng đi. Một không gian rộng lớn rực sáng như ban ngày, nếu không kể bọn dơi hung tợn lay động trên quái thạch, gần như khiến người ta có cảm giác đang ngoạn cảnh nơi cửa phật.

Lý Tuân nhìn thấy vậy, có phần kinh dị, thốt lên với người đi đầu: "Luân hồi chau" Pháp Tướng nhìn qua hắn ta, nói: "Lý sư huynh quả có con mắt tinh tường".

Lý Tuân lời nói tựa hồ đột nhiên khách khí "Không dám, Pháp Tướng sư huynh thật là đạo hạnh cao thâm"

Trương Tiểu Phàm lúc này nhờ vào ánh sáng của luân hồi chau, đã nhìn rõ dưới chân thì ra đang đứng trên một cái sàn cứng và sạch, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên đầu là nham thạch động, những con dơi đen không biết tại sao đã biến mất cả, nhưng âm thanh sột soạt thật ra vẫn còn nghe rõ gần quanh tai.

Hắn cẩn thận nhìn lại lần nữa, thì phát hiện, tại phần huyệt động sau lưng, vô số dơi đen vẫn đang tụ tập trên trần động, nhưng tại phần đất cứng chỗ mọi người đang đứng, trên nham thạch của động, có một vòng màu đỏ vượt lên đến trần động, dường như sinh từ trong mạch đá mà ra.

Lấy đường vòng màu đỏ này làm ranh giới, vô số dơi tụ tập ở một đầu, không ngờ lại không hề vượt qua đường màu đỏ, nhưng khoảng cách rất gần, vẫn nghe mùi hôi của dơi nồng nặc.

Pháp Tướng nhìn một vòng, trầm giọng: "Ở đây nhiều chuyen cổ quái, chư vị hãy thận trọng"

Mọi người sau khi đã khó khăn đến vậy mới đặt chân lên được một chỗ sạch sẽ, nhìn quanh thấy rõ mọi thứ, bất giác cử động đầu tiên là chỉnh trang lại y phục. Bên cạnh Trương Tiểu Phàm, Tăng Thư Thư cởi giày, trút những thứ dơ bẩn bên

trong ra, nói nhỏ với Trương Tiểu Phàm "Cả đời đệ lần đầu mới biết, hóa ra bước trên đường sạch sẽ lại là một chuyện dễ chịu đến vậy"

Trương Tiểu Phàm cười, nhanh chóng rũ sạch người, cả thân thể cũng cảm thấy thật thoải mái. Nhìn qua một lượt, Tề Hạo thấy mọi người đã gần như ổn cả, bèn nói: "Đi thôi". Vừa nói vừa bước trước tiên vào sâu trong hang động.

Mọi người rất nhanh đã cất bước về phía trước, bỏ lại sau lưng một vùng bóng tối thăm thẳm vô tận.

Phía trước mặt, bóng tối như yêu ma, giương vuốt nhẹ nanh hoan nghênh họ đến.

Trong bóng tối chỉ có một đốm sáng, chậm chạp dần đường.

Cứ như vậy chẳng biết bao xa, cái hang động cổ không ngờ lại có vẻ như vô tận, tuy nhiên có vẻ rộng rãi, quanh co khúc chiết, trừ một điểm đại khái là hướng xuống phía dưới, còn lại gần như làm người ta không phân biệt được phương hướng.

Tiếng sột soạt của bầy dơi tại cửa động đã không còn nghe thấy nữa, bây giờ trong bóng tối không còn âm thanh nào ngoại trừ tiếng bước chân của mọi người. Trương Tiểu Phàm càng đi càng có cảm giác ẩm ướt, cũng không biết đã đi sâu vào lòng đất bao xa.

Luân hồi chau vắn tiếp tục phát tán ánh Phật quang vàng chói lọi, chiếu sáng mọi người, chỉ có ở hàng đầu Tề Hạo vì muốn đề phòng vạn nhất, đã dùng thêm Lục Hợp Kính. Hai bảo vật làm tăng thêm ánh sáng của nhau, mọi người quanh co đi mãi, đột nhiên Tề Hạo đang đi bỗng dừng lại, giơ tay ngăn những người phía sau: "Chậm lại"

Mọi người tức khắc đồng loạt dừng lại.

Chung quanh hoàn toàn yên lặng, không có lấy một âm thanh.

Luân hồi chau và Lục hợp kính tỏa sáng rạng ngời, trước mắt mọi người, phần hang động phía trước đột nhiên tách ra hai hướng, u u thâm thâm, một màu tối đen, không biết là dẫn đến đâu, phảng phất như có yêu ma mở miệng chờ đợi. Nhưng giữa đường, ngay giữa hai hướng đi, sừng sững một tấm bia cao bằng sáu người, trên đó khắc bốn chữ đỏ như máu:

Thiên đạo ở đây!

Phản Hương Cốc Lý Tuân nổi giận, quát lên: "Ma giáo yêu nhân, sao dám tự xưng là thiên đạo"

Pháp Tướng nhíu mày, nhìn kỹ bia đá, đoạn thốt "Ta có nghe ân sư Phổ Hoằng nói, 800 năm

trước ma giáo đích thực tại hang động này đã để lại một khối bia đá, lúc đó bị chính đạo tiên nhân một kiếm chém vỡ, sao hôm nay nhìn thấy, lại không có vết sứt mẻ gì?"

Lúc này, Phản Hương Cốc Yến Hồng từ đâu đến giờ vẫn im lặng, đột nhiên mở miệng nói "Nhìn bốn chữ trên tấm bia này, không phải là có một vết đứt ngang hay sao?"

Thanh âm êm dịu, đi vào lòng người như một làn gió, thêm vào đó mấy người Thanh Văn Môn lần đầu tiên nghe Yến Hồng nói, trong lòng đột nhiên có cảm xúc lạ lùng. Mọi người bước lên nhìn kỹ, quả nhiên thấy một vết mờ, hướng xéo lên trên, chia tấm bia làm hai nửa, nơi chỗ đứt gãy có ẩn hiện sắc hồng nhạt, nhưng nếu không nhìn kỹ thì không thấy được.

Tề Hạo gật đầu nói với Yến Hồng: "Yến Hồng cô nương thật tinh tế"

Yến Hồng hơi mỉm cười, rồi cúi đầu, không nói gì nữa.

Tề Hạo nhìn tấm bia, rồi quay lại nói với mọi người: "Tấm bia này đã được sửa lại bởi một kẻ nào đó, phần nhiều chắc là ma giáo yêu nhân, ít nhất thấy được một điều, là chúng ta đi đúng hướng"

Pháp Tướng nói tiếp: "Sư huynh nói có lý, nhưng bây giờ trong huyệt động này bốn phía nguy cơ, trước mắt vẫn đề nan giải, có hai đường, ta nên chọn đường nào đây?"

Tề Hạo trầm ngâm thốt: "Pháp Tướng sư huynh, khi nãy huynh nói là lệnh sư Phổ Hoằng thần tăng đã có đề cập với huynh về hời này, vậy ông ấy có nói gì về ngã rẽ này không?"

Pháp Tướng gật đầu nói: "Ân sư quả thật có nói, nhưng ông ấy cũng chỉ nghe lại từ đại tổ sư, rằng trong thời chính đạo và ma đạo đại chiến, cuối hai đường nhánh này là sào huyệt của ma giáo yêu nhân, nhưng cụ thể là thế nào thì ông ấy không rõ"

Mọi người im lặng, nhìn nhau, Tề Hạo nhìn ba người còn lại trong nhóm, nói với Pháp Tướng: "Nhu vậy thì, tại hạ thấy không có cách nào hơn là mình chia làm hai nhóm đi hai đường, bốn người Thanh Văn môn chúng tôi sẽ đi xem xét đường bên trái, Pháp Tướng sư huynh cùng các huynh đệ còn lại và hai người Phản Hương Cốc đi theo đường bên phải tìm kiếm thử, nếu gặp ma giáo yêu nhân thì báo động, vậy có được không?"

Pháp Tướng cũng công nhận điều đó, tuy nhiên biết rằng chuyện chia ra như vậy tịnh không tốt lành gì, hang động u thâm, cũng không biết là hai nhánh dẫn đi bao xa, vạn nhất không quay lại được, chỉ sợ là quyết định sai lầm. Nhưng hiện tại thấy người phái nào cũng tinh anh, mỗi người ở đây đều là đệ tử xuất chúng của môn hộ, vị tất đã không có khả năng tự bảo vệ mình. Ông quay đầu nhìn Phản Hương Cốc Lý Tuân, Yến Hồng thấy họ cũng không phản đối gì, bèn nói "Vậy cứ làm như huynh nói, chư vị nhớ cẩn thận"

Trong lúc nói, không biết là hữu ý hay vô ý mà mắt nhìn về phía Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm giật mình, hiểu ra Pháp Tướng này tựa hồ quả có chút tâm ý riêng với mình, mỉm một nụ cười rất khẽ đáp lại.

Tề Hạo gật đầu, hướng về Pháp Tướng ôm quyền chào, rồi dẫn Trương Tiểu Phàm cùng mấy người kia vào nhánh đường bên trái, chưa đi hết một bộ, ánh sáng sau lưng đã dịch chuyển, cũng đồng thời biến mất, vẻ như Pháp Tướng và những người đồng hành cũng đã bước vào nhánh bên phải rồi.

Tề Hạo đi trước, Lục Hợp Kính lơ lửng trên đầu, không ngừng phát ra tiên lực, ánh sáng vàng nhạt của Lục Hợp Kính tỏa xuống bao bọc bốn người ở giữa.

Nhánh này của hang động so với phần đường họ đi hồi nay hẹp hơn nhiều, đồng thời hai bên nham thạch đột nhiên nhọn hoắt, Trương Tiểu Phàm có lúc vô ý suýt nữa thì va phải. Duy nhất một điểm tương đồng là chung quanh bóng tối vĩnh hằng, ở đây đường như chưa bao giờ có chút ánh sáng nào rời đến.

Bốn người Thanh Vân Môn đều không muốn mở miệng, Tề Hạo đi đầu càng đặc biệt chú tâm đề phòng những nguy hiểm phía trước.

Đi thế này, sau một thời gian dài, trong lòng Trương Tiểu Phàm không khỏi lẩy làm hoài nghi, tự hỏi nếu mình gặp ma giáo yêu nhân, có báo động đi nữa, nhưng Pháp Tướng và đồng đạo chắc không nghe được.

Thì ngay lúc đó sự tình đột ngột thay đổi, bốn người đang đi trên đường, đường như bóng tối vĩnh hằng bao phủ bốn bề, chợt khắp chung quanh nghe có tiếng như ma kêu quỷ khóc ai oán làm điếc tai, giật mình.

Bốn người cùng kinh hoàng, Tề Hạo mở miệng định trấn an, thì thân hình chợt chấn động, chỉ thấy bốn phương từ trong bóng tối vô tận có những tia sáng nhiều màu lao về phía bốn người đang đứng, đánh vào vùng ánh sáng của Lục Hợp Kính.

Sức mạnh quá lớn, thêm vào đó Lục Hợp Kính qua một trận đã yếu đi, Tề Hạo thân mình chấn động mạnh, lời định nói ra không nói nổi, liền vội vã trấn định tâm thần, tăng thêm lực duy trì sự bảo vệ.

Tiếng ma kêu quỷ khóc càng lúc càng to, người nghe đầu váng mắt hoa, Tăng Thư Thư, Lục Tuyết Kỳ, Trương Tiểu Phàm và Tề Hạo ở giữa, chỉ thấy vô số đạo ánh sáng bị Lục Hợp Kính phản chấn ngược lại, giữa không trung quay đầu, cỗ tâm tần công lần nữa, trong bóng tối không biết là đang ẩn chứa bao nhiêu kẻ thù, giữa không trung không biết là đang lơ lửng bao nhiêu pháp bảo.

Tề Hạo mặt trắng bệch, tay vội vã bắt pháp quyết, mặc dù bên ngoài pháp bảo bao vây dồn dập, Lục Hợp Kính từ từ trở nên ổn định, ánh sáng lại mạnh lên, ngay khi bốn người Thanh Vân Môn chuẩn bị lấy lại hơi thở, Trương Tiểu Phàm phát giác chỗ đất mình đang đứng đột ngột chuyển động.

Tâm vừa động, chưa kịp phản ứng, đã nghe Tăng Thư hô hoán thắt thanh "Cẩn thận, dưới chân có..."

Chưa kịp nói xong, một tiếng động lớn phát ra, cảm thấy chung quanh tiếng gào rú tràn ngập không gian, trong một tích tắc mọi người cảm thấy như có một cơn địa chấn đột nhiên phát ra rất mạnh dưới chân, không cần nói là xé nát mặt đất, bốn người Thanh Vân Môn nhảy vọt bốn hướng đông tây, Lục Hợp Kính không bảo vệ được chung quanh nữa, cũng không thể phòng được chỗ đặt chân, tự nhiên nguy hiểm trùng trùng, đồng thời ánh sáng tan rã, Lục Hợp Kính rơi xuống phía Tề Hạo lúc ấy đã vọt ra ngoài.

Trong bóng tối vô số đạo ánh sáng hú lên, tựa hồ đang đắc ý mà cười cuồng dại, chia ra tấn công về hướng bốn người.

Trương Tiểu Phàm hạ xuống trước, chân bị chấn động, cả thân người không tự chủ được bay về phía trước, may mà đã tu hành nhiều năm tại Thanh Vân Môn, nên tâm động nhưng không loạn, tay đã nắm lấy Thiêu hỏa côn trên ngực, một cảm giác lạnh lẽo dịch chuyển toàn thân. Thiêu hỏa côn giữa không trung phát xuất một làn ánh sáng xanh đen mờ ảo, chống lại vô số đạo ánh sáng đang truy đuổi tới.

Sau một khắc, một đạo ánh sáng đỏ đã ập đến trước mặt, Trương Tiểu Phàm ngay lập tức nghe mùi tanh của máu, chỉ muốn nôn mửa, vội vã nín thở, huy động Thiêu hỏa côn, ánh sáng xanh đen mạnh lên để chống lại đạo ánh sáng đỏ, cũng chẳng hiểu tại sao mà đạo ánh sáng đỏ lại đột ngột mờ đi rất nhiều.

Từ trong bóng tối không tên, đột nhiên truyền đến một âm thanh trầm trầm đáng ngờ.

Lúc này, hai đạo ánh sáng một vàng một xám cũng đã lao đến, cùng đánh vào Thiêu hỏa côn. Trương Tiểu Phàm nhờ ánh sáng này, thấy đạo ánh sáng đỏ khi nãy là một cây tiểu xoa, phía trên loang lổ vết máu, trong khi ánh sáng vàng hóa ra là một thanh bảo kiếm dài ba thước, đạo màu xám nhìn hết sức cổ quái, vừa tròn vừa to giống như cái răng nanh của một con thú hoang không biết tên.

Trương Tiểu Phàm thân hình đang lơ lửng giữa không trung, vốn dĩ đang đứng yên, không ngờ bị ba pháp bảo tấn công, tuy nhiên có Thiêu hỏa côn bay lên không chống đỡ, nhưng lực đạo quá mạnh xông thẳng vào hắn, ép hắn vào tường đá, không thể tiến lui qua lại được.

Trương Tiểu Phàm trước mắt hoa lên, sau lưng nghe một cơn đau trỗi dậy nhập vào phủ tạng, nhưng biết đây là giờ khắc sinh tử, lấy hết sức mình nghiến răng chịu đau, rồi lên mặt đất, mắt thấy ba pháp bảo trên không trung xoay vòng, hung hiểm lao xuống tấn công.

Trong bóng tối, cũng không thể biết được người đang điều khiển những pháp bảo này đang đứng nơi nào.

Trương Tiểu Phàm phải trái không cử động được, chỉ kêu to lên pháp quyết, Thiêu hỏa côn bay lên không trung, giữa không trung lao vào đối kháng với thanh phi kiếm màu vàng và chiếc răng nanh dã thú, tạo nên một âm thanh lớn, cả ba đều chấn động, bay vụt ngược về phía sau, riêng cây tiểu xoa màu đỏ bầm không

thu thế kịp, lao vào tảng đá nỡ hắn vừa đứng khi nãy, vụn đá bay tung toé, phá vỡ một lỗ to trên mặt đá.

Nhưng lúc này chiếc răng nanh xám đã quay lại, lao xuống đương đầu, tại đầu nhọn của chiếc răng nanh lóe lên một chớp sáng lạnh, trong bóng tối trông như một ánh mắt, thấy cái thanh thế đó, Trương Tiểu Phàm cũng không muốn biết hậu quả của pháp bảo cổ quái này lên mình nữa.

Trương Tiểu Phàm nghiến chặt răng, hai tay khoa trong không gian, Thiêu hỏa côn tùy ý chuyển động, ánh sáng xanh tỏa rạng, đương cự với chiếc răng nanh, trong không trung, chỉ nghe một tiếng trầm trồ, phần bên trên của chiếc nanh hiện ra một vết nứt lớn.

Từ xa truyền lại một tiếng thét thất thanh, mang ý kinh ngạc.

Chỉ là Trương Tiểu Phàm cơ bản không có đủ thời gian tận hưởng chút niềm vui thắng lợi nào, thanh phi kiếm sắc vàng đã lao đến, Trương Tiểu Phàm không phản ứng kịp, trán đổ mồ hôi, phát ra một tiếng kêu nguy cấp, hai tay run lên, cả người bay lên trên, nhập vào ánh sáng đen của Thiêu hỏa côn.

Thanh phi kiếm sắc vàng không ngờ không hề mất thời gian, giữa không trung quay lại, lao thẳng từ dưới lên, bên trên là chiếc nanh, bên dưới là phi kiếm, Trương Tiểu Phàm toàn thân rúng động khẽ, không kịp suy nghĩ, người tự nhiên co lại, đoc nhanh một câu chú, Thiêu hỏa côn tỏa ra một ánh sáng xanh mạnh mẽ, bao phủ chung quanh hắn.

"Âm", hai âm thanh đồng thời vang lên trên đầu và dưới chân Trương Tiểu Phàm, hai pháp bảo đối địch bị bắn ngược lại. Thiêu hỏa côn chiến đấu trong không trung một trận như vậy, Trương Tiểu Phàm thở phào một cái, trong một khắc tim gần như ngừng đập, ý thức được suýt nữa thì Thiêu hỏa côn đã bị xé nát từng mảnh rồi.

Nhưng may sao, không biết là Thiêu hỏa côn làm bằng vật liệu gì mà mặc dù xấu xí nhưng lại cứng rắn không ngờ, không bị tổn thương gì, lại nhìn phi kiếm và chiếc nanh, ánh sáng ảm đạm, hư hại hơn phân nửa. Bất quá mà nói, Thiêu hỏa côn bị đánh một đòn mạnh, ánh sáng xanh bảo hộ Trương Tiểu Phàm cũng đã thất tán mất.

Trương Tiểu Phàm mừng quá, định triệu hồi Thiêu hỏa côn, bất chợt nghe vai mình đau nhói, nửa thân yếu đi, trong đầu rõ ràng không. Nhìn xuống dưới, hắn chỉ thấy ở bả vai không ngờ đang ló ra một đầu tiểu xoa, xuyên từ sau ra trước, máu bắn tung toé không dứt.

Không ngờ thanh tiểu xoa nhân lúc Trương Tiểu Phàm không chủ tâm phòng bị, đã lén lút tập kích một đòn nặng.

Trương Tiểu Phàm chỉ nhìn thấy bên trên thanh tiểu xoa, màu đỏ bầm vỗn lặn sâu vào trong lúc này như nổi lên sáng rực, tựa như nghe mùi máu tanh mà thức dậy. Hắn rên khe khẽ một tiếng, ban đầu định đưa tay rút thanh tiểu xoa ra, bất chợt ngay lúc đó, từ những vết đốt máu trên thân tiểu xoa, phảng phất sinh ra

một đạo hắc ám, cùng lúc thanh tiểu xoa nhích lên, nhanh chóng bám chặt vào vai Trương Tiểu Phàm.

Chủ nhân của thanh tiểu xoa hắn có một con mắt theo dõi đặt phía trên pháp bảo này.

Trương Tiểu Phàm thấy mắt hoa lén, không còn sức mà rút bỏ nó đi. Nhưng trên vết thương ngoại trừ cơn đau kịch liệt, còn có một cảm giác ngứa ngáy, chỉ sợ đa phần là có tẩm chất kịch độc. Bằng một chút nhẫn lực còn lại, qua khoé mắt Trương Tiểu Phàm nhìn thấy sau lưng mình một khuôn mặt yêu nhân, chỉ thấy hắn chộp lấy vai mình bằng cả hai tay, vừa dơ bẩn, vừa hôi hám không chịu được.

Từ xa truyền lại một trận cười điên cuồng, nhưng sau lưng, cũng nghe thấy một thanh âm bùi ngùi: "Tên tiểu tử thối của Thanh Vân Môn, ngươi đến đây là tìm đường chết, ta đã nghe mùi máu rồi đây."

Trương Tiểu Phàm cũng không kịp phản ứng nghĩ ngợi xem hắn nói gì, nhưng minh bạch được qua động tác của hắn, chỉ thấy cái bóng yêu nhân không ngờ đang mở to miệng, cắn vào bên trái cổ hắn, miệng hút máu, cùng lúc thanh tiểu xoa màu đỏ không ngờ cũng sáng lên, tựa như cũng đang uống máu hắn vậy.

Trương Tiểu Phàm sợ đến cùng cực, cảm thấy máu huyết toàn thân đang chảy về cổ họng, nghe thân mình nhẹ bỗng đi, khí lực toàn thân tản mác, Thiêu hỏa côn cũng không còn được giữ lơ lửng giữa không trung nữa, lung lay rơi xuống.

Tình cảnh này, đang lúc hoảng hốt, đột nhiên trong đầu hắn hiện ra một bức tranh cũ, trong một u cốc.

Bức tranh trong cơn ác mộng!

Thiêu hỏa côn rơi xuống đỉnh đầu hắn, lăn qua mặt, tỏa ánh sáng xanh nhợt nhạt, như là đang triệu hồi ma quỷ. Trương Tiểu Phàm một vai bị giữ chặt, chỉ tức thời cảm thấy trên Thiêu hỏa côn một cảm giác băng lạnh mênh mông, như là cuồng nộ.

Trong người hắn máu huyết không ngừng chảy ra, bị yêu nhân hút lấy, Trương Tiểu Phàm lúc này không còn nghe thanh âm nào bên ngoài nữa, chỉ thấy trong toàn thân dậy lên một chút khí lực cuối cùng, như con thú đến đường cùng, nắm lấy thanh Thiêu hỏa côn loé sáng xanh dùng lực đâm vào yêu nhân đằng sau.

Thiêu hỏa côn không có mũi nhọn, nhưng lúc này không ngờ coi máu thịt như là đậu hũ, đâm vào nhẹ như không.

Yêu nhân đằng sau cả thân mình run lên, ngưng hút máu, như là không tin được, quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm cũng đồng thời nhìn hắn.

Trong u ám, phảng phất như có yêu ma nơi địa ngục cười lạnh, lại như có tiếng tim đập trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm cầm Thiêu hỏa côn trong tay, cảm thấy một làn sóng âm thanh của tiếng tim đập vang lên, tựa như là huyết mạch đang lưu động, lại như yêu ma đang hoan hô.

Ánh sáng trên thân thanh tiểu xoa đỏ nhanh chóng mờ đi, sau đó là bóng tối tràn ngập.

Trong một chớp mắt Trương Tiểu Phàm và yêu nhân chìm đắm trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm nửa hôn mê, thần trí giảm sút, trước mắt như có một tấm màn mỏng che phủ, nhưng vẫn nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Trên mặt yêu nhân đầy những vết nhăn nhúm ngang dọc, rồi bỗng khô đi, máu thịt chuyển thành da khô bám trên xương.

Một khắc sau, bóng tối vây quanh hắn.

Sức mạnh bị mất đi lại quay về, dào dạt không ngừng truyền qua thân Thiêu hỏa côn, vào thân thể Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm tỉnh lại, run rẩy tại chỗ, vết thương trên vai vẫn còn đau đớn, nhưng dưới tác dụng của sức mạnh không biết là gì này, máu trên vết thương đã ngừng chảy, nhưng gã thiểu niên trong lúc này không hề nhận thấy điều đó. Trong đầu hắn chỉ xoay chuyển một ý nghĩ duy nhất:

Ta đã làm gì thế? Ta đã làm gì?

Chương 36

Quái Mục

Từ mãi xa đằng sau, tiếng hò hét giao tranh liên hồi vắng đến, ánh sáng lấp lánh, hiển nhiên ba người của Thanh Vân Môn đang tương đấu kịch liệt với những yêu nhân khác trong vùng hắc ám, nhưng ở chỗ Trương Tiểu Phàm, bỗng nhiên chìm vào một thứ tĩnh lặng quái dị.

Trương Tiểu Phàm đờ dại xuất thần. Trong bóng tối chủ nhân của phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt đã chính mắt chứng kiến cái màn quái đản vừa rồi, thất kinh quá độ, nhất thời không biết làm thế nào mới phải?

"Dã Cẩu, ta có nhìn nhầm không, KhuƠng lão tam hút máu người cơ mà, sao giờ lại bị người ta hút lại?"

Trong vùng hắc ám một người khác gào to: "Đi đời nhà ma rồi, Thanh Vân Môn lại có kẻ luyện được Hấp Huyết Đại Pháp, chẳng lẽ cha này là môn hạ đệ tử của Tiên giáo chúng ta?"

Người nói lúc trước bỗng phì một tiếng, nhưng không thốt nổi lời nào, mãi một lúc mới ảo não than: "Hỗng hỗng, thằng cha này lai lịch cổ quái, nhất định phải hỏi cho cẩn kẽ!"

Hai đạo hào quang rực lên trước mặt Trương Tiểu Phàm, dần dần hiện ra hai thân ảnh, Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, giật thót mình, vội vàng loại bỏ tạp niệm, ngưng thần đối địch.

Trong vầng ánh sáng, phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt bay về tay hai người đó, người mé tả bắt lấy phi kiếm, là một nam tử cao gầy, diện mạo hú nhược, mũi diều hâu mắt bé xíu, con ngươi đen trăng phân minh, lập loè hung quang; người bên cạnh càng thêm cổ quái, Trương Tiểu Phàm vừa ngó sang, lập tức phát kinh, chỉ thấy người y rất to cao, nhưng bộ dạng quái dị, mí mắt sùp, mũi gồ ghề, tai vểnh, mõm đỏ ngầu, một cái lưỡi dài thật dài, thi thoảng thò thụt, trông giống một con chó. Chiếc nanh xám xịt lúc này đã bay về trong tay y, Trương Tiểu Phàm bất giác nghĩ, hay đây là răng của con chó to nào?

Người được gọi là Dã Cẩu thấy Trương Tiểu Phàm cứ ngó y trừng trừng, mắt lộ vẻ kinh dị, thì tức bực hé: "Ô! Thằng quỷ này, tại sao nhìn Dã Cẩu Đạo Gia của mi như vậy?"

"Dã Cẩu Đạo Gia?" Trương Tiểu Phàm cau mày, lúc ấy mới nhận thấy người có bộ dạng chó hoang đó trên mình khoác tấm đạo bào đen thui đen thui, xem ra cùng một tông phái tín ngưỡng với Thanh Vân Môn, chẳng biết lần ngược lại ba trăm năm trước liệu có chút uyên nguyên nào không.

Người tự xưng là Dã Cẩu Đạo Nhân ấy thấy Trương Tiểu Phàm nhìn y với vẻ khinh miệt rõ ràng thì càng thêm căm kinh: "Tiểu quỷ, đạo gia đang hỏi ngươi sao lại giết Hấp Huyết Quỷ?"

Trương Tiểu Phàm ngây người hỏi: "Cái gì mà Hấp Huyết Quỷ?"

Người cao cao bên cạnh tức giận nói: "Là kẻ mà ngươi đang công trên vai đó!"

Trương Tiểu Phàm lúc này mới nhớ ra mình vẫn cõng cái thi thể nọ, tức thì cảm thấy nơi cổ lạnh lẽo, hắn kinh hãi nhảy vọt lên, rảy cái thây chết xuống. Bình một tiếng, cái gã đã biến thành túi da bọc xương lăn đùng xuống đất, Trương Tiểu Phàm ngó mà phát buồn nôn, ngoảnh phắt đầu đi.

Dã Cẩu Đạo Nhân và nam tử cao cao nọ dõi theo đống xương khô, rồi nhìn nhau, đều đọc thấy trong mắt người kia nỗi kinh hoàng nghi ngại. Hấp Huyết Đại Pháp tàn nhẫn nguy hiểm, tuy rằng ghê gớm, song cũng rất tổn hại tới bản thân, đã luyện nó là người chẳng ra người, quỷ không thành quỷ. Bọn họ tuy thuộc Ma giáo, nhưng đối với thứ công pháp thần bí này xưa nay đều kính nể viễn chi, chỉ hiểu biết một cách sơ lược.

Cái thây đang nằm lăn dưới đất, hiệu xương Hấp Huyết Quỷ, vốn là truyền nhân duy nhất về Hấp Huyết Đại Pháp. Trông thấy tình trạng y bị kẻ khác hút cạn tinh huyết toàn thân, hai người kia hiểu rằng, đạo hạnh ấy không chỉ vượt rất xa bản thân Hấp Huyết Quỷ Khương lão tam đã chết khô đáy, mà đến Hấp Huyết Lão Yêu ngày xưa, e rằng cũng chưa chắc đạt được đến trình độ ấy. Nhưng nhìn gã tiểu tử Thanh Vân Môn trước mặt, bất luận thế nào cũng không nhận thấy ở hắn cái khí chất quái lẻ của một đệ tử hấp huyết.

Dã Cẩu Đạo Nhân liếc Trương Tiểu Phàm: "Ngươi là môn hạ của Hấp Huyết Lão... lão tiền bối hả?"

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Cái gì mà Hấp Huyết lão tiền bối?"

Dã Cẩu Đạo Nhân ngoác mõm, cái lưỡi dài thò ra ngoài, Trương Tiểu Phàm trông thấy, bất giác nhớ tới con chó to Đại Hoàng trên Đại Trúc Phong núi Thanh Vân. Hắn còn đang suy niêm thì chợt nghe thấy từ phía sau vắng tới tiếng hú lanh lảnh, phi kiếm nhoang nhoáng, một người mặc ôn tiolet đen từ bóng tối lao vọt ra, máu chảy đầy mặt, giãy giụa dưới đất một lúc, trông là biết không sống được nữa rồi.

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, bạn bè đồng môn còn đang chiến đấu một mốt một cùn, mình lại đứng đây trò chuyện với mấy yêu nhân Ma giáo, lập tức đẵng thân, toan bay qua tương trợ.

Dã Cẩu Đạo Nhân và người cao cao kia thấy Trương Tiểu Phàm hốt động thân mình, đều giật bắn, cho rằng hắn định phản kích, liền vội vàng giới bị, nhưng chỉ thấy Trương Tiểu Phàm vừa bật lên, bỗng nhiên nhăn nhó rơi trở lại, quy sụp xuống mặt đất, hít vào một luồng khí lạnh buốt, trán vã mồ hôi.

Nguyên là vì Trương Tiểu Phàm trong lúc sốt ruột, quên băng thanh tiểu xoa màu đỏ mờ vẫn cắm sâu vào da thịt trên vai. Hắn vừa nhúc nhích thân mình, cơn đau đã nhói vào tận tâm phế, sau khi rớt xuống, dòng máu vốn mới tạm ngưng, lúc này từ vết thương há hoác lại tuôn ra ào ạt.

Thấy cơ hội tốt, Dã Cẩu Đạo Nhân và người cao cao kia đời nào chịu bỏ lỡ, thà giết nhầm chứ không để sót, hai người mắt lõi lộ hung quang, phi kiếm và răng nanh trong tay lại rực lên ánh sáng.

Đúng lúc ấy, đột nhiên từ đẵng sau vắng tới tiếng thét lanh lảnh, chỉ thấy trong bóng tối nhấp nhoáng nhiều màu, một đạo hào quang lam sắc rực rỡ chói mắt vụt bật lên, huy hoàng lấp loá, tức thời đánh bại tất cả các làn sáng màu kia đi. Trong vắng hào quang lam sắc, là Thiên Gia ngọa nhiên đã thoát ly khỏi vỏ, và phía sau nó, trên cao, Lục Tuyết Kỳ phong tư tuyệt thế đang lăng không mà đứng, xiêm áo toàn thân ràn rạt, phiêu vũ theo gió bay

Dã Cẩu Đạo Nhân và người cao cao kia ngây sững, Thiên Gia thần kiêm toả lam quang chói chang, biến ra một thanh kiếm sáng xanh khổng lồ, xà xuống bóng tối, lập tức rất nhiều ánh sáng đa sắc trỗi lên đối kháng, nhưng vừa chạm vào vắng lam quang rộng lớn thuần khiết là tán bay tiêu biến. Bỗng nghe có tiếng hé quái dị dồn dập, năm sáu bóng người từ khoảng âm u nhảy vọt ra, rầm rầm, làn kiếm sáng xanh bổ lên tường đá, vụn vỡ tung loạn, uy thế kinh nhân. Mấy người vừa nhảy ra tựa hồ bị thương, đúng lúc ấy, hào quang bạch sắc trên Hàn Băng kiêm của Tề Hạo từ một bên lao xéo lại, ánh lên rực rỡ, kiếm quang chậm đến đâu, chúng đồ Ma giáo bị đông thành băng đến đấy. Tăng Thư Thư ngự kiếm bay tới, theo chém những cột băng đó nát tan tành.

Đứng trước mặt Trương Tiểu Phàm, người cao cao kia và Dã Cẩu Đạo Nhân đưa mắt nhìn nhau, rồi mặc Trương Tiểu Phàm đó, cùng vung phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt lên, chống lại thế tấn công của bọn Tề Hạo.

Hai người đó đạo hạnh có vẻ cao hơn chúng nhân Ma giáo một bậc, lập tức chặn được Tề Hạo và Tăng Thư Thư, nhưng trong lòng thì ngấm ngầm kêu khổ.

Đêm qua họ đã lén quan sát bọn Tề Hạo lúc bị đàn dơi tấn công, rồi trở về thiết lập mai phục trong hang sâu, định sẽ đột ngột đánh úp để phá vỡ vòng sáng hộ thân kiên cố của Lục Hợp Kính, sau đó sẽ tập kích từng người trong nhóm. Kế hoạch này quả thực đã tiến hành như dự tính, ai ngờ bọn đệ tử đó đao hạnh lại cao thâm hơn tưởng tượng, đối phó thật khó khăn.

Đợt mai phục này do Dã Cẩu Đạo Nhân, nam tử cao lớn và Hấp Huyết Quý Khương lão tam dẫn đầu, họ nhận thấy Trương Tiểu Phàm là người yếu nhất trong nhóm, mới ước hẹn cả ba cùng ra tay, định rằng nhanh chóng giải quyết Trương Tiểu Phàm xong sẽ chia nhau đối phó với ba người kia. Ai ngờ sự biến nguyệt, Trương Tiểu Phàm tuy thọ thương, nhưng Hấp Huyết Quý Khương lão tam lại bị hút sạch tinh huyết một cách mờ mờ ám ám.

Lúc này bọn họ tuy tạm thời kháng cự được Tề Hạo và Tăng Thư Thư, nhưng thấy một bên vẫn còn nữ tử mỹ miều ngự trên kỳ kiếm lam sắc, sau lưng là gã xú tiểu tử tuy thọ thương song cổ quái kia, vạn nhất cả hai người đó cùng lên, tình hình thập phần bất diệu. Đầu thêm hai hiệp, trông thấy Lục Tuyết Kỳ liên tiếp đả thương mấy chúng đồ Ma giáo, đang quay trở lại, Dã Cẩu Đạo Nhân vọt lên trước hé: "Chạy!"

Người cao cao bên cạnh với y đường như tâm ý tương thông, cùng lúc thu hồi pháp bảo, ghép lên thân mình, soạt soạt hai tiếng, hoá thành hai đạo dị quang lao vút vào sâu trong hang. Chúng đồ Ma giáo trông thấy, la hét thảng thốt, tháo chạy tán loạn.

Tề Hạo quyết đoán hô: "Đuổi theo hai tên đó!" Đoạn ngự kiếm vút lên, nhắm hướng đuôi tới. Tăng Thư Thư liền bám sát, Lục Tuyết Kỳ lay chuyển hào quang của Thiên Gia, toan rượt theo, chợt nghĩ ra điều gì bèn ngoảnh đầu lại, thấy Trương Tiểu Phàm ngự trên Thiêu Hoả Côn lấp lánh ánh xanh đen vừa đằng không vọt lên, đầu vai máu trào ra như suối, nhưng thanh tiểu xoa đỏ mờ găm trên đó đã được rút ra.

Trương Tiểu Phàm bay về phía trước, Lục Tuyết Kỳ nhìn theo bóng hắn, hình như hơi sững sờ, rồi cũng lao theo.

Lần này rượt đuổi vào sâu trong sơn động, có mấy phần giông giỗng tình cảnh Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi truy bắt Tiểu Hồi năm xưa ở hậu sơn Đại Trúc Phong, khúc khuỷu li kỳ, thoắt rẽ trái, thoắt rẽ phải, thoắt lao lên trời, thoắt nhào xuống đất, cuối cùng là một con đường chia ba ngả, nhưng bốn đệ tử Thanh Vân đều không để ý nhiều đến thế, chỉ thấy đằng trước hai đạo dị quang một vàng một xám, liền cứ bám sát không rời.

Trong động đá lấp ló nhấp nhô, mỏm nhọn lô nhô, Trương Tiểu Phàm theo sau đồng môn, tập trung chẽ ngự Thiêu Hoả Côn, cuối đường có mấy chỗ hẹp đến mức chỉ len nỗi một người, Trương Tiểu Phàm không kịp cả nghĩ đến sự sợ hãi, thét lên một tiếng, rồi cũng vọt được qua. Trước sau sáu người chạy đuổi, hoá ra sáu đạo quang mang trong hang động âm u, tốc độ nhanh khủng khiếp, Trương Tiểu Phàm cảm thấy cuồng phong và bóng đèn cứ cuốn lấy nhau, ùn ùn tấp lại.

Đuỗi hoài đuỗi mãi được hơn một canh giờ, Dã Cẩu Đạo Nhân và người cao cao nhờ quen thuộc địa hình, xuyên trái quẹo phải, tuy không tách rời được hắn bốn kẻ tội nợ như âm hồn bất tán đằng sau lưng kia, nhưng cũng không bị họ rút ngắn khoảng cách quá.

Đột nhiên, đằng xa trước mặt le lói một tia sáng, Dã Cẩu Đạo Nhân và người cao cao lập tức dốc sức bay về phía ấy, bọn Tề Hạo bám sát không rời, Trương Tiểu Phàm theo sau, thấy vết nhức nhối nơi vai dần dần thuyên giảm. Vừa rồi hắn cắn răng chịu đau rút thanh tiểu xoa ra để theo cùng mọi người, hành động ấy khiến hắn cũng phải tự bất ngờ. Đầu vai tuy đau, nhưng trong người khí huyết sôi sục, có cảm giác bền bỉ lạ kỳ, song liên tưởng đến cảnh lúc nãy, rồi nhớ lại hai chữ hấp huyết Dã Cẩu Đạo Nhân nói, đầu óc hắn lạnh buốt, lạnh thăm vào xương tuỷ.

Đêm sáng phía trước càng lúc càng gần, càng lúc càng rực rỡ, sáu người như tên bật khỏi cung, lao vút theo hướng đó.

Vầng ánh sáng, như đoá hoa yêu dị đột ngột xoè cánh trong bóng đêm, soi tỏ mặt người. Trương Tiểu Phàm theo đồng môn lao vào quầng sáng, mắt bỗng loé lên, trông thấy tình cảnh trước mặt mà kinh hồn táng đởm.

Nơi cuối cùng họ vừa vượt qua là một thông đạo rộng rãi mà thẳng tắp, còn bên ngoài thông đạo này, là khoảng không gian bao la mênh mông, trên cao trăm trượng là đỉnh động, dưới chân mươi trượng là mặt đất, không xa phía trước, đột nhiên hiện ra lù lù một khối cự thạch, đang phát tán những làn sáng dữ dội, chiếu rọi khắp nơi.

Nhưng làm người ta hãi hùng, không phải là khối cự thạch đó, mà là đằng sau nó, nơi mờ mịt xa xôi, có một hố sâu khổng lồ há ra toang hoác, khối cự thạch tán phát ánh sáng chiếu lên đỉnh vòm hang động, nhưng cơ hồ không có cách gì thâm nhập vào vùng sâu thăm đằng sau nó đến nửa phân, phóng mắt từ trên cao xuống là một khoảng đen ngòm, không tài nào nhìn thấy đầu bên kia, chỉ thấy một màn hắc ám, từ khí rùng rùng, âm phong phẫn phật.

Trước khối cự thạch, lúc này có ba người đang đứng, một đại hán râu ria, một thiếu phụ kiều diễm, và một thanh niên khoác bạch y, mặt mày xanh tái, tà khí lờn vờn. Dã Cẩu Đạo Nhân và gã đồng bạn cao lớn hạ xuống, dừng trước cự thạch. Tề Hạo trông xem, thấy ba người nọ ai nấy tướng mạo kỳ dị, không dám sơ suất, bèn gọi các sư đệ sư muội, cùng hạ xuống một nơi cách đám người đằng cự thạch kia chừng năm trượng.

Trương Tiểu Phàm đứng vững rồi, phóng mắt nhìn ra, thấy trên khối cự thạch phát quang ròn rợn khắc ba chữ lớn theo lối cổ triện:

Tử Linh Uyên!

Trông thấy bốn đê tử Thanh Vân Môn đáp xuống, ba người đứng trước khối cự thạch không hề tỏ động tĩnh gì, chỉ có đại hán râu ria khe khẽ cau mày: "Dã Cẩu, Lưu Cảo, các ngươi kém cỏi quá, gấp có mấy đứa tiểu bối Thanh Vân mà lúng túng như vậy sao, lại còn dẫn chúng đến Tử Linh Uyên này nữa!"

Dã Cẩu Đạo Nhân đỏ mặt, đang định phân biện, thì trung niên thiếu phụ đứng sau lưng đại hán kia liếc bọn y một cái, rồi the thé hỏi: "Khương lão tam đâu?"

Dã Cẩu nhìn về phía đám đệ tử Thanh Vân Môn nói: "Chết trong tay bọn chúng rồi!"

"Cái gì?" Mấy người đang trầm ổn như Thái Sơn bỗng nhao nhác động dung, có điều tựa hồ không phải vì đám đệ tử Thanh Vân đạo hạnh cao thâm đến nỗi giết được Khương lão tam, chỉ thấy thiếu phụ sững sờ một lúc, lắc lắc đầu, thốt: "Hấp Huyết Lão Yêu mà truy cứu đến, chúng ta thật khó bề ăn nói rồi!"

Đại hán râu ria trầm ngâm giây lát, xoay mình nhìn đám người của Thanh Vân Môn, nói: "Vậy chúng ta bắt lấy mấy đứa tiểu bối này, đến lúc đó giao cho Hấp Huyết tiền bối là được!"

Những người khác gật gù khen phai. Tề Hạo thấy bọn họ ngạo mạn như vậy, càng thêm thận trọng, trầm giọng bảo ba sư đệ muội đồng môn đang đứng sau lưng: "Xem ra chúng là những nhân vật đầu não của Ma giáo nơi đây, chắc đạo hạnh còn cao hơn mấy kẻ vừa rồi, mọi người phải cẩn thận đối phó!"

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, ngoảnh đầu trông lại, chợt thấy Lục Tuyết Kỳ nhìn lướt qua vết thương nơi bả vai mình, hắn hơi sững sốt, Lục Tuyết Kỳ lập tức rời ánh mắt đi.

Lúc này, đại hán nọ bước lên một bước, nói với đám đệ tử Thanh Vân Môn: "Ta khuyên mấy người các ngươi nên thúc thủ chịu trói, tránh để chúng ta phải xuất thủ, xương tan thịt nát sẽ khó chịu lắm đấy!"

Tề Hạo hừ khẽ, chưa kịp cất lời, đã nghe thấy giọng Lục Tuyết Kỳ sau lạnh lẽo vang lên: "Yêu ma tiểu xú còn dám càn rỡ, hôm nay là ngày chết của ngươi đó!"

Tề Hạo và Tăng Thư Thư đồng thời đập tay: "Lục sư muội nói phải lắm, đúng là như vậy!"

Đại hán nọ biến sắc, mặt lạnh cứng, nhạt nhẽo bảo: "Là các ngươi tự tìm lấy cái chết nhé!"

Rồi chẳng rõ động tác ra sao, chỉ thấy y trùng trọng bốn người trước mặt, Trương Tiểu Phàm ngưng thần giới bị, chợt nhận ra trong hai con mắt vốn rất bình thường của đại hán kia, bỗng dương mắt bên phải trương to lên gấp đôi, chuyển sang ngầu đỏ. Con mắt lồ lộ trên bộ mặt ấy, trông vừa đáng sợ vừa hoạt kê.

Hắn còn đang lấy làm lạ, đột nhiên con mắt to ngầu đỏ xẹt ra một đạo hồng quang, lao tới mau lắm. Mấy đệ tử Thanh Vân Môn thấy y bộ dạng cổ quái, sớm đã lưu tâm, Tề Hạo lập tức vung Hàn Băng tiên kiếm, keng keng hai tiếng, tụ kết lên trước mặt hai bức tường băng.

Không ngờ đạo hồng quang tốc lực hung sát, nháy mắt đã đục chảy một lỗ nhỏ trên mặt tường băng rồi xuyên vọt qua, vô thanh vô túc mà khí thế như chẻ tre phá trúc.

Tề Hạo kinh hoảng, không kịp dựng tiếp tường băng, lập tức vung ngay tiên kiếm chặn lên trước mặt mọi người, đạo hồng quang bật tối trên thân kiếm, chớp chớp, rồi tan biến trong vùng hào quang bạch sắc của Hàn Băng. Nhưng Tề Hạo cũng phát run, liếc thấy trên Hàn Băng tiên kiếm, giữa nền trăng thuần chất giờ đã có một đốm màu đỏ sẫm tối.

Thân kiếm rung khẽ, dường như vừa bị tà vật xâm hại, Tề Hạo nhìn mà lòng đau xót. Là người tu đạo, ai chẳng trân chăng quý pháp bảo của mình. Nhưng lúc này đâu có thời gian cho y nghĩ ngợi nhiều đến thế, đạo hồng quang trước vừa tiêu tán, con mắt đỏ cồ cộ của đại hán đằng kia lại phát xạ ra một đạo hồng quang khác, trong khoảnh khắc đã tới, đâm vào hai bức tường băng, vẫn vô thanh vô túc mà xoi thủng hai lỗ, nhưng uy lực không hề giảm sút, cứ thế lao tới bốn người.

Tề Hạo cau mày, Hàn Băng kiếm lấp lánh ánh trăng, lăng không lên nghênh đón, nháy mắt đã đánh tan biến hồng quang, nhưng trên thân kiếm lại xuất hiện thêm một lỗ rạn đỏ.

Ở đằng xa, đại hán kia không hé một lời, con mắt to đỏ lia lịa tia ra những đạo hồng quang như tên bắn, tốc độ rất nhanh, cứ thoáng chốc là tới, Tề Hạo liên tục chặn đỡ, những làn sáng đỏ càng lúc càng nhiều, sắc trăng của Hàn Băng tiên kiếm cũng càng lúc càng xin lại.

Ba người kia đều nhận thấy sự không hay, Tăng Thư Thư là người đầu tiên từ bên cạnh xông ra, ngự trên tiên kiếm pháp bảo Hiên Viên. Ai ngờ đại hán nọ vừa khẽ xoay đầu, con mắt to đỏ ngầu đã bắn ra một đạo hồng quang nhắm hướng y lao tới. Tăng Thư Thư không kịp tránh, đành vung Hiên Viên tiên kiếm lăng không đón đỡ, chặn làn sáng đỏ cồ quái đó lại.

Hiên Viên tiên kiếm trỗi lên sắc tím chói loá giữa không trung, lập tức đánh tan đạo hồng quang, nhưng trên thân kiếm, cũng liền xuất hiện một hàn đỏ như bị dùi đục, cả thanh kiếm run run khe khẽ.

Tăng Thư Thư cảm thấy từ thân kiếm đột ngột lan tới một luồng sát khí, dường như định thâm nhập vào cơ thể mình, nhưng may nó còn cách khá xa, uy lực không lớn, lại thêm Hiên Viên tiên kiếm cũng tự trỗi dậy một luồng thuy khí, đẩy bật luồng sát khí kia đi.

Nhưng y cũng chẳng tiến thêm được một bước nào, ở đằng xa đại hán nọ vẫn ung dung đứng nguyên tại chỗ, đầu hơi lắc, con mắt to đỏ không ngừng tia ra những đạo hồng quang, bắn chích về phía Tăng Thư Thư và Tề Hạo, hồng quang càng nhiều, hai người càng cảm thấy rõ rệt luồng sát khí lan dần trên thân kiếm, rồi dùng tiên kiếm làm vật dẫn, từ từ xâm nhập vào cơ thể mình.

Alex chú

(*) Quái Mục: con mắt quái dị

Chương 37

Tử Linh Uyên

Trương Tiểu Phàm không thể tránh được nữa, tuy đã chứng kiến tình trạng của Tề Hạo và Tăng Thư Thư, nhưng việc đến trước mắt hắn vẫn không thấy có cách gì ứng phó, đành trân mình giơ Thiêu Hoả Côn lên đỡ.

Thiêu Hoả Côn toả những ánh đèn xanh nhàn nhạt trong không trung, hồng quang lao đến và phải nó lập tức tiêu tán, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy một luồng đại lực truyền tới, thân hình run khẽ, ngoài ra chẳng có cảm giác gì kỳ lạ nữa. Hắn vội vàng nhìn Thiêu Hoả Côn, thấy nó vẫn đen kịt như thường, không có hàn đỏ nào hết.

Mặc dù Thiêu Hoả Côn vẫn xấu xí khó coi, nhưng Trương Tiểu Phàm lại vui mừng quá đỗi, liền khoa chân bước lên trước. Bọn người ma giáo ở远远 xa kia đều thất kinh, nhao nhác nhìn ngó, đại hán nọ "Í" một tiếng, từ con mắt to lại xạ ra một đạo hồng quang.

Thiêu Hoả Côn nghênh đón, hai luồng sáng xanh đỏ lao vào nhau, giây lát sau, hồng quang tiêu biến. Thiêu Hoả Côn rung lên, nhưng vẫn như cũ an nhiên vô sự. Trương Tiểu Phàm bình tâm, nghĩ bụng thanh cõi lò này khó coi thì vẫn khó coi, nhưng tục ngữ chẳng nói người kém mệnh lớn đó sao, xem ra loại pháp bảo này đúng là thuộc dạng như vậy, tiên kiêm của hai vị sư huynh đẹp đẽ tôn quý, lại không cứng mạnh bằng cái vật hạ tiện của mình đây.

Trong lòng hắn cứ vụt qua những ý nghĩ lộn xộn, chân thì cứ bước không ngừng, tiến dần về phía đại hán đó. Lúc này vẻ ung dung vốn có của lão ta (chỉ vì có con mắt to đáng sợ trên mặt, vẻ ung dung trông cũng thật là khủng khiếp) đã tan biến, phần lớn sự chú ý đều hướng về gã tiểu tử tưởng rằng yếu ớt nhất kia. Đối với Tề Hạo và Tăng Thư Thư, cứ cách một lúc lão mới bắn một đạo hồng quang, chỉ để ngăn chặn họ tiến bước, còn đối với Trương Tiểu Phàm thì cứ bắn phút phut phút không ngừng.

Mỗi đạo hồng quang xẹt ra, lại một lần Trương Tiểu Phàm vất vả chật vật, nhưng cây gậy đen đúa kia không hề bị xâm hại, mà những hung sát trong luồng hồng quang cũng không ảnh hưởng được đến Trương Tiểu Phàm. Dưới sự chăm chú của mọi người, hắn cứ từng bước, từng bước áp lại.

Chỉ nháy mắt, trên trán đại hán nọ đã lấm tấm mồ hôi, trong lòng lão, nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, mình phí tâm huyết suốt ba trăm năm mới tu luyện thành Xích Ma Nhãn, đối với các thứ tiên gia trọng bảo đều có hiệu quả kỳ lạ, tại sao đối với thanh cõi lò trông rất bình thường này lại vô năng đến vậy?

Thực ra lão làm sao hiểu được, Xích Ma Nhãnh có nhiên uy lực rất lớn, khí huyết tanh tưởi của nó đánh lên tiên kiêm của bọn Tề Hạo, đúng là có thể làm ô uế tiên khí, đồng thời dùng luôn kiêm làm đường dẫn, từ từ đẩy sát khí vào cơ thể bọn họ, vừa khai cuộc đã biết là chắc thắng. Nhưng thanh Thiêu Hoả Côn xấu xí của Trương Tiểu Phàm, lại là kết hợp giữa chí hung chi vật Phệ Huyết Châu của Ma giáo năm xưa và cây gậy đen lai lịch bất minh trong u cốc đắng sau Đại Phong, được dung luyện bởi tinh huyết của Trương Tiểu Phàm mà thành. Chỉ luận về sát khí, nguyên Phệ Huyết Châu cũng đã hơn hẳn Xích Ma Nhãnh không biết bao nhiêu lần, huống hồ còn có cây gậy bí ẩn mà hung khí của nó cũng một chín một mười với Phệ Huyết Châu kia.

Hai thứ đại hung sát này dung hợp làm một, khiên chẽ lẫn nhau, khí chất hung sát ẩn vào trong, lại thẩm đẫm tinh huyết của Trương Tiểu Phàm, cũng chỉ có Trương Tiểu Phàm mới thúc động nổi nó, chính vì vậy, mới qua mắt được các tiên bối trưởng lão Thanh Vân Môn, và Trương Tiểu Phàm mới có thể từ quỷ môn quan quay đầu trở về.

Lúc này, đại hán nọ muốn dùng Xích Ma Nhãnh phát xuất hồng quang để tấn công Trương Tiểu Phàm, tất nhiên đã không hiệu quả nữa. Mà đây vẫn là do Trương Tiểu Phàm còn ít tuổi vô tri, thân mang trọng bảo nhưng không hề hay biết, nếu đổi lại là Hắc Tâm Lão Nhân của Ma giáo ngàn năm trước đây, thì dựa vào một mình Phệ Huyết Châu, chỉ cần vũ động vài lần, là sẽ hút đại hán kia cạn máu khô thịt, cả người sẽ chỉ còn mỗi con mắt quỷ to đỏ quay lồng lốc mà thôi.

Những người có mặt ở đó, chẳng ai ngờ đến chuyện nguy di ngoài sức tưởng tượng này, đại hán nọ ngưng thần đối địch, nhưng không sao cản nổi bước chân của Trương Tiểu Phàm mỗi lúc một lại gần. Người thanh niên mặt đầy tà khí, từ đầu tới giờ vẫn đứng một bên im lìm không nói, lúc này bỗng cười nhạt bảo: "Niên lão đại, Xích Ma Nhãnh của ông xem ra không hiệu dụng nữa rồi, có mấy tên tiểu bối Thanh Vân cũng đối phó không nổi, thế mà vừa nãy còn quở trách Dã Cẩu, ta nghĩ hay là địa vị Tôn chủ ông hãy nhượng lại cho ta đi!"

Thiếu phụ đứng bên kia đại hán chợt biến sắc mặt, thị chau mày: "Lâm Phong đạo hữu, lúc này đang phải đối phó với đại địch, sao ông lại nói ra những lời như thế?"

Lâm Phong mặt đầy tà khí, liếc mắt về phía đám đệ tử Thanh Vân, lúc nhìn đến Lục Tuyệt Kỳ bỗng chăm chú hơn một chút, sau đó cười nhạt bảo: "Mấy tiểu tử non tơ này cũng coi là đại địch, thế thì Luyện Huyết Đường chúng ta còn dựa vào cái gì để đứng vững trong Tiên giáo Thánh môn, còn nói gì đến khôi phục được đại nghiệp do Hắc Tâm Lão Nhân gây dựng ngàn năm về trước?"

Đại hán họ Niên bắn một đạo hồng quang về phía Trương Tiểu Phàm, tạm thời chặn được bước tiến của hắn, rồi tức giận bảo Lâm Phong: "Ngươi ngoài cái việc đứng đó ba hoa thiên địa thì còn làm được gì nữa, sao không cùng lên mà thử một chút đi?"

Khuôn mặt xanh tái của Lâm Phong bỗng trỗi lên một nét cười nguy di, y nói: "Được, ta để ông khâm phục khẩu phục."

Y rút từ trong bọc ra một tấm kim phiến, phe phẩy quạt.

Người của Thanh Vân Môn đều nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ, càng tăng cường cảnh giác với gã thanh niên đáng vẻ đầy tà khí kia, nhưng một lúc lâu, thấy y cứ thong dong quạt, ung dung tiêu sái chẳng nhúc nhích gì hết, ai nấy đều ngạc nhiên.

Phải chăng Lâm Phong quả thật chỉ biết ba hoa khoác lác mà thôi?

Niên lão đại càng bị y chọc cho tức thêm, cáu kỉnh nói: "Lâm Phong, nếu ngươi không có bản lĩnh, hãy đứng qua một bên, mấy tên tiểu bối Thanh Vân này ta tự có cách đối phó, ngươi chọc ngoáy mà chẳng tự xét xem mình có bản lĩnh gì?"

Lâm Phong đổi sắc mặt, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta vốn không muốn liên thủ cùng ông, thằng cũng chẳng vẻ vang gì, nhưng nay nếu không hiển lộ một hai chiêu, ông lại cứ nghĩ ta lừa ông không bằng."

Vừa nói vừa tiện tay ném một cái, tấm kim phiến bay lên không trung, phát xuất kim quang nhàn nhạt, rồi soạt một tiếng, xoè tung ra.

Trên mặt lá phiến thếp vàng, người ta dùng công bút hoạ pháp (*) vẽ núi, vẽ sông, vẽ chim băng giang cánh, bút pháp tinh tế, sống động như thật.

Gió nổi, mây trôi, sấm động, chớp nháng.

Nơi đây sâu thẳm dưới lòng đất, trong cổ quật, vốn không thể có những hiện tượng kỳ dị như vậy, nhưng lúc này trước mắt bên tai bốn đệ tử Thanh Vân, những hiện tượng ấy đang diễn biến. Còn đang bàng hoàng, thốt nhiên một tiếng vang lớn, chỉ thấy tấm bảo phiến kia rung bần bật lên trong không trung, giây lát sau, đại sơn vẽ trên mặt phiến hùng dũng tách ra, gấp gió trương lớn lên, giữa những tiếng rầm rầm nó biến thành một ngọn núi cao đến trăm trượng, cơ hồ chẹn tắc cả không gian rộng lớn nơi đây, rồi với khí thế Thái Sơn áp định, nó bắt đầu đè xuống bốn đệ tử Thanh Vân Môn.

Trương Tiểu Phàm kinh hoảng thất sắc, vật thể khổng lồ ấy chụp xuống, căn bản là vô phương đối kháng, không suy nghĩ lâu, hắn vận toàn lực bay giật về phía sau, trông thấy ngọn núi lớn hạ xuống rồi, mà một nửa người hắn vẫn còn trong phạm vi của nó. Trương Tiểu Phàm sắp bị nghiến thành hai mảnh, thì bỗng có người nắm lấy cổ áo hắn, lôi lại thật mạnh.

Trương Tiểu Phàm xoay đầu nhìn lại, thì ra kẻ cứu hắn chính là Tề Hạo, giữa lúc sống chết thế này, trong lòng lại dâng lên một niềm chua xót không sao kể xiết, hắn thấp giọng nói: "Đa tạ Tề sư huynh."

Tề Hạo nào biết được nổi lòng của hắn, trên mặt y đầy vẻ trầm trọng chỉ hơi gật đầu đáp lại, chẳng qua Tề Hạo đứng gần đó, trong lúc thối lui trông thấy Trương Tiểu Phàm nên tiện tay lôi hắn theo.

Chỉ thấy ngọn núi cao đột nhiên xuất hiện trước mắt, khiến cho bọn họ phải nhức đầu tìm cách đối phó, ngọn núi đó ầm ầm giáng xuống, tức thì mặt đất rung động, vách núi rung chuyển, liền đó những nham thạch trên vòm động cao trăm

trương bị sức chấn động làm vỡ ra, rơi xuống như mưa, uy thế rất lớn khiến mọi người kinh sợ.

Tăng Thư Thư cũng lùi lại, mặt mày kinh dị, ngạc nhiên thốt: "Sơn Hà Phiến! Là pháp bảo của Phong Nguyệt Lão Tổ tại Kiệt Thạch Sơn, sao lại lạc vào tay người khác thế này?"

Đám người bọn họ nhất thời kinh sợ, Trương Tiểu Phàm cũng đã quay trở lại chỗ cũ, Tề Hạo là người lịch duyệt nên biết qua Phong Nguyệt Lão Tổ thanh tu trên ngọn Kiệt Thạch Sơn ở phía đông, đạo hạnh cao thâm, rất có tiếng trong giới tu chân, hành sự ở giữa chính tà, tuyệt không phải là kẻ ác lại vô tranh với đời, chính tà hai đạo đều kiêng nể, chỉ là không tưởng được người thanh niên trước mặt, thân mang pháp bảo của Phong Nguyệt Lão Tổ lại là người trong ma giáo.

Bọn Tề Hạo hoang mang chưa biết tính sao thì ngọn núi nọ không chút dung tình lại từ dưới đất bay lên, cũng không biết rằng muốn cử động một vật lớn như vậy thì phải cần có tài năng và đại pháp lực.

Phía sau bọn họ là vách đá nên muốn lui cũng không xong, trên ngọn núi lớn ấy, loạn thạch như mưa, sét chớp sấm động. Trong phút giây sinh tử, đám người Thanh Vân Môn cảm thấy lo lắng thì Tề Hạo cắn răng bước ra dùng Lục Hợp Kính bảo vệ cho cả bọn, ý muốn chống đỡ hòn núi to lớn ấy với khí thế như vạn quân. Một luồng ánh sáng xanh biếc thình lình chớp lên, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên xuất hiện ở phía trước ba người bọn họ, kêu lên một tiếng, liền thấy luồng sáng màu xanh tỏa rộng ra, "Thiên Gia" thần kiêm rời vỏ, tiếng như rồng ngâm, tiên khí vạn đạo, vọt thẳng lên đỉnh động.

Tiếng sấm vang lên liên hồi trong không trung, tòa núi to với khí thế vô địch từ trên đầu úp xuống, nhìn như muốn đè bốn người bọn họ nát thành bột. Lục Tuyết Kỳ sắc mặt như sương, tóc mây tung bay trong gió dữ, giông giống cửu thiên tiên tử! Thần kiêm "Thiên Gia" hơi rung lên tựa như cảm ứng cùng tấm lòng của chủ nhân nó, như nộ long dược thiêng, cùng phóng thẳng lên trời, vạn đạo lam quang chiếu sáng cả tòa huyệt động rộng lớn trong nháy mắt, ở nơi không trung hợp lại làm một, hướng thẳng ngọn núi to kia chém tới một kiếm!

"Choang!"

Cát bay đá rơi, cuồng phong rầm rú, mọi người đều nhìn lên không, chỉ thấy một luồng hơi rộng lớn, tựa như vật hữu hình, hướng bốn phía khắp nơi ồ ạt xô tới, Lục Tuyết Kỳ người ở lưng chừng không trung, mặt mày đỏ lợt, cả người bị luồng phản lực to lớn nẹp chấn thẳng vào vách đá.

Ngọn núi khổng lồ đang đà hạ xuống, bị cột sáng lam sắc chém phải, nó ngừng lại một chút, lắc la lắc lư trong không trung, tiếng động rầm rầm tan đi, ngọn núi thu nhỏ lại, chưa đầy một khắc, giữa luồng cát bay đá chạy, nó bỗng biến mất, rồi xuất hiện lại trên Sơn Hà Phiến.

Lâm Phong, gã thanh niên mặt đầy tà khí, liếc nhìn quặt Sơn Hà, đầu mày thoắt cau rúm lại, chỉ thấy trên bức vẽ, tòa đại sơn uy thế hùng vĩ đã nứt một đường

lớn từ đỉnh ngọn xuống đến sườn núi, mặt phiến vỗn ôn hoà thư thái, giờ bỗng trở nên cứng nhắc.

Thiên Gia thần kiêm như có linh tính, quay trở lại bên phía mẩy người Thanh Vân Môn, Lục Tuyết Kỳ trượt khỏi tường đá, gục xuống mặt đất, chỉ thấy dưới chân mềm nhũn, cơ hồ không thể nào đứng dậy được, cũng may những người khác đã sớm chạy lại, Trương Tiểu Phàm trông thấy, bèn đỡ lấy nàng.

Lục Tuyết Kỳ thở hồng hộc, nhưng bản tính hiếu cường, nàng toan ẩy Trương Tiểu Phàm đi, có điều vừa gioi tay, đã cảm thấy khoé miệng nóng bỏng, rồi máu tươi trào ra.

Máu tươi ròng ròng chảy trên làn da mịn màng như mỡ động, màu đỏ in màu trắng, lại có vẻ diễm lệ kinh hồn.

Trương Tiểu Phàm đang ngây người, bỗng nghe thấy Lâm Phong ở đằng xa тро tay chửi mắng: "Giỏi cho con xú nha đâu kia, dám tổn hại pháp bảo của ta, dù có chết mười lần cũng không đủ thường mạng đâu!" Vừa nói, con người mặt mũi dáng vẻ ngùn ngụt những tà khí đó vừa đằng thân bay lên, Sơn Hà Phiến lấp loé kim quang, tuy không có tà khí như thân thể y, nhưng cứ vừa xoè vừa cụp, lao lại thật nhanh.

Đằng sau, Niên lão đại vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Lão đã ngừng bắn hồng quang từ lâu, Xích Ma Nhãnh cũng đã trở lại hình dạng bình thường. Thiếu phụ kiều diễm bước lên một bước, liếc tròng Lục Tuyết Kỳ, rồi khe khẽ hỏi: "Huynh nhìn rõ không?"

Niên lão đại nét mặt trầm trọng, đáp: "Là Thiên Gia!"

Thiếu phụ hừ một tiếng: "Không ngờ thần vật như vậy, lại rơi vào tay bọn tiểu bối!"

Niên lão đại nhìn Lâm Phong lúc đó đang quần đấu với bọn đệ tử Thanh Vân, lẩm bẩm nói: "Thiên Gia thần kiêm là cửu thiên thần binh, năm xưa tổ sư Luyện Huyết Đường của chúng ta là Hắc Tâm Lão Nhân đã bại dưới thanh kiếm này, hôm nay bất luận thế nào, cũng phải đoạt lấy nó!"

Thiếu phụ kiều diễm gật đầu: "Vậy Lâm Phong..."

Niên lão đại cười nhạt: "Tiểu tử đó cậy có quan hệ thân thiết với Phong Nguyệt Lão Tổ, xưa nay mục hạ vô nhân, nếu bây giờ không phải là lúc cần người, ta đã không dung y từ lâu rồi. Cứ để y đánh trận đấu, chúng ta chờ đúng cơ hội, sẽ ra tay đoạt lấy thần kiêm!"

Thiếu phụ gật đầu, ngưng thần quan sát trận đấu.

Sơn Hà Phiến cứ quạt một cái, bao lại nổi lên ầm ầm, gió cuốn hắt đá về phía bốn đệ tử Thanh Vân, nhưng mỗi khi đến gần, đều bị Tề Hạo và Tăng Thư cản lại. Vừa rồi ngọn núi lớn thình lình vọt ra, hai người lúng túng không kịp đề phòng, nên đành chịu bó tay, lúc này mới là lúc thấy được đạo hạnh cao thâm của họ.

Tề Hạo thì khỏi phải nói, Hàn Băng tiên kiêm bạch quang rực rỡ, chống đỡ lại hết thảy mọi trận cuồng phong, nhưng Tăng Thư Thư đứng một bên giờ mới hiển lộ bản lĩnh thật sự. Hiên Viên tiên kiêm tán phát ánh sáng tím nhạt, dưới sự yểm hộ của Tề Hạo, tử quang lấp lánh, như độc xà xuyên đi qua những khe hở của trận cuồng phong, tới đả thương Lâm Phong ngay khi y vừa xao nhãng, khiến y phải lưu tâm ứng phó. Ba người nhất thời giao tranh ngang ngửa, không phân cao hạ.

Trương Tiểu Phàm đứng đằng sau, tay vẫn diu diễm Lục Tuyết Kỳ, mắt chòng chọc nhìn mấy người đang tý đấu, thấy Tề Hạo động tác ung dung, sử tiên kiêm đến mức xuất thần nhập hoá, khả năng vận dụng tiên pháp đạo gia thì trên mình rất xa, bất giác nảy lòng kính ngưỡng. Từ trước tới nay, những thứ hắn tu tập đều chỉ là công pháp cơ bản của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, mãi tới trước lúc hạ sơn, Tô Như mới đem đạo pháp thực sự truyền đạt nguyên vẹn cho hắn, tất nhiên không thể nào sánh được với Tề Hạo.

Hắn đang chăm chú quan sát, bỗng thấy bên mình chùng lỏng, thì ra Lục Tuyết Kỳ nghỉ ngơi một lúc, tinh thần đã hơi hồi phục, bèn tự đứng dậy, rời khỏi vòng tay hắn.

Trương Tiểu Phàm nhìn gương mặt vốn mịn màng như ngọc của nàng giờ đã xanh tái, vọt miệng hỏi: "Không sao chứ, Lục sư tỷ?"

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn hắn, giơ tay chùi vết máu bên khoé môi, lắc lắc đầu, nhưng không nói gì cả.

Từ hồi quen biết mỹ nhân băng giá này tới nay, Trương Tiểu Phàm đã quá quen với tác phong của nàng, nên cũng chẳng hỏi han gì thêm nữa, cộng với sự e ngại vốn có với người con gái xinh đẹp ấy, hắn liền ngoảnh đầu nhìn ra trường đấu.

Chẳng ngờ hắn vừa ngoảnh đi, đã nghe thấy Lục Tuyết Kỳ kêu lên thảng thốt, bèn kinh hãi ngó lại, chỉ thấy bức tường nơi hắn và nàng vừa đứng, đột nhiên mọc ra một sợi dây đen, nhanh như cắt trói chặt quanh người nàng, làm nàng không sao nhúc nhích nổi, giây lát sau trong tường lại mọc ra một người đàn bà, chính là thiếu phụ kiều diễm vừa nãy còn đứng ở đằng xa kia.

Thị cười khanh khách: "Tiểu muội muội, trông muội mới xinh đẹp làm sao, đúng là làm cho ta nhìn mà phải thương xót! Sợi Phọc Tiên Tác này là tỷ tỷ chuẩn bị riêng cho mấy vị tiên gia chính đạo đây!"

Trương Tiểu Phàm thấy nét mặt Lục Tuyết Kỳ lộ vẻ thống khổ, lại thấy Phọc Tiên Tác trong nháy mắt đã ăn sâu xuống da thịt nàng, nổi đau đớn nhìn là có thể tưởng tượng được. Hắn chưa kịp phản ứng, trong không trung đã vang một tiếng hú hét, rồi Niên lão đại từ trên cao bổ xuống, thò tay nắm lấy Thiên Gia thần kiêm sau lưng Lục Tuyết Kỳ.

Trương Tiểu Phàm đâu thể để lão tự tung tự tác, Thiêu Hoả Côn thoát đằng không bay lên, nhắm thẳng về phía Niên lão đại. Niên lão đại trông ra, lại là cây gậy ngắn màu đen rất ư cổ quái, trong lòng bất giác có chút e dè, lão khẽ chao mình, dừng lại, rồi hạ xuống đất.

Ở phía trước, Tề Hạo và Tăng Thư Thư nghe thấy tiếng động, bèn ngoảnh đầu lại nhìn, thấy đều kinh hãi thất sắc, đang định quay về cứu viện, thì Lâm Phong nhận thấy họ có biểu hiện khác lạ, nghĩ bụng nếu ta để các người nói đến là đến, nói đi là đi, thì còn mặt mũi nào trước Niên lão đại. Sơn Hà Phiến liền rít lên một trận gió, luồng này theo sát luồng kia, Tề Hạo và Tăng Thư Thư nhất thời không thể thoát ra được.

Trương Tiểu Phàm tạm thời đẩy lui được Niên lão đại, không dám chậm trễ, liền nghiêng mình qua, Thiêu Hoả Côn bèn lao về phía thiếu phụ kiều diễm, ai ngờ thị chỉ cười nhạt, lắc sợi dây đèn trong tay, Lục Tuyết Kỳ không cự lại được, bất giác bị lôi lên, chặn trước mặt y thị.

Trương Tiểu Phàm hoảng hốt, vội vàng ghìm thế, Thiêu Hoả Côn lao đến trước mặt Lục Tuyết Kỳ, còn cách ba phân thì nó dừng lại được, hắt ánh xanh tái lên khuôn mặt ngọc của nàng.

Trương Tiểu Phàm chưa kịp thở, lại nghe sau lưng hai luồng gió rít, bèn vội vã lao mạnh lên phía trước, liêu xa liêu xiêu, tránh thoát được trong gang tấc. Hắn ngoảnh đầu lại nhìn, thì thấy Dã Cẩu Đạo Nhân và người đồng bạn cao lớn của y, Lưu Cảo, cũng đều đã xông lại, định thùa cơ đục nước béo cò.

Trương Tiểu Phàm lấy một địch ba, chiến đấu rất vất vả. Cũng may Niên lão đại vốn e ngại Thiêu Hoả Côn, lại thêm Dã Cẩu, Lưu Cảo ban nãy trong bóng tối đều đã chứng kiến cảnh hút máu đáng sợ của nó, đậm ra khiếp nhược, xuất thủ không dám thái quá, nếu không Trương Tiểu Phàm sớm đã bại rồi.

Dẫu vậy, qua mấy hiệp ba thứ pháp bảo giáp công trong không trung, Trương Tiểu Phàm đã rơi vào cảnh nguy hiểm đầy rẫy, mà đáng ngại nhất vẫn là thiếu phụ kiều diễm đang đứng một bên, hễ Trương Tiểu Phàm có ý định tấn công, y thị lại lắc khuỷu tay, lôi Lục Tuyết Kỳ vào làm bia chǎn, Trương Tiểu Phàm luống cuống, liên tiếp gấp cản trở, xem ra sắp sa cơ trong tay ba tên yêu nhân.

Lục Tuyết Kỳ gắng sức giãy giữa khỏi Phoc Tiên Tác, nhưng không hiệu quả, thấy thiếu phụ sau lưng mỉm miệng cười, lại thấy Trương Tiểu Phàm trong trường đấu vì lo mình bị thương mà liên tiếp rơi vào thế nguy hiểm, sắc mặt nàng càng trắng bệch. Tâm tư kích động, cổ họng mẫn mẫn, Lục Tuyết Kỳ phún ra một bụm máu, bắn đầy lên y phục, tắm tẩm đỏ tươi, trông rất kinh hãi.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng động, tưởng Lục Tuyết Kỳ bị Phoc Tiên Tác đả thương, hắn lo sợ không nghĩ ngợi nhiều nữa, Thiêu Hoả Côn lập tức rùng rùng hắc khí, nhanh như chớp xẹt, bắn vù lại phía thiếu phụ kia.

Thiếu phụ chẳng ngờ Trương Tiểu Phàm bất chấp an nguy của bản thân mà tấn công đột ngột, thị không kịp giới bị, thấy Thiêu Hoả Côn đã xông đến trước mắt mới vội vàng bật lên, tránh thoát trong gang tấc.

Nhưng đồng thời Trương Tiểu Phàm cũng để trống một khoảng rất lớn sau lưng, hồng quang từ Xích Ma Nhãn của Niên lão đại, pháp bảo răng nanh của Dã Cẩu và phi kiếm sắc vàng của Lưu Cảo cùng đánh tới bối tâm hắn.

Trương Tiểu Phàm thấy mắt mũi tối sầm, chỉ muốn ngất đi, toàn thân đau đớn, rồi té dại, cả người lao vọt về phía trước, máu từ trong miệng hắt phun thành vòi, bắn vào khoảng không.

Lục Tuyết Kỳ thấy vậy, hàm răng nhẫn sâu vào môi, bỗng sợi dây trói trên mình nàng lỏng đi, thì ra thiếu phụ kiều diễm kia bị Trương Tiểu Phàm làm cho phân tâm, tạm thời đã quên bẵng việc khống chế Phoc Tiên Tác.

Lục Tuyết Kỳ thét lên lah lanh, song thủ co duỗi trong một khoảng hẹp, làm thành chỉ quyết hoa lan, Thiên Gia thần kiếm tự động rời khỏi vỏ, lam quang lướt qua khoảng không, pháp pháp hai tiếng, lập tức đẩy rộng Phoc Tiên Tác ra một vòng. Dưới uy phong của Thiên Gia, sợi dây nom rất bình thường đó lại mềm dai vô cùng, bị chặt mà không đứt, chỉ vang lên những tiếng kín kít mà thôi.

Thiếu phụ vừa xót xa bảo vật, vừa kinh hãi thần uy của Thiên Gia, vội vàng thu hồi Phoc Tiên Tác. Lục Tuyết Kỳ thoát ra được, tuy cơ thể vẫn còn tê nhức, nhưng đã lập tức đằng không bay lên, đón lấy thân hình Trương Tiểu Phàm đang lao tới.

Không để nàng và Trương Tiểu Phàm kịp thở, bọn ba người bên Niên lão đại đã bám sát theo.

Thiên Gia lấy động lam quang, bay về trước mặt Lục Tuyết Kỳ, bảo vệ cho chủ nhân, nhưng Lục Tuyết Kỳ mặt đã tái nhợt như tờ giấy, thân mình lảo đảo không còn vững nữa.

Đúng lúc đó, chợt nghe đằng xa vang lên U, rồi một tràng tiếng kêu đau đớn, Lâm Phong giận dữ hét to: "Bạn tiểu bối Thanh Vân kia, dám đả thương ta, xem pháp bảo đây!"

Âm thanh rầm rầm tức thì vang dội đến từng ngóc ngách trong sơn động dãy núi lớn này.

Ai nấy đều sợ hãi, Niên lão đại dừng lại, ngoác miệng hét to: "Lâm huynh, không được..."

Lời nói còn chưa dứt, mọi người đã cảm thấy dưới chân núi rung đất chuyển, trong tay Lâm Phong, dòng nước lớn trên mặt Sơn Hà Phiến đã biến mất.

Oàng! cùng với tiếng động đinh tai nhức óc, chõ đứng dưới chân mọi người nứt toác cả ra, nháy mắt từ sâu trong lòng đất trào lên một cột nước lớn, sức mạnh hùng hậu khôn tả, đến những tảng đá lớn cũng bị đẩy văng lên trên không, chỉ có khối cự thạch khắc ba chữ Tử Linh Uyên là trầm tĩnh không lay chuyển.

Bốn đệ tử Thanh Vân Môn bị cột nước khủng khiếp đó đẩy văng ra tứ phía, Lục Tuyết Kỳ hơi lỏng tay, trong khoảnh khắc đột nhiên cảm thấy trái tim mình như chìm xuống.

Trương Tiểu Phàm thân hình máu me bê bết, đang phiêu dạt trôi đi, đằng trước, chính là vùng sâu thẳm tối đen thần bí!

Nàng nhìn thật sâu vào khoảnh không, trong khoảnh khắc, những chyện cũ dường như lần giờ lại từng cảnh: chàng thiếu niên đỏ mặt nhìn nàng trong lẽ rút thăm trên đỉnh Thông Thiên núi Thanh Vân, đối thủ mà đôi mắt chợt lộ vẻ yếu mềm trong cuộc tỷ thí sấm chớp cuồng phong; người vừa rồi đã vì nàng mà thổi huyết, bất chấp tính mạng lao lại cứu trợ!

Một tảng đá to đang chùng chình lao lại, Lục Tuyết Kỳ nghiến răng, nét mặt lạnh băng, dùng hết chút sức lực cuối cùng, ấn tay mượn lực từ tảng đá, xoay đổi phương hướng, bay về phía Trương Tiểu Phàm.

Đá bay túi bụi, nước phun hung dữ, trên cao Thiên Gia thần kiêm toả lam quang nhàn nhạt, phóng theo chủ nhân.

Tránh được mấy luồng đá bắn, Lục Tuyết Kỳ đã bám kíp Trương Tiểu Phàm, liền nắm lấy tay hắn, đang lúc định kéo lại gần, chợt nàng cảm thấy chút khí lực cuối cùng cũng đã rời bỏ cơ thể mà đi.

"Cô ta đến cứu mình sao?" Trương Tiểu Phàm mơ mơ màng màng thấy Lục Tuyết Kỳ trước mắt, trong lòng chỉ lầm bẩm được mỗi câu đó, rồi đột nhiên nhận ra, cả hai đã vượt qua khỏi cự thạch tỏa hào quang dữ dội, trên có khắc ba chữ Tử Linh Uyên, rơi vào vùng thẳm sâu không đáy.

Rồi, rơi mãi xuống dưới.

Lục Tuyết Kỳ dường như đã mất hết trí giác, đôi mắt nhắm nghiền, thân hình lật sang bên, khuôn mặt trắng nhợt lúc này phảng phất vẻ bình thản.

Trương Tiểu Phàm trước khi rơi xuống vùng thẳm sâu không đáy, có lẽ là nơi bóng tối ngự trị vĩnh hằng, còn kịp nghe thấy, trong khoảnh khắc ánh sáng sau cuối, loáng thoáng nơi xa có tiếng niệm Phật hiệu, rồi một vầng kim quang theo đó rực lên.

Giây lát thôi, hắn rơi tôm vào bóng tối.

Bóng tối không bờ không bến, bóng tối hình như vĩnh hằng, đến người con gái ở sát ngay bên, hắn cũng chẳng may nhìn thấy.

Có điều, vào giây phút cuối cùng, trước khi mất hết ý thức, hắn vẫn cảm nhận được, tay hắn và tay nàng, đang nắm chặt lấy nhau, rất chặt.

Thậm chí hắn vẫn lờ mờ cảm thấy, bàn tay đó, lúc này mới băng giá, mới lạnh buốt làm sao.

Bóng tối bao la, nuốt chửng lấy tất cả.

Alex chú

(*) Công bút họa pháp: Lối vẽ tể vi trong tranh Trung Quốc.

Chương 38

Thâm Uyên (Vực Sâu)

Theo truyền thuyết, thế gian này vốn một màn đen tối, trãi qua bốn mươi tám ngàn năm mới có cự thần Bàn Cổ khai thiên địa, hóa núi sông; lại qua bốn mươi tám ngàn năm nữa mới có Nữ Ôa tạo nên con người.

Cũng theo truyền thuyết, ánh sáng đầu tiên trong trời đất vốn là sanh ra từ nơi tối tăm.

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy toàn thân giá lạnh, buốt đến tận xương tủy, cái lạnh này không chỉ phảng phất nơi thân thể mà còn lan tỏa vào trong tim hắn, cảm giác như đang chết đi từ từ.

Trong những lo lắng vô thức của hắn hoàn toàn không có một chút gì sợ hãi, chỉ là không tưởng được lại mệt mỏi đến như vậy, ngay cả hé mắt cũng không có sức mà làm. Thật là quái lạ, mặc dù thân thể hắn vô lực và mệt mỏi tột cùng song thần chí thì từ từ tỉnh táo.

Tựa hồ như có vật gì bao bọc lấy hắn, rất dịu dàng mà cũng rất thận trọng, lại lành lạnh như băng, từ tốn hút lấy hơi ấm nơi thân thể, đồng thời lại đem đến một cảm giác thích thú kỳ lạ, khiến cho người ta nhịn không được mà muốn ngủ một giấc cho thoải mái.

Nếu như không có một luồng khí mát lạnh đây quen thuộc vì bảo vệ cho chủ nhân mà phát ra từ tay phải hắn; nếu như hắn không cảm giác được là mình đang nắm một bàn tay mềm mại và mát dịu nơi tay trái thì hắn đã ngủ mất rồi.

Hắn trong lúc mệt tột cùng như thế, ráng từng chút từng chút mở mắt ra!

Trong bóng tối vĩnh hằng, một chùm ánh sáng!

Nơi đen tối vô cùng tận ấy, nhè nhẹ lén một chút ánh sáng mờ mờ trăng, ảm đạm và quý mị, ở trước mắt Trương Tiểu Phàm, nhè nhẹ ánh sáng đó cứ lơ lửng bất định trong bóng tối, quấn lấy hắn như một người con gái rất mực dịu dàng đang níu kéo người tình, quấn quýt cùng hắn.

Nhè nhẹ ánh sáng đó tựa một làn khói nhẹ, như có như không ở giữa không trung, đến bên người Trương Tiểu Phàm, từ từ hóa thành một gương mặt đẹp đẽ mà thê lương, hướng đến đôi môi hàn mà hôn!

Đôi môi đó, đượm hương thơm nhàn nhạt, xen lẫn chút vụng về, nhưng rốt cuộc chỉ còn đọng lại cảm giác lạnh lẽo!

Cái lạnh rét buốt xâm nhập vào tim!

Thiêu Hỏa Côn bỗng nhiên xông lên, ánh sáng xanh đen che chở phía trước thân người Trương Tiểu Phàm, gương mặt mỹ nhân do làn khói trăng nhẹ ấy biến thành coi bộ có phần ái ngại, bất đắc dĩ phải lùi ra sau. Thân mình Trương Tiểu Phàm rung động, trở người bật dậy, hắn lập tức tỉnh ra, thét lên thắt thanh: "Âm Linh!"

Xa xưa truyền lại, người sanh già chết, chỉ có hồn phách không mất, sau khi chết rồi, thì hồn phách rời thân mà đi đầu thai, đời đời kiếp kiếp, luân hồi không ngừng. Tuy nhiên trong thế gian còn có oán linh, lấy tham, sân, si ba độc, lấy úy, ác, phạ*, những điều sơ, đem quyền luyến trần thế, ôm lấy quá khứ, không muốn vãng sanh, đó gọi là "Âm Linh".

Nghĩ nên biết rõ rằng âm linh là phần vía thuộc âm, tự nhiên là vui vẻ ở nơi tối tăm ẩm ướt, Tử Linh Uyên là nơi như thế nên có những thứ quỷ quái như vậy cũng không có gì lạ. Bình sanh Trương Tiểu sao lại thấy qua những thứ đó, chỉ là khi nhỏ ở Thảo Miếu thôn nghe người lớn kể rằng đó là ma quỷ, sau đó đến Đại Trúc Phong nghe các vị sư huynh nói qua đây là âm linh, sợ thầm trong bụng từ đó, nay đột nhiên gặp phải nên phát lạnh từ đầu đến chân.

Tiếng thét của Trương Tiểu Phàm vang đi xa xa trong bóng tối, ở trong một nơi tối tăm thế này, âm thanh của hắn nghe như bồng bềnh trôi đi, qua một lúc sau mới thấp thoáng nghe tiếng hồi âm vọng lại. Hình như tiếng la của hắn đã kinh động thứ gì, một màu đen dày đặc xung quanh hắn, im lìm không tiếng động.

Tim Trương Tiểu Phàm đập loạn một nhịp rồi thì như ngưng hắn lại trong ngực, hắn nín thở, nhìn đám âm linh kia hoàn toàn giống nhau, cùng một màu trắng nhạt ảm đạm, phát sáng ở phía trước.

Sau đó thì trái một nhúm ánh sáng, phải một nhúm ánh sáng, trước một nhúm ánh sáng, sau một nhúm ánh sáng, thậm chí ngược đầu lên cũng thấy một nhúm ánh sáng bên trên, ảm đạm trắng nhạt.

Thình lình có vô số âm linh phảng phất như vừa thức giấc từ một giấc ngủ triền miên vì cảm giác được hơi ấm từ thân thể con người nay đều tụ tập lại.

Từng làn khói trắng nhàn nhạt ấy, lơ lửng trôi nổi, hoá thành vô số dung mạo, nam nữ, già trẻ, xấu đẹp đều có, song giờ phút này, trong mắt Trương Tiểu Phàm chỉ có một cảm giác duy nhất: băng lạnh.

Nghĩ đến tình cảnh vô số âm linh đang lớp lớp vây tròn quanh bản thân, hắn sờn hết cả tóc gáy, thế nhưng quả thật may mắn, sau khi sự kinh sợ ban đầu qua đi, hắn tức thì nhận thấy, đám âm linh này hình như rất uy kị thanh Thiêu Hoả Côn đang chấn trước bản thân hắn, không dám tiếp cận ánh sáng màu xanh đen do Thiêu Hoả Côn phát ra. Thế nhưng chẳng để cho Trương Tiểu Phàm kịp thở, đám âm linh đang lượn lờ phiêu đãng trong không trung ấy tự hồ phát hiện ra điều gì đó, nối đuôi nhau bay về phía bên trái Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm sợ run, tức thì mặt mũi trắng bệch, tay trái hắn đang nắm chặt một cánh tay mềm mại, lúc này đã từ từ lạnh đi. Hắn vội vã dùng lực kéo một cái, một loạt âm thanh lõm bõm vang lên, Lục Tuyết Kỳ bị hắn kéo đến sát bên mình, nhờ vào đám ánh sáng lờ mờ đang bao xung quanh ấy, Trương Tiểu Phàm chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, nhưng xem ra hơi thở vẫn hoàn toàn bình thường, nhìn thoáng qua thì trên mình nàng dường như không hề bị ngoại thương một chút nào cả, hắn cảm thấy yên tâm, đưa mắt nhìn ra bốn xung quanh, quan sát kỹ lưỡng hoàn cảnh chung quanh.

Hai người hắn và Lục Tuyết Kỳ vẫn còn đang hôn mê, lúc này không biết tại sao họ lại nằm bên bờ của một vũng nước, trong bóng tối không nhìn rõ được mặt nước to nhỏ mức nào, không biết nó là một đầm nước nhỏ, hay là một cái hồ lớn, hay là biển rộng lớn nằm sâu trong lòng đất được kể trong truyền thuyết. Trương Tiểu Phàm không biết tại sao bản thân hắn đột nhiên lại có thể có ý nghĩ này, tuy vậy hắn ở trong làn nước, vẫn cảm thấy mặt nước này quả thật không hề tĩnh lặng, từng đợt từng đợt sóng thuỷ triều buỗi tối vỗ vào hắn, giống như một bàn tay ôn nhu vỗ về thân thể hắn.

Thế nhưng, làn nước này quả thực lạnh lẽo thấu xương!

Trương Tiểu Phàm khó nhọc đứng dậy, nếu cứ ở nguyên tại đó, hoàn toàn chưa bị đám âm linh ấy làm hại, chỉ sợ hai người bọn hắn sẽ chết cứng trong làn nước này rồi. Hắn đứng thẳng mình dậy, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể không thể chịu được chao đảo một hồi.

Khi hắn ở trên bình đài, phía sau lưng đã bị Niên Lão Đại cùng với Dã Cẩu Đạo Nhân, Lưu Hạo đồng thời đánh trúng, thương thế thật không hề nhẹ. Cùng lúc đó, ánh sáng xanh đen của Thiêu Hoả Côn giống như có cảm ứng gì đó, cũng đã tối lại. Gần như cũng ngay lúc đó u quang của vô số âm linh vây xung quanh đồng thời sáng lên, trên các khuôn mặt người được biến hoá thành đó, lộ rõ ra niềm khát vọng vô hạn.

Trương Tiểu Phàm lắp bắp kinh sợ, lập tức ổn định tinh thần, ánh sáng của Thiêu Hoả Côn lại sáng bừng lên, chắn trụ đám âm linh ấy. Trương Tiểu Phàm cật lực kéo Lục Tuyết Kỳ đi về phía bờ, chỉ một đoạn rất ngắn này, vẫn khiến hắn cảm thấy đó là một quãng đường vô cùng dài.

Cuối cùng, họ cũng đã tới được khu đất cứng, Trương Tiểu Phàm ngồi xuống mặt đất, há miệng thở hổn hển...

Chung quanh, vô số âm linh đang bay nhẩy lượn lờ bên ngoài vòng ánh sáng mầu xanh đen của Thiêu Hoả Côn...

Trương Tiểu Phàm run run nhìn đám u quang đang phiêu du ấy, nhớ lại cái hồi ức cuối cùng trong đầu trước khi hôn mê, nhớ lại việc Lục Tuyết Kỳ bay đến bên cạnh, kéo tay hắn lại, nhớ lại vực thẳm tối om vô tận phía bên dưới thân hình khi hai người họ bị rơi xuống, hắn thậm chí vẫn lờ mờ nhớ rằng, trước lúc hắn hôn mê, đã có một tiếng niệm Phật hiệu quen thuộc, vang lên ở trên bình đài đó.

Đó chắc hẳn là bọn Pháp Tướng sư huynh bốn người đã đến rồi

Trương Tiểu Phàm thăm nghĩ trong đầu, có bốn người đó trợ lực, cộng thêm đạo pháp tu hành của bản thân Tề Hạo và Tăng Thư Thư, chắc không thể gặp chuyện gì cả. Tề sư huynh nếu bình an vô sự, có lẽ Linh Nhi sư tỷ sẽ không phải đau khổ?

Thế nhưng, thế nhưng, Trương Tiểu Phàm gần như cùng lúc đó đã tự hỏi bản thân hắn một câu, nếu như ta chết, Linh nhi sư tỷ có thấy thương tâm không? Có

lẽ nàng cũng sẽ thương tâm một chút, xét cho cùng mấy năm qua, bản thân và nàng sớm tối bên nhau, hiểu rõ rằng sư tỷ bề ngoài xinh đẹp ương nghịch, kỳ thật nội tâm lại tôn nhu và mềm yếu.

Nếu nàng biết tin người sư đệ chơi đùa với nhau từ nhỏ đến lớn Trương Tiểu Phàm không may đã chết, nhất định sẽ nhỏ lệ chứ? Nhất định sẽ thương tâm chứ? Nhất định dù không thể tìm thấy thi thể, vẫn lập một ngôi mộ cho hắn trên đỉnh Đại Trúc Phong chứ?

Không biết trong những năm tháng sau này, nàng có thể đến thăm trước mộ mấy lần?

Nếu như vậy, bản thân có thể sẽ giống như những âm linh bao xung quanh này, quyến luyến nàng, không muốn được vãng sinh, chỉ nán ná bên ngôi mộ ấy, lặng lẽ mong đợi một thân ảnh trong ký ức.

Thiếu niên trong bóng tối yên tĩnh, thật nhẹ nhẹ, kín đáo thở dài!

"Ái"

Nàng phát ra một tiếng kêu khe khẽ, từ từ tỉnh dậy, rồi mở mắt ra.

Trong vòng 1100 năm, từng có câu hỏi người xưa truyền lại rằng: Nếu người vừa mới tỉnh lại sau khi đã chìm vào trong giấc ngủ thật lâu, khi đó người đầu tiên người nghĩ đến, có thể là ai?

Không ai biết được Lục Tuyết Kỳ đã từng nghe qua câu hỏi xem qua có vẻ ngu ngốc này chưa, nhưng lúc này, phản chiếu trong đôi mắt nàng, trong bạch quang mờ mờ, là nhân thần quan tâm đến Trương Tiểu Phàm.

Sự ấm áp duy nhất trong bóng tối ấy!

Trương Tiểu Phàm thấy hạnh phúc, vui vẻ nói "Đã tỉnh rồi à, Lục sư tỷ!"

Lục Tuyết Kỳ vẫn không lập tức hồi đáp, nàng nhìn gần như sững lại một lúc, thế nhưng rất nhanh, nàng lấy lại dáng vẻ bình thường, khuôn mặt từ chỗ ban đầu có chút bối rối, đã trở lại vẻ băng sương có chút lãnh đạm. Thế nhưng trong lúc đưa mắt nhìn bốn xung quanh, nàng quả thực không kiềm chế nổi mặt lại biến sắc một lần nữa.

"Âm linh!" Lục Tuyết Kỳ giống như Trương Tiểu Phàm lúc trước, hétoáng lên.

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, an ủi nàng: "Đúng vậy, thế nhưng không cần phải sợ, bọn chúng hình như có đôi chút sợ hãi Thiêu Hoả Côn của ta, tạm thời vẫn chưa có chuyện gì cả."

Lục Tuyết Kỳ lúc này cũng đã nhận thấy, chung quanh vô số âm linh đang trôi nổi chẳng có sự tấn công gì, chỉ bay lượn vòng ngoài, hình như thập phần uý kỵ cây đoán côn Thiêu Hoả Côn của Trương Tiểu Phàm, sau khi bình tâm trở lại không kiềm chế được nữa liền hỏi: "Ngươi, pháp bảo này gọi là gì, tại sao lợi hại như vậy?"

Trương Tiểu Phàm mặt mũi đỏ bừng, đáp: "gọi là, gọi là, ta gọi nó là... Thiêu Hoả Côn, hơn nữa ta cũng không biết tại sao nó có thể lợi hại như vậy."

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên hỏi: "Thiêu Hoả Côn?"

Trương Tiểu Phàm ngắm nhìn nữ lang trước mặt trong bạch quang mờ mờ, da trắng như tuyết, mặc dù có chút nhợt nhạt vẫn có vẻ mỹ lệ, không tự chủ được cúi đầu thấp xuống, nói "Đúng, ta hàng ngày phụ trách việc nấu nướng trên Đại Trúc Phong, dùng nó để làm que cời lò."

Lục Tuyết Kỳ nhất thời không biết nói sao, run run nhìn lên thanh đoản côn đen xi xấu xí ấy trong không trung, một lúc sau khe khẽ nói: "Thiêu Hoả Côn! Ta nghe ân sư nói rằng, ta tu hành gian lao vất vả, lại có Thiên Gia thần kiêm, lẽ nào vẫn bại trước một thanh Thiêu Hoả Côn?"

Trương Tiểu Phàm đột nhiên giật nảy mình, chỉ cảm thấy sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trong giây phút lại trắng bệch ra, gần như chẳng thấy tí huyết sắc nào, không néo được nói: "Sư tỷ, lúc đó mặc dù tỷ thắng, thế nhưng, ta nghe nói nếu không phải tỷ tổn thương quá nhiều nguyên khí khi tỷ đấu với ta, trận chung kết nhất định không thua dưới tay Tề Hạo sư huynh..."

Hắn càng nói giọng càng nhỏ, về sau dần dần trở thành câm bặt, chỉ vì Lục Tuyết Kỳ lảng lặng ngẩng đầu lên, lành lạnh nhìn hắn, khiến cho hắn không nói thêm được gì nữa.

Bạch quang mờ mờ, chiếu lên thân ảnh của hai người bọn họ.

Lục Tuyết Kỳ nồng nề cúi đầu xuống, thở dài thườn thượt, nói: "Tại sao chúng ta lại có thể may mắn thoát chết được?"

Trương Tiểu Phàm lặng đi một lát, tâm trạng vô cùng mê hoặc, nói: "Ta không biết." lập tức nghĩ đến chuyện gì đó, dùng tay chỉ về bên bờ vũng nước, nói: "Khi ta vừa mới tỉnh dậy, hai người chúng ta nằm bên bờ nước đó, có thể chúng ta đã may mắn rơi chúng chỗ nước đó nên không chết, rồi bị sóng thuỷ triều đánh dạt vào đến bờ?"

Lục Tuyết Kỳ nhìn hướng về phía hắn chỉ, trong bạch quang mờ mờ do các âm linh phát ra, quả nhiên trông thấy có một vùng nước ở phía xa, loáng thoáng vọng đến âm thanh "ì oạp" do sóng thuỷ triều vỗ vào bờ. Quay nhìn lại bản thân, y phục mặc dù phần lớn đã khô, thế nhưng vẫn có phần còn ướt, dính vào da thịt thập phần lạnh giá, có thể hình dung được, nếu Trương Tiểu Phàm không kéo mình lên trên bờ, chỉ sợ vẫn còn mê man sau đó lạnh công mà chết rồi.

"Đa ta ngươi" Lục Tuyết Kỳ thốt nhiên khẽ nói.

Trương Tiểu Phàm ngẩn ra một chút, vội vã xua tay cười nói: "Không có gì, không có..."

Đột nhiên, hai người bọn họ đều sững sốt.

Giữa hai người, hai tay của họ, đến tận lúc này, vẫn nắm chặt lấy nhau.

Dường như là máu thịt nối liền, đường như đã như vậy nhiều năm rồi, quả thực chẳng có một chút cảm giác, quả thực cứ như thể là vốn đã như vậy, quả thực giống như hai người đã hoàn toàn quên mất!

Lục Tuyết Kỳ từ từ rút tay lại, Trương Tiểu Phàm cười ngượng ngập, tay bên thân mình đung đưa sang trái sang phải, quả thực chẳng biết đέo đâu.

Nhin nhau một lúc, Lục Tuyết Kỳ cất lời hỏi: "Trước khi người rơi xuống, đã bị ma giáo yêu nhân đánh trọng thương, hiện tại cảm giác như thế nào?"

Trương Tiểu Phàm như được đại xá, nghe thấy nữ lang băng sương này dường như tuyệt không có ý gì trách tội gì hắn, lập tức nói "Vẫn tốt, vẫn tốt."

Lục Tuyết Kỳ hỏi: "Ngươi có thể ngự kiếm được không?"

Trương Tiểu Phàm khẽ vận khí, liền cảm thấy trong người đau đớn như kim châm, cười khổ lắc đầu.

Lục Tuyết Kỳ nhìn hắn một cái, nói: "Ta cũng không được, chúng ta dây tìu kiếm một vòng chung quanh, xem thử có lối thoát nào không, mặt khác nếu cứ tiếp tục ngồi đây, bị đám âm linh này bao vây xung quanh, không sớm thì muộn sẽ bị chúng hút khô người mất"

Trương Tiểu Phàm hít một hơi khí lạnh, gật đầu nói: "Được"

Lục Tuyết Kỳ đứng dậy, kiểm tra toàn bộ chung quanh mình, hoàn toàn không có chút ngoại thương nào lớn cả, thế nhưng bên trong kinh mạch khí huyết vẫn có chút rối loạn. toàn thân vô lực, hình như là do ra lực phản chấn quá mạnh của thần chú lên Sơn Hà Phiến gây ra. Lúc này Thiên Gia thần kiếm mà nàng quan tâm nhất, đã quay trở lại nằm yên trong vỏ kiếm phía sau lưng nàng.

Nàng lại ngừng đâu nhìn Trương Tiểu Phàm một cái, nhưng thấy hắn đứng lên có phần khó nhọc. thân hình vẫn rất không linh hoạt, hiển nhiên thương thế vẫn còn khá nặng, đồng thời cũng biết lúc trước hắn đã kéo bản thân nàng ra khỏi vũng nước, đã hao tổn khá nhiều tinh thần khí lực.

"Thái cực huyền thanh đạo của người tu luyện đến tầng thứ mấy rồi?" Lục Tuyết Kỳ đột nhiên hỏi Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm giật mình, không nói câu nào, Lục Tuyết Kỳ vẫn nghĩ rằng hắn không có ý muốn trả lời, quay đầu đi, lạnh nhạt nói: "Người không nói thì thôi, tuy nhiên ta nghe sư phụ nói qua ngươi tu hành chỉ đến tầng thứ tư, hôm đó tất cả là do pháp bảo cổ quá lợi hại, lúc đó ta hoàn toàn không tin. Hôm nay chính mắt nhìn thấy, nếu không phải người tu hành cao, kinh mạch căn cơ kiên cố, sớm đã ngã ngục dưới tay của đám ma giáo yêu nhân ấy rồi."

Trương Tiểu Phàm gãi gãi đầu, nhất thời không biết nói sao cho phải, bởi vì bản thân hắn đối với việc tu hành của bản thân lúc này cũng vẫn thấy mơ hồ, bèn hờn hờn cho qua. Kỳ thật Lục Tuyết Kỳ biết rằng, nếu nói riêng về tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo, Trương Tiểu Phàm lúc này đúng thật mới chỉ có tu vi đến tầng thứ tư, cũng là cảnh giới đúng vừa đủ khả năng vận dụng pháp bảo, thế

nhưng bên trong cơ thể Trương Tiểu Phàm, tuy nhiên lại có một loại pháp môn vô thượng chân pháp khác "Đại Phạm Bát Nhã", đó chính là chìa khoá của sự thật này.

Phật môn tu chân, vốn dĩ chú trọng đến thể ngộ tự tính nhiều hơn so với đạo gia, Trương Tiểu Phàm sau năm năm liền tu hành Đại Phạm Bát Nhã, mặc dù tu hành còn nông cạn, thế nhưng bên trong thân thể kinh mạch căn cứ ổn định vững chắc, quả thật trong lúc hắn ngày đêm tu tập tuyệt thế chân pháp của cả hai nhà Phật Đạo, đã vượt xa mức độ tu vi chung của lớp đệ tử trẻ tuổi đồng môn. Cũng chính vì vậy, hắn nhận thấy đòn đánh mạnh của ma giáo yêu nhân, Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã ngăn chặn một phần, đồng thời Đại Phạm Bát Nhã cũng ngăn chặn một phần, cuối cùng đã may mắn thoát chết.

Ngay khi hai người vừa đứng dậy, Trương Tiểu Phàm liền triệu hồi thanh Thiêu Hoả Côn về cầm trong tay, quang mang màu xanh đen nở bung ra, bao quanh lấy hai người bọn họ. Lục Tuyết Kỳ hơi chút trầm ngâm, chỉ tay ra hướng ngược lại với hướng mép nước ấy, hai người liền hướng về phía chỗ bỗng tối thăm thẳm vô tận ấy cất bước.

Cứ đi vậy, cũng chẳng biết đã đi được bao lâu, hướng này quả thật như là không có biên giới, qua một lúc lâu sau, hai người vẫn bước đi trên khu vực trống rỗng, nằm phía bên dưới Tử Linh Uyên, ngoại trừ rộng lớn kinh người, quả thật chẳng có một chút dấu vết của sự sống.

Có chăng, chỉ là đang bay lượn thơ thẩn xung quanh họ, các âm linh vẫn bám diết lấy mùi vị huyết nhục không chịu rời đi, phiêu đãng lên xuống không một tiếng động.

Trương Tiểu Phàm với Lục Tuyết Kỳ hai người càng đi sắc mặt càng trầm trọng, đồng thời cảm giác xung quanh âm khí như nước thuỷ triều, Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ cảm thấy khí huyết sôi lên, bất giác có một cơn choáng váng ập đến. Kỳ thật hắn mặc dù căn cơ vững chắc, nhưng tu vi chung quy chưa cao, đồng thời bị Niên Lão Đại, Dã Cẩu Đạo Nhân và Lưu Cảo đánh trúng, thương thế đối với kinh mạch trong cơ thể nên rất nặng.

Giây lát sau, Lục Tuyết Kỳ cũng phát hiện ra Trương Tiểu Phàm không còn gượng được nữa, ngạc nhiên hỏi: "Ngươi sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm cười miễn cưỡng, nói: "Ta không sao, đi thôi"

Lục Tuyết Kỳ nhìn hắn một cái, nói "Phải nghỉ..."

Nàng chưa kịp nói hết câu, đã thấy Trương Tiểu Phàm đột nhiên thân hình chao đảo, thân thể mềm nhũn, bất giác đổ vật xuống. Thiêu Hoả Côn nắm cầm trong tay, ngay khi hắn đổ mình xuống, tức tốc trở nên ấm đạm.

Lục Tuyết Kỳ lắp bắp kinh hãi, vội vàng đỡ hắn dậy, lòng bàn tay lạnh như băng, kinh hãi nhận ra rằng Trương Tiểu Phàm quả thật đã hôn mê. Trong giây phút này, nàng vốn được tiếng bình tĩnh hơn người trong đám đồng môn sư tỷ muội, quả thật cũng có chút khẩn trương hoảng hốt.

Tức thì, nàng nghĩ đến một vấn đề khác còn đáng sợ hơn.

Thiêu hoả côn đã mất hết tác dụng rồi, biết dùng thứ gì để ngăn chặn vô số âm linh xung quanh?

Gần như trung cùng lúc Lục Tuyết Kỳ nghĩ đến câu hỏi này, hết thẩy vô số âm linh đang tỏa ra bạch quang mờ mờ hình như cũng giật mình, sau đó, nhận ra phía trước mặt chúng, hai thân thể huyết nhục còn đang sống, một lần nữa lại đứng đó không có chút gì bảo vệ.

Trong bóng tối, dường như đồng thời có vô số âm thanh đắc ý cười điên dại, gầm rống tức giận, vô số âm linh dường như trong giây lát đã ken đắc trên không trung, sau đó, chúng như những con dã thú tham lam, lao thẳng tới hai người đang đứng trong bóng tối không có gì tương trợ.

Tham, sân, si: tham, giận, mê; theo nhà Phật đó là ba độc khiến con người trầm luân.

Úy: sợ, lo.

Ác: ác, xấu.

Phạ: sợ.

Chương 39

Trùng Phùng

"Xoảng"

Một âm thanh giòn tan vang lên trong bóng tối!

Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như sương, đứng chắn trước Trương Tiểu Phàm, gắng sức rút kiếm.

Thiên Gia xuất hiện

Lam quang đột khởi, một cột sáng thanh khiết và rực rỡ, chiếu sáng cả thế giới đen tối ấy.

Trong giây lát u quang của các âm linh đang có mặt tức thì đã tiêu tán trước lam quang này, mặt dầu vậy, những âm linh này tựa hồ không có chút gì uý kị, vẫn xông đến từ bốn phương tám hướng.

Lục Tuyết Kỳ khẽ hô một tiếng, trên khuôn mặt nhợt nhạt thoảng hiện một nét đau đớn, nhưng ngay lập tức đã bị thay thế bằng thần sắc kiên cường hơn.

Thiên Gia thần kiêm dưới sự thúc giục của chủ nhân, lam quang đại thịnh, quang mang vạn trượng, quét sạch hết các âm linh đang lao đến ở phía trước.

Chỉ thấy đúng vào giây phút lam quang tiếp xúc với đám âm linh đó, lập tức vang lên âm thanh "lụp bụp" gần giống tiếng dầu sôi, mấy chục âm linh dần dần tan biến mất, hồn phi phách tán.

Âm thanh ấy cứ vang vọng trong không gian tối đen và mênh mông, khiến người ta kinh hãi đến tận xương tuỷ.

Chỉ là Thiên Gia thần kiêm uy lực cỗ nhiên cực kỳ to lớn, vẫn không ngăn trở được các âm linh còn lại, đúng lúc Lục Tuyết Kỳ xuất thủ, có một số đạo âm linh từ phía sau lưng đánh tới thân hình của Trương Tiểu Phàm đang nằm hôn mê trên mặt đất

Lục Tuyết Kỳ liếc thấy, xoay mình trở lại, Thiên Gia thần kiêm chỉ quét qua phía trên thân mình của Trương Tiểu Phàm, đã xua đuổi được những đạo âm linh đó.

Thế nhưng số lượng âm linh xung quanh quả thật quá nhiều, giết không thể hết được, Lục Tuyết Kỳ lúc trước lại đã thụ thương, xoay đi xoay lại chưa được vài vòng thì mồ hôi thơm ngát đã đầm đìa, hơi thở khó nhọc. Thế nhưng cảm thấy các bộ mặt cực kỳ ghê tởm ở xung quanh đang nhẩy múa kêu khóc, nhe nanh múa vuốt, Thiên Gia quang mang dần nhạt đi, Lục Tuyết Kỳ nghiến chặt hàm răng, cuối cùng chân cẳng cũng mềm nhũn, ngã ngồi xuống bên cạnh mình Trương Tiểu Phàm.

Âm linh đầy trời trong tiếng hú hép loáng thoảng truyền đến tiếng qui khóc vô cùng đắc ý, bạch quang mờ mịt khắp nơi, âm linh như sóng. Lục Tuyết Kỳ quay đầu lại, nhìn Trương Tiểu Phàm một cái.

Gã thiếu niên ấy lúc này mặc dù hôn mê, trên mặt quả thật có nét thống khổ, tuy nhiên hắn đang nghĩ đến chuyện gì thương tâm chẳng?

Lục Tuyết Kỳ khẽ khẽ nói một câu: "Không ngờ hôm nay ta có thể chết cùng chỗ với ngươi!"

Nàng ngồi thẳng mình dậy, lúc này trên mặt đã không còn chút huyết sắc nào, thế nhưng nàng vẫn không chịu buông xuôi, ngón tay bên tay phải cong lên, tạo thành lan hoa pháp quyết, tuân theo thế tay của nàng, Thiên Gia thần kiêm trên không trung khẽ dừng lại giây lát, đột nhiên lộn ngược lại cắm xuống, "Pháp" một tiếng, đã cắm xuống đất phía trước mặt Lục Tuyết Kỳ, liền đó quang mang lại bừng lên, phía trên mặt đất lấy Thiên Gia thần kiêm làm trung tâm, xuất hiện một vòng ánh sáng bao bọc lấy Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm vào bên trong.

Đám âm linh chung quanh mắt trông thấy thân thể huyết nhục ngon lành đang ở ngay trước mắt, làm sao có thể quản được đám đông ấy, từng đạo từng đạo lao đến, nhưng sau giây lát, trên mặt đất vòng sáng ấy đột nhiên trương lên, cuộn nhìn thấy lam quang đằng khởi, khí lành đùn lên, chỉ thấy lam quang ấy như có linh tính, tạo ra hình một cung tròn vọt qua đầu hai người, tức thì đẩy âm linh ra bên ngoài.

Thế nhưng nếu ai tinh mắt nhìn, vẫn trông ra vầng quang mang ấy rất yếu ớt, trong thụy khí tuy có khí nhưng lại vô lực, chỉ là Lục Tuyết Kỳ liều chết tranh đấu mà thôi.

Mắt nhìn thấy bữa ăn đẹp mắt ngon miệng lại bị chặn mất, âm linh đầy trời vô cùng phẫn nộ, tiếng quý khóc mỗi lúc một to, vô số âm linh gắng sức đánh đập vòng sáng mong manh yếu ớt ấy, sau mỗi lần công kích, Lục Tuyết Kỳ thân hình lại rung lên một cái, sắc mặt thêm phần nhợt nhạt, độ rực rõ của Thiên Gia thần kiêm cũng thêm phần ám đậm, vầng sáng vốn dĩ cao hơn hai người, trong thời gian rất ngắn, đã bị ép xuống chỉ cao không quá một người.

Lục Tuyết Kỳ mặt trắng như giấy, mắt nhìn thấy những bộ mặt do đám âm linh ấy bên ngoài vòng sáng huyền hoá thành đang lộ ra nét cười kinh hãi nghènở, mắt trông thấy những cái miệng lớn trống huếch của chúng đang há ra, toàn thân nàng giống như bị vùi vào trong một hầm băng.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên nghe thấy, trong miệng của Trương Tiểu Phàm đang nắm hôn mê bất tỉnh bên cạnh, chợt hàm hồ thốt lên một câu không rõ lắm.

Lục Tuyết Kỳ nhanh chóng quay sang, không có một thứ ngôn ngữ nào khả dĩ có thể diễn tả tâm tình của nàng lúc này, từ lúc nàng liên tục một mình chiến đấu với đám âm linh ấy, đột ngột nghe thấy thanh âm của đồng bạn, bất giác trong tim dâng lên một nỗi hoan hỉ trước đây chưa từng có.

Thế nhưng chẳng cần đợi đến lúc nàng nhìn rõ diện mạo của Trương Tiểu Phàm, dị biến bỗng phát sinh, dưới mặt đất chỗ hai người nàng đang ngồi, vốn là một mặt đất cứng, tuy vậy lúc này đột nhiên chỗ Trương Tiểu Phàm đất nứt toác ra không một tiếng động mở ra một cái hang lớn, Trương Tiểu Phàm lập tức ngã nhào xuống.

Lục Tuyết Kỳ toàn thân lặng đi giây lát, chỉ thấy trong hang đó một mầm đèn kít, quả thật không nhìn rõ nồng sâu bao nhiêu, chỉ có ở sâu bên trong, có một cặp mắt to lớn và khủng bố đỏ rực máu má, chớp chớp chớp chớp!

Một khắc sau, không một chút do dự, vầng ánh sáng do Thiên Gia thần kiêm tán phát liền tiêu tán, trong tiếng kêu thét của đầy trời âm linh, Lục Tuyết Kỳ vung tay bạt khởi Thiên Gia, không chút chần chừ, tiến đến cái động tối đen ấy, quăng mình nhảy vào trong!

Giây lát sau, đám âm linh có mặt trên không trung, cũng lập tức bám theo, hú lên điếc tai, âm vang khắp trong động.

Âm thanh tần công ngọt ngạt vang lên trong động, giây lát sau, trong tiếng hú hét kích động của đám âm linh, thốt nhiên vang lên một tiếng rống dài sắc nhọn điếc tai.

"Ngao..."

Tiếng kêu đau đớn, nghe có phần giống như tiếng rống cuồng nộ của dã thú bị trọng thương, giây lát sau, đầu tiên là một đạo thân ảnh vô cùng to lớn lao vọt ra khỏi hang, theo sau là vô số các âm linh thoát ra, bay lượn đầy trời.

Lục Tuyết Kỳ trong đám u quang ấy, tay trái đỡ Trương Tiểu Phàm nhảy lên mặt đất, trên khoé miệng đang chảy ra một dòng máu tươi mầu đỏ sẫm, nửa bên trái người đã nhuộm đỏ một mảng lớn, xem ra cũng đã bị thương.

Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ có thể đứng được nhờ dựa vào Lục Tuyết Kỳ, thế nhưng cặp mắt hắn đã mở ra, Thiêu Hoả Công lại bừng lên đợt sáng mới, mặc dù hơi yếu, tuy nhiên vẫn phát ra quang mang màu xanh đen.

Một nam một nữ trẻ tuổi này, trong thế giới đen tối ấy, họ nâng đỡ lẫn nhau, họ nương tựa lẫn nhau.

Lục Tuyết Kỳ nhìn đám âm linh phẫn nộ bay lượn đầy trời tuy nhiên vẫn chưa dám đánh xuống, trong lòng đột nhiên có một nỗi vui sướng không diễn tả được, mặc dù vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, thế nhưng có một người đứng bên cạnh, thực là rất tốt.

Chẳng mấy chốc sau, ánh mắt của hai người rơi lên một thân hình to lớn phía trước mặt, nhờ bạch quang do đám âm linh phát ra, họ sau khi ngửi thấy một mùi hôi thối vô cùng nồng nặc, nhìn thấy một thân hình yêu thú.

Đó là một yêu thú to lớn cao bằng hai người, đầu lợn mình chó, răng nồng dài và sắc nhọn, toàn thân đỏ sậm, lông dựng tua tua như cương châm, đôi mắt to lớn trong bóng tối hiện ra sắc đỏ như máu, đến có vài phần giống như xích ma nhãn của ma giáo yêu nhân Niên Lão Đại. (Chú 1)

Lúc này con yêu thú ấy nằm cách xa thở hộc lên từng hồi, bên dưới lớp lông da bẩn thỉu tối màu, nơi chân trước bên trái máu thịt toé ra, xem ra đã bị Lục Tuyết Kỳ đả thương. Nhưng nó cũng nhìn chòng chọc hai con người đã thương nó, trong mắt phát ra sự cừu hận ăn vào xương tuỷ, chỉ muốn nuốt sống họ mới hả!

Âm linh bay lượn trên không trung, cũng có bay qua bên mình con yêu thú ấy, thế nhưng vẫn không tấn công nó, hiển nhiên giữa chúng có mối quan hệ nước sông không phạm đến nước giềng.

Lục Tuyết Kỳ chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn mệt mỏi, gần như chỉ muốn lăn ra ngủ, chẳng phải lo nghĩ chuyện gì cả, thế nhưng sau mấy trận giao tranh, vẫn cứng cỏi chống giữ, nàng khẽ nói với Trương Tiểu Phàm: "Nơi này yêu thú âm linh quá nhiều, vì thế không biết có thể xảy ra chuyện gì nữa, chúng ta trước hết hãy thoái lui"

Trương Tiểu Phàm làm sao có thể có ý kiến, gật đầu đồng ý. Hai người lui về phía sau, bước từng bước một, đám âm linh trên không trung cũng bám theo từng bước, con yêu thú đầu lợn tự hồ cũng không muốn buông tha, thình lình cũng đuổi theo. Đi rồi lại dừng, đám âm linh thấy e dè trước Thiêu Hoả Côn của Trương Tiểu Phàm, yêu thú đầu lợn hình như đối với hai người cũng có phần kiêng sợ, nhưng lại không hề dừng lại.

Trương, Lục hai người vốn thân thể đã bị thương, tại Tử Linh Uyên tối tăm ẩm ướt, lại trải qua liên tiếp mấy trận kịch đấu, sớm đã hoàn toàn kiệt sức, lúc này nếu không phải là âm linh và yêu thú cùng nhau truy bức gay gắt, chỉ sợ hai người họ đã buông lỏng tinh thần, rồi cùng nhau ngã lăn ra mê man rồi.

Thế nhưng lúc này hai người bọn họ đang đối diện với cửa ải sinh tử, trong thân thể cũng không biết ở đâu ra lại có dũng khí và khí lực, không ngờ vẫn vả chưởng giữ được đến tận lúc này.

Tử Linh Uyên mà nhân sĩ chính đạo chưa từng biết đến này, quả thật là một vực thẳm to lớn khiến người ta vô cùng kinh hãi, hai người họ rút lui khỏi chỗ đó đã nửa ngày trời, không ngờ vẫn chỉ đi trên vùng đất trống, vẫn không có chút ít bóng dáng của vách núi, cũng không biết đương thời khi lúc bị rơi xuống, tại sao lại lạc đến một nơi xa như vậy?

Chỉ là hai người họ hiện tại cũng không nhàn rỗi để nghĩ đến câu hỏi đó, phía trước xung quanh toàn là âm linh yêu thú đang đau đớn nhìn một cách hung tợn thèm thuồng, sinh tử quả thật chỉ trong giây lát. Trương Lục hai người đúng là thúc thủ không có kế sách gì, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy đau nhói sau lưng, đúng là đã va phải vật cứng gì đó.

Suốt từ lúc trước hai người họ đều không dám có một chút lơi lỏng nào đối với yêu thú ấy, sở dĩ tất cả là vì phái sau còn đường lui, đột nhiên va phải một cái, Trương Tiểu Phàm giật mình, vội vã quay đầu lại, ngạc nhiên không ngờ nhìn thấy một cây đại thụ, thân cây to lớn xù xì, xem ra cỡ ba người ôm mới hết.

Trương Tiểu Phàm lúc này đã bình tâm trở lại, bên kia Lục Tuyết Kỳ tự mình nhìn ra phía sau rồi nói: "Không có gì, một cái cây mà thôi..."

Nói chưa hết câu, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy thanh quản đau nhói, cái cổ bị một vật hình sợi dây quấn chặt, toàn thân bị vặn xoắn bởi một sức mạnh ghê gớm.

Lục Tuyết Kỳ vô cùng kinh hãi, quay đầu lại nhìn, thất thanh nói: "Ma cây!" (Chú 2)

Chỉ thấy độc một cây đại thụ trơ trọi mọc lên tại vùng đất trống ấy, lúc này đang làm các cành cây vốn dĩ tĩnh tại khua khoắng lên giống như cánh tay của con người, quấn chặt Trương Tiểu Phàm trong đám cành cây to lớn xù xì. Trong bóng tối, thân hình đột ngột múa may của ma cây ấy, phảng phất như là ác ma chốn cửu u.

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy đám cành cây trên cổ mỗi lúc một xiết chặt, dần dần hẵn không thể thở được nữa, Lục Tuyết Kỳ vừa toan định cứu viện, bỗng nghe thấy phía xa có một tiếng rống lớn kinh thiên động địa, Con yêu thú đầu lợn ấy nǎm lấy cơ hội, nhảy bổ đến, móng vuốt to lớn loé lên lục quang mờ mờ, nhắm đầu đánh xuống, chỉ sợ có mang theo cả chất kịch độc.

Lục Tuyết Kỳ miến cưỡng phải quay ra kháng cự, thế nhưng thân hình bị nó cản trở, thành ra vài lần muốn cứu viện Trương Tiểu Phàm cũng không thể được, trái lại ngay cả bản thân cũng gặp nguy hiểm.

Trương Tiểu Phàm bị ma cây ấy túm chặt, cổ họng vô cùng đau đớn, thế nhưng vẫn thấy ma cây ấy phát ra những tiếng kêu khó nghe, tỏ ý rất là hoan hỉ, cành cây đang quấn trên cổ tự co lại về phía sau hướng đến thân cây, đồng thời lại có một vài cành cây khác vươn tới xiết chặt lấy toàn bộ thân hình hắn, ngoại trừ hai tay còn có thể múa may được, còn đâu đều không thể vùng vẫy được nữa.

Trương Tiểu Phàm lòng như lửa đốt, nhìn về Lục Tuyết Kỳ nhận thấy nàng không có cả thời gian để chiểu cõi cho chính bản thân, liền quay đầu nhìn lại thì kinh hãi mắt hồn, chỉ thấy trên thân cây, từ từ mờ ra một cái miệng rất lớn, chỗ đó đang phun ra một mùi tanh hôi nhức hết cả mũi, trong khí đó đám cành cây đang nắm hắn kéo vào trong cái miệng lớn ấy, chỉ sợ đó chính là cái miệng lớn của ma cây.

Trương Tiểu Phàm toàn thân run lên, đánh chết thì hắn cũng không từng nghĩ đến bản thân có một ngày lại có thể trở thành phân bón cho một cái cây, cái chết như thế này quả thật khiến người ta khó mà chấp nhận được. Tuy nhiên lúc này tên đã lên cung, hắn đích xác đang từ từ di chuyển về phía cái miệng lớn đang há ngoác ra ấy, mùi tanh hôi mỗi lúc một nặng, trong nháy mắt Trương Tiểu Phàm trên trán mồ hôi lạnh đã ướt đẫm như mưa.

Chẳng bao lâu sẽ đến bên cạnh cái miệng lớn ấy, Trương Tiểu Phàm cũng không biết khi lúc từ đâu ra, gắng sức vùng vẫy, dùng chân đạp lên thân cây không cho tiến lên, thật đáng tiếc ma cây sức lực mạnh hơn hắn nhiều, đám cành cây cứ thế kéo vào, Trương Tiểu Phàm tức thì kiệt sức, bị tống đến sát cái miệng lớn ấy, mùi tanh hôi nồng nặc phả thẳng vào mặt. cũng không biết cái cây ma ấy từng hại chết bao nhiêu sinh linh rồi, Trương Tiểu Phàm tại ranh giới sống chết mỏng manh này, liều chết vùng vẫy, gắng sức dơ tay lên, nắm trong tay vũ khí duy nhất là Thiêu Hoả Côn, đâm vào bên cạnh cái miệng to lớn của cây ma ấy.

Trên Thiêu Hoả Côn, đặc biệt là trên viên châu gắn phía đầu, bùng lên một ánh sáng xanh mờ mờ.

Thiêu Hoả Côn vốn dĩ không sắc nhọn, bị Trương Tiểu Phàm vung lên đánh vào trên mình cây ma, không ngờ như lưỡi dao sắc bén của thần binh, dễ dàng đâm thẳng vào bên trong thân cây vô cùng cứng rắn như là bồ dưa thái rau vậy. Đám cành cây đang vũ động đầy trời trong chớp mắt, đột nhiên cứng đơ hết cả lại rồi bất động.

Trương Tiểu Phàm bản thân cũng kinh ngạc, đồng thời trong tim, đột nhiên dậy lên một tâm trạng sợ hãi.

Một thứ cảm giác lạnh lẽo, quen thuộc chạy khắp toàn thân, sau đó nó mang đến hơi thở mới mẻ, một luồng cảm giác ấm nóng từ Thiêu Hoả Côn, chảy vào trong nội thể của Trương Tiểu Phàm, tình cảnh giống như lúc trước, khi Trương Tiểu Phàm đấu phép với Hấp Huyết Quỷ Khương Lão Tam tại Vạn Bức Cổ Quật.

Trương Tiểu Phàm toàn thân lơ lửng trên không!

Hắn trơ trơ nhìn mọi việc phát sinh trước mắt, ma cây vốn dĩ kiêu ngạo không thể chịu được, lại rất to lớn hung hăn, sau khi mới chỉ bị một thanh Thiêu Hoả Côn xấu xí đâm vào trong thân, thân thể to lớn hoàn toàn không thể đem sánh với thanh Thiêu Hoả Côn đó đã nhanh chóng héo quắt lại, đâm cành cây ở đó thậm chí cả thân cây giống như bị nhỏ khỏi chỗ có nước vây, khô héo, co quắp lại, lá cây rụng xuống như mưa rào, sau khi phát ra một tiếng gầm lớn sau cùng trong cuộc đời, toàn bộ cây đại thụ rầm rầm đổ xuống, sau đó, hóa thành tro bụi.

Trương Tiểu Phàm rơi xuống mặt đất, kinh hãi xuất thần, hắn thậm chí không cần đến vận may cũng biết rằng, luông cảm giác ấm nóng mà Thiêu Hoả Côn hút được đối với thân thể hắn có lợi ích to lớn, lúc này kinh mạch vốn dĩ thọ thương tiếp nhận hơi thở nóng ấm mới mẻ này để bồi bổ, đã tốt lên rất nhiều.

Hắn nhìn thanh Thiêu Hoả Côn đang nằm trong tay, chỉ thấy trong quang mang màu xanh đen đang khe khẽ chuyển động, nó dường như là một người đã no say, Thiêu Hoả Côn phát ra hào quang hoàn toàn thoả mãn, đặc biệt trên mình thanh côn, các mạch máu li ti vốn dĩ rất khó nhìn thấy, lúc này như hút được một thứ máu tươi, sáng bừng lên, đỏ rực, mang đến chút dữ tợn.

"Keng", Thanh thiêu hoả côn nhìn có vẻ có vài phần khủng bố này trượt khỏi tay Trương Tiểu Phàm, rơi xuống đất, nảy lên hai cái, rồi nằm yên bất động.

Bàn tay của Trương Tiểu Phàm đã mở ra, thanh hắc côn thần kỳ ấy không ngờ cũng giống như đánh mất người chủ để ăn bám, tất cả quang mang hiện thời lập tức biết mất, hóa thành một thanh hắc côn bình thường xấu xí.

Trương Tiểu Phàm hít một hơi thật sâu, tâm thần náo động, trong đầu chỉ vang lên một thanh âm: Nó là cái gì, nó là cái gì?

Lúc này, đột nhiên远远 xa truyền đến tiếng kêu đau đớn của Lục Tuyết Kỳ, Trương Tiểu Phàm lập tức thức tỉnh, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ bị vô số âm linh và con yêu thú đầu lợn ấy vây công, toàn thân như bị đánh trúng rất nặng, bắn vọt về phía sau, quần áo đỗ lòm, nhìn qua cũng biết thụ thương khá nặng.

Trương Tiểu Phàm toàn thân kích động, còn chỗ nào mà quản chuyện đông tây này nọ, nắm chặt Thiêu Hoả Côn trong tay, rồi bay về hướng Lục Tuyết Kỳ.

Trong không trung, Thiêu Hoả Con trong tay hắn, dường như có chút mỉm cười, lại bừng sáng lên một đạo quang mang màu xanh đen, chiếu sáng khuôn mặt của hắn.

Chỗ Trương Tiểu Phàm đi qua, vô số âm linh nối đuôi nhau lẩn tránh, tản ra bốn phía trốn mất, trong nháy mắt Trương Tiểu Phàm đã bắt kịp Lục Tuyết Kỳ, tuy nhiên con yêu thú đầu lợn trước mặt ấy đối với Thiêu Hoả Côn không hề kinh hoàng sợ hãi, rõ ràng to lên một tiếng rồi đánh tới.

Trương Tiểu Phàm có chút nôn nóng, lo lắng cho thương thế của Lục Tuyết Kỳ, lại không chịu thoái lui, cũng hét to lên một tiếng giống vậy, vận dụng đạo pháp sư

nương Tổ Như truyền cho trước khi xuống núi, Thiêu Hoả Côn đột nhiên rời khỏi tay, như tên rời khỏi cung, lao vút về phía con yêu thú đầu lợn ấy.

Con yêu thú đầu lợn ấy nhìn thấy một thanh hắc côn nhỏ lao đến, vung móng vuốt to lớn phía trước lên, muốn gạt cái vật đáng ghét ấy sang một bên, sau đó xông đến vồ lấy hai con người đáng ghét nhưng ngon lành ấy nuốt thẳng vào bụng ăn một bữa no nê ngon lành.

Không ngờ bàn tay khoa lèn, lại cảm thấy lòng bàn tay lạnh buốt, một giây sau, trên ngực cuối cùng cũng lạnh buốt, con yêu thú đầu lợn này ngã ra một lúc, cuí đầu xuống nhìn, thấy trên lòng bàn tay xuất hiện một lỗ nhỏ, và trên ngực chỗ trái tim, cũng đã xuất hiện một lỗ nhỏ, toàn thân nó, không ngờ đã bị thanh Thiêu Hoả Côn nhìn rất tẩm thường đâm xuyên qua.

"Ngào...!"

Con yêu thú đầu lợn đên cuồng rống lên một tiếng tê tâm liệt phổi, thân hình to lớn đung đưa, như thoi sơn đảo trụ, nặng nề ngã vật ra đất, cát bụi bay mù mịt, sau đó, nó giãy giụa một lúc trên mặt đất, bên mép chảy ra huyết dịch màu đỏ đậm, cuối cùng không cử động gì nữa.

Lúc này Trương Tiểu Phàm đã ở bên Lục Tuyết Kỳ, thấy nàng toàn thân lạnh như băng, dĩ nhiên không tiếp tục trụ được nữa, hôn mê mất rồi. Thiêu Hoả Côn lại vừa giết chết một sinh linh nữa loé sáng quang mang màu xanh đen, ánh sáng lấp lánh bay trở về, rơi vào trong tay Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ cảm thấy thần sung khí túc, thương thể trong cơ thể phần lớn đã khỏi hẳn, kiểm tra lại lần nữa hơi thở của Lục Tuyết Kỳ, phát hiện thấy nàng hơi thở gấp rút, cuí đầu nhìn xem, chỉ thấy nơi miệng vết thương trên vai trái của nàng da thịt đã biến thành màu đen, hiển nhiên đã trúng phải kịch độc.

Trương Tiểu Phàm lòng như lửa đốt, thể nhưng vẫn e sợ xung quanh mặc dù hai con yêu thú đã chết, thể nhưng vẫn còn vô số âm linh, nên phải xoay mình kiểm tra, không ngờ khi nhìn ra, đã thấy đám âm linh ấy không biết từ lúc nào, tất cả đã lần lượt bỏ đi, ẩn vào trong bóng tối. Trương Tiểu Phàm vô cùng choáng váng, đúng là một việc tốt cầu mà còn chẳng được, lẽ nào lại mong muốn gì nhiều hơn, lập tức quay lại chăm sóc Lục Tuyết Kỳ.

Kỳ thật Trương Tiểu Phàm không biết rằng, tất cả chúng kính trọng "Phế Huyết Châu" trên thanh Thiêu Hoả Côn của hắn. Tám trăm năm trước, Hắc Tâm Lão Nhân quang đại ma giáo "Luyện Huyết Đường", danh động thiên hạ, trong mê cung dưới đáy vạn bức cổ quật, sáng lập ra căn cứ cơ sở của Huyết Luyện Đường.

Hắc Tâm Lão Nhân là một con người hung tàn, năm đó luyện chế Phế Huyết Châu này đã giết chết vô số sinh linh, trong đó không biết có bao nhiêu oán linh bị hại chết tụ tập dưới Tử Linh Uyên, không được vãng sinh.

Năm đó bọn họ bị hại bởi Phế Huyết Châu này, mặc dù lúc này ngày hôm nay, Phế Huyết Châu và cây hung bỗng vô danh hợp lại thành một, hình dáng thay đổi rất nhiều, sát khí hung khí ẩn vào bên trong, thênh nhưng vào lúc Trương Tiểu Phàm thi pháp, Phế Huyết Châu tức thì xuất lộ cái hung khí ấy ra, đám âm linh ấy con nào con nấy kinh hãi vô cùng, hầu hết tin rằng hung thần năm xưa Hắc tâm lão nhân một lần nữa sống lại.

Trương Tiểu Phàm từ từ đặt Lục Tuyết Kỳ xuống đất, do dự một lát, nhìn miệng vết thương đã biến thành mầu đen ấy, thở dài một tiếng.

Dường như bóng tối vĩnh cửu, lại đã lấy lại sự yên tĩnh, vô cùng tịch mịch.

Trương Tiểu Phàm hơi hơi cảm thấy choáng váng, thế nhưng nhìn thấy trên mặt của Lục Tuyết Kỳ, sau khi vết thương được băng bó cẩn thận, đã không còn hắc khí nữa, hắn thở phào một tiếng.

Hắn ngồi đó yên lặng bảo vệ bên cạnh nữ lang đang hôn mê ấy.

Thiêu hoả côn phát ra ánh sáng xanh mờ mờ, bao trùm lấy họ.

Bốn bề tịch mịch!

Yên lặng!

Thậm chí tiếng kêu của côn trùng, cũng chẳng có, dưới Tử Linh Uyên này, đường như ngoài âm linh yêu thú ra, quả thật chẳng có một sinh vật sống nào khác.

Tuy nhiên, vào lúc này, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nghe thấy, cỗ một tràng tiếng bước chân, đột ngột vang lên.

Tiếng bước chân trong bóng tối này, nhẹ nhàng hài hòa, thênh nhưng trong tai Trương Tiểu Phàm, giống như sấm động giữa trời xanh. Hắn đột ngột đứng dậy, quay đầu nhìn ra chỗ tiếng bước chân phát ra, đồng thời nắm chặt lấy Thiêu Hoả Côn.

Đằng xa, chỗ bóng tối, có một ánh sáng, di chuyển lại gần, thế rồi, tại chỗ sáng đó xuất hiện một nữ nhân, y phục toàn thân màu xanh của nước, tề mi tú mục, da thịt ngọc ngà khi sương thăng tuyêt, trong bóng tối này dương như mang đến một vẻ đẹp yêu dị, quả là sự mĩ lệ quý dị, làm người ta phải động tâm phách.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên há hốc mồm, kinh ngạc không nói lên lời, nữ nhân ấy chính là thiếu nữ áo xanh gấp trong Sơn Hải Uyển thành Hà Dương khi hắn vừa hạ sơn.

Chú 1: "Thần ma chí dị, Thiên Yêu Thú "Xích nhãn tru yêu: đầu lợn mình chó, thân thể to lớn, lông đen, cứng sắc, mắt đỏ, có thể nhìn trong đêm tối, thích ăn xác thối, thích sống ở những nơi tăm tối ẩm ướt.

Chú 2: "Thần ma chí dị, Thiên Tinh Quái" Ma cây: là cây nghìn năm, đồn rằng có thể hút lấy linh khí của trời đất, lại truyền tại nơi âm u hút được oán linh yêu

lực, do đó mà thành tinh. Hình dáng cây đại thụ, thích ăn sinh vật, có lời đồn khác là tự di chuyển được.

Chương 40

Hắc Thủy Huyền Xà

Lúc này, thiếu nữ nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đang đứng cạnh Lục Tuyết Kỳ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, rõ ràng không nghĩ dưới vực sâu này còn có người sống, sắc mặt biến đổi, lại hơi giật mình.

Ngay sau đó, cô thấy rõ mặt mũi Trương Tiểu Phàm, ngắn ra, trên mặt thoảng qua một chút ngạc nhiên thích thú, rồi mỉm cười.

"Quả là nhân sinh hà xứ bất tương phùng!" (trên đời không có gì không gặp lại được) Trong bóng tối cô xinh đẹp như một đóa hoa bách hợp nở rộ, ưu nhã chạy băng đến.

Trương Tiểu Phàm đứng dậy, không biết hữu ý hay vô ý nhìn qua Lục Tuyết Kỳ, rồi sau đó, chẳng thấy một con yêu thú âm linh nào từ đáy động xuất hiện, mà lại là một người bình thường.

Thiếu nữ đến gần, Trương Tiểu Phàm cuối cùng đã thấy rõ, trên tay phải thon thon như ngọc của cô đang cầm một đóa hoa nhỏ màu trắng, tỏa ra ánh sáng trắng nhạt, chiếu sáng vùng đất xung quanh cô, không biết là loại hoa gì.

Nhưng Trương Tiểu Phàm không có thời gian để xem xét đóa hoa này, đối mặt với thiếu nữ kỳ lạ, trong lòng đương nhiên có chút đề phòng, bất quá vô luận thế nào, nơi đáy vực tối đen cô độc hoang vắng này thấy có người chạy đến, cảm giác lập tức như có mấy phần thân tình.

"Chào cô", Trương Tiểu Phàm định nói một lời chào hỏi khách sáo, nhưng mở miệng ra, chỉ nói được có hai chữ đó.

Thiếu nữ nhìn hắn mỉm cười: "Đây không phải là Trương Tiểu Phàm thiếu hiệp của núi Thanh Vân hay sao? Sao lại đến cái nơi quỷ khí ẩm đạm này? Đây chắc không phải là nơi nên đến đâu."

Trương Tiểu Phàm hơi hoảng, hỏi: "Sao cô biết ta là môn hạ Thanh Vân?"

Thiếu nữ chỉ cười mà không trả lời.

Trương Tiểu Phàm cau mày, chỉ nghĩ thiếu nữ này tuyệt không đơn giản, lại nghĩ về nơi đây, nghe thiếu nữ cười nhẹ hỏi: "Cho hỏi Trương thiếu hiệp, tới đây đã lâu chưa, có đi qua "Tích huyết động" không?"

Trương Tiểu Phàm ngây ra hỏi: "cái gì là Tích huyết động?"

Cô gái hờ nhẹ trong miệng, nụ cười trên mặt dần dần tắt, nhưng vẫn bình thản hỏi: "Trương thiếu hiệp quả là khéo giả vờ, môn giáo của người ít nhất cũng là

nhân sĩ chính đạo, nếu mà không đi qua Tích huyết động, làm sao mà đến được nơi đen tối dơ bẩn này?"

Trương Tiểu Phàm bị cô nói là giả vờ, nhưng lờ mờ hiểu ra Tích huyết động mà cô nói chính là cái động đáng sợ khi nãy, lại nhớ lời sư phụ và Chưởng môn sư bá dặn dò trước lúc xuống núi, là để cho những lúc thế này, nghe ý tứ của cô gái, trầm giọng: "Cô nói môn giáo của ta không phải là chánh đạo, chứ còn cô là gì?"

Thiếu nữ toàn thân y phục màu xanh như nước, đóa hoa cô cầm trên cánh tay ngọc tỏa ra một làn ánh sáng trắng, vạch lên một đường trong không trung, quyến rũ trong bóng tối, lưu lại một khoảnh khắc, rồi chậm chậm biến mất.

"Ta không phải là yêu nữ ma giáo độc ác sao?" cô cười tinh quái.

Trương Tiểu Phàm nghe lòng chùng xuống, tự nhiên có cảm giác như là mất mát, nhưng cảm giác này nhanh chóng biến mất, không còn dấu vết gì, hừ một tiếng, ngưng thần đề phòng.

Từ lúc hắn gia nhập Thanh Vân Môn, nghe các vị sư trưởng sư huynh nói về ma giáo yêu nhân như là tai họa của nhân gian, tàn nhẫn vô đạo, môn quy của Thanh Vân Môn nghiêm cấm lai vãng kết giao với người trong ma đạo, hơn nữa phải là kẻ thù sống chết, không đội trời chung.

Bất quá thiếu nữ đó từ đầu đến giờ không có một chút thù hận nào, tự nhiên có ý động thủ, mắt nhìn phía sau lưng Trương Tiểu Phàm, dòm một cái, đột ngột cười nói: "Vị tỉ kia hình như tỉnh rồi!"

Trương Tiểu Phàm quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Lục Tuyết Kỳ khẽ trở mình, môi mấp máy, chậm chậm mở mắt. Trương Tiểu Phàm mừng quá quay đầu hỏi "Sư tỉ tỉnh rồi à?"

Không ngờ Lục Tuyết Kỳ đột nhiên trên mặt hiện nét hoảng sợ, cỗ la lên: "Cẩn thận!"

Trương Tiểu Phàm chưa kịp phản ứng, đã nghe một mùi hương ủa đến, ánh sáng trắng loáng lên, đóa tiên hoa màu trắng xuất hiện trước mắt.

Trong bóng tối, nơi đáy vực sâu này, sao lại có loại hoa như vậy? Trương Tiểu Phàm kinh hãi lui lại một bước, mắt thấy đóa hoa tự chuyển động, tựa hồ giữa không trung đang nhìn hắn mà cười khe khẽ, gật đầu nhẹ nhẹ, trong một khoảnh khắc, đóa hoa bung tách ra, những cánh hoa trắng muốt khả ái, bên rìa lóe lên chút ánh sáng xanh lạnh lẽo, nhắm về phía hắn mà lao đến.

Vốn không hiểu thân phận của thiếu nữ ma giáo thế nào, chỉ thấy cô phát động đóa hoa tập kích mới hiểu ra, Trương Tiểu Phàm đột nhiên bị tập kích, tay rối chân loạn, lui liên tục mấy bước, trong lúc hoang mang cầm lấy Thiêu hỏa côn đưa chǎn trước người, những cánh hoa đang bắn tới tiếp xúc với ánh sáng xanh đen của Thiêu hỏa côn, phần lớn rơi xuống, nhưng cũng còn một số hung hiểm lao vút qua, suýt nữa thì đả thương Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm vẫn còn hoảng hồn, trong lòng nguyễn rủa ma giáo yêu nhân quả nhiên nguy hiểm gian trá, lời của sư phụ, sư nương và các sư huynh trong giáo quả nhiên đúng đắn, không có một chữ nào sai. Bất quá lúc này lướt mắt nhìn qua, thấy thiếu nữ đã động thân, bay về phía Lục Tuyết Kỳ.

Trương Tiểu Phàm kinh hoàng, mắt thấy Lục Tuyết Kỳ mới bị trọng thương, không có sức đánh trả, bản thân mình thì đang ở xa, vội vã quăng Thiêu hỏa côn bay về phía thiếu nữ áo lục.

Nghe tiếng gió lại gần, thiếu nữ áo lục điểm nhiên mỉm cười, tay phải giơ lên đón, trong một tích tắc những cánh hoa bay nhanh như chớp ngược trở về, tụ tập quanh đài hoa như cũ, đóa hoa nhỏ lại tỏa ánh sáng trắng nhạt bay lên nghênh chiến, ánh sáng trắng của đóa hoa và ánh sáng xanh đen của Thiêu hỏa côn chạm nhau, cùng khựng lại giữa không trung, cố chống chơi nhau, rồi biết không phân thắng bại được, mỗi vật tự bay trở về.

Trong bóng tối, chợt nghe một tiếng kêu nhỏ ngạc nhiên.

Nắm lấy cơ hội, Trương Tiểu Phàm một mặt đón lấy Thiêu hỏa côn, một mặt vội vã quay lại bên Lục Tuyết Kỳ, đứng chắn trước mặt cô, không cho yêu nữ ma giáo gian hiểm quỷ dị kia thi hành gian kế một lần nữa.

Bất quá yêu nữ "gian hiểm quỷ dị" lúc này bất chợt lùi về, không tiến lên nữa, mặc cho Trương Tiểu Phàm quay về bên Lục Tuyết Kỳ, nhìn Trương Tiểu Phàm với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Lần giao thủ vừa rồi, cô hoàn toàn nghĩ là Thương tâm kỳ hoa trong tay mình có thể thắng Trương Tiểu Phàm một cách dễ dàng, không ngờ được Thương tâm kỳ hoa gặp Thiêu hỏa côn giữa không trung bị chặn đứng, năng lượng còn truyền theo vật đi thẳng vào tâm, làm người tê liệt một thoáng, bất giác giật lùi, hơn nữa còn hơi cảm thấy nhụt chí giao tranh, làm cô không khỏi kinh hoàng.

Trương Tiểu Phàm đứng bên Lục Tuyết Kỳ, giúp cô đứng dậy, hỏi nhỏ: "Không sao chứ Lục sư tử?"

Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhẹ lắc đầu, Trương Tiểu Phàm cuối cùng cũng nhẹ người, quay đầu giận dữ quát: "Yêu nhân vô sỉ, thùa cơ đánh lén!"

Ánh ngạc nhiên trong mắt thiếu nữ lập tức biến mất, thay vào đó là thoáng giận dữ, hừ một tiếng, thốt: "Tốt, để ta cho ngươi thấy thế nào là lợi hại của yêu nhân"

Vừa nói vừa ra hiệu, Trương Tiểu Phàm vội vã đề phòng, nhưng trong lòng thăm kêu khổ, Lục Tuyết Kỳ lúc này đang tựa vào người hắn, yếu đuối vô lực, rõ ràng là bị thương nặng, đa phần có vẻ như trúng độc, trước mặt là ma giáo yêu nữ quỷ dị khôn lường, khi động thủ chỉ sợ không kịp bảo vệ Lục sư tử.

Tiếc thay sự đờn thường không như ý muốn, Trương Tiểu Phàm trong đầu ý nghĩ vừa xoay chuyển, đã phát hiện sự tình đang càng lúc càng tệ đi.

Trong bóng tối lóe lên một đốm sáng, ánh sáng ấy so với ánh sáng tỏa ra từ thiếu nữ áo lục lại có chỗ bất đồng, mặc dù vẫn tỏa sáng nhưng màu rất thẫm, trong bóng tối tựa hồ khiến người ta nghĩ đó là một ánh sáng màu đen. Trong ánh sáng đó, một đạo nhân ảnh âm u bước lại, dừng cạnh thiếu nữ áo lục, nhìn rõ ra là một nữ tử, mình mặc hắc y, trên mặt che mạng, chính là người đồng hành với thiếu nữ áo lục tại Sơn Hải Uyển ngày hôm đó.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Trương Tiểu Phàm, trong bóng tối hết ánh sáng này đến ánh sáng khác lóe lên, đại khái là xuất hiện năm người, mình mặc áo vàng, chính thị là những người tuỳ tùng của thiếu nữ áo lục tại Sơn Hải Uyển hôm ấy, lúc này không ngờ toàn bộ đã đến đây.

Trương Tiểu Phàm chỉ thấy cổ họng khô rang, bị bấy nhiêu ánh mắt nhìn chăm chắm, không khỏi toàn thân phát lạnh. Lúc này, bên tai hắn đột nhiên nghe giọng nói nhỏ xíu vô lực của Lục Tuyết Kỳ: "Ngươi chạy đi, mấy người này đạo hạnh không kém ta và ngươi đâu, bây giờ mình không chống nổi"

Trương Tiểu Phàm quay đầu lại, chỉ thấy khuôn mặt trắng xanh mỹ lệ ấy ghé sát bên mình, trên mặt không có nét sợ hãi, phảng phất lại quay về vẻ bất cần thường lệ. Trương Tiểu Phàm ngây ra, lắc đầu, bập môi, rồi quay đầu lại, đối địch với toàn đám người ma giáo vừa xuất hiện.

"Bích Dao, cẩn thận đấy!", nữ nhân che mặt nhìn hai người trước mặt, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở Thiêu hỏa côn trong tay Trương Tiểu Phàm, giọng trầm xuống: "Cây hắc bổng đó có vẻ cổ quái"

Bích Dao, tức là thiếu nữ áo lục đó, hỏi: "U di, dì thấy gì à?"

Nữ nhân che mặt được gọi là U di không cho thấy cảm xúc nào, nhưng trong giọng nói có phần ngờ vực: "Có vẻ như là... cái hung khí vừa rồi, làm sao người trong chính đạo lại có thứ đó, mà làm sao lại không chế được hạt châu đó, và lại, cái gậy ngắn đó nữa, không biết là thứ gì?"

Bích Dao hừ một tiếng, nói: "Con phải coi thử nó lợi hại sao mới được", nói xong liền bước lên một bước, cùng lúc những người mặc áo vàng sau lưng cô ta cũng đồng thời bước lên. Trương Tiểu Phàm nhìn không chống lại, tuy là chủ tâm đổi địch, nhưng địch nhân mạnh quá, chỉ có thể đỡ Lục Tuyết Kỳ lui về phía sau.

Nữ nhân đeo mạng che mặt toàn thân toát ra quỷ khí dày đặc, người ngay ngắn nhẹ nhàng tiến lên thẳng phía trước, dừng gót cạnh Bích Dao, tựa hồ một bóng u linh, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe: "Cây gậy ngắn trong tay thiếu niên đó hung khí rất mạnh, cháu không cảm thấy sao?"

Bích Dao ném một cái nhìn cảnh giác về phía Trương Tiểu Phàm, gật đầu.

Nữ nhân đeo mạng che mặt nói: "Tuy vậy, ta có cảm giác cái gậy ngắn này chỉ sợ chưa phát xuất hết hung lực, giống như là bị cái gì đó ức chế, theo ta thấy, chỉ sợ cái gậy ngắn ấy có quan hệ gì đó với thánh giáo của chúng ta, tên thiếu niên này thân phận có vẻ khả nghi quá, con phải cẩn thận trước khi hành động."

Bích Dao cau mày: "U di, dì nói con nên làm thế nào?"

Nữ nhân đeo mạng che mặt hơi trầm giọng thốt: "Bắt lấy bọn chúng, mang về cho cha cháu xem thử, Tông chủ mưu trí cao ngang trời đất, tất nhiên nhìn là biết vật ấy là gì".

Bích Dao ngẫm nghĩ, nói: "Tốt đấy".

Trong lúc nói chuyện như vậy, chân họ không hề ngừng, cứ bước dãy lên, hai người còn chưa bằng lòng thì dĩ nhiên là những người mặc áo vàng bên cạnh không động thủ, hai bên một tiến một lùi, trong thời gian nói chuyện ấy đã được một quãng đường.

Trương Tiểu Phàm đỡ Lục Tuyết Kỳ, tâm tình càng lúc càng khẩn trương hơn, bên tai dần nghe tiếng sóng vỗ vang đến, có vẻ như đã quay về bờ nước ban đầu đã gặp.

Bích Dao có chút lo sợ, quay đầu về phía nữ nhân đeo mạng che mặt hỏi: "U di, hình như đó là Vô tình hải phải không?"

Nữ nhân đeo mạng che mặt hơi trầm ngâm, tuy nhiên vẫn cứng giọng nói: "Si tình chỉ vi vô tình khổ (Vô tình khổ, đa tình càng khổ - vivi). Không sai, đó là cái biển thần bí nhất trong ngũ hải, Vô tình hải"

"A!", dường như tuổi trẻ nồng nỗi, Bích Dao căn bản không quan tâm đến ý tứ cay đắng của nữ nhân được gọi là U di, tỏ ra hết sức hưng phấn: "Hồi nhỏ con có nghe phụ thân nói, sâu trong lòng Vô tình hải có Cửu u chi hải, con còn nghe người nói Tử linh uyên và Tích huyết động gặp nhau tại bờ Vô tình hải, có vẻ như môn phái của chúng ta tìm kiếm bao lâu, giờ đã gặp rồi."

Tuy nhiên nữ nhân đeo mạng che mặt trở nên trầm mặc, không nói một lời.

Bích Dao thấy hơi kỳ lạ, nhìn nàng ta một chút, rồi như để giải tỏa căng thẳng, quay đầu nói: "Tốt, bây giờ ta bắt các ngươi trước, xong rồi sẽ tìm đến Tích huyết động".

Vừa nói vừa phất tay một cái, năm người áo vàng đồng thời bước lên, chuẩn bị động thủ. Trương Tiểu Phàm phía sau là Vô tình hải đen tối không thấy đâu là bờ bến, trước mặt lại bị đám người ma giáo bao vây, đúng là phía trước không có lối, muốn lui cũng chẳng thể lùi, đã đến đường cùng.

Lục Tuyết Kỳ cảm thấy sau lưng mình, trên mặt nước của Vô tình hải thổi đến một trận hàn phong, lạnh thấu tâm can, đã vậy trong người đang yếu đuối vô lực, càng thấy trong lòng phảng phất một cảm giác hôn ám, chỉ sợ là hậu quả của chất độc.

Nàng vốn thông minh, cũng hiểu được trong tình cảnh này, Trương Tiểu Phàm nếu cứ cố gắng bảo vệ nàng thì chỉ có thể cả hai người cùng chết.

Nàng quay đầu, nhìn Trương Tiểu Phàm, thiếu niên đó lúc này có vẻ hết sức lo lắng, cả người căng lên, cả cánh tay đang đỡ nàng cũng đang nắm chặt vì lo

lắng, thậm chí trong mắt hắn, còn có khát vọng sinh tồn lẫn với nỗi úy kí cái chết.

Chỉ là hắn chưa thể nghĩ ra phải làm gì, nên cứ thụt lùi.

"Trương sư đệ", nàng gọi nhỏ, Trương Tiểu Phàm nghe thấy, đầu vai hơi động, tựa hồ sắp sửa quay lại, nhưng rồi không biết tại sao lại không hề quay nhìn nàng.

"Lục sư tỉ, trên bình đài đó, tỉ đã cứu và bảo vệ đệ, đệ... đệ... không chạy", Trương Tiểu Phàm tâm tình vui trở nên phấn khích, muốn nói những lời hào ngôn tráng ngữ, nhưng lời nói ra đến đâu lưỡi thì như biến đâu mất, cuối cùng chỉ thoát ra được hai chữ "không chạy".

Lục Tuyết Kỳ không nói gì.

Trương Tiểu Phàm tâm lý đột nhiên trở nên bất an, tự hỏi không biết những gì mình nói có làm phật lòng nàng không? Không biết vì sao, từ lần đầu tiên gặp Lục Tuyết Kỳ, hắn đã cảm thấy hơi sợ người con gái lúc nào cũng lạnh lùng băng giá này.

Ngọn gió lạnh như băng lướt trên mặt sóng Vô Tình Hải, thổi bay những sợi tóc dài của người con gái đang trầm mặc, nhẹ nhàng lướt qua cổ và gò má hắn.

Sóng nước Vô Tình Hải dường như đột nhiên cuồn cuộn dâng trào.

Miền đất tối tăm, mơ hồ như thoảng qua một tiếng thở dài, ngọn gió lướt qua, lại như Vô Tình Hải cười ngạo nghễ, chê trách những việc thế gian.

Bích Dao cười nhẹ, dẫn năm người bao vây xung quanh.

Trương Tiểu Phàm thụt lùi một bước, nhưng chỉ thấy chân mình hạ xuống lạnh ngắt, không ngờ đã bước vào dòng nước lạnh thấu xương của Vô Tình Hải.

Rồi ngay lúc đó, trên mặt Vô Tình Hải đang ầm ầm sóng, đột nhiên, một con sóng dâng cao, tiếng sóng dậy điếc tai, mắt thấy cao hàng mấy trượng, cuồng phong rát mặt, những người bên bờ biển đều biến sắc, chân bước hổ như không còn vững.

Nữ nhân đeo mạng che mặt đứng cuối cùng hốt nhiên biến sắc, vội vàng la to: "Bích Dao, quay lại nhanh!"

Bích Dao trong lòng hoảng hốt, biết U di có nhiều kinh nghiệm, cả phụ thân cũng rất mực nghe theo nàng ta, bây giờ không nghĩ nhiều, bèn quay lui.

Thân hình nàng vừa động, năm người áo vàng cũng đồng thời lùi về, ven bờ biển chỉ còn Trương Tiểu Phàm với Lục Tuyết Kỳ hai người, bối rối không kịp đề phòng, lúc này bị ngọn sóng lớn đó đổ sầm xuống đầu, cả người ướt đầm thì không nói gì, cái lạnh vào đến cốt tủy mới là khổ không chịu được.

Sau đó, mọi người nhìn về phía Vô Tình Hải đột nhiên nổi sóng, chỉ thấy trên mặt biển toàn một màu đen, từ từ lóe lên ánh sáng màu xanh lục sẫm của hai ngọn

đèn rất lớn, nhưng nhìn kỹ, ngọn lửa đèn đó thật kỳ quái, không phải hình tròn thường thấy, thay vào đó có hình dạng dài thẳng đứng, đặc biệt ở giữa chừng có hai lỗ hổng đen ngòm, phát ra hung khí lạnh lẽo.

"Là rắn, Là rắn" nữ nhân đeo mạng che mặt run lên, "con súc sanh này không ngờ vẫn chưa chết"

Bích Dao hoảng hốt hỏi: "Súc sanh? U di, nó là gì vậy?"

Nữ nhân đeo mạng che mặt nhìn hai vòng sáng trên mặt Vô tình hải cuốn cuộn sóng đang càng lúc càng tiến gần bờ, trong giọng nói có vẻ sợ hãi, "Đó là Hắc thủy huyền xà" (Con rắn đen vùng Hắc Thủy).

Bích Dao kinh sợ, không dám tin, hỏi lại một cách ngờ vực: "Không phải con ma thú này một ngàn năm trước ở phía tây Đại Chiểu Trạch đã bị con chim thần Hoàng Đấu giết chết rồi sao?"

Nữ nhân đeo mạng che mặt vội vàng đáp: "Nghe phong thanh là vậy, nhưng hôm nay nó lại xuất hiện ở đây, ta cũng không biết là thế nào. Bích Dao, Hắc thủy huyền xà là con ma thú từ thời thượng cổ, hung hăn không kể xiết, trừ Hoàng đài là kẻ địch trời sinh thì không gì loại trừ nó được, chúng ta rút lui mau."

Bích Dao lùi về sau hai bước, đột nhiên quay đầu hỏi: "Nhưng còn tiểu tử kia?"

Nữ nhân đeo mạng che mặt liên tục lắc đầu, nói: "Ta không lo quá nhiều chuyện được đâu, lui mau thôi"

Bích Dao vẫn còn do dự, nhưng tại bờ biển Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ hai người đang ướt mèm, trong một chớp mắt tựa hồ ngừng thở.

Đến gần hơn, hai người có thể nhìn rõ được, hai ngọn đèn sáng rực cao bằng hai người ấy, không ngờ là một cặp mắt khổng lồ. Lại nói từ lúc bước chân vào Vạn bức cổ quật, Trương Tiểu Phàm không ngừng thấy những cặp mắt kỳ quái hoặc to lớn, như Xích ma nhãn của Tòng niên lão đại hay cặp mắt lớn của con yêu thú đầu lợn, nhưng vô luận thế nào, với cặp mắt đang nhìn thấy đơn giản là không thể so bì được.

Gió biển thốc vào mặt, mang đến không ngờ phải là vị mặn của biển, mà là mùi tanh bao trùm trời đất, xối thẳng vào mũi.

Một con rắn khổng lồ to không gì sánh nổi, chậm chạp xuất hiện trước mặt họ. Nửa mình dưới của nó uốn khúc tiến lên, thân rắn chìm trong nước biển, mọi người nghĩ là cả mình con rắn còn có thể to hơn vậy đến ba lần, nhưng chỉ phần trên đang ngóc lên không trung và cái đầu của con Hắc thủy huyền xà thôi, không ngờ là đã mấy chục trượng cao, mắt rắn phát tán ánh sáng xanh thăm, lúc này đang từ trên ngó xuống, nhìn mọi người như nhìn một đám kiến vậy. (1)

Trương Tiểu Phàm trước giờ không hề biêt, trên thế gian này còn có sinh vật lớn như vậy, thậm chí hắn từng nghĩ, Linh tôn Thủy kỳ lân ở Thông Thiên phong tại Thanh Vân Sơn là con linh thú lớn nhất thiên hạ. Nhưng giờ so với con Hắc thủy huyền xà trước mắt, Thủy kỳ lân về kích thước không khác một con chó con.

Không nói chi hắn, mà cả Lục Tuyết Kỳ bên cạnh, thậm chí Bích Dao thuộc ma giáo và những người còn lại, tuy đã từng thấy những con thú to đến khó hình dung, lúc này thấy vậy cũng lặng như tờ.

(1) Trong Sơn Hải Kinh, Đại Hoang Nam Kinh: "Ở vùng Hắc Thủy phía nam có con Huyền xà, là loài ăn thịt. Ở Vu Sơn, phía tây có Hoàng điểu. Để được, bát trai (hiểu chit liền – dzitcon), Hoàng điểu ở Vu san là đại địch của Huyền xà"

Lại nói: "Hắc thủy huyền xà là thằn ma dị thú: rắn khổng lồ, thân đen, bụng trắng, mắt xanh, thân rắn to 4 trượng, dài hơn trăm trượng. Ăn thằn tiên được nên bất tử, thọ hơn vạn năm, sống ở phía tây Đại Chiểu Trạch. Sau này nghe nói sống trong lòng biển."

Chương 41

Tuyệt Địa

Sóng lớn trên Vô Tình Hải, đã dần dần lặng xuống, thế nhưng sự kinh hãi trong lòng mọi người, vẫn không hề giảm chút nào, thân hình khổng lồ của Hắc Thủy Huyền Xà, thật giống như yêu ma từ ngàn xưa đứng tại chỗ đó.

Và cái đầu rắn khổng lồ này khẽ đu đưa, hình như vẫn không nghe răng lại bắt gắp hơi thở của con người tại Tử Linh Uyên này, cứ đảo mắt nhìn mọi người, nhất thời vẫn chưa có hành động gì.

Lục Tuyết Kỳ ứng xử điềm tĩnh, phản ứng đầu tiên là quay đầu lại nhìn Trương Tiểu Phàm lúc này vẫn đang hết sức kinh hãi ngẩng đầu nhìn Hắc Thủy Huyền Xà, rồi khẽ khẽ kéo tay áo hắn. Trương Tiểu Phàm giật mình, quay đầu lại, Lục Tuyết Kỳ vội vã nói: "Chúng ta lùi lại".

Trương Tiểu Phàm tức khắc tỉnh ngộ, gật đầu lia lịa, đỡ Lục Tuyết Kỳ lùi lại phía sau. Nữ lang che mặt đứng phía đằng sau bên cạnh Bích Dao liếc thấy, thắt thanh nói: "Không được cử động..."

Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ đều kinh hãi, thế nhưng chỉ trong chớp mắt, trong đôi mắt to lớn của Hắc Thủy Huyền Xà, ánh sáng xanh bừng lên, giống như bị cái gì đó làm kinh động, cuồng nộ gầm lên một tiếng long trời lở đất, mọi người có mặt đều đưa tay lên bịt chặt lấy tai, tuy nhiên vẫn cảm thấy trong tai vang lên những tiếng kêu o o.

Trương Tiểu Phàm đang lúc vô cùng kinh hoảng, đưa mắt nhìn thân thể Hắc Thủ Huyền Xà đang chuyển động, cái đuôi to lớn vốn dĩ ngập trong nước biển quét ngang một cái, trong giây lát làm tung lên một bức tường nước cao thực đến mấy trượng, rộng mấy chục trượng, bao trùm đất trời, và trong đám nước bắn toé lên, có một đuôi rắn màu đen ẩn chứa bên trong, mang theo một sức mạnh vô biên ập tới.

Cách bức tường nước ấy vài trượng, cuồng phong đã đập vào mặt, gần như khiến người ta chân đứng không vững, nếu đúng bị bức tường nước như hải khiếu này đánh trúng, đúng phải cái đuôi rắn to lớn ấy, chỉ sợ không thịt nát xương tan mới lạ. Trương Tiểu Phàm cố nhiên không thể chần chừ, tay phải ôm lấy Lục Tuyết Kỳ, tay khử Thiêu Hoả Côn toàn lực bay vút về phía sau.

Nhưng bức tường nước ấy quả thật đuổi nhanh như gió, mặc cho động tác nhanh chóng, Trương Tiểu Phàm vẫn không bay thoát ra ngoài một trượng, vẫn bị bức tường nước ấy bám theo. Tiếng nước như sấm động, hồn như vẫn ngay ở bên tai. Trương Tiểu Phàm toàn thân căng ra, trong đầu gần như không có một ý niệm nào, giữa lúc sống chết, Trương Tiểu Phàm hô lớn một tiếng, toàn lực bay vút lên trên, nhưng chỉ bay ra được hơn một trượng, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

"Rầm rầm"

Hắn không cưỡng được, hắn bị cuốn vào trong con sóng khổng lồ, trong chớp mắt toàn thân đã ướt sũng, rồi nghe thấy bên mình Lục Tuyết Kỳ kinh hãi kêu lên thất thanh, tay hắn lỏng ra, dưới sức mạnh to lớn không thể kháng cự này, hắn và Lục Tuyết Kỳ bị đánh rơi tả.

Trương Tiểu Phàm vô cùng kinh hãi thất sắc, chỉ muốn vùng vẫy để kéo giữ Lục Tuyết Kỳ, thế nhưng con sóng khổng lồ này uy lực vô song, chỉ trong nháy mắt hai người đã bị cuốn ra cách xa nhau đến mấy trượng.

Chẳng mấy chốc con sóng khổng lồ hung hăn ầm ầm điên cuồng sục sôi, Lục Tuyết Kỳ vừa nãy vẫn còn ở bên cạnh trong chớp mắt đã biến mất trong bóng tối đang sôi réo ầm ầm, Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động, đầu óc hỗn loạn, toàn thân bị con sóng khổng lồ đẩy lên, vẫn trong đám bọt nước đang hướng về phía trước.

Trong âm thanh ầm ầm long trời này, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy xung toàn thân trên dưới đâu đâu cũng bị một lực cực lớn đẩy ra gần như muốn rách ra từng mảnh, hắn đột nhiên ngó thấy, trong bọt nước, nơi tạo ra tiếng động ầm ầm, thoáng hiện lên một bóng đen, cái đuôi rắn màu đen của Hắc Thủy Huyền Xà to lớn vô song, như núi đập tới

Bên ngoài nơi màu đen ấy, bọt nước bắn tung toé, trong chốc lát quả thực không biết vì sao lại có cát đá bắn tung lên từng mảng lớn, thanh thế vô đối, đánh chết Trương Tiểu Phàm hắn cũng không tin bản thân có thể còn toàn mạng nếu bị cái đuôi to lớn ấy đánh trúng.

Thế rồi vào lúc sống chết mong manh này, Trương Tiểu Phàm gắng chút sức lực còn lại, bên trong cơ thể không hiểu từ đâu lại khí lực lại ào ạt tuôn ra, trong đám bụi nước, chỉ thấy quang mang màu xanh đen lại một lần nữa bừng lên, Trương Tiểu Phàm bảo vệ lấy đầu, chối chết chạy trốn, lao vọt lên trời, không ngờ đã vọt lên cao hơn con sóng khổng lồ hung hăn đó một trượng có dư.

Hắn trong lòng tự thấy vui mừng, đột nhiên liền cảm thấy một thứ sức mạnh to lớn vô song quét ngang thân mình, trong thoáng giây toàn thân run rẩy, dù là

mới chỉ bị dư lực này quét trúng, nhưng mắt mũi đã tối sầm, chút nữa muối ngắt đi. nếu không phải hắn biết lúc này đúng là cửa ải sinh tử, miễn cưỡng duy trì sự tỉnh táo, quả thật đã gần như táng mạnh nơi này rồi.

Mặc dù vậy, thế nhưng lực quét đuôi của Hắc Thủy Huyền Xà, uy lực vô song, Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động mạnh, xương cốt đau đớn muốn gãy rời, gần như toàn thân muốn rách ra thành bốn năm mảnh, hơn nữa trong con sóng khổng lồ ấy, lại chẳng còn chút dư lực nào để chống cự, bị sức mạnh to lớn đó đánh văng ra tít远远 xa.

Thân thể hắn trên không trung, không làm chủ được bay thẳng về phía bóng tối vô biên trước mặt, trong lúc lập mình lại nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy con sóng khổng lồ to tựa núi hoà với cái đuôi rắn to lớn ấy trong chớp mắt cũng đã nuốt chửng đám Bích Dao. Bọn người mặc áo vàng bay tản ra, thế nhưng lập tức toàn bộ bị con sóng khổng lồ đánh gục.

Nữ lang áo xanh ấy tung mình bay lên, song thủ lấy thế, chỉ thấy bạch quang sáng lên, đoá hoa mầu trắng trong tay nàng tể khởi trước mặt nàng, trong giây lát hoá thành đoá sáu đoá kỳ hoa, bao lấy bông hoa ấy vào giữa, mỗi một đoá hoa lại có quang mang mầu trắng thanh khiết liên kết với nhau, trông thành một vòng ánh sáng màu trắng.

Tức thì nhìn thấy sắc mặt Bích Dao nhợt nhạt, thênh nhưng trong thần sắc vẫn dường như không hề hoảng loạn. Vòng sáng trắng vừa hình thành, liền tức tốc xoay tròn, chiếu ra ánh sáng trắng nghênh đón con sóng khổng lồ hung hăn, không ngờ đã lì lợm chặn đứng con sóng khổng lồ ấy, trên không trung trong giây lát, các con sóng to lớn như núi dồn đống lại, thanh thế rầm rầm, vài phần đáng sợ.

Lợi dụng giây phút trì hoãn này, Bích Dao bay vọt lên, thế nhưng đúng lúc này, chỉ thấy trong con sóng khổng lồ một tiếng thanh âm rầm rĩ đột ngột vang lên, ùng oang vang dội, cái đuôi rắn màu đen to lớn ấy bất ngờ vào lúc này, đã quét tới.

Trong giây lát vòng sáng màu trắng đó đã tan tác mất, quả thực không thể ngăn giữ được, mắt thấy nữ lang trẻ tuổi xinh đẹp như hoa ấy sớm muộn sẽ bị cái đuôi to lớn đó quật trúng, chợt từ trong đám bụi nước, nữ lang che mặt đột ngột hiện ra, trên tay một vật mềm mại hình cầu mầu vàng nhạt chớp chớp lèn trong không trung, lao xẹt đến, chấn trước cái đuôi rắn to lớn, nhắc bổng thân hình Bích Dao lên.

Bích Dao mặc dù khó khăn tránh khỏi vật đoạt mệnh ấy, thế nhưng vẫn bị dư lực quét trúng, toàn thân nhẹ bỗng, trôi nổi ra xa xa nơi bóng tối phía đằng sau. Trong giây lát, thân ảnh của nữ lang che mặt, cũng lại bị nhấn chìm trong con sóng khổng lồ tiếp theo.

Lực quét ở đuôi của Hắc Thủy Huyền Xà, uy lực quả nhiên to lớn không thể tưởng tượng được. Trương Tiểu Phàm đang trên không, thế nhưng cảm thấy bên tai vang vọng tiếng gió ù ù, hét lên, toàn thân bay vọt về phía sau.

Nếu đột nhiên va vào cái gì đó, ví như một vách đá cứng chẳng hạn, thì xương cốt toàn thân sẽ gãy hết, thênh nhưng biết là biết vậy thôi, Trương Tiểu Phàm đã vô lực khống chế bản thân, toàn bộ thân thể không theo ý muốn, cũng chỉ nghe theo mệnh trời mà thôi.

Ai biết được Tử Linh Uyên này quả thật to lớn đến kỳ lạ, bay mãi một hồi, không ngờ chẳng hề va vào thứ gì cả. Ngay cả Trương Tiểu Phàm tự bản thân cũng cảm thấy tốc độ dần dần chậm lại, và rồi từ từ rơi xuống, hình như dư lực dần hết.

Mặc dù rơi chúng mặt đất bằng phẳng thì không còn gì bằng, thế nhưng nền đất bẩn thỉu so với va phải bức tường cao còn tốt hơn nhiều, đúng lúc Trương Tiểu Phàm trong lòng đang tự hoan hỉ, đột nhiên, chỉ cảm thấy bóng tối phía trước mặt bất giác rắn chặt lại như núi.

Vách đá như núi, chắn ngang phía trước, Trương Tiểu Phàm ôm đầu co mình, va đánh huých vách đá.

"Bình"

Vụn đá tung bay, mắt nổ đom đóm, Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động mạnh, hụt lên một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi, tươi lên vật áo phía trước. Trong giây phút này, hắn chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, nếu không phải trong thân thể chân pháp hộ thể của hai nhà Phật Đạo, lúc này đã chẳng thể giữ được tính mạng.

Mặc dù như vậy, hắn cũng hoàn toàn không cảm thấy tốt, toàn thân lúc va phải vách đá, cứ vô lực mà trôi xuống, thân thể trong khi trượt xuống đó, vài lần va trúng tường đá cứng rắn, trong tiếng "bình bình", toàn thân đau đớn kịch liệt, cũng không biết đã gãy mất bao nhiêu xương cốt, trái lại hắn chỉ cảm nhận toàn thân không có chỗ nào là lành lặn cả.

Lúc rơi xuống, sau khi lại va thêm một lần nữa, Trương Tiểu Phàm lật mình ra phía ngoài, lúc này hắn gần như đã từ bỏ hy vọng, nhưng trong khi lật mình, nhở ánh sáng yếu ớt do Thiêu Hoả Côn ở trước ngực phát ra, mơ hồ nhìn xuống phía dưới thấy cách không xa có một bóng đen, hình như là một thân cây già mọc trên vách đá.

Trong thời khắc nguy cấp này, hắn cũng không ngờ rằng dưới nơi chết chóc như Tử Linh Uyên này, trên thạch bích cứng rắn làm sao lại có thể có cây mọc, theo bản năng hắn vươn tay ra, quờ quờ về hướng cái cây già ấy.

Tiếng gió mau lẹ, thế rơi xuống của hắn rất nhanh, thế nhưng cuối cùng trong lúc điện quang hoả thạch ấy, đã nắm trúng cái cây già đó.

Lúc chạm tay vào, quả nhiên không có cái lạnh lẽo của vách đá, trái lại có chút cảm giác ấm áp, thế nhưng thế rơi xuống của hắn mạnh mẽ vô song, cái cây già ấy hình như cũng đó long cả gốc rễ, Trương Tiểu Phàm mặc dù đã nắm được

cành cây, thế nhưng thân cây chấn động dữ dội, đất đá đua nhau rơi xuống, đung đưa một lúc, trong tiếng âm thanh rầm rĩ, cả cây và người cùng rơi xuống.

Lúc lắc lư rơi xuống, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy tâm tư chìm xuống, trái tim như đang rơi xuống vực thẳm không đáy, trong lúc lo lắng sợ hãi, thân thể tuy vẫn tiếp tục rơi xuống, thế nhưng nhờ cái cây ngăn trở, tốc độ có chậm lại đôi chút, chỉ nghe thấy vang lên một âm thanh to lớn, rơi mạnh xuống đất, thế rồi hôn mê.

Cũng chẳng biết trôi qua bao lâu, Trương Tiểu Phàm từ từ tỉnh dậy, hai mắt vẫn chưa mở ra, rồi chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, như tan ra thành mây mảnh, bất quá có đau đớn, nhưng xem ra vẫn còn sống, tâm tư cũng không hoàn toàn thấy tuyệt vọng.

Hắn mở mắt ra, cảnh vật trong mắt, quả thực khiến hắn không đứng được lặng đi một lúc.

Lúc này, chỗ hắn nằm là một nơi kín bưng và ẩm ướt, xem hình dáng chắc chắn là một thạch động, trần động cao cỡ hai đầu người, hai bên chỉ rộng khoảng ba thước, vô cùng chật hẹp, thành động toàn là tảng đá rắn chắc lạnh lẽo, xem ra cùng loại với vách đá ban nãy, chỉ sợ không là vách đá ấy, thì cũng là ngay gần vách đá đó.

Tuy nhiên đá trong động này dường như có chứa chất gì đó phát quang, trông thì không nhiều ghê gớm nhưng quả thật là nhiều, mỗi viên mỗi viên phát ra tia sáng nhu hoà, làm cho động này được chiếu sáng khá rõ.

Trương Tiểu Phàm cẩn thận đánh giá một lượt tình hình trong động, cảm thấy dường như có một thông đạo phía trên, một đầu là một đống loạn thạch, bít chặt đao lộ, đầu còn lại thông lên phía trên, nhưng cách không xa lại cong đi, nhìn không rõ được tình hình bên trong.

Hắn lặng đi trên mặt đất một lát, rồi muốn đứng dậy, không ngờ thân chuyển động, tay trái chống lên mặt đất một cái, bất giác toàn thân đau buốt, thắt thanh kêu lên "ői!", thân thể run lên, đặc biệt nơi tay trái thương thế rất nặng.

"Hù" một tiếng hùm lạnh lẽo, đột nhiên từ sâu trong động truyền đến, Trương Tiểu Phàm thắt kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tại chỗ góc đó hiện ra một nữ lang, y phục toàn thân màu xanh, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, không phải là ma giáo tiểu yêu nữ thì là ai?

Hai người họ vừa lúc trước vẫn còn trong thế đối đầu, lúc này Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhìn thấy người trong ma giáo này, theo bản năng cầm Thiêu Hoả Côn giơ lên, ngưng thần giới bị, trong nhất thời bất giác đau đớn trên thân thể cũng quên đi.

Không ngờ thiếu nữ tên gọi Bích Dao trùng trùng nhìn hắn, tuyệt nhiên chẳng hề có ý động thủ, nhìn thần sắc cổ quái và mê man của hắn, giống như toàn thân chẳng đưa ra nổi chút sức nào, không nhịn được nói: "Được rồi, được rồi,

nhìn cái bộ dạng ngu ngốc của người kia, xương cốt trên thân thể đã gãy bảy, tám chỗ, không ngờ lại có tinh thần!"

Trương Tiểu Phàm nhíu mày, nhưng nhìn Bích Dao dường như không hề có ý động thủ, mặc dù thấy kỳ quái, nhưng vẫn từ từ buông Thiêu Hoả Côn, không ngờ vừa mới trùng người xuống, lập tức cơn đau đớn lại lan ra, chịu không nổi lại kêu lên một tiếng.

Bích Dao nhìn thấy thiếu niên chính đạo này dáng điệu cổ quái mặt mày nhăn nhó đau đớn, không nén được cười phi lên một tiếng, bầu không khí lập tức trở nên hoà hoãn, thế nhưng tiếng cười vừa qua, nàng lại thở hắt một tiếng, hơi có ý đau buồn.

Trương Tiểu Phàm hừ một tiếng, hắn tính khí quật cường, bị nữ lang trẻ tuổi này cười cợt, cảm thấy rất bẽ mặt, hơi tức nói: "Cô cười cái gì?"

Bích Dao nhìn hắn một cái, đáp "Ta cười ngươi"

Trương Tiểu Phàm nghe thấy cô ta nói thảng như vậy, chẳng còn mặt mũi nào, liền tức khí, quát: "Có gì mà cười, cô bị đánh một cái xem nào?"

Bích Dao biến sắc, nhìn dáng điệu nàng như muốn xuất thủ để giáo huấn cái tên tiểu tử chẳng biết trời cao đất dày này, không ngờ tay vừa mới cử động, đột nhiên tâm tư thấy chán nản, thở dài nói: "Chúng ta mệnh không còn bao lâu nữa, ta hơi đâu tranh cãi với ngươi nữa?"

Trương Tiểu Phàm đúng lúc muốn giới bị, chợt nghe thấy nữ lang ấy nói ra một câu như vậy, không ngăn được khỏi thản thở, ngạc nhiên hỏi: "Cô nói gì?".

Bích Dao nhìn hắn một cái, nói: "Nơi này là một cái động, người không nhìn ra sao?"

Trương Tiểu Phàm nói: "Đúng vậy! Thế thì sao?"

Bích Dao hừm một tiếng tay chỉ về chỗ đám loạn thạch, nói "Chỗ này chỉ duy nhất có một cửa ra, hiện tại bị đồng đá như núi bịt mất rồi, ngươi có khả năng mở núi phá đá để ra à!"

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, nhìn về phía đám loạn thạch ấy, chỉ thấy cửa động bị tảng đá khổng lồ bít thật chặt, chẳng để lại một chút xíu lỗ hổng nào, hắn tự lượng sức mình, nếu để nói chuyện với địch nhân, cây Thiêu Hoả Côn này và đạo hạnh bản thân, dù sao còn có chỗ mà dùng, thế nhưng dùng để làm các việc ngu ngốc như phá núi đào đất, quả thật đúng là chẳng có chút tác dụng gì.

Ngẫm ra một lúc, hắn đột nhiên nghĩ đến một việc quan trọng, liền vội vàng quay đầu lại nói: "Ta nhớ rằng ta bị đánh đập vào vách đá bên trên rồi rơi xuống đất, làm sao lại có thể đến sơn động này?"

Bích Dao khe khẽ nó "Là ta kéo ngươi đến"

"Cái gì?" Trương Tiểu Phàm trả nén buồn rầu.

Bích Dao nhìn hắn, nói "Ta rời xuống cách nơi ngươi hôn mê không xa, vừa đủ để nhìn thấy ngươi, lúc này con Hắc Thủy Huyền Xà ấy lại đuổi theo chúng ta, ta ngẩng đầu nhìn, thấy chỗ cái cây già mà ngươi nhổ bật ra không ngờ có một sơn động, bên trong lại có ánh sáng phát ra, hơn nữa cửa động lai không quá lớn, bèn ẩn vào bên trong, trước khi bỏ đi ta thấy thương hại ngươi, bèn nắm lấy ngươi kéo vào, đồ ngốc!"

Trương Tiểu Phàm cau mày hỏi: "Cửa động làm sao mà bị bịt kín vậy?"

Bích Dao rung rung đôi vai, mặt mày rầu rĩ đáp: "Hắc Thủy Huyền Xà chui vào không được nên tức giận dùng đuôi quét một cái đậm vào phía trên vách vực, kết quả làm cho đá sạt đất lở, lấp lấy chỗ này, lấp luôn chúng ta, thành ra là bị chôn sống."

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng cả nửa ngày, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Thiệt sao?"

Bích Dao hiển lộ nét giận nơm mặt, thuận tay nắm một hòn đá lớn ném qua, "Ta đi lừa ngươi? Nếu sớm biết vậy thì để ngươi chết tốt hơn!"

Trương Tiểu Phàm né không kịp, chỉ còn nước lấy tay che đầu, không ngờ hòn đá đó lại chơi trúng tay trái hắn, cơn đau tức thì ập đến tận tim gan, mắt nở đom đóm, xém chút là ngất đi.

Bích Dao ở đây này nhìn thấy sắc mặt Trương Tiểu Phàm đột nhiên tái mét, ôm lấy chỗ bị viên đá chơi trúng nơm cánh tay trái bộ dạng đau đớn lắm, liền bị động lòng nhưng lập tức lạnh đậm nói rằng: "Ngươi đừng giả chết, ha ha, ngươi như ngươi ta đã thấy nhiều rồi."

Giờ phút này Trương Tiểu Phàm lại còn chút sức lực nghe lọt lời nàng nói gì là "giả chết", liền nghĩ đến mình quả là đau đớn chết được, cảm giác đau đớn nơm tay đều cảm nhận rõ ràng.

Bích Dao nhìn một hồi, thấy hắn coi bộ không giống như đang vờ vịt, liền tiến bước đến bên người Trương Tiểu Phàm, nhìn đôi lượt rồi không để ý đến sắc mặt hắn mà nắm bóp, nắm kéo cánh tay của Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đau đớn đổ mồ hôi lạnh đầy mặt trong phút chốc, giận dữ hỏi: "Cô làm gì vậy?"

Bích Dao không chút tức giận, trên mặt thoáng nét hối lỗi, nói: "Tay ngươi bị gãy rồi."

Trương Tiểu Phàm rên lên một tiếng song tính hắn quật cường, đáp cộc lốc: "Là do ta bị Hắc Thủy Huyền Xà làm gãy, không liên can đến cô. Cô tránh ra đi."

Bích Dao nhìn hắn, hứ một tiếng, thế nhưng lại không nói lời nào, bước lui ra, đứng đó lạnh lùng nhìn, bộ dạng giống như coi diễn trò.

Trương Tiểu Phàm vốn đau đớn cùng cực nhưng làm cách nào cũng không thể để mắt mặt trước yêu nữ được nên gắng gượng đứng thẳng dậy, tự mình xem xét

coi vết thương trên người, phần nhiều là ngoại thương, chỉ có tay trái bị gãy, coi như trong cái rủi còn có cái may.

Bất quá chỉ là nỗi đau bị gãy xương khó mà nhẫn chịu hơn nữa hắn đã xoay chuyển mấy lần làm động đến thương thế khiến mồ hôi lạnh ra đầy trên mặt.

Trương Tiểu Phàm cắn chặc răng lại, khi đến ở ngọn Đại Trúc Phong trên núi Thanh Vân hắn có học qua cách trị thương nên tính sửa lại chỗ xương gãy trên tay, thế nhiên nhìn qua nhìn lại, chỉ thấy nơi đây toàn là đá, đủ thứ hình thể, tuyệt không có một khúc cây hay thanh gỗ nào để bó chỗ tay gãy, bất giác để lộ nỗi lo rầu trên mặt.

Bích Dao đứng gần bên đột nhiên lên tiếng: "Cây côn của ngươi đó."

Trương Tiểu giật mình tỉnh ngộ, cây cời lò dài một thước, dùng vào chuyện này quả là tốt, chuyển mắt nhìn thiếu nữ nọ muốn nói lời cảm ơn nhưng thấy mặt nàng có vẻ khinh khỉnh nên lời ra đến miệng thì liền nuốt xuống, gặn bướng răng: "Tôi cũng đã nghĩ qua, cần gì cô phải nhiều lời."

Bích Dao bìu môi: "Vậy ngươi nhìn khắp nơi là để tìm vật gì?"

Trương Tiểu nói lớn: "Tôi tìm lối ra không được sao? Không tìm lối ra để bị nhốt ở đây đến bực chết à?" Nói đoạn hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thân người rung động, xoay đầu đối diện với Bích Dao, hỏi: "Đúng rồi, cô có thấy vị đồng môn sư tỷ của tôi không?"

Bích Dao nhìn bộ dạng nóng nảy của hắn, thân mình rung lên nhưng lập tức lắc đầu đáp: "Lúc đó thì ai ai cũng lo lấy thân mình đâu còn thì giờ để ý đến kẻ khác?"

Trương Tiểu Phàm lặng yên, trong lòng buồn rầu, Lục Tuyết Kỳ vốn bị trúng độc chưa giải giờ lại gặp phải nạn lớn, chỉ sợ tính mạng nguy hiểm. Nghĩ đến đây, hắn thở dài rồi cúi đầu xuống.

Gương mặt Bích Dao trở lại sắc thái bình thường, nhìn gã thiếu niên đương cúi đầu, cánh tay bị thương được giữ thẳng bởi thanh cời lò xấu xí, không ngăn được hỏi: "Ngươi và sư tỷ ngươi tốt lắm hả?"

Trương Tiểu Phàm hơi giật mình, lắc đầu đáp: "Không có, nhưng cô ta vẫn là... tôi tại sao phải nói cho cô biết chứ!" Hừ một tiếng, đột nhiên hắn nhớ lại là mình đã không thèm lý tới cô ta nữa, xé y phục trên người, dùng miệng và tay phải băng bó tay trái cho chặc lại, nhìn đến đồng loạn thạch ở nơi ra vào không khỏi thở dài, xoay người bước đi vào phía trong động.

Nhin theo hướng Trương Tiểu Phàm đi, Bích Dao không nhịn được hỏi: "Ngươi đi đâu thế?"

Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa nói: "Tôi bị chôn sống nơi đây, nghĩ cũng nên coi tình huống xung quanh thế nào!"

Bích Dao hừ một tiếng nhưng không biết sao, ở trong sơn động đầy tử khí này, nàng cũng cất bước đi tới, hai người cùng bước đi, không có chút gì là vội vàng.

Qua một khúc quanh, một thông đạo như hành lang hiện ra trước mặt Trương Tiểu Phàm, nhìn cũng giống như đoạn vừa rồi chỉ là cao rộng hơn, ánh sáng phát ra trên vách đá hai bên có phần sáng hơn, song dưới chân thì phủ đầy bụi bặm, mỗi bước chân đều để lại dấu vết rõ ràng.

Trên đường có một hàng dấu chân chạy dài đến phía trước, coi bộ là do Bích Dao để lại khi đi dò xét lúc trước.

Đi một hồi thì đến cuối đoạn hành lang nhưng phía trước lại có một khúc quanh nữa, cùng lúc có tiếng nước văng vẳng truyền lại.

Lúc này Bích Dao đang đi sau lưng Trương Tiểu Phàm bỗng kêu lên: "Trương Tiểu Phàm."

"Cái gì?" Trương Tiểu Phàm trả lời theo tiềm thức rồi quay đầu lại tức thì hỏi: "Cô làm sao biết tên tôi?"

Bích Dao cười khích, đáp: "Lúc ở Hà Dương thành ngươi nói ta biết đó mà!"

Trương Tiểu Phàm nhớ lại cảm thấy lúng túng, xoay đầu tiên về phía trước đồng thời nói: "Phía trước sao lại có tiếng nước chảy?"

Bích Dao rầu rỉ đáp: "Ở phía cuối đầu con đường này có một thác nước nhỏ chảy xuống, song rõ cuộc lại không có lối ra. Ai! Không tưởng nổi là ta lại chết đi ở một thế này."

Trương Tiểu Phàm không để ý đến nàng ta, cứ hướng phía trước mà đi, đi được một lúc thì tiếng nước chảy "róc rách" càng rõ hơn. Không lâu lắm thì quả nhiên có thể thấy được đoạn cuối con đường, một thác nước chảy xuống từ trên đỉnh động, nước bắn tung tóe khắp nơi, đẹp đẽ trong suốt, chảy đến cuối thông đạo thì vào một cái đầm nhỏ, nếu như không phải đang nơi tuyệt địa thế thì quyết không thể bỏ qua một phong cảnh như vậy.

Bất quá trong giờ phút này bất cứ là ai cũng không có tâm tình để mà ngắm cảnh nữa. Trương Tiểu Phàm đi theo lần theo làn thác nước đến phía trước, nhìn coi kỹ càng một lượt, lòng liền chùng xuống.

Phía sau thác nước là vách đá cứng rắn không khác gì hai vách của thông đạo, đầm nhỏ nước trong thấy đáy song lại không thấy chỗ thoát nước, ở một nơi nhỏ như vậy chắc là do thấm vào đất mà thoát đi.

Ở phía trên vách đá nơi đỉnh động là nơi nước không ngừng chảy xuống song không biết do lối nào chảy ra.

Trương Tiểu Phàm quay lại, bắt gặp ánh mắt của Bích Dao, hai người nhìn nhau đồng im lặng.

Cả tòa sơn động nhất thời chìm ngập trong yên lặng.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy rối loạn vô cùng, mắt nhìn mờ ở nơi tuyệt địa, lại lo âu về việc Lục Tuyết Kỳ bị thất tung, lòng bối rối phiền muộn không sao kể xiết, vết thương nơi tay trái không biết đã bớt đến đâu rồi mà vẫn nhói đau từng chập, khó chịu khôn cùng.

Bích Dao nhìn thấy bộ dạng của hắn, không hiểu sao trong lòng lại thấy bất nhẫn, thấp giọng nói: "Ngươi trước hết hãy ngồi xuống nghỉ một lát đi! Rồi từ từ chúng ta sẽ nghĩ cách thoát khỏi nơi đây."

Ở nơi tuyệt địa này, địch ý ban đầu của Trương Tiểu Phàm đổi với nàng tựa hồ đã giảm bớt đi. Nếu là ở bên ngoài thì hắn tự nhiên cùng ma giáo yêu nữ không đội trời chung, nhưng giờ này nơi đây, hai người không chóng thì chày cũng sẽ chết, còn đâu để ý đến thành kiến về môn phái nữa chứ?

Trương Tiểu Phàm im lìm ngồi xuống, run run nhìn xung quanh, sau đó nhìn đến chỗ nước chảy ở tường đá, nghĩ thầm rằng: không ngờ lần đầu mình xuống núi đã gặp trở ngại thế này, nay thân ở chỗ chết, nếu như sư phụ biết được chắc sẽ mang cho tên đệ tử không ra gì này một trận! Nếu như Linh Nhi sư tỷ biết được, không hiểu sư tỷ... Bích Dao nhìn sang, thấy thần tình của Trương Tiểu Phàm bỗng có chút kỳ lạ, không nhịn được hỏi: "Ngươi đang nghĩ gì thế?"

Trương Tiểu Phàm giựt mình, mặt đỏ lên, nhưng làm sao nói thật được, đưa mắt nhìn rồi thuận miệng lái sang chuyện khác: "Ở Tử Linh Uyên này thiệt nhiều chuyện lạ, cô nhìn xem tường đá nơi đỉnh động có nhiều chỗ màu hồng, khi dòng nước chảy qua, bị chiếu soi nhìn y như máu..."

Bích Dao bỗng nhiên nhảy bật lên, mắt mở to ra, thần sắc khẩn trương, hỏi gấp: "Ngươi vừa nói gì?"

Chương 42

Tích Huyết Động

Trương Tiểu Phàm không lường được Bích Dao lại có phản ứng mạnh như vậy, bị cô dọa cho giật thót người lên, chỉ trấn động nói: "Có nhiều khối đá màu đỏ lắm..."

Bích Dao lập tức chạy lại gần, quan sát trấn động kỹ lưỡng, quả nhiên nhìn thấy qua những giọt nước, trên nền đá của trấn động có bảy khối đá màu đỏ gộp lại to bằng cở bàn tay đính vào, chất đá vân đá so với đá chung quanh thì giống hệt nhau, chỉ có màu sắc khác biệt.

Trương Tiểu Phàm nhìn Bích Dao thần sắc khẩn trương, mắt chăm chú nhìn trấn động, trong lòng lại thấy hơi tò mò, bèn đứng dậy nhìn vào chỗ đó, chỉ thấy bảy khối đá màu đỏ ấy xiên xiên bày trên trấn động, nhìn ngược lên thấy hình dạng thật kỳ quái.

Màu sắc càng lạ hơn, không biết trong lòng động này đã bị nước ăn mòn bao nhiêu năm, mà vẫn đỏ thắm như máu, thậm chí khi những giọt nước trong suốt

chảy qua đá đỏ, cũng ánh lên một màu đỏ máu rực rỡ, rồi rơi xuống, cứ như máu từ trán động nhỏ ra. Bất quá khi rời xa khỏi những khối đá đỏ ấy, những giọt nước khôi phục lại sắc trong suốt ban đầu.

Hắn nhìn mãi, đột nhiên nghe Bích Dao bên cạnh mình lẩm bẩm trong miệng: "Tích huyết động, Tích huyết động, Tích huyết... ha!". Bích Dao thốt nhiên trở nên vui vẻ, tay phải dụng lực vỗ vai Trương Tiểu Phàm, vẻ mặt Trương Tiểu Phàm liền trắng bệch, sức mạnh của chưởng này đương nhiên không nhẹ.

Trương Tiểu Phàm trong lòng rất giận, muốn quát hỏi, nhưng nhìn thấy thiếu nữ mỉm cười tự nhiên, không để ý gì hết, vẻ mặt đầy hưng phấn, nói: "Cái lão quỷ đó đúng là tâm địa đen tối, không ngờ đã xây dựng Tích huyết động ở cái nơi ma quỷ này, thảo nào môn phái của ta tìm kiếm suốt 800 năm mà không ra". Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, rồi trong đầu một ý nghĩ nảy sinh, liền liên tưởng đến việc lúc mới gặp hắn Bích Dao từng hỏi một câu về Tích huyết động, trong lòng mau chóng minh bạch, hử khẽ: "Yêu ma tà đạo!". Bích Dao lúc này đang rất vui, nên không thấy bức mình, cười một cách yêu kiều: "Ta là yêu ma tà đạo đó, thì sao? Ta cũng muốn đa tạ ngươi đã giúp ta tìm được chỗ này". Trương Tiểu Phàm vốn không tình nguyện chút nào, lạ lùng nhìn Bích Dao đang nở nụ cười mỹ lệ, trong thâm tâm trỗi lên một cơn giận không tên, hiểu ra mình đã vô tình giúp cho yêu nữ ma giáo một việc lớn, chỉ sợ sau này các trưởng bối trong sư môn mà biết được thì không khỏi bị trách phạt.

Bất quá nghĩ đến đây, liền có một ý nghĩ khác nảy sinh, mình bây giờ muốn thoát cũng không được, còn lo gì chuyện mai này, thế là trong lòng nguội lạnh, không nói tiếng nào lặng lẽ ngồi xuống.

Bích Dao lúc này đang vui quá, nên không hề để ý đến thần tình kỳ cục của Trương Tiểu Phàm. Ma giáo lịch sử lâu đời, các môn trung phả hệ số lượng cũng nhiều, có lúc thịnh lúc suy.

800 năm trước Hắc tâm lão nhân tại Luyện huyết đường hệ thứ nhất, xưng danh là ma giáo đệ nhất phái hệ thời đó, thực lực quả rất mạnh, cao thủ nhiều như mây ngàn, Hắc tâm lão nhân bản thân cũng là lão tổ tông tu đạo. Rồi sau đó tuế nguyệt xoay vần, cùng chánh đạo mấy phen tranh đấu, Luyện huyết đường từ từ yếu đi, bị thay thế bằng những chi phái khác.

Hiện thời, trong ma giáo có tứ đại phái hệ tồn tại song song, gồm có Hợp hoan phái, Vạn độc môn, Trường sanh đường, Quỷ vương tông, nhưng nói về thanh thế, không thể sánh bằng Luyện huyết đường cực thịnh một thời.

Thêm nữa trong ma giáo, 800 năm đó, có một truyền thuyết về sau cuộc chiến giữa chánh phái và ma giáo, những kẻ đầu não của Luyện huyết đường tuy đã tử chiến hết, vẫn còn một bảo pháp bí mật chôn giấu tại mảnh đất căn cứ của Luyện huyết đường bên dưới Vạn bức cổ quật, chính là Tích huyết động.

800 năm trôi qua, không biết đã có bao nhiêu người trong ma giáo lén lút tìm vào Vạn bức cổ quật, thậm chí cả Tử linh uyên cũng đã được lục soát hết, mà vẫn trở về tay trắng.

Bích Dao tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã là nhân vật trọng yếu trong chi hệ thứ nhất của tứ đại phái Quý vương tông, lần này đến vùng đất đại hung hiểm Tử linh uyên, là nhận trọng trách từ chính Tông chủ Quý vương tông. Vùng đất mà suốt 800 năm qua đến nay vô số người đi trước đã không tìm được, bây giờ lại ở trước mắt, nàng mừng rỡ quá, nhất thời hoàn toàn quên mất bản thân mình đã lâm vào tuyệt địa.

Bích Dao trong lòng hoan hỉ, mắt không rời trần động, cất người bay lên, cẩn thận khẽ chạm vào những khối đá đỏ, nhưng cảm thấy đầu ngón tay lạnh buốt, tịnh không khác gì những phiến đá chung quanh. Nàng lại nhẹ nhè gõ vào những khối đá đỏ, không thấy có phản ứng gì, thế là bên cạnh vẻ hưng phấn ra còn có mấy phần lo lắng.

Chỉ thấy nàng thử kéo, gõ, nhấc, nén, đẩy... dùng đủ mọi thủ pháp, thiếu điều muốn đập luôn mấy viên đá đỏ, nhưng vẫn y như vậy, chẳng có gì bất thường xảy ra hết.

Trương Tiểu Phàm ngồi nhìn, trong lòng tự nhiên cao hứng, không dừng được cười bảo: "Ta nghĩ đây không phải là Tích huyết động đâu, ngươi đoán sai rồi." Bích Dao dừng tay, hạ xuống đất, tức giận nhìn trùng trùng Trương Tiểu Phàm, trong lòng không khỏi không nghi hoặc, có phải mình đã đoán sai rồi không?

Rồi cả một lúc lâu sau đó, Trương Tiểu Phàm ngồi dưới đất, nhìn Bích Dao toàn thân y phục xanh biếc như nước, mày cau lại, thả bước loanh quanh, khổ sở nghĩ ngợi, thỉnh thoảng bay lên dùng cách mới nghĩ ra để đối phó với mấy khối đá đỏ ấy, nhưng chả có một chút kết quả nào.

Nhin mãi nhìn mãi, Trương Tiểu Phàm hốt nhiên nghe bụng kêu rột rột hai tiếng, hóa ra là đói. Hắn đặt tay lên bụng, định lấy lương khô giắt theo để ăn tạm, không ngờ chẳng có gì hết, chắc là khi nãy rơi xuống nước đã lạc đâu mất. Tức thời trong lòng kêu khổ không dứt, bụng thi đói, trong sơn động này chả có gì ăn được, trước mặt là cái Hồ nhỏ nước trong veo, nhưng nghe chừng một chút cá tôm cũng không có.

Cơm đói trong bụng càng lúc càng tăng, càng lúc càng thấy không chịu nổi, Trương Tiểu Phàm vô kẽ khả thi, chỉ biết kẽ miệng xuống uống nước, thật ra hoàn toàn chả giúp được gì.

Hắn thở dài thảm thương, chỉ sợ rồi sẽ chết đói ở đây mất.

Lúc này Bích Dao hoàn toàn không thấy đói, mọi tâm tư đều đặt trên mấy viên đá đỏ, nhưng đã một lúc lâu, cuối cùng vẫn chẳng thu được gì, bắt đắc dĩ ngồi xuống, mắt vẫn nhìn về phía đá đỏ, ngơ ngẩn xuất thần.

Trương Tiểu Phàm liếc một bên thấy cô như vậy, không chịu được bèn nhắc: "Cô nhìn thì được gì đâu, chúng ta mà không nghĩ được cách nào thoát ra, chỉ sợ sẽ chết đói ở chỗ này". Bích Dao hơi giật mình, cuối cùng dường như cũng đã nhớ ra bên mình còn có một tên tiểu đệ tử chánh đạo, quay đầu qua nhìn hắn một cái, hốt nhiên hỏi: "Ngươi đói à?". Trương Tiểu Phàm đâu có muốn mất mặt trước cô,

lập tức thảng người lên, nói: "Không hề". "Rột rột", bao tử hắn như thể phản đối lại, sau khi hắn nói xong, lập tức phát ra hai tiếng.

Bích Dao không nén được cười "hihi" hai tiếng, Trương Tiểu Phàm mặt đỏ lên, mắng cỡ vô cùng, chỉ giận không có cái lỗ nào để chui xuống.

Bích Dao cười hai tiếng, nhưng vẫn lấy lương khô trong bọc ra đưa cho Trương Tiểu Phàm, nghiêm mặt nói: "Ta thấy ngươi nên nhanh chóng giúp ta suy nghĩ ra phương pháp mở cửa Tích huyết động thì hơn!". Trương Tiểu Phàm hừ một tiếng, quay đầu đi, không nhìn miếng lương khô, quả quyết nói: "Ngươi muốn mua chuộc ta bằng một miếng lương khô hả, đừng vọng tưởng!"

Bích Dao giật mình, tròng mắt đảo một cái, cười thốt: "Ngươi lầm rồi, ta muốn nói hiện giờ chúng ta thân tại tuyệt địa, nếu không tìm được đường ra thì chắc chắn sẽ chết tại nơi này. Nhưng trước mắt có Tích huyết động, chúng ta tìm ra cái động đó rồi, biết đâu ở đó sẽ có đường ra.". Trương Tiểu Phàm nghe vậy ngẫm nghĩ, thấy cũng có mấy phần đạo lý, cố tìm đường sống, trước tiên tìm Tích huyết động biết đâu lại có đường ra, còn hơn là đợi chết ở đây.

Nhưng tính hắn ương ngạnh, vẫn bướng bỉnh phớt lờ miếng lương khô Bích Dao đưa sang, bèn đứng dậy, nhìn về phía mấy khối đá đỏ, Bích Dao không giận, chỉ nhìn hắn, mỉm cười cười, rồi cũng đứng dậy, nhìn về phía đỉnh động.

Bảy viên đá đỏ sắp hàng trên đỉnh thạch động, trừ màu đỏ sẫm ra, còn thì với những phiến đá xung quanh hoàn toàn không chút khác biệt, Trương Tiểu Phàm nhìn một lúc, nhưng hoàn toàn không thu được gì, định tiến lên gõ thử xem, nhưng nhớ ra Bích Dao mới đây cách nào cũng thử qua rồi, đành từ bỏ ý định.

Hai người ngẩng đầu quan sát một hồi, rồi cũng mệt mỏi ngồi xuống, sau đó Trương Tiểu Phàm cũng chẳng câu nệ gì lẽ nghi nữa, như người chết rồi, thản nhiên nằm dài ra đất, nhìn về phía đỉnh động, cũng không biết bao lâu, vẫn không có phát hiện gì, cuối cùng không ngờ hôn mê trầm trọng luôn trên mặt đất.

Giấc ngủ ấy mơ mơ hồ hồ không biết kéo dài bao lâu, Trương Tiểu Phàm tỉnh lại, mở mắt nhìn, thấy Bích Dao vẫn ngược đôi mắt sáng, chờ đắn nhìn bảy viên đá đỏ.

Trương Tiểu Phàm trong lòng đối với thiếu nữ trước mặt mình lúc này có mấy phần bối phục, bèn ngồi dậy, không ngờ thân vừa động, bất ngờ bụng lại réo lên mấy tiếng "rột rột", có vẻ như cơn đói vẫn ngoan cố, cắn bản không nể mặt chủ nhân.

Trong sơn động này trừ tiếng nước chảy ra không còn âm thanh nào khác, tiếng "rột rột" vang lên, lập tức đến tai Bích Dao, nàng quay đầu nhìn.

Trương Tiểu Phàm xấu hổ muốn chết, lại không thể nào làm mất mặt được, lập tức xoay mình tránh qua một bên, không nhìn Bích Dao, nhưng vẫn thấy mặt nóng bừng lên, cười khan hai tiếng, bước đến bờ cái đầm nước nhỏ, định uống một chút nước đỡ khát.

Nước đầm trong vắt, có lẽ từ trong lòng núi trào ra, vừa lạnh ngắt như băng, lại trong vắt ngon lành, còn phảng phất chút vị ngọt, nhưng Trương Tiểu Phàm uống hai ngụm, cảm giác đói trong bụng lại càng tăng lên.

Xét cho cùng thì nước cũng không thay thế được thức ăn, Trương Tiểu Phàm khẽ thở dài, ngây ngây nhìn mặt nước, lại thấy những giọt nước trên đỉnh động rơi xuống, lay động mặt nước, rung lên từng gợn sóng lăn tăn, từng vòng từng vòng nhẹ nhàng lan ra. Mà dưới mặt nước, phản chiếu hai gò má tiêu tụy của hắn, hơi hơi đỏ lên.

Hơi hơi đỏ lên?

Trương Tiểu Phàm đột nhiên giật mình tự hỏi, sao lại có sắc đỏ xuất hiện trong hình ảnh phản chiếu trong nước, vội vã ngưng thần quan sát, quả nhiên thấy trong bóng mình có những vết đỏ, nhưng kể đó lại thấy không hợp lẽ, quan sát kỹ lại, rồi ngẩng đầu nhìn vách động phía trên, nguyên lai đá đỏ trên thạch động phản chiếu xuống mặt nước, hòa lẫn với bóng của hắn, gây nên tình trạng này.

Trương Tiểu Phàm cuối cùng thở ra, nhưng rồi ngay lúc đó, trong lòng chợt động, bước lui một bước, chăm chú nhìn xuống nước, quả nhiên dần dần trên mặt nước đầm từ từ hiện ra hình ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ. Bởi vì sự phản chiếu ngược lại ấy, lúc này cách sắp xếp của chúng không phải là hình dạng kỳ quái nữa, mà thay vào đó là hình một bàn tay nhỏ.

Trương Tiểu Phàm đứng sững tại chỗ, nhất thời không nói được lời nào, trong một khắc hắn đột nhiên do dự, giống như bất ngờ cảm thấy đứng ở một ngã ba, không biết nên đi theo đường nào.

Cảm giác đó trong một thoáng đã qua đi, hắn chuyển mình, quay đầu gọi: "Ê!". Bích Dao vẫn nhìn chằm chằm vách động trên đầu, buông một câu: "Ta không phải tên Ê, lúc chúng ta mới gặp người chả nói vậy sao!". Trương Tiểu Phàm cứng miệng, những lời ra đến đầu môi hõi như quay lại hết, nhưng không biết thế nào, hắn nhìn cô gái đang tỏ ra bất cần, lại có vẻ nhẫn nhịn, nói: "Vậy cô gọi là gì?". Bích Dao quay đầu lại, trên mặt xuất hiện một nét cười: "Ta tên gọi Bích Dao".

Trương Tiểu Phàm nhấp trong bụng hai chữ này, ngoắc ngoắc đầu, nói: "Cô qua đây xem thử!". Bích Dao hơi lẩy làm lạ, đi đến hỏi: "Gì thế?"

Trương Tiểu Phàm chỉ lên mặt nước, Bích Dao cúi người nhìn, chỉ thấy trên mặt nước sóng gợn lăn tăn, nhưng sau khi tập trung tinh thần, thì từ từ thấy ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ trông như một bàn tay.

Bích Dao rùng mình, vội quay mình hỏi: "Đây là...". Trương Tiểu Phàm lắc đầu nói: "Ta cũng vô ý nhìn thấy, không biết có phải là..."

Lời hắn nói chưa xong, Bích Dao đã cắt ngang: "Không cần biết thế nào, chúng ta phải thử xem sao". Lời còn chưa dứt, ẩn một tiếng đã nhảy xuống nước.

Trương Tiểu Phàm hoảng hồn, chỉ thấy trong một khắc, những giọt nước nhỏ xuống đã rơi trên áo Bích Dao, nhưng cô không hề chú ý, chỉ nín thở nhìn.

Mặt nước bị cô làm động, dần dần phẳng lặng trở lại, Bích Dao đứng yên đợt trên mặt nước xuất hiện lại ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ. Trương Tiểu Phàm nhìn từ trên bờ, chỉ thấy từng giọt từng giọt nước trong suốt như trân châu từ không trung nhẹ nhàng rơi xuống, đậu lên tóc lên vai của người con gái xinh đẹp kia, rơi trên má trên áo nàng.

Những giọt nước trong vắn vắt, theo những lọn tóc đen óng của cô lăn lăn xuống, chậm chậm chảy qua làn da trắng như tuyết, phản phất như gò má xinh đẹp của cô cũng trở nên trong suốt.

Trương Tiểu Phàm hốt nhiên nhìn như si ngốc, chỉ thấy tiếng nước chảy róc rách trong động bỗng trở nên xa xăm, trong mắt hắn chỉ còn người con gái thanh lệ đang đứng trong nước như một đóa phù dung mọc từ nước mà ra, đẹp đến nao lòng.

Ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ chậm chậm hiện trở lại, như hình một bàn tay, yên ả nổi trên mặt nước. Bích Dao nhìn và xác định vị trí, rồi thong thả giơ tay mặt, tại đúng vị trí của bàn tay đó, áp tay mình xuống.

Cánh tay ngọc của cô xuyên qua sóng nước ôn nhu, đi xuống dưới, ảnh phản chiếu của đá đỏ trong nước âm u lay động, sóng trên mặt nước sáng lấp lánh, không biết là phản xạ ánh sáng đó hay sao, khuôn mặt xinh đẹp của cô dịu dàng tỏa sáng.

Hồ nước rất nông, tay Bích Dao nhanh chóng chạm đáy, có một lớp cát mỏng mảnh nằm phơi tại đó, lúc chạm tay, Bích Dao liền có cảm giác dưới năm ngón tay mình có cái gì đó nhô lên, chính xác là ở năm đầu ngón tay. Nàng trong lòng vui sướng, dùng tay gạt khẽ, quả nhiên bên dưới lớp cát, có năm khối đá nhỏ, ẩn hiện hiện sắc hồng.

Bích Dao không suy nghĩ nhiều, năm ngón tay dụng lực, ấn xuống, rồi nâng đầu nhìn.

Không có một chút động tĩnh nào.

Nét hoan hỉ trên mặt Bích Dao ngưng lại, ánh mắt cô gấp phải Trương Tiểu Phàm trên bờ trong một khắc, rồi quay đi.

Trương Tiểu Phàm định nói với cô vài câu an ủi, đột nhiên thấy Bích Dao dường như nghỉ ra điều gì đó, ngưng thần nhìn mặt nước, riêng tại hai điểm phụ cận của ảnh phản chiếu của đá đỏ mà tra xét kỹ lưỡng, quả nhiên thấy hai khối đá nhỏ nữa xuất hiện, cô như vội vã hơn, cẩn thận dùng tay trái chậm chậm đặt xuống, sau đó, đồng thời ấn cả bảy khối đá nhỏ xuống.

Trong một thoáng, Trương Tiểu Phàm và Bích Dao đều nghĩ chắc là thất bại rồi, trong động thảy đều yên lặng, trừ tiếng nước chảy ra không có một thanh âm nào khác.

Tuy nhiên, họ chờ một khắc dài thăm thẳm, sau đó tai nghe một âm thanh "cách cách" nặng nề vang lên trong động.

Bích Dao và Trương Tiểu Phàm đồng thời nhìn, chỉ thấy phía sau thác nước, vốn không hề có tì vết nào, chỉ là một vách đá vô cùng cứng rắn, đột nhiên một khối đá thụt lùi vào trong, tuy chậm, nhưng cuối cùng cũng làm lộ ra một cửa động.

Trương Tiểu Phàm ngây người nhìn bí động khai mở, vừa cảm thấy kích động, vừa úy kỵ, nhưng trong thâm tâm, phảng phất một điều chính hẵn cũng không muốn thừa nhận, hẵn cũng có phần hiểu kỳ.

Trọng địa 800 năm của ma giáo này, thật ra có gì bên trong?

Bích Dao chậm chậm bước lên bờ, dừng lại bên cạnh hẵn, sóng mắt lưu động, nét cười rực rỡ, Trương Tiểu Phàm nhìn cô một cái, thấy cô da trắng như tuyết, thanh lệ vô song, trên gò má vẫn còn những giọt nước trong suốt nhẹ nhàng lăn lăn, rơi xuống, tựa hồ hẵn nhận một cú đánh vào lòng.

Hẵn rùng mình, không dám nhìn lần nữa, quay đầu đi nơi khác, trầm giọng: "Chúc mừng cô"

Bích Dao có vẻ hơi giật mình, nhưng trong ánh mắt vể vui sướng không hề giảm đi, thanh âm đã trở nên mĩa phẫn ôn nhu, nói: "Tất cả là nhờ sự tinh tế của người". Trương Tiểu Phàm không hiểu tại sao, miệng cứng lại, trên má lại nóng lên, bước sang bên một bước, vô ý thức tránh xa cô, nói: "Cô không đến xem thử à?". Bích Dao nhìn nhìn hẵn, đột nhiên cười mỉm: "Hình như người sợ ta à?"

Trương Tiểu Phàm tức khắc vai run lên như dây đàn, nói: "Không hề, không hề..."

Bích Dao nhìn hẵn một thoáng, gật gật đầu, trên mặt vẫn còn nguyên nét cười, bảo: "Vậy chúng ta cùng vào chứ?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, hơi do dự, đoạn thốt: "Không, không tốt, đó là nơi chốn của ma giáo, sao người muốn ta...". Bích Dao hừ một tiếng, nói: "Nếu quả nhiên trong đó có đường ra, người có chắc không muốn vào không?"

Trương Tiểu Phàm ngây ra, gãi gãi đầu, rồi nói: "Nếu vậy thì... thì... thì chúng ta đi!"

Bích Dao lại cười, gật gật đầu, kẽ đến lại bước xuống nước, đi qua thác nước, vào trong cái động đó, Trương Tiểu Phàm hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn theo cô.

Đó là một đường hầm sâu và tối, số vật phát quang trên thành đường hầm so với trên vách động bên ngoài rõ ràng ít hơn, tuy vẫn miễn cưỡng thấy được đường đi, nhưng hôn ám phi thường.

Trương Tiểu Phàm và Bích Dao bước đi hết sức cẩn thận, xét cho cùng 800 năm rồi lần đầu tiên có người đặt chân đến đây, ai biết được lão quái vật của Luyện huyết đường có lưu lại cẩm chê lợi hại nào không.

Nhưng con đường này, trái lại hết sức bình yên, không hề có gì phát sinh ngoài ý muốn, chỉ là thông đạo khá khúc chiết, lại dài và sâu, thêm nữa hơi hướng

lên, Trương Tiểu Phàm tinh sơ trong bụng, chỉ sợ hắn với Bích Dao hai người lại đi sâu vào trong lòng núi.

Hắn vừa nghĩ, Bích Dao đang đi trước đột nhiên dừng bước, nhỏ giọng nói: "Đến đây"

Trương Tiểu Phàm tim đập mạnh, nhìn về trước, chỉ thấy tại đầu đường hầm phía trước có một ánh sáng nhỏ xíu chiếu ra, ở đó mờ mờ thấy một thạch thất lớn. Hai người nhìn nhau, Bích Dao bước lên trước tiên, bước về phía đó.

Từ từ tiếp cận, hai người rồi cũng nhìn rõ tình trạng trong thạch thất, toàn bộ thạch thất hình tròn, đường hầm đi vào ngay chính giữa, nhưng ở phía đối diện của nó cũng có một đường hầm nữa kéo dài ra, có vẻ như đây không phải là điểm cuối duy nhất.

Bên trái thạch thất đặt hai pho tượng đá khổng lồ, một pho mặt mũi hiền từ, miệng mỉm cười, y phục trên người được khắc như đang bị gió tung bay sống động như thật, giống như tượng Quan âm bồ tát của Phật môn.

Pho tượng kia lại hoàn toàn khác biệt, hung ác dữ tợn, mặt đen sừng quỷ, tám tay bốn đầu, thậm chí tại khói miệng có khắc một vết máu nhỏ chảy xuống, làm người nhìn phải sợ run.

Ngoài ra trước mặt hai pho tượng đó, còn có một cái bàn thờ đá, bên trên có một bát nhang, bên cạnh đặt khá nhiều bao nhang và nến, đều đã bị phủ đầy bụi tr minden, ước đoán từ 800 năm không hề có chút hương hỏa.

Về phía đầu kia của thạch thất, chỉ có một cái bồ đoàn đặt tùy tiện trên mặt đất, không có gì khác nữa.

Trong mắt Trương Tiểu Phàm, đây quả là một chỗ lạ lùng, nhưng thấy Bích Dao thần sắc trịnh trọng, bước đến nhắc bồ đoàn lên, rủ cho sạch bụi rồi mang đến đặt trước thạch tượng, sau đó cầm nhang nến trên mặt bàn thờ, dùng đá lửa của cô mà đốt lên, cắm vào bát nhang, rồi quay về trước bồ đoàn, nét mặt cung kính quỳ xuống.

Trong thạch thất, lại thấy khói nhẹ từ từ bốc lên, cô thì rập đâu dưới đất.

Trương Tiểu Phàm đứng sau lưng cô, nghe giọng cô vang vọng trong thạch thất.

"U minh thánh mẫu, Thiên sát minh vương, thánh giáo tứ thập tam đại đệ tử Bích Dao thành tâm bái kiến. Thánh giáo gấp nạn, suy vi đã lâu, vô số giáo chúng can đảm trung thành, vi hưng thánh giáo, kế thừa đời trước. Chỉ mong thánh mẫu minh vương rủ lòng thương xót chúng sinh, ban cho phúc phần, tái hưng thánh giáo, độ hóa chúng sanh, cùng lên cõi trường sanh bất tử cực lạc hoan hỉ!"

Trương Tiểu Phàm nghĩ một chút, liền thấy minh bạch, hai pho thần tượng đó chắc là tà thần mà những người trong ma giáo thờ cúng, không khỏi cười lạnh, quay đầu, không thèm nhìn nữa.

Chương 43

Thiên Thư

Chỉ thấy Bích Dao vô cùng nghiêm trang, vẻ mặt cung kính cúi đầu lạy ba cái, rồi đứng dậy, ngó Trương Tiểu Phàm một cái, chỉ thấy hắn đang đứng bất động ở đó mắt nhìn đi chỗ khác, lông mày nhíu lại, tuy nhiên cũng chẳng nói gì, chỉ khe khẽ nói: "Đi thôi".

Trương Tiểu Phàm vốn dĩ lúc cùng với nàng tiến vào bên trong đường hầm này, trong lòng đối với nữ lang này đã có chút cảm giác thân cận, thế nhưng lúc này nhìn thấy hai tượng tà thần ấy, tức thì nghĩ đến việc môn phái khác biệt, nghĩ đến lời giáo huấn của sư trưởng chi phái mình, thần sắc tự nhiên lạnh lùng trở lại, khe khẽ gật đầu, nói: "Được."

Bích Dao nhìn hắn một cái, rồi hướng về phía sâu bên trong tiến bước, Trương Tiểu Phàm đi đằng sau nàng, đi chẳng bao xa, lại tiến vào một nơi rộng rãi, thế nhưng nơi này vẫn quả thật không giống với bên ngoài, thạch thất này đã được tu sửa lại, và là một sơn động có những quái thạch như cái chuông cao chót vót, trong động các nhũ đá màu sắc thiên hình vạn trạng, màu sắc cũng rực rỡ dị thường, trước mặt hai người, nơi cửa động tấm bia đá to lớn đứng sừng sững, bên trên khắc mười chữ lớn như rồng bay phượng múa:

TRỜI ĐẤT BẤT NHÂN, COI VẠN VẬT NHƯ CỎ RÁC (*)

Mười chữ lớn ấy, mỗi chữ dường như cao bằng nửa người, bút ý vụn vè, bút thế mạnh mẽ, chạy xuống như rồng như rắn, nổi hẳn lên trên mặt bia, thế như chẽ nhạo trời xanh.

Trương Tiểu Phàm nhìn sơ qua thì không có chuyện gì, thế nhưng sau khi chú tâm nhìn kỹ, bỗng cảm thấy đầu óc mê man, toàn thân bất giác không tự chủ được lui lại phía sau một bước. Hắn trong lòng kinh hãi vô cùng, vội vàng định thần, thế nhưng nhìn thấy những chữ đó vẫn ở trên tấm bia, hoàn toàn bất động, chỉ là qui khí ấy quả thật ghê gớm.

Trương Tiểu Phàm trong lòng kinh hãi, nhìn thấy Bích Dao đã đi vòng qua tấm bia, tiến về phía sâu bên trong sơn động, liền cũng đi theo, vòng qua tấm bia, chỉ thấy phía đằng sau, tất cả mọi nơi đều là các khối thạch nhũ hình thù kỳ quái, hai người đi vòng vèo bên trong thạch lâm, Bích Dao đi phía trước đột ngột dừng lại, thất thanh kêu lên kinh hãi.

Và gần như ngay lúc đó, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát giác, Thiêu Hỏa Côn bản thân dùng để bó cánh tay, đột nhiên bừng lên ánh sáng kỳ dị, đặc biệt là hạt châu gắn ở đầu thanh Thiêu Hỏa Côn, hơn nữa thanh quang phát ra lại không giống với thường ngày, thế nhưng là thứ ánh sáng nhu hoà, giống như gấp lại người bạn già, một người quen lâu năm đã nhiều năm nay không gặp, tỏ ra tình cảm nhớ nhung trìu mến bất tận.

Trương Tiểu Phàm bối rối đưa mắt nhìn về phía trước, ánh mắt xuyên qua bên cạnh thân hình của Bích Dao, hắn nhìn thấy ở đằng trước cảnh tượng đã khiến

Bích Dao kinh hãi: ở cuối động có một bức thạch bích bóng loáng, hai bên thạch bích mỗi bên có một đường hầm, không biết thông đến tận chỗ nào, thế nhưng phía dưới thạch bích, là một phiến đá phẳng màu xanh, trên mặt có một bộ xương khô, trong tư thế ngồi thẳng, yên lặng ngồi ở đó.

Và hạt châu trên Thiêu Hoả Côn, lúc này lén hướng về bộ xương khô ấy, phát ra ánh sáng màu xanh nhu hoà.

Bích Dao đứng trước mặt, không hề chú ý đến biểu hiện kỳ quái của Trương Tiểu Phàm và sự biến hoá của Thiêu Hoả Côn trên tay hắn, sau khi nỗi kinh sợ ban đầu qua đi, nàng tức tốc trấn định trở lại, xét cho cùng nàng là người trong ma giáo, lại há có thể sợ một bộ xương khô, lập tức đi đến phía trước, xem xét kỹ lưỡng, nhưng cũng chẳng nhìn thấy điều gì khác thường, quay hắn đầu lại cười, nói với Trương Tiểu Phàm: "Có lẽ đây đúng là quần áo của Hắc Tâm Lão Ma uy chấn thiên hạ tám năm về trước."

Trương Tiểu Phàm tự nhiên đối với người trong ma giáo không hề có chút hảo cảm nào, hừ một tiếng, nói: "Chúng ta vẫn phải nhanh chóng tìm kiếm xem có đường nào thoát ra hay không?"

Bích Dao lườm hắn một cái, mím môi, nói: "Cần tìm thì người tự mình tìm đi."

Trương Tiểu Phàm ngẩn người ra, mặt hơi vênh lên, hừ một tiếng, bất giác quay mình rồi hướng về đường hầm bên trái tiến bước, đi chưa được hai bước, hắn thậm lắc đầu dõi với bản thân, chỉ cảm thấy bản thân tại sao lại mất bình tĩnh đối với nữ nhân ma giáo ấy như vậy, vừa mới bị khích động đã phản ứng mạnh như vậy, chỉ sợ lúc này nàng đang nhìn theo, trong mắt đang cười giễu cợt cũng không chừng.

Thế nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, đã cất bước đi rồi thì không thể quay đầu trở lại, đi được vài bước, phía sau lưng vẫn không có động tĩnh gì, xem ra Bích Dao không đi theo, Trương Tiểu Phàm không biết làm sao, trong lòng dường như có chút gì mất mát, nhưng tức thì thậm mắng mình một tiếng "Không phải nhọc sức", lấy lại tinh thần, thận trọng tiến vào phía sâu bên trong đường hầm ấy.

Đường hầm Trương Tiểu Phàm đang đi lúc này chẳng hề có chút gì khác biệt với đường đi phía bên ngoài, thế nhưng quả là u thâm tĩnh mịch hơn nhiều, nhìn xa xa phía sâu bên trong, phần lớn là một bầu hôn ám, hơn nữa đường đi dường như cũng khá dài, không thể tưởng được năm đó đám người của Ma Giáo Luyện Huyết Đường ấy làm thế nào lại gây dựng được công trình lớn đến như vậy.

Đi được một lúc, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát hiện, trước mặt dần dần sáng dần lên, hắn trong lòng vui mừng, gia tăng bước tiến lên phía trước, chỉ thấy phía trước ở cuối con đường phát ra vầng ánh sáng nhu hoà, trong bóng tối vô cùng sáng sủa, giống như cái chạm tay ôn nhu, cảm dỗ con người ta.

Trương Tiểu Phàm hít sâu một hơi, bước vào bên trong vầng sáng ấy.

Bích Dao nhìn thấy thân ảnh Trương Tiểu Phàm biến mất trong đường hầm đó, kinh hãi một chút, sắc mặt trầm xuống, phụ thân nàng là một nhân vật có

quyền cao chức trọng trong ma giáo, bản thân từ bé đã như một công chúa, chẳng có người nào dám trái ý nàng, không ngờ hôm nay, tại tuyệt địa này, bất ngờ gặp một thằng cha trong chính đạo tuổi thì không cao nhưng gan lại không nhỏ, khiến nàng không thể không nổi giận.

Mặc dù khi ở Thanh Vân Sơn, Trương Tiểu Phàm cũng là một thiếu niên hiền lành, vì sao khi ở chung với Bích Dao liền va nhau chan chát, ngoại trừ môn hộ khác nhau, chỉ sợ hắn bản thân cũng chẳng thể nói rõ được.

Những chuyện đó Bích Dao tự nhiên không biết được, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm năm lần bảy lượt xung đột với mình, trong lòng rất khó chịu, thế nhưng trước mắt cả hai người đang lâm vào tuyệt địa, cũng không tiện động thủ giáo huấn tên tiểu tử này, hừ một tiếng, ghi vào trong lòng, tuy vậy bảo Bích Dao dẹp bỏ tự ái đi theo Trương Tiểu Phàm thì tuyệt nhiên là không thể, chỉ thấy nàng dường như chẳng hề suy nghĩ gì, xoay mình, rồi tiến vào đường hầm phía bên phải.

Đi được mấy bước, Bích Dao liền cảm thấy đạo lộ này chẳng khác so với đường hầm bên ngoài là mấy, thế nhưng ánh sáng do thạch bích hai bên phát ra thì yếu ớt hơn một chút, đường hầm dường như có chút hôn ám. Tuy nhiên cũng may, đường hầm này không quá dài, Bích Dao chẳng mấy chốc đã đi đến cuối đường hầm, một lần nữa lại đặt chân vào bên trong một gian thạch thất.

Gian thạch thất này kích thước vừa phải, một bên có đặt rất nhiều những cái giá, nhưng bên kia chỉ có một đồng chõng chất, phần nhiều là các đồ bằng sắt như dao, kiếm, thương, đại đa số đều gãy nát không dùng được, phía trên có một chiếc rìu lớn được quẳng tuỳ ý trông khá lạ thường, toàn thân gỉ sét, và vẫn còn nguyên vẹn, xem ra hình như được đúc toàn bằng sắt.

Bích Dao nhìn qua rồi chẳng có chút hứng thú, quay mình đi đến bên cạnh mấy cái giá, kiểm tra sơ qua một lượt, trên khuôn mặt ban đầu lộ vẻ rất vui mừng, thế nhưng chỉ một lát sau lại không ngăn chuyển thành vẻ thất vọng. Chỉ thấy trên mỗi giá đều có dán nhãn, phía trên có mấy chữ đã mờ từ lâu, thế nhưng vài chữ vẫn miễn cưỡng có thể nhìn rõ, khiến người ta thấy khích động trong lòng, đó là "Ngũ Nhạc Thần Kích", "Quan Nguyệt Sách", "Ly Nhân Trùy".

Bích Dao từ nhỏ đã ở Ma Giáo, hơn nữa phụ thân là một kỳ tài thông kim bác cổ, gia học uyên bác, tự nhiên biết mấy thứ đó đều là bí bảo pháp khí thuộc hàng nhất đẳng lưu truyền trong Ma Giáo, tại sao lại không vui? Đáng tiếc trên những cái giá ấy, tất cả đều trống rỗng có nhãn mà không có vật, một nỗi sự hoan hỉ hão.

Nàng thở dài một tiếng, tuy nhiên vẫn muốn cầu may, xem xét cẩn thận từng chiếc giá ấy, chỉ thấy cái nào cái nấy trống rỗng như nhau, thế nhưng đến cuối cùng, có lẽ trời cao không phụ lòng người, không ngờ trên ô cuối cùng nàng phát hiện thấy có đặt một hộp sắt nhỏ, tuy nhiên cái giá đó lại không có nhãn, nên cũng chẳng biết bên trong là vật gì.

Bích Dao trong lòng vui sướng, thận trọng đưa tay ra nắm lấy chiếc hộp đó, chỉ cảm thấy nó cầm khá nặng, khe khẽ lắc thử vài cái, nhưng chẳng có âm thanh nào phát ra. Bích Dao hơi chút trầm ngâm, liền đặt chiếc hộp ấy xuống đất, hít sâu một hơi, ngưng thần giới bí, hữu thủ vung lên, lập tức trong thạch thất bừng lên ánh sáng mầu trắng, một đoá hoa như ngọc hiện ra trong không trung, đồng thời toả ra một mùi u hương thoang thoảng.

Bích Dao thần sắc nghiêm nghị, hữu thủ phất ra, đoá hoa nhỏ đang lơ lửng trên không quang mang đại thịnh, bay đến phía trên chiếc hộp sắt ấy, quang mang mầu trắng bao trùm toàn bộ chiếc hộp sắt. Sau đó, Bích Dao hết sức thận trọng đưa tay ra mở chiếc hộp sắt. Tay vừa chạm vào chiếc hộp, Bích Dao liền cảm thấy chiếc hộp ấy dường như không bị khoá, nàng nhíu mày, trong mắt vô cùng cảnh giác, bấm chặt vào khe hở, nghiến răng mở chiếc hộp sắt ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng "cách" khẽ vang lên, vẫn chưa trông thấy rõ vật gì bên trong chiếc hộp sắt, một luồng hắc khí xông ra. Bích Dao khuôn mặt biến sắc, gần giống như điện giật ngã lăn ra, nhưng đoá hoa nhỏ mầu trắng phía bên trên chiếc hộp sắt tức thì lao xuống, hắc khí ngay tức khắc bị bạch quang bao phủ, kích động mấy lần tuy nhiên không thể thoát ra được. Giây lát sau, thì thấy hắc khí dần dần co lại, và đoá hoa nhỏ trắng như ngọc ấy dần dần chuyển thành màu đen, không ngờ nó đã hút lấy hắc khí ấy.

Ngay sau khi hắc khí hoàn toàn tiêu tán, Bích Dao đợi một lát rồi mới tiến lại, nàng ngưng thần nhìn về hướng đoá hoa nhỏ của mình, nó vốn dĩ là kỳ bảo "Thương Tâm Kỳ Hoa" do phụ thân nàng phí bao nhiêu tâm huyết chế tạo riêng cho nàng. Lúc này cánh hoa vốn như bạch ngọc đã hoàn toàn biến thành màu tím đen, trông có đến mấy phần hung dữ.

Bích Dao mặt mày biến sắc, nói nhỏ: "Cổ Thi độc! Hắc Tâm lão quỷ quả thật là tim đen nên mới luyện ra thứ quỷ quái này!"

Nàng vừa thấp giọng trù rủa ma giáo tiền bối Hắc Tâm lão nhân, vừa nhìn vào trong chiếc hộp sắt. Lòng hộp đơn sơ, chỉ chứa đựng một vật: Là một cái chuông nhỏ vẫn còn nguyên vẹn như thứ dùng cho cúng bái, chỉ là vàng óng một màu.

Bích Dao ngây người ra, không tưởng rằng bên trong chiếc hộp sắt này thiết kế chất kịch độc hiểm có là "Cổ Thi độc" chỉ để bảo vệ cái chuông nhỏ kia, nàng nhìn tới nhìn lui vẫn không thấy gì quái lạ, trầm ngâm một lúc rồi từ từ đưa tay cầm lấy cái chuông nhỏ kia lên.

"Đinh đang".

Một âm thanh trong trẻo vang lên, như vọng ra từ lòng người, vang vọng khắp nơi ở trong thạch thất bí mật và yên tĩnh của tám trăm năm trước này.

Bích Dao cầm cái chuông lên thấy quả lắc bên trong làm rất tinh xảo, một sợi dây sắt rất nhỏ thông xuống từ nóc chuông, mỗi lần rung lên, quả lắc nhẹ nhàng đánh vào thân chuông, âm thanh từ đó mà ra.

"Đinh... Đinh đang."

Nhin ở nơi mắt Bích Dao đầy vẻ thích thú, đúng là tâm tính thiếu nữ, những thắt vọng khi nay đã tan biến khá nhiều, lúc này nàng xem xét kỹ lưỡng cái chuông đó, quả thật không có gì khác lạ, nhìn rất giống một cái chuông nhỏ bình thường được làm tinh xảo mà thôi.

Nhưng mà Hắc Tâm lão nhân đem cất dấu cẩn thận và bí mật thế thì cái chuông này tất có chỗ diệu dụng, để khi rời khỏi nơi đây rồi sẽ hỏi phụ thân sau.

Bích Dao nghĩ đến đó thì quyết định vậy nhưng càng nhìn cái chuông nhỏ thì càng thấy thích, nàng liền buộc nó vào bên hông, khi chuyển động thân mình quả nhiên phát ra từng đợt âm thanh trong trẻo, rất vui tai, Bích Dao vừa ý vô cùng cứ gật gù không ngớt.

Sau đó, nàng lại kiểm tra qua gian thạch thắt lần nữa, song không có thu hoạch nào khác, thậm chí cả những đống phế dụng đầy bụi bặm nàng cũng xem qua, vẫn không có vật gì đáng chú ý để từ đó tìm ra lối thoát.

Sau một lúc bận rộn tra xét, Bích Dao từ từ đứng lên, nhìn qua phía tên tiểu tử khờ kia xem tình huống thế nào.

Trước khi đi ra phía trước của thạch thắt nàng còn quay đầu lại nhìn lần cuối, chỉ thấy bên trong thạch thắt, mọi vật vẫn lộn xộn, đống đồ phế dụng nàng đã lục lợi qua cũng trở nên hỗn loạn, các loại bình khí nằm rải rác trên đất, ngay ngọn búa lớn nàng cũng tùy ý quăng ở góc tường.

Sau đó, nàng bước ra khỏi gian thạch thắt.

Trương Tiểu Phàm khi nay đi vào đường hầm bên trái, so với đường hầm bên phải mà Bích Dao đi coi bộ dài hơn, Bích Dao đi một hồi thì thấy ánh sáng mập mờ, nhưng không nhìn rõ được tình huống bên trong, thế nhưng không hiểu sao ngay cả một chút động tĩnh cũng chẳng có, trong lòng nàng cảm thấy có chút lo lắng, ở nơi mờ mịt đầy những thứ cổ quái tàn nhẫn này, quỷ dị khó lường, có thể nào...

Nàng bước nhanh hơn theo tiềm thức, đi vào trong gian thạch thắt nọ, nhìn kỹ một lượt rồi thấy yên lòng, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm đứng giữa gian thạch thắt, nhìn lên trên vách đá, ngẩn ngơ xuất thần.

Bích Dao thở phào một hơi nhẹ nhõm, giờ đây mới quan sát căn thạch thắt này kỹ càng hơn, chỉ thấy căn phòng đá này không lớn hơn căn phòng nàng đã xem qua bao nhiêu, tuy nhiên nơi đây lại trống không, chẳng có một thứ gì. Thế nhưng trên tường đá cứng rắn của thạch thắt lại khắc chi chít đầy chữ, Trương Tiểu lúc này cau mày nhìn xem cẩn thận những văn tự ấy.

Bích Dao chau mày lại, tiến về phía trước nhìn xem, tức thì lộ nét vui mừng trên mặt, chỉ thấy ở phần đầu của đoạn văn tự khắc trên đá là hai chữ to lớn.

Thiên Thư!

"Thiên thư, đây là thiên thư á!" Bích Dao không nhịn được reo lên mừng rỡ.

Trương Tiểu Phàm rung động thân mình, lúc này phát giác Bích Dao đã đến cạnh bên mình, thế nhưng hắn tựa hồ như chỉ chú ý đến lời nói vừa rồi của nàng: "Thiên thư? Cô biết Thiên thư là thứ gì ư?"

Bích Dao nhìn hắn chăm chắm, nói: "Ta làm sao lại không biết, Thiên thư này là kinh điển thánh giáo bọn ta, tương truyền từ xưa tới nay, tất cả thần thông đại pháp của đệ tử thánh giáo đều là từ Thiên thư này mà lĩnh ngộ ra cả."

Toàn thân Trương Tiểu Phàm lại rung động lần nữa, trên mặt lộ rõ vẻ mâu thuẫn lầm mê, xoay đầu nhìn chòng chọc vào chỗ khắc trên tường, hơn cả nửa buổi mới nói lẩm bẩm rằng: "Không thể nào, không thể nào được!"

Sắc mặt Bích Dao chìm xuống, nói: "Đây là kinh điển của thánh giáo ta, là điều tối mật của đạo ta, không phải người nói bọn ta là tà ma ngoại đạo ư? Thế sao giờ lại coi trộm?"

Trương Tiểu Phàm tựa hồ như không nghe những lời đó, trong mắt chỉ có những chữ khắc trên tường.

"Thiên thư đệ nhất quyển"

Phù thiên địa tạo hóa, cái vị hồn độn chi thời, mông muội vị phân, nhật nguyệt kì huy, thiên địa hồn kì thể, khuếch nhiên kí biến, thanh trọc nai trần.

Thiên địa sở dĩ năng trường thả cửu giả, dĩ kì bất tự sanh, cõi năng trường cửu. Nhiên thiên địa vạn vật, gai hữu kì tướng, chúng sanh trầm mê, hoặc vu ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng, dĩ vi chúng tướng cõi, tâm sanh tam độc tam cụ tam khủng bố, bất khả cửu hĩ.

Thiên tượng vô hình, đạo bao vô danh, thị cõi thuyết vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả, tức đạt quang minh. Trì nhất chánh đạo, nội thể tự tính, thiên địa dĩ bốn vi tâm giả dã.

Cõi động tức địa trung, nai thiên địa chi tâm kiến dã.

Cõi vô thật vô hư dã.

Cõi thiên địa nhậm tự nhiên, vô vi vô tạo dã.

Cõi vật bất cụ tồn, tắc bất túc dĩ bị tai!

Bích Dao hứ một tiếng, vốn tưởng phát giận nhưng lại thay đổi ý niệm, không nói thêm gì nữa, rồi cũng nhìn lên tường song chỉ đọc được mấy câu thi thấy đâu óc choáng váng nên ngược lại lấy làm bối phục Trương Tiểu Phàm, không ngờ những văn tự khô khan thế này mà hắn vẫn nuốt nổi.

Nhưng khi xoay đầu qua nhìn Trương Tiểu Phàm thì lẫy bẫy giật mình, chỉ thấy trên mặt hắn đầy vẻ mâu thuẫn, lầm mê, thống khổ, nguyên cả người cứ run lên nhẹ nhẹ, cảm giác quỷ dị không thể nói được.

Thật ra nếu đổi lại là một người nào khác, chỉ sợ không có được tình cảnh kích động như Trương Tiểu Phàm vào lúc này. Cái gọi là "Thiên thư", kinh điển của ma

giáo, cái đoạn gọi là tổng cương của văn tự, ở trong mắt Trương Tiểu Phàm, cứ từng chữ từng chữ như những nhát đao đâm thẳng vào đáy lòng của hắn, thậm chí so với lúc nhỏ khi hắn phát hiện ra sự tương phản rõ ràng giữa pháp môn tu chân của Thanh Vân môn đạo gia và "Đại Phạm Bàn Nhược" pháp môn tu tập của Phật môn do Phổ Trí truyền thụ, theo hắn thì sự kích động này mãnh liệt hơn cả trăm lần.

Theo trong đoạn văn tự kia, hắn đột ngột phát hiện ra; lúc nhỏ hắn nghĩ thầm rằng pháp môn tu chân của Đạo, Phật hai nhà vốn hoàn toàn khác biệt song giờ đây tựu chung hình như đều dẫn đến cùng một cảnh giới. Mặc dù là vậy, hắn vẫn thấy sững sốt song vẫn có thể tiếp nhận được, nhưng khi đọc tiếp xuống dưới thì sắc mặt hắn từ từ tái ra, bởi vì từ trong cái gọi là "Thiên thư", kinh điển của ma giáo mà hắn phát hiện ra một bí mật to lớn.

Tất cả thần thông dị pháp trong ma giáo, vô cùng đặc dị, thế nhưng về căn bản, đều từ trong "Thiên Thư" này cả. Đạo Gia giảng giải nghiên cứu về việc bản thân chế ngự tự nhiên tạo hoá, Phật Môn chú trọng tới thể ngộ tự tính, nhưng trong Thiên Thư, dường như lại động chạm đến tất cả các khía cạnh, vừa có tư tưởng của Đạo Gia, lại cũng bao hàm cả đại pháp Phật Môn.

Nếu là người khác tỷ như Bích Dao, nhìn những văn tự ấy tự nhiên chẳng có khái niệm gì, luôn nghĩ rằng đó là đại thần thông do tổ sư của mình lưu lại, thế nhưng dưới mắt của Trương Tiểu Phàm, người duy nhất trên thế gian này thông hiểu chân pháp của cả hai nhà Đạo Phật, sự việc này lại vô cùng kinh hãi.

Một ý nghĩ từ trước đến nay chưa từng có, cứ lớn vồn mãi không thôi xoắn xít trong đầu hắn:

Cuối cùng thì cái gì là đúng đây?

Hắn không tự chủ được tiếp tục xem, sắc mặt nhợt nhạt, tâm tư kích động, tỏ rõ ham muốn hiểu biết một cách cuồng nhiệt và kỳ dị, chỉ lờ mờ cảm thấy rằng một sự bí mật to lớn đang ở ngay trước mắt mình, thế nhưng thuỷ chung lại tim không ra, nhìn không thấy thì lại càng lôi kéo bản thân chạy theo mục đích ấy.

Chỉ là, trong lòng hắn, cũng đã có vài phần sợ hãi, chuyện này có nên làm hay không?

Bích Dao nhìn Trương Tiểu Phàm một hồi lâu, thấy hắn vẫn toàn tâm tập trung nhìn lên các chữ khắc trên tường, nét mặt cổ quái, gần như quên hẳn mình đang đứng ngay bên cạnh hắn, trong lòng bùng lên một cơn tức giận vô cớ, hứ lạnh một tiếng, không ngờ Trương Tiểu Phàm lắp chặt tai chẳng nghe, cũng chẳng có động tĩnh gì cả.

Bích Dao khoé miệng mím chặt, vô cùng tức giận, nhưng không biết tại sao không muốn xuất thủ giáo huấn con người đó, tức tốc quay lưng đi thẳng, hơn nữa khi bước đi còn giẫm chân cho kêu thật to, tiếc là tiểu tử ngốc đó chẳng hề có chút phản ứng.

Bích Dao nộ khí trùng trùng bước ra khỏi thạch thất, quay trở lại nơi động có các nhũ đá hình chuông, đối với bộ khô lâu ở đó sinh ra ý bức túc, vốn tưởng cũng chẳng có gì, thế nhưng nhìn tiểu tử ấy thế nào cũng không thuận mắt, càng nghĩ càng túc, lại nhìn thấy bên cạnh tay mình đoá "Thương Tâm Kỳ Hoa" vốn dĩ đẹp đẽ lúc này đã đen xì, túc thì trút nỗi túc giận lên đầu Hắc Tâm Lão Nhân, chỉ tay vào bộ xương khô ấy mắng mỏ: "Ngươi cái lão quỉ chết toi này, chết đã 800 năm rồi vẫn muốn hại người hại ta, hại đoá ngọc hoa của ta biến thành... biến thành..."

Chưa nói xong hết một câu, Bích Dao lửa giận mỗi lúc một lớn, rồi chẳng nói nǎng nhiều, tụ bào vung lên, "Thương Tâm Kỳ Hoa" bay ra lượn một vòng phía trên bộ khô lâu ấy, giây lát sau, chỉ nghe vang lên tiếng xương vỡ điếc tai, kêu "răng rắc", bộ xương khô ấy cuối cùng gãy vụn thành bốn năm mảnh.

Xuất thủ xong, Bích Dao tâm tư nhẹ nhàng đôi chút, trong lòng cũng không ngăn được có một chút hối hận, không biết bản thân ở đâu ra lại có sự nóng giận đó. Đưa mắt nhìn qua, liền thấy giật mình, trên bức tường vốn bị bộ xương khô che khuất, không ngờ có một vài hàng chữ, lập tức bước đến gần xem kỹ, chỉ thấy trên tường đó viết bốn hàng chữ:

Chuông nhỏ tắt lịm, trăm hoa héo tàn

Nhân ảnh dần gãy mòn tóc mai như sương,

Thâm tình khổ, suốt đời khổ

Si tình chỉ vì vô tình mà khổ.

Chú giải: Đoạn trên là trích ra từ các sách tham khảo sau: "Đạo Đức Kinh", "Kim Cương Kinh", "Đàn Kinh", "Tấm Thư Kỉ Chiêm Truyền", "Chu Dịch Phục Quái Thoán Truyền Chú"

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu (Lão Tử Đạo Đức Kinh)

Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm. Con chó rút bằng rơm bằng cỏ (sô cẩu) ý nói vật bỏ đi.

Chương 44

Kim Linh

Bích Dao kinh ngạc, lại nhìn kỹ thêm một lượt, chỉ thấy bốn hàng chữ bút thể mạnh mẽ khá tinh tế, so với những chữ khắc trên Thiên Thư trong gian thạch thất ban nãy thì hoàn toàn khác biệt, xem ra là tuồng chữ của một người khác.

Nhưng nhìn ý tứ trong đó, lại giống như lời nói u oán của một nữ nhân si tình, chỉ là không biết tại sao lại xuất hiện trong "Tích Huyết Động" trọng địa của Ma Giáo, quả thật kì quái.

Nàng ngẫm nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn chẳng nghĩ ra được kết quả gì, tức thì lắc lắc đầu, chẳng buồn nghĩ ngợi thêm, bất giác xoay mình lại, giật mình nhìn thấy Trương Tiểu Phàm chẳng biết từ bao giờ, đã lặng lẽ rời khỏi gian thạch thất đó, đang đứng ngay sau lưng mình, hơn nữa trên mặt hắn lộ ra nét cổ quái, vừa đau khổ lại vừa mờ hồ, giống hệt như có gì đó khó hiểu, nhìn lông mày hắn nhíu chát, mặt mũi hơi nhăn nhó, thực có vài phần hung ác.

Bích Dao sợ giật bắn mình, không néo được hét lên một tiếng "Ồi", rồi lui lại một bước. Chiếc chuông nhỏ tinh xảo bên hông nàng khe khẽ chấn động, phát ra một âm thanh trong trẻo vui tai "đing đang", vang vọng khắp trong sơn động.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng chuông ấy, rùng mình một cái, dưỡng như đột ngộ choáng tỉnh, sắc mặt cũng dần dần bình tĩnh trở lại, tuy nhiên vẫn còn vẻ ngơ ngác.

Ban nãy đúng lúc hắn đang ở trong gian thạch thất nghĩ ngợi miên man về Thiên Thư, đột nhiên Thiêu Hoả Côn bên tay như bừng tỉnh, tỏa ra ánh sáng, cái cảm giác băng lạnh ấy gần như ngay lập tức lan khắp toàn thân hắn, sau đó, hắn dưỡng như bước đi một cách vô thức, đến tận lúc nhìn thấy bộ khô lâu gãy nát ấy.

Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn thanh Thiêu Hoả Côn buộc bên tay mình, chỉ thấy nó vẫn toả sáng, phát ra thanh quang mờ mờ, đúng là đối với bộ khô lâu đã nát vụt đổ vật dưới đất ấy, giống như là có phần thương tiếc cõi nhân.

Trương Tiểu Phàm không biết tại sao bản thân đột nhiên có thể có ý nghĩ đó, nhưng nhìn bộ khô lâu ấy, trong thâm tâm hắn quả thật cũng có chút thương cảm, mặc dù biết rõ ràng người chết ở chỗ này, nhất định là nhân vật quan trọng trong Ma Giáo Luyện Huyết Đường, có thể chính là Hắc Tâm Lão Nhân đúng như Bích Dao đã nói, thế nhưng không hiểu tại sao, hắn lại còn có vài phần cảm giác thân cận đối với bộ khô lâu ấy.

Ánh sáng của Thiêu Hoả Côn dần tắt, trở lại một màu đen xì xấu xí, im lìm, Trương Tiểu Phàm vẫn đang chăm chú nhìn bộ khô lâu, sau đó từ từ bước tới dưới ánh mắt nhìn chằm chặp của Bích Dao.

Bích Dao hứ một tiếng, nhảy ra chắn trước mặt hắn, cười lạnh nói "Mặc dù ta đối với Hắc Tâm Lão Quý không có chút hảo cảm, hơn nữa hệ phái khác nhau, nhưng chúng ta đều là Thánh Giáo đệ tử, đều đã lập trọng thệ trước U Minh Thánh Mẫu Thiên Sát Minh Vương, nếu ngươi vô lễ với pháp thân của hắn, ta chẳng thể thuận theo được."

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, không nhịn được bật lại: "Hắn hiện tại thân thể xương cốt nát vụn, chỉ sợ là do ngươi ban cho đó!"

Bích Dao khuôn mặt đỏ bừng, thế nhưng lời nói chẳng nhượng bộ chút nào, quả quyết nói: "Ta tự nhiên có thể sám hối trước Minh Vương Thánh Mẫu, nhưng quyết không để ngươi cũng vô lễ"

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, bất chợt nói: "Ta không có ý định đó"

Bích Dao ngây người ra, nhìn hắn sắc mặt hiền lành, tịnh không có chút cùu hận, chỉ cảm thấy rằng thiếu niên Thanh Vân Môn này dường như không giống với phần lớn các nhân sĩ chính đáo luôn miệng nói chuyện nhân nghĩa đạo đức mà nàng đã từng gặp trước đây, trong khi nàng đang do dự, bị Trương Tiểu Phàm lách qua bên cạnh người đi tới. Nàng lưỡng lự giây lát, rồi quay mình nhìn theo hắn.

Trương Tiểu Phàm đi đến trước mặt bộ khố lâu ấy, chỉ thấy khố lâu tuổi tác đã rất lâu rồi, trên bộ xương trắng đã lên nước bóng loáng mầu hơi xanh mờ mờ, dưới cú đánh mạnh ban nãy của Bích Dao, phần xương phía dưới phần ngực đều đã gãy nát, chỉ có xương đầu vẫn còn nguyên vẹn, nằm ở phía trên cùng, giương đôi mắt rỗng không, chiếu thẳng vào Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm chân tay run lập cập, lờ mờ cảm thấy, trong đôi mắt đó dường như vẫn có tồn tại một thứ hồn phách, chăm chú nhìn hắn, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn bước tới, từ từ đưa tay ra gom bộ xương đang toán loạn ấy thành một đống, cảm giác băng lạnh từ bộ xương truyền sang, nhưng hắn không hề có cảm giác nghè sợ, khủng bố.

Dường như là một người bạn già lâu năm!

Trương Tiểu Phàm trong thâm tâm, giống như tràn đầy cảm giác muôn nói, một thứ tâm trạng muốn thoát khỏi việc hắn đang làm, mặc dù kỳ lạ, nhưng hắn đúng là có thứ cảm giác đó, trong lòng kín đáo nghĩ rằng: Thiêu Hoả Côn này thật là vô cùng kỳ quái, nếu bây giờ toàn mạng quay về, xem ra nhất định cần phải hỏi sù phụ cho rõ.

Hắn làm xong việc, đang chực đứng thẳng dậy, thì ngay lúc đó, hắn liếc thấy chỗ ban nãy bộ khố lâu đó ngồi, không ngờ do hắn gom xương lại, dần dần làm hiện ra dấu tích mấy chữ, không kiềm chế được hắn kêu "Ồ" lên một tiếng.

Bích Dao đứng một bên vốn dĩ lạnh lùng nhìn Trương Tiểu Phàm làm cái việc cổ quái đó, đột nhiên nghe thấy hắn kêu khẽ một tiếng giống như có phát hiện gì đó, long hiếu kỳ nỗi lên, cũng bước lại, nhìn xuống chỗ đó, chỉ thấy ở đó quả thật cũng có khắc mấy hàng chữ

Trái tim thiếu nữ đau khổ, cố không nhớ về ngày xưa

Hối cũng đã muộn, khó mà có thể bên nhau.

Kim linh ngân nga, phè huyết hững hờ

Cả cuộc đời...

Đến câu thứ tư, bút thê mỗi lúc một vô lực, đặc biệt chữ "cả" ở vị trí thứ ba, chữ viết ngoạch ngoạc, gần như không nhận ra được, cuối cùng chỉ là một nét bút, rồi thì dừng lại, xem ra đến đây, người viết cũng đã không còn sức lực để viết tiếp.

Trong sơn động, Trương Tiểu Phàm và Bích Dao đều trầm ngâm không nói, cả hai lờ mờ cảm thấy, trong mấy hàng chữ này, chỉ sợ chưa đựng một câu chuyện tình thương tâm, nữ nhân đau khổ, nam nhân cũng hối hận không nguôi.

Trương Tiểu Phàm hơi chút xuất thần, mặc dù chưa hề gặp qua đôi tình nhân vô danh này, thế nhưng không hiểu tại sao, một nghìn năm sau nhìn thấy những dòng tuyệt bút không chút toan tính này, hắn vẫn có chút đau buồn.

Tuy nhiên Bích Dao đứng ở bên cạnh thì lông mày nhíu chặt, mắt dán vào mấy hàng chữ đó, miệng lẩm nhẩm: "Kim linh thanh thuỷ phệ huyết ngô, kim linh thanh thuỷ phệ huyết ngô... Kim linh? Thôi! Đúng rồi, kim linh!"

Nàng hình như nghĩ ra chuyện gì đó, hé lèn sung sướng, trông rất vui vẻ. Trương Tiểu Phàm bị giật mình bởi tiếng kêu của nàng, ngạc nhiên nói: "Kim linh là sao?"

Bích Dao dường như vô cùng hưng phấn, mặt mày hớn hở, nói "Đó là Kim Linh Phu Nhân! Người không biết sao?"

Trương Tiểu Phàm ngây ngô lắc đầu, Bích Dao hứ một tiếng, trừng mắt nhìn hắn, rồi vui vẻ nói: "Kim Linh Phu Nhân là đại nhân vật của thánh giáo chúng ta một nghìn năm trước! Tương truyền bà ấy thông tuệ tuyệt đỉnh, đạo hạnh tinh thâm, có hiểu biết sâu sắc về thánh giáo kinh điển thiên thư, một mình sáng lập ra "Hợp Hoan Phái" trong thánh giáo, là nhân vật nữ thuộc hàng nhất đẳng trong giáo của ta!"

Trương Tiểu Phàm lập tức chấn có chút hứng thú, nghe nàng nói thì biết rằng Kim Linh Phu Nhân là một nhân vật trong ma giáo một nghìn năm trước, dường như rất là lợi hại, thế nhưng nghe nói bà ấy sáng lập ra một hệ phái gọi là "Hợp Hoan", liền biết rằng lão bà đó không phải là người tốp đẹp gì cả, xem ra Bích Dao có vẻ rất sùng bái cái bà Kim Linh Phu Nhân nào đó.

Trương Tiểu Phàm hừm một tiếng, không muốn nghe tiếp câu chuyện của nàng, quay mình ngắm nghĩa bộ khô lâu đã được xắp xếp nghiêm chỉnh trở lại, trong lòng xuất hiện một ý nghĩ cổ quái: Xem ra người cũng là một kẻ si tình, có lẽ cũng đã chết vì một nữ nhân nhỉ!

Cố nhiên không phải người chết nói với hắn, chấn qua Trương Tiểu Phàm tự tưởng tượng ra như vậy, rồi không ngờ lại có đến mấy phần cảm tình đối với bộ khô lâu ấy.

Bích Dao ở bên cạnh vui thích hồi lâu, tự lẩm bẩm một mình: "Không ngờ Kim Linh Phu Nhân và Hắc Tâm Lão Quý đáng chết này lại có tình ý, hử, nhất định Hắc Tâm Lão Quý phụ bạc, là người vô tình, sống ắt bị sét đánh! Chết là đáng kiếp"

"Cô ăn nói quàng xiên!" Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh đột nhiên quát to

Bích Dao ngây người ra, nhất thời chấn nói được gì, một lúc sau mới có phản ứng, tức thì nhìn hắn hồi lâu, ngạc nhiên nói "Người nói cái gì?"

Trương Tiểu Phàm nói ra khỏi miệng, liền biết rằng mình không phải, hắn một người trong chính đạo, không ngờ thật kỳ quặc lại mở mồm biện hộ cho một tên ma giáo hung nhẫn cùng hung cực ác 800 năm trước, nếu chuyện này truyền đến tai sư trưởng Thanh Vân Môn, lập tức sẽ bị trừng phạt rất nặng, thế nhưng ban

này cũng không biết tại sao, hắn trong lòng kích động buột nói ra miệng, lúc này bị Bích Dao hỏi ngược lại một câu, xấu hổ chẳng nói được gì.

Bích Dao kinh ngạc nhìn hắn, đột nhiên nghĩ đến một việc, tức thì quên luôn Trương Tiểu Phàm, túm lấy cái chuông vàng đang đeo ở bên hông, kích động không ngừng, cười lớn nói: "A! Cái này há không phải là "Hợp Hoan Linh" của Kim Linh Phu Nhân sao?" trong lúc đang nói liền cầm cái chuông vàng ấy đưa lên, xem xét kỹ cẩn, quả nhiên trên thành chuông phía bên trong, nhìn thấy ba chữ nhỏ.

Hợp Hoan Linh!

Trương Tiểu Phàm thấy Bích Dao gương mặt hết sức vui sướng, chỉ thiếu nước cười rung cả người lên mà thôi, xem ra nó là thứ pháp bảo vô cùng lợi hại, được nàng ta vô tình lấy được, trong lòng thấy khó chịu, lạnh lạnh nói: "Cô tìm được đường ra chưa?"

Trong mắt Bích Dao chỉ có mỗi chiếc chuông nhỏ xinh xinh đang ở trước mặt, nàng liền đáp: "Vẫn chưa!"

Trương Tiểu Phàm quay đầu sang, lạnh nhạt nói: "Vậy tốt rồi cô cứ cầm chiếc chuông vàng ấy rồi chết tại sơn động này nhé"

Bích Dao sững người, nghĩ quả nhiên như vậy, bây giờ điều quan trọng hơn cả là cần phải tìm ra đường thoát khỏi chỗ này, lập tức hỏi: "Người tìm thấy rồi à?"

Trương Tiểu Phàm khe khẽ lắc đầu, hai người nhìn nhau, Bích Dao không cười nữa, nghiêm mặt nói: "Chúng ta trước hết tìm đường đã!"

Sinh tử trước mặt, Trương Tiểu Phàm lặng yên gật đầu. Lập tức hai người cùng nhau tìm kiếm trong sơn động đó, từng li từng tí xem xét mỗi một bức tường, mỗi một khe hở, Trương Tiểu Phàm thậm chí bắt chước Bích Dao phản đối kịch liệt, tiến hành kiểm tra một lượt cả hai pho thần tượng tôn kính U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Minh Vương, thế nhưng cũng vẫn chẳng phát hiện ra điều gì.

Đến khi bọn họ gặp lại nhau phía trước bộ khô lâu, nhìn thấy đối phương khuôn mặt lộ vẻ buồn rầu, sắc mặt ảm đạm, Bích Dao giọng chua chát nói: "Lẽ nào chúng ta phải chết ở chỗ này sao?"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, không nhìn rõ sắc mặt hắn ra sao, Bích Dao cũng trầm ngâm, đột nhiên, hình bóng của cái chết bao trùm lên tính mạng của hai người trẻ tuổi bọn họ.

Rất lâu, trong bầu không khí tịch mịch, trong khi hai người chẳng ai nói gì, Trương Tiểu Phàm đột ngột đứng phắt dậy, xoay mình bước đi, Bích Dao kinh hãi, nói: "Người làm gì thế?"

Trương Tiểu Phàm nghiến răng nói: "Ta tìm lại một lần nữa, nhất định phải có đường ra, chúng ta nhất định không thể chết ở nơi này!"

Và trong lòng hắn, còn có một câu vẫn chưa nói ra, vang vọng mãi trong đó không thôi: Ta nhất định phải gặp lại Linh Nhi sư tỷ, dù có chết, cũng phải được chôn trên Đại Trúc Phong!

Bích Dao chẳng hề động đậy, chỉ ngồi trên bình đài, nhìn Trương Tiểu Phàm gương mặt nghiêm trọng, vào giây phút sinh tử này trên đó bừng lên đầy ham muốn được sống rất mãnh liệt, đang không ngừng tìm kiếm khắp nơi.

Một lần.

Hai lần.

Ba lần.

Bốn lần.

Bích Dao không nhớ rõ Trương Tiểu Phàm quả thật đã ra vào gian thạch thất này bao nhiêu lần, lần nào hắn cũng hoài công vô ích, thế nhưng hắn không ngờ vẫn chẳng nản lòng, cũng không biết tại sao tính khí hắn quật cường đến thế, có lẽ ý chí cầu sinh của hắn rất là mạnh mẽ, hắn liên tục không ngừng tìm kiếm lối ra, liên tục, liên tục...

Đến khi, cước bộ của hắn bắt đầu loạng choạng, đến khi hắn chẳng còn khí lực, đến khi hắn đi đến bên cạnh Bích Dao, thân hình run run, nặng nề ngã vật xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Bích Dao run run nhìn coi, lưỡng lự một lúc rồi bước qua, lật người hắn lại, thăm dò một lượt, biết không đáng ngại, chỉ là hắn mệt mỏi quá độ, lại thêm đói khát cho nên mới ngất đi, nàng thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Thế nhưng nàng lại đột nhiên ngẩn người ra, đối với chính mình, ở sâu trong lòng tự hỏi một câu: "Ta vì cái gì mà thấy thanh thản, vì sao hắn vô sự thì ta thở phào nhẹ nhõm?"

Ý niệm này như lửa chớp điện xẹt, thoáng qua trong đầu nàng.

Nàng nhìn hắn trùm mền, giờ đây trên khuôn mặt non trẻ của thiếu niên này do bị thương cộng thêm đói khát mà trở nên tiêu tụy, đôi môi khô đến nứt nẻ.

Bích Dao nhẹ nhàng đặt hắn xuống, chăm chăm nhìn hắn một lúc lâu, khe khẽ nói: "Đã như chúng ta nhất định phải chết cùng ở nơi đây, ta không tưởng là chỉ còn một người sớm vậy, ít ra có một người bầu bạn cũng tốt chứ."

Nàng bước ra, đi qua cửa động đến bên cái đầm nhỏ lấy ít nước rồi trở lại, rồi đem ra chút lương khô hoà vào nước rồi cho vào miệng Trương Tiểu Phàm.

Không ngờ Trương Tiểu Phàm có lẽ do hôn mê, ngay cả một chút lương khô cũng không ăn, chỉ là mơ hồ uống một chút nước bên trong túi nước của Bích Dao, thế nhưng vẫn không hề tỉnh lại...

Hơn nửa ngày bận rộn, Bích Dao cũng thấy mệt, nhìn thấy tình trạng của Trương Tiểu Phàm hình như đã ổn định lại, nàng cũng từ từ nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc không biết bao lâu đến khi Bích Dao tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là nhìn về hướng Trương Tiểu Phàm nằm khi nãy, chỉ thấy hắn yên ổn nằm đó, không chút động đậy, đang ngủ ngon giấc, nên nàng thấy yên lòng, không kìm được nói nhỏ trong miệng một câu: "Không khác nào một con heo chết!"

Nói xong cũng không khỏi tòm tèm cười, hình như tâm tình nàng cũng tốt hơn khi nhìn thiêu niên này, ngay cả cái chết chóc đang đợi phía trước không xa nàng cũng tạm thời quên mất.

Chỉ là nàng đột nhiên phát giác rằng Trương Tiểu Phàm tuy đang ngủ say nhưng sắc mặt lại đỏ lên, có gì đó không phải, nàng liền đưa tay ra dò xem, vừa đụng vào liền cảm thấy rất nóng, tức thì kêu lên một tiếng, nàng không nghĩ nổi rằng Trương Tiểu Phàm sớm không bệnh, muộn không bệnh, lại ngay lúc này phát sốt.

Những người trong đạo tu chân nói chung, thân thể tự nhiên cường tráng, lúc thường thì bách bệnh bất sinh nhưng Trương Tiểu Phàm mấy ngày liền thọ trọng thương, tâm lực hao tổn vô cùng, thân thể cũng bị yếu đi rất nhiều, cuối cùng thì ở trong Tích Huyết động lại không màng thân thể tính mạng để tìm lối ra, kiệt sức mà ngất đi nên phát sốt.

Nhin bệnh tình của hắn quả không nhẹ, qua một thời gian lâu cũng chưa bớt sốt (trong sơn động, Bích Dao không biết đã qua bao nhiêu ngày rồi), Bích Dao bó tay vô cách, chỉ biết lấy nước lạnh làm giảm nhiệt cho hắn song lại không tác dụng.

Về sau, Trương Tiểu Phàm vẫn không bớt sốt, thình lình mở miệng nói nhảm, Bích Dao nóng nảy lo rầu trong lòng, nghĩ tối sau nãy chỉ còn lại một mình cô lẻ đợi chết trong hang động tịch mịch này, gần như khiếp sợ đến cùng cực, một câu nói nhảm của Trương Tiểu Phàm lúc này, nào sợ một tiếng khò khè, so với ngày sau khi sắp chết thì hồ như một tiếng tiên nhạc.

Nhưng bất cứ phương pháp nào Bích Dao cũng đã nghĩ hết, kì thật cũng đã lấy nhiều nước đem lại, ở trong hang động này, một không thầy thuốc hai không được thảo, làm sao mà chữa trị được, bệnh tình Trương Tiểu Phàm mỗi ngày càng thêm nặng, mức độ nói nhảm càng nhiều hơn.

Một ngày nọ, Bích Dao canh chừng ở bên mình Trương Tiểu Phàm đang hôn mê bất tỉnh, lòng nóng như thiêu, đột nhiên thấy hắn trở mình, toàn thân co rút lại, trong cơn mê sảng la lên rằng: "Quỷ, quỷ, quỷ..." rồi chợt nghiến răng: "Người giết cha mẹ ta, giết hết toàn bộ người trong thôn của ta, ta liều mạng với ngươi!"

Bích Dao la hoảng lên, lập tức ôm chầm lấy hắn, luông miệng nói: "Không có, không có đâu! Nơi đây không có quỷ!"

Cũng không biết có phải là do lời nói của nàng có tác dụng mà Trương Tiểu Phàm từ từ yên tĩnh lại, nét sợ hãi trên mặt cũng dần dần tan mất, nhưng theo đó lại biểu hiện thần sắc đau lòng tuyệt vọng.

Hai mắt hắn cứ nhắm chặt, miệng nói nho nhỏ: "Sư tỷ, sư tỷ, người không hề để ý tới đệ, đệ, đệ nghĩ... không thèm để ý tới đệ..."

Bích Dao ngẩng người ra: Trong lòng bỗng nhiên chua chát, song cũng không biết dũng khí ở đâu ra, dịu dàng nói: "Không đâu á! Sư tỷ đệ ở đây này, không thể nào không để ý tới đệ."

Trương Tiểu Phàm nở nụ cười trên mặt tức thì, phảng phất như lúc này là lúc hắn hạnh phúc nhất, miệng không ngừng kêu: "Sư tỷ, sư tỷ..."

Bích Dao nhìn gương mặt hạnh phúc nhưng suy nhược của hắn trong lúc đau ốm thế này, trong lòng nàng có một chút đau khổ thoáng qua.

Người con gái được hắn yêu nhớ trong lòng, ngay cả khi hoàn toàn bất tỉnh cũng không quên được vị sư tỷ này, rốt cuộc là một người như thế nào?

Nàng bỗng nhớ đến ngày nọ ở dưới Tử Linh Uyên, Trương Tiểu Phàm hết mình bảo vệ nữ đệ kia của Thanh Vân Môn, nơi tay cầm lam sắc tiên kiếm, lẽ nào, lại là nàng ta?

Bích Dao cau mày, nàng nhớ rất rõ, người con gái đó có một gương mặt tuyệt đẹp, nói là khuynh quốc khuynh thành cũng không phải là quá, đâu lạ gì Trương Tiểu Phàm vì nàng ta mà điên đảo thần hồn! Chỉ là dù Bích Dao có thông minh thế nào đi nữa, tự nhiên cũng không thể biết được người mà Trương Tiểu Phàm không lúc nào quên đó là Điền Linh Nhi, hiện đang ở tại Đại Trúc Phong trên núi Thanh Vân.

Suốt ngày hôm đó, Bích Dao luôn túc trực bên mình Trương Tiểu Phàm, từ những lời nói nhảm mà biết được sự việc của hắn, nàng biết hắn sinh ra tại một nơi gọi là "Thảo Miếu Thôn", biết được thảm họa diệt thôn đáng sợ kia, cũng biết được người con gái hắn thương nhớ trong lòng là sư tỷ của hắn ở Đại Trúc Phong, bất quá nàng không chắc là vị sư tỷ kia có phải là thiếu nữ tay cầm lam sắc tiên kiếm ngày nọ hay không thôi.

Chỉ là, ở những ngày gần đây chăm sóc cho Trương Tiểu Phàm, chính bản thân Bích Dao cũng cảm giác được rằng nàng đổi với thiếu niên này có một chút cảm giác kỳ lạ, mỗi ngày nhìn lấp dung nhan tiêu tụy của hắn, đổi với nàng như là một cách giết thời gian duy nhất.

Nàng thường thường ngưng đọng nhìn hắn, rất lâu rất lâu, mà chưa từng nghĩ qua, ở trong căn phòng đá bên kia, còn có ma giáo kinh điển kỳ thư, "Thiên Thư".

Có lúc, sau khi nàng nghỉ ngơi bên Trương Tiểu Phàm, chậm chậm bước đi đến trước nơi Kim Linh phu nhân để lại văn tự, nhìn xem cả nửa ngày, sau đó run run nói: "Phu nhân, người xưa trong giáo truyền lại, phu nhân người từng dạy rằng,

thể gian nam nhân, đều là kẻ phụ lòng, nhưng nay người cũng thấy đó, nam nhân gọi là Trương Tiểu Phàm này, thực ra rất mực si tình!"

Ở trong hang núi lặng yên này không ai hồi đáp lời nàng, chỉ là trong lúc nàng chuyển mình, cái chuông vàng nhỏ kia, phát ra tiếng chuông trong trẻo vui tai, ở bên cạnh nàng, trong lòng hang động, nhẹ nhàng vang lại, như thuật lại chuyện gì.

Hình như ở trong bóng tối, một đôi mắt dịu dàng, một làn u hồn quấn quýt chưa tan, chăm chăm nhìn bọn họ, ràng rịt lấy bọn họ.

Chương 45

Đau Thương

Kể từ lần nói mê đó, không biết là do thân thể Trương Tiểu Phàm vốn khỏe mạnh, hay là sự chăm sóc của Bích Dao có hiệu quả, cơn sốt kéo dài liên tục của Trương Tiểu Phàm từ từ giảm đi, Trương Tiểu Phàm nhờ vậy dần dần khôi phục thần trí, người cũng tỉnh lại, bất quá bệnh tình quả thật không nhẹ, đa phần vẫn còn phải nằm yên nghỉ ngơi.

Một ngày nọ, Bích Dao rảnh rỗi đi tới đi lui trong lòng động, cuối cùng lại đi về phía 4 câu nói của Kim Linh phu nhân lưu lại, cẩn thận nhìn xem, không khỏi khe khẽ thở dài. Trương Tiểu Phàm ngồi cạnh không nhịn được hỏi: "Cô thở than cái gì thế?"

Bích Dao hứ một tiếng, bảo: "Ta thấy buồn cho phu nhân, người tài sắc vẹn toàn như vậy, mà bị tên nam nhân xấu xa của môn phái ta phụ rầy, một đời đau khổ, mới thấy trên đời biết thế nào là đủ"

Trương Tiểu Phàm bật cười khan.

Bích Dao chú tâm nhìn hoài mấy câu thoại đó, đột nhiên kêu "Ôi chao!" lên một tiếng, phát hiện một chỗ kỳ quái, từ cuối cùng trong câu cuối cùng của bốn câu đó là "khổ" (苦), chữ "口" ở góc dưới không ngờ ăn sâu vào trong, khác hẳn cái chữ khác, mắt cô đảo quanh một lượt, tựa hồ lập tức nghĩ ra điều gì đó, lấy cái chuông đeo bên hông ướm thử, quả nhiên vừa khít, không nhịn được reo lên một tiếng.

Trương Tiểu Phàm đăng sau lấy làm lạ hỏi: "Gì thế?"

Bích Dao quay đầu về phía hắn cười mà nói: "Có cách thoát rồi!"

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, lập tức lấy lại tinh thần, vui vẻ hỏi: "thật chứ?"

Bích Dao cầm cái chuông đặt vào hốc, không thấy có phản ứng nào, rồi đột nhiên thấy nó xoay chuyển tả hữu, một khắc sau, trong thạch động vang lên tiếng ầm ầm, vách đá chấn động, Bích Dao kinh hoàng, tóm lấy cái chuông vội vã lùi lại, chỉ nghe một tiếng "Âm" rất lớn, một lớp vách đá vốn nguyên lành chợt sập

xuống, làm lộ ra một lớp nữa, bên trên có khắc những văn tự giống như thiên thư trong nội thất.

Trương Tiểu Phàm mới đầu vui sướng, nhưng sau đó xem xét kỹ tả hữu vách đá đó, sắc mặt lại dần dần xấu đi, có vẻ như cơ quan này được thiết lập chỉ vì Kim Linh phu nhân muốn giấu những văn tự trên vách đá, không hề có đường ra, trong một lúc cảm thấy buồn bã thất vọng vô cùng.

Tuy vậy Bích Dao lại ngưng thần nhìn kỹ văn tự trên vách đá, thứ do Kim Linh phu nhân lưu lại, cất giấu kỹ thế này, nhất định không phải vật tầm thường. Một lúc lâu, trên mặt cô thần sắc âm tình bất định, nhưng phần lớn là cảm thán, nhỏ giọng nói: "Nguyên lai đây là "Si tình chú"."

Trương Tiểu Phàm bên cạnh mắt kiên nhẫn, bước lại nhìn, chỉ thấy những câu đầu như sau:

Cửu u âm linh, chư thiên thần ma

Lấy máu thân mình, ta nguyện hy sinh

Ba kiếp bốn đời, mãi đày diêm la

Chỉ bởi vì tình, chết không hối tiếc

...

Hắn nhìn qua đã thấy đó là chú ngữ ác độc của tà đạo, nhưng nhìn thần sắc Bích Dao, nhiều phần hoan hỉ, không nhịn được hừ một tiếng, bảo: "Trong này lõi ra ở chỗ nào đâu?"

Bích Dao thần thò nói: "Không có"

Trương Tiểu Phàm nhạt nhẽo nói: "Vậy cô nghiên cứu nó làm cái gì?"

Bích Dao vẫn không nói, một lúc lâu sau mới bảo: "Ngươi không biết lai lịch của Si tình chú này, nó được truyền lại trong thánh giáo ta từ xưa đến giờ, nhưng theo truyền thuyết thì chưa có ai nguyện ý thử qua."

Trương Tiểu Phàm nghe vậy, trong lòng hiểu kỳ trỗi dậy, hỏi: "Sao vậy?"

Bích Dao giọng buồn bã, nói: "Đoạn chú văn này trong truyền thuyết kể lại là do một vị nữ tổ sư thông tuệ đã lĩnh ngộ Thiên thư mà viết ra, nhưng chỉ cho phái nữ tu luyện, nghe nói là lấy tinh huyết từ người của nữ tử, hóa thành lệ chú, uy lực tuyệt luân..."

Cô chưa nói xong, Trương Tiểu Phàm đã ngắt lời, trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường, nói: "Vậy sao không gọi là "Lệ huyết chú", lại gọi là "Si tình chú" cái gì đó, tà ma ngoại đạo, giả làm phong nhã"

Bích Dao mặt biến sắc, nhưng liền đó giật mình, hạ giọng nói: "Ngươi nói vậy cũng đúng, cứ nhìn Kim Linh phu nhân lão nhân gia, cuối cùng không phải là đã không có công dụng gì sao?"

Trương Tiểu Phàm không cãi lại cô.

Hai người ở lại đó mấy ngày, Trương Tiểu Phàm giải khuây bằng cách đọc Thiên thư, nhưng Bích Dao lại cứ hay ngơ ngẩn xuất thần nhìn văn tự trên vách đá mà cô gọi là Si tình chú.

Trong Thiên thư đệ nhất quyển, kỳ thật không có phương pháp tu luyện thực sự nào, chỉ có văn tự thâm sâu khó hiểu ngút trời, có thể coi như phần tổng cương. Nhưng Trương Tiểu Phàm đã học được chân pháp của hai nhà Phật Đạo, với văn tự này lại hiểu được, bất quá chỉ là hiểu mà thôi. Về học thuyết trong Thiên thư để hợp nhất Phật đạo thành một cảnh giới, Trương Tiểu Phàm tuy nhiên suy nghĩ hoài vẫn không giải thích được, làm sao mà Thái cực huyền thanh đạo với Đại phạm bát nhã hai đại chân pháp lại có thể đồng thời dung hòa thi triển?

Hy vọng sống sót chằng còn lại bao nhiêu, nhưng vẫn còn vương vấn dụ hoặc trong lòng hắn, Trương Tiểu Phàm cũng đã thử ngồi xuống đất đối chiếu với phương pháp trong Thiên thư mà tu luyện, nhưng đồng thời vận dụng hai đại chân pháp, ban đầu thì cũng dễ, nhưng hắn cứ thấy khí huyết mạnh lên chưa được một khoảnh khắc lại tàn mác đi. Liên tục như vậy cả ngày, một chút tiến triển cũng không có.

Tiếp đó, không ngờ trước mắt hai người lại nảy sinh một vấn đề nan giải – hết thức ăn.

Những người tu chân luyện đạo, tuy là lên trời xuống biển được, nhưng cuối cùng cũng là xác thịt người phàm, thuật bế quan của những tiên bối đạo hạnh cao thâm trong truyền thuyết, không ăn không uống, thật ra đâu có ai thấy. Từ sau lúc vào động này, lương khô của Trương Tiểu Phàm bị rơi đâu mất, tuy là may mắn trong động có nước trong có thể uống được, nhưng lương khô của Bích Dao chỉ để một người dùng được vài ngày, dù là hai người ăn dè đặt đi nữa, thì cũng đã hết nhanh chóng.

Cứ như thế Trương Tiểu Phàm và Bích Dao ngày ngày dài dài nhìn cái túi thức ăn trống không, ở trong động không biết đã được bao lâu, chỉ sợ bất quá mới được hai ngày.

"Ôi!" Bích Dao ngồi trên bình đài, bên cạnh đống xương khô đã được gom lại, tuy nhiên không có cảm giác sợ hãi nào, xem chừng nữ tử ma giáo quả nhiên không giống lăm với người bình thường. Bất quá trong lúc này, toàn bộ dáng dấp của cô đều buồn bã thảm đạm.

Bệnh tinh của Trương Tiểu Phàm đã nhanh chóng khá lên, cơn sốt cũng hạ rồi, trừ thân người vô lực ra, còn không có gì đáng ngại. Lúc này hắn nghe tiếng thở dài của Bích Dao, quay đầu nhìn cô gái ma giáo đó. Soi vào trong mắt hắn, người con gái toàn thân mặc y phục xanh biếc như nước ngồi trên mép bình đài, hai chân vắt vẻo trong không trung, thỉnh thoảng lại dung đưa, làm Hợp hoan linh bên hông cô cũng vang lên đinh đinh đang đang, nếu không phải trong hoàn

cảnh này và không biết thân phận cô, Trương Tiểu Phàm chắc đã tưởng cô là một thiếu nữ ngây thơ vô hại.

Chỉ là nhìn kỹ, Bích Dao tuy nhiên so với lúc mới vừa gặp đã tiêu tụy đi nhiều. Cô gái ấy, mỗi ngày đều ra ngoài thác nước tắm rửa chải đầu, cho nên dung mạo vẫn đoan lệ, tịnh không có chút cảm giác dơ bẩn nào, chỉ là ngày qua ngày, cô cứ gầy mòn đi thấy rõ. Nghĩ đến đây, Trương Tiểu Phàm giật mình, từ lúc ấu thơ đã nghe sư phụ sư huynh giáo huấn, những người trong ma giáo ai ai cũng tự tư tự lợi, tâm hận thủ lạt. Nhưng bây giờ trong lòng động này, vì cái gì, cô gái ma giáo ấy vẫn chia sẻ với hắn từng mẩu thức ăn?

Trương Tiểu Phàm nghĩ đến xuất thân, không chú ý Bích Dao đang nhìn sang, thấy Trương Tiểu Phàm không biết tại sao lại ngây ngô ngốc ngốc nhìn nàng, mặt đột nhiên đỏ lên, cầu kinh hỏi: "Ngươi nhìn cái gì?"

Trương Tiểu Phàm giật bắn mình, vội vã quay đầu đi nơi khác, bối rối nói: "Đâu... đâu có gì"

Bích Dao sau lưng hắn, tuy vậy không hề to tiếng mắng mỏ gì hắn như hắn tưởng tượng, một lúc rất lâu, thay vào đó lại nghe một tiếng thở dài, nói: "Chúng ta bị vây khốn trong động này, cái chết cũng không còn xa, ngươi bất tất phải câu thúc như vậy nữa"

Trương Tiểu Phàm ngẩn người, từ từ quay mình, nhìn về phía Bích Dao, chỉ thấy trên khuôn mặt gầy mòn nhưng vẫn rất đổi xinh đẹp của cô, có một nụ cười nhẹ nhè bất cần, không nhịn được mở miệng: "Kỳ thật ta sau khi bị trọng bệnh, cô bất tất phải mang phần lớn lương khô chia cho ta, như vậy cô có thể trụ thêm nhiều ngày, nói không chừng..."

"Nói không chừng thế nào?" Bích Dao đột ngột ngắt lời hắn.

Trương Tiểu Phàm nao nao trong lòng, lắc lắc đầu, hạ giọng: "Nói không chừng cô có thể được cứu thoát"

Bích Dao nhẹ nhè lắc đầu, trên mặt hiện lên một thoáng cười, nói: "Ta không nghĩ đến chuyện chết, càng không muốn trong lòng động này, đổi mặt với bộ xương khô và cùng với một cái tử thi từ từ thối rữa khác mà từ từ chờ chết, nếu như vậy mà vẫn không có ai lại cứu ta, chỉ sợ ta hóa điên trước."

Trương Tiểu Phàm nghe cô hình dung cảnh tình đó, không chịu được cung phát rét run, ngày tháng như thế quả thật không phải là con người nữa.

Bích Dao nhìn hắn một cái, nhạt nhẽo nói: "Sao thế, ngươi sợ à?"

Trương Tiểu Phàm tức khắc vươn thẳng vai lên, cao giọng nói: "Đâu có!"

Bên khoe miệng của Bích Dao đã hé một nụ cười, nhìn nhìn hắn rồi từ từ trong mắt có một chút ôn nhu mơ hồ như có như không, nói dịu dàng: "Ngươi đáp ứng ta một việc, được không?"

Trương Tiểu Phàm nhíu mày hỏi: "Việc gì?"

Bích Dao cười nhẹ, nói: "Chúng ta hiện tại đã ăn hết toàn bộ lương khô, trừ nước lã ra còn không có gì để ăn nữa, chỉ sợ không qua bảy ngày đã chết đói rồi"

Trương Tiểu Phàm mặc nhiên không nói gì.

Bích Dao sắc mặt bình tĩnh, nhưng khi nói tiếp những lời sau đó, lại làm Trương Tiểu Phàm như nhìn thấy ma quỷ, kinh hãi thắt sắc: "Đến ngày nào đó, người thấy ta không ổn nữa, thì giết ta trước nhé."

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, chỉ nhìn cô nhất thời không thốt được lời nào, không có ý nghĩ nào trong đầu, Bích Dao thì sắc mặt vẫn bình tĩnh nói như không hề nghĩ những lời kinh thiên phá thạch: "Sau khi ta chết rồi, xác ta còn đó, nếu như người nhất tâm muốn sống, thì ăn luôn thịt của ta, đại khái có thể sống sót được ít ngày giò"

Trương Tiểu Phàm gần như té nhào tại chỗ.

Một lúc rất lâu sau, thần trí hắn mới hồi tỉnh lại sau cú chấn động khủng khiếp, lập tức trong lòng tự nói với mình: "Bạn người ma giáo này quả nhiên ai nấy đều là yêu nghiệt, những việc như vậy cũng làm được". Nhưng nhìn thần sắc Bích Dao vẫn hết sức bình tĩnh, trong lòng không ngờ phát lạnh, không kìm được thút lùi một bước, trở về phía nàng mà vẫn như còn run lập cập: "Cô, cô nói gì?"

Bích Dao nhìn nhìn hắn, nét dịu dàng trong mắt phảng phất đậm dặn, nhưng trong mắt Trương Tiểu Phàm, lại tựa hồ độc địa đến nỗi không có một độc vật nào trên đời so sánh được.

"Người không phải là muốn quay lại Đại Trúc Phong của Thanh Vân Sơn để gặp lại vị sư tỉ đó sao, người còn có mấy vị đồng môn trong Vạn bức Cổ quật, họ nhất định sẽ đến đây tìm người, người sống sót được càng lâu chừng nào, thì hy vọng họ đến tìm càng nhiều chừng đó không phải sao?" Bích Dao hơi hơi cúi đầu, trong giọng nói lại trở về vẻ bình đậm cũ.

Nhưng Trương Tiểu Phàm lúc này không những không đoái hoài gì đến giọng nói của cô, thậm chí còn không hề chú ý đến chuyện cô nhắc đến sư tỉ, chỉ nhìn cô mà giận dữ nói: "Cô... Cô không ngờ lại bảo ta ăn... ăn... ăn... Môn giáo của cô tà ma ngoại đạo, đơn giản là không có đạo lý gì! Vô si, ác tâm, ta, ta... cô, cô..."

Hắn càng nói càng giận, nhưng không biết cách nói, "ta ta ta" "cô cô cô" một hồi thì không nói được gì nữa. Bất quá phản ứng của hắn như vậy, tựa hồ cũng đã nằm trong tướng liệu từ trước của Bích Dao, cô không nổi giận, cũng không chê trách giễu cợt gì, chỉ lặng lẽ nhìn hắn một lúc lâu, chờ Trương Tiểu Phàm đang thở hồng hộc vì tức giận nguôi bớt đi, mới chậm chậm nói: "Ăn thịt ta hay không, cái đó tùy ngươi, bất quá ngươi nhất định phải giết ta trước"

"Lại vậy nữa", Trương Tiểu Phàm lại bất ngờ nổi giận đùng đùng: "Ngươi đừng vọng tưởng ta cũng ô hợp với tà ma đồng đạo của môn giáo ngươi, ngươi cho ta lương khô, ta sẽ dùng thân xác này trả lại cho ngươi còn hơn, muốn kéo ta xuống nước cùng với ngươi hả, không thể nào!"

Bích Dao chậm chập lắc đầu, nói: "Không phải vậy, ta chỉ sợ hãi thôi"

Trương Tiểu Phàm nói theo quan tính: "Nói nhảm, ta đã nói là người..., Á, người nói cái gì?"

Hình như tại ngưỡng cửa sanh tử này, tâm tình của Bích Dao có biến hóa trước giờ chưa từng có, chỉ thấy cô tựa hồ rơi vào một hồi ức xa xăm, trên mặt hiện lên một nỗi sợ mà Trương Tiểu Phàm từ lúc gặp cô đến giờ chưa hề thấy, sau đó, cô lắc mạnh đầu, tựa hồ rũ bỏ một ý nghĩ nào đó.

"Người không biết cái tư vị một người đợi chết nó như thế nào phải không?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Trương Tiểu Phàm giật mình, mơ hồ phát giác, cô tựa hồ có ẩn tình gì, trong lòng nỗi hiểu kỵ, hỏi: "Thế nào?"

Bích Dao khéo mắt phảng phất có một chút co giật, trên mặt có nét chết chóc, nhìn lại một tuồi thơ chỉ có đối mặt với tử vong làm bạn, cô không ngờ không khổng chê nổi những hoài ức của mình, thậm chí cả trong giọng nói cũng vương mang một khoảng trống mông lung: "Lúc ta sáu tuổi, mẹ ta mang ta về Lục hổ động ở Hồ kỳ sơn để gặp bà ngoại, không lường được đó là lúc chánh đạo đến tập kích môn giáo của ta, Phương ác tăng của Thiên Âm tự vận dụng pháp bảo Phù đồ kim bát, làm Lục hổ động đang vững vàng phải chấn động mà sụp đổ, khiến ta, mẹ ta với bà ngoại ba người bị chôn sống trong lòng đất."

Trương Tiểu Phàm bỗng rùng mình, có một chút dự cảm không lành, thậm chí một cảm giác lạnh lẽo nào đó từ trong lòng trỗi dậy, lạnh xuyên từ đầu đến chân.

Bích Dao lúc này phảng phất đã hoàn toàn lạc trong hồi ức thống khổ ngày xưa, mắt đăm đăm nhìn xa xôi phía trước, hư hư không không, nhất là giọng nói của cô, bình đậm và trống rỗng, vướng vất một nỗi đau sâu hút: "Lúc đó, ta sợ hãi gào khóc, kinh hoàng vô cùng. Đó quả là một cái sơn động rất nhỏ, nhân vì một khối đá lớn chống giữ, mà chúng ta có thể chui nhủi sống sót được. Nhưng bà ngoại ta thương thế nặng quá, không lâu thì mất. Mẹ ta ôm ta khóc một hồi trong bóng tối mịt mù nơi đó, rồi mai táng bà ngoại."

"Chúng ta bị vùi sâu trong lòng đất, trừ những giọt nước đọng từ nham thạch nhỏ xuống, chung quanh chỉ thấy toàn nham thạch lạnh lẽo. Ta sợ quá chừng, nhưng mẹ ta một mực khuyên nhủ: "Tiểu Dao đừng sợ, nhất định rồi phụ thân sẽ đến cứu chúng ta"

Trương Tiểu Phàm lúc này ngưng thần nín thở, chăm chú lắng nghe, lại mơ hồ có một chút sợ hãi lạ lùng không nói được, phảng phất cảm giác có chuyện gì đó sẽ phát sinh.

"Nhưng mà, cái nơi vĩnh viễn tối tăm đó, cha ta vẫn không hề đến, ta ở trong lòng động mịt mù, sợ hãi cùng cực, bụng thì lại đói, không ngừng gào khóc. Ta còn nhớ, mẹ ta bên cạnh thở dài, ôm ta thật chặt vào lòng, không ngừng thủ thỉ: "Tiểu Dao đừng sợ, Tiểu Dao đừng sợ, mẹ không để cho cái gì xảy ra với con đâu, cha con nhất định sẽ lại cứu chúng ta mà!"

Sắc mặt Bích Dao từ từ biến thành màu trắng thảm, nhưng vẫn nói tiếp: "Nhưng mà, cha vẫn chưa đến, ta thì đã đợi đến mức không thể làm gì được nữa, chỉ mãi nhìn mẹ mà khóc đòi ăn. Mẹ ta tìm kiếm trong động hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn không tìm được thứ gì. Rồi sau đó, ta đợi quá khóc đến nỗi kiệt sức, chỉ nằm trong lòng mẹ mà rên rỉ. Đột nhiên có một lần, mẹ ta tìm được một miếng thịt!..."

Trương Tiểu Phàm tựa hồ cùng lúc với lời Bích Dao nói, thấy thân mình cô run lên.

"Ta đợi quá rồi, cái gì cũng chẳng chú ý nữa, ăn liền, sau đó hình như thư thái nằm xuống đất ngủ thiếp đi, hình như lúc đó nghe tiếng mẹ cười trong bóng tối. Cứ như vậy, mẹ ta cứ cách một thời gian lại tìm ra một miếng thịt cho ta, ta nhờ vậy mà sống sót, nhưng mẹ ta thì nghe giọng càng ngày càng yếu ớt. Cuối cùng một ngày, ta gọi mẹ, bà không hề đáp lại, từ đó về sau, ta còn lại trong bóng tối, một mình chờ chết."

Bích Dao chậm chậm quay đầu, nhìn chăm chăm Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm bị ánh mắt cô chiếu đến, không đứng được sợ run lên: "Ngươi có biết cái tư vị của một mình chờ chết không? Người có hiểu cái khí vị khi thi thể của mẹ bên cạnh ta từ từ thối rữa không? Người có biết sống một mình trong nỗi lo sợ khủng khiếp, vĩnh viễn không nghe một âm thanh nào chung quanh, nó như thế nào không?"

Mỗi câu hỏi của cô, Trương Tiểu Phàm toàn thân lại run bắn lên một lượt.

Bích Dao trở nên trầm mặc, Trương Tiểu Phàm liền cảm thấy không khí nặng nề không thở nổi, cuối cùng, cô dường như tỉnh ra dần từ trong mộng mị, rồi như choáng tỉnh, hoảng hốt nói tiếp những lời dở dang: "Cuối cùng có một ngày, đột nhiên, trên trần động rơi xuống một luồng ánh sáng, ta hoảng sợ kêu to, trốn vào góc tối tăm nhất, sau đó, ánh sáng ấy càng lúc càng tăng, lỗ hổng trên cao càng lúc càng to, ta nghe tiếng cha gọi tên mình và mẹ, rồi tiếp đó, thấy cha nhảy xuống, đứng trước mặt ta"

"Ông ấy không hề nhìn ta trước, mà nhìn mẹ ta, lúc ánh sáng mới lóe lên ta chỉ chú ý nhìn lên phía trên, không ngờ quên mất không nhìn mẹ. Ta còn nhớ lúc đó ta bị cha che khuất, không thấy được thi thể mẹ, nhưng vẫn thấy rõ ràng cha ta thân mình run lên một lượt, rồi cả người đường như hóa đá, sau đó, tiếp tục thấy Thanh thúc thúc, Bạch Hổ thúc thúc và Huyền Vũ thúc thúc nỗi gót nhảy xuống, ai ai cũng đều băng hoàng tại chỗ, không hề động đậy một cái."

"Ta đột nhiên hoảng sợ, thậm chí so với lúc đợi chết trong bóng tối còn sợ hãi hơn, ta gọi nhỏ: "Cha!". Cha ta chậm chạp quay lại, ba vị thúc thúc làm thành một hàng, đứng sau lưng ông, che mắt thi thể mẹ ta, ta vẫn không thể nhìn thấy mẹ. Ta hỏi nhỏ: "Cha ơi, mẹ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm thấy rõ ràng, Bích Dao lúc này mỗi một lời nói ra, thân mình lại run lên một lượt, phảng phất như chính là đứa bé gái ngày xưa đang đứng trước mặt hắn mà cất lời hỏi.

"Cha không nói lời nào với ta, nhưng sắc mặt rất đáng sợ, ta dù nhỏ tuổi, nhưng ta biết, ta biết, lúc đó ông thật sự muốn giết chết ta, muốn giết chết đứa con gái do chính mình sinh ra! Nhưng mà, ông cuối cùng không hề động thủ, ông đã cứu ta, ôm ta vào lòng mà ly khai sơn động đen tối mịt mùng đó. Ngay trước lúc đi ra, ta len lén nhìn qua bên hông cha mà ngó lại phía sau, thi thể của mẹ đang được ba vị thúc chôn cất, chỉ lộ ra một cánh tay, nhưng không hiểu sao, cánh tay đó, cánh tay đó, cánh tay đó..."

Giọng nói của Bích Dao đột nhiên lặng đi, Trương Tiểu Phàm hoảng hồn, nhìn về phía cô, thấy mặt cô trắng toát như đã chết, hai mắt nhắm chặt, cả người không ngờ cứ thế quý xuống đất, không ngờ đã ngất đi. Ý thức của Trương Tiểu Phàm lúc đó mới bừng dậy, vội đỡ lấy cô, chỉ thấy tay chạm vào lạnh ngắt, tựa hồ không phải là người còn sống.

Sau khi hắn khỏi bệnh, thân thể vô lực, cỗ hết sức đặt Bích Dao nằm ngay ngắn trên bình đài, nhìn khuôn mặt trắng xanh của cô, Trương Tiểu Phàm đột nhiên kinh hoàng hiểu ra, toàn thân hắn từ trên xuống dưới hoàn toàn bị một cơn lạnh xuyên thấu.

Đêm đó (kỳ thật không biết có phải là đêm hay không, nhưng theo trực giác của Trương Tiểu Phàm thì đã muộn rồi), Bích Dao cứ thế hôn mê, nhưng trong giấc mơ bất bình linh kêu lên những tiếng "Mẹ", "Cha", hai người không ngờ lại đổi vị trí cho nhau, biến thành Trương Tiểu Phàm phải chăm sóc cho cô.

Nhưng thấy Bích Dao sâu thẳm trong lòng chôn giấu những chuyện quá đỗi đau thương đã qua, trong lúc hôn mê, mấy lần kêu hoảng, mồ hôi ướt đầm, Trương Tiểu Phàm bó chân bó tay không làm gì được, mãi đến khi cuối cùng, Bích Dao vô ý quơ tay loạn, nắm lấy vai hắn, tựa vào sau eo lưng hắn, phảng phất như tìm được cái gì đó để nương tựa, dần dần bình tĩnh lại, an tĩnh ngủ thiếp đi trên nền đất. Nhưng hai bàn tay ấy, không ngờ lại vẫn nắm chặt lấy áo Trương Tiểu Phàm, thậm chí móng tay đâm vào da thịt hắn, Trương Tiểu Phàm đau đén cắn nát môi, nhưng không biết tại sao, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Bích Dao, hắn không ngờ không thể bắt nhẫn mà ly khai, lại càng cố chịu đựng, để cho cô tựa vào người mình mà ngủ yên lành.

Chương 46

Thoát Nạn

Những việc xảy ra trong quá khứ này đã để lại một vết thương sâu hoắm trong lòng Bích Dao, cô tự nhủ với bản thân, những năm tháng đó mãi mãi sẽ vùi chôn trong tâm khảm. Nhưng không hiểu sao trong những giờ phút đối mặt với sinh tử, lại hồi tưởng về những chuyện xưa cũ, có lẽ do tâm thần kích động, cộng thêm với mấy ngày thiếu ăn, tinh thần và thân thể cũng yếu đi nhiều, nửa mê nửa tỉnh mà nói ra hết.

Trương Tiểu Phàm cầm chặt tay Bích Dao, thiếu nữ ma giáo này trong nhất thời vẫn chìm trong giấc ngủ say, bất giác lắc đầu cười khổ, chỉ mấy phút trước, bản

thân hắn vừa từ Quỷ Môn Quan trở về sau cơn bệnh, vậy mà lần này không ngờ lại đến lượt Bích Dao. Hai kẻ trong hang động, người nọ nỗi tiếp người kia lâm bệnh, thực sự không chết đã là may mắn rồi.

Trương Tiểu Phàm qua hết mấy cơn dồn dập, tự nhiên mắt cũng díp lại, song không thể ngủ được, hắn phải giữ tư thế ngồi thẳng cứng đơ cả người chỉ vì Bích Dao đang nằm dài ra tựa vào người hắn, nhìn cô ấy với gương mặt tiêu tụt nhạt lại pha lẫn vẻ đau khổ bi thương, Trương Tiểu Phàm thật không muốn rời xa chút nào. Nhưng ngồi như thế chẳng phải dễ dàng gì, hắn ngồi trên sàn một chân co lại một chân duỗi ra, ngồi nghiêng mà thân thẳng như một cây bút dựng đứng, chẳng phải chỗ đó khó ngồi, vì ngồi lâu quá mà mỗi chỗ trên người trở nên tê buốt, đau đớn không nói nên lời, lại thêm Bích Dao nằm chặt người hắn, ngón tay ẩn mạnh, trong giấc ngủ liên tưởng tới quá khứ đau thương của mình, sức mạnh ấy không những giảm mà còn tăng lên bội phần, Trương Tiểu Phàm bất giác cảm thấy đau nhói tận xương tủy. Chỉ vì hắn bản tính vốn là người kiên nhẫn giỏi chịu đựng, hai hàm răng cắn chặt mà chịu đau, chứ đổi lại là người khác, chắc nhảy dựng lên từ lâu rồi. Bất quá vì lòng khoan dung mà phải thế, nhưng tự nhiên nhận lấy đau khổ vào mình thật không phải nhẹ nhàng gì cho cam, Trương Tiểu Phàm trong lòng kêu khổ, song không chịu rời đi mà vẫn ngồi yên ở đó, giây lát sau, cơn buồn ngủ mạnh mẽ ập tới cùng với cái tê cứng của toàn thân, vẫn trong tư thế như vậy, Trương Tiểu Phàm từ từ chìm vào giấc ngủ...

" Ahhhh..."

Trương Tiểu Phàm duỗi người thức dậy, thấy toàn thân đau nhức, bất giác thở dài một cái, đột nhiên nhận ra rằng bản thân mình không biết từ lúc nào đã nằm dài ra trên sàn, còn Bích Dao bên cạnh đã biến mất không留下 một dấu vết. Trương Tiểu Phàm vô cùng kinh ngạc, quay người nhìn khắp bốn phương tám hướng, tuy nhiên một cái bóng của Bích Dao cũng không thấy, cả cái sơn động trống rỗng, nhất thời cả một tiếng động cũng không nghe. Trương Tiểu Phàm đột nhiên rung động, trong đầu xuất hiện ý nghĩ rất đáng sợ, có khi nào bộ xương khô trong sơn động tự nhiên sống lại hay không? Hắn nhíu mày lại, cố không nghĩ tới chuyện đó nữa, đoạn đứng dậy đi tìm Bích Dao. Hắn tìm trong "Thiên Thư" thạch thất, rồi cả đến gian bảo thất cất giấu kho tàng, cũng không thấy bóng Bích Dao đâu. Trương Tiểu Phàm dừng lại nghĩ ngợi một lúc rồi đi ra phía ngoài, quả nhiên như dự đoán, đến nơi đặt hai bức tượng tà thần của Ma giáo thì thấy Bích Dao đang ở đó.

Cô đang quỳ trước bức tượng U Minh Thánh Mẫu gương mặt hiền từ và Thiên Sát Minh Vương nhẹ nhàng múa vuốt, đôi vai đang rung lên bần bật, tuy đã hết sức kìm nén song không khỏi phát ra những tiếng nấc nghẹn trong cổ. Hình như là đang khóc rất nhiều.

Trương Tiểu Phàm đứng ở bên cạnh, dù cho có trí tưởng tượng phong phú thế nào, cũng không dám nghĩ cô gái ma giáo nhất mực kiên cường, háo thắng trước mặt mà hắn gặp lúc trước, lại gục đầu khóc than không dứt như vậy. Hắn đứng ở

bên cạnh, phút chốc cũng không biết phải làm gì nhưng cũng từ từ bước lại, ngại ngùng cất lời: " Cô, híc, cô, cô đừng... đừng khóc nữa mà!"

Trương Tiểu Phàm nói chưa hết câu, Bích Dao nghe mấy lời đó của hắn, tận sâu trong cõi lòng đau khổ cố nén bấy lâu đột nhiên vỡ òa, tuôn trào hết ra bên ngoài, tiếng nấc mỗi lúc một nhiều, rồi bất chợt khóc to lên thành tiếng, vô cùng bi thương. Khuôn mặt Bích Dao vốn đã đẹp như ngọc, trong giây phút này những giọt nước mắt đọng lại trên đó là không khác gì những hạt châu long lanh. Trương Tiểu Phàm trợn mắt nhìn ngây dại, hắn về tuổi tác vốn chỉ là một gã thiếu niên, làm sao hiểu được hết tâm tư của người con gái, tự nhiên tinh thần bỗn loạn, nghĩ rằng Bích Dao vì sự xuất hiện của hắn mà khóc to thêm, liền nói bằng một giọng lấp bắp: " Cô, cô không muốn, cái, cái này... ta, ta, cô, cô không, ý ta là ta..."

Bích Dao nước mắt ròng ròng, nhìn bộ dạng lúng túng của Trương Tiểu Phàm, khẽ lắc lắc đầu, miệng cắn chặt không nói một lời nào, song nỗi thương tâm đã vượt ra ngoài giới hạn của sự chịu đựng, những giọt nước mắt dường như nén lại cả vạn năm rồi, nội trong một lúc đó thôi, tuôn trào hết ra ngoài, trong lúc đó buộc miệng nói: " Có phải ta, phải chẳng chính ta đã giết hại mẫu thân ta? " Vết thương dường như đã hằn sâu trong quá khứ của Bích Dao làm cho lời nói trở nên thương tâm một cách kì lạ.

Trương Tiểu Phàm lập tức lắc đầu, nhìn thấy bộ dạng vừa suy nhược vừa đau khổ của Bích Dao, trong lòng chợt thấy hoảng hốt, hình ảnh của quá khứ chợt hiện, tự nghĩ không biết có giống với thời khắc này hay không, liền nói: " Không có đâu... ". Hắn bước đến gần bên Bích Dao, nói bằng một giọng nhẹ nhàng và sâu lắng: " Mẫu thân là người thương cô nhất trên đời, và lại lúc ấy cô còn bé quá, chưa hiểu biết nhiều, làm sao có thể đả thương người khác được? "

Bích Dao nước nở: " Nhưng, cha ta hận ta vô cùng, ta biết ông ấy hận ta sao không chết đi, mà lại hại chết thân mẫu ta..."

Trương Tiểu Phàm khẽ nói: " Không có đâu, cô đừng nghĩ quẩn, nếu cha cô trách hận cô, ông ấy đã chẳng cứu cô làm gì, mấy năm qua, ông ấy đâu có lần nào đối xử tệ với cô, đúng không? "

Cả người Bích Dao run lên, gương mặt bỗng trở nên trắng bệch, Trương Tiểu Phàm đứng yên nhìn Bích Dao, tự nhiên thấy cô đẹp một cách lạ lùng, như hoa như ngọc, lại thêm nét thương tâm phảng phất trên mặt, thật là làm xúc động lòng người. Đến khi Bích Dao ngược lên, bằng đôi mắt ướt đẫm nhìn Trương Tiểu Phàm, hắn không dám nhìn thẳng vào mặt cô, mới liếc đi chỗ khác.

Một lúc lâu sau, Bích Dao đột nhiên mở lời, bằng một giọng xa xôi: " Người thật là một người tốt..."

Trương Tiểu Phàm nêu khôn chìm trong suy tư, nhất thời có lẽ đã nhảy cẳng lên rồi, nhưng hắn lập tức trấn tĩnh, cười nói: " Không có đâu, chỉ vì chúng ta sớm muộn gì rồi cũng sẽ chết tại nơi đây, tại lúc này trước khi đối diện cái chết, ít nhiều ta chỉ muốn làm an lòng cô nương, thật không có tính toán chi cả"

Bích Dao ngưng thòi không khóc nữa, từ từ đưa tay lên gạt nước mắt, đoạn thở dài nói: "Chúng ta thật phải chết ở nơi này sao...", nói đến đây, Bích Dao đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, liền hỏi Trương Tiểu Phàm: "Ta và ngươi cùng chết tại nơi này, trong lòng người có chút nuối tiếc gì không?" Trương Tiểu Phàm khẽ run lên, trong tâm tưởng thoáng qua không biết bao nhiêu hình ảnh đẹp của quá khứ, tựa hồ trong giây phút, hắn được trở về lại Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong: "Ta tự nhiên thấy có chút nuối tiếc", hắn nói bằng một giọng vừa nhẹ lại vừa rất sâu thẳm.

Nghe những lời đó, phản ứng của Bích Dao lập tức chùng xuống, cô nói: "Hừm, trong Thánh giáo, thiệt không biết bao nhiêu người muốn được cùng chết với ta, ngươi thật không biết mình là ai?"

Trương Tiểu Phàm nộ khí xung thiên, nhưng liếc nhìn Bích Dao một cái, cơn giận tự nhiên tiêu biến đi đâu mất, vừa thở dài vừa lắc đầu: "Có lẽ chỉ cần được chôn trên Đại Trúc Phong, thật sự chết không hối tiếc"

Bích Dao vẻ mặt thâm trầm, đưa mắt nhìn Trương Tiểu Phàm, im lặng một lúc lâu rồi nói: "Ngươi làm việc cùng với Linh Nhi sư tỷ của ngươi trong đó à?"

Trương Tiểu Phàm nhảy dựng lên, tay chỉ vào Bích Dao, hỏi bằng giọng vô cùng kinh ngạc: "Cô, làm sao mà cô biết?"

Bích Dao quay đầu lại nói: "Thì ngươi trước đây ít lâu, trong lúc trọng bệnh nói mớ nên ta nghe được"

Trương Tiểu Phàm mặt mày ngây dại, muôn nói lời cãi chính với Bích Dao, song nghĩ thầm sớm muộn gì hắn cũng chết tại nơi này với cô ta, lúc đó chẳng những không có cơ hội nào gặp lại sư tỷ, chỉ sợ sau khi chết đi, biến thành oan hồn rồi, chẳng có mắt để nhìn lại Đại Trúc Phong lần nữa. Cũng chẳng biết rằng, sư tỷ liệu rồi có còn nhớ đến hắn nữa hay không?

Trương Tiểu Phàm nghĩ đến đây, tự nhiên trong lòng trống vắng, thở dài một cái, tâm hồn đau khổ không gì với đi được, bèn quay đầu bỏ đi. Nhìn theo sau lưng Trương Tiểu Phàm, Bích Dao bần thần không biết phải nói gì. Phải một lúc sau, cô mới từ từ quay đầu lại, nhìn hai bức tượng tôn thần, lạy rồi khấn rắng: "Thánh mẫu nương nương, rủ lòng tha tội nhân gian, xin bảo vệ và giúp đỡ cho hắn, Minh Vương tôn thượng, người nắm giữ quyền lực của trời, xin cứu..." Lời Bích Dao nói ra đến đây đột nhiên đứt đoạn, cô bất động quỳ trên mặt đất, giây phút đó tưởng chừng như bốn phương tĩnh lại, nhưng trong đầu cô như giữa biển rộng, sóng to gió lớn, song hình như có một tia sáng lóe lên giữa đầu ngọn song ấy, thoắt ẩn thoắt hiện, Bích Dao muốn nắm chặt và ghì lấy nó bằng tất cả sức mạnh ý chí. Đoạn cô ngược đầu lên, nhìn chăm chú vào cánh tay phải của bức tượng Thiên Sát Minh Vương, nhìn tới rồi lại nhìn lui, trong đầu như có ai nói lớn: "Không đúng, không đúng trên tượng thần hình như thiếu mất cái gì đó..."

Bích Dao nhìn chăm chăm xuống đất, không khí chợt trở nên nặng nề khó thở, cuối cùng, cô đưa mắt nhìn lên bức tượng thần thiếu mất cánh tay phải. Đột

nhiên đôi chân mày của cô dựng ngược lên, không kẽm nổi nói thật to: " Cây búa Khai Thiên, đúng rồi, cây búa Khai Thiên biến đâu mất rồi?"

Vốn trong ma giáo truyền thuyết, U Minh Thánh Mẫu tạo ra vạn thiên thần linh, còn Thiên Sát Minh Vương khởi tạo ra trời đất, là hung thần nắm giữ hình phạt, so với thuyết thần Bàn Cổ khai thiên lập địa truyền lại cho đến ngày nay thật khác nhau nhiều lắm. Tục truyền rằng Thiên Sát Minh Vương tay phải cầm một cây búa rất lớn gọi là "Khai thiên cự phủ", cố nhiên sau đó đời sau tạc tượng tật nhiên phải theo hình dạng cây búa đó mà làm. Nhưng tức thời bức tượng tôn thần đó, cánh tay phải lại hoàn toàn trống. Bích Dao ở trong ma giáo đã lâu, Thiên Sát Minh Vương là đệ nhị tôn thần một trong hai tôn thần lớn nhất, quyết không thể có ý bất kính được. Song người xây dựng nên Tích Huyết Động và Luyện Huyết Đường cũng là một phái hệ của ma giáo, tất nhiên phải có cùng tính ngưỡng.

Trương Tiểu Phàm trở về động, ngồi lại xuống sàn, yên lặng không nói một lời nào, trong lòng đang nhớ về cõi nhân nơi Đại Trúc Phong, chợt thấy Bích Dao chạy vội vào, mặt đầy vẻ vui mừng, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm ngồi đó liền nói lớn: "Nếu ngươi còn muốn sống, thì phải nhanh nhanh lên"

"Cái gì thế?" Trương Tiểu Phàm nói bằng một giọng rất kinh ngạc, ngược nhìn Bích Dao như một cơn gió lao vào gian Tàng Bảo Thất, hắn nhất thời do dự, nhưng vì khát vọng muốn sống mà phải đứng dậy.

Vừa vào đến gian thạch thất, đã nghe thấy tiếng Bích Dao reo lên, chỉ thấy cô đang cố gắng nhặt lấy một cây búa lớn từ trong đống bình khí rỉ sét, nhìn bộ dạng Bích Dao cố sống cố chết, cây búa đó chắc phải nặng lắm.

Trương Tiểu Phàm vội chạy lại, giúp Bích Dao đỡ cây búa lớn đó lên, quả nhiên nó nặng ghê gớm, cả hai người liên thủ chỉ có thể nhấc lên từ từ mà thôi, "Cô định làm gì thế?", Trương Tiểu Phàm hỏi Bích Dao. Cô chẳng thèm nhiều lời, chỉ nói: "Nếu ngươi còn muốn sống, mau giúp ta khiêng cái búa này đến chỗ hai tượng thần đằng kia đi"

Trương Tiểu Phàm hít vào một cái mạnh, đoạn nói: "Cô, cô làm cái gì thì phải nói chứ?"

Bích Dao chẳng nói chẳng rằng, chỉ vừa kéo lê cây búa vừa đi, nhưng chỉ bước được vài bước thì thấy đã mệt nhoài, dừng lại thở dốc, Trương Tiểu Phàm lắc đầu thở dài, chẳng muốn nghĩ đến mấy chuyện trong quá khứ nữa, hai người hợp sức, bằng một sức mạnh ghê gớm, cuối cùng cũng kéo được cây búa đến trước hai bức tượng tà thần. Lát sau Trương Tiểu Phàm khinh khỉnh nhìn Bích Dao, trăm ngàn lần chẳng muốn nghe cô nói gì hết, chỉ im lặng gắn cây búa nặng khủng khiếp lên cánh tay bức tượng.

Vốn rằng Trương Tiểu Phàm trong lòng đã hoài nghi, nay vạn bất đắc dĩ phải làm theo những việc của ma giáo, tự nhiên thấy giận điên lên, nhưng chẳng muốn trách Bích Dao, lại thấy cô ấy một mình nỗ lực nhu thế, lòng bỗng chùng xuống, nghĩ rằng trước sau gì cũng chết nơi đây chi bằng hoàn thành tâm nguyện của Bích Dao cũng tốt, nghĩ đoạn bước lên trước, tận tình giúp sức.

Cây búa đó đặc biệt to lớn, lại phải kéo đi một đoạn dài, sức nặng không tưởng tượng nổi, cộng thêm cả hai người đã mẩy búa không ăn, hoàn thành việc này có thể nói đã là một kỉ tích, nhìn lại tưởng chừng như là một nhiệm vụ bất khả thi. Sau khi gắn cây búa lớn lên cánh tay bức tượng, Trương Tiểu Phàm ngồi bênh xuống, thở dốc: "Cô, hộc hộc, cô, nếu cô không xuất hiện, hộc hộc, ta khả dĩ có thể sống thêm được ba ngày nữa, hiện tại sống được ba giờ cũng nhiều lắm rồi!"

Bích Dao miệng cũng há miệng thật to mà thở, vẻ hưng phấn trong ánh mắt phản náo lịm đi vì đuối sức, nghĩ một lát, cô di đến bên cạnh bức tượng tôn thần, cẩn thận nhìn ngắm kĩ càng, chỉ thấy bức tượng Thiên Sát Minh Vương sau khi đã gắn cây búa lên, quả nhiên nhìn rất uy phong, khí thế bừng bừng. Bích Dao đứng trước bức tượng cung kính hành lễ, khấn rằng: "Minh Vương Tôn Thương, xin tha thứ cho đệ tử vô lễ..."

Nói xong, cô đưa tay nắm lấy cán búa, thử lay động xem sao, kéo lên kéo xuống, chẳng có tí động tĩnh nào. Cây búa to thế này, Bích Dao tự nhủ, nếu có động tĩnh gì thì phải có rỗi chứ. Trương Tiểu Phàm ngồi dưới đất, nhìn thấy hành động kì lạ đó của Bích Dao, chỉ biết lắc đầu.

Bích Dao nín mày, thấp giọng nói: "Không đúng rồi, cơ quan ở đây đúng ra phải..." Lời nói khiến lòng càng lúc càng nóng nảy, khí lực tập trung hết ở tay, kéo mạnh chiếc búa một cái, đột nhiên tay phải cửa Thiên Sát Minh Vương dịch chuyển một bên, mấy giây sau, từ trong thạch thất vang lên những âm thanh hết sức kì lạ.

Trương Tiểu Phàm nhảy dựng lên, còn Bích Dao mặt mày hoan hỉ, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Phàm chạy đến hợp sức cùng Bích Dao, dùng lực kéo mạnh, chỉ thấy cây búa khổng lồ rơi cánh tay phải của bức tượng dịch chuyển đến giữa không trung thì ngừng, giây lát sau, từ trong động vang ra những âm thanh đinh tai nhức óc.

Cả hai người vô cùng ngạc nhiên, tưởng như sấm nổ chớp giật, cảm thấy hai tai đau nhói không chịu được, liền đưa tay bụt chặt lại. Giây phút sau, âm thanh sấm động đó chỉ tăng mà không giảm, nhưng đằng sau hai bức tượng tôn thần, hai phiến đá cứng đột nhiên tách ra hai hướng, để lộ một thông đạo, những bậc đá tạo thành những bậc thang nối dài, dẫn thẳng lên phía trên như muốn chọc thủng vào bóng tối.

Lúc này, hai bức tượng tôn thần trong thạch động bỗng rung lên giữ dội, đầu tượng vỡ toang rơi xuống cùng với những khối đá khác, hai người chẳng nói với nhau lời nào, nhất thời đồng lòng chạy về phía những bậc thang đá, mất hút vào trong bóng đêm.

Kỳ thực là tám trăm năm trước, ma giáo Luyện huyết đường xây dựng Tích huyết động, nghĩ rằng ngày sau nhỡ xảy ra biến cố, trong tình cảnh bị quân địch bao vây tấn công vạn nhất không biết thoát thân thế nào, nên cố tình xé trong lòng núi mà xây nên thông đạo này, lúc địch tấn công vào, chính là con đường thoát thân, chỉ lát sau đó, tích huyết động sẽ tự động sụp đổ, đem vô số những bí mật của Luyện Huyết Đường cùng kẻ địch chôn vùi mãi mãi.

Trương Tiểu Phàm với Bích Dao hai người chạy trong thông đạo, đãng sau không ngừng gia tăng những âm thanh dữ dội, đất đá trên đầu ầm ầm rơi xuống, nếu chạy chậm một bước, chắc đã bỏ xác ở lại, thực sự đem hết sức lực còn sót trong người mà chạy thật nhanh. Phía trước hai người là một màu đen như mực, đường hầm vừa hẹp lại vừa tối, cả hai không biết đã té ngã bao nhiêu lần, phải chưng lại bao nhiêu lần, chỉ nghe bốn bề ầm ầm sấm động, cát vỡ đá bay, như thể cả ngọn Không Tang Sơn đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, rung lên liên tục, Rõ cuối cùng băng một thứ khát vọng sinh tồn mãnh liệt, cả hai người từ phía cuối đường hầm nhìn thấy một tia ánh sáng le lói.

Nơi thông đạo mở ra là giữa lưng chừng Không Tang Sơn, ăn sâu vào phía dưới một ghè đá nhô ra, phía trên cây mọc um tùm, cực kì bí ẩn, quả nhiên vì thế mà tám trăm năm nay không ai tìm thấy, đến cả con cháu đời sau của Ma giáo cũng không hay không biết.

Trương Tiểu Phàm với Bích Dao loạng choạng té ngã cùng một lúc, người này đè lên người kia, chỉ nghe một tiếng "Âm ầm..." thật lớn, những phiến đá ngàn cân rơi từ trên cao xuống, bụi bay mù mịt, bịt kín lối vào thông đạo, từ nay về sau sẽ chẳng ai có thể nhìn thấy hang động bí mật giữa lưng chừng núi này nữa.

Trương Tiểu Phàm bò lồm cồm trên mặt đất, miệng há to thở dốc, ngón tay bám chặt đám cỏ xanh ẩm ướt, vừa chạy thoát khỏi lằn ranh giữa sự sống và cái chết, ai mà không thở gấp cho được! Giây lát sau, tinh thần hắn dịu xuông, ngực lên nhìn xung quanh, nhìn thấy Bích Dao bên cạnh, mặt dính đầy bụi đất, hình như cảm giác được Trương Tiểu Phàm đang nhìn, cũng từ từ ngực lên nhìn hắn.

Cảm giác như được tái sinh từ từ hiện lên trên mặt hai người, đôi môi Bích Dao khẽ lay động, phảng phất trong ánh mắt dường như có dòng nước đang tuôn chảy, mờ mờ ảo ảo như châu ngọc, cô thở ra một tiếng hoan hỉ, cảm thấy giải thoát khỏi thứ áp lực tưởng chừng như vô hạn, nhất thời chẳng muộn nhớ lại gì cả, chỉ thấy trước mắt bầu trời sao mà xanh quá, núi kia sao cao quá, gió thổi ào ào, núi non ánh lên một màu xanh biếc hiền hòa như chứa đầy châu ngọc, cành đào khẽ rung động trong gió, khắp thế gian đâu cũng nhìn thấy những cảnh đẹp mỹ lệ xúc động lòng người.

"Chúng ta, chúng ta sống rồi!" Bích Dao sung sướng hét lên giữa những ngọn núi xanh thẳm cùng bầu trời cao vợi. Trương Tiểu Phàm bên cạnh cười lớn, nhìn Bích Dao hét lên sung sướng, bất giác như nhìn thấy nụ cười đẹp nhất thế gian.

"Lép bếp..."

Ngọn lửa bốc lên từ đống củi khô, phát ra tiếng kêu bếp bếp, khói bay mù mịt, Bích Dao ngồi cạnh đống củi chất cao, nhìn Trương Tiểu Phàm dùng rễ cây cột chặt con thỏ rừng vừa mới bắt vào một cành cây to, đoạn vui vào đống lửa đang cháy. Từ từ quay trên lửa nóng, thịt thỏ chuyển sang màu vàng, mỡ chảy ra ngoài đọng lại thành từng giọt, rơi xuống như nước. Thịt thỏ quay mùi thơm nức mũi, tỏa ra bốn phương tám hướng.

Lúc còn trong sơn động đã đói ngấu đói nghiến, Bích Dao ngồi yên không hé môi, cố ngăn không cho nước bọt chảy ra, nuốt vào ừng ực, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm động tác chả lấp gì làm vội vàng, đang tính toán thời gian và độ chín của thịt, cánh tay như thói quen đặt ở ngang hông, đột nhiên sắc mặt trở nên hoan hỉ...

Bích Dao liền hỏi: "Thế nào rồi?"

Trương Tiểu Phàm hài lòng, lấy ra một túi nhỏ đeo ở lưng, vừa cười vừa nói: "Không thể tin được cái đói khát đã biến đi rồi, thứ này bên ta đã lâu, nhưng chẳng thèm chú ý, nay lại đem ra dùng"

Bích Dao chồm tới nhìn cái túi nhỏ đó, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm mở túi ra, để lộ bên trong một cái bình nhỏ xíu, trong lòng vô cùng tò mò, nhổm dậy để nhìn rõ, Trương Tiểu Phàm nói không ra hơi: "Cái này, cái này chính là gia vị..."

Trương Tiểu Phàm mãn nguyện cười nói: "Ta xuống núi vốn mang theo thứ này bên mình, nhớ như có lúc phải qua đêm ngoài trời, thì cũng có đồ ăn ngon mà thường thức, không ngờ ngày hôm nay lại dùng đến"

Bích Dao nhìn chằm chằm Trương Tiểu Phàm, chỉ im lặng nhìn hắn cẩn thận rắc đều lên thịt thỏ thứ bột không biết là ngũ vị hương hay muối, đoạn từ từ quay con thỏ trên đống lửa, mùi hương mỗi lúc một nhiều thêm. Cô chưa từng thấy qua chánh đạo nhân sĩ ra ngoài mà mang theo gia vị nấu ăn, nhìn bộ dạng hắn, chắc chắn trong danh môn chánh phái là đệ tử chuyên lo việc bếp núc.

Một lát sau, Trương Tiểu Phàm cúi đầu ngửi ngửi, vui mừng nói: " Được rồi, có thể ăn được rồi"

Bích Dao ngồi bên cạnh chờ mãi không được cảm thấy buồn bức, mùi thơm như tô như vẽ xộc vào mũi, bất giác nổi cả da gà khắp người, ngửi thấy mùi thơm ấy, cả người bùn rún, như nhẹ đi mất mấy phần, Bích Dao ngồi im không nói, nếu không cẩn thận che giấu chỉ sợ Trương Tiểu Phàm nghe thấy bụng nàng đang sôi lên ừng ực.

Đúng lúc đó thì nghe Trương Tiểu Phàm bảo rằng đã ăn được rồi, trước mắt Bích Dao là một con thỏ quay vàng rực, mùi thơm không ngừng bốc lên, tí nữa là nước bọt trào hết ra ngoài, chịu không nổi thò tay chụp lấy, tức thì rút tay lại kêu lên một tiếng "Á..." rất to, do quá nóng vội mà bị bỏng.

Trương Tiểu Phàm thấy thế phì cười: "Đừng vội vàng chứ...", đoạn lấy thịt thỏ ra khỏi đống lửa, lắc qua lắc lại cho mỡ chảy ra hết, thịt cũng từ từ nguội lại, rồi cẩn thận xé một cái đùi thỏ đưa cho Bích Dao: "Cô ăn đi". Bích Dao lập tức xòe bàn tay ra, đón lấy miếng thịt bỏ ngay vào miệng, bất chợt nhìn thấy Trương Tiểu Phàm nở một nụ cười thăm, ánh sáng xuyên qua những kẽ lá trên cao, nhảy múa trên gương mặt Tiểu Phàm, trông xinh xắn vô ngần.

Không hiểu vì sao, mặt Bích Dao trở nên đỏ lựng, nàng xoay người ra phía sau, không nhìn Trương Tiểu Phàm nữa. Tiểu Phàm bụng đói cồn cào, chẳng thèm để ý làm gì, liền xé một cái chân thỏ ăn ngấu nghiến. Mới ăn được phân nửa, hắn đã

thấy Bích Dao xoay người lại nhìn hắn, ngạc nhiên nói: "Nhà ngươi làm sao, làm sao mà thịt này lại ngon vậy?"

Trên gương mặt Bích Dao ánh lên một màu hồng hồng, ánh sáng phát ra từ đống cùi khô đang cháy lép bẹp, nhẹ nhàng lướt trên mái tóc dài mềm mại của cô, Bích Dao hạ giọng: "Nó ngon lắm..."

"Sao thế?" Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi.

"Ta, ta đã ăn xong rồi..." gương mặt Bích Dao trở nên ôn nhu, vừa pha chút ngại ngùng e thẹn, Trương Tiểu Phàm miệng há hốc, nhất thời im lặng không biết nói gì. Bích Dao cuối đầu, cũng im lặng mất một lúc lâu, giây lát sau, Trương Tiểu Phàm như choáng tỉnh, á lên một tiếng. Hắn ngẩng đầu lên, gương gạo lấp bấp, nói không thành câu: "Ta, ta không nhìn cô, cô, cô nhìn ta... cái này cho cô nè" vừa nói tay vừa chìa cái đùi thỏ ra, hai mắt vẫn nhắm chặt. Giây lát sau, Bích Dao dưỡng như không động đậy gì, Trương Tiểu Phàm thu hết can đảm, mở mắt ra, chỉ thấy Bích Dao đang nhìn hắn, vẻ mặt hình như đang cười, hai mắt dịu dàng, bất giác hắn cảm thấy có gì đó thật nhẹ nhàng thoảng qua trong tim, cuí đâu thấp giọng, vừa nói vừa nở một nụ cười: "Cô ăn giúp ta hết phần này đi nhé..."

Trương Tiểu Phàm không biết phải giải thích sao, chỉ biết chìa miếng đùi thỏ ra, mặt đỏ lên như trái gấc, cảm thấy vô cùng xấu hổ, thật ra cánh tay mà hắn chìa ra cho Bích Dao là tay phải, vốn đang cầm miếng đã ăn một nửa, phần thịt còn lại thì cầm phía tay trái. Trương Tiểu Phàm lí nhí: "Không phải..." rồi bén lén đổi tay, đưa phần thịt mới cho Bích Dao, miệng lấp bắp: "Ta, ta nghĩ là, răng..."

"Ta biết..." Bích Dao nói rồi nhận lấy miếng thịt quay, xé ra bỏ vào miệng nhai ngon lành: "Ngon quá, trong đời ta món ngon nhất mà ta đã từng ăn chính là miếng thịt thỏ mà ngươi làm cho ta hôm nay"

Trương Tiểu Phàm trong lòng sung sướng tột cùng, ngược nhìn Bích Dao gương mặt thanh tú mĩ lệ, nửa vì nụ cười của nàng, nửa vì lời khen chân thành mà trái tim đột nhiên xao động, chẳng dám nhìn nàng lâu, há miệng ngoạm cái đùi thỏ nhai ngấu nghiến.

Con thỏ xấu số, gấp hai kẻ đói ăn lâu ngày, chẳng cần nói nhiều trong phút chốc đã bén mắt sạch sẽ không còn dấu tích. Được ăn no thỏa thích sau mấy ngày đói lả, thật là niềm hạnh phúc lớn lao. Bích Dao tìm thấy giữa lưng chừng núi một cái khe nước nhỏ, cà hai người bên cái khe đó tắm rửa sạch sẽ (!!!), giây lát sau buồn ngủ không chịu nổi. Căn nguyên vì mấy ngày qua trong sơn động thần kinh căng thẳng quá độ, luôn nghĩ rằng bản thân đang vật lộn giữa lằn ranh của sự sống và cái chết, đến khi thoát ra rồi, cả cơ thể và tinh thần đều thư giãn, cơn buồn mạnh mẽ ập đến không một lời báo trước.

Bích Dao nằm trên bãi cỏ xanh xanh bên khe nước, ngủ trước tiên, Trương Tiểu Phàm cũng thấy buồn ngủ dữ dội, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Bích Dao, ánh mặt trời chói loáng, nhảy múa lấp lánh trên thân thể hai người. Tiểu Phàm bất chợt quay sang nhìn mái tóc và gương mặt nàng sau khi tắm gội sạch sẽ, tóc nàng xổ tung ra, lò xo phủ lên gương mặt dần dần sáng lên như ngọc, nước da

nàng trắng hơn cả tuyết, nguyệt hẹn hoa nhường. Nàng nhắm nghiền đôi mắt, bình yên nằm trên thảm cỏ xanh vời vợi, gió nhẹ nhẹ lay, mái tóc cũng vì thế mà xao động, dưới ánh mặt trời lấp lánh, trông lại càng rực rỡ diễm lệ hơn bội phần.

Bất thẩn trong giấc ngủ của mình, Bích Dao hìn như mơ thấy điều gì, chân mày nhíu lại, tay phải như quán tính duỗi thẳng ra, nắm lấy bờ vai Trương Tiểu Phàm, bấu víu vào người hắn, giây lát sau, đôi môi nàng nở một nụ cười mãn nguyện, như thể đã tìm thấy cho bản thân nàng sự bình yên tĩnh tại vậy.

Trương Tiểu Phàm cả người ngây dại, nhìn sang gương mặt Bích Dao tuy tiêu tụy vì mấy ngày gian khổ nhưng vẫn ngồi ngồi vẻ mỹ lệ vô ngăn, biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra nhưng hắn chưa lần nào đủ dũng khí cầm lấy bàn tay nàng, giờ chỉ biết nắm yên nơi đó, bất động, cơn buồn ngủ phút chốc ập tới, mắt hắn díp lại, tựa hồ như quên hết những gì xảy ra chung quang, trong phút chốc chẳng còn phiền não gì nữa.

Giữa khu rừng, những cơn gió vẫn không ngừng chơi đùa, thổi rì rào qua những tán cây, qua đầu ngọn cỏ xanh rì, lướt trên mặt nước trong vắt đang lấp ló trôi, phát ra những tiếng rít nhẹ nhẹ, giây lát sau, chính ngọn gió ấy đến phảng phất đùa chơi trên thân mình của hai người trẻ tuổi đang chìm đắm trong ngủ bình yên nhất thế gian.

Chương 47

Văn Sĩ

Khi Trương Tiểu Phàm tỉnh lại, trời đã tối, chỉ sợ hắn đã ngủ ít nhất năm sáu canh giờ. Bích Dao vẫn chưa dậy, hai tay đang nắm chặt cứng áo của hắn, trông giống như là một đứa trẻ bén lěn nhút nhát, lúc này không ai có thể nghĩ nàng lại là một nhân vật quan trọng của ma giáo.

Trương Tiểu Phàm gối đầu lên tay, lắng nghe tiếng "xào xạc" vang lên trong rừng mỗi khi gió núi thổi qua, đột nhiên, tự hỏi không phải rừng trúc bạt ngàn trên Đại Trúc Phong cũng phát ra thứ âm thanh này sao?

Mấy ngày nay, ta măt tích bên dưới Vạn Bức Cổ Quật, tin tức sợ rằng đã truyền về Đại Trúc Phong rồi, không hiểu Linh Nhi sư tỷ biết được, nàng có chút thương tâm nào không nhỉ? Thế nhưng, nếu ta đột ngột xuất hiện trước mặt, nàng nhất định sẽ vui vẻ vô cùng, nhất định sẽ nắm chặt lấy tay ta, cao hứng mãi không thôi, cười mà mắng ta rằng: Tiểu tử thối, ta biết ngươi không dễ dàng chết như vậy đâu!

Trên mặt hắn, trong bóng đêm dần dần trở nên đen kịt, hiện lên một nụ cười, thế rồi đôi mắt hắn, trong đêm tối ấy, cũng sáng bừng lên. Nhưng hắn không nhìn thấy, bên cạnh hắn, có một đôi mắt long lanh khác chẳng biết từ bao giờ đang mơ màng nhìn hắn.

Trời đã sáng, khắp trên núi vang lên tiếng chim hót ríu rít, trong trẻo vui tai.

Trương Tiểu Phàm đi đến bên khe nước nhỏ, hai tay chùm lại, vục nước lên rửa mặt, cảm giác mát lạnh, ngâm thẳng đến tâm can. Hắn xem xét cánh tay bên trái, tháo băng tay ra, đoạn xương gãy ấy không ngờ cũng đã lành lại rất nhiều, trong lòng cao hứng, cầm lấy thanh Thiêu Hoả Côn buộc ở trên tay giắt vào bên hông, dùng sức cử động tay trái một chút, quả nhiên không có gì quá đáng ngại.

"Tay khỏi rồi à?" Bích Dao từ phía sau bước đến, nhìn hắn một cái, sau đó cúi xuống dùng nước trong khe rửa mặt.

"Khỏi rồi." Trương Tiểu Phàm cao hứng nói, "Không còn trở ngại gì, không đau đớn nữa rồi."

Bích Dao dùng ống tay áo khe khẽ lau những giọt nước bám trên mặt, cẩn thận: "Ngươi cũng không được loạn động, ánh hưởng đến gân cốt, nghỉ ngơi thêm mấy ngày sẽ khoẻ hẳn."

"Biết rồi" Trương Tiểu Phàm thuận miệng đáp lời, ngay sau đó nhìn Bích Dao, do dự một lúc, rồi nói: "Bích Dao tiểu thư, lúc này chúng ta may mắn giữ được tính mệnh, thoát được khỏi lòng núi, cô và ta cũng tính, tính giao kết bằng hữu, nhưng dù sao đi nữa con đường không giống nhau không thể đi chung, chúng ta hôm nay chia tay nhau ở đây thôi."

Bích Dao ngồi bên cạnh khe nước, vẫn chưa đứng dậy, nhưng thân hình dường như rung lên, Trương Tiểu Phàm không nhìn thấy sắc mặt của nàng, một lúc sau, mới nghe thấy nàng trầm tư nói: "Ồ, con đường không giống nhau ư?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu đáp: "Đúng, ta là chính đạo, cô thuộc ma giáo, từ nhỏ sư trưởng dạy ta, chính tà không thể đứng chung, lần tới gặp lại, chỉ sợ cô và ta đã là kẻ địch chứ không còn là bạn nữa. Lúc bên trong lòng núi cô đã chiếu cố ta, cứu ta, ta trong lòng vô cùng cảm kích, phần ân tình này, ngày sau có duyên, ta tự nhiên có thể

báo đáp cho cô."

Bích Dao run run nhìn bóng dáng lờ mờ của mình đang phản chiếu dưới làn nước trong vắt, khe khẽ lẩm bẩm: "Báo đáp ta ư?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đúng, chúng ta ân oán phân minh, nếu không phải cô cứu ta, ta nhất định không thể còn sống, mai này nếu có chỗ nào ta làm được, ta tự khắc hết sức báo đền." nói đến đây, hắn đột nhiên cảm thấy bất an, vội vàng nói thêm một câu: "Tuy nhiên cô không được yêu cầu ta làm những việc trái với sự môn đạo nghĩa."

Bích Dao đột ngột đứng phắt dậy, quay đầu lại, nói: "Ta xem ngươi cũng là một nhân tài, tốt hơn là gia nhập thánh giáo chúng ta, ta sẽ tiến cử ngươi cho phụ thân đại nhân, lão nhân gia rất trọng người tài, chắc chắn sẽ trọng dụng ngươi, còn hơn ngươi là một tên nấu bếp vô danh tiểu tốt trên Đại Trúc Phong."

Trương Tiểu Phàm tức thì sắc mặt sầm xuống, nói: 'Bích Dao tiểu thư, cô không cần phải nói lăng nhăng, ta là người trong chính đạo, thà chết chứ không nhập vào ma đạo, ta dù chỉ làm một tên nấu bếp nhỏ nhoi trên Đại Trúc Phong, cũng còn tốt hơn nhiều so với việc hô phong hoán vũ trong ma giáo của cô."

Bích Dao khoé miệng hiện ra một nụ cười lạnh lẽo, lời nói cất lên cũng chua cay lạnh đậm: "Người trong chính đạo? Tôi ác do người trong chính đạo bọn người gây ra cũng không bằng một phần nhỏ so với người trong ma đạo chúng ta ư, năm xưa chính ma đại chiến, các thần tiên tổ sư của người chẳng cần phân biệt thấy người là giết, già trẻ lớn bé, phụ nữ trẻ con cũng đều giết hết chẳng tha!"

"Nói láo!" Trương Tiểu Phàm phùng phùng tức giận "Những việc tốt đẹp do ma giáo của người làm, người đừng tưởng ta không biết, năm xưa các người giết người vô số, sinh linh đồ thán..."

Bích Dao tức giận nói: "Những việc ấy người đều tận mắt nhìn thấy hay sao? Hay chỉ là sự trưởng của người nói vào tai người, bọn họ vì giữ thể diện, làm sao lại nói thật với người?"

Trương Tiểu Phàm cười lạnh một tiếng nói: "Thế ngươi đã từng nhìn thấy tận mắt rồi sao? Người ở đây nói với ta vốn dĩ chính đạo là tà, ma giáo là chính, lại há chẳng phải là lời nói trưởng bối ngươi tự tô vẽ cho tổ bối của ngươi ư!"

Bích Dao lặng đi một lát, nhất thời chẳng nói được câu nào, Trương Tiểu Phàm nhìn hai mắt nàng, nhớ lại mấy ngày trước cùng nàng sống chết, trong lòng dịu lại, hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói: "Bích Dao tiểu thư, không cần biết tiền nhân như thế nào, chúng ta không đề cập tới họ thì hơn, chỉ là Thanh Vân Môn môn qui khắt khe, nghiêm cấm đệ tử qua lại với người trong ma giáo, ta ở Thanh Vân đã lâu, không dám làm trái, hôm nay chúng ta từ biệt, sau này có duyên sẽ gặp lại, nếu cô có thể hối ngộ, bỏ chổ tối theo chổ sáng, ta Trương Tiểu Phàm nhất định lấy tính mạng nhà mình ra bảo đảm cho cô, để cô có thể nhập chính đạo..." hắn nói một thời một hồi, nhưng cứ nói cứ nói đến khi dừng lại, chỉ thấy Bích Dao mặt đầy chê nhạo, cười khẩy mãi không thôi: "Chính đạo thối tha của các người, có cầu xin ta cũng không vào, nói gì là bỏ chổ tối theo chổ sáng, thôi, ta chỉ cho ngươi một con đường sáng mà ngươi không đi, hãy làm nhân sĩ chính đạo của ngươi đi nhé. Ngày khác gặp lại, ta trước hết sẽ lấy đầu của ngươi đó!"

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, cảm thấy rằng nữ nhân này trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay, nhưng chung quy chẳng có lòng dạ nào mà tranh luân, hơn nữa đối với Bích Dao, hắn thuỷ chung cảm thấy có chổ mang ơn nàng, tức thì chắp tay nói: "Bảo trọng" nói xong quay mình đi thẳng, đầu không hề ngoảnh lại.

Bích Dao nhìn hắn đi xa, chẳng thèm quay đầu lại lấy một lần, sau khi bóng dáng hắn biến mất trong rừng cây, đột nhiên, trong lòng trống trải vô cùng, giống như đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng, toàn thân chẳng có một chút tí tinh thần, uể oải ngồi xuống. Ánh mắt lơ đãng nhìn trời nhìn đất, tình cờ nhìn thấy đồng tro tàn tối qua Trương Tiểu Phàm đốt lên để nướng con thỏ, vẫn còn nguyên đó, bắt giác nước mắt tuôn trào.

Nàng nhìn đồng tro than ấy, ngồi lặng đi, cũng chẳng biết bao lâu đã trôi qua, đến khi nàng chợt phát hiện, tiếng chim hót ngân nga trong khu rừng phía sau mình đột nhiên đã hoàn toàn câm lặng, dường như cảm thấy một mùi vị đại hung nào đó, nên không dám cất tiếng.

Sau đó nàng cảm thấy một bóng đen, di chuyển chậm chạp từ phía sau lưng nàng, bao phủ lấy nàng

Mặc dù đang giữa ban ngày, nhưng không hiểu tại sao, trời cũng dương như trở nên u ám.

Bích Dao vội vã quay đầu lại, run run nhìn người phía sau lưng mình, một lúc lâu sau, đột nhiên tức cười kêu lên: "Cha!..." rồi lao vào trong lòng người đó. Âm ảnh đó hình như cũng ngạc nhiên, như thể là vốn không nghĩ rằng Bích Dao có thể có hành động như vậy, chỉ là ông ta nhìn thấy con gái thoát khỏi đại nạn, nỗi vui sướng ấy quả thật cũng không giấu được nữa.

Trương Tiểu Phàm đi trong rừng núi suốt một ngày trời, mới ra khỏi địa giới của Không Tang Sơn, tất nhiên nếu hắn ngự không vi hành, thì chưa đến nửa ngày đã có thể ra được, thế nhưng hắn ngại thương thế bên tay trái, nên vẫn đi bộ thêm mấy đoạn đường, chỉ là Không Tang Sơn không có người ở, suốt quãng đường đó chẳng hề thấy một bóng người.

Sau một đêm nghỉ nơi hoang sơn dã llinky, Trương Tiểu Phàm đi đến đường cái quan, đạo lộ rộng rãi khỏi phải nói, người đi lại cũng dần dần nhiều hơn. Hắn hỏi thăm khách bộ hành trên đường, rồi nhắm hướng bắc mà đi.

Lúc giờ ngọ, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, vô cùng nóng bức, Trương Tiểu Phàm đi trên đường đã nửa ngày, trong bụng rất đói và khát, nhìn thấy bên đường có một quán trà nhỏ, nằm dưới một bóng cây to ven đường, bên trong đã có năm, sáu người khách đang ngồi. Hắn thấy râm mát, bèn tiến lại, mua một bát nước trà để uống, tiện thể cũng để ngồi nghỉ một lát.

Cúng nói thêm, nước trà của cái quán nho nhỏ này không ngờ thật là sạch sẽ mát mẻ lại giải khát, Trương Tiểu Phàm uống một bát, tức thì toàn thân thư thái, giống như ngày hôm nay chẳng lấy gì làm nóng, trong lòng liền cân nhắc nghĩ ngợi, nhìn thương thế trên tay đã khỏi hắn, quá trưa định bụng sẽ kiểm một chỗ nào đó vắng vẻ không người, rồi ngự không bay về, đi nhanh một chút, sẽ sớm được gặp lại sư phụ.

Nghĩ vậy, hắn tự nhiên nghĩ rằng cần phải đi gấp để gặp sư tỷ Điền Linh Nhi, không nén nổi sự sốt ruột. Đúng lúc đó, nghe thấy bên cạnh đường cái, truyền đến một âm thanh ôn hòa: "Chủ quán, cho ta một bát nước trà."

Một cơn gió nhẹ hiếm có vào lúc ban trưa thổi qua, làm lay động cành lá trên cây đại thụ, mấy tia nắng mặt trời xuyên qua, nhảy nhót trên mặt đất. Chủ quán trà chạc độ trên 50 tuổi đáp lời, nghiêm minh rót trà. Trương Tiểu Phàm trong lúc vô tình đưa mắt nhìn ra, rồi cũng chẳng quay đi. Một văn sĩ trung niên, mày mỏng

mặt vuông, mặt mũi trông nho nhã, nhưng đôi mắt sáng rực, trán cao, trong cái vẻ văn nhã ấy tự có khí thế không giận mà có uy, bên ngoài mặc nho bào, bên hông đeo một miếng ngọc bội màu tím nhạt, lung linh trong suốt, ẩn hiện khí lành, mới nhìn đã biết là vật không tầm thường.

Trương Tiểu Phàm nhìn một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy kinh ngạc, bản thân quả thật bị phong độ của người văn sĩ trung niên ấy bẻ gãy, chỉ cảm thấy từ lúc người đó bước vào, vốn dĩ năm sáu người khách kể cả hắn đang ngồi uống trà trong quán, đều im lặng không thể nói được, bị khí thế của người ấy áp chế.

Trương Tiểu Phàm thu hồi mục quang, nhưng trong lòng quả thật khe khẽ kêu lên kinh ngạc, đồng thời hết sức bối phục khí độ của văn sĩ trung niên ấy. Mặc dù nhìn người đó cũng chẳng hề tuấn tú chút nào, nhưng khí chất phát ra từ bên trong đúng là hiếu có.

Văn sĩ ấy tiến đến bên quầy, nhận lấy nước trà do chủ quán đưa cho, tuỳ tiện ngồi xuống, rồi bắt đầu chậm chạp nhấp nước trà. Xung quanh đám khách vốn đang huyên náo đàm tiếu, hiện giờ ai nấy đều trầm ngâm không nói, bên trong quán trà, không khí nhất thời yên tĩnh và có đôi chút kỳ quái, thênh nhưng văn sĩ trung niên ấy điểm tĩnh tự nhiên, chẳng hề phát hiện tình trạng xung quanh mình, một mình ngồi đó uống trà nghỉ chân.

Qua một lúc sau, những người khách khác hoặc là đã nghỉ ngơi đủ, hoặc là đã uống hết trà, từng người từng người đứng dậy thanh toán rồi đi, chủ quán bước lại thu dọn các chiếc bát nhỏ uống trà, dưới cây đại thụ ấy, lúc này chỉ còn hai người Trương Tiểu Phàm và văn sĩ trung niên ấy.

Trương Tiểu Phàm chẳng hề cảm thấy có gì bất tiện cả, nhưng ngồi thêm một lúc nữa, liền cảm thấy bản thân nghỉ ngơi đã đủ rồi, đang lúc định thanh toán tiền rồi đi, bất chợt nghe thấy sau lưng mình đột ngột có một âm thanh vang lên:

"Tiểu huynh đệ"

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, nghe âm thanh ấy ôn hoà quen thuộc, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy văn sĩ ấy đang cười hoà nhã với hắn, kinh ngạc nói: "Vị tiên sinh này, gọi ta hả?"

Văn sĩ ấy vẫn cười gật đầu đáp: "Đúng rồi.", nói rồi đứng dậy, chậm rãi bước tới, Trương Tiểu Phàm đứng dậy theo, đợi ông ta đi đến gần, vòng tay nói: "Xin hỏi tiên sinh có chuyện gì?"

Văn sĩ trung niên ấy nhìn Trương Tiểu Phàm từ trên xuống dưới, nói: "Không có, chỉ là đi một mình buồn chán, lại thấy tiểu huynh đệ thuận mắt, đến để nói chuyện mấy câu, tiểu huynh đệ không phiền chứ."

Trương Tiểu Phàm vội vàng lắc đầu, nói "Không vấn đề gì, tiên sinh mời ngồi"

Văn sĩ ấy cười gật đầu, nói: "Tiểu huynh đệ ngươi cũng ngồi xuống đi."

Hai người ngồi xuống, văn sĩ ấy nhìn Trương Tiểu Phàm, nói "Xin hỏi tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ?"

Trương Tiểu Phàm hối nhỏ ở thôn Thảo Miếu, sau lại được Thanh Vân Môn thu lưu, vài năm gần đây ngoại trừ đồng môn Đại Trúc Phong, gần như không hề nói chuyện với người ngoài, đương nhiên, không kể mấy ngày vừa rồi bị khốn đốn dưới Tử Linh Uyên cùng với Bích Dao thiếu nữ ma giáo. Lúc này nói chuyện với văn sĩ ấy, hắn trong lòng không biết tại sao, đối với với người văn sĩ ấy có mấy phần kính trọng, lập tức cung cung kính kinh nói: "Không dám, tại hạ Trương Tiểu Phàm, xin hỏi đại danh của tiên sinh?"

Văn sĩ ấy lẩm nhẩm một câu: "Trương Tiểu Phàm" gật gật đầu, cười tersed, nói: "Ta họ Vạn, tên là Nhân Vãng"

"Vạn Nhân Vãng!" Trương Tiểu Phàm nhủ thầm trong bụng, cái tên này đọc lên thì bình thường, nhưng khiến người ta có cảm giác kim qua thiết mã. Trương Tiểu Phàm không nén được nhìn về phía người đó, khuôn mặt Vạn Nhân Vãng hết sức ôn hòa, thế nhưng uy thế giữa hai chân mày dường như do trời sinh, thực là cực kỳ to lớn, phối hợp với cái tên ấy, ẩn chứa cái ý cai trị vạn người.

Vạn Nhân Vãng nhìn Trương Tiểu Phàm khắp một lượt, cười mỉm nói: "Thứ lỗi cho ta nhiều lời, xin hỏi Trương tiểu huynh nếu không nhầm chắc là người tu chân phải không?"

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, hắn và đám Tề Hạo bốn người sau khi hạ sơn, để tiện đi đường, tất cả đã thay đổi y phục của Thanh Vân bằng quần áo thông thường, nhìn chẳng có chút gì khác người bình thường, cũng không biết người trung niên này tại sao lại nhìn ra được.

Đúng lúc hắn đang kinh ngạc, định hỏi người trung niên ấy tại sao lại biết, thì lại nhìn thấy người đó tersed cười, chỉ tay về hướng bắc, nói: "Xin hỏi Trương tiểu huynh, chắc là môn hạ Thanh Vân Sơn đệ nhất chính đạo đại phái ngày nay?"

Trương Tiểu Phàm càng ngạc nhiên hơn, không kìm được đứng bật dậy, nhìn Vạn Nhân Vãng, kinh ngạc hỏi: "Xin hỏi Vạn huynh, huynh, huynh tại sao lại biết vậy?"

Vạn Nhân Vãng vừa cười vừa vẫy tay, nói "Mời ngồi xuống, mời ngồi xuống"

Đợi Trương Tiểu Phàm từ từ ngồi xuống, Vạn Nhân Vãng mỉm cười nói: "Ta thấy Trương tiểu huynh thần khí sung túc, đi đường chẳng có chút mệt mỏi, nhìn tuổi còn rất trẻ, thế mà hơn hắn những người tráng niên. Trong thiên hạ thời nay, phong trào tu đạo đang thịnh hành, nghĩ rằng các hạ nhất định là người thân mang tuyệt kĩ."

Trương Tiểu Phàm cúi đầu khiêm tốn đáp lễ, nhưng lại không nén được hỏi: "Về môn phái của ta, tiên sinh tại sao lại cũng biết vậy?"

Vạn Nhân Vãng thích chí cười đáp: "Không có gì lạ, ta thấy tiểu huynh đệ cũng đã sương gió vất vả, nhưng không thôi nhìn về hướng bắc, trên mặt có ý nhớ nhung, giống như mũi tên bay về đích, mà ở phương bắc, môn phái tu chân nổi tiếng và gần đây nhất, chính là Thanh Vân Môn. Nói vậy chứ, tại hạ cũng phỏng đoán bừa bãi, thuận miệng nói đùa, đã làm trò cười cho Trương tiểu huynh rồi."

Trương Tiểu Phàm vội đáp: "Đâu có đâu có, tiên sinh xét rõ tận chân tơ kẽ tóc, tiên sinh và ta vốn chưa hề gặp nhau, chỉ nhìn một cái đã trông ra, quả thật bội phục, bội phục!"

Mấy câu nói của hắn hết sức thành thực.

Vạn Nhân Vãng túm tỉnh cười, nói "Thanh Vân Môn, nổi danh đã lâu trong giới tu chân đạo, uyên nguyên lưu truwong, đạo pháp tinh thâm, làm người trong thiên hạ ngưỡng mộ, tiểu huynh đệ tuổi còn rất trẻ đã ra nhập danh môn, tương lai tiền đồ, không sao lường được!"

Trương Tiểu Phàm nghe thấy bốn chữ "không sao lường được" ấy, trong lòng rung động, chẳng hiểu sao nghĩ đến Tề Hạo của Long Thủ Phong, sau đó trong đầu thoáng hiện ra hình ảnh của Lâm Kinh Vũ, lắc đầu nói: "Tiên sinh quá khen rồi, đệ tử trong Thanh Vân Môn ngoạ hổ tàng lòng, tại hạ chẳng qua chỉ là thứ gốc cây mục nát, chẳng dùng được việc gì."

Vạn Nhân Vãng ngạc nhiên, ngừng cười nói: "Không ngờ Trương tiểu huynh cũng khéo nói đùa."

Trương Tiểu Phàm không muốn tranh luận với người đó về chủ đề ấy, bèn hỏi người đó: "Vạn huynh dáng vẻ vất vả phong trần, không biết định đi đến nơi nào?"

Vạn Nhân Vãng buồn bã đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, ngừa mặt nhìn trời, nói: "Thiên hạ này rộng lớn, mênh mông bát ngát vô biên, ta đi du lịch thế gian, đại sơn cổ trạch, tùy ý mà đi."

"Ồ!" Trương Tiểu Phàm kinh ngạc kêu lên một tiếng, nói "Hoá ra là vậy"

Vạn Nhân Vãng quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, đột nhiên trên mặt thoáng hiện một nét cười kỳ dị, nói: "Trương tiểu huynh đã là Thanh Vân môn hạ, chắc hẳn đạo pháp cao thâm."

Trương Tiểu Phàm vội vàng lắc đầu, nói "Không có, không có, tại hạ là một người chẳng ra gì trong Thanh Vân Môn, có chỗ nào để nói là đạo pháp cao thâm đâu."

Vạn Nhân Vãng cười mỉm, nói: "Trương tiểu huynh khách khí rồi, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, đoái mong Trương tiểu huynh thành toàn cho."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, nói "Vạn huynh cứ nói"

Vạn Nhân Vãng đáp: "Tại hạ từ nhỏ đã ngưỡng mộ các cao nhân tu chân giống như các hạ, khổ nỗi cơ duyên không đủ, không thể gia nhập kì môn, hơn nữa tại hạ đối với việc bọn cao nhân có thể ngự pháp bảo đi trên chín tầng mây, vẫn ngày đêm mơ ước, mấy chục năm nay, không ngày nào không khát vọng được nhìn thấy pháp bảo tiên gia. Trương tiểu huynh là danh môn đệ tử, không biết có thể hoàn thành cái tâm nguyện nho nhỏ ấy cho ta không?" nói xong, hắn ta cúi rạp xuống, hành một đại lễ.

Trương Tiểu Phàm lảng lặng không nói gì, thấy Vạn Nhân Vāng hành lễ, tay chân luống cuống, liền vội vàng đỡ dậy. Hắn trong lòng quả thật khó xử, do dự một lát, nhìn thấy Vạn Nhân Vāng vẻ mặt mong đợi nhìn mình, bèn thở dài nói: "Không sợ Vạn huynh chê cười, tại hạ lễ nào không muốn đưa cho huynh xem, chỉ là, chỉ là pháp bảo không lên được sảnh, e rằng có trớ ngại..."

Vạn Nhân Vāng lập tức nói: "Thế thì có gì đâu, tiên gia pháp bảo, đương nhiên đáng mặt thượng đài chứ"

Trương Tiểu Phàm trên mặt hơi ửng đỏ, cuối cùng vẻ mặt miễn cưỡng, rút thanh Thiêu Hoả Côn từ bên hông ra, đưa cho người đó, trong lòng cảm thấy rất xấu hổ. Nhìn cây côn hắn đưa ra, Vạn Nhân Vāng trên mặt cũng thoáng hiện một nét kinh ngạc, nhưng tức thì biến mất, trịnh trọng tiếp lấy.

Trương Tiểu Phàm nhìn thần sắc người đó, cười khổ nói: "Chẳng cần nói gì huynh, ngay cả mọi người trong sư môn ta, cũng thường hay chê cười ta."

Nói xong câu này, Trương Tiểu Phàm đột nhiên thấy kinh ngạc trong lòng, chỉ cảm thấy bản thân hôm nay thật là kì lạ, trước mặt một người bình sinh chưa gặp bao giờ, tại sao hắn lại tự nguyện nói chuyện thân mật với người đó.

Vạn Nhân Vāng chẳng hề chú ý đến Trương Tiểu Phàm, ánh mắt tập trung cả vào thanh Thiêu Hoả Côn, khuôn mặt ông ta vẫn trịnh trọng, nhưng trong mắt có nét hài lòng, tuy nhiên dần dần, ông ta hình như nhìn thấy cái gì đó, không chỉ sắc mặt trầm xuống, mà cặp mắt dán chặt vào cái gãy đèn xì xấu xí ấy.

Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh nhìn thấy, chỉ cảm giác rằng Vạn Nhân Vāng trông rất kỳ quái, cầm thanh Thiêu Hoả Côn dài một thước đưa lên trước mặt, xem xét kỹ càng, tay phải nâng thanh côn, năm ngón tay mảnh khảnh bên tay trái khẽ khàng vuốt ve trên thân cây gãy, khe khẽ gỗ gỗ, vô cùng cẩn thận, hắn nhịn không được bèn hỏi "Vạn huynh, xin hỏi có chuyện gì không ổn sao?"

Vạn Nhân Vāng như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, do dự một lát, cầm thanh Thiêu Hoả Côn ấy trả lại cho Trương Tiểu Phàm, rồi nói: "Trương tiểu huynh, tại hạ nhân vì ngưỡng mộ tiên đạo, vì thế về phương diện này cũng có nghiên cứu đôi chút, có mấy lời, muốn thỉnh giáo Trương tiểu huynh"

Trương Tiểu Phàm nói: "Xin huynh cứ nói."

Vạn Nhân Vāng nhẫn quang chiếu vào Thiêu Hoả Côn, nói: "Xin hỏi Trương tiểu huynh, trong pháp bảo này, phải chăng có chứa tinh huyết của các hạ?"

Trương Tiểu Phàm hết sức kinh ngạc, trong giây lát trong đầu hiện lên hình ảnh đáng sợ năm đó dưới u cốc phía sau Đại Trúc Phong, vụt đứng dậy, chỉ Vạn Nhân Vāng nói: "Huynh, huynh nói cái gì?"

Vạn Nhân Vāng nhìn hắn, chậm rãi nói: "Xin hỏi Trương tiểu huynh, pháp bảo này có phải do hai vật hợp lại thành một không?"

Bí mật Trương Tiểu Phàm chôn chặt ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng, hôm nay cuối cùng đã bị người này nói ra, nỗi kinh hãi không hề nhỏ, chỉ cảm thấy trong đầu o o, quả thật không nói được câu nào cả.

Vạn Nhân Vãng nhìn thấy nét mặt sưng sốt của Trương Tiểu Phàm, tự nhiên biết rõ sở liệu của bản thân quả không sai, chỉ thấy ông ta dường như hơi cuí đầu, có vẻ nghĩ đến chuyện gì đó, rồi kín đáo thở dài, nói: "Ngươi không biết à, cái hạt châu trên cây gậy đó, vốn là tà vật của ma giáo."

Trương Tiểu Phàm mỗi lúc một kinh hãi, gần như ngay cả đến hơi thở cũng ngưng lại, nhưng trong thâm tâm có một âm thanh, dường như đang cười lạnh lạnh nói: "Ngươi đã sớm biết rồi, ngươi đã sớm biết rồi, thanh côn này tà khí ấy, tự nhiên là tà vật của ma giáo."

"Huynh, huynh nói cái gì?" Trương Tiểu Phàm thở gắt từng hồi, nhìn thẳng vào Vạn Nhân Vãng, nói từng tiếng một.

"Hạt châu ấy là di vật của Hắc Tâm Lão Nhân Ma Giáo tổ sư tám trăm năm trước." Vạn Nhân Vãng nói, mỗi chữ mỗi chữ giống như từng chiếc đinh cắm sâu vào trong tim Trương Tiểu Phàm, "tên gọi là Phê Huyết Châu".

Trương Tiểu Phàm toàn thân ngây ra, quên cả thở, trong đầu hắn muôn vàn ý niệm đang quay cuồng, nhưng thuỷ chung có một hình ảnh mãi không tan biến: Bộ khô lâu trong mật động bên trong lòng núi Không Tang Sơn!"

Vạn Nhân Vãng trong bộ dạng chấn động kinh hãi của hắn, ngưng lại một lát, rồi lại lạnh đậm nói tiếp: "Trương tiểu huynh, ngươi không biết lai lịch của viên châu ấy, không biết ngươi có muốn biết lai lịch của cây gậy ngắn màu đen đó không?"

Trương Tiểu Phàm thân hình run lên, chẳng nói được câu nào, chỉ là chăm chăm nhìn thẳng vào Vạn Nhân Vãng.

Chương 48

Tiểu Trần

Trương Tiểu Phàm chăm chăm nhìn văn sĩ trung niên tên gọi Vạn Nhân Vãng, trong lòng trào dâng một dự cảm không tốt, thế nhưng đồng thời nơi sâu thẳm trong tim, lại có một sự thúc dục khác, khiến hắn không kìm được nói: "Xin tiên sinh chỉ giáo"

Vạn Nhân Vãng nhìn hắn đầy thâm ý, thong thả nói: "Cây hắc bổng đó sát khí cực kỳ trầm trọng, hắc quang ẩn vào bên trong, con người nếu đến gần, trong vòng ba trượng, khí huyết toàn thân nhất định sẽ bị sát khí đó bức bách, chạy ngược vào tim mà chết"

Trương Tiểu Phàm trong lòng rúng động, buột miệng nói: "Không sai, lúc ta gặp nó, từ xa thân thể đã cảm thấy nặng nề, ác tâm nổi lên, suýt nữa đã hôn mê rồi."

Vạn Nhân Vãng khẽ thở dài, nhìn hắn nói: "Đúng rồi, quả là như vậy", nói rồi đôi mày hình như hơi nhíu lại, rồi khẽ than thở: "Ngươi không ngờ không chết, quả thật là kỳ lạ"

Trương Tiểu Phàm không nghe rõ câu nói sau của ông ta, liền hỏi: "Cái gì?"

Vạn Nhân Vãng hơi mỉm cười, nhưng không trả lời hắn, chỉ chỉ vào thanh Thiêu Hoả Côn nói: "Cây hắc bỗng này, vốn là một đại hung vật trời sinh, tên gọi "Nhiếp Hồn", nhưng không phải là vật của ma giáo, mấy nghìn năm nay chưa hề xuất thế, chỉ thấy duy nhất có ghi lại trong sách cổ, Trương tiểu huynh phúc duyên thâm hậu, không ngờ có được hai vật chí bảo của thế gian."

"Nhiếp hồn!" Trương Tiểu Phàm sắc mặt đờ đẫn, khe khẽ lẩm bẩm một câu.

"Đúng vậy" Vạn Nhân Vãng khuôn mặt đã khôi phục vẻ bình tĩnh, nói "Trong cổ thư [Dị Báo Thập Thiên] từng có ghi lại: Kỳ thiết trên trời, rơi xuống chốn cửu u, được u minh quý hoả đốt cháy âm linh lệ phách để tóm luyện, một nghìn năm mới nóng đỏ, một nghìn năm thành hình, một nghìn năm tụ khí quý lẻ, một nghìn năm sau mới có khả năng nhiếp hồn, quả là một vật hung sát, người sống vốn không thể cầm được nó, không ngờ Trương tiểu huynh..."

"Keng..." một âm thanh trong trẻo vang lên, thanh Thiêu Hoả Côn màu đen trượt khỏi tay Trương Tiểu Phàm rơi xuống dưới đất, Trương Tiểu Phàm chân tay mềm nhũn, chỉ cảm thấy trong tim phiền muộn vô cùng, loạng choạng lùi lại mấy bước, mắt dán chặt vào thanh Thiêu Hoả Côn luôn kề cận bên mình suốt mấy năm trời, miệng chẳng thể nói được câu nào.

Vạn Nhân Vãng nhìn thần sắc kinh hãi của hắn, trên mặt đột nhiên thoáng hiện một nụ cười lạnh, nói: "Trương tiểu huynh, ngươi sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm cố gắng lắc đầu, gần như lời nói cũng cảm thấy vạn phần thống khổ, lẩm bẩm nói: "Tại sao, tại sao lại có thể như vậy, ta là Thanh Vân môn hạ, làm sao có thể sử dụng tà vật này được?" Hắn lúc này cũng nhớ lại hôm đó dưới Tử Linh Uyên, đám quái vật âm linh đó cũng e dè cây Thiêu Hoả Côn của hắn, chỉ sợ phần nhiều là do chúng sợ cây "Nhiếp hồn" này.

Vạn Nhân Vãng nhìn bộ dạng hắn, biết rằng gã thiếu niên này ở trong Thanh Vân Môn đã lâu, chưa từng biết qua các việc trên thế gian, hôm nay bất ngờ gặp đại biến, dường như là rất hoang mang, chỉ là nhìn dáng điệu ông ta, dường như chẳng hề có ý muốn an ủi, chỉ lãnh đạm nói: "Tà vật? Người nghĩ cái gì là tà vật?"

Trương Tiểu Phàm hình như có chút thất hồn lạc phách, run run nhìn thanh Thiêu Hoả Côn dưới đất nói: "Cái, cái thứ này không biết đã làm hại bao nhiêu sinh linh, không phải là tà vật sao?"

Vạn Nhân Vãng cười lạnh một tiếng: "Giết chết nhiều người, thì là tà vật hả?"

Trương Tiểu Phàm gần như không cần suy nghĩ, đáp: "Đúng vậy."

Vạn Nhân Vãng trên mặt hiện lên nét nhạo báng, vẻ uy sát giữa hai chân mày dần dần lộ ra, toàn thân trông như biến đổi thành một con người khác, thế nhưng

Trương Tiểu Phàm trong lòng đang tạp loạn, nên không hề chú ý gì cả. Chỉ nghe Vạn Nhân Vãng nói: "Xin hỏi các hạ, lợn đực lợn cái, lợn đen, lợn trắng, có phải là lợn không?"

Trương Tiểu Phàm không ngờ Vạn Nhân Vãng đột nhiên phun ra câu đó, ngạc nhiên nói: "Tự nhiên là phải"

Vạn Nhân Vãng lại hỏi: "Thế sư tử tàn sát sơn dương, mãnh hổ giết thỏ, có coi là sinh linh không? Có phân được chính tà không?"

Trương Tiểu Phàm loáng thoáng cảm nhận được ý tứ ông ta muốn nói, tuy nhiên trong lòng vẫn chưa thấy minh bạch, chỉ nói: "Đúng"

Vạn Nhân Vãng hùm một tiếng, nói "Vậy lại xin hỏi các hạ, ngươi nói xem chính đạo tà đạo, có phải là người không?"

Trương Tiểu Phàm ngẩn người ra một lát, trong lòng muốn phản bác, nhưng đến miệng thì chẳng phát ra được câu nào, lại chỉ nói được mỗi câu: "Đúng vậy"

Vạn Nhân Vãng sắc mặt nghiêm nghị, thâm trầm nhìn hắn, đến mức Trương Tiểu Phàm trong lòng thấy e ngại, chỉ nghe thấy ông ta chậm rãi nói: "Trương tiểu huynh, Thanh Vân môn của ngươi có một vật danh vang thiên hạ, kì bảo trấn sơn nổi tiếng xưa nay – Tru Tiên cổ kiếm, ngươi chắc có biết?"

Trương Tiểu Phàm lúc này tâm trạng gần như đã bị cho con người mới gặp lần đầu Vạn Nhân Vãng này làm cho rối tung cả lên, cứ thế gật đầu đáp: "Biết"

Vạn Nhân Vãng khuôn mặt đột nhiên trầm xuống, giọng giận dữ nói: "Vậy ngươi có biết, Tru Tiên Kiếm ấy trong cuộc đại chiến chính ma tám trăm năm trước, đã giết chết bao nhiêu sinh linh, đã làm hại bao nhiêu tính mạng không? Nếu nói trong thiên hạ ngày này, thế gian pháp bảo giết người nhiều nhất, lệ khí nặng nề nhất, chỉ sợ chẳng có thứ gì qua mặt được Tru Tiên cổ kiếm vốn được xưng tụng là thần minh của môn phái nhà ngươi!"

Trương Tiểu Phàm hai tai ù đi, không tự chủ được lùi lại远远 sau một bước, giống như bị người đằng trước mặt giáng cho một quyền rất nặng, đồng thời, hắn dường như cảm thấy tại nơi sâu thẳm trong tim, loáng thoáng có điều gì đó, nơi mà từ nhỏ thần thánh cũng không thể xâm phạm được, giờ đây sau khi hồi âm thanh vang vẳng đó vang lên, lần đầu tiên xuất hiện những vết rạn nứt nhỏ.

Ánh mặt trời rực rỡ, từ phía trên cây đại thụ chiếu xuống, xuyên qua đám lá cây rậm rạp, làm thành rất nhiều điểm sáng nhỏ rơi rải rác trên mặt đất, mỗi khi đám lá cây đụ đưa, thì lại khe khẽ nhảy nhót giống như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Tình cờ có mấy điểm sáng rơi trên người gã thiếu niên.

Trương Tiểu Phàm đang quì trên mặt đất, phía trước mặt là thanh Thiêu Hoả Côn nằm lingleton, trong bóng cây, hiện ra vẻ xấu xí khó coi. Lời nói ấy của Vạn Nhân Vãng, về mặt ý tứ quả thật không có gì khác biệt so với điều Bích Dao đã nói bên trong Không Tang Sơn hôm đó, thế nhưng khi do miệng ông ta nói ra,

Trương Tiểu Phàm cảm thấy vô cùng khác biệt, nơi sâu thẳm trong lòng, lờ mờ có một thân ảnh, khe khẽ cười lạnh nói: Ông ta nói đúng, ông ta nói đúng.

Vạn Nhân Vãng bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh, uống nốt chỗ trà sớm đã nguội lạnh, lão chủ quán trà già nua từ đằng xa bước lại chỗ đó đưa mắt nhìn, rồi lại quay đi, hoàn toàn không biết trong lòng gã thiếu niên đang ngồi đó cơn giận đang trào dâng như những cơn sóng hung dữ.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, sắc mặt của Trương Tiểu Phàm vốn đang từ vẻ lo lắng, vật lộn, thống khổ dần dần bình tĩnh trở lại, hắn chậm chậm đưa tay ra, nắm lấy thanh Thiêu Hoả Côn trên mặt đất, rồi đứng dậy đối diện với Vạn Nhân Vãng, lạnh lẽo nói: "Người thực ra là ai?"

Vạn Nhân Vãng lúc này cũng đã khôi phục lại phong cách tuỳ ý, sát khí vốn xuất hiện giữa hai chân mày đều đã biến mất, lạnh đạm cười khẽ trả lời: "Ta ư? Ta là Vạn Nhân Vãng, một kẻ phàm phu tục tử đi du lịch thiên hạ thế thôi."

Trương Tiểu Phàm nhìn thẳng vào ông ta, từ từ nắm chặt Thiêu Hoả Côn trong tay, nói:

"Phàm phu tục tử tại sao lại có thể biết nhiều chuyện như vậy? Người chẳng phải là yêu nhân của ma giáo sao?"

Vạn Nhân Vãng chẳng hề phản ứng lại, chỉ nhìn hắn, vẫn lạnh đạm nói: "Việc phân rõ chính tà, đối với người mà nói, quả thật quan trọng vậy sao?"

Trương Tiểu Phàm hít thật sâu một hơi, nói chắc nịch: "Đúng"

Vạn Nhân Vãng đột nhiên cười lạnh, hỏi "Đã như vậy, ngươi vì sao lại dùng tà vật vốn có nguồn gốc từ ma giáo?"

Trương Tiểu Phàm thân hình rung động, nhưng thần sắc cứng rắn, đáp: "Thiêu Hoả Côn này có thể là một vật tà ma, nhưng ta dùng nó để trấn yêu trừ ma, đó là chính đạo, ta không hề thẹn với lương tâm, nó cũng giống như Tru Tiên cổ kiếm của môn phái chúng ta mà ngươi đã nói đến."

Vạn Nhân Vãng hơi chút rối trí, từ từ đứng dậy, nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt, giống như nhìn nhận lại con người này, bên khoé miệng bất giác hiện ra một nét mỉm cười, nói: "Ngươi không ngờ có thể tự suy nghĩ đến mức đó, hiếm có, hiếm có, chỉ là cái thứ ý nghĩ này chẳng qua chỉ đúng với Thanh Vân của ngươi thôi, không dùng cho đại đa số người trong thiên hạ đâu!"

Trương Tiểu Phàm không hề lý gì đến, chỉ chăm chăm nhìn ông ta hỏi: "Ngươi thực ra là ai?"

Vạn Nhân Vãng không trả lời hắn mà hỏi ngược lại: "Ngươi đang nhắm hướng bắc mà đi, có phải muốn quay về Thanh Vân Sơn của ngươi không?"

Trương Tiểu Phàm hơi ngạc nhiên, lại hỏi: "Ngươi có ý tứ gì?"

Vạn Nhân Vãng túm tím cười, nói: "Ngươi vẫn không biết sao, ngày nay ma giáo đã lại quật khởi lần nữa, thế lực lan rất rộng, gần đây đã tụ họp trên Lưu Ba Sơn

ở Đông Hải, Thanh Vân của người đã đi không ít người, cùng với các môn phái khác hội họp ở đó, sợ rằng đã có một trưởng đại chiến rồi, người tại sao không đi mà xem?"

Trương Tiểu Phàm ngây ra một lúc, nói "Thực có chuyện đó?" nhưng hắn tức thì ngẩng đầu lên, trong miệng nói: "Điều đó chẳng quan hệ đến ta, ta hỏi lại người một lần..." lời chưa nói hết đã đứt ngang, Đó là một công phu khiến người ta thất thần, Vạn Nhân Vāng quả thật đã biến mất tựa như quỷ mị, thậm chí ông chủ quán trà ở đàng xa cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả, trong quán trà lè loi ấy, chỉ còn lại mỗi mình Trương Tiểu Phàm

Trương Tiểu Phàm run run nhìn xung quanh, ngay dưới ánh mặt trời ban ngày, không hiểu tại sao, hắn vẫn cảm thấy ớn lạnh

Hắn đứng nguyên đó một hồi lâu, cuối cùng thấy hắn cất bước, đi khỏi chỗ cây đại thụ, rồi nhắm hướng đông bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm bỏ đi chưa lâu, từ sau cây đại thụ xuất hiện ba bóng người, người đi đầu là Vạn Nhân Vāng, một người là ông chủ quán trà, người còn lại là người sẽ khiến Trương Tiểu Phàm nhất định sẽ hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy, ma giáo thiếu nữ - Bích Dao.

Vạn Nhân Vāng nhìn về hướng đông, khe khẽ gật gù, khoé miệng lộ ra nét mỉm cười, nói: "Gã thiếu niên này tính cách quắt cường, tâm chí kiên định, có mấy phần giống ta khi còn trẻ."

Ông chủ quán trà đứng bên cạnh ông ta, lúc này sớm đã không còn trong bộ dạng của một ông lão nữa, hai mắt xạ tinh quang, thần thái uy mãnh, nói: "Tông chủ, vật hắn cầm trong tay vốn là trọng bảo của ma giáo chúng ta, tại sao không lưu hắn lại?"

Vạn Nhân Vāng đối với việc bị người ta gọi là "Tông chủ" thì hết sức thản nhiên, chỉ lãnh đạm nói: "Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn chẳng biết vì lý do gì, không ngờ đã bị tinh huyết của gã thiếu niên ấy dung hợp, trở thành một vật huyết luyện. Ngoại trừ thiếu niên ấy, ngày nay chẳng có ai khác có thể khu dụng pháp bảo ấy, chúng ta có chiếm lấy cũng vô dụng mà thôi."

Bích Dao ở bên cạnh hứ lên một tiếng, nói: "Ta đã nói rồi hôm đó dưới Tử Linh Uyên cây gậy đó trông cổ quái thế nào ấy, hoá ra là có lai lịch lớn như vậy."

Vạn Nhân Vāng quay sang nhìn Bích Dao, thần sắc trên khuôn mặt vô cùng nhu hòa, nói: "Bích Dao, con thấy gã thiếu niên ấy thế nào?"

Bích Dao mặt đỏ bừng, hờn dỗi nói: "Cha, hôm nay con nhường cho cha đấy!"

Vạn Nhân Vāng cười ha hả, rồi nói: "Gã thiếu niên ấy rất được, chỉ là từ bé đã nhiễm nặng cái thói của Thanh Vân Môn, muốn hắn ra nhập thánh giáo chúng ta, với bản tính quật cường của hắn, chỉ sợ khó khăn vô cùng."

Bích Dao sắc mặt tức thì ảm đạm, lặng lẽ thở dài.

Vạn Nhân Vāng đưa tay ra khe khẽ xoa đầu con gái, mỉm cười nói: "Tuy vậy hắn đã giải khai được tâm sự chất chứa trong lòng con bao nhiêu năm, khiến cho cha con chúng ta lại hoà thuận, mỗi ân tình đó, chúng ta nhặt định phải trả"

Bích Dao thản sắc thay đổi, vui mừng hỏi: "Cha, cha có biện pháp?"

Vạn Nhân Vāng ngửa mặt nhìn trời, cái uy thế từ từ tỏa ra chứng tỏ ông ta là một nhân vật nắm giữ quyền uy đã lâu, thênh nhưng không hiểu tại sao, nhìn thản sắc của ông ta lại dường như có mấy phần bi sảng, chỉ nghe thấy ông ta chậm rãi nói: "Cần phải cải biến cải biến tính cách con người đó, mặc dù không dễ, nhưng cũng không phải là không có biện pháp."

Bích Dao mặt mũi sung sướng, Vạn Nhân Vāng quay đầu nhìn vào mắt con gái rồi mỉm cười, nét mặt đó giống hệt những người cha khác khi thấy con gái mình hạnh phúc. Bích Dao hân hoan vì nụ cười của cha, chẳng hề chú ý đến người ở bên cạnh đang nhíu mày, khẽ nói với Vạn Nhân Vāng: "Tông chủ, chỉ là một tên tiểu tử vô danh của Thanh Vân Môn, chúng ta có đáng hao tổn nhiều công sức như vậy không?"

Vạn Nhân Vāng lắc đầu đáp: "Gã thiếu niên ấy trong tay có pháp bảo đại hung chưa từng có xưa nay, hơn nữa xem ra hắn lại có thể điều khiển một cách thoái mái, tương lai nhất định không ở mãi trong ao tù đâu, một nhân tài như vậy, nếu thu dụng được, nhất định sẽ giúp ích rất nhiều cho bá nghiệp của ta, và lại chẳng cần nói thì hắn cũng sẽ đỡ cho cha con ta rất nhiều bận rộn."

Bích Dao gật đầu lia lịa, nói "Đúng vậy, con hôm đó cũng đã nói với hắn, nếu hắn gia nhập thánh giáo chúng ta, cha nhất định xem trọng hắn, hắn lại không chịu nghe."

Vạn Nhân Vāng ngưng cười, hỏi: "Hắn tại sao không chịu nghe? Với tính cách của hắn, lại từ nhỏ ở Thanh Vân môn đã lâu, sớm đã căm ghét thánh giáo chúng ta vô cùng. Mỗi tội, khà khà, Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn đều là vật chí hung trong thiên hạ, mặc dù ngày nay bị ngã thiếu niên ấy không biết bằng cách nào luyện thành huyết luyên pháp bảo, lệ khí ẩn vào trong không lộ ra ngoài, nhưng mang hai vật đại hung ấy bên cạnh, há chẳng bị ảnh hưởng sao? Theo ta thấy, gã thiếu niên ấy tu hành chưa sâu, sớm tối ở bên cạnh những vật đại hung ấy, lâu ngày sẽ bị lệ khí bên trong pháp bảo xâm nhập, tính tình tất nhiên thay đổi, trở nên hiếu sát, đến lúc đó chính đạo tất không dung hắn, chúng ta lại thi hành một kế sách nhỏ, hắn không muốn gia nhập thánh giáo chúng ta cũng không được." nói xong liền cười khanh khách.

Bích Dao ngẩn người ra, tuy không nói ra nhưng nhất thời trong lòng vừa vui mừng lại vừa băn khoan lo lắng, cuối cùng chẳng nói câu nào, run run nhìn về phía đông, nhưng chỉ thấy ánh nắng rực rỡ, trời đang lúc chính ngọ, trên cổ đạo bóng dáng của gã thiếu niên ấy sớm đã mất dạng.

Trương Tiểu Phàm rời khỏi quán trà đó, một thân một mình nhắm hướng đông mà đi.

Lúc này đã đúng giờ ngọ, ánh nắng tràn ngập mặt đất, vượt qua sơn khu của Không Tang Sơn là một cánh đồng màu mỡ, bát ngát và có đôi chút vết tích con người sinh sống. Chỉ có đúng một cổ đạo, không biết in dấu bao nhiêu vết chân của người xưa kẻ nay, như một đường kẻ trên cánh đồng bằng phẳng ấy kéo dài về phía trước.

Trương Tiểu Phàm không ngự không phi hành, một mình lặng lẽ bước đi trên cổ đạo, cuộc nói chuyện ban nãy với Vạn Nhân Vãng quả là một cú đánh mạnh vào trong lòng hắn. Mặc dù lời nói của hắn khi ở trước mặt Vạn Nhân Vãng thì chính nghĩa cứng rắn, nhưng giờ này phút này, khi chỉ có độc một mình, hắn không nén được tự hỏi bản thân: Ta thực sự đúng sao?

Thiêu Hoả Côn màu đen vẫn yên lặng nắm sát bên hông hắn, lúc có lúc không, từ trên thân cây gậy truyền ra cảm giác lành lành.

Bước đi, bước đi, bước đi...

Dưới bầu trời, trên cổ đạo, thiếu niêu trong lòng đầy tâm sự đột nhiên dừng bước, ngửa mặt nhìn trời.

Bầu trời xanh thăm, cao vời vợi, nhìn thấy đúng là cao không thể với tới được.

Trương Tiểu Phàm run run đứng nhìn, khoé miệng khe khẽ giật giật, chân mày chụm lại một chỗ, nhìn hướng lên bầu trời, dường như cũng là hướng về tâm của ai đó, nói khẽ:

"Con người sống ở trên đời, cuối cùng là vì cái gì chứ?"

Trên đường đi, Trương Tiểu Phàm màn trời chiếu đất, trên mình mặc dù chẳng có nhiều tiền bạc, nhưng khi đói thì bắt lấy dã điểu dã thỏ để ăn, mệt mỏi thì chọn lấy một gốc cây để nghỉ ngơi. Dù sao ngày trước trên Đại Trúc Phong hắn đã từng trải qua khoá học chặt trúc, thân thể cũng cường kiện, vì vậy nên cũng không cảm thấy mệt nhọc.

Kỳ thật nếu hắn ngự khởi Thiêu Hoả Côn rồi ngự không mà đi, tự nhiên sẽ nhanh hơn rất nhiều. Nhưng không hiểu tại sao, hắn lại không hề có ý như vậy, luôn cảm thấy trong lòng phiền muộn, luôn có một nỗi ám ảnh ràng rịt trong tâm trí, nên thà cứ từ từ mà đi, hy vọng sẽ làm rõ được nhưng nghi vấn trong đầu mình.

Nhưng nếu đề cập đến chỗ này, vẫn đề trong lòng Trương Tiểu Phàm hiện giờ, một thiếu niên như hắn làm sao có thể hiểu rõ được. Dù có nghĩ nát óc, hắn luôn cảm thấy những lời dạy dỗ của sư môn trước đây là bất khả xâm phạm, sinh ra phải đúng như vậy, tuyệt nhiên không thể sai được, nhưng lại nghĩ đến những lời nói của Vạn Nhân Vãng, dường như cũng có mấy phần đạo lý, hắn chẳng biết đường nào mà lẩn, nên quả là cứ bối rối mãi không thôi.

Nếu đổi lại là người khác, chẳng hạn Đỗ Tất Thư lục sự huynh của hắn, thì sẽ cười lúi láu cá một tiếng, rồi gác chuyện đó ngay sang một bên, dù sao ta là Thanh Vân môn hạ nên tự nhiên nghe theo lời nói của Thanh Vân Môn; nhưng nếu là đại sư huynh hắn Tống Đại Nhân, tính cách nghiêm khắc, căn bản chẳng tin vào cái

thứ gọi là tà ma ngoại đạo, thậm chí việc nghĩ ngợi đến ý nghĩ đó cũng không thể có.

Duy nhất Trương Tiểu Phàm, tính khí quật cường hơn ai hết, gấp phải vấn đề gần như phủ nhận hoàn toàn niềm tin trước đây của bản thân, thì cứ muốn suy nghĩ, muốn hiểu cho rõ ràng.

Cứ như vậy, hắn vùi đầu trong những suy nghĩ đau khổ, đi đã ba ngày, nhưng vẫn chẳng nghĩ ra được kết quả gì.

Ngày hôm nay, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy trên đường người bộ hành dần dần nhiều hơn, liền ngưng mắt nhìn về phía đằng trước, phía cuối cổ đạo, có một thị trấn nhỏ, trông qui mô mặc dù không lớn, nhưng nằm trên cổ đạo này, nên khả năng người cũng không ít.

Trương Tiểu Phàm trong lòng vô cùng hoan hỉ, tạm thời cũng muốn quên đi những nỗi phiền não, suốt ba ngày đi đường vừa rồi chẳng thấy mấy bóng người, lúc này nhìn thấy một tiểu trấn như vậy, cũng khiến cho con người tinh thần phấn chấn.

Đi tới gần, nhìn thấy bên cạnh con đường dẫn vào trấn, có dựng một tấm bia đá, trên đó khắc ba chữ "Tiểu Trì Trấn", có lẽ đó là tên gọi của tiểu trấn này.

Trương Tiểu Phàm thong dong tiến bước, chỉ nghe thấy tiếng người mỗi lúc một huyên náo. Cổ đạo đi xuyên qua tiểu trấn này, bên đường có nhà cửa phòng ốc, cũng có một số cửa hiệu buôn bán, nhưng chủ yếu vẫn là những người bán hàng rong bày sạp hàng ra ngay hai bên đường, đi dọc theo phố, tiếng rao bán nghe liên miên bất tuyệt, đúng là một bức tranh sống động.

Trương Tiểu Phàm đi trong đám đông, trên miệng dần nở nụ cười, hắn nhớ lại lúc còn sống ở thôn Thảo Miếu thời còn bé, tình cảnh cũng ang áng giống như vậy. Cuộc sống nhân gian, so với những năm tháng tu chân trên Thanh Vân Sơn, đường như cũng có chút tư vị khác biệt trong lòng.

"đang đang đang đang..."

Đúng lúc Trương Tiểu Phàm đang chìm ngập trong những hồi ức quá khứ, đột nhiên từ con đường phía trước mặt truyền đến một hồi thanh la vang dội, làm hắn giật nảy mình, sau đó thấy dân trấn xung quanh ai nấy đều ra tăng cước bộ, lục tục chạy về phía trước, lại nghe thấy một vài người vừa chạy vừa nói chuyện: "Chạy nhanh lên, trưởng chấn triệu tập để nói chuyện."

"Ta thấy hình như có chuyện gì thì phải?"

"Đúng rồi, nghe nói tối qua trưởng trấn và Lý bảo trưởng, Phạm tú tài bọn họ đã thương lượng suốt cả đêm, không biết thương lượng có đưa ra được biện pháp nào không?"

"Hy vọng là có biện pháp, nếu không thì hôm nay chẳng có cách nào qua được!"

...

Trương Tiểu Phàm nghe thấy thế, nỗi lòng hiếu kỳ, liền cũng hoà theo dòng người chạy về phía trước, chỉ thấy dòng người lục tục kéo đến, chẳng bao lâu sau đã có hai ba trăm người vây xung quanh một cái thạch đài ở giữa trấn.

Trương Tiểu Phàm đứng trong đám đông hướng mắt nhìn về phía trung tâm, chỉ thấy cái đài đó cao ngang lưng người, trong khà băng phẳng, phía trên có ba người đang đứng, hai già một trẻ, chắc là ba người nói lúc nãy - trấn trưởng, Lý bảo trưởng và Phạm tú tài.

Trong thấy mọi người đến đã đông, một người lớn tuổi nhất trong ba người trên thạch đài tiến ra, đưa tay vẫy vẫy đám người ở phía dưới, tức thì đám dân trong trấn dần dần yên lặng

Đến khi xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, lão nhân đó nhìn xung quanh một lượt, giọng trầm trọng nói: "Chư vị hương thân, hôm nay triệu tập mọi người đến đây, chắc hẳn mọi người cũng đều đã biết vì chuyện gì. Từ ba tháng trước, yêu nghiệt chiếm lấy "Hắc Thạch Động" cách trấn ta mươi dặm, từ đó liên tục quấy nhiễu bản trấn, đến một tháng gần đây, lại càng hoành hành hơn, tối nào cũng cướp bóc trâu bò gia cầm vô số, hơn nữa ba ngày trước đây cha con họ Vương vì con trâu cuối cùng trong nhà nên đã phản kháng lại, không ngờ bị... ôi, bất hạnh bị chết dưới tay yêu nghiệt ấy"

Đám dân xung quanh đông loạt thở dài, một số ít người còn buột miệng chửi bới.

Trương Tiểu Phàm trong lòng đã minh bạch quá nửa, nhưng vẫn chưa biết yêu nghiệt ấy cuối cùng là cái thứ gì.

Lúc này lại nghe trấn trưởng nói: "Lão phu thân là trấn trưởng, nhưng lại không thể bảo vệ sự bình an cho trấn, thực vô cùng hổ thẹn. Tối qua sau khi bàn bạc với Lý bảo trưởng và Phạm tú tài, thấy rằng vì yêu nghiệt không giống chúng ta, lẽ nào chúng ta lại trông chờ vào sức người thường để chống lại, chi băng dán cáo thị, mời mấy người cao nhân tu đạo đến trừ yêu, chi phí cho việc đó, rất mong chư vị cùng nhau đóng góp."

Ông ta nói xong, đám dân dưới đài nhao nhao tiếp lời: "Trấn trưởng nói có lý, phải mời cao nhân đến bắt yêu."

"Còn chần chờ nữa, chỉ sợ chúng ta đều bị yêu nghiệt ăn thịt hết cả, vậy còn lo lắng đến tiễn nong làm gì?"

"Đúng, đúng..."

Ba người trên đài thấy dân chúng đều đồng ý, trấn trưởng dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vì vậy, tối qua ta cũng đã yêu cầu Phạm tú tài viết bản cáo thị, giờ sẽ đem nó dán lên." Nói xong quay sang gật gật đầu với người trẻ tuổi có bộ dạng tú tài. Tú tài đó lập tức đáp lời, lấy tờ trong ngực ra một tờ giấy trắng trên đó có ghi mấy chữ, rồi đi xuống dưới thạch đài, đem dán lên trên bức tường gạch cao ở bên cạnh.

Dân trấn lập tức vây quanh, Trương Tiểu Phàm cũng đi theo để xem, chỉ thấy trên tờ giấy đó có ghi:

Hiện nay yêu nghiệt hồ ly ba đuôi, ở trong "Hắc Thạch Động" cách trấn mười dặm, ngày trốn đêm ra, quấy nhiễu bản trấn, cướp bóc gia cầm trâu bò, lại hại cả người, yêu pháp vô cùng lợi hại, nay đặc thỉnh hữu đạo cao nhân, vì dân mà trừ hại, Tiểu Tri Trấn nguyện dâng 520 lượng bạc để tạ ơn.

Trương Tiểu Phàm mắt trông thấy dân Tiểu Tri Trấn đóng góp khoản tiền đó, tai nghe thấy dân chúng xung quanh ai nấy đều biểu lộ vẻ tán đồng. Hắn do dự một lát, cũng muốn làm một việc thiện, nhưng nghĩ đến lời nói ban nãy của trấn trưởng với dân chúng, thì sợ rằng yêu nghiệt này lợi hại vô cùng, bản thân pháp lực thấp kém, đánh không lại yêu nghiệt chỉ là chuyện nhỏ, nhưng không cẩn thận sẽ mất mạng làm hại đến thể diện sư môn, trách nhiệm đó hắn gánh vách không nổi.

Hắn đang trù trừ do dự, bỗng nghe thấy dân chúng xung quanh đột nhiên ồn ào huyên náo, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, tức thì vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy một đại hán to lớn từ phía bên ngoài đang bước đến, tới chỗ đó, chỉ dùng tay phất nhẹ một cái, đám đông như nước rẽ hết cả sang hai bên. Đại hán to lớn đó đi đến gần, Trương Tiểu Phàm quan sát thật kỹ, chỉ thấy người này xem ra tuổi cũng không cao, cùng lăm chỉ trên dưới hai mươi, lông mày rậm mắt to, mặt vuông tai rộng, kết hợp với vóc dáng to lớn kinh nhân của người đó làm toát ra một khí thế uy mãnh.

Trong đám đông, người cao nhất cũng chỉ đứng đến ngang vai hắn ta, khí thế đúng là như hạc giữa bầy gà.

Chỉ thấy người đó bước dài mấy bước đến bên bức tường, xem xét kỹ càng bắn cáo thị một lượt, chẳng nói nǎng câu nào, bất ngờ cầm xé toạc nó ra.

Trong đám đông vang lên những hô kinh ngạc, đại hán to lớn ấy xoay mình lại, quét mắt nhìn đám người xung quanh, tức thì đám dân im lặng cả lại, chỉ nghe đại hán to lớn ấy giọng ồm ồm nói: "Ta là Thạch Đầu truyền nhân duy nhất của "Kim Cương Môn" môn chủ "Đại Lực Tôn Giả", phụng sự mệnh ra ngoài tu hành, hôm nay đến đây, vì chư vị mà làm một việc công đức."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, lục tìm khắp trong đầu, cũng chưa từng nghe nói đến môn phái tu chân nào là Kim Cương Môn.

Mọi người xung quanh đều dán mắt vào người đó, lúc này đám người trấn trưởng cũng vội vã bước lại, đến trước mặt của đại hán to lớn tự xưng là Thạch Đầu ấy, trấn trưởng thận trọng nói "Vị... tráng sĩ này, yêu nghiệt đó thập phần lợi hại, trừ phi, khụ khụ, trừ phi khí lực mạnh mẽ thì còn khả dĩ, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, ngài đã nghĩ kỹ chưa?"

Đại hán to lớn ấy gật gật đầu, nhìn trấn trưởng, rồi ồm ồm nói: "Ông không tin tưởng ta sao?"

Trấn trưởng bị con mắt to lớn của người đó nhìn chòng chọc, trong lòng bất giác có chút run sợ, lập tức gãi đầu nói: "Không, không có, ta chỉ muốn nhắc nhở ngài thôi."

Đại hán to lớn quay đầu nhìn xung quanh, giây lát sau, ánh mắt dừng lại tại bức tường gạch dán cáo thị.

"Bức tường kia các người dùng để làm gì?"

Trấn trưởng bối rối giây lát, ngạc nhiên nói: "Bình thường chỗ đó cũng chẳng dùng làm gì cả, chỉ là để dán cáo thị mà thôi."

Đại hán to lớn tên gọi Thạch Đầu ãy cười ha hả, đột nhiên quát to một tiếng: "Tránh ra"

Thanh âm như sấm, Trương Tiểu Phàm trong tai thình lình vang lên những tiếng kêu vo vo, chẳng cần phải nói những người dân khác, ai nấy mặt mày thất sắc, chưa đầy một khắc, nhanh chóng đặt hết cả ra tạo thành một khoảng trống lớn, trên đó chỉ có mình đại hán to lớn đó đứng.

Chỉ thấy người đó ngưng mi hoành thủ, đột nhiên chân phải đẹp mạnh xuống đất, đơn thủ kết ấn, miệng lầm nhẩm đọc mấy câu chú ngắn, rồi hô to một tiếng "Lên!"

"Ào", một trận cuồng phong thình lình xuất hiện quanh người hắn ta, rít lên bên tai mọi người, gần như khiến người ta không đứng vững. Mọi người thất sắc, thối lui liền mấy bước. Chỉ thấy kim quang tràn ngập, đại hán to lớn ãy đã oai vệ tề xuất một thanh lang nha bỗng to lớn toàn thân màu vàng, nằm ngang trên không trung, kim quang rực rỡ, bên trên có khắc hai chữ "Phá Sát", trông ra có vài phần trang nghiêm.

Mọi người lập tức hoan hô, Trương Tiểu Phàm đứng trong đám đông, cau mày, hắn năm đó được Phổ Trí truyền cho "Đại Phạm Bát Nhã", mấy năm gần đây mặc dù không ai chỉ dạy, nhưng bản thân vào lúc đêm tối tu tập không hề trễ nải, đối với pháp môn tu chân của phật môn hắn cũng hiểu đôi chút. Nhìn thấy đại hán to lớn tên gọi Thạch Đầu tề xuất cây lang nha bỗng, sắc vàng trang nghiêm lại trông thế tay thi pháp của hắn ta, có vài phần giống với Phổ Trí năm đó, chỉ sợ hắn là có cùng gốc gác Phật môn tu chân.

Cây lang nha bỗng màu vàng kim quang rực rỡ ấy, cực kì to lớn nhìn dường như còn to hơn chủ nhân của nó một chút, lúc này đang bị Thạch Đầu cầm giữ trên không trung, kim quang đại thịnh, chỉ thấy Thạch Đầu đảo đôi mắt, pháp quyết chỉ ra một cái, lang nha bỗng trên không rít lên một tiếng, đám đầu giã xuống.

Mọi người kêu lên kinh hãi!

"Uỳnh uỳnh", trong âm thanh vang dội bụi bay mù mịt, bức tường vốn đang nguyên đang lành, giây lát, dưới pháp lực của hắn ta, đã vụn ra như cám.

"Oa..." Đám dân có mặt sững sờ chưa từng thấy, sau đó ai nấy mặt mũi hớn hở, đại hán to lớn ãy có pháp lực mạnh mẽ như vậy, việc diệt trừ con hổ ly ba

đuôi đó tự nhiên rất dễ dàng. Trấn trưởng là người đầu tiên bước lại, miệng cười ha hả không thôi, nói: "Thạch Đầu tráng sĩ giỏi quá, việc này xin nhờ tráng sĩ."

Thạch Đầu gật đầu.

Trấn trưởng cúi xuống vái một vái, trên mặt đột nhiên thoáng có chút do dự, rồi lập tức nói: "Chỉ có một chuyện, hy vọng Thạch tráng sĩ có thể hiểu cho." Tráng hán tên gọi Thạch Đầu ấy lời ăn tiếng nói sang sảng, lúc này vẫn nói bằng giọng đó: "Lão nhân gia xin cứ nói."

Trấn trưởng liền nói: "Về phần khoản thù lao đó, bởi vì đều là tiền mồ hôi nước mắt của dân trong trấn, sở dĩ hy vọng bậc tráng sĩ sau khi trừ yêu nghiệt xong, sẽ lại..."

Không ngờ Thạch Đầu nghe đến đó, liền xua tay nói: "Không phải cuống lên thế, ta trước khi xuất môn, sư phụ đã ra lệnh cho ta, chúng ta là nhân sĩ chính đạo, nếu gặp yêu nghiệt gây hại, thì vì nghĩa không được từ nan mà phải đem thân ra gánh vách, xem việc cọ sát bản thân là việc tu hành. Về chuyện tiền nong gì đó, bất tất nói lại làm gì, mọi người chỉ cần cho ta ăn no một bữa, ta ăn no rồi sẽ có khí lực để trừ yêu."

Trấn trưởng nghe vậy vui vẻ vô cùng, có được tiện nghi như vậy, tự nhiên còn gì tốt hơn, lập tức nói liền một mạch: "Điều đó tự nhiên là được, tự nhiên là được, mời tráng sĩ theo ta, nhất định sẽ làm tráng sĩ hài lòng."

Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh nghe thấy lời nói của Thạch Đầu, trong lòng không hiểu tại sao, khích động vô cùng, lập tức thấy hổ thẹn, chỉ cảm thấy ngày trước sư phụ sư nương cũng đã từng giáo đạo đồng môn sư huynh đệ, lúc gặp bất cứ chuyện gì, bản thân sợ sệt không dám hành động, thì đúng là đã làm mất mặt sư phụ.

Nghĩ đến đạo lý ấy, hắn nhiệt huyết dâng trào, chỉ cảm thấy bản thân cũng là danh môn chính phái, há có thể không quan tâm đến chuyện này sao, nghĩ vậy rồi muốn bước ra mở miệng nói rõ thân phận, và cùng với Thạch Đầu đi diệt trừ yêu nghiệt.

Không ngờ chân hắn chưa nhắc lên nổi ba phần, chỉ mới nhắc khỏi mặt đất một chút, đột nhiên nghe thấy bên cạnh mình có một giọng nói, mang theo mấy phần lo lắng, mấy phần nôn nóng: "A, vị tiểu ca này, trên đầu có mây đen, ẩn đường hơi tối, trên mặt có tử khí, đại sự không được tốt lắm!"

Trương Tiểu Phàm vốn dĩ lòng đầy tâm sự, lời nói mới đến ngang cổ họng, đúng lúc muốn nói ra mấy lời để làm một việc chính nghĩa, đột ngột bị người ta nói vào tai mấy câu đó, kinh hãi giây lát, vội vã nén lời, chẳng hề chú ý dưới chân nên bị loạn choạng một bước, đạp nhầm sang chỗ khác, không ngờ dẫm trúng một đồng phân chó.

Cái đồng ấy chẳng hề nhỏ, Trương Tiểu Phàm vội nhảy dựng lên, nhưng nhận thấy dưới chân mùi bốc mùi xú uế, mặc dù còn cách một lớp đế giày, vậy mà

trong lòng vẫn thấy kinh tởm, cảm giác toàn thân run lên. Hắn tức giận quay ngoắt đầu lại, muốn xem người nói câu đó là ai?

Chi thấy một ông lão đứng bên cạnh mình, râu tóc bạc phơ, khuôn mặt hoàn toàn tĩnh thường, không ngờ nhìn lại có mấy phần tiên phong hạc cốt, có dáng dấp của một cao nhân đắc đạo, khiến người ta mới nhìn qua đã có mấy phần kính trọng. Bên cạnh lão nhân còn có một tiểu nữ hài khoảng bảy tám tuổi, trên đầu có hai bím tóc vểnh ngược lên trời, bẩm sinh hoạt bát khả ái, trên tay cầm một cây kẹo đường, đang ăn một cách thích thú.

Trương Tiểu Phàm nhất thời bị phong thái của lão nhân đó trấn trụ, thành ra những lời xỉ vả chẳng thể nói ra miệng, đúng lúc đang định nói điều gì đó, nhưng chỉ thấy lão nhân đó nhìn xuống dưới chân hắn, không những không có vẻ gì hồi tiếc, mà vẻ mặt còn tỏ ra rất khẩn cấp, nói "Ngươi xem, ngươi xem, đó không phải là điểm rất đáng kể là gì?"

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi: "Cái gì?"

Lão nhân nhìn hắn, thật thà nói: "Ngươi chưa từng nghe câu nói thông tục: dãm phải phân chó, vận đen bức thân, mười người chết chín, bất hạnh đầy trời?"

Trương Tiểu Phàm cứng miệng, rồi run run nói: "Chưa từng nghe, trước đây ta chỉ nghe sư huynh nói qua, khi một người gặp vận đao cực tốt, mọi người có thể nói anh ta dãm phải phân chó nên vận đến..."

Lão nhân ngây người ra một lúc, rồi lắc đầu quầy quậy nói: "Hồ đồ, hồ đồ, đúng là chuyện vơ vẩn."

Trương Tiểu Phàm hỏi: "Tại sao vậy?"

Lão nhân giải thích "Bởi vì nói vậy thì ngươi bình thường có cõi ý dãm vào phân chó không?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, nghĩ đến ngày trước khi ở trên Đại Trúc Phong, do thân phận mình nhỏ nhất, nên thường phải làm mấy việc bẩn thiu, và sư phụ Điền Bất Dịch có nuôi nuôi con chó Đại Hoàng rất to...

lập tức lắc đầu quầy quậy.

Lão nhân gật gù hỏi tiếp: "Ngươi có nhìn thấy người khác cõi ý dãm vào phân chó chưa?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu đáp: "Ở đâu mà có chuyện đó"

"Đúng rồi!" Lão nhân đó vỗ tay, nói: "Nếu đúng phân chó mang lại vận may, há mọi người lại tránh né sao; và lại, phân chó là vật ô uế cực lâu, xú khí ngập trời, mọi người nghê tởm, chẳng may dãm phải, khó nói không gặp vận rủi, ngược lại chẳng có gì may mắn?"

Trương Tiểu Phàm nghe một lúc, cảm thấy câu nói đó rất có đạo lý, lại thấy lúc nãy bắn thân quả thật sai lầm, lại nghĩ đến lời nói ban nãy của lão nhân, đúng là

nói ra những điều làm người ta kinh sợ, không kìm được đốm mồi hôi lạnh, nói: "Lão nhân gia ban nãy nói ta..."

Lão nhân đó nhíu chặt đôi mày, nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt khiến Trương Tiểu Phàm trong lòng rối tung lên, rồi cuối cùng nói: "Hình như ngươi quả nhiên có tai nạn đại hung, tốt hơn là mời đi đến bên kia, đợi ta xem tướng cho ngươi, thế nào?"

"Xem tướng?" Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, bây giờ hắn mới chú ý đến cây gậy tre lão nhân đang cầm trên tay, bên trên có treo một tấm vải trắng, có viết bốn chữ: Tiên nhân chỉ lộ.

Vốn dĩ chỉ là coi tướng đoán mệnh, tuy nói như vậy nhưng Trương Tiểu Phàm trong lòng chẳng hề có ý dám khinh thường, nguyên nhân không phải là hắn, năm xưa Thanh Vân tổ sư sáng lập ra Thanh Vân Môn, cũng đã từng là một tướng sư giang hồ, đương nhiên bây giờ trong Thanh Vân Môn không có ai theo nghiệp này, nhưng Thanh Vân đối với tướng sư thập phần thân thiện, nếu không thì há chẳng khi sư diệt tổ sao?

Trương Tiểu Phàm do dự một chút, nhưng nhận thấy rằng trong lúc hắn và lão nhân đó nói chuyện, đám dân trong trấn đã bao quanh đại hán to lớn tên gọi Thạch Đầu rồi đã đi xa rồi. Hắn lập tức trấn tĩnh tinh thần, trong lòng muốn trước hết để lão nhân đó xem cho một lượt, cũng không có gì là không nên, dù sao ban nãy trấn trưởng cũng đã nói, muốn mời đại hán to lớn ấy ăn no rồi mới đi trừ yêu, xem ra vẫn còn thời gian.

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu lại, nhìn lão đầu đó nói: "Được, phiền lão nhân gia xem tướng giúp ta."

Lão đầu ấy cười ha hả, lấy tay chỉ vào một cây đại thụ ở bên đường, nói: "Chúng ta đến chỗ đó nói chuyện nhé." Nói xong quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm đang định đi theo, đột nhiên nghe thấy bên mình có một giọng nói trong trẻo: "Đại ca ca."

Trương Tiểu Phàm ngẩn người, nhìn thấy tiểu nữ hài ban nãy đứng bên cạnh lão đầu ăn kẹo đường, lúc này chẳng hiểu vì sao cất tiếng gọi hắn. Trương Tiểu Phàm nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của cô bé vô cùng khả ái, thì mỉm cười cúi xuống hỏi: "Có chuyện gì thế, tiểu muội muội?"

Cô gái nhỏ ấy khoé miệng chớp chép, phun ra mấy cái hạt, nhìn Trương Tiểu Phàm, trên mặt cười nhăn nhó, nói: "Dưới chân người có phân chó, rất là thối!"

"À!" Trương Tiểu Phàm tức thì mặt mũi đỏ bừng, nhảy vội lên, vã vã chân thật mạnh, cố giữ bờ uế vật dính trên giày.

Tiểu nữ hài ấy nhìn dáng điệu chật vật của hắn, khẽ cười a ha, rồi quay mình, nhảy nhót đi đến đứng dưới bóng cây bên cạnh lão nhân đó.

Chương 49

Xem Tướng

Phải khó khăn lắm mới rũ bỏ được chất bẩn dính vào chân, Trương Tiểu Phàm lúc đó mới quay đầu lại, chỉ nhìn thấy tiểu hài nữ đó đã đi đến bên lão nhân, lúc này đang nói nhỏ với lão nhân điều gì đó. Lão nhân lắng nghe, khẽ gật đầu, khoé miệng mỉm cười.

Trương Tiểu Phàm mặt đỏ lên, không biết hai người đang kia đang đùa cợt gì hắn, lưỡng lự bước tới hỏi "Lão tiên sinh, xin hỏi vừa rồi nói tôi sắp gặp đại hung, điều đó có nghĩa gì?"

Lão nhân nheo mắt nhìn vào hai mắt hắn, mỉm cười đáp " Tiểu huynh đệ thiên đình đây đây, nhưng hai má hơi gầy, chắc chắn không phải là người sống trong phú quý, phải chăng?" Trương Tiểu Phàm trong lòng đột nhiên thấy tin tưởng ông ta đến ba bốn phần, gật đầu thốt "Lão tiên sinh nói phải lắm, tôi xuất thân từ gia đình nông dân"

Lão nhân nở một nụ cười, khẽ vỗ vỗ nhẹ vào áo choàng, vẻ mặt bình thản "Lão phu cũng thấy lông mày cậu dày, rậm, và thẳng, nhưng phía cuối lông mày bên phải có một nốt ruồi nhỏ. Đây là chỗ chủ về cha mẹ. Sợ rằng song thân cậu không còn tại thế?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, trong mắt tin tưởng thêm ba phần nữa, lại gật đầu "Lão tiên sinh quả thật có tuệ nhãn, song thân đã mất từ hồi tôi còn niên thiếu"

Lão già lại mỉm cười, nói "Mạo muội hỏi tiểu huynh đệ có thể cho lão phu xem tay được không?"

Trương Tiểu Phàm lúc này đã tin tưởng đến bảy, tám phần, nghe nói liền đưa tay ra. Lão nhân vừa định xem thì tiểu hài nữ ở bên cạnh bỗng nhiên xoè một tay ra nắm lấy tay hắn. Trương tiểu phàm giật mình, cô gái nhỏ này định học gia của mình chăng? Chỉ thấy cô cười ha ha rồi chạy đi, để lại trên tay hắn vài viên kẹo trơn dính, rất là khó chịu

Trương Tiểu Phàm không đuổi theo, ngây người giây lát, nhưng đối với trẻ con lại không thể mở miệng tha mạ, tự cho rằng mình không gặp may. Lão nhân mỉm cười đưa cho hắn chiếc khăn lau: "Cháu gái lão phu nghịch quá, tiểu huynh đệ đừng trách".

Trương Tiểu Phàm cười khổ, lấy khăn lau sạch tay xong, ngoảnh đầu lên đã thấy lão nhân và cháu gái đang cười nói với nhau, không biết lại nói chuyện gì nữa đây. Lão nhân ngó thấy Trương Tiểu Phàm đang nhìn mình, cười vui vẻ nói "Tốt rồi, hãy để lão phu xem chỉ tay cho tiểu huynh đệ?"

Trương Tiểu Phàm tuân lời đưa tay cho lão, nhưng mắt vẫn nhìn thẳng vào tiểu hài nữ, sợ bị trêu lần nữa, nhưng tiểu nữ đó giờ lại rất yên lặng, chỉ đứng đó nhìn hắn cười, cũng không hiểu là cười hắn điều gì?

Lão nhân nhìn vào tay hắn, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, "Ô"

Trương Tiểu Phàm thắc kinh hỏi "Có chuyện gì sao?"

Lão nhân cũng không nói nhiều, chỉ vào lòng tay Trương Tiểu Phàm, đáp "Tiểu huynh đệ, cậu có nhìn thấy đường bản mệnh này không?"

Trương Tiểu Phàm nhìn xuống, tự nhiên là không biết có gì bí ẩn, ngây ngô thốt "Giờ cơ?"

Lão nhân thần sắc nghiêm trọng đáp "Lão phu nhìn đường bản mệnh của cậu, không giống với người bình thường, bắt đầu từ chỗ này, sau đó một đường bị đứt. Điều đó cho thấy thời niên thiếu của cậu chắc chắn trải qua một trường đại nạn, chỗ đứt rất sâu, chứng tỏ còn ảnh hưởng đến cả thân nhân, đường sống không rõ ràng! Nhìn vào đó, chỉ sợ lệnh tôn và lệnh đường đã qua đời ở trường kiếp nạn này"

Trương Tiểu Phàm trong lòng đau đớn, lúc này đã hoàn toàn tin tưởng vào lão nhân, se miệng nói "Lão tiên sinh, thật là còn hơn cả thần tiên, lời nói không hề sai trật"

Lão nhân thở dài, tức khắc trả lời: "Nguyên gặp đại nạn, lại thoát ra được, cậu bản mệnh có phúc, ở chỗ này thiếu nét, chính là tướng Ngọc Tân Cách, tiếp nối đường bản mệnh của cậu, vậy mới nói trong hung có phúc".

Trương Tiểu Phàm lúc này trong tâm lại hiện lên hình ảnh của Phổ Trí, im lặng hồi lâu, cắn chặt răng lại: "Vừa nãy, lão tiên sinh nói tôi sẽ gặp đại nạn, không hiểu họa phúc thế nào, xin được nghe thêm"

Lão nhân cười nhẹ, tự nhiên ho lên hai tiếng, đáp lời "Điều này, điều này..."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi "Thế nào, lão tiên sinh?"

Lão nhân cười cười thốt "Không cần tiểu huynh đệ phải hỏi, lão phu đương nhiên phải nói, chỉ là ngày xưa đã định, phải có quy củ, xem tướng phải thu tiền, nên..."

Trương Tiểu Phàm tinh nghịch "Lão tiên sinh hãy nói rõ, phải hết bao nhiêu tiền?"

Lão nhân mỉm cười nhìn hắn đáp lời: "12 lạng bạc."

Trương Tiểu Phàm đang định thò tay vào túi, nghe xong, thốt "Đắt quá nhỉ, nhưng tôi chỉ có cả thảy 42 phân bạc thôi"

Lão nhân khẽ nhíu mày, tiếp ngay lời "Không sao, không sao, lão phu và tiểu huynh đệ cũng được coi là có duyên, có gì cũng phải tương trợ cho nhau thôi"

Trương Tiểu Phàm trong lòng cảm kích vạn phần, không kể đến việc sau này không có tiền để dùng, ngay lập tức đưa hết 42 phân bạc cho lão nhân.

Lão nhân thu tiền, chỉnh lại sắc mặt, cẩn thận nhìn vào khuôn mặt Tiểu Phàm, nói "Tiểu huynh đệ, ta thấy ăn đường cậu có màu đen, hắc khí hiển hiện, chắc chắn vận đạo không tốt, tiền đồ sắp tới sẽ gặp khó khăn và nguy hiểm, chẳng thà tự quay về, như vậy mọi hung kiết đều được hoá giải hết."

Trương Tiểu Phàm giật mình hỏi "Phải làm thế ư?"

Lão nhân gật đầu: "Không thể khác được."

Trương Tiểu Phàm suy tư đáp "Nhưng tôi có việc gấp phải đi về hướng đông..."

Lão nhân khuyên nhủ: "Tiểu huynh đệ, có điều gì quan trọng hơn mạng sống của mình, quay về đi thôi" nói xong, hai tay lão chắp lại "Giang hồ gấp gỡ, quả là có duyên, hôm nay chia tay, có ngày gặp lại, chúng ta xa nhau ở đây"

Trương Tiểu Phàm nhíu chặt đôi mày, thẫn thờ gật gật đầu, nhìn theo bóng một già một trẻ đi xa dần, đứng đực ở chỗ bao người đang đi lại, dường như mất hết phương hướng, chẳng biết đi đâu.

Ngay khi đi khuất sau góc phố, lão nhân và tiểu hài nữ lập tức ẩn thân, ngoảnh đầu lại quan sát chỗ Trương Tiểu Phàm đứng, chỉ thấy chàng trai đó ở giữa dòng người qua lại, nét mặt thẫn thờ, một lúc lâu sau mới chuyển thân mình đi thẳng về phía trước

"Ha-ha, thế là có 42 phân bạc vào tay" Lão nhân đột nhiên thay đổi thái độ, thò tay vào túi lấy tiền ra cẩn thận ngắm nhìn, miệng không ngọt mỉm cười. Tiểu hài nữ nét trán tĩnh, mắt nhìn lão nhân hỏi "Gia gia, người làm sao kiếm tiền được vậy?"

Lão nhân vẫn mỉm cười, cất tiền đi, ngoảnh nhìn tiểu hài nữ "Tiểu hoản, ta đúng là không phải sống vô vọng khi có đứa cháu thế này, chưa đến 10 tuổi, không ngờ có thể đọc được quá khứ của người, chịu khó học hỏi, nhất định sẽ thành một nhân tài kiệt xuất trong giới tướng học của ta".

Tiểu hài nữ được gọi là tiểu hoản chán nản đáp lời "Những quyển sách thô thiển đó có gì mà khó hiểu, rõ ràng là ông hàng ngày chẳng chịu khó nghiên cứu, không ngờ vẫn giảng giải ý nghĩa được"

Nguyên là trong hai người này, người thực sự biết được chuyện của Tiểu Phàm là tiểu hài nữ, chỉ trong vài phút đã biết được về tướng mệnh của hắn, rồi nói lại với gia gia của mình.

Lão nhân hiển nhiên rất sủng ái tôn nữ, bị cháu gái châm chọc cũng không hề phật ý, cười nói "Cháu không nên khinh thường mấy quyển sách tướng số gia già đưa cho cháu, "Mệnh lý cửu toán" và "Ngọc trụ tướng học" là từ lão tổ sư thanh vân của chúng ta truyền lại, cũng là cháu vốn thông minh, đối với tướng học lại có tài năng thiên phú, nếu là người thường, ha ha chẳng hạn như gia gia, dù có nghiên cứu cả đời cũng không hiểu được!"

Tiểu hoản dẫu mê, ngoảnh đầu thì không còn thấy bóng Tiểu Phàm đâu, quay lại hỏi "Vừa rồi ông nói tiền đồ hắn rất khó khăn và nguy hiểm, thế nghĩa là thế nào?"

Lão nhân lại cười đáp "Hiển nhiên là ta lừa gạt hắn rồi, thế cháu nhìn tướng mạo hắn thế nào, có thật sự sẽ gặp tai họa không?"

Tiểu hoản lắc đầu nói "Cháu chỉ có thể xem tiền vận của người ta, còn về hậu vận chỉ biết sơ sơ một chút thôi, không thể xem rõ được"

Lão nhân gật đầu: "Tốt, xem được tiền vận của người ta là nói được những cái đã xảy ra rồi, không thể nói bừa được, hậu vận là những thứ chưa đến chưa biết chưa định rõ, là cảnh giới tối cao của môn tướng học chúng ta, đâu có dễ dàng xem được như vậy"

Tiểu Hoàn nhún vai, vừa bước đi cùng với gia gia vừa nói: "Tuy nhiên theo con thấy, hắn ta sắc mặt meph lí dường như thập phần quí dị, đó là kiểu meph số vô cùng khó đoán "loạn ma meph" mà trong sách tướng có nói đến, tướng này rất hiếm khi gặp"

"Kê gã đó đi, tiền đã vào tay rồi, lại đây, gia gia đưa ngươi đi ăn"

"Khoan đã, gia gia, người vừa nói về tổ sư Thanh Vân Tử của mình, thường thì gia gia không nói chúng ta với thanh vân môn là đồng tông, tại sao chúng ta không nhận thanh vân môn, với địa vị hiện tại của họ, thêm vào thứ bậc của gia gia, chẳng nổi tiếng, oai phong hơn sao, gia gia định liệu thế nào?

"Hừ...", Lão nhân khẽ hoảng sợ, nhìn quanh, thấy không ai chú ý tới mình, hạ giọng nói nhỏ "Tiểu nha đầu ngươi biết gì, thanh vân môn giờ là một đại phái tu chân vang danh thiên hạ, cái chúng ta có chỉ là một chút ít ỏi kiến thức tướng học ban đầu của tổ sư từ xa xưa, nay tới nhận đồng tông, chỉ sợ sẽ bị họ coi là mạo nhận lừa đảo để dựa dẫm vào thanh vân môn, để 200 năm nữa thì may ra"

Lão lại mỉm cười, vẻ mặt trở lại đạo mạo giống như lúc nãy nói chuyện với Tiểu phàm, rất tiên phong đạo cốt: "Ta, Chu nhất tiên há lại là kẻ sống nhờ vào thế lực của người sao"

Tiểu hoàn cười nói "Gia gia, không ngờ người cũng có phong thái này, thật sự rất khó..."

"A!"

Lời chưa kịp nói hết, thốt nhiên thấy Chu Nhất Tiên mắt sáng lên, bước vội đuổi theo một phu nhân khuôn mặt đầy đà, người đeo đầy trang sức vàng bạc, nghiêm mặt nói: "Phu nhân, lão thấy sắc diện phu nhân mây đen bao phủ, ẩn dường đầy hắc khí, mặt có tử khí, đại sự thật không tốt! Để lão xem qua bảm mệnh cho, phu nhân thấy thế nào?"

Tiểu hoàn không nhịn được bật cười, nhưng nhìn thấy gia gia liên tục kín đáo nháy mắt, buộc lòng bước tới, trưng ra dáng vẻ ngây thơ đáng yêu, cẩn thận nhìn vào sắc diện phu nhân giầu có ấy.

Trương Tiểu Phàm cứ đi trên đường, vô tình đã đi ra khỏi tiểu trấn, nhưng do mất thời gian nán lại trò chuyện, và lại bản thân hắn cũng có tâm sự, giờ mới nhận ra rằng chiều đã hoàng hôn.

Tịch dương in lên chân trời một ráng chiều đỏ rực xiên xiên chiếu xuống làm cho bóng hắn đổ dài trên mặt đất. Đã đến giờ quay quần ăn tối, mọi người đều đã trở

về nhà của mình sum họp, bên ngoài tiểu trấn không một bóng người, chỉ có cô độc một mình hắn, vô cùng lẻ loi.

Hắn nhìn vào bóng của chính mình, tự nhiên trong lòng thấy thật chán nản.

Kể từ khi nghe Vạn nhân vãng nói các phái chánh đạo tụ họp tại núi lưu ba phía đông hải, chắc chắn sư phụ Điền bất địch sẽ có ở đó, hắn lại rất muốn gặp lại mọi người, không ngờ hôm nay gặp một "lão thần tiên", khuyên rằng hắn không nên đi mà nên trở về núi thanh vân, nhưng vạn nhất mà quay trở lại đó, mọi người lại đi rồi thì biết làm thế nào?"

Từ khi hắn thoát khỏi nguy hiểm ở Tử linh uyên, tâm tư muôn sầu được gặp sư phụ, sư nương, báo tin rằng mình vẫn bình an, chẳng qua mấy ngày nay lòng đầy tâm sự, thành ra chậm trễ. Nhưng bây giờ đột nhiên hắn phải quay về, vì vậy trong chốc lát chẳng thể quyết ngay được.

Trong lúc còn do dự chưa quyết, tự nhiên hắn nghe thấy âm thanh của một người bước tới, quay đầu lại nhìn, hoá ra là gã Thạch đầu to lớn lúc nãy đang một mình hăm hở đi ra khỏi tiểu trấn.

Chỉ thấy gã đã bước đến gần, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm, cũng không thèm để ý, ngoảnh về phía mặt trời lặn đằng tây, tự nói một mình: "Mặt trời đang ở phía tây, trưởng trấn nói rằng hắc thạch động ở phía bắc trấn 10 dặm, chính là hướng này rồi", nhìn lại phương hướng lần nữa, xem bộ dạng hắn dường như muốn bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm nghe vậy tự nhiên trong tâm khẽ động, cất giọng hỏi "Thạch đầu... tráng sĩ, tráng sĩ phải đi đến hắc thạch động hay sao?"

Thạch đầu ngạc nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Trương Tiểu phàm đáp "đúng vậy, các hạ là ai?"

Trương Tiểu Phàm trong đầu suy tính: Do ta không thể đi về phía đông, chỉ bằng đi cùng với người này trừ yêu quái, rồi sẽ gặp sư phụ sau, đó cũng là làm được một việc tốt, sau này có thể thuật lại với sư phụ.

Ý đã quyết, Tiểu phàm cười đáp: "Tại hạ cũng là người tu đạo, ban sáng tại Tiểu Trì Trấn đã chứng kiến mọi việc, vốn dĩ cũng muốn cùng tráng sĩ trừ hại cho dân, nhưng do có việc nên bị chậm trễ, giờ mọi việc đã ổn, không hiểu đạo huynh có thể cho đi cùng được chăng?"

Thạch đầu mở to mắt nhìn Trương Tiểu Phàm: "Đây chẳng phải chuyện đùa, việc đó rất là nguy hiểm, ta thấy tuổi của các hạ cũng không phải nhiều, không hiểu các hạ thuộc môn phái nào?"

Trương tiểu phàm gật gật đầu ngạc nhiên, nhìn thấy Thạch đầu tuổi cũng không nhiều lắm, bộ dạng bẩm sinh trung thực, thật thà, nghe thấy hỏi vậy chẳng nghĩ ngợi gì liền lập tức mỉm cười: "Tiểu đệ là môn hạ tại thanh vân môn, đại trúc phong, sư phụ là Điền bất địch, đạo hạnh còn kém cỏi, dám mong thach huynh chiếu cố cho"

Thạch đầu giật mình, mở to mắt ngạc nhiên thốt: "Gì cơ, các hạ đúng là môn hạ của thanh vân?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu: "đúng vậy"

Trong mắt Thạch đầu ánh lên nét coi trọng: "Thất kính, thất kính, Thanh vân môn hiện giờ là đại phái đứng đầu chính đạo, vẫn thường được nghe rằng đạo pháp thanh vân vô cùng thần diệu, mọi người rất chi ngưỡng mộ, chẳng may mạo phạm, xin thứ lỗi cho."

Trương Tiểu Phàm hơi dờ ra, trong tâm vô cùng cao hứng, không ngờ sư môn lại có danh tiếng lớn như vậy ở bên ngoài, lập tức mỉm cười đáp "Thạch huynh quá lời, vậy hãy cùng đi với nhau, tiêu diệt yêu quái vì dân trừ hại"

Thạch đầu cười ha hả đáp "Được chứ"

...

Hắc thạch động nằm ở giữa rừng phía bắc tiểu trấn 10 dặm, trên đường đi. Trương tiểu phàm và Thạch đầu hỏi han tên họ của nhau, rồi cùng đàm đạo. Tiểu phàm tính tình chất phác, thạch đầu thân thể cao lớn, cũng là một người tính nết đơn giản, hai người nói chuyện rất hợp, chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết.

Lúc này trời cũng đã dần tối dần, ánh nắng tàn dần, yếu ớt soi trên mặt đất. Trương tiểu phàm nhìn về phía trước thấy cây cối dần rậm rạp, trong tâm đoán rằng sắp gần đến rừng, mở miệng thốt: "Thạch đại ca."

Thạch đầu đứng ngay gần hỏi "Gi vậy?"

Trương tiểu phàm đáp: "Tiểu đệ ban ngày chứng kiến đại ca thi triển pháp bảo kim sắc lang nha bổng, khí độ nghiêm trang, ra pháp quyết tựa như của phật pháp, tuy nhiên tiểu đệ không nghe thấy rằng phật gia có một pháp khí là lang nha bổng, nhưng cảm thấy nó giống như bảo vật nơi Phật môn, không biết có đúng hay không?"

Thạch đầu trong mắt ánh lên nét bội phục nói: "Tiểu phàm, đệ thật sự xứng đáng là môn hạ thanh vân, đệ tử đại phái, quả thật kiết thức rất sâu rộng."

Trương Tiểu Phàm nghe vậy đỏ cả mặt lên.

Thạch đầu nói tiếp, "Kim cương môn ta người rất ít ỏi, mấy thế hệ đều chỉ truyền cho một người, sư phụ ta năm đó gặp ta ở một làng nhỏ hẻo lánh, nói rằng ta bản chất chất phác, cương mãnh hồn hậu, chính là nhân tài để tu luyện đạo pháp của kim cương môn, do đó đã độ ta vào con đường tu luyện. Lão nhân gia có nói, kim cương môn ban đầu, đích xác là một chi phái của phật môn, nhưng thời gian đã trôi qua lâu rồi, chẳng ai còn nhớ được, và lại pháp quyết truyền qua nhiều thế hệ, giờ đã trở nên hoàn toàn khác biệt, so sánh với phật môn tu chân chính tông ngày nay là Thiên Âm Tự quả thật rất khó."

Nói tới đây, Thạch đầu liền cúi đầu xuống, khuôn mặt chất phác mỉm cười nói: "Chỉ là sư phụ của ta thường dậy rằng, mặc dù đạo hạnh của chúng ta không

cao, nhưng luôn phải tuân theo giới điểu của phật môn, là người tu đạo, tự nhiên phải tạo đức cho dân, gặt yêu nghiệt hoành hành, chắc chắn phải tiêu diệt."

Trương Tiểu Phàm trong tâm bối phục đáp "Sư phụ đại ca dậy chí phải"

Thạch đầu gật đầu: "Sư phụ ta đúng là người thuộc chánh đạo"

Trương Tiểu Phàm mỉm cười không nói, tự nhiên trong tâm chợt động, chẳng hiểu sao lại nhớ lại câu chuyện nói với Vạn Nhân Vãng hôm đó, thầm nghĩ: nếu sư phụ Thạch huynh biết được rằng ta đang sử dụng pháp bảo tà hung cùng cực, không hiểu có cho phép đồ đệ của mình đi cùng với ta không? Nghĩ đi rồi lại nghĩ lại, các vị trưởng lão thủ toạ thanh vân môn ghét cay ghét đắng pháp bảo hung tà! Giờ ta có thể sử dụng pháp bảo này không? Hay là ta đã bước chân vào ma đạo rồi...

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm suy nghĩ, Thạch đầu tưởng hắn muốn đến hắc thạch động thật nhanh, cũng không để ý nữa, giới bị toàn thân, chuẩn bị đại chiến với yêu nghiệt

Trời cuối cùng đã tối. Khi ngôi sao đầu tiên mọc lên ở trên đầu, hai người đã đến bìa ngoài khu rừng. Thạch đầu hít thở thật sâu, rồi nói với Trương Tiểu Phàm: "Như Trưởng trấn nói lại, hắc thạch động ở giữa khu rừng này, trong đó có rất nhiều đá đen, khi xưa người trong trấn vẫn đến đó lấy đá về để làm đường, giờ tự nhiên không dám đến nữa, nghe nói rằng động này sâu khó lường, chúng ta phải rất cẩn thận"

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nghĩ bụng: có sâu cũng chẳng thể sâu hơn Tử Linh Uyên dưới Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn được. Hai người chỉnh đốn lại hành trang, chuẩn bị bước chân vào vùng đất nguy hiểm, đột nhiên ở khoảng cách 10 trượng, truyền lại một âm thanh sợ hãi

"Ôi"

Hai người cùng nhìn quanh, Trương Tiểu Phàm chợt giật mình, nhìn thấy từ bên phải có hai người đang chạy tới, một già một trẻ, chính là lão nhân và tiểu hài nữ ban ngày đã xem tướng cho hắn. Chỉ thấy tiểu hài nữ mặt mũi bình thường, còn lão nhân thì tái mét mặt thở hổn hển, chẳng còn thấy dáng vẻ tiên phong đao cốt ở đâu?

Trương Tiểu Phàm bước tới trước mặt bọn họ hỏi "Hai vị, có chuyện gì vậy?"

Lão nhân là Chu nhất tiên đang lo lắng, tự nhiên thấy có người tới gần, vô cùng hoảng sợ, định thần nhìn lên, hoá ra là tên ngốc ban nãy, ngoảnh đầu ra sau thấy mọi thứ im ắng, không có bóng ai, cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, dừng chân nhìn tiểu hài nữ "Tiểu hoàn, đừng chạy nữa, có lẽ bọn chúng không đuổi theo nữa rồi".

Tiểu hoàn há to miệng thở, trên tay vẫn đang giữ chặt 1 bình kẹo, có vẻ như cô bé rất thích ăn kẹo, nghe thấy lời Chu Nhất Tiên, cuối cùng giờ cũng đã dừng lại, thở dồn dập, hổn hển.

Thạch Đầu cũng đã bước tới, đứng cạnh Tiểu Phàm, nhìn thấy bộ dạng khốn khổ của hai người một già một trẻ, ngạc nhiên hỏi "có chuyện gì thế?"

Trương Tiểu Phàm cũng đang định hỏi han, nhưng chưa kịp mở mồm thì đã nghe thấy Tiểu Hoàn ngoác miệng oán thán: "Tất cả đều tại gia gia, đã lừa được mụ béo ấy còn chưa thấy đủ, lại còn cố xem cho nữ nhân trẻ tuổi ấy, cháu đã sớm biết, cô ta tinh tế vô cùng, làm sao chúng ta lừa được chứ?"

Chu Nhất Tiên cũng bức tức nói "Sao người không nói sớm, làm hại ta bị con bé ấy đánh cho một chưởng, đến giờ vẫn còn đau, chẳng thà ta biết đến kỳ thuật của tổ sư thì giờ đã không bị thế này..."

Lời nói chưa hết, tự nhiên nghe thấy trong bầu trời ban đêm, truyền đến một tiếng gọi: "Lão lừa lọc kia, lão chạy đi đâu!"

Mọi người kinh ngạc, chỉ thấy từ trên không trung có một luồng sáng trắng nhanh như điện lao tới hướng thẳng về phía Chu Nhất Tiên. Chu nhất tiên vốn không phải là người tu luyện đạo pháp, lại đang lúc không phòng bị gì, mặc dù có một chút bàng môn tả đạo thì cũng không kịp thi triển được, mắt nhìn thấy rõ ràng là mình sẽ luồng sáng đánh trúng.

Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh nhìn thấy, dù sao hai bên cũng đã biết nhau nên không thể không cứu, tình thế lúc này lại rất khẩn trương, mặc dù qua câu chuyện ban nãy, lờ mờ cảm thấy bản thân cũng bị hai người họ lừa, nhưng lúc này chẳng có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, lập tức xuất thủ, thiêu hoả côn vọt lên cao nhanh như điện ngăn cản luồng sáng trắng.

Chỉ thấy ầm lên một tiếng âm thanh vang động, luồng sáng trắng bị đánh bật trở lại, từ trên không trung truyền lại một giọng nữ kêu lên kinh ngạc, khi luồng sáng tắt đi, trước mặt mọi người hiện ra một người con gái.

Kế đó, Trương Tiểu Phàm ngây người ra, mắt nhìn thấy cô gái toàn thân mặc áo màu xanh, eo lưng đeo chiếc chuông nhỏ màu vàng xinh xinh, đang ngân lên trong trẻo, tay cô gái thì cầm một đoá hoa sắc trắng, long lanh như ngọc. Lúc này đang nở một nụ cười trên môi, không thèm lý gì đến lão giả Chu nhất tiên, đôi mắt đen láy chăm chăm nhìn vào Tiểu phàm, mỉm cười nói nhẹ: "Trương tiểu phàm, thật là trùng hợp"

Đây không phải chính là tiểu nữ ma giáo Bích Dao thì là ai chứ?

Chương 50

Yêu Hồ

Trương Tiểu Phàm ngây người ra, vạn lần không hề nghĩ rằng sẽ gặp lại nàng nhanh thế này, có ý không muốn nhận nhưng đã từng cùng nhau trải qua sống chết nơi Tích Huyết Động ở dưới Tử Linh Uyên, vẫn mang canh cánh trong lòng một tâm trạng kỳ diệu khó tả, chỉ đành lúng túng cười nói: "Sao cô lại tới chỗ này thế?"

Thạch Đầu ở bên cạnh nhìn thấy hình dung cổ quái của Trương Tiểu Phàm, lẩy làm lạ hỏi: "Tiểu Phàm, cô nương này là ai vậy?"

Trương Tiểu Phàm vọt miệng nói: "Cô ta là..." thì sức nhớ lại, nếu để người khác biết được thân phận của Bích Dao, cộng thêm sự quan hệ giữa mình và nàng, chỉ sợ phiền toái không ít, lời ra đốn miệng lại nuốt trở vô.

Thạch Đầu trong lòng thấy kỳ vì Trương Tiểu Phàm rõ là muốn nói song lại thôi, Bích Dao đứng đó mỉm cười dỗ lời: "Ngươi đừng hỏi hắn, ta và hắn chỉ mới biết, bất quá gặp nhau một lần, hắn cũng không biết lai lịch của ta."

Thạch Đầu giờ mới hiểu ra nhưng thấy thắn sắc trên mặt Trương Tiểu Phàm, bỗng dừng cười lên cổ quái, kẽ sang tai Trương Tiểu Phàm nói nhỏ: "Trương huynh đệ, ta thấy đệ mặt mày kỳ lạ, có phải là đã có ý với vị cô nương này rồi?"

Trương Tiểu Phàm hoảng hốt không ít, mặt mày trắng bệch, nói le: "Huynh ngàn lần không thể nói bậy bạ vậy, đệ, đệ cùng cô ta ngay cả một chút quan hệ cũng không có!"

Bích Dao vốn đứng đó mỉm cười nhìn hắn, khi nghe xong mấy câu nói đó, sắc mặt sụ xuống, hờ một tiếng, cười lạnh rắng: "Không sai, ta làm sao mà có quan hệ với một người vô sỉ và ti tiện như hắn chứ?"

Mọi người đều sững sốt cả ra, nhớ lại mới đây khi nàng vừa gặp Trương Tiểu Phàm, rõ ràng là ngạc nhiên mừng rỡ, không ngờ giờ đây trở mặt nhanh như trổ trang sách, lại thêm hai câu nàng nói "vô sỉ, ti tiện" khiến cho mọi người đều lộ ánh mắt cổ quái, cùng lúc nhìn sang Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm cực kỳ bối rối, không biết phải biện bạch làm sao, liền cười bâng quơ một hồi, nhưng trong mắt mọi người tình cảnh nhìn giống như một đôi tình nhân trẻ đang hờn giận cãi nhau.

Thạch Đầu nhìn sắc trời, đối diện Trương Tiểu Phàm nói: "Trương huynh đệ, thời gian không sớm nữa, chúng ta lên đường thôi."

Trương Tiểu Phàm mong cho thoát khỏi cục diện khó xử này còn chưa kịp nên liền đáp ứng, ngay lúc nói chuyện, thình lình, Bích Dao ở cạnh bên quát lên: "Lão lừa bịp, ngươi hãy đứng lại cho ta!"

Hai người xoay mình nhìn lại, nguyên lai là Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn thừa lúc mọi người không chú ý định chuồn đi, nhưng bị Bích Dao bắt gặp, mắt nhìn đóa Thương Tâm Hoa lại tỏa sáng trong tay Bích Dao, phát ra từng làn hàn khí, Trương Tiểu Phàm giựt mình, lập tức ngừng chân lại, nói: "Đợi chút, bọn họ đã làm gì chọc giận đến cô vậy?"

Bích Dao liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, nét giận vẫn chưa tan, lạnh lùng nói: "Không liên quan đến ngươi!"

Trương Tiểu Phàm bị một câu chấn họng, trong lòng sầu muộn, nhưng Chu Nhất Tiên vừa rồi đã lãnh giáo lợi hại của Bích Dao, chịu khổ không ít, nay có người thấy bất bình mà đứng ra tương trợ nhưng lại sắp bỏ cuộc thì gấp rút nói: "Tiểu

huynh đệ, người phải cứu ta đó. Khi nay ta ở phía trên tiểu trấn, có lòng tốt vì cô nương này mà coi tướng, nào ngờ cô ta lời thật không nghe lọt tai, trái ngược với mong muốn của mình, thì liền động võ cùng hai ông cháu ta..."

Bích Dao giận dữ: "Nói bậy, lão lường gạt người, toàn nói lời bậy, chuyên đi lường gạt, lừa tiền người khác, bây giờ dám đổ cho ta, coi chiêu!"

Dứt lời, trên tay lại bắt pháp quyết, Thương Tâm Hoa tỏa phát bạch quang, trong vòng xung quanh sáng lên như ban ngày, mắt thấy nàng lại muôn ra tay, Trương Tiểu Phàm nói gấp: "Bích Dao, đợi một chút."

Ngờ đâu Bích Dao như không nghe thấy, chẳng nói lời nào, ở khoảng thời gian đó, Thương Tâm Hoa đã rời tay bay ra, chớp lên một cái ở không trung, chớp lần thứ hai lại chớp thêm cái nữa, chỉ nghe "bách" một tiếng nhỏ, trong thời gian ngắn, bạch quang chói mắt, trăng sao trên trời như mờ hǎn đi, chỉ thấy hoa bay đầy khắp, rực rỡ đẹp mắt, hương thơm nức mũi, xé gió lao đến.

Đây vốn là một cảnh lạ hiếm thấy, song không ngờ trong mắt Chu Nhất Tiên lại như thấy quý quái, sợ đến biến sắc, lão chụp lấy Tiểu Hoàn xoay đầu bỏ chạy, tay phải cho vào trong túi, móc ra một tờ giấy vàng rực, ở xa nhìn lại, trông giống như một loại giấy bùa mà đạo sĩ nhân gian dùng để bắt quỷ.

Trương Tiểu Phàm ở dưới Tử Linh Uyên đã lãnh giáo qua sự lợi hại từ pháp bảo của Bích Dao, lại thấy Chu Nhất Tiên như là không biết đạo pháp, bất nhẫn trong lòng, cuối cùng cũng chuyển mình phóng ra, ngăn ở phía trước người ông cháu Chu Nhất Tiên, Thiêu Hỏa Côn đưa lên, ý muốn giúp Chu Nhất Tiên ngăn đỡ trận này.

Chỉ là Bích Dao thấy Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhảy ra, đâu mà nhăn lại, trên gương mặt như ngọc tựa như thoáng qua một nụ cười nhẹ, hoa bay đầy trời, bỗng dừng đứng lại giữa không trung, múa lượn ở cách thân hình Trương Tiểu Phàm một trượng, chẳng hề tiến tới. Chỉ thấy sắc mặt nàng vẫn nghiêm lại, hỏi giọng lạnh lùng: "Ngươi làm gì?"

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, lòng trống rỗng trong giây phút, thận trọng nói: "Họ không phải là người tu đạo, cô làm khó họ chi, thôi đi nha?"

Bích Dao hừ lạnh rồi lắc tay một cái, hoa bay khắp trời bất chợt đều quy tụ trở về một cách nhanh chóng, ở dưới ánh sáng của trăng sao, kết tụ thành một đóa hoa trăng, bay trở lại trong tay nàng: "Sao ngươi lại không hỏi lão, để biết sự tình thế nào?"

Trương Tiểu Phàm cũng lấy làm lạ trong lòng, liền xoay đầu về hướng Chu Nhất Tiên mà hỏi, Chu Nhất Tiên vốn đang đợi chuyện phải trái mơ hồ này, ngờ đâu Bích Dao ở bên nhào vô hỏi những câu lạnh lùng, toàn là chỗ then chốt, qua lại một hai câu, Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đều nghe rõ câu chuyện, cẩn nguyên là Chu Nhất Tiên sau khi thuận lợi gặt tiền của một phụ nhân đầy đà thì lòng tham không đáy, lại thấy Bích Dao ăn mặc cao quý, không màng để ý đến Tiểu Hoàn dùng mắt ngăn trở, tiến lên kiềm ăn.

Nhưng Bích Dao rất mực thông tuệ, phàm phu tục tử há có thể bì, lẽ nào lại bị lường gạt bởi ba bốn lời nói của lão. Mới đầu vì Tiểu Hoàn coi trúng, nhầm vào chuyện đã qua của Bích Dao mà nói bảy tám lời, nhưng Bích Dao truy hỏi kỹ càn, Tiểu Hoàng ở cạnh bên lại nhắc bảo Chu Nhất Tiên không được tốt, Chu Nhất Tiên miêng nói lộn xộn, tức thời bị lộ mánh khóc, Bích Dao tức giận liền muốn ra tay giáo huấn hai tên lừa bịp một già một trẻ này.

Chu Nhất Tiên thấy tình thế bất lợi, bỗng dựng rước lấy phiền não, lão đối với đạo pháp tu chân một khiếu cũng chẳng thông, song năm xưa khi Thanh Vân Tử hành tẩu giang hồ có truyền lại một chút bốn sự để bảo mệnh, là thuật đòn thổ ở trong các đạo gia phù chù hữu dụng, lúc đó tạm thời chạy thoát đi được. Nào ngờ thời gian truyền đạt tu hành không đủ, không thể nắm lấy phương hướng, khéo thay lại lạc tới gần chỗ Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu.

Vừa mới bắt đầu Bích Dao không ngờ tới lão lại có chiêu này, nhưng nàng lại là con gái một của ma giáo Quỷ Vương Tông tông chủ, một tiểu đạo giang hồ cỡ này sao làm khó được nàng, chỉ dùng dị thuật tra xét khắp nơi, lập tức tìm ra lão lừa gạt hạ lạc chỗ nào, chớp mắt đã đuổi tới nơi.

Trương Tiểu Phàm ngây người trong khoảnh khắc, đưa mắt nhìn dính lấy Chu Nhất Tiên, hỏi: "Hồi sáng này lão nói cho ta biết tiền đồ gian hiểm, cũng là giả hả?"

Chu Nhất Tiên đảo mắt một lượt, chưa trả lời thì nghe ở bên này Bích Dao nhịn không được đắc bật cười: "Thì ra không ngờ ngươi cũng giúp vốn cho lão à!"

Nở nụ cười này rồi thì thần tình lạnh như băng sương của nàng tức thời tan mất, Trương Tiểu Phàm cảm thấy lúng túng vô cùng, tim muốn nhảy ra khỏi đầu một lượt, thật không cầm đặng, đối diện với Bích Dao, cảm thấy mất mặt. Nhất thời mày đờ đẫn, lại muốn bỏ đi.

Chu Nhất Tiên hoảng sợ thiếu điều muốn nhảy dựng lên, lòng thầm kêu khổ, Thạch Đầu ở kế bên nhìn thấy cục diện khó xử, liền đề tĩnh Trương Tiểu Phàm: "Trương huynh đệ, hay là chúng ta tiến vào đi, làm việc chính cần gấp."

Trương Tiểu Phàm gật đầu cho là phải, rồi thì không quản chuyện người nữa, chuyển mình cùng Thạch Đầu đi vào khu rừng, Bích Dao cảm thấy nao nao, ở kế bên nói: "Khu rừng này tràn đầy yêu khí, hai người đây vào đó làm gì?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Chúng tôi vào đó là muốn trừ yêu."

Nói xong thì kéo Thạch Đầu một cái, rồi mau bước vào trong rừng. Thạch Đầu liếc nhìn hai ông cháu cùng Bích Dao ở sau lưng rồi cũng bước theo. Quang cảnh lập tức trở nên vắng vẻ, Bích Dao mày mèo lạnh lùng, xoay đầu nhìn lại, Chu Nhất Tiên liền cung tay thủ ở trước ngực, làm thế như muốn ngăn cản, chỉ là có ngăn đỡ được không lại là chuyện khác.

Nào ngờ Bích Dao lại không động thủ, trầm ngâm giây lát, lại đối cùng Chu Nhất Tiên nói: "Bạn họ vào đó làm gì, lão biết không?"

Chu Nhất Tiên lo sợ, hồi sáng lão cũng ở trên Tiểu Trì Trã, tự nhiên biết rõ nguyên do sự tình, liền nói: "Biết chứ, khu rừng đó có cái hắc thạch động, do tam vĩ hồ ly chiếm cứ, bọn họ vì Tiểu Trì Trã đi trừ yêu, thế nào?"

Bích Dao hứ một tiếng, ánh mắt rũ xuống từ từ, lẩm bẩm trong miệng: "Bản thân chỉ có chút đạo hạnh, không ngờ..."

Chu Nhất Tiên thấy nàng đứng đó tựa hồ như phát ngây dại, thầm bảo trong bụng đây là một cơ hội tuyệt hảo, làm sao có thể bỏ qua, lập tức kéo tay Tiểu Hoàn, rón rén chuồn đi. Đợi khi Bích Dao định thần trở lại thì hai người đã đi xa rồi, chỉ còn thấy phía sau lưng.

Nhưng với bản lãnh của Bích Dao, muốn đuổi theo vốn là chuyện dễ dàng, chỉ là nàng tựa hồ như lại không có ý đó, ngược lại chuyển xoay thân mình, nao nao xuất thần trông về hướng rừng sâu dần dần âm u trong ánh trăng.

Trương Tiểu Phàm cùng Thạch Đầu đi vào trong khu rừng, chỉ thấy cây cối cao thẳm, cành lá sum sê, chê khuất ánh trăng, rừng cây một màn u tối. Bước đi từng bước, bốn bề vắng lặng, từ nơi sâu thẳm trong rừng, phảng phất một màn sương mỏng chập chờn phiêu dang.

Hai người nhìn nhau một lượt, Thạch Đầu nói nhỏ: "Cẩn thận."

Trương Tiểu Phàm gật đầu, hai người đều lấy ra pháp bảo của mình, nâng cao tinh thần phòng bị, đi về phía trước.

Đi một hồi lâu, chỉ thấy cổ thụ vươn cao che trời, âm khí trùng trùng, coi bộ đã đến nơi sâu thẳm của khu rừng. Ở vào lúc ấy, họ bỗng nhiên nghe tiếng một người con gái vọng lại từ trong màn sương mênh mông ở phía trước, âm thanh nhu hòa mà thê lương nồng nàn:

Tiểu tùng cương, nguyệt như sương,

Nhân như phiêu nhứ hoa diệc thương.

Thập sổ tái, tam thiên niên,

Đắn nguyện tương biệt bất tương vong.

Tạm dịch:

Tiểu tùng cương, trăng như sương,

Người như cỏ hoa phiêu dạt cũng đau.

Trải mười kiếp, ba ngàn năm,

Chỉ nguyện xa nhau đừng quên nhau.

Giọng người con gái đó uyển chuyển, nhẹ nhàng ngâm nga, tuy không nhìn thấy người song lại vương đầy hơi hám đau thương, thoang thoảng truyền lại. Trương Tiểu Phàm cùng Thạch Đầu nhìn nhau, sắc mặt đều biến đổi, đêm hôm khuya khoắt thế này, lại ở nơi hoang vắng không người, chỉ sợ phần nhiều là yêu ma

quỷ quái. Trong khoảnh khắc hai người càng thêm cẩn thận, theo hướng tiếng ngâm nọ tiến tới.

Sương mỏng bồng bềnh, từ từ bó lấp hình bóng hai người bọn họ, bao bọc hắn đi.

Hai người đi khỏi không bao lâu, một bóng xanh chớp lên, Bích Dao xuất hiện ở chỗ bọn họ vừa đứng khi nãy, trông về phía trước trong nơi sương khói u ám, đầu mày cau lại, ngưng thần suy nghĩ hồi lâu rồi thì phóng mình tiến tới.

Trong rừng đêm, u ám mờ mịt, chợt có vài ánh trăng len lỏi theo kẽ hở qua tàn lá trên cao chiếu xuống bụi cây, đung đưa nhẹ nhè.

Bốn bề, dường như chỉ có tiếng côn trùng rên rỉ truyền lại từ xa.

Bỗng nhiên, Thạch Đầu kéo Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm giật mình, hỏi: "Thế nào?"

Thạch Đầu nói nhỏ: "Đê nghe coi."

Trương Tiểu Phàm ngưng thần nghe ngóng, chỉ nghe thấy tiếng than thở vắng vắng, từ phía trước nhẹ nhàng trôi đến.

Ánh trăng một luồng, như ánh sáng hỏa đăng tỏa soi trong bóng tối, xuyên qua một dãy sương đọng, lung linh chiếu xuống, phản soi mù sương đăng đó, mên mông phiêu hốt. Trong nơi tối tăm sâu thẳm, một người con gái áo trắng bồng từ từ bước ra, đứng tại nơi ánh sáng lung linh đó, hướng về bọn họ, nhẹ nhàng nhìn lại.

Trương Tiểu Phàm cùng Thạch Đầu đều nín thở.

Người con gái đó nhu mị quá, mái tóc dài mượt không chút rối, mềm mại như nước, xỏ tung trên vai; trên làn da trắng ngần, một đôi mày đều đặn, một chiếc mũi nhỏ nhắn xinh xinh, một đôi môi phớt hồng, ánh mắt như nước, trông qua nhìn lại, quả thật trong suốt như làn nước biếc, nhìn thấu đến tận nơi sâu thẳm trong lòng đám người Trương Tiểu Phàm.

Kẻ khác nhìn vào đều thấy nàng là một người con gái mang đầy đau khổ trong lòng, yếu ớt đứng đấy, ở dưới ánh trăng, ngưng vọng nhìn bọn họ.

Thời gian, phảng phất cũng ngừng lại trong khoảnh khắc đó.

"Các người, có phải là đến giết ta chăng?" Giọng nàng xa xôi hỏi.

Trương Tiểu Phàm cùng Thạch Đầu đều rung động, Thạch Đầu cắn vào môi dưới, trấn định tâm chí, quát lên một tiếng, nói: "Người có phải là con yêu nghiệt tam vĩ yêu hồ đó chăng?"

Ánh mắt trong như làn nước của nàng quét qua nhìn Thạch Đầu một lượt, lại nhìn đến trên mặt Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm ở tại phút giây ấy, cảm giác phảng phất như có một bàn tay dịu dàng đang xoa trên gương mặt hắn.

Hắn giật mình, không nghĩ nổi rằng trên thế gian này lại có người con gái hồ mị như thế, quả nhiên không giống loài người.

Nàng không hồi đáp, chỉ hơi cau mày, phảng phất như có nỗi lo rầu, khắc đọng ở khoảng mày của nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn trăng, chỉ thấy trăng sáng hờ hững, treo ở lưng trời.

"Chính là ta đây." Nàng xa xăm đáp.

Đêm đen sâu thẳm, bóng tối sau lưng nàng, dường như có vật gì, lúc nhúc chuyển động.

Thạch Đầu trầm mặt lại, trong tay là cây lang nha bồng sắc vàng to lớn "Phá Sát", từ từ phát quang, chiếu soi chu vi khu rừng, tự như biến thành màu vàng. Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh Thạch Đầu, cũng hít một hơi thật sâu.

Chỉ là người con gái nọ lại tựa hồ như không có một chút phản ứng nào, nhìn bọn họ một cái, cất chân nhẹ bước, đi đến bên cạnh, tay áo trăng như tuyêt nhẹ nhàng lay động, hai người chỉ thấy bụi cây dời đi, để lộ một miệng giếng. Xa xa nhìn lại, rêu xanh bám đầy trên những hòn đá cũ kỹ quanh thành giếng, xem ra đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Nàng đến bên bờ giếng, trông xuống dưới, dùng tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mượt mà rủ xuống.

Hai người thấy nàng hành vi cổ quái, nhất thời đều không dám khinh động.

Chỉ nghe thấy âm thanh của người con gái nọ dập dềnh phiêu hốt trong khoảng rừng trống, nói: "Đây là giếng cổ ba ngàn năm, truyền rằng, vào đêm trăng tròn, lấy lòng thành kính nguyện cầu, cuối đầu nhìn xuống, nhất định sẽ được toại nguyện." Trong tiếng nói của nàng, phảng phất có mấy phần ảo não mê hoặc, "Thế mà, đi đến nơi này, coi cũng đã coi ba bận rồi, tại làm sao, bệnh tình của chàng vẫn không chút nào thuyên giảm?"

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đều thấy ngạc nhiên, nhìn thần sắc ngôn ngữ của nàng, rõ ràng là một người con gái ai oán đau khổ vì tình, nhưng Thạch Đầu đối với chuyện trước mắt lại kiên định hơn Trương Tiểu Phàm nhiều, đầu mày cau lại, bước lên một bước, tức thì có tiếng gió vang lên trong rừng cây, hé lớn: "Yêu nghiệt vô sỉ, không ngờ còn dám mê hoặc thế nhân, mau mau qua đây chịu chết!"

Người con gái nọ xoay đầu lại, ánh mắt như làn nước biếc trôi qua hai người họ, không để ý tới Thạch Đầu, chỉ nhìn vào hai mắt Trương Tiểu Phàm, chợt thở thở nói: "Trong lòng ngươi, không phải là luôn thắc thòm về một người con gái sao? Hãy qua đây nhìn xem nào."

Gió luôn qua rừng cây, hơi lạnh chợt dâng.

Cành lá trên cây, phảng phất vang lên xào xạc.

Trong lòng Trương Tiểu Phàm mê mang, không thể tự chủ liền cất bước tiến tới.

Thạch Đầu giật mình, không tiện nhiều lời, thân mình bay bổng lên, chỉ thấy ánh vàng của Phá Sát tỏa rộng, trong không trung hô lớn một tiếng "Ha", hướng về phía người con gái nọ áp xuống, thanh thế nhanh mạnh, đừng nói là một người con gái yếu đuối mà ngay cả một tráng hán cũng nhất định bị đập nát như tương.

Chỉ là thân mình người con gái nọ như lá cây rơi rụng, bị cưỡng phong từ Phá Sát thổi bay lên, nhẹ nhàng trôi dạt về phía sau, tránh khỏi một chiêu long trời lở đất. Theo đó, thân nàng lơ lửng ở giữa không trung, hai tay áo tung lên, đột nhiên mở rộng, ngay lúc đó, yêu khí trong rừng trào dâng lên, âm thanh yêu quái vang dội, từ bóng tối sau lưng nàng, cùng một lúc đó, vô số ánh mắt to lớn dữ tợn đồng thời trừng lên.

Thạch Đầu ngưng thần để ý, chỉ nghe vô số tiếng gầm rú, một màn đen hung tợn đè áp tới, từ trong bóng tối bay vọt ra, vượt qua khói ảnh của người con gái áo trắng, "Rầm rầm rầm" giương nanh múa vuốt nhắm hướng Thạch Đầu vọt tới. Người con gái nọ, lúc này lại không nhìn gì đến phía Thạch Đầu, đôi mắt nhu mị chỉ nhìn thấy Trương Tiểu Phàm từng bước từng bước tiến đến gần bên miệng giếng cổ kia.

Ánh trăng trải trên thân thể hắn, như sương, như tuyêt.

Sâu tận đáy lòng, có phải là có một hình bóng khắc khoải không quên?

Hắn như mê như say.

"Tiểu Phàm!" một tiếng hô hoảng vang lên từ phía sau vọng lại, Bích Dao chớp người xuất hiện, cấp tốc bay lại, miệng thì nói gấp: "Không thể nhìn!"

Trong giây phút đó, Trương Tiểu Phàm phảng phất run lên nhẹ nhẹ, một người con gái dịu dàng tươi đẹp lơ lửng giữa khoảng không chú thị nhìn hắn, sắc mặt nàng cũng biến đổi nho nhỏ.

Nhưng ngay lúc ấy, hắn lại đã nhìn xuống rồi.

Cứ thế đó, sâu thẳm nhìn xuống.

Tiếng gió chợt ngừng, mọi người nín thở.

Hắn, cuối cùng đã nhìn thấy gì?

Thạch Đầu hé ló một tiếng, chấn mở thế công của đám yêu ma, tay nắm chặt lấy pháp bảo Phá Sát trụ lại thân hình to lớn của mình, trên mặt ẩn hiện màu đỏ một lượt hai lượt rồi ba lượt, trong khoảnh khắc sắc mặt đỏ như máu. Chỉ thấy Thạch Đầu vọt lên giữa lưng trời, chợt rơi tụt xuống, thân như tên rời khỏi cung, "Phụt" một tiếng, Phát Sát cắm sâu vào trong đất, đồng thời miệng hét lớn một tiếng chấn động thiên không:

"Phá!"

Nguyên cả thế giới, phảng phất như ngưng lặng hắn trong phút giây.

Chu vi đất đai trong vòng hai trượng, đột nhiên toàn bộ hổm xuống, ngay cả cây cối phía trên cũng giống như bị một cây búa lớn vô hình, đập lún xuống đáy hồ sâu. Chỉ có cây cối đất đai quanh miệng giếng cổ nơi Trương Tiểu Phàm đứng là không hề hấn gì.

Phá Sát cắm vào trong đất, bỗng nhiên như hút lấy thứ gì, nguyên cả thân trượng sáng rực chói mắt, theo tiếng hé "Phá" phát ra từ miệng Thạch Đầu, vô số luồng ánh sáng cướp đường phóng ra, nhanh như điện xẹt, nhắm vào hướng mảng đen yêu quái đang nhảy múa trên không bắn tới, trong một lúc, những tiếng gào rú đau đớn vang lên không ngớt, đám yêu quái bị bắn trúng hoặc rơi nhào xuống đất, hoặc vỡ tan rã biến mất như những làn hơi bốc thăng lên.

Người con gái nhu mì nở biếu sắc, sắc mặt đã trăng như lại càng trăng hơn, nói: "Hút lấy tinh hoa của thổ mộc hóa làm sát lực diệt ma, Phá Sát Pháp Trượng!"

Thạch Đầu giải quyết đám yêu quái bên mình xong, trước tiên là nhìn về hướng Trương Tiểu Phàm, Bích Dao cũng ngưng bước, trông về hướng hắn.

Chỉ thấy Trương Tiểu Phàm thong thả ngược đầu lên, sắc mặt tựa hồ như không một chút gì khác thường, chỉ là ẩn hiện nét phúc tạp khó hiểu, song ngay lập tức hồi tỉnh như thường, hít thở thật sâu, đi đến đứng bên cạnh Thạch Đầu, đổi mặt nhìn người con gái nhu mị đang lơ lửng giữa chừng không.

Người con gái nở nhu nhèn hàn châm châm, bỗng nhiên nói: "Ngươi đã nhìn thấy gì?"

Chương 51

Huyền Hỏa Giám

Từ xa, trong bóng tối của rừng cây, Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn nhẹ nhàng rón rén trốn dằng sau một cái cây vừa to vừa cao, trong bóng tối, quan sát đám người tại hiện trường.

Tiểu Hoàn nhíu mày nhẹ giọng hỏi: "Gia gia, Gia gia không chạy thoát thân đi, lại còn quay lại cái nơi nguy hiểm này để làm cái gì?"

Chu Nhất Tiên mắt vẫn nhìn về phía bọn Tiểu Phàm, đáp khẽ: "Gia gia từ lâu đã nghe nói trong cái hang ổ yêu quái này có nhiều tài sản ngọc ngà châu báu, chỉ vì hàng ngày không có cách nào, hôm nay không dễ gì có nhiều người đến giúp chúng ta mở đường như thế, lẽ nào lại có thể không đến xem xem, nói không chừng có thể có được món gì đó béo bở cũng nên!"

Khuôn mặt trăng hồng của Tiểu Hoàn chẳng có chút gì là hiểu kì, đáp: "nếu như chúng ta chẳng có được thứ gì béo bở lại gấp phải yêu quái thì làm thế nào?"

Chu Nhất Tiên quay đầu cười ha ha nói: "Không sao không sao, Gia gia năm đó được Thanh Vân tổ phụ mật truyền cho bí thuật tuyệt đỉnh độn thổ, độn thuỷ, độn cả nghìn dặm, nhất định là không có vấn đề gì đâu..."

Tiểu Hoàn nói nhỏ: "thế rõ ràng là đồ lừa tiền không thành chạy trốn, lại còn nói là cái gì bí thuật tuyệt đỉnh"

Chu Nhất Tiên không chú ý lời cháu gái nói, vẫn dương dương tự đắc đáp: "Hơn nữa, chẳng phải cháu đã xem tướng cho Gia gia rồi đó sao? Nói rằng Gia đình Gia gia sung túc, giữa đôi chân mày còn có nét tiền bạc mà, hơn nữa trong tướng tay còn có đường tài vận vừa thẳng vừa rõ, đúng là tướng đại phú, hả hả, tối này đúng là phải kiểm nghiệm mới được, Tiểu Hoàn, Gia gia vẫn còn tin vào tướng thuật của cháu lắm!"

Tiểu Hoàn: "..."

"ô chao?" Chu Nhất Tiên bỗng đứng như là quá ngạc nhiên quay đầu quan sát về phía đường, chỉ nhìn thấy Trương Tiểu Phàm lúc đó đã lách thân vào, Cây Thiêu Hoả Côn tỏa ra hắc quang, bắn vọt về người con gái mềm mại đáng yêu đó."

"Thái cực huyền thanh đạo! không ngờ người thiếu niên này lại là đệ tử Thanh Vân."

"sao cơ ạ?", Tiểu Hoàn vừa nghe, chợt cảm thấy hứng thú, cũng quay ra giữa đường quan sát, chỉ nghe thấy âm thanh kì lạ, hai bên đang đấu pháp không ngừng, bèn hỏi Chu Nhất Tiên; "Thì ra là cùng một tổ sư với chúng ta, anh ta liệu có đáng ngại không?"

Chu Nhất Tiên ngưng thần một lúc, nét mặt tham tiền đùa bỡn khi nãy chợt biến mất, thần sắc dần dần trở lên nghiêm túc, nhíu mày đáp: "Người thiếu niên này tuổi không lớn, mà Gia gia xem pháp lực của anh ta dường như đã đến cảnh giới thứ năm của Ngọc Thanh cảnh, có phải là kì lạ không?"

Tiểu Hoàn nhìn Gia gia một cái, người khác không biết, nhưng cô biết Chu Nhất Tiên tuy tính cách rất hám tiền, nhưng một đời phiêu bạt kiến thức lịch duyệt tuyệt đối không nhỏ, bèn đáp "Thật nhìn không ra người này lại là một kí tài."

Chu Nhất Tiên trầm ngâm giây lát, lại nhẹ nhẹ lắc đầu đáp: "Ông xem chừng tư chất của người thiếu niên này thấp thì không thể nói là thấp, nhưng cao nhất thì cũng chỉ là bậc trung trổ lên, tuyệt không thể sánh với thiên tài Thanh Diệp tổ sư khai thiên tịch địa năm đó, theo lý mà nói, với tư chất của anh ta, tu chân đạo pháp không thể tiến bộ nhanh như thế được!"

Tiểu Hoàn ngẩn người ra một lúc, nhất thời không biết nói sao cho phải, đành tiếp tục quay đầu quan sát.

Chỉ thấy Thạch Đầu đứng dưới đất tức giận quát mắng, kim quang sáng loé, đầy lũ yêu mị dạt ra bốn phía. Trương Tiểu Phàm nhảy lên trên không, Thiêu hoả Côn thanh quang và hắc quang thay nhau, lao về phía người thiếu nữ nhu mị.

Người con gái đôi mắt trong như nước chỉ nhìn chàng, đưa cánh tay trắng muốt ra, như muốn nắm lấy thanh thiêu hoả côn, hai người lao lên phía trước, trong chớp mắt, không hiểu vô tình hay hữu ý, cuối cùng đã tiến sát đến nhau. Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, chỉ thấy người con gái kiều mị nét gương mặt lúng túng

ngay sát mình, u hương thoang thoảng, kín đáo lan tới. Trong bóng đêm dường như có con mắt làm động hồn phách con người, đẹp như mảnh phỉ thuý, có thể nhìn thấy cả bóng mình trong đó, Trương Tiểu Phàm nhất thời không kìm được, tâm ý lay động.

"Anh nhìn thấy gì trong giếng vậy?" đây có vẻ như là mảnh chốt, là yếu tố hệ trọng của cuộc đấu pháp này. Giọng nói người con gái càng phảng phất nét dịu dàng mang theo sự quyến rũ mê hoặc, êm ái rót vào tai.

Trương tiểu Phàm tâm ý bị lay động, tinh thần dường như muốn cưỡng đoạt, đang lúc cấp thiết trên mặt bỗng có một tia kim quang vọt qua, bèn lập tức bình tĩnh trở lại.

Tam Vĩ Yêu Hồ nhăn mặt, chỉ nghe Trương tiểu Phàm quát một tiếng, lăng không bay xa vài trượng, đáp xuống đất đứng cạnh Thạch Đầu.

Thạch Đầu nhìn hắn, lòng có chút lo lắng nói: "Yêu pháp của hồ ly rất lợi hại, phải cẩn thận!"

Trương tiểu Phàm trong lòng vẫn còn sợ hãi, gật gật đầu, hai người nhìn về phía xa trên không trung, chỉ thấy Tam Vĩ Yêu Hồ vẫn còn ở trên không, xiêm áo bay theo gió tựa như người trong tranh, đẹp đẽ vô cùng."

Từ xa Chu Nhất Tiên nhíu mày ngạc nhiên nói:

"Người thiếu niên này định lực quả cao cường, trước yêu thuật của Tam Vĩ Yêu Hồ tu hành 500 năm mà vẫn còn giữ vững được tâm trí!"

Tiểu Hoàn đáp: "thế thì có gì? Gia gia không thấy người to lớn đó dường như không sao à?"

Chu Nhất Tiên đáp: "cháu thì biết gì, người to lớn đó học vẫn pháp có vẻ uyên thâm lắm, hơn nữa Phật môn chính đạo thực ra là con đường tu thân tĩnh tâm, đối với những yêu thuật của Tam Vĩ Yêu Hồ này tự sinh ra sức kháng cự. Tuy nhiên Thanh Vân môn vẫn chỉ là đạo gia, ở điểm này càng có phần kém cỏi, với sự tu hành của người thiếu niên này, định lực cao như thế, quả là hiểm thấy, hiểm thấy!"

"thật vậy sao?" Tiểu Hoàn nghiêng đầu nghĩ một lúc, lại nhìn vào quan sát.

Tam Vĩ Yêu Hồ thong thả từ trên không đáp xuống đất, trên mặt vẫn nở nụ cười, nhưng nhăn thăn dần dần trở nên nghiêm túc.

Chỉ trong một lúc công phu kia, Yêu Hồ và hai người đã trải qua một cuộc đấu pháp, nhận ra hai người này tuy tuổi không lớn nhưng đạo hành không hề thấp, người to lớn thậm chí dường như pháp còn cao hơn một bậc, thật khiến người ta đau đầu.

Người thiếu niên kia, tinh thần còn kiên định ngoài sức nghĩ của con người, tự mình đổi kháng lại yêu thuật của Tam Vĩ Yêu Hồ, xem ra yêu nghiệt khó có thể làm chủ cục diện.

Bích Dao đứng ở một bên, thực ra là đang muốn động thủ, nhưng nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đã khôi phục lại được như thường, bèn dừng tay, lặng lẽ chú ý quan sát.

Ánh trăng lạnh lùng, chiếu xuyên qua lá cây, rót trên người mỹ nữ nhu mị đó, trông xem ra dáng hình có chút cõi đơn, có vài phần thê lương...

Nàng cúi đầu mỉm cười, hàng mi dài và nhô dường như che đi tâm tư yếu đuối của mình, lại dường như đang nghiêng tai nghe những âm thanh bí ẩn của rừng sâu, nhẹ nhàng đáp: "Thiếp và các chàng không thù không oán, vậy hà cớ gì cứ phải giết thiếp?"

Thạch Đầu bước lên một bước, cả người trông giống như một con mãnh hổ, quát lên; "Yêu quái hồ ly nhà ngươi, đem hoạ cho nhân gian, quấy rối lòng người, còn không đáng chết hay sao?"

Mỹ nữ ngược mắt nhìn, có cơn gió nhẹ nhàng thoảng qua, làm tà áo mỹ nữ bay phất phới. "Chàng giết thiếp, vì thiếp là yêu quái sao?" Mỹ nữ hướng về phía

Trương Tiểu Phàm, nhìn sâu vào mắt chàng hỏi; "còn chàng, chàng vì cái gì?"

Trương Tiểu Phàm chấn hồn nghĩ ngợi, đáp: "Người gieo hoạ cho nhân gian, ta là người trung nghĩa, vì dân diệt ác, thấy ác không thể tha, nhất định phải phát sạch, đúng không?"

Tam vĩ hồ trầm mặc một hồi, cười nhạt, bỗng nói: "Chàng thiếu niên này, chàng bao nhiêu tuổi rồi?"

Trương Tiểu Phàm ngẩn ra một lúc, nhíu mày đáp: "Ngươi hỏi điều này làm gì?"

Mỹ nữ nhẹ nhàng đưa tay lên, vuốt mái tóc mai loà xoà, bàn tay trắng như thanh ngọc nổi bật trên mái tóc đen huyền.

"Những lời này, chắc là những lời chính nghĩa mà sư phụ chàng nói cho chàng, rằng những yêu quái như thiếp, thì luôn luôn hại người?"

Trương Tiểu Phàm nhíu mày, những lời răn dạy của sư môn quả thực là như thế. Chỉ nghe tiếng Tam Vĩ Yêu Hồ tiếp tục nói: "Nếu như thiếp nói, những lời nói đó đều là giả dối, thì chàng sẽ nghĩ sao?"

Trương Tiểu Phàm hừm lên một tiếng, không thèm để ý đến ả nữa, đang định động thủ nhưng bỗng nhiên vào giây phút điện quang hoả thạch, trong lòng hắn, bỗng nhiên vọt hiện ra câu chuyện đã đàm luận với Vạn Nhân Vāng hôm đó, tức thì người như bị điện giật, khụng lại giây lát.

"Chẳng lẽ tất cả những gì mà ta biết đều đã là đúng cả hay sao? Cuối cùng thì đâu mới là lẽ trời? Đâu mới là chính nghĩa?"

"Cẩn thận!", đột nhiên, Thạch Đầu ở bên cạnh kêu lên một tiếng, vừa kêu lên một tiếng, đã có yêu thanh nổi lên.

Nguyên Tam Vĩ Yêu Hồ lợi dụng lúc Trương Tiểu Phàm trong lúc tâm thần lo lắng, không ổn định, đột nhiên quay người bay lên, ngọc thủ bung ra, nắm ngón tay như hoa trảo, lăng không hép lên một tiếng lao tới. Thạch Đầu la lên, bắt quyết ngự pháp, đúng trong lúc điện quang hoả thạch đó, xung quanh, trên, dưới, trái, phải đều vang tiếng yêu thanh, trong không gian âm u đó, vô số đôi mắt ma quái loé sáng, tiếng gió như chích vào tai, không biết có bao nhiêu yêu quái hợp lại, nhất thời trông như thuật phân thân.

Tam Vĩ Hồ nhận định rằng Trương Tiểu Phàm là người yếu đuối hơn trong hai người, trong lòng quyết định, trước hết điều động lũ yêu vật bao vây giữ chân Thạch Đầu, bên cạnh đó bản thân sẽ dốc toàn lực giải quyết Trương Tiểu Phàm.

Mắt nhìn gió vờn chớp giật, bèn lập tức tung trảo về phía người thiếu niên trước mặt, bỗng nghe từ xa, dường như có những tiếng reo hò mơ hồ truyền lại. Lại đột nhiên thấy Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, Tam Vĩ Yêu Hồ chợt chậm mắt Trương Tiểu Phàm, trong lòng bỗng dao động, nhất thời không kịp suy nghĩ nên phải làm gì, chỉ nhìn thấy giữa mình và Trương Tiểu Phàm đột ngột xuất hiện một thanh hắc côn, ánh lén sắc đen tuyễn.

Trong khoảnh khắc đó, chưởng của Tam Vĩ Hồ và cây côn chạm nhau.

Không ai có thể hình dung ra cảm giác đó ra sao, người ngoài nhìn vào, thậm chí không thể tưởng tượng ra cảnh kinh thiên động địa ấy, lúc đó dường như thời khắc ngưng đọng lại, chỉ thấy thân thể cô gái đang ở trên không, xiêm y bay nhẹ nhàng, nắm ngón tay thành hình trảo, đã nắm lấy thanh Thiếu Hoả Côn đen tuyễn.

Thịt vốn da trắng ngần của mỹ nữ đột nhiên dường như mất hết máu, ngày càng trắng một cách lạnh lẽo, đến gần như là trong suốt.

Chỉ thấy phía trước, như có dòng suối ác ma sâu thẳm không thể dò đáy, chảy mãi không ngừng trong đêm tối, đang cười gằn như muốn nuốt chửng mỹ nữ vào trong.

Mỹ nữ ngẩng đầu, kêu lên thanh âm thê lương, cả thân người bay vụt lên trên, thân hình biến hoá, cuối cùng cũng lộ ra sắc xanh của loài yêu quái, vǎng tuốt ra phía sau.

Tam Vĩ Hồ quay đầu lại, gương mặt nửa kinh ngạc, nửa mang đầy sát khí, nhìn trân trân vào người thiếu niên và cây Thiếu Hoả Côn vẫn đang từ từ chuyển động trên không.

Từ xa, Tiểu Hoàn vô cùng ngạc nhiên, nói khẽ: " Pháp bảo này thật lợi hại, đây là thứ gì thế Gia gia ơi?"

Tiểu Hoàn hỏi hai lần, nhưng phát giác ra Chu Nhất Tiên căn bản không hề có câu trả lời, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Chu Nhất tiên nhíu mày, cũng là một bộ mặt vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Hoàn lại càng ngạc nhiên, đưa tay lay Chu Nhất Tiên, nói: "Ông à, Gia gia sao thế?"

Chu Nhất Tiên tinh thần phẫn chấn, dường như vừa từ những chuyện xảy ra tỉnh lại, nhưng nét mặt vẫn còn đọng lại sự nghi hoặc, ngập ngừng đáp: "Người thiếu niên này là người nào vậy? Thanh Vân Môn sao lại có người đệ tử cổ quái đến thế này?"

Tiểu Hoàn nhìn Gia gia, nói: "sao ạ?"

Chu Nhất Tiên nhìn về phía trước, đáp: "Pháp bảo trong tay người thiếu niên này thật cổ quái, vừa bay lên, sát khí còn mạnh hơn sát khí của Tam Vĩ Hồ, tà vật như thế này, tại sao lại..."

Tiểu Hoàn há hốc miêng, nhìn về phía trước, đột nhiên nhìn thấy điều gì, nhẹ nhàng nói với Chu Nhất Tiên: "Gia gia, người nhìn người con gái kia"

Chu Nhất Tiên hơi run rẩy, nhìn theo tay chỉ của Tiểu Hoàn, chỉ thấy toàn thân xiêm áo màu thuỷ lục của Bích Dao đang trầm mặc đứng một bên, bên cạnh là

Thạch Đầu đang tài tình chiến đấu với bao nhiêu bọn yêu quái, chấn thiên động địa, nhưng nàng có vẻ không xem bọn chúng ra gì, chỉ nhìn về phía Trương Tiểu Phàm. Đặc biệt là sau khi nhìn Trương Tiểu Phàm nâng thanh Thiêu Hoả Côn lên, nét mặt càng kì dị, dường như vui mừng, cũng dường như lo âu, phảng phất như vẫn còn do dự, trên mặt thản sắc tâm tình bất định.

Chu Nhất Tiên nhìn Bích Dao, nói: "Người con gái đó đối với cây Thiêu Hoả Côn như có ý gì, tiểu nha đầu ngươi nhìn gì mà nhìn?"

Tiểu Hoàn thấy kì quặc, nói: "ý gì với Thiêu Hoả Côn?"

Chu Nhất Tiên đáp: "Chính là tên thiếu niên đó".

Tiểu Hoàn không phục, nói: "Thật kì lạ, tại sao cô ta lại có ý với người thiếu niên đó, có gì mà cháu lại không được xem?"

Chu Nhất Tiên trừng mắt, đang định dạy dỗ đứa cháu không nghe lời này một phen, thì đột nhiên nghe thấy hiện trường lại có động tĩnh, bèn vội vàng quay đầu lại nhìn, không quan tâm đến Tiểu Hoàn nữa.

Trên sân, Trương Tiểu Phàm thấy yêu quái đang vội thoái lui, cảm thấy đây là một cơ hội tốt, không thể bỏ qua, trong chớp mắt đã lách thân tiến vào, Thiếu Hoả Côn rít lên một tiếng rồi bay đến, Tam Vĩ Yêu Hồ nhíu mày, mặt trắng ra vài phần.

Mắt nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đang tiến gấp tới, sắc đâm càng đậm hơn, tiếng gió càng gấp hơn, người con gái nhu mị đó gương mặt lại càng rối bời, hai hàng lông mi thanh tú dường như cũng khép lại. Chỉ nghe thấy cô quát nhẹ một tiếng, tay áo phất lên, bàn tay như bạch ngọc cong lại, ngón tay như dao, từ trên không đáp xuống.

"Ya!"

Một tiếng hét nặng như núi, đột nhiên vang lên, như kim chích vào tai những người ở đó.

Trong rừng cây tối đen, đột nhiên phát ra vô số những u mang sắc bén, để ý kỹ thấy như là từ màn đêm đãng sau người con gái đậm ra, lại như dòng nước tuôn ra vô vàn yêu vật, đếm mãi không hết, nhìn thấy đã sợ, tuôn về phía Trương Tiểu Phàm.

Chỉ trong một chớp mắt, Trương Tiểu Phàm dường như bị lũ yêu vật này nhấn chìm mất.

Mọi người thắt sắc, nhưng trong khoảnh khắc, lại thấy Trương Tiểu Phàm lách mình giơ cây côn đi lên, phá vỡ đám đông những yêu vật ở gần đang định áp lại.

Ánh sắc của Thiêu Hoả Côn vụt quét qua, ngoài những yêu vật có thể hình to một chút còn có vẻ dám kháng cự, còn lại đều không dám tiến lên nữa.

Lúc này mọi người đều thấy kinh hãi, nhưng trong lúc Trương Tiểu Phàm toàn lực thi pháp, trong lòng bỗng chợt cảm thấy khổ tâm: "Cây Nhiếp Hồn này đã đốt cháy các yêu vật âm linh lệ phách, xem chừng lúc những yêu vật này đổi mặt với Thiêu Hoả côn bản nồng đã sơ, chỉ e rằng những lời mà người Vạn Nhân Vãng vẫn nói, đa phần đều là sự thật.

Tam vĩ hồ nhìn vô số những yêu vật này, cảm thấy không thể cản trở Trương Tiểu Phàm, nét mặt càng trở lên nhợt nhạt. Đúng lúc đó, ở phía xa Thạch Đầu hét lên một tiếng, Kim quang sáng rực, ánh mắt trang nghiêm, nhìn ra phía xa, dường như đang biến hóa Phục Ma Đại Năng Kim Cương. Thân hình bay lên, trường mắt nhìn xuống Phá Sát Pháp Trượng lại một lần nữa mọc trên đất.

Trong tiếng rầm rĩ, kim quang đại thịnh, lần này phạm vi vùng đất trũng bị vùi lấp lại càng to hơn, phải đến ba trượng chứ không ít, Kim Quang Diệt Ma phát ra ngày càng mạnh mẽ, rực sáng, như sấm động chớp lóe.

Những yêu vật bao quanh Thạch Đầu có một nửa là do quạ (ô hổ) biến thành, phát ra tiếng kêu đau đớn, ngoài số còn đang kinh ngạc thì đa phần đã chạy trốn.

Thạch Đầu đáp xuống đất, khi thân thể đã đứng vững, bèn thở mạnh, hiển nhiên với uy lực của pháp thuật này, pháp lực của anh ta cũng tiêu hao rất nhiều.

Nhưng anh ta vốn dĩ thân thể cường tráng, trong chốc lát dường như hơi thở đã điều hoà trở lại, tuy cũng vẫn còn chút mệt nhọc. Thạch Đầu quan sát xung quanh rồi đi về phía Trương Tiểu Phàm.

Tam Vĩ Yêu Hồ nhìn thấy Thạch Đầu tiến đến trước mắt, Trương Tiểu Phàm cũng tiến đến không xa, bèn quay thân lại ẩn vào bóng tối.

Không ngờ đúng vào lúc đó, trong bóng tối bỗng loé lên một ánh chớp, đột nhiên bay ra một phi hoa màu trắng, tiếng gió thập phần khoái mãnh, Tam Vĩ Yêu Hồ giật mình, nhất thời không dám manh động, chỉ dám đứng yên một chỗ.

Định thần xem lại, thì ra lại là người con gái trẻ mặc áo thuỷ lục nãy giờ vẫn đứng ở bên, không biết từ lúc nào đã chặn mất đường thối lui của yêu hồ, chỉ thấy hoa bay đầy trời như phi tuyết, lúc này mới từ từ thu lại, quay về bên người của cô gái trẻ, dưới ánh trăng lạnh lẽo, dần dần tụ thành một bông hoa nhỏ rất đáng yêu, kẹp trên những ngón tay đẹp đẽ của cô.

Sau lưng, có tiếng bước chân vang lên, ả quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đã kịp tới, tạo thành một thế tam giác, vây lấy ả.

Những yêu quái nhỏ bé trước đó, lúc này đều đã không biết đi đâu hết, cũng chỉ còn lại một mình ả, phảng phất thật cô đơn, trầm mặc đứng trước sự bao vây của nhân loại.

Ả há miệng nhưng không thốt ra được câu nào, có vẻ như có chút gì ân hận. Mặc dù trong thời khắc đó, gương mặt kiều my của ả vẫn còn nét dịu dàng đẽ, nhưng đã mất hồn khí thế rồi.

Ả nhìn tới nhìn lui Bích Dao, lại nhìn tới nhìn lui Thạch Đầu, cuối cùng, ánh mắt của ả, ánh mắt mềm mại dịu dàng như nước, lại nhìn vào Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm định thần phòng bị.

Nhưng ả lại chẳng làm gì cả, hơn nữa, lại dịu dàng hỏi: "chàng thiếu niên, vừa lúc nãy, trong giếng, chàng rút cục đã nhìn thấy gì vậy? có thể cho thiếp biết không?"

Những người xung quanh đều ngẩn người, không nghĩ ra rút cục thì con yêu hồ này vì cái gì, mà lại quan tâm đến vật hay cảnh mà Trương Tiểu Phàm nhìn thấy trong giếng đến vậy. Trương Tiểu Phàm vẫn không nói gì, Thạch Đầu đã ở bên cạnh, lớn tiếng đáp: "Trương Huynh đệ, đừng có mắc lừa ả".

Trương Tiểu Phàm gật đầu, không nói gì, đưa tay phải lên, như định động thủ.

Tam Vĩ Yêu Hồ nhìn chàng, đột nhiên chợt thở dài.

Trương Tiểu Phàm chợt cảm thấy trong lòng có đôi chút khó xử.

Ánh trăng như dòng nước, nhẹ nhàng chiếu xuống vạn vật.

Người con gái đó cúi đầu, hàng lông mi nhỏ khép hờ trên đôi mắt kiều my của cô gái.

Sóng mắt như nước, dáng vẻ yêu kiều kia...

Lát sau, cô gái ngẩng đầu, đưa tay vào lòng, nhẹ nhàng lấy ra một vật.

Mọi người đều định thần nhìn xem.

Đây là một vật to bằng nửa nắm tay, có hình tròn, bên ngoài là một viên ngọc màu xanh biếc, như giọt nước màu thanh thuý, vừa nhìn đã biết không phải là vật phàm, nhưng bên trong viên ngọc có một tấm nhỏ giống như gương mà không phải là gương màu đỏ, chính giữa có khắc một hình vòng lửa hình dáng cổ kính.

Nhin toàn bộ vật đó thì viên ngọc chiếm hơn nửa, nhưng ở hai bên mép lại có một đường vân màu đỏ nhỏ xíu, gắn ở trên viên ngọc.

Chu Nhất Tiên ngẩn ra, thực sự đờ đẫn cả người, Tiểu Hoàn cảm giác được Gia gia của mình từ trước đến nay chưa hề như thế bao giờ, ngay cả đầu cũng không nhúc nhích.

Cô trong lòng có chút lo sợ, nhẹ nhàng lay nhẹ tay áo Chu Nhất Tiên, nói: "Ông à, Gia gia sao thế?"

"Sao lại có thể? Sao lại có thể?" Chu Nhất Tiên ngẩng người nhìn trễn trờn, cứ đưa mắt nhìn pháp bảo kì quái trong tay Tam Vĩ Yêu Hồ, giọng nói dường như có chút rên rỉ, đáp: "vật này chẳng phải là bảo vật trấn cốc của Phản Hương Cốc - Huyền hoả Giám sao! Pháp bảo này là vật Chí Dương trên thế gian, lại là lợi khí trừ yêu phục ma bậc nhất nghìn năm nay của Phản Hương Cốc, tại sao, tại sao lại có thể nằm trong tay của con yêu hồ này?"

Tiểu Hoàn thoáng chút run rẩy, bất giác nhìn lại chiếc Huyền Hoả Giám đó, nói: "Pháp bảo lợi hại thế sao?"

Chu Nhất Tiên đột nhiên thở ra một hơi dài, cẩn thận nói: "Thế đạo này thật sự thay đổi rồi, trong tay một đệ tử danh môn chính phái lại là một tà vật sát khí bức người, trong tay yêu hồ lại là một thần khí vô thượng!"

"cháu vẫn nghĩ rằng chẳng việc gì Gia gia phải bùi ngùi như vậy? " Tiểu Hoàn cười nhạt.

Chu Nhất Tiên nạt: "Ngươi nói gì?"

Tiểu Hoàn đáp: "đây là lời của người xưa, Gia gia nói ra miệng mà không đỏ mặt sao, đã từng này tuổi rồi, vẫn còn quan tâm đến sự khác nhau của chánh đạo tà đạo thời đó"

Chu Nhất Tiên nhìn thẳng, cứng lưỡi, nhất thời nói không lên lời.

Chương 52

Hắc Thạch Động

Tại hiện trường, mọi người không khỏi cau mày, chỉ thấy nữ nhân đây vẻ yêu mì, từ giữa vòng vây rút ra một thứ pháp bảo kì dị, đa phần mọi người đều cảm thấy đây là một con vật rất khó đối phó, tất cả mọi người đều ngưng thần phòng bị, duy chỉ có Thạch Đầu quát lên một tiếng lớn, Phá Sát Pháp Trượng, lăng không bay tới phía trước.

Trương Tiểu Phàm đứng phía sau không kịp tiếp ứng, kêu lên một tiếng: "Cẩn thận", chỉ thấy Tam Vĩ Yêu Hồ đưa cặp mắt nhu mì liếc về phía Thạch Đầu đang tiến tới, hai tay nắm chặt lấy đường vân trạm trổ màu đỏ bao quanh viên ngọc, từ từ nâng lên ngang mặt.

Viên ngọc nhẹ nhàng xoay chuyển, tựa hồ phản chiếu dung nhan ả.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên Huyền Hoả Giám, chẳng hiểu tại sao những nét chạm khắc trong giây phút đó bỗng trở lên sống động vô cùng, giống như đang thật sự bốc cháy.

Thạch Đầu lăng mìn lên không, Phá Sát Pháp Trượng mãnh liệt phá không bay tới, miệng hét lớn: "Yêu nghiệt, mau nạp mạng".

Đúng lúc ấy, chính giữa Huyền Hoả Giám những hoả đồ chạm khắc đột nhiên cùng phát ra ánh sáng, vốn từ đỏ mờ nhưng chỉ trong giây lát lại chuyển thành màu đỏ tươi toả ánh hồng trong suốt. Nháy mắt, những đường hoả đồ tựa như bị cứu thiên thần hoả nung cháy hừng hực, bỗng chốc trở thành những ngọn lửa mạnh mẽ, biến hoá vô cùng.

Lấy nữ yêu hồ đó làm trung tâm, một luồng khí nóng vô hình, xoet một tiếng nhanh chóng và mạnh mẽ tỏa ra tứ phía. Ngoài khoảng cách vài thốn quanh yêu nữ, thảo mộc trong vòng ba trượng đều bị cháy sém. Chỉ có điều không hiểu tại sao tuyệt không thấy có ngọn lửa nào.

Trương Tiểu Phàm với Bích Dao cùng thất sắc, thật không thể ngờ Tam Vĩ Yêu Hồ lại có trong tay thứ pháp bảo uy lực tuyệt luân như vậy. Thạch Đầu đang lăng không lao về phía yêu hồ, mắt thấy cảnh tượng vừa rồi, tuy ngạc nhiên về uy lực của Huyền Hoả Giám nhưng không hề sợ hãi. Hữu thủ lăng không đưa ra phía trước, cây Lang Nha Bổng trong tay phát ra ánh kim qua rực rỡ, gió rít ào ào, từ trong không trung hét lên một tiếng lớn, múa tít cự bổng nhắm đầu Tam Vĩ Yêu Hồ đánh xuống.

Thân bỗng còn đang trên không trung, trên mặt đất đã ầm ầm cát bay đă chạy, Tam Vĩ Yêu Hồ xem chừng yếu thế, thân hình tựa hồ muốn bị gió thổi bay đi. Nhưng chỉ thấy ả ta cười nhạt, ngón tay bao chặt lấy đường hoả đồ, thân hình khẽ uốn, nghênh tiếp lấy đòn của Thạch Đầu.

Ánh sáng của Huyền Hoả Giám in vào đôi mắt nhu mị của yêu hồ, dường như xuất hiện thêm hai Huyền Hoả Giám đang cháy hừng hực.

"Đùng!"

Một tiếng nổ lớn vang lên trong không trung, từ giữa những hoả đồ của Huyền Hoả Giám đột nhiên phun ra một con hoả long uy mãnh, nhe nanh múa vuốt, thanh thế kinh thiên, toàn thân trên dưới rừng rực lửa cháy khiến cả khu rừng sáng bừng lên như ban ngày.

Thạch Đầu cả kinh, chỉ thấy con hoả long nhanh chóng biến thành to lớn vô cùng. Khi mới xuất hiện thì chỉ là một đường lửa nhỏ nhưng chỉ loáng cái đã to gấp hai người thường. Hơi nóng phả vào mặt khiến người ta tưởng như đang ở trong hoả lò.

Ở phía dưới, Trương Tiểu Phàm nhìn lên chỉ thấy Thạch Đầu nắm trong tay của hoả long đánh xuống, chưa hề giao thủ mà hai bên râu tóc đã cháy sém. Không cần nghĩ cũng hiểu Thạch Đầu đang trong tình cảnh thế nào.

Nhưng xem chừng Thạch Đầu vẫn không hề run sợ, tuy kinh ngạc nhưng không rối loạn. Phá Sát Pháp Trương dưới pháp lực của Thạch Đầu tiếp tục lún xuống, kim quang càng thịnh nghênh đón con hoả long đang lao xuống.

Hỏa long trong không trung gầm lên một tiếng, từ hai con mắt lớn phun ra hai luồng hoả diệm, há miệng đỏ rực ngoạm vào thanh Lang Nha Bổng.

Sắc vàng sắc đỏ hòa quyện vây quanh, nhanh chóng lan rộng, chớp giật vang lừng. Trong giây phút đó, Thạch Đầu tự cảm thấy cây Phá Sát Pháp Trương khó bẽ giữ vững, kinh ngạc giây lát, rồi khuyếch động thần lực, kéo tuột "Phá sát" pháp trượng khỏi miệng của hoả long.

Chỉ thấy hoả long bay lượn trên trời, gầm rú không ngừng gấp khai đại khẩu phun ra một cột lửa lớn hướng thẳng về phía Thạch Đầu.

Thạch Đầu gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt pháp quyết, Phá Sát Pháp Trương hoành ngang trước mắt, ánh vàng chớp chớp, lập lên một bức tường ánh sáng ngăn chặn cột lửa đang giáng xuống nhưng thân hình không thể tự chủ được bị một luồng mãnh lực đẩy lui về phía sau.

Trương Tiểu Phàm mắt thấy Thạch Đầu lâm vào thế hạ phong, trong lúc nguy hiểm, vội vàng xuất thủ. Thiêu hoả côn âm thầm bay lên từ một phía đánh vào hoả long. Chẳng ngờ hoả long như có linh tính, tuy không nhìn thấy nhưng vẫn nhận biết, quay đầu trở lại trường mắt há mồm lại phun ra một cột lửa lớn.

Trương Tiểu Phàm không kịp phòng bị, mắt thấy cả núi lửa thế như bài sơn đảo hải lao tới không thể né tránh đành cắn răng thi triển pháp lực chống lại. Thiêu hoả côn phát khởi thanh quang bay lên phía trước ngăn chặn lấy cột lửa.

Đúng lúc đó, lại thấy Tam Vĩ Yêu Hồ cưỡi lên một tràng dài, lăng thân bay lên, Huyền hoả giám trong tay phát ra ánh sáng rực rỡ hướng về phía hai người. Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đang lúc chống trả với hoả long, thấy vậy cả kinh. Ngay cả Bích Dao đang đứng sau lưng Tam Vĩ Yêu Hồ cũng kinh hãi không kém. Trong lúc cấp bách, miệng quát lên một tiếng lăng không bay lên, hữu thủ như ngọc, ngón tay co duỗi. Thương Tâm Hoa biến ra vô số cánh hoa bay lên đầy trời hướng thẳng về phía sau lưng Tam Vĩ Yêu Hồ đánh tới.

Tả thủ của Bích Dao kín đáo đưa ra sau lưng, nhẹ nhàng rút lấy Hợp Hoan Linh.

Tam Vĩ Yêu Hồ dường như biết Thương Tâm Hoa lợi hại không dám nghênh tiếp, chớp thân tránh ra phía sau. Bích Dao cũng không truy đuổi, lăng thân lao tới đứng cạnh Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn qua đúng lúc sóng mắt Bích Dao nhìn lại.

Trương Tiểu Phàm chẳng hiểu sao lập tức quay đầu ra chỗ khác.

Chỉ thấy hoả long vẫn đang diễu võ dương oai trên không trung, Tam Vĩ Yêu Hồ sau khi thấy Bích Dao lao đi, không có nửa phân do dự, vung tay xuất chiêu. Huyền Hoả Giám bay vòng trở lại trong tay, toàn thân hoá thành một đạo bạch quang, Biến mất trong bóng tối của rừng cây.

Bọn Trương Tiểu Phàm ba người bất giác khẽ run lên.

Từ xa, Chu Nhất Tiên thở dài, nói: "Vẫn may, vẫn may, nhìn con Tam Vĩ Hồ kia đạo hạnh còn chưa đủ, không thể phát huy được uy lực thực sự của Huyền Hoả Giám, chỉ có thể hù doạ mấy kẻ trẻ tuổi. Nếu không, chỉ cần dựa vào uy lực của Huyền Hoả Giám thì ba người này hẳn đã nguy rồi."

Tiểu Hoàn đứng tại một bên không phục nói: "sao Gia gia biết đạo hạnh của ả chưa đủ? Cháu thấy dù một chọi ba, ả ta vẫn không bị rơi vào thế hạ phong."

Chu Nhất Tiên trừng mắt nói: "Cháu thì hiểu cái gì, Huyền Hoả Giám vẫn là thần vật thượng cổ, uy lực tuyệt luân. Truyền thuyết kể rằng, nếu phát huy tới mức lợi hại nhất, Huyền Hoả Giám có thể xuất ra tới tám con hoả long, thiêu đốt hết vạn vật trên thế gian. Thế chẳng lẽ chưa đủ khiến mấy kẻ không biết trời cao đất dày kia đến mảnh tro tàn cũng chẳng còn hay sao".

Tiểu Hoàn kêu ú một tiếng, không để ý đến, quay đầu quan sát hiện trường, bất giác nhíu mày nói: "Gia gia, người xem bọn họ hình như lại thế rồi!"

Chu Nhất Tiên kinh ngạc, vội nhìn xem, quả nhiên thấy bọn Trương Tiểu Phàm đang quay lưng vào bóng tối đen thẫm, cũng là chỗ khi nãy yêu hồ tháo lui, dường như vừa thương lượng vài câu. Trong khi Thạch Đầu đã tiến lên trước, Trương Tiểu Phàm bước lên hai bước, chợt phát hiện Bích Dao không hề chuyển động, bèn quay đầu lại đối mặt với Bích Dao, dường như muốn nói điều gì, nhưng không hiểu vì sao, không cất lên lời, mặt bỗng đỏ dần lên.

Nhưng Bích Dao bỗng nhiên lại mỉm cười, định nói gì đó nhưng dường như lại quên mất, nhìn Trương Tiểu Phàm hơi run rẩy, lắc đầu, rồi cũng bước lên phía trước.

Chu Nhất Tiên ngẩn người ra một lúc, nói: "Mấy tên thiếu niên này thật không biết sống chết, con yêu hồ có Huyền Hoả Giám trong tay, mà còn dám truy đuổi?"

Tiểu Hoàn ở bên cắn một miếng kẹo hồ lô bọc đường, (từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn chưa hề vắt cái thứ này đi), nói không thành tiếng: "Không phải ông đã nói rồi đó sao, Tam Vĩ Hồ này đạo hạnh chưa đủ, không thể phát huy hết uy lực thực sự của Huyền Hoả Giám, Đã như vậy, ả có Huyền Hoả Giám trong tay cũng bằng không có, những người này có gì phải sợ nữa?"

Chu Nhất Tiên cứng họng, dường như bị nghẹn, một chốc không thể nói nên lời, phải qua một lúc lâu sau, đột nhiên như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng nói: "Nhanh, Chúng ta đi thôi!"

Tiểu Hoàn giật mình, nói: "Đi? Đi đâu ạ?"

Chu Nhất Tiên bước dài về phía trước, nói: "Tất nhiên là đi trừ yêu quái rồi."

Tiểu Hoàn cười nhạt, đuổi theo nói: "Từ trước đến nay gặp bao nhiêu là yêu quái, to có nhỏ có, không to có, không nhỏ cũng có, sao lần nào cũng thấy ông chạy mất, chưa hề thấy ông tiến lên diệt trừ yêu quái bao giờ?"

Chu Nhất Tiên đỏ bừng mặt, đáp: "Chúng ta hành tẩu giang hồ, điều quan trọng nhất chính là phải tự biết đâu sáng đâu tối... ôi chao?"

Đang nói dở chừng, đột nhiên Chu Nhất Tiên dừng bước, mục quang bị sự vật khác thu hút. Tiểu Hoàn ở bên, theo hướng mắt của lão nhìn theo, thấy cái mà Chu Nhất Tiên đang nhìn lại là một vật từ đầu đến giờ im lặng đứng yên, một chút động tĩnh cũng không hề có – Cái giếng cổ.

Lúc này bọn Trương Tiểu Phàm đã biến mất vào trong bóng đêm, lũ yêu vật đồng nghịch lúc trước bây giờ cũng đã hoàn toàn không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Trong rừng cây chỉ còn lại Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn hai người, ánh trăng lạnh lẽo, chiếu lên miệng giếng hiện lên sắc rêu xanh, có những dấu vết cổ sơ, phô bày những nét thê lương.

Chu Nhất Tiên hít một hơi thở sâu, đi lại gần. Tiểu Hoàn đi ngay phía sau, bất giác có chút run rẩy, lo lắng, nói: "Gia Gia, người muốn làm gì vậy?"

Chu Nhất Tiên nhíu mày đáp: "Gia gia chỉ muốn xem một chút, xem bên trong cái giếng này rút cục có cái gì cổ quái, vì sao Tam Vĩ Yêu Hồ cứ một mực truy hỏi người thiếu niên đó cuối cùng đã nhìn thấy vật gì?"

Tiểu Hoàn đến chỗ cách cái giếng cổ vẫn còn ba bước thì dừng lại, trong lòng có chút sợ hãi lo lắng, chỉ cảm giác thấy cái tĩnh mịch của bóng tối xung quanh, nhưng trong bóng đêm dường như có gió thổi qua, không biết là trong bóng tối có bao nhiêu là con mắt đang dõi theo mình.

Chu Nhất Tiên đi đến cái giếng cổ đó, ngẩng đầu nhìn về phía bốn hướng, nhìn thấy không có điều gì dị thường, bèn nhìn xuống dưới. Tiểu Hoàn ở phía sau bỗng dựng run rẩy, gọi: "Gia gia, cẩn thận."

Chu Nhất Tiên nhìn Tiểu Hoàn, mỉm cười đáp: "Không sao." Nói xong, lại nhìn xuống dưới, nhìn xuống phía trong cái giếng đó.

Tiểu Hoàn nhìn chằm chặp vào sắc mặt của ông, đột nhiên nhìn thấy trên gương mặt vốn có chút lo sợ mà nghiêm túc của Chu Nhất Tiên, xuất hiện một nét biểu cảm ngạc nhiên, sau đó thì trong chớp mắt bỗng chuyển thành vui vẻ, hân hoan, lại biến thành nghi hoặc, ngẩng đầu trầm tư suy nghĩ.

Tiểu Hoàn tiến lên phía trước, nói nhỏ: "Gia gia, người nhìn thấy cái gì vậy?"

Chu Nhất Tiên nhíu mày đáp: "Gia gia nhìn thấy một cái gì đó như là cả một núi vàng bạc."

Tiểu Hoàn: "..."

Chu Nhất Tiên lẩm bẩm nói: "bóng nước của cái giếng này, lẽ ra phải là bóng người, thật là kì quái..."

"A!" đột nhiên, ở bên Tiểu Hoàn bỗng truyền đến một tiếng reo nhẹ, Chu Nhất Tiên giật mình, vội quay đầu nhìn, lại nhìn thấy Tiểu Hoàn, không biết từ lúc nào cũng đến bên miệng giếng, và cùng nhìn xuống dưới rồi, lúc đó đang ngẩng đầu lên.

Chu Nhất Tiên ngẩn người ra một lúc, nói: "cháu nhìn thấy cái gì vậy?"

Vai Tiểu Hoàn nhún vai, đáp: " Giống như cả một núi kẹo đường hồ lô."

Chu Nhất Tiên vội nhảy đến bên Tiểu Hoàn.

Một lúc sau, cả hai người bọn họ nhìn về phía rừng cây thăm thẳm, Chu Nhất Tiên nói với Tiểu Hoàn: "Gia Gia nghĩ tới nghĩ lui, cái miệng giếng cổ này chỉ e rằng chính là cái giếng "Mãn Nguyệt Giếng" trong truyền thuyết nói tới. Chính là cái giếng mà vào lúc trăng tròn, nếu người nhìn xuống, sẽ nhìn thấy vật hoặc người mà mình yêu thích nhất. Chỉ có điều, gia gia vẫn chưa rõ, Tam Vĩ yêu Hồ tại sao lại cứ truy hỏi người thiếu niên đó đã nhìn thấy gì? Nhưng bây giờ, chính Gia gia lại rất muốn biết, rốt cuộc chàng thiếu niên đó đã nhìn thấy cái gì mới được chứ?"

Rừng cây đó nhìn từ ngoài vào đường như là rất lớn, nhưng bọn Trương Tiểu Phàm vào bên trong rồi, trong bóng đêm lại có một cảm giác hú ảo...

Ba người ngự khởi Pháp bảo của mình, trong bóng đêm đuổi theo đạo bạch quang phía trước, dấu vết của Tam Vĩ Hồ lúc chạy trốn để lại.

Không ngờ đạo bạch quang ấy đang loé sáng trước mặt mọi người, đột nhiên chẳng rõ duyên cớ biết mắt không thấy đâu nữa. Bọn Trương Tiểu Phàm tẽ ngự pháp bảo, trong nháy mắt đã đi đến chỗ tia sáng biến mất. Chỉ thấy trong khu rừng cổ thụ sâu này, trên bãi đất trống giữa rừng, lại có một gò đất nhỏ, và ở một bên nổi lên một động khẩu, nham thạch ở bên động khẩu tất thảy đều một màu đen.

Không cần nói cũng biết, đây chính là Hắc Thạch Động rồi.

Ba người dừng lại bên miệng cái động, nhìn nhau, rồi nhìn vào bên trong Hắc Thạch Động. Chỉ cảm thấy, tuy miệng động không lớn, nhưng bên trong toàn một màu đen sẫm, khiến cho người ta có cảm giác sâu không biết đâu là đáy. Từng trận gió lạnh lẽo thoảng qua thân người, làm cho người ta bất giác nổi da gà.

Bích Dao nhíu mày nói: "Cái động này nguy hiểm khó lường, không biết nông sâu thế nào, hơn nữa pháp bảo vừa nãy ở trong tay yêu hồ uy lực rất lớn, chúng ta không cần mạo hiểm đi vào trong đó."

Trương Tiểu Phàm nhìn Bích Dao, vẫn không nói gì cả, Thạch Đầu đã ở bên, nói to: " Trương huynh đệ, trừ yêu là việc phải làm hết sức, chúng ta hôm nay bỏ qua dễ dàng, sau này con yêu hồ này lại xuất hiện, chỉ sợ hoạ lại càng lớn."

Trương Tiểu Phàm lập tức gật đầu, đáp: "Thạch đại ca nói rất có lý, chúng ta vào trong thôi".

Bích Dao biến sắc mặt, đang định nổi giận, thì Trương Tiểu Phàm lại quay đầu lại, nét mặt thành khẩn, hạ thấp giọng nói: "trong đó quả thật là nguy hiểm, Ta biết Thạch Đại ca là danh môn chính đạo, việc nghĩa không dễ từ. còn cõ..." Chàng dừng lại, quay đầu đi, nhưng mà âm thanh vẫn còn truyền lại: " sự an toàn là quan trọng, không cần thiết phải đem thân mạo hiểm"

Bích Dao tuy không nhìn thấy sắc mặt của Trương Tiểu Phàm, nhưng nghe giọng nói cũng biết là trong đó có vài phần quan tâm, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào, nhưng mà miệng lại lạnh lùng nói: "Ta muốn vào thì sẽ vào, người quản lý được hay sao?"

Trương Tiểu phàm ngó ra một lúc, nhất thời không nói lên lời.

Thạch Đầu ở bên nhìn thái độ hai người kì quái, lắc đầu nói: "Trương Huynh đệ, chúng ta vào thôi"

Trương Tiểu Phàm khẽ đồng tình, không cưỡng được lại liếc nhìn Bích Dao một cái, chỉ thấy Bích Dao

"hú" lên một tiếng, thân hình chuyển động, lại vượt lên trước hai người, nhảy vào cái động tối sầm giơ bàn tay không nhìn thấy năm ngón đó. Trương Tiểu Phàm hốt hoảng, vội vàng theo sau, bên tai vẫn nghe thấy tiếng gió rít, nghĩ rằng chắc là Thạch Đầu cũng vào theo rồi.

Trong bóng tối, Thương Tâm Hoa trong tay Bích Dao bỗng phát sáng, ánh sáng dịu dàng chiếu sáng chung quanh phạm vi khoảng 5 thước. Trương Tiểu Phàm nhìn về bốn phía, chỉ thấy trên tường nham thạch đều là hình thù cổ quái đen xì như mực, có vẻ như là loại đá cứng và kiên cố, thập phần lạnh lẽo.

Cái động lạnh lẽo này, cùng với Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn ngày đó không khác nhau là mấy, vừa vào trong động, đường đã như là hướng thẳng xuống đất, nhưng độ nghiêng dốc lại còn vượt hơn cả Vạn Bức Cổ Quật, lại cũng không biết cuối cùng thì do đám dân làng khai thác đá mà thành, hay là do thiên nhiên tạo ra đã vốn như thế.

Ba người đi vào bên trong, dần dần đi sâu vào trong lòng đất, nhưng bốn bên đều không có động tĩnh gì, không hề có chút sinh vật sống nào, không giống như trong Vạn Bức Cổ Quật có vô số những con dơi hút máu người đáng sợ. Trương Tiểu Phàm đi mãi, tinh thần không kiềm nhẫn được nữa, nhớ lại cảnh của Vạn Bức Cổ Quật khi đó, lại tự nhiên nghĩ đến những ngày mình và Bích Dao bị vây khốn trong Tích Huyết Động dưới Tử Linh Uyên.

Đúng lúc đó, Bích Dao đi trước bỗng dừng lại, miệng thốt lên một tiếng kêu khẽ. Trương Tiểu Phàm cho rằng đã có gì nguy hiểm, trong lòng hốt hoảng, vội vàng tiến lên phía trước, đứng ở bên Bích Dao. Bích Dao ngó người ra một lúc, quay mắt ra nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trước mặt không còn đường đi nữa.

Một bờ vực(*) chẵn ngang trước mặt cắt mất con đường, dưới vực toàn là một màu đen thẫm, nhưng từ xa nhìn lại, trong một màu đen thẫm đó, lại phản phất như vẫn có vật gì đó phát ra những ánh lửa ma quái không ngừng. Trương Tiểu Phàm hơi chút sợ hãi, ngẩn người, trong lúc hoảng hốt tưởng như mình đã quay lại Tử Linh Uyên ngày trước.

Nhưng rõ ràng là nơi này so với Tử Linh Uyên khác rất nhiều, cả không gian và ánh sáng đều nhỏ hơn đến trăm lần.

Trương Tiểu Phàm nhíu mày, quay lại nhìn Thạch Đầu. Thạch Đầu lúc đó cũng đã đi đến bờ vực, xem xét một hồi, trầm ngâm nói: "Trương huynh đệ, xem ra chúng ta chỉ có cách đi tiếp mà thôi."

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nói: "Thạch Đại ca, huynh cũng tự mình phải cẩn thận mới được."

Thạch Đầu sắc mặt ngưng trọng, nói: "Đệ cũng thế nhé"

Nói xong giơ tay bắt quyết, Phá Sát Pháp Trương toả sắc vàng nâng lên ngang mặt, Thạch Đầu nhảy lên phía trước, hít một hơi thật sâu, rồi từ từ hạ xuống.

Trương Tiểu Phàm quay lại nhìn Bích Dao, nhưng lần này cũng không nói gì, tẽ khởi Thiêu Hoả Côn rồi cũng đi theo Thạch Đầu.

Bích Dao ở ngay phía sau đột nhiên cười lên, trong tiếng cười ẩn chứa bao nhiêu là vui mừng.

Vàng, xanh trăng ba sắc màu kết hợp, theo vách đá từ từ hạ xuống, xung quanh vẫn còn là một màu nham thạch đen thẫm. Ngoài ra cũng chẳng thấy có âm thanh sự vật gì. Chỉ là cảm thấy kì quái, càng nhìn xuống dưới, nhiệt độ xung quanh dường như càng tăng lên.

Như thế cứ hướng xuống phía dưới một đoạn, Trương Tiểu Phàm dựa vào ánh sáng Pháp Bảo của ba người, dần dần nhìn rõ cảnh vật xung quanh, chỉ thấy dưới vực quả thật không có đường đi nữa, mà chỉ là chập trùng toàn những loại đá cổ quái. Từ chỗ ba người nhìn bao quát, cảm giác như chính là chiếc giếng cổ phóng đại gấp trăm lần, cứ hướng mãi xuống dưới.

Đột nhiên, Thạch Đầu xuống trước bỗng vội nói: "Cẩn thận"

Trương Tiểu Phàm và Bích Dao cả kinh, vội vàng phòng bị, chỉ thấy phía dưới không xa trên bức tường đá có một hang đá nhỏ, trong hang có hai con mắt phát ánh sáng u ám, đang nhìn về phía họ.

Thạch Đầu hướng về phía đó thủ thắt, từ từ tiến đến. Trương Tiểu Phàm và Bích Dao bình trụ hơi thở, cẩn thận nhìn vào trong.

Khi tiếp cận lại gần rồi, không hiểu là đã bao nhiêu lâu không có ánh sáng chiếu đến nơi đen tối này, đương lúc kim quang của Phá Sát Pháp Trương chiếu sáng, bọn họ cùng nhìn thấy sự vật bên trong té ra là một con chuột rất to. Lão thử

(chuột già) này vốn lấy cái hang nhỏ này làm tổ, lúc đó đang trừng mắt nhìn ba người.

Thạch Đầu lắc đầu quay lại, cùng bọn Trương Tiểu Phàm, Bích Dao nhìn nhau, cả ba cười khổ, sau đó tiếp tục đi xuống.

Tuy nhiên, cảnh vật ở ngay phía dưới quả thật họ không thể nào ngờ tới.

Một điểm, hai điểm, ba điểm... Trong bóng tối nhập nhöang lúc âm u tranh tối tranh sáng, phía trước phía sau phía trên phía dưới bọn họ, lại từ từ sáng dần lên. Ẩn trrong bóng tối, dường như có vô số tiếng thở gấp to nhỏ truyền lại, lại dường như là những tiếng gầm gừ nho nhỏ.

phía bên trên của Hắc Thạch Động dường như là nơi đất đai cằn cỗi, chẳng hề có chút sự sống nào, nhưng phía dưới vách đá này nơi không hề có ánh mặt trời chiếu tới, thật không ngờ, lại có vô số sinh vật sinh sôi nảy nở.

Bóng tối dường như đang kéo lên trước mắt họ một bức màn cổ kính, mang theo một nỗi hối hòp vô danh, từ chỗ cái hang chuột hướng xuống dưới, những động đá trên vách núi càng ngày càng nhiều lên, về sau chỉ mấy cách thước là lại có một cái động. Nhưng trong động đó, có vô vàn các loại sinh vật: chuột, dơi, hắc tinh tinh, báo... sống hoang dã chẳng hiểu hàng ngày chúng kiếm ăn như thế nào.

Những loại động vật này họ đã có biết qua rồi. Nhưng sau đó đi xuống thêm một đoạn nữa, họ càng tròn mắt há hốc miệng ngạc nhiên, nhìn những con cua vốn sống dưới nước lại bò trên vách đá, mà những con cua này lại có đến bốn cái càng, chưa hết, còn có thêm bốn cái chân ly miêu, hình dạng vô cùng đáng yêu không biết phải gọi tên như thế nào nữa. Trên đầu lại có một vân hình chữ "Vương" trông giống đầu con lợn quái dị có hai sừng, những loại này ở đây nhiều vô cùng, đếm mãi không hết.

Vô số những con mắt, dường như hội tụ thành một biển u quang, từ trong tối nhìn chằm chằm vào ba người đang giữa chỗ sáng.

Trương Tiểu Phàm càng nhìn càng ngạc nhiên, trong lòng không sao ngăn nổi liên tưởng đến Tăng Thư Thư sư huynh. Nếu nhìn thấy những thứ này, với niềm yêu thích những sinh vật kì lạ của sư huynh, chỉ sợ anh ta sẽ cười đến không ngậm miệng lại được.

Qkamejoko chú:

(*)一道断崖, 横在眼前 (nhất đạo đoạn nhai, hoành tại nhãn tiền). Chữ "nhai" ở đây không biết dịch thế nào cho phải, nghĩa là bờ núi thấp mà trong văn cảnh thì nửa giống vực, nửa giống thung lũng sâu, thấy có đoạn sau so sánh với Tử Linh Uyên nên tạm dịch là "vực".

Chương 53

Hỏa Long

Trong bóng tối, vô số những cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào hào quang của cả ba người. Không hiểu vì sao, Trương Tiểu Phàm trong lòng cảm thấy một chút lo sợ, nhìn qua bên cạnh, Bích Dao và Thạch Đầu vẫn điểm nhiên không chút mảy may chú ý, tựa hồ như như hai người đã từng kinh qua những cảnh tượng này rồi. Tuy nhiên, những sinh vật chung quanh không tỏ vẻ gì như muốn tấn công bọn họ. Ngoài việc thỉnh thoảng phát ra những tiếng gầm rú như hổ báo, bọn chúng tuyệt nhiên không có động tĩnh nào, chỉ im lặng ngước nhìn và chờ đợi.

Cả ba người họ vẫn tiếp tục đi xuống, có lẽ đã đi được bốn năm trượng nữa, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát hiện, số lượng những cặp mắt phát sáng chung quanh dường như dần dần giảm đi, song cảm giác ròn rợn thì vẫn y như cũ, ong cảm giác mỗi cặp mắt ấy dường như lớn hơn rất nhiều so với những cái nhìn thấy lúc nay. Tiểu Phàm khẽ nhíu mày, bay về phía vách đá trước mặt, quả nhiên, qua ánh sáng mờ mờ phát ra từ Thiêu Hỏa Côn, trên bức tường đá tối đen số lượng hang động giảm đi rất nhiều. Những hang động này to gấp đôi so với những cái ở trên, cao chừng qua đầu người một chút. Như thường thích, những sinh vật trong động rõ ràng đặc biệt hung ác, con nào con nấy vừa to lại vừa lớn, răng cỏ lởm chởm, mặt mũi dữ tợn, khiến người ta trong lòng phải khiếp sợ.

Bỗng nhiên một con quái thú trước mặt Tiểu Phàm, thấy hắn đến gần liền gầm lên một tiếng thực to, con thú ấy vô cùng to lớn, mình như mình heo rừng, đầu to như con gấu khổng lồ, bàn tay to lớn quét ra, chút nữa đã đánh trúng mình Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm giật mình thắt kinh, vội ngự pháp bảo, nhanh chóng lui về sau tránh được. Cùng lúc, Bích Dao và Thạch Đầu nghe thấy tiếng gầm liền bay lại xem chuyện gì, Tiểu Phàm thấy thế nói luôn: "Nơi đây sinh vật toàn là những thứ quay thú hung ác, mọi người hãy cẩn thận"

Cả hai người gật đầu đồng ý, ra sức phòng bị, tập trung cảnh giác. Nhưng trừ phi đến gần quấy rầy chúng, bọn họ không gặp bất cứ sự xâm phạm nào của bọn quái thú ấy. Hình như tuy to lớn hung ác, song bọn chúng đều không biết bay. Vì thế chúng chỉ đứng yên trong động nhìn ra. Trương Tiểu Phàm vừa cẩn thận điều khiển đường bay của pháp bảo, vừa nghĩ thầm: "Bon quái thú này không thể bay được, không hiểu trên tuyệt bích này chúng kiếm ăn thế nào nhỉ?"

Cứ thế, ba người bay xuống hơn vài trượng nữa, so với miệng hang, tổng cộng đã xuống được độ sâu gần trăm trượng. Nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy độc một vực thẳm đen ngòm, trừ ánh sáng phát ra từ mắt những con dã thú, ánh sáng mặt trời tuyệt nhiên không thể chiếu được tới đây.

Nhưng kì lạ ở chỗ, hang động này không vì thế mà trở nên lạnh lẽo, ngược lại, nhiệt độ ở đây thậm chí còn cao hơn trên mặt đất nhiều, Trương Tiểu Phàm thậm chí còn cảm thấy nóng đến đổ mồ hôi hột. Nhìn chung quanh chỉ thấy toàn những phiến đá đen, không có khối nham thạch nào đủ nóng, thật là hết sứ kì quái.

Thạch Đầu đang ngự trên cây pháp trượng Phá Sát của mình, thong thả bay chập lại rồi nói: "Cha mẹ ơi, chỉ có con hồ ly chết tiệt này mới chọn một nơi kì dị như thế này để sinh sống"

Trương Tiểu Phàm chẳng hề quan tâm, nhưng nghe thấy bên cạnh mình cách không xa lầm tiếng Bích Dao khe khẽ cười khúc khích. Tiếng cười trong trẻo vui tai, mặc dù nàng đã thấp giọng xuống, nhưng giữa bốn bề yên lặng, tiếng cười thực vang đi rất xa. Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, chỉ thấy Thương tâm Kỳ hoa phát ra một màu trắng nhè nhẹ, Bích Dao mặt cười như hoa, vẻ ngoài nhất mực dịu dàng. Cùng lúc đó, Bích Dao dường như cũng cảm giác được điều gì đó, quay đầu nhìn Tiểu Phàm, hai luồn mục quang chạm nhau, Tiểu Phàm tim muôn rót ra ngoài, liền vội vã quay đầu bỏ đi.

Phía bên dưới, tinh cảnh này sinh rất nhiều sự biến hóa, những hang động càng lúc càng to ra, những sinh vật so với phía trên cũng có kích thước lớn hơn rất nhiều, xem ra chúng còn to hơn một người bình thường. Lúc ấy, ba người bọn họ chợt phát hiện ra một nửa thạch động dường như là trống rỗng, phảng phất đâu đó một mùi máu tanh tươi. Ba người im lặng nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác thận trọng, nhưng không vì thế mà giảm tốc độ bay xuống. Trong bóng tối vô cùng dưới chân bọn họ, có cái gì như ánh sao, như đốm lửa nhỏ, lặng lẽ phát sáng mà không ai hay biết...

Phía trên mặt đất, dưới ánh sáng của ngọn đuốc, Chu Nhất Tiên và cháu gái Tiểu Hoàn khó khăn lầm mờ dò dẫm đến được bờ vực ban nãy đám người Trương Tiểu Phàm đã nhảy xuống. Nhìn thấy phía trước vách đá dựng đứng không có lối đi, dưới chân là vực sâu thăm không đáy, Chu Nhất Tiên chỉ biết im lặng, không nói được lời nào. Tiểu Hoàn tuổi hổn hển, dù cho đã đi chu du nhiều nơi với gia gia, nhưng trong tinh cảnh đứng giữa hang động bốn bề yên lặng, trong lòng không khỏi mười phần khiếp sợ. Cô bé hờ cổ nhòm xuống bên dưới vách đá, nhưng vội vã rụt cổ lại tức thì, lặng lẽ đến bên cạnh Chu Nhất Tiên hỏi: "Gia gia, chúng ta có đi xuống dưới đó không?"

Chu Nhất Tiên đảo tròng mắt qua lại mấy lần, rồi nói: "Chúng ta không có đạo pháp, lại không có dây nhợ, làm sao mà xuống được?"

Tiểu Hoàn nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, tay vỗ vỗ ngực nói: "Thế thì tốt, thế thì tốt..."

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn: "Tốt cái gì mà tốt, ai biết ở dưới đó có núi vàng, núi bạc, ngọc ngà, châu báu đang đợi chúng ta, nhưng mà, nếu đi xuống thì quả là ngu xuẩn" giọng nói cất giinctong nói đau đớn tiếc nuối mãi không thôi

Tiểu Hoàn hừ một tiếng, huơ huơ cánh tay phải đang cầm cây kẹo đường hồ lô, nghiến răng nói: "Núi vàng núi bạc nào, nói không chừng là núi xác núi xương ở đó chờ ông đó. Vậy cũng tốt, nếu không xuống đó, chúng ta mau mà đi chỗ khác. Vạn nhất có gì xảy ra, có hai con yêu quái tấn công, chỉ sợ ông nội đinh đinh đại

danh là đệ tử đời thứ mười ba của Thanh Vân tổ sư, lại làm tổ sư gia mất hết thế diệu"

Chu Nhất Tiên nỗi giận: "Nói xàm, Chu Nhất Tiên ta mà là loại người đó à, làm sao làm nhục sư môn được..." nói chưa hết câu, từ trong sơn động yên lặng, phát ra hai tiếng "Toa toa...", liền tức thì bắn ra hai luồn đạo quang, nhanh như điện xẹt, chỉ trong chớp mắt, bắn đến ngay trước mặt hai người.

Chu Nhất Tiên kinh hoàng hét lên, kéo theo Tiểu Hoàn, tay phải móc ra đạo chỉ phù màu hàng, định độn thổ chạy trốn. Nhưng không ngờ tiếp sau hai luồn đạo quang, hai bóng người nhảy ra, động tác nhanh như ma quỷ, chẳng đợi Chu Nhất Tiên thi triển đạo chỉ phù, chỉ nghe thấy hắn phát ra một tiếng "te", Chu Nhất Tiên sau gáy lạnh toát, hình như bị vật gì từ bên hông đâm trúng, toàn thân lão lóng tóc dựng đứng, trong lòng kêu khổ không dứt. Lát sau định thần nhìn lại, Chu Nhất Tiên phát hiện ra đối phương không muốn lấy tính mạng lão, nhưng vật kia vẫn dính trên gáy lão. Thu hết can đảm đưa mắt nhìn hai bong người đó, thì thấy một nam một nữ tuổi còn trẻ, nam nhân mặt sáng như ngọc, cực kì anh tuấn, nữ nhân mặt đẹp như đóa phù dung, kiều diễm vô song.

Lúc này cả hai người còn cách Chu Lão Tiên đến hơn mươi thước, đoạn nam nhân huơ tay một cái, trong tay cầm món đồ nhìn như cây thước bằng ngọc, món pháp bảo nhẹ nhàng bay tới kề lên cổ Chu Nhất Tiên, đồng thời nữ nhân đồng thời điều khiển thanh tiên kiếm màu xanh, chĩa thẳng vào Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn sợ đến mặt trắng bệch không còn giọt máu, tay trái vẫn nắm chặt thanh kẹo hồ lô, vừa khóc thật to vừa nói: "Yêu quái ca ca, yêu quái tì tì, đừng ăn thịt ta, thịt ta ít lắm, không ngon đâu, có ăn thì ăn gia già ta kia"

Chu Nhất Tiên gần như nắm tay lăn ra đất, giận dữ hét lên: "Con nha đầu đáng chết, lão giả này nuôi ngươi từ nhỏ tới lớn, thường ngày không có gì bạc đãi ngươi, vậy mà đến lúc sống chết này, ngươi lại phản bội gia già ngươi thế sao?"

Tiểu Hoàn càng khóc to hơn: "Gia già, đừng trách con, ít nhất sau khi lão chết đi, còn có con đem kẹo hồ lô ngào đường cho lão..."

Chu Nhất Tiên giận dữ nói: "Hàm hồ, lão giả bình sinh cần gì cái thứ ngọt ngọt dính dính đó chứ, có đem thì phải đem gà, cá chưng cá hấp, hiểu chưa?"

Tiểu Hoàn gật đầu nói: "Gia già, con đã ghi nhớ rồi, ông cứ yên lòng"

Chu Nhất Tiên thở phào nhẹ nhõm: "Thế cũng tốt rồi, vậy ta ra đi cũng cảm thấy thanh thản..." Ông ta đột nhiên giật mình, lóng mày dựng đứng: " Con nha đầu đáng chết, dám lừa gạt ta, ngươi biến đi đâu rồi. Ta sẽ..."

Chu Nhất Tiên kêu gào liên tục không dứt, đầy vẻ đau xót trước mấy lời nhẫn tâm của Tiểu Hoàn, hơn nữa nhìn lão dáng điệu ngây ngô, nói năng không đâu không đuôi, cả hai người lạ mặt không hẹn mà cùng nhíu mày, nhìn nhau im lặng một lúc lâu, đoạn cùng lúc thu hồi pháp bảo. Nữ nhân bèn nói: "Sư huynh, muội thấy gã này trên người không toát ra yêu khí, chắc không phải loài yêu nghiệt"

Nghe vậy nam nhân liền nói: "Thế thì tốt rồi" đoạn hắn quay đầu về phía Chu Nhất Tiên, cất giọng nói lớn (cốt để cắt ngang mấy lời dài dòng vô bổ của lão): "Ngươi là ai? "

Chu Nhất Tiên thở phào, lập tức lấy lại thái độ bình tĩnh, điềm đạm: "À à, lão phu và đứa cháu nội biết nơi đây có bọn yêu nghiệt hoành hành, nên đặc biệt đến để hàng yêu, vì dân trừ đi đại nghịch"

Tiểu Hoàn trong bụng cười sặc sụa, đưa mắt liếc qua một cái, liền thấy Chu Nhất Tiên hành động thản nhiên, thần sắc như thường. Không ngờ nam nhân vừa nghe thấy như thế, liền đỡ hai ông cháu họ dậy, lạnh lùng cười một cái: "Ta nghĩ đạo pháp các người hãy còn thô thiển, chỉ sợ gặp tiểu yêu đã không phải là đối thủ, không ngờ lại dám đến nơi hung hiểm thế này, tốt hơn nên đi về cho sớm"

Chu Nhất Tiên mặt đỏ lên vì ngượng, nói lắp bắp: "Dạ, dạ..."

Vừa nói vừa đưa tay kéo theo Tiểu Hoàn, quay đầu bước ra ngoài.

Nhin theo hai người một già một trẻ dắt tay nhau đi khỏi nơi hung hiểm tối tăm, nam nhân quay đầu nhìn vách đá phía trước rồi nói: "Sư muội, xem chừng chúng ta phải đi xuống đó rồi"

Nữ nhân mỹ lệ liền nói: "Đúng. Thật là trời giúp chúng ta, từ cái trán nhỏ đỏ cho ta biết con yêu nghiệt Hồ Ly đang đang ẩn nấp bên trong thạch động tối tăm này. Nếu có thể trừ được loài yêu quái, thu hồi Huyền Hỏa Giảm, cốc chủ nhất định vô cùng vui mừng"

Nam nhân tự nhiên nở một nụ cười, rồi nói: "Vậy thì không được chậm trễ, chúng ta đi thôi" Nói đoạn, quang mang lưỡng khởi, hai người một nam một nữ, như hai luồng điện cùng nhau bay thẳng vào hang động sâu hoắm ấy, như muốn xé toang bóng tối...

Phía trên hang động, trong bóng tối cũng bập bùng một ánh lửa, hai ông cháu Chu Nhất Tiên đang chạy bỗng nhiên dừng lại, thực ra cả hai người đi cũng không được bao xa. Chỉ thấy Chu Nhất Tiên khẽ nhíu mày, ngăn ngại trong giây lát, quay lại nói: "Cả hai thiếu niên đó tư chất cực tốt, đạo hạnh cao thâm, lúc nãy ta nhìn thấy trên viền áo của họ có vẽ hình một ngọn lửa, chỉ sợ đó chính là đệ tử của Phản Hương Cốc"

Tiểu Hoàn giật mình thất kinh: "Phản Hương Cốc?"

Chu Nhất Tiên gật đầu nói: "Phản Hương Cốc thế lực cực lớn, tu tập đạo pháp giống với Thanh Vân Môn, cùng với Thiên Âm Tự là ba môn phái lớn nhất của chính giáo, môn hạ cao nhân cực nhiều. Gần đây nghe nói gửi đi hai đệ tử xuất sắc nhất, một nam một nữ, nam nhân tên là Khiếu Lý Tuân, nữ là Hoàn Yến Hồng, nhìn thấy hai người lúc nãy sử dụng pháp bảo, đích thị là đệ tử Phản Hương Cốc không thể nào sai"

Tiểu Hoàn hướng về phía bờ núi, nói bằng giọng điệu lo lắng: "Hồi nãy ba người cũng đã xuống dưới đó rồi..."

Chu Nhất Tiên hai vai khẽ rung rung, đoạn nắm lấy tay Tiểu Hoàn, kéo ra ngoài, miệng nói rằng: "Vậy chúng ta ở lại đây cũng không làm được gì, đêm nay ở dưới đó nhất định là đánh yêu quái nào nhiệt lầm, chúng ta tuyệt nhiên không có chút tiện nghi nào, ái dà, thật là đáng tiếc, đáng tiếc"

Tiểu Hoàn nhẽch mém cười nhẹ, chẳng nói gì nhiều, chỉ yên lặng theo gia gia đi ra ngoài. Phía dưới vách đá tĩnh mịch kia, hình ảnh của Lý Tuân và Yến Hồng đã biến mất vào trong bóng tối vô cùng...

Trương Tiểu Phàm hiện thời ở trong thạch động, càng lúc càng thấy chung quanh nóng lên, nhưng lâu lâu cũng còn thấp thoáng những ánh mắt của loài dã thú, trong thâm tâm thoáng chút hồi tưởng về Tử Linh Uyên trước đây. Kích thước của sơn động mỗi lúc một lớn hơn, nơi này chiều cao ước chừng gấp rưỡi tới gấp đôi người bình thường, vì thế mà loài dã thú lại càng hung hăn bội phẫn, kích cỡ thì khỏi phải nói, rõ ràng là to lớn hơn bình thường rất nhiều. Nhưng trong không khí, mùi tanh của máu càng lúc càng nặng.

Trương Tiểu Phàm đang bay lượn, nghe thấy từ nơi nào đó không biết, vọng lại những tiếng nhai rạo rạo, tựa hồ như có con thú khổng lồ nào đó, đang xé thịt nhai nuốt, người nghe quả nhiên sợ đến nỗi gân cốt bùn rún.

Hết thảy bọn họ cảm thấy toàn thân căng lên, không ai nói lời nào, tựa hồ có thể nghe được từng tiếng tim đập thình thịch, bỗng nhiên, trong cái bóng tối mịt mùng dưới chân, Trương Tiểu Phàm cảm thấy có một luồng gió mạnh vô cùng thổi qua. Dường như có linh tính điều gì, tim hắn đập liên hồi, Thiêu Hỏa Côn gấp luồng gió mạnh ấy, tức tốc bị dạt qua một bên đến ba thước.

"Bitch..."

Âm thanh khô khốc vang lên, ánh sáng chớp qua một cái, ở nơi tối tăm này, hình như có cái gì đó như xúc tu của một con vật khổng lồ, quất vào Trương Tiểu Phàm như một cây roi, làm hắn bay dạt qua một bên đập vào vách đá...

Vách đá xung quanh cũng vì thế mà chấn động, bụi đất bay lên tứ tung, vô số đá to đá nhỏ đùng đùng rơi xuống. Giây lát sau, một âm thanh ai oán thê lương từ dưới vực sâu cất lên, trên vách đá cũng đột nhiên phát ra thứ âm thanh ấy, điên cuồng gào thét. Tiểu Phàm và mọi người vô cùng ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy vật gì như một con ác quỷ có xúc tu cực lớn đang xông vào một cái hang động gần đó, cả người uốn éo, chuyển động không ngừng.

Trương Tiểu Phàm hít vào một luồng khí lạnh, chỉ thấy trận gió to khi nãy đã thổi thốc đến mặt, kèm theo là sự xuất hiện của một con cọp răng kiêm năm mắt khổng lồ, phút chốc con cọp ấy đã bị cái xúc tu quấn chặt, từ từ kéo lê về phía hang động trống không đó. Dù cho con cọp ra sức nhanh múa vuốt, gầm thét liên hồi, nhưng thân thể con cọp dù to lớn cách mấy song so với kích thước của cái xúc tu ấy, hệt như một đứa bé nhỏ xíu, hoàn toàn vô vọng. Cái xúc tu quấn lấy toàn bộ con cọp, nhanh chóng rúc xuống dưới bóng tối, từ trong sâu thẳm, còn vang lên tiếng la hét ai oán trong tuyệt vọng của con cọp xấu số.

Cả ba người đứng sững lại, nhìn nhau thất sắc, nhất là Bích Dao, gương mặt nhất thời trở nên trắng bệch. Dưới chân bọn họ là một màu tối đen như mực, sâu đến không thể nhìn thấy đáy, thật sự không biết đang ẩn tàng biết bao nhiêu thứ đáng sợ.

Giây lát sau, Thạch Đầu ho lên một tiếng to, muốn mở miệng nói điều gì đó, nhưng không ngờ Bích Dao hai mắt tinh tường hơn mình, la lên hốt hoảng: "Phía dưới kia. Cẩn thận!"

Tiểu Phàm với Thạch Đầu vội vã quay lại, nhìn xuống bên dưới, chỉ thấy giữa bóng tối sâu thẳm, có một ngọn lửa đang ngùn ngụt bốc lên. Trong giây lát, nhiệt độ chung quanh đột nhiên tăng lên vùn vụt, chỉ thấy ngọn lửa ấy lập tức biến thân thành một con rồng lửa lớn, ra sức gào thét, theo luồng gió mà bay lên, trong phút chốc đã tiến đến gần bọn họ. Ba người nhìn thấy cảnh đó, tất cả đều biến sắc, con rồng lửa gầm lên một tiếng dữ dội, gạt phăng tất cả những chướng ngại vật, cùng với tiếng gầm khủng khiếp, trùng trùng tiếng lên.

Nhin hình dạng của con hỏa long, đích thị là do Tam Vĩ Yêu Hồ sử dụng Huyền Hỏa Giám mà tạo ra, nhưng không biết vì sao, kích thước và uy lực của hỏa long lúc này còn lớn hơn rất nhiều so với lúc trước nữa.

Tuy cả ba người trong lòng đều có chung sự nghi vấn, song trong giây phút này không còn lòng dạ mà nghĩ ngợi lung tung nữa, nhìn thấy con hỏa long mặt mũi dữ tợn, sóng nhiệt đầy trời, ầm ầm tiến tới, bất giác cùng thở dài một cái. Đoạn cả ba người nhanh nhẹn tách ra, ngự trên pháp bảo, chuẩn bị đối phó.

Ba món pháp bảo phát ra ba đạo quang cực mạnh, bảo vệ chủ nhân bên trên, tuy nhiên uy lực của hỏa long quá lớn, nếu đem ra so sánh với mấy món pháp bảo, ưu thế tuyệt nhiên vượt hơn bội phần. Cả bọn Trương Tiểu Phàm cùng một lúc bị ngọn lửa hỏa long đẩy lui về phía sau một cái thật mạnh, đập vào vách đá phát ra một tiếng "Âm ầm..."

Hỏa Long vẫn tiếp tục lao về phía trước, uy thế kinh người, Trương Tiểu Phàm hai vai đập mạnh vào vách đá, đau tối mặt tối mũi. Nhưng hắn cũng còn may mắn, định thần nhìn lại, thấy vách đá nhọn hoắt nhô lên sừng sững ở bên cạnh, nếu không rơi trúng vào cái thạch động này, có lẽ đã bị đá xiên qua người. Bất chợt, từ trong động vang lên một tiếng gầm dữ dội, không cần nói cũng biết nó phát ra từ mấy con mãnh thú sống trong động...

Trương Tiểu Phàm giật mình thất kinh, định mở miệng kêu cứu thì nghe Thạch Đầu gầm lên một tiếng rất lớn, trong hang động không ngừng vang những tiếng "Rột rẹt...", lát sau, một đạo hào quang vụt lóa, từ trong động một thân hình đồ sộ bay thẳng ra ngoài, nhìn kỹ lại chính là một con quái thú mình mẩy to lớn kì lạ hết sức, Tiểu Phàm thấy thế, trong lòng cảm thấy phần nào nhẹ nhõm. Hắn thậm chí nghĩ người này tên gọi Thạch Đầu thật là không đúng, so với đá xanh thực tình cứng hơn rất nhiều mới phải.

Lúc này, con hỏa long trên cao cuộn lại thành một vòng lửa lớn, điên cuồng gầm thét, uy thế hệt như sấm sét trên trời, cùng một lúc, tất cả từ trên cao đánh

xuống, thực khiến người ta thất điên bát đảo. Trương Tiểu Phàm hai hàm răng nghiến chặt, nhanh chóng niệm pháp quyết, đảo người qua bên cạnh mươi trượng, tránh luồng lửa của hỏa long đang ào ào đánh tới, tay phải huơ ra một cái, Thiêu Hỏa côn nhắm thẳng cổ con rồng mà phăng phăng lao đến.

Hỏa long thét lên một tràng kinh người, hai mắt phát ra hai luồng lửa sang rực, long trảo khổng lồ giơ lên, định gạt ánh sáng màu xanh của Thiêu Hỏa Côn sang một bên, Trương Tiểu Phàm mặt mày trắng bệch, thấy trước mắt mẩy luôn lửa đỏ rực, cuồn cuộn lao tới, chỉ còn biết cắn răng mà chịu đựng.

Lúc này bỗng nhiên vang lên một tiếng quát lớn, loang loáng qua ánh sáng phát ra từ mình con hỏa long, một bóng nhân ảnh xanh lục vút qua, đích thị là Bích Dao, y phục màu lục hệt như đang trôi bập bênh trong gió. Đóa Thương Tâm Hoa phát ra một đạo bạch quang, những cánh hoa tung bay như đang khiêu vũ giữa không trung, mang vẻ đẹp trầm buồn như đang ướt sũng dưới cơn mưa, pháp bảo nhắm thẳng dưới nách hỏa long mà tiến tới, một tay phò trợ cùng với Thiêu Hỏa Côn của Trương Tiểu Phàm.

"Grưuùùù..."

Trong ánh lửa cuồng lên như điên dại, hỏa long gầm một tiếng long trời lở đất, hai chân quào quào trong không khí, khắp bầu trời ập xuống một cơn mưa hoa trắng, hỏa long thấy thế liền lui lại ba bước né tránh. Nhưng Bích Dao cùng Tiểu Phàm liên thủ, pháp lực mạnh mẽ vô bờ, áp chế sức mạnh của hỏa long, buộc nó phải thối lui thêm mười bước nữa, cũng trong lúc ấy, bất ngờ từ trong thạch động tối tăm, một bóng người ầm ầm lao ra, khí thế như thác đổ, trông ra mới hay đó chính là Thạch Đầu.

Thạch Đầu hai mắt nhìn chăm chăm Tiểu Phàm và Bích Dao, chỉ thấy hai người toàn lực chống lại hỏa long, hai người đang bị bao vây bởi những ngọn lửa dữ dội chung quanh, tuy có hai món pháp bảo hộ thân, song gương mặt mỗi lúc một đỏ lên do sức nóng của lửa.

Thạch Đầu hai mắt không chớp lẩy một cái, nhảy lên thật mạnh, lơ lửng giữa không trung, bèn đổi tư thế hai chân ngồi xếp bằng, hai tay nắm chặt Phá sát pháp trượng, phút chốc phóng kim quanh mạnh mẽ phóng ra, cả thanh Lang Nha Bổng sáng rực lên sắc vàng, tựa hồ như có thể nhìn xuyên qua được, hiển nhiên là bị pháp lực dồn vào, còn con người Thạch Đầu thì vốn còn trang nghiêm hơn cả Pháp Tướng nên từ xa nhìn lại, thật chẳng khác gì cao tăng Phật môn là mấy.

Nhin vào đôi mắt trọn tròn dữ dội của y, hệt như đôi mắt của diệt ma Kim Cang, uy thế bức nhân, thân lơ lửng giữa không trung phát ra kim quang rực rỡ như tia điện, rạch một nhát ngang trời, phát ra một tiếng nổ dữ dội, cây trượng Phá sát vươn thẳng lên trời, tua tủa những gai nhọn như đá cứng. Tức thời, lao xuống mạnh mẽ như sắt như đá, tron vòng bốn mươi thước chung quang đều bị ảnh hưởng.

Gương mặt Thạch Đầu căng ra, gân xanh nổi lên chi chít, trông hết sức đáng sợ, thậm chí hai bên khói môi dần dần nổi lên những tia máu đỏ ngầu, hai tay nắm

chặt pháp trượng mà lao xuống. Chỉ nghe y thét lên một tiếng, đạo kim quang tập trung lại cực lớn, nhắm vào đầu con hỏa long mà đánh thẳng tới. Uy lực tuyệt đối không nhỏ, không hỏi cũng biết Thạch Đầu tập trung hết sức lực toàn thân mà xuất chiêu, dù cho hỏa long hung mãnh không ai kịp, song đương đầu với đòn tấn công mạnh mẽ ấy, lại thêm Tiểu Phàm và Bích Dao ở hai bên hợp sức giáp công, ra sức gia tăng áp lực, hỏa long phát ra một tiếng rống thật dài, vang động bốn phía, toàn thân không còn chút sức lực chống đỡ, trúng đòn rơi xuống, nhanh chóng biến mất giữa bóng tối đen ngòm.

Thạch Đầu xuất kích thành công, nhưng toàn thân rúng động, trên gương mặt vẻ dũng mãnh dữ tợn chợt biến mất, cảm thấy chân đứng không vững, chỉ chực rơi xuống. May sao Tiểu Phàm nhận thấy Thạch Đầu có biểu hiện bất thường, bèn vội vã chạy đến bên cạnh mà đỡ lấy vai y, giây lát sau Thạch Đầu đã có thể tự mình đứng được...

Nhưng không đợi cho hai người bọn họ kịp thở, từ phía trên Bích Dao kêu to lên một tiếng kinh hoàng, dải áo xanh đang cuộn lên trong gió tự nhiên rũ hết xuống. Trương Tiểu Phàm thoáng mắt nhìn thấy, trong lòng kinh sợ, nhìn rõ vừa rồi có một thứ tựa như cái xúc tu vô cùng to lớn như một con ác quỷ, từ trong hang động vùn vụt lao ra, vừa ở trên quật xuống rồi lại vọt lên cao, đổi hướng nhắm trực tiếp về phía đầu của hai người đánh xuống.

Âm thanh theo gió ầm ầm vang lên, Thạch Đầu hơi thở còn chưa định thần, Trương Tiểu Phàm lại đang lúc không đề phòng, chỉ biết giương mắt nhìn thấy cả hai sắp bị cái xúc to lớn này đập nát, đoạn thấy Bích Dao mặt mày dù tái nhợt đi, thân hình vẫn như điện xẹt, nhân ảnh di động ngay lập tức đến chắn trước mặt Tiểu Phàm. Thương tâm kỳ hoa trong tay đồng thời xuất phân ra làm sáu phần, quây lại xung quanh, mỗi đóa hoa tỏa ra một luồng sáng thanh khiết cùng tụ vào nhau, chút chốc hợp thành một vòng sáng trắng luân chuyển, Trương tiểu phàm thấy thế, tức thì nhớ lại ngày đó ở Tử Linh Uyên chống lại Hắc Thủ Huyền Xà Bích Dao cũng đã từng sử dụng pháp thuật này

Nhưng hiển nhiên cái sinh vật bí ẩn trong bóng đèn này cũng giống như con Hắc thuỷ huyền xà dạo nọ, đều là những sinh vật cực kỳ hung hãn và to lớn, tuy không thể bì được với Hắc Thủ Huyền Xà, nhưng khi đòn đánh ập tới, đạo bạch quang của Bích Dao mặc dù không bị tản mất giống như khi trước chạm trán với Hắc Thủ Huyền Xà, nhưng cả thân mình bị rúng động dữ dội, ngay lập tức bị quất trúng, cả người bị nhấn giữa bóng đêm sâu thẳm.

Trương tiểu phàm trong đầu kêu ối lên một tiếng, chứng kiến những gì xảy ra trước mặt, chẳng hiểu sức lực lấy ở đâu ra, không kịp nghĩ ngợi gì, liền rời bỏ Thạch Đầu lúc này đã tạm ổn định, thân hình vội vàng lao xuống, Thiêu Hoả Côn phát sáng xanh rực rỡ, nhanh chóng bay vọt vào không trung tấn công cái xúc tu to lớn kia, trợ giúp Bích Dao lúc này đang miễn cưỡng chống đỡ một cách tuyệt vọng.

Bích Dao cố gắng chịu đau, thấy áp lực ập đến như núi đè, đang sắp sửa không thể khống chế nổi nữa, tự nhiên thấy Trương Tiểu Phàm đột nhiên xuất hiện bên cạnh, trong lòng kinh sợ, hét lên thất thanh: "Ngươi mau chạy nhanh đi..."

Lời nói chưa dứt, đã thấy Trương Tiểu Phàm nương thân theo Thiêu Hoả Côn bay lên, ánh xanh chớp loé, nhanh chóng tiến tới, đánh mạnh vào cái xúc tu vĩ đại đang ở trước mặt Bích Dao. Cái xúc tu bị thiêu hoả côn đánh vào một phát, đột nhiên teo lại, đang từ chỗ to lớn có da có thịt, không ngờ ngay lập tức khô quắt vào, nhăn nhó teo tóp như một cái quạt lớn.

Chiếc xúc tu tựa như bị thương, lập tức thu ngay về, áp lực lên Bích Dao cũng biến mất. Chứng kiến Trương tiểu phàm không mang đến sống chết cứu viện mình, trong lòng Bích Dao vừa hoan hỉ, vừa phiền não, nhưng chưa kịp mở miệng nói gì, sắc mặt lại trở lên trắng bệch.

Từ trong bóng tối, một chiếc xúc tu vĩ đại lại hiển nhiên tái hiện, lần này không hề phát ra chút âm thanh nào, hướng thẳng vào chân của Tiểu phàm, hắn lúc này không kịp đề phòng, chỉ thấy toàn thân đau nhói, tức thì bị chiếc xúc tu nắm lấy, tuỳ ý để mặc nó ghi mạnh kéo xuống, chìm vào trong bóng đêm.

Bích Dao cùng với Thạch đầu lúc này đồng thời thắt sắc, không kịp nói gì, phi thân truy đuổi.

P.S: Cảm ơn sự chỉ điểm của **Tidus ca ca** và sự giúp đỡ của bạn **khongten_0412** đã giúp heocon hoàn thành chương này.

Chương 54

Dị Thủ

Bọn Bích Dao vừa đuổi đi chưa lâu. Vùng đất hắc ám mới xảy ra một trận tranh đấu kịch liệt này vừa khôi phục lại sự tĩnh lặng bình yên, thì lại nghe thấy tiếng rít "vù vù" sắc lạnh, hai đạo hào quang một trắng một xanh bắn vọt tới, hào quang sáng rực lên hai lượt, sau đó thì dừng lại, từ trong quầng sáng hiện ra một nam một nữ, chính là môn hạ Phản Hương Cốc, Lý Tuân và Yến Hồng.

Gương mặt anh tuấn của Lý Tuân lúc này cũng thoảng hiện lên nét kinh ngạc, y mượn ánh sáng của pháp bảo, nhìn xung quanh một lượt, rồi quay sang Yến Hồng nói: "Sư muội, thật không ngờ trong hang ổ của yêu hồ này lại có một động thiên thế này."

Yến Hồng cũng thập phần kinh ngạc, gật đầu nói: "Đúng vậy, trước giờ muội cũng chưa từng thấy kỳ cảnh như vậy bao giờ, nhiều dị thú nơi đây chỉ sợ chưa xuất hiện ngoài đời bao giờ." Nàng ngưng lại giây lát rồi thấp giọng nói: "Sư huynh, tình hình nơi đây có vẻ nguy hiểm, chỉ sợ hung hiểm dị thường, chúng ta phải cẩn thận mới được."

Lý Tuân cười nhạt, mặt lộ vẻ ngạo mạn: "Sư muội yên tâm, con yêu hồ kia bắt quá chỉ có năm trăm năm đạo hành, có gì đáng sợ chứ!"

Yến Hồng khẽ mỉm cười nói: "Sư huynh, thiên tư của huynh hơn người, đạo hạnh tinh thâm, tự nhiên không sợ loài yêu nghiệt đó, bắt quá vạn nhất "lục vĩ yêu hồ" cũng ở bên cạnh "tam vĩ yêu hồ" thì với đạo hạnh nghìn năm của nó, chỉ sợ chúng ta cũng có chút phiền phức đấy.

Lý Tuân đưa mắt nhìn Yến Hồng, nhếch mép cười, đột nhiên nói: "Sư muội, miệng của muội tuy nói những lời dễ nghe như vậy, nhưng trong lòng có phải đang nghĩ sư huynh này tham công mạo hiểm, lo lắng muôn phần đúng không?"

Khoé miêng Yến Hồng khẽ mấp máy, thấp giọng nói: "Sư huynh, huynh nghĩ nhiều quá rồi."

Lý Tuân quay mình lại, đưa mắt quan sát bốn bề, nhặt giọng nói: "Sư muội, muội có cảm thấy nhiệt độ dưới đáy vực này có gì đó lạ thường không?"

Lý Tuân nói: "Không phải là nóng hơn một chút, mà là nóng hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa trên đường xuống đây ta đã quan sát cẩn thận hắc thạch ở vực sâu này, đoán định có lẽ là dung nham ở lòng đất sâu vạn trượng phun trào lên mặt đất từ thời thượng cổ bị cô đặc lại mà thành. Theo ta, vực sâu này có quá nửa là miệng của một hoả sơn."

Yến Hồng "A" lên một tiếng, cặp mắt đẹp đảo tròn, tựa như sức tinh nói: "Huynh muốn nói..."

Lý Tuân tiếp lời: "Không sai, chính là ý này. Yêu Hồ chính là cỗ ý chạy vào trong miệng núi lửa này để làm sào huyệt. Ba trăm năm trước, lũ yêu hồ gan lớn bắng trời, không biết sống chết, dám vọng động xâm nhập cẩm địa của Phản Hương Cốc chúng ta, ăn cắp Huyền Hoả Thần Khí. Nhưng Thượng Quan sư thúc, người trấn thủ Thần Quan năm ấy là nhân vật cỡ nào, người nghe tin lập tức đến ngay, đại triển thần oai, bắt hết lũ yêu hồ lại, chỉ hận là con Lục Vĩ Ma Hồ đó thiêng nguy trá, nên đã thành con cá lợt lưới.

Nói đến đây, y đột nhiên cười lạnh một tiếng, sau đó lại nói tiếp: "Nhưng Thượng Quan sư thúc đạo hạnh cao thâm, pháp bảo Cửu Hàn Ngưng Băng Thích" cũng là thiên hạ nhất đẳng kỳ trân, oai lực tuyệt luân. Ngày trước, ta đã từng nghe cốc chủ nói qua, Lục Vĩ Ma Hồ tuy may mắn đào thoát, nhưng đã bị Thượng Quan sư thúc dùng Cửu Hàn Ngưng Băng Thích đâm vào hồ mạch, phá hỏng căn cơ tu luyện. Ba trăm năm nay, dù nó không chết thì cũng thống khổ vô cùng, đạo hạnh tiêu tán, hơn nữa còn bị băng độc ngày đêm công tâm thương thể, trừ phi là phải ẩn thân ở nơi chí dương chí nhiệt, may ra còn có thể giảm bớt phần đau đớn."

Yến Hồng mỉm cười: "Nói như vậy thì Lục Vĩ Ma Hồ quá nửa là đang ở dưới đáy vực sâu này. Sư huynh thâm mưu viễn lược, tiểu muội vô cùng kính phục."

Lý Tuân lại lộ ra vẻ kiêu ngạo nói: "Chúng ta là môn hạ đệ tử của Phản Hương Cốc, thân thợ đại ân của sư môn, tự nhiên không thể khiến sư môn mất mặt. Lần

này, chỉ mong trời cao bảo hộ, vật quy nguyên chủ, thần khí quy vị, yêu ma bị tru diệt mà thôi."

Yến Hồng mỉm cười không nói, Lý Tuân nhìn nàng một lượt rồi nói: "Đi thôi!" Yến Hồng gật đầu, hai người liền nhún mì nh, lại hoá thành hai đạo hào quang, phónh nhanh vào vùng đèn tối nơi đáy vực.

Trương Tiểu Phàm hữu thủ nắm chặt Thiêu Hoả Côn, nhưng thân hình vẫn bị xúc tu kia ghẽm chặt, tựa hồ như nghe thấy tiếng xương cốt trong nội thể kêu "răng rắc". Toàn thân gã không chỗ nào là không đau nhức, lại bị xúc tu kéo về phía mình, gió thổi rát mặt, hai mắt như hoa lên, kim tinh vẫn vũ, đầu óc hỗn loạn, không ngừng hiện lên những hình ảnh khủng khiếp.

Độ dài của xúc tu này quả thực kinh hãi vô cùng, ít nhất cũng phải vươn ra xa đến năm trượng, Trương Tiểu Phàm mượn chút ánh sáng yếu ớt, hoảng loạn nhìn xung quanh một lượt, chỉ thấy trước mặt là vùng đáy của vực sâu. Nơi đây cỏ cây chẳng mọc, chỉ có một động khẩu lớn trên vách đá trước mặt, cao mười trượng, rộng tới bảy tám trượng, bên trong tối đen một vùng, sâu không thấy đáy.

Xúc tu khổng lồ chính là của quái vật bên trong động khẩu thò ra, lúc này nhìn thấy đầu kia của xúc tu, lại càng to lớn hơn gấp bội, quả thật không biết là sinh vật gì, ngay cả hình dáng nó thế nào cũng không nhìn được rõ.

Trương Tiểu Phàm bị xúc tu quăng quật trên không trung một vòng, vô tình liếc mắt nhìn vào bên trong thạch động, chính vào lúc này, một đạo u quang thoáng hiện lên ở động khẩu, Tam Vĩ Yêu Hồ tay cầm Huyền Hoả Giảm, đột nhiên xuất hiện.

Ả ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đang bị xúc tu khổng lồ bóp chặt, xem ra đã không còn sức lực hoàn thủ, sát khí thoáng hiện trên khuôn mặt nhu mì, đanh định quay đầu vào trong động nói gì đó. Nhưng không biết vì sao, ả lại nghĩ ra điều gì, đột nhiên dừng lại, quay người lại, chăm chú nhìn Trương Tiểu Phàm đang dãy dưa trong đau đớn mà không có tác dụng một lượt, đoạn thở dài một tiếng, thấp giọng nói: "Xem dáng vẻ ngươi nhìn Mãn Nguyệt Chi Cảnh, chắc cũng là một kẻ hữu tình, thôi vậy, thôi vậy."

Nói đoạn, ả đưa Huyền Hoả Giảm trong tay lên, chiếu vào trong động một cái, cùng lúc rít lên mấy tiếng cổ quái, thanh âm sắc lạnh vô cùng, nghe tựa như tiếng hú của loài cáo hoang vây.

Trong nháy mắt, phảng phất như nhận được mệnh lệnh gì đó, xúc tu kia lập tức rụt nhanh trở lại, Trương Tiểu Phàm thấy trước mặt tối om, không còn nhìn thấy một chút ánh sáng gì nữa, chỉ thấy một mùi tanh nồng kỳ dị bốc lên, còn xúc tu đang cuồn chặt thân mình thì càng thêm trơ bóng, nhưng không biết vì sao, vẫn cứ quấn chặt thân mình, khiến gã không thể động cựa.

Cùng lúc, bên ngoài động, Tam Vĩ Yêu Hồ nghe thấy tiếng gió rít, liền ngẩng đầu lên quan sát. Chỉ thấy trên đầu xuất hiện hai đạo ánh sáng, bay tới như điện xẹt. Ả cười lạnh hai tiếng, thân hình lắc nhẹ, lui vào trong động, Huyền Hoả Giảm

hướng vào trong chiểu một cái, miệng lại phát ra những tiếng rít như tiếng hú của loài cáo hoang.

Hai đạo ánh sáng tự nhiên là Thạch Đầu và Bích Dao, bọn họ mắt thấy đã đuổi kịp Tam Vĩ Yêu Hồ, trong lòng đang vui mừng, Bích Dao còn lưu tâm để ý, nhưng không thấy bóng dáng Trương Tiểu Phàm đâu, trong lòng lại cảm thấy lo lắng, không yên. Hai người còn chưa ổn định thân hình, thì đột nhiên một xúc tu khổng lồ từ trong động khẩu thò ra, mãnh liệt tấn công hai người.

Trương Tiểu Phàm ở trong bóng tối, bị xúc tu kia quấn chặt, lại bị va đập vào vách động, tựa hồ như đã qua mấy chỗ rẽ, tuy không bị sứt đầu mẻ trán, nhưng mặt mũi đầu tóc bị dính bùn đất là không tránh khỏi, có điều, ở cái nơi tối om như mực này, cũng chẳng có ai nhìn gã làm gì.

Không biết gã đã bị kéo vào sâu tới mức nào, chỉ thấy mùi tanh xộc vào mũi càng lúc càng nồng nặc, nhưng xung quanh vẫn đen tối một màu, một điểm ánh sáng nhỏ nhói cũng chẳng có nên căn bản không biết được tình hình nơi này. Có điều, may mắn cho gã, tuy xúc tu kia vẫn quấn chặt thân mình, nhưng đường như vừa nãy Tam Vĩ Yêu Hồ đã hạ lệnh tạm thời không làm hại đến tính mạng gã, nên xúc tu cũng không thít chặt nữa, Trương Tiểu Phàm cũng có cơ hội hít vào một hơi thanh khí.

Cuối cùng, xúc tu khổng lồ cũng dừng lại ở một nơi tối tăm, không động đậy gì nữa, nhưng vẫn siết chặt lấy Trương Tiểu Phàm không buông. Trương Tiểu Phàm há miệng thở dốc, vẫn còn chưa hết sợ.

Hắc ám như sơn, trước mặt gã là vô cùng vô tận.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy ở khoảng tối trước mặt gã, hình như có một con quái vật khổng lồ, lớn tới mức không thể tưởng tượng đang chiếm cứ nơi này. Nghĩ đến đây, toàn thân gã từ đầu tới chân đều lạnh đi ba phần.

Sơn động cổ xưa này dường như từ thời thượng cổ tới nay chưa từng được ánh sáng chiếu rọi, tối đen như mực, nhưng cái thế giới chưa được biết đến này, lại đem đến cho người ta một nỗi sợ cổ xưa nhất mà cũng sâu sắc nhất.

Xúc tu khổng lồ đang quấn chặt thân hình như nhắc nhở gã rằng trước mặt gã là một sinh vật đáng sợ đến mức nào?

Thời gian, phảng phất như đã ngưng đọng lại.

Xa xa, ẩn ước truyền lại tiếng đả đấu và tiếng vang dội, thanh âm tuy rất nhỏ, song nghe lại vô cùng quen tai.

Đột nhiên, phảng phất như có thứ gì bị kinh động vậy. Trong bóng tối, đột nhiên xảy ra chấn động, Trương Tiểu Phàm tuy không thấy gì, song trong đầu vụt qua muôn ngàn ý nghĩ, thầm đoán không biết có phải thân thể của con quái vật này ở đây, một xúc tu thì đang quấn chặt mình, còn một xúc tu khác thì thò ra ngoài động giao chiến với bọn Bích Dao?

Chỉ là ý nghĩ này không duy trì được bao lâu, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát giác, cái xúc tu đang quấn lấy mình vốn không gia tăng sức mạnh thịt chặt vào nữa thì nay đột nhiên như bị kinh ngạc gì đó, hoặc giả là vì một nguyên nhân khác, lại bắt đầu quấn chặt lại. Tuy rằng tốc độ không phải nhanh lắm, nhưng với kích thước khổng lồ như vậy, áp lực hướng vào trong do cái xúc tu gây nên quả thật chẳng khác bài sơn đảo hải là mấy.

Trương Tiểu Phàm hai mắt tối sầm, toàn thân đau đớn, thét lớn một tiếng, bất kể tất cả vận Thái Cực Huyền Hành Đạo khổ sở chống cự, nhưng xúc tu của quái vật cứ như loài ác quỷ vậy, sức lực dồi dào, chẳng gì ngăn cản nổi.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy xương ngực như kêu lên răng rắc, huyết khí nhộn nhạo, gã liền chẳng nghĩ ngợi gì nữa, hoảng loạn vận hành Đại Phạm Ban Nhược mà Phổ Trí thần tăng của Thiên Âm Tự truyền thụ, hi vọng có thể cầm cự được trong giây lát. Chẳng ngờ vận công còn tốt, vừa mới vận công, tâm pháp nhà phật và kỳ thuật đạo gia của Thanh Vân Môn bởi không những có phương pháp tu hành khách nhau, mà cách vận khí lại càng khác xa hơn nữa, nên lập tức bài xích lẫn nhau một cách kịch liệt, khiến toàn thân kinh mạch của Trương Tiểu Phàm như bị kim châm, đau đớn khôn tả.

Cùng lúc, vòng quấn của xúc tu bên ngoài không ngừng thịt chặt, xương cốt Trương Tiểu Phàm như muốn nát vụn ra, ý chí của gã cũng dần dần mơ hồ đi dưới áp lực ngày một tăng lên.

Chính vào lúc này, chính vào giờ khắc sinh tử quan đầu này, trong đầu gã chợt hiện lên một đoạn văn tự khó hiểu:

"... Thiên tượng vô hình, đạo ẩn vô danh là nói vô ngã, vô nhân, vô chúng sinh, vô thọ giả. Kỳ đạt quang minh, trì nhất chính đạo, nội thể tự tính, thiên địa dĩ bản vi tâm giả dã..."

Những lời này, phảng phất như bừng sáng lên trong tận nơi sâu thẳm trong lòng gã, đưa gã trở về với hiện thực. Đây là những văn tự trong tổng cương của thiên thư quyển thứ nhất, trước đây đã khiến gã từng nghĩ mãi mà cũng không hiểu, pháp môn tu hành của hai nhà phật đạo căn bản không giống nhau, tới cuối cùng làm sao có thể hợp nhất làm một cho được?

Nhưng trong giờ khắc này, gã đã thân lâm tuyệt địa, toàn thân đau đớn như muốn vỡ nát, thực là đau khổ vô cùng. Nhưng không hiểu tại sao, đầu óc gã như dần dần sáng ra, thậm chí là quên cả sự đau đớn, chỉ không ngừng vang vọng những văn tự đã khắc sâu vào trong tâm trí gã.

"..."

Cố động tức địa trung, nại thiên địa tri tâm kiến dã

Cố vô thực vô hư dã

Cố thiên địa nhiệm tự nhiên, vô vi vô tạo dã

Cố vật bất cụ tồn, tắc bất túc dĩ bị tai!

..."

Ngọn thiêu hoả côn đã mất đi hào quang trong tay gã lúc này đột nhiên dần dần sáng lên.

Một vầng sáng xanh đen, nhàn nhạt.

Một cảm giác lạnh tựa băng sương tràn qua cơ thể.

Trong bóng tối mờ mịt, Trương Tiểu Phàm không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, nhưng hai mắt lại trợn trừng, trong óc không ngừng vang vọng lại một câu trong sách: "Cố vật bất cụ tồn, tắc bất túc dĩ bị tai!... Cố vật bất cụ tồn, tắc bất túc dĩ bị tai!... Cố vật bất cụ tồn, tắc bất túc dĩ bị tai!..."

A...!

Gã ngẩng đầu, hướng mặt lên trời, hé lỏn, thanh âm đã khàn đặc.

Hai luồng chân khí Đại Phạm Ban Nhược và Thái Cực Huyền Thanh Đạo đang tranh đấu trong nội thể gã bỗng chốc như nước sông đổ ra cửa biển, ào ào tuôn ra từ cánh tay hữu, dồn cả vào Thiêu Hoả Côn.

Chỉ trong chốc lát, Thiêu Hoả Côn đã chiếu rọi hào quang, ánh sáng màu xanh đen lan tỏa khắp nơi, thân côn như bị thứ gì đó kích động, dần dần sáng bừng lên, thậm chí cả sơ tơ máu đó, cũng đỏ hồng lên như là máu tươi vậy, cây gậy khẽ rung nhẹ, tựa hồ nhưng bên trong đang chảy một dòng máu hồng tươi mà nguy di.

"bịch bịch bịch thịch thịch..."

Cùng với hiện tượng dị thường của Thiêu Hoả Côn, khắp châu thân Trương Tiểu Phàm cũng phát ra những âm thanh quái dị, không phải là tiếng xương cốt bị vỡ, mà nghe ra thì giống tiếng tim đập mạnh, lại giống tiếng huyết tương sôi lên sùng sục như muốn phá tung lớp da mà bắn vọt ra, nhưng nhìn bề ngoài thì toàn thân gã lại chẳng có gì dị dạng cả.

Trương Tiểu Phàm bắt giác khôi phục thần trí, phóng mắt nhìn qua, còn chưa nghĩ ra thân thể mình đã có biến hoá gì đã phát giác gã vẫn đang bị cái xúc tu khổng lồ kia quấn chặt, nhưng điểm bất đồng là: sau khi gã dồn bức chân pháp của hai nhà vào thiêu hoả côn, thiêu hoả côn đã phát ra hào quang khác với lúc trước, bên trong ánh sáng màu xanh đen, còn ẩn ẩn phát một vầng kim quang, lại có cả sơ tơ máu kia đang đung đưa bên trong nữa. Thiêu Hoả Côn giờ đây mang theo một vẻ hung ác, đáng sợ vô cùng.

Luồng hào quang Thiêu Hoả Côn phát ra đã đẩy xúc tu quấn xung quanh người Trương Tiểu Phàm ra xa một đoạn nhỏ, nhưng gã cũng lập tức phát giác, sức mạnh của xúc tu này quả thực quá lớn, phản phất như sau khi phát hiện ra lực để kháng của Trương Tiểu Phàm đột nhiên mạnh lên, áp lực thít vào liền gia tăng gấp mười gấp trăm lần, một lần nữa ép vào bên trong. Chỉ trong chốc lát, quầng sáng do Thiêu Hoả Côn phát ra đã đung đưa như muốn vụt tắt, có lẽ không còn chi trì được bao lâu nữa.

Trương Tiểu Phàm không phải thằng ngốc, lẽ nào không biết tiếp tục như vậy là con đường chết. Gã lập tức hạ quyết tâm mạo hiểm một phen, liều mạng nghiến răng đẩy toàn bộ pháp lực ra, thiêu hoả côn hào quang đại thịnh. Nhân cơ hội cuối cùng này, Trương Tiểu Phàm hét lên một tiếng, giá ngự Thiêu Hoả Côn vọt lên như điện, kích thẳng vào cái xúc tu đang kềm giữ gã.

Chỉ nghe một tiếng "phụt", cả cây Thiêu Hoả Côn ngập lút vào thân xác tu như một loại thần binh lợi khí vậy.

Vật phát ánh sáng duy nhất là cây Thiêu Hoả Côn đã hoàn toàn chui vào bên trong chiếc xúc tu, xung quang lại tối đen như mực, không một chút ánh sáng nhỏ nhoi. Trwong Tiểu Phàm cảm giác được hơi thở của bóng đêm, cảm nhận được tử khí vô biên xung quanh gã, nhất thời cũng nín thở chờ đợi.

"Phụt!"

"Một đạo quang tuyến đột nhiên xuất hiện, xúc tu bị luồng sáng này xuyên qua, tạo thành một lỗ lớn, lộ ra ánh sáng nguy dị của Thiêu Hoả Côn.

"Phụt!"

Lại một tiếng kêu khẽ nữa vang lên, một đạo quang tuyến nữa lại xuất hiện ở phía bên kia của xúc tu.

Tiếng "Phụt phụt phụt..." liên tiếp vang lên không ngớt, Trwong Tiểu Phàm há hốc miệng, tròn mắt nhìn cái xúc tu khổng lồ đang không ngừng bị đâm chọc nát bét như một tờ giấy, các luồng ánh sáng càng lúc càng nhiều, chiếu sáng cả một khoảng rộng mấy thước xung quanh gã.

Rất nhanh sau đó, Trương Tiểu Phàm cảm thấy cái xúc tu dần dần trượt xuống. Lúc này, thanh Thiêu Hoả Côn đã xuyên qua xúc tu, bay ngược trở về tay gã. Dựa vào ánh sáng của Thiêu Hoả Côn, Trương Tiểu Phàm nhìn thấy cái xúc tu đã nằm dưới đất, so với vẻ dũng mãnh, trơn bóng lúc trước hoàn toàn khác nhau.

Gã vừa mới từ Quỷ Môn Quan trở về, hồn kinh còn chưa định, còn quái vật trước mắt gã cũng thập phần kỳ quái, bị thương nặng như vậy mà tinh vô thanh vô tích, cơ hồ nhưng không cảm thấy đau đớn gì vậy.

Trương Tiểu Phàm mới định thần lại, đang định tìm đường thoát ra thì lại nghe thấy ở trong bóng tối trước mặt truyền ra những tiếng hú sắc lạnh, gió thổi ào ào bức đến sát người gã. Trương Tiểu Phàm bèn mượn ánh sáng của pháp bảo, phóng mắt nhìn qua, chỉ thấy từ xúc tu khổng lồ lại vọt ra từ trong bóng tối, hắc ảnh cuồng vũ, không biết là bao nhiêu cái nữa.

Một chiếc xúc tu đã suýt nữa làm gã mất mạng, bây giờ lại thêm mấy chiếc nữa, tình hình nguy cấp thế nào thiết tưởng không cần phải nghĩ cũng biết. Trương Tiểu Phàm không nghĩ không ngợi, lập tức ngự giá Thiêu Hoả Côn, quay người bỏ chạy. Chẳng ngờ mới bay lên chưa được một trượng đã...

"Bịch!"

Cả người lẩn Thiêu Hoả Côn đụng vào vách đá cứng.

Cái đụng này đích thực không nhẹ chút nào, Trương Tiểu Phàm đau đén nhập cốt, trên mặt còn chảy xuống thứ gì ướt ướt, có lẽ là máu, nhưng lúc này gã cũng không có thời gian để nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ là giờ đây gã đang bị khốn trong hắc động không có ánh sáng, thật chẳng khác gì kẻ mù là mẩy, vừa nãy lại bị xúc tu thịt cho thắt điên bát đảo, căn bản không nhớ rõ đường ra lối vào. Bởi thế nên gã mới như con nhặng không đầu, giá ngự Thiêu Hoả Côn, hoàn toàn dựa vào bản năng và tiếng gió mà chạy, không cẩn thận đụng trúng vách đá, có điều dù sao thì trốn được một lúc cũng vẫn là trốn.

Nhưng xúc tu kia chẳng những to lớn mà còn thập phần linh loạt, Trương Tiểu Phàm vong mạng chạy trốn, chỉ nghe thấy tiếng gió rít lên từng hồi phía sau mà tâm kinh đảm khiếp. Trong lúc sinh tử quan đầu, gã nhắm chặt hai mắt lại, hé lớn một tiếng, bắt kể mọi thứ giá ngự Thiêu Hoả Côn lao về phía trước, chỉ mong tránh được cái xúc tu đoạt mạng kia càng xa càng tốt.

Thiêu Hoả Côn bỗng nhiên gia tăng tốc độ lao đi như chớp, nhưng chẳng ngờ vách đá phía trước lại không nể mặt Trương Tiểu Phàm, chưa được ba trượng, gã lại đụng phải vách đá đến "bịch" một tiếng.

Bất quá lần đụng này dường như có chút kỳ quái, chỗ thạch bích đó phảng phất như khá là mềm mại, sau khi đụng vào, gã không bật ra mà cứ lao thẳng vào trong tiếp, bên trong còn lộ ra mấy đạo quang tuyến, hơi nóng rùng rực trào ra cuồn cuộn.

Trương Tiểu Phàm cả kinh, nhưng gã chưa kịp định thần (trên thực tế thì cũng chẳng có cách gì định thần, đâu gã có cứng hơn nữa, pháp bảo hộ thân có mạnh hơn nữa mà đụng một cái như vậy, cũng phải mất hoa đầu váng, xây xẩm mặt mày chứ chẳng nghi), thì đã thấy hụt hẫng một cái, cả người rơi xuống một thông đạo dốc và hẹp, sau đó cứ thế trượt thẳng xuống.

Không biết gã đã trượt bao lâu, nhưng trên đường, Trương Tiểu Phàm cảm thấy xung quanh mình toàn là ánh sáng đỏ, đồng thời nóng bức vô cùng, lại có mấy lần đụng phải vết thương, đau đớn khôn tả.

Kỳ thực, Trương Tiểu Phàm có thể chịu đựng đến bây giờ, chỉ sợ đã giống hòn đá hơn cả pháp bảo của Thạch Đầu đang đấu pháp ngoài kia rồi.

Cuối cùng, gã cũng dừng lại, Trương Tiểu Phàm khoé miệng chảy máu, mặt đầy vết thương, toàn thân như muốn rời ra từng mảnh, khẽ rên lên một tiếng rồi chậm chạp đứng dậy.

Sau đó, gã liền ngây người ra.

Trước mặt gã là một động địa nham khổng lồ, nhưng nơi đây khác với những động khác ở chỗ khắp nơi đều là những dòng dung nham nóng hừng hực, tạo thành một mặt hồ, tràn đầy cả phần đáy động. Trên mặt hồ những bong bóng

không ngừng nổi lên, sau đó vỡ bụp, bắn tung toé những giọt dung nham lên không. Dung nham thỉnh thoảng lại bắn vụt lên không trung, sau đó rơi xuống. Hồ dung nham phát ra ánh sáng đỏ nóng bức kinh người, biến cả động địa nham khổng lồ này thành một thế giới màu đỏ.

Còn Trương Tiểu Phàm thì ở trên một bình dài trên mặt hồ dung nham, sau lưng là một thông đạo hướng lên trên. Gã vừa lăn từ thông đạo này xuống đây. Còn phía trước mặt gã là nơi tận cùng của bình dài, ở sát mặt hồ dung nham nóng tới độ con người không thể chịu đựng được là một cái ổ hình bầu dục, bên trên có một con hồ ly màu trắng lớn đang nằm.

Đại hồ ly, màu trắng!

Hai mắt nó nhắm nghiền, phảng phất như đang ngủ vậy, thân hình cuộn tròn, vô cùng an tĩnh.

Vô cùng mỹ lệ!

Trương Tiểu Phàm chậm rãi đứng dậy, nín thở, chậm chạp bước về phía nó.

Chầm chậm, từng bước, từng bước một.

Từng đợt sóng nóng bức trào lên, làm khuôn mặt Trương Tiểu Phàm đỏ hồng, nhưng dường như gã không hề cảm thấy. Gã chỉ trợn trừng hai mắt nhìn con hồ ly xinh đẹp, mềm mại, an tĩnh, và chổ sau lưng nó.

Nơi đó, có những chiếc đuôi đang cuốn tròn.

Những sợi lông đuôi nhỏ mà tinh tế, phân chia đều đặn, tổng cộng có sáu chiếc đuôi.

Chương 55

Tử Biệt

Trong lòng hang động rực lửa đó, hơi nóng cứ ngùn ngụt bốc lên. Dòng dung nham đỏ rực bên dưới cuồn cuộn chảy, đất đá xung quanh cứ liên tục nứt toác ra.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy hơi thở dường như ngày càng khó khăn, mỗi lần hít vào là luồng không khí nóng bỏng xung quanh cứ như nhấtTesla luôn ép vào trong phổi, đồng thời, mỗi bước chân của Trương Tiểu Phàm đều có thể dẫm phải những đốm lửa lập lòe tung lên từ phía dưới. Xa xa phía trước chỉ thấy sắc trắng của con Lục Vĩ Hồ Ly, đang nằm một cách bình thản, trông chừng như đang tận hưởng sự nhàn nhã thường lệ.

Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ, nhìn về phía trước, trong lòng thoáng chốc hơi do dự, tuy vậy cuối cùng y cũng tiến tới, đồng thời tay để ý nắm chặt cây thiêu hỏa côn.

Con đường nơi hắn đang đi tuy cứng rắn nhưng lại hẹp, trông như duỗi dài đến cái hồ dung nham sâu thăm thẳm phía trước. Trương Tiểu Phàm cứ đi men theo con đường đó, càng đi thấy hơi nóng càng phát ra dữ dội, tựa như thể nếu đến cuối con đường con người sẽ vô phương chịu được cái nóng khủng khiếp đó.

Không biết vì cái nhiệt độ nóng cháy thịt cháy da này hay vì điều gì khác, cổ họng Trương Tiểu Phàm khô khốc rất khó chịu, nhưng y không dám một chút phân tâm, đôi mắt cứ dán chặt vào nơi con hồ ly phía trước.

Tiểu Phàm bước đến cách xa con hồ ly chừng ba bước thì dừng lại.

Khoảng cách khá gần, tầm nhìn được rõ ràng hơn, trong lòng Tiểu Phàm bất chợt kinh ngạc, con hồ ly trước mặt quả là tuyệt đẹp, lông trắng tinh từ đầu đến chân, đặc biệt là tại cái nơi nóng đỏ như hỏa ngục thế này mà lông nó lại trắng như tuyết, chẳng những không pha tạp một sợi lông màu khác, ngay cả một vết cháy xém nó cũng không có.

Chỉ có điều hai mắt nó đang nhắm nghiền, khoảng giữa hai mắt hơi hơi nhíu lại, nơi hàng mi phản phất một nét gì đau đớn.

Trương Tiểu Phàm chăm chú nhìn nó, trong lòng chớp lên vô số ý nghĩ. Từ lúc ở Tiểu Trì trấn cho đến giờ hắn nghe nói trong này chỉ có một con hồ ly 3 đuôi chiếm cứ gây hại. Nhưng con hồ ly trước mắt rõ ràng khác xa với Tam vĩ yêu hồ vừa đấu phép lúc nãy.

Tiểu Phàm phản phất nhớ lại, hồi nhỏ có nghe sư huynh Tống Đại Nhân giảng qua, thế gian này vô cùng rộng lớn, chẳng sự kỳ lạ nào mà không có, như rừng thiêng núi độc, quỷ quái yêu ma. Người xưa tương truyền lại, trong muôn thú hồ ly là loài lành lợi nhất. phần lớn đều tu luyện thành tinh. Trong họ hồ ly, có một dòng có linh khí nhất, đặc điểm của nó là tu hành càng cao, đạo hạnh càng sâu thì đuôi mọc ra càng nhiều.

Nay thấy trước mặt mình là một con hồ ly 6 đuôi, Trương Tiểu Phàm nhất thời thấy trong lòng phẫn chấn.

Ngay lúc đó, Lục vĩ hồ li trước mặt dường như hồi tỉnh lại sau giấc ngủ say, mấy cái đuôi khe khẽ cử động và cái đầu hơi di chuyển. Một lúc sau, nó mở mắt ra.

Từ màu đen sâu thăm thẳm trong đôi mắt, phản chiếu hình bóng một con con người đứng trước nó, hình ảnh một chàng thanh niên mang dáng vẻ khẩn trương.

Trương Tiểu Phàm trong lòng chấn động, bước lui một bước, cầm thanh thiêu hỏa côn đưa ngang trước ngực, ngưng thần giới bị. Không ngờ Lục vĩ bạch hồ chỉ chăm chú nhìn hắn, còn thân hình vẫn ở nguyên vị trên cái ổ giữa phiến đá, tuyệt không một cử động nhỏ.

Một người một hồ đứng đối nhau, không gian xung quanh như ngưng đọng, có chẳng là âm thanh dung nham ngàn năm sùng sục tuôn trào, nghe như xa xôi diệu vợi.

Không khí vẫn nóng bỏng, thổi vào người và hồ đang oai nghiêm đứng đó.

"Chàng trai trẻ", một âm thanh sâu thẳm pha lẩn mệt mõi vang lên, có vẻ như xuất phát từ miệng của Lục vĩ hồ ly, âm thanh phá tan bầu không khí trầm mặc, "Người đến đây làm gì?"

Trương Tiểu Phàm theo hướng âm thanh phát ra, xác định là do chính miệng Lục vĩ hồ ly phía trước, chắc chắn nó đang mang bệnh, vì âm thanh phát ra hữu khí vô lực. Mặc dù như vậy, Tiểu Phàm cũng không dám nghĩ nhiều, trầm giọng nói: "Người là tà ma yêu nghiệt, gây họa thế gian, ta thân là đệ tử chính đạo, hôm nay muốn vì dân trừ hại".

Lục vĩ bạch hồ nhìn hắn, mục quang lấp lánh nhưng không chút giận dữ, cũng không chút chê nhạo, chỉ điểm đạm nhìn hắn một lúc, rồi mở to đôi mắt sáng, bình tĩnh nói "Chí khí lớn lắm!".

Trương Tiểu Phàm hơi giật mình một chút, nhưng ngay lập tức nhíu mày lại nói: "Người còn nắm đó nữa, hãy mau mau bước ra, ta...".

"Người muốn giết ta?", Lục vĩ bạch hồ điểm tĩnh cắt lời hắn.

Trương Tiểu Phàm không ngờ bị hồ ly hỏi lại như vậy, nhất thời im lặng, nhưng ngay lập tức tĩnh ngô nói: "Người là yêu hồ gây họa thế gian, hại người vô tội, giết người là ta thế thiên hành đạo".

Lục vĩ bạch hồ quay đầu nhìn lại, ánh mắt lần này có đôi phần cười cợt, đôi phần chê nhạo: "Chàng trai trẻ, ta xem ngươi niên kỷ e chưa quá hai mươi?".

Trương Tiểu Phàm hừ một tiếng, nói: "Thế thì sao? Hôm nay ta sẽ hàng yêu phục ma".

Lục vĩ bạch hồ hơi khe khẽ cúi đầu, dáng vẻ đôi phần cảm khái, thấp giọng nói: "Thế à?"

Loài người các ngươi tu hành chính đạo, lại được trời hậu đãi. Các ngươi được tư chất tốt, chỉ trăm năm tu hành là hơn hẳn loài hồ chúng ta ngàn năm cay đắng khổ sở tu luyện, dường như trời cao này...". Bạch hồ nói đến đó, bỗng nhiên dừng lại, cười một tiếng khổ sở, nhìn về phía Trương Tiểu Phàm khe khẽ nói: "Chàng trai trẻ, ngươi niên kỷ còn trẻ, làm sao biết được loài hồ chúng ta gây họa thế gian, giết người vô tội?".

"Ngươi chính là đồng bọn của Tam vĩ yêu hồ, ngày đêm quấy nhiễu cư dân trong Tiểu Trì trấn, cướp bóc cướp đê thì không nói, lại còn giết hại mạng người, đó không phải là gây họa thế gian, hại người vô tội ư?".

Lục vĩ yêu hồ trầm ngâm một lúc rồi nói: "Không sai, việc đó ta có nghe nàng nói qua, ba ngày trước nàng có về Tiểu Trì trấn, có hai cha con nọ đứng ra ngăn trở, chỉ có điều lúc đó ta bệnh tình trầm trọng, nên tâm tình y không được tốt, nên giết luôn hai cái người ngu ngốc đó".

Trương Tiểu Phàm tức giận hỏi: "Vậy ngươi còn phân biện gì nữa?".

Lục vĩ bạch hồ chầm chậm đáp: "Ngươi lâm rồi, ta chẳng phân biện gì với ngươi cả, nếu ngày hôm đó nếu đổi lại là ta đi, ta cũng hạ thủ như vậy".

Trương Tiểu Phàm tức giận cực độ, trỏ tay quát: "Vậy mà ngươi còn ở đó dám nói là không gây họa thế gian, giết người vô tội. Yêu nghiệt, chịu chết đi!". Tiểu Phàm quát lên, thiêu hỏa côn tỏa phát thanh quang, trong chớp mắt đã bay vọt lên.

Lục vĩ bạch hồ vẫn không một chút cử động, vẫn đứng yên nghỉ ngơi, rồi ôn tồn hỏi: "Ngươi nói thế gian, vậy thế gian của ngươi có nghĩa là gì?".

Trương Tiểu Phàm sững người, trong lòng bao nhiêu ý nghĩ xoay chuyển. Không hiểu sao nhìn Lục vĩ bạch hồ ở trước mặt, nghe lời nói trầm lặng của y, Tiểu Phàm lại bất giác nhớ đến Vạn Nhân Vāng. Những ý niệm không rõ ràng, những âm thanh mơ hồ cứ như vang lên từ thẳm sâu trong lòng hắn.

Ánh sáng của thanh thiêu hỏa côn dần dần mờ đi, tiếng của bạch hồ lại tiếp tục: "Trong mắt ngươi, cái gọi là thế gian, là do loài người các ngươi làm chủ, phải không? Trời sinh vạn vật, loài người các ngươi tự ý làm chủ, rồi có bất kỳ sự phản kháng nào thì cho là gây họa thế gian, hại người vô tội, không phải vậy sao?".

Tiểu Phàm nhìn hắn, lặng im không nói lời nào. Hắn không hiểu sao cả Tam vĩ yêu hồ kia và Lục vĩ bạch hồ này đều đối đáp được với hắn. Nhưng điều hắn càng không hiểu là, vì sao những điều trái đạo lý này đối với hắn lại có ảnh hưởng lớn đến vậy.

"Nhưng mà ngươi từng nghĩ qua cảm giác của loài khác chưa? Những loài này bị tàn sát bởi loài người các ngươi, bị con người các ngươi ăn thịt, ngươi có biết cảm giác đó ra sao không? Chung quy, loài người các ngươi cũng là loài mạnh nhất trong muôn loài, cầm thú làm gì đủ lực để phản kháng, chỉ đành thúc thủ chờ phanh thây mà thôi". Tiếng Bạch hồ lại bình thản: "Giả sử như, loài hồ chúng ta lớn mạnh hơn loài người các ngươi, thì việc giết một vài con người có còn là vấn đề gì không? Dẫu sao thì thế gian này bản thân nó cũng đã là mạnh hiếp yếu mà". Đến đây Bạch hồ cười lớn, nhìn Trương Tiểu Phàm: "Ngươi nói đi".

Trương Tiểu Phàm nhìn chằm chằm Bạch hồ, môi mím chặt, không nói lời nào.

"Vả lại, trong chính loài người các ngươi, không phải cũng như vậy sao? Loài người các ngươi tu luyện chân đạo, để được trường sinh như hôm nay, chẳng phải cũng đã tranh giết nhau quyết liệt đó ư? Cái gọi là chính đạo tà đạo do chính miệng loài người các ngươi phát ra, cũng không ngoài quy luật thắng làm vua, thua làm giặc".

Bạch hồ lại cười một tiếng, ngó Tiểu Phàm, nghiêm giọng lại: "Ngươi trả lời đi!".

Trương Tiểu Phàm ngửa mặt nhìn lên, hít một hơi dài. Bạch hồ cũng không nói lời nào nữa, chừng như rất mệt sau khi phải nói nhiều như thế.

Một lúc lâu sau.

"Ngươi muốn ta nói gì?" Trương Tiểu Phàm chợt hỏi.

Bạch hổ quay lại nhìn hắn, thấy tia nhìn của hắn đã thôi giận dữ, đôi mắt chàng thiếu niên chỉ còn vẻ đọng lại sự khó hiểu, chăm chú nhìn Bạch hổ.

"Các ngươi ai cũng đem cái đạo lý này ra đối lại với ta...". Trương Tiểu Phàm lạnh lùng tiếp, "Chẳng lẽ thân ta làm theo chính đạo là sai, tà ma ngoại đạo các ngươi giết người làm loạn, mê hoặc nhân tâm là đúng sao?".

Bạch hổ đột nhiên nhíu mày, hai mắt chợt ánh lên sáng rực: "Thế sao? Đã có người nào khác cũng đã nói với ngươi những lời này ư?".

Trương Tiểu Phàm không trả lời, nhưng ánh sáng xanh thẫm lại từ từ xuất hiện trên thanh thiêu hỏa côn, tỏa sáng gương mặt hắn một cách lung linh huyền ảo. Chợt vang lên tiếng của Tiểu Phàm: "Yêu nghiệt, động thủ đi!".

Thanh quang như ma quỷ tiến đến, như lẩn át bao trùm cả ánh đỏ của dung nham xung quanh, như đại sơn rung chuyển, xé toang không khí tiến đến.

Lục vĩ bạch hổ hai mắt thấy thanh quang đang áp sát lại gần mình, nhưng không hiểu sao tại cái nơi dung nham nóng rực này, trong Bạch hổ như chợt trúng phải một cơn giá lạnh, toàn thân bất giác run lên.

Lúc này, đột nhiên Trương Tiểu Phàm nghe có âm thanh từ phía sau truyền đến, chính là từ nơi con đường mà lúc nãy hắn đi xuống. Nơi đó truyền đến một âm thanh thật gấp gáp.

Thanh âm như dã thú gầm rống, như thiên quân vạn mã, khí thế ngất trời, thân chưa đến mà thế đã đến. Trương Tiểu Phàm trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không dám khinh xuất trước Lục vĩ bạch hổ đang ở trước mặt, lập tức thu hồi thiêu hỏa côn đưa ngang trước ngực, chăm chú theo dõi.

Ở nơi đó, Lục vĩ bạch hổ cũng nhíu mày nhìn hướng mặt về phía con đường.

Bản thân Trương Tiểu Phàm lúc này nhận ra một luồng hơi nóng bỏng đang ập đến, hơi thở càng khó khăn hơn nữa. Cái nóng này làm người ta có cảm giác như đang ở trong lòng dung nham nóng bỏng, thịt da tan chảy.

Từ phía đó, âm thanh phát ra càng lúc càng gần, khí thế càng lúc càng hung hãn. Chỉ một khắc sau, Tiểu Phàm thấy trước mắt mình một luồng sáng, con đường u tối phía đó đột nhiên sáng rực lên. Trước cửa động đột nhiên xuất hiện một con đại hỏa long. Vừa bước vào cửa động đã gầm vang một tiếng, giương vuốt nhẹ nanh. Chở theo phía trên đầu hỏa long, qua ánh lửa thấp thoáng một thân ảnh mỏng manh màu trắng, chính là thân hình cực kỳ ôn nhu của Tam vĩ yêu hổ.

Chỉ thấy nàng đáp xuống trước mặt của Lục vĩ bạch hổ, nét mặt không hiểu sao lại mang dáng vẻ hoảng hốt. Y phục thanh thoát và đẹp đẽ của nàng lúc nãy giờ dơ bẩn và bị rách hết mẩy chỗ, xem ra vừa rồi cuộc đấu phép ở bên ngoài đã rất chật vật.

Trương Tiểu Phàm mặt thoảng ánh nét sợ hãi, đứng nguyên chỗ cũ, ánh mắt vẫn dán vào con hỏa long hung vĩ đang bay lượn trên không. Chỉ thấy toàn thân nó lửa đỏ rực rỡ tỏa sáng, nơi hai mắt nó là hai hòn lửa màu trắng sáng rực.

Trong huyệt động dung nham nóng đỏ này, hỏa long dường như càng thêm rực rỡ, khí thế càng thêm hung mãnh. Bỗng trên không trung nó gầm lên một tiếng, chợt như bay xuồng.

Trương Tiểu Phàm thất kinh, vội bước lui mấy bước, chỉ thấy hỏa long như cọ hai bên thân của nó, rồi gầm gừ đưa chân rẽ mặt hồ dung nham lặn xuồng, chớp mắt đã biến mất. Nhưng chỉ một lúc sau, trên cái hồ dung nham nóng chảy thịt chảy xương ấy, lại thấy nó xuất hiện, đang vẫy vùng ngụp lặn một cách đắc chí trong đó.

Bỗng nghe phía trước âm thanh sâu thẳm của Tam vĩ yêu hồ, "Đại ca, người vẫn bình yên vô sự?"

Lục vĩ bạch hồ cười lớn, điềm đạm nói: "Vị tiểu huynh đệ chính đạo này vẫn chưa động thủ với một lão hồ ly gần chết như huynh".

Trương Tiểu Phàm chợt đỏ mặt, theo như lời Lục vĩ yêu hồ vừa mới nói, thì ra hắn thân mang trọng bệnh sắp chết.

Tam vĩ yêu hồ sắc mặc thê lương, thấp giọng nói: "Đại ca, phía bên trên trừ hai thiếu niên ngoại nhân đang cùng tiến xuồng, còn có thêm hai người của Phản Hương Cốc".

Trong thoáng chốc, thân hình Lục vĩ bạch hồ hơi rung động, quay đầu về phía Tam vĩ yêu hồ hỏi: "Là lão Thượng Quan à?".

Tam vĩ yêu hồ chậm chậm lắc đầu, nói: "Không phải, chỉ là 2 môn đệ trẻ tuổi, nhưng đạo hạnh rất cao, muội, muội không phải là đối thủ của chúng".

Lục vĩ bạch hồ hơi ngạc nhiên, rồi nhè nhẹ thở dài, nói: "Ôi..., muội bất quá chỉ được ba trăm năm đạo hạnh, cho là có thêm Huyền hỏa giám, thì làm sao mà đủ khả năng chống lại những đệ tử xuất sắc của danh môn đại phái người ta được, đừng buồn, đừng buồn...".

Trên gương mặt cực kỳ nhu mì của Tam vĩ yêu hồ, lặn xuồng hai dòng lệ, "Nhưng mà đại ca, như hôm nay, trong động không có đường thoát, phía trên lại bị phong trụ bởi bốn người bọn họ, hiện chỉ nhờ vào Đại hắc diệt(1) đang gắng gượng cầm cự. Nhưng muội xem bọn họ pháp bảo lợi hại, chỉ e không chưa tàn một cây nhang, họ đã công xuồng đến đây rồi, chúng ta,... chúng ta làm sao bây giờ?".

Lục vĩ bạch hồ nhìn nàng, cố nhắc chân trái lên, dường như muốn nắm lấy nàng, nhưng đưa lên được nửa chừng, lại rót trở xuồng, thở dốc một lúc rồi nói, "Muội không thấy đó sao? cho là họ không xuồng đây, ta cũng chẳng làm gì được nữa".

Giọt nước mắt của tam vĩ yêu hồ rơi khẽ trên bộ lông trắng muốt như tuyết.

Lại nghe thanh âm của Bạch hồ, đã trở lại bình thường: "Ba trăm năm nay, ta trốn đóng chạy tây, ngày đêm chui nhủi sống trong tăm tối, vừa sợ người của Phản Hương Cốc đuổi giết, vừa khổ sợ chịu đựng hàn độc của Cửu hàn ngưng băng thích. Đến được ngày hôm nay, cuối cùng chạy vẫn không thoát".

Tam vĩ yêu hồ giọng thê lương nói "Đại ca, người lại nói lời biệt ly rồi, muội sẽ đưa huynh thoát ra, chúng ta còn có huyền hỏa giám, hơn nữa với đạo hạnh của huynh, nhất định có thể...".

Bạch hồ chậm chậm lắc đầu, trầm giọng nói: "Hầu như toàn bộ đạo hạnh ngàn năm căn cơ của ta, trong ba trăm năm nay bị băng độc của Cửu hàn ngưng băng thích cứ từng chút từng chút tàn hại, cho đến hôm nay ta toàn thân đã lạnh băng, khí lạnh thăm đến xương tủy, tự biết là không xong rồi...".

Tam vĩ yêu hồ thân thể lại rung lên, không nói nên lời.

Bạch hồ ngắn đầu lên, lòng hơi do dự một lúc, rồi nói "Ta không thoát được đàm, nhưng muội bắt tất phải uống tử, hơn nữa bên muội còn có Huyền hỏa giám, chờ lúc họ xông xuống, muội cưỡi hỏa long đột ngột vọt lên, bọn họ phía dưới chắc chắn sẽ bị bắt ngờ, chắc sẽ không ngăn cản được muội. Muội...".

Bạch hồ đột nhiên dừng lại. Tam vĩ yêu hồ trước mặt hắn từ từ đứng dậy, đưa tay vào trong lòng lấy ra một vật hai đầu có hai chùm tua lụa màu hồng, chính là pháp bảo huyền hỏa giám.

Giữa vùng dung nham nóng đỏ hừng hực đó, Huyền hỏa giám bị chiếu sáng đến mức phát quang, còn cái vật tổ rực lửa bên trong nó, dường như bị thiêu đốt đến mức ánh lửa như muốn trào ra ngoài.

Trương Tiểu Phàm ngược nhìn Tam vĩ yêu hồ, người con gái áo trắng nhu mì đứng đó, lúc này nàng đang đăm đăm nhìn vào huyền hỏa giám. Chợt, một giọt nước mắt lặng lẽ rót trên Huyền hỏa giám, rồi hóa thành một làn khói trắng nhẹ bay lên.

Xưa nay, hồ ly cũng có nước mắt sao?

Xưa nay, loài yêu nghiệt cũng có tình cảm sao?

Trương Tiểu Phàm trân悯 đứng đó, bất động.

"Ba trăm năm rồi, đại cai", nàng khe khẽ nói, giọng vô cùng sầu thảm, "Đã tròn ba trăm năm kể từ ngày muội tu đạo sơ thành và gặp huynh ở Hồ Kỳ Sơn, rồi từ đó muội đã theo huynh. Chân trời góc biển, nơi nơi mù mịt, từ đó mà chịu cảnh tối tăm u ám không ánh mặt trời, từ đó mà ngày đêm lo sợ, bị người ta đuổi giết... Nhưng mà, đại ca, muội không hề hối tiếc".

Trương Tiểu Phàm vài bước đến gần, đứng sau lưng hai người họ, tận đáy lòng đột nhiên dâng lên một ý niệm mơ hồ. Tiểu Phàm nghe đến ba chữ Hồ Kỳ Sơn, trong lòng lay động, cảm nhận như đã phần quen thuộc lắm, nhưng nhất thời không nhớ ra được rõ ràng.

Người con gái áo trắng đó, giờ đây trong mắt chỉ còn ngắn lệ long lanh, "Vậy mà hôm nay, vì..., vì lẽ gì đại ca bảo muội chạy trốn một mình?".

Bạch hồ cúi đầu xuống. Trương Tiểu Phàm chú ý thấy thân hình nó chậm chậm rung lên, không biết do hàn lạnh hay do kích động".

"Đại ca!".

Người con gái nhu mì đó đột nhiên kêu lớn lên một tiếng, âm thanh thê lương dữ dội, Bạch hồ lập tức ngẩng đầu lên, Trương Tiểu Phàm nghe âm thanh của nàng cũng kinh sợ, quay đầu nhìn qua.

Thanh Huyền hỏa giám hình dạng kỳ dị đó, được nàng nhẹ nhàng buông xuống cắm vào nơi thân hình ôn nhu của nàng nơi trước ngực và khe khẽ rung động, phát ra ánh hào quang ảm đạm.

Bạch hồ toàn thân rúng động, không biết khí lực từ đâu ra, nửa thân trước chợt vùng lên, hét "Không...".

"Phịch"

Một âm thanh khô khốc vang lên, như giáng mạnh vào lòng Trương Tiểu Phàm. Y đứng sau lưng nàng, qua tấm lưng mềm mại của nàng, thấy ánh đèn lè ánh sáng hồng của Huyền hỏa giám.

Từng tia từng tia, hợp lại thành một luồng sáng đỏ rực xuyên qua tấm thân mềm mại của nàng.

Không gian xung quanh, âm thanh xung quanh, bỗng chốc hóa xa xôi...

...

Tất cả những sát ý, những chất chứa trong lòng Tiểu Phàm từ từ tan biến.

Trước mắt chàng thiếu niên, giờ chỉ còn đầy máu thâm, từ tấm thân mềm mại mỹ lệ của người con gái chảy ra, rơi xuống mặt đất, tạo thành những bông hoa máu đỏ tươi, thấm vào lòng đất.

Đất nhuộm máu đào, mãi sẽ không phai...

Nàng vô lực ngã xuống phía trước Bạch hồ. Miệng Bạch hồ kêu lớn một tiếng khàn đục thê lương không rõ, rồi toàn thân nó rung động, cố gắng trườn về phía trước. Không xa nơi đó là tấm thân yếu ớt của Tam vĩ yêu hồ, nhưng thân thể nó hư nhược, gắng sức rất lâu mà chỉ lê tới trước được nửa đoạn đường.

Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên xúc động.

Đầu óc trống rỗng, trong nhất thời, như quên hết mọi chuyện.

Tiểu Phàm cẩn thận mang thi thể bị thương nặng của nàng đưa tới trước mặt của Bạch hồ, rồi im lặng lui một bước, đứng trước hai người họ.

Cùng lúc đó ở phía xa nơi con đường, truyền đến một tràng tiếng hú gọi, tiếp theo là một tiếng động cực lớn. Rồi một vật rơi phịch xuống đường, trông khô quắt đen đúa, nhưng Trương Tiểu Phàm nhận ra đó là một phần của cái xúc khổng lồ vừa mới vây hãm hắn.

Tiểu Phàm run run quay đầu lại, chú thị nhìn hai yêu hồ trước mặt. Bạch hồ giờ ghì chặt thân hình mềm mại của nàng vào lòng, toàn thân run lên dữ dội, bộ lông đẹp đẽ của nó lúc này đột nhiên héo rũ xuống trông thấy rõ.

"Muội...", nó gào lên nghẹn ngào, dường như chỉ với một tiếng đó, cõi lòng nó đã hoàn toàn tan nát.

Người con gái nhu mì đó, loài yêu nghiệt vẫn bị gọi là Tam vĩ yêu hồ đó, gương mặt giờ đây trắng bạch, không một chút huyết sắc, nhưng vẫn ngồi lên nét ôn hòa, tựa hồ như cái chết và nỗi đau đớn xé nát lồng ngực vẫn không thể khống chế được nàng.

Cho đến lúc này, nàng vẫn còn âu yếm nhìn Bạch hồ.

"Đại ca, giờ huynh không còn bảo muội chạy được nữa rồi".

Bạch hồ cổ họng nghẹn ngào không thành tiếng.

Nàng nhất tay lên, như muốn vuốt ve y, nhưng đến nữa chừng lại rót xuống.

Máu nàng nhuộm đỏ ngực Bạch hồ.

Tiếng nàng chậm chậm, từ từ nhỏ đi.

"Đại ca, muội với huynh... ở... cùng một nơi...".

Nàng nhắm mắt lại, và không mở ra nữa...

Cả thế gian như chìm vào tĩnh lặng.

Chú thích:

(1) *Đại hắc diệt: Con đỉa đen lớn.*

Chương 56

Cộng Tử

Huyền hỏa giám trên ngực của Tam vĩ hồ ly dần dần hạ xuống, ánh sáng lịm dần rồi biến mất. Trương Tiểu Phàm thốt nhiên kinh ngạc, con rồng lửa cuốn cuộn hung mãnh bên dưới không biết từ lúc nào đã tan biến.

Không biết đã bao lâu...

Hắn vẫn đứng tại chỗ, hoang mang, ngàn vạn ý nghĩ quay tròn trong óc, thế nhưng rút cục chẳng thể nghĩ ra được gì cả.

Lục vĩ bạch hồ trầm mặc hồi lâu mới từ từ ngẩng đầu nhìn Trương Tiểu Phàm: "Chàng thiếu niên, tới đây".

Trương Tiểu Phàm chậm chạp bước tới, từ thông đạo phía sau lưng hắn, tiếng kêu gọi của bọn Bích Dao vẳng lại ngày một lớn hơn!

Lục vĩ bạch hồ vẫn ôm chặt vào mình thân thể đã trở nên vô tri giác của đồng bạn, không ai biết được nó nghĩ gì, chỉ thấy nó lại trở về thần thái bình tĩnh, thậm chí ngay cả khi những âm thanh phía xa liên tục vọng đến mỗi lúc một gần, sắc diện nó vẫn lặng yên như mặt nước: "Ngươi có thể giúp ta một việc được không?"

Trương Tiểu Phàm đắn đo một lát, đoạn nói: "Việc gì?"

Bạch hồ liếc nhìn Tam vĩ yêu hồ ở trong lòng, trầm giọng: "Ngươi làm ơn ném hai chúng ta xuống dòng dung nham đó, ta muốn chúng ta được cùng ra đi với nhau".

Trương Tiểu Phàm chấn động mãnh liệt, lùi lại một bước.

Bạch hồ chỉ nhìn hắn, chẳng nói một lời nào.

Trương Tiểu Phàm mở miệng, định nói điều gì đó nhưng không thể thốt ra lời, chỉ duy có nơi khói mắt, như bị khói hun lửa đốt, bỗng trở nên nhạt nhòa.

Hắn nặng nề gật đầu.

Bạch hồ khẽ mỉm cười, ôm chặt xác bạn vào lòng.

Một bước, hai bước, Trương Tiểu Phàm ôm lấy hai con hồ ly, chậm chạp tiến tới rìa đá.

Hơi nóng hầm hập dưới chân hắn cuộn lên gầm gào.

Cuối cùng, hắn cũng đi tới tận sát mép vực, đứng lặng một hồi trước ranh giới sinh tử ấy.

Sắc diện của bạch hồ bỗng thể hiện một thoáng quan hoài. Nó ngang đầu nhìn chàng thiếu niên.

Không một ai thấy được thần sắc của Trương Tiểu Phàm lúc này.

Đột nhiên, bạch hồ mỉm cười, bao nhiêu ân oán cùu thù dường như phút chốc đã tan biến, nhìn Trương Tiểu Phàm như một bậc trưởng bối nhìn ngắm kẻ hậu sinh trẻ tuổi: "Chàng thiếu niên, sao còn do dự?"

Trương Tiểu Phàm không trả lời.

Bạch hồ nhẹ nhàng với lấy Huyền hỏa giám nơ ngực Tam vĩ hồ ly, bằng chút sức lực cuối cùng, vén ống tay áo bên phải của Trương Tiểu Phàm, vòng hai mồi dây lụa đỏ, buộc chặt quanh cánh tay của hắn.

"Đây là thần vật vô thượng mà hồ tộc chúng ta đã phải đánh đổi bằng biết bao sinh mạng mới có được, nay tặng ngươi làm kỷ niệm", bạch hồ cười khẽ, cùng lúc thân thể rung lên bần bật một lần nữa, một vệt máu tươi rỉ ra nơ khoe miệng, "Có điều, ngươi chớ bao giờ để người khác nhìn thấy..."

Thanh âm của nó yếu dần rồi tắt lịm.

Trương Tiểu Phàm mím chặt môi, hít một hơi thật sâu, chầm chậm giơ cao hai cánh tay.

Từ xa, chỉ nghe một tiếng ầm ì cực lớn, Bích Dao cùng với Thạch Đầu, theo sau là Lí Tuân và Yến Hồng, hai môn đệ của Phan Hương Cốc, theo lối vào, như điện chớp đã xuất hiện trên ghềnh đá. Chỉ thấy Trương Tiểu Phàm nâng xác hai con hồ ly, tung xuống dòng dung nham rùng rực.

Trương Tiểu Phàm đứng lặng trên mỏm đá, bất giác cảm thấy hoảng hốt, run run ngược nhìn thân hình hai con hồ ly bay tung trên không trung.

Không biết gió từ đâu thổi đến, phất tung vạt áo hắn.

Trong ánh sáng mènh mông bập bùng, chỉ thấy người con gái nhu mì ấy, bỗng như thoát khỏi lớp áo xiêm trần thế, hiển lộ chân thân là một con hồ ly ba đuôi vô cùng mỹ lệ.

Hai con hồ ly đẹp đẽ ấy, tuy đã mất đi sinh mệnh của mình nhưng vẫn quấn quít lấy nhau, vượt trên không trung, rơi thẳng xuống dòng dung nham bên dưới. Chỉ nghe một tiếng u trầm, hai sinh linh ấy đã hòa vào biển lửa, vĩnh viễn tiêu tan chẳng còn dấu vết.

"Tiểu Phàm..." Bích Dao bỗng thấy lo lắng, tiễn lên phía trước, gọi to.

Nhưng chàng thiếu niên trẻ tuổi ấy lúc này chẳng nghe thấy gì nữa, chỉ ngây người đứng đó, bất động lặng im.

Rời Hỏa Long Động, trở qua Hắc Thạch Động tối om, cuối cùng cả bọn cũng đã trở lên mặt đất. Lúc này, trời đã về sáng.

Mọi người ai nấy đều thở dài thườn thượt, kể cả Lí Tuân và Yến Hồng. Coi sắc diện của hai người này cũng có phần mỏi mệt. Có thể thấy rằng, tối qua cả bọn bốn người này liên thủ tuy đánh bại được Đại hắc diệt (1) nhưng quả thật chẳng phải chuyện dễ dàng.

Chỉ duy có Trương Tiểu Phàm, chẳng biết vì sao vẫn giữ vẻ trầm mặc.

Bích Dao đi bên không ngớt dịu dàng hỏi han nhưng hắn cũng chỉ một mực lắc đầu.

Thấy vậy, Lí Tuân vội chạy tới bên Trương Tiểu Phàm, vui vẻ nói: "Trương sư đệ mới qua được đại nạn, thoát khỏi Tử Linh Uyên, việc này quả là đáng phải chúc mừng".

Trương Tiểu Phàm miễn cưỡng nở một nụ cười, gật đầu đáp lễ: "Đa谢 Lí sư huynh".

Giờ thì cả Yến Hồng cũng chạy lại, vẻ mặt thoái mái chẳng kém Lí Tuân, cười nói: "Trương sư huynh, huynh thật là có phúc lớn lăm đó, gặp đại nạn như vậy mà

không chết, chắc chắn sau này sẽ gặp nhiều may mắn". Nói tới đó, nàng chợt nhoẻn cười: "Nhớ khi đó ở dưới Tử Linh Uyên, bọn muội không sao tìm thấy huynh, mấy vị đồng môn của huynh đều lo lắng vô cùng, đặc biệt là vị Lục sư tỷ đó..."

Trương Tiểu Phàm tâm hồn rúng động, quay đầu lại nhìn Yên Hồng, chỉ thấy nàng ta túm tím cười, liếc nhìn Lí Tuân ở bên cạnh.

Lí Tuân cảm giác thấy Yên Hồng đang nhìn mình, bất đắc dĩ phải nở một nụ cười, nhưng sâu trong mắt thoáng ẩn hiện một tia sáng lóe lên, chậm rãi nói: "Đúng vậy, liệt vị đồng môn thật sự rất lo lắng cho sư đệ, đệ hãy mau chóng quay về báo cho họ biết để họ an tâm".

Trương Tiểu Phàm trong tâm cảm thấy xúc động, hơi cúi mình nói: "Đa tạ nhị vị".

Yên Hồng mỉm cười đáp lễ, ánh mắt vô tình dừng lại ở cô gái áo xanh đứng bên Trương Tiểu Phàm, chỉ thấy nàng dung mạo rất xinh đẹp, nhưng nhất thời nét mặt có vẻ phiền muộn.

Yên Hồng vốn rất tinh ý, lập tức hiểu ra, không cưỡng được phải nhìn vào cặp mắt của Bích Dao, hướng tới Trương Tiểu Phàm hỏi: "Trương sư huynh, chẳng hay hai vị này là..."

Trương Tiểu Phàm quay nhìn Thạch Đầu, giới thiệu: "Ô, vị này là Thạch Đầu, cũng dòng chính đạo tu chân, là đệ tử của Đại lực tôn giả ở Kim cương môn. Thạch đại ca, hai vị đây là đệ tử Phản Hương Cốc, Lí Tuân sư huynh và Yên Hồng sư tỷ".

Thạch Đầu nghe vậy, lập tức cảm thấy kính nể. Người tu đạo trên thiên hạ đều biết, Phản Hương Cốc danh tiếng lẫy lừng, quyết chẳng hề thua kém Thanh Vân Môn. Bèn thi lễ: "Nhị vị, quả thật hân hạnh".

Lí Tuân và Yên Hồng vội khom mình đáp lễ. Yên Hồng mỉm cười nói: "Thạch đại ca đạo hạnh quả rất cao thâm".

Thạch Đầu đỏ mặt, nhưng hắn vốn là người ngay thẳng, không tránh khỏi đắc ý lộ ra mặt, cười nói: "Cô nương đã quá khen".

Nụ cười của Yên Hồng đã chuyển qua Bích Dao đang đứng cạnh Tiểu Phàm: "Còn vị cô nương này là ai?"

Trương Tiểu Phàm ngây người, chẳng biết trả lời thế nào. Cạnh hắn, mục quang của Bích Dao dần trở nên lạnh lẽo.

Thạch Đầu thấy hai người không nói gì, vội giới thiệu: "Đây là Bích Dao cô nương, bằng hữu của Trương huynh đệ, tu hành cũng rất cao thâm".

Lí Tuân liếc nhìn Bích Dao, thấy nàng dường như không có ý định chào hỏi, cũng không thèm để ý. Nhưng Yên Hồng tựa hồ như đối với Bích Dao có một sự quan tâm đặc biệt, tươi cười nói: "A, thì ra là Bích Dao cô nương, chẳng hay cô nương là môn hạ của phái nào?"

Bích Dao liếc nhìn Tiểu Phàm, thấy hắn vẫn trầm mặc không lên tiếng, thì cười lạnh một tiếng: "Tôi chẳng có sự mờ gì hết, trời sinh đã cô độc một mình, chỉ vì ngẫu nhiên nên mới giúp người một lần, không ngờ lại bị người ta khinh ghét".

Trương Tiểu Phàm nghe mấy câu ấy, lông mày nhíu lại. Yến Hồng thì mỉm cười thích thú nhìn Bích Dao.

Đúng lúc ấy thì Lí Tuân bỗng ho một tiếng, cất giọng nói: "Trương sư đệ, ta có một việc muốn thỉnh giáo sư đệ".

Trương Tiểu Phàm nào dám từ chối, vội trả lời: "Lí sư huynh, có gì xin cứ dạy".

Lí Tuân nhìn hắn, chậm rãi nói: "Trương sư đệ là người đầu tiên thâm nhập Hỏa Long động, không biết trong động ấy, hoặc giả là trên mình yêu hồ, có trông thấy một pháp bảo có dạng một chiếc vòng nhỏ, ở giữa có biểu tượng ngọn lửa, hai bên có dây lụa đỏ không?"

Trương Tiểu Phàm giật mình đánh thót, chưa biết trả lời thế nào thì đã nghe Thạch Đầu kêu lớn: "Có đấy! Có đấy! Đêm hôm qua khi bọn tôi giao đấu với Tam vĩ yêu hồ, có trông thấy nó sử dụng pháp bảo đó".

Lí Tuân và Yến Hồng tức thì sắc mặt tò vò vui mừng, nhưng Yến Hồng tâm tư tinh tế hơn, ngay lập tức nhớ lại, quay qua Lí Tuân hỏi: "Vậy sao hôm qua khi chúng ta xuống đó, Tam vĩ yêu hồ lại không sử dụng Huyền hỏa giám?"

Lí Tuân điềm tĩnh nói: "Nó có sử dụng Huyền hỏa giám triệu tập Hỏa long, chúng ta đã kháng cự lại đó thôi. Huyền hỏa giám chắc chắn phải ở trên người nó".

Yến Hồng trầm ngâm gật đầu. Lí Tuân quay qua Trương Tiểu Phàm hỏi: "Trương sư đệ, Huyền hỏa giám vốn là bảo vật quan trọng của môn phái chúng tôi, quan hệ rất lớn, không biết đệ có vô tình nhìn thấy nó không?"

Mọi người đều nhìn chăm chắm vào Trương Tiểu Phàm. Tiểu Phàm hít một hơi dài, im lặng trong thoáng chốc rồi mới trả lời: "Không có thấy".

Lí Tuân cau mày, người hơi run lên.

Yến Hồng nhìn dán vào Trương Tiểu Phàm, trầm ngâm nói: "Không thể nào, Trương sư huynh khi đó đã giao đấu với cả Tam vĩ yêu hồ và Lục vĩ yêu hồ, không lẽ không thấy chúng sử dụng Huyền hỏa giám?"

Trương Tiểu Phàm lại lặng đi một lúc: "Khi tại hạ vào tới Hỏa Long động, tìm thấy Lục vĩ bạch hồ, phát hiện ra nó bản thân đã mang thương thế trầm trọng, hơi thở rất gấp gáp. Sau đó thì Tam vĩ yêu hồ cũng chạy vào, khả năng là do bị bốn vị bên ngoài đánh đuổi, nguyên khí cũng bị tổn thương rất nặng, tại hạ chẳng tổn chút khí lực nào cũng đã hạ được chúng rồi".

Thần sắc của Yến Hồng và Lí Tuân lập tức chuyển sang vô cùng thất vọng. Yến Hồng quay nhìn Lí Tuân, Lí Tuân bèn nói: "Trước khi rời khỏi Hỏa Long động, tại hạ đã cẩn thận tìm kiếm kỹ càng khắp xung quanh, tuyệt không thấy tung tích gì

của Huyền hỏa giám, chỉ e là lúc đó nó đã bị vứt xuống dung nham cùng với hai con hổ ly, cháy thành tro bụi mất rồi".

Yến Hồng thở dài: "Thôi vậy, Lí sư huynh, bất tất phải lo nghĩ về mấy con yêu nghiệt ấy nữa làm gì. Dù sao chúng ta cũng đã trừ diệt được yêu hổ, đối với sư môn cũng là có chút bù đắp rồi".

Lí Tuân khẽ gật đầu, quay qua bọn Trương Tiểu Phàm ba người, chắp tay nói: "Chuyện đã vậy, tại hạ cùng sư muội đành phải về Phản Hương Cốc bẩm báo sư môn, xin phép được đi trước một bước".

Trương Tiểu Phàm cùng Thạch Đầu đồng thanh nói: "Xin hai vị cứ tùy tiện".

Chỉ có Bích Dao vẫn giữ sắc mặt trầm lạnh, đứng nguyên một bên, chẳng thèm động đậy.

Lí Tuân gật đầu, nói với Yến Hồng: "Sư muội, chúng ta đi thôi".

Yến Hồng mỉm cười gật đầu, nhưng bỗng đột nhiên nhớ ra điều gì, quay qua Trương Tiểu Phàm nói: "Trương sư huynh, gần đây ma giáo có vẻ lại sắp trỗi dậy, Thanh Vân Môn đang kêu gọi nhân sĩ chính đạo khắp nơi tới Lưu Ba sơn ở Đông hải tụ họp, nghe nói lệnh sư và mọi người đều đã tới đó, huynh có định tới tham dự không?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, sắc mặt tức thì tỏ rõ vẻ hoan hỉ: "Thật vậy sao? Mọi người đều đã đến Lưu Ba sơn cả rồi, vậy thì tại hạ cũng phải cắp tốc tới đó ngay".

Yến Hồng mỉm cười nói: "Vậy thì tốt quá, muội theo Lí sư huynh về sư môn báo cáo, không chừng cũng sẽ phải qua đó, nếu có duyênắt sẽ gặp lại huynh".

Nói đoạn, nàng cùng Lí Tuân quay gót bước đi. Được vài bước, đột nhiên nàng dừng lại, quay mình cười với Bích Dao: "Bích Dao cô nương, quả chuông vàng nơi thắt lưng của cô đó, quả thật đẹp lắm".

Bích Dao mặt liền biến sắc, quả chuông vàng ấy là vật nàng tìm thấy khi cùng với Tiểu Phàm bị kẹt dưới Tử Linh Uyên, Tích Huyết động, là pháp bảo của Kim Linh phu nhân ở ma giáo, có tên là "Hợp Hoan Ma Linh". Giờ đây bất thắn bị Yến Hồng hỏi tới, nàng không khỏi e ngại bị nữ đệ tử ôn nhu của Phản Hương Cốc đó nhìn rõ thân phận của mình.

Nhưng Yến Hồng cũng chỉ buột miệng nói vậy chứ không có ẩn ý gì, cười với Bích Dao một cái rồi rời đi cùng Lí Tuân.

Bích Dao nhíu mày, vừa kinh ngạc vừa băn khoăn, đột nhiên có linh cảm, bèn quay qua bên cạnh, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm cũng đang nhìn mình.

Còn lại ba người, họ nhanh chóng rời khỏi Hắc Thạch động ra tới Phiến Thủ lâm. Khi qua đoạn cái giếng cổ Mân Nguyệt, Bích Dao chợt nhớ lại chuyện Tam vĩ yêu hồ năm lần bảy lượt truy vấn Tiểu Phàm đến cùng xem rốt cuộc hắn đã nhìn thấy gì dưới ấy, liền quay qua hỏi hắn. Nhưng Trương Tiểu Phàm trước sau như một không trả lời mà chỉ lắc đầu quay quay.

Bích Dao trong lòng bực tức, chẳng thèm hỏi nữa, nhưng thực sự lại thập phần hiểu kỳ, bèn một mình chạy lên phía trước. Nàng nghiêng đầu nhìn vào trong giếng cổ, chỉ thấy lòng giếng thăm u, mặt nước lóng lánh như gương, phản chiếu dung nhan nàng thập phần mỹ lệ, chẳng có gì kỳ lạ, lòng càng cảm thấy ấm ức.

Họ rời khỏi khu rừng, quay về Tiểu Trì trấn. Trưởng trấn cùng bách tính hương thân đều đang tụ tập ở đó, sắc mặt lo lắng, nhác thấy mấy người bèn ùa đến vây quanh.

Tới khi nghe Thạch Đầu tuyên bố yêu nghiệt đã bị diệt trừ, từ rày về sau mọi người có thể an tâm mà sống thì tất thảy đều hoan hô ầm ĩ, ai nấy đều vui mừng.

Trương Tiểu Phàm đứng lặng đi ở đó, ngắm nhìn đám người đang vui sướng hạnh phúc, trong lòng bỗng nhiên thấy băn khoăn, trước mắt lại hiện lên hình ảnh cặp hồ ly kia ấy.

Lúc ấy, khi Lí Tuân hỏi hắn về Huyền hỏa giám, đương nhiên hắn biết là bọn họ muốn tìm vật đang buộc trên cánh tay mình, nhưng trong lòng không hiểu sao lại lập tức nhớ tới lời căn dặn của bạch hổ.

Thực tình, hắn chỉ mới gặp Lục vĩ ma hổ một lần duy nhất, chẳng thể nào coi đó là có mối giao tình, nhưng lại là người chứng kiến cảnh Tam vĩ yêu hổ quyết tâm tự tận, rồi cảnh Lục vĩ ma hổ ôm đồng bạn của mình để cùng rớt xuống dòng dung nham hùng hực, cái quang cảnh kinh tâm động phách ấy giờ vẫn hiển hiện như đang xảy ra trước mắt.

Trong thâm tâm hắn, vô tình đã có phần đồng cảm với yêu hổ, không hiểu sao khi ấy đã chọn che dấu sự thật mà lừa dối bọn Lí Tuân.

Thạch Đầu khó khăn lắm mới thoát khỏi được đám đông vui sướng ấy, nheo mắt nhìn hai người đồng bạn đầy ẩn ý. Tiểu Phàm và Bích Dao vội quay ra sau, chỉ thấy đám hương thân phụ lão vẫn chưa hết vui mừng, tươi cười hớn hở kéo đến bao vây hai người vào giữa.

Thạch Đầu hướng về phía mọi người, nói to: "Chư vị, xin hãy nghe tại hạ nói một lời. Vốn là tại hạ thực tình cần phải tiếp tục con đường tu hành, ngày hôm nay xin được chia tay ở đây. Còn chuyện gom góp ngân lượng để tạ ơn, tại hạ cũng như hai vị đồng bạn đây đều coi tiền bạc là vật ngoại thân, chẳng có giá trị gì. Xin các vị hãy thu lại cho".

Nói rồi, hắn nhanh chóng chạy lại bên Trương Tiểu Phàm, kéo tay nói nhỏ: "Chuồn mau!"

Đám hương thân chỉ thấy ba người hô lên một tiếng, hóa thành ba đạo ánh sáng, thoắt đã không thấy thân ảnh đâu nữa, thì tiếc nhớ mãi không thôi. Đám đông xúm lại bàn bạc gì đó, hồi lâu mới từ từ giải tán.

Mọi người đã chia tay về nhà nấy cả, trên phố bỗng xuất hiện một lão giả và một bé gái, nhìn mãi theo hướng ba người vừa bay đi, coi kỹ lại thì ra chính là lão thầy bói Chu Nhất Tiên và cô cháu gái Tiểu Hoàn.

Chu Nhất Tiên cẩn thận quan sát xung quanh, thấy không có ai, mới hạ giọng nói nhỏ với Tiểu Hoàn: "Thật không thể ngờ là Tam vĩ yêu hồ lại nắm giữ Huyền hỏa giám, không biết là có được do may mắn hay ai đó truyền cho".

Tiểu Hoàn tay cầm một bình kẹo hồ lô bọc đường mới mua hết một quan tiền, thửng thức một cách khoái trá, miệng lúng túng nói: "Nếu pháp bảo đó có uy lực đúng như lời ông nói, làm sao Tam vĩ yêu hồ lại để thua mấy người đó? Con nghe rằng Huyền hỏa giám đó rút cuộc cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi".

Chu Nhất Tiên nhíu mày: "Không nghi ngờ gì nữa, đó quả đúng là thần vật có từ thời thượng cổ, Huyền hỏa giám. Có điều là Tam vĩ yêu hồ đó đạo hạnh không đủ, không thể thi triển toàn bộ uy lực của Huyền hỏa giám. Hơn nữa, đêm qua lại mọc ở đâu ra thêm hai tên đệ tử Phản Hương Cốc rất ư lợi hại, chỉ có thể trách số cô ta vốn không thoát khỏi được kiếp nạn ấy mà thôi".

Tiểu Hoàn liếc nhìn ông nói: "Ông nói thử xem, rốt cuộc thì Huyền hỏa giám đã rơi vào tay ai?"

Chu Nhất Tiên nhún vai chán nản: "Ta đoán đến chín phần là hai đệ tử Phản Hương Cốc đó đã thu hồi lại pháp bảo của sư môn rồi. Thế là hết, ghét thật! Ta vốn định mượn gió bẻ măng, tranh thủ kiểm lầy vài báu vật, chẳng dè..."

"Phuuu..." Tiểu Hoàn nhổ cục nhân kẹo hồ lô bọc đường bắn phạt ra, đoạn nói: "Gia gia, vậy chúng ta đi đâu bây giờ đây?"

Chu Nhất Tiên ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Ta mới nghe nói những nhân vật trong hai chi phái lớn của ma giáo đều đang lũ lượt kéo tới Đông hải, chẳng rõ là vì lý do gì. Vừa rồi lại thấy ba người đó cũng khu ngự pháp bảo về phương đông, chi bằng chúng ta cũng theo họ xem sao nhé".

Tiểu Hoàn cười thích thú nói: "Vậy chúng ta mau đi thôi. Mà với ông cháu ta thì chẳng phải đi hướng nào cũng vậy cả thôi sao?"

Sau khi đám Trương Tiểu Phàm đi rồi, Tiểu Trì trấn khôi phục lại nhịp sống thường nhật, Hắc Thạch động từ đó về sau cũng không thấy xuất hiện yêu quái hại người nữa. Chỉ có điều kỳ lạ là sau đó ít lâu, trong khu rừng ngoài Hắc Thạch động, không biết vì sao xuất hiện rất nhiều dã thú, có nhiều con hình thù kỳ dị, dân trong trấn chưa từng thấy bao giờ.

Từ đó về sau, một số người từng vô ý lạc bước vào rừng, mười người đến chín là không thấy quay trở ra. Nhưng cũng may là đám dã thú trong rừng cũng tuyệt không xuất hiện bên ngoài khu rừng ấy. Dân trong Tiểu Trì trấn từ khi khám phá ra mấy chuyện này thì không ai dám bén mảng vào khu rừng đó nữa.

Năm tháng qua dần, vùng ấy ngày càng trở nên hoang vắng, rất ít người cư ngụ, không ai còn nhớ rằng ngày xưa, tại khu rừng ấy đã từng xảy ra những chuyện yêu ma quỷ dị.

Cư dân Tiểu Trì trấn, sau khi bọn Trương Tiểu Phàm đã bay đi rồi, vô cùng cảm kích công ơn, ngày sau bèn lập một tòa từ đường để tưởng nhớ các vị tiên nhân ở phía đông thị trấn, là hướng mà bọn Trương Tiểu Phàm đã rời đi, trong chính điện có tạc tượng thờ ba vị thần tiên: ở giữa là một vị tiên cao lớn, hình dáng như Kim Cương; hai bên là một vị tiên nam và một tiên nữ, nữ thì khá xinh đẹp, còn nam thì dung mạo thập phần cổ quái, trên tay cầm một chiếc gậy hình dạng từa tựa như cây Thiêu Hỏa côn.

Nhiều năm về sau, hậu thế chẳng còn ai biết tới chuyện xảy ra hôm đó, nhưng từ đường thờ ba vị tiên nhân ở Tiểu Trì trấn hương hỏa vẫn vô cùng vượng thịnh. Tuy có nhiều giả thuyết, khảo cứu khác nhau, tựu chung vẫn không ai lý giải nổi ý nghĩa đích thực của việc thờ cúng này, chỉ kết luận bùa là dân Tiểu Trì trấn thờ thổ địa bồ tát, thực là quá sai lầm.

Chẳng biết có phải là do nhiều năm thu nhận hương hỏa mà tích thành linh khí hay không, nhưng người dân quanh vùng mỗi khi có chuyện, tìm đến Tiên nhân từ đường để cúng bái cầu nguyện thì đều vô cùng linh nghiệm. Tiếng lành đồn xa, trong vòng bán kính mười dặm, cư dân cả tám làng xung quanh đều đổ đến đó để lễ bái, người thì cầu xin tài lộc, kẻ lại cầu xin quan tước, phụ nữ thì cầu sinh được con trai, vô tình tất cả đều bái lạy tượng Thạch Đầu, coi như thần phật.

Không biết ba nhân vật chính của chúng ta mà biết được chuyện này thì sẽ có cảm tưởng thế nào?

Chú thích:

(1) "Thần ma chí dị", thiên Yêu thú: *Đại hắc diệt* (*Con đỉa lớn màu đen*) là loài dị thú thời thượng cổ, sống ở những nơi âm u dưới lòng đất, thân thể to lớn, cao tới 10 trượng, có xúc tu dài nhiều trượng, ăn thịt, gần như chẳng từ thứ gì, không có xương.

Chương 57

Xương Hợp Thành

Dời Tiểu Trì Trấn, Tiểu Phàm, Bích Dao, Thạch Đầu bay về hướng đông.

Qua một quãng đường, cả ba dừng lại, Thạch Đầu quay hỏi Trương Tiểu Phàm: "Trương huynh đệ, đệ định đi đâu?"

Trương Tiểu Phàm ngẩn ngừ, nói: "Các sư tỉ Yến, Hồng trong Phần Hương Động đều nói sư phụ muốn để Lưu Ba Sơn ở Đông Hải nên đệ định đến đó trước, còn huynh?"

Thạch Đầu nghĩ một thoi rồi hùng hồn: "Thế thì huynh cũng đi. Cho dù sư phụ gọi huynh đến chỉ để ngao du thiên hạ, tu thân đắc đạo, nhưng vừa hay nghe Ma

giáo lại đang định làm mưa làm gió nên huynh lại càng phải đến giúp một tay!"

"Hừ", bỗng một tiếng cười nhạt xen vào, tiếng cười của Bích Dao.

Nàng lạnh lùng: "Được, rất có khí phách, nhưng các người có xem lại mình là ai chưa? Ta e là các người không những không hàng yêu diệt quái được mà ngược lại còn bị lũ yêu ma đó thuần phục".

Thạch Đầu nghe xong đờ người ra không biết phải đáp thế nào. Hắn quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm thì thấy Tiểu Phàm cũng đang bối rối nhìn lại.

Bích Dao lạnh lùng nói tiếp: "Các người cứ đợi đấy mà xem!"

Trương, Thạch hai người đều thập phần lúng túng, nhưng Tiểu Phàm có đỡ hơn. Hắn đã từng có một thời gian sống cạnh Bích Dao nên ít nhiều có biết về tính cách con người nàng, nên cũng không để tâm lắm. Nhưng Thạch Đầu thì có khác. Vốn là một nam nhân thẳng thắn bộc trực, nay đột nhiên bị Bích Dao đốp cho mấy câu, hắn không khỏi vô cùng bức bối khó chịu, nhưng lại không nỡ nổi khùng với cô gái thướt tha xinh đẹp trước mặt, đành ôm nỗi ấm ức trong lòng. Đột nhiên hắn nghĩ đến lời răn phải rời xa nữ sắc của sư phụ trước khi ra đi, bởi trên đời này khó hiểu nhất là đàn bà con gái, nhất là các cô gái mỹ miều xinh đẹp. Lời sư phụ hôm nay giờ mới thấy nhất nhì ứng nghiệm, sư phụ quả là anh minh sáng suốt!

Tiểu Phàm nhìn Thạch Đầu thấy hắn vẫn đang bần thần đứng đó không nói câu gì, cảm thấy hơi ái ngại. Hắn đâu biết thực ra Thạch Đầu đang nghĩ đến những lời dạy của sư phụ, đang ca ngợi sư phụ anh minh thông hiểu về thế giới đàn bà, mà lại cho rằng Thạch Đầu đang bức tức vì những lời của Bích Dao mà thôi.

Tiểu Phàm quay lại vẫn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Bích Dao, bèn thở dài hỏi: "Thế cô định đi đâu?"

Bích Dao nhìn Tiểu Phàm, "hừ" một tiếng, đáp: "Ai khiến ngươi lo!"

Tiểu Phàm nghe vậy, lại càng ấp úng nói không ra lời, nhưng trong lòng lại không lấy làm tức giận. Giờ đây, nếu một mình đến Lưu Ba Sơn trước thì đường như là cố tình chọc giận Bích Dao, nàng tức giận là chuyện đương nhiên. Đúng lúc này, Thạch Đầu bước đến nhìn Tiểu Phàm với con mắt đồng tình rồi giơ tay vỗ vai Tiểu Phàm có vẻ rất thông cảm.

Cả ngày hôm đó Tiểu Phàm và Thạch Đầu rốt cuộc vẫn không thể hỏi được Bích Dao định đi đâu. Từ lúc hai người bị Bích Dao đốp cho mấy câu thì không còn dám nói năng gì nữa. Cả ba cứ thế đi về hướng đông, mà Bích Dao luôn đi trước hai người.

Trên đường đi, Bích Dao chẳng nói chẳng răng khiến Tiểu Phàm, Thạch Đầu bối rối khôn tả. Hai người đang nói chuyện vui vẻ, thấy Bích Dao lườm một cái thì lập tức hoặc là thấp giọng xuống, hoặc là im lặng ngay. Cứ như vậy ba ngày liền, ba người mới đến một thành lớn, Xương Hợp Thành.

Họ đi vào thành, Thạch Đầu và Tiểu Phàm hỏi thăm thì biết Xương Hợp là trấn

thành tương đối lớn, cách Đông Hải không xa.

Từ đây đi về phía đông bốn trăm dặm là đến bờ biển.

Ba người đi trong thành thấy nhiều người ăn mặc giống người ở Trung Nguyên. Vốn dĩ những người đến đây phần lớn là thương nhân, họ chỉ trọ lại vài ngày rồi đi. Nhưng lạ lùng là lúc này có rất nhiều tu sĩ đi lại trên đường phố. Nhìn cách ăn mặc thì có vẻ như không cùng một môn phái, không biết có phải họ cũng muốn đến Đông Hải Lưu Ba Sơn hay không?

Tiểu Phàm, Thạch Đầu định tìm một nhà trọ nghỉ qua đêm, sáng sớm hôm sau sẽ đến Lưu Ba Sơn. Hai người bàn bạc xong, nhìn Bích Dao đang đứng bên cạnh. Cứ ngỡ Bích Dao đã nghe thấy hết, nhưng không ngờ nàng dường như không để ý gì, mà cứ đứng nhìn đoàn người đi lại trên phố.

Thấy vậy, Tiểu Phàm thở một hơi, lấy dũng khí bước lên hỏi: "Bích Dao cô nương, cô thấy thế có được không?"

Bích Dao giật mình.

Tiểu Phàm thấy nàng hơi nhíu mày tăm ngần, không có vẻ lạnh nhạt mà như đang nghĩ điều gì đó rồi hỏi lại: "Cái gì?". Hỏi xong, không chờ trả lời, nàng lại chớp mắt nhìn ra phía xa. Tiểu Phàm nhìn theo, chỉ thấy người người đi lại tấp nập, trong đó có nhiều người ăn mặc kỳ quái, có vẻ như đều là các tu sĩ. Hắn không hiểu Bích Dao rốt cuộc đang nhìn cái gì.

Bích Dao trầm lắng một chút rồi quay đầu lại: "Người vừa hỏi ta cái gì?". Tiểu Phàm nói với nàng việc tìm nhà trọ nghỉ qua đêm, nhưng không thấy Bích Dao đáp lời, lại thấp giọng hỏi tiếp: "Sau đây cô nương định làm gì? Cô không thể đi cùng đến gặp sư phụ tôi được. Tôi thấy trong thành này có rất nhiều tu sĩ chính phái, nếu thân phận của cô bị bại lộ thì nguy hiểm vô cùng".

Bích Dao bối rối ngó Tiểu Phàm: "Người lo cho sự an nguy của ta hay sợ ta liên lụy đến người?"

Tiểu phàm ngẩn người. Đôi mắt trong như giọt nước đang nhìn hắn một cách nghi ngờ. Tiểu Phàm lại càng bối rối bội phần.

Bích Dao bật cười rồi quay người bước đi.

Thạch Đầu từ xa bước tới, ngó Bích Dao rồi hỏi Tiểu Phàm: "Thế nào, cô ta nói sao?"

Tiểu Phàm chưa kịp đáp thì Bích Dao đã quay lại mỉm cười: "Chẳng phải các người đang muốn tìm nhà trọ sao? Sao còn không đi?"

Tiểu Phàm và Thạch Đầu nhìn nhau. Trên mặt Thạch Đầu lộ rõ vẻ khâm phục như ngầm dựng ngón trỏ nói với Tiểu Phàm: "Trương đệ, đệ thật xuất sắc, chỉ nói có vài câu đã thuyết phục được cô ta." Tiểu Phàm lại không hiểu vì sao Thạch Đầu tán thưởng mình, chỉ cười khổ rồi lắng nghe cùng Thạch Đầu theo sau Bích Dao.

Có phải hắn đã sa vào mối quan hệ quá sâu sắc với người con gái của Ma giáo hay không?

Ý Tiểu Phàm và Thạch Đầu chỉ cần một quán trọ nhỏ nghỉ ngơi. Không ngờ đi một lát thấy Bích Dao bước vào một khách sạn có tên "Hải Vân Lâu", khách sạn này phải lớn hơn nhà trọ hai người định tìm ít nhất mười lăm lần!

Tiểu Phàm, Thạch Đầu đang ngạc nhiên nhìn nhau thì đã thấy Bích Dao bước vào nên cũng phải bấm bụng bước theo. Tiểu Phàm quay sang hỏi Thạch Đầu: "Thạch đại ca, huynh còn bạc không? Đệ chỉ còn hai lượng". Nói đến đây, Tiểu Phàm bỗng dừng lại nghĩ ngay đền bốn lượng bạc bị Chu Nhất Tiên lừa mất. Thạch Đầu không để ý đến nét mặt Tiểu Phàm, lúng túng: "Ta chỉ có nhiều hơn đệ hai lượng", rồi lại hạ giọng thấp hơn: "Nhìn cách bài trí ở đây, có lẽ ít nhất cũng phải ba bốn mươi lượng một người mới đủ".

Lúc này Bích Dao đã bước đến quầy. Lão Quán chủ mỉm cười cầu tài: "Cô nương, phải chăng cô muốn thuê phòng?"

"Bitch!" Một xâu tiền văng xuống trước mặt lão Quán chủ. Xem ra xâu bạc ít nhất cũng phải một trăm tam mươi lượng!

Lão tròn mắt rồi lập tức càng xun xoe hơn: "Cô nương yên tâm, khách sạn của tôi đã nổi tiếng lâu năm. Cô nhất định sẽ thấy như đang ở nhà".

Bích Dao ngắt lời: "Ta muốn một phòng sang trọng, sạch sẽ". Quán chủ gật đầu lia lịa: "Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi".

Bích Dao nhìn về phía sau: "Tim cho hai người kia một phòng". Quán chủ nhìn Tiểu Phàm và Thạch Đầu rồi quay đầu lại cười với Bích Dao: "Hai vị này cũng ở phòng..." Bích Dao "hừ" một tiếng, ngắt lời: "Cho họ ở phòng hạng bét là được rồi".

Lão Quán chủ bối rối im lặng.

Trương Tiểu Phàm, Thạch Đầu đứng đó cũng im lặng

Cuối cùng Lão Quán chủ gọi người làm đến dặn phải tiếp đón Bích Dao như công chúa, còn Tiểu Phàm, Thạch Đầu lão ta cũng không dám để ở phòng rẻ tiền mà sắp xếp cho hai người một phòng hạng trung. Thạch Đầu và Tiểu Phàm lại không hề để ý đến việc ở phòng loại gì, bởi cả hai đều không phải là những cậu ấm lớn lên trong nhung lụa.

Nhưng qua lần này, cả hai hiểu thêm một chút về tính cách của Bích Dao.

Khách sạn chỉ ồn lên một chút khi ba người tới nơi. Sau khi ai vào phòng nấy, lũ quán lại trở nên tĩnh lặng.

Trên đường, những dòng người vẫn nườm nượp qua lại. Màn đêm dần buông.

Lại có hai người, một già một trẻ bước vào. Người già trên tay cầm một tay nải bằng vải, trên đầu viết bốn chữ "Tiên Nhân Chỉ Lộ". Người trẻ là một bé gái, tay cầm một xâu mứt quả, đang ăn rất ngon lành.

Đích xác là Chu Nhất Tiên và cháu gái Tiểu Hoàn của ông ta.

Chu Nhất Tiên nhìn xung quanh, Tiểu Hoàn cũng nhìn xung quanh với con mắt tò mò. Với tiểu nha đầu quen dãi nắng dầm sương, cách bài trí ở đây thật quá sang trọng. Cô bé hít một hơi rồi hỏi nhỏ: " Ông, có phải ông đã đi nhầm đường rồi không?"

Chu Nhất Tiên liền nói: " Người nghĩ ông người già quá nên không biết đâu với đâu rồi chứ gì?"

Tiểu Hoàn hỉnh mũi: "Không phải vậy sao?".

Chu Nhất Tiên bị cháu hỏi một hơi, liền quắc mắt quát nhỏ: " Người cứ đợi đấy mà xem".

Nói xong, ông ta quay đầu nhìn tứ phía. Thấy lão Quán chủ đang đứng một góc gầy bàn tính, ông ta liền kéo Tiểu Hoàn bước lại gần. Lão Quán chủ cảm thấy có người đến liền ngưng đầu lên đón chào, bỗng giật mình, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Chu Nhất Tiên mỉm cười hỏi: " Ông chủ Vương còn nhớ ta không?"

Ông chủ Vương "a" một tiếng, rồi từ đằng sau bước ra với dáng vẻ vô cùng kính cẩn mừng rõ, càng ngạc nhiên hơn khi thấy Tiểu Hoàn đứng bên cạnh. Lão xá dài: " Ra là lão thần tiên, ngài đã đến rồi. Ôi, đã hơn 30 năm không gặp, tiểu nhân không lúc nào không nhớ đến ngài!"

Chu Nhất Tiên mỉm cười với vẻ rất tiêu sái rồi nhẹ phẩy bụi trên người, nói: " Ta vốn không phải là phàm nhân, mấy năm nay cưỡi mây đạp gió ngao du đó đây, đến sơn tiên vẫn an các tiên nhân, tận hưởng tinh hoa của trời đất, nào có thời gian đến với người".

Tiểu Hoàn đứng bên cạnh sau khi nghe thấy những lời đó, liền ngã lăn huých xuống đất!

Chủ quán họ Vương thì gật đầu lia lịa không chút nghi ngờ, đáp: " Phải, phải, lão thần tiên, ngài đương nhiên là không giống những kẻ phàm trần rồi".

Nói rồi, lão rít rít mời Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn vào ngồi trong khu thư phòng phẩm, tiếp lại quát gọi người dâng trà ngon.

Chu Nhất Tiên mỉm cười nhìn xung quanh: " Xem ra, mấy năm nay việc kinh doanh của ngài phát đạt không ít".

Vương lão cung kính cúi đầu: " Dạ, toàn nhờ hồng phúc của ngài đấy ạ!"

Chu Nhất Tiên ho một tiếng, nói: "Lần này ta đi thăm một người bạn cũ ở Đông Hải, nhưng khi qua đây lại nghĩ đến kỉ niệm năm xưa, nên mới đáo qua xem ngài bây giờ thế nào. Tối nay ta nghỉ ở đây vậy".

Vương lão gật đầu liên hồi: "Dạ, tất nhiên rồi, ngài nghỉ ở đây mới là nể mặt tiểu nhân đấy ạ, tiểu nhân còn đang định gọi người nhà ra yết kiến ngài".

Chu Nhất Tiên ha hả cười rồi để tay vào trong lòng, nói: "Nghỉ một đêm bao nhiêu tiền?"

Vương lão lập tức xua tay: "Xem ngài kia, tiểu nhân mong ngài đến còn chẳng được, sao còn dám lấy tiền của ngài?"

Chu Nhất Tiên vẫn để tay trong lòng, lắc đầu nói: "Ôi, ông chủ Vương! Ta biết năm đó cũng có chỉ bảo ngài vài câu, nhưng việc kinh doanh làm ăn thì không thể không có quy tắc..."

Chủ quán họ Vương dường như hơi xúc động: "Ngài xem, nếu không có sự chỉ bảo tận tình của ngài năm đó, tiểu nhân đâu có ngày hôm nay!" Nói đến đây, lão nhìn xung quanh rồi thấp giọng: "Nếu không phải ngài mách cho tiểu nhân việc trồng cây thần tài ở Đông Hải Long Động thì làm sao tiểu nhân có thể phát tài suốt ba mươi năm. Hôm nay ngài đến đây tiểu nhân mà dám nhận tiền của ngài thì chẳng phải sẽ bị Thiên lôi đánh chết hay sao!"

Chu Nhất Tiên cả cười: "Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh".

Vương chủ quán gật đầu mừng rỡ, quay lại cắt đặt vài câu. Người làm bước đến nói thương phòng đã được chuẩn bị xong. Vương lão đứng dậy đích thân đưa Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn tới tận phòng. Trên đường đến hậu viên, Tiểu Hoàn không ngớt nhìn quanh. Cô bé thấy cách xây dựng ở đây thật kỳ lạ. Lầu cao ba tầng, có sáu góc, ở giữa là một sân lớn bằng đá xanh. Có thể đã lâu năm nên trên đá, cỏ rêu mọc um tùm. Ở chính giữa tầng đá có một cây hoa bông đơn độc, nhưng thân cây gầy guộc, cành lá thì khô quắt.

Chủ quán đưa họ đến một gian phòng tầng ba, ngồi một lát rồi biết ý đứng lên xin cáo lui. Trước khi rời đi còn nói, tối nay nhất định sẽ mời Lão thần tiên thưởng thức một bữa thịnh soạn. Lão thần tiên tỏ ý từ chối, nói mình đã đắc đạo nhiều năm, không ăn món phàm trần. Nhưng Vương lão mời với thái độ kính cẩn, nhiệt tình khiến Lão thần tiên cuối cùng cũng phải đồng ý.

Đợi chủ quán đi khỏi Tiểu Hoàn đóng kín cửa phòng. Trong phòng chỉ còn hai ông cháu, Chu Nhất Tiên cười hỏi Tiểu Hoàn: "Thế nào?"

Tiểu Hoàn đáp lại: "Vừa nãy có phải ông thật muốn trả tiền à? Nếu chẳng may ông ta nhận tiền thật thì sao?"

Chu Nhất Tiên cười với vẻ đắc ý: "Sao lại như thế được? Chu Nhất Tiên ta là tiên nhân đắc đạo, chuyện vặt ấy sao lại khiến ta bận tâm!"

Tiểu Hoàn "huh" một tiếng, nhăn mũi: "Thôi đi ông ơi, ông tưởng cháu không biết hay sao? Ông làm gì có đồng nào!"

Chu Nhất Tiên giật mình: "Quỷ con, Người nói cái gì?"

Tiểu Hoàn đáp: "Ông thường cất tiền ở ba chỗ, một chỗ ở thắt lưng, một chỗ ở ống giày, còn chỗ kia là ở... - cô bé chỉ vào tay nải - Nhưng ông đừng tưởng cháu không biết, bây giờ ý à, một xu ông cũng không có."

Chu Nhất Tiên hơi hoảng sợ, mặt đỏ lên, quát: "Đồ quỉ con, cái gì người cũng biết!"

Tiểu Hoàn nghịch ngợm ngó Chu Nhất Tiên: "Ông à, có phải ba mươi năm trước ông gạt lão ta cái gì phải không?".

Chu Nhất Tiên hơi cáu: "Nói láo, ta gạt hắn cái gì?"

Tiểu Hoàn "hư" một tiếng rồi lại thủng thẳng: "Thôi đi ông ơi, Long Động Đông Hải là nơi bắt nguồn của biển lớn, là nơi linh thiêng của trời đất, chỉ ẩn hiện dưới biển sâu, sao lại có thể ở nơi trần tục này được? Lời của ông chỉ lừa được kẻ ngu ngốc như lão Vương chủ quán này thôi."

Chu Nhất Tiên bối rối cười, rồi thở dài một tiếng với vẻ hối hận.

Tiểu Hoàn nhíu mày hỏi: "Ông sao thế?".

Chu Nhất Tiên trầm mặc một lát, khẽ nói: "Kỳ thực, chuyện này có liên quan đến phụ thân người".

Tiểu Hoàn vội hỏi: "Phụ thân cháu? Chẳng phải người mất đã hơn mươi năm nay rồi sao?"

Chu Nhất Tiên gật đầu: "Ba mươi năm trước, khi cha cháu cũng chỉ nhỏ như cháu, bấy giờ ta đem cha cháu cùng đến Xương Hợp Thành này. Cha cháu tuy nhỏ nhưng lại là một thiên tài về tướng số, khi đó khách sạn này mới chỉ là một quán trọ bình thường. Cha cháu nhìn thấy chủ quán họ Vương này liền nói ông ta là người có tướng mạo tốt, trán rộng, khuôn mặt vuông nhưng không góc cạnh, đôi mắt to nhưng mày không cong; người này cả đời bình an, càng về sau càng phát đạt. Thế là ta..." nói đến đây Chu Nhất Tiên cười rồi tiếp: "Thế là ta lựa lúc, mách ông ta hãy trồng một cây hoa bông trong Long Động Đông Hải, vận may nhất định sẽ tới, cho nên..."

Tiểu Hoàn nghe xong liền tiếp lời: "Cho nên ông ta làm theo lời ông rồi quả nhiên phát tài, việc kinh doanh càng ngày càng tốt, liền cho rằng đó là nhờ những lời chỉ bảo của ông mà ra, đúng không ạ?"

Chu Nhất Tiên cười đắc ý.

Tiểu Hoàn nhìn ông một lát rồi nói: "Nhưng cháu vẫn không hiểu, Long Động Đông Hải ông chỉ cho ông ta rõt cuộc là ở chỗ nào?"

Chu Nhất Tiên cười: "Lại đây", nói rồi kéo Tiểu Hoàn ra cửa sổ chỉ: "Chính là chỗ kia"

Tiểu Hoàn ngạc nhiên nhìn xuống chỗ cây hoa bông khắc khổ đang dở sống dở chết, hỏi lại: "Chính là chỗ này ý à, sao cái cây kia cứ như chỉ muốn chết thế?"

Chu Nhất Tiên cốc nhẹ vào đầu cháu gái: "Người đúng là, cái cây trồng trên đá, có thể tươi tốt được sao?"

Tiểu Hoàn nghe xong lặng thinh.

Chu Nhất Tiên nhìn lên trời, than: "Xem ra tối nay mưa to mất".

Màn đêm buông xuống, mưa bắt đầu rơi, cảnh vật vô cùng tĩnh lặng.

Bích Dao nghỉ tại thư phòng ở tầng ba, còn Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu cùng ở dưới tầng một.

Thạch Đầu ngáy khò khò như rung trời chuyển đất. Tiểu Phàm trái lại lật bên nọ bên kia không sao ngủ được. Mái, hắn mới thở dài một tiếng, vùng dậy, khoác áo choàng, ngồi một lát rồi đứng lên mở cửa bước ra.

Đêm tối như mực, không thể thấy gì trước mắt. Bỗng có một ánh sáng không biết từ đâu rơi xuống khiến Tiểu Phàm nhìn theo tới chỗ sâu thẳm của sân lữ quán, bóng cây hoa bông đứng sừng sững trong mưa, thấp thoáng rung rinh.

Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn trời rồi hít sâu một hơi.

Bầu không khí trong lành cùng những hạt mưa nhỏ lạnh dường như tràn vào lồng ngực hắn. Tuy đứng trong hành lang nhưng những hạt mưa li ti vẫn theo gió hắt vào tận mặt Tiểu Phàm.

Hắn quay lại cài cửa, rồi bước ra ngoài hành lang. Đêm khuya, gió vẫn rít từng cơn, mưa rơi tí tách.

Những giọt mưa từ trên bầu trời rớt xuống tấm đá xanh to trong sân lữ quán, bắn lên thành những bóng nước mờ ảo lung linh.

Mưa tụ lại trên mái ngói, chảy róc rách khe khẽ như dòng suối nhỏ, khiến người ta có cảm giác như đang ở trong động sâu vắng lặng. Trong đêm tối, không biết từ đâu vọng lại một tiếng thở dài.

Gió thổi ào một cơn, mưa bỗng nặng hạt mù trời, áo Tiểu Phàm bị mưa làm ướt mấy nơi, nhưng hắn không hề để ý, cứ đứng lặng yên nhìn về phía trước.

Dưới gốc cây bông hiện ra một người cầm ô đứng lặng lẽ trong mưa, một đôi mắt rất trong đang chớp chớp như đang nghe thấy, đang cảm nhận được điều gì. Thiếu nữ nhẹ quay đầu nhìn về phía Tiểu Phàm.

Bầu trời bỗng như trầm xuống, mưa cũng lắng lại.

Tiểu Phàm và thiếu nữ lặng lẽ nhìn nhau không nói.

Mưa vẫn đang rơi, gió vẫn chưa ngừng.

Chương 58

Ra Khơi

Màn đêm đen đặc, gió thổi mưa đậm ào ào, những chiếc lá không hiểu từ đâu bay tới, chập chờn bay lượn trong gió trong mưa, rồi lại bị gió cuốn đi.

Đứng dưới tán ô xanh, quần áo của cô tung bay nhẹ nhàng, một vài sợi tóc đen nhánh dính vào bên chiếc má trắng như tuyết của cô.

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên một chỗ, vào thời khắc đó, trong tâm thẩy một cảm giác buồn bã xâm chiếm. Tại vùng đất xa lạ đen tối này, phảng phất cũng có làn gió mưa quen thuộc...

Hắn chậm rãi bước đi, bước vào trong gió, trong mưa.

Phía sau lưng hắn, ở chỗ bóng tối mịt mù, mơ hồ có một ánh mắt im lặng chăm chằm dõi theo.

Khi bước đến gần, cả thế gian đường như cũng ngưng đọng đến lặng yên.

Ánh mắt của cô, ở ngay phía trước, dịu dàng vô cùng.

"Cô có ngủ được chút nào không?" Trương Tiểu Phàm chậm rãi hỏi.

Bích Dao không đáp lời, chỉ nhìn sâu vào hắn, mắt cô như làn nước thấp thoáng phản chiếu hình bóng Tiểu phàm.

Nước mưa dần đậu lên người hắn, bám vào quần áo, đọng lại từng hạt nhỏ như thuỷ tinh lấp lánh, rồi tụ lại thành từng giọt, chảy trên mái tóc, trên mặt, từ từ rơi xuống.

"Ngươi thì sao?" Cô hỏi ngược lại: "Ngươi có ngủ được chút nào không?"

Trương Tiểu Phàm trầm lặng rồi đáp: "Thạch đầu ngáy to quá, ta không thể nào ngủ được"

Bích Dao ngạc nhiên, sau đó khẽ cười khúc khích, ánh mắt chuyển động, long lanh ẩn chứa những tia sáng mờ ảo rồi đột nhiên sáng rực lên.

Trong mắt Trương tiểu phàm, cô tựa giống như một bông hoa bách hợp ở trong đêm tối, giữa trời mưa, từ từ hé nở. Cô mỉm cười, thò tay ra rồi nắm lấy tay Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm tự nhiên không chủ tâm mà lại tiễn lên một bước. Ở giữa trời mưa gió, tán ô xanh nhỏ bé ấy giờ đây đã ở ngay trên đỉnh đầu hắn.

Dưới ô, có thể nghe rõ cả tiếng thở nhẹ của Bích Dao.

Trương Tiểu Phàm bỗng thấy tim mình đập nhanh hắn lên, vội chuyển ánh mắt đi không dám nhìn cô nữa, làn u hương thoang thoảng xuất phát từ thân thể cô, phảng phất vây bọc lấy hắn.

"Ngày mai, ngươi sẽ đi Lưu ba sơn phải không?" Bích Dao nhẹ giọng hỏi

Trương tiểu phàm trong tâm chợt động đáp: "Đúng vậy!", nói xong đưa mắt nhìn cô hỏi "Còn cô thì sao?"

Bích Dao cười nhẹ đáp "Ta cũng đi!"

Trương Tiểu Phàm đổi sắc mặt, cau mày, cau mặt nói: "Cô đứng có giống như tính trẻ con thế, ở đó tập trung đông đảo nhân mã chánh đạo, sư phụ ta thì tính nết cổ quái, cô đến đó sẽ gặp nhiều nguy hiểm lắm."

Bích Dao không nói gì, im lặng ngắm nhìn hắn. Trương tiểu phàm thấy trong tâm mình có một cảm giác bất an, lại không thể nói ra, tự nghĩ rằng đứng với Bích Dao một mình trong đêm tối thế này thì quả thật không hay, bèn nói "Ta về trước đây"

Bích Dao vẫn chưa nói gì thì Tiểu phàm đã quay lưng lại rồi bước đi. Nhưng mới đi được nửa đường, sau lưng hắn, trong gió mưa, đột nhiên có tiếng cô gọi dịu dàng:

"Tiểu phàm!"

Trương Tiểu Phàm sững người, đây là lần đầu tiên Bích Dao gọi hắn theo kiểu thân mật như vậy.

Hắn chậm chạp xoay người lại, gió mưa vẫn đang vân vũ ở giữa hắn và cô, làm cho khuôn mặt cô mờ hấn đi, nhưng tiếng nói của cô thì truyền lại rất rõ ràng.

"Ta đã đứng một mình ở chỗ này, và trong tâm thì nghĩ rằng, nếu như cả hai ta thật sự bị giam hãm đến chết trong tích huyết động, có khi lại là tốt hơn"

Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động một cái, miệng cỗ gắng nở một nụ cười, thốt: "Cô nói đùa linh tinh gì vậy" nói xong, quay người bước như chạy trở về.

Bích Dao nhìn theo hình bóng hắn khuất xa, rồi từ từ cúi đầu, khẽ thốt chỉ đủ để cho mình nghe: "Ít ra ta sẽ không bao giờ hối tiếc."

Trương Tiểu Phàm bước vào trong hành lang, thoát khỏi gió mưa, trong tâm phảng phất thấy khuây khoả, không hiểu tại sao mỗi khi đối mặt với cô gái ma giáo xinh đẹp đó, trong tâm hắn luôn cảm thấy rất căng thẳng. Áp lực đó có lẽ bắt nguồn từ thân phận của cô.

Hắn thở dài, không kìm lại được ngoảnh đầu nhìn về sau, ở trong gió trong mưa đó, Bích Dao vẫn đứng nguyên một chỗ. Hắn lắc đầu, chậm rãi quay người bước về phía phòng của mình.

Tiểu phàm đã đi một lúc rồi, Bích Dao mới miễn cưỡng cầm chiếc ô xanh đi về đứng ở hành lang, nhìn về phía hắn đã bỏ đi, trầm ngâm không nói lời nào.

Lúc đó từ đằng sau cô, bóng đêm tự nhiên chuyển động, rồi hiện ra một bóng người toàn thân vận đồ đen, khuôn mặt cũng che một tấm sa đen mỏng, đi đến gần Bích Dao.

Bích Dao quay đầu, khẽ khàng gọi: "Dì U"

Nữ lang áo đen khẽ liếc nhìn về phía Trương Tiểu Phàm bỏ đi một cái, cất giọng bình thản vô cảm thốt: "Đi thôi, cha ngươi đang đợi ngươi ở Lưu ba sơn đó!"

Bích Dao chậm chạp bước.

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Phàm mệt mỏi đang ngủ thì bị tiếng gọi to của Thạch Đầu làm cho tỉnh giấc: "Trương huynh đệ, mau lên đường thôi!"

Trương Tiểu Phàm khó nhọc mở mắt, chỉ thấy Thạch Đầu to lớn đang đứng đó, thần khí sung túc, hiển nhiên là tối qua đã có một giấc ngủ rất tốt.

Hắn gượng cười, không nói tiếng nào bò ra khỏi giường, mắt nhắm mắt mở đi về phía chậu nước để rửa mặt. Thạch Đầu ngồi trên giường hắn, cười nói: "Trương huynh đệ, ta không thể không nói với ngươi, ngươi tuổi còn trẻ, lại là người tu tập đạo pháp, sau một đêm tĩnh dây, thần tình phải sáng sủa rang rỡ. Hãy nhìn bộ dạng ngươi xem, cứ như là cả đêm qua không thể ngủ được vậy!"

Trương Tiểu Phàm trong lòng lầm bẩm: "Tại huynh mà ta không thể ngủ được". Nhưng ngoài mặt không nói lời nào, chỉ cười khổ gật đầu.

Hai người rửa mặt xong, Thạch Đầu bèn kéo Tiểu phàm để đi gọi bọn Bích Dao cùng đi. Trương Tiểu Phàm nhíu mày, trong tâm thật sự không muôn, nhưng không tiện cưỡng lại Thạch Đầu. Chẳng ngờ bọn họ hai người gõ cửa hồi lâu cũng không thấy trả lời, bèn ra hỏi Vương chưởng quỹ thì biết rằng bọn Bích Dao tối muộn hôm qua đã thu xếp đi rồi, lại còn nhận tiền thanh toán tiền phòng cho cả hai người bọn họ.

Thạch Đầu lắc lắc đầu vì thấy chuyện rất kỳ quái. Tiểu phàm đứng ở cạnh gã, trong tâm nhảm tính, theo thời gian Vương chưởng quỹ nói, đại khái thì sau khi hắn bỏ về một lúc, Bích Dao đã rời đi luôn.

Thực ra trước đây tiểu phàm trong lòng luôn lo lắng về việc Bích Dao quả thật sẽ cùng với mình đi đến Lưu ba sơn, thế thì chẳng có gì tốt cả. Giờ cô đột nhiên bỏ đi, không một lời từ biệt, trong tâm hắn lại tự thấy rất buồn bã.

Thạch Đầu đứng đó đang định quay đầu sang thương lượng với Tiểu phàm xem sẽ làm gì, đột nhiên Vương chưởng quỹ nhìn hắn hỏi: "Cảm phiền các hạ cho hỏi đại danh có phải là Thạch Đầu không?"

Thạch Đầu gật đầu đáp: "Đúng vậy, sao ông lại biết?"

Vương chưởng quỹ sắc mặt hoan hỉ, lấy từ trong quầy ra một phong thư nói: "Có một vị khách ghé đây gửi lại ban sáng, nói rằng đưa cho một vị thân thể cao lớn tên gọi là Thạch Đầu, nhất định vị thach đầu đó chính là ngài."

Thạch Đầu đón lấy lá thư xem, trên bì thư quả thật thấy đề tên hắn, bèn mở ra xem. Trương tiểu phàm lúc này đã khôi phục lại thần sắc bình thường, cũng ngó vào lá thư. Thạch Đầu xem xem, mi mắt nhăn lại, hốt hoảng nói: "Sư phụ!"

Trương Tiểu Phàm giật mình hỏi: "Sư phụ huynh làm sao?"

Thạch Đầu lắc đầu đáp: "Ta cũng không rõ, nhưng đây đích thị là thủ bút của sư phụ, bảo ta phải lập tức đi đến miếu thổ địa ở tây thành để gặp người. Trương huynh đệ, ta nghĩ chúng ta phải tạm chia tay thôi."

Trương Tiểu Phàm gật đầu đáp: "Không có gì, huynh cứ đi đi. Đệ cũng đang nóng lòng muốn đến Lưu ba sơn để gặp sư phụ đệ đây!"

Thạch đầu cười nói: "Sau khi ta gặp sư phụ, nói chuyện với người, đa phần người cũng sẽ đi đến Lưu ba sơn tụ họp, bọn ta đến đó sẽ gặp nhau sau."

Trương Tiểu Phàm quen biết Thạch đầu đã lâu, trong tâm đã có nhiều phẫn thân mật, cười đáp: "Cứ như thế đi"

Thạch đầu gật đầu, quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm tiễn hắn đến cổng khách sạn, nhìn theo bóng dáng to lớn của hắn lẩn dần vào đám đông, đứng nhìn hồi lâu, rồi quay đầu một mình đi về phía đông.

Ở cách đó không xa, trong đại đường của Hải vân lâu, Chu nhất tiên và cháu gái Tiểu hoàn đang chậm chạp đi ra.

Tiểu hoàn nói khẽ: "Nguy hiểm thật, chút nữa thì đã gặp phải oan gia rồi". Rồi quay sang nhìn Chu nhất tiên nói tiếp: "Nếu không phải vì gia gia, đi đến nơi đó không cẩn thận là sẽ gặp phải bọn người đã từng bị gia gia lừa trước đây, nghĩ lại có lẽ người oan uổng nhất thiên hạ này chính là cháu đây"

Chu nhất tiên trừng mắt nhìn tiểu hoàn một cái, không thèm lý gì đến. Vừa lúc đó Vương chưởng quỹ nhìn thấy lão thần đang bước tới, chạy đến nghênh tiếp quý nhân, ân cần pha trà, nhiệt tình mời khách. Chu nhất tiên không hề khách khí, cùng tiểu hoàn nghênh ngang ngồi xuống, cứ câu một rồi lại câu một nói chuyện với Vương chưởng quỹ.

Vương chưởng quỹ hỏi: "Lão thần tiên, ngài có biết không? tối qua chúng tôi ở bên ngoài thành đã nghe thấy một đại sự?"

Chu nhất tiên hơi run, hỏi: "Đại sự gì vậy?"

Vương chưởng quỹ đáp: "Tại hạ cũng không biết rõ, nghe nói rằng bọn người tu chân phe chính đạo tập hợp, tối qua ở phía tây thành đã gặp địch nhân ma giáo, hai bên đấu pháp kịch liệt, tình huống rất là hung hiểm. Nghe những người ở đó kể rằng, đến cả tường thành cũng bị chấn động!"

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên hỏi: "Có phải ma giáo và chính phái đã đánh nhau rồi hay không?"

Vương chưởng quỹ nhún vai đáp: "Tin tức đều truyền ra từ buổi sớm, nhưng e có quá nửa là không tin được!" Đoạn ra vẻ quan tâm nói tiếp: "Lão thần tiên, những người chính đạo đều là bậc chân tu, nghe họ nói thì bọn ma giáo thông thường cũng không tìm đến bình dân bách tính như chúng tôi đâu. Nhưng ngài là người đạo hạnh cao thâm, nếu như có người thỉnh cầu ngài ra tay trừ tà ma giáo, thì ngài nhất định phải cẩn thận đấy."

"Phụt", Tiểu hoàn đang uống trà, nghe nói vậy không nhịn được phun luôn cả ra

Chu nhắt tiên trừng mắt nhìn Tiểu hoàn. Tiểu hoàn cõi găng nín cười, thay bộ dạng quan tâm của Vương chưởng quỹ đang nhìn mình, khó khăn lăm để lấy lại giọng điệu bình thường rồi nói: "Vương chưởng quỹ, ta, ta, ta không sao, ha ha, chỉ là bị sặc nước trà thôi, ha ha, bị sặc thôi..."

Lưu ba sơn ở đông hải (1), ngoài biển xa 7000 dặm, chính là phần đất cực đông của trái đất, ở giữa là một đại dương to lớn mênh mông ngăn cách, không thể thấy bờ.

Ở chỗ xa xôi như vậy, nguyên ngày xưa chẳng có bóng người. Nhưng từ hồi sau khi bọn Trương tiểu phàm tiến nhập Không tang sơn, nhân sĩ ma giáo tự nhiên từ mọi chỗ xuất hiện, chỉ trong một thời gian ngắn đã có 10 nhân sĩ chính đạo bị ma giáo tiêu diệt, chấn động thiên hạ. Ma giáo sau 800 năm giờ lại quật khởi, thanh thế vô cùng to lớn.

Thanh vân môn, thiên âm tự và phần hương cốc lập tức tụ họp các môn phái chính đạo, cấp tốc thương nghị.

Đang lúc bàn bạc, phần hương cốc đột nhiên nhận được tin truyền, các nhân vật quan trọng của ma giáo sắp tới sẽ tụ tập rất nhiều ở Lưu ba sơn hẻo lánh trên đông hải, không hiểu sẽ mưu tính điều gì?

Vì chính nghĩa mà đối kháng nhau, chính tà ở thế không thể cùng tồn tại, nhân sĩ chính đạo nghe vậy thảy đều căm phẫn. Bởi thế, chương môn ba đại phái lập tức cắt cử các đệ tử ưu tú tinh anh của mình, dưới sự lãnh đạo của các trưởng lão đạo hạnh cao thâm, thẳng tiến về Lưu ba sơn ở Đông hải. Trong khi đi đường, nhân sĩ chính đạo nghe tin đều xin gia nhập, người người đều muốn tiêu diệt yêu nhân, vì thiên hạ mà tạo phúc.

Trương Tiểu Phàm đi ở trên đường lăng nghe mọi người bàn tán, ít nhiều cũng đã biết sự tình thế nào, trong tâm nhiệt huyết sục sôi, càng quyết tâm đi đến đông hải.

Đất đó ở tận cực đông, đường đi cực kỳ xa xôi. Ma giáo lựa chọn nơi đó chính là đã có tính toán rất kỹ càng, trung nguyên là nơi đất rộng người đông, 3 đại môn phái đã bám rễ lâu đời, chưa chắc đã muốn đi đến nơi hoang đảo xa xôi làm gì. Chỉ là không tính được rằng bây giờ chính đạo đang thịnh, nhân sĩ chính đạo đều là người có lòng vì nghĩa, nhìn xa trông rộng, ngay lập tức đi tiêu diệt để sau không phải lo lắng.

Lúc ở trên đường, Trương Tiểu Phàm vô cùng sốt ruột, ngoài những lúc nghỉ, Hắn đều dùng thiêu hoả côn ngự không bay đi. Ước chừng sau hai ngày đã ra đến biển, mới đầu thì còn hay nhìn thấy các hòn đảo nhỏ, đến khi đi được 10 ngày, chỉ còn nhìn thấy mỗi biển trời xanh biếc, mây trắng bồng bềnh trên cao.

Đã một ngày một đêm rồi mà Tiểu phàm vẫn không ngừng bay, biển lớn xanh ngắt một mầu, sóng nhỏ trải dài mênh mông bát ngát, ánh sáng phản chiếu lấp

lánh tựa như mĩ lệ bảo ngọc, xa tít tắp chẳng nhìn thấy bóng dáng một hòn đảo nào cả.

Trương Tiểu Phàm ở giữa không trung có ý sợ hãi, gió biển lạnh ngắt phả vào mặt, trong tâm hồn lo lắng suy nghĩ. Đến hôm nay hồn đã ra biển được 10 ngày, đã 1 ngày 2 đêm liên tiếp không nhìn thấy một hòn đảo nào để nghỉ ngơi, lòng nghĩ tự nhiên không ngờ bị lạc ở cái biển mênh mông vô bờ này.

Lại qua một ngày nữa, ăn gió nấm sương, chẳng thấy đích đâu, ngự không phi hành đảo mắt qua lại nhìn nhìn ngó ngó, trong tâm hồn thật sự hoảng sợ. Hồn cuí đầu nhìn xuống biển xanh thăm thẳm ở dưới chân, miệng không kìm được một nụ cười khổ.

Chính lúc không biết làm thế nào ấy, Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy một tiếng chim kêu lên ở phía trước mặt, hồn nhìn lên thì thấy đó là một con chim hải âu trắng muốt, đang sải cánh bay từ dưới biển lên trên cao.

Trương tiểu phàm trong tâm chợt động, hồi mới ra biển, vẫn hay gặp chim biển bay lượn ở gần đảo, nhưng nếu ở quá xa bờ, chim biển sức yếu không thể bay đến được. Không ngờ tại chỗ biển sâu thăm thẳm thế này, lại có thể nhìn thấy chim hải âu, xung quanh chắc chắn thế nào cũng có một cái đảo ở gần.

Vừa nghĩ đến đó, Trương Tiểu Phàm ngay lập tức phẫn chấn, không chút chậm chễ, bay về phía chú chim Hải âu. Biển rộng mênh mông, bát ngát không bờ, xa xa một đường thẳng tắp, biển trời như hòa vào làm một, đẹp như thơ như họa. Ngự không phi hành ở chỗ thế gian trời đất này, trong tâm tự nhiên có một cảm giác thanh thoát, tâm hồn phóng khoáng, đường như cả người và đất trời hòa hợp vào làm một.

Bay về phía trước được hơn nửa giờ, quả nhiên nhìn thấy đằng xa xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Nhìn từ trên cao xuống, cả hòn đảo xanh ngắt rạng rỡ, cây mọc xum xuê, xung quanh đảo là nước biển trong xanh bao bọc, như thuỷ tinh trong suốt chính thực là lam ngọc ở trên mặt biển khơi.

Trương Tiểu Phàm ngự không đã lâu, cả người đều cảm thấy mỏi mệt, lập tức ngự thiêu hoả côn hạ xuống, ở lại trên đảo nghỉ ngơi. Đi bước đầu tiên trên mặt đất, Tiểu phàm ngắm nhìn bốn phía xung quanh, thấy rằng ở trên mặt đất, cảnh sắc so với ngắm nhìn từ trên cao không hồn như nhau, vẻ đẹp càng thêm rõ ràng hơn.

Những con sóng nhỏ trong vắt vỏn vẹn bờ cát trắng tinh khiết, ngay gần bờ, có rất nhiều cây mà ở đất liền không thấy, cao vút thẳng đứng, không có cành, hướng thẳng lên trên trời, chính giữa xoè ra vài tầu lá thật to, ngay bên dưới kết một chùm quả mỗi quả to cỡ đầu một đứa trẻ nhỏ (2).

Dần sâu vào trong tâm đảo, ngoài loại cây cao cao vừa kể, còn có rất nhiều loại cây nhỏ xanh tốt rậm rạp. Cây lá ken chặt, ngược mắt không thể nhìn vào được bên trong, xem ra ở đây hàng nghìn năm rồi chưa có người nào lai vãng.

Trên đỉnh đầu, hải âu xoè cánh kêu hót quay liệng, gió biển trong lành thổi nhẹ, mát mẻ sảng khoái. Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, ở nơi cô tịch hoang vắng này, cảm giác mệt mỏi ập đến, ngó nhìn tả hữu, thấy đúng là một mảnh đất kỳ dị, bèn tìm một chỗ sạch sẽ rồi để nguyên quần áo nằm xuống, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ say.

Không gian toả hương cũng chìm vào giấc ngủ, hải đảo tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng sóng thuỷ triều rì rào, không có một âm thanh khác lạ nào, hiển nhiên là xung quanh chẳng có ai quấy rầy cả, Trương tiểu phàm ngủ đến tận khi mặt trời lặn thì mới thức giấc.

Vương vai đứng dậy, hắn nhàn rỗi đi dạo dọc theo bờ biển lên cao, mở mắt nhìn ra xa, chứng kiến cảnh hoàng hôn trên biển, so với cảnh sắc ban ngày quả có sự khác biệt. Mặt trời đỏ ối xa xa, tại chân trời phía tây, ánh hồng của các đám mây hòa vào trong nước. Ráng mây chuyển động, hình dáng kỳ lạ, biến hoá vô thường. Gió biển trên mặt nước thổi nhẹ từ phía trước mặt, Trương Tiểu Phàm tự nhiên thấy trong lòng rộng mở, vươn ngực hít thở thật sâu.

Một cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong tâm hồn hắn, ở nơi đào nguyên đẹp đẽ thế này, cả người bỗng trở nên thư thái dễ chịu. Vào lúc đó, hắn bỗng mơ tưởng, nếu được sống ở nơi thanh tịnh đẹp đẽ này, hàng ngày bầu bạn với sư tử, cùng ngắm nhìn cảnh tịch dương huy hoàng, cuộc đời sinh ra quả thật không bị uổng phí.

Vừa nghĩ đến Điền linh nhi, Trương Tiểu Phàm trong đầu lại thấy nóng lên. Từ lúc hạ sơn đến giờ, tính ra đã hơn 1 tháng. Từ khi gia nhập Thanh vân môn, chưa bao giờ hắn phải xa sư tỷ lâu như vậy, giờ đây ở trên hoang đảo thanh tĩnh này, hắn nghĩ đến khả năng có thể sư tỷ cũng đang ở một hòn đảo nào đó gần đây, trong tâm bỗng nhiên muốn được khởi hành ngay lập tức, tâm hồn không thể giữ bình tĩnh được.

Đứng một lúc lâu, tâm tình xao động bất định của hắn mới dịu xuống, bỗng nghe thấy hai tiếng "ục, ục" từ trong bụng sôi lên. Trương Tiểu Phàm cười khổ, từ hồi bị giam hãm khổ trong tích huyết động ở Không tang sơn đến nay, hắn tự nhiên đặc biệt hay thấy đói. Cũng may là trên người hắn đã có sẵn lương thực đủ dùng, chỉ có nước ngọt thì không còn nhiều lắm.

Trương Tiểu Phàm nhìn ra bốn phía, cuối cùng mục quang cũng nhìn thấy cái quả to ở trên cái loại cây thẳng đứng cao vút đằng kia, cất mình bay lên hái lấy vài quả xuống. Không thể ngờ rằng vỏ mấy quả này lại cực kỳ rắn chắc, cuối cùng Trương tiểu phàm phải dùng đá đập đến hơn chục cái mới chịu vỡ, từ bên trong một dòng nước tinh khiết chảy ra. Trương tiểu phàm vô cùng hoan hỉ, cho một quả lên miệng uống, cứ nghĩ rằng nó sẽ có vị chát chát, nhưng hóa ra mùi vị lại rất ngọt, không ngờ đây lại là một loại quả ngọt đến như vậy. Có loại quả tự nhiên ngọt lành đó, Trương Tiểu Phàm sung sướng dễ chịu ăn no nê một bữa, mắt nhìn ra thấy trời dần dần tối, trong bụng định rằng sáng mai sẽ lên đường thật sớm.

Bầu trời tối dần, gió biển mơ man vuốt ve cơ thể, cũng thấy lành lạnh, Trương Tiểu Phàm nhăn mày nhăn mặt, đi về phía rừng cây, nhưng rồi lưỡng lự, cuối cùng lại không đi nữa, tìm một chỗ ở bãi biển khuất gió, rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Màn đêm tối dần, trăng sáng từ phương đông mọc lên cao, sao tinh (3) trên cao, phản phất trông giống như một đứa bé con, sao nối tiếp nhau, trong đêm chiếu sáng lấp lánh như những con mắt đang nhấp nháy.

Do đã ngủ gần như hết cả buổi chiều, Trương Tiểu Phàm nằm mãi vẫn không chợp mắt được, quay ngang quay dọc, trong tâm không thể không nhớ lại cái ngày trong quán trà bên cổ đạo, và những lời Vạn nhân vắng đã nói với hắn. Lấy Thiêu hoả côn ra xem, ánh sao sáng lấp lánh lờ mờ trên cao phản chiếu xuống, nhìn thấy thanh thiêu hoả côn đen đúa phát ra những tia sáng xanh đen nhàn nhạt, bên trên hắn lên hình dáng các đường gân hồng như các mạch máu nhỏ, giây phút đó phản phất như là một sinh mệnh, tựa hồ bên trong có một dòng huyết dịch nóng hổi đang lưu động. Theo lời của Vạn nhân vắng, đây chắc là tinh huyết của ta? Trương Tiểu Phàm trong tâm vừa có ý nghĩa này, tức thì hàng trăm cảm giác ập đến. Tinh cảnh trong u cốc lúc đó, hắn vẫn còn nhớ như in, phệ huyết châu trong lòng bàn tay hắn, hút xuất rất nhiều máu...

Trương Tiểu Phàm toàn thân run rẩy, cõi gắng lắc đầu, không muốn nhớ lại những điều đã xảy ra trong quá khứ.

Đúng vậy, pháp bảo kia đang lặng yên ở trước mặt hắn, thậm chí hắn còn thấy một cảm giác lạnh lẽo tương thông rất rõ ràng, vô cùng quen thuộc đang du động trong pháp bảo, như thể đó là một bộ phận gắn liền không thể chia cắt với cơ thể hắn.

Ngày đó, mặc dù đã đường hoàng lý sự đối đáp quan điểm với Vạn nhân vắng, nhưng sau khi gã bỏ đi, hắn không hề cảm thấy dễ chịu hơn chút nào. Rõ ràng là, để cho một tiểu đệ tử gia nhập danh môn đại phái từ hồi còn bé như hắn, giờ đột nhiên phải chấp nhận sử dụng pháp bảo tà vật của ma giáo, không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Nghĩ đến đây, hắn không thể không nhìn về phía thiêu hoả côn, thấy rõ ràng từng mạch máu nhỏ hắn nỗi ở đó, trong tâm không kìm được tự hỏi: Cái pháp bảo này, không biết đã tổng tiễn bao nhiêu oan hồn rồi? Ngay cả trong huyết dịch kia, chỉ sợ cũng tàng ẩn oán linh của vô số người.

Hắn không thể kìm được một cảm giác lạnh toát.

Nhưng đột nhiên hắn nghĩ, nếu như những gì Vạn nhân vắng quả thật nói là đúng, thì thanh tru tiên cổ kiêm trong Ảo Nguyệt Động trên thông thiên phong ở Thanh Vân sơn kia, sẽ phải tính thế nào đây? Trong thế gian này, chính nghĩa tà ác, theo như lời của các sư phụ, sư huynh trong môn giáo dậy bảo, từ xưa tới giờ, sẽ tồn tại mãi mãi không bao giờ đổi thay sao?

Hỗn nhiên lúc đó, ở trong đầu hắn, có một ý niệm đột nhiên xuất hiện: nếu nói như vậy, đã là chính đạo thì luôn luôn là chính nghĩa hay sao?

Ý niệm vừa loé lên, Trương Tiểu Phàm tự nhiên giật mình, không hề do dự, nhắm chặt mắt vào. "Blop" một tiếng - tự vả vào mặt mình một cái thật mạnh, rồi thét to lên: "Hồn láo, đáng chết, sao ngươi lại có cái ý nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy!"

Tác giả chú:

(1) Theo "Sơn hải kinh, quyển thứ chín: Đại hoang đông kinh": Đông hải có Lưu ba sơn, xa tận 7000 dặm. Trên đó có thú lạ, giống như trâu, không có sừng, chỉ có một chân, xuất nhập sẽ có mưa gió, sáng loà như mặt trăng mặt trời, ấm ấm như sấm sét, gọi tên là con Quỷ (4). Hoàng đế bắt được, lột lấy da làm trống, lấy xương làm dùi, âm thanh đánh lên vang xa 500 dặm, tạo uy với thiên hạ.

Hàmtinh chú:

(2) Có vẻ đó là cây dừa.

(3) Sao tinh: Một ngôi sao trong nhị thập bát tú.

(4) Con quỷ: người xưa bảo là một giống quái ở gỗ đá, con rồng 1 chân cũng gọi là con quỷ.

Chương 59

Thương Tâm

Sau khi tự tát vào mặt một cái, Trương Tiểu Phàm đứng lặng người, rồi không nén được thở hắt ra. Phải đến một lúc sau gã mới dần lấy lại bình tĩnh, lắc đầu cười khổ: "Trương Tiểu Phàm à Trương Tiểu Phàm, ngươi sống trên đời được bao năm rồi chứ, bất quá chỉ là một vô danh đệ tử của Thanh Vân Môn, vậy mà lại dám nghi ngờ đạo nghĩa tổ sư, quả là không tự lượng sức. Thanh Vân Môn trải qua hơn hai ngàn năm, thanh danh lẫy lừng, thiên hạ đều kính ngưỡng, chẳng bởi hư danh, đâu đến lượt phiền ngươi nghi ngờ chứ."

Nghĩ đến đây, tạm thời gã thấy như trút được gánh nặng, dù chỉ là ý nghĩ có chút tự an ủi bản thân, nhưng xem ra lại rất có tác dụng. Đến đây Tiểu Phàm không nghĩ ngợi thêm nữa, thảnh thoảng nằm xuống nghỉ ngơi.

Không ngờ năm chưa yên, hắn đột nhiên nghe thấy một hồi âm thanh vô cùng chói tai từ trên không truyền tới, xé rách bầu không khí yên tĩnh vốn dĩ chỉ có tiếng sóng triều và tiếng gió biển.

Trương Tiểu Phàm biến sắc, lập tức bật dậy nhảy lui về phía sau rồi từ từ nhìn ra xung quanh. Chỉ thấy trong đêm đen mù mịt xuất hiện một đạo bạch quang như nhật hạ lưu tinh, sáng lạn vô bì, rạch trên không trung một nét bạch quang rực rỡ trên bầu trời, bám theo phía sau nó là ba đạo quang mang đỏ, vàng và trắng. Tiểu Phàm định thần nhìn kỹ, thăm đoán ra đó là mấy người tu đạo đang dùng phép ngự kiếm bay tới. Người đi đầu tinh thần khẩn trương, có vẻ đang bị nhóm

người phía sau đuổi theo rất gấp. Xem ra nhất định là nhân sĩ chính đạo và yêu nhân ma giáo đang đánh nhau. Trương Tiểu Phàm đã mấy ngày lênh đênh trên Đông Hải mênh mông, lúc nào cũng cảm thấy bứt rứt lo lắng, bây giờ lại thấy bóng người thì vô cùng mừng rỡ, nghĩ rằng trong hai phe kia thể nào cũng tìm được đồng môn. Nghĩ vậy liền không để chậm trễ một giây, hai tay bắt pháp quyết, chỉ thấy Thiêu Hỏa Côn thoát một cái, cả người lẫn côn đã bay vút lên trời.

Thiêu Hỏa Côn nằm trong tay Trương Tiểu Phàm, kêu "ô" lên một tiếng, hắc quang đại thịnh. Nào ngờ vừa mới bay lên, phía trước có một đạo bạch quang, phía sau có 3 đạo hoàng, hồng, bạch quang nhắm hướng hắn mà lao tới. Thì ra đám người trên không trung không ngờ trên đảo hoang này lại có người xuất hiện, kẻ tưởng đó là quân mai phục, người lại nghĩ gã là tiếp ứng của địch nhân, thành ra đều xuất thủ một lượt, nhắm gã mà đánh tới. Trương Tiểu Phàm thất kinh, thầm kêu khổ, không ngờ lại rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như vậy, không kịp lên tiếng giải thích, bèn khụng người lại trong không trung, cả người theo đó bổ nhào xuống như một hòn đá.

Bốn người thuộc hai phe này, xem ra đều là cao thủ, phản ứng rất nhanh, chỉ trong giây lát đã nhìn rõ tình thế, các pháp bảo của bản thân hơi dừng lại một chút trên không trung, rồi cũng lần lượt lao xuống, đuổi theo bằng được tuyệt không lưu tình. Tuy nhiên trong hai phe cũng có một hai người kêu lên khe khẽ, hơi có chút nghi hoặc, rõ ràng phát hiện ra đối phương cũng giống như mình, rất muốn hạ sát thủ đối với vị khách không mời này.

Hiển nhiên người hai phe, không ít thì nhiều đều đã phát hiện ra đối phương không có ý muốn tấn công, vì vậy cũng không vội vàng hạ thủ. Chỉ khổ Trương Tiểu Phàm, tự nhiên lại lâm vào thế đối đầu với cả hai phe, rồi lại bị cả 4 pháp bảo đồng loạt tấn công, không cẩn thận thì dù có mấy mạng cũng không đủ. Khổ sở mới né được một đợt, nào ngờ đằng sau lại nghe có tiếng gió rít mỗi lúc một nhanh hơn, các pháp bảo từ đằng sau vùn vụt đuổi tới. Biết tránh né mãi thế này không xong, gã nghiến chặt răng, từ trên không trung xoay người lại, chỉ thấy bốn đạo ánh sáng như sấm vang chớp giật, trong phút chốc kêu lên một tiếng, chỉ thấy Thiêu Hỏa côn trong tay gã hắc quang đại thịnh, chắn trước mặt Trương Tiểu Phàm sẵn sàng ứng chiến.

"Âm" -một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, lan mãi ra tận tít xa xa trên mặt biển yên tĩnh, tứ đại pháp bảo bị dội ngược trở lại, còn phía kia chỉ thấy Trương Tiểu Phàm một người một côn nặng nề rơi xuống dưới, phút chốc nước biển bắn lên tung tóe. Dưới nước những gợi sóng lớn nối đuôi nhau lan tỏa, trên không bốn người tám con mắt nhìn nhau. Truy nhân thời không đuổi, tẩu nhân cũng không chạy nữa, song phuơng đứng trơ ra trong giây lát, trong lòng đều lờ mờ cảm thấy, lần xuất thủ ban nãy, có lẽ có chút gì không ổn.

Một lúc sau, từ mặt nước dần dần nổi lên một bóng người, tay chân duỗi thẳng cẳng nằm ngửa trên mặt nước, xem bộ dạng thì đã hôn mê rồi. Lúc này bốn người trên không vừa ngãm ngầm đề phòng đối phuơng, vừa ghé mắt xuống xem kĩ người dưới nước, trời đã tối nên khó khăn lắm mới nhìn kỹ người dưới nước.

"Tiểu Phàm!".

Thật kỳ lạ, có hai tiếng thoi nhung song phương bốn người, không hẹn mà gặp, cùng thốt lên.

Nước biển lạnh giá ngấm vào người khiến Trương Tiểu Phàm trong lúc hoảng hốt lại nghĩ rằng mình vẫn đang ở trong Vô Tình Hải bên dưới Tử Linh Uyên ở Không Tang Sơn, có điều tại nơi sâu thẳm dưới lòng đất không hề thấy ánh mặt trời ấy, tại sao trên đầu gã lại có những vì sao đang lấp lánh?

Gã lắc lắc đầu, lúc này đã tỉnh hẳn lại, bèn quay sang nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy bản thân đang ngồi dựa lưng trên bờ biển, trên bãi cát đằng xa có bốn người đang đứng, một bên là một nữ nhân áo xanh, bên kia là một nữ hai nam, nhìn y phục đúng là Thanh Vân môn hạ

Gã định thần, nhìn kỹ 3 người Thanh Vân Môn. Hai nam nhân kia với gã lại rất đỗi thân quen, đích thị là đại sư huynh Tống Đại Nhân và Lục sư huynh Đỗ Tất Thư. Nữ tử bên cạnh dung mạo diễm lệ, toàn thân bận y phục màu đỏ, không ngờ với Trương Tiểu Phàm lại càng muôn phần thân thiết.

Chỗt lát cả cả người gã nóng bừng, huyết khí sục sôi, mắt hướng về phía hồng y nữ nhân, tưởng chừng như trên thế gian này giờ chỉ có mỗi mình nữ nhân ấy là tồn tại, kêu lên mấy tiếng thật to: "Sư tỉ!".

Nữ nhân áo đó ấy nghe thấy tiếng hắn, liền quay đầu lại mỉm cười, tức thì hòn đảo cô độc giữa đại dương này, sắc đêm buồn bã, cũng dường như sáng bừng lên: " Tiểu tử thối, ta biết sẽ còn gặp lại ngươi mà!".

Có ngôn từ nào có thể diễn tả được nỗi cuồng nhiệt này? Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy thiên ngôn vạn ngữ chất chứa trong tâm tư, sự nhớ nhung vô tận, tất cả nỗi khổ sở, những ý nghĩ vớ vẩn vào lúc sinh tử quan đầu mẩy bữa trước, tất cả đều xông lên trong đầu óc hắn, nhìn nữ nhân xinh đẹp ở trước mặt đang tươi cười, không hiểu tại sao trong lòng bỗng dựng cảm thấy chua xót, hai hàng lệ lã chã tuôn rơi.

Sư tỉ! Hình bóng con người này đã in trong đầu hắn từ lâu lắm rồi. Hôm nay hình bóng đó lại thực sự đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt hắn. Bây giờ, trước mắt hắn chỉ có mình sư tỉ mà thôi.

Đột nhiên, một thanh âm cắt ngang dòng suy nghĩ của gã, xem ra người nói đang thập phần tức giận: " Trương Tiểu Phàm, tên tiểu tử chết tiệt kia, trong mắt ngươi chỉ có bọn họ thối sao?".

Không những Trương Tiểu Phàm, mà cả ba người bọn Điện Linh Nhi cũng đều giật mình. Trương Tiểu Phàm nhìn về phía thanh âm vừa phát ra, chợt đứng trơ ra như tượng gỗ. Chỉ thấy, bên trên thiên thượng đầy sao, dưới đất ánh trăng đầm nước, vàng vặc lạnh lùng. Tất cả ánh sáng phản chiếu xuống một nữ nhân đang đứng trên bãi cát cô độc giữa đại dương. Nữ nhân áo xanh đấy, con mắt sáng long lanh, sóng mắt xô lên dữ dội, chừng như có vài phần bi phẫn, chẳng

phải Bích Dao thì là ai? Gã bỗng dựng cảm thấy vô cùng khó xử, nhất thời không nghĩ nên lời, chỉ lắp bắp: "Cô, sao cô lại ở đây?".

Bích Dao chừng như vẫn còn giận gã, lờ đi không trả lời, nhẫn quang nhắm vào Điền Linh Nhi nhìn không chớp mắt, thấy Điền Linh Nhi quả nhiên dung mạo thanh lệ, tư sắc xuất chúng, không hiểu sao tự dung trong lòng lại dấy lên một nỗi ghen tị vô cớ.

Nguyên hôm đó Bích Dao trên Hải Vân Lâu gặp lại U Di, ngay đêm đó không từ biệt Trương Tiểu Phàm khởi hành ngay. Nàng gặp lại phụ thân, sau đó cả 3 người quyết định đến Lưu Ba Sơn ở Đông Hải, định hội họp chúng nhân chuẩn bị việc đại sự của bốn giáo. Nào ngờ nhân sĩ chính đạo cũng hẹn nhau ở Lưu Ba Sơn, vì vậy hai bên không may đụng đầu nhau tại đây, giao chiến mấy ngày trên đó. Thị ra Bích Dao nhầm tính, đoán rằng thể nào Trương Tiểu Phàm cũng đã đến Lưu Ba Sơn. Nàng nghĩ lại những ngày cùng gã trong động Tích Huyết, rồi cùng trải qua bao phen sinh tử cùng nhau, mà nay mỗi người một phuơng, vì vậy cảm thấy vô cùng buồn bực. Nàng đổi với tên đệ tử Thanh Vân Môn này, tự nhiên có một cảm tình không thể nói nên lời, càng nghĩ càng không giữ nổi bình tĩnh, chỉ muốn gặp lại gã ngay lập tức. Nghĩ sao làm vậy, Bích Dao lén đến trước cửa trận Thanh Vân Môn tìm Trương Tiểu Phàm, nào ngờ người chưa tìm được mà đã bị bọn Điền Linh Nhi phát hiện, truy đuổi đến tận đây.

Kỳ thật trong mấy ngày qua, Trương Tiểu Phàm vốn đã phải đến được Lưu Ba Sơn rồi, chỉ là không ngờ, Trương Tiểu Phàm lần đầu xuất môn, lờ ngang lờ ngứa nên không ngờ đã lạc đường trên Đông Hải, mất rất nhiều thời gian, thành thử Bích Dao đến sớm hơn hắn vài ngày.

Bích Dao lần này gặp lại Trương Tiểu Phàm, trong lòng chưa kịp vui mừng, đã lỡ tay đã thương hắn, trong lòng rất áy náy. Nào ngờ thấy tên xú tiểu tử này trúng thương hồi tỉnh, nhìn thấy sư tử, không những không lý gì đến thương thế, mà hồn vía còn bay lên chín tầng mây, thần hồn điên đảo. Bích Dao cảm thấy tối tăm mặt mũi, chỉ hận là không sớm cho gã một chưởng.

Lại nói Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, không hiểu sao vị cô nương này nộ khí hùng hực, lại quay lại nhìn bọn Điền Linh Nhi, thấy bọn họ đều nhìn tròn tròn mắt nhìn gã. Trương Tiểu Phàm định lên tiếng giải thích, nhưng lại không biết phải nói thế nào. Quay về phía Bích Dao, bắt gặp ánh mắt Bích Dao nhìn gã, bỗng cảm thấy ngọt ngạt, nhất thời kích động, kêu lên một tiếng, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"a"- Cả Điền Linh Nhi và Bích Dao cùng kêu lên.

Kỳ thực Trương Tiểu Phàm vừa bị tú nhân hợp kích, tuy gã đã vận pháp môn hộ thể, lại có Thiêu Hỏa Côn chắn trước mặt nên đã giảm được phần lớn lực đao. Tuy nhiên bọn Tống Đại Nhân so với gã đều có đạo hạnh cao thâm, nếu không phải họ sớm phát hiện ra sự lạ nên đã thu lại một phần sức, Trương Tiểu Phàm lại may mắn rơi xuống biển, thì giờ này ăn hắn gã đã không ngồi đây rồi. Lúc này gã cảm thấy choáng váng, hoa mắt chóng mặt, thở ra một ngụm máu nữa, may chỉ là những huyết ứ mà thôi, mặc dù nói hơi quá, nhưng hoàn toàn không quá

đáng ngại. Bọn Điền Linh Nhi thấy Trương Tiểu Phàm thụ thương, vội chạy lại, không ngờ thấy bên kia ma giáo yêu nữ cũng đang chạy tới.

Đám người Điền Linh Nhi làm sao mà biết được chuyện đó. Bọn họ và tiểu sư đệ chơi rất thân với nhau từ nhỏ, thấy thế rất lo lắng, lập tức chạy đến, chẳng dè thân hình vừa mới chuyển động, mắt đã thấy yêu nữ ma giáo cũng đang rất lo lắng chạy vội đến.

Điền Linh Nhi dù sao cũng là nữ nhi, tâm tư tếu nhí, ngạc nhiên dừng lại, nhưng Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư thấy vậy, lại nghĩ rằng thiếu nữ ma giáo ấy muốn thừa lúc tiểu sư đệ đang thọ thương để chiếm phần tiện nghi. Tống Đại Nhân thét vang, tiên kiếm "Thập Hổ" đón gió, nhắm đầu Bích Dao bổ xuống.

Bích Dao lúc này chỉ nghĩ đến thương thế Trương Tiểu Phàm, đang chạy tới lại bị ngăn cản nên vô cùng tức giận. Tuy vậy nàng thấy thế kiếm hung hăn, thấy rằng cũng không thể coi thường. Nàng xoay nhẹ mình một cái, thân ảnh lượn thành một luồng sáng xanh, khẽ thoát ra khỏi kiếm quang của Thập Hổ trong gang tấc. Bay ra chưa đầy một trượng, lại thấy phía trước bạch quang chớp chớp, một pháp bảo hình hộp hình dáng cổ quái đang bay đến.

Bích Dao nhất thời không trông rõ là vật gì nên không dám đón đỡ, liền dừng lại, tay vẫy lên trong gió, trên ngón tay ngọc của nàng xuất hiện một đoá hoa nhỏ trắng muốt, chính là pháp bảo đắc ý "Thương Tâm Hoa".

Nàng miệng nhảm pháp quyết, hữu thủ khẽ phất một cái, Thương Tâm Hoa lập tức bay vọt lên không ngăn chặn cái vật kỳ lạ ấy. Bích Dao định thần nhìn kỹ thì bất giác bật cười. Phía trước mặt là một vật hình lập phương trên các mặt có khắc mấy dấu chấm, thì ra là một con xúc xắc. Nhân sĩ chính đạo mà cũng có người sử dụng bảo khác với lẽ thường này, quả là hiếm thấy.

Bạch quang của Thương Tâm Hoa tức thì đẩy lui con xúc xắc của Đỗ Tất Thư ra xa một trượng, xem ra đạo hạnh của Đỗ Tất Thư kém hơn Bích Dao một chút. Đỗ Tất Thư tu hành không bằng Tống Đại Nhân, nhưng cơ trí thì có thừa, nhận ra sức không đủ nên cũng không ham đánh, mà tể khởi thêm hai con xúc xắc nữa bay ra quấy rối trên dưới.

Ba con xúc xắc bay như chớp giật, trên dưới hợp công, xoay vần tả hữu, mặc dù không vượt qua được phạm vi của Thương Tâm Hoa, nhưng Bích Dao nhất thời cũng không xông ra được. Chỉ chậm một khắc Tống Đại Nhân đã từ phía sau xông tới.

Bích Dao ban nãy giao thủ với Tống Đại Nhân vốn đã biết người này tu hành thâm hậu, dù là song đấu bản thân chưa chắc đã thắng được hắn ta, hơn nữa địch nhân phía trước cũng là người thông minh quí quái, bên cạnh thì "Linh Nhi sư tỷ" của tên xú tiểu tử vẫn đang đứng đó, nghĩ thầm với tình thế hiện giờ, tam thập lục kế tẩu vi là thượng sách. Nàng quyết định như vậy, lập tức liếc về phía Trương Tiểu Phàm ở đằng xa, trong lòng giận dữ mắng chửi một câu: "Tiểu tử thối!"

Tống Đại Nhân gần bắt kịp Bích Dao, thì thấy yêu nữ đang giao thủ với Đỗ Tất Thư đột nhiên bay vòng trở lại, đoá hoa trong tay bỗng biến thành muôn nghìn đoá hoa, trong giây lát đã che kín bầu trời. Tống Đại Nhân trong lòng kinh hãi, vội vàng ngưng thần phòng bị, không ngờ đấy chỉ là thuật che mắt của Bích Dao, trong muôn vạn đoá hoa, chỉ thấy thân ảnh xanh biếc của Bích Dao bắn vụt lên trời, rồi lao vút đi.

Tống Đại Nhân vừa định đuổi theo, thì nghe thấy Đỗ Tất Thư và Điền Linh Nhi cùng cất tiếng gọi: "Đại sư huynh, không cần đuổi theo."

Tống Đại Nhân tức thì bỏ ý định đó, vội vàng thu hồi tiên kiếm rồi cùng với mọi người chạy về chỗ Trương Tiểu Phàm.

Lưu Ba sơn ở Đông Hải nằm trên một hòn đảo, thế đứng hùng vĩ, vừa hiểm trở lại vừa đẹp đẽ, là nơi tiên khí khởi phát. Bất luận trong các ngọn núi lớn nhỏ trong dãy núi ở đây, Lưu Ba Sơn luôn là đệ nhất sơn, chỉ hiềm Lưu Ba Sơn quá xa đại lục, người đến được không nhiều, sở dĩ được biết đến cũng là do mang trên mình một lúc hai cái tên trái ngược nhau "Bồng Lai Tiên Sơn" và "Diêm La Đảo".

Xưa kia, Lưu Ba Sơn không khi nào bớt huyền náo. Các nhân vật trong ma giáo đều thường xuyên đến đây. Có điều, các nhân vật chính đạo tu chân cũng ngự kiếm qua đây cũng không phải là ít, do đó hai bên vẫn thường giáp mặt nhau, kết quả đều là những trận huyết chiến không tránh khỏi. Đôi bên thành ra khổ đại cùu thâm, chỉ cần loáng thoáng thấy mặt nhau là đã động cước động thủ, vận khởi pháp bảo. Ngày qua ngày, mỗi bên khi yếu thế đều có nhờ đồng đạo đến ra tay tương trợ, tạo thành thế "Lưỡng long tranh chầu". Một núi hai tên là vì lẽ đó.

Lại nói đến bọn Điền Linh Nhi, cuối cùng cũng đã đến Lưu Ba Sơn. Trương Tiểu Phàm vừa đến Lưu Ba Sơn, vội vàng đến gặp sư phụ Điền Bất Dịch và sư nương Tô Như.

Nguyên đây là lần đầu tiên sau nhiều năm Ma giáo quật khởi, khí thế hung mãnh, không chỉ có các lão đại ma đầu lần lượt hạ sơn, mà vô số ma nhân mới ẩn ẩn xuất hiện, đạo hạnh cũng không hề thấp. Chúng muốn trùng hưng ma giáo, vì vậy tụ tập tại đây, bàn tính kế hoạch, mưu định phương hướng.

Thế địch quá lớn, nhân sĩ chính đạo tuyệt không thể ngồi im, chưởng môn Thanh Vân Đạo Huyền Chân Nhân đã liên lạc với Thiên Âm Tự, Phản Hương Cốc tập họp tại Lưu Ba Sơn để cùng thương nghị. Lần này

Thanh Vân Môn đại triển thần oai, cho hạ sơn tinh anh đệ tử bốn chi mạnh nhất của phái là Long Thủ Phong, Triệu Dương Phong, Đại Trúc Phong, Tiểu Trúc Phong, ngoài ra còn có Thương Tùng Đạo nhân thủ tọa chi Long Thủ Phong, Điền Bất Dịch thủ tọa chi Đại Trúc Phong và một số vị trưởng lão. Tất cả cùng với Phản Hương Cốc, Thiên Âm Tự và một số vị tu chân rải rác khắp nơi cùng nhầm hướng Lưu Ba Sơn đi tới.

Lại nói Điền Bất Dịch gặp lại Trương Tiểu Phàm, mặc dù thần sắc có chút vui mừng, nhưng lão vẫn giữ

được phong thái nghiêm nghị. Sư nương Tô Như của gã thì khác, bà lộ rõ vẻ hân hoan, kéo Trương Tiểu Phàm ngồi xuống, hỏi chuyện mãi không rời.

Trương Tiểu Phàm trong lòng vô cùng cảm kích, kiên nhẫn ngồi kể hết sự tình, tuy nhiên những chuyện liên quan đến Bích Dao, đến chuyện ở Tích Huyết Động, gã đều giấu kỹ, chỉ nói trong Tử Linh Uyên nhờ may mắn tìm được một bí lô mà thoát chết.

Mọi người nghe vậy đều cảm thán, cho rằng đúng là gã trong cái chết tim được đường sống. Theo như bọn Tống Đại Nhân, Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thư và Điền Linh Nhi nói lại, Trương Tiểu Phàm được biết hôm đó tại Vạn bức cổ quật trong bọn tám người thì Thiên Âm Tự Pháp Tướng, Pháp Thiện, Phản Hương Cốc Lý Tuân, Yên Hồng đều được an toàn, Tề Hạo và Tăng Thư Thư tuy có bị thương nhưng cũng không nguy hại gì. Chỉ có gã và Lục Tuyết Kỳ là thập phần nguy hiểm. Hôm đó hai người bị trúng thương rơi xuống Tử Linh Yên, phải đối phó với đám vong linh, ngoài ra còn gặp phải ma thú thượng cổ Hắc Thủy Huyền Xà. Hai người bị sóng thần từ đuôi Hắc Thủy Huyền Xà đánh văng bất tỉnh, mỗi người một nơi. May mắn Lục Tuyết Kỳ có Thiên Gia thần kiêm phát ra lam quang bảo vệ. Bọn Tề Hạo lại mạo hiểm dò xuống Tử Linh Uyên cứu người, may mắn bắt gặp Lục Tuyết Kỳ đang lúc bị vô số vong linh bao vây, cứu được đem về, không thì giờ này có lẽ Thiên Gia đã mất chủ.

Lục Tuyết Kỳ sau đó tỉnh lại, cho rằng Trương Tiểu Phàm đang mắc kẹt dưới Tử Linh Uyên, mặc dù chất độc trong người chưa tiêu hết, thần thái chưa hồi phục hoàn toàn, vẫn năng nặc đòi tìm bằng được gã. Nhưng qua một ngày, Trương Tiểu Phàm vẫn chưa thấy đâu, mọi người thấy không có hy vọng liền kịch liệt phản đối, chấm dứt tìm kiếm, đưa Lục Tuyết Kỳ về Thanh Vân Môn dưỡng thương.

Lại nói lúc này Điền Linh Nhi kể xong chuyện, nhìn Trương Tiểu Phàm cười khích: " Lục Tuyết Kỳ Lục sư tử mà biết người bình an vô sự, nhất định sẽ vui mừng lắm. Người không biết đây thôi, hôm đó tại Không Tang Sơn, nghe nói không tìm thấy người, Lục sư tử lo cho người ghê lắm!".

Trương Tiểu Phàm nhất thời ngẩn ra, trong đầu nghĩ đến Lục Tuyết Kỳ, nhớ lại lúc dưới Tử Linh Uyên nàng đã không biết bao nhiêu lần cứu mạng mình, lòng rất lấy làm cảm kích, nói: " Lục sư tử chiểu cố đến tình đồng môn như vậy, đệ tự nhiên phải... ". Nói đến đây, đột nhiên nhớ ra điều gì, liền quay ra hỏi Điền Linh Nhi: " Sư tử, lúc đó sư tử không có mặt ở Không Tang Sơn, sao sư tử lại biết Lục sư tử lo lắng cho đệ? ". Điền Linh Nhi lè lưỡi, làm mặt xấu, vừa cười vừa nói: " Là Tề Hạo sư huynh nói lại với ta".

Trương Tiểu Phàm nghe đến đây, lại thấy khuôn mặt tươi cười của Điền Linh Nhi khi nói đến Tề Hạo, con tim gã chợt chùng xuống.

Qua hôm sau, cuộc đại chiến giữa hai phe chính tà bắt đầu...

"Mấy con lừa trọc kia, đánh thì đánh đi, chúng ta dù có chết cũng liều tử chiến, nhưng các người đừng có tụng kinh nữa, lão tử dù không bị thần chú hại chết cũng phiền chết mất thôi!".

"A di đà phật, dã cẩu thí chủ, thí chủ tội nghiệp thâm trọng, quay đầu là bờ, nếu không chết sẽ bị đày

dưới chốn a tì địa ngục, mãi không được siêu sinh".

"Phì, phì... Con lừa trọc này, các ngươi muốn ta xuất gia đây hả? Tự đi mà xuất gia lấy đi!".

"..."

Lại nói Trương Tiểu Phàm lúc này đứng phía sau đám tăng nhân, cảm thấy tiếng nói vô cùng quen thuộc, định thần nhìn kỹ, quả nhiên là người gã đã gặp tại Vạn Bức cổ quật- Dã Cẩu đạo nhân. Dã Cẩu đạo nhân hiện đang giữ chức tiên phong của ma giáo, đảm nhận quân doanh tiền trạm. Lúc này y đang nổi cơn cuồng nộ, chỉ vào đám tăng nhân của Thiên Âm Tự mà chửi mắng thậm tệ, cùng đứng với lão còn có đám Niên lão đại, Lâm Phong, Lưu Hạo cùng một thiếu phụ dung mạo xinh đẹp.

Trương Tiểu Phàm còn đang tự hỏi đám người này đến đây nhằm mục đích gì thì đột nhiên đằng sau gã có tiếng nói vang lên: "A di đà phật, Trương sư đệ vẫn mạnh giỏi chứ?".

Trương Tiểu Phàm quay lại nhìn, nhận ra cổ nhân Pháp Tướng và Pháp Thiện của Thiên Âm Tự. Tại Không Tang Sơn, hai vị tăng nhân này vốn rất tốt với gã, Pháp Tướng với gã lại càng có thiện cảm. Về sau như gã nghe Điền Linh Nhi kể lại, lúc Lục Tuyết Kỳ kiên quyết ở lại tìm kiếm gã, chính Pháp Tướng lại là người quyết định ly khai Tử Linh Uyên, tuy y không để lộ ra ngoài nhưng xem ra xem ra thần sắc trông cũng rất ảm đạm.

Trương Tiểu Phàm nghe đến đây, trong lòng thăm cảm kích, hướng về hai người hành lễ: " Hai vị sư huynh vẫn mạnh giỏi".

Pháp Tướng nhìn Trương Tiểu Phàm một hồi, cười nhẹ rồi nói: " Cổ nhân có câu: "Người tốt khắc có trời giúp", như Trương sư đệ đây gặp đại nạn bất tử, mai sau ăn có phúc, thật đáng mừng, đáng mừng". Pháp Thiện lúc này đứng sau Pháp Tướng, cũng nói thêm một câu: " Trương sư đệ có phúc lắm a".

Trương Tiểu Phàm có đôi chút xúc động, nói " Đa tạ hai vị sư huynh quan tâm".

Lúc này Pháp Tướng bỗng chốc lùi lại, nhìn gã cười nhẹ, đoạn nói nhỏ với một giọng thần bí: " Trương sư đệ, có lẽ sư đệ nên đi gặp Lục Tuyết Kỳ Lục thí chủ một chút. Ta thấy Lục thí chủ hình như rất lo lắng cho sư đệ". Nói rồi y và Pháp Thiện nhìn nhau rồi cười, đoạn đi mất. Trương Tiểu Phàm ngẩn ra một hồi, hốt nhiên không nhịn được bèn quay sang nhìn về hướng trại của Thanh Vân Môn Tiểu Trúc Phong. Thủy Nguyệt đại sư tạm thời chưa có mặt, vì vậy Tiểu Trúc Phong hiện tại do Tạ Văn Mẫn đứng đầu, đang nghe theo sự điều khiển của

Thương Tùng đạo nhân và Điền Bất Dịch. Gã thấy Lục Tuyết Kỳ đứng đó, nổi bật giữa đám nữ tử Tiểu Trúc phong. Vài tháng không gặp, nàng có vẻ gầy đi, không biết có phải do thương thế chưa lành hay không, tuy nhiên vẫn diễm lệ vô bì, phảng phất giống như đóa bách hợp đang khai hoa. Lục Tuyết Kỳ vẫn có vẻ lãnh đạm kiêu ngạo như thường thấy, có điều quả thực dung nhan tuyệt thế, mĩ lệ vô ngần.

Các nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong, hầu như ai nấy đều thanh sắc diễm lệ, hấp dẫn vô số mục quang. Trừ Thiên Âm Tự chỉ toàn các cao tăng suốt ngày chỉ biết tụng kinh niệm Phật, còn lại chúng nam đệ tử của Thanh Vân Môn và Phản Hương Cốc, ai nấy dù hữu ý hay vô tình đều nhầm hướng Tiểu Trúc Phong mà nhìn, trong đó Lục Tuyết Kỳ là mục tiêu của đa số mục quang. Nàng vẫn giữ được vẻ lãnh đạm băng hàn, chỉ có điều không hiểu sao thỉnh thoảng ánh mắt lại chừng như vô ý quét qua Trương Tiểu Phàm, dừng lại một lúc. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt ấy lại nhanh chóng giữ lại vẻ thờ ơ như bình thường, ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng không thể nhận ra.

Trương Tiểu Phàm trong lòng hơi chút thất vọng, nhưng ngay lập tức gã quên ngay. Nguyên Trương Tiểu Phàm với nữ tử lãnh nhược băng sương này có chút úy kị, giờ lại thấy Lục Tuyết Kỳ không khác gì mọi ngày, tự dung gã bỗng cảm thấy nhẹ nhõm. Hiện giờ, tinh thần gã đã bị tiếng cười của Điền Linh Nhi hốt trọn mất rồi.

Ghi chú của phicau: - Lần đầu tại hạ dịch, có một vài đoạn thực sự không hiểu, vì vậy hoặc đã lược bỏ, hoặc có thêm thắt chút đỉnh vào. Nếu chẳng may không khớp với truyện thực, các vị xin hãy bỏ qua cho, tiện thể xin góp ý với tại hạ để tại hạ sửa cho đúng với nguyên bản

- Chương này đã được hiệu chỉnh rất nhiều theo hướng dẫn của Tidus huynh

Chương 60

Lệ Khí

Vị cao tăng của Thiên Âm Tự đang đối trận với Dã Cẩu Đạo Nhân trong đấu trường, đạo hạnh cao thâm, pháp bảo kim mộc ngư ông ta sử dụng kim quang rực rỡ, như đang bơi lặn trên không trung, truy kích Dã Cẩu Đạo Nhân. Dã Cẩu Đạo Nhân hết sức chật vật, pháp bảo Liêu Nha cổ quái đã xám xịt không còn phát quang nữa, sợ rằng đã bị đối phương phá hỏng mất rồi.

Chỉ thấy trong trường Mộc Ngư âm thanh rít lên từng hồi, bay vòng trở lại, nhắm lưng Dã Cẩu Đạo Nhân truy kích. Dã Cẩu Đạo Nhân thở hổn hển từng hồi, chật vật tháo chạy, bộ dạng trông rất hoạt kê. Đám người chính đạo cười rầm rĩ, Điền Linh Nhi tính khí vẫn trẻ con, thích chí cười sảng sắc mãi không thôi. Trương Tiểu Phàm đứng bên cạnh nàng, kín đáo nhìn trộm sư tỷ, thấy Điền Linh Nhi cười tươi như hoa, trên khuôn mặt trắng như tuyết chum chím hai lúm đồng tiền, quả thật

khiến người ta vô cùng rung động. Hắn trong lòng như mê như say, chỉ mong giây phút này là vĩnh viễn.

Đột nhiên nghe thấy trong trướng vang lên một tiếng hét, Trương Tiểu Phàm phồng mắt nhìn ra, thì ra là Niên Lão Đại đã phóng vọt ra, xuất thủ cứu viện. Đạo hạnh của hắn ta cao hơn Dã Cẩu rất nhiều, Xích Ma Nhẫn uy lực không nhỏ, vị cao tăng của Thiên Âm Tự cũng đã ngưng cười, cận thận ứng phó.

Trương Tiểu Phàm nhìn một lúc, bỗng phát hiện ra một sự việc kỳ quái. Trong ma giáo, lúc Dã Cẩu Đạo nhân bị vây khốn, trừ Niên Lão Đại và đám người Lưu Hạo sắc mặt tỏ vẻ lo lắng ra, hầu hết đám người khác đều đứng xem náo nhiệt, có vẻ mong hắn ta gặp tai hoạ, lúc sau thấy Dã Cẩu Đạo Nhân không chống đỡ được nữa, cũng chỉ có Niên Lão Đại xuất thủ cứu viện, còn những người khác đều thúc thủ đứng nhìn. Trương Tiểu Phàm trong lòng vô cùng ngạc nhiên, thầm nghĩ người trong ma giáo đúng là không thể dùng lẽ thường mà đánh giá được, lẽ nào trong lòng bọn họ cũng có sự tranh đua giữa các chi phái?

Kỳ thật Trương Tiểu Phàm đoán cũng chẳng sai là mấy. Niên Lão Đạo và Dã Cẩu Đạo Nhân đều thuộc chi hệ Luyện Huyết Đường, chi hệ này 800 năm trước dưới tay Hắc Tâm Lão Nhân tự nhiên phong quang vô bì (oai phong vô cùng), thanh danh lan rộng, nhưng ngày nay suy tàn đã lâu, sớm đã bị gạt khỏi các phái hệ chủ lưu của Ma giáo. Lúc này nhìn thấy Dã Cẩu Đạo Nhân lộ ra vẻ luống cuống, nhưng đám người ma giáo quân nhu cầu lực mạnh lại chẳng hề ứng cứu, trái lại đứng ở bên ngoài cười hi hi vừa nhìn vừa cười nói.

Niên Lão Đại dù sao cũng là trưởng hệ phái, đạo hạnh không tầm thường, chưa đầy mấy chiêu đã ngăn chặn được thế công của hoà thượng Thiên Âm Tự.

Dã Cẩu Đạo Nhân được rảnh tay rảnh chân, lấy lại tinh thần, liền lớn tiếng thoá mạ: "Con lừa trọc đầu kia, suýt nữa thì đã giết chết ông nội ngươi rồi!", trong lúc thoá mạ, xoay mình lại đánh tới, cùng với Niên Lão Đại hai người đánh một.

Đám người chính đạo la hét om xòm, đua nhau thoá mạ: "Ma giáo yêu nhân, hết sức vô sỉ"

Trong tiếng chỉ trích, Trương Tiểu Phàm chợt cảm thấy bên cạnh mình có tiếng gió rít lên, giật bắn cả mình, thì ra Điền Linh Nhi không chịu đứng yên, đã lao vọt ra, Hổ Phách Chu Lăng ráng quang nỗi lên từng cơn, bao lấy thân ảnh yêu kiều của nàng, bay vút lên không.

"Yêu nhân vô sỉ, ý đồng hiệp cô, Pháp Trung đại sư, ta đến giúp ngài!" Điền Linh Nhi hét lên.

Trương Tiểu Phàm lúc này mới biết vị tăng nhân trong đấu trường tên là Pháp Trung, nghe tên hình như cùng một thứ bậc với bọn Pháp Tướng Pháp Thiện, nhưng trông tuổi tác thì già hơn hai người kia nhiều.

Chỉ thấy trong trướng Pháp Trung nhìn thấy Điền Linh Nhi nhảy đến, xướng lên một câu phật hiệu, nói: "Đa tạ thí chủ"

Pháp Trung nói xong tay phải phất lên, Mộc ngư mầu vàng trên không trung lập tức lao đến Niên Lão Đại, quấn lấy hắn ta, khiến hắn ta dạt qua một bên, Điền Linh Nhi thuận thế liền tiến sát đến Dã Cẩu Đạo Nhân. Người tinh mắt để ý sẽ thấy, Pháp Trung thấy Điền Linh Nhi còn trẻ, nên nhường tên Dã Cẩu đạo hạnh còn non kém cho nàng.

Trương Tiểu Phàm bất lực nhìn Điền Linh Nhi đấu với Dã Cẩu, trong lòng lo lắng không yên, vừa định cũng lao ra giúp đỡ, đột nhiên đầu vai bị người ta ăn xuống, nhìn sang thì là đại sư huynh Tống Đại Nhân. Chỉ nghe Tống Đại Nhân sắc mặt doan chính, khẽ nói: "Tiểu sư đệ, ma giáo yêu nhân vô sỉ, muốn ý động thủ thắng, chúng ta không thèm làm vậy"

Trương Tiểu Phàm lập tức tỉnh ngộ, gật gật đầu, rồi đứng lại. Vô tình nhìn thấy vợ chồng Điền Bất Dịch, cả hai dáng vẻ đều rất chăm chú, liền nghĩ có sự phụ sự nương ở đây, Linh Nhi sư tỷ làm sao mà có thể gặp chuyện gì được? Bản thân quả thật lo lắng mù quáng quá rồi.

Trương Tiểu Phàm đỏ bừng mặt, đảo mắt nhìn xung quanh, thấy mọi người xung quanh đều đang theo dõi cuộc đấu, chẳng có ai chú ý đến thái độ sai lầm của hắn, Tống Đại Nhân cũng làm như không có chuyện gì quay đầu lại xem cuộc đấu phép trên không trung, cuối cùng hắn thấy bình tâm trở lại. Đúng lúc này hắn chợt cảm thấy có một ánh mắt, từ phía bên cạnh đang rọi lên người hắn, nhưng khi quay đầu nhìn sang, nhìn thấy đám sư tỷ Tiểu Trúc Phong đang ở đó, Lục Tuyết Kỳ cũng ở trong đám người đó, nhưng chẳng có một ai nhìn sang chỗ hắn.

Lúc này ở trên không, Điền Linh Nhi điều động Hổ Phách Chu Lăng tuỳ tâm tuỳ ý. Trong vạn đạo ráng quang, Dã Cẩu Đạo Nhân hoa mắt chóng mặt, chỉ cảm thấy trên dưới trái phải trước sau đều là lớp lớp những đạo ráng quang, làm cho bản thân hắn bị vây khốn bên trong, lao ra không được đánh cůng không phá nổi, để một lúc nữa chỉ sợ bản thân tất bị chu lăng này trói lại thành cái bánh tét mất.

Điền Bất Dịch nhìn thấy con gái lộ diện, trên mặt không kìm được lộ ra vẻ đắc ý, đám người chính đạo cũng đa phần hò reo tán thưởng. Điền Linh Nhi dung nhan vốn doan trang diễm lệ, so với bộ dạng như chó hoang của Dã Cẩu Đạo Nhân, tự nhiên ăn đứt. Lát sau không chỉ đám nhân sĩ chính đạo tán thưởng, mà đám người trong ma giáo cũng có phát ra mấy tiếng cười lớn.

Dã Cẩu đạo nhân nghe thấy vậy, trong lòng ngượng ngùng tức giận. Hắn mặc dù tu vi chưa sâu, nhưng kinh nghiêm đối địch không hề quá kém so với Điền Linh Nhi - vị tiểu cô nương mới lần đầu ra khỏi lều cỏ, mắt hắn chuyển động, ngắm nhìn Điền Linh Nhi một lúc, nhận thấy con bé này phần nhiều là người mới ra đời, lập tức gào to lên: "Xú nha đầu, xem bộ dạng ngươi cũng thanh tú, không ngờ ngươi lại có chuyện không đứng đắn với lão hoà thượng ấy!"

Mọi người có mặt đột nhiên lặng đi, giây lát sao trong đám chính đạo không ngớt lớn tiếng thoa mạ, đám người ma giáo cười nghiêng ngả, lại có mấy lũ dâm ô lớn tiếng cười phá lên nói: "Nói đúng lắm, nói đúng lắm, quả nhiên nhìn không ra!"

Điền Linh Nhi điên tiết, tức giận nói: "Ngươi, ngươi nói linh tinh cái gì thế?"

Dã Cẩu chỉ tay, trên khuôn mặt chó "chính khí nghiêm trang", bộ dạng giống như thế thiên hành đạo nói: "Ô hay! Nếu không phải ngươi và lão hoà thượng này là tình nhân của nhau, làm sao lại nhảy ra giúp đỡ hắn?"

Câu này nói ra mặt Pháp Trung cũng biến sắc, liền tuyên phật hiệu "A Di Đà Phật", Điền Linh Nhi tức giận tái mặt, nàng kí thật cũng biết gã Dã Cẩu này dụng kế khích tướng, nhưng nàng một cô nương 18 tuổi, đột nhiên trước mặt rất nhiều người bị giá cho nỗi vũ nhục to lớn ấy, làm sao mà chịu được, tức thì trong pháp bảo lộ ra điểm yếu.

Dã Cẩu ngó thấy cơ hội hiếm có, vội vã lao khỏi vòng vây của Hổ Phách Chu Lăng. Vừa mới nhìn thấy thân ảnh của hắn xuyên ra, liền chỉ nghe thấy ầm vang một tiếng, hổng lồng đầy trời ầm ầm xiết lại, nếu như người đó vẫn ở bên trong, chỉ sợ đã bị nghiến nát vụn thành cám.

Dã Cẩu không nhịn được thè dài lưỡi trêu: "Nha đầu rất ngoan!"

Điền Linh Nhi tức giận vô cùng, sắc mặt vốn trắng như tuyết đã chuyển thành đỏ sậm, chẳng nói nhiều lời, Hổ Phách Chu Lăng đón gió bay lên, như điện xẹt, lại lao thẳng đến phía Dã Cẩu Đạo Nhân.

Dã Cẩu Đạo Nhân kinh hãi, ôm đầu tháo chạy. Đám người ma giáo nhìn hắn chạy trốn, bốn phía nỗi lên tiếng huýt sáo chê nhạo, rồi đột nhiên cũng chẳng biết ai là người đầu tiên nữa, chỉ thấy vù vù, người nào người nấy đều dang vân giá vũ bay đi, cuối cùng chẳng có một ai ra giúp đỡ cả.

Trong chớp mắt nhóm người ma giáo còn lại trên đường trường chỉ độc đám người Luyện Huyết Đường. Niên Lão Đại đứng đó, sắc mặt âm trầm, trong lòng phẫn hận, nhưng cuối cùng biết rằng không thể lưu lại lâu hơn. Tức thì Xích Ma Nhã liên tục bắn ra những tia sáng đỏ, bức Pháp Trung thối lui mấy trượng, nhảy vọt mình lên, dùng tay vẩy đám người ở dưới, rồi cũng chạy trốn mất.

Điền Linh Nhi vẫn muốn truy kích, nhưng nghe thấy phía sau phụ thân Điền Bất Dịch gọi: "Linh nhi, không cần đuổi theo."

Điền Linh Nhi vất vả dừng bước, sắc mặt vẫn đỏ gay gắt, quay đầu nói với Điền Bất Dịch: "Cha, cha nghe thấy gã yêu nhân ấy nói linh tinh..."

Điền Bất Dịch cười, Tố Như bước ra phía trước, kéo nàng lại, mỉm cười nói: "Bạn ma giáo yêu nhân ấy toàn làm ra những chuyện độc ác xấu xa, thì ngại gì mà không nói mấy câu thô bỉ, chúng ta dù nghe cũng chẳng để ý làm gì."

Lúc này đám người chính đạo đều thi nhau phụ họa, liên tục nói: "Đúng vậy, đúng vậy."

"Điền cô nương bất tâm phải lưu tâm."

Điền Linh Nhi cuối cùng đã hạ được nỗi tức giận. Đám người chính đạo nhìn thấy bọn ma giáo yêu nhân đã chạy hết, liền cũng đều giải tán, mấy ngày vừa rồi họ ngày nào cũng đấu phép với bọn người ma giáo, đấu rồi giải tán, giải tán rồi lại đấu.

Trương Tiểu Phàm đang định bước lên nói chuyện với Linh Nhi sư tỷ, bên vai bỗng nhiên bị người ta vỗ một cái, ngoảnh đầu nhìn lại, đãng trí giây lát, rồi lập tức mặt mày hớn hở. Chỉ thấy Lâm Kinh Vũ đứng ngay sau lưng mình, sắc mặt vui mừng, đã lâu không gặp, hắn toàn thân quấn áo trắng tinh, xiên xiên trên vai thò ra Trâm Long bảo kiếm, lông mày sắc nhọn mắt sáng như sao, tuấn lanh phiêu dật, đúng là xuất chúng.

Kể từ sau kỳ thi đấu Thất Mạch Hội Võ, Trương Tiểu Phàm mới lần đầu tiên gặp lại người bạn từ thuở thiếu thời. Thời gian trước đây, hắn phiêu bạt giang hồ, mỗi khi sinh tử quan đầu, trong đầu không lúc nào không có hình ảnh của Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ nhìn hắn hồi lâu, sắc mặt đầu tiên rất hoan hỉ, rồi lại kích động, đột nhiên lao đến ôm chầm lấy Trương Tiểu Phàm, ôm hắn chặt cứng, một lúc lâu sau mới lỏng tay ra. Trương Tiểu Phàm tâm tư khích động vô cùng, lại nhìn thấy trong mắt Lâm Kinh Vũ hình như thoáng có mấy giọt nước mắt.

"Tiểu Phàm!" Lâm Kinh Vũ cất lời, quả thật có chút nghẹn ngào, bàn tay bóp chặt lấy vai hắn mãi không thôi, gần như khiến cho Trương Tiểu Phàm cảm thấy đau.

Nhưng Trương Tiểu Phàm hoàn toàn không để ý, sau khi nhìn thấy Lâm Kinh Vũ, hình như nỗi sợ hãi tuyệt vọng bên bờ của sự sống và cái chết mà bản thân đã trải qua trong thời gian vừa rồi, tất cả chỉ có người huynh đệ này là có thể hiểu được, chỉ có trước mặt người huynh đệ này, bản thân hắn mới có thể thực sự thư thái.

Lâm Kinh Vũ bóp vai hắn chặt cứng, khẽ nói: "Tiểu Phàm, ta, ta, ta đã nghĩ sẽ không thể gặp lại ngươi nữa..." nói đến đây, hắn ta tâm tư hết sức khích động, đôi môi khe khẽ run run, cuối cùng lại chẳng nói được gì.

"Ta, ta cũng vậy" Trương Tiểu Phàm nhìn hắn ta giống như vậy, rất lâu, đột nhiên hai người nhìn nhau bật cười, một tràng cười thật thật dài.

"Quay về là tốt rồi, chúng ta sau này quyết sẽ cùng nhau quét sạch ma giáo, cùng nhau báo thù nhé!" Lâm Kinh Vũ bóp vào đầu vai của Trương Tiểu Phàm, mỉm cười nói.

"Được". Trương Tiểu Phàm gật đầu chắc chắn.

Tâm trạng Lâm Kinh Vũ từ từ ổn định trở lại, sắc mặt cũng đã trở lại bình thường rất nhiều, trông thấy khuôn mặt Trương Tiểu Phàm bây giờ lộ ra mấy nét phong trần, đột nhiên giữa hai chân mày có mấy nét buồn chán, nói: "Nghe nói ngươi sau khi hạ sơn, ta vừa mừng cho ngươi, vừa giận bản thân mình. Không ngờ uổng phí mong đợi của sư phụ mấy năm nay dành cho ta, nhưng thành tựu lại không được như ngươi."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, lắc đầu nói: "Kinh Vũ, ngươi sao có thể nói thế, ai mà không biết ngươi tư chất hơn ta mười lần. Lần đại thí vừa rồi nếu gặp phải ngươi, nhất định là thua rồi. Ta chẳng qua là chỉ có chút may mắn mà thôi."

Lâm Kinh Vũ thở dài, thật thà cười: "Nói vậy thôi, sau này ta sẽ nỗ lực tu hành, ta không tin sẽ không thắng được ngươi, bất quá ngươi cũng không được nghỉ ngơi nhé."

Trương Tiểu Phàm cười lớn, gật đầu thật mạnh

Hai người bọn hắn nói chuyện về những ngày đã qua, ở phía đằng kia Điền Linh Nhi vẫn đang phụng phịu hờn dỗi với mẹ, Tố Như khẽ cười an ủi nàng

Trương Tiểu Phàm trò chuyện với Lâm Kinh Vũ hồi lâu, nhìn ra chổ sư môn, rồi nắm tay Lâm Kinh Vũ nói: "Lại đây, ta dẫn người lại gặp sư phụ sư huynh của ta.

Không ngờ Lâm Kinh Vũ hừ một tiếng, thấp giọng nói: "Sư phụ quả dưa lùn của ngươi á, để xem đã!"

Trương Tiểu Phàm trừng mắt nhìn hắn một cái nói: "Không được ăn nói lăng nhăng", nói rồi nắm chặt lấy hắn lôi đi.

Lâm Kinh Vũ vẻ mặt cam chịu, buộc phải đi theo Trương Tiểu Phàm. Đến gần đó, Trương Tiểu Phàm đang định nói gì đó, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh chổ Điền Linh Nhi và sư nương Tố Như đang nói chuyện, chẳng hiểu từ bao giờ xuất hiện một người, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái anh tuấn, đúng là Tề Hạo rồi.

Tề Hạo giọng ấm áp nói với Điền Linh Nhi mấy câu, Điền Linh Nhi tức thì nở nụ cười, ở đâu ra lại có bộ dạng hết sức vui vẻ. Nàng khuôn mặt cười tươi như hoa, rồi không ngờ ngay trước mặt mọi người, nắm lấy tay của Tề Hạo, dẫn đến chổ Điền Bất Dịch.

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy trong đầu vang lên những tiếng o o và hoàn toàn trống rỗng. Trong giây lát hắn cũng chẳng nghĩ đến điều gì khác ngoài hình ảnh sư tỷ dắt tay Tề Hạo bước đi. Loáng thoáng nghe thấy Lâm Kinh Vũ ở bên cạnh vui mừng khẽ nói: "Sư phụ quả dưa lùn của ngươi vốn dĩ kiên quyết không đồng ý Tề Hạo sư huynh và Điền sư tỷ yêu nhau, nhưng Tề sư huynh khẩn cầu sư phụ. Sư phụ ta vốn xem trọng Tề sư huynh, vì thế đã nhờ chưởng môn nhân nói giúp., sư phụ ngươi buộc phải đồng ý rồi, ha ha, người xem bọn họ hiện tại đã được khai thông rồi..."

Lâm Kinh Vũ đột nhiên câm bặt, miệng há to, nhìn Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh mình.

Trương Tiểu Phàm lúc này, giống như đột ngột biến thành một con người khác, chỉ cảm thấy sâu thẳm trong tim bỗng bùng lên một ngọn lửa cuồng nộ, như muốn thiêu đốt toàn bộ cơ thể hắn.

Hắn chỉ cảm thấy bản thân quả thật như bị thiêu sống trong ác hoả chốn cửu u, và phía trước mặt, một người con trai, bên cạnh một người con gái mà bản thân yêu quý nhất, tay nắm trong tay, bên nhau bước đi.

Thiêu Hoả Côn nắm kẽ ngay bên hông, vào lúc này cũng trỗi lên cảm giác băng giá thân thuộc, du động khắp toàn thân hắn, nhưng chẳng hề làm hạ nhiệt ngọn lửa cuồng nộ ấy đi chút nào, trái lại giống như đổ thêm dầu vào lửa, một luồng

hung sát lệ khí, một cơn cuồng nhiệt khát máu, làm cho khuôn mặt Trương Tiểu Phàm trở nên nhăn nhó.

Tất cả mọi người có mặt bỗng nhiên đều ngây cả ra, bầu không khí đang hoà thuận trong giây lát đã đông cứng lại. Thế rồi mọi người nhìn thấy người tiểu sư đệ vốn dĩ hiền lành chan hoà, đột nhiên toàn thân phát ra một thứ sát khí lệ khí mà ngay cả đám người ma giáo ban nãy cũng không có được, đám người xung quanh hắn không tự chủ được đều lui lại một bước, nhìn con người bỗng nhiên biến thành một hung thần ác sát ấy, sát khí đằng đằng bước về phía Tề Hạo, cũng là về phía Điền Linh Nhi.

Bầu trời trong xanh trên đỉnh Lưu Ba Sơn, dường như tối sầm lại.

Tống Đại Nhân là người đầu tiên đứng dậy chắn trước mặt Trương Tiểu Phàm. Hắn lập tức cảm thấy trên mình vị tiểu sư đệ mà hắn chăm sóc từ hồi nhỏ đến lớn, lúc này quả thật chẳng có lấy một điểm nào thân quen.

Cảm thấy có người đang chắn trước mặt, Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu lên, trừng trừng nhìn Tống Đại Nhân. Tống Đại Nhân nhìn thấy mắt hắn vẫn lên đầy những tia máu, bất giác vô cùng kinh hãi, gượng cười hỏi: "Tiểu Phàm, ngươi sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm không trả lời, chỉ nói bằng một thứ âm thanh trầm thấp hơi khàn khàn: "Tránh ra"

Ngữ điệu của hắn rất nhỏ và kéo rất dài, dường như vận dụng rất nhiều khí lực để nói ra, mọi người thấy đều có ý kinh sợ.

Sắc mặt Điền Bất Dịch tức thì sa sầm lại, mọi người cũng vô cùng sững sờ.

Sau đó, dưới sự chú ý của mọi người, Trương Tiểu Phàm nhìn Tống Đại Nhân vẫn chắn trước mặt mình, tay phải liền nắm chặt lấy Thiêu Hoả Côn, tức thì từ trên cây côn phát ra một luồng ánh sáng xanh đen lạnh lẽo, mang theo một thứ sát ý ghê rợn trước đây chưa từng có.

Tống Đại Nhân mặc dù hết sức kinh hãi, nhưng không phải vì sát ý dữ dội, cũng không phải vì đạo hạnh của Trương Tiểu Phàm đã tăng tiến vượt bậc so với trước đây sau một tháng hạ sơn, mà là vì vị tiểu sư đệ từ nhỏ vốn kính trọng yêu mến hắn, lúc này xem ra quả thật có ý muốn giết hắn.

Hắn nhìn ra, tự nhiên Điền Bất Dịch cũng nhìn ra. Ông ta sắc mặt âm trầm bước lên phía trước, mặc dù trong lòng ông ta tuy tin tưởng Trương Tiểu Phàm tịnh không là đối thủ của Tống Đại Nhân, nhưng pháp bảo của tiểu đồ đệ này vô cùng cổ quái, hôm đó tại cuộc đại hội Thất Mạch Hội Võ đã tỏ rõ lợi hại, chỉ sợ Tống Đại Nhân không dễ đối phó.

Đúng lúc đó, Điền Linh Nhi vẻ mặt ngạc nhiên chạy đến, đứng chắn giữa Trương Tiểu Phàm và Tống Đại Nhân, ngạc nhiên nói với vị tiểu sư đệ mà nàng yêu mến nhất từ nhỏ: "Tiểu Phàm, ngươi làm sao thế?"

Khuôn mặt đã khắc vào sâu trong tim ấy, đôi mắt sáng long lanh ấy, người con gái ngày đêm mong nhớ ấy, đang đứng trước mặt, quan tâm, quan hoài hỏi han...

Trương Tiểu Phàm đột nhiên thẫn thờ, toàn thân ngây ra, giống như giật mình choáng tỉnh khơi cơn mơ, lệ khí bên trong cơ thể rút xuống như thuỷ triều, tuy nhiên, tuy nhiên, hắn quả thật cảm giác đau đớn đến tê liệt. Run run nhìn sư tỷ ở trước mặt, hắn có cảm giác muốn cay đắng khóc to lên.

Nàng có biết, vào lúc sinh tử quản đầu, người mà ta nghĩ đến nhiều nhất trong lòng, chính là nàng không?

Nàng có biết, tâm tư ta triền miên mơ về Thanh Vân, cũng chỉ vì nàng không?

Nàng có biết...

"Bỗp" một âm thanh nặng nề vang lên. Điền Bất Dịch đã đột ngột xuất hiện bên cạnh Trương Tiểu Phàm rồi vung tay giáng cho hắn một cái tát. Toàn thân Trương Tiểu Phàm không theo ý muốn bắn tung lênh, vỡ thành một đường cong trên không trung, rồi rơi bịch xuống tận mái đắng xa.

Mọi người náo động.

Trương Tiểu Phàm ngã xuống mặt đất, mắt nổ đom đóm, nhưng hắn thần trí đã tỉnh táo trở lại, lúc này cảm thấy xấu hổ vô cùng. Thế nào không ngờ lại muốn động thủ với đại sư huynh người luôn chiếu cố mình từ tăm bé, hơn nữa lại động hung niệm, đúng là tội ác cực đại, mười lần đáng chết!

Hắn nặng nhọc bò dậy, nhưng thân thể chưa đứng thẳng lên được, chân cẳng đã mềm nhũn, cuối cùng lại ngã vật ra đất, nửa bên mặt đã sưng vù lên, một dòng máu tươi màu đỏ đậm chảy xuống từ khoé miệng của hắn.

Tuy nhiên, lúc này hắn chẳng cảm giác thấy sự đau đớn khổ sở của thể xác, chỉ là trong lòng có một nỗi sợ hãi mà trước đây chưa hề có, đang tự gào thét lên với bản thân: Tại sao, tại sao, người cuối cùng là tại sao, người điên rồi sao?

Hắn run run ngẩng đầu lên, nhìn mọi người trong sư môn ở phía trước, dường như những người có mặt, lúc này đều rất xa lạ. Và bọn họ nhìn hắn, cũng giống như nhìn một kẻ xa lạ chưa từng gặp gỡ.

Tất cả mọi chuyện này, cuối cùng là tại sao?

Trương Tiểu Phàm khó nhọc đứng dậy, chẳng ai nói gì, mọi người có mặt đều nhìn hắn, nhưng sắc mặt của hắn, thì mê hoặc nhiều hơn là sợ hãi, dường như tự bản thân hắn cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Tống Đại Nhân dù sao trong lòng rất yêu quý Trương Tiểu Phàm, quay đầu nói với Điền Bất Dịch: "Sư phụ, tiểu sư đệ hắn, hắn tinh không có ý gi bắt kính, hắn chỉ là, chỉ là..."

"Câm miệng" Điền Bất Dịch quát lên cắt ngang, Tống Đại Nhân không dám nói nữa. Điền Bất Dịch thân thể béo lùn, lúc này trông như một pho tượng nộ thần cao chót vót, từng bước từng bước tiến về Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm trên mặt lộ vẻ sợ hãi, xét cho cùng sư phụ là người mà hắn sợ nhất từ ngày còn nhỏ, hắn thậm chí chẳng dám tưởng tượng tiếp theo hắn phải đối diện với chuyện gì?

Đột nhiên, một đạo thân ảnh màu trắng lao vút ra chắn trước mặt Trương Tiểu Phàm.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Lâm Kinh Vũ mặt lạnh như sương, đôi mày nhíu chặt, mặc dù đối diện với vị thủ toạ Đại Trúc Phong của Thanh Vân Môn danh động thiên hạ, nhưng hắn một thiếu niên, vẫn không có chút gì sợ hãi.

Hắn quần áo trắng như tuyết, đứng tại chỗ đó, giống như đóng đinh xuống mặt đất không hề có chút chuyển động, ngay cả khi phía trước mặt có một con sóng dữ dội, dường như cũng không thể lay động được hắn một phân nào.

"Keeng", một tiếng âm thanh như long ngâm vang lên, Trầm Long bảo kiếm nhanh chóng được rút ra, quang mang xanh biếc bao trọn lấy hắn và Trương Tiểu Phàm, hai con người thân thế tương đồng. Hắn tỏ vẻ lạnh lùng, không hề để ý đến đại sư huynh Tề Hạo mà hắn rất kính trọng đang không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hắn, quyết nhiên nói: "Ngươi dám đánh Tiểu Phàm một lần nữa, trước tiên phải giết ta đã!"

Tề Hạo thở dài kinh hãi, liếc trộm về phía Điền Bất Dịch, chỉ thấy Điền Bất Dịch lúc này sắc mặt đã rất khó coi lại càng khó coi hơn, gần như biến thành màu gan lợn. Không cần nghĩ cũng biết, ông ta trong lòng tức giận đến mức độ nào.

Chỉ là Tề Hạo thân là đại đệ tử của Long Thủ Phong, chẳng có lý nào để mà tránh né cả, hơn nữa Lâm Kinh Vũ lại là đệ tử yêu quý của ân sư Thương Tùng Đạo Nhân, vô luận thế nào cũng không thể để hắn đó mà không lý tới.

Tề Hạo nhìn thần sắc Điền Bất Dịch, liền biết rằng muôn khuyên giải ông ta cẩn bản là vô dụng, chỉ có thể vội chạy đến kéo Lâm Kinh Vũ khẽ nói: "Ngươi điên à, sư đệ, đây là chuyện nội bộ của Đại Trúc Phong bọn họ, ngươi không có việc gì làm sao, dù ân sư có ở đây đi nữa, cũng chẳng nói được gì, mau cùng ta đi thôi!"

Không ngờ hôm nay Lâm Kinh Vũ lại khác hắn thường ngày, hừ lên một tiếng, đáp: "Đệ mà đi, Tiểu Phàm không biết sẽ bị lão ấy hành hạ đến mức nào nữa. Hắn và đệ thân thế cô khổ, nếu đệ không bệnh vực hắn, trên thế gian này cũng chẳng có ai bệnh vực hắn." vừa nói ánh mắt vừa loé lên như điện nhín thẳng vào đám mây hả Đại Trúc Phong, mặc dù biết rõ thực lực kém rất xa, nhưng nhìn tinh thần của hắn xem ra chẳng hề tiếc mạng sống vì người huynh đệ phía sau lưng mình.

Tề Hạo cứng họng, thấy Lâm sư đệ bướng bỉnh cãi lại thi trong lòng quả thật nóng như lửa đốt. Đúng vào lúc nước sôi lửa bỏng này, đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai của Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ giật mình quay đầu lại, thì thấy Trương Tiểu Phàm đứng sau lưng hắn, một nửa bên mặt sưng vù, nhưng trong mắt đã rưng rưng mẩy giọt lệ nóng hổi, giọng nghẹn ngào nói: "Kinh Vũ, tâm ý của ngươi ta xin nhận. Hôm nay là ta không đúng, ta phải tạ lỗi với sư phụ ta, ngươi theo Tề sư huynh về trước đi nhé!"

Lâm Kinh Vũ chau mày, đang định nói gì đó, nhưng nghe thấy Tề Hạo ghé vào tai nói rất nhanh: "Lâm sư đệ, ngươi còn ở đây, chỉ sợ sẽ làm cho Điền sư bá càng thêm tức giận, đám ra thành hại Trương sư đệ đấy, đi, đi mau!"

Nói rồi lôi hắn đi. Lâm Kinh Vũ đang cự nự, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm ánh mắt có vẻ khẩn cầu, trong lòng do dự, người giăng kẻ kéo, mãi một lúc sau Tề Hạo khó khăn lắm mới kéo được hắn đi. Khi đi, cứ một bước hắn lại ngoái đầu lại nhìn Trương Tiểu Phàm đến ba lần.

Điền Bất Dịch sắc mặt khó coi vô cùng, nhìn chăm chăm vào từng khuôn mặt của đám đệ tử Đại Trúc Phong, không ai dám nói câu nào.

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ đi đến trước mặt sư phụ, rồi quì xuống, đầu cúi rạp xuống mặt đất, lặng im bất động.

Điền Bất Dịch cười nhạt một tiếng, nói "A! Ta quả không dám nhận, cái này dành cho ai đấy chứ! Đạo hạnh cao như vậy, sát khí lớn như vậy, người trong mắt còn có người sư phụ là ta sao?

Trương Tiểu Phàm thân hình run lên, chỉ dập đầu ba cái thật mạnh, đầu cũng không ngừng lên, cứ cúi rạp xuống đất.

Đám người Tống Đại Nhân đều thương mến gã tiểu sư đệ này, nhìn bộ dạng hắn, sớm đã quên đi thái độ kỳ quái của Trương Tiểu Phàm lúc ban nãy, lần lượt quay sang Điền Bất Dịch nói dỗi: "Sư phụ, tiểu sư đệ hắn..."

Điền Bất Dịch phẩy tay, lời nói của mọi người đều nghẹn lại ở cổ họng. Điền Bất Dịch nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt, hừm một tiếng tức giận rồi lạnh lùng nói: Không ngờ ta mấy năm nay lại dạy được một tên nghịch đồ!"

Ông ta nói xong quay mình bỏ đi chẳng thèm ngoài đầu lại, chẳng thèm để ý đến Trương Tiểu Phàm nữa.

Tổ Như thở dài, bước đi theo ông ta, mọi người bất đắc dĩ cũng phải đi theo, nơi này chỉ còn lại mỗi mình Trương Tiểu Phàm, cô độc lẻ loi quì trên mặt đất.

Đầu hắn vẫn chẳng hề ngẩng lên.

Trời đã tối, đám người chính đạo lần lượt kéo nhau về sườn núi phía nam của Lưu Ba Sơn để nghỉ ngơi. Ở đó có mấy chục cái động đá tự nhiên, vô cùng tiện lợi. Hôm trước lên núi, đám người chính đạo đã phát hiện thấy những động này.

Thanh Vân Môn chia làm bốn nhóm chiếm lấy bốn động. Đại Trúc Phong nhân số ít nhất, ở tại sơn động ngoài cùng phía tây, một bên là rừng cây rậm rạp, phía bên kia lần lượt là Long Thủ Phong, Triều Dương Phong, Tiểu Trúc Phong. Quá một chút nữa là sơn động của Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc, và nơi ở của các nhân sĩ chính đạo khác.

Lần này Trương Tiểu Phàm quay về, đã trông thấy Pháp Tướng và Pháp Thiện của Thiên Âm Tự, Tề Hạo cũng đã đến chào hỏi, Lục Tuyết Kỳ đứng trong đám người của Tiểu Trúc Phong vẫn chưa bước đến, chỉ không thấy Lý Tuân và Yên Hồng của Phần Hương Cốc đâu cả.

Nhưng lúc này hắn chẳng có lòng nào mà nghĩ về những chuyện đó, theo mọi người quay về, nhưng hắn không dám vào trong động, liền quì trên phiến đá bên ngoài động suốt từ chiều đến tối. Quỳ suốt bốn canh giờ, nhưng Điện Bất Dịch chẳng hề có ý mềm lòng chút nào cả.

Đệ tử của các chi phái khác trong Thanh Vân Môn và nhiều người của Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc bước ra xem, quây thành một nhóm, đứng远远 xa xa chỉ chỉ trỏ trỏ, loáng thoáng nghe thấy tiếng cười chế nhạo.

Trương Tiểu Phàm trong lòng ngượng ngùng xấu hổ, nhưng cuối cùng lại không dám đứng lên. Chỉ quì như thế rất lâu, đầu gối đau đớn vô cùng.

Đột nhiên từ sơn động bên cạnh, nơi đệ tử Long Thủ Phong ở, truyền đến tiếng ồn ào huyên náo. Trương Tiểu Phàm không ngửng đầu lên, nhưng loáng thoáng nghe thấy tiếng Lâm Kinh Vũ đang nói đầy phẫn nộ, hình như hắn không thể nhịn được nữa, nhất định đòi xông đến, nhưng bị Tề Hạo và những đệ tử khác sống chết ngăn cản.

Chính từ trong tiếng huyên náo ấy, ở sơn động bên cạnh đột nhiên vang lên một thanh âm uy thế rất mạnh mẽ: "Kinh Vũ, ngươi lại đâu, ta có chuyện nói với ngươi."

Trương Tiểu Phàm biết rằng đó là thanh âm của Thương Tùng Đạo Nhân thủ toạ Long Thủ Phong, đám đệ tử Long Thủ Phong ở chỗ đó lập tức im bặt, có thể thấy Thương Tùng Đạo Nhân thường ngày rất uy nghiêm. Lâm Kinh Vũ cuối cùng chẳng dám kháng lệnh sư phụ vội vàng bước vào trong động, lúc sau không thấy hắn quay trở ra nữa.

Màn đêm lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh, đám người xem náo nhiệt cũng dần dần giải tán, chỉ còn lại mỗi mình Trương Tiểu Phàm vẫn quì ở đó, phủ phục ngay cửa sơn động.

Thế rồi lúc này, nơi sơn động của Đại Trúc Phong lại vang lên thanh âm của đám Tống Đại Nhân, Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thư đang cầu xin Điện Bất Dịch, nhưng bị

Điền Bất Dịch nỗi nóng trách mắng mấy câu, đám người đó lại chẳng dám nói gì nữa.

Nhưng chưa yên được một khắc, lại truyền đến tiếng nói kích động của Điền Linh Nhi: "Cha, cha làm sao thế? Tiểu Phàm đã quì ngoài đó năm canh giờ rồi, hắn thực ra đã làm sai chuyện gì? Là đả thương đại sư huynh hay là giết huynh ấy, hắn đã nhận lỗi rồi mà, cha vẫn không cho hắn vào..."

"Uỳnh" một âm thanh vang dội, mảnh đá bắn tung toé, chắc là Điền Bất Dịch tức giận vô cùng, đánh một chưởng vào hòn đá cứng rắn, làm cho đá bị đánh vỡ tan ra. Nhưng Điền Linh Nhi hình như vẫn muốn nói tiếp, nhưng nghe sư nương Tố Như khẽ nói mấy câu gì đó, rồi kéo nàng đi, sau đó chẳng còn một thanh âm nào cả.

Chương 61

Phong Vũ (Mưa Gió)

Đêm đen tối mịt, nhìn không thấy trăng sao, bầu trời đêm không một chút ánh sáng.

Trương Tiểu Phàm quỳ tại cửa động, dễ thường cũng đã sáu thời khắc. Các đệ tử trong môn phái hắn đa số đều đã say giấc rồi, ngay cả ánh sáng rõ ràng cuối cùng là một đống lửa trong sơn động Đại Trúc Phong cũng không thiết tha cháy nữa, từ từ tắt đi.

Trong sơn động, Điền Bất Dịch dường như nói một câu gì đó, Điền Linh Nhi hầu như cũng cùng lúc kêu to lên: "Cha!"

Không một tiếng động, không một lời nào tiếp nối, Trương Tiểu Phàm không biết đã phát sanh chuyện gì rồi, chỉ không lâu lắm, Tống Đại Nhân đi ra.

Trương Tiểu Phàm ngược đầu lên, nhìn thấy đại sư huynh. Tống Đại Nhân trên mặt đầy vẻ bất nhẫn nhưng rõ cuộc cũng bầm bụng nói: "Tiểu sư đệ, sư phụ nói đệ quỳ ở chỗ này làm cho người phiền lòng, bảo đệ muôn quỳ thì quỳ ở chỗ xa một chút."

Trương Tiểu Phàm chùng lòng xuống, song trên mặt lại chợt cảm thấy lạnh, lạnh lẽo rét buốt. Mưa bắt đầu rơi trong đêm tối đen kịt này.

Hắn không đáp lấy một câu, cứ lặng yên mà từ từ đứng dậy, đi về phía xa xa, ở nơi bìa rừng rậm, quỳ xuống bên dưới rặng cổ thụ.

Tống Đại Nhân nhìn về hướng hắn hơn nửa buổi, nhìn thấy thân ảnh của tiểu sư đệ ở trong mưa khói ban đêm, từ từ mờ đi, nhẹ thở một hơi dài, lắc đầu rồi đi trở vào.

"Oanh đùng" một âm thanh lớn vang dội, từ góc trời truyền lại tiếng sấm ầm ĩ, lẩn chớp trăng ngoằn ngoèo lóe qua trên không, bầu trời đêm như thể bị xé ra làm vô số mảnh nhỏ. Trong giây lát sau, những hạt mưa lớn như những viên đá

nhỏ đồng loạt rơi xuống, đập lên trên nham thạch, tạo nên tiếng bồm bộp. Một chút sau, mưa lớn như trút nước, giàn giụa đổ xuống.

Trời đất trong một cái chớp mắt, bao phủ trong màn mưa mờ mịt,

Trương Tiểu Phàm toàn thân ướt sũng chỉ trong một khắc, áo quần dán chặt vào thân, rét buốt không thể tả. Hắn ngược đầu nhìn về phía trước, vốn trong đêm tối đen tuyền, lại thêm mưa lớn, căn bản từ trước đã không trông rõ được tình cảnh trong sơn động.

Ở trong trời đất, dường như chỉ có mỗi một người, ở nơi ấy, chịu khổ.

Hắn cúi đầu xuống, cả chút cử động cũng không.

Cơn mưa lớn đó, lại tựa như là trời cao cũng trừng phạt mình hắn, cứ trút mãi không ngừng, thế mưa không một chút bớt đi, sét chớp sầm động, ở trên đầu hắn rầm rú điên cuồng!

Nước mưa theo mái tóc ướt nhẹp của hắn chảy xuống, thuận theo mặt hắn trôi xuống, Trương Tiểu Phàm hầu như đã mở mắt không lên rồi, chỉ là sau lúc ấy, ở trong thời khắc mưa gió không người ấy, hắn lại chợt nhìn thấy, ở trước mặt hắn, xuất hiện một bóng người, một đôi chân, đã bước tới đứng trước mặt hắn.

Hắn cố sức ngược đầu lên, một lần sét xẹt qua trời, tiếng sấm lớn rầm rĩ, nhở chút ánh sáng đó, hắn nhìn rõ một người con gái đẹp lạnh lùng, đứng ở trước thân mình hắn.

Trương Tiểu Phàm hoàn toàn ngây dại hắn ra.

Lục Tuyết Kỳ toàn thân trên dưới đẫm nước, ánh chớp loé lên rồi tắt, thân hình nàng cũng biến thành một cái bóng lờ mờ trong bóng tối. Chỉ là Trương Tiểu Phàm lại cảm nhận rất rõ ràng, bản thân nàng đang ở phía trước.

Ở trong đêm mưa gió bão bùng, thân hình ôn nhu ấy, ở trước mặt hắn nhẹ nhàng ngồi xuống.

Mưa càng tuôn gấp, gió thêm lồng lộng!

Sâu thẳm nơi rừng cây, tưởng như có yêu ma gào thét, rền rĩ vang vọng.

Một bàn tay mát lạnh, run rẩy nhẹ nhẹ, vuốt qua mái tóc của Trương Tiểu Phàm, một âm thanh dường như mông昧, ở trong đêm mưa gió này, thỏ thẻ rằng: "Đừng sợ, sẽ qua nhanh thôi!"

"..."

"Ta ở tại nơi đây bồi tiếp ngươi!"

"..."

"Âm ĩ" Tiếng sấm hìn như chấn vỡ cả trời đêm, chấn nát cả tâm phách. Sét chớp dữ dội, trong mưa gió gầm rú, trong lúc những giọt nước mưa lạnh buốt hép như

yêu ma nhảy múa cuồng loạn, gương mặt rất mực ôn nhu đó, một đôi mắt ấm dịu ấy, thân hình tuyệt đẹp như trong giấc mộng mờ, bồi ở cạnh bên mình.

Nàng dầm mình trong mưa gió, nhỏ giọng tự nói, đối cùng Trương Tiểu Phàm, lại tưởng như là đối với lòng mình, nhỏ nhẹ, thì thầm: "Ngươi cứu ta che chở ta, không tiếc đến tính mạng mình, ta cũng đối với ngươi y hệt vậy."

Khổ sở trong lòng ngươi, trời biết ta biết, ta không thể nào chia sẻ cùng ngươi, thế thì chịu khổ cùng ngươi vậy. Tổng hy vọng có một ngày, ngươi có thể cùng người yêu trong lòng, vui vui vẻ vẻ cùng nhau..."

Lời nói càng lúc càng nhỏ dần rồi từ từ tan mất. Mưa gió thêm dữ dội, thân hình yếu mềm đó, như cọng cỏ bị thương trong gió, đung đưa không ngớt.

Trương Tiểu Phàm trong lòng hoảng hốt, như mơ lại như ảo.

Sắc đêm đen tuyền, bầu trời lặng câm!

Mưa gió hoành hành đã lâu, mới vừa dịu lại, Trương Tiểu Phàm toàn thân lạnh lẽo, hàn khí xâm nhập nội thể, chân cẳng đã sớm té cong, biết rằng sau vụ này, nhất định sẽ bệnh nặng một trận, chỉ là bất cứ giá nào, hắn cũng không chịu đứng dậy đi trú mưa.

Ở trong màn giá rét ấy, lại thấy từ cánh tay phải, truyền đi một hơi ấm áp như có như không, từ từ chuyển đi trong cơ thể hắn, trừ đi không ít hàn khí, tựa hồ như phát ra từ pháp bảo Huyền Hỏa Giám ở trên tay phải hắn.

Trương Tiểu Phàm bỗng lại nghĩ tới người con gái vừa rồi hệt như quỷ mị, trong lúc hoảng hốt thấy như là Lục Tuyết Kỳ, nhưng lúc ấy nhìn coi, lại không rõ bóng người ở đâu, cũng không biết là đi rồi, hay chưa từng xuất hiện qua.

Nghĩ đến đó, miệng hắn nở một nụ cười khổ, hất hất đầu, nước mưa vẩy tứ tung. Ở trong lúc ấy, rõ ràng nghe một giọng nói: "Tiểu tử ngốc!"

Trương Tiểu Phàm giựt mình, liền quay đầu lại, một tiếng "Lục sư tỷ" gần như tiện miệng phát ra. Song chỉ thấy từ rừng rậm sâu thẳm, một người con gái thong thả bước ra, trong tay cầm một cái dù che gió che mưa, nhẫn nhơ cười nhìn hắn, hắn muôn vạn lần không tưởng nổi là lại gặp người này ở đây - ma giáo thiếu nữ Bích Dao.

Ở trong màn đêm lúc ấy, mưa so với lúc nãy đã bớt đi một chút, thế nhưng vẫn còn khá lớn, ở xa một chút không nhìn rõ ràng. Trương Tiểu Phàm lại tưởng mình hoa mắt, không ngờ khi định thần nhìn lại, quả thật là Bích Dao, đang cười tươi tắn bước lại, trên mặt mang theo một nụ cười.

Chỉ thấy nàng vẫn mặc bộ đồ màu xanh biếc, trong tay cầm cây dù vải dâu màu xanh. Chỉ là mưa to gió lớn, rìa áo xiêm bay phấp phới cũng đã bị thấm ướt nhiều chỗ. Nàng đến gần hơn, thì càng thấy rõ những chỗ bị ướt nước, mềm mại dán vào da thịt nàng, như ẩn như hiện.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cúi đầu xuống, không nhìn nàng nữa.

Bích Dao hơi run, ở trước mặt hắn ngồi xuống, nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, cười nhẹ một tiếng, nói: "Ngươi thật kỳ lạ khác người với người thường, mưa lớn thế này, một mực muốn quỳ ở đây, trừ phi đây cũng là pháp môn tu hành của Thanh Vân Môn các ngươi?"

Trương Tiểu Phàm bức mình trừng mắt nhìn nàng, lại chỉ thấy gương mặt Bích Dao nở rộ nụ cười ở trong đêm tối, không ngờ lại dịu dàng ấm áp như nước, không dám được đực hắn người ra.

"Âm đúng" Tiếng sấm rầm rầm, từ mây đen nơi góc trời truyền lại. Gần như trước đây một khắc, một lằn sét cực lớn xẹt ngang như rạch bầu trời đêm làm hai mảnh, chớp lên một cái, vừa mới biến mất. Theo sau sấm sét là mưa rửa đầy trời, xem chừng lại lớn trở lại.

Bích Dao cau mày lại, nhân tiện nhìn về phía trước. Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên phát giác, những hạt mưa vốn đậm vào thân thể hắn gây đau đớn, đột nhiên giảm đi ít nhiều, cả người giống như là đang bị đè nặng bỗng nhiên được giải thoát một lượt, cảm thấy nhẹ nhàng.

Hắn ngược đầu nhìn, là do Bích Dao đưa dù qua một nửa, che nước mưa cho hắn. Nhưng cơn mưa ấy quá lớn, Bích Dao che chở cho Trương Tiểu Phàm, tự mình không khỏi có chỗ sơ hở, trong chớp mắt nửa thân mình đã ướt đẫm nước.

Trương Tiểu Phàm thấy trong lòng ấm áp, nhịn không được nén lấy tay đẩy cây dù chở lại, nói nhỏ: "Cô vừa trải qua một cơn bệnh nặng ở Tích Huyết Động, cẩn thận coi chừng lạnh đó."

Bích Dao tựa hồ như rung lên, ngó nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm bị nàng nhìn một cách lạ lùng, lấy làm kỳ hỏi: "Gi thế hả?"

Bích Dao chum miệng cười, thần sắc tựa như vui vẻ vô cùng, nói: "Nguyên lai tên tiểu tử ngươi đây, cũng biết quan tâm đến thân ta sao?"

Trương Tiểu Phàm trên mặt ửng hồng, có điều may mắn là trong đêm mưa gió thế này, rất khó mà nhìn thấy, liền phàn nán rằng: "Tôi đây chỉ sợ cô đợi sau này mắc bệnh, lại kiêm đến tôi thôi."

Bích Dao nhíu qua gần bên hắn một chút, đương thời liền cùng hắn ngồi sát nhau chung một chỗ, hơi khác là Trương Tiểu Phàm đang quỳ, còn Bích Dao thì ngồi kề bên. Cũng trong lúc ấy Bích Dao lại đưa dù qua bên hắn, chắn ở phía trên hai người, che chở gió mưa.

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy trong gió mưa, bên cạnh hắn lại có chút dịu dàng ấm áp, chút hương thơm thoang thoảng, ngãm ngầm truyền lại, nhịn không được liền nhìn sang bên cạnh, nào ngờ Bích Dao lại cũng đang nhìn hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng thời cùng rung lên. Qua một hồi, Trương Tiểu Phàm rời ánh mắt đi trước tiên, chỉ là không biết vì sao, trong lòng của hắn, lại bắt đầu dao động dữ dội.

Ngay cả Bích Dao mà lúc nào cũng luôn miệng nói năng, lúc ấy cũng yên lặng

hắn đi, im ắng ngồi bên cạnh Trương Tiểu Phàm, bầu bạn cùng hắn, chỉ là nàng không để ý đến hắn, im lìm cầm dù đưa qua người Trương Tiểu Phàm một chút, vì hắn mà che chắn gió mưa.

"Ah!" Trương Tiểu Phàm ở trong lúc trầm lặng đầy rối loạn trong lòng, thình lình chợt nghĩ đến một việc, không nhịn nổi bèn la lên một tiếng thất thanh, liền vội qua đầu nhìn Bích Dao, trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng, nói gấp: "Cô, cô làm sao mà có thể đến đây vậy?"

Bích Dao ngược lại không lấy làm lạ trước phản ứng của hắn, chỉ nhẹ nhàng cười, âm thanh xa xôi, ở trong tiếng mưa gió đầy khắp đất trời, nhìn theo hắn ảm đạm nói: "Ta đến đây là để gặp người á!"

Trương Tiểu Phàm hạ thấp giọng xuống, nhưng vẻ lo âu trong âm thanh lộ đầy qua lời lẽ, nói: "Chung quanh chỗ này đều là người trong chính đạo, không cần kể đến các vị tiền bối của Thiên Âm Tự và Phản Hương Cốc, ngay cả Thanh Vân Môn tôi đây tùy tiện kêu ra một vị trưởng lão, cô sẽ chết không có đất chôn. Cô còn không mau chạy đi?"

Bích Dao lại dường như không động đậy gì, chỉ là cười cười nhìn thần sắc lo lắng của Trương Tiểu Phàm, bỗng thở dài, nói: "Tên tiểu tử thui người, xem ra cũng lại còn mấy phần lương tâm!"

Trương Tiểu Phàm nhất thời câm lặng, không nói nên lời.

Chỉ nghe được lời nói lo rầu của Bích Dao: "Người không phải là ở bên chính đạo sao? Người không phải là chính tà bất lưỡng lập sao? Sao lại còn chưa kêu người bắt ta?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng lo âu, nghe lời ấy của nàng, lại như là những lẽ phải thông thường, trong lòng chấn động, mồ hôi lạnh ra đầy mình. Hắn ở trong mắt người ngoài tuy rằng không giống như Lâm Kinh Vũ cùng sư tỷ Điền Linh Nhi có tư chất hơn người, tuyệt đỉnh thông minh, nhưng cũng không hoàn toàn ngu ngốc, chỉ có điều là trong những năm ở tại Đại Trúc Phong, không có một ai coi trọng hắn, khiến cho hắn có chút tự mặc cảm.

Lúc này nghe những lời ch襍 giận ch襍 vui của Bích Dao, Trương Tiểu Phàm liền phản ứng qua, cảnh huống của bản thân hắn lúc ấy, quả thật vô cùng không ổn. Không nói tới bản thân mang tội bị sư phụ trách phạt, ngay như lúc này mà bị đồng môn phát hiện, tự nhiên cùng một thiếu nữ ma giáo gần nhau ở chung một chỗ, chỉ sợ là có miệng cùng người cũng không giải thích cho rõ được.

Nghĩ đến hậu quả đó, trong đầu Trương Tiểu Phàm "Oong" lên một tiếng vang, bất luận thế nào cũng không thể suy nghĩ tiếp nữa. Trong lòng rồi nùi, chỉ muốn mở miên kêu gọi đồng môn, đâu ngờ ánh mắt nhìn một cái, thấy vai Bích Dao đang dựa vào thân mình, mà giờ đây mưa to gió lớn, nàng lại cầm phần lớn chiếc ô đại khái che ở trên đầu mình, bản thân nàng thì nửa bên người đều bị ướt hết.

Xiêm áo đó, dán chặt vào trên da thịt nàng, phản chiếu ở trong mắt nàng. Ngay cả ở trên khuôn mặt trắng như tuyết của nàng, cũng có những giọt nước mưa,

đọng lại thành hạt, từ từ chảy xuống.

Tiếng kêu hò ấy, Trương Tiểu Phàm không làm sao mà kêu lên được.

"Cô, cô cần chi phải khổ thế này?" Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu xuống, nói nhỏ: "Tôi cũng đoán rằng cha cô nhất định là một đại nhân vật, thiết nghĩ thường ngày cô là một đại tiểu thư được đối xử tôn kính, hà tất lại vì một tên Thanh Vân đệ tử nho nhò tôi đây mà mạo hiểm, đến chỗ này chịu khổ?"

Gió mưa réo rít, đất trời héo hắt, trong đêm mưa mênh mông, dường như cả thế gian đều chỉ còn lại một chỗ này, chỉ có mỗi hai người họ mà thôi.

Bích Dao hình như cảm thấy hơi lạnh, nàng tựa sát về phía Trương Tiểu Phàm một chút, động tác thân thiết này lại quen thuộc quá, giống như hôm đó ở trong Tích Huyết Động, hai người bọn họ trong tình cảnh sống bên đầu.

Tiếng nói của nàng, giờ đây cũng mang theo mấy phần phiêu hốt: "Không phải đâu, ta nào có chịu khổ. Người không biết được, cái khổ chân chính ở trên đời, đều là do lòng người..."

Tiếng nói của nàng thấp dần đi, đến đoạn cuối thì nhỏ đến không thể nghe lọt, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát giác, nàng yên yên lặng lặng tựa đầu vào trên vai mình.

Tiếng gió, tiếng mưa, gào rú đi qua, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy, trong đầu mình hoàn toàn trống rỗng.

Chỉ có một làn u hương ở bên mình, trong gió mưa lành lạnh này, lại chân thật đến dường nào đang ràng rịt lấy hắn.

Sáng sớm, mây tan mặt trời mọc, mưa tạnh gió ngừng.

Điền Bất Dịch một mình bước ra khỏi sơn động, xa xa chỉ thấy tên tiểu đồ đệ của mình, không ngờ vẫn còn quỳ ở nơi bìa rừng đằng xa, một chút động đậy cũng không.

Lão cau mày lại, đi qua. Đi đến gần bên, Trương Tiểu Phàm nghe được âm thanh, ngẩng đầu lên, nhìn thấy là sư phụ Điền Bất Dịch, miệng nhấp nháy hai lượt, thấp giọng kêu một câu: "Sư phụ."

Điền Bất Dịch thấy hắn toàn thân y phục đều thấm ướt, mái tóc trên đầu không ngừng có nước mưa nhỏ xuống, sắc mặt nhìn tái mét, rõ ràng là cơn mưa to tầm tả đêm qua, hắn đã chịu khổ không ít.

Nghĩ đến đó, lão không kiềm được cau mày, lúc này lại nghe bên trong dây sơn động đằng sau lưng, thấp thoáng tiếng người truyền lại, thiết nghĩ là đệ tử các môn các phái bắt đầu dậy. Điền Bất Dịch hừ một tiếng, cất bước nhầm hướng trong rừng đi tới, đi qua khỏi người Trương Tiểu Phàm một chút, lanh lẹ nói: "Ngươi theo ta!"

Trương Tiểu Phàm lập tức đáp lời, muốn đứng lên, ai ngờ đứng lên được phân nửa thi ngừng lại, bỗng chân cẳng mềm nhũn, lại ngã xuống, chỉ thấy hai chân tê

cóng đau đớn không thôi, nghĩ cho cùng là do quỳ suốt cả đêm qua mà ra.

Điền Bất Dịch đi phía trước, thân hình dừng lại, nhìn xem tựa hồ như do dự một chút, nhưng rõ cuộc cõng không quay đầu lại, vẫn thẳng một mực tiến về phía trước.

Trương Tiểu Phàm cắn răng, dùng tay xoa bóp hai đùi luôn luôn. Được cái là hắn ngày thường không phải là người lớn lên trong nhung lụa, lúc nhỏ ở Đại Trúc Phong chặt trục rèn luyện thân thể nay đã có hồi đáp, không lâu sau, khí huyết quả nhiên thông suốt, có thể lên đường.

Trương Tiểu Phàm đứng lên, nhìn về phía trước, thấy hình bóng của Điền Bất Dịch đã sớm khuất trong rừng cây, lập tức chạy bon bon theo. Không lâu lắm, lúc các đệ tử chánh phái ra khỏi động, không thể nhìn thấy hình bóng hai người bọn họ.

Trong khu rừng trên Lưu Ba Sơn, khắp nơi đều là cổ thụ che khuất trời, cây to cỡ một người ôm cùng khắp, cho đến to cỡ hai ba người ôm, không ngờ cũng có ở đây. Có lẽ là do nơi đây hoang vắng, không có người ở.

Trương Tiểu Phàm đi theo sau Điền Bất Dịch, thong thả bước trong rừng. Ánh sáng ban mai chiếu xuống từ phía trên tàng cây, vung vãi trên các lùm cây.

Ở trong rừng sau cơn mưa đó, tựa hồ như mọi vật đều được gội rửa sạch sẽ, khắp mọi nơi đều phủ một màu xanh ngát. Chợt có một bông hoa nhỏ không tên, nở ở nơi tịch mịch không người, phát ra một mùi hương thanh nhã nhàn nhạt.

Điền Bất Dịch đi ở phía trước, một mực trầm lắng không nói. Vóc người béo lùn của lão so với Trương Tiểu Phàm giờ đây thì hắn cao lão hơn nửa cái đầu, song trong mắt Trương Tiểu Phàm, hình bóng con người đó, lại hệt như một sơn thần cao lớn. Huống hồ chi, lúc này trong lòng hắn, sự việc của Bích Dao cũng như một hòn núi nhỏ đan đẽ lên hắn, khuấy nhiễu tâm ý hắn, không biết làm sao mới ổn?

Ở trong lòng đầy phiền loạn của Trương Tiểu Phàm, đương nghĩ có nên nói với sư phụ về chuyện của Bích Dao hay không, Điền Bất Dịch chợt ngừng bước, xoay mình lại. Trương Tiểu Phàm giật mình, cũng ngừng bước.

Chỉ thấy đây chính là nơi sâu thẳm ở trong rừng, bốn bề vắng vẻ không người, cổ thụ um tùm, trừ tiếng chim hót thấp thoáng truyền lại từ xa, tuyệt không còn âm thanh nào khác.

Điền Bất Dịch nhìn hắn dò xét từ trên xuống dưới một lượt, mặt lạnh tanh nói: "Ngươi ngâm trong mưa cả đêm qua, trong mình không có sao chúa?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, nhỏ giọng: "Đệ tử có tội phải chịu, không quan hệ gì."

Điền Bất Dịch hừ một cái, nói: "Ngươi trên miệng nói lời hờ hợt, trong lòng chắc đang giận ta phải không?"

Trương Tiểu Phàm la lớn một tiếng, trên mặt vốn tái xanh lại càng tái thêm một

phản, nói gấp: "Sư phụ, con, con tuyệt không có một chút ý tưởng đó, đây là đều do con có tội phải chịu, tuyệt không dám trách sư phụ."

Điền Bất Dịch trông qua tên đệ tử nhỏ ở trước mặt mà lão bỏ mặc bao năm nay, thấy trên mặt hắn biểu hiện đầy vẻ lo lắng qua lời nói, góc miệng nhếch động, thở dài một hơi, thần sắc trên mặt cũng ôn hòa một ít.

"Được rồi! Hiện giờ túc phía không người, người có lời gì muốn nói cùng ta chăng?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng căng thẳng, sững sốt vì tưởng sư phụ đã biết chuyên về Bích Dao. Như nay quan hệ giữa Trương Tiểu Phàm và Bích Dao vô cùng vi diệu, tối qua khi Bích Dao đến, hắn chỉ sợ là đã bị các sư môn trưởng bối biết được, lẽ nào..."

Trong lúc hắn hàm hồ loạn nghĩ, Điền Bất Dị lại có chỗ nôn nóng, thấy hắn một mực đều không lời, nói: "Ta hỏi người, hôm qua vì sao người lại đột nhiên đổi với đại sư huynh người như vậy?"

Trương Tiểu Phàm rung người, hiểu ra sư phụ thực tế không chỉ về vụ Bích Dao, liền thấy nhẹ nhõm.

Nhưng liền theo đó thì hắn im lặng mà không nói ra lời, hắn tóm lại không thể nói là vì nhìn thấy Điền Linh Nhi cùng Tề Hạo ở chung một chỗ, mà mất đi lí trí? Huống chi, ngay cả bản thân hắn cũng không nói rõ được, một luồng sát khí dị kiềm chế lấy tinh cảm bản thân trong lúc ấy, rốt cuộc là gì?

Điền Bất Dịch đợi cả nửa ngày, thấy Trương Tiểu Phàm ấp úng mà vẫn không nói nên lời, chợt cười lạnh một tiếng, nói: "Người có phải là vì thấy Linh Nhi cùng Tề Hạo ở cùng chung một nơi, do đó sinh lòng bất mãn?"

Trương Tiểu Phàm hoảng hồn biến sắc, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng "Oong", cả người ngây ra tại chỗ.

Chuyện hắn đơn phương luyến mến Điền Linh Nhi, vốn là điều bí mật tuyệt đối của hắn, chưa hề nói qua cho ai biết cả, nào ngờ giờ đây bỗng bị vị sư phụ mà hắn kính sợ nhất hùng hổ nói ra, nghiêm túc mà nói có thể so với sấm sét chấn động trời đất đêm qua cũng muôn chấn động hồn phách.

Trong nhất thời, hắn hầu như không thể cử động, ngay cả khí lực để phủ nhận cũng không có, chỉ là nhìn lấp Điền Bất Dịch, há hốc mồm, cả một chữ cũng chẳng nói nên lời.

Chương 62

Cố Nhân

Bình minh.

Rừng rậm như cõng sáng bừng dưới ánh mặt trời. Những tia nắng sớm xuyên qua

tán lá sum xuê, chiếu rọi lên hai thầy trò Điền Bất Dịch và Trương Tiểu Phàm. Tiểu Phàm đứng trước mặt thầy với dáng vẻ hổ thẹn, ngần ngừ cả nửa ngày mới ấp úng thốt lên được một tiếng: "Sư phụ!...", khuôn mặt vốn xanh xao nhợt nhạt giờ đỏ ửng trông thật tội nghiệp.

Điền Bất Dịch vẻ thương hại lẩn túc giận, nhìn tên tiểu đồ đệ, "hừ" một tiếng rồi quay người bước đi. Tiểu Phàm đứng như chôn chân tại chỗ, lòng có muôn vàn lý lẽ muốn phân bùa với thầy nhưng lúng túng không thể thốt thành lời. Bí mật sâu kín trong lòng nay bị người mình kính trọng nhất biết được, vốn không thể không giải thích, nhưng biết nói sao cho phải đây? Cảm giác lo lắng sợ hãi làm hắn cứ đứng như chết trân. Điền Bất Dịch quay đi vài bước thì dừng lại. Tiểu Phàm đứng ngay đằng sau thầy, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Mãi lâu sau, Điền Bất Dịch mới chậm rãi nói: "Vậy là hôm đó bí chiêu Thái Cực Huyền Thanh Đao là do Linh Nhi truyền cho người?"

Tiểu Phàm giật thót mình nhưng nghe nói đến Điền Linh Nhi, hắn từ đâu không biết lại cảm thấy chút dũng khí, vội vàng đáp: "Sư phụ, việc này không phải lỗi tại sư tử, là tại con, là con đã năn nỉ sư tử truyền cho". Điền Bất Dịch quay lại trừng mắt nhìn Tiểu Phàm. Tiểu Phàm lập tức im bặt bởi hắn hiểu nếu mình mả nói nữaắt sẽ không giấu nổi sư phụ.

Thế là hai thầy trò lại lặng thinh.

Tiểu Phàm cúi đầu, lòng rỗi như tờ vò, đúng lúc đó thình lình Điền Bất Dịch lên tiếng: "Lão Thất"

Tiểu Phàm giật mình ngừng đầu nhìn lên, hốt hoảng: "Sư phụ!"

Điền Bất Dịch nhìn hắn, chậm rãi: "Người ra nhập môn phái cũng sắp được năm năm rồi phải không?"

Tiểu Phàm vội vàng đáp: "Dạ phải, sư phụ".

Điền Bất Dịch giọng hoà hoãn hơn: "Hôm ta thu nhận ngườii, kỳ thực cũng chưa xem xét kỹ, trình độ của người bây giờ quả thực ngoài sự tưởng tượng của ta".

Tiểu Phàm nghe xong lòng vô cùng cảm kích nhưng không biết làm sao diễn tả thành lời, đành ôm nỗi biết ơn trong lòng, cứ đứng nhìn sư phụ.

Điền Bất Dịch nói tiếp: "Còn về việc người thăm yêu Linh Nhi..."

Tiểu Phàm cuống lên: "Sư phụ, đây đều là lỗi của con, con không nên..."

Điền Bất Dịch lườm hắn một cái: "Ta đã nói người sai bao giờ?"

Tiểu Phàm há miệng ngây người. Quả thực hắn đã bị Điền Bất Dịch doạ cho đến sấp té xỉu.

Điền Bất Dịch lại "hừ" một tiếng rồi nói: "Người đang lúc trai tráng, lại không phải hòa thượng chùa Thiên Âm, sống với Linh Nhi từ nhỏ nên có tình cảm với nó thì

có gì là lạ! Người nghĩ sư phụ sống trên đồi ngần ấy năm, đến điều này mà cũng không thông được hay sao?"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, bỗng thấy mắt cay cay, những câu nói ấm áp nhất trên đồi có lẽ cũng không bằng mấy lời lạnh lùng này của thầy.

Điền Bất Dịch ngừng một lát rồi nhẹ giọng: "Nhưng Linh Nhi thì khác, ta nhận thấy nó như có vẻ thật lòng với Tề Hạo. Với người, ta e là nó chỉ coi như tiểu đệ mà thôi, người có hiểu không?"

Tiểu Phàm gật đầu, mắt nhìn xuống đất: "Vâng, con biết ạ"

Điền Bất Dịch điềm tĩnh: "Ta luôn phản đối quan hệ của hai đứa nó, không phải vì ta ghét bỏ gì Tề Hạo, mà là vì...", nói đến đây, lão cau mày rồi đột ngột chuyển chủ đề: "Về mặt đạo pháp tuy người có tiến bộ nhanh hơn ta mong đợi nhưng so với Tề Ngô thì còn chưa thâm vào đâu".

Điền Bất Dịch chăm chăm nhìn Tiểu Phàm rồi chậm rãi hỏi: "Người có hiểu ý ta không?"

Tiểu Phàm cẩn thận, mãi mới thốt ra hai tiếng: "Con hiểu".

Điền Bất Dịch gật gật đầu, thở dài rồi bước tới vỗ vai Tiểu Phàm: "Việc đã qua, cứ để cho nó qua đi. Tiểu Phàm xúc động khi cánh tay ấm áp của thầy đặt lên vai, gật đầu lia lịa.

Điền Bất Dịch nhìn tròn một lát rồi thốt: "Chúng ta cùng về chứ?"

Tiểu Phàm ngẩng cao đầu bước lên vài bước, hít sâu một hơi rồi buông hai bàn tay đang nắm chặt ra, nhưng cảm giác bị một sợi dây vô hình trói buộc vẫn không sao dứt bỏ được.

Hắn cười khổ não, cố lấy lại tinh thần bước theo thầy.

Khi hai thầy trò về đến lưng chừng sơn động thì các huynh đệ trong môn phái đã tụ tập đông đủ. Điền Linh Nhi đang đứng đợi ở cửa sơn môn, vẻ vô cùng lo lắng.

Nhin hai người trở về, nàng vội chạy ngay đến, sắm soi Tiểu Phàm một lát, thấy hắn như không bị trách phạt gì mới thở phào, nhẹ hỏi một câu: "Tiểu Phàm, mới sáng sớm đã cùng cha ta đi đâu thế?"

Tiểu Phàm thấy Linh Nhi nhìn mình với ánh mắt dịu dàng quan tâm, trong lòng lại càng chua xót, nhưng ngoài mặt tỏ ra thản nhiên cười đáp: "Không có gì, sư phụ cùng đệ đi dạo rồi dạy bảo vài câu, bây giờ đã tha thứ cho đệ rồi"

Điền Bất Dịch đang đi phía trước, như nghe thấy những lời của Tiểu Phàm, "hù" một tiếng chậm chậm bước vào sơn động. Lão nhìn thấy Tố Như vợ mình đang mỉm cười đứng đón, nét mặt vẫn không thay đổi, chỉ nhìn bà một cái rồi lặng im bước qua.

Trận phong ba nho nhỏ đến lúc này coi như đã lặng yên.

Những ngày tiếp sau, Tiểu Phàm sáng tối đều ở cùng các sư huynh. Vốn được các sư huynh yêu thương dạy bảo từ tấm bé, xa cách lâu ngày nay gặp lại, cảm giác gần gũi không bút nào tả xiết. Cả Vĩnh Đại Nhân cũng đã rộng lòng bỏ qua chuyện Tiểu Phàm thất lễ với anh ta, hơn nữa còn nói đỡ vài câu cho hắn trước sư mẫu Tố Như. Tình huynh đệ không bị sứt mẻ mà càng ngày càng bền chặt.

Lần này, nhân số chính đạo đến Lưu Ba Sơn, ngoài ba phái lớn là Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phản Hương Cốc ra còn có rất nhiều các môn phái khác, có cả những môn phái mà Tiểu Phàm chưa hề nghe tên. Họ đều muốn vì công lý chính đạo, quyết không đội trời chung với phe Ma Giáo.

Trong ba đại phái có mặt lần này, ngoài Thương Tùng Đại nhân và Diên Bất Dịch ra, các vị tiên bối hai phái kia vẫn chưa đến nơi, mọi việc vì thế hầu như đều do Diên Bất Dịch cất đặt. Cứ như vậy trong ba ngày, tại Lưu Ba Sơn, Tiểu Phàm đã lần lượt gặp được đến mấy người quen, có cả Lý Tuân, Yến Hồng của Phản Hương Cốc.

Tiếp theo, hắn lại tái ngộ Thạch Đầu, gã đang đứng cùng một Lão Giả dáng người gầy gò nhỏ bé giữa một đám tăng nhân Thiên Âm Tự.

Tiểu Phàm vui mừng bước lại gần chào bạn hữu, Thạch Đầu cũng mừng rỡ không kém, chào hỏi xăng xá rồi kéo Tiểu Phàm lại giới thiệu với sư phụ Đại Lực Tôn Giả.

Lúc này Tiểu Phàm mới ngớ người ra. Hắn vốn nghĩ người được Thiên Âm Tự phong danh "Kim Cang Môn", cả sư phụ hắn Diên Bất Dịch cũng thường xưng tụng là "Đại Lực Tôn Giả" này phải cao to khôi vĩ, sức khoẻ vô song, nào ngờ người đứng trước mặt hắn lại thấp bé nhởn thó.

Thạch Đầu thấy Tiểu Phàm cứ ngẩn người ra, bèn cười: "Trương huynh đệ, sao đệ còn không nhanh ra chào sư phụ ta đi?"

Tiểu Phàm lúc này mới chợt tỉnh lại, vội nói: "Lão tiên bối, đệ tử là Trương Tiểu Phàm Thanh Vân Môn, sớm đã nghe đại danh của ngài".

Lão Giả "hừ" một tiếng, lạnh lùng đáp: "Được rồi!"

Nói rồi lại quay người nói chuyện với một tăng nhân Thiên Âm Tự: "Pháp Tương sư điệt, xin hỏi, lệnh sư Phổ Hoàng Thượng Nhân đóng cửa toạ thiền đã lâu, đến nay không biết đã xuất quan chưa?"

Pháp Tương mỉm cười: "Xin thưa, trong bản tự tuy ân sư là trụ trì nhưng đã từ lâu mọi việc thế tục đều do tiểu tăng phò tá Phổ Không sư thúc lo liệu. Lần này sư thúc vốn muốn đến sớm nhưng trong bản tự còn nhiều việc phải giải quyết nên Người bảo tiểu tăng đi trước rồi Người sẽ đến sau..."

Đại Lực Tôn Giả gật đầu: "Có người đến trước là được rồi, ta có nghe sư phụ người và Phổ Không Thiền Tăng không đến được. Nhưng sao tú sư thúc Phổ Phương vốn rất hận Ma giáo lại..."

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Đại Lực Tôn Giả, Pháp Tương liền nhẹ đáp: "Có lẽ ngài không biết, năm năm trước, khi tam sư thúc Phổ Trí Thiền Tăng bất ngờ qua đời..."

Tiểu Phàm giật mình, đúng lúc này Pháp Tương không biết vô tình hay hữu ý quay nhìn về phía hắn, rồi ngoảnh về Đại Lực Tôn Giả nói tiếp: "Giao tình giữa Phổ PhƯƠNG sư thúc và Phổ Trí sư thúc là thâm sâu nhất. Từ đó về sau, Phổ PhƯƠNG sư thúc liền ở trong chùa tĩnh tâm niệm Phật kinh, không ra ngoài nữa".

Đại Lực Tôn Giả gật gật đầu rồi thốt "à" một tiếng.

Pháp Tương mỉm cười nói tiếp: "Có điều, đây không hẳn là việc không may".

Đại Lực Tôn Giả ha ha cười: "Phải, phải, các vị thiền tăng đều muốn viên mãn công đức, đâu như những người phàm trần chúng ta, không có duyên với cửa Phật, suốt ngày chạy đó chạy đây..."

Pháp Tương cũng mỉm cười: "Tiền bối cứ nói vậy, ngài và Thiên Âm Tự của tiểu tăng vốn cùng một cội nguồn, về điều này ân sư và Phổ Không sư thúc vẫn thường hay nhắc với tiểu tăng, thỉnh ngài thương toạ", nói rồi tránh sang bên.

Đại Lực Tôn Giả nói vài câu khiêm nhường rồi cả hai cùng bước vào lâu sở của phe chính đạo.

Thạch Đầu giơ tay kéo áo Tiểu Phàm hỏi nhỏ: "Đệ có thấy không, có vẻ như vị Pháp Tương trẻ tuổi kia là người đứng đầu của đám tăng nhân Thiên Âm Tự đấy"

Tiểu Phàm gật gật đầu. Tiếp xúc với nhiều nhân vật chính đạo, hắn phát hiện ra một điều là trong số các tăng nhân Thiên Âm Tự đến Lưu Ba Sơn lần này, Pháp Tương tuy còn trẻ tuổi nhưng đã tỏ ra người rất có phong độ, rất có khả năng làm người đứng đầu.

Mỗi lần cần ứng khẩu thì người ra mặt thường là Pháp Tương chứ không phải là mấy vị sư già kia. Xem ra Pháp Tương đúng thật xuất sắc, là hạt giống của Thiên Âm Tự.

Tiểu Phàm lúc này vốn đang nghĩ đến những lời của Pháp Tương về Phổ Trí Thiền Sư nên không để ý thấy Thạch Đầu đang lầm bầm bên cạnh, chỉ câu cuối cùng lọt vào tai hắn: "... ta thấy hắn cũng đâu có gì ghê gớm, đến nói cũng sai".

Tiểu Phàm giật mình hỏi: "Huynh vừa nói gì?" Thạch Đầu nhìn xung quanh, cúi đầu nói nhỏ: "Ta còn nhớ trước đây nghe nói trong Phật môn ai có công đức viên mãn, thiện trung thì khi mất sẽ được gọi là 'viên tịch', thế mà hắn lại nói là qua đời' gì gì đó, thật khiến người ta thấy khó chịu. Người tốt như Phổ Trí Thần Tăng mà hắn cũng... này, Trương Huynh Đệ, sắc mặt đệ sao khó coi thế?"

Trong lòng Tiểu Phàm đang rối như tơ vò nên hắn chỉ cười gượng, gật gật đầu rồi thẫn thờ đi về phía Thanh Vân Môn khiến Thạch Đầu nhìn theo mà thắc mắc mãi không thôi.

Chẳng bao lâu, Tiểu Phàm đã ở Lưu Ba Sơn được nửa tháng. Trong nửa tháng này, các nhân sĩ chính phái đã nhiều lần đối đầu với phe Ma giáo, không những thế còn lùng sục quyết tìm được chúng. Nhưng lạ một điều, Ma giáo dường như không muốn đánh nhau, mỗi lần chạm trán, chỉ đấu vài hiệp là chạy biến đi.

Trước đây, nghe nói Ma giáo tụ tập ở hòn đảo hoang này để tìm quỷ kế hại thiên hạ, nhưng sao lúc này xem ra lại không giống thế. Nếu coi phe chính đạo là kẻ thù thì bọn chúng phải ra quyết một trận sống mái mới phải. Còn như biết hai vị chủ trì Thanh Vân Môn đã đến, đánh không lại, thì phải tìm đường mà rút đi chứ! Sao bọn chúng cứ đánh không ra đánh mà lui cũng chẳng thành lui?

Lưu Ba Sơn tuy lớn nhưng không khó phát hiện ra tung tích địch nhân, song muốn tìm tận sào huyệt của Ma giáo thì lại không dễ dàng chút nào, cứ liều mạng xông vào thì chắc sẽ phải trả giá đắt. Các nhân sĩ chính đạo vì vậy cứ ở ngoài suy đoán, rốt cuộc thì Ma giáo đang làm gì trên hòn đảo hoang này?

Suốt mấy ngày cùng sư phụ và các sư huynh đi truy tìm Ma giáo, trong lòng Tiểu Phàm lúc nào cũng rối bời, nếu chẳng may gặp Bích Dao thì không biết phải làm thế nào? Đúng như hắn trước đây đã lo, Bích Dao cũng đến hòn đảo này hội diện cùng Ma giáo. Nhưng, từ sau cái đêm mưa gió ấy Tiểu Phàm không gặp lại nàng.

Tiểu Phàm, Lục Tuyết Kỳ và nhiều người đều nhận ra Niên Lão Đại, Dã Cẩu Đạo Nhân cùng nhiều nhân vật khác của Ma giáo xuất hiện không ít lần. Nhưng quan sát kỹ thì thấy dường như bọn chúng không định đánh nhau mà đang tìm một vật gì đó.

Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch đều là những cao nhân tu hành nhiều năm, trải đời hiểu sự, lâm phải tình thế này cũng không biết phải làm sao.

Một chiều tối, hai người mới mời đại diện của Thiên Âm Tự và Phản Hương Cốc tới thương nghị. Người từ Thiên Âm Tự tất nhiên lại là Pháp Tương, còn đại diện cho Phản Hương cốc không ai khác ngoài Lý Tuân, xem ra hai người này đều là bậc anh tài của lớp trẻ, nhưng khi đứng trước mặt Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch thì lại tỏ ra thập phần cung kính.

Sau khi chào hỏi xong, Thương Tùng Đạo Nhân mở lời: "Hai vị sư đệ, lần này các môn phái chính đạo chúng ta đến đây là để tiêu diệt Ma giáo, vì vậy nhất định phải nhờ cậy sự trợ giúp của hai vị, bần đạo xin có lời cảm ơn trước". Pháp Tương và Lý Tuân cúi đầu cùng đáp: "Không dám, nếu có yêu cầu gì mong Thương Tùng sư thúc cứ căn dặn".

Điền Bất Dịch giơ tay mời Pháp Tương Lý Tuân hai người ngồi xuống rồi nói: "Chúng ta đến đảo hoang này đã được nửa tháng, đúng là ở đây có không ít nhân số Ma giáo nhưng ta thấy hành tung bọn chúng rất bí hiểm, không biết hai vị sư đệ có cao kiến gì không?"

Pháp Tương Lý Tuân nhìn nhau cùng lắc đầu. Thương Tùng hỏi Lý Tuân: "Lý sư đệ, tin tức lần này là do Phản Hương Cốc các vị báo cho, xin hỏi quý phái có biết gì hơn về tình hình bọn chúng không?" Lý Tuân đứng trước hai vị tiền bối lừng danh thiên hạ nên rất khiêm tốn đáp lại: "Hồi bẩm Thương Tùng sư thúc, tin tức

lần này là bỉ phái vô tình biết được. Từ sau khi Ma giáo phục hưng, đột nhiên có rất nhiều tên đi về phía Đông Hải Lưu Ba Sơn, còn đi về đây để làm gì thì bỉ phái quả thật không biết."

Thương Tùng và Điền Bất Dịch quay đầu nhìn nhau, Pháp Tương bỗng lên tiếng: "Hai vị sư thúc, theo bần tăng quan sát mấy hôm nay thì thấy người của Ma giáo trèo lên từng ngọn núi, đến mỗi nơi đều sục sạo rất kỹ càng, cứ như đang tìm kiếm gì đó vậy."

Thương Tùng trầm ngâm: "Ta và Điền sư đệ cũng nghĩ như vậy nhưng không đoán ra bọn chúng rốt cuộc là đang tìm vật gì, chỉ chắc chắn một điều, vật đó phải rất quan trọng."

Điền Bất Dịch chau mày nghĩ một lát rồi nói: "Nếu đã như vậy thì chúng ta có nghĩ nát óc cũng không ra. Có điều Ma giáo vốn thâm độc, chúng ta phải luôn luôn phòng bị, tranh thủ ban ngày cố gắng truy tìm, đợi đến khi tìm được hang ổ thì sẽ tiêu diệt hết cả bọn chúng, trừ hại cho thiên hạ."

Pháp Tương và Lý Tuân đồng thanh đáp phải. Thương nghị thêm một lát, hai người xin cáo lui. Thương Tùng nhìn họ bước đi, bỗng nhiên nói: "Điền sư đệ, ta thấy tư chất hai người trẻ tuổi này không tồi chút nào."

Điền Bất Dịch gật gật đầu.

Thương Tùng Đạo Nhân nói tiếp: "Nhất là Pháp Tương của Thiên Âm Tự, đôi mắt đen trong, khoe mắt như có hào quang, ánh mắt dịu dàng mà không tán. Chắc là ở Đại pháp Thiên Âm Tự, Đại Phàn Bát Nhã đã có thành tích lớn."

Điền Bất Dịch cười lạnh lùng đáp: "Huynh cũng chớ xem thường Lý Tuân. Vừa nãy trước mặt chúng ta, hắn đã tỏ ra rất mực khiêm tốn, nhưng nghe tên đồ đệ bất tài của đệ nói, đạo pháp Không Thương Sơn và Hoả Long Động của hắn chẳng thua gì Pháp Tương đâu."

Thương Tùng "khàng" một tiếng, đáp: "Mấy trăm năm nay Thiên Âm Tự và Phản HƯƠNG CỐC luôn ngầm ngầm có ý đồ vươn lên thay thế Thanh Vân Môn chúng ta làm thủ lĩnh chính đạo, nên mới dốc sức đào tạo ra những học trò xuất sắc. Lần này phái chúng tới đây phần nhiều là để ra oai với ta..."

Điền Bất Dịch nhìn Thương Tùng một thoáng rồi đáp: "Cũng có thể, nhưng chỉ cần có mấy môn hạ đệ tử xuất sắc của huynh thì còn sợ gì bọn họ!"

Thương Tùng nghe vậy biến sắc mặt, lạnh lùng hỏi: "Điền sư đệ, đệ nói như vậy là có ý gì?"

Điền Bất Dịch đứng lên đáp: "Đệ thì còn có thể có ý gì được đây? Môn hạ có tên đệ tử ngu ngốc, tỉ thí ở Thất Mạch may thắng được vài hiệp, đã to gan dám ra đấu với đệ tử đắc ý nhất của huynh, nhưng không ngờ nơi ấy lại là chỗ ở của Ma giáo, sau khi loạn chiến với Ma giáo thì đã bị thương, bị bỏ lại nơi Cổ Quật. Nếu mạng nó không lớn thì giờ này đã nằm đó không về..."

Mặt Thương Tùng lộ sắc giận, nói to: "Điền sư đệ, đệ nói rõ ra đi. Cái gì là bị bỏ lại nơi Cổ Quật? Sau khi bọn Tề Hạo trở về, ta cũng đã hỏi qua, lúc đó đúng là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong bị thương quá nặng, bọn chúng đã tìm bao ngày mà không thấy tăm tích của đồ đệ đệ. Lại còn, dưới vực Tử Linh đó có không biết bao là âm linh, quái thú, mới buộc phải quay về, chứ ai có ý định vứt bỏ hắn ta đâu?"

Kể từ đây, hai người bắt đầu to tiếng.

Điền Bất Dịch nhìn Thương Tùng một hồi rồi cao giọng: "Không phải, nếu đổi lại là đồ đệ của huynh bị lạc không biết sống chết ra sao thì huynh đã lật tung cả Trời lên rồi."

Giọng cả hai mỗi lúc một gay gắt, vọng ra cả ngoài động. Đệ tử Thanh Vân Môn nghe được liền lũ lượt kéo vào xem. Hai người đều là những người hiểu lễ nghĩa, không muốn xấu mặt trước hậu bối trong phái, nên Điền Bất Dịch mới "hù" một tiếng rồi lạnh lùng bỏ đi.

Lát sau, Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ bước vào, hai người này là đồ đệ được Thương Tùng xem trọng nhất, cũng chỉ có họ mới dám lại gần khi ông ta không vui. Tề Hạo rụt rè hỏi: "Sư phụ, sao người lại lớn tiếng với Điền sư thúc thế ạ?"

Lâm Kinh Vũ đứng bên hầm hầm nói: "Người này thật là nhỏ nhen, chẳng có tư thế của bậc tiên bối gì cả!"

Thương Tùng nghe vây lớn tiếng quát: "Ngậm miệng!"

Lâm Kinh Vũ giật thót mình, vội cúi thấp đầu: "Vâng, sư phụ".

Thương Tùng trừng mắt nhìn hắn một cái rồi quay sang Tề Hạo: "Sư thúc vẫn còn nhớ chuyện các người bỏ lại Tiểu Phàm trước đây."

Ông ta "khàng" một cái rồi chậm rãi tiếp: "Các người chớ có tưởng hàng ngày Điền sư thúc xem thường tên tiểu đồ đệ ấy là thật. Đó chỉ là biểu hiện trong môn phái thôi. Còn ở bên ngoài người mà ông ta lo lắng nhất chính là hắn đấy. Nếu không, ông ta đã chẳng nhắc lại chuyện ở Cổ Quật ngay lúc này..."

Nói đến đây, Thương Tùng trầm ngâm một lát rồi tiếp: "Người có biết việc Tiểu Phàm thoát được đại nạn, bình an trở về là rất có lợi cho người không?" Tề Hạo nhất thời không hiểu, ngạc nhiên: "Sư phụ, thế nghĩa là sao ạ?"

Thương Tùng cười: "Người chẳng phải đang muốn có quan hệ tốt với con gái Linh Nhi của ông ta sao?"

Tề Hạo đỏ bừng mặt.

Thương Tùng lại thủng thảng tiếp: "Tuy ta đã có lời, Điền sư thúc đã đồng ý cho các người đi lại, nhưng rõ ràng là miễn cưỡng. Sắc mặt Điền sư thúc hôm nay cho thấy ông ta rất để bụng chuyện các người bỏ Tiểu Phàm lại Cổ Quật. Nếu vạn nhất hắn không quay về được, người liệu có còn cơ hội nào đến gần Linh Nhi không?"

Tề Hạo chợt hiểu ra, gật đầu lia lịa, cảm kích: "Cám ơn Sư phụ đã nghĩ cho đệ tử".

Thương Tùng vung tay đứng dậy, chậm rãi bước vào cửa động, nhìn về phía chỗ Điền Bất Dịch, lặng im, mặt không chút biểu cảm.

Lâm Kinh Vũ và Tề Hạo đứng bên nhin, thấy mắt sư phụ sáng quắc, chắc chắn đang suy tính điều gì.

Chương 63

Ma Giáo

"A".

Một tiếng hô nhỏ, Trương Tiểu Phàm từ trong mộng tỉnh lại, trong bóng đêm nghe tiếng thở nhẹ, cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới lạnh toát mồ hôi.

Hình như từ bữa nghe Pháp Tướng nói chuyện về Phổ Trí, mấy ngày hôm nay Trương Tiểu Phàm đột nhiên lại bắt đầu gặp phải những cơn ác mộng hồi còn nhỏ. Cái cảnh tượng cả thôn bị giết chết đã hằn sâu vào lòng ấy, đang đầy trời ngập đất lao về phía hắn, dường như muốn nuốt chửng hắn.

Thiêu Hoả Côn vẫn nằm bên cạnh người hắn, từ thân của cây gậy, vẫn truyền đến một cảm giác mát lạnh, dường như tất cả vẫn như trước.

Tuy nhiên, sau lúc đó, Trương Tiểu Phàm cũng cảm nhận được từ pháp bảo kì lạ buộc ở cánh tay trái của mình, lại dường như phát ra một luồng hơi ấm truyền đến khắp cơ thể, đổi nghịch lại với Thiêu Hoả Côn.

Hắn đột nhiên cảm thấy khó thở, trong bóng tối, không ai có thể nhìn thấy hắn nhẹ nhàng trở mình.

Ai ngờ rằng, những con người thần thông như vậy, lại có những lúc mệt mỏi chẳng khác người thường thế này?

Trong bóng đêm những người đang yên giấc ngủ. Bên ngoại thạch động, các hướng đều có đệ tử canh gác, do đó mọi người đều rất an tâm. Nghe tiếng thở đều đặn và nhẹ nhàng của mọi người, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy run sợ.

Từ xa, nghe rất nhỏ, dường như trong giấc mộng cũng phảng phất âm thanh dịu dàng mà cô độc của nàng mơ hồ truyền lại. Bóng tối ngăn trở ánh mắt, nhưng Trương Tiểu Phàm cảm thấy mình dường như có thể nhìn thấy rất rõ ràng người con gái tuyệt đẹp đang đứng đó mỉm cười. Trong đêm khuya tĩnh mịch, hình ảnh ấy ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Chỉ không biết, người trong mộng của hắn là ai?

Hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy Thiêu Hoả Côn, nâng lên ngực để sát bên mình, dường như chỉ có cây côn mới có thể làm bạn với hắn, không rời bỏ hắn.

Trong lúc hoảng hốt, hắn đột nhiên nhớ đến việc thản nhiên đổi diện với cái chết của đôi yêu hồ kia. Nếu như là mình, liệu mình có đủ dũng khí để chết cùng người mình yêu thương hay không?

Trong bóng tối hắn lặng lẽ ngẫm nghĩ.

Mặt trời đã mọc ở phương đông, từng trận gió biển thổi lại, ngày hôm nay trời quang mây tạnh, quả là đẹp trời.

Thủ hạ của Đại Trúc Phong đều đã rời khỏi thạch động của mình, tề khởi pháp bảo đi như bay về phía Lưu Ba Sơn, cẩn thận tìm kiếm cả quang đường, hy vọng tìm thấy bọn ma giáo.

Điền Linh Nhi một mình một ngựa đi trước, Hổ Phách Chu Lăng phát ra tia hồng quang, dẫn đầu đoàn. Tống Đại Nhân và Hà Đại Trí cùng đi ngay sau cô ta, Đỗ Tất Thư và Trương Tiểu Phàm đi sau cùng.

Trừ Tống Đại Nhân sử dụng tiên kiếm Thập Hổ" ra, những người khác hoặc dùng chu lăng, hoặc dùng bảo phán (bút), lại dùng cả que cời lò, hoặc dùng mấy con xúc xắc quái dị hoạt kê, trong tình cảnh các đệ tử Thanh Vân Môn hầu hết dùng tiên kiếm, thì quả thật vô cùng kỳ khôi.

Nhưng nơi đó rút cục lại không phải là Thanh Vân Sơn, Lưu Ba Sơn nếu không nói đến những người thuộc Ma Giáo, chỉ tính những người thuộc Chính phái như bọn họ cũng có đến 10 môn phái, các loại pháp bảo khác nhau khắp các môn phái đều có chỗ đặc sắc riêng, so với bọn họ thì cũng chẳng có gì là kỳ lạ cả.

Nhưng mà những đệ tử của mỗi môn phái chính đạo này trong lúc không có việc gì làm thì ngồi bàn luận, bình phẩm pháp bảo của mỗi người. Có một cao nhân chỉ ra rằng, lần lên Lưu Ba Sơn này, pháp bảo trong tay chư vị, pháp bảo cổ quái nhất, còn hơn cả mấy con xúc xắc của Đỗ Tất Thư, mà thổi khí lớn nhất quả nhiên lại là Thiêu Hoả Côn trong tay Trương Tiểu Phàm – Thanh Vân Môn – Đại Trúc Phong đệ tử. Có thể thấy Thanh Vân Môn linh tụ thiên hạ, quả nhiên ngoa hổ tàng long, không thể xem thường.

Không biết là Điền Bất Dịch nếu như nghe được những lời này, sẽ nghĩ như thế nào?

Lúc đó đệ tử danh môn chính phái dần dần chia làm ba nhóm, bốn phía gió thổi lồng lộng. Trên Lưu Ba Sơn pháp bảo rít ù ù, những ánh hào quang lúc cấp lúc hoan, những ánh chớp sáng rực vụt qua, cực kì đẹp mắt.

Trương Tiểu Phàm ngự pháp bảo nhìn về hướng bên cạnh, chỉ thấy đám người danh môn chính phái bay tỏa ra bốn phía thành hình cái quạt. Cách đám đồng đạo của hắn khoảng chừng hơn mười trượng bên tay phải là những thiếu nữ mặc áo xanh, tự nhiên là đệ tử của Tiểu Trúc Phong. Lục Tuyệt Kỳ cũng bay đến giữa hai người, xiêm y phiêu động phất nhẹ vào vai áo, cùng với dung nhan mỹ lệ lạnh lùng, phong thái tựa như xuất trần.

Trương Tiểu Phàm trong lòng lay động, không dám nhìn nhiều quay đầu nhìn về hướng khác, lại nhìn thấy cách đó cũng chừng mười trượng, đúng chỗ đám đệ tử của Long Thủ Phong có chừng sáu, bảy người, Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ đều ở chính giữa. Lúc đó Lâm Kinh Vũ cũng từ xa nhìn lại, gương mặt mỉm cười, vẫy vẫy tay.

Trương Tiểu Phàm cũng mỉm cười nhìn lại.

Phía sau bọn đệ tử Long Thủ Phong vẫn còn có một đám người nữa, nhìn ra hoá ra là đám đệ tử còn lại của Triệu Dương Phong.

Đúng vào lúc đó, đột nhiên nghe thấy đằng trước Điền Linh Nhi bỗng la lên một tiếng, Trương Tiểu Phàm lao về phía trước, chỉ thấy Điền Linh Nhi bắt pháp quyết, Hổ Phách Chu Lăng loé ánh sáng đỏ, "Ô" một tiếng, mang theo thân hình mỹ lệ vọt lên trên, tốc độ gia tăng gấp vài lần.

Tống Đại Nhân cả kinh, biết rằng tiểu sư muội tính tình hiếu động, lần này xuất hiện cơ hội hiếm có, không như ở trên Thanh Vân Sơn có bao nhiêu là phép tắc, những ngày này một khi đã xuất hiện, thường thoả chí tung hoành, ví thế Tố Như sư mẫu lấy làm lo lắng. Đã nói con gái bao nhiêu lần rồi, hôm nay trước khi lên đường, lại còn dặn đi dặn lại Tống Đại Nhân phải coi chừng nàng ta.

Chỉ vì Điền Linh Nhi từ nhỏ đến lớn được mọi người sủng ái, Tống Đại Nhân một lời nói nặng cũng không nói đến nàng ta, còn làm sao trông chừng được nữa. Trong lúc không biết ra sao, chỉ càng gia tăng tốc độ, cất đuổi theo.

Bọn Trương Tiểu Phàm, Hà Đại Trí tự nhiên cũng khu động pháp bảo, nắm chặt pháp quyết, trong nháy mắt, bọn họ đã tách xa đám người của Long Thủ Phong và Tiểu Trúc Phong.

Trương Tiểu Phàm gia tăng tốc độ, đuổi theo Điền Linh Nhi, bay đến bên cạnh Linh Nhi chỉ cách có một trượng, nhẹ nhàng quan sát Linh Nhi. Chỉ thấy gương mặt Điền Linh Nhi mỉm cười, tinh thần hưng phấn. Ngày hôm nay nàng vẫn mặc một bộ đồ màu đỏ, phối hợp với màu đỏ của Hổ Phách Chu Lăng, trông càng thêm phần đẹp đẽ.

Giữa không trung tiếng gió phảng phất mãnh liệt, nhưng lần vào đó là tiếng cười vui mừng của Điền Linh Nhi truyền tới, vang trong tai Trương Tiểu Phàm, trong lòng hắn nhất thời nóng ran.

"Tiểu Sư đệ!" ở bên cạnh bỗng vang lên tiếng nói của Tống Đại Nhân.

Trương Tiểu Phàm vội vàng quay đầu lại đáp: "Đại sư huynh, có chuyện gì thế a?"

Tống Đại Nhân cầm thanh Thập Hổ kiếm, cười nói: "Tiểu sư đệ, không ngờ cảnh giới đạo pháp của đệ tiến nhanh như vậy, mới có một khoảng thời gian ngắn đã tiến bộ đến như thế này rồi."

Trương Tiểu Phàm trong lòng cảm kích nói: "Đại sư huynh, đều do sư huynh dạy dỗ cả."

Tống Đại Nhân lắc đầu cười nói: "Huynh thật không dám chiếm công, đệ xem vừa nay tốc độ phi thân của đệ so với ta và lão Tam, lão Lục đều nhanh hơn nhiều rồi."

Trương Tiểu Phàm giờ mới phát hiện, thì ra lúc nay khi phát hiện ra Điền Linh Nhi bay tốc độ nhanh, lòng hắn đương lúc lo lắng bèn tăng tốc độ đuổi theo, không chú ý ở bên mình, không ngờ đã bay qua ba vị sư huynh ở phía trước. Tuy nhiên xem chừng lúc đó Tống Đại Nhân và Hà Đại Trí bay phía sau mình, thần khí rất an nhàn, chỉ sợ thực sự muốn bay lên, vị tất đã kém hơn mình.

Trương Tiểu Phàm đang lúc đỏ mặt, đáp: "đại sư huynh, đệ..."

Hắn vừa nói dở chừng, Điền Linh Nhi ở phía trước quay đầu lại, mặt cười rạng rỡ, vừa nhìn thấy Trương Tiểu Phàm càng thêm hứng khởi, nói lớn: " Tiểu Phàm, bay thế này thật thỗng khoái phải không? Đệ xem xem trời cao bao nhiêu? gần bao nhiêu?

Trương Tiểu Phàm quay đầu lại, hít thở sâu, lộ vẻ mặt tươi cười.

Trời quang mây tạnh, xanh thăm vô cùng, quả thật làm lòng người sảng khoái tinh thần vui vẻ. Nhưng mà, làm sao có thể bị được với nụ cười của người con gái mà hắn thương yêu từ sâu thăm đáy lòng?

Điền Linh Nhi đón gió thổi qua, chỉ thấy trên đầu là trời, dưới chân là núi xanh, phía xa lại càng mênh mang vô bờ bến, hải dương xanh thăm, mắt ngược ra phía xa mà ngắm nhìn biển trời kéo dài một tuyến xinh đẹp vô cùng.

Giang sơn như vẽ, đẹp không thăng thu, Điền Linh Nhi tâm tư thoải mái, miệng chumm chím cười, lúc quay đầu, thân hình di chuyển lại gần Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm đột nhiên thấy Điền Linh Nhi bay lại gần, nhìn Linh Nhi nói: "Sư tỷ, sao vậy?"

Điền Linh Nhi cười nói: "Tiểu Phàm, còn nhớ lúc chúng ta còn nhỏ đi bắt Tiểu Hồi không?"

Trương Tiểu Phàm có chút nghi hoặc, đáp: "Nhớ, nhưng sao?"

Điền Linh Nhi đưa tay ra, nắm lấy cánh tay hắn, cười nói: "Chúng ta đi!"

Trương Tiểu Phàm đang lúc cảm thấy kì quặc, lại thấy pháp bảo của Điền Linh Nhi hơi trầm xuống, rồi rơi nhanh xuống phía dưới. Trương Tiểu Phàm vội vàng hạ pháp bảo xuống, lao theo Linh Nhi. Bọn Tống Đại Nhân còn cách khá xa phía sau nên không nghe rõ hai người nói với nhau những gì, nhất thời trở tay không kịp, pháp bảo của họ trong không trung tốc độ đánh nhanh, trong nháy mắt đã bị vọt lên phía trước.

Ba người cùng kêu khổ, vội vàng hăm lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy tiểu sư muội và tiểu sư đệ một trước một sau bay về phía khu rừng dưới chân, không khỏi lắc đầu cười khổ, đánh vội vàng đuổi theo, thế là làm trái với mệnh lệnh của sư môn là truy tìm dư nghiệt của ma giáo. Bay trong rừng rậm cũng không khác gì

mấy, có điều như vậy khonàng cách giữa họ với Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi lại càng lớn hơn.

Trương Tiểu Phàm theo sát Điền Linh Nhi, trong nháy mắt đã hạ xuống rừng rậm, chỉ nghe thấy phía trước Điền Linh Nhi cười khẽ, quay đầu lại nói: "Tiểu Phàm, nhanh lên!"

Nói xong, Hổ Phách Chu Lăng như có linh tính, uốn mình tựa linh xà bên dưới thân hình diễm lệ của Linh Nhi, rít lên một tiếng, hồng quang loé lên, bay vọt vào trong khu rừng sâu thăm thẳm. Trương Tiểu Phàm nhìn theo bóng hồng phía trước, trong lòng nhiệt huyết trào dâng, không nghĩ gì khác, lập tức lao thẳng theo sau.

Cánh rừng rậm ở trên đỉnh núi này, cũng giống những nơi khác ở Lưu Ba Sơn, chỗ nào cũng là những cây cổ mộc to lớn, hướng thẳng lên trời, trên mặt đất cũng có rất nhiều cây bụi rậm rạp, khó mà đặt chân cho nổi.

Hai người vừa vào trong rừng càng cảm thấy xung quanh ngày càng trở lên yên lặng, bên tai khi không lại có tiếng gió lạnh, khắp rừng không khí mát mẻ ùa vào mặt. Điền Linh Nhi gương mặt tươi cười, đứng trên Hổ Phách Chu Lăng, thân hình như điện, bay xuyên qua vô số những cây cổ mộc to lớn giữa khu rừng rậm rạp.

Trương Tiểu Phàm từ phía sau nhìn lại, chỉ nhìn thấy bóng hồng thốt lên thốt xuống, bay vụt qua giữa những tán lá, mang theo những âm thanh sắc nhọn, nàng tựa như tiên nữ đẹp nhất trần gian, ở nơi này, giữa những rừng cây cổ mộc, giữa thế giới của muôn vàn lá xanh đang reo vui, cười đùa đó, tạo thành vũ điệu mỹ lệ tuyệt trần.

Bóng hình đó như điện như quang, giữa khu vực những bóng cây to lớn, có vẻ như vô cùng nguy hiểm, vậy mà lại đầy vẻ uyển chuyển dịu dàng, nhẹ nhàng lướt qua, không hề va chạm vào một chút nào.

Thân hình đó, như mê, như say, lại hòa với khí thanh xuân, non xanh nước biếc, tiếng cười vui vẻ sảng khoái, vang dội.

Hắn đột nhiên cảm thấy thoải mái, khoái chí cười theo, Thiêu Hoả Côn toả ra thanh quang, chở hắn dượt theo nàng, lượn quanh khu rừng cổ kính và tĩnh mịch này.

Thời khắc đó dường như mãi mãi không bao giờ kết thúc...

Sắc trời không hiểu tại sao đột nhiên tối lại, những đám mây dày đặc ở trên trời cũng ngày một nhiều thêm.

Trương Tiểu Phàm thu hồi mục quang, trong lòng nghĩ, cái đất hải ngoại này, rút cục cũng không thể giống đất Trung Nguyên, vừa nãy còn là trời quang mây tạnh, trong nháy mắt đã trở thành âm u rồi.

Hắn và Điền Linh Nhi bay trong rừng khá lâu, vậy mà một tên ma giáo cũng không thấy, cuối cùng ở trên một chổ trũng nhỏ trên núi, Điền Linh Nhi nhìn thấy phía dưới có một khe nước nhỏ, hơn nữa, bay hơn nửa ngày rồi có phần mệt mỏi, bèn gọi Trương Tiểu Phàm đáp xuống, lúc đó dùng nước dưới khe rửa mặt luôn.

Cái khe nước này chảy ngoằn nghèo quanh khu rừng cổ này sạch sẽ và trong suốt, dưới nước có rất nhiều đá cuội, theo dòng nước trong vắt chảy dập dờn, thật đẹp mắt. Hai bên khe nước là một bãi nhỏ sỏi đá, xa một chút lại là rừng cây, ngược mắt nhìn, cánh rừng này dường như là vô cùng vô tận.

"Tiểu Phàm". Điền Linh Nhi đột nhiên gọi một tiếng, Trương Tiểu Phàm quay đầu lại nhìn, thì ra là Điền Linh Nhi rửa mặt một hồi lâu, phát hiện trong khe nước có một viên đá rất đẹp, đưa tay nhặt lấy, vui thích quay đầu nói với Trương Tiểu Phàm; "viên đá đẹp không này?"

Trương Tiểu Phàm nhìn viên đá, thấy viên đá nhỏ tăm ngón chân cái, bên trên lại có vân tam sắc quấn quanh, trông như một dải lụa, quả thật là rất đẹp. Đương lúc cười cười, ngẩng đầu nhìn Điền Linh Nhi định trả lời, đột nhiên cứng đờ miệng, nói không lên lời.

Gương mặt đẹp đẽ quen thuộc đó, đang mỉm cười nhìn hắn. Nước trong khe trong vắt vừa rửa mặt vẫn chưa được lau khô, kết thành những viên ngọc nước trên khuôn mặt trắng ngần, chốc chốc lại thấy những viên ngọc nước đó dịu dàng lăn trên làn da của Linh Nhi, chảy vòng trên khuôn mặt, lưu lại trên bờ môi dịu dàng của nàng không nỡ trôi đi, cuối cùng một cách uyển chuyển nhẹ nhàng nhỏ xuống.

Mà dưới đôi mắt sáng ngời đó, bên đôi lông mày dài cũng có vài viên ngọc nước trông tựa như nước mắt, lại tựa như hoa lê trắng muốt sau cơn mưa, dáng vẻ kiều diễm động lòng người.

Điền Linh Nhi nói: "Tỷ đang hỏi đệ đó?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, đáp: "giờ cơ?"

Điền Linh Nhi đưa viên đá ra trước mắt Trương Tiểu Phàm nói: "Đẹp hay không đẹp nào?"

Trương Tiểu Phàm thở thật sâu, lời nói như phát ra từ sâu thẳm tâm hồn: "Quả thật rất đẹp."

Điền Linh Nhi gật đầu cười, từ trong lòng lấy ra một mảnh lụa, lau nước trên mặt, sau đó cẩn thận lau viên đá một lượt, rồi cất vào lòng, quay đầu lại phía Trương Tiểu Phàm, lộ gương mặt mà trong mắt hắn là đẹp nhất thế gian, nói:

"đợi lát nữa khi chúng ta quay về rồi, tỷ sẽ đem viên đá này tặng lại cho Tề đại ca, huynh ấy nhất định sẽ rất thích."

Trời trên Lưu Ba Sơn, vào lúc đó dường như bỗng u ám thêm vài phần.

Trương Tiểu Phàm đứng đó, dường như cũng đờ ra, cúi đầu xuống bất động.

Điền Linh Nhi tiến lên vài bước, phát giác ra phía sau không có tiếng động gì, quay đầu lại phát hiện ra Trương Tiểu Phàm vẫn đứng đó không động đậy, lẩy làm lạ nói: "Tiểu Phàm, đi thôi"

Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu, trên mặt dần dần chậm rãi nở ra một nụ cười, chỉ không biết tại sao khoé môi dường như vẫn như đang run rẩy, nhẹ giọng đáp: "Sư tỷ, chúng ta đi nhanh quá, chi bằng đợi một lúc các đại sư huynh đến chúng ta cùng đi."

Điền Linh Nhi hứ lên một tiếng, tỏ ý không quan tâm đáp: "Mặc kệ bọn họ, chúng ta hãy đi theo khe nước này đi lên phía trên, xem xem có ma giáo nghiệt tử hay không, tiện thể..." Nàng bung miệng cười khẽ nói: "Tiện thể xem xem có còn viên đá nào đẹp nữa không."

Là gì đây? cảm giác như thiêu như đốt thân thể?

Là gì đây? Như ngửa mặt lên trời mà gào thét?

Thì ra là cửu u ma hỏa, càng như thiêu đốt trong lòng, trong hồn phách của mình, như tàn nhẫn thiêu đốt từng chút từng chút.

Hắn cúi thấp đầu, giọng cũng trở lên kì quái, nói nhỏ: "được!"

Hổ Phách Chu Lăng quấn quanh lưng lộ ra bóng hồng của nàng càng tuyệt mỹ. Hai người men theo khe nước, lại đi được nửa canh giờ nữa.

Trên đường Điền Linh Nhi tinh thần thoải mái, giường mắt ngắm nhìn bốn phía, Trương Tiểu Phàm thì trầm mặc đi theo nàng.

Khe nước nhỏ này xem thì có vẻ như không lớn, nhưng độ dài thì quả thật không ngắn chút nào, đi lâu như thế rồi mà vẫn chưa thấy đầu nguồn. Trước mắt nhìn thấy một dãy núi nhỏ nữa, bên trên có một dòng suối, khe nước nhỏ này chính là chảy ra từ con suối này mà ra.

Điền Linh Nhi đi hơn nửa ngày cũng có phần mệt mỏi, bèn quay đầu lai nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta qua con suối này xem xem, nếu như không phát hiện được gì thì chúng ta quay lại thôi."

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ gật đầu.

Điền Linh Nhi nhìn tiểu sư đệ một lúc nữa, trong lòng cảm thấy có đôi chút kì quái, nhưng cũng không để tâm nữa, quay mình tiếp tục tiến lên.

Hai người nhanh chóng tiến đến chỗ ngoặt của con suối, nhìn vào bên trong và sững sờ. Thì ra sau bức tường đá này lại là một cái động huyệt rất lớn, xem chừng cao đến hơn mười trượng, khe suối nhỏ đó là do dòng nước từ động này chảy ra mà thành. Vì tường đá che mắt tầm nhìn, đừng nói là bay trên không trung, ngay cả đừng ở trong khu này mà chỉ nhìn hơi xa một chút, cũng không thể nhìn thấy động này được, quả là vô cùng bí ẩn.

Điền Linh Nhi chau mày, nói với Trương Tiểu Phàm: "Chúng ta có nên đi vào xem hay không?"

Trương Tiểu Phàm nhìn về phía sơn động, thấy ngoài miệng động còn chút ánh sáng ra, bên trong chỉ một màu đen thẫm thì trong lòng chợt thấy bất ổn.

Những ngày gần đây, đặc biệt là từ khi hắn hạ sơn, đã vào đến hai động rồi, một là Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn, hai là Hắc Thạch Động ở Tiểu Trì Trấn, nhưng đều chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì. Lúc đó nhìn thấy cái động này tự dừng đã có linh cảm không lành. Lại cộng thêm hiện tại cảm giác trong lòng hắn vô cùng tồi tệ, bèn nói: "Sư tỷ, đệ xem chừng cái động này chẳng có người ở đâu, chi bằng chúng ta quay về thôi!"

Điền Linh Nhi gật đầu đáp: "Được! Tỷ cũng nghĩ như thế, vậy bây giờ chúng ta..."

Còn chưa nói hết câu, đột nhiên hai người bọn họ nghe thấy một tràng tiếng động trong không trung truyền lại, lúc sau thì thấy tiếng "toa toa" đó lại càng nghe rõ, ra là có rất nhiều người đang bay về phía này.

Trương tiểu Phàm và Điền Linh Nhi lập tức ngẩng đầu nhìn xem, mặt bỗng chốc trắng bệch. Chỉ thấy phục trang của đám người trên không đó chính là bọn người ma giáo, mà đám người này, tính sơ cũng không dưới mười người.

Hai người nhìn nhau thất sắc, Điền Linh Nhi rất thông minh, biết trong đám người ma giáo này cao thủ không ít, lúc đó nếu như bay đi chạy trốn quả khó mà trốn thoát. Trong lúc nguy cấp bèn kéo tay Trương Tiểu Phàm, hai người bèn chạy vào trong động đá đen thẫm đó.

Bóng tối tĩnh lặng như nuốt chửng hình bóng của hai người.

Không bao lâu sau, đám người ma giáo lần lượt hạ xuống, quả nhiên mục tiêu là khu xung quanh cái động đá này, lát sau, như có người đốt lửa lên. Sau đó đám người lại cũng bay về phía cái động này.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi trốn trong động nay giờ chỉ còn cách trốn sâu vào trong động. Hai người lúc đó tâm hồn đều treo trên không trung, lúc bấy giờ lực lượng hai bên chênh lệch quá lớn, nếu như bị phát hiện thì họ chẳng có cách nào kháng cự.

Nhưng may mà vì bọn người ma giáo rất nhiều nên đường như không thể ngờ rằng ở chỗ này lại bị người của danh môn chính đạo phát hiện. Trên đường cũng không phải giữ gìn gì, cười nói dạo bước rất tự nhiên, thật may mắn cho hai người bọn họ, nhờ thế mà nhẹ nhàng trốn trong đó an toàn rồi.

Trên đường lúc đi lúc dừng, không dễ dàng gì mới đến được chỗ nào rộng rãi, bọn người ma giáo dừng lại, những người cầm lửa xung quanh có vẻ rất thành thạo tìm xung quanh lấy mấy ổ đá, cầm lửa vào đó, xem chừng có lẽ đây là nơi họ thường xuyên lui tới.

Không gian trong động liền sáng bừng lên.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi cũng dừng lại, trốn trong bóng tối, nơi mà ánh sáng chưa chiếu đến, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trương Tiểu Phàm lén nhìn ra ngoài, chỉ thấy từ xa bọn người ma giáo tụ tập thành nửa vòng tròn, mỗi người tìm lấy một tảng đá lớn mà ngồi xuống, có một số kẻ phóng khoáng liền ngồi luôn trên mặt đất.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy bọn người ma giáo so với người trong chính đạo quả nhiên khác biệt rất lớn, quái hình quái dạng rất nhiều. Trương Tiểu Phàm ấn tượng nhất là một khuôn mặt chó rất dài của Dã Cẩu Đạo Nhân, lúc đó đang ngồi ở chính giữa, bên cạnh còn có mấy người lớn tuổi Niên Lão Đại, Lâm Phong và người phụ nữ diện mạo xinh đẹp mà hắn không biết tên cũng có mặt ở đó.

Ngoài ra đứng đằng sau lưng họ còn có một người trẻ tuổi, mặt rất lạ, Trương Tiểu Phàm từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Điền Linh Nhi đột nhiên khẽ thì thầm: "Tiểu Phàm, đệ xem có phải trong đám người ma giáo này dường như có rất nhiều bè phái khác nhau không?"

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy hơi buồn buồn bên tai, nhưng trong lòng lại là cảm giác đau khổ không thể cắt nghĩa được, không dám nghĩ ngợi nhiều, vẫn nhìn về phía ngoài, gật gật đầu. Đúng như Điền Linh Nhi nói, đám ma giáo bên ngoài ngồi thành nửa vòng tròn. Cùng hướng mặt về một phía có hai ba người gì đó đang ngồi, nhưng những người còn lại đang ngồi tách rô ràng hàng từng đám khác nhau.

Đúng lúc đó, chỉ nghe thấy một trong ba người ngồi giữa hạ giọng nói: "Mọi người, xin hãy yên lặng"

Mọi người lập tức yên lặng, dường như tiếng nói của người này uy quyền rất lớn.

Trương Tiểu Phàm cách một đoạn khá xa, nhất thời không phân biệt được lời nói đó là do ai nói ra, bèn nhoài cổ ra nhìn. Chợt cảm thấy y phục bên người sot soat, hoá ra là Điền Linh Nhi cũng đang vươn đầu nhìn ra xa.

Bó đuốc cắm trên tường đá cháy lăng lẽ, thi thoảng phát ra tiếng kêu lép bép. Một người cao lớn da xanh đen trong số đám người ma giáo bỗng dừng đứng dậy, hướng về một phía sang sảng nói: "Tôn Sứ, lần này "Quỷ VƯƠNG TÔNG" triệu tập chúng tôi đến Hoang Tích hải đảo này, nói là ba nghìn năm một lần xuất thế kì thú Quỷ Ngưu, nhưng cho đến bây giờ, tìm đã lâu như thế rồi mà một sợi lông của nó cũng không tìm thấy, lại còn làm cho bọn người đáng ghét chính đạo chú ý quấy nhiễu không yên. Xin hỏi bây giờ phải thế nào mới tốt đây?"

Trương Tiểu Phàm nhẹ giọng nói với Điền Linh Nhi: "Quỷ Ngưu là cái gì vậy?

Điền Linh Nhi nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng cũng lắc đầu nói: "Tỷ cũng không biết"

Hai người lại hướng về phía đó quan sát, chỉ thấy sau khi người đó khởi đầu, sau đó có rất nhiều người lần lượt phụ họa theo. Trong đó có cả dã cẩu đạo nhân, đạo hạnh tuy không cao nhưng tính tình có vẻ như rất nóng tính, cho nên hồn có vẻ lớn tiếng nhất bọn.

- "Nói rất có lý 'Quỷ Vương' ngài ở trên cao, tất nhiên là không biết những chuyện nhỏ như thế này, nhưng nếu bắt chúng ta ở đây hằng ngày phải chịu khổ, đã như thế này ít nhiều thì chúng ta cũng phải trình bày với ngài chứ?"

Lớn nhỏ xung quanh nghe thấy hắn nói vô lễ như vậy, tất cả đều nhíu mày, muốn kéo hắn ngồi xuống, bắt hắn im miệng lại, chờ có nói nhiều.

Đúng vào lúc mọi người đang bàn luận rất sôi nổi, đột nhiên có một giọng nói ngọt ngào của nữ nhi, thanh điệu có chút lạnh lùng, cất lên: "Ngươi thật sự muốn biết nguyên nhân sao?"

Lời nói này vừa cất lên, Trương Tiểu Phàm trong lòng chợt cảm thấy chấn động, người bất giác không kìm được tiến lên vài phân, chỉ nhìn thấy dưới ánh sáng của ngọn đuốc, đối diện với đám người ma giáo, là một người con gái y phục màu xanh, từ từ đứng lên.

Không ngờ chính là Bích Dao.

Chú thích:

Đa tạ Ngọc Diện Hồ đã hỗ trợ rất nhiều trong khi dịch.

Rùa huynh chỉnh sửa.

Đa ta huynh rùa đã post bài hộ mụi. Mụi dịch được một đoạn rồi gửi cho huynh rùa post hộ! Cám ơn Alex, tidus, đặc biệt là NDH đã giúp đỡ mụi, ủng hộ mụi và an ủi mụi. Nếu không thời gian qua không thể gượng ối mà dịch được. Ốm mà được mọi người quan tâm thế này thì nỡ lòng nào nghỉ ngơi để cho mọi người đợi chờ cơ chứ, híc, cảm động quá!

Chương 64

Quỷ Vương

Tiểu Phàm giật mình khi bất ngờ nhìn thấy Bích Dao. Đám người Ma giáo đang nhốn nháo cũng cùng im lặng xuất hiện. Ai ai cũng nhìn Bích Dao với vẻ vì nể kiêng dè. Lòng động đang ồn ào, vì thế chợt trở nên tĩnh lặng khác thường.

Một lúc sau mới có một người ho nhẹ rồi cất lời: "Bích Dao cô nương, tiểu nhân có đôi lời muốn giải bày, có thể được phép chăng?"

Tiểu Phàm chú ý nhìn, thấy đó là một người trẻ tuổi hoàn toàn lạ mặt, đang đứng cùng một chỗ với bọn Niên Lão Đại. Bọn Niên Lão Đại dường như cũng rất ngạc nhiên khi thanh niên lên tiếng.

Niên Lão Đại cau mày quay sang thanh niên: "Tiểu Chu, đây đâu phải chỗ cho ngươi nói?". Bích Dao nhìn người đó thấy như không quen, mới hỏi Niên Lão Đại: "Huynh dài này là ai vậy?"

Niên Lão Đại vội cười đáp: "Người này Luyện Huyết Đường mới thu nạp, tên là Chu Danh Tài". Bích Dao "hừ" một tiếng, nghiêm giọng: "Được rồi, cứ để hắn nói đi!".

Người gọi là Tiểu Chu ấy lại không hề tỏ ra lúng túng, bước lên ung dung: "Bích Dao cô nương, cô là ái nữ duy nhất của Quý Vương, mọi người ai ai cũng đều kính trọng cô. Quý Vương triệu chúng tôi đi tìm Quý Ngưu, giáo chúng không ai dám không tuân. Chỉ là..." Hắn dừng lại một lát, điềm tĩnh mỉm cười rồi tiếp lời: "Chỉ là cho đến bây giờ Quý Ngưu đâu vẫn chưa thấy mà Chính đạo kéo đến ngày càng đông, nghe nói ngay cả Thất đại thủ toạ của Thanh Vân Môn cũng đã tới những hai người. Mắt thấy nguy cơ trùng trùng, kẻ hèn này không thể không hỏi: Có phải Quý Vương Tông triệu giáo chúng đến đây, định lợi dụng Chính đạo tiêu diệt chúng tôi không?"

Nghe những lời này, đám người Ma giáo lại bắt đầu xôn xao. Mấy người ngồi bên Bích Dao đột nhiên đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm vào thanh niên. Có vẻ những người này đều là cùng một phe với nàng. Nhưng, ngoài nhân số của Quý Vương Tông, những giáo đồ khác lại không tỏ ý gì phản đối Chu Danh Tài, thậm chí còn quay sang Bích Dao với vẻ nghi ngờ dò xét, tiếng thì thầm mỗi lúc một nhiều.

Tiểu Phàm ngạc nhiên, cảm thấy có chút lo lắng cho Bích Dao. Hắn nghĩ thầm: "Người họ Chu kia sao lại có thể thốt ra những lời như vậy? Cùng là người trong giáo sao lại phân phe này nhóm nọ, hay là hàng ngày Quý Vương Tông..."

Đang nghĩ ngợi lan man, bỗng Tiểu Phàm giật mình nghe tiếng quát lạnh lùng của Bích Dao: "Tên họ Chu kia, rốt cuộc người là người nào mà dám vào đây đặt điều ly gián?"

Tiểu Chu lại không chút sợ hãi trước mỹ nhân quyền cao chức trọng này, bình thản mỉm cười: "Tại hạ vốn là một kẻ vô danh tiểu tốt, vì ngưỡng mộ Thánh Giáo nên mới liều mình đầu nhập. Chỉ có điều, hiện nay Chính đạo các phái đang lùng sục khắp nơi quyết tiêu diệt chúng ta. Quý Vương Tông vốn là một phái phiệt của Thánh Giáo, vậy mà như không hề quan tâm đến an nguy của giáo đồ chúng tôi. Việc này phải giải thích sao đây?"

Lúc này ngay cả Tiểu Phàm cũng nhận ra, thanh niên họ Chu tuy thái độ thập phần điềm đạm nhưng từng lời từng chữ đều xoáy vào công kích Quý Vương Tông. Ý đồ kích động đã rõ ràng nhưng rốt cuộc hắn ta làm vậy có âm mưu gì?

Không phải là Luyện Huyết Đường chủ trương xúi giục họ Chu vì bọn Niên Lão Đại đứng cạnh hắn, dáng vẻ như cũng vô cùng ngạc nhiên.

Tiếng rì rầm của giáo đồ Ma giáo ngày càng lớn lên, ai ai trông cũng kích động ra mặt. Sự nghi ngờ mỗi lúc một dồn vào Bích Dao và những người đứng quanh nàng.

Bích Dao cau mày quay sang bàn nhỏ với các nhân sĩ Quý Vương Tông.

Tiểu Phàm ở xa, chỉ thấy đứng cạnh nàng là một người đàn ông cao lớn. Phía sau người đó là một trung niên nhân, nửa người bị bóng tối trong lòng động che khuất. Dường như người này cố tình giấu mặt.

Bích Dao hạ giọng nói nhỏ với cả hai một lát rồi rắn rỏi bước ra. Tiếng xì xào bàn tán lặng đi, mọi con mắt đổ dồn vào nàng.

"Các vị" – giọng Bích Dao cất lên vang vọng trong sơn động – "Quỷ Vương cũng như các vị, đều là đệ tử của Thánh Giáo, cùng tín phụng U Minh Thánh Mẫu, Thiên Sát Minh Vương. Việc phản lại giáo nghĩa, Quỷ Vương quyết không bao giờ làm. Các vị có thể yên tâm."

Nghe xong những lời này, phần đông giáo đồ Ma giáo đều thở phào nhẹ nhõm. Niên Lão Đại cũng "hả" một hơi rồi bước lại gần Chu Danh Tài hỏi nhỏ: "Tiểu Chu, người đã nói đủ chưa?"

Tiểu Chu ngoảnh lại cười rồi lại cao giọng: "Nếu đúng như vậy thì chúng tại hạ cũng yên tâm rồi. Chỉ có điều là, Bích Dao cô nương, mong cô giải thích rõ về chuyện Quỷ Ngưu. Còn nếu như không có cách nào tìm được vật này thì hãy cho chúng tôi sớm rời khỏi đây, nếu không Quỷ Vương sẽ vô tình hại chết chúng tôi. Bởi Chính đạo các phái đang hàng ngày hàng giờ truy sát..."

Người của Quỷ Vương Tông đều trùng mắt nhìn Tiểu Chu như muốn nói: "Đồ không biết trời cao đất dày, người có biết đã gây ra bao nhiêu phiền phức không hả?"

Mười mấy người đứng bên cạnh Tiểu Chu lại đồng thanh: "Nói có lý! Đúng lắm! Xin Bích Dao cô nương giải thích cho vài câu!"

Bích Dao giơ cao tay. Đợi đến khi lặng hẳn, nàng mới thôi không nhìn chằm chằm vào Chu Danh Tài, quay sang đám đông giáo đồ, giọng hoà hoãn: "Các vị, nếu người này không hỏi, Quỷ Vương cũng sẽ có lời giải thích cùng các vị. Lần này chúng ta đến Lưu Ba Sơn là để..."

"Aäääm!!!!"

Cả sơn động đột nhiên rung lên dữ dội. Tiểu Phàm và Linh Nhi đứng tận xa cũng choáng váng lặng người. Giáo chúng Ma giáo hoảng hốt ôm đầu xôn xao, có kẻ thét lên: "Cái gì vậy? Động đất hay sao?"

Ngay tức thì, Ma giáo có câu trả lời, một giọng nói đanh trầm, vang vang như sấm sét bên tai: "Ma giáo đê tiện, mau ra đây chịu chết!"

Trong khi thạch động thập phần nhốn nháo thì Tiểu Phàm Linh Nhi lại nhìn nhau mỉm cười, bởi hai người đã nhận ra thanh âm của Long Thủ Phong Hổ Toạ Thương Tùng Đạo Nhân. Tiểu Phàm lòng thầm bội phục sư bá vì từ ngoài động khẩu vào, khoảng cách xa không biết đến bao nhiêu, vậy mà giọng Thương Tùng Đạo Nhân có thể truyền đến tận đây làm cả bốn bên vách đá rung chuyển. Pháp lực đạo hành này hắn thật không thể sánh bằng!

Giáo đồ Ma giáo hốt hoảng nhìn nhau, bỗng có tiếng thốt lên: "Chỗ này bí mật như vậy, sao Chính đạo có thể biết được?" Đột nhiên Tiểu Chu lớn tiếng: "Bích Dao cô nương, lúc này là lúc nguy nan, các vị đạo hữu nghe theo lời của Quý Vương Tông đến Lưu Ba Sơn này tìm vật, không ngờ lại gặp phải đại nguy. Vậy rốt cuộc nên làm thế nào đây?"

Nhân sĩ Ma giáo nghe xong nhao nhao: "Nói có lý, Bích Dao cô nương, cô mau trả lời đi!"

Bích Dao hít sâu vài hơi rồi chau mày suy nghĩ. Bên ngoài động đã vọng vào tiếng đất đá đổ ầm ầm. Nàng trầm ngâm bước lên nói: "Các vị đạo hữu, vì sao Chính đạo tìm được chỗ này thì ta cũng không rõ. Nhưng hiện nay ta với tư cách con gái duy nhất của Quý Vương đang đứng đây cùng các vị, lẽ nào các vị lại nghi ngờ?"

Đám đông nghe thấy vậy dần yên tĩnh lại. Người đàn ông cao lớn đứng sau lưng Bích Dao mới bước lên trầm giọng nói: "Đây đang là lúc nguy nan, nếu không đồng lòng hiệp lực thì làm sao có thể kháng được cường địch? Chúng ta lẽ nào lại chịu thua mấy tên ngụy quân tử tự xưng Chính đạo kia?"

Giáo đồ Ma giáo xôn xao hưởng ứng. Kỳ thực lúc này cũng chẳng có chước nào khác ngoài cách xông ra liều chết một trận. Sơn động tuy lớn nhưng chỉ có một cửa duy nhất, không thể tìm đường nào khác rút lui.

Ma giáo chúng dừng một lát lấy nhuệ khí rồi hét lớn xông ra. Không bao lâu sau từ ngoài động đã vọng lại tiếng binh khí chạm nhau, tiếng gào thét hỗn loạn.

Lòng sơn động vốn chất cứng người, giờ đây chỉ còn lại Bích Dao và người đàn ông đứng trong bóng tối.

Tiểu Phàm vừa mừng vừa lo lẫn lộn. Mừng vì rốt cuộc Thương Tùng Đạo Nhân dẫn đầu Chính đạo đã truy tìm đến nơi, nhưng lại không khỏi thầm lo cho Bích Dao. Nàng tuy là yêu nữ Ma giáo, vốn không thể cùng hắn đi chung một con đường, nhưng đã cùng trải sinh tử mấy phen, làm sao không khỏi nảy sinh đồng cảm?

Bích Dao cau mày, quay lại như định bàn bạc với người đứng trong bóng tối, chợt phát hiện dưới lòng động vẫn còn một nhân ảnh đứng trơ ra đó, không cùng Ma giáo chúng xông ra hỗn chiến với Chính đạo. Chính là Tiểu Chu.

Tiểu Chu mấy lần kích động Ma giáo chúng nghi ngờ Quý Vương nên giờ đây Bích Dao đối với người này thập phần ác cảm. Nàng nhìn hắn, trầm mặt lạnh lùng: "Người không đi giúp các vị đạo hữu còn đứng đấy làm gì?"

Tiểu Chu vẫn điềm tĩnh cười đáp: "Tại hạ đang muốn xem xem người của Quý Vương Tông có thật là sẽ cùng sống chết với lũ tiểu tốt này không, hay sẽ đem chúng tại hạ ra làm vật thế mạng"!

Bích Dao nghiêm mặt, toan phản bác thì người đàn ông đứng trong bóng tối đột ngột lện tiếng: "Người không phải là người Thánh Giáo chúng ta, rốt cuộc người là ai?"

Bích Dao hơi lùi lại vẻ kinh ngạc, Tiểu Chu cũng giật mình nhìn về phía trung niên nhân, thận trọng hỏi lại: "Vị này là ai? Sao có thể nói như vậy được? Tiểu nhân đường đường là đệ tử của Thánh giáo Luyện Huyết Đường Nhất hệ, lẽ nào chỉ vì thằng thắn nói ra điều mình nghĩ là liền bị các vị nghi ngờ?"

Tiểu Phàm, Linh Nhi cũng thập phần ngạc nhiên, không ngờ sự việc lại diễn ra theo chiều như vậy. Riêng Tiểu Phàm còn thêm nỗi hoài nghi về người đàn ông đứng trong bóng tối kia. Giọng ông ta với hắn không xa lạ nhưng nhất thời không thể nhớ ra đã nghe ở đâu.

Trung niên nhân trong bóng tối lạnh lùng nói: "Luyện Huyết Đường Nhất hệ, tám trăm năm trước là lãnh tụ Thánh giáo, rồi không thể nhất thế nên đã suy tàn. Tu vi như người, đến Niên Lão Đại cũng không thể sánh bằng, người làm sao có thể là đệ tử của Luyện Huyết Đường? Nếu Niên Lão Đại ông ta quả thật có bản lĩnh thu nạp một đệ tử như người, Luyện Huyết Đường đã sớm khác rồi".

Tiểu Chu "khàng" một tiếng, hỏi vặn lại: "Ngài chưa nhìn thấy tại hạ động thủ, sao đã có thể biết võ công của tại hạ cao thấp như thế nào?"

Trung niên nhân cười gằn: "Thương Tùng Lão Đạo dùng tuyệt học Thái Cực Huyền Thanh bức âm nhập thạch, ý tại lực oai, làm chấn động cả sơn mạch, người có võ công không thâm hậu sẽ đầu váng mắt hoa, không thể đứng vững, ngay đến Niên Lão Đại cũng không ngoại lệ, còn người không hề tỏ ra hốt hoảng lúng túng, vẫn an nhiên vô sự, võ công cao thấp ta nhìn ra nào có khó gì?"

Mặt Tiểu Chu biến sắc: "Không ngờ trong Ma giáo lại ngoạ hổ tàng long, xin hỏi các hạ là ai?"

Bích Dao mặt tràn nộ khí xông lên quát lớn: "Hãy chịu chết đi!"

Sơn động tối mờ bỗng nhiên lóe sáng, hương thơm lan toả, như ngất như ngây. Phía trước Bích Dao, bạch hoa phi vũ, dường tuyêt dường sương, xoay tròn bất tận. Nhưng, điểm quang dù có sáng đến đâu cũng không thể soi rõ khuôn mặt trung niên nhân sau lưng Bích Dao, thuỷ chung con người này vẫn mang một vẻ huyền bí, cao thâm khôn lường.

Tiểu Chu không dám chậm trễ, lùi lại một bước rồi vung tay. Bỗng nghe hai tiếng "keng keng", rồi trong không trung hiện ra một thanh bảo kiếm sáng chói mắt. Đặc biệt nhất, trên thân kiếm sáng lóa lại khắc bảy ngôi sao.

"Ô, Thất Tinh Kiếm!" - Người đàn ông trong bóng tối chợt thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Bích Dao và Tiểu Chu cùng bay lên, ngân kiếm chạm bạch hoa, sắc trắng chói mờ, thập phần mỹ lệ. Nhưng, đằng sau vẻ mỹ lệ ấy là một trận quyết đấu sinh tử khôn lường. Tiểu Phàm đoán trung niên họ Chu là người phe Chính đạo, lòng

thầm lo cho anh ta, nhưng con mắt hắn lại không thể dời khỏi Bích Dao. Hắn chỉ mong hai người đứng có quyết lòng phân thắng bại mà hãy mau dừng tay hưu chiến.

Linh Nhi đứng bên bỗng ghé tai nói nhỏ với Tiểu Phàm: "Người tên Tiểu Chu này hình như là đệ tử Thanh Vân Môn chúng ta".

Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Thật sao, tỷ nhận ra anh ta ư?"

Điền Linh Nhi lắc lắc đầu, nhìn về phía hai người đang đánh nhau rồi nói nhỏ: "Ta có nghe mẫu thân nói, Thất Tinh Kiếm từng là thần kiếm tề danh của Trưởng môn Thông Thiên Phong Nhất mạch, trước đây Đạo Huyền sư bá đã luyên qua, sau này nghe nói truyền lại cho..."

Lời Linh Nhi chưa dứt, bỗng nghe Bích Dao thét lên một tiếng, rồi bạch hoa như tuyết bay rợp không trung, gió bỗng nổi lên vù vù lạnh căm, khắp sơn động tràn đầy hoa trắng xoá.

Tiểu Phàm đã mấy lần nhìn thấy Bích Dao thi triển tuyệt chiêu này, biết uy lực của nó quả thật không thể xem thường nên bất giác nhởm lên, nhìn thanh niên họ Chu đầy lo lắng.

Bỗng thấy Tiểu Chu lùi lại mấy bước, tay phải bắt pháp quyết, tay trái nắm cổ tay phải, thế tay như đang nâng ngàn cân, lại cũng như đang cuồng thảo họa bích, nhìn kỹ mới thấy thực ra hắn đang uốn mình đứng theo hình Thái Cực Đồ.

Lúc này, cả Tiểu Phàm và Linh Nhi đều đoán chắc họ Chu là người Thanh Vân Môn. Thế khởi chiêu vừa rồi, hai người đã nhận ra, chính là Thái Cực Huyền Thanh Kiếm.

Nhanh như chớp, Thất Tinh Kiếm bay lên tỏa hào quang rực rỡ. Cả sơn động rung chuyển không ngừng, Thái Cực Quang tỏa sáng chói lợi quanh thân kiếm, vừa mỹ lệ lại vô cùng uy lực, thế như lấp biển dời sông. Bích Dao không chịu kém, bạch hoa xoáy tròn đỗ thẳng vào luồng ngân kiếm.

"Rầm, rầm!!"

Hai pháp bảo chạm nhau phát ra ánh sáng chói lòa, lan tỏa tận ngoài cửa động. Thạch bích rung lên không ngớt, đá lớn đá nhỏ trên trần động rơi xuống như mưa.

Cả Tiểu Phàm và Linh Nhi đều loạng choạng trong cơn thạch trzę. Tiểu Phàm lòng thầm bội phục họ Chu. Người này nếu là môn hạ Thanh Vân, công phu Thái Cực Huyền Thanh đã vượt xa các đệ tử khác.

Bạch Sắc Hoa Tường của Bích Dao đã tan. Nàng lùi lại thở mạnh, sắc mặt tái xanh, chắc đã chịu phản chấn không ít.

Tiểu Phàm đã mấy lần tiếp xúc với Bích Dao, hiểu một chút tính nết của nàng. Hắn đoán chắc nàng sẽ không thể cho qua chuyện này.

Quả nhiên mặt Bích Dao lộ dần vẻ giận dữ, đưa tay nắm chặt chiếc chuông nhỏ xinh xắn màu vàng đang đeo bên thắt lưng.

Tiểu Chu cau mày, lẩy lại thế phòng bị. Trước mặt hắn là một cô gái còn rất trẻ nhưng tu vi đạo pháp lại cao thâm đến mức không ngờ.

Chiêu cuối cùng hắn đã dùng đến chín thành công lực mà cũng không thể đả thương được Bích Dao, chỉ làm nàng lúng túng đôi chút. Nhìn dáng vẻ Bích Dao thì dường như nàng ta vẫn còn một pháp bảo lợi hại khác chưa dùng, nhưng điều đáng lo nhất lại là người đàn ông trong bóng tối kia. Trước sau ông ta không ra tay, vẫn lạnh lùng đứng yên.

Chiếc chuông nhỏ trong tay Bích Dao bỗng lạnh lanh rung lên "đinh đinh đang đang". Người ngọc chuông xinh, nhưng thanh âm phát ra lại ẩn ước sát khí rợn người.

Thân hình Bích Dao phiêu diêu cất lên, hai tay phất nhẹ, chiếc chuông vàng từ từ rời khỏi tay nàng, xoay tròn trong không trung, không ngừng phát ra tiếng kêu lạnh lanh:

"Đinh đinh đang đang!"

Tiểu Chu bỗng nhiên như người bị mất hồn. Vốn vừa nãy đa mưu túc trí, tài cao nghệ đảm bao nhiêu, nghe tiếng chuông tự dừng đứng chờ người ra, mắt tán thần đờ đẫn, như không biết hoạ sát thân đang đến rất gần.

Tiểu Phàm không chịu nổi viễn cảnh họ Chu sắp táng thân dưới tiếng Tiểu Kim Linh, quên hết hiểm nguy đang trùng trùng xung quanh, xông thẳng vào giữa hai người, kêu lớn: "Đừng!"

Lời Tiểu Phàm chưa dứt, bỗng một bóng râm thoáng qua trên nền động, Tử Khí Hàn Mang chợt lóe lên rồi nhanh chóng thu lại.

"Rầm" một tiếng, cả người Tiểu Chu xô mạnh vào thành động, khóc miệng trào máu tươi, đất đá rơi rào rào xung quanh, thanh Thất Tinh Kiếm cũng tuột khỏi tay cầm sâu vào nền đá.

Tiểu Phàm Linh Nhi cùng lao tới trước Tiểu Chu. Linh Nhi rút Hổ Phách Chu Lăng toan ra chiêu với trung niên nhân, không ngờ họ Chu ngăn nàng lại: "Đừng, Điền sư muội, Trương sư đệ, người đó đạo pháp cao thâm, các người không phải là đối thủ đâu".

Tiểu Phàm Linh Nhi cùng giật mình, Linh Nhi vội hỏi: " Sao người biết tên chúng ta?"

Tiểu Chu như định trả lời song lại đưa mắt nhìn lên phía trước. Tiểu Phàm, Linh Nhi bị ánh mắt hắn cuốn hút cũng quay lại nhìn theo. Người đàn ông trung niên đang đứng quay lưng về phía ba người, từ từ đưa tay đỡ Bích Dao trên không trung xuống. Giọng ông ta thật bình thản: " Dao Nhi, Hợp Hoan Linh là thần khí Kim Linh Phu Nhân để lại, công lực con chưa đến độ, miễn cưỡng dùng tất bị phản tác dụng. Từ nay về sau chớ nên tùy tiện!"

Bích Dao sắc mặt tái xanh, mãi một lúc mới dần trở lại bình thường, nhẹ gật đầu: "Vâng, thưa cha".

Tiểu Phàm, Linh Nhi, Tiểu Chu cùng giật mình. Lúc này Tiểu Chu đã phần nào phục hồi lại nguyên khí, hắn vươn mình thở một hơi, rồi nhìn thẳng về trung nhân, dõng dạc hỏi: "Mạc Phi, ông chính là Quý Vương, một trong Tứ Đại Tông Chủ Ma giáo sao?"

Trung nhân cười một tiếng lạnh lùng rồi từ từ quay lại. Lúc này cả ba đều nhìn rõ mặt ông ta. Khuôn mặt vuông, mày nhô, phong tư nho nhã, khác hẳn dáng vẻ thô lậu hung dữ của người Quý Vương Tông cao lớn đứng cạnh Bích Dao vừa nãy.

Nhưng Tiểu Phàm mới là người kinh ngạc nhất, hắn không thể kìm được cảm giác lạnh toát nơi sống lưng, lùi lại một bước, lắp bắp "Là, là ông ư?!"

Con người khét tiếng với tên gọi Quý Vương, trung nhân với dáng vẻ văn sĩ thập phần nho nhã này Tiểu Phàm đã gặp ở quán trà dưới chân Không Tang Sơn, là người đã mách bảo bí mật thanh Thiêu Hoả Côn cho hắn.

Vạn Nhân Vâng!

Chương 65

Lo Âu Trong Lòng

Trương Tiểu Phàm nhìn vào Văn sĩ trung nhân ở trước mặt, người này chính là nỗi lo lớn nhất của giới đương kim chính đạo - "Quý vương", trong đầu óc hắn lúc này vô cùng hỗn loạn. Thời gian gần đây, sâu trong tâm khảm hắn, đã có sự nghi ngờ về những điều hắn từng tin tưởng trước đây, tất cả đều bắt nguồn từ cái ngày ngồi nói chuyện với con người này ở quán trà bên Không tang sơn đạo nợ.

Bây giờ gặp lại cố nhân, lại đúng vào lúc tâm tình của hắn đang phức tạp, đến nỗi mất một lúc hắn gần như quên băng thời gian và hoàn cảnh hiện tại.

Bất quá là hắn tuy quên, nhưng những người bên cạnh thì không quên.

Tiểu chu duỗi tay lau máu bên khoé miệng, miễn cưỡng đứng yên, rồi nói khẽ với bọn hai người Trương Tiểu Phàm và Điền linh nhi: "Gã này đạo hạnh rất cao, không thể địch lại được, để ta ở lại cản hắn, hai người hãy chạy nhanh đi"

Dứt lời, đưa tay ra vẫy một cái, thanh "thất tinh kiếm" đang cắm ở giữa tường đá đột ngột chấn động, giống như bị hắn gọi về, "soéng" một tiếng phá đá xuất ra, bay trở lại tay hắn.

Quý vương nhìn Tiểu chu, gật gật đầu, trên miệng vẫn mỉm cười nói "Với đạo hạnh của ngươi, xem ra hàng ngũ đệ tử trẻ tuổi của Thanh vân môn, phải tôn ngươi làm đầu. Không ngờ trong Thanh vân môn ngoại trừ Trương Tiểu Phàm ra, lại có thêm một nhân tài nữa là ngươi, giỏi, rất giỏi!"

Trương Tiểu Phàm cũng giật mình, phát giác ra nhân quang sư tỷ Điền Linh Nhi cũng đang chiếu vào Tiểu Chu, trên mặt liền thấy nóng lên, không nói được thế là tốt hay không nữa.

Tiểu Chu hít thở thật sâu, tiến lên phía trước một bước, thắt tinh kiết trong tay theo đó mà phát sáng rực lên, quỷ vương cũng không hề cử động, chỉ đứng yên đó mỉm cười nhìn hắn. Tiểu Chu biết rằng bình sinh đến nay đây là cường địch mạnh nhất hắn đã từng gặp, chỉ là sau lưng còn có sư đệ sư muội đồng môn, vô luận thế nào cũng không thể nào đào tẩu, cũng mong rằng mình có thể trụ lại được, để hai người đồng môn chạy trước đã.

Nhưng ngay lúc hắn vừa vận khí ngự kiếm, hốt nhiên ở giữa ngực sôi lên, chân khí trào ngược lại, không thể kìm được, "oẹ" một tiếng, máu theo đó từ miệng phun ra.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi kinh hoảng, cùng vọt lên phụ trợ cho hắn. Tiểu Chu sắc mặt tái xanh, tự biết rằng bị quỷ vương đánh cho một chưởng, nội phủ chấn động, kinh mạch thương tổn, giờ đây vô lực thi pháp. Trong tâm kinh hãi, một đằng tự biết rằng đang ở trong tuyệt cảnh, đằng kia lại phải đối phó với quỷ vương đạo hạnh cực cao, nếu bây giờ tỏ ra sợ hãi, sau này sẽ khó giải trình với chính đạo (2), thật là không biết tính toán thế nào.

Quỷ vương nhìn nhìn hắn rồi đột nhiên nói: "Ngươi đã không còn lực để chiến đấu, nhưng muốn đứng ra cản ta lại một lúc, để cho hai kẻ đồng môn kia của ngươi đào tẩu phải không?"

Tiểu Chu hừ một tiếng, không thèm đáp lời, Điền Linh Nhi chuyển mình đứng chắn trước mặt hắn, giận dữ thốt: "Yêu ma ngoại đạo, đừng tưởng ngươi đạo hạnh cao thâm mà đắc ý, ta không sợ ngươi đâu!"

Trương Tiểu Phàm kinh sợ, quỷ vương vừa rồi chỉ một chưởng đã đả thương Tiểu Chu, ai cũng có thể thấy đạo hạnh của hắn cực cao, cả ba người gộp lại chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Mắt hắn nhìn thấy Điền Linh Nhi không sợ trời, không sợ đất dám bước lên phía trước, trong tim thấy lo sợ, liền tiến lên phía trước kéo cô về, bảo Điền Linh Nhi không nên quá vọng động.

Điền Linh Nhi chưa kịp phản ứng gì, thì hành động của Tiểu Phàm đã lọt vào trong mắt quỷ vương và Bích Dao. Bích Dao sắc mặt âm trầm, hừ một tiếng lạnh lẽo, nhìn Điền Linh Nhi, rồi lại nhìn Trương Tiểu Phàm, đột nhiên nói: "Trương Tiểu Phàm, ngươi này có phải là vị sư tỷ Điền Linh Nhi mà ngươi luôn miệng nhắc đến hay không?"

Điền Linh Nhi cùng Tiểu Chu trong lòng kinh hoảng, Tiểu Chu nhăn mày hỏi: "Trương sư đệ, ngươi và bọn người kia đều biết nhau chăng?"

Trương Tiểu Phàm trầm mặc hồi lâu, rồi khẽ nói "Vâng"

Bấy giờ, Điền Linh Nhi tự nhiên thốt lên thát thanh: "Ah! ta đã nhận ra rồi, ngươi chính là ma giáo yêu nữ buổi tối hôm ấy bí mật chạy đến dòm trộm, sau đó bị

bọn ta truy đuổi bắt gặp ở phía trên tiểu đảo, nói vậy thì người ngươi muốn tìm chính là tiểu phàm..."

Mới nói được nửa câu, hốt nhiên thu lại không nói tiếp, mắt nhìn trừng trừng vào Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm tâm loạn như ma, kỳ thật điều này chính là điều hắn sợ xuất hiện nhất, giờ đã xảy ra, hắn thật sự không biết phải ứng phó thế nào?

Quỷ vương vẫn đứng tại chỗ, nhìn thấy thần sắc phức tạp của Trương Tiểu Phàm, bèn cất tiếng cười nói: "Trương tiểu huynh, từ ngày chia tay ở Không tang sơn, tiểu huynh gần đây mọi việc vẫn ổn cả chứ?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng loạn hết cả lên, không lí gì đến hắn. Tiểu chu lông mày nhăn tít lại, trong tâm nghi hoặc, nhìn thái độ cha con quỷ vương kia nói chuyện với Tiểu phàm thần sắc ám muội, quan hệ giữa bọn họ chỉ sợ không hề tầm thường. Môn quy của thanh vân sơn rất chặt chẽ, nghiêm cấm không được qua lại với người trong ma giáo, không hiểu vị Trương sư đệ này và hai kẻ ma giáo kia có quan hệ thế nào, nếu xâm phạm vào môn quy, sự tình thật là vô cùng không tốt.

Nhưng lúc này không phải là lúc truy vấn, những chuyện đó phải để tìm hiểu sau, giờ cả ba kẻ đồng môn bọn hắn còn đang ở trong tuyệt địa. Tiểu chu miễn cưỡng đè nén trong lòng, chuyển mình đổi diện với quỷ vương, mở miệng định nói. Quỷ vương nhìn hắn một cái rồi đột nhiên thốt: "Ngươi cố gắng vận chân nguyên, ám chú linh lực để nhập vào thất tinh kiêm, tự nghĩ rằng cố chút sức tàn của ngươi cản ta lại, để hai kẻ đồng môn có thể thoát thân được hả?"

Tiểu chu toàn thân chấn động, mặt xám như chết, không ngờ quỷ vương tâm tư cẩn mật kỹ càng đã nhìn ra, với đạo hạnh của hắn, giờ lại biết để phòng bị trước, chỉ sợ lũ mình không có một chút cơ hội nào.

Không ngờ quỷ vương cười lạnh một cái, nói: "Ngươi cũng không nên thất vọng quá, ta thật không có ý làm khó bọn ngươi."

"Gì cơ?" Tiểu chu cùng Điền linh nhi đồng thanh hỏi, Trương Tiểu Phàm trên mặt cũng hiện nét ngạc nhiên, đưa mắt nhìn về phía hắn.

Quỷ vương nhìn Bích Dao, rồi lại chuyển mắt nhìn Trương Tiểu Phàm, cười nói: "Trương tiểu huynh, ngày đó trong tử linh uyên, không tang sơn, ngươi đối với Bích Dao trong hoàn nạn rất chân tình, cùng chịu sống chết..."

Hắn mới nói được một nửa, sắc mặt Trương Tiểu Phàm tự nhiên thay đổi, có thể cảm thấy rõ ánh mắt của Điền linh nhi và Tiểu chu đang nhìn mình một cách kỳ lạ, trong tâm rất khẩn trương, cuối cùng cũng bật ra: "Ngươi, ngươi..."

Đúng lúc ấy, Trương tiểu phàm bắt gặp ánh mắt Bích Dao đang nhìn mình, thấy cặp mắt trong vắt của cô ẩn hiện một nét ai oán. Hốt nhiên nhớ lại cái đêm mưa gió bão bùng, đất trời nghiêng ngả, cô gái ấy đã đến bầu bạn trong lúc mình

đang tự chịu khổ hình, trong lòng lại thấy mềm ra, lời nói định thốt cuối cùng lại không nói ra được.

Quỷ vương vẫn tiếp tục nói: "Ngươi ngày đó đã khuyên bảo Bích Dao, hoá giải được mỗi thắt mồm năm trong lòng của cha con chúng ta." Hắn cười nói tiếp: "Hôm nay ta gặp lại ngươi, có thể phỏng thích cho cả ba. Nhưng mà sau này, ngươi quay trở lại thanh vân, chắc chắn sẽ phải đổi mặt giải trình với mấy lão già phải trái bất phân, chi bằng ngươi gia nhập thánh giáo của ta, ta nhất định sẽ xem trọng ngươi, ngươi cùng Bích Dao hai người lại ở bên nhau, thế có phải..."

"Im ngay!" thét lên một tiếng, Trương Tiểu Phàm cuối cùng không chịu đựng được nữa, trả tay về phía quỷ vương, hét lớn: "Ngươi giết ta đi! Ta dù có chết, cũng không bao giờ gia nhập ma giáo đâu!"

Điền linh nhi cuối cùng yên tâm thở ra, vỗ tay nói: "Nói hay lắm, tiểu phàm."

Ở bên cạnh, Tiểu chu liếc nhẹ Trương Tiểu phàm một cái, lông mày cau lại vẫn không hề giãn ra.

Quỷ vương cười lắc đầu nói: "Thôi, cái đó tuỳ ngươi. Thời gian còn dài, ngươi cứ từ từ suy nghĩ đi!"

Nói xong, kéo Bích Dao, không hề chậm chễ, hai người hướng về cửa động bay ra ngoài.

Bích Dao tại giữa chừng không, tự nhiên quay đầu, nhìn về hướng Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm nhìn thấy ánh mắt Bích Dao, trong lòng hắn lúc đó đang vô cùng giận dữ, thấy vậy tự nhiên lại thành buồn chán.

Tiểu chu đứng ở bên cạnh, nhìn thấy thần sắc trong mắt hắn như vậy, lông mày càng nhăn lại nhiều hơn.

Cha con Quỷ vương nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, ngay sau đó, tiếng reo hò bên ngoài chợt vang lên ầm ĩ, Nhân sỹ trung quân chính đạo đột nhiên đột kích đánh vào.

Không lâu sau, tiếng hô dồn dập, tựa hồ như có bao nhiêu người đang đứng bay vọt lên trời vậy.

Rồi nghe thấy âm thanh hùng hậu của Thương tùng đạo nhân truyền lại, vang động cả bốn phía: "Tôn giá là ai, đạo hạnh cao thâm vậy, sao lại không dám xuống cùng với bần đạo tranh một trận thắng thua?"

Lời nói này chính thị là nói với quỷ vương, nhưng bên tai chỉ nghe thấy tiếng reo hò, tuyệt không thấy ai trả lời, chắc là quỷ vương cùng Bích Dao đã đi xa rồi.

Ở trong động, không khí cũng trở lại yên tĩnh, Điền linh nhi nhìn sắc diện tái xanh của Tiểu chu, nói với giọng quan tâm: "Chu sư huynh, thân thể sư huynh thế nào rồi! hic, không hiểu sư huynh là môn hạ của chư vị sư bá nào vậy?"

Trương Tiểu Phàm ở cạnh ngó thấy bộ dạng Tiểu chu run rẩy muốn ngồi xuống, liền vội vàng chạy đến, đỡ lấy thân hắn. Tiểu chu nhìn Tiểu phàm một cái, Tiểu phàm trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, liền cúi đầu.

Tiểu chu nhè nhẹ thở dài, miệng cũng đã mỉm cười, nhìn hai người nói: "Hai người không phải gọi ta là Chu sư huynh, đó chỉ là cái tên giả ta dùng để gia nhập ma giáo mà thôi. Họ của ta không phải là chu."

Điền linh nhi kêu ah lên một tiếng rồi nói: "Vậy sư huynh là..."

Tiểu chu cười, cùng lúc đó lông mày cũng nhướng lên, như là bên trong đang bị một cơn đau hành hạ, nhưng ngay sau đó lại khôi phục sắc diện bình thường, cười nói: "Ta là người của thanh văn môn thông thiên phong, đệ tử của Đạo huyền ân sư, họ Tiêu, tên dật tài."

"Gì cơ, các hạ là Tiêu dật tài tiêu sư huynh?"

Tiểu chu, cũng là Tiêu dật tài mỉm cười gật đầu.

Trương Tiểu Phàm và Điền linh nhi nhìn nhau á khẩu, cái tên này, với hai người bọn họ, đúng là đại danh đã ngưỡng mộ từ lâu.

Đêm tối đen, bầu trời phía trên Lưu ba sơn, vô số điểm sáng là các ngôi sao chớp sáng lung linh, nhấp nháy nhấp nháy, soi rọi thế gian.

Tại một nơi bí mật, quỷ vương thong thả bước đi, nhìn thấy Bích Dao đang đứng tư lự một mình bên trên hòn tiểu sơn, mắt đang dõi nhìn về phương đông chính là nơi hướng của Lưu ba sơn.

Nơi đó là nơi nhân sỹ chính đạo đang cư ngụ.

Quỷ vương khẽ thở dài, đi đến bên sau lưng cô, nói nhẹ: "Dao con, đêm đã về khuya rồi, con phải chú ý giữ gìn sức khoẻ."

Bích Dao thân khẽ động một cái, lặng lẽ quay người, miễn cưỡng mỉm cười: "Vâng, cảm ơn cha đã nhắc nhở."

Quỷ vương ngầm nhìn thầm sắc cô, đột nhiên nói: "Con đang nghĩ về gã tiểu tử Trương tiểu phàm kia phải không?"

Bích Dao đỏ mặt lên, im lặng không nói gì.

Quỷ vương mặt lộ ra cảm giác yêu thương, vỗ vỗ vào vai con gái, rồi bước lên phía trước hai bước nói: "Hôm nay gặp hắn, cha phát hiện một điều là từ khi hắn và con rời khỏi Hoả long động, có vẻ đạo hạnh của hắn đã tiến thêm một bước nữa."

Bích Dao run run gật đầu, sắc mặt ánh lên vẻ hoan hỉ, hỏi: "Thật vậy sao?"

Quỷ vương gật đầu, đáp: "Theo như ta hiểu, đa phần là sau khi hắn đọc xong quyển thứ nhất của thiên thư, trong tâm đã lĩnh ngộ được một ít." nói đến đây,

quay đầu lại rồi cười nói: "Đúng như vậy, con từ Tích huyết động thoát ra mang đến cho cha đính thị là quyển thứ nhất tổng cương của bộ thiên thư, sau khi cha đọc xong, với việc tu luyện đạo pháp, thấy lợi ích rất nhiều."

Bích Dao sững sờ hỏi: "Thật sao?"

Quỷ vương gật đầu, đáp: "Không sai, thiên thư có tổng cộng 4 quyển, truyền thuyết còn nói là có cả quyển thứ 5 nữa, nhưng chưa có ai đã được xem cả. Từ xưa thánh giáo của ta, truyền lại chỉ có 4 quyển, chỉ tiếc là đã bị thất lạc chưa bao giờ nhìn thấy. Quỷ môn vương tông của ta ngày hôm nay được rạng rỡ thế này, đều từ việc 300 năm trước tổ sư đại quỷ vương đầu tiên ngẫu nhiên có được quyển thiên thư thứ hai."

Nói đến đây, hắn dừng lại một lúc, rồi nói: "Tuy chỉ là quyển thứ hai, mà đạo pháp đã rất tinh thâm, huyền diệu khôn lường, nhưng những văn tự tổng cương, chìa khoá quan hệ đến các pháp quyết, lại nằm ở trong quyển thứ nhất, vì vậy trong mấy trăm năm, quỷ vương tông của ta phải liên hợp với ba đại phái là hợp hoan phái, trường sanh đường và vạn độc môn phân chia thiên hạ, nhưng từ giờ trở đi heh heh..."

Bích Dao cười nói: "Vậy con xin được chúc mừng cha."

Quỷ vương gật đầu cười, nói: "Có vậy là công đầu phải thuộc về con. Nguyên do lần này phái con đến không tang sơn luyện huyết đường, ngoài việc muốn con có thêm kinh nghiệm lịch duyệt, còn muốn xem xem hắc tâm lão nhân tiền bối khi xưa có để lại pháp bảo dị khí nào không, không ngờ con lại mang được thiên thư về, so với cả pháp bảo thì thật đáng giá hơn hàng chục lần.

Bích Dao cười vui vẻ, nhưng sắc diện sau đó bỗng nhiên lại ảm đạm trở lại.

Quỷ vương ngắm nhìn con gái đến nửa ngày, rồi đột nhiên cười phá lên.

Bích Dao giật mình tỉnh lại, sắc mặt đỏ hồng, bức bối nói: "Cha..."

Quỷ vương lắc đầu cười, nói: "Hà tất con phải lo lắng như vậy?"

Bích Dao mím chặt răng lại rồi nói: "Cha, hôm nay cha không nhìn thấy đâu, cái tên Trương Tiểu Phàm đó, xem thần tình của gã đối với sư tỷ Điền linh nhi kia, con chỉ sợ, chỉ sợ..."

Quỷ vương nói: "Chỉ sợ cái gì, sợ cái tâm ngu muội của hắn, đối với con không có tình ý gì hả?"

Bích Dao cúi đầu.

Quỷ vương nhẹ nhàng nói: "Cha nhìn vào lại thấy không giống như con nghĩ."

Bích Dao trong lòng kinh hoàng hỏi: "Cha, cha nói gì cơ?"

Quỷ vương đáp: "Hôm nay ta chứng kiến, Trương Tiểu Phàm quan tâm đến sư tỷ không phải là giả dối, nhưng lúc con và Tiểu Chu đấu pháp đến đoạn nguy cấp nhất, hắn đã không thể khống chế được thân mình, không thèm để ý đến an

nguy của bản thân mà thắt thanh kêu lên một tiếng. Chỉ bằng một điểm này, cộng thêm với việc ngày xưa với con cùng hoạn nạn sống chêt bao lâu, một ngày nén nghĩa, tuy hiện giờ trong tim hắn chắc là vẫn chưa hoàn toàn minh bạch, nhưng nếu cân đo đong đếm, so với vị sư tỷ kia chưa chắc đã biết nhiều ít thế nào đâu."

Bích Dao mặt lại đỏ lên, dưới ánh sáng ban đêm mờ mờ, lộ rõ vẻ kiều diễm, đôi mắt lay động, không giấu nổi được sắc mặt hoan hỉ.

Quỷ vương ngắm nhìn thần tình của Bích Dao, rồi nói: "Nhưng mà con không nên cao hứng sớm quá. Trước tiên là môn hộ khác biệt, phải nói đó là chướng ngại hắn khó có thể vượt qua. Lại còn các sư phụ sư thúc sư bá của hắn ở Thanh văn môn, xem ra không chịu dung cái tình ý của con đối với hắn đâu. Sở dĩ hôm nay ta bỏ đi, lại cố ý để lộ một chút ít mối quan hệ của con với hắn ra ngoài, vì ta xem cái tên gọi là Tiểu chu kia, địa vị ở Thanh văn môn không thấp, hắn sẽ mang chuyện đó về kể lại, Thanh văn môn chắc chắn sẽ có nghi ngờ Trương tiểu phàm. Như vậy sau này, Tiểu phàm có khả năng sẽ gia nhập thánh giáo của chúng ta.

Nói xong, quỷ vương tựa hồ thấy những gì vừa nói vô cùng đắc ý, cười lên hai tiếng ha ha.

Bích Dao cũng bắt đầu mỉm cười, nhưng ngay sau đó, nét cười trên mặt lại từ từ thu lại, không nói gì chậm chạp cúi đầu.

Quỷ vương nhíu mày một cái hỏi: "Sao vậy con?"

Bích Dao lưỡng lự một chút rồi nói khẽ: "Con, con hắn còn suy nghĩ một ít, vì nếu như vậy, chỉ sợ Tiểu phàm phải chịu đựng khổ sở!"

Quỷ vương hừ một tiếng nói: "Nếu không mài giũa, làm sao biết được bảo kiếm sắc bén! Nếu hắn một chút khổ sở cũng không chịu đựng được, thì con giao du với hắn ta cũng không đồng ý, nếu có vào làm môn hạ của ta, ta cũng xem thường hắn!"

Bích Dao chậm chạp gật đầu, nhưng trong lòng không hiểu sao, vẫn có một chút suy nghĩ, không chịu được lại nhìn về hướng đông, chỉ thấy dưới vòm trời kia, biển dài mênh mông, ở sau tầm nhìn, phảng phất có hàng nghìn ngọn núi, hàng vạn con sông xa xa.

Tiêu dật tài đột nhiên xuất hiện, tại nơi bọn Thanh văn môn thật đã gây nên một sự xáo trộn, Thương tùng đạo nhân cùng Điền bất địch vừa ngạc nhiên vừa hoan hỉ. Hơn nữa theo lời Tiêu dật tài thuật lại, bọn họ biết được Ma giáo kia dường như đang tìm kiếm con kỳ thú "Quỷ Ngưu" đã thấy xuất hiện trên đảo Lưu ba sơn, vô tình lại gặp ma giáo tứ đại tông chủ quỷ vương, không ngờ cũng đi đến đó (3).

Lúc này, Tiêu dật tài nhân vì đang bị trọng thương, đang nằm tại một thạch sàng được tạm dựng, lưng tựa vào tường đá, xung quanh bên trái là hai người Thương

tùng đao nhân và Điền bất dịch, còn các đệ tử khác thì đã tạm đi ra ngoài.

Thương tùng đao nhân thong thả gật đầu, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Bình sinh ta vẫn nghe nói quỷ vương đứng đầu ma giáo quỷ vương tông, quả nhiên đạo hạnh cao thâm."

Điền bất dịch lông mày cau lại hỏi: "Dật tài, con giả nhập vào ma giáo và vừa trở về phải không?"

Tiêu dật tài cười đáp: "Ngày đó con phụng mệnh ân sư, tiến nhập Không tang sơn để điều tra hành tung ma giáo, quả nhiên phát hiện bọn chúng đang hoạt động tại ma giáo luyện huyết đường hê thứ nhất. Con bí mật quan sát mọi nơi, thấy rằng ở luyện huyết đường không hề có kẻ đại địch nào, nên không ngại lầm, lại lắng nghe thánh giáo bọn chúng, tựa như ở giữa ma giáo, đang che dấu một hành động lớn rất bí mật. Con muốn điều tra đến cùng, bèn dùng hoá danh là Tiểu chu, cũng là lúc bọn kia cũng đang muốn có thêm người, gặp con liền thử bản lĩnh của nhau, không ngờ lại vô cùng thuận lợi giúp con nhập vào trong ma giáo (4).

Nói đến đây, lại có ý hối tiếc rồi quay sang Điền bất dịch nói: "Chỉ là thưa Điền sư thúc, ngày đó sau khi Trương sư đệ của tiểu trúc phong cùng Lục tuyết kỳ sư muội tiến vào Tử linh uyên, con bị ma giáo phân phối chốt chặn tại ngã rẽ thứ nhất để đối phó với Thiên âm tự Pháp tướng sư huynh, nên không kịp cứu viện, trong lòng luôn cảm thấy áy náy. Không ngờ Trương sư đệ mệnh to phúc lớn, bình an không sao, con cũng cất được gánh nặng trong lòng."

Điền bất dịch cười đáp: "Không sao, người cũng không hề biết điều đó, vậy không phải bận tâm mà làm gì"

Thương tùng đao nhân vẫn ở bên cạnh lắng nghe, bỗng nhiên khẽ hùm một tiếng.

Điền bất dịch nghe thấy, cũng không truy cứu thêm chuyện này nữa.

Thương tùng đao nhân quay đầu đối diện Tiêu dật tài nói: "Bất quá cũng phải nói lại, Dật tài sư diệt, hành động lần này của con thật quá mạo hiểm. Phải biết là bọn tặc tử ma giáo rất âm hiểm giảo trá, vạn nhất chuyện giả mạo bị lộ ra, con bị bọn chúng gia hại, ta làm sao giải thích được với chưởng môn sư huynh.

Điền bất dịch cũng gật đầu, nói: "Không sai, lần này trước khi hạ sơn, chưởng môn sư huynh vì không nhận được tin tức nào của con mấy tháng liền, trong lòng lo lắng, liền căn dặn riêng bọn ta phải lưu tâm tìm kiếm hành tung của con."

Tiêu dật tài sắc mặt ảm đạm, cúi đầu nói: "Chao ôi! con quả là không tốt, làm cho ân sư phải lo lắng."

Thương tùng đao nhân cười nhạt, nói: "Con cũng không phải suy nghĩ nhiều làm gì, lần này con lập được đại công, đợi sau khi chúng ta quét sạch dư nghiệt ma giáo xong, khi nào về núi, chưởng môn sư huynh chắc chắn sẽ không trách phạt, chỉ sợ lại trọng thưởng con thôi, lời ta nói chẳng chuẩn ư?"

Tiêu dật tài đỏ mặt nói: "Thương tùng sư thúc lại nói đùa rồi."

Điền bất dịch gật gật đầu nói: "Đó không phải là lời nói đùa đâu, công lao lần này của con không hề nhỏ. Nhưng mà Dật tài, sau này con không được lặp lại những việc nguy hiểm như thế này nữa. Chưởng môn sư huynh rất xem trọng con, sau này khi lão nhân gia thành tiên về trời rồi, ngôi vị chưởng môn kia, quá nửa là sẽ truyền cho con, khi đó thân con mang trọng trách nặng nề, đừng bao giờ làm những điều như thế này nữa."

Tiêu dật tài nghiêm cẩn nói: "Vâng, đa tạ thương tùng sư thúc cùng Điền sư thúc đã chỉ bảo."

Thương tùng đạo nhân gật gật đầu, nói: "Thế thì tốt, Ta nghĩ con cũng đã mệt rồi, hãy nghỉ sớm đi! Cũng may hôm nay con bị thương không phạm vào kinh mạch căn bản, không cần phải lo lắng nhiều."

Tiêu dật tài thấy Thương tùng đạo nhân cùng Điền bất dịch quay người bước đi, liền vội đứng dậy thi lễ. Điền bất dịch giữ hắn lại rồi nói: "Thân thể con bị thương, hãy nằm nghỉ cho tốt. Một ít lễ nghĩa này, giờ chúng ta giờ không ở tại Thanh vân sơn, không cần phải giữ quá làm gì!"

Tiêu dật tài không dám trái ý, hơn nữa thân thể đính xác rất mệt mỏi, liền ngả thân mình lại dựa vào tường đá rồi thốt: "Đa tạ nhị vị sư thúc, thứ lỗi cho con không tiễn."

Thương tùng đạo nhân phẩy phẩy tay, cùng Điền bất dịch đi ra phía ngoài, mắt thấy cả hai sắp đi đến cửa động, bỗng nhiên nghe thấy Tiêu dật tài phía sau gọi gấp: "Điền sư thúc."

Điền bất dịch gật đầu, quay mình lại hỏi: "Giì vậy?"

Tiêu dật tài ngồi trên sàng đá, mỉm cười nói: "Sư thúc thấy trí nhớ của con này, suýt chút nữa thì quên mất. Năm ngoái đến Đại trúc phong bái phỏng vợ chồng sư thúc, Sư thúc Tô như từng nói muốn có một viên đồng nam duyên hải đặc sản là "đại bối trân châu", lần này con đến đông hải, đã tìm được một viên. Không hiểu Sư thúc có muốn xem ngay bây giờ không?"

Điền bất dịch trầm ngâm một lát, mắt nhìn nhìn Tiêu dật tài, rồi cười nói: "Này, con không nói, ta cũng quên phắt đi mất. May là con có trí nhớ tốt, nếu không sau này ta về đại trúc phong, chỉ sợ tô sư thúc của con la phiền ta đến chết mất."

Nói xong, vừa cười vừa quay trở lại. Thương tùng đạo nhân đang dừng lại lắng nghe, tất nhiên không thể quay lại để nghe cái việc viên trân châu này, bèn theo chân bước ra ngoài.

Trong động, chỉ còn lại hai người bọn Điền bất dịch và Tiêu dật tài.

Điền bất dịch đang vừa cười vừa quay lại, nhưng khi đến gần rồi ngồi xuống trước mặt Tiêu dật tài, nụ cười trên mặt đã không còn nữa, quan sát trước sau, rồi nói khẽ: "Tính nết Tô sư thúc của con đúng là rất thích ngoại vật lại chỉ mong có ngay, gần một trăm năm trước đây, đã tự đi đến gần đông hải và tìm thấy một

viên đại bối trân châu rồi. Lúc này không có ai ở đây, có vấn đề gì, con cứ nói đi đừng ngại."

Tiêu dật tài gật gật đầu, mắt nhìn Điền bất địch, thốt: "Sư thúc quả là có tuệ nhân, con lưu sư thúc lại đây, kỳ thật muôn bàn bạc với sư thúc về việc Trương tiểu phàm, mòn hạ của người."

Điền bất địch lông mày nhăn lại, trong lòng kinh hoảng hỏi gấp: "Hắn sao vậy?"

Tiêu dật tài ho lên một tiếng, tức thì đè thấp giọng xuống, Điền bất địch lập tức hiểu ý, thân hình khẽ cúi về trước, ngưng thần lắng nghe.

Trong sơn động, lập tức im ắng, chỉ còn lại tiếng âm thanh nói chuyện rất khẽ, thăm thì thốt ra.

Hâm tinh chú

(1): Nguyên tác là Ẩn ưu, nghĩa là ưu tư ẩn giấu. Chương này nói về tâm lòng lo lắng của Bích Dao giành cho Tiểu phàm, cũng nói về những lo lắng trong lòng của Tiểu phàm, điền bất địch vv nữa. Nên tại hạ dịch là Lo lắng trong lòng, ý nghĩa là vậy.

(2-4): Mấy đoạn này tại hạ không dịch chính xác được, bản tiếng anh và thiểu chủ đều không giúp gì, chắc phải đọc nguyên tác, mà cái đó thì tại hạ chịu, bằng hữu nào có nhã ý thì PM cho tại hạ để tại hạ sửa lại cho chuẩn hơn.

(2):

他心中驚駭，一半是知道自己身處絕境，另一半卻是對這鬼王道行之高，直是駭人聽聞，日後對正道之害，只怕難以估量。

(3):

而且從蕭逸纔的口中，他們也得知瞭魔教似乎是想尋找在這流波山上齣現的奇獸“夔牛”，並意外地知道瞭此次連魔教四大宗主之一的鬼王，竟也來到瞭此處。

(4):

我爲查究竟，便化名小周，也正好他們正在用人之際，看我還算有幾分本領，居然也很順利的就入瞭魔教。

Chương 66

Vãng Sư

Không biết tự lúc nào, không khí bỗng trở nên ngọt ngạt, Điền Bất Dịch từ từ đứng thẳng dậy, trên mặt lộ rõ vẻ bất định, nhưng tuyệt không thể biết chắc trong thâm tâm lão đang nghĩ những gì.

Tiêu Dật Tài im lặng một lúc mới nói: "Điền sư thúc, việc này cháu đã do dự rất lâu, nhưng nghĩ cho cùng thì cũng chẳng hay ho gì nếu cứ giấu sư thúc mãi..."

Điền Bất Dịch hít sâu một hơi, khẽ gật đầu: "Tiêu sư điệt, ta hiểu tâm ý của ngươi rồi, thực cảm ơn ngươi rất nhiều".

Tiêu Dật Tài gật đầu, như đang hồi tưởng lại chuyện gì, chậm rãi nói: "Điền sư thúc, cháu thấy Trương sư đệ mặc dù có quan hệ với yêu nữ của ma giáo, nhưng cũng chưa tới mức sa vào tà đạo. Có điều người trong ma giáo âm hiểm độc ác, Trương sư đệ tuổi còn trẻ, sợ không tránh khỏi nguy hiểm".

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, trên mặt như phủ một lớp sương mờ, lạnh lùng nói: "Tên súc sanh đó, để ta về sẽ giáo huấn nó!"

Tiêu Dật Tài ngược nhìn Điền Bất Dịch, khẽ nói: "Điền sư thúc, cháu có lời này, không biết..."

Điền Bất Dịch gật đầu: "Ngươi cứ nói".

Tiêu Dật Tài bèn thưa: "Điền sư thúc, sở dĩ cháu thưa với sư thúc về chuyện của Trương sư đệ là mong sư thúc biết mà xử lý, để trước mắt vụ việc không trở nên nghiêm trọng. Thương Tùng sư thúc quản việc hình phạt của Thanh Vân Môn chúng ta tính khí cương cường, nóng nảy, nếu lỡ mà biết được việc này, chỉ e Trương sư đệ... Có điều dù sao hắn cũng là đệ tử của sư thúc, bao năm qua chắc hắn sư thúc cũng tổn hao không ít tâm huyết vì hắn, nếu sự vụ trở nên trầm trọng thì sư thúc và Thương Tùng sư thúc cũng khó ăn khó nói. Thế nên...", Tiêu Dật Tài hạ giọng nói nhỏ, "Nếu Trương sư đệ không phạm phải những tội lỗi nghiêm trọng, chỉ cần sư thúc đóng cửa dạy dỗ hắn một chap, thiết nghĩ cũng là đủ rồi".

Điền Bất Dịch ngẩng đầu, ngắm nhìn sư điệt của mình một cách chăm chú, gật gù nói: "Tiêu sư điệt, cháu quả nhiên là có phong cách của bậc đại tướng, không uổng công chưởng môn sư huynh quan tâm coi trọng. Xem ra chức vụ chưởng môn trong tương lai ắt sẽ thuộc về cháu".

Tiêu Dật Tài hơi cúi đầu, nói: "Điền sư thúc, ngươi quá khen cháu rồi".

Điền Bất Dịch thản sắc đã trở lại bình thường, cười nhẹ: "Khá lắm! Vậy cháu cũng nghỉ đi. Hảo ý của cháu, Đại Trúc Phong ta sẽ ghi nhận".

Chẳng biết vô tình hay hữu ý, Điền Bất Dịch bỗng như nhẫn mạnh khi nói đến ba từ "Đại Trúc Phong".

Tiêu Dật Tài dường như không để ý đến ngữ điệu trong câu nói đó, cười nói: "Sư thúc lại khách khí rồi".

Điền Bất Dịch khẽ gật đầu một cái, xoay mình trở đi.

Điền Bất Dịch, tay chắp sau lưng, đứng lặng hồi lâu nơi rừng cây tĩnh mịch.

Đêm về khuya, bầu trời lấp lánh muôn vàn tinh tú. Trăng đã lên cao, ánh trăng xuyên qua những tán cây rậm rạp um tùm, chiếu xuống thân hình Điền Bất Dịch.

Từ trong bóng tối nhìn ra, thấy nơi chân mày lão như hơi nhú lại, rõ ràng đang suy nghĩ chuyện gì lung lăm.

Đúng lúc đó, phía sau chợt vang lên những tiếng chân bước.

Điền Bất Dịch quay nhìn về phía sau, đột nhiên thân hình khẽ run lên, kinh ngạc: "Là nàng à?"

Người mới tới chính là thê tử của lão, Tô Như. Chỉ thấy trong màn đêm thanh vắng, nàng lặng lẽ bước tới, trong khoảnh khắc tựa hồ mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía nàng.

Dường như bao nhiêu năm tháng không có ý nghĩa gì với sắc đẹp của nàng.

Tô Như tiến lại gần, nhìn Điền Bất Dịch, miệng thoảng hiện nét cười, nói: "Vừa rồi huynh mới về tới nơi đã kêu Tiểu Phàm ra đây, nhưng nó không có ở nhà, muội đã cho phép nó đi gặp Đại lực tôn giả ở Kim Cương môn một lát, giờ chắc cũng sắp về tới đây rồi".

Điền Bất Dịch khe khẽ gật đầu, nhìn Tô Như như muốn nói điều gì nhưng rồi lại thôi.

Tô Như dịu dàng nói: "Huynh từ lúc đi gặp Tiêu Dật Tài về, mặt cứ đăm đăm chiêu chiêu, phải chăng đã có chuyện gì xảy ra?"

Điền Bất Dịch thở dài một cái, da mặt như dãn ra, nở một nụ cười nói: "Ta sớm đã biết là không thể qua được mắt muội". Nói rồi, lão đem việc gặp Tiêu Dật Tài và chuyện của Trương Tiểu Phàm ra sao, lần lượt kể hết với Tô Như.

Tô Như chỉ im lặng lắng nghe, trầm ngâm một hồi mới lắc đầu nói: "Trước tiên tạm chưa nói đến chuyện Tiểu Phàm có quan hệ với con gái của quỷ vương ma giáo là thật hay giả, theo những gì muội cảm nhận được về con người của Tiểu Phàm, nếu có ai đó nói nó đã gia nhập ma giáo, hay thậm chí là gian tể của ma giáo cài vào Thanh Vân Môn của chúng ta, thì muội tuyệt nhiên không thể tin là thật."

Điền Bất Dịch ừ hử một tiếng: "Điều đó không cần muội nói thì ta cũng biết. Có điều, ta từ trước tới giờ thu nhận 6 đồ đệ, từ lão đại tới lão lục, cho tới nay chưa từng gây ra chuyện gì, cũng chưa để ta phải lo phiền bao giờ".

Tô Như nhìn lão cười nói: "Bất quá từ lão đại tới lão lục, cũng chẳng có ai giống hắn ta, tại kỳ Thất mạch đại thí thực đã khiến huynh mở mày mở mặt!"

Điền Bất Dịch cứng họng, nhưng ngoài mặt không muốn tỏ ra là mình đã thua cuộc, tức thì làm bộ khinh khỉnh, nói: "Dẹp, thế mà cũng gọi là mở mày mở mặt được sao? Bị người ta dùng sấm chớp đánh cho cháy thui như cục đá thì có!"

Tô Như bật cười khích: "Ôi, Điền sư huynh của muội ơi, nhớ hồi 300 năm trước, huynh cũng tham dự Thất mạch đại thí, oai phong lắm, bất quá cũng chưa vào tới vòng bốn người!"

Điền Bất Dịch bị thê tử lôi chuyện cũ ra trêu, tức thì trở nên lúng túng, cát kinh cãi lại: "Ta nếu không phải... nếu không phải là do tâm lý có vấn đề, đêm hôm trước cuộc tỉ thí còn chạy đi tìm muội, rủ muội trốn lên Hồng kiều trên Thông Thiên Phong ngắm trăng sao, thức trăng cả đêm, sớm hôm sau thương dài, đến cả một chút tinh thần cũng không có, thử hỏi làm sao Vạn sư huynh xứng đáng làm đối thủ của ta chứ?"

"Ôi chà..." Tô Như khẽ bĩu môi, nhưng sắc mặt đã hơi ửng hồng, lộ vẻ ôn nhu vô hạn, tưởng như đang hồi nhớ lại những ngày đầu hai người mới lén lút hẹn hò với nhau, nói: "Vạn sư huynh quả là kỳ tài trời sinh, thông minh tuyệt đỉnh, trong khắp lứa huynh muội chúng ta khi ấy, trừ Đạo Huyền chưởng môn sư huynh ra, thì đạo pháp tu hành không ai bì kịp. Chàng khi đó mới sắp vào tới vòng bốn người thì sư phụ chàng đã cưới không ngậm miệng lại được rồi, lại còn tính chuyện đánh bại cả Vạn sư huynh nữa sao?"

Điền Bất Dịch cười ha hả, rõ ràng tâm trạng đã trở nên rất vui vẻ: "Vạn sư huynh tất nhiên là đạo pháp hơn ta xa, nhưng mà năm đó trong hai người thì nàng lại chọn ta, rõ ràng là ta phải có chỗ hơn huynh ấy!"^{1;nh}

Tô Như liếc xéo lão, đáp: "Khi ấy chàng biết ma xui quỷ khiến thế nào, che mắt bịt tai thiếp, chọn nhầm phải anh chồng như chàng".

Điền Bất Dịch nghe vậy chẳng hề tức giận, trái lại chỉ nhìn thê tử cười ha hả, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc, thốt nhiên giang tay kéo thân thể mềm mại của Tô Như vào lòng.

Tô Như trừng mắt mắng khẽ: "Chừng này tuổi đâu rồi còn làm trò quỷ! Tiểu Phàm sắp tới đây rồi, nó mà thấy chúng ta thế này thì còn gì là thể diện!"

Điền Bất Dịch chỉ cười không nói, Tô Như khe khẽ cúi đầu, cũng không có ý gì muốn thoát ra.

Đêm trong như nước, tĩnh vắng bốn bề. Gió đêm mơn man ve vuốt cành lá trên cao.

Cả khu rừng chìm trong an tĩnh.

Sau một lát bỗng nghe Tô Như nói: "Kỳ thực, muội thấy bộ dạng của Trương Tiểu Phàm bây giờ rất giống với huynh khi ấy", nói đến đây, nàng ngẩng đầu nhìn phu quân, "Huynh có cảm giác đó không?"

Điền Bất Dịch ngẩn ra: "Chẳng thấy gì cả..."

Tô Như cười nói: "Thái độ vừa rồi của huynh là nghĩa gì vậy? Thực sự khi ấy huynh cũng giống hệt như Tiểu Phàm bây giờ, cái bộ dạng khờ khờ khạo khạo đó, mọi người đều nghĩ huynh chẳng thể nào sánh kịp với các huynh đệ đồng môn tư chất cực tốt. Thế nhưng cuối cùng tại Đại Trúc Phong này thì người có thành tựu cao nhất lại chính là huynh, đạo pháp cao cường nhất cũng là huynh, sau cùng sư phụ huynh cũng truyền lại vị trí thủ tọa cho huynh đó thôi".

Điền Bất Dịch âm ừ trong miệng: "Kể ra khi đó ta cũng khờ khạo thật".

Tô Như cười khích, lắc đầu nói: "Huynh ơi! Già đâu rồi, da mặt quả cũng dày hơn nhiều, còn dám nói mình không hiểu nữa hay thôi!", đoạn cúi đầu khẽ tiếp, "Bất quá trong trường hợp của Tiểu Phàm, muội không tin là huynh không nhìn ra, biểu hiện của hắn trong 12 năm qua, tất nhiên không được tốt như Lâm Kinh Vũ hay Lục Tuyết Kỳ vốn tư chất thông tuệ, nhưng cũng không thể nói là ngốc nghếch, muội nghĩ ít nhất nó cũng khá hơn trình độ trung bình. Chỉ có điều mấy năm đầu tiên, nó bị huynh thở ơ không quan tâm đến, lâu dần trong thâm tâm cảm thấy tự ti, đâm ra tới giờ vẫn cứ thằng đơ chậm chạp như cây gỗ vậy".

Nói tới đó, Tô Như tựa hồ như hồi tưởng lại điều gì, trầm mặc một lát mới tiếp tục: "Nhưng muội quả thật nghĩ không ra, tại sao năm đó Tiểu Phàm mới tu luyện Thái Cực Huyền Thanh đạo tới tầng thứ nhất, đạo pháp còn thô thiển, vậy mà đã có thể ngang ngửa với đồng đạo có thời gian tu luyện lâu hơn nó vài ba lần?"

Điền Bất Dịch lắc đầu, thở dài như muốn trút bỏ hết phiền muộn trong lòng, chậm rãi nói: "Hiện giờ nghĩ mấy chuyện đó cũng chẳng ích gì, lát nữa khi lão thất tới đây, ta tự nhiên sẽ hỏi hắn cho rõ xem thời gian gần đây hắn đã ở đâu, không chừng sẽ gợi mở thêm được nhiều tình tiết mà chúng ta chưa biết".

Tô Như liếc nhìn lão, tigm tigm: "Huynh không phải muốn dùng cái bộ mặt hung thần ác sát này để cật vấn nó đấy chứ? Chỉ sợ nó chưa nói được câu nào thì đã bị huynh làm cho sợ cứng cả lưỡi rồi!"

Điền Bất Dịch gật gù: "Sao ta lại không biết chứ, chẳng qua đôi khi tâm lý không được thoả mái, bộc phát ra ngoài, mới thành bộ dạng như vậy".

Tô Như cả cười: "Kỳ thực muội cũng biết huynh coi nó là đệ tử có tiềm đồ xán lạn nhất của mình, muốn nó không chỉ tiến bộ vượt bậc về đạo pháp mà còn cả trong cách đối nhân xử thế hàng ngày, mong nó được như bọn Tề Hạo, Tiêu Dật Tài, có thể đạt được thành tựu như một trong hai kẻ đó, ngõ hầu tương lai..." Tới đó, nàng bỗng khe khẽ thở dài, trầm ngâm không nói nữa.

Điền Bất Dịch im lặng một lát mới thốt lên: "Làm sao nàng biết?"

Tô Như nhìn lão, tựa hồ do dự một chút, đoạn trả lời: "Bất Dịch, tính cách của huynh... suốt bấy nhiêu năm qua, muội chưa bao giờ thấy huynh như vậy kể từ khi xảy ra chuyện của Vạn sư huynh, vì thế..."

Điền Bất Dịch trầm mặc giây lát, chậm chậm gật đầu: "Ta hiểu ý muội rồi, bất tất phải nói nữa".

Tô Như nhìn lão một lát, đột nhiên bật cười: "Nếu Tiểu Phàm mà biết được sự phụ nó lúc nào cũng quan tâm đến nó như thế này, đặt biết bao kỳ vọng to lớn vào nó, không biết thằng bé sẽ vui sướng đến thế nào".

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, lại làm ra bộ mặt khinh khỉnh, quay đi vênh mặt nói: "Ta mà đặt kỳ vọng lớn lao vào cái thằng đầu đất ấy à? Ở đó mà mồ!"

Tô Như ở phía sau lưng lão bẩm bụng cười tưng tửng, chợt nhận ra trượng phu vẫn còn đang nắm chặt tay mình, trong lòng bỗng vô cùng ấm áp thiết tha, thấy tính cách của lão đã ba trăm năm qua rồi mà vẫn chẳng thay đổi một tí tẹo nào.

Nàng im lặng mỉm cười, khẽ nắm chặt tay chồng.

Lại nói Trương Tiểu Phàm cùng Tống Đại Nhân sau khi từ biệt sư phụ của Thạch Đầu là Đại lực tôn giả để quay trở về, bên tai vẫn còn phảng phất tiếng cười hỉ hả của Thạch Đầu. Phía trước chỉ thấy màn đêm sâu thẳm, trừ vài đê tử lác đác đứng canh phòng, còn lại mọi người ai nấy đều đã quay về nghỉ ngơi.

Chừng tới khi sắp về tới cửa sơn động của Đại Trúc Phong, Tống Đại Nhân trong lòng vẫn cảm thấy có chỗ không thoải mái, bèn quay sang Tiểu Phàm hỏi: "Tiểu Phàm, mấy lời lúc nãy ta nói với đệ, đã nhớ kỹ cả rồi chứ?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đệ nhớ rồi, sư huynh".

Tống Đại Nhân khẽ gật đầu, nói: "Ta không biết sư phụ có chuyện gì với đệ, nhưng hồi nãy sau khi sư phụ đi gặp Tiêu Dật Tài sư huynh về, ta thấy hai lông mày của người cứ nhíu cả lại, chắc chắn phải chuyện tốt lành gì đâu".

Trương Tiểu Phàm im lặng không nói gì, nhưng trong lòng cảm thấy rất lo lắng, không biết có phải Tiêu Dật Tài đã đem chuyện mình và Bích Dao ra nói với sư phụ rồi không. Nếu quả như vậy thì lát nữa khi sư phụ truy vấn, hắn thực sự chẳng biết giải thích thế nào.

Tống Đại Nhân thấy Tiểu Phàm không nói gì, mặc dù trong lòng cũng cảm thấy hơi lo, nhưng ngoài mặt vẫn nở một nụ cười, vỗ vai Tiểu Phàm an ủi: "Tiểu Phàm, đệ bất tất phải lo lắng quá như vậy, sư phụ bình nhật tuy có vẻ nghiêm khắc, nhưng thực ra trong lòng thập phần yêu quý sư huynh đệ chúng ta". Nói tới đó, lão hạ giọng thăm thì: "Này, nhưng đệ cũng chớ có cứng đầu cứng cổ cãi lại sư phụ, vạn nhất người mà nổi trận lôi đình thì mấy người bọn huynh cũng chẳng dám cầu xin hộ đệ đâu!"

Tiểu Phàm trong lòng cảm thấy ấm áp, xúc động nhìn Tống Đại Nhân khẽ lắp bắp: "Đại sư huynh, đệ... đệ mấy hôm trước thật không phải với huynh, thật chẳng ra gì, huynh... huynh đừng giận đệ nhé!"

Tống Đại Nhân cười ha hả, giơ tay vò đầu Tiểu Phàm, nói: "Kể làm gì mấy chuyện nhỏ nhặt ấy! Thôi đệ mau rảo chân lên, đừng để sư phụ đợi lâu. Ô nhưng mà trời hôm nay lạ thật đấy, mới khi nãy trăng hẫy còn sáng lắm, giờ mây đen ở đâu đã tụ về xâm xịt cả rồi. Đúng là Đông hải có khác, quả có chỗ dị biệt so với Trung Nguyên chúng ta".

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn trời, quả nhiên thấy bầu trời dường như bỗng tối sầm lại, vừa mới rồi trăng còn sáng tỏ khắp nơi, giờ chỉ toàn mây đen vẫn vũ chằng chốt lên nhau, ánh sáng chỉ còn lờ mờ, thật dễ khiến người ta sinh ra phiền muộn.

Nói tới đó thì hai người đã về tới nơi, Tống Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm dừng lại, bỗng nghe vắng từ trong động tiếng cười giòn tan của Điền Linh Nhi và Đỗ Tất Thư.

Tiểu Phàm trầm ngâm một chút, đoạn nói: "Đại sư huynh, đệ ra thằng ngoài rừng gặp sư phụ đây, không vào đó nữa đâu".

Tống Đại Nhân liếc nhìn hắn, khẽ gật đầu: "Vậy cũng được, đệ nhanh đi đi! Nhưng mà bây giờ trời tối om thế này, đệ đi lại trong rừng phải cẩn thận một chút, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm thoảng ló nét cười, gật đầu một cái rồi rảo bước về hướng rừng cây um tùm.

Tống Đại Nhân nhìn theo hắn, bất giác cảm thấy bóng dáng tiểu sư đệ của mình toát lên một vẻ cô đơn hiu quạnh thì thở dài một tiếng, lắc đầu, rồi quay mình trở vào trong sơn động.

Vừa luôn vào dưới tán rừng rậm rạp, bóng tối tựa hồ như đang lẩn trốn khắp mọi ngóc ngách của rừng sâu bỗng nhất tề phóng vọt ra, bao vây khắp thân ảnh Trương Tiểu Phàm.

Hắn dừng lại, trong lòng hơi rung động, nhưng chỉ một lát sau, cặp mắt của hắn đã dần dần quen với quang cảnh u ám của khu rừng. Trời đêm âm u, vài ánh trăng còn vương sót lại cố gắng lầm lách qua được tán lá dày, rơi lác đác trên mặt cỏ, mờ mờ ảo ảo.

Cả khu rừng chìm trong tĩnh lặng, không còn tiếng chim hót của ban ngày, không một tiếng hô hấp của thú rừng, thậm chí cả tiếng côn trùng rả rích hằng đêm hôm nay không hiểu sao cũng bắt câm.

Khắp nơi chỉ toàn những thân cây cổ thụ, cành lá sum xuê, thâm nghiêm tĩnh mịch, như những chiến binh câm lặng đứng trong đêm dày.

Chỉ có tiếng gió thổi.

Gió từ xa xăm trong biển đêm mù mịt, lượn trên những tán rừng, lay động những tàn cây, tạo nên âm thanh xào xạc.

Chàng thiếu niên cô độc bước đi trong rừng đêm thăm thăm.

Trong thứ ánh sáng mờ ảo của rừng đêm, ý nghĩ của Tiểu Phàm bỗng trở nên phiêu đãng, không hiểu sao đột nhiên hồi tưởng lại một thời điểm xa xôi, rất xa xôi trong quá khứ: một ánh đèn vàng vọt yếu ớt, một đứa bé níu chặt tay mẹ, đối diện với bóng tối vây quanh, mắt mở to phảng phất sự sợ hãi...

Những ngày tháng ấy từ lúc nào đã trở thành quá vắng xa xôi, vô tình hắn không hay biết.

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, thốt nhiên ngẩng đầu lên, gia tăng cước bộ, xăm xăm tiến về phía trước.

Hắn không hề hay biết, phía trước hướng đi ấy, nơi bóng tối thâm u, không một tiếng động, bỗng bừng lên hai quầng sáng đỏ hồng, như hai ánh lửa hờn căm.

Như hai con mắt rực lên phẫn nộ.

Điền Bất Dịch nhíu mày, có vẻ không còn đủ kiên nhẫn: "Sao giờ này nó vẫn chưa tới?"

Tô Như nhìn lão nói: "Sao huynh nóng vội thế? Đại Nhân đã đi gọi nó về rồi, nhưng từ chỗ Đại lực tôn giả về đây, cho dẫu chạy nhanh đi nữa cũng phải mất một lúc chứ! Nếu huynh không nhịn được sao không dăng vân giá vũ đi tìm nó cho nhanh?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời đêm, lẩm bẩm: "Kỳ quái thật, sao thời tiết ở Đông hải thay đổi mau chóng thế?"

Tô Như cũng nhìn xung quanh, lông mày hơi nhíu lại: "Đúng là lạ thật, vừa mới đây còn sáng lầm mà!"

Nàng ngược nhìn những đám mây đen vẫn vũ trên đầu, cảm giác không được thoái mái, đột nhiên xoay chuyển ý nghĩ, quay sang hỏi Điền Bất Dịch: "Bất Dịch, từ đầu tới giờ, muội luôn cảm thấy có một chuyện này không được rõ ràng".

Điền Bất Dịch nhìn nàng, hỏi: "Là chuyện gì?"

Tô Như nói: "Nếu như Tiểu Phàm quả có quan hệ với con gái của giáo chủ ma giáo đúng như Tiêu Dật Tài nói, xét về tình về lý, đáng lẽ hắn phải nói với Thương Tùng sư huynh trước, điều này chắc hẳn thân hắn biết rất rõ. Thế nhưng hắn lại nói chuyện riêng trước với huynh, che dấu sự thật, tức là đi ngược lại với Thương Tùng sư huynh. Thường ngày, hắn cũng đâu có đặc biệt thân thiết gì với Đại Trúc Phong ta, vậy nên muội có cảm giác không được chắc chắn lắm trong chuyện này".

Điền Bất Dịch trầm tư giây lát, đoạn nói: "Người này thực không đơn giản đâu".

Tô Như nhướng mày: "Tại sao?"

Điền Bất Dịch không trả lời ngay, ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nói: "Theo như ta biết thì chưởng môn sư huynh trong mấy năm gần đây chỉ chuyên tâm vào việc tu đạo, những việc trong sư môn hầu như không mấy để ý tới, bình nhật có xảy ra chuyện gì đều là giao cho Thương Tùng sư huynh và các vị trưởng lão xử lý". Lão bỗng cười nhạt một tiếng, trầm giọng nói nhỏ: "Thế nên đạo này môn hạ cũng có một số kẻ rỉ tai nói nhỏ với nhau là Thương Tùng sư huynh của Long Thủ Phong mới là chưởng môn nhân thực sự".

Tô Như toàn thân rung động, sắc mặt lộ rõ vẻ lo lắng, kéo vạt áo Điền Bất Dịch thăm thì: "Những chuyện này huynh tuyệt đối không nên nói lung tung bên ngoài".

Điền Bất Dịch gật đầu nói: "Chuyện này ta tự biết rồi, muội yên tâm đi".

Nói rồi, lão lại trầm ngâm suy nghĩ một lúc: "Muội cũng biết đấy, Thanh Vân Môn chúng ta trong 2000 năm trở lại đây, đặc biệt từ khi Thanh Diệp tổ sư sáng lập ra 7 chi phái thì vị trí chưởng môn trước giờ luôn là do đệ tử của Thông Thiên Phong đảm nhận. Vậy mà nay..."

Tô Như mỉm cười tiếp lời lão: "Vậy mà nay Thương Tùng sư huynh trong môn phái chúng ta quả là người có đức cao vọng trọng, đạo pháp lại cao thâm, uy tín chỉ dưới có một mình Đạo huyền sư huynh mà thôi. Khi trước chuyện Tiêu Dật Tài tiếp nhậm vị trí chưởng môn vốn không thấy ai dị nghị gì, nhưng như tình thế hôm nay mà xét có lẽ cũng không tránh khỏi có lời ra tiếng vào".

Điền Bất Dịch chậm rãi nói: "Hơn nữa trong 200 năm nay, Thương Tùng sư huynh chấp chưởng hình phạt ở Thanh Vân Môn, thường ngày nói một là một, hai là hai, trừ Đạo huyền sư huynh ra, trong mắt huynh ấy sớm đã chẳng có ai nữa. Tiêu sư diệt lo ngại cũng là lẽ thường thôi".

Tô Như khẽ cúi đầu, một lát mới nói: "Bất Dịch, chuyện tranh giành chức chưởng môn này có ảnh hưởng rất to lớn, huynh chớ nên can dự quá sâu".

Điền Bất Dịch khẽ lắc đầu: "Ta ngày thường vẫn tỏ ra không quan tâm đến chuyện gì, nhưng dù sao cũng là người đứng đầu một chi phái, chuyện này làm sao có thể tránh khỏi có can dự. Hôm nay Tiêu Dật Tài cố tình tỏ ý tốt với chúng ta, quá nửa là để gây dựng một mối dây ân tình giữa ta và hắn phòng sau này khi cuộc tương tranh đó xảy ra. Chúng ta đi một bước phải cẩn thận một bước, xem ra chẳng còn cách nào khác".

Tô Như thở dài, gật đầu nói: "Cũng phải vậy thôi".

"Ù..." không biết tự chốn nào trong sâu thẳm rừng đêm, một trận âm phong thình lình thổi tới.

Trương Tiểu Phàm bỗng cảm thấy từ cổ trở lên lạnh lẽo vô cùng, vội ngẩng nhìn khắp trên đầu, chỉ thấy tán cây lòa xòa rung động như bầy yêu ma đang nhảy múa. Hắn nhíu mày, thầm nghĩ hôm nay khu rừng này có vẻ tràn đầy quỷ khí, thật khác xa so với mấy hôm trước. Tới đó hắn lại tự nhủ, bản thân ở đây đã bấy nhiêu ngày, chưa từng thấy có yêu ma tà vật, hôm nay trời mới âm u một chút, sao mình đã phải lo lắng làm vậy?

Nghĩ tới đó, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy buồn cười với chính mình, bèn xăm xăm bước tiếp.

Đột nhiên, từ phía sau lưng vang lên một âm thanh như tiếng ma kêu quỷ khóc. Trương Tiểu Phàm cả kinh thất sắc, quay ngoắt mình lại, chỉ thấy sắc mặt hắn lập tức trở nên trắng toát. Trong bóng đêm âm u, dần dần hiện hiện một chiếc khô lâu hai mắt lấp lóe ánh sáng đỏ rực, dập dờn bay lượn trong không trung.

Trong tiếng ma kêu quỷ khóc ấy, cái khô lâu ánh hồng bỗng dừng lại giữa khoảnh không, từ từ quay qua đối diện với Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm nhìn vào hai con mắt rỗng không của nó, chỉ thấy sâu trong đó hình như ẩn hiện những tia lửa, không cưỡng được cảm thấy toàn thân rét run lên.

Sau một khoảnh khắc, từ phía sau cái khô lâu, chầm chậm xuất hiện hai bóng người. Trong ánh sáng đỏ hồng của cái khô lâu, hắn thấy một trong hai người là một lão già gầy nhom, mặt mũi dữ tợn, sắc diện khô kiệt, tựa như chỉ có một lớp da bọc lên xương sọ mà thôi, trông chẳng khác cái khô lâu đỏ hồng là mấy, cặp mắt độc ác nhìn chòng chọc vào Trương Tiểu Phàm, lộ rõ vẻ h还挺 học phẫn hận.

Còn kẻ thứ hai bộ dạng trông như giống sài lang, mặc dù thân hình khá to lớn nhưng lại bị lão già xách trên tay như chú gà nhép, đến cử động cũng không được, sắc mặt đầy vẻ đau đớn khổ sở.

Nhin thấy gã, Trương Tiểu Phàm không khỏi giật mình kinh hãi, kêu "Ah" lên một tiếng.

Gã này không phải ai xa lạ mà chính là một trong hai kẻ Tiểu Phàm đã gặp bên dưới Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn đạo trước, mới hôm rồi cũng lại đã thấy xuất hiện tại Lưu Ba Sơn này: Dã cẩu đạo nhân. Chỉ thấy gã bị lão già khô quắt ấy dùng tay phải xách cổ, nét mặt đau khổ như sắp khóc, thế nhưng khi nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt thì lạ thay, sắc mặt gã lập tức thay đổi, tựa như nhìn thấy vị cứu tinh xuất hiện, chỉ ngay vào Tiểu Phàm kêu to: "A! Chính hắn! Chính là hắn!"

Trương Tiểu Phàm sợ đến ngây người, chỉ thấy Dã cẩu đạo nhân cứ chỉ vào mình kêu gọi liên hồi mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả. Lão già queo vẫn trừng trừng nhìn hắn đầy ác ý, cất giọng khàn khàn chói tai hỏi Dã cẩu đạo nhân: "Có đúng là thằng tiểu nghiệt chửng Thanh Vân Môn này không?"

Dã cẩu gật đầu lia lịa, mồm liền thoáng nói: "Dạ, dạ, đúng là nó đó, Hấp huyết tiên bối! Chính mắt tại hạ đã thấy thằng súc sinh này giết hại truyền nhân duy nhất của ngài là Hấp huyết quỷ Khương lão tam!"

Chương 67

Hấp Huyết Lão Yêu

Lão già mặt mũi nanh ác đó là một lão ma đầu trong ma giáo đã thoái ẩn nhiều năm nay, tự hiệu là "Hấp Huyết Lão Tổ", nhưng người chính đạo và cả rất nhiều người trong ma giáo đều ngầm gọi lão ta là "Hấp Huyết Lão Yêu". Nguyên nhân chủ yếu là do lão ta tu tập tà môn yêu pháp "Hấp Huyết Đại Pháp", đòi hỏi người tập phải hút lấy tinh huyết của người sống để tu luyện, vô cùng quỷ dị đáng sợ.

Tuy yêu pháp này lợi hại, nhưng đối với bản thân người tu tập nó lại có phản ứng phụ, vì thế phàm là người tu tập Hấp Huyết Yêu Pháp, ai ai mặt mũi cũng nanh

ác, chẳng giống người thường, do đó ngay trong Ma Giáo cũng ngầm ngầm có nhiều lời chỉ trích.

Quay lại chuyện đang nói, yêu pháp này không hề tầm thường, một trăm năm trước khi lão ta xuất thế, cũng đã từng gây ra một trường mưa máu gió tanh, làm cho đám người trong chính đạo phải đau đầu nhức óc măi. Nhưng sau này ma giáo thất thế, chính đạo liên thủ đánh đuổi, Hấp Huyết Lão Yêu vì phải chạy trốn sự truy sát của mấy cao nhân chính đạo, cũng cùng với Ma giáo dần dần thối lui ra khỏi Trung Nguyên, về sau chẳng hề có tin tức gì nữa.

Lần này Ma Giáo phục hưng, quần ma tề vũ, Hấp Huyết Lão Yêu vốn thuộc "Vạn Độc Môn" một trong bốn đại chi phái của Ma Giáo nên cũng được mời đến. Nhưng trước khi xuất sơn, đệ tử duy nhất của lão ta Hấp Huyết Quý Khương Lão Tam vì thối tha giống với bọn Dã Cẩu Đạo Nhân và Lưu Hạo, nên được đám người Dã Cẩu Đạo Nhân mời đến để trợ quyền, không ngờ dưới Vạn Bức Cổ Quật chẳng hiểu vì sao bị người ta giết chết.

Hấp Huyết Lão Yêu sau khi biết tin thì vô cùng giận dữ. Phải biết rằng môn phái lão ta, bởi vì hấp huyết yêu pháp thanh danh hết sức xấu xa, hơn nữa quá trình tu luyện lại nguy hiểm khôn lường, chỉ cần một chút sơ ý sẽ bị yêu pháp cắn ngược trở lại, cạn hết tinh huyết mà chết. Vì thế ngay cả trong ma giáo cũng chẳng có mấy người mong muốn tu luyện. Khương Lão Tam là đệ tử duy nhất mà khó khăn lắm lão ta mới tìm được mười mấy năm trước đây, tính cách rất hợp với tính tình cổ quái của lão, nên lão ta trong lòng hết sức yêu mến. Chẳng dè chết không minh bạch, bảo sao mà lão không tức giận điên người?

Thời gian gần đây, trong ma giáo có rất nhiều động tĩnh, đầu tiên là Quý Vương Tông kéo đến vùng Lưu Ba Sơn hoang vu hoẻ lánh ở ngoài đông hải này, sau đó, ba đại tông phái khác cũng lần lượt phái xuất cường viện đến. Hấp Huyết Lão Yêu là một trong số người đó, có lẽ cũng vừa mới tới Lưu Ba Sơn ngày hôm nay. Vừa may gặp phải ngay đám Dã Cẩu của Luyện Huyết Đường

Bọn Niên Lão Đại, Lưu Hạo đều là những kẻ giảo trá, nhìn thấy Hấp Huyết Lão Yêu sắc mặt âm trầm, biết rằng lão ma này tính tình cổ quái tàn nhẫn hung ác, nghĩ rằng lão nhất định vẫn còn cầm hận về cái chết của đệ tử, nên ai nấy đều chuẩn bị bỏ chạy. Chẳng dè, Dã Cẩu Đạo Nhân tính tình có phần thẳng thắn, không khéo ăn khéo nói, đột nhiên tiến tới trước mặt chào hỏi, miệng thì nói: "A, lão tiền bối, đã lâu lắm không gặp, không ngờ ngài vẫn mạnh khoẻ như xưa..."

Nói chưa được nửa câu, Hấp Huyết Lão Yêu nghe thấy thì nghĩ rằng tên Dã Cẩu này quả thật đáng chết, liền lui đến cái chết đệ tử của ta còn chưa thèm tính, không ngờ còn dám châm biếm sao ta vẫn chưa chết? Liền bừng bừng tức giận, tóm lấy Dã Cẩu nhấc lên. Dã Cẩu Đạo Nhân lúc này mới thấy mình ngu ngốc, chỉ rốt ráo cầu xin tha tội. Hấp Huyết Lão Yêu cũng chẳng nhiều lời, chỉ nói với hắn: "Bây giờ chúng ta đi đến chỗ Thanh Vân Môn để tìm kẻ đáng ghét đã giết chết đồ đệ của ta, tìm được thì coi như người mạng lớn, không tìm ra thì ta trước hết sẽ hút cạn máu của ngươi để tế điện cho đồ đệ của ta."

Chỉ mấy câu nói này thôi Dã Cẩu Đạo Nhân mày tái dại, không ngớt kêu khố. Từ lúc đến Lưu Ba Sơn, Trương Tiểu Phàm đã nhiều lần nhìn thấy Dã Cẩu Đạo Nhân, nhưng Dã Cẩu Đạo Nhân khi đó nếu không đấu phép với người khác, thì là đang chạy trốn chối chết trên không trung, đều không hề nhìn thấy Trương Tiểu Phàm. Hơn nữa lúc ở sơn động bí ẩn, Trương Tiểu Phàm cũng đứng ẩn trong bóng tối, đến khi hắn ra khỏi chỗ đó thì Dã Cẩu Đạo Nhân đã sớm cùng với người khác lao vào đánh đấm ầm ĩ cùng với bọn đệ tử chính đạo rồi.

Dã Cẩu thầm nghĩ, ai mà biết được tên đáng ghét đó đã đến Lưu Ba Sơn hay chưa, vạn nhất hắn ta chưa đến, bản thân há chẳng phải chết oan uổng dưới cơn thịnh nộ của Hấp Huyết Lão Yêu sao. Tức thì hắn cầu xin van nài mãi không thôi, tuy nhiên Hấp Huyết Lão Yêu lòng dạ sắt đá, chẳng thèm cho vào tai, cứ thế xách cổ hắn âm thầm bay đến chỗ đám người chính đạo đang ở.

Lúc này trong khu rừng tối đen, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh của Trương Tiểu Phàm, Dã Cẩu Đạo Nhân quả thật vui mừng ra mặt, cảm thấy cao hứng còn hơn là nhìn thấy thân sinh phụ mẫu của bản thân, tức thì hét lớn:

"Chính là hắn, không thể nhầm được, dù hắn có hoá thành tro ta cũng nhận ra hắn!"

Hấp Huyết Lão Yêu hừ lạnh một tiếng, tay khẽ vung lên, tức thì ném Dã Cẩu bay tít ra tận đằng xa giống như một thứ tạp vật, một lúc lâu sau Trương Tiểu Phàm nghe thấy từ đằng xa truyền lại một âm thanh nghèn nghẹn, ngay sau đó là một tiếng kêu đau đớn, cũng chẳng biết Dã Cẩu cuối cùng đã rơi xuống mặt đất hay là va trúng một cây đại thụ nữa?

Hấp Huyết Lão Yêu nhìn khắp trên dưới đánh giá tên tiểu bối đệ tử của Thanh Vân Môn đang đứng trước mắt, nhưng vẫn chưa lập tức xuất thủ, trái lại còn cau mày suy nghĩ. Mặc dù lão ta tính tình tàn nhẫn hung ác, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lí trí. Hôm đó khi đám người Luyện Huyết Đường vác thi thể của Khương Lão Tam về, lão ta vô cùng cuồng nộ thương tâm, nhưng ngay sau đó phát giác ra chỗ kỳ quái. Khương Lão Tam chết là do huyết nhục bị khô cạn, nhìn thế nào đi nữa cũng giống như bị giết bởi Hấp Huyết Yêu Pháp của môn phái lão ta, trên thế gian này ngoại trừ bản thân và Khương Lão Tam lại có người luyện thành "kỳ thuật" này sao, thật khó hiểu?

Lão ta tự nhiên không biết rằng trên cây Thiêu Hoả Côn trong tay Trương Tiểu Phàm, có "Phệ Huyết Châu" của Ma Giáo tiền bối Hắc Tâm Lão Nhân truyền lại, nhưng với kinh nghiệm trăm năm tu hành, lão ngay lập tức nhận định tên hung thủ này nếu không sử dụng Hấp Huyết Yêu Pháp thì ít nhất cũng sử dụng một thứ pháp thuật tương tự, hơn nữa đạo hạnh nhất định không hề thấp kém, chỉ sợ chẳng kém bản thân lão ta mấy. Vì thế lúc này gặp Trương Tiểu Phàm, lão ta cố néo cơn tức giận, quan sát thật kỹ lưỡng con người này để xem cuối cùng có giày quái không?

Chỉ là lão ta nhìn đông ngó tây, lông mày nhíu chặt, nhưng vẫn chẳng nhìn ra một kết quả nào. Từ đầu đến chân, rồi lại từ chân đến đầu, gã tiểu tử này vẫn chỉ là một quã đệ tử hết sức bình thường của Thanh Vân Môn, chẳng hề có một điểm

nào xuất chúng, hơn nữa chẳng có nửa phần cái vẻ tàn nhẫn hung ác của Hấp Huyết Yêu Pháp.

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên tại chỗ, mặc dù tâm lý có chút run sợ vì bị lão giả quỷ khí mờ mịt này soi mói, lại không biết lão ta là ai, nhưng thấy lão ta đi cùng với Dã Cẩu, thì nhất định là người trong Ma Giáo, nhìn hai người bọn họ nói chuyện, hình như đến đây chỉ để tìm mình.

Trên không trung chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện một chiếc đầu lâu mầu đỏ đang toả ra ánh sáng đỏ rực, rồi bắt đầu chậm chậm xoay tròn, giọng nói của Hấp Huyết Lão Yêu từ phía sau văng sáng đỏ ấy, lạnh lẽo truyền đến: "Thanh Vân Môn tiểu tử, có phải ngươi đã giết chết Khương Lão Tam đồ nhi của ta không?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, ngạc nhiên hỏi: "Ai là Khương Lão Tam?"

Hấp Huyết Lão Yêu nghe lời giây lát, trong long hết sức tức giận, nếu là ngày trước, lão ta sớm đã sử dụng pháp thuật, hút cạn hết máu của thằng cha này đã rồi mới nói sau. Chỉ là nghĩ rằng gã đệ tử Thanh Vân Môn này trên mình cũng có pháp thuật hút máu trình độ không hề thấp kém, nên vô luận thế nào cũng phải làm rõ trước đã, vì thế lão ta lập tức cố kìm nén lửa giận, nhưng giọng nói cất lên đã giống như quỷ khóc lang tru: "Có phải ngươi tại Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn dùng Hấp Huyết Đại Pháp giết người đó không!"

Trương Tiểu Phàm trong lòng chấn động, lại nghe thấy hai chữ "hấp huyết". lập tức liền nhớ lại, trong đầu hiện lên tình cảnh kinh sợ hôm ấy, không nén được sự lo âu trong lòng, vô thức đưa tay sờ vào thanh Thiêu Hoả Côn đang giắt bên hông.

Thiêu Hoả Côn đang nằm yên lặng bên hông hắn, giống như ác ma đang say ngủ.

Hấp Huyết Lão Yêu thấy hắn một lúc lâu mà chẳng nói gì, giống như đang xuất thần, đúng là trong mắt chẳng coi lão ta vào đâu cả, so với đám cao thủ Thanh Vân Môn năm xưa truy sát bản thân lão thì còn "ngạo mạn" gấp mười lần. Lão ta tính tình tàn nhẫn hung bạo, nếu không phải trong lòng có chút nghi vấn, lẽ nào lại chịu nhịn lâu như vậy, thấy thế đúng đùng tức giận, gầm to một tiếng "Tiểu tử Thanh Vân Môn, trả lại mạng cho đệ tử của ta!"

Trương Tiểu Phàm kinh hoàng, lui lại một bước. Chỉ nghe thấy xung quang ầm vang tiếng quỷ khóc, âm phong lạnh thấu xương, chạm vào thân thể thấy lạnh buốt, thậm chí sau gáy hắn cũng thấy lạnh toát, lông tơ trên thân thể đều như dựng đứng hết lên.

Cái đầu lâu màu đỏ trên không trung, đột nhiên há to cái miệng âm u, trong giây lát, chỉ thấy từ bên trong cái miệng đó vọt ra năm đạo hắc quang rơi xuống ngay trước mặt Trương Tiểu Phàm, qua chốc lát, rồi rung rung lắc lắc trỗi dậy.

Trương Tiểu Phàm ngưng thần giới bị, vẫn biết rằng ma giáo yêu nhân trước mặt tà pháp quá dị, nhưng khi nhìn kỹ thì không tránh được sờn hết tóc gáy. Chỉ thấy

năm đạo thân ảnh dần lớn hơn ấy, cả năm đều hình thù kỳ dị, nhưng diện mạo thì đều quỷ quái hung ác giống nhau, hoặc là mõm đỏ lòm như chậu máu, hoặc là răng nanh chìa ra sắc nhọn, nồng nặc mùi tanh tươi xú uế.

Chưa đầy giây lát, năm thân hình quỷ quái ấy không ngờ đã phình ra to lớn gấp đôi Trương Tiểu Phàm, phía đằng sau bọn chúng, Hấp Huyết Lão Yêu song thủ kết thành pháp ẩn kỳ quái, hoặc điểm hoặc vỗ lên cái đầu lâu mầu đỏ, làm nó đung đưa một hồi, đám quỷ quái ấy liền chuyển động một cách tương ứng, rõ ràng là đang bị lão ma đầu khống chế.

Lúc này, dường như những tia sáng màu đỏ phát ra từ chiếc đầu lâu ấy làm cho trong mắt của Hấp Huyết Lão Yêu tựa như cũng có chút sắc đỏ. Chỉ nghe lão ta cười lạnh một tiếng, mười ngón tay bỗng nắm chặt, "xuýt" một tiếng, bóp chặt lấy chiếc đầu màu đỏ.

Gắn như cùng lúc với động tác của lão ta, mắt của năm quỷ vật to lớn áy, đột nhiên đỏ lù, phát ra những ánh mắt đầy hung lệ, đồng thời ngẩng đầu hướng lên trời tru lên như chó sói.

"Hu u..."

Trương Tiểu Phàm thân hình run lên bần bật, thần chí bị lẩy mất vài phần, chỉ cảm thấy xung quanh quỷ hình chớp sáng, tiếng quỷ khốc ấy như khoan xuyên vào tai, đâm thẳng vào trong não của hắn, đau đớn không thể chịu được.

Năm quỷ vật đó ngừa mặt lên trời tru một tràng dài, giây lát sau nhất tề lao đến, tiếng gió rít lên, Trương Tiểu Phàm dùng hết sức nhảy về phía sau, vất vả tránh né đòn đánh đó. Chỉ là chẳng đợi cho hắn lấy lại bình tĩnh, năm quỷ vật ấy lại nhất tề hạ thủ, trong tiếng tru tréo, chúng cùng nhau đưa quỷ trảo thọc xuống dưới đất.

Trương Tiểu Phàm ở trên không trung, tay nắm chặt Thiêu Hoả Côn, trong lòng hơi chút an tâm, Thiêu Hoả Côn dường như cũng cảm thấy có chuyện, tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt, rồi dần dần sáng bừng lên.

Nhưng chẳng đợi cho hắn nghỉ ngơi nhiều, những quỷ trảo đã thọc sâu xuống dưới ấy hình như đang nắm lấy một thứ gì đó trong lòng đất, trong một hồi âm thanh tru dài, âm phong túc thì nổi lên, cả một mảng đất bị giật bung lên, nhưng thứ làm người ta khiếp đảm chính là từ dưới đất, vô số âm linh lớn bé ào ạt lao ra, bay đến chỗ Trương Tiểu Phàm, trong nháy mắt hắn đã bị chúng vây xung quanh.

Hấp Huyết Lão Yêu khoé miệng lộ ra một nét cười lạnh, nhưng ngay sau đó lại cau mày, bởi vì lão ta trong lòng cố kị thiêu niên này thân mang dị năng, vì thế mà từ đầu không hề sử dụng Hấp Huyết Đại Pháp thành danh của lão, nhưng lại sử dụng một bộ pháp thuật đắc ý tu luyện được trong những năm tháng ẩn thân - gọi là "Ngũ Quỷ Ngự Linh", lấy linh phách bản thân luyện thành năm tên "mệnh quỷ" để đánh thức và tụ tập các tử linh u hồn trong phạm mười dặm lại, rồi lại dùng lệ qui chi thuật luyện hoá biến tất cả thành các âm linh thèm khát máu tươi thịt sống, nhắm vào Trương Tiểu Phàm tấn công.

Mặc dù đệ tử Thanh Vân này đạo hạnh không thấp, nhưng hình như không hề tu tập Hấp Huyết Đại Pháp, không biết bản thân nhìn nhầm hay là thằng cha Dã Cẩu vì muốn sống nên chỉ bùa một người nào đó cho mình?

Lão ta đang thăm nghĩ trong lòng, chợt cảm thấy thân hình chấn động, bèn ngẩng đầu nhìn lên phía trước mặt. Chỉ thấy nơi đó vô số u hồn âm linh màu trăng đã tầng tầng lớp lớp vây quanh che khuất hết thân ảnh của Trương Tiểu Phàm, đột nhiên từ bên trong vòng trăng trùng trùng đó một thứ ánh sáng xanh đen nhàn nhạt bừng lên chiếu xuyên qua vô số âm linh ấy.

Một âm thanh trong trẻo ngân lên giống như một thứ gì đó bị xé toạc ra.

Sắc đêm trên đỉnh Lưu Ba Sơn càng thêm ảm đạm, ánh trăng le lói lúc nãy cũng đã dần dần biến mất.

Trong bóng đêm tịch liêu mang theo chút thê lương loáng thoảng có một tràng hú dài.

Thậm chí những con sóng trên đại dương tít ngoài xa dường như cũng dần dần trào dâng.

Thứ cảm giác lạnh lẽo băng giá ấy, lạnh lẽo xâm chiêm tâm can...

Thiêu Hoả Côn bùng sáng lên rực rỡ, cây gậy vốn dĩ đen xì này giống như một ác ma đột nhiên bùng tỉnh, mở to cặp mắt. Trong giây lát, một hơi thở băng giá, tàn nhẫn và độc ác, toả ra từ thân hình của Trương Tiểu Phàm, âm linh vô số ở xung quanh kinh hãi bay lên, nháo nhác kinh hoàng bay lượn trên không.

Phía đằng kia Hấp Huyết Lão Yêu lông mày nhíu chặt, sắc mặt dần dần nghiêm nghị, khẽ lẩm bẩm một câu: "Sát khí nặng quá..."

Năm tên mệnh quỷ to lớn ấy, nhất tề trù tréo, thân hình chớp lên, "vút vút" mấy tiếng nhảy vọt lên không rồi hạ xuống bao vây xung quang Trương Tiểu Phàm, đồng thời quỉ trảo quào quào lên trời, phát ra những âm thanh chói tai.

Đám âm linh nãy giờ vẫn kinh hãi trước sát khí thần bí trên thanh Thiêu Hoả Côn, lúc này đột nhiên dừng lại trên không trung, Trương Tiểu Phàm thấy rõ nét đau khổ hiện trên vô số khuôn mặt người do âm linh hoá thành chỉ sau giây lát lại biến thành vẻ hung tàn.

"Ngaooo"...

Tiếng quỉ gào nhức óc tan màn đêm, âm lâm vô số quay ngoắt trở lại, lao xuống tấn công cơ thể con người duy nhất đang có mặt tại đương trường.

Trương Tiểu Phàm rùng mình, chỉ thấy trái phải trước sau toàn là quỷ ánh màu trăng, rồi rít chen nhau lao tới, quả thật chẳng có đủ tay chân để mà ứng tiếp. Nhưng hắn chưa kịp ngăn chặn được mấy cú tấn công, đột nhiên thân hình hắn loạn choạng suýt ngã, dưới chân đau nhói, dường như bị kéo tụt xuống đất.

Trương Tiểu Phàm hết sức kinh hãi, nhìn xuống dưới, chỉ thấy từ trong lòng đất phía dưới trên bắt ngờ ra một đôi quỉ trảo to lớn, nắm chặt cứng lẩy hai chân

hắn, quỷ trảo sắc nhọn dường như đang đâm vào huyết mạch. Và năm tên mệnh quỷ vây xung quanh ban nãy, giờ chỉ còn lại có bốn tên.

Trên không trung vô số âm linh đồng thanh hoan hô, nhung nhúc những tiếng hú sắc nhọn vang tới, những cái miệng to lớn tham lam đang ngoặc ra ấy như thể ở ngay trước mắt.

Trương Tiểu Phàm sắc mặt trắng nhợt, gân cốt vặn vẹo, cổ gồng chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt, tay phải bắt pháp quyết nhanh chóng vẽ một đường phía trước mặt, Thiêu Hoả Côn bay vút lên, trên không trung nghe "bụp" một tiếng, một bức tường ánh sáng vụt hiện lên, ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, lấp loé lấp loé.

Mấy âm linh lao xuống đầu tiên chẳng kịp thu thế, đâm sầm vào thanh côn đen xi ấy, rồi cũng chẳng kịp rú lên tiếng nào, đã biến thành một làn khói mỏng. Cùng lúc này, Trương Tiểu Phàm thân hình lại rung động, đưa mắt nhìn xuống thì thấy quỷ trảo sắc bén như dao rách toạc da của hắn, máu tươi trào ra, vương đầy cái qui trảo đen xi ấy.

Mùi máu tươi thơm ngon, ngọt ngào này tức thì lan toả đầy trong không khí.

Trương Tiểu Phàm thoảng giật mình.

Đám âm linh vô số đang bay lượn đầy trời kêu thét đình tai nhức óc cũng ngạc nhiên giây lát.

Ánh sáng trên Thiêu Hoả Côn dường như cũng khe khẽ run rẩy, giống như bị kích thích bởi thứ mùi vị có mối quan hệ huyết mạch với bản thân.

Giây lát sau, đám vô số âm linh ấy la hét ầm ĩ ập xuống, lao thẳng đến thân thể huyết nhục thơm ngon ấy. Nhưng trong nơi tiếng gió lạnh buốt đó, có một người ngửa mặt lên trời hú một tràng dài. Thiêu Hoả Côn rơi xuống, Trương Tiểu Phàm nắm lấy nó, hai mắt mở to chẳng hề quan tâm đến đám âm linh phía trên đầu, trong đôi mắt hắn ẩn ước có một thứ ánh sáng mầu hồng đang lay động.

Đâm xuống!

Đâm xuống phía dưới!

Xuyên qua qui trảo ấy, cũng là xuyên qua máu tươi của bản thân!

Máu đỏ hồng dính vào thân cây Thiêu Hoả Côn, lặng lẽ ngấm vào bên trong. Những mạch máu đỏ hồng trên thân Thiêu Hoả Côn, đột nhiên, cùng nhau ứng đỏ.

"Phật!" sâu trong lòng đất vang lên một âm thanh nghèn nghẹn. Đám âm linh phía trên đầu bỗng nhiên đều dừng hết cả lại, trên mặt có vẻ khiếp sợ, giống như phía trước mặt là một ác ma chuyên thiêu đốt các âm hồn trong truyền thuyết.

Trong bóng tối, dường như chỉ có ánh sáng của Thiêu Hoả Côn đang lập loè.

Đằng xa, chiếc đầu lâu màu đỏ trong tay Hấp Huyết Lão Yêu bỗng phát ra một tiếng kêu khe khẽ, tại vị trí phía bên tay phải đột ngột bị vỡ tung ra một mảng

Hấp Huyết Lão Yêu sắc mặt đại biến, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thấy gã thiếu niên ấy đã phá hỏng một mảnh qui trong trận pháp Ngũ Quỷ Ngự Linh của lão, cũng như thấy trong trường bối gã mảnh qui bị khuyết mất một góc rõ ràng đã không khống chế nổi đám đông âm linh, nên dần dần cũng có một số âm linh bỏ trốn đi mất.

Mặt đất xung quanh Trương Tiểu Phàm bỗng sập xuống, sâu đến nửa thước, và chiếc qui tráo đang nắm chặt chân hắn cũng từ từ lỏng ra, hoá thành tinh huyết ngấm vào lòng đất.

Nhưng, không đợi cho hắn kịp thở, chỉ nghe thấy âm linh đầy trời, đồng thanh kêu thét. Hắn vô cùng hoảng sợ đang định chống cự, thì chỉ thấy vô số âm linh ấy, tản mát bay ra bốn phía chạy trốn, lại thấy bốn bề bạch quang chói mắt, qui khiếu liên hồi, âm linh bay lượn, hồng quang loé sáng...

Hồng quang?

Hồng quang vụt vụn lao tới xuyên qua vô số âm linh màu trắng ấy, như điện như quang, chiếc đầu lâu lung linh ánh sáng trong chớp mắt đã lao tới ngay trước mắt hắn. Trương Tiểu Phàm đang định nhảy lên, nhưng dưới chân đau buốt, chắc là động phải vết thương ban nãy. Thân hình hắn lảo đảo, đúng là chẳng thể tránh kịp.

Chỉ thấy chiếc đầu lâu màu đỏ há ngoắc miệng giận dữ, giống như một thứ ác qui cắn đến, Trương Tiểu Phàm trong lúc kinh hãi, ngã khóc Thiêu Hoả Côn bảo vệ trước mặt, nhưng chỉ thấy trong lúc điện quanh hoả thạch, từ trong cái miệng ấy thò ra một bàn tay khô quắt, nhanh chóng vươn dài ra ba thước, ngũ chỉ biến thành trảo, chụp vào ngực hắn.

Trương Tiểu Phàm thân thể rung động mãnh liệt, trong giây lát chỉ thấy trên qui thủ ấy, làn da vốn khô đét như có huyết dịch tươi vào, liền căng phồng lên, và bản thân hắn thấy trong đầu choáng váng, chỉ cảm thấy toàn huyết mạch toàn thân như sôi lên, rồi đều theo vết thương ngực ấy chảy ra.

Đó tự nhiên là Hấp Huyết Đại Pháp - bản lĩnh thành danh của Hấp Huyết Lão Yêu. Trong giây phút Trương Tiểu Phàm bị không chẽ trong tay, lão ta không kìm được bật cười, hét lên một tiếng thật to, cánh tay vươn dài, nhắc bỗng gã thiếu niên ấy lên, quát to: "Tiểu tử, trả lại mạng cho đồ nhi ta!"

Trương Tiểu Phàm bị lão ta nắm chặt trong tay, huyết mạch toàn thân nghịch lưu, thống khổ không thể chịu nổi thần chí dần dần mơ hồ, chỉ cố gắng dùng nốt chút khí lực cuối cùng, vật lộn chống lại cái chết, cầm Thiêu Hoả Côn đánh về phái chiếc quỷ thủ ấy, nhưng sức lực đã kiệt, nên chỉ giống như chiếc lông chim quẹt qua.

Hấp Huyết Lão Yêu hoàn toàn chẳng thèm để ý, hùm lên một tiếng, trong lòng thăm nghĩ: gã thiếu niên này chẳng có gì đặc biệt, đạo pháp cũng chỉ bình thường, nhưng pháp bảo trong tay quả thật hết sức kỳ quái, đợi một lúc nữa hút cạn máu của hắn, phải nhặt lấy cái thứ que cời lò này, mang về xem xét kỹ lưỡng.

Đúng vào lúc đó, Thiêu Hoả Côn chạm vào cánh tay của lão đang nắm trước ngực Trương Tiểu Phàm.

Hạt châu màu xanh đen vạch một đường trên làn da lúc này đang đênh cùng hút máu.

Máu tươi dưới làn da đó, đường như đang mời gọi cái gì đó?

Hấp Huyết Lão Yêu bỗng rú lên một tiếng điếc tai, thả ngay Trương Tiểu Phàm ra, nhảy vọt về phía sau, rồi đưa mắt nhìn xuống tay. Chỉ thấy làn da vốn căng phồng nhờ hút được máu, đường như trong giây lát, đột nhiên khô xác lại, còn hơn cả lúc ban đầu. Và phía trước mặt, Trương Tiểu Phàm thân hình lão đảo muỗi ngã vật ra, nhưng cây Thiêu Hoả Côn trong tay hắn, đặc biệt là hạt châu trên đầu thanh côn, thì lại phát sáng quỉ dị, soi rõ các mạch máu xung quanh thân côn đang chớp chớp ánh đỏ.

Hấp Huyết Lão Yêu chợt cười lạnh: "Ta nói tại sao Khương Lão Tam gặp phải cái chết như vậy, điều cổ quái vốn là ở nơi người, hắc hắc, không ngờ trong thiên hạ có thứ kỳ trân này, tiểu tử, ta lấy mạng người đây!"

Nói xong thân mình bay lên, quỷ thủ như trảo, một lần nữa nhắm dĩnh đầu Trương Tiểu Phàm vỗ thẳng xuống. Đáng tiếc Trương Tiểu Phàm lúc này toàn thân vô lực, chẳng còn hơi sức đâu mà chống lại, chẳng mấy chốc sẽ phải chết dưới trảo của Hấp Huyết Lão Yêu.

"Yêu nghiệt!"

Một tiếng thét ngắn, chứa đầy phẫn nộ, một làn sóng nhiệt nóng rực trong chớp mắt phá không lao tới, như sóng cả thổi tung không khí, cuốn bay cả khu rừng rậm. Trong phạm vi mười步 xung quanh bọn họ, cây cỏ trong chốc lát khô héo. Một đạo hoả quang rực rỡ từ trên trời lao xuống, làm khí đen bao phủ đầy trời vỡ tan ra từng mảnh.

Hấp Huyết Lão Yêu cả kinh thắt sắc, người mới đến này đạo hạnh rất cao, chẳng hề tầm thường, lẽ nào lão ta còn nghĩ đến chuyện đã thương Trương Tiểu Phàm, vội vã thu song thủ lại. Trong tiếng hú chói tai, chiếc đầu màu đỏ huyết quang đại thịnh, lao ra phái trước thân mình tạo thành một bức tường ánh sáng sắc đỏ như máu.

"Rầm..."

Tiếng rầm rầm như sấm nổ, hỏa quang đập vào bức tường máu, làm vang lên những tiếng nổ lớn, sóng nhiệt xèo xèo, rồi ngay sau đó hoá thành một tiên kiếm màu đỏ, rung động không ngừng. Một lực cực lớn ép thẳng về phía Hấp Huyết Lão Yêu, mặc dù lão ta cách tận mấy trượng ở phía đằng sau, nhưng lực đạo này không hề suy giảm, vẫn như tiên hô hải khiếu ép thẳng tới.

Hấp Huyết Lão Yêu khuôn mặt trắng bệch, hét to một tiếng, pháp quyết biến hoá, mười ngón tay cùng chuyển động, giây lát từ trong hai hốc mắt của cái đầu lâu

màu đỏ bắn vọt ra hai đạo huyết quang, xuyên qua bức tường máu đánh thẳng vào thanh kiếm màu đỏ ấy.

Trong tiếng âm thanh vang dội, tiên kiếm màu đỏ bay ngược trở lại. Hấp Huyết Lão Yêu thân hình cũng chấn động kịch liệt, thối lui mấy bước, cuối cùng mới trụ vững được thân hình.

"Xích Diễm!" Trong mắt Hấp Huyết Lão Yêu bỗng tràn ngập vẻ lạnh lẽo kỳ lạ, sắc mặt như sương

Sóng nhiệt nóng rực thoảng chốc đã thu hồi lại, nỗi hoả quang chớp chớp từ từ hiện ra thân hình của Điền Bất Dịch, phía đằng sau ông ta vụt hiện ra thân ảnh của một người nữa, chính là Tố Như, đang muốn hạ xuống bên Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm nhìn thấy sư phụ sư nương xuất hiện, trong lòng thấy ấm áp, chỉ thấy nét mặt Tố Như có vẻ lo lắng, nhìn hắn khẽ hỏi: "Tiểu Phàm, ngươi không việc gì chứ?"

Trương Tiểu Phàm gượng cười đáp: "Con không sao, sư nương..." nói chưa đầy nửa câu, đột nhiên mắt hoa lên, rồi lập tức tối sầm lại, cuối cùng mọi thứ đều quay tít. Tố Như lông mày nhíu chặt, Điền Bất Dịch chẳng lý gì đến Hấp Huyết Lão Yêu, cũng vội nhìn sang chỗ Trương Tiểu Phàm.

Giây lát sau, Tố Như xem xét xong, thò tay lấy từ trong người ra một chiếc bình, đổ ra một viên thuốc màu vàng trong veo, rồi cho Trương Tiểu Phàm uống, sau đó nhìn Điền Bất Dịch gật gật đầu khẽ nói "Không thể chết được.". Ngay sau đó liếc nhìn Hấp Huyết Lão Yêu ở đằng xa một cái, trong mắt đầy vẻ căm phẫn. "là Hấp Huyết Đại Pháp!"

Điền Bất Dịch trên mặt thoảng hiện nộ khí, quay đầu trở lại, mục quàn rơi thẳng vào mắt Hấp Huyết Lão Yêu.

"Hấp Huyết Lão Yêu, ngươi cũng là một nhân vật thành danh mấy trăm năm nay, chẳng ngờ lại dùng thủ đoạn tàn khốc này để đối phó với một tên tiểu bối, ngươi nghĩ cái gì vậy?"

"Hú" Hấp Huyết Lão Yêu cay nghiệt đáp "Tính mạng đồ đệ ngươi là tính mạng, thế tính mạng của đồ đệ ta không là tính mạng sao?"

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói "Có chuyện gì với đồ đệ của lão quỷ ngươi?"

Hấp Huyết Lão Yêu ánh mắt ngưng đọng, nói: "Hắn đã giết chết đồ đệ của ta bên dưới Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn, ta đến để giết hắn, không được sao?"

"Tốt" Điền Bất Dịch bỗng nhiên hét lên một tiếng "Giết được!"

Hấp Huyết Lão Yêu ngạc nhiên.

Điền Bất Dịch cười lạnh lẽo, nói: "Ta luôn coi thường gã đồ đệ này của ta, nhưng hôm nay mới thấy, hắn có triển vọng hơn là ta tưởng, không ngờ vẫn biết vì dân mà trừ hại!"

Hấp Huyết Lão Yêu hết sức điên tiết, tức giận nói "Được, được, bọn chó đẻ các ngươi, một trăm năm trước dồn ta vào đường cùng, truy sát ta. Hôm nay đúng là dịp tốt để ta gặp lại Xích Diễm kiêm của ngươi."

Điền Bất Dịch hít một hơi thật sâu, hữu thủ đưa lên vẽ một đường trong không khí, trong giây lát Xích Diễm tiên kiêm như nghe thấy tâm ý chủ nhân, đường như cung kích động khe khẽ rung lên.

"Một trăm năm trước để ngươi may mắn thoát được, hôm nay ta gặp lại, không hiểu Hấp Huyết Đại Pháp mà người dám dùng để bắt nạt đồ đệ của ta, đã đạt đến trình độ nào rồi?"

Chương 68

Xích Diễm

Hấp Huyết Lão Yêu hứ một cái, song không chút sợ hãi, trên gương mặt cắn cỗi hắn lên vẻ hung lệ (hung ác), nói: "Năm xưa bọn ngươi chánh đạo các ngươi, chẳng qua là ý người đồng thể mạnh, lẽ nào ta nay lại sợ ngươi sao?"

Nói đoạn, hai tay khẽ rung, chiếc đầu lâu lấp lánh ánh hồng trước mặt "vù" một tiếng bay xẹt lên không, nhanh chóng vây quanh thân hình lão mà múa lượn, trong ánh mắt lão cũng từ từ đỏ lên.

Điền Bất Dịch hít vào thật sâu, ngưng thần giới bị. Một trăm năm trước, lão cũng là một người xuất sắc trong môn hạ Thanh Vân, năm đó truy sát dư nghiệt ma giáo, lão cũng là một trong những phần tử chủ lực, đã từng giao đấu cùng Hấp Huyết Lão Yêu, biết kẻ này không thể xem thường, hấp huyết đại pháp lại càng không thể coi khinh.

Lúc ấy, mây đen khắp trời từ từ tụ họp lại, dấu vết bị chém rách vụn do một kiếm long trời lở đất của Điền Bất Dịch tạo nên lúc nãy đã biến mất không còn tung tích, bóng đêm lại thâm trầm buông xuống.

Thấp thoáng có tiếng sóng biển gầm gừ truyền lại từ xa, xen lẫn cùng làn gió rét mướt, đang lớn dần. Lúc ẩn lúc hiện, tựa như tiếng kêu lớn ẩn náu từ lòng biển sâu, ở trong đêm đen, từ trời giáng xuống, trôi giật bập bênh.

Trương Tiểu Phàm từ từ tỉnh lại, chỉ cảm thấy ngọt ngào nơi ngực, khó chịu vô cùng, lúc ấy chợt nghe có người "Ồi" lên một tiếng, có một cánh tay ngọc trắng tinh thò qua, nhẹ nhàng xoa nắn trên ngực hắn.

Chỉ chốc lát, khí huyết vốn kết tụ nơi ngực dường như đã khai trừ thông suốt, ngay cả tinh thần của hắn cũng phút chốc sáng khoái không ít.

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn lên, chính là sư nương Tô Như, đang nâng đỡ hắn, mỉm cười không nói.

Mặt hắn ửng hồng, nói nhỏ: "Cám ơn sư nương."

Tô Như dịu dàng hỏi: "Con không sao chứ?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, đáp: "Hiện tại thì có hơi mệt chút, ngoài ra không gì cả."

Tô Như mỉm cười gật đầu, chợt bật cười nhẹ: "Thế thì tốt rồi, bây giờ nhìn coi sư phụ con trút giận giúp con!"

Trương Tiểu Phàm la hoảng một tiếng, thuận theo ánh mắt Tô Như nhìn xem, nhất thời rung động không ngớt.

Bên dưới bầu trời tối đen, trong khoảng mây đen lấp xấp nồng triu, bỗng có một chùm ánh sáng chói lợi nồng rực rỡ, tỏa soi một góc trời, ngay cả mây đen, cũng mường tượng như bao bọc bởi một vầng sáng xung quanh.

Điền Bất Dịch như hỏa thần thời thượng cổ, kiêu ngạo đứng thẳng trên dây mây, dùng "Xích Diễm" mà biến hóa ra lửa đỏ thiêu đốt, hóa làm hỏa long múa lượn đầy trời, tách rời mây đen, vọt lên chín tầng.

Song bóng dáng Hấp Huyết Lão Yêu thì không thấy đâu cả, lại thấy ở ven bìa đám mây bên trên, bỗng có một đầu lâu to lớn, kêu rống gào thét, gió mây đổi sắc, có huyễn quang u lệ, xung thẳng lên trời, cùng hỏa long quần đấu không dừng.

Mây đen che kín, giờ phút này không ngừng dạt ra, gầm thét lồng lộn, từ dưới đất nhìn lên, hai người đó như thần ma cửu thiên, phẫn nộ quyết sống chết.

Trương Tiểu Phàm nhìn thấy được thì lòng động nghĩ suy, đối với sư phó lại càng bội phục sát đất, chỉ thấy hỏa long cuồng rống, tiếng động bốn bề, ẩn hiện trong mây, thật có cái oai kinh thiên động địa, đáo lại ngày trước ở dưới Hắc Thạch Động, Tam Vỹ Yêu Hồ dùng Huyền Hỏa Giám triệu xuất hỏa long có phần tương tự, nhưng oai thế lại kém rất nhiều.

Chính lúc nghĩ đến đó, thân mình hắn chợt rung lên, cảm thấy được từ nơi Huyền Hỏa Giám ở chỗ cánh tay phải, thình lình có một trận nhiệt khí bốc lên, giống như nhận lấy được thứ gì y như kích thích, lan ra khắp thân thể.

Tô Như ở ngay bên cạnh hắn chợt có cảm giác, xoay đầu qua, nhìn coi hắn, trong ánh mắt lộ vẻ quan hoài, nói: "Tiểu Phàm, thân thể con sao bắt chợt nóng thế này, không phải là sau khi bị thương mà phát sốt chứ?"

Trương Tiểu Phàm giật mình hoảng hốt, không nghĩ rằng cảm giác của sư nương lại mẫn tiệp như vậy, nhất thời không biết nói cho ổn, chỉ ngập ngừng nói: "Không, không gì cả..."

Tô Như cau mày, tính hỏi rõ hơn, bỗng nhiên cảm giác được chuyện gì, xoay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy trong rừng rậm bước chân từng chập, không quá một khắc, trước sau xuất hiện cả trăm người từ các góc ngách, đều là người trong

chánh đạo, Thiên Âm Tự Pháp Tướng, Pháp Thiện, Phản Hương Cốc Lý Tuân, Yến Hồng đều ở trong đó, song đi ở phía trước nhứt lại là Thương Tùng đạo nhân.

Tô Như đứng lên, cười nói: "Thương Tùng sư huynh, các người cũng đến rồi."

Thương Tùng hơi gật đầu, nói nhẹ nhẹ: "Điền sư đệ ở chỗ này đại triển thần oai, long trời lở đất, bọn ta cũng không phải kẻ mù kẻ điếc, nên tới đây coi xem."

Tô Như đầu mày cau lại, cảm thấy trong lời lão ẩn chứa châm chích, nhưng lại không đợi cho nàng nói gì, đám đệ tử Đại Trúc Phong đi theo phía sau đã thấy được trên thân mình Trương Tiểu Phàm loang lổ vết máu, sắc mặt tiêu tụy ngồi ở dưới đất.

Điền Linh Nhi thắt thanh la hoảng, chạy bon bon đến, Tống Đại Nhân, Đỗ Tất Thư, Hà Đại Trí trên mặt cũng lộ nét lo lắng, đi theo sau nàng, nào ngờ bọn họ vừa chạy được vài bước, bỗng cảm thấy có một bóng trắng chớp lên, không ngờ có một thân hình chạy về phía trước so với họ còn nhanh hơn, nhìn rõ ràng lại, thì ra là Lâm Kinh Vũ.

Cảm thấy hắn thân hình chớp lên đã đến bên cạnh Trương Tiểu Phàm, ngồi xoạc xuống, duỗi tay nắm tay Trương Tiểu Phàm, sắc mặt hơi tái xanh, nói: "Tiểu Phàm, ngươi không sao chứ?"

Trương Tiểu Phàm cảm giác được nỗi lo lắng nơi ánh mắt hắn, trong lòng ấm áp, gật đầu mỉm cười: "Ta không sao, không đáng ngại."

Lâm Kinh Vũ nhìn hắn từ trên xuống dưới, lại coi qua vết thương nơi ngực hắn một lượt, rồi thì yên tâm, thở ra một hơi dài, nói: "Là ai đả thương ngươi vậy?"

Trương Tiểu Phàm chỉ lên phía trên, nói: "Là tên yêu nhân đó, vừa rồi nghe sư phụ ta kêu hắn, hình như là cái gì "Hấp Huyết Lão Yêu" đó?"

Lâm Kinh Vũ chấn động thân mình, coi bộ hắn có nghe biết qua về tên ma đầu này, ngờ vực hỏi: "Lão già khú ấy không ngờ cũng xuất thế rồi sao?"

Nói đoạn, ngược đầu lên nhìn xem, lúc ấy Điền Linh Nhi và mọi người cũng đã đến bên cạnh Trương Tiểu Phàm, hỏi thăm đủ điều, Trương Tiểu Phàm nhìn thấy ánh mắt quan thiết của Điền Linh Nhi, liền cuối đầu xuống, thấp giọng trả lời những câu hỏi của các sư huynh đồng môn, tỏ rõ mình đây không có gì đáng ngại cả.

Lúc ấy cuộc đấu trên không đúng giữa lúc hăng say, Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh Trương Tiểu Phàm, ngẩng đầu nhìn xem, chợt nói: "Tiểu Phàm, không tưởng nổi lúc thường sư phụ ngươi nhìn không ra hồn, nhưng đạo pháp chẳng ngờ lại cao như thế này!"

Điền Linh Nhi nghe lọt, trong lòng thấy giận, vốn lúc trước tại nhà nàng miệng lưỡi không bằng Lâm Kinh Vũ, trong lòng liền thấy tên tiểu tử ấy chướng mắt vô cùng, lập tức hù một tiếng, nói: "Cha ta đạo pháp tinh thâm, một tên tiểu tử Long Thủ Phong ngươi đây làm thế nào mà nhìn ra được?"

Lâm Kinh Vũ chán mày cau lại, xoay đầu nhìn xem, lại thấy ánh mắt lạnh lùng của Điền Linh Nhi, chẳng chút mềm mỏng, không khỏi rung người, lát sau bỗng cười lên, nói: "Điền sư muội, muội nói đúng lắm."

Điền Linh Nhi ngược lại thấy bức rức, đau ngờ một tên thiếu niên khí huyết cao ngạo năm xưa ấy nay như tu dưỡng biến thành tốt ra, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ mặt đeo nụ cười, lại tránh né nhìn chỗ khác. Nàng thuận theo ánh mắt Lâm Kinh Vũ mà nhìn, liền thấy hắn đương nhìn Tề Hạo đang đứng kế bên Thương Tùng đạo nhân ở远远 xa, hai người đối nhau cười.

Điền Linh Nhi thông minh cỡ nào, đảo mắt nghĩ thấu rằng Lâm Kinh Vũ nhất định vì tôn trọng sư huynh Tề Hạo, cho nên không tranh biện về chuyện không tốt vừa qua, tuy nhiên trong lòng nàng cũng không hề có ý xấu, nhưng lúc này chạm phải ánh mắt Tề Hạo, lòng có một cảm giác ngọt ngào không dứt.

Đứng ở một bên là Tô Như hơi cau mày lại, vừa rồi những lời đối thoại của mấy tiểu bối này đều nghe lọt cả, người nói vô ý song kẻ nghe lại để bụng, một lát sau, nàng lắng lắng nhìn sang hướng Thương Tùng đạo nhân, chỉ thấy Thương Tùng đạo nhân ngược đầu nhìn xem, mặt không biểu tình, nhưng nhãn thần chói lọi, ánh mắt lấp lánh, chòng chọc nhìn thẳng vào thân ảnh của Điền Bất Dịch, cũng không biết trong đầu lão đang nghĩ gì?

Lúc ấy, chỉ nghe cuồng phong gầm rú, lửa đỏ soi tỏa bốn bề ở trên trời, huyết quang xông lên, rõ ràng là thời khắc đấu pháp của hai người nọ đã đến lúc trọng yếu nhất, Thương Tùng đạo nhân bỗng lạnh lùng nói: "Không tưởng nổi rằng Hấp Huyết Lão Yêu lại lớn mật thế này, dám đến đây gây hấn. Tề Hạo"

Tề Hạo đứng bên cạnh lão, bước lên một bước, nói: "Sư phụ, có gì dặn bảo?"

Thương Tùng đạo nhân hướng lên trên trời trông coi một lát, nói: "Điền sư bá con cầm chắc là thắng rồi, lão ma đâu kia miễn cưỡng chống cự không được bao lâu nữa đâu, con mang theo người sắp đặt ở bốn phía một lượt, lần này quyết không thể để cho yêu nghiệt kia chạy thoát."

Tề Hạo dạ rang một tiếng, dang tay vẫy vẫy, cũng kéo Lâm Kinh Vũ kêu về, sau đó chuyển mình thông báo cho những người ở các đại môn phái như Pháp Tướng, Lý Tuân, cùng nhau bàn bạc.

Tô Như chậm rãi đi đến bên cạnh Thương Tùng đạo nhân, mỉm cười: "Thương Tùng sư huynh, huynh làm thế nào nhìn ra được rằng Bất Dịch tất thắng?"

Thương Tùng đạo nhân nhìn Tô Như một cái, trên gương mặt vốn không chút cảm giác lộ ra một nét cười, nói: "Tô sư muội, muội muốn đùa cợt người sư huynh không ra gì này chăng?"

Tô Như lắc đầu cười nói: "Dù muội có mười trái mặt cũng không dám bỡn hớt với huynh, là muội đây thành tâm thỉnh giáo đó!"

Thương Tùng đạo nhân cười cười, nói: "Tô sư muội, muội lúc nào cũng sáng suốt mau lẹ, tư chất hơn xa người sư huynh không ra gì ta đây, hà tất nhún nhường.

Hấp Huyết Lão Yêu tuy là đạo hạnh không thấp, lại có Huyết Khô Lâu bên mình, mới nhìn xem thì huyết quang xung thiên, hung tợn không cùng. Song ta xét thấy thanh thế tuy dữ, một góc pháp bảo cách ba phân bên trên, huyết sắc hồng quang có chỗ không đều, Huyết Khô Lâu tự có chỗ bị suy suyễn. Nếu như lúc bình thường thì không kể chi, so với đạo hạnh của yêu nghiệt, trở về luyện thêm một chút, tự nhiên vô sự, nhưng nay ở trước mặt Điền sư đệ, thì lại là một sơ hở to lớn."

Nói đến đó, lão ngừng lại, sâu ở trong mắt dường như có một tia sáng lạnh loé lên, nhưng âm thanh vẫn bình thường như cũ, nói: "Nhìn lại Điền sư đệ, mặt mày bình tĩnh, dùng Thanh Vân pháp quyết giá ngự Xích Diễm thần kiêm, có thể biến ra "Xích Hỏa Chân Long", Huyết Khô Lâu hồng quang tuy đủ, song cùng Xích Hỏa Chân Long tiếp xúc liền lui, đã không phải là đối thủ rồi. Vả lại đệ ấy ánh mắt nhạy bén, chiêu chiêu cứ nhắm chỗ ba phân ở bên phải trên Huyết Khô Lâu mà tấn công, Hấp Huyết Lão Yêu nhìn hùng hổ vậy chứ thiệt ra đã lóng ngóng khó coi, nhất định bại không còn nghi ngờ gì nữa. Không biết Tô sư muội xem ta nói có chỗ nào sai chăng?"

Tô Như mỉm cười: "Sư huynh mắt sáng, muội cũng là nghe huynh nói mới biết được thôi."

Thương Tùng đạo nhân cười nhạt, xoay đầu qua, ngược nhìn lên trên, bỗng nhiên nén thấp giọng nói, nhưng lời lẽ vẫn nhẹ nhàng, từ tốn nói: "Tô sư muội."

Tô Như đáp: "Chuyện gì, Thương Tùng sư huynh?"

Thương Tùng đạo nhân mắt vẫn nhìn hai người đang đấu pháp kịch liệt ở giữa trời, miệng đáp nhỏ nhẹ nhưng tiếng nói rõ ràng minh bạch: "Điền sư đệ từ trăm năm trước nhất cử đột phá Thái Cực Huyền Thanh Đạo Ngọc Thanh cảnh giới, ít năm gần đây, coi bộ đạo pháp lại thốt nhiên tinh tiến dữ dội!"

Tô Như chấn động trong lòng, nhưng trên mặt không biểu lộ chút gì, cười mỉm rắng: "Thương Tùng sư huynh đã ngợi khen quá rồi, Bất Dịch nào có tài của chưởng môn sư huynh cùng huynh đây..."

Thương Tùng đạo nhân chậm chậm lắc đầu, khéo miệng lộ ra nụ cười nhỏ, nói: "Trăm năm trước chánh đạo chúng ta nhất cử đánh tan ma giáo, huynh và Điền sư đệ, Tăng sư đệ của Phong Hồi Phong, Thương sư đệ của Triệu Dương Phong còn thêm trưởng môn Vạn..."

Tô Như chợt thấp giọng hô lên một tiếng: "Thương Tùng sư huynh."

Thương Tùng đạo nhân rung động, như là nghĩ thấu chuyện gì, gật gật đầu, lại nói: "... bọn ta mấy người truy sát dám tên ma đầu trong ma giáo, vào sâu nơi hoang dã, và trong lúc đó, Điền sư đệ chợt xong qua Thương Thanh cảnh, Vạn sư... người đó, sảng nói với bọn ta rằng, Điền sư đệ nhìn như chậm chạp song bên trong lại thông tuệ, hơn nữa tâm chí bền chắc cứng cỏi không lay, quả là khó được, tương lai đạo pháp tu hành sẽ cao, tiền đồ nhất định không thể kể hết."

Nói đến đó, lão cười cười, tiếp: "Tôi sư muội, con người đó, muội cũng biết được, lời nói của người ấy, tâm nhìn của người ấy, nghĩ hắn muội cũng không còn nghi ngờ gì nữa!"

Tô Như cười nhẹ nhàng, không nói một lời, chỉ xoay đầu qua, ngược lên nhìn trời.

Hấp Huyết Lão Yêu người ở giữa chừng không, kêu gào luôn luôn, hình dạng hung ác cực độ, nhưng trong lòng lại càng lúc càng hoảng sợ, trăm năm trước lão đã từng cùng Điền Bất Dịch giao đấu qua, khi đó tuy đạo hạnh người ấy dĩ nhiên là không thấp, nhưng bằng vào hấp huyết đại pháp của lão, vẫn còn có thể thủ thắng.

Ai ngờ trăm năm sau, lại cùng giao thủ, đạo hạnh người ấy bỗng tiến bộ phi thường, dùng Xích Diễm tiên kiếm biến ra hỏa long, lần lần lay mạnh "U Lệ Huyết Mang" phát xuất từ Huyết Khô Lâu do lão dùng hấp huyết đại pháp thúc giục cầm cự, chẳng những không rơi vào thế hạ phong mà còn dần dần lấn áp nữa.

Làm cho người ta nhức đầu nhất không chỉ là vậy, vừa rồi khi lão cùng Trương Tiểu Phàm đấu pháp, nhìn hắn chỉ là một tên tiểu bối Thanh Vân, nhất thời sơ sót, "Ngũ Quý Ngự Linh" pháp trận lại khéo thay bị hắn phá mất đi một mệnh quý.

Kỳ thật cũng chẳng trách được Hấp Huyết Lão Yêu suy nghĩ không thông, Huyết Khô Lâu của lão vốn là vật quý lẻ, bằng như gặp được các vô thượng thần binh trong truyền thuyết của chính đạo, chẳng hạn như "Thiên Gia Thần Kiếm" của Lục Tuyết Kỳ, tự nhiên có chỗ sanh khắc, theo kiến thức đạo hạnh của lão, tự nhiên cũng biết gia tăng phòng bị.

Chỉ là pháp bảo Thiêu Hỏa Côn của tên tiểu tử Trương Tiểu Phàm, quả thật quá sức cổ quái, từ đầu đến chân không có chút gì là thần binh lợi khí cả, nói thật ra là vì sát khí quá nặng, đảo lại so ra có phần giống tà môn pháp bảo của lão, Hấp Huyết Lão Yêu sau khi coi xong liền không để trong lòng.

Đầu ngờ Thiêu Hỏa Côn ở trong tay Trương Tiểu Phàm, "Phê Huyết Châu" chuyên hút lấy tinh huyết vật sống, đối với quý vật của Hấp Huyết Lão Yêu cũng đành bất lực, nhưng ngoài ra riêng còn một nửa "Nhiếp Hồn", lại là vô thượng tà vật trong truyền thuyết do âm linh lệ phách trui luyện qua mấy ngàn năm mới thành, chính là lão tổ tông của các vật u hồn lệ quý trên thế gian, mới đây trong lúc kịch đấu bị Trương Tiểu Phàm dùng tinh huyết bắn thân thúc động, cắm vào thân mệnh quý, tức thời mệnh quý bị hoá tan sạch sẽ hoàn toàn, so với thần binh chính đạo gì đó đều đơn giản là hơn xa.

Đổi lại là lúc thường, thì Hấp Huyết Lão Yêu cũng phải một phen kinh hoảng, nhưng vì đạo pháp tu hành của Trương Tiểu Phàm so với lão cách nhau quá xa, mới đây lão xuất bản lãnh của mình, Trương Tiểu Phàm đã không là đối thủ, như nay đấu nhau cùng lão đạo pháp chẳng những không thấp hơn lão mà cái thắng thế của Điền Bất Dịch lại còn lấp ló lộ ra, mỗi lo tìm ẩn nho nhỏ ấy liền hiển lộ ra.

Ngũ quý ngự linh pháp trận cùng hấp huyết đại pháp, đều là dùng Huyết Khô Lâu thúc đẩy, mệnh quý đột nhiên bị phá mất một, trên Huyết Khô Lâu tức thời cũng bị hư hại nhẹ, nhưng lúc ấy, lại trở thành mối nguy hiểm lớn nhất của Hấp Huyết Lão Yêu.

Điền Bất Dịch thân làm thủ tọa của Đại Trúc Phong ở Thanh Vân Môn gần trăm năm, không những đạo hạnh hơn xa Trương Tiểu Phàm, kiến thức nhẫn quang, đấu pháp kinh nghiệm cũng đều hơn hẳn trăm lần, hai người bất quá giao thủ qua mấy vòng, liền nhìn ra bên trên Huyết Khô Lâu của Hấp Huyết Lão Yêu bỗng có chỗ màu sắc không đều, tức thì dùng toàn lực nhắm nơi đó mà đánh, mới bắt đầu thì không gì, nhưng qua một lúc sau, Hấp Huyết Lão Yêu cảm thấy vất và khôn cùng.

Chỉ thấy hỏa long giữa trời kêu rống, giương nanh múa vuốt, khô lâu to lớn do hóa thân của Hấp Huyết Lão Yêu, màu sắc từ từ ảm đạm, ngược lại nhìn xem lửa đỏ nóng hừng hực, hầu như cả bầu trời đêm đều được nhuộm một màu đỏ rực.

Hấp Huyết Lão Yêu kêu khổ trong lòng, thầm giận mình quá tự đại, nhân vì trăm năm trở lại tự mình khổ tâm tu luyện, trừ mấy tay cao cường trong chính đạo ra thì không sợ một ai cả. Lần này đến đây, lão quả thật cũng đã âm thầm dò xét, biết rằng những kẻ lão kiêng dè đều không đến, liền thấy yên lòng, ai ngờ chuyện nay đã qua trăm năm, Điền Bất Dịch này đạo hạnh tiến cảnh lại nhanh như thế ấy.

Chính lúc lão lo lắng, ánh mắt vô ý nhìn xuống dưới, lập tức hoảng hồn, chỉ thấy bóng người lay động trên mặt đất, sợ không dưới mấy mươi người, nhìn xem cách ăn mặc, phần nhiều đều là người trong chính đạo, trong đó còn có mấy người quen mặt, đứng ở trước nhất là Thương Tùng đạo nhân, năm xưa cũng là một trong số những người trong Thanh Vân Môn truy sát lão, đây đúng là chuyện đáng sợ, lập tức có ý muốn lui.

Đương lúc ý nghĩ ấy loé lên trong lão, bỗng nhiên hỏa long phía trước gầm thét điên cuồng, tiếng như sấm động, Hấp Huyết Lão Yêu kinh hoàng, ngược đầu nhìn xem, liền giật mình biến sắc. Chỉ thấy hỏa long giữa không trung đột nhiên ánh lửa phát lớn, trong khoảnh khắc sau lại không công tới, ngược lại y như trưởng kinh (cá voi) hút nước đáo trả về trong tay Điền Bất Dịch, lần nữa biến thành tiên kiêm màu đỏ, còn những ánh lửa sót lại, vẫn chưa tắt hẳn, chiếu soi cả bầu trời.

Điền Bất Dịch mặt nghiêm lạnh như sương, thần sắc nghiêm ngặt, Xích Diễm cầm ngang trước ngực, tay trái bắt phát quyết, chân đẹp thắt tinh, ở gi9;a kho843;ng không, bước liền bảy bước, Xích Diễm tiên kiêm bỗng chọt đâm lên trời, miệng tụng chú quyết:

"Cửu thiên huyền sát, hóa vi thần lôi."

Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiêm dã chi!"

Ở trên mặt đất, đặc biệt là trong Thanh Vân Môn, một loạt hoan hô, vô số ánh mắt, đặc biệt là Đại Trúc Phong đệ tử, thần tình mỗi một người đều kích động vô cùng, cho đến Thương Tùng đạo nhân bên cạnh, sắc mặt cũng từ từ tái xanh.

Mây đen vốn thấp lấp xấp lập tức bay vùn vụt, như bầu nước sôi tỏa hơi sùng sụt, trong trời đất tiếng gió thổi vù vù, một khắc sau từ nơi mây đen thăm thẳm, có tiếng sấm động ù ù, dường như ở ngay bên cạnh mỗi người, mà phát nổ vậy.

Khoảnh khắc đó, trời động đất lay!

Nguyên cả Lưu Ba Sơn phảng phất cũng chấn động không ngừng, nhưng ở trong chu vi toà hải đảo này hạ lạc, nước biển vốn phẳng lặng, cũng một lượt dâng trào dậy.

Một đạo điện quang đó dường như đến từ xa xưa, chớp lên ở ven trời, chợt phát lên, đâm xuyên qua mây đen, xé tan trời dài, như thần minh kiêu ngạo nhưng một đời không ưng, lạc nhập cõi phàm, đứng tại mũi kiếm thiêu đốt đó.

Trong khoảnh khắc ấy, người ở trong không trung, bỗng không nhìn thấy thân ảnh của lão, ánh sáng chói mắt của luồng lửa nóng hừng hực đó, che đậy cả trời đất thế gian này.

Có gió, thổi qua.

Quét lên quần áo của người...

Giữa trời đất, bỗng nhiên một màn yên lặng chẽn người!

Đột nhiên, sấm động lại vang! trong tiếng ầm ì, trời đất đổi sắc, một cột ánh sáng to lớn không hai, nhanh nhẹn bắn ra, đục xuyên qua mây đen, sáng hơn mặt trời lặn, một đi không về, thế không thể ngăn nhầm hướng Hấp Huyết Lão Yêu vọt tới.

Giây lát sau, Hấp Huyết Lão Yêu bị một màn ánh sáng bao trùm lại, ngay cả hồng quang của Huyết Khô Lâu, cũng trong chớp mắt toàn bộ tan biến.

Một đạo thân ảnh, từ trên lớp mây đó, lắc lư hạ xuống. Điền Bất Dịch nắm chặt Xích Diễm, hít thở thật sâu, sắc mặt hơi tái tái, nhưng hình dáng lão đứng ngay thẳng trên dây mây, tựa như thiên thần.

Ở khoảnh khắc yên tĩnh sau cơn kinh động ban đầu, đám người chính đạo tức thì cất tiếng hoan hô vang dội, những lời thán phục không dứt bên tai, Đại Trúc Phong đệ tử trên mặt ai nấy đều có vẻ đặc ý, Trương Tiểu Phàm cũng không khác, mắt trợn trừng mồm há hốc, sùng bái đến sát đất, ánh mắt khó mà rời khỏi Điền Bất Dịch, chỉ thấy mỗi người ai nấy mặt mày tươi rói, Điền Linh Nhi lại càng vui vẻ cười tươi hơn cả.

Hoan hỉ có thừa, Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên nghĩ đến việc gì, xoay đầu về hướng Tiểu Trúc Phong nhìn coi, quả nhiên xem thấy Lục Tuyết Kỳ đang âm thầm trông lên, trông xem thân ảnh Điền Bất Dịch ở giữa khoảng không, run run xuất thần. Cũng cùng một chiêu "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết", nhưng ở trong tay Điền Bất Dịch, oai lực so với Lục Tuyết Kỳ lại lớn hơn đâu chì gấp mười lần?

Hấp Huyết Lão Yêu mặt đỏ như máu, thân thể tựa hồ như không chịu khống chế lắc lư hạ xuống, Thượng Tùng đạo nhân hừ một tiếng, hướng về Tề Hạo mấy

người lấy ánh mắt ra hiệu, Tề Hạo hội ý, quay tay một cái, tức thì trong chánh nhảy ra sáu bảy đệ tử, đồng loạt nhắm nơi Hấp Huyết Lão Yêu rơi xuống mà nhảy tới, cùng lúc xuất ra pháp bảo trong tay.

Nhưng Hấp Huyết Lão Yêu ở giữa chừng không, thân mình rung dữ, hai tay quay gấp, tự muốn chống cự, nhưng chưa động hai lượt, ánh hồng chớp chớp trên mặt, bất chợt phun ra một ngụm máu, trong chốc lát mặt xám ngoét như tro.

Chúng nhân cười to, đều nhìn ra lão ma đầu ấy dĩ nhiên không còn sức chống cự, mắt nhìn thấy Tề Hạo mấy người đều muốn bắt sống Hấp Huyết Lão Yêu, thình lình có tiếng Tô Như hốt hãi kêu lên từ phía sau: "Cẩn Thận!"

Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ mấy người hốt hoảng trong lòng, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên hoa lên, trong giây lát ánh tía, khí đen lóe lên, mấy cổ đại lực từ nơi hắc ám chợt đánh úp lại, hai người bay dẫn đầu, một đệ tử Thanh Vân cùng một tăng nhân Thiên Âm Tự, lập tức bị đánh đến hộc máu, văng ngược lại.

Tề Hạo mấy người kinh hoảng, cương ngạnh dừng thân hình lại, song chỉ thấy luồng lực đạo đó trong phút chốc vọt tới trước mặt họ, lát trời đây đất, dời núi đảo bể một lượt ập đến, Tề Hạo hô lớn: "Lui mau!"

Cùng lúc, chàng cắn chặt răng lại, Hàn Băng tiên kiếm trong tay chớp chớp, bảy liền bảy bức tường băng ở trước mặt trong tích tắc, vì đồng môn cùng người đồng đạo mà yểm hộ, song lại không chờ cho những người kia thối lui được mấy bước, luồng đại lực kia đã xua đánh lên tường băng, thế như bỗn trục, đánh bể nát hết mấy bức tường băng, thẳng xông tới.

Tề Hạo gánh chịu chủ lực, trong khoảnh khắc hô hấp gần như bế tắc, lại thấy ánh lục lóe qua, có khả năng là Lâm Kinh Vũ thấy sự huynh tình thế nguy cấp, bắt cháp tất cả ngự khỏi "Trảm Long Kiếm" phóng vọt qua.

Tề Hạo thất thanh kêu: "Lâm sư đệ, đệ chạy mau!"

Chỉ là luồng lực đạo hệt như bài sơn đảo hải ấy, nhanh dường nào, trong chớp mắt đã ào đến trước mặt, mắt nhìn thấy hai người nọ như thuyền nhỏ sóng lớn, không thể thoát khỏi, chỉ đành nhắm mắt chờ chết, lại bỗng nghe có người quát lớn ở sau đầu:

"Yêu Nghiệt!"

Tiếng gió chợt nổi, trong phút chốc luồng lực đạo cổ quái nọ như gấp phải đổi thủ, "Binh binh binh binh" vang liền một trận, tiếng gió đang lớn, bỗng dừng ngừng lại, Tề Hạo cùng Lâm Kinh Vũ hai người họ bị người kéo lẩy cổ áo, lôi về sau mấy trượng, lẩy lại cái mạng nhỏ trong gang tấc.

Hai người định thần lại, chỉ thấy người cứu Tề Hạo là Thương Tùng đạo nhân, nắm lẩy Lâm Kinh Vũ kéo về là Tô Như, song lúc ấy lại đứng cùng bọn họ ở phía trước, còn có mấy vị đều là người các phái như "Đại Lực Tôn Giả" các bậc tiền bối, còn có Điền Bất Dịch vừa từ dây mây đáp xuống vẫn chưa biết bao quát mọi chuyện.

Nơi xa, chỉ thấy ánh tía khí đèn chớp động, lát sau rồi mới rọi xuống gấp Hấp Huyết Lão Yêu, đung đưa một chập, hiện ra mấy người, song ở trong cánh rừng đằng sau họ, cùng lúc cũng vang lên vô số tiếng chân, trong tối tăm bóng người trùng trùng, cũng không biết có bao nhiêu người ẩn nấp, chỉ thấy hiện thân bước ra là mười mấy người đó, hơn phân nửa là người trong ma giáo.

Trương Tiểu Phàm phát hoảng, đứng bật dậy, chỉ thấy mấy người trong ma giáo đứng đầu tiên hết, tiếp đở thân mình Hấp Huyết Lão Yêu chính là Quý Vương, nhưng ở bên cạnh lão, lại còn có thêm ba người, một lão già đầu hói bóng loáng, một người dáng mạo hung hán nhưng thân hình lại mười phần thấp bé tảo mủn, về người còn lại là bạch diện thư sinh, tiêu sái xuất chúng, trên mặt tум tím cười, nhìn không ra lấy một chút tà khí.

Ở phía chính đạo, Thương Tùng đạo nhân cùng Điền Bất Dịch ở kề bên cùng mấy người nhìn nhau, khéo mắt phẳng phất cũng hơi co giật, hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Tốt lắm, tốt lắm, mấy lão già các ngươi, cuối cùng cũng đều lần lượt xuất thế rồi."

Chương 69

Thanh Long

Lúc này, đã có người đi lại đở Hấp Huyết lão yêu, lão hói quả có một mối thâm giao, đến bên lão hỏi nhỏ mấy câu. Quý Vương khoát tay, chỉ cười mà không nói lấy một lời, thái độ rất thản nhiên, không chút mảy may như có đại địch phía trước, cạnh lão ta là một gã bạch diện thư sinh, cũng im lặng, chỉ khẽ đưa mắt nhìn nhau.

-Thương Tùng cẩu đạo, còn nhớ ông nội nhà mi không?

Một tiếng cười sảng sắc đột nhiên nổi lên, các đệ tử chính đạo cau mày trông ra thấy một gã lùn hung hán xuất hiện, nhìn chòng chọc Thương Tùng như muốn ăn sống nuốt tươi, nhiều phần như chó sói chực vồ mồi.

Thương Tùng cười lạnh, nói:

-Yêu nghiệt, còn nhớ nhát kiêm năm xưa không?

Thương Tùng vừa dứt lời, mọi người thấy gã lùn nghiến răng trèo trẹo, hiển nhiên hận đến xương tủy, nhưng chỉ thấy hắn chậm chậm gật đầu, tay xoa ngực, hung hăng nói:

-Tốt, tốt, tao sao quên được, tưởng mày không còn nhớ, thật quá tốt, hừ. Lưỡi kiêm này, cũng sẽ đâm suốt vào thân mày.

Thương Tùng hừ một tiếng, không lý gì đến hắn, mục quang chuyển hướng sang bên cạnh, nhìn hai người mới đến.

Tô Như sắc mặt lộ rõ sự lo âu, nhận định đạo hạnh những gã này rất đáng kể, tuyệt nhiên chẳng kém Hấp Huyết lão yêu, xem ra quá nửa là những lão đại ma

đầu của Ma giáo, đã lâu lăm rồi chúng chưa xuất thế. Vừa nghe cuộc đối thoại giữa Thương Tùng và gã lùn, bà nhẹ nhàng hỏi Điền Bất Dịch:

-Những kẻ này là ai?

Điền Bất Dịch thần sắc trầm trọng, nhíu mày nói:

-Gã lùn tên là Bách Độc tử, ở Vạn Độc môn trong Ma giáo; còn lão hói là Đoan Mộc lão tổ ở Kiệt Thạch Sơn. Chúng ít khi qua lại trên giang hồ. Bọn chúng cùng với Hấp Huyết lão yêu đã từng là mục tiêu truy sát của chúng ta hàng trăm năm trước. Cạnh hai người này trông như Ma giáo Quỷ Vương tông Tông chủ, còn gã bạch diện thư sinh, huynh chưa từng biết.

Tô Như hít một hơi thở lạnh, trong cuộc chiến hàng trăm năm trước giữa chính đạo với Ma giáo, bà ta tu hành còn non nớt, chưa cùng Điền Bất Dịch, Thương Tùng đạo nhân tham gia chiến trận, nhưng đại ác danh những kẻ kia đã như sét đánh ngang tai, đặc biệt là Bách Độc tử và Đoan Mộc lão tổ, tiếng ác đồn xa, sánh ngang Hấp Huyết lão yêu.

Bỗng nhiên lão hói Đoan Mộc lão tổ quay đầu lại phía các đệ tử chính đạo, thét lên một tiếng lah lảnh:

-Vạn Kiếm Nhất, Vạn Kiếm Nhất cẩu tặc có đến không?

Các đệ tử Thanh Vân Môn sợ run, không hiểu hắn nói gì. Chỉ thấy Điền Bất Dịch, Thương Tùng đạo nhân và Tô Như mặt biến sắc, cuối cùng Điền Bất Dịch nói:

-Vạn sư huynh đạo hạnh cao thâm, thấu hiểu đạo trời, đã sớm thoát thai để lên tiên cảnh, chỉ có lũ yêu ma tiểu quỷ các ngươi, vẫn còn ở đây điên cuồng gào thét!

Chúng nhân Ma giáo thất kinh, Bách Độc tử, Đoan Mộc lão tổ và cả Hấp Huyết lão yêu lúc này đã hồi phục đôi chút, đồng thanh hỏi:

-Đã chết rồi sao?

Đứng cạnh chúng, Quỷ Vương và bạch diện thư sinh, thân hình khẽ run lên.

Vạn Kiếm Nhất, cái tên không bao giờ được nhắc đến trước các đệ tử đời sau trong Thanh Vân môn, nhưng đối với lũ đại ma đầu này, dường như có một ma lực rất lớn. Chỉ thấy mấy gã đưa mắt nhìn nhau, thần sắc ngần ngừ do dự, trên mặt lộ vẻ căm hận, kèm theo một chút sợ hãi, nhưng không thể che giấu được nét hoan hỷ.

Đoan Mộc lão tổ trông thật khó hiểu, tay sờ lên cái đầu nhẵn bóng, miệng lẩm bẩm điều gì đó không ai nghe thấy, cuối cùng lão la thật to:

-Thật không tưởng gã cẩu tặc lại chết dễ dàng như vậy, hahaha...

Lão vừa nói vừa cười như điên dại.

Các đệ tử Thanh Vân môn rất tức giận, Thương Tùng đạo nhân nhìn lão khinh bỉ hỏi:

-Nhà ngươi còn cười được sao? Huynh ấy tuy không còn nữa nhưng vẫn còn đê tử Thanh Vân Môn bọn ta, dư sức đối phó với lũ tiểu yêu các ngươi.

-Phì!

Bách Độc tử bỗng lên tiếng:

-Bọn ta đã không thể giết hắn từ trước, thật là đáng tiếc, nhưng đằng nào cũng tiêu diệt Thanh Vân môn các ngươi, hủy hoại cốt hôi của hắn, khiến hắn chết cũng không yên thân.

Từ phía sau Hấp Huyết lão yêu xen vào:

-Tốt, như vậy mới rửa được mối hận chôn sâu hàng trăm năm của ta.

Nhân sĩ chính đạo đồng thời phẫn khích, mắt thấy lũ yêu nghiệt ma giáo quả nhiên bạo tàn, thật hết nhịn nổi, trào dâng nổi tức giận căm căm.

Điền Linh Nhi liền quay sang nói với đại sư huynh Tống Đại Nhân:

-Đại sư huynh, cái vị Vạn... Vạn sư bá gì đó, lợi hại vô cùng, khiến yêu nghiệt Ma giáo sợ hãi đến thế, sao chúng ta chưa từng được nghe nhỉ?

Tống Đại Nhân bối rối, dường như muốn nói gì lại thôi, chỉ cười gượng đáp:

-Tiểu sư muội, sau này có thời gian rảnh rồi hãy hỏi sư phụ sư nương ấy.

Điền Linh Nhi mím môi, hùm một tiếng, giận dỗi nói:

-Không nói, không nói, muội đi hỏi mẹ đây.

Vừa nói cô ta cất bước đi luôn.

Trương Tiểu Phàm trông thấy, tinh thần rung động, giữ cô ta lại, khẽ nói:

-Sư tỷ, đại địch đang trước mặt, tỷ đừng nóng vội, sau này chúng ta hỏi cũng được.

Điền Linh Nhi thấy tình thế quả thật đang rất khẩn trương, liền dừng bước, nhìn Trương Tiểu Phàm cười cười.

Trương Tiểu Phàm thấy nóng bừng cả người. Bất chợt một âm thanh lạnh như băng từ đám người Ma giáo truyền lại, chứa đầy nộ ý, Trương Tiểu Phàm quay đầu nhìn sang, thấy cạnh Quỷ Vương, Bích Dao đứng đó, nhìn hắn chằm chằm.

Không hiểu sao, Trương Tiểu Phàm rất kinh sợ, trong vô thức nắm chặt lấy tay Điền Linh Nhi.

Xa xa, chỗ chúng nhân Tiểu Trúc Phong tọa lạc, Lục Tuyết Kỳ dời mục quang khỏi Trương Tiểu Phàm, chậm rãi nhìn Bích Dao.

Lúc này, Đại Lực tôn giả đang cau mày trầm mặc, đột nhiên nói:

-Bách Độc tử, Đoan Mộc lão yêu, các ngươi đã may mắn thoát chết, đáng lẽ phải sửa đổi tâm tính để sống yên thân, ai ngờ lại không biết tài mèo mà gây tác quái, có phải không muốn sống nữa không?

Xùy, nhiều người cùng lên tiếng thỏa mạ, nghe rất chối tai.

Đại Lực tôn giả khẽ biến sắc, bất chợt nhìn thấy gã bạch diện thư sinh đang bước tới, cười nói:

-Các hạ có phải Kim Cương môn Đại Lực tôn giả?

Đại Lực tôn giả nhìn hắn, đáp:

-Đúng vậy, các hạ là ai?

Gã bạch diện thư sinh chỉ cười ruồi nói:

-Nếu Vạn Kiếm Nhất đang ở đây, các ngươi còn có thể diễu võ giương oai chứ giờ chỉ có Kim Cương môn với dăm ba miếng pháp bảo mèo què và mấy đệ tử hậu bối của Thanh Vân môn, các ngươi tưởng làm được gì?

Toàn thể Ma giáo cười lớn, thậm chí từ cánh rừng sau lưng chúng, hàng loạt những tiếng cười vọng lại.

Đại Lực tôn giả đỏ bừng cả mặt, phẫn nộ đến cực điểm, cạnh ông ta Thương Tùng đạo nhân, Điền Bất Dịch và Tô Như khẽ nhìn nhau, mắt ánh lên sự lo âu. Nếu chỉ nghe tiếng cười mà xét đoán, dường như phía sau lũ Ma giáo không chỉ có cường viễn, mà số lượng lại rất nhiều.

Cuộc chiến này thật hung hiểm có một không hai.

-Ồ vô lại!

Một người đột nhiên mắng lớn, chúng nhân nhìn ra thấy cạnh Đại Lực tôn giả, Thạch Đầu đã dang thân tiến lên, không chịu nổi sư phụ bị sỉ nhục, Phá Sát pháp trượng kim quang đại thịnh, hướng phía bạch diện thư sinh nóng nảy đánh tới.

Điền Bất Dịch thất kinh, Đại Lực tôn giả lo lắng thét lên:

-Thạch Đầu, quay lại mau, không được vọng động!

Nhưng Thạch Đầu đã xuất chiêu, nhanh như điện chớp, không thể dừng lại, phá sát kim quang vọt tới trước bạch diện thư sinh. Chỉ thấy, gã đó không hề hoảng loạn, khẽ cất tay phải, chưởng tâm phát thanh quang, chống lại phá sát pháp trượng.

Nói thì lâu nhưng thực ra thì rất nhanh, phá sát kim quang như mũi tên lìa cung, rầm rĩ tiến đánh bạch diện thư sinh, loáng một cái, chỉ thấy kim quang rực rỡ, âm thanh vang rền, không nhìn rõ thân ảnh của bạch diện thư sinh.

Đám đệ tử chính đạo reo hò như sấm dậy nhưng Thương Tùng đạo nhân và Điền Bất Dịch nét mặt rất căng thẳng.

Một lát sau, kim quang dần dần tan đi, chúng nhân thấy bạch diện thư sinh nét mặt bình thản, chỉ dùng một tay để chống lại phá sát kim quang của Thạch Đầu. Thạch Đầu ở giữa thinh không bất động, không thể tiến lên một ly.

Chỉ thấy gã cười nói:

-Người trẻ tuổi kia, ngươi hãy về tu luyện thêm trăm năm nữa đi?!

Nói rồi hữu thủ mãnh động, chúng nhân chỉ thấy một đạo thanh quang loáng lênh, Thạch Đầu bị phản kích, cả người bay vọt về phía sau, phá sát pháp trượng bị đẩy lui, bay tít lên cao.

Đại Lực tôn giả đẵng thân túc thì, đón lấy Thạch Đầu, xem xét thương thế, thấy chỉ bị chấn động, không có gì đáng ngại, liền bình tâm lại nhưng nộ khí càng tăng, chuyển động thân ảnh, chuyển bị xuất thủ.

Đột nhiên bên cạnh một cánh tay cản ông ta lại, đó là Thương Tùng Đạo nhân, chỉ thấy ông ta sắc mặt như sương, lạnh lẽo nói:

-Các hạ xét cho cùng là ai, "càn khôn thanh quang ngọc giới" thất lạc hàng ngàn năm, sao lại ở trong tay các hạ?

Đại Lực tôn giả chấn động, nói thất thanh:

-Cái gì? Càn khôn thanh quang giới?

Tại đó, kể cả Ma giáo và chính đạo, mười người phải có tám người giật mình. Trương Tiểu Phàm hiểu kì, liền hỏi Tống Đại Nhân:

-Đại sư huynh, pháp bảo ấy lợi hại lắm à?

Tống Đại Nhân nét mặt vẫn chưa hết kinh ngạc, gật đầu, chậm rãi nói:

-Huynh đã được nghe sư phụ nói qua, chiếc vòng đó là một pháp bảo cực kì lợi hại, nó là thần vật trên chín tầng trời, thất tung đã hàng ngàn năm, không ngờ hôm nay lại thấy trên thế gian!

Trương Tiểu Phàm hít một hơi thở lạnh, chỉ thấy gã bạch diện thư sinh khẽ cười, trả lời Thương Tùng đạo nhân:

-Tại hạ chỉ là vô danh tiểu bối dưới trướng Quý Vương tông chủ, làm chân dẫn đường dắt ngựa.

Quý Vương khẽ cười, lắc đầu nói:

-Long huynh bắt tất phải nhún mình.

Đứng cạnh Bách Độc tử, Đoan Mộc lão tổ lúc này đang tiến về phía Hấp Huyết lão yêu, cùng lúc thấy Quý Vương gọi gã bạch diện thư sinh là "Long huynh", liền nhìn chăm chắm vào tay áo hắn, tuy không hiểu rõ pháp bảo gì nhưng đã nghe Thương Tùng đạo nhân khẳng định và gã bạch diện thư sinh không phủ nhận, nhiều phần vật đó đích thị là Thần giới.

Những tưởng Thần giới trong truyền thuyết có đủ các loại dị năng, người tu chân luyện đạo lại cực trọng pháp bảo, nên ai nấy đều cảm thấy thèm muốn râm ran.

Bất quá ba người cùng bạch diện thư sinh đồng thời xuất hiện chứ không phải họ đi với nhau, cũng chưa từng gặp qua người này, chỉ biết sau khi bọn họ xuất hiện không lâu, bên cạnh Quý Vương liền có thêm một người thần bí đạo hạnh cao thâm, đích thị cao nhân.

Bách Độc tử hau hau nhìn tay phải gã bạch diện thư sinh, rồi quay sang hỏi Quý Vương:

-Quý Vương tông chủ, vị huynh đài này bọn ta chưa hề gặp qua, không ngờ Quý Vương tông lại xuất hiện cao nhân dường ấy?

Quý Vương cười nói:

-Bách Độc đạo huynh, chúng ta chỉ là Quý Vương tông tiểu phái trong thánh giáo, tự nhiên không thể so bì với thượng phái Vạn Độc môn.

Bách Độc tử hử một tiếng, hắn ta ở Vạn Độc môn là một trong bốn chi phái chính của Ma giáo, lần này cũng là vì nhận lệnh của môn chủ nên mới đến vùng đất hoang vu này. Nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên xuất sơn của y trong cả trăm năm nay.

Dẫu không xuất thế, hắn vẫn biết rõ ràng những chuyện trong Ma giáo: Trong bốn đại môn phái đứng đầu Ma giáo hiện nay, Vạn Độc môn, Hợp Hoan phái và Trường Sinh đường đều là những môn phái nổi lên kể từ khi Luyện Huyết đường suy bại sau cái chết của Hắc Tâm Lão Nhân tám trăm năm về trước, có lịch sử bền chắc, nền móng vững vàng. Duy có Quý Vương tông một chi đột nhiên hưng thịnh từ 300 năm trước, cao thủ nhiều như lá mùa thu, hai trăm năm trước cùng 3 phái còn lại phân chia Ma giáo, quả rất kì lạ.

Ma giáo luôn có sự thay đổi về lực lượng, các đại hệ phái không như thời của Hắc Tâm Lão Nhân khi mà Luyện Huyết đường hô phong hoán vũ, các chi phái tương đương, lại thêm bên dưới nhiều tiểu phái hệ, thần phục tứ đại tông phái, khó phân cao thấp. Tuy rằng bên trong chúng âm thầm tranh đấu, song mặt ngoài vẫn tỏ vẻ miến cưỡng giữ hòa khí.

Bách Độc tử xuất thân lần này, Vạn Độc môn Môn chủ đã đích thân dặn dò hắn ta, bảo hắn nhất định phải dò xét nội tình Quý Vương tông xem có gì bí mật, thực lực ra sao? Những năm gần đây trong Ma giáo có lưu truyền một tin đồn bí mật là thánh kinh vô thượng "Thiên thư" của Ma giáo hiện đang nằm trong tay Quý Vương tông.

Nhưng vào lúc này, "Thiên thư" thì không thấy đâu mà lại thấy lù lù xuất hiện Càn khôn thanh quang ngọc giới đã thắt tung hàng ngàn năm, Bách Độc tử trong lòng kinh hãi, biết rằng lực lượng của Quý Vương tông cao thâm khôn lường, mặt hắn trông như hơi cười nhưng thực ra còn thảm hại hơn khi đang khóc. Hắn nói:

-Tông chủ nói đùa rồi, bây giờ thì ai mà không biết thực lực của Quý Vương tông như ánh thái dương, nhưng quả thật vị Long huynh đệ đây chúng tôi chưa từng gặp qua, rất rất muốn biết.

Quý Vương thâm trầm nhìn Bách Độc tử, mắt loáng tinh quang, đột nhiên cười nói:

-Đạo huynh đã nói vậy, phải trái gì thì cũng phải tương kiến. Đạo huynh có biết 300 năm trước, trong Quý Vương tông chúng tôi có bốn vị Đại thánh sứ?

Bách Độc tử biến sắc, Đoan Mộc lão tổ nói thắt thanh:

-Cái gì? Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, bốn người đó còn sống sao?

Gã bạch diện thư sinh và Quý Vương nhìn nhau khẽ cười, gã nhìn chúng nói:

-Đúng vậy thưa chư vị, tại hạ là Thanh Long.

Bên phía chính đạo, phản ứng không mạnh như vậy, nhưng Bách Độc tử và chúng nhân Ma giáo đều chấn động. 300 năm trước, khi Quý Vương tông quật khởi, ngoài Quý Vương đời trước chỉ có bốn vị Thánh sứ là lực lượng khai sáng, từ ấy thế lực khuếch trương từng ngày, trải qua mấy trường minh tranh ám đấu trong Ma giáo, kinh lịch không ít mưa máu gió tanh, cuối cùng mới có được cục diện như ngày hôm nay, thực lực của bốn người này thiết tưởng không cần phải nghĩ cũng biết thế nào rồi.

Chỉ thấy Thanh Long đột nhiên thở dài một tiếng, quay sang phía Quý Vương nói:

-Già cả hết rồi, huynh nhìn sang đám đệ tử trẻ của chính giáo xem, mặt chúng ánh lên nỗi nghi hoặc, quá nửa là chưa từng nghe thấy tên tại hạ.

Quý vương cười nói:

-Long huynh hà tất phải nghĩ nhiều, lũ hậu sinh vẫn bối không biết đến huynh chỉ là nhất thời, từ nay, danh huynh sẽ lại vang dội khắp thiên hạ.

Thanh Long cười lớn, hắn vừa cười vừa nhìn tay phải, trong nụ cười chắt chứa điều gì đó rất thê lương.

-Bịch.

Một tiếng động lớn vang lên, chúng nhân nhảy dựng lên, nhìn về hướng phát âm thanh, thì ra là Phá Sát pháp trưởng của Thạch Đầu, đã bị tung lên trời, giờ mới rơi xuống đất.

Lúc đó, mọi người nhất thời chấn tĩnh lại, đám người chính đạo đa số cau mày, ngưng thần phòng bị. Ma giáo đã phục hưng, lực lượng thật mạnh mẽ ngoài tiền liệu, lộ rõ sự cao thâm.

Trong Ma giáo, hầu hết là lũ lòng lang dạ sói, Đoan Mộc lão tổ tương đối "hiền lành", lão không thuộc môn phái nào, chỉ cùng Hấp Huyết lão yêu giao hảo, do đó

luôn ở cạnh lão ta. Nhưng Bách Độc tử và Hấp Huyết lão yêu đều là những nhân vật trọng yếu của Vạn độc môn, lúc đó chỉ nhìn không nói, đối với Quý Vương tông hết sức kinh sợ.

Chỉ có Quý Vương và Thanh Long đứng đó, thần thái bình thản, Thanh Long nói nhỏ một điều gì đó, Quý Vương cười cười khẽ lắc đầu, ánh mắt như vô tình, nhìn về phía Trương Tiểu Phàm.

Trời tối dần, gió biển rít lớn, ở nơi phuong xa giữa đại dương mênh mông, trong đêm sâu vong về những âm thanh bất tận như rên như khóc, nghe càng lúc càng gần, càng rõ hơn.

Điền Bất Dịch và Thương Tùng đạo nhân khẽ nhìn nhau trao đổi, cả hai dường như đều có ý định thối lui. Bên cạnh Tô Như khẽ ho, nói nhỏ với Thương Tùng Đạo nhân:

-Thương Tùng sư huynh, hiện thời lũ yêu nghiệt đang chiếm ưu thế, chúng ta hãy tạm thời thối lui, về núi cùng chưởng môn sư huynh thương nghị, đưa ra kế sách mới, như thế nên chăng?

Thương Tùng trầm ngâm một lúc, cuối cùng gật đầu nói:

-Sư muội nói phải lắm.

Nói rồi nhìn Điền Bất Dịch thấy ông ta cũng từ từ gật đầu.

Thương Tùng Đạo nhân muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu thế nào, hít nhìn bên tả lại nhìn bên hữu, nhăn mặt cau mày, hạ giọng nói:

-Tiêu Dật Tài ở đâu, sao suốt tối không nhìn thấy nhỉ?

Ở bên cạnh ông ta, Tề Hạo nghe thấy bèn đáp:

-Sư phụ, vừa rồi khi ra ngoài, Tiêu sư huynh nói huynh ấy không khoẻ, nên không đi cùng.

Thương Tùng đạo nhân sắc mặt ngưng trọng, chỉ hừ một tiếng, không nói gì trước mặt các đệ tử bản môn, quay đầu sang phía Pháp Tướng và Lý Tuân định nói, đột nhiên, ở phía đám đông phía sau họ, truyền lại một tiếng kêu thảm thương.

Chúng nhân rung động, trận thế hỗn loạn, chỉ thấy trong đám đệ tử trẻ tuổi của chính đạo phía sau, một người lảo đảo đi lại, khắp người đầy máu, la thất thanh:

-Phía sau có lũ Ma giáo mai phục!

Từ trong bóng đêm của khu rừng cổ, hăng hà sa số tiếng cười vọng ra, Điền Bất Dịch mặt biến sắc, bởi khi lũ người Quý Vương hiện thân, chúng nhân bị thu hút sự chú ý vào các lão đại ma đầu, không ngờ lũ người Ma giáo quý kẽ đa đoan, cử người tập kích lối sau, khó mà rút nổi.

Chỉ trong nháy mắt, khu rừng rậm rực sáng, vô số pháp bảo bay lại, đám người chính đạo rối rít té khỏi pháp bảo phản kích, nhưng một là do bị đánh bất ngờ,

hai là lũ người ma giáo đông hơn họ tưởng tượng, nên tức khắc bị đẩy vào thế hụt hẫng.

Thương Tùng đạo nhân mặt như bị phủ bởi một đám mây, la một tiếng lớn, đằng không tức thì, nhưng ông ta chưa kịp bay đi thì phía trước Bách Độc tử và Đoan Mộc lão tổ đã bay lên chặn lại.

Bách Độc tử cười vang, trông rất hung tợn, nói:

-Cẩu đạo sĩ, hãy lại đây!

Thương Tùng đạo nhân giữa thịnh không liền dừng lại, không thể chịu được sự khinh mạn của lão quái vật, liền quay lại tiếp chiến, toàn thân ông ta hiện hào quang đỏ chói. Điền Bất Dịch cũng xuất thủ, đón lấy Đoan Mộc lão tổ.

Tô Như đứng dưới đất, khẽ nhăn mày, khuôn mặt mỹ lệ ẩn hiện nét lo âu. Lúc này rõ ràng là bên chính đạo đang kém thế, Ma giáo vẫn còn hai cao thủ là Quý Vương cùng Thanh Long vẫn chưa ra tay, đám phục binh Ma giáo lại không rõ nhiều ít thế nào, tình thế thật đáng lo.

Lúc ấy cục diện đang hỗn loạn, trong đêm sâu phảng phất một nỗi u ám, chúng nhân Ma giáo như ở khắp nơi, pháp bảo bay vèo vèo tìm người sát nhân đoạt mệnh, bọn người chính đạo bị hãm trong vòng khổ chiến, những tiếng kêu la thảm khốc nghe rầm trời.

Trương Tiểu Phàm nắm chặt Thiêu Hỏa côn, vẫn chưa thực sự động thủ, vì trong nhóm Đại Trúc Phong Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi lo cho hắn mới bị thương, vây bọc lấy hắn. Trong chốc lát tuy vẫn chống được nhưng tình thế nguy cấp khiến hắn rất lo lắng.

Lũ Ma giáo xung quanh hào quang càng lúc càng tăng, người bên chính đạo dần dần yếu sức, hào quang mờ dần, chỉ tại không ngờ Ma giáo có phục binh, thật là hết sức sơ suất.

Trương Tiểu Phàm vẫn đứng yên, thấy các sư huynh cùng Điền Linh Nhi chịu áp lực lớn dần, trong lòng rất lo lắng, tự biết thân mình vẫn yếu nhưng không có gì quá lo, nên rất muốn tiến lên tham chiến.

Lúc này, đột nhiên một âm thanh vang lên, như tiếng phượng kêu trên chín tầng trời, nghe rất êm tai. Lam quang sắc khí đột nhiên trỗi dậy, Lục Tuyết Kỳ theo kiếm bay lên, chỉ thấy Thiên Gia thần kiếm tỏa sáng chiếu khắp một vùng rộng lớn.

Trời tối quá không thấy rõ sắc mặt cũng như thân ảnh của nàng.

Nàng lao về phía bóng tối. Một tiếng rít sắc lạnh vang lên, nữ tử xinh đẹp đó hóa thành một luồng lam quang như điện xẹt, chiếu thẳng vào khu rừng già.

Được một lát, chỉ thấy lam quang rơi sáng, trong bóng đêm nghe thấy hàng loạt tiếng la thất thanh, giải tỏa áp lực cho chúng nhân chính đạo.

Cùng lúc đó, Phật hiệu cũng nổi lên, Pháp Tướng vận 10 thành công lực quật khởi, trên các ngón tay "Luân hồi châu" phát quang rực rỡ, từ từ chuyển động, đột nhiên mở mắt. "Luân hồi châu" hướng phía bóng tối chiếu tới, chỉ một lát, kim quang chói lợi, bóng tối được rọi sáng như ban ngày, vô số chúng nhân Ma giáo kinh hãi bỏ chạy.

Tình thế lập tức thay đổi, Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ, Lý Tuân, Yến Hồng, thậm chí cả Pháp Thiện, Thạch Đầu và các đệ tử xuất sắc khác của chính đạo vừa bị kìm kẹp không thi thố được tài năng bèn đồng loạt xuất thủ. Bên ngoài, chúng nhân ma giáo tựa hồ không có cao nhân nên tình thế lại chuyển sang có lợi cho bên chính đạo.

Phía xa xa, Quỷ Vương cùng Thanh Long đứng nhìn, khẽ nhíu mày, Thanh Long lắc đầu, than:

-Đám đệ tử trẻ tuổi của chính đạo này tư chất quả là vạn người có một, so với đám hậu bối của chúng ta thực hơn nhiều lắm lắm.

Quỷ Vương khẽ gật đầu, mắt nhìn xa xăm, đột nhiên nói:

-Vừa rồi nữ tử kia ra tay, huynh có nhìn rõ pháp bảo của cô ta không?

Thanh Long lanh đạm nói:

-Phải chăng Thiên gia?

Quỷ Vương quay đầu lại, nhìn hắn ta, Thanh Long cười cười, thái độ khinh khỉnh, nói:

-Thiên gia thần kiêm, hử, Thiên gia thần kiêm thì sao?

Quỷ Vương đứng chắp tay sau lưng, chậm rãi nói:

-Ngoài ra còn có gã hòa thượng Thiên Âm tự tay cầm "Luân hồi châu", bạch y thiêng niêng trong Thanh Vân môn tay cầm tiên kiêm màu xanh lục, phải chăng là "Trầm Long kiêm", chính đạo trong thời gian này quả là rất chú trọng bồi dưỡng các đệ tử trẻ tuổi.

Chương 70

Vãng Sư

Đêm khuya.

Rừng sâu vẫn sáng như ban ngày bởi hào quang của vô vàn những pháp bảo chiếu ra. Ánh sáng soi rọi cả một khoảng rừng, chiếu rõ từng bụi cây ngọn cỏ. Trong quầng hào quang mỹ lệ đó, huyết hồng không ngừng túa ra, bắn lên đốt sẫm cây lá.

Máu huyết đọng lại thành giọt, lặng lẽ rơi xuống.

Lục Tuyết Kỳ thét lên một tiếng thanh tao, hạ thân trên đất. Sắc xanh rùng đêm như thuỷ ngọc trong suốt bao phủ quanh nàng, Thiên Tà Thần Kiếm trong tay xoay ra bốn phía, thế kiếm phiêu diêu diễm lệ như ánh mắt mỹ nhân, thoáng lướt qua cõi trần gian phàm tục.

Lá cây dưới kiếm khí thảy đều rung lên, kêu rào rào không dứt.

Chúng đồ Ma giáo vân hắc y xung quanh Lục Tuyết Kỳ la hét ầm ầm, vài người cố sức ngăn nàng lại, nhưng thảy đều bị đánh bật ra. Từ khi thoát khỏi kiếp nạn đến nay, đạo hành của nàng dường như đã tăng lên không ít.

Mắt thấy Lục Tuyết Kỳ vũ lông thần oai, Trương Tiểu Phàm phải thở mạnh một hơi, kinh ngạc lẩn bội phục. Nhìn xung quanh, chỉ thấy những người đã thấm mệt như Tống Đại Nhân, Đỗ Tất Thư. Chúng đồ Ma giáo đang vây đánh đệ tử Đại Trúc Phong bọn họ, nhân số tuy không đông nhưng đạo hành xem ra đều cao thâm mạc trắc. Y phục những kẻ này đều thêu hình đầu lâu, không biết có phải là môn hạ của Quý Vương Tông?

Điền Linh Nhi đứng phía trước Trương Tiểu Phàm, nét mặt bơ phờ nhợt nhạt, mồ hôi trên trán toát ra những giọt li ti, nhưng vẫn múa tay đẹp chân vũ lộng Hổ Phách Chu Lăng, không chút hoảng loạn.

Đệ tử của Đại Trúc Phong, ngoài Trương Tiểu Phàm thì Điền Linh Nhi là người nhỏ tuổi nhất, nhưng tư chất lại vượt xa mấy vị sư huynh, đạo hành ngoài Tống Đại Nhân thì nàng cũng là cao nhất. Nhưng chúng đồ Ma Giáo xung quanh không biết có phải vì thấy nàng là nữ hay còn vì nguyên nhân gì khác mà cứ dồn vào tấn công Linh Nhi. Lúc này, ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng nhận ra Điền Linh Nhi đã có phần mệt mỏi.

Gió đêm lặng lẽ thổi đến, rùng cây đã biến thành bãi chiến trường. Dường như nơi nơi đều có vô vàn cặp mắt đang nhìn trộm.

Tiếng gào thét giao tranh càng lúc càng mạnh. Trương Tiểu Phàm nhăn mày nhíu trán nhìn ra xung quanh, chỉ thấy vừa một lúc thôi tình thế đã thay đổi. Nhiều người như Tề Hạo, Pháp Tương, Lục Tuyết Kỳ lúc nãy mạnh mẽ bao nhiêu giờ đây đều gặp phải cao thủ bên Ma Giáo, nhất thời tuy chưa bại thế nhưng xem ra khó mà thoát thân.

Các đệ tử Chính Đạo đi theo, đạo hành lại hơi kém cỏi, trong khi rất nhiều chúng đồ Ma Giáo vẫn đang bao vây xung quanh. Tiếng la thét không ngừng rót vào tai, lợi thế đã bắt đầu chuyển sang Ma Giáo.

Trương Tiểu Phàm nghiến răng châm đuốc lên, không muốn nghỉ ngơi lúc này, ít nhất cũng phải đi giúp sư tỉ Linh Nhi và các sư huynh một tay. Ai ngờ hắn vừa động thân thì đã nghe tiếng thét thất thanh của Điền Linh Nhi ở phía trước, trong chốc lát, toàn thân hắn cứng đờ như bị một vật gì quấn chặt.

Nhanh như chớp, ba bốn pháp bảo từ phía Ma Giáo phóng ra, toả ánh sáng kì dị trong đêm. Tống Đại Nhân kêu lên một tiếng kinh hoàng nhưng người quá xa

không kịp ứng cứu, Trương Tiểu Phàm cũng muốn xông ra nhưng xem chừng đã trễ mất một bước.

Mắt thấy nguy tai, Điền Linh Nhi biến sắc, đôi tay không ngừng vũ động Hổ Phách Chu Lăng che kín thân thể, nhưng dường như đã muộn. Nháy mắt đã có hai pháp bảo một trắng một đen như chớp bay ra, thẳng đến trước mặt nàng.

Trương Tiểu Phàm nhảy ra, miệng cứng nhắc, không thốt nên lời. Giữa lúc đó bỗng một bóng trắng loáng qua, người đã đứng chặn trước mặt Điền Linh Nhi, hai tay vung lên, lập tức hai pháp bảo kia đã bị đánh bay trở lại. Khắp nơi trong đêm tối thốt ra những tiếng kêu tức giận lẫn kinh sợ.

Đệ tử Chính đạo thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía cứu tinh của Linh Nhi, thì ra chính là Sư nương Tô Như.

Tô Như quay đầu lại, nhìn Điền Linh Nhi từ đầu đến chân, hỏi: "Linh Nhi, con có sao không?"

Điền Linh Nhi vẫn chưa hoàn hồn, gật gật đầu: "Mẫu thân, con không sao."

Tô Như nhíu mày, chúng đồ Ma Giáo xung quanh lúc này lại tiến đến gần, bà nói vội vã: "Nơi đây không thể ở lại lâu, các người mau đi đi. Ly khai đảo này chúng ta hẹn gặp nhau tại Đông Hải Xương Hợp Thành."

Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi đều ngạc nhiên, nhưng thấy sắc mặt nghiêm khắc của Tô Như đều không dám cãi lời. Điền Linh Nhi dạ lên một tiếng rồi cùng Đại Trúc Phong đệ tử lui về phía sau.

Chiến trường lúc này đã trở nên hỗn loạn, giao tranh mỗi lúc một kịch liệt khác thường. Tô Như tả xung hữu đột, đạo hành cao siêu, vượt xa các chúng đồ Ma Giáo đang vây xung quanh. Trong ánh đèn mờ ảo, thân hình bà phiêu linh thoát tha, dáng điệu vô cùng uyển chuyển như không một chút lo lắng cấp bách.

Tô Như ngừng đầu, chỉ thấy mây đen mịt mù trong không trung, xen vào là những chớp sáng loé lên không ngớt. Giữa thịnh không, Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch vẫn đang kịch chiến với Bách Độc Tử và Đoan Mộc Lão Tổ của Ma Giáo.

Thực ra, trong lòng Tô Như là muôn phần lo lắng, nhưng khi thấy Điền Bất Dịch vừa giao đấu với Hấp Huyết Lão Yêu, lúc này đối đầu với Đoan Mộc Lão Tổ vẫn không có gì thua sút, mới tạm yên tâm phần nào.

Bà đã tả xung hữu đột, liều mình giải vây cho đệ tử Chính Đạo. Đa số đệ tử Chính Đạo theo lệnh bà đã dần dần rút lui, ở lại nơi này giờ đây chỉ còn một ít mòn hạ có đạo hành cao thâm như Lục Tuyết Kỳ. Bên Ma Giáo cũng tách ra một số người truy theo, tình hình vẫn bất lợi cho Chính Đạo, nhưng chưa phải thật là hung hiểm.

Chỉ có Tô Như trong lòng ngày càng lo âu, bởi phía trước bà, từ đầu đến cuối, hai kẻ thắn bí nhất trong Ma Giáo là Quỷ Vương và Thanh Long vẫn chắp tay sau lưng, đứng nhàn nhã như đang xem hí kịch.

Bên này, Quỷ Vương và Thanh Long vẫn an nhàn đứng đó, nhìn đê tử Chính Đạo theo nhau rút lui. Thanh Long lạnh lùng hỏi: "Đê định thả những người này sao?"

Quỷ Vương cười khẩy đáp: "Số đê tử này đâu có gì đáng kể, hơn nữa chúng ta đến Lưu Ba Sơn lần này đâu phải để quyết đấu một mất một còn với Chính Đạo?"

Thanh Long gật gù, ngẩng đầu nhìn lên không, hỏi: "Hai người này đều là trong số năm người truy sát Thanh Vân, xâm nhập Man Hoang năm đó phải không?"

Quỷ Vương gật đầu: "Đúng vậy, Thương Tùng Đạo Nhân, Điền Bất Dịch, còn có Thương Chính Lương, Tăng Như Thường, lại thêm một Vạn Nhất Kiếm nữa. Đúng là những người này."

Thanh Long nói như than: "Trăm năm qua như chớp mắt. Không chỉ năm đó, những người này là thanh niên kiên cường xông pha, đến nay vẫn còn cáng đáng trách."

Quỷ Vương khẽ cười: "Năm đó Long huynh có việc đi xa, nếu không phải là bốn Đại Thánh Sứ vắng mặt thì trận chiến Thanh Vân Sơn, Thánh Giáo chúng ta không thắng cũng không thể thảm bại như vậy!"

Thanh Long lắc đầu: "Không thể nào, nhiều năm trước Tam Đại Cự chính đạo vẫn đang hùng mạnh, các tiền bối cao nhân lại xuống núi rầm rập, bọn ta làm sao ngăn được đây? Ngay cả tòa Thánh Điện Man Hoang cả nghìn năm tuổi của Thánh Giáo chúng ta cũng bị năm tên kia xông vào tác oai, Thánh giáo đê tử đền sơ siêu bạt."

Quỷ Vương lặng im giây lát rồi lại tiếp: "Đúng, năm đó bởi đê phải chăm sóc Thương Đại Quỷ Vương, không có mặt tại Thánh Điện, nhưng cũng nghe nói hoàn cảnh thật bi thương. Đáng tiếc là các cao thủ Thánh Điện trước đó đã tử vong rất nhiều ở trận chiến Thanh Vân Sơn, nếu không..."

Thanh Long đột nhiên xen vào: "Lúc đó ta cũng đang ở Thánh Điện!"

Toàn thân Quỷ Vương rung lên vì ngạc nhiên, vội hỏi: "Cái gì? Lúc đó huynh đang ở Thánh Điện ư?"

Thanh Long cười lên một tiếng, đáp: "Không sai, ngoài Đại Lãnh Quỷ Huyền Vũ ra thì Bạch Hổ, Chu Tước hai người đều có mặt trong Thánh Điện."

Sắc mặt Quỷ Vương biến đổi, cười lớn rồi hỏi: "Thế tại sao lúc nay huynh lại không nhận ra hai người này?"

Thanh Long nói: "Xem ra cũng là việc mất mặt, năm người này cùng bắt ngờ thâm nhập Man Hoang, lại xông thẳng vào trong Thánh Điện. Trước đó ta có bắt hoà với Bạch Hổ, Chu Tước, nhưng suy cho cùng Thánh Điện vẫn là việc quan trọng hàng đầu nên đã hợp sức cùng họ..."

Quỷ Vương nhìn lên không, hỏi: "Tại sao đạo hành của năm người này lúc đó đã cao thâm như vậy?"

Thanh Long lắc đầu: "Thực sự cũng do Thánh Giáo ta hoảng quá mà loạn. Sau này ta mới nghĩ lại, sau đại bại tại Thanh Vân Sơn, đệ tử Thánh giáo lớp chết lớp bị thương quá nhiều, lòng đang hoang mang cực độ thì năm người này bất ngờ xông vào, nhất thời đều cho rằng chủ lực Chính Đạo đã truy đến tận nơi mà không biết chỉ vòn ven có năm nhân mạng"

Lão dừng một lát rồi tiếp: "Trong số năm người, ta chỉ gặp qua Vạn Kiếm Nhất nên không nhận ra được bốn người kia. Năm đó bọn họ năm người năm hướng xông vào Thánh Điện. Tinh thể đột ngột, bọn ta đều không kịp trở tay, thoáng chốc đã có tiếng hô sát khắp nơi, lòng dạ rối tung, nếu bình tĩnh tiếp chiến thì đã vẫn hồi được cục diện. Đáng tiếc, vì quá hoảng loạn nên thua, mà cũng vì trong năm người này lại có một Vạn Kiếm Nhất..."

Quỷ Vương vội hỏi: "Người này thế nào?"

Thanh Long lặng im giây lát, lắc đầu thở ra một hơi dài: "Người này thiên hạ kỳ tài, tướng mạo oai phong, hiếm thấy trong đời. Sau khi sự việc qua đi bọn ta bàn luận đều cùng cho rằng bốn người kia đạo hành tuy không thấp nhưng không thể so với Vạn Kiếm Nhất. Có thể nói không có mấy người này thì đệ tử Thanh Vân Môn nhất định không thâm nhập được Man Hoang, lại càng không thể đánh được đến tận Thánh Điện..."

Sắc mặt lão như đăm chìm trong hồi tưởng, một lát lại tiếp lời: "Lúc đó bốn người kia từ bốn hướng phía bên xông vào. Chủ lực của ta lại tập trung hết ở cửa chính Thánh Điện, đang bất ngờ hoang mang thì Vạn Kiếm Nhất một mình một kiếm xuất hiện..."

Quỷ Vương nhíu mày hỏi: "Một mình à?"

Thanh Long than một tiếng: "Đúng, một mình hắn. Ta còn nhớ hắn y phục trắng như tuyết, kiếm trên tay màu xanh biếc... A! Đúng rồi, chính là thanh Trảm Long Kiếm này, nhiều năm không gặp chút nữa là không nhận ra."

Quỷ Vương giật mình, nhìn theo tay phải Thanh Long. Thanh Trảm Long Kiếm xanh biếc như nước mùa thu đang đảo qua múa lại sáng ngời trong trận đấu.

"Hoá ra Trảm Long Kiếm năm đó lại ở trong tay Vạn Kiếm Nhất?"

Thanh Long gật đầu: "Đúng, lúc đó ta cũng hỏi nhưng hắn chỉ cười một hơi dài rồi xông thẳng vào giữa bọn ta, chém giết tung hoành, không ai có thể ngăn chặn – Thanh Long nói đến đây tặc lưỡi - Thật là anh hùng!"

Quỷ Vương gật gù: "Người này quả thật lợi hại, gan to tay trời, sau đó thì thế nào?"

Thanh Long tiếp: "Bọn ta đều kinh sợ lẩn phẫn nộ, sợ là ngoài hắn ta ra còn cao thủ Chính Đạo khác sắp sửa đánh vào, mà từ sau Điện tiếng kêu chém giết càng lúc càng gần. Càng lo sợ lại càng rối loạn, không ngờ hắn lại xông thẳng vào Chính Điện, nơi thờ phụng U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Minh Vương."

Nét mặt Quỷ Vương đang bình lặng đột nhiên biến sắc kêu lên: "Cái gì?"

Thanh Long cười vẻ đau khổ, nói: "Ngay cả đệ cũng phản ứng như vậy, bọn ta khi đó còn phẫn nộ đến bao nhiêu? Lúc đó bọn ta quên hết xung quanh, tất cả đều xông đến chỗ hắn. Hết thảy đều như điên cuồng, vô công lợi hại gì cũng đều đem ra, chỉ lát sau là y phục hắn nhuộm đầy máu tươi, nhưng rốt cuộc hắn vẫn xông vào được Chính Điện, bay lên ngồi cùng hàng với hai Thần tượng U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Minh Vương, lại còn dùng kiếm khắc vào bức tường phía sau giữa hai Thần tượng đó ba chữ "Vạn Kiếm Nhất".

Quỷ Vương không nói gì, chỉ đứng đó im lặng.

Thanh Long đột nhiên hỏi: "Chu Tước xưa nay đều che mặt, đệ biết chứ?"

Quỷ Vương đáp: "Phải, thế thì sao?"

Thanh Long tiếp: "Chu Tước là sư muội duy nhất trong số bốn người bọn ta. Sư muội vốn thật lòng thành kính thờ nhị vị Tổ Mẫu nên thấy Vạn Kiếm Nhất làm vậy đã kích động mãnh liệt. Lúc đó sư muội không nói năng gì, xông thẳng lên, nhìn chằm chằm Vạn Kiếm Nhất, một đao chặt xuống, lập tức cánh tay trái hắn ta dứt lìa."

Quỷ Vương giật mình.

Thanh Long thở một hơi rồi tiếp: "Đệ cũng giật mình ư? Bọn ta khi ấy đều hoảng sợ chạy trốn, vốn đã nghĩ người này công lực một mình đả trăm vạn, không thể chống lại. Chẳng ngờ sư muội chỉ một đao đã đoạn lìa cánh tay hắn, máu tuôn xối xả, nhưng ngoài sắc mặt trắng bệch ra thì cả người vẫn như không có gì thay đổi, ngược lại hắn còn xoay người ghé sát sư muội thò tay phải giật tấm mạng che rồi cười lớn "Quả nhiên là tuyệt thế giai nhân, rồi lại vung kiếm đánh thốc ra ngoài."

Quỷ Vương lắc đầu, hỏi: "Như vậy mà hắn vẫn đánh giết ra ngoài được sao?"

Thanh Long đáp: "Thứ nhất là hắn quá hung hăn, cánh tay tuy đứt máu phun ra đầy Chính Điện nhưng công lực không những không giảm mà dường như còn tăng lên. Thứ hai là bốn đệ tử Thanh Vân kia đã phóng hỏa phía sau. Bọn ta đang rối trí, một số lại phải chạy đi cứu hỏa, không ngăn được Vạn Nhất Kiếm đánh ra..."

Quỷ Vương thở ra một hơi dài: "Không ngờ Chính Đạo lại có một anh hùng cái thể như vậy!"

Thanh Long đột nhiên lạnh lùng: "Đáng tiếc một anh hùng như hắn lại có kết cục không tốt chút nào. Sau đó bọn ta đã tìm hiểu kỹ, biết thực ra chỉ có năm người xông vào Chính Điện, lòng vô cùng tức giận. Nhưng ta nhận thấy đệ tử Vạn Độc Môn và Trưởng Sinh Đường tuy mắng nhiếc chửi rủa nhưng trong lòng lại ngầm ngầm bội phục hắn ta, đặc biệt là tiểu sư muội Chu Tước..."

Thanh Long dường như nghĩ đến điều gì, song lại không nói ra mà lại chuyển giọng tiếp: "Bọn ta vốn đã cho rằng trong Thanh Vân Môn nhất định người này sẽ tiếp vị Đại Môn Trưởng, chẳng ngờ sau đó không lâu lại nghe nói tiếp vị là sư

huynh Đạo Huyền của hắn, còn Vạn Kiếm Nhất từ đó về sau bất vô âm tín, đến hôm nay mới biết hắn đã qua đời."

Nói đến đây, giọng Thanh Long trầm lại có vẻ nuối tiếc.

Quỷ Vương cười: "Đúng, không thể cùng người anh hùng này quyết đấu một trận phân cao thấp, thực là đáng tiếc."

Thanh Long ngẩng đầu nhìn lên không trung, chợt cười nhạt một tiếng: "Đoan Mộc và Bách Độc Tử hai người này năm đó đều thảm bại tại Thanh Vân Sơn, trốn biệt vào Man Hoang, đến Thánh Điện cũng không dám về, kết quả là không gặp bọn năm người kia, vừa rồi lại lớn tiếng hỏi Vạn Kiếm Nhất đã đến chưa, thật không biết xấu hổ."

Quỷ Vương khẩy: "Bọn họ chẳng qua chỉ là ưng khuyển của lão quái vật Vạn Độc Môn, Long Huynh hà tất phải tức giận?"

Thanh Long đưa tay sửa y phục trên người, lạnh lùng đáp: "Vạn Kiếm Nhất xông vào Chính Điện năm đó là mối nhục lớn của Thánh Giáo chúng ta. Ta khổ luyện nhiều năm, vất vả muôn phần mới tìm được Càn Khôn Thanh Quang Giới chính là để sớm có một ngày cùng hắn quyết một trận phân cao thấp. Hôm nay nghe nói hắn đã qua đời trong lòng thật chỉ còn nuối tiếc. Nhưng không ngờ mấy người này lại đồng loã với nhau đào bới quá khứ của người đã chết, thật vô liêm sỉ."

Quỷ Vương lắc đầu cười lớn ngẩng nhìn lên không trung. Chỉ thấy hào quang pháp bảo càng lúc càng mạnh mà bóng bỗn người kia lại chỉ mờ mờ. Bầu trời vốn đầy mây đen lúc này dường như cũng sáng lên bởi hào quang pháp bảo.

Xa xa nơi đại dương vọng lại từng trận âm thanh kéo dài buồn thảm.

Quỷ Vương nhíu mày, đột nhiên quay lại hỏi Thanh Long: "Huynh có cảm thấy đêm nay có chút gì kỳ quái không?"

Thanh Long ngừng đầu, lặng im giây lát, đột nhiên sắc mặt thay đổi: "Đệ muốn nói là..."

Quỷ Vương gật đầu: "Theo truyền thuyết, mỗi lần kỳ thú ra đời đất trời thảy đều biến sắc, mưa lớn gió to. 'Thần Quỷ Chí Dị' có ghi giống vật này chính là để cho Lôi Thần cưỡi..."

Sắc mặt Thanh Long trầm lại, nhăn mày hỏi: "Sao có thể trùng hợp như vậy? Tại sao lại là tối nay?"

Quỷ Vương trầm ngâm giây lát rồi đáp: "Đệ đến Lưu Ba Sơn này đã được một thời gian nhưng trong những đêm trước đều không có những tiếng gầm quái lạ như đêm nay. Chỉ e đêm nay chính là lúc Quỷ Ngưu ra đời, xem ra chúng ta cũng phải chuẩn bị sớm"

Thanh Long từ từ gật đầu: "Không sai, suy cho cùng Quỷ Ngưu mới là chuyện lớn, việc ở đây nên giao cho Vạn Độc Môn. Chỉ cần thu phục được Quỷ Ngưu thì Thánh Giáo chúng ta..."

Quỷ Vương bỗng ho lên một tiếng, Thanh Long cũng có vẻ sợ sệt, nhưng lão lập tức bật cười, lắc đầu nói: "Hà hà, Bao nhiêu năm khổ luyện như vậy, tại sao lại sợ đến ngây người ra chứ! "

Quỷ Vương mỉm cười quay người bước đi, Thanh Long còn dõi nhìn trận đánh một lúc, thấy các đệ tử Chính Đạo đã từ từ rút lui, dần dần khuất dạng trong rừng. Lão cũng quay người bước theo Quỷ Vương.

Bán dạ thâm lâm không một tiếng động nhưng dường như có vô số cắp mắt hung hăn long sòng sọc trong đêm dõi theo bước đệ tử Chính Đạo rút lui.

Không biết từ đâu bỗng vọng lại những âm thanh lạ lùng, từ từ bốc lên, ngân nga trong rừng cây, từ biển lớn xa xa cũng vọng lại những tiếng kêu thầm bí.

Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi, Tống Đại Nhân, Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thư năm người điều khiển pháp bảo bay nhanh về phía trước. Vốn dĩ đạo hành của họ có thể khiến pháp bảo bão lên cao trên không mà thoát đi nhưng lại nhìn thấy mấy đệ tử Chính Đạo xa xa bị ác đồ Ma Giáo đang vây đánh.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, xem chừng dữ nhiều lành ít.

Ma Giáo trùng điệp xung quanh, chẳng may bay lên mà bị phát hiện thì chỉ còn là cái bia sống đỡ đạn.

Tống Đại Nhân là đại sư huynh, từng trải hơn so với mấy người còn lại, liền quyết định tìm cách thoát ra khỏi rừng. Chỉ cần bay thẳng về hướng đông, một khi đã ra khỏi rừng rậm, tránh xa vòng vây của Ma Giáo thì sẽ an toàn hơn nhiều.

Trong lòng đã quyết, cả năm người dồn hết sức bay về hướng đông.

Tống Đại Nhân dẫn đầu, Trương Tiểu Phàm đi sau cùng, điều khiển pháp bảo lượn qua lượn lại vèo vèo trong rừng. Đầu hắn lúc này vô cùng đau đớn, không thể tưởng tượng được khi đánh nhau với Hấp Huyết Lão Yêu lại bị thương nặng như vậy. May còn Tùng Bảng Huyền Hoả Giám trong tay luôn truyền ra khí nguyên dương ấm áp, từ từ toả lan ra toàn cơ thể, dường như có khả năng khắc chế võ công Hấp Huyết tà quái của Lão Yêu.

Huyền Hoả Giám tuy kiềm chế được võ công của Hấp Huyết Lão Yêu nhưng lúc này Trương Tiểu Phàm lại đang phải vận công điều khiển Thiêu Hoả Côn. Lãnh khí từ Thiêu Hoả Côn toả ra xung đột kịch liệt với nhiệt năng của Huyền Hoả Giám, nhưng Huyền Hoả Giám đó rõ cuộc vẫn là tinh lực của Trương Tiểu Phàm, một lúc sau khí lạnh từ từ bị nén xuống.

Trương Tiểu Phàm lúc này tâm trí đều hướng về phía trước cùng các sư huynh sư tỷ, căn bản không để ý gì đến sự thay đổi trong cơ thể. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy mây đen cuồn cuộn toả khắp không trung, từng luồng hào quang chiếu sáng tận chín tầng mây, ánh hồng đã rạng chân trời.

Sư phụ hắn Điền Bất Dịch và sư bá Thương Tùng Đạo Nhân đang giao chiến với Ma Giáo Yêu Nhân, không biết lành dữ thế nào?

Nghĩ đến đây, Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, đạo hành hai người đó cao như vậy, sao lại có thể xảy ra chuyện gì, đây hoàn toàn chỉ là nỗi lo trong lòng mà thôi!

Hắn mỉm cười trong bóng tối, trán tĩnh lại tinh thần, bay nhanh lên đuổi kịp các sư huynh sư tỷ.

Bóng đêm trước mặt như một tấm lưới khổng lồ không biêt đâu là bờ bến. Năm người dần dần rời xa trận giao tranh. Âm thanh hỗn tạp mỗi lúc một xa, tứ phía cũng dần dần yên ắng.

Cảnh sắc trong đêm giờ chỉ còn một màu đen. Năm người càng lúc càng gần bờ biển, những tiếng gầm rú buồn thảm thẩn bí kia phát ra càng rõ, mỗi lúc một gần.

Chương 71

Phục Kích

Gió biển thổi tới, hoà cùng hàng tràng những tiếng kêu khóc vang vọng trong đêm tối.

Trong lòng mọi người đều thấy vui mừng, tinh thần phấn chấn hắn lên, đúng lúc đang tăng tốc độ để thoát khỏi khu rừng rậm đen tối đó, đột nhiên từ miển tối đen phía dưới âm thầm phát ra một đạo hồng quang u ám, rất nhanh đánh tới giữa chính là nơi của Hà Đại Trí.

Hà Đại Trí hự lên một tiếng bức bối, thân hình lắc lư, rồi từ giữa không trung rót luôn xuống. Tống đại nhân cùng mọi người kinh hãi, nhưng lúc này hắn do bay dẫn đầu nên đã đi xa, vội cất tốc bay vòng lại, theo sau bọn Trương Tiểu Phàm, Điền linh nhi cùng vội vã bay về hướng Hà Đại Trí.

Đỗ Tất Thư ở ngay sát cạnh Hà Đại Trí, nên cũng là người phản ứng nhanh nhất, lập tức dừng phắt người lại, hạ vội xuống bên cạnh người Hà Đại Trí, mắt nhìn ra bốn phía, cùng lúc cất giọng lo lắng hỏi: "Tứ sư huynh, sư huynh không làm sao chứ?"

Hà Đại Trí lúc này trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, khàn giọng nói: "Cẩn thận đấy, người này yêu pháp rất..."

Câu nói của hắn chưa kịp thốt xong, đã nhìn thấy đạo hồng quang u ám lại đánh tới. Đỗ Tất Thư nhíu mày, chuyển người chẵn ngang phía trước Hà Đại Trí, song thủ đưa lên theo pháp quyết, ba viên xùc sắc kì quái lập tức xuất ra, đón đầu đạo hồng quang.

Trong đêm đen, có người thốt lên một tiếng "giỏi" pha lẫn ý kỳ quái, chắc là vì thấy hình dạng bên ngoài của pháp bảo, còn với đạo hạnh của Đỗ Tất Thư, đạo hồng quang kia không một chút do dự vẫn thẳng hướng vọt tới.

Rất nhanh chóng, hai pháp bảo chạm nhau. Đỗ Tất Thư toàn thân chấn động, nhận thấy đạo hồng quang sau khi đánh vào pháp bảo xúc sắc của mình, một luồng khí tà sát mạnh mẽ không ngờ lại xuất hiện trên pháp bảo của mình, lấy pháp bảo làm vật dẫn, hướng vào bản thân đánh tới.

Đỗ Tất Thư kinh hoảng, đúng là đạo pháp yêu tà hắn chưa bao giờ thấy qua, không biết được phải làm gì. Bọn Tống đại nhân, Điền linh nhi bay vội tới trợ giúp. Trương Tiểu Phàm đãng sau, lông mày nhíu lại, nhận thấy đạo hồng quang này trông có vẻ quen quen, tựa giống như với "xích ma nhãn" của Niên Lão Đại ở luyện huyết đường ma giáo nơi tử linh uyên.

Quả nhiên, sau vài hồi cười dài cất lên, từ nơi tối đèn đó xuất hiện một số người, chính là Niên Lão Đại và bọn người của luyện huyết đường. Niên Lão Đại đi đầu tiên, trên mặt là một con mắt đỏ hồng cực to, trông vô cùng đáng sợ, nhưng lúc này cũng đang dần dần trở lại hình dáng bình thường. Đứng ở phía sau hắn là một phụ nữ nhan sắc xinh đẹp, Dã Cẩu đạo nhân cũng có ở đó, chỉ không thấy có gã thanh niên Lâm phong mà thôi.

Trương Tiểu Phàm đã nhìn thấy bọn kia nhiều lần, liếc mắt một cái là nhận ra ngay, nhất là Dã Cẩu đạo nhân, hồi tối kẻ này đã bị hấp huyết lão yêu nắm ở trong tay tới tim, làm Trương Tiểu Phàm phải chịu khá nhiều đau khổ. Lúc này nhìn vào hắn ta, thấy má thì thâm tím, nhiều vết rách hằn sâu trên mặt, chắc là đa phần do bị hấp huyết lão yêu ném đi lúc nãy, đứng ở trong rừng sâu thất huân bát tố (1), hai má xưng húp.

Người của Luyện huyết đường hiện nay thể lực yếu, khi toàn thể ma giáo cùng chính đạo xung đột với nhau, bọn họ liền bị điều đến nơi rừng sâu xa xôi gần biển này, để xem có bắt được con cá lợn nào không, rõ ràng là bọn luyện huyết đường bị chúng nhân ma giáo rất khinh thường.

Bọn người Niên Lão Đại bức lầm mà không biết làm sao, vì vậy mà sinh ra buồn bức, nhưng cũng là người nhìn xa trông rộng nên theo lời mà đi vào trong rừng sâu này, mục đích là sẽ lập công thật lớn, chỉ cần bắt được bọn người chính đạo, là trong ma giáo sau này, địa vị của luyện huyết đường sẽ tự nhiên được nâng lên.

Dã Cẩu đại nhân tối nay nguyên đang rất buồn bức, lúc này đưa mắt nhìn tới, đột nhiên phát hiện ra tên tiểu tử thanh vân cũng đang ở trong số năm người kia, lại cũng đang nhìn lại mình, trên mặt lại có nét cười cười, đa phần là nhìn mặt mình mà cười.

Dã Cẩu đạo nhân lòng dạ hẹp hòi. Hấp huyết lão yêu đạo hạnh cực cao, tính nết lại hung tàn. Cho Dã Cẩu thêm mười phần can đảm nữa cũng không dám báo thù. Giờ đây nhìn thấy Trương Tiểu Phàm, lập tức nghĩ rằng nếu không vì tên tiểu tử xấu xa đó, mình đã không phải chịu khổ sở thế này, nỗi tức giận dâng lên tới

tận trên đầu. Bèn hét lên hai tiếng oa oa, cầm pháp bảo lão nha giơ lên, nhắm vào Trương Tiểu Phàm đánh tới.

Vừa rồi ám toán thành công, Niên Lão Đại đang dương dương tự đắc, giờ chỉ muốn nói vài câu như: bọn ngươi có thông minh, không muốn thân xác bị đau khổ... đại loại như thế, nhưng lời chưa kịp thốt, nhìn thấy Dã Cẩu đã xông ra, những lời định nói đã gần ra, miệng đã mở ra được một nửa để chuẩn bị phát hơi, thấy thế phải nuốt ngược lại, mất hết cả hứng thú, không chịu được luồng hơi vừa nuốt, ho lục khục hai tiếng, trong lòng đại giận.

Tổng đại nhân bay vội đến bên người của Hà Đại Trí, hạ mình xuống, quan sát một hồi nhận thấy sư đệ vừa rồi không kịp đề phòng, đã bị lực đánh tà sát xâm nhập vào trong cơ thể, nhìn có vẻ trong một lúc không thể cử động được, nhưng tính mệnh may mắn là không bị làm sao.

Trong lòng hắn còn đang suy tính, bỗng nghe thấy sau lưng hai tiếng kêu quái dị, nhìn lại thì thấy một yêu nhân vài phần giống chó hoang xông tới, tiểu sư đệ Trương Tiểu Phàm cũng đưa pháp bảo ra đối địch, lộp bộp đánh nhau rất ác liệt.

Đằng xa, Niên Lão Đại tức giận tràn hông trừng mắt nhìn Dã Cẩu một cái, lông mày theo đó nhăn tít lại, nhẫn ngay ra Dã Cẩu đang giao thủ với tên tiểu tử thanh vân môn có cái pháp bảo thiêu hoả côn kì dị, ngày đó trên tử linh uyên, xích ma nhãn của mình vốn không có ai địch được, không ngờ lại gần như thua trong tay người này, ẩn tượng vì vậy rất sâu đậm.

Lúc này Dã Cẩu đạo nhân và Trương Tiểu Phàm đã đấu với nhau được một hồi, Trong rừng tối thân ảnh hai người chớp động, theo đó hai luồng ánh sáng pháp bảo qua lại. Trong lòng Dã Cẩu đạo nhân lúc này càng ngày càng sợ, vài tháng không gặp, đạo hạnh của Trương Tiểu Phàm so với ngày tại tử linh uyên đã tăng lên rất nhiều. Trong tay lại cầm thiêu hoả côn vô cùng kỳ quái, bề ngoài khó coi lại phát ra ánh sáng màu xanh, trước mặt mình cứ lập loè qua lại. Mỗi khi pháp bảo lão nha của hắn vọt tới mà gặp phải thiêu hoả côn lập tức chịu thua thối lui, hơn nữa càng đấu lâu, càng thấy hạt chau đen ở trên đầu thiêu hoả côn kia ẩn chứa một sức hút kỳ lạ, cứ hướng vào mình hút lấy sinh lực bản thân.

Dã Cẩu đại nhân trong lòng lạnh xuống, nhớ lại cái ngày Khương lão tam vô phúc bị tiểu tử đó hút sạch tinh huyết mà vong mạng, thầm chửi cái tên chó má ở chánh đạo này, trong tay lại cầm cái pháp bảo kỳ quái so với ông nội Dã Cẩu của nó còn tà yêu hơn hàng chục lần.

Niên Lão Đại nhíu mày, liên tưởng tối nay người trong thánh giáo tụ tập rất nhiều gần đây, chỉ sợ có ai đó đi qua, vạn nhất chứng kiến người của luyện huyết đường không thể thu thập được một tên tiểu tử thanh vân nhỏ bé kia, thì sau này còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa. Nghĩ vậy bèn quay đầu đưa mắt cho phu nhân xinh đẹp cùng Lưu Hạo đang ở bên cạnh một cái.

Hai người hiểu ý, thân hình chuyển động, lập tức phi thân xông tới, cũng gần như đồng thời, Tổng đại nhân và Điền linh nhi đã nhảy ra nghênh chiến. Kỳ thật tình thế hiện thời thực ra rất bất lợi cho bọn người chánh đạo, ban đầu nghĩ rằng ở

chỗ hoang vắng thế này cùng lầm chỉ có một ít yêu nghiệt ma giáo mà thôi, không ngờ ma giáo kéo đến không những nhiều người, mà các lão ma đầu đã ẩn cư hàng trăm năm nay rồi cũng thấy xuất hiện.

Tống đại nhân trong lòng nóng nảy, mắt thấy bọn người ma giáo xông đến, bèn định dùng toàn lực giải quyết bọn yêu nghiệt ma giáo này để thoát thân, nhưng không ngờ vừa xuất thủ thì ở bên cạnh một đạo hồng quang u ám đã đánh tới, Tống đại nhân vội vã sử tiên kiếm chống lại, trong lòng hốt nhiên trầm xuống. Đi cùng với luồng sáng xích ma nhãn là một làn khí tà sát xông tới, như xuyên thấu qua tiên kiếm "thập hổ" mà tấn công lên, Tống đại nhân đạo hạnh cao thâm tự nhiên vận lực ngăn lại được, nhưng đồng thời cũng thấy đạo hạnh của kẻ kia thật không nhỏ, chỉ sợ còn cao hơn cả của mình.

Lúc này Điền linh nhi và phu nhân xinh đẹp của ma giáo cũng đã bắt đầu đấu pháp với nhau, Đỗ Tất Thư ở cạnh quan sát, nhận thấy yêu nhân với cái mắt đó kia có yêu pháp thật là lợi hại, Đại sư huynh có phần kiệt lực, bèn tiến lên cùng với Tống đại nhân hai người chống lại một mình hắn. Niên Lão Đại vẫn đứng yên, xích ma nhãn không hề gián đoạn mà phát ra những đạo hồng quang ẩn chứa luồng khí tà sát, một chống lại hai mà không hề tỏ ra bị hạ phong chút nào.

Cách đó một quãng, Lưu Hạo cũng đã phi tới bên cạnh Dã Cẩu, cùng với Dã Cẩu đồng tâm đối phó với Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm công phu dù sao cũng không thể so sánh với Niên Lão Đại đã tu luyện nhiều năm được, nên chỉ một lúc sau, lập tức cảm thấy áp lực từ phía Dã Cẩu tăng đã lên rất nhiều, Dã Cẩu có thêm người trợ giúp, tinh thần phấn chấn, cười to thét: "Tiểu tử thối tha, tối nay lạc vào trong tay ta, hãy nhìn ông nội Dã Cẩu của ngươi thu thập ngươi đây!"

Trương Tiểu Phàm trong lòng khổ mà không làm gì được, trước mặt phải đấu lại áp lực càng ngày càng lớn, đành chỉ biết cắn chặt răng vào chịu đựng, hy vọng hai vị sư huynh và sư tỷ nhanh chóng giải quyết mấy tên yêu nhân kia, rồi quay sang trợ giúp mình. Nguyên hắn trong hắc thạch động đã lĩnh ngộ "thiên thư" được một ít, đạo hạnh không ngờ bất giác đã tiến lên một bậc, nhưng thời gian lĩnh ngộ chưa lâu, tu hành chưa đủ, hắn lại không thể sử dụng "đại phạm bàn nhược" ở giữa bao người này. Nhưng điều quan trọng nhất, đó là tối nay vừa bị bại trong tay Hấp huyết lão yêu, mặc dù thương thế không thực sự nghiêm trọng, nhưng lúc này phải kịch liệt ác đấu, thời gian kéo dài, thân thể dần dần xuất hiện tình trạng không điều khiển được.

Ở bên cạnh đấu pháp với nhau, Điền linh nhi cùng phu nhân xinh đẹp kia không phân thắng bại, hai người nhảy lên luôn xuống, dung mạo xinh đẹp như nhau, thân hình yểu điệu, trông rất hấp dẫn. Điền linh nhi mắt nhìn thấy phải giúp Tiểu Phàm, nhưng không thể sang được. Tống đại nhân, Đỗ Tất Thư lúc này cũng cũng bị Niên Lão Đại kìm chặt, không thể đến giúp, thấy tình thế sư đệ muôn phần nguy hiểm, nhưng trước mặt đạo hồng quang u ám kia cứ liên tục xông tới, không thể thoát thân ra được, hơn thế cả hai do phân tâm nên suýt bị đạo hồng quang đánh trúng.

Trương Tiểu Phàm bị Dã Cẩu, Lưu Hạo hai người ép thối lui dần, trán toát hết cả mồ hôi, miệng thở hổn hển, bước chân đã bắt đầu loạn choạng. Hà đại tri năm đó, trong lòng lo lắng cực bội, nhưng thân thể yếu nhược không thể tới giúp, chỉ sợ thêm một lúc nữa, tiểu sư đệ sẽ phải chết trong tay bọn yêu nhân này.

Môn hạ đệ tử của Đại trúc phong, tình cảm đối với nhau rất chân thành, mọi người đều coi Trương Tiểu Phàm đúng như một người em nhỏ tuổi, cùng rất yêu mến. Lúc này Hà Đại Trí bèn cắn chặt hàm răng để cố gắng đứng lên, nắm lấy pháp bảo nghĩ bụng phải đến cứu tiểu sư đệ. Nhưng chưa đợi cho hắn kịp vận pháp quyết, trong người luồng khí tà sát lại trào ngược lên, đầu óc mê đi, mắt thấy bao ngói sao nhẩy múa trước mặt, rồi lại ngã gục ngay xuống.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng người ngã, đang lúc đầu pháp hung hiểm cũng quay đầu lại ngó, thấy vậy trong lòng lo lắng, vội vã thốt: "Tú sư huynh!".

Nhưng ngay tại lúc phân tâm đó, Dã Cẩu đao nhân và Lưu Hạo ở trước mặt cùng đồng thời phi pháp bảo tới. Trương tiểu phàm phản ứng không kịp, miễn cưỡng đưa thiêu hoả côn ra chấn trước thân mình, "Âm" một tiếng to phát ra, Thân mình của Dã Cẩu và Lưu Hạo cùng bị lắc mạnh, nhưng Trương Tiểu Phàm thì bị bay bắn về đằng sau, nặng nề rơi xuống.

Dã Cẩu đao nhân cười lớn, cùng Lưu Hạo phi ngay đến, pháp bảo Lão nha trong tay hắn và pháp bảo của Lưu Hạo từ trên đánh xuống, mắt thấy chỉ tẹo nữa là kết thúc tính mệnh của Tiểu Phàm. Bọn Diên linh nhân và Tống đại nhân đằng xa kêu lên thất thanh, nhưng không kịp cứu viện. Mắt thấy Trương Tiểu Phàm phải chết ở chỗ này, Hà Đại Trí bất nhẫn liền quay đầu ra chỗ khác không dám nhìn.

Đột nhiên, trong rừng sâu một đạo lam quang loé lên, như một ngọn thuỷ triều sắc xanh rực rỡ bất ngờ bùng tới, ngay lập tức rọi sáng cục diện hiện thời.

Hà Đại Trí vui mừng hét lên thất thanh: "Lục..."

Hắn chưa kịp nói xong đã thấy bóng người phá không phi đến, vọt nhanh như một mũi tên. Lục Tuyết Kỳ ngự kiếm bay tới, mặt lạnh như sương, trong mắt loé sáng, trước mặt là đạo sáng mầu lam của Thiên gia thần kiêm, phát sáng rực rỡ, bừng rọi không ngừng.

Dã Cẩu và Lưu Hạo vô cùng sợ hãi, nhìn thấy đạo lam quang từ xa chớp mắt đã tới ngay trước mặt, nhìn phản phản như xé trời phá núi, khí thế không gì lay chuyển được, cả hai trong lòng thầm tính, sinh mệnh bản thân vẫn quan trọng hơn nhiều, không hẹn mà gặp, đều cùng thu hồi pháp bảo, nhắm vào thiên gia thần kiêm đang xông tới.

"Bùng", cát bay đá chạy, cây cối ở rừng xung quanh đó kịch liệt nghiêng ngả, lá rụng ào ào. Dã Cẩu và Lưu Hạo bị bắn về đằng sau, rơi xuống phía sau thân hình của Niên Lão Đại.

Lá rụng tung bay khắp nơi, Thân hình Lục Tuyết Kỳ dần dần hiện ra, đứng gần cạnh Trương Tiểu Phàm, sắc mặt có vẻ phải chịu lực phản chấn vừa rồi nên lại càng trắng toát hơn.

Trương Tiểu Phàm nhìn cô, dưới ánh sáng mờ mờ ban bênh, dung nhan cô có một vẻ đáng sợ rất mỹ lệ, như từ trong bóng tối đen mờ kiêu ngạo hiện ra một bông hoa bách hợp. Vẻ đẹp tinh khiết lạnh lẽo lúc đó, hắn chăm chú ngắm nhìn, lại thấy ẩn hiện một thoáng nét ôn nhu.

"Cảm ơn sư tỷ." Trương Tiểu Phàm cố gắng đè một cảm giác tự nhiên bùng lên trong lòng, khẽ nói.

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu, chậm rãi nói: "Ban đầu ta tại tử linh uyên gặp hiểm, ngươi cũng đến cứu ta, giờ sao lại còn nói như vậy?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, rồi thì không biết phải nói gì, mặc nhiên cúi đầu. Lục Tuyết Kỳ thấy vậy, đột nhiên mỉm cười nhẹ nhẹ.

Lá rơi lất phất trong không trung và nụ cười đó, Trương Tiểu Phàm nhìn thấy, dường như trong ánh sáng mờ tối, ngay ở trước mặt mình, làm tan chảy vẻ lạnh lùng của cô.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên quay đầu, không dám nhìn Lục Tuyết Kỳ thêm một chút nào nữa, nắm thiêu hoả côn hướng về phía Niên Lão Đại và Đại sư huynh đang giao thủ đi tới. Lục Tuyết Kỳ đứng nguyên ở đằng sau, ngắm nhìn bóng hình hắn, im lặng một hồi lâu, rồi sau đó chuyển gót, đi tới gần Dã Cẩu và Lưu Hạo ngăn chúng lại.

Lục Tuyết Kỳ vừa tới, cục diện đã ngay lập tức thay đổi, đạo hạnh của cô vốn dĩ rất cao, sau khi thoát hiểm ở Tử linh uyên lại tiến thêm một bước nữa, trong tay cô lại có thanh thiên gia thần binh, Lưu Hạo cùng Dã Cẩu lúc này hai đánh lại một, mà vẫn ở thế kém.

Về phần Niên Lão Đại, ngay khi thấy Trương Tiểu Phàm nhập cuộc, trong lòng trùng ngay xuống, hắn không hề khiếp sợ công lực tiểu tử này, mà sợ cái gãy kỵ quái tiểu tử đang cầm trong tay. Quả nhiên Trương Tiểu Phàm tiến tới, rồi dùng Thiêu hoả côn ngăn đạo hồng quang lại, sắc diện không hề thay đổi. Bọn Tống đại nhân trong lòng thấy ngay luồng khí tà sát của xích ma nhãn bắn tới ngừng ngay lập tức.

Rồi sau đó Tống đại nhân cùng Đỗ Tất Thư xuất thủ đánh tới, tiên kiếm và xúc sắc lập tức bổ xuống người Niên Lão Đại. Niên Lão Đại bực tức hét lớn, nhưng dù cho hắn có cố tăng lực chiểu của xích ma nhãn, Trương Tiểu Phàm tại luồng lực đạo hết sức của đạo sáng hồng quang đó, tuyệt nhiên không bị ảnh hưởng bởi luồng khí tà sát kia.

Chính vào lúc đó, Niên Lão Đại bó chân bó tay, lảo lơ nhìn sang bên cạnh, chứng kiến bên cạnh mình bọn Dã Cẩu, Lưu Hạo cùng với phu nhân xinh đẹp kia tựa hồ cũng không được tốt lắm, bèn hét lên một tiếng lớn: "Chạy!"

Chỉ thấy hắn thét lên một tiếng thật to, xích ma nhän đột nhiên bùng lên dữ dội, "phụt phụt phụt" phát ra bảy tám đạo hồng quang, Trương Tiểu Phàm miễn cưỡng chặn lại năm đạo, những đạo hồng quang còn lại nhầm vào bọn Tống đại nhân và Đỗ Tất Thư đánh tới. Niên Lão Đại lợi dụng tình huống này, quay người chạy vội, ở đằng xa bọn người của luyện huyết đường cũng đồng chạy về phía sau.

Lục Tuyết Kỳ hùm một cái, không để ý đến tiếng kêu của Tống đại nhân "Giặc cùng chở đuổi" ở phía sau, thiên gia thần kiêm tại không trung phi qua, nhầm phía trước mặt đuổi tới.

Trương Tiểu Phàm giật mình, hấp tấp bám theo. Chỉ thấy thiên gia lam quang như điện, trong nháy mắt đã đuổi gấp lên, chạy ở cuối cùng chính là Dã Cẩu đạo nhân thấy sau gáy gió lạnh thổi tới, sợ dựng hết cả lông gáy lên, không chịu được kêu thất thanh: "Cứu mạng với!".

Bọn Niên Lão Đại kinh hãi, vội vã quay đầu, đúng vào lúc đó, tại phía sau bọn người của luyện huyết đường, ở chỗ rừng tối tăm ấy, đột nhiên một đạo bạch quang chớp lên, rồi theo đó là một đoá hoa trắng hiện ra.

Trương Tiểu Phàm đang ở phía sau, thấy Dã Cẩu như vậy bèn ngừng ngay lại, rồi bật lên cười.

Đoá hoa trắng kỳ diệu đó tại không trung chớp chớp chiếu sáng, ngay lập tức bạch quang theo đó phát ra, phảng phất hoá thành vô số điểm sáng, thành mǎn thiên hoa vũ, như một đoá hoa lớn, hướng tới luồng sáng thiên gia của Lục Tuyết Kỳ đánh tới.

Thiên gia thần kiêm trong tay Lục Tuyết Kỳ không hề ngừng lại, băng băng phi tới, nháy mắt, hai đạo kỳ quang dị bảo đó đã đập vào nhau...

Rồi ngay vào lúc đó, bỗng phát ra một âm thanh lớn.

Đột nhiên, một luồng sóng xung kích vô hình từ chỗ hai pháp bảo chạm nhau, lẩy hai pháp bảo làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng bùng ra, lá rụng như mưa, bị thổi bay tít lên trời, hai người đứng ở đó, không ngờ, cũng bước lùi lại một bước.

Một lúc lâu sau, cơn sóng lẫm liệt đó mới dần dần ngừng lại, Lục Tuyết Kỳ quay lại đứng cạnh Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm nhìn cô, nhận thấy sắc mặt cô tựa hồ trắng thêm một chút nữa, phảng phất như là không hề có chút huyết sắc nào.

Lục Tuyết Kỳ hình như cũng cảm thấy Trương Tiểu Phàm đang lo lắng, nhìn hắn một cái, nhẹ nhẹ lắc đầu, ý nói mình không sao. Trương Tiểu Phàm bèn quay đầu nhìn ra phía trước.

Trong đêm đen, đoá hoa trắng kì diệu kia chậm chậm quay, rồi sau đó từ từ hạ xuống, bốn phía im lặng, rồi đột nhiên có một bàn tay trắng như tuyết từ trong đêm đen hiện ra, nhẹ nhàng cầm lấy đoá "thương tâm kỳ hoa" này.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhận ra, trái tim bỗng đập mạnh.

Bích Dao lặng lẽ từ hiện thân, trong đêm tối bước ra. Bọn Niên Lão Đại trên mặt đều hiện ra vẻ cung kính. Bích Dao không hề liếc nhìn bọn chúng đến một cái, đôi mắt của cô, chăm chú nhìn vào Trương Tiểu Phàm, sau đó chuyển mục quang nhìn sang Lục Tuyết Kỳ đang đứng bên cạnh, liếc nhìn.

Mắt của Lục Tuyết Kỳ không hề lẩn tránh, cũng ngưng thần ngắm nhìn nữ nhân xinh đẹp và thanh khiết kia.

Tại cục trường, không một ai nói gì, không khí giao chiến ác liệt vừa rồi, đột nhiên trở lại im ắng, phảng phất ẩn hiện một nét kỳ quái.

Trương Tiểu Phàm nhìn Bích Dao, rồi lại nhìn Lục Tuyết Kỳ, định mở miệng nói điều gì đó, nhưng không ngờ đúng vào lúc đó, lại nghe thấy tiếng bước chân, chính là Điền Linh Nhi đang đi lại gần, mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao nhau, ngạc nhiên hỏi Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, bọn họ làm sao thế?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng đang thấy sờ sờ, bản thân mình cũng không minh bạch chuyện hai người kia, chính lúc đang nghĩ là có điều gì kỳ lạ, đột nhiên bị Điền linh nhi chất vấn, thành ra cứ ấp a ấp úng.

Nghe tiếng Điền Linh Nhi hỏi, Bích Dao cùng Lục Tuyết Kỳ đồng thời quay lại nhìn, hai cặp mắt đều rất trầm tĩnh, liếc nhìn nét mặt của Điền Linh Nhi.

Điền linh nhi cảm thấy khó hiểu, không ngờ lại thụt lùi về sau một bước, nhưng dù sao Lục Tuyết Kỳ cũng là người đồng môn, bèn hướng sang phía cô hỏi: "Lục sư tỷ, chuyện gì vậy?"

Lục Tuyết Kỳ im lặng một hồi rồi quay đầu, nhẹ nhàng thốt: "Không có gì đâu."

Đồng thời lúc đó, Bích Dao cũng chuyển ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

Trương Tiểu Phàm đứng im ở đó, rồi đột nhiên tỉnh lại, tự mắng mình không ra làm sao cả, hiện thời mọi người đang ở trong tình thế nguy hiểm bốn bề, mình thì đứng im như thằng ngốc ở đây, đúng là đáng chết. Nghĩ vậy bèn quay sang phía Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi bảo: "Chúng ta chạy nhanh thôi, trên đảo này có nhiều chúng nhân ma giáo lắm."

Một tiếng hừ thốt lên, nghe có phần giận dữ, chính là từ phía Bích Dao phát ra.

Trương Tiểu Phàm không dám nhìn Bích Dao, quay người lùi về. Lục Tuyết Kỳ nhìn về phía trước ngó Bích Dao, rồi cũng cùng với Điền Linh Nhi quay về sau. Bọn Tống đại nhân đợi cho cả ba người quay lại, rồi dùi Hà Đại Trí đang bị thương lên, nói: "Chúng ta đi nhanh thôi."

Nói xong quay mình chuẩn bị hướng về phía bờ biển bay lên, đằng sau họ lúc đó, Dã Cẩu rất muốn đuổi theo, nhưng bị Niên Lão Đại nắm tay lại nói nhỏ: "Có Bích Dao tiểu thư ở đây, làm gì cũng phải hỏi tiểu thư đã."

Bích Dao nghe vậy, cũng vẫn không hề có phản ứng gì, cứ nhìn bọn người Thanh vân môn cảnh giác nhìn ngó, rồi dần dần lui xa.

Thân hình của cô, vẫn không hề cử động.

Đằng xa, ở phía biển bọn Trương Tiểu Phàm đang lui về, đột nhiên truyền lại một tràng tiếng khóc rú, âm thanh nghe lại không hề giống với tiếng người gào khóc, mà như tiếng rồng ngâm, hướng thẳng lên trời, toả ra bốn phía.

Ẩn hiện tiếng sấm ì ầm, ù ù vẳng tới. Âm thanh này, hình như vọng đến từ phía biển sâu đằng kia.

Bích Dao đứng yên ở đó, rồi đột nhiên giật mình, thấy ở trên mặt lành lạnh, một giọt nước trong vắt, rơi ở trên mặt cô.

Gió thổi, mưa bắt đầu rơi.

Chương 72

Quỳ Ngưu

Trong đêm đen thăm thăm, một cơn mưa ngập trời nhất tề ập xuống, từ biển khơi phía xa ùa tới một trận gió cực kỳ mãnh liệt, như dã thú sổ chuồng gầm gừ phóng về cái tiểu đảo trơ trọi này.

Thế mưa hợp gió, bao trùm cả trời đất, chẳng mấy chốc đoàn người bị chìm ngập trong cơn mưa gió đầy trời này.

Trương Tiểu Phàm đang theo sau mọi người phải dừng chân lại, đưa tay lên miễn cưỡng che chắn phần nào cơn mưa gió đang ập đến. Những hạt mưa to như hạt đậu đập vào mặt đau rát.

Phía trước, biển khơi hùng vĩ dậy sóng, tưởng chừng như một dã thú khổng lồ đang lay tỉnh sau giấc ngủ say, bắt đầu gầm gừ.

Trước mặt mọi người lúc này là một bờ cát dài, xa đâu bên kia của bờ cát là biển cả đang sôi sục. Trong bóng đêm vô tận, những ngọn sóng càng lúc càng cao theo nhau ập đến, ầm ầm vỗ vào bờ cát, mỗi một cái vỗ xuống như chấn động cả mặt đất.

Một con sóng, lại một con sóng!

Tưởng chừng như một cự thú hung ác nào đang giậm chân, từng bước từng bước một tiến về phía họ.

Bầu trời lại vô cùng yên lặng, mây đen che phủ nhưng tuyệt nhiên không một tiếng sấm nào nổ ra.

Mọi người biến sắc, oai nghiêm của trời đất quả là to lớn.

Điền Linh Nhi lo lắng quay sang Tống Đại Nhân nói: "Đại sư huynh, làm sao bây giờ, chuyện gì xảy ra vậy?"

Tống Đại Nhân trong lòng cũng kinh hãi, đó giờ cũng chưa từng gặp qua cảnh tượng như thế này, nhất thời chau mày, không biết đây có phải là điểm lành không. Trương Tiểu Phàm đứng ở phía sau trong lòng vô cùng lo lắng, dù ngày trước tại Vô Tình Hải ở Tử Linh Uyên đã từng thấy qua cảnh tượng Hắc Thủy Huyền Xà lúc xuất thế, nhưng nghĩ đến uy lực của Hắc Thủy Huyền Xà thật không súc con người nào chịu nổi, toàn thân lạnh toát.

Nghĩ đến đây, trong lòng chợt lay động, vô thức nhìn về phía bên Lục Tuyết Kỳ, chỉ thấy nữ tử mỹ lệ đó im lặng đứng bên kia, mưa gió thổi vào y phục làm nàng càng thêm diễm lệ. Gương mặt trắng ngần đang quay nhìn về hướng biển khơi đen thẳm, ngơ ngẩn xuất thần.

"A", Đỗ Tất Thư ở phía trước chợt kêu lên một tiếng, "Mọi người nhìn về phía trước, hình như có dáng người".

Mọi người kinh ngạc phóng tầm mắt về phía đó, quả nhiên thấy trên bờ cát phía xa khoảng mấy mươi trượng, từ bóng đêm xuất hiện thân ảnh vài chục người, tất cả mặc đồ đen toàn thân, trong đêm tối thật khó phát giác sự xuất hiện của họ, nhưng Đỗ Tất Thư đi đầu luôn chăm chú nhìn về phía trước, nên đã phát hiện ra.

Mặc dù đã phát hiện ra nhóm người đó, nhưng trong đêm mưa gió đầy trời như thế này, bóng tối càng thêm dày đặc, mọi người nhìn rõ nhóm người đó đang làm gì, chỉ thấy họ phân tán trên bờ biển, trông rất hối hả.

Điền Linh Nhi nhíu chặt mày, quay sang hỏi: "Huynh có nhìn rõ những người đó là ai không?"

Đỗ Tất Thư cùng Tống Đại Nhân cùng lắc đầu, chợt Lục Tuyết Kỳ ở phía sau nói: "Những người đó là người của Ma giáo".

Điền Linh Nhi hơi giật mình một cái, nhưng lập tức hiểu ra ngay, lúc này trên Lưu Ba Sơn toàn bộ môn hạ chính đạo đang giao chiến cùng ma giáo, sự có mặt kỳ quái của những người này trên bờ biển lúc này đã tố giác sự tình.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm lo lắng, nhớ lại lúc nãy khi giao chiến với người ma giáo, không thấy ai chạy về phía này.

"Tính sao bây giờ, đại sư huynh?"

Mọi người đều nhìn về hướng Tống Đại Nhân. Tống Đại Nhân do dự giây lát, cuối cùng quyết định tạm thời nén lẩn tránh, nói: "Chúng ta hiện tại tình thế bất lợi, nên ly khai chỗ này trước rồi nói sau".

Nói xong, kêu gọi mọi người hướng sang bên mà đi, rời ra vùng bờ cát. Không ngờ mọi người vừa đi được vài bước, từ biển khơi rầm rầm truyền đến một tiếng gầm vang dội.

Trong phút chốc, mưa gió sấm đồng thời rền vang cả đất trời, một ánh chớp nhá lên như làm tê liệt không gian, rồi lại một tiếng sấm ầm ầm nổ lên, mặt biển trời lên như một hòn núi rồi chợt chẽ sang hai bên. Rồi vô số bọt nước tung lên, trong

cơn mưa gió cuồng thép, một âm thanh ầm vang, từ biển đen sâu thẳm vọt lên một thân ảnh khổng lồ, rồi nặng nề đáp xuống.

Cả Lưu Ba Sơn như rung lên một lượt.

Bọn Trương Tiểu Phàm nhất thời như ngừng thở, đây quả là một kỳ thú to lớn vĩ đại, so với linh tôn Thủy Kỳ Lân trên đỉnh Thông Thiên Phong ở Thanh Vân Sơn lớn hơn một chút, toàn thân nhìn giống như trâu, màu xanh thẫm, nhưng trên đầu lại không có sừng, nhưng điều kỳ lạ nhất là phần thân dưới kỳ thú này chỉ có duy nhất một cái chân mạnh mẽ vô song mọc từ phía dưới bụng nó. Thoạt nhìn giống như người ta làm trò "một chân" trong dân gian, cho nên trong cái vẻ ngoài hung hăn của nó, lại mang một chút gì đó hoạt kê, khà ái.

Lúc này những hắc y nhân ngay lập tức âm thầm lui vào bóng đêm, nhưng ở trên bờ cát cứ cách khoảng một trượng lại có một vật kỳ quái, phát ra ánh sáng ảm đạm màu đỏ. Những vật này sắp thành một vòng tròn ngay phía trước mặt kỳ thú kia, trong đêm tối và mưa gió đầy trời thế này vòng tròn ấy vẫn rất nổi bật.

Người Thanh Vân môn ai nấy mặt mày chăm chú, không biết bọn người ma giáo giở trò quỷ gì, nhưng xem dáng vẻ bọn họ, dường như chỉ muốn đối phó với kỳ thú này. Nhưng cái bầy này lại quá rõ ràng, trong bóng đêm ai cũng dễ dàng thấy được, không biết kỳ thú đó rốt cuộc sẽ thế nào?

Kỳ thú sau khi vọt lên từ lòng biển, tự hồ như cảm thấy điều gì đó, chỉ đứng nơi đầu sóng ngoài bờ biển mà không bước lên, cái đầu to lớn của nó cứ rướn lên như muốn ngửi cái gì đó trong không khí.

Bỗng Đỗ Tất Thư giật mình, kêu thất thanh: "Hóng rồi, anh chàng này mắt không được tốt"

Mọi người nhất tề phản ứng, lúc này những điểm sáng đỏ trên bờ cát rất là dễ thấy, nhưng kỳ thú ở phía đối diện lại như không thấy gì cả. Có thể lúc trước nó toàn sinh sống ở biển sâu, chưa bao giờ sử dụng mắt cho nên mắt nó bị thoái hóa chăng? Không hiểu sao người Thanh Vân Môn đối với kỳ thú này tỏ ra có chút lo lắng cho nó.

Dường như sau khi để người ta nín thở một đoạn, sấm sét lại nổ lên, mưa gió to bời, nhưng kỳ thú như thể không nhận thấy gì cả, chỉ mãi lắc lư cái đầu, cũng không thấy nó dụng lực như thế nào, không trung một tiếng sấm rền vang, thân hình to lớn của nó bay vọt lên không, hướng về phía trước.

Cái chân rắn chắc của nó giẫm phịch xuống bờ cát, nơi phía trong của cái vòng tạo bởi các điểm sáng đỏ, tạo nên một dấu chân sâu hoắm.

Cùng lúc đó, trong bóng đêm đen thẳm thẳm, vang lên tiếng niệm chú thần bí.

Âm thanh như tiếng rên rỉ từ cõi u minh, thẳm thẳm lan xa trong đêm mưa gió phiêu đãng. Ngay sau khi các chú văn thần bí đó ngân lên, các điểm sáng màu đỏ yếu ớt lúc nãy giờ đột nhiên sáng bừng lên, các hắc y nhân biến mất lúc nãy bây giờ cũng đã quay trở lại đứng cạnh các vật thần bí đang sáng đỏ đó.

Kỳ thú đột nhiên ngửa đầu rỗng lên một tiếng khổ sở.

"Àn ú..."

Âm thanh tựa hồ như có thể nhìn thấy được cả từng đợt sóng âm lan ra, mưa gió ào ạt rơi xuống, sấm sét vang trời, chớp giật mãnh liệt.

Lúc này các hắc y nhân đồng loạt đặt tay lên các vật thần bí kia, tức thì, những vật đó quang mang đại thịnh, chiếu sáng đỏ rực. Mỗi vật cách nhau chừng một trượng, chợt đồng thời chiếu ngang ra một tia sáng, chớp mắt đã kết thành một vòng tròn lớn, đỏ rực.

Mọi người chưa kịp phản ứng gì, lại thấy cái vòng sáng bay vọt lên không, tạo ra vô số tia sáng hướng thẳng lên, làm thành một bức tường ánh sáng dày đặc, giam kỳ thú vào trong. Trên không trung các tia sáng đó gập ngang lại, hội tụ vào tâm vòng của vòng tròn.

Bóng đêm bị đẩy lùi tự bao giờ, lúc đó trên không trung một thân ảnh từ từ xuất hiện.

Quỷ Vương ngạo nghễ đứng trên không trung trên chiếc cổ đinh màu đỏ, sắc mặt nghiêm nghị, hai tay bắt pháp quyết trước ngực, miệng lâm râm niệm các câu thần chú kỳ bí.

Tất cả tia sáng đỏ cứ liên tục hội tụ vào cái cổ đinh dưới chân ông ta.

"Àn ú..."

Lại một âm thanh cuồng nộ. Kỳ thú đang bị giam trong vòng ánh sáng kích động phẫn nộ, nhắm thẳng vào bức tường ánh sáng mà đâm vào. Gương mặt Quỷ Vương lộ một chút căng thẳng, tiếng niệm chú trở nên gấp gáp hơn.

Ở phía xa, nhóm người của Thanh Vân Môn trổ mắt há hốc, thật ra lúc này là cơ hội để chạy trốn tốt nhất, nhưng bọn người họ cứ liên tục nhìn không chớp mắt.

Trên không, đường như ngay phía trên đỉnh đầu Quỷ Vương, một tiếng sấm nổ ầm vang. Đồng thời kỳ thú cũng đâm sầm vào mặt trên của cái lồng ánh sáng.

"Âm..."

Một âm thanh vang tận chân trời, cái lồng ánh sáng rực đỏ đó rung lên không ngớt, vô số tia điện xuất hiện tấm màn ánh sáng đó, xẹt ngang xẹt dọc tạo ra âm thanh rất chói tai. Các hắc y nhân đứng phía dưới chân kỳ thú, cách một bức tường ánh sáng, thân hình cũng rung lên không ngớt.

Trên không, sắc mặc Quỷ Vương phút chốc trăng bạch ra.

Nhưng sau khi bị rung lên kịch liệt như vậy, cái lồng ánh sáng vẫn không hề suy yếu, dần dần ổn định trở lại. Quỷ Vương lại trấn chân xuống cổ đinh, trông tư thế vô cùng ngoạn mục.

"Àn ú... àn ú... àn ú..."

Kỳ thú như nỗi điên, toàn thân phát xuất thanh quang, cứ từng cái từng cái đâm sầm vào bức tường ánh sáng đang vây hãm nó, cùng lúc đó sấm chớp cứ liên tục nổ vang trời.

Mưa gió điên cuồng gào thét, dường như trên chín tầng trời, lôi thần đang phẫn nộ gầm rống.

Trận sấm sét rầm rĩ đó, mỗi tiếng đều như chấn động Lưu Ba Sơn, chấn động cả đại dương.

Nhưng dưới cái uy thế của trời đất này, cái lồng ánh sáng này không hiểu sao vẫn không hề nghiêng ngả, vẫn sừng sững úp xuống kỳ thú.

Thời gian chầm chậm trôi qua, kỳ thú càng tông vào bức tường ánh sáng, càng về sau càng vô lực, bất quá chỉ làm cho nhóm người ma giáo ở phía ngoài chấn động, còn Quý Vương đứng trên không lại vô cùng vững vàng. Chỉ có điều sắc mặt Quý vương nhợt nhạt, rõ ràng việc vây thi pháp vây bắt cổ kỳ thú này mặc dù có sự hỗ trợ của cổ đinh pháp bảo, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trên bờ cát, mấy chục hắc y nhân quá nửa đã ngã ra đất, do bị đại lực chấn động quá mạnh, những người còn lại đứng xem mà cũng ngã nghiêng ngã ngửa, chỉ một vài người đạo hạnh cao thâm là kiên trụ được ở xung quanh vòng sáng.

Mưa gió đầy trời bây giờ đã dần dần ngớt, dường như báo trước sự việc gì đó.

Quả nhiên, sau cú tông cuối cùng vô dụng, kỳ thú thở khì rồi rống lên một tiếng, không cử động nữa.

Người Thanh Vân Môn đưa mắt nhìn nhau, tất cả nhất thời không nói được lời nào.

Một lúc sau, Đỗ Tất Thư hướng sang Tống Đại Nhân hỏi: "Đại sư huynh, chúng ta..., chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Trương Tiểu Phàm cũng hướng nhìn về phía Tống Đại Nhân. Việc theo dõi trận chiến kinh tâm động phách vừa rồi đã làm tâm trí hắn lay động. Không hiểu sao, hắn cảm thấy mùi lòng với con kỳ thú kia, trong thâm tâm ẩn chứa ý nghĩ muốn giúp cho nó.

Kỳ thực, người Thanh Vân Môn không ai không có mong muốn này. Môn phái của họ đã cùng ma giáo đối địch cả ngàn năm, nay thấy ma giáo hao tổn công phu để vây bắt kỳ thú như vậy, chắc là quan hệ vô cùng trọng đại.

Nhưng Tống Đại Nhân thân là đại sư huynh, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Chúng ta không nên gây thêm chuyện nữa, mau lánh đi thôi"

Mọi người nhìn nhau một cái, tự biết lúc này không phải lúc, hướng Tống Đại Nhân chạy theo sau. Bước từng bước một phía sau là Trương Tiểu Phàm, đột nhiên phát hiện Lục Tuyết Kỳ không có đi theo sau mọi người, lắp bắp kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ đứng yên một chỗ không bước đi, lấy làm lạ hỏi "Lục sư tỷ, người làm sao vậy?"

Lục Tuyết Kỳ đang nhìn về phía trước, nơi kỳ thú đang bị giam hãm trong cái lồng ánh sáng. Chỉ thấy nó lúc này cuối đầu buông tay, dáng vẻ cam chịu, đang hờ hững đứng nơi đó. Mây đen đầy trời khi nãy giờ cũng dần dần tan, cái uy thế làm thiên địa ngả nghiêng, phong vân biến sắc lúc nó mới vút lên khỏi mặt biển, bây giờ không thấy nữa.

Khung cảnh nơi đó lúc này trông như một hài tử tội nghiệp, cùng đồ mạt lộ, cõi lòng chết lặng, cô liêu đứng đó.

Trông thật thê lương, trông thật ảm đạm.

"Leng keng"

Lam sắc quang mang, xuất hiện như sao băng, soi rọi bóng đêm xung quanh.

Thiên Gia thần kiêm được tuốt ra khỏi vỏ, quang mang thanh khiết, phản chiếu gương mặt xinh đẹp tuyệt thế của chủ nhân nó - lạnh lùng sương giá, mục quang yên tĩnh.

Lục Tuyết Kỳ từ từ quay đầu nhìn lại Trương Tiểu Phàm, sắc mặc lạnh băng, chậm chậm nói: "Kỳ thú này xem ra quan hệ trọng đại, ngươi mau..., các ngươi mau đi đi, ta sẽ theo sau".

Mọi người kinh ngạc, Trương Tiểu Phàm há hốc, kêu thất thanh: "Tỷ..."

Chỉ một nói được một tiếng, đã thấy thân hình mỹ lệ của nàng vọt đi, quang mang như lưu tinh lấp lánh trong đêm, phá tan bóng tối, hướng vào bức tường ánh sáng kia đâm tới.

Nhóm người Thanh Vân Môn kinh hãi thắt sắc. Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi, Đỗ Tất Thư cùng lúc quay về hướng Tống Đại Nhân la lên: "Đại sư huynh..."

Tống Đại Nhân trên trán mồ hôi nhễ nhại, muốn rời đi chỉ sợ không qua được cửa ải này, trong lòng cũng tự cảm thấy áy náy, nhưng băng lưu lại nơi đây thì lành ít dữ nhiều, các sư đệ sư muội niêm kỷ còn trẻ không hiểu chuyện, y cảm thấy lo cho tính mệnh của họ. Trong nhất thời, tâm trạng rối bời.

Tốc độ ngự kiếm của Lục Tuyết Kỳ quá nhanh, trong chớp mắt đã vọt tới gần cái lồng ánh sáng của người ma giáo trên bờ cát. Lúc này bọn người ma giáo cũng đã phát hiện thấy việc bất thường, lập tức trở dậy la hét.

Quỷ Vương vẫn thản nhiên lơ lửng trên không trung, sắc mặt đã trở lại bình thường, lúc này đang cúi nhìn xuống, nhíu mày lẩm nhẩm một câu: "Thiên Gia thần kiêm?"

Bọn ma giáo hắc y nhân thấy Lục Tuyết Kỳ bay vọt đến trong lúc nhất thời không kịp phòng bị, chân tay luống cuống, Quỷ Vương ở trên không cũng không kịp đáp xuống. Kỳ thú trong lồng lúc này như muốn cố gắng thoát ra.

Đột nhiên một đạo thanh quang băng băng bay ngang ra, nhằm Lục Tuyết Kỳ chấn lại. Thiên Gia thần kiêm ngân lên một tiếng, đánh vào đạo thanh quang bức

nó lui một chút, nhưng thân hình Lục Tuyết Kỳ cũng ngay lập tức bị ngăn lại, cách cái lồng ánh sáng vài trượng.

Bạch y thân ảnh tiêu sai của Thanh Long như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước mặt Lục Tuyết Kỳ, đồng thời càn khôn thanh quang ngọc giới cũng chui trở lại vào ống tay áo bên phải hắn.

"Vị cô nương này", Thanh Long cười với Lục Tuyết Kỳ như thể nàng không phải là địch nhân của hắn, "Quỳ Ngưu này chúng ta đã tốn bao khí lực mới bắt được, hơn nữa đối với quý phái cũng không có gì phuong hại, các người hà tất phải tái khởi phân tranh?"

Lục Tuyết Kỳ hít một hơi dài, biết người trước mặt mình đạo hạnh rất cao thêm, tự e rằng mình không phải là đối thủ. Nhưng quay qua bên kia, mục quang lại thấy thân hình của Quỳ Ngưu, lúc này cũng đang nhìn về phía này, đôi mắt hấp háy, miệng ử ử những tiếng nho nhỏ, không biết nó đang nghĩ điều gì.

"Yêu nghiệt", Lục Tuyết Kỳ hét lên một tiếng, không cần biết gì nữa, Thiên gia bảo kiếm lam quang chói mắt phóng thẳng đến Thanh Long.

Thanh Long giật mình một cái, mặc dù hắn đạo hạnh cao thâm, nhưng đối với Thiên Gia thần kiếm này cũng không dám xem thường, nhíu mày ngưng thần ứng chiến, tức thì thanh quang và lam quang như nối liền lại với nhau, rốt cuộc đạo hạnh của Thanh Long so với Lục Tuyết Kỳ cũng cao hơn hắn, không những Càn Khôn Thanh Quang Giới không thua kém Thiên Gia mà chẳng bao lâu sau chiếm được thượng phong, thanh quang dần dần đẩy lùi lam quang.

Trương Tiểu Phàm thấy trước mắt tinh thế vô cùng nguy ngập. Tống Đại Nhân lập tức quay lại, nghiêm răng, nói gấp: "Tiểu sư muội, muội cùng tiểu sư đệ lập tức mang tú sư huynh chạy đi, ta và Tất Thư qua đó giúp đỡ, có cơ hội thoát bọn ta sẽ theo sau ngay"

Điền Linh Nhi thốt lên: "Đại sư huynh, muội..."

Tống Đại Nhân trưởng mắt, giận dữ nói: "Hiện tại không có thời giờ để nói những điều vô ích, đi mau". Dứt lời, ra hiệu Đỗ Tất Thư băng mình phóng đi, bỏ lại Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi đứng đó.

Kỳ thật bản ý của Tống Đại Nhân không muốn can dự vào chuyện bọn họ, nhưng Lục Tuyết Kỳ là người của bản môn, không thể không lo. Nhưng trước mắt tình thế hung hiểm, đổi phương lại là Quỷ Vương và Thanh Long hai đại ma đầu, thập phần cấp bách, y chẳng còn cách nào khác trước tiên muốn chu toàn cho tiểu sư muội mà sư đệ, rồi tự mình qua xem xét, nếu có cơ hội chạy sẽ chạy.

Điền Linh Nhi bị Tống Đại Nhân nạt một câu, nhất thời giật mình, từ nhỏ đến lớn, Tống Đại Nhân rất thương mến nàng, chưa bao giờ quát mắng nàng lấy một câu, hôm nay đột nhiên bị y nạt một câu, nàng nhất thời không kịp phản ứng.

Nhưng nàng đâu sao cũng là một đệ tử xuất sắc của Thanh Vân Môn, từ nhỏ vẫn luôn tranh cường hiếu thắng, cau mày trầm tư một lúc rồi nhìn Trương Tiểu Phàm

nói: "Tiểu Phàm, ngươi ở đây chiếu cố tú sư huynh, ta đi giúp họ một tay"

Trương Tiểu Phàm giật mình kinh hãi, nhưng chưa kịp nói lời nào, Hà Đại Trí thụ thương ở kẽ bên gǎng sức nói: "Tiểu sư muội, nơi đó nguy hiểm, muội không qua đó được đâu..."

Nhưng Điền Linh Nhi đã quyết ý, làm sao nàng có thể nghe lời y mà ở lại. Lúc này trừ phi Điền Bất Dịch có ở đây thì mới có khả năng giữ được nàng, còn lời nói của Hà Đại Trí, nàng xem như gió thoảng bên tai.

Hà Đại Trí thấy Điền Linh Nhi hoàn toàn không nghe lời mình, gǎng gượng trở mình, quay sang Trương Tiểu Phàm bảo: "Tiểu sư đệ, mau ngăn sư muội lại"

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, phóng vọt lên nắm tay áo Điền Linh Nhi, nói vội: "Tỷ đừng đi, tỷ ở đây để đệ đi tương..."

Chữ "trợ" chưa kịp thoát khỏi miệng, Điền Linh Nhi tính tình nóng nảy, giật tay một cái đã thoát khỏi Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm vội chụp lại tay áo của Linh Nhi, nàng lại hất tay ra không ngờ lần này từ tay áo nàng rơi ra một vật tròn tròn nho nhỏ.

Một viên đá tròn nhẵn đẹp đẽ, lăn trong bóng đêm.

Bên tai Trương Tiểu Phàm, phảng phất một giọng cười đùa của thiếu nữ: "Đợi lát nữa khi chúng ta quay trở về rồi, ta sẽ đem viên đá này tặng lại cho Tề đại ca, huynh ấy nhất định sẽ thích lắm".

Hắn đột nhiên ngây người ra, cánh tay lúc nãy vươn ra nắm lấy Điền Linh Nhi vẫn giữ nguyên, toàn thân không cử động.

Ở phía sau, Hà Đại Trí la lên: "Tiểu sư đệ, sao không ngăn muội ấy lại"

Trương Tiểu Phàm giật mình chợt tỉnh, toàn thân toát mồ hôi, lập tức nhìn xem chỉ thấy Điền Linh Nhi đã ngự khởi Hổ Phách Chu Lăng, nhắm hướng bờ cát khi nãy mà bay. Trương Tiểu Phàm không nghĩ nhiều, lập tức ngự khởi Thiêu Hỏa Côn đuổi theo.

Điền Linh Nhi bay lên lưng trời, chỉ thấy Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư đã gia nhập trận chiến của Lục Tuyết Kỳ và Thanh Long. Thanh Long lấy một chưởng ba nhưng không hề lâm vào thế hạ phong, mà ngược lại vô cùng trầm tĩnh, đối phó một cách dễ dàng.

Điền Linh Nhi tuy tính tình nóng nảy, nhưng tư chất thông tuệ, chỉ nhìn qua đã biết Thanh Long đạo hạnh cực cao, pháp bảo lại mạnh, tự suy tính nếu chính mình nhảy vào trợ giúp cũng chưa có khả năng thủ thắng. Đảo mắt một cái, lập tức có chủ ý, nàng không bay về hướng bọn Lục Tuyết Kỳ nữa, mà điều chỉnh phương hướng, âm thầm bay về mặt bên kia của cái lồng ánh sáng.

Trương Tiểu Phàm bay theo phía sau, giật mình một cái nhưng lập tức hiểu ra ngay. Hiện giờ toàn bộ người của ma giáo như bị trận chiến một chưởng ba của Thanh Long hấp dẫn, ngay cả người chủ trì tối thượng của pháp trận là Quỷ

Vương, mục quang cũng nhìn về hướng Thiên Gia thần kiêm của Lục Tuyết Kỳ đang liên tục biến hóa, nhất thời không chú ý sự có mặt của Điền Linh Nhi.

Điền Linh Nhi trong chớp mắt đã tiếp cận phía bên kia của cái lồng ánh sáng, chỗ này nguyên là vị trí trấn giữ của một hắc y nhân, nhưng bây giờ đã nằm ngang nằm dọc trên bờ biển, hiển nhiên trong trận kịch chiến vây bắt Quỷ Ngưu lúc nãy đã bị chấn tử.

Điền Linh Nhi đảo mắt quét nhanh, đột nhiên để ý thấy tia sáng đỏ thẫm được phát ra từ những vật bằng hình dạng như một thiết trùy. Các tia sáng đó cứ bắn lên phía trên rồi hội tụ vào cái cổ đỉnh dưới chân Quỷ Vương đang ở trên không trung.

Hiển nhiên những vật này là những vật quan trọng cấu thành pháp trận của cổ đỉnh đang vây khốn Quỷ Ngưu. Điền Linh Nhi không nghĩ nhiều nữa, ngón tay rung động, Hổ Phách Chu Lăng lập tức bay ra, nhắm thầm vào cây thiết trùy trên bờ cát đó.

"Bang"

Một tiếng nổ lớn vang lên, Hổ Phách Chu Lăng đã đánh mạnh vào cây thiết trùy đang tạo nên cái lồng ánh sáng đó.

DuongQua chú:

Cổ đỉnh: chiếc đỉnh dạng giống lư hương (đồ cắm nhang trên bàn thờ) nhưng to lớn hơn, đủ mọi kích thước, có hai quai hai bên, thường làm bằng đồng.

Tác giả chú:

1) (Sơn hải kinh, đại hoang đông kinh) Đông Hải Quỷ Ngưu: Đông Hải có Lưu Ba Sơn, xa 7000 ngàn dặm, trên đó có thú lạ, giống như trâu, không có sừng, chỉ có một chân, vào ra mặt nước tất có xảy mưa gió, sáng như nhật Nguyệt, tiếng kêu như sấm sét, tên gọi là Quỷ.

Chú: (Thần ma chí dị - linh thú thiên): Quỷ Ngưu: kỳ thú thượng cổ, trông như trâu xanh, ba chân không sừng?, tiếng rống như sấm. Sống lưu dưới biển sâu, ba ngàn năm mới xuất thế, xuất thế lập tức có mưa gió, sấm sét, là vật cưỡi của lôi thần.

Chương 73

Tuyệt Cảnh

Hồng sắc Quang mang bỗng run rẩy, giữa không trung Quỷ Vương và những bọn hắc y ma giáo, bao gồm cả kí thú Quỷ Ngưu đang bị nhốt dường như cùng lúc quay đầu lại.

Hồng quang vụt qua, Điền Linh Nhi cả kinh, lại thấy ám hồng sắc của Thiết Trùy loạn chiến xung quanh. Nhưng bản thân nó lại được hồng quang bảo vệ, đứng yên bất động.

Lúc đó những người xung quanh đều đã có phản ứng, những hắc y ma giáo lần lượt tiến lại, Điền Linh Nhi sắc mắt trăng bênh, hơi thở yếu ớt, đúng lúc nguy cấp đó, đột nhiên có tia ánh sáng vụt qua mắt, hai tay rung động, Hổ Phách Chu Lăng bỗng nhiên rớt xuống đất.

Giữa không trung, Quỷ Vương sắc mặt biến đổi, tung cước quát lên: "Tiểu Nha đầu không biết sống chết, làm hỏng chuyện của ta!"

Chỉ thấy thân hình của hắn xoẹt qua, dũng mãnh phi thường vụt bổ xuống, nhưng cũng đúng vào lúc đó, từ phía xa âm thanh sắc nhọn vang lên không ngớt, trong một thoáng có vô số những tia sáng loé lên, đúng là đám người chính đạo và đại đội nhân mã của ma giáo đã đến đó, chém chém giết giết. Mấy cặp đấu kịch liệt nhất là Thương Tùng đạo nhân và Bách Độc Tử, Điền Bất Dịch đấu với Đoan Mộc Lão Tổ, nhưng Tô Như lúc này thì đang một chơi hai, giao tranh cùng với Hấp Huyết Lão Yêu đã bị thương và tay thiêng niên cao thủ Lâm Phong có mặt ở Tử Linh Uyên bữa đó.

Những người khác, như hoà thượng của Thiên âm tự, và môn hạ của Phan Hương Cốc, bao gồm cả sư đồ Đại Lực tôn giả, đều cũng đã đến đây rồi.

Nơi này có quá nhiều người đến, đột nhiên nhìn thấy trên bờ biển này bỗng dựng có một bức tường sáng vô cùng to lớn, trong số đó còn có một con kì thú to lớn hình thù quái dị đang ngủ, nhất thời đều dừng tay lại, Bách Độc Tử và Đoan Mộc lão tổ cùng lúc nhảy lên, bỏ Thương Tùng đạo nhân và Điền Bất Dịch lại.

Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch lý đó không còn tâm chí đâu mà chiến đấu, đặc biệt là Điền Bất Dịch, nhìn ra phía xa đường như con gái của chính mình bị bọn ma giáo vây quanh, không kìm được mắt biến sắc, bèn bổ về phía đó

Bách Độc Tử và Đoan Mộc Lão Tử đứng sóng bên, đâu tiên chỉ quan sát bọn Thanh Long đánh nhau, thấy Thanh Long một người chơi ba địch thủ thì biến sắc mặt, hứ lên một tiếng, nhìn lên không trung.

Lúc đó chỉ thấy Quỷ Vương bổ xuống, nhưng cái đinh cổ đó vẫn từ từ chuyển động trên không trung, hồng quang tỏa ra tứ phía.

Bách Độc Tử đột nhiên chau mày, trầm giọng nói: "Phục Long Đỉnh"!

Đoan Mộc Lão Tổ đứng bên cạnh không khỏi kinh ngạc, vội vàng nhìn lên, lập tức cũng đờ người ra.

Hai người bọn họ trong ma giáo là những người đạo hạnh vào bậc uyên thâm, kiến thức cũng trong giới ma giáo không phải tầm thường, chiếc đinh cổ đó nhìn từ xa lại, hình dáng cổ sơ, hai bên đinh có khắc long thủ phù điêu, lại thêm pháp trận thần bí trước mặt, có lẽ đây là "Khốn Long Khuyết" mà giới ma giáo vẫn đồn đại.

Nhưng pháp trận thần bí Khốn Long khuyết này trước nay phải có Phục Long đinh mới có thể thi pháp, phải dựa vào linh lực của Phục Long Đinh, có thể kích phát sát khí của trời đất, cho dù có đạo hạnh cao thâm nữa, cũng bị vây khốn, không thể thoát ra.

Nói thực, ngoại trừ loại pháp bảo kì lạ tuyệt thế này, nếu Quý Vương muốn vây nhốt con kí thú Quỷ Ngưu này thì khó mà có thể làm nổi.

Nhìn lại trận chiến, lúc đó mọi người dường như đã ngừng tay, đều bị nơé đó thu hút chú ý.

Quý Vương đương vội vàng từ trên không bổ xuống, lúc đó Điền Bất Dịch đang quan tâm đến ái nữ, dù đang ở cách xa cũng ngự kiểm lao tới. Ở phía gần, Trương Tiểu Phàm là người đến nhanh nhất, nên lúc đó cũng ở gần Điền Linh Nhi nhất, nhưng mà bên cạnh hắn cũng có vài tên hắc y ma giáo đang bỗ tới.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, điểm khẩn yếu nhất chính là bên người Điền Linh Nhi.

Trương tiểu Phàm nhìn thấy bọn hắc y ma giáo cứ lao tới, trong lòng lo sợ, dùng hết sức nhảy đến, lao qua phía sau Điền Linh Nhi, người còn trên không Thiêu Hoả Côn thanh quang mạnh mẽ, quét lên người bọn người áo đen.

Bọn hắc y ma giáo lần lượt hé lén, trong một lúc rất nhiều pháp bảo đánh tới, Trương Tiểu Phàm thân hình chấn động, nhưng cuối cùng cũng ngăn cản được đám người này lại.

Đúng lúc ánh chớp điện khắp nơi đó, Điền Linh Nhi vội reo lên một tiếng, thấy Hổ Phách Chu Lăng từ dưới đất bay vọt lên, đánh văng ra một quả thiết trùy. Lập tức, hồng quang phát ra mạnh mẽ, cả khốn long khuyết pháp trận ánh chớp khắp nơi, đặc biệt là chỗ trước mặt Điền Linh Nhi, lúc đó chợt tạo thành một lỗ hổng cao hơn đầu người.

Trong ánh hồng quang, Kỳ thú Quỷ Ngưu bỗng kêu lên mō hồi dài, âm thanh vang động cánh đồng xung quanh. Độc cước phát lực lao về phía Điền Linh Nhi.

Điền Linh Nhi gương mặt lộ vẻ vui mừng, vừa định thu hồi Pháp bảo Hổ Phách Chu Lăng, đột nhiên chỉ nghe thấy tiếng Trương Tiểu Phàm ở phía sau thát thanh kêu to: "Sư tỷ, cẩn thận."

Nàng cả kinh, bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy con kí thú to lớn đó đã lao đến, một tiếng rầm rĩ vang lên, thân hình to lớn đó đã ở ngay trước mắt.

Lúc đó Khốn Long Khuyết Pháp Trận đã bị loạn rồi, cái lỗ hổng giữa chừng không lập tức lan rộng ra, trong chốc lát đã to lên vài lần, khiến cho Quỷ Ngưu có thể lao qua.

Hồng quang loạn chiến, ánh sáng toả khắp phương làm cho thân hình đang bổ xuống của Quý Vương cũng phải dạt sang bên cạnh.

Lúc đó Quỳ Ngưu tròn mắt nhìn, hung quang toả bốn phương, cõng cắn bản không kể gì đến việc Điền Linh Nhi mới phá pháp trận lúc nãy, gầm rú ầm ầm, đầu lay động lao về phía nàng.

Điền Linh Nhi cả kinh biến sắc, chỉ thấy một cái miệng to đầy máu lao về phía mình, mùi huyết nhục sộc vào mũi, nhất thời sợ đến mức đờ người ra, toàn thân bất động.

Mắt thấy Quỳ Ngưu đã lao đến sát một bên, chỗ mà nó vừa bị Khổn Long Khuyết vây vẫn còn hơn chục người chết, tất cả bọn hắn y nhân đều không hẹn mà cùng đồng loạt thối lui. Trương Tiểu Phàm trong lúc kinh hãi vẫn nghiến răng lao tới, Thiêu Hoả Côn rực sáng, nhắm hướng đầu Quỳ Ngưu đánh xuống.

Từ xa, Thanh Long đánh vẹt thanh tiên kiếm của Tống Đại Nhân, bất giác nhìn về phía Trương Tiểu phàm, vừa lúc trông thấy Thiêu Hoả Côn bổ về phía Quỳ Ngưu, đột nhiên thân hình chấn động, thất thần, thất thanh kêu to lên: "Đây là..."

Trong trận chiến, con Quỳ Ngưu đó không hổ danh là tuyên cổ kì thú, cảm giác được Pháp bảo bổ tới, đầu hướng ra, xem chừng muôn dùng đầu trực tiếp đỡ lấy Thiêu Hoả Côn. "Âm" lên một tiếng, Thiêu Hoả Côn lại bay quay trở lại, Trương Tiểu Phàm thân hình chấn động, chỉ cảm thấy một luồng đại lực mạnh mẽ, như nghiêng trời lệch đất ào tới, đẩy hắn thối lui liền mấy bước.

Nhờ Trương Tiểu Phàm giúp cản trở, Điền Linh Nhi cũng định thần lại được, sắc mặt trắng bệch, chỉ mong thối lui ra sau.

Không ngờ con Quỳ Ngưu không biết sống bao nhiêu nghìn năm này vừa mới xuất thế, lại bị một bọn người vây hãm, định nhân cơ hội hiếm có mà thu phục nó, quả thật là khiến nó tức giận điên cuồng, cũng chẳng thèm biết trước mặt nó là những ai, thú tính chỉ muốn giết hết cả.

Chỉ thấy Điền Linh Nhi thối lui nửa bước, thu hồi Hổ Phách Chu Lăng xong đang định bay lên, thì cái miệng đầy máu kinh hoàng đó lại một lần nữa bổ xuống.

Từ xa mọi người kêu lên sợ hãi, Tô Như và Tề Hạo sắc mặt trắng bệch, cùng với lao tới, Điền Bất Dịch lao tới đầu tiên, tiếc rằng khoảng cách quá xa, xem chừng cách tới mấy trượng, khó mà có thể tiếp cứu kịp.

Nhưng Điền Linh Nhi rút cục cũng chẳng phải là vô dụng, cũng không phải là kẻ chịu khoanh tay chờ chết, hai tay chuyển động không ngừng, Hổ Phách Chu lăng như con rồng màu đỏ bay lên trời, trụ lại ở trên đầu của Linh Nhi, định ương ngạnh chống lại con dị thú.

Trương Tiểu Phàm đứng gần nhất ở ngay bên cạnh nàng cũng một lần nữa lao người tới.

Không biết có phải Hồng Quang của Hổ Phách Chu Lăng và hồng quang khi nãy của Khổn Long Khuyết có chút giống nhau hay không, nhưng ánh mắt điên cuồng của Quỳ Ngưu lại càng thêm khốc liệt, những tiếng gầm rú nỗi lên không ngớt, giống từ đỉnh núi Thái Sơn dội xuống.

Vừa tiếp xúc, mạnh yếu lập tức rõ ràng, Hổ Phách Chu Lăng liền bị cái mõm to lớn của Quỳ Ngưu đè xuống, Điền Linh Nhi sắc mặt trắng nhợt, hai đầu gối mềm nhũn ra, cả người bị áp lực lớn ãn xuống nền đất, bụi đất bay lên mù mịt. Chẳng ngờ lúc đó, nàng chợt nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đã đến trước mặt, bèn hắp tấp nói lớn: "Tiểu Phàm, đệ mau đi đi".

Trương Tiểu Phàm không phải không biết con Quỳ Ngưu đó rất mạnh, đối đầu với con Quỳ Ngưu này chỉ có chết chứ không có đường sống, không ngờ trong thời khắc thiên địa biến sắc, phong vân vẫn vũ này, trước mặt của con cự thú hung ác, từ thân hình mỏng manh yếu nhược của người con gái, lại có tiếng hô hoán gãy rút với hắn.

"Đệ mau đi đi..."

Gió thổi thốc vào mặt hắn.

Dường như từ trong tận đáy lòng, có gì đó mênh mông vô cùng mà cảm động làm sao!

Bóng hình mà ngươi đã quen thuộc từ nhỏ ấy, đang ngay bên cạnh ngươi, bao năm tháng bên nhau đã khắc sâu trong tâm trí, vào lúc ấy bỗng tuôn trào.

Cái gì đã khiến ngươi si cuồng? Cái gì đã khiến ngươi khổ sở?

Chợt nghĩ đến xác chết thương tâm trong Tích Huyết Động... ?

Chợt nghĩ đến đôi yêu hồ đã cùng nhau nhảy xuống Nham Thạch ở dưới Động Hỏa Long?

Hắn hít thật sâu, và lại thở ra một hơi dài.

Trời đất thế gian trở lên tĩnh lặng.

Nắm chặt Thiêu Hỏa Côn, nghiến chặt răng, thân hình chàng thiếu niên đó vụt tiến lên.

Và cứ thế xông tới, không màng đến tất cả, cứ thế xông lên, lao đến giữa con cự thú và Điền Linh Nhi, tay mở rộng, hô to lên một tiếng, như cảm tử, như hùng tráng, như bi ai, cùng với Thiêu Hỏa Côn hòa làm một. Thời khắc này dường như cô đọng tới cả trăm năm.

Trái tim tan nát là vì ai?

Si dại là vì ai?

Quỳ Ngưu rống lên điên cuồng, hắn cũng hét lên, Thiêu Hỏa Côn phát ra ánh sáng mạnh chưa từng thấy, dường như đó là ngọn lửa được thắp lên bằng cả sinh mệnh, hừng hực cháy.

Một tiếng nổ lớn, Âm ĩ, rầm rĩ.

Có ánh chớp chợt lóe lên, xé toạc bầu trời.

Trương Tiểu Phàm hai đầu gối mềm nhũn, thắt khiếu chảy máu, những giọt máu nhẹ nhàng lăn trên Thiêu Hỏa Côn.

Điền Linh Nhi kinh ngạc đến đờ dẫn cả người, thân hình kinh động, toàn thân bay về phía sau, thì ra Điền Bất Dịch cũng đã tới kịp, kéo Điền Linh Nhi lại. Nhưng khi Điền Bất Dịch gấp quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy thân hình Trương Tiểu Phàm đã bị Quỷ Ngưu đè lên.

Quỷ Ngưu ngẩng đầu lên trời kêu to một tiếng, thân hình to lớn bay vút lên không, cái chân to lớn dẫm về phía Trương Tiểu Phàm, uy thế vô cùng dũng mãnh, lúc đó mọi người không ai là không kinh hãi, ngay cả Điền Bất Dịch mặt cũng biến sắc.

Trương Tiểu Phàm hơi thở nặng nhọc, xương cốt toàn thân như bị tê liệt, chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt chỉ là một khoảng đen đang từ trên không trung ụp xuống.

Keng!

Không biết là ai vừa đánh rơi binh khí trong tay?

Và rút cục là ai, trong bóng tối tuyệt vọng kêu lên?

Một luồng ánh sáng vàng dần dần phát ra, kèm theo đó là một tia thanh quang.

Từ Thiêu Hỏa Côn trong tay của chàng thiếu niên, vô số những vân máu đỏ đột nhiên lóe sáng, như thiêu như đốt dòng máu sinh mệnh mong manh ấy.

Sắc vàng sắc xanh đan xen nhau, không ngờ Thiêu Hỏa Côn dường như nứt ra, chiếu sáng gương mặt hắn, từ từ hiện ra trước mắt, Viên Phệ Huyết Châu ở đầu thanh Thiêu Hỏa côn bỗng dung xuất hiện một chân ngôn của Phật gia. Chữ "Vạn" (1).

Ngay lập tức, dường như cộng sinh cùng chân ngôn đó, ở cuối chữ "vạn" lại ẩn hiện thêm một hình Thái cực màu xanh.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc tới ngẩn người ra!

Tất cả, trừ Quỷ Ngưu!

Con cự thú điên cuồng đó, đã không thể không nhảy xuống người tên thiếu niên vốn dĩ không thể chạy thoát nổi kia. Chỉ thấy hắn trong lúc đối mặt với cái chết, hai tay giơ lên, hướng thẳng lên trời như chống cự.

Thời gian dường như cô đọng.

Trời đất như tái tê, mây đen sầu thảm.

Như cơn gió lạnh nhẹ nhàng thoảng qua, như chiếc lá nhẹ nhàng rớt xuống.

Trên không bỗng xuất hiện một bóng người, nhanh như ánh chớp vụt bổ xuống, chính là Quý Vương.

Chỉ thấy trong chớp mắt ông ta đã lao đến sát bên, cướp lấy thiết chuỳ màu đỏ chõ Điền Linh Nhi, sau đó lập tức cắm xuống bãi cát, đồng thời hữu thủ thò ra, vạch một đường trên uyển mạch tả thủ, máu hồng lập tức bắn vọt ra, phun lên bên trên thiết chuỳ.

Nhay mắt, hồng quang thiểm động, trên cây thiết trùy thần bí ánh lén màu đỏ sẫm, hồng quang phát ra từ p hía, trong nhay mắt đã đập xuống trước mặt Quỷ Ngưu, trước thân hình Trương Tiểu Phàm và những ánh hào quang xung quanh tạo thành một thể, Khốn Long Pháp Trận lại một lần nữa phát động.

Trên không, Phục Long đỉnh hào quang mạnh mẽ, chiếu sáng cả một góc trời.

"Âm"!

Một tiếng động lớn vang lên, Quỷ Ngưu đã đánh tới màn hồng quang đó rồi, thân hình Quý Vương chấn động, thối lui liền mấy bước, nhưng Quỷ Ngưu cũng bị màn hồng quang đó chấn động bức lui, nó điên cuồng lao tới lần nữa. Nhưng trong hàng tràng âm thanh chát chúa, cuối cùng cũng bất lực rơi xuống.

Quý Vương từ từ thở ra nhẹ nhõm, chậm chậm thả lỏng người, quay người lại, chỉ thấy phía sau người thiếu niên vẫn giữ nguyên trạng thái chống đỡ đó, nhưng hào quang của Thiêu Hoả Côn dần dần mất đi, chỉ bắt qua nhìn nét mặt của hắn, máu tươi tuôn chảy, mang một chút thê lương.

Quý Vương nhìn hắn chăm chú, Trương Tiểu Phàm khẽ há miệng, cũng nhìn về phía ông ta, trận chiến bỗng chốc chìm vào tĩnh lặng.

Đại Phạm Bát Nhã! đây đúng là Đại Phạm Bát Nhã!"

Đột nhiên, từ phía sau, Tăng nhân Thiên Âm Tự nhẹ nhàng vượt qua mọi người tiến lên, bao gồm Pháp Thiện từ trong đám tăng nhân không khỏi kinh ngạc tột độ, chỉ vào Trương Tiểu Phàm hỏi: Tại sao ngươi biết tu luyện Đại Phạm Bát Nhã Chân pháp của Thiên Âm Tự chúng ta?"

Chỉ thấy pháp tướng đó, trầm mặc đứng trước đám quần chúng đương bị kích động, một lời cũng không nói nghi hoặc nhìn về phía Trương Tiểu Phàm. Trong ánh mắt dường như có ánh hào quang thiểm động.

Trương Tiểu Phàm từ từ, chậm rãi quay người lại, dường như mỗi cử động điều khiến hắn phải cố hết sức mình, cho đến khi hắn đối mặt với tất cả mọi người.

Điền Bất Dịch sắc mặt tái xanh, đứng đó bất động, tay nắm chặt Xích Diễm tiên kiếm, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, tất cả đệ tử của Thanh Vân Môn dường như đều là lần đầu nhìn thấy chuyện kì lạ như thế này, kinh ngạc nhìn về phía hắn, tên thiếu niên khắp mình đầy thương tích.

Sau lưng, dường như truyền lại tiếng thở dài của Quý Vương.

Điền Linh Nhi nét mặt trắng bệch, tiến lên vài bước rồi đột nhiên dừng lại, khoảng cách ngắn ngủi giữa nàng và Trương Tiểu Phàm, dường như trở lên xa vời, không thể nào vượt qua nổi.

"Tiểu Phàm" – Nàng nói rất khẽ, tưởng như chính nàng cũng không còn tin vào lời nói của chính mình nữa: "Những lời này của đại sư, có phải là thật hay không?"

Môi của Trương Tiểu Phàm bắt đầu run rẩy, dường như nỗi sợ hãi tột cùng đang từ tận trong đáy lòng hắn từ từ trào lên. Hắn nhìn Điền Linh Nhi, rồi nhìn về phía sư phụ, nhìn về tất cả các đồng môn ở phía xa, sắc mặt của tất cả mọi người, đều mang vẻ lạ lẫm đó.

Hắn đột nhiên muốn hét to lên một tiếng, nhưng miệng cứng đờ, một từ cũng không thoát ra nổi.

Gió đêm thổi, y phục của hắn nhẹ nhàng phiêu động.

"Không sai, đúng là Phệ Huyết Châu, không thể sai được"

Đột nhiên, dường như cơn ác mộng vẫn còn tiếp diễn, một tiếng hô kinh ngạc nữa lại vang lên. Thanh Long đứng ở bên cạnh, nét mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Lời nói đó vừa xuất ra, những người có mặt, bất kể là ma giáo hay chính đạo, mặt đều biến sắc.

Viên ngọc trên đầu pháp bảo của hắn, những đường máu bao quanh, khi nãy cũng có khả năng hấp phè với Quỷ Ngưu. nhất định là viên Phệ Huyết Châu của Hắc Tâm Lão Nhân ba trăm năm trước."

Mọi người rì rầm khắp nơi, mặt ai cũng mang sắc vẻ kinh ngạc, chỉ có Trương Tiểu Phàm, cái gì cũng không nghe thấy, một chút cũng không nghe thấy. Cảm giác tất cả mọi người xung quanh đều to tiếng nhộn nhạo cả lên như thế, không biết bao nhiêu người muốn hỏi hắn, muốn chất vấn hắn, nhưng hắn bất kể cái gì cũng không nghe thấy.

Hắn từ từ quay người lại, Quỷ Vương không biết từ lúc nào ở phía sau đã biến mất. Ở trước mặt hắn chỉ còn con kí thú Quỷ Ngưu đang bị Khổn Long Pháp Trận vây lấy, cứ quay vòng vòng, nhưng cuối cùng vẫn đành phải chịu phép, đứng im bất động, hướng lên trời rống lên tiếng kêu tuyệt vọng.

Tiếng động đó, khuấy động không trung trong đêm khuya, muôn phần thê lương.

Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Quả là một bầu trời đêm lạnh lẽo! Màn đen vô cùng vô tận, dường như làm cho người ta nghẹt thở.

Hắn chợt cười, tiếng cười trong tuyệt vọng, tiếng cười không cất thành tiếng, thân mình lắc lư lay động, rồi cứ thế đổ xuống, ngã vật xuống đất.

Trước mắt toàn một màu đen, dường như màn đêm đen vô cùng vô tận đang đổ lên người hắn!

Sau đó mắt hắn chỉ thấy hoàn toàn đen tối!

Chú thích:

(1) Chữ "Vạn" Chính ra cái chữ ấy thế này, 卐. Chữ này trong kinh truyện không có, chỉ trong kinh nhà Phật có thôi. Nhà Phật 佛 nói rằng khi Phật giáng sinh trước ngực có hiện ra hình chữ 亾 người sau mới biết chữ ấy. Trong bộ Hoa Nghiêm 華嚴 âm nghĩa nói rằng: chữ 亾 nguyên không có, đến niên hiệu Tràng-thọ thứ hai đời nhà Chu mới chế ra và âm là vạn, nghĩa là muôn đức tốt lành đều hợp cả ở đây. Lại chữ 亾, nguyên tiếng Phạn là Srivatsalaksana. Cưu Ma La Thập 鳩摩羅什(344-413), Huyền Trang 玄奘(600-664) dịch là đức 德, ngài Bồ Đề Lưu Chi 菩提流支 dịch là vạn 萬. Ở bên Ấn Độ 印度 thì tương truyền là cái tướng cát-tướng, dịch là đức là nói về công đức, dịch là vạn là nói về công đức đầy đủ. Song nguyên 亾 là hình tướng chứ không phải chữ, cho nên dịch là cát-tướng hải-vân-tướng mà theo hình xoay về bên hữu là phải hơn. Vì xem như nhiều Phật thì nhiều về bên hữu, hào quang của Phật ở khoảng lông mày phóng ra cũng xoay về bên hữu, thì biết xoay về bên hữu mới là tướng cát-tướng, có chỗ làm xoay về bên tả 卍 là lầm.

Bài này là Rùa dùng nick của Plasma post lên sau khi chỉnh sửa. (Plasma bận nên rất ít vào cốc).

Chương này chỉnh tuy có nhiều hơn chương trước, nhưng lại nhàn hơn rất nhiều. Xem ra việc chỉnh sửa trong vài chương tối của Plasma có lẽ cũng chẳng cần thiết.

Chương 74

U Cơ

Một giấc mộng, phảng phất như đã cả nghìn năm.

Hắn một mình bước trong bóng đêm, cho đến khi nhìn thấy một thôn trang hiện ra phía trước. Ánh dương quang tươi đẹp trải trên cảnh xóm thôn trông rất quen thuộc. Hắn chạy thật nhanh, những khuôn mặt thân quen nhìn hắn mỉm cười, trêu đùa với hắn.

Không khí trong lành khiến tâm hồn hắn vô cùng thư thái. Hắn dừng lại trên bãi cỏ mượt đầu thôn, cảm thấy những lá cỏ mơn man trong gió, bất giác nở một nụ cười hân hoan vui sướng.

Đột nhiên một lũ trẻ con, không biết từ đâu chạy tới bao vây lấy hắn, một đứa mặt mũi khôi ngô quát lên lạnh lùng: "Ngươi có phục hay không? Phục hay không?". Nhìn kỹ lại hóa ra chính là Lâm Kinh Vũ.

Phục hay không...

Hắn lẩm bẩm một mình, chính những lời này, năm xưa ấy...

Trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, mây đen sà xuống sát đỉnh đầu như cả bầu trời sắp sửa sập xuống, mọi người xung quanh đột nhiên biến mất, thôn trang yên bình phía xa thoắt đã tan biến chẳng còn dấu vết gì, bóng tối lan tràn mặt đất, chỉ có một cột sáng le lói chiếu rọi thân hình trơ trọi của đứa trẻ, trong cơn kinh hoàng không biết bấu víu vào đâu...

Hắn sợ hãi kêu to: "Ta chịu phục rồi, chịu phục rồi..."

Hai đầu gối hắn run rẩy sụm xuống, mồ hôi chảy ròng ròng, không ngừng thở dốc.

"Tiểu Phàm, ngươi sao vây?" Có ai đó bỗng nắm chặt lấy hai vai của hắn, thanh âm rất quen thuộc phảng phất lo lắng sợ hãi.

Trương Tiểu Phàm hồn hển, ngược nhìn Lâm Kinh Vũ đang ở trước mặt, sắc diện khẩn trương nhưng trông rất tiều tụy, cũng đang chăm chú nhìn hắn. Tiểu Phàm run rẩy hoảng hốt, nhìn khắp xung quanh, bỗng thấy mình đang ở trong một căn phòng khách nhỏ, bài trí đơn sơ, chỉ có một cái bàn gỗ và một cái giường gỗ rất đối bình thường, bản thân hắn lúc này đang nằm ở trên giường, người phủ một tấm chăn mỏng.

Hắn khẽ cúi đầu, cố gắng định thần lại, nói: "Ta vừa mơ thấy ác mộng".

Lâm Kinh Vũ nhìn hắn, môi khẽ mấp máy run run, chậm chạp thu tay lại.

Trương Tiểu Phàm im lặng một lát, đoạn hỏi: "Nơi này là nơi nào?"

Lâm Kinh Vũ thoáng do dự, trả lời: "Chúng ta đã rời khỏi Lưu Ba Sơn rồi, giờ đã tới Xương Hợp Thành ở bên bờ Đông hải, chỗ này là một khách sạn nhỏ ở Xương Hợp Thành".

Trương Tiểu Phàm trầm mặc không nói gì.

Căn phòng bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng, hồi lâu sau Lâm Kinh Vũ mới đột nhiên cất tiếng nói: "Tiểu Phàm, ngươi có chuyện gì cần nói với ta không?"

Chỉ thấy đôi bờ vai của Tiểu Phàm khẽ run lên, bắt gặp đôi mắt của Lâm Kinh Vũ đang nhìn mình, người bạn thời thơ ấu ấy giờ đang chăm chú nhìn hắn, đôi mắt sâu thẳm thẳm, nhưng cái nhìn phảng phất có gì đó khác thường.

Hắn cúi đầu, chậm chạp nói: "Không có gì".

Lâm Kinh Vũ khẽ nhíu mày, tưởng chừng như muốn nói điều gì, nhưng rồi lại thôi.

Sau một lát im lặng, Trương Tiểu Phàm bỗng cất tiếng hỏi: "Chúng ta quay về đây như thế nào?"

Lâm Kinh Vũ thở dài, nói: "Hôm đó trên Lưu Ba Sơn, sau khi ngươi hôn mê, mọi người trông thấy... bộ dạng của ngươi rồi, đều nhìn nhau lo lắng không biết xử trí ra sao, cuối cùng sư phụ ta và Điền sư thúc mới thương lượng với nhau, để cho ngươi đưa ngươi về trước. Ma giáo khi đó tựa hồ cũng rất rối loạn, chỉ tập trung

chú ý vào con quái thú, cũng không gây ra trở ngại gì đáng kể, vì thế mà chúng ta đều trở về Xương Hợp Thành an toàn".

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm hồi lâu mới hỏi tiếp: "Ta đã hôn mê như vậy bao lâu rồi?"

Lâm Kinh Vũ nói: "Ba ngày rồi".

Trương Tiểu Phàm im lặng không nói gì, Kinh Vũ nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của hắn, trong lòng bỗng nhiên rúng động, không kìm được buột miệng nói: "Tiểu Phàm, ngươi thực ra có chuyện gì, làm sao ngươi lại có..."

"Kinh Vũ!" Trương Tiểu Phàm đột nhiên kêu to, chặn ngang câu hỏi của Lâm Kinh Vũ.

Kinh Vũ giật mình, nhìn Tiểu Phàm trân trối.

Trương Tiểu Phàm như không để ý đến sắc diện của Lâm Kinh Vũ, cúi đầu trầm giọng khàn khàn: "Ngươi đừng hỏi, đừng có đem chuyện tốt xấu mà hỏi đi hỏi lại ta hoài".

Lâm Kinh Vũ bặt môi, đứng phắt dậy, nhìn Tiểu Phàm một lúc lâu, cuối cùng quay lưng bước thẳng ra ngoài, ra đến cửa sổ nhiên quay mình, nhìn Tiểu Phàm nói: "Tiểu Phàm, ngươi cứ yên tâm, dù ngươi có... bất cứ nguyên nhân gì, ta cũng vẫn tin tưởng ngươi, ta nhất định trước mặt sư phụ sẽ cầu xin cho ngươi!"

Trương Tiểu Phàm ngồi trên giường, ngây người ra, dường như không nghe thấy những gì Lâm Kinh Vũ vừa nói. Lâm Kinh Vũ nhìn hắn một lần nữa rồi quay mình bỏ đi, ra đến cửa, gặp mấy người đứng ở bên ngoài, chỉ nghe Kinh Vũ dừng lại hạ giọng nói nhỏ gì đó với bọn họ mấy câu, rồi tiếng chân hắn ngày một xa dần.

Căn phòng lại trở về vô cùng an tĩnh.

Không biết đã bao lâu, Trương Tiểu Phàm mới từ từ ngẩng đầu lên, khẽ hé chấn, chỉ thấy mình vẫn đang mặc bộ y phục thường ngày mặc ở Lưu Ba Sơn, chắc là không có ai thay cho hắn. Hắn vô thức đưa tay lên đầu giường lần kiếm, nhưng đột nhiên dừng tay lại khoảng không.

Hoàn toàn không có gì cả.

Bao năm nay hắn vẫn để Thiêu Hỏa Côn ở đó, giờ chẳng còn thấy tung tích đâu nữa.

Hắn sợ hãi ngây người ra, bất giác môi khẽ run run.

Đột nhiên, hắn nhảy khỏi giường, chạy ra mở tung cánh cửa.

Hai người đứng bên ngoài ngạc nhiên quay đầu lại, thì ra là Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư.

Trông thấy Trương Tiểu Phàm, cả hai thắn sắc thoảng lộ vẻ rất cổ quái, giây lát Đỗ Tất Thư mới cười lên một tiếng: "Tiểu... tiểu sư đệ, đệ tinh lại rồi đấy à?"

Ánh nắng từ khoảng trời phía sau lưng hai người chiếu xuống khuôn mặt Tiểu Phàm, hắn đột nhiên cảm thấy mắt hoa đầu váng, cả thân hình lảo đảo muốn ngã.

Tống Đại Nhân mặt biến sắc, vô thức giơ tay ra muôn đở lấy Trương Tiểu Phàm, nhưng cánh tay mới giơ ra nửa chừng đột nhiên lại rút lại.

Trương Tiểu Phàm run rẩy nhìn Tống Đại Nhân, vị đại sư huynh hắn yêu thương gắn bó từ thơ bé giờ sắc mặt trắng bạch như tờ giấy.

Tống Đại Nhân mấp máy khóe môi, khó khăn lắm mới thốt ra lời: "Tiểu sư đệ, ngươi thân thể hãy còn mang thương thế, tốt nhất nên tĩnh dưỡng ở trong phòng, đừng ra ngoài đi lung tung".

Trương Tiểu Phàm từ từ đứng thẳng người dậy, vừa mới dợm bước qua ngưỡng cửa, đột nhiên sững lại, cất tiếng hỏi: "Đại sư huynh, Thiêu Hỏa Côn của đệ đâu rồi?"

Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư biến sắc, đưa mắt nhìn nhau, giây lát Tống Đại Nhân mới chậm rãi trả lời: "Tiểu sư đệ, pháp bảo của ngươi sư phụ tạm thời cất giữ, ngươi đừng có lo".

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ không nói gì, khẽ quay mình, chậm chậm khép cửa lại.

Trong một góc hẻo lánh của khách sạn, một gian phòng tĩnh mịch, ba người Thương Tùng đạo nhân, Điền Bất Dịch và Tiêu Dật Tài đang ngồi trầm ngâm im lặng.

Trên mặt bàn gỗ tròn ở giữa ba người, thanh Thiêu Hỏa Côn đen đúa nằm im lìm vô hại.

Đột nhiên, một cánh tay vươn ra nhấc lấy thanh Thiêu Hỏa Côn, nhìn lại thì ra là Thương Tùng đạo nhân. Chỉ thấy ông đưa thanh Thiêu Hỏa Côn lên trước mặt, dùng tay vuốt ve nhẹ nhàng, khi ngón tay chạm phải viên Phệ Huyết Châu ở đầu côn, ánh mắt ông thoáng lóe lên ánh dị thường, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Vật này phải chẳng là Phệ Huyết Châu?"

Điền Bất Dịch bỗng âm ừ một tiếng lạnh lẽo.

Tiêu Dật Tài khẽ liếc nhìn Điền Bất Dịch rồi quay qua Thương Tùng đạo nhân nói: "Thỉnh ý nhị vị sư thúc bây giờ phải xử lý việc này thế nào?"

Thương Tùng đạo nhân liếc nhìn Tiêu Dật Tài, thong thả nói: "Tiêu sư đệ thường ngày chẳng phải là rất đa mưu khôn khéo đó sao, ngươi có cao kiến gì không?"

Tiêu Dật Tài lắc đầu nói: "Sự việc lần này quá hệ trọng, đệ tử quả không biết giải quyết thế nào cho phải".

Thương Tùng đạo nhân nhìn Điền Bất Dịch, thấy sắc mặt lão hiện giờ xanh xám cả lại, bèn nói: "Việc phiền phức nhất bây giờ là các đạo hữu Thiên Âm Tự không ngừng cật vãnh chúng ta làm thế nào mà Trương Tiểu Phàm lại có thể tu luyện Đại Phạm Bát Nhã chân pháp của họ. Thái độ của họ có vẻ rất trầm trọng, nếu mấy người đứng đầu như chúng ta mà không cố gắng hết sức làm minh bạch chuyện này, áp chế tình hình, thì e là môn phái họ sẽ kéo cả sang Thanh Vân Môn ta đòi người tra hỏi".

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: "Bạn họ muốn làm khó người khác sao? Có những bậc trưởng bối Thanh Vân Môn chúng ta ở đây, dù là đệ tử bản môn có xảy ra chuyện gì đi nữa, cũng không đến lượt người ngoài nhúng tay vào!"

Thương Tùng đạo nhân nhíu mày, có vẻ đang định nói một câu gì, thì Tiêu Dật Tài đã lên tiếng: "Nhắc mới nhớ, Điền sư thúc, sớm hôm nay cháu có gặp Lý sư huynh bên Phản Hương Cốc, huynh ấy hình như cũng muốn tới bên ta đòi người".

Thương Tùng đạo nhân khẽ rúng động, Điền Bất Dịch quắc mắt, giận giữ nói: "Việc này thì có dính dáng gì đến Phản Hương Cốc bọn họ chứ!"

Tiêu Dật Tài hạ giọng nói: "Điền sư thúc bớt giận, thật lòng mà nói cháu thấy bên Phản Hương Cốc không phải vô lý mà gây chuyện đâu. Theo Lý sư huynh nói thì trước đó, huynh ấy có cùng với Trương sư đệ thâm nhập vào Hắc Thạch Động, sào huyệt của lũ hỏa yêu hồ, mục đích là để tìm kiếm một bảo vật của Phản Hương Cốc. Trương sư đệ là người tới nơi trước tiên, khi người của Phản Hương Cốc xuống đến nơi thì đã thấy yêu hồ chết rồi, còn bảo vật thì chẳng có tung tích gì. Trương sư đệ có nói là không nhìn thấy bảo vật ấy, khi đó hai người Phản Hương Cốc bọn họ chỉ thấy hơi kỳ quái thôi, giờ thì lại nảy sinh nghi ngờ là Trương sư đệ đã lấy trộm..."

"Rầm" một tiếng khủng khiếp, Điền Bất Dịch thần sắc phẫn nộ vô cùng, giơ tay đập mạnh xuống bàn. Chỉ nghe "Rắc" một cái, cả chiếc bàn run rẩy rồi đổ sập xuống, hiển nhiên chân bàn đã bị phát chưởng đó chấn động gãy làm mảnh đoạn rời.

Tiêu Dật Tài sắc mặt thoảng hoảng hốt, Thương Tùng đạo nhân thì lông mày nhíu cả lại, hừ một tiếng: "Phản Hương Cốc rõ ràng chẳng có ý tốt đẹp gì, việc tra xét vô căn cứ này không thể đem lý ra mà nói với họ được".

Tiêu Dật Tài khẽ gật đầu nói: "Chuyện của Phản Hương Cốc đúng ra chúng ta chẳng có can hệ gì, nhưng có điều Trương sư đệ hôm đó trước mặt bao nhiêu người... Nhiều đồng đạo đều nhao nhao đòi Thanh Vân Môn ta phải thoái nhượng, nói cây gậy đó rõ ràng là tà vật của ma giáo từ 800 năm trước, cớ sao bây giờ lại nằm trong tay một đệ tử của bản môn?"

Điền Bất Dịch xiết chặt tay thành nắm đấm, gân cốt kêu lên rắc, sắc mặt vô cùng khó coi, gầm gừ giận giữ: "Thằng tiểu súc sinh đó!"

Thương Tùng đạo nhân chậm rãi nói: "Điền sư đệ, đệ bất tất phải tức giận quá thế, sự thề này quả thực chúng ta không ai có thể lường trước được. Chuyện nghiêm trọng nhất hiện giờ là cả Thiên Âm Tự và Ma giáo đều dính dáng tới việc này. Sự vụ đã quá sức nghiêm trọng như vậy, ta thấy chúng ta chỉ còn cách nhanh chóng quay về xin chưởng môn sư huynh định đoạt!"

Điền Bất Dịch thở dài một tiếng, lão đã tu luyện bao nhiêu năm rồi nên lập tức chẽ ngự được sự cuồng nộ, khẽ gật đầu nói: "Phải đó, chúng ta lập tức khởi hành ngay thôi". Nói tới đó, ánh mắt lão bỗng chuyển hướng sang thanh Thiêu Hỏa Côn đang ở trên tay Thương Tùng đạo nhân.

Không ngờ Thương Tùng đạo nhân khẽ nhếch môi cười, thu lấy Thiêu Hỏa Côn vào trong áo mình.

Điền Bất Dịch biến sắc. Tiêu Dật Tài đứng bên khẽ nhíu mày: "Thương Tùng sư thúc, pháp bảo đó..."

Thương Tùng đạo nhân nhìn hai người, xòe bàn tay ra, rồi quay qua Điền Bất Dịch nói: "Điền sư đệ, đệ tử của đệ lần này đã gây ra chuyện lớn rồi, làm Thanh Vân Môn chúng ta một phen muối mặt trước mặt nhân sĩ chính đạo trên thiên hạ, lại còn đắc tội với Thiên Âm Tự. Đệ là sư phụ phải chẳng là cũng không tránh khỏi có phần trách nhiệm?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, hai đống tử co lại, lạnh lùng nói: "Vậy thì sao?"

Thương Tùng đạo nhân nói rành rọt từng tiếng một: "Ta là chưởng quản hình phạt của Thanh Vân Môn, vật chứng tất phải do ta quản lý, thiết tưởng Điền sư đệ không còn gì phải thắc mắc chứ?"

Điền Bất Dịch trợn mắt nhìn Thương Tùng một lát, đột nhiên giậm chân, dùng đúng nộ khí bỏ ra ngoài.

Một góc nhỏ của Xương Hợp Thành, cũng như mọi ngày, người qua kẻ lại vô cùng náo nhiệt.

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đứng ở một góc đường, nhìn thấy đằng trước một tấm bảng đề "Đông Hải khách sạn", đích thị là một tiểu khách sạn rất tầm thường, thì nhíu mày có vẻ phân vân.

Tiểu Hoàn tay vẫn cầm xâu kẹo hồ lô bọc đường, mút chún chụt một cách rất ngon lành, một lúc mới quay sang Chu Nhất Tiên nói: "Ông à, ông có chắc đám người Thanh Vân Môn đó thực sự ở tại đây không?"

Chu Nhất Tiên gật đầu đáp: "Vớ vẩn, ngươi không thấy cái đám người đang ra ra vào vào ở đó đích thị là những kẻ tu chân luyện đạo hay sao?" Nói tới đó, lão dường như lẩm bẩm một mình: "Bọn họ đi Lưu Ba Sơn lâu vậy mới về, không biết có kết quả gì không?"

Tiểu Hoàn liếc xéo lão, nguýt dài một cái: "Chẳng hiểu ông nghĩ ông là cái gì với bọn họ chứ! Nói ông là người của Thanh Vân Môn thì ông không dám nhận, nói không phải thì sao ông lại sốt sắng quan tâm đến bọn họ như vậy?"

Chu Nhất Tiên nghẹn họng, tức khí vặc lại: "Ta tất nhiên là không thèm nhận thân với mấy đứa tiểu bối Thanh Vân Môn đó! Ta đây sớm đã hiểu nhân tình thế thái, tình nguyệt cả đời vui sống thanh bần, tiêu du chân trời góc bể, vì chúng sinh trong thiên hạ mà..."

Tiểu Hoàn lắc lắc đầu bỏ đi.

Chu Nhất Tiên đang ba hoa thiên địa cũng đành phải nuốt trửng trong bụng, dặng hắng một tiếng, liếc nhìn vào Đông Hải khách sạn lần cuối rồi cũng quay gót trở đi.

Tiểu Hoàn vừa đi vừa nói: "Ông nói thì hay lắm, cái gì mà ông cháu ta theo họ tới Lưu Ba Sơn coi chuyện nào nhiệt, kết cục là suốt mười ngày trời đến rã họng khắp ven bờ Đông Hải cũng chẳng có thuyền nào chịu đưa mình tới đó cả!"

Chu Nhất Tiên lại như mắc nghẹn, đành cười suông một tiếng: "Ấy là vì cái lũ thuyền phu đó chẳng có chút kiến thức nào cả, đến Lưu Ba Sơn mà cũng chẳng biết ở đâu, đúng là phường giá áo túi cơm!"

Nói mấy câu đó là trong bụng lão muốn vớt vát sự việc, nhưng lòng không khỏi thấy mắt mặt với cô cháu gái, liền giở trò đánh trống lảng: "À mà không biết cái anh bạn Trương Tiểu Phàm đó thế nào rồi nhỉ, khéo bỏ xác ở Lưu Ba Sơn rồi cũng nên?"

Tiểu Hoàn lườm lão một cái, nói: "Ông chỉ nói lung tung, hôm đó cháu coi chỉ tay cho hắn ta, tuy số mệnh của hắn quả là kỳ quặc, ứng vào tướng "loạn ma", nhưng mà về đường sinh mệnh thì không có cắt trổ gián đoạn chi hết, chắc chắn không phải là loại người đoán mệnh đâu".

Chu Nhất Tiên cười ha hả, nói với Tiểu Hoàn: "Nói vậy chứ ta ngày càng tò mò quá đi mất, hôm đó ở chỗ cái giếng cổ Mãn Nguyệt bên ngoài Hắc Thạch Động, không biết hắn nhìn thấy gì vậy ta?"

Tiểu Hoàn bật cười: "Chuyện đó mà giờ ông vẫn còn để bụng à?"

Chu Nhất Tiên gục gặc đầu nói: "Tất nhiên, hắn là kẻ mang tướng mệnh "loạn ma" hiếm hoi vạn người mới có một, ta càng ngày càng cảm thấy tò mò về hắn!"

Tiểu Hoàn gật đầu lia lịa, cười nói: "Kỳ thực cháu thấy..."

Hai ông cháu đang cười nói vui vẻ bỗng phát hiện thấy thoáng có bóng người lướt qua ngay trước mặt, suýt nữa thì đâm phải mình, giật mình đánh thót, chân rúi cả lại, khó khăn lắm mới đứng vững lại được. Chu Nhất Tiên tức giận hét lớn: "Kẻ nào..."

Lời mới thốt ra nửa chừng thì thanh âm đã lập tức tắt ngấm, Tiểu Hoàn cũng hoảng hốt vội ngược mặt nhìn ra phía trước, tức thì kêu lên một tiếng sơ hãi, chỉ

thấy trước mặt xuất hiện hai người, phía trước là một thiếu nữ thanh tú mĩ lệ, mình mặc áo xanh biếc, đích thị là cô gái hôm trước đây đã khiến hai ông cháu chịu biết bao khổ sở - Bích Dao. Phía sau lưng Bích Dao cũng là một cô gái, chỉ thấy nàng mặc bộ trang phục màu đen, đeo một tấm sa đen không trông rõ mặt.

Chu Nhất Tiên cười méo cả miệng, liên mồm nói: "Là tôi sai, là tôi sai...", vừa nói vừa đưa mắt cho Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn tuy nhỏ tuổi nhưng rất tinh ranh, lập tức hiểu ý. Nhưng cả hai vừa mới quay mình định co cẳng chạy đã thấy thân mình nhẹ bỗng, thì ra mỗi người đều đã bị một cô gái túm lấy nhắc bỗng lên. Chỉ thấy trước mắt cảnh vật chuyển động vù vù, nhà cửa phố xá vun vút chạy ngược hết cả lại đằng sau, đến khi ông cháu nhà lão kịp tỉnh ra thì đã thấy mình đang ở trong một cái hẻm nhỏ tịnh không một bóng người.

Chu Nhất Tiên sợ đến toát mồ hôi, tự biết thiếu nữ đứng trước mặt đẹp hơn xa mình, không biết lần này phải chịu đau đớn đến thế nào đây, lập tức làm ra bộ mặt méo mó khổ sở: "Vị cô nương này, ta... hôm đó ta quả thật không phải, a, ta hoàn trả lại cô tiền này, cô nương là bậc đại nhân đại lượng, tha cho chúng ta đi nha!"

Bích Dao nhíu mày. So với lúc còn ở Lưu Ba Sơn, sắc diện nàng lúc này có phần tiêu tụy. Nàng trưng mắt nhìn Chu Nhất Tiên, nói: "Ai thèm mấy đồng bạc của lão! Ta hỏi lão việc này, lão mau thật thà mà trả lời nghe chưa!"

Chu Nhất Tiên lập tức nói: "Cô nương đã hỏi, lão biết chuyện gì sẽ thành thực trả lời, không biết cô nương muốn hỏi chuyện tài vận hay chuyện sinh mệnh, hay là cô muốn biết chuyện nhân duyên? Mấy thứ đó thì đúng là bản sự của Chu Nhất Tiên Chu đại tiên nhân này rồi, lại đây lại đây, để ta bói cho cô nương một quẻ..."

Lão đang càng nói càng bốc, bỗng nhiên cảm thấy Tiểu Hoàn ở bên cạnh khẽ giật giật gấu áo, ngạc nhiên quay lại hỏi: "Sao vậy?"

Tiểu Hoàn mồ hôi ròng ròng trên mặt, đưa mắt cho lão, rồi cười cầu tài với Bích Dao một cái: "Vị này, mmm, vị đại tỷ xinh đẹp này, không biết tỷ tỷ có chuyện gì muốn hỏi chúng tôi?"

Bích Dao trầm ngâm một lúc mới nói: "Hai người vừa mới rồi ở ngoài cửa Đông Hải khách sạn ngó nghiêng cái gì thế?"

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn khẽ đưa mắt cho nhau, đoạn nói: "Không, không có gì cả, chúng tôi chỉ là tình cờ đi qua, trông thấy có rất nhiều người tu đạo ở đó nên dừng lại xem chơi mà thôi".

Bích Dao thận trọng hỏi: "Lão vừa nói là người của Thanh Vân Môn tất cả đang ở tại đó ư?"

Chu Nhất Tiên gật đầu đáp: "Có vẻ là như vậy".

Bích Dao trầm mặc hồi lâu mới run run hỏi: "Lão... lão có khi nào thấy bọn họ cứu chữa cho một đệ tử Thanh Vân Môn trẻ tuổi không?"

Chu Nhất Tiên giật mình, tức thì hiểu ngay ý tứ của Bích Dao, nói: "Cô nương muốn hỏi bọn ta có thấy anh bạn trẻ tên Trương Tiểu Phàm đó không chứ gì?"

Bích Dao không ngờ lão lại biết đích danh Trương Tiểu Phàm, khe khẽ gật đầu nói: "Phải rồi, lão có thấy hắn không?", sắc mặt nàng tức thì tỏ ra mấy phần quan thiết.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn lắc đầu.

Nét mặt Bích Dao lập tức tỏ rõ sự thất vọng, tưởng như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi đột nhiên cảm thấy bối hoài chán chường, xua tay nói: "Hai người đi đi!"

Chu Nhất Tiên với Tiểu Hoàn sướng rơn, lập tức cảm tạ nàng rồi rảo cảng chạy ra phía đầu hẻm, nhưng mới được vài bước đã nghe Bích Dao phía sau đột nhiên hô lên: "Đứng lại đã!"

Sự sung sướng của Chu Nhất Tiên rớt cái bịch!

Chỉ nghe Bích Dao từ tốn nói: "Hai người hôm trước ở bên ngoài Hắc Thạch Động có nói gì đó về cái giếng cổ Mãn Nguyệt, nó có sự tích gì vậy?"

Chu Nhất Tiên thở phào một cái, vội vàng đem câu chuyện về cái giếng cổ Mãn Nguyệt kể lại đầu đuôi, sau cùng nói thêm vào: "... Ừm, tóm lại là, theo như truyền thuyết thì vào những đêm trăng tròn, kẻ nào nhìn vào trong giếng Mãn Nguyệt sẽ có thể thấy được hình ảnh của người mà hắn yêu thương nhất!"

Bích Dao thoảng biến sắc, không nói một lời nào, run run xuất thần. Chu Nhất Tiên còn đang nghĩ không biết cô gái đã trải qua trăm ngàn biến cố này có vẫn đề gì kỳ quái thì bỗng thấy Tiểu Hoàn bỗng lén kéo áo mình. Lão cúi xuống bắt gặp ánh mắt của Tiểu Hoàn, tức thì tỉnh ra, cả hai rón rén lén ra ngoài. Bích Dao cùng với cô gái áo đen thần bí nọ cũng chẳng thèm ra tay ngăn cản.

Giây lát trong con hẻm nhỏ chỉ còn lại mình Bích Dao với cô gái áo đen bí ẩn.

"U di, dì nghĩ hắn đã nhìn thấy ai?" Lời vừa nói ra, Bích Dao bỗng cười đau khổ với chính mình, nét mặt vô cùng chua xót: "Kỳ thực không cần nói cũng biết, chắc chắn là hắn đã nhìn thấy vị sư tỷ của hắn, nếu không thì cũng là cô nương đồng đạo Thanh Vân Môn sử dụng Thiên Gia thần kiếm dung mạo tuyệt thế đó, ta còn phải băn khoăn làm gì kia chứ?"

Người được Bích Dao gọi là "U di" đó từ tốn nói: "Con bất tất phải như vậy, lũ nam nhân bọn họ căn bản nhiều khi cũng chẳng biết mình nghĩ gì nữa là!"

Bích Dao nhắm mắt lại, hồi lâu mới mở ra, trong mắt thoảng một nét thương trách bi ai, nhìn cô gái áo đen nói: "U di, con muốn gấp hắn".

Cô gái áo đen lập tức lắc đầu nói: "Không được".

Giọng Bích Dao vô cùng đau khổ: "U di, tình trạng hiện giờ của hắn đúng là sống cũng như chết, con... con... lòng con quả thật không thể yên tâm!"

Cô gái áo đen khẽ thở dài, nói: "Cha con vốn đã biết con thế nào cũng làm loạn lên nên đã kêu ta theo canh chừng con. Hiện giờ cao thủ Thanh Vân Môn đầy rẫy khắp nơi trong khách sạn, chúng ta mà liều lĩnh lén vào thì chắc chắn sẽ không thoát khỏi tay họ". Nói tới đó, thanh âm của nàng dường như cũng có phần thương cảm, dịu dàng nói: "Dao nhi, ngày tháng còn dài, nhất định con sẽ có ngày gặp lại hắn".

Bích Dao run rẩy hồi lâu mới nói: "Nhưng mà... nhưng mà hắn đã phạm phải điều đại kị của phe chính đạo, nhỡ đâu bọn họ sẽ giết hắn thì sao..."

Cô gái áo đen nhíu mày, lắc đầu nói: "Bích Dao, con nên tỉnh táo lại một chút, ngày thường con đâu có hồ đồ thế này. Trương Tiểu Phàm hiện giờ ngoài chuyện sở hữu Phệ Huyết Châu còn bị hoài nghi là có quan hệ với Thánh giáo chúng ta, thêm vào đó lại còn một chuyện cũng không kém hệ trọng là hắn không hiểu sao lại tu luyện được Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm Tự, chuyện này quả thật không phải nhỏ đâu, nếu mà không tra xét cho rõ ràng nguồn gốc thì tất Thiên Âm Tự với Thanh Vân Môn sẽ chẳng thể nào cớm lành canh ngọt được nữa. Ta đồ rằng bọn Thanh Vân Môn nhất định sẽ đem Trương Tiểu Phàm về Thanh Vân Sơn để đích thân Đạo Huyền quyết định, sau đó mới giao lại cho Thiên Âm Tự, trước mắt tạm thời không xảy ra chuyện gì đâu!"

Bích Dao vô thức cắn chặt môi tái nhợt, thật lâu không thấy có phản ứng gì.

Nơi khoe mắt cô gái áo đen dường như phảng phất nét thương yêu, giơ tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Bích Dao, nhở nhẹ an ủi: "Không sao cả đâu, con đừng lo lắng quá, cha con chẳng phải đã nói rồi đó sao, người sẽ không chịu ngồi yên mà không làm gì cả đâu".

Bích Dao lảng lảng gật đầu, thốt nhiên ngẩng đầu lên, nắm chặt lấy tay cô gái áo đen, thống thiết cầu xin: "U di, con biết cha sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng con muốn cầu xin cả di nữa, di giúp hắn với nhé!"

Cô gái áo đen trầm mặc không nói gì, khẽ lảng tránh ánh mắt của nàng, nhìn ra phía ngoài con hẻm.

Bích Dao kêu lên da diết: "U di!"

Cô gái áo đen khẽ thở dài một tiếng, nói: "Được, nếu cha con đã quyết định cứu hắn, ta cũng sẽ giúp".

Bích Dao hoan hỉ ra mặt.

Cô gái áo đen cười khẽ, có điều nét cười ấy ẩn sau tấm hắc sa, không ai thấy rõ được, cũng không ai rõ trong tâm nàng nghĩ gì, chỉ thấy tấm sa đen khẽ rung lên từng chập.

Cái đêm hôm ấy, khi nhìn thấy cảnh chàng thiếu niên bất chấp sinh tử lao vào đương cự với con thú lớn hung hăn thì nàng ở trong bóng tối phía sau tim bỗng đậm tình thích!

Dường như, rất nhiều năm về trước, cũng đã có một bóng hình, y phục của chàng trăng phau như tuyết.

Thần sắc của chàng khi đó, phảng phất cũng có mấy phần giống cậu thiếu niên kia...

Chương 75

Mật Mưu

Gặp lại Thanh Vân Sơn

Thẩm thoắt đã qua vài tháng kể từ khi Trương Tiểu Phàm cùng ba người Lục Tuyết Kỳ, Tề Hạo, Tăng Thư Thư hạ sơn, hắn lại một lần nữa nhìn thấy núi Thanh Vân.

Đỉnh núi đó vẫn cao nhập mây, sừng sững nguy nga, vẫn thấp thoáng tiên khí, trang nghiêm thần thánh, nhưng tình cảnh của Tương Tiểu Phàm thì ngược lại, đã hoàn toàn biến đổi.

Sau khi Điền Bất Dị, Thương Tùng đạo nhân và Tiêu Dật Tài thương lượng xong, Trương Tiểu Phàm tạm thời bị Điền Bất Dị đưa về Đại Trúc Phong, còn Thương Tùng đạo nhân và Tiêu Dật Tài trở về bẩm báo tường tận sự tình với chưởng môn Đạo Huyền Chân nhân rồi mới đưa ra quyết định.

Trương Tiểu Phàm bị mất đi Thiêu Hoả Côn, không thể khinh công mà đi, do vậy trên đường về được đại sư huynh Tống Đại Nhân đưa bay về.

Đại Trúc Phong cao ngút trời mây, bốn bề đều là vách đá, Trương Tiểu Phàm mất đi Thiêu Hoả Côn, lúc này xem ra dường như đã bị giam lỏng.

Từng đợt hào quang chiếu qua, đoàn người của Đại Trúc Phong, cuối cùng đã về tới Đại Trúc Phong xa cách lâu ngày.

Trương Tiểu Phàm bước xuống từ Thập Hổ Tiên Kiếm của Đại sư huynh, mặt không lộ cảm xúc, im lặng đứng sang một bên. Điền Bất Dị cũng không nhìn hắn, sắc mặt cực kỳ khó coi, trực tiếp trở về luôn Bảo Tĩnh Đường.

Những người ở lại giữ Đại Trúc Phong như Ngô Đại Nghĩa tiến đến đón, nhất thời ngạc nhiên, đều đưa ánh mắt mơ hồ nhìn về phía Tô Như và Tống Đại Nhân. Tô Như thở nhẹ nhè, lắc lắc đầu. cũng không muốn nói gì nữa, quay lại nói với Tống Đại Nhân: "Đại Nhân, ở đây giao lại cho ngươi đấy "

Tống Đại Nhân vội vàng đáp lời.

Tô Như quay nhìn Trương Tiểu Phàm đang đứng im lặng ở bên cạnh không lên tiếng một câu, chỉ thấy sắc mặt của hắn tiêu tuy, mấy ngày vừa qua, đã gầy đi nhiều, trong lòng có chút bất nhẫn, vô ý thức bước lên một bước, nhưng rồi cũng dừng lại ngay, lắc đầu than thở, quay người bước đi.

Điền Linh Nhi quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, cũng không nói nói gì, lập tức đi theo cùng mẫu thân.

Tống Đại Nhân cười khan một tiếng, thần sắc có chút gì đó quái lạ, nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu huynh đệ, tuy chúng ta đã về rồi, đệ cũng về phòng nghỉ ngơi đi. Nhưng mà, đệ... đệ tốt nhất đừng đi linh tinh "

Trương Tiểu Phàm ngẩng lên, chậm chậm gật đầu, đáp: "Đại sư huynh, đệ biết rồi".

Nói đoạn, hắn một mình đi về hướng nơi ở của đệ tử Đại Trúc Phong, chưa đi được bao xa đã nghe thấy tiếng nói chuyên bàn tán nhỏ. Hiển nhiên là những người bụng đầy nghi vấn như Ngô Đại Nghĩa đều vây quanh hỏi Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư.

Tuy không nhìn thấy nhưng những ánh mắt vô hình sau lưng phảng phất như những mũi kim, đâm vào lưng Trương Tiểu Phàm.

Hắn bước đi chưa được xa, đột nhiên trên Đại Trúc Phong vang lên hai tiếng sủa vui mừng, Trương Tiểu Phàm bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn về phía trước, không kìm được ngẩn người ra, thấy con khỉ Tiểu Hồi đã lâu không gặp đang ngoác mồm ra cười trên lưng con chó lớn Đại Hoàng, hai tay nắm chặt lấy lông bờm bóng nhoáng của Đại Hoàng, còn Đại Hoàng đang thè lưỡi ra, phóng đến sủa vang đầy phấn khích.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy, trong mắt nóng lên một chút, cả người cũng nhẹ nhẹ có chút run rẩy.

Rất nhanh, Đại Hoàng chạy đến trước mặt Trương Tiểu Phàm, Tiểu Hồi vừa kêu lên "Khẹc khẹc", đã "vèo" một cái nhảy tot lên đầu vai của Trương Tiểu Phàm, cười rất vui mừng, hai tay như thói quen đặt lên đầu Trương Tiểu Phàm vò loạn. Đến nỗi Đại Hoàng, cũng tỏ ra khá thân thiết với Trương Tiểu Phàm, cái đầu to lớn không ngừng cọ đi cọ lại vào chân của Trương Tiểu Phàm.

Không biết có phải nó lại đang nhớ về những cục sườn mà Tiểu Phàm làm không?

Trương Tiểu Phàm trong lòng xúc động, ngồi xổm xuống dùng tay nhẹ nhè xoa lên đầu Đại Hoàng, Đại Hoàng thấp giọng rên lên hai tiếng, hai tai theo đó cụp xuống, cọ vào lòng bàn tay Tiểu Phàm.

Tiểu Hồi thì ngược lại cười khẹc khẹc loạn lên, cái đuôi cong lên ngoáy tít mù, quấn lấy Tiểu Phàm không rời.

Ngô Đại Nghĩa đứng xa xa lẩm bẩm vài câu, thấp giọng nói: "Hai con súc sinh này, lão quan tâm săn sóc chúng mà cẩn thận mấy tháng nay, từ trước đến nay đối với ta vẫn chưa được thân thiết như thế này "

Mọi người nhìn theo không lâu, Tiểu Phàm đứng thẳng người dậy, đi về phía chỗ mình ở, Tiểu Hồi ngồi trên vai hắn, Đại Hoàng cũng đi theo cùng

Phảng phất chỉ có giờ phút này, bóng dáng của Trương Tiểu Phàm mới không hiện ra vẻ cô độc trước đó.

Cách xa chân núi Thanh Vân, Bích Dao và cô gái áo đen thần bí U Cơ sánh vai nhau đứng, nhìn xa xăm về phía đỉnh núi nằm trong mây.

Sắc mặt của Bích Dao hiện ra có chút nhợt nhạt, cau mày lại, xem ra người cũng tiêu tuy đi nhiều, vẻ mặt có chút mơ màng, chăm chú nhìn ra xa đến nửa ngày, mới từ từ đáp: "Không biết hắn hiện nay thế nào rồi?"

Tấm mạng đen trên mặt U Cơ động nhẹ nhẹ, quay đầu nhìn thiếu nữ đang khổ vì tình đứng cạnh mình, nhẹ nhàng đáp: "Không sao đâu, Bích Dao, người đừng nghĩ ngợi nhiều qua".

Bích Dao cắn môi, đột nhiên hỏi: "Cha con đâu?"

U Cơ đáp: "Hôm nay Tông chủ đi đến thành Hà Dương gặp lão quái vật mới gặp được của Vạn Độc môn rồi".

Bích Dao ngạc nhiên, hỏi: "Sao cơ? Độc Thần cũng đến rồi sao?"

U Cơ cười nhạt, nói: "Cầm sao được lão, theo ta tìm hiểu, trong mấy ngày gần đây, e rằng ngay cả môn chủ của Trường Sinh đường và Hợp Hoan phái cũng đều đến"

Bích Dao kinh ngạc, hồi lâu mới nói: "Sao lại thế được, con biết cha đã ngầm điều động lực lượng chủ yếu của Quý Vương Tông đến gần Thanh Vân Sơn, nếu ba vị trưởng môn này đều đến, các cao thủ môn hạ của họ nhất định cũng sẽ tới, vậy thì không lẽ chúng ta bốn đại môn phái..., không, chẳng lẽ thực lực của Thánh giáo tất cả đều tập chung ở đây sao?"

Nét mặt của U Cơ sau tấm mạng che mặt, không rõ biểu hiện, chỉ nghe thấy giọng nói, vẫn điềm tĩnh, dịu dàng đáp: "Đúng vậy".

Bích Dao đột nhiên cúi đầu xuống, một lúc sau mới thong thả nói: "Theo như vậy, cha tới đây mục đích chính không chỉ là cứu Tiểu Phàm."

U Cơ lạnh lùng đáp: "Bích Dao, người đừng nghĩ nhiều nữa, lời của Tông chủ nhất ngôn cửu đỉnh, người lại là con gái duy nhất của y, y không gạt ngươi đâu, còn về nói lần gặp này trước khi các phái Thánh giáo chúng ta gạt bỏ mâu thuẫn, cũng là cha ngươi cực lực chủ trương, vì rửa một mối nhục lớn trăm năm trước, bốn môn chủ đã cùng nhau phát trọng thệ ở Minh Vương toạ, nhân Thanh Vân môn không phòng bị, đánh chúng trở tay không kịp"

Bích Dao im lặng một lúc, nói: "Cuộc chiến lần này nếu thành công, thanh danh của cha ta trong Thánh giáo tự nhiên lên cao, coi như là thua, người cũng có một danh tiếng tốt vì các vị tiền bối rửa nhục, nhưng mà " Nàng đột nhiên cao giọng, thần sắc phảng phất có chút khích động, nói: "Nhưng cái này thì ta không tính,

mà cũng không quan tâm, ta chỉ muốn tốt cho Trương Tiểu Phàm, không muốn ở..."

"Bích Dao!" U Cơ đột nhiên quát to 1 tiếng, Bích Dao run sợ, nhìn nàng, cuối cùng vẫn không dám nói tiếp, quay đầu nhìn mây trắng bay xa xa, nhất thời nhìn ngơ ngẩn.

Trong một ngôi nhà to yên tĩnh trong thành Hà Dương, Quý Vương, Thanh Long từ từ bước vào, trên đường có người cung kính ra đón, mời đi thẳng vào phía trong.

Ngôi nhà ở này chính là cứ điểm trong thành của Vạn Độc môn, cũng trong hôm nay, Độc Thần môn chủ của Vạn Độc môn, người già nhất trong các môn chủ tứ đại tông phái của Ma giáo đã tới chỗ này.

Trăm năm trước, Ma giáo và chính đạo đại chiến ở Thanh Vân Sơn, đánh giết đẫm trời mù mịt, nhưng cuối cùng Ma giáo bị thua chạy, từ đó trở đi, nguyên khí Ma giáo bị thương nặng, trong bốn đại tông phái, có ba phải thay đổi môn chủ, lúc bấy giờ Quý Vương cũng nắm trong số đó, thay thế vị trí của tông chủ Quý Vương tông.

Trong các tông phái, có duy nhất lão quái vật Độc Thần của Vạn Độc môn may mắn vẫn còn tiếp tục tồn tại, tuy nhiên vài năm gần đây phong cách của lão cũng khác hẳn, không ra mặt khoa trương như năm xưa, có thể nói trong Ma giáo, Vạn độc môn cũng bất ngờ thay đổi, những môn đồ bình thường trong môn phái không thể gặp được lão quái vật này.

Suy nghĩ đến đây, Thanh Long không khỏi khẽ chau mày. Danh hiệu Độc Thần này, đã sớm nổi danh vài trăm năm trước trong Ma giáo, năm xưa khi lão còn cùng Quý vương đương nhiệm thời đó đi đánh thiên hạ, Độc Thần cũng là can tướng đắc lực trong Vạn Độc môn, sau này tiếp nhận chức trưởng môn của Vạn Độc môn, từ đó về sau càng tranh đấu quyết liệt với Quý Vương tông trong cuộc nội chiến Ma giáo, ngầm ngầm thu nạp không biết bao nhiêu trụ cột trong phái.

Không ngờ, ngày tháng trôi qua, lại có thể hợp tác cùng với lão quái vật này.

Nhưng gần một trăm năm nay, Thanh Long cũng chưa gặp qua Độc Thần, trong lòng cũng có chút tò mò, không biết những năm gần đây, không biết hình dáng Độc Thần đã thay đổi như thế nào. Nếu mà tính theo niên kỷ, thì lão quái vật này ít ra cũng phải gần trăm tuổi rồi.

Nghĩ đến đó, y đột nhiên giật mình, nhìn về phía Quý Vương đang đi trước y nửa thân hình, chỉ nhìn thấy mặt hắn lạnh lùng cười khẽ, vẻ mặt dường như rất nhẹ nhõm, bất luận thế nào cũng không đoán ra được trong lòng hắn đang nghĩ gì?

Trên đường đi, hai người bước vào sân, tiến vào nội đường, bốn bề tĩnh mịch lặng lẽ, không thấy một bóng dáng người, nơi ở của người vị cao quyền trọng này, phảng phất như yên tĩnh bất ngờ.

Rất nhanh, hai người nhìn thấy phía trước là cửa một căn phòng trệt bình thường, đứng trước đó là tám người cùng mặc y phục mầu vàng hung, người dẫn đường cũng dẫn họ đi về phía căn phòng, xem ra, Độc Thần đang ở trong căn phòng đó.

Tiến lại gần, tám người này cùng cúi lưng hành lễ với Quý Vương, hiển nhiên Quý Vương là tông chủ của một trong tứ đại môn phái của Ma Giáo, địa vị trong Ma giáo cực cao. Nhưng Quý Vương vẻ mặt không chút kiêu ngạo, gật đầu nhẹ với đám người, vừa cười vừa nói với Thanh Long, đi thẳng vào trong.

Trong căn phòng này, các cửa sổ đều mở ra cho ánh sáng chiếu vào, phía trong phòng rất sáng sủa, toàn bộ không giống như cảm giác theo truyền thuyết trên thế gian này là Ma giáo luôn sống trong bóng tối hắc ám.

Trong phòng bày đặt cũng rất đơn giản, ở giữa căn phòng chỉ đặt một chiếc bàn và mấy cái ghế, bên cạnh cái bàn ngoài ra còn có một chiếc ghế nằm, một lão nhân đầu bạc như tuyết đang nhắm mắt nằm trên đó, ngồi bên cạnh lão là một thanh niên vẻ mặt sáng sủa, khoảng ngoài 20 tuổi, đang sắp xếp lại bộ đồ pha trà trên bàn, hương thơm của trà, bất ngờ ngầm bay đến.

Xem ra, rất giống như 1 bức tranh tổ tôn đang nghỉ ngơi yên ổn, không có chút gì gọi là tà khí!

Quý vương cười khẽ, đi qua phía đó, lão già nghe thấy tiếng bước chân, mở mắt ra nhìn, liếc qua Quý Vương một cái, trên mặt lộ ra vẻ niềm nở, cười nói: " Người đến rồi sao?"

Quý Vương đáp: "Lão tiền bối, năm xưa từ biệt ở Thánh điện, lâu quá rồi không gặp, thân thể vẫn mạnh giỏi chứ?"

Đó chính là Độc Thần, ác danh lẫy lừng thiên hạ, sau đó chỉ thấy lão dường như mặt mang nét cười đau khổ, nói: "Già rồi, không có ích nữa rồi"

Nói đoạn, lão tựa hồ không muốn đê cập đến chủ đề này nữa, chuyển giọng, nói: "Quý Vương lão đệ, ngươi hiện nay đã là môn chủ của Quý Vương Tông rồi, thân phận cũng tương đồng với ta, nếu ngươi không hiềm, kêu ta một tiếng lão ca là được, đừng có lại gọi ta là lão tiền bối nữa, ta không dám đâu".

Quý Vương không cười nữa, thần sắc nhẹ nhàng thoải mái, ngồi xuống phía khác của chiếc bàn, nói với Độc Thần: "Lão tiền bối, lời nói này của lão sai rồi, ai cũng biết lão đức cao vọng trọng, đại sự lần này chúng tôi mong lão chủ trì đại cục!"

Thần sắc trên mặt Độc Thần phảng phất sơ hãi, lập tức lắc đầu đáp: "Không được, không được"

Quý Vương đang định nói tiếp, thì người thanh niên ở bàn đối diện đã châm xong 2 chén trà, lúc này bưng qua, lạnh lùng nói: "Tông chủ, Thanh Long thánh sứ, mời dùng trà".

Quý Vương và Thanh Long đưa tay đỡ lấy, Quý Vương nhìn kĩ lại y, thấy rằng thanh niên này may thanh mục tú, nhưng sắc mặt có chút nhợt nhạt, nhưng có

thể ở đây bao bọc với Độc Thân, tự nhiên phải có mối quan hệ không ít với Độc Thân.

Hắn quay đầu hỏi Độc Thân: " Vị đại ca này là..."

Độc Thân cười, đáp: "Hắn là đệ tử cuối cùng mà mười năm trước ta thu nạp, tên là Tân Vô Viêm, năm xưa thấy hắn tư chất không tồi, liền thu làm đệ tử. Vô Viêm, sao không mau qua chào hai vị tiền bối, họ là những nhân vật danh tiếng lừng lẫy trong Thánh giáo của chúng ta đó, sau này nếu được họ chiêu cỗ, thì cũng như là người đã qua khỏi tu trăm năm".

Tân Vô Viêm nhè nhẹ cúi đầu, thần sắc mặt không rõ là kiêu ngạo hay xấu hổ, ngay cả thanh âm cũng không thay đổi vẫn ôn hoà, nhẹ giọng đáp: "Tham kiến Tông chủ, Thánh sứ, vừa rồi tại hạ có thất lễ, mong hai vị lượng thứ".

Quỷ vương cười ha ha, xua xua tay. Thanh Long cũng cười đáp: "Vị tiểu huynh đệ này có thể vào được dưới trướng của lão tiền bối, tiền đồ vô cùng rộng lớn, tiền đồ vô cùng rộng lớn đây".

Độc Thân cười ha ha, nói với hai người: " Thằng nhỏ này không biết, mong hai vị đừng trách hắn".

Quỷ vương xua tay, cười nói: "Nói đến đâu rồi nhỉ?", thần người một lát, lại nói tiếp: "Nhưng mà lão tiền bối, hôm nay tại hạ đến đây, đúng là thành tâm mong lão đứng ra chủ trì đại cục, bốn đại môn phái chúng ta liên thủ, cùng rửa mối nhục đại bại ở Thanh Vân năm xưa, bị sỉ nhục ở Thánh điện".

Độc Thân im lặng một lúc, sắc mặt dường như có chút thê lương, hồi lâu mới đáp: "Lão đệ, thân ta đã tàn phế một nửa, thực ra cũng không có tác dụng gì nữa, lần này bốn đại môn phái chúng ta bí mật họp vây đánh Thanh Vân, ta không thể là người đi sau được, nếu không sẽ không phải với U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Danh Vương nhị thánh, lại càng không phải với liệt đại tổ sư của Thánh giáo. Nhưng cái vị trí chủ trì đại cục thì ta xem ngoài lão đệ hùng tài đại lược ra, thì không có nhân vật nào khác có thể ngồi vào được"

Quỷ vương cau mày, lắc đầu nói: " Lão tiền bối, ngài lại quá khen rồi, ta là người có tư cách và lịch duyệt kém nhất trong số bốn đại môn chủ, làm sao có thể cảng đáng được việc này. Thôi như vậy đi, đợi môn chủ của Trường Sinh đường Ngọc Dương Tử và Tam Diệu Tiên Tử của Hợp Hoan cốc đến chúng ta lại thương lượng tiếp"

Độc Thân trầm ngâm một lát, nói: "Như vậy cũng được, bọn họ sẽ đến đây trong vài ngày tới, đến lúc đó chúng ta lại gặp nhau, mỗi thù sỉ nhục trăm năm trước, nhất định lần này phải đến Thanh Vân Môn báo thù xong mới quay về".

Quỷ Vương mỉm cười, ngồi một lát nói chuyện phiếm vài câu, sau đó cùng Thanh Long cáo từ ra về, Độc Thân cũng không ép ở lại, cho người tiễn khách.

Rời khỏi phủ của Độc Thân, Quỷ Vương và Thanh Long hai người hoà vào dòng người trong thành Hà Dương.

Quỷ Vương đột nhiên cười lạnh lẽo một tiếng, nói: " Lão quái vật này, quả nhiên ngày càng khó đối phó"

Câu nói này thật là không hiểu ra sao, nhưng Thanh Long dường như hiểu ý của hắn, gật đầu đáp: " Đúng vậy, ba trăm năm trước khi mà Quỷ Vương Tông của chúng ta và Vạn Độc môn đánh nhau quyết liệt, lão quái vật này lúc đó hung hăng nóng nảy nhất, từ trước đến sau đều xông lên hàng đầu. Như một trăm năm trước đây khi đại chiến với Thanh Vân Môn, cũng là do sức lực một mình của trưởng môn Vạn Độc môn của lão. Xem ra trận thảm bại năm xưa, đã làm lão mất nhuệ khí không ít ".

Quỷ Vương lắc lắc đầu, đáp: "Đây không gọi là tiêu ma nhuệ khí, đây gọi là bản lĩnh đã cao lên. Trải qua việc này, lão quái vật dường như đã tinh ngộ, tính nóng của con người lão đã biến đổi hoàn toàn, ẩn dấu đi tài năng. Trăm năm lại đây, ngoại trừ Quỷ Vương tông chúng ta thực lực khôi phục lại nhanh nhất, phải kể đến Vạn Độc môn rồi. Nhưng nếu mà lão mà không ngồi vào vị trí này thì cực kì phiền".

Nói đến đây, Quỷ Vương cau mày lại, lạnh lùng nói: "Thế vậy đi, thôi thì đợi hai người đó đến mới bàn việc đại sự, chúng ta đợi vài ngày vậy. À, đúng rồi, Bích Dao đâu nhỉ, hôm nay cả ngày hình như không thấy nó đâu?"

Thanh Long đáp: "Tôi cũng không nhìn thấy, nhưng mà U Cơ luôn đi cùng cô ấy, chắc là không có gì xảy ra đâu, ngài yên tâm đi"

Quỷ Vương lắc đầu, thở dài một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Sau khi nhìn theo thân ảnh của Quỷ Vương và Thanh Long biến mất, Độc Thần sắc vốn luôn ôn hòa thậm chí có chút hiền hoà liền thay đổi, sắc mặt dần dần tối sầm lại, nhưng hồi lâu cũng không nói một câu nào.

Ngay cả người thanh niên bên cạnh lão, thì dường như tính tình lại càng cổ quái hơn, Độc Thần không nói chuyện với hắn, hắn cũng mặc kệ, kiên nhẫn ngồi rót nước trà trên bàn. Thần sắc không có một chút không chịu đựng nào.

Không biết là qua thời gian bao lâu, Độc Thần đột nhiên thở dài, nói: "Sóng Trường Giang đợt sau đẩy đợt trước!".

Người thanh niên tên Tân Vô Viêm quay đầu lại, nhìn lượt qua Độc Thần, lạnh lùng hỏi: "Ồ, người đấy đạo hạnh lợi hại lắm sao?"

Độc Thần thở ra một tiếng, đáp: "Hắn tu hành đạo hạnh đương nhiên cực cao rồi, đạo hạnh dù cao, chúng ta cũng không sợ hắn. Nhưng người này bụng dạ thâm sâu, ngày sau nhất định ngươi phải cẩn thận để phòng!".

Tân Vô Viêm mỉm cười, khẩu khí vẫn hiền hoà, nói: "Con biết rồi, sư phụ".

Độc Thần nhìn hắn, đột nhiên than: "Nếu mà mấy vị sư huynh vô dụng của ngươi có tư chất được như ngươi, ta hà tất phải chịu khổ bao nhiêu năm như này?".

Tần Vô Viêm được Độc Thambi khen, sắc mặt vẫn không chút gì đắc ý, lạnh lùng đáp: " Mấy vị sư huynh đó đều vì người mà tận tâm tận lực làm việc, thưa sư phụ"

Độc Thambi hừ một tiếng, đột nhiên giơ tay lật tấm thảm che trên chân ra, bước xuống ghế, đứng thẳng người lên, bây giờ mới biết người lão rõ ràng rất là cao lớn, lưng rất thẳng, đâu có dáng vẻ là người đang bị ốm? Xem ra những cử động vừa rồi, đều là để lừa Quý Vương và Thanh Long.

Độc Thambi đi đi lại lại trong phòng, Tần Vô Viêm dường như ngược lại, yên tĩnh hơn sư phụ. Trong phòng chỉ vang lên tiếng bước chân của Độc Thambi.

Đúng vào lúc đó, đột nhiên, từ phía Tần Vô Viêm vang lên một thanh âm kì quái, tựa hồ như tiếng âm thanh chói tai của những con ve ngày hè.

Độc Thambi thay đổi sắc mặt, quay đầu lại nhìn.

Tần Vô Viêm lấy ra dưới ghế ra một chiếc hộp nhỏ mầu vàng, vuông khoảng 1 xích, âm thanh kì quái vừa rồi chính là từ chiếc hộp này phát ra.

Độc Thambi đến gần, thò tay nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, đột nhiên, phía trước mặt hai người, nằm trên mặt miếng lụa mềm màu vàng trong chiếc hộp là một con rết mầu sắc rực rỡ. Nhưng đặc biệt kì dị nhất là đuôi con rết này có bẩy nhánh.

Nếu lúc này Tiểu Phàm nhìn thấy con rết này, nhất định sẽ sợ không biết gì nữa, bởi vì con vật này hồi nhỏ hắn đã từng nhìn thấy, đúng là một trong những thiên hạ tuyệt độc "Thất Vĩ Ngô Công".

Tần Vô Viêm cau mày, nói: "Từ sau khi chúng ta đến gần Thanh Vân Sơn, Tiểu Thất dường như không yên, có lẽ bị cái gì đó kích thích."

Độc Thambi xem xét tỉ mỉ con Thất Vĩ Ngô Công, sau đó thò tay vào trong người lấy ra một hoàn thuốc màu tím nhạt, đặt vào trong chiếc hộp, sau đó đậy nắp hộp lại. Rất nhanh, thanh âm kì dị đang phát ra từ trong hộp đó bỗng dần dần nhỏ xuống, rồi mất hẳn.

Đợi sau khi Tần Vô Viêm cất xong chiếc hộp có con Thất Vĩ Ngô Công, Độc Thambi mới lạnh lùng nói: "Con Thất Vĩ Ngô Công này là vật kì trân trong thiên hạ, cả thế gian chỉ còn một đôi, từ trước tới nay làm bạn nhau đến khi chết, nếu bị tách xa nhau, trong vòng trăm dặm, tất có cảm ứng. Mấy ngày hôm nay Tiểu Thất bất an, nhất định là do việc đó."

Tần Vô Viêm liếc nhìn Độc Thambi, đột nhiên hỏi: "Nói như vậy thì, phải chăng người đó hiện đang ở trên núi Thanh Vân?"

Độc Thambi cười, đáp: "Đúng vậy, Thất Vĩ Ngô Công vẫn là dị chủng có một không hai trên thiên hạ, không thể nhận sai được".

Nói đoạn, lão quay đầu đi, chậm chậm nhìn chăm chú xuất thần về phía bên ngoài. Nơi xa, ngọn núi Thanh Vân đó cao lớn sừng sững, xông thẳng lên trời

cao, uy vũ dường như không gì sánh được, mây trắng bao quanh, tiên khí phiêu phiêu.

"Đã một trăm năm rồi, chớp mắt một cái, lại một trăm năm nữa thôi!" Lão già đó, thấp giọng tự nói với mình.

Chương 76

Tâm Ý

Đại Trúc Phong trên Thanh Vân Sơn

Trương Tiểu Phàm đang ngồi thẫn thờ trong phòng của mình, nhìn ngơ ngẩn xuất thần.

Buổi chiều ánh sáng tươi đẹp tràn ngập, những tia nắng dịu dàng chiếu qua cửa sổ vào phòng, rắc từng tia nắng lên trên mặt nền đá xanh trong phòng. Có lẽ cũng vì trong không khí mang theo chút hơi thở lười biếng nên lúc này Đại Hoàng và Tiểu Hồi đang có vẻ rất uể oải trong phòng.

Đại Hoàng nằm sấp cạnh chân của Trương Tiểu Phàm, gối đầu lên hai chân trước của mình, mắt khép hờ, tai cũng cụp xuống. Chỉ có cái đuôi lông sáng bóng thỉnh thoảng động dậy một chút.

Ngay cả con khỉ Tiểu Hồi vốn hiếu động là thế, lúc này cũng đang dựa vào người Đại Hoàng, gối đầu lên bụng nó, nhắm mắt lại ngủ rất ngon lành, chỉ có thân mình nó nhè nhẹ lên xuống theo hô hấp của bụng Đại Hoàng.

Buổi chiều yên bình này, dường như cũng giống như những buổi chiều trước kia.

Ánh mắt của Trương Tiểu Phàm đang nhìn xa xăm về một nơi vô định. Đã ba ngày kể từ hôm hắn về đến Đại Trúc Phong.

Đột nhiên, dường như cảm giác thấy một cái gì đó, Đại Hoàng đang buồn ngủ mơ màng bỗng ngẩng đầu lên, hai mắt mở to ra, ngay cả hai tai cũng dựng đứng cả lên.

Trương Tiểu Phàm khẽ nhíu mày, cùng lúc bên ngoài vang lên tiếng bước chân chậm rãi, sau chốc lát tiếng kẽo kẹt vang lên, có người đẩy cửa bước vào phòng.

Ánh sáng chiếu vào phòng, hơi bị quáng mắt nên Trương Tiểu Phàm chỉ nhìn thấy một bóng người đứng trước cửa, tắm mình trong ánh sáng mặt trời.

Sau khi mắt dần quen với ánh sáng, đột nhiên sắc mặt hắn trắng nhợt đi, chỉ nhìn thấy Điền Bất Dịch đang đứng trước cửa, sắc mặt tối sầm.

Ba ngày qua, đây là lần đầu tiên Điền Bất Dịch đến thăm hắn. Ngoại trừ đại sư huynh Tống Đại Nhân ngày ngày đem cơm cho hắn, thì lão cũng là người đầu tiên đến gặp hắn. Chắc là do Điền Bất Dịch hạ nghiêm lệnh, những người khác không thể đến thăm hắn được.

Lúc này, Đại Hoàng vội chạy đến chân Điền Bất Dịch, đuôi ngoáy tít, đầu cọ đi cọ lại vào chân lão, dáng vẻ rất vui mừng. Nhưng còn Tiểu Hồi lại không có thiện cảm như vậy, ngược lại giống như bị người quấy rầy giắc mộng, dáng vẻ rất bức tức, kêu "khếc khếc", nhưng cuối cùng cũng biết Điền Bất Dịch là nhân vật nó không thể rây vào, do vậy cũng không dám làm gì bừa bãi.

Sau khi kêu lên vài tiếng, nó lắc la lắc lư nhảy về giường của Trương Tiểu Phàm, nằm lên trên chăn, tiếp tục ngủ.

Điền Bất Dịch cúi người, lướt nhìn Đại Hoàng ở dưới chân, thò tay ra xoa xoa đầu nó, Đại Hoàng sủa nhỏ vài tiếng thích thú, cọ đầu vào lòng bàn tay lão.

Điền Bất Dịch vỗ vỗ vào đầu Đại Hoàng, đứng thẳng người lên, nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm không dám nhìn vào mắt lão, gọi khẽ: "Sư phụ".

Điền Bất Dịch nhìn hắn hồi lâu, cũng không đáp lời hắn, tiến lại từ từ, Trương Tiểu Phàm bất ngờ cũng lui lại một bước.

Nhưng Điền Bất Dịch không có cử động nào khác, từ từ ngồi xuống ghế, trong lòng Trương Tiểu Phàm có chút sợ sệt, nhưng không hiểu tại sao càng luống cuống, kỳ thực từ sau khi hắn về núi, thì trong lòng đã liệu trước sẽ diễn ra cục diện như này, thậm chí ghê gớm hơn, ngay cả nếu có nhiều người hơn nữa thẩm vấn trách mắng, thì hắn đã chuẩn bị tâm lí từ trước.

Nhưng trong buổi chiều yên tĩnh và ấm áp này, khi mà Điền Bất Dịch người mà hắn mấy năm nay tôn kính như thiên thần đang ngồi trước mặt hắn, thì hắn chỉ biết cúi đầu thật thấp, đâu óc trống rỗng, không nói nổi một câu.

Không biết thời gian trôi bao lâu, mới nghe thấy Điền Bất Dịch chậm chậm nói: "Lão Thất"

Trương Tiểu Phàm khẽ rúng động, vội vàng đáp: "Vâng, thưa sư phụ"

"Ngươi có gì muốn nói với ta chăng?"

Trương Tiểu Phàm chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn Điền Bất Dịch, Điền Bất Dịch mặt không lộ vẻ gì, nhìn thẳng vào hắn, không rõ lão đang nghĩ gì.

Sau khi im lặng hồi lâu, Trương Tiểu Phàm từ từ lắc lắc đầu.

Điền Bất Dịch nhìn đồ đệ trưởng trưởng, nắm đấm từ từ nắm chặt lại trong tay áo.

"Vừa rồi", Điền Bất Dịch nói chậm chậm, dường như cách này mới dấu đi được tình cảm trong lòng của lão. "trong sáng nay, Tề Hạo của phái Long Thủ Phong qua báo tin, sáng sớm ngày mai, chưởng môn Huyền Chân đạo nhân muốn gặp ngươi tại Ngọc Thanh Điện trên Thông Thiên Phong".

Thân hình Trương Tiểu Phàm khẽ nghiêng đi, cuối cùng thì giờ khắc đó đã đến.

Ngọn gió núi mát mẻ nhẹ nhõi thổi vào trong phòng qua cửa, phảng phất như mang theo tiếng những tiếng sóng trúc từ rừng trúc nơi xa, nhưng những người ở trong phòng đều không có cảm giác đó.

Tiểu Hồi dường như lại ngủ tiếp, Đại Hoàng cũng lại nằm xuống, không cần phải quan tâm bọn chúng nữa, chỉ có Điền Bất Dịch đang chăm chú nhìn tên đệ tử.

Nhin sâu, thật sâu vào hắn.

"Mấy ngày này, các sư huynh của ngươi có thờ ơ với ngươi không?"

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, đáp: "Không có, các sư huynh đối với con... đối với con rất tốt."

Điền Bất Dịch không nói nữa, căn phòng lại chìm vào yên lặng.

Rất lâu, Điền Bất Dịch đột nhiên thở hắt ra, dường như đã hạ được quyết tâm nào đó, đứng dậy, không quay đầu lại, không nói năng gì đi thẳng ra cửa.

Trương Tiểu Phàm nhìn theo dáng lưng quen thuộc, mờ mịt thắt vọng.

Khi Điền Bất Dịch sắp bước ra khỏi căn phòng, lão đột nhiên đứng sững lại, nhưng vẫn không quay đầu lại Trương Tiểu Phàm hoảng sợ gọi lên một tiếng: "Sư phụ...".

"Lão Thất", giọng của Điền Bất Dịch vẫn ổn định, nhưng ở sau lưng thì ngược lại, vẻ ổn định đó đang biến đổi tinh thần khác hẳn.

"Lần cuối cùng ta hỏi ngươi, mi có phải là do môn phái khác phái đến, nằm vùng do thám mật pháp của Thanh Vân chúng ta không?"

Trương Tiểu Phàm cắn chặt môi, chầm chậm, chầm chậm quỳ xuống trước mặt lão: "Sư phụ, con không phải thế, con không làm gì có lỗi với sư phụ".

Hắn trả lời khe khẽ, tuy là như đang nói với Điền Bất Dịch, dường như cũng là nói như chém định chặt sắt đối với tâm mình.

Trong ánh mặt trời, phảng phất có một tiếng than thở nhẹ nhõi, khi hắn ngẩng đầu lên thì bóng dáng quen thuộc đó đã biến mất không thấy nữa rồi.

Trương Tiểu Phàm ngơ ngẩn nhìn về phía cửa phòng, giữ mãi dáng vẻ đó hồi lâu, mới từ từ đứng lên, đến bên cạnh giường, ngồi xuống.

Con khỉ Tiểu Hồi bị động tác của hắn đánh thức, quay đầu lại, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm liền nhẹ răng ra cười, dường như sau khi ngủ ngon một giấc, tinh thần bắt đầu được khôi phục, lại hiếu động như trước, nhảy tót lên mình hắn.

Trương Tiểu Phàm vô thức vòng tay lại, ôm lấy Tiểu Hồi vào lòng, nhưng mục quang vẫn nhìn chăm chăm về phía ngoài cửa. Hồi lâu, mới nhận ra chỉ có mình hắn, hoặc Tiểu Hồi đang nằm trong lòng hắn mới nghe thấy thanh âm, thấp giọng nói khẽ: "Ngươi biết rồi đó, lần trước khi ta nhận lời với người đó, chết cũng không nói, chết cũng không nói..."

Không rõ Tiểu Hôi nghe có hiểu không, nhưng nó có vẻ không để ý, thò tay ra thân thiết nắm lấy tóc của Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm không di động thân mình, theo động tác của Tiểu Hôi, miệng nói ra chậm chạp: "Chỉ có ngươi, Tiểu Hôi, bây giờ chỉ có ngươi bên cạnh ta thôi..."

Tiểu Hôi kêu lên khèng khẹc, bật cười he he, rút cục không rõ là nghe có hiểu không, còn ở phía xa xa, Đại Hoàng phảng phất đã chìm vào giấc ngủ, trong cơn mơ, cái đuôi cuộn tròn lại, quấn vào bên mình.

Ánh mặt trời vẫn dịu dàng chiếu sáng, Đỗ Tất Thư đứng ngoài cửa không nhịn được ho khan một tiếng, nhưng sau lúc đó, cái vẻ buồn ngủ lạnh nhạt biến mất, chỉ thấy Điền Bất Dịch từ trong phòng của Trương Tiểu Phàm bước ra.

"Sư phụ". Đỗ Tất Thư thốt lên, vừa cẩn thận nhìn vào sắc mặt của Điền Bất Dịch, hi vọng có thể nhìn thấy chút gì đó lộ ra từ nét mặt của lão, chẳng may Điền Bất Dịch không bộc lộ tình cảm gì, chỉ nhẹ gật đầu, bước qua bên cạnh y về hướng Thủ Tĩnh Đường.

Đỗ Tất Thư cung kính đứng đợi khi Điền Bất Dịch đi xa, nhìn theo dáng của lão, trong lòng lại nghĩ đến Trương Tiểu Phàm, than lên một tiếng. Trên Đại Trúc Phong này, không ai có thể nghĩ rằng tên tiểu đệ bình thường hàng ngày này, lại có thể đột nhiên xảy ra sự tình như thế này.

Giờ phút đó, ngay cả một người vốn ngày nào cũng hoạt bát hiếu động như y, cũng dường như không thể vui lên được, trong lòng lo ngại buồn rầu cho Trương Tiểu Phàm.

Hắn xuất thần như thé không biết bao lâu, đến khi sau lưng chợt vang lên một tiếng gọi: "Lục sư huynh".

Đỗ Tất Thư giật mình, quay đầu lại nhìn, sững người ra giây lát, thì ra là Trương Tiểu Phàm không biết ra khỏi phòng từ lúc nào, đứng sau lưng của y. Con khi Tiểu Hôi nằm trên vai hắn, vừa cười hi hi vừa nhìn hắn, không thấy Đại Hoàng ra cùng, chắc có lẽ là đang tiếp tục ngủ.

"À, Tiểu sư đệ", Đỗ Tất Thư nhíu mày, hỏi: "Có chuyện gì không vậy?"

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn y, từ từ đáp: "Lục sư huynh, đệ muốn đi dạo sau núi".

Đỗ Tất Thư ngẩn người ra, trong lòng rất khó nghĩ, từ lúc sau khi về núi, tuy Điền Bất Dịch không hạ lệnh mọi người phải giám thị Trương Tiểu Phàm, nhưng sư nương Tô Như đã ngầm giao việc này lại cho mọi người.

Lúc này khi nhìn thấy vẻ mặt tiểu tuỵ của tiểu sư đệ hàng ngày vốn thật thà, Đỗ Tất Thư trong lòng có chút bất nhẫn, nhưng bất luận thế nào cũng không dám

làm trái ý của sư môn. hồi lâu mới ngập ngừng đáp: "Tiểu sư đệ, đệ, đệ biết là bấy giờ... huynh, huynh...".

Trương Tiểu Phàm buồn rầu cúi đầu xuống, nói khẽ: "Ngày mai trưởng môn Đạo Huyền sư bá muốn đệ đến Thông Thiên Phong rồi, đệ chỉ muốn nhìn lại những nơi trước kia thôi mà".

Đỗ Tất Thư giật mình, khẽ há miệng ra, đột nhiên không hiểu tại sao mắt nóng lên, người thiếu niên đang đứng trước mặt lúc này hình như lại biến thành người thiếu niên bình thường đó lúc mới lên núi mấy năm trước, trên bàn ăn, cái dáng vẻ đang cùng y đánh cược xem người nhà sư phụ ai sẽ là người bước vào phòng ăn trước...

Nhưng lệnh của sư môn, hắn bất luận thế nào cũng không dám vi phạm, trong lòng đang cảm thấy khó xử, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, hai người quay đầu lại nhìn, thì ra là Điền Linh Nhi đang bước tới, vẻ mặt trông rất phức tạp.

Đây là lần đầu Trương Tiểu Phàm nhìn thấy mặt Điền Linh Nhi ba ngày nay, mặt nàng có chút sắc trắng, phảng phất như có nét tiểu tuỵ, chắc là mấy ngày này, nàng cũng không yên tâm. Nhưng trong ánh mặt trời, nàng vẫn xinh đẹp như xưa.

Trương Tiểu Phàm cúi đầu xuống.

Điền Linh Nhi đến trước mặt hai người, nhìn Đỗ Tất Thư nhưng đuôi mắt lại liếc nhìn lên người Trương Tiểu Phàm, nói: "Lục sư huynh, cha muội nói, Tiểu Phàm sẽ không làm gì đâu, kệ hắn đi đi".

Đỗ Tất Thư ngó người, dường như người Trương Tiểu Phàm cũng khẽ rùng động, chậm chạp nhìn về phía Thủ Tĩnh Đường, nhưng chỉ nhìn thấy trong cửa Đường tối sâu, đâu thấy được bóng dáng của Điền Bất Dịch trong đó.

Trương Tiểu Phàm từ từ lạy một lạy về phía Thủ Tĩnh Đường, hạ thấp thanh âm có chút nghẹn ngào, nói: "Tạ ơn sư phụ".

Điền Linh Nhi đứng một bên, tựa hồ như muôn nói gì đó, nhưng cuối cùng không thốt ra được, mím chặt môi, quay người đi trở về.

Nàng đi xa xa một đoạn, đột nhiên Đỗ Tất Thư nói: "Thảo nào sáng nay tiểu sư muội và Tề Hạo của Long Thủ đường lại cãi nhau to".

Trương Tiểu Phàm ngẩn người ra, hỏi: "Sao cơ?".

Đỗ Tất Thư đáp: "Sáng nay, Tề Hạo đến được một lúc, sau khi nói chuyện xong với sư phụ và sư nương, tiểu sư muội liền kéo hắn lại một bên để nói chuyện, không ngờ nói mới được vài câu, tựa hồ như sư muội nói cái gì đó làm cho Tề Hạo huynh rất là khó xử, tiểu sư muội liền nổi nóng". Đỗ Tất Thư dừng lại một lát, liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, rồi nói tiếp: " Huynh đoán là sư muội chắc là muốn Tề Hạo huynh vì đệ mà xin Thương Tùng sư bá, do vậy mà xảy ra cãi nhau to".

Trương Tiểu Phàm cười khổ, cũng không biết là nên nói gì đây, lắc lắc đầu, đi về phía sau núi.

Đỗ Tất Thư nhìn theo lưng hắn, nhìn thấy con khỉ Tiểu Hồi trên vai hắn, bất ngờ nắm lấy tóc hắn mà nghịch ngọt, dáng vẻ rất là hoạt kê, nhưng một khi nghĩ đến sau ngày mai đợi số phận của trương Tiểu Phàm, không khỏi buồn rầu cau mày, thở mạnh ra.

Con đường núi phía sau Đại Trúc Phong, đã lâu Trương Tiểu Phàm không đi qua, trên đường chỉ thấy một mảng xanh tươi tốt, tiếng chim hót từ xa thỉnh thoảng vọng đến.

Gió núi thổi đến trước mặt, thổi phe phất nhẹ nhẹ lên mặt hắn, mang theo một chút mát mẻ. Đi theo con đường nhỏ cong cong khúc khuỷu này, dường như hắn trở lại những ngày xưa.

Đúng là không có chút nào thay đổi so với trước kia ở đây, ngay cả những đám mây đang lững lờ trôi ở lưng chừng núi Đại Trúc Phong cũng dừng như không khác gì so với năm xưa.

Con khỉ Tiểu Hồi tỏ ra rất thích thú, thoảng cái đã từ vai Trương Tiểu Phàm nhảy vọt đi, kêu khè khẹc, chạy vào trong bụi cỏ bên cạnh, trèo tót lên một cây to, đu qua đu lại trên đó.

Trương Tiểu Phàm nhìn cái dáng vẻ của nó, không né được khẽ cười lên, nhớ lại tình cảnh năm xưa lúc tương ngộ cùng Tiểu Hồi, dường như triều nắng trong tim đã bớt đi phần nào.

hắn đi, đi tiếp, Tiểu Hồi vẫn đang phấn khích chui qua chuyền lại trên cây phía trên đầu hắn, nhưng ánh mắt Trương Tiểu Phàm vẫn chỉ nhìn dần dần về phía trước, một rừng trúc đang dần dần hiện rõ, xanh tươi.

Bao nhiêu hồi ức đọng lại ở nơi đây.

Hắn dừng chân lại trước bìa rừng.

Gió núi thổi đến, vô số cây Hắc Tiết Trúc nghênh gió lay động, reo lên lao xao, dường như đang nghênh tiếp người bạn cũ trở lại.

Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu cái không khí trong mát mới mẻ, ngọt ngào mà tự do, thế gian chỉ nơi này mới có.

Hắn bước vào trong rừng.

Rừng trúc xanh tươi vẫn rậm rạp như ngày nào, bên dưới những cây trúc xanh to lớn đó, trong đất lại có vô số những mảng trúc phá đất trồi lên, sinh trưởng tự do ở đó.

Vô tình, hắn lại đi đến nơi mà trước kia ở đây hắn làm bài tập chặt trúc, chỉ thấy trước kia những cây Hắc Tiết Trúc vốn nhỏ bé, nay tựa hồ như đã lớn hơn rất nhiều.

Bóng trúc thấp thoáng, sóng trúc từng trận từng trận, dường như đang quấn quýt lấy hắn.

Chuyện cũ như nước triều, tràn về trong hắn.

Hắn thẫn người nhìn ngắm xung quanh, phảng phất có chút ngây dại.

"Trương Tiểu Phàm!".

Đột nhiên, có một tiếng gọi dịu dàng có chút vui mừng sung sướng từ phía sâu thẳm của rừng trúc vang đến.

Trương Tiểu Phàm giật mình, thanh âm này rất quen thuộc, nhưng hắn không hiểu tại sao lại vang lên ở chỗ này. Hắn lập tức quay người lại, nhìn về hướng thanh âm phát ra, khụng người lại, đột nhiên nhìn thấy trong bóng trúc, bộ quần áo màu xanh biếc của Bích Dao như hòa hợp với hoàn cảnh xung quanh, đang đứng đó tràn ngập nụ cười, xiết bao nhu tình, xiết bao mềm mại nhìn ngắm hắn.

"Cô, sao cô lại tới đây?" Hai người nhìn nhau như những kẻ ngốc hồi lâu, rất lâu Trương Tiểu Phàm mới thốt lên.

Bích Dao từ từ bước lại, ánh mắt long lanh tràn ngập nét tươi cười dịu dàng, nhu mì đáp: "Ta đến thăm ngươi mà".

Trương Tiểu Phàm trong lòng khích động, vô ý thức cắn chặt môi dưới, hồi lâu mới nói: "Nhưng mà, vạn nhất bị người ta nhìn thấy thì sao, cô mạo hiểm quá!"

Bích Dao lắc đầu nói: " Ta không quan tâm, ta chỉ muốn đến nhìn thấy ngươi thôi.".

Trương Tiểu Phàm giật mình, đây mới là lần đầu tiên hắn nghe thấy Bích Dao trực tiếp nói ra tâm ý của mình. Dường như chú ý đến vẻ kinh ngạc của Trương Tiểu Phàm, Bích Dao đỏ mặt, nói tiếp: "Một trăm năm nay, Thanh Vân môn của các ngươi yên ổn như núi, nới lỏng việc phòng bị lâu rồi, ta lén lên núi, cũng không bị ai phát giác".

Trương Tiểu Phàm im lặng gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng, như hôm nay người trong chính đạo biết Bích Dao chính là con gái của tông chủ Quý Vương tông của Ma giáo, lúc này nếu bị mọi người phát hiện là hắn lại đang cùng nói chuyện với cô ấy, hậu quả ra sao chắc chắn không cần nói cũng sẽ biết.

Bích Dao vốn thông minh, chỉ nhìn lướt qua cũng thấy thần sắc trên mặt Trương Tiểu Phàm có chút do dự, vẻ mặt đang tươi cười chuyển dần sang nét buồn rầu, nói khẽ: " Nếu ngươi lo lắng điều gì, vậy ta đi thì tốt hơn".

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, nhìn thấy nét mặt của nàng vẫn có chút vui vẻ, nhưng vẫn không giấu nổi nét tiêu tuy, nghĩ rằng mấy ngày hôm nay, nhất định vì lo lắng cho hắn mà đến đây đột nhiên hắn cảm thấy tim mình ấm lên, buột miệng nói: "Ta còn có thể lo cái gì, chẳng lẽ ta còn lo lắng vì những gì chắc chắn sẽ đến sao?".

Bích Dao sững người, liếc nhìn hắn, Trương Tiểu Phàm khẽ cười khổ, nói: "Không sao đâu, bây giờ chắc không có ai đến, nàng nói chuyện cùng ta đi".

Bích Dao tươi tỉnh dần, gật đầu đáp: "Được".

Sau khi nói được mấy câu này xong, hai người lại nhìn dán mắt vào nhau như cũ, đột nhiên không biết nên nói gì nữa, không khí lạnh xuống, dường như có chút ngại ngùng.

Hồi lâu, Bích Dao cáu nói: "Đồ ngốc, ngươi nói chuyện đi mà".

Trương Tiểu Phàm gãi gãi đầu, nhưng trong óc trống rỗng, thực sự không biết nói gì với cô nương xinh đẹp này mới phải. Đúng lúc đó, mắt liếc nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy gần đó có một cây Hắc Tiết Trúc cực lớn, chắc là do lâu ngày mục nát nên đổ xuống, liền bước qua đó, ấp úng nói: "Nàng ngồi đi".

Bích Dao phì cười, như hoa tươi hé nở, thanh mĩ vô song, bước qua. Đúng lúc chuẩn bị ngồi xuống, Trương Tiểu Phàm giữ nàng lại, nói: "Nàng đợi chút".

Bích Dao ngẩn người, hỏi: "Sao vậy".

Trương Tiểu Phàm cúi người xuống, cố sức dùng tay áo lau đi lau lại trên thân cây Tiết Hắc Trúc, lau sạch một chỗ, lau xong đứng thẳng người, cũng không nhìn Bích Dao, cúi đầu nói: "Bây giờ thì nàng ngồi xuống".

Bích Dao không cười nữa, khoé miệng khẽ rung, đôi mắt sáng chỉ nhìn bóng người của Trương Tiểu Phàm, một lát sau mới từ từ ngồi xuống, lập tức kéo Trương Tiểu Phàm xuống, nói: "Ngươi cũng ngồi xuống đi".

Trương Tiểu Phàm đỏ hồng mặt, đáp: "Ta, ta ngồi dưới đất cũng được..."

Không ngờ Bích Dao dùng sức lôi, kéo hắn ngồi cùng xuống cây trúc, cáu quát: "Kêu ngươi ngồi thì ngồi đi, ngồi dưới đất làm gì".

Trương Tiểu Phàm cười ngại ngùng, cảm thấy bên cạnh mùi u hương phảng phất thoảng đến, trôi nhẹ vào mũi, đến nơi sâu thẳm của trái tim. Không kim được, hắn quay đầu nhìn nàng, thì ra Bích Dao cũng đang nhìn chăm chắm vào hắn, nhăn ba như thuỷ, ý dịu dàng không thốt lên được.

Từ trước tới nay chưa từng phát giác, thậm chí ngay cả khi hai người bị khốn trong Dịch Huyết động dưới Tử Linh huyệt, Trương Tiểu Phàm cũng không cảm giác được sự gần gũi như thế này, hồi lâu, hắn mới cất tiếng gọi: "Bích Dao"

Bích Dao khẽ cười, hỏi: "Sao cơ?"

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng chăm chú, cất tiếng hỏi: "Tại sao nàng lại tốt với ta như vậy?"

Bích Dao ngây người ra một lát, từ từ đưa mắt nhìn xuống đất trước mặt mình, trên mặt phảng phất thoảng chút hoang mang, nói: "Đúng vậy, tại sao ta lại tốt với ngươi như vậy nhỉ?".

Lá trúc lay động lao xao trên đầu hai người, phảng phất như đang kể lể gì đó.

"Những việc trong nhà ta, và những việc ngày xưa, ngươi đều đã biết hết rồi chứ?", hỏi lâu, Bích Dao khẽ hỏi.

Trương Tiểu Phàm khẽ gật đầu, đáp: "Vâng".

Bích Dao chậm rãi nói tiếp: "Ta từ nhỏ đã không còn mẹ nữa, cha lại bận việc lớn các phái trong Thánh Giáo, rất ít thời gian chăm sóc ta, từ trước đến nay những người xung quanh nể mặt cha ta, mà đối với ta đều tươi cười đón tiếp, dẫu lòng chiều ý".

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm giây lát, nói: "Cha nàng thực ra rất quan tâm đến nàng".

Bích Dao gật đầu, đáp: "Vâng, nhưng trước kia ta không hiểu, kể từ sau khi gặp ngươi thì ta mới biết".

Nàng chăm chú nhìn Trương Tiểu Phàm, nói: "Tiểu Phàm, những ngày trong Dịch Huyết động, một đời ta không thể quên.".

Thanh âm của nàng, lúc này nghe có chút xa xôi: "Thì ra trong bóng tối, có thể nói là lúc sắp chết đi, ta lại có thể tìm thấy một người để ta dựa vào".

Trong lòng Trương Tiểu Phàm cảm động, không biết nói gì lúc này.

Một cánh tay như ngọc đưa sang, Bích Dao nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn, từ làn da mềm mại của nàng, Trương Tiểu Phàm cảm thấy dịu dàng làm sao.

Bích Dao lấy trong người ra một chiếc khăn, nhẹ nhàng lau lên cổ tay áo bị dây bẩn, chỗ mà Trương Tiểu Phàm vì nàng khi lau cây trúc bị dây vào.

"Từ nhỏ đến lớn, không biết có bao nhiêu người đối tốt với ta, tặng ta không biết bao nhiêu kỉ trân dí bảo, nhưng mà...", Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào mắt Trương Tiểu Phàm, nhẹ nhàng nói tiếp: "Kể cả đồ trân bảo của cả thiên hạ đang đặt trước mắt ta, cũng không thể so sánh được với cái tay áo này của ngươi vì ta mà lau cây trúc".

Giờ khắc đó, âm thanh của cả thế gian, dường như đột nhiên biến mất.

Chỉ có sóng mắt dịu dàng của cô gái xinh đẹp này, quấn quýt vây quanh hắn.

Bao nhiêu năm sau, khi bạn nghĩ về chuyện cũ, có còn nhớ năm xưa, đã từng có người nhẹ nhàng kể lời của trái tim mình đối với bạn?

Những lời nói mang chút cuồng nhiệt ngây thơ của người trẻ tuổi, bạn có thể từng nhớ lại chăng?

Giống như những lời thề khắc sâu vào trong tim, không rời xa cho đến lúc chết.

Bạn có đang cả hai tay ôm người yêu dấu đó vào lòng không?

Không biết đã bắt đầu như thế nào, trong tinh mịch dịu dàng đó, hắn dang hai tay, ôm chặt người con gái xinh đẹp bên cạnh.

Chương 77

Mờ Mịt

Bóng trúc lay động qua lại, những tia sáng chiếu xuống, điểm điểm di động trên nền rừng trúc.

Trương Tiểu Phàm nhìn sâu vào trong rừng trúc, nói khẽ: "kỳ thật, nhiều lúc ta tự thấy mình rất là ngốc, người mà sư tỷ thật sự yêu thương là Tề Hạo Sư Huynh, ta cũng... biết như vậy, thế mà lúc đó, nhìn thấy sư tỷ gấp hiểng ở trước mặt quỳ ngưu, trong đầu ta không kịp nghĩ gì cả, cứ thế xông vào cứu."

Bích Dao dựa vào người hắn, hốt nhiên hỏi: "Nếu như ta gặp phải nguy hiểm, người có đến cứu ta như thế vậy không?"

Trương Tiểu Phàm cười ngượng ngập, lúc lắc đầu, nửa ngày sau mới nói: "Ta, ta cũng không biết", sau đó cúi đầu, nghĩ kỹ càng rồi nói: "Chắc sẽ cứu đấy".

Bích Dao cười, trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi thu hồi mục quang, nhìn về phía xa xa, đều giọng nói: "Nếu quả thật ngươi gặp phải nguy hiểm, kể cả là phải đổi cả sinh mạng của ta để cứu ngươi, ta cũng cam tâm tình nguyện!".

Trương Tiểu Phàm giật thót, quay đầu nhìn cô, chỉ thấy Bích Dao bộ dạng trầm tĩnh, không hề có vẻ như đang nói đùa, bèn chậm rãi hỏi: "Cô nói gì cơ?"

Bích Dao mỉm cười, rồi tự nhiên đứng lên, quay sang Trương Tiểu Phàm bảo: "Tiểu phàm, ngươi đi với ta nào."

Trương Tiểu Phàm nhíu mày hỏi: "Đi đâu?"

Bích Dao nói: "Tuỳ tiện, thiên hạ rộng lớn, chúng ta muốn đi đâu chẳng được. Người không muốn gia nhập thánh giáo của ta đối địch với sư môn ngươi, vậy không phải gia nhập nữa, chúng ta cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất, bằng không nếu ngươi cứ ở lại tại Thanh Vân Môn, với cái tính nết già cả của lão họ Đổng kia, chỉ sợ ngươi nhiều hoạ hơn là phúc thôi."

Trương Tiểu Phàm im lặng không nói gì, Bích Dao bỗn chồn nhìn hắn, chờ đợi.

Cuối cùng Trương Tiểu Phàm hướng nhìn về cô, Bích Dao định nói thêm nữa nhưng đã thấy Trương Tiểu Phàm chậm chập lắc đầu: "Không được, Bích Dao, ta không thể ly khai thanh vân môn."

Nét mặt Bích Dao đang bồn chồn liền chuyển thành âm trầm nói: "Ngươi muốn chịu chết ở đây ư?"

Trương Tiểu Phàm im lặng một lúc, rồi nói: "Bích Dao, cô không biết đâu, Thanh vân môn chính là nhà của ta vậy, sư phụ sư nương ta nuôi dưỡng ta trưởng thành, ta không thể bội bạc môn phái được."

Bích Dao giận dữ thốt: "Sư phụ ngươi suốt ngày phạt ngươi, mắng ngươi, ngươi nói xem có gì tốt nào?"

Trương Tiểu Phàm vươn mình đứng lên, cười khẽ nói: "Bích Dao, ta ở trong mắt mọi người, có thể là hơi ngu ngốc một chút, nhưng về việc này, ta cũng có thể nói được. Sư phụ ta tuy thường luôn nghiêm khắc, nhưng đối với ta thật ra chỉ có ý tốt, ta biết, ngươi có chân tâm đối với ta." rồi hạ giọng nói nhỏ: "vẫn đề hiện nay, kỳ thật là do ta không phải, ta đã nói dối ngươi, dù cho ta có bị trách phạt thế nào, cũng đều là đáng cả, ta tuyệt không thể bội bạc sư môn được."

Bích Dao run rẩy hồi lâu, rồi bất chợt thở dài một tiếng nói: "Ngươi cứ tự nhận là ngốc, ngươi chính thật là rất thông minh! Vì thế cha vẫn thường nói với ta, ngươi nhìn vào thì giống như khúc gỗ, kỳ thật bên trong chính thị rất tài giỏi."

Trương Tiểu Phàm ngây cả người ra, mặt đỏ ửng hỏi: "Cha cô, cha cô nói vậy thật sao?"

Bích Dao cười không nói gì, đi đến gần bên hắn mới nói tiếp: "Ta biết tính của ngươi, nên không thể miễn cưỡng ép ngươi đi được, bất quá hiện tại trên người ngươi đang có dị bảo của thánh giáo bọn ta, lại có liên hệ với cả thiên âm tự, đúng thật là rất nguy hiểm. Ngươi nghĩ làm sao cho tốt nào?"

Trương Tiểu Phàm cười khổ nói: "Nghe theo mệnh trời thôi."

Bích Dao ngưng thị nhìn hắn, rồi nhẹ nhàng thốt: "Ngươi cũng có thể không việc gì đâu."

Trương Tiểu Phàm cười, nhìn sắc diện trên trời nói: "Cô cũng đã đến đây khá lâu rồi, mau chóng quay về thôi, để tránh gặp phải bất cứ việc gì. Chúng ta, chúng ta sau này có duyên lại nói tiếp... hẹn gặp lại."

Thân mình Bích Dao rung mạnh, Trương Tiểu Phàm trong lòng bất giác cũng thấy ít nhiều đau khổ, ngày mai đi đến thông thiên phong, kết quả cuối cùng thế nào, trong tâm hắn thật ra cũng không hề nắm được.

Rồi hắn quay mình, chậm chập đi về phía ngoài rừng trúc.

Sau khi hắn đi được vài chục trượng, đột nhiên nghe thấy từ sau truyền tới thanh âm của Bích Dao: "Tiểu phàm, ta hỏi ngươi một việc."

Trương Tiểu Phàm quay người lại ngạc nhiên hỏi: "Việc gì vậy?"

Bích Dao phảng phất có vẻ do dự, cuối cùng cũng hỏi: "Ngày xưa tại khu rừng ngoài Tiểu trì trấn, ngươi từng nhìn vào chiếc giếng cổ đúng ngày trăng tròn, Ta muốn biết, ngươi nhìn vào cái giếng cổ đó, đã thấy gì vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngây người, kỳ quái hỏi: "Cô cũng muốn biết điều này nữa sao?"

Bích Dao tự nhiên thấy một chút khẩn trương, giận dữ thốt: "Ngươi nói đi!"

Trương Tiểu Phàm nhíu mày hỏi: "Cái giếng cổ đó ở một nơi rất là kỳ quái, ngươi sao lại có hứng thú thế?"

Bích Dao cười nhưng không nói gì.

Trương Tiểu Phàm định nói, nhưng không hiểu lại nhớ ra điều gì, mặt đỏ lên, không thốt ra được, hồi lâu mới nói: "Ta, ta đợi lần sau gặp cô, nhất định sẽ nói cho cô nghe."

Bích Dao gật đầu, theo đó mỉm cười, nghe ra được ý tứ Trương Tiểu Phàm định nói, không hẳn là sê cam tâm nghe theo mọi sự phán xử của thanh vân môn, bèn cười thốt: "Được rồi, nhưng ngươi phải nhớ đấy nhé!"

Trương Tiểu Phàm cười ha hả, gặp Bích Dao nói chuyện thân thiết thế này, tâm tình hắn thấy tốt hẳn lên, cả người được thoải mái không ít, xoè tay hướng về phía Bích Dao vẫy vẫy rồi quay mình đi ra khỏi rừng trúc.

Đi được một quãng, Tiểu Hồi không hiểu từ trên cây trúc to nào đã nhảy xuống vai của Trương Tiểu Phàm, rồi quay đầu nhìn về phía Bích Dao.

Ở trong rừng trúc, Bích Dao nao nao nhìn theo lưng tiểu phàm đi xa dần, đứng im bất động.

Ngày sau nữa, vào buổi sáng.

Không khí thấm ướt của núi rừng tại Đại trúc phong bay bay thổi ra đằng sau. Mọi người trên đại trúc phong đều đã thức dậy.

Điền bất dịch đứng chỉnh lại ngay ngắn, rồi cùng Tô như bước đến đứng trước sân của thủ lĩnh đường, thấy mọi người tất cả đều đã đứng đợi ở đó, Trương Tiểu Phàm đứng ở phía cuối cùng.

Điền bất dịch nói nhẹ: "Tống đại nhân, ngươi mang theo lão thắt, còn những người khác đều không phải dùng đến."

Tống đại nhân gật đầu trả lời một tiếng, những người khác trên mặt đều thể hiện nét thắt vọng, chỉ riêng có Điền linh nhi bước tới gần hướng về phía Điền bất dịch nói: "Cha, con cũng đi."

Điền bất dịch nhíu mày nói: "Ngươi đi đến đó, càng thêm loạn thôi!"

Điền linh nhi cắn chặt răng, đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn Tô như, gọi: "Mẹ."

Tô như thở dài, nói với Điền bất địch: "Nghĩ nhiều làm gì, để nó đi đi."

Điền bất địch nhăn mày nhăn mặt, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu, rồi không nhìn đến Linh nhi nữa, hướng về phía Trương Tiểu Phàm một cái, thốt: "Đi thôi."

Nói xong, phất tay áo một cái, ngự khởi tiên khiêm, bay lên trước tiên, Tống như ngay lập tức bay lên theo.

Ở trên mặt đất, chúng đệ tử đã túm tụm lại, Hà đại trí ho lên một tiếng, rồi nói với Trương Tiểu Phàm: "Hừm, tiểu sư đệ, sư đệ, sư đệ phải lưu tâm một chút nhé."

Trương Tiểu Phàm biết đã đến lúc, lần đầu tiên thấy thần sắc quan tâm lo lắng của các vị sư huynh, trong lòng cảm động, khẽ đáp: "Vâng."

Tống đại nhân thở dài nói: "Tiểu sư đệ, chúng ta đi thôi."

Trương Tiểu Phàm nghe vậy, đi đến gần Tống đại nhân, không chịu được liếc sang nhìn Điền linh nhi đang đứng ở cạnh, thấy nàng cũng đang nhìn mình, trong đôi mắt lộ rõ vẻ quan hoài thiết tha, nhưng cuối cùng cũng không nói câu nào.

Vút vút hai tiếng, Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa đứng sau Tống đại nhân, chẳng không bay lên trời xanh.

Ngắm nhìn trời càng lên cao càng xanh đậm, phảng phất giống như cái ngày thất mạch hội vũ khai mạc, đúng vậy, chỉ khác điều là hắn không thấy một chút cảm giác kích động nào.

Thông thiên phong, cao đến tận mây, nguy nga thẳng vút, Tiên khí xa tít thăm vẫn như xưa, vẫn vẻ không hề nhiễm một chút tục khí nhân gian cũ, phảng phất như cũng mở lòng, hoan nghênh bọn họ đi tới.

Tống đại nhân mang theo Trương Tiểu Phàm cùng với Điền linh nhi nhất khởi dừng lại trên vân hải, đẳng xa là ngọc thanh điện ở trên cao, phảng phất phát ra tiếng chuông ngân trong trẻo.

Điền bất địch tò như lúc này đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, đa phần là đã đến ngọc thanh điện trước rồi, ở trên vân hải lúc này, cũng có nhiều đệ tử của các mạch phái khác đang tụ tập, nhìn thấy bọn Tống đại nhân đi đến, tức thì xôn xao hắn lên, rất nhiều ánh mắt nhìn đến rồi theo đó chuyển tới liếc nhìn Trương Tiểu Phàm ở phía sau.

Vô số lời thì thầm thốt lên, ở trên vân hải, giống như những đám mây bồng bềnh bay lượn, phiêu lãng qua lại.

Tống đại nhân cùng Điền linh nhi mặt đanh lại, không thèm để ý gì đến mục quang của bọn họ, một lúc sau, từ trong đám đông có một người bước ra, đi về phái ba người bọn họ.

Trương Tiểu Phàm nhìn hắn, nhận ra người này, chính là đệ tử Thường tiễn của trưởng môn lần trước đến thông thiên phong đã gặp, tại kỳ thất mạch hội vũ cùng giao thủ với Tống đại nhân chính là người này.

Tống đại nhân cũng biết người này, nhìn thấy hắn đang đi đến, hai tay chắp lại nói: "Thường sư huynh, lâu lắm không gặp?"

Thường tiễn chào đáp lễ, khoé mắt chớp lén liếc nhìn Trương Tiểu Phàm vài lần, tùy tiện nói: "Tống sư huynh, Điền bất dịch điền sư thúc đến đây trước rồi, có dặn lại tiểu đệ, nếu thấy các vị đến đây, thì để tiểu đệ trực tiếp dẫn các vị đến ngọc thanh điện."

Tống đại nhân gật đầu đáp: "Vậy thì xin làm phiền Thường sư huynh."

Thường tiễn cười nhẹ, nghiêng người mời: "Vậy xin thỉnh các vị đi theo ta."

Nói xong bản thân bước đi trước, Tống đại nhân, Điền linh nhân và Trương Tiểu Phàm đi sau hắn, xuyên qua vân hải, xuyên qua vô số ánh mắt nhìn ngó của các đệ tử thanh vân sơn, đến gần hồng kiều rồi đi tiếp lên trên.

Lúc này, những tia sáng mặt trời buổi sớm đầu tiên đã xạ chiếu nhân gian, mềm mại tỏa sáng trên Thông thiên phong, sóng nước trong vắt ở hai bên cầu hồng kiều, trên các con sóng nhỏ lăn tăn đuổi đuối nhau, hiện lên cầu vồng muôn sắc mĩ lệ.

Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, nhìn về nơi xa xa, đất trời rộng khắp này, không ngờ gì nữa, giống như một bức họa đồ cực lớn, còn bản thân mình, chỉ là một điểm nhỏ nhõ điểm xuyết ở đó mà thôi.

Bọn họ tiếp tục đi, vượt qua hồng kiều, rồi đến bên bờ bích thuỷ đàm, mắt đã nhìn thấy Ngọc Thanh Điện khoan thai vươn thẳng vút lên trên cao, nhưng không nhìn thấy linh thú thuỷ kỳ lân trấn sơn của thanh vân môn ở đâu, chắc là đã phẳng đang ở dưới bích thuỷ đàm.

"Boong!..."

Từ trên đỉnh của Ngọc thanh điện, phảng phất truyền lại một tiếng chuông ngân vang trong trẻo.

Thường tiễn hướng về bọn họ cười nói: "Sắp đến rồi, chúng ta đi thôi."

Tống đại nhân khẽ thốt một tiếng hưởng ứng, không nhịn được liếc nhìn Trương Tiểu Phàm một cái, chỉ thấy tiểu sư đệ mắt đang nhìn chăm chăm vào đỉnh cao đằng kia, sắc mặt không có biểu hiện gì cả.

Ở đây không khí im ắng hơn ở dưới vân hải bên dưới, chỉ có một đường đi lên, không hề nhìn thấy một đệ tử thanh vân môn nào, ngoại trừ một tiểu đạo còn trẻ, nhìn thấy Thường tiễn, mở tay hướng ra phía sau mời.

Chỉ một bước, là đến cầu thang.

Trương Tiểu Phàm chậm chập đi lên cao, người càng đi lên cao, nhưng không hiểu sao, trong lòng thấy càng ngày càng chìm xuống. Phía trước mặt là nơi tiên khí thăm thẳm, nhưng càng đến gần, trong lòng hắn càng thấy hồi hộp hơn.

Một cảm giác khẩn trương không tên bao phủ lấy hắn. Đợi hắn ở đằng kia, sẽ có những điều gì?

Trên Ngọc Thanh Điện Thông thiên phong, truyền lại một tiếng chuông từ xa, vang vọng dần qua các ngọn núi.

Ở dưới thanh vân sơn, tại một nơi hẻo lánh, có bốn người đang đứng, ba nam một nữ, lặng lẽ ngắm nhìn thanh vân sơn.

Một hồi thật lâu, người lớn tuổi nhất - Độc thần đột nhiên cười rồi nói: "Không ngờ rằng ta kể từ năm ấy, lại có ngày trở lại nơi đây."

Đứng ở bên cạnh là Quý vương cười nhẹ thốt: "Có tiền bối ngài chủ trì đại cục, đâu chỉ là trở về không thôi, chẳng mấy chốc, chúng ta sẽ lên hắn trên thông thiên phong, vậy chẳng quá tuyệt sao."

Độc thần lắc đầu, cười nói: "Quý vương lão đệ, chúng ta đã chẳng bàn bạc kỹ rồi thôi, việc trọng đại đó, là do Dương tử đạo huynh của Trưởng sanh đường chủ trì đại cục, chúng ta ở đây chỉ là sĩ tốt của ngài thôi."

Nói xong, quay đầu về phía người con trai ở phía bên kia nói: "Không sai chứ, Ngọc Dương Tử lão đệ, ha ha."

Tông phái đầu tiên trong ma giáo là Trưởng sanh đường do môn chủ Ngọc Dương tử lãnh đạo, hai mi dài đến tóc mai, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, vẻ ngoài giống như người trạc tuổi ba mươi, nhưng thật ra là người đã có tới vài trăm năm tu luyện trong ma giáo rồi.

Trong ma giáo, Trưởng sanh đường là một hệ phái cực kỳ đặc biệt, sở dĩ như vậy, là vì hệ phái này phụ trách việc bảo vệ thánh địa tại man hoang tối quan trọng của ma giáo - Thánh điện. Việc tu luyện nhiều nhất, giống như ở trong tên gọi, là tìm kiếm sự trưởng sanh, nhưng phái này lại được liệt ở trong bốn đại phái của ma giáo, là bởi vì khi hành sự, họ không từ một thủ đoạn nào, khác biệt ngược hẳn lại với việc cầu trưởng sanh trong chánh đạo, những điều này về sau sẽ nói.

Ma giáo lần này bí mật kéo nhiều tới thanh vân sơn, Ngọc Dương Tử trước khi đi đến đây, đã trải qua nhiều lần bí mật thương nghị, được mọi người trong ma giáo cử lên là người đứng đầu chủ trì đại sự, trong lòng không tránh khỏi đặc ý, bèn liền cười rồi nói: "Thanh vân môn kia hàng trăm năm qua khi dễ thánh giáo chúng ta, hôm nay nhất định tới chỗ chúng để đòi lại công đạo."

Quý vương cười: "Nói hay lắm."

Nói xong, quay đầu về phía nữ lang vẫn đứng ở cạnh, nữ nhân duy nhất đứng đầu một trong bốn tông phái ma giáo, chính là tam diệu tiên tử môn chủ của hợp

hoan phái, cười nói: "Chỉ lát nữa, sẽ được nhìn thấy đạo pháp thần diệu của tiên tử ngài."

Tam diệu tiên tử xuất thân từ hợp hoan phái có thanh danh độc ác nhất trong ma giáo, dung mạo cực kỳ tuyệt mĩ, mới nhìn thì không thấy một chút dâm đãng nào, sắc mặt nhạt nhạt, không hề trang điểm, nhưng không ngờ vẫn có vẻ đẹp đẽ mĩ lệ băng giá xuất trần, có vài phần giống với Lục Tuyết Kỳ của Tiểu trúc phong trên Thanh vân sơn.

Nghe thấy những gì quý vương nói, tam diệu tiên tử cười lạnh một cái rồi thốt: "Ba vị đạo huynh đều là những đại nhân vật ở trên đời rồi, từ xa đến gặp tiểu nữ bé nhỏ này, tại chỗ thánh mẫu minh vương chúng ta đã lập lời thề trọng, làm việc này phải đồng tâm hiệp lực, rửa sạch nỗi sỉ nhục của thánh điện năm đó, mong rằng ba vị đạo huynh bỏ hết những ngờ vực, tuyệt đối không làm trái những lời đã nói."

Bọn ba người quý vương nhìn nhau một cái rồi cùng nói: "Tiên tử yên tâm, bọn chúng tôi tịnh không hai lòng đâu."

Tam diệu tiên tử cười, nhân đó chuyển người sang phía quý vương hỏi: "Quý vương đạo huynh, ta đến đây đã vài ngày rồi, sao vẫn không nhìn thấy con gái ngài nhỉ?

Quý vương giật mình nói: "Tiên tử nói về nha đầu Bích Dao chǎng, Tiểu hài tử vốn thích đi rong chơi, cũng không biết giờ này đã đi đến đâu rồi nữa, không hiểu có chuyện gì mà tiên tử lại hỏi vậy?"

Tam diệu tiên tử nói nhẹ: "Cũng không có việc gì lớn, chỉ là ta gần đây nghe nói rằng lệnh ái vừa lấy được một bảo vật, chính là dị bảo của kim linh phu nhân truyền lại - hợp hoan linh, có chuyện này không?"

Độc thần cùng Ngọc Dương Tử đều thay đổi nét mặt, hiển nhiên đại danh của Kim linh phu nhân đối với bọn họ cũng là sấm động bên tai, không thể không thận trọng trong ứng đối được.

Quý vương biến sắc, tròng mắt ẩn hiện tia sáng chớp động, nói: "Không biết tiên tử lấy được tin tức này ở đâu vậy?"

Tam diệu tiên tử đưa bàn tay đẹp như ngọc chuốt lên nhẹ vén lại tóc mai, sắc mặt không hề thể hiện chút tình cảm gì nói: "Tự nhiên là ta nghe được. Quý vương đạo huynh, kim linh phu nhân 800 năm trước chính là tiền bối tổ sư của hợp hoan phái bọn ta, người ra đi để lại hợp hoan linh, đối với hợp hoan phái bọn ta là bảo vật trấn phái, điều này, nghĩ rằng ngài cũng thừa biết?"

Quý vương không nói gì, hai tay chắp lại phía sau lưng, khí độ thản nhiên, không hề có một chút sắc diện nhường nhịn nào, vừa mới nãy còn thấy không khí hòa hảo, đến giờ thì thoắt đã trở thành giận dữ như sấm bạt kiếp giương cung.

Ngọc dương tử khẽ ho một tiếng, liếc mắt nhìn Độc thần, không ngờ độc thần lại quay đầu ngắm nhìn đĩnh thanh vân sơn đằng xa, hiển nhiên có ý không quản

vào việc của người khác. Ngọc dương tử chửi thầm trong lòng, nếu đổi lại ngày xưa, hắn sẽ mong muốn hai kẻ này đổi đầu với nhau đến chết thì càng tốt, nhưng hiện giờ địa vị của hắn đã phân rõ là người chủ trì đại sự, bèn tiến lên phía trước một bước nói: " Hai vị, chuyện nói qua nói lại lại thành giận dữ, hai vị đều là các cao nhân đắc đạo, hơn nữa trước mặt lại có việc đại sự, chi bằng trước tiên chịu nhẫn việc này một chút, đợi đại sự này xong, nhị vị lại giải quyết với nhau sau, được không?"

Tam diệu tiên tử nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu, mục quang rời đi chỗ khác, Quý vương sắc mặt không biểu hiện gì cả, nhưng trong lòng cười lạnh một cái: Ngọc dương tử kia quả nhiên chẳng phải là người tốt, dùng thân phận hiện giờ ngăn lại mà không hề khuyên bảo, ẩn ý là sau khi xong đại sự, kích động hai phái đấu tiếp với nhau.

Nhưng hợp hoan linh này quả thật không phải là một bảo vật nhỏ bé nào đó, cùng với quý vương tông "phục long đỉnh", luyệt huyết đường "phệ huyết châu", vạn độc môn "Vạn độc quy tông đại" được xưng tụng là ma giáo tứ đại kỳ bảo, hơn thế nữa, trong ma giáo có lời đồn, hợp hoan phái có nhiều kỳ pháp dị thuật phải kết hợp với hợp hoan linh mới có thể phát huy tối đa khả năng kì diệu được.

Bảo vật quý báu như vậy, quý vương không dại gì mà cam tâm tình nguyện đưa ra, hơn nữa Bích Dao phải vào trong tích huyệt động của tử linh uyên mới lấy được bảo vật này, hắn đã dặn bảo cô không được nói việc này ra ngoài, không ngờ được tam diệu tiên tử kia thầm thông không nhỏ chút nào, đã nghe ra được việc này.

Quý vương tại lúc này, đứng cạnh bọn người đó rồi suy nghĩ về những việc đã xảy ra, nhưng trên mặt vẫn nở một nụ cười nói: "Ngọc dương tử đạo huynh nói rất đúng, việc này tại hạ không hề ngại việc phải gác lại sau, sau này gặp lại ta sẽ bàn tiếp."

Ngọc dương tử thấy hai kẻ ngày xưa luôn cao ngạo không ngờ giờ lại nghe theo lời của mình, trong lòng không kìm được niềm đắc ý.

Lúc này ở phía sau, độc thần tự nhiên nói: "Ah, mặt trời đã lên rồi."

Mọi người nghe vậy đồng thời nhìn lên phía đỉnh thanh vân sơn, quả nhiên thấy một luồng sáng đỏ của mặt trời đang đại chiểu, chậm chậm nhô cao dần ở phía thanh vân sơn đằng xa, tỏa ánh sáng chiểu rọi thế gian.

Ánh sáng nhu hòa này cũng chiếu vào thân mình của bốn người kia, để lại phía sau lưng bọn họ những bóng người đổ dài.

Đi đến bậc cuối cùng của tầng một, Trương Tiểu Phàm lại thêm một lần nữa được thấy vẻ ngoài hùng vĩ của Ngọc thanh điện. Đó là tòa điện đường cao nhất, rất trang nghiêm, cao vút ở phía trước mặt hắn, khí thế hùng vĩ. Con người đứng ở đó, tựa giống như một con kiến vậy.

Thường Tiễn nói: "Chúng ta đi vào thôi."

Tống Đại Nhân cùng Điền Linh Nhi gật đầu. Trương Tiểu Phàm dởm chân định tiến lên, tự nhiên toàn thân chấn động một cái, đưa mắt nhìn sang phía bên cạnh, thấy có một người đứng tựa vào lan can ở chổ góc của cầu thang, quần áo phía trên thì sạch sẽ, nhưng do người đó chọn chổ ngồi bừa bãi nên phía dưới có vết bẩn bám nhiều, đôi mắt mơ hồ nhìn Trương Tiểu Phàm đứng đó, miệng khẽ lẩm bẩm một điều gì đó?

Đó chính là Vương nhị thúc đã bị điên loạn từ lâu.

Trương Tiểu Phàm trong tâm thấy đau xót, định bước đến gần. Nhưng Tống đại nhân đã kéo lại, rồi nói nhẹ: "Tiểu sư đệ, chúng ta phải đi tiếp thôi, không nên để các vị sư trưởng phải đợi lâu. Còn về Vương nhị thúc, đợi sư đệ... đợi khi sư đệ ra rồi gặp cũng chưa muộn."

Trương Tiểu Phàm dừng chân, trong lòng không biết tính sao, nhưng rồi cũng hiểu rằng những gì Tống đại nhân nói là đúng, tự mình lúc này là người đang đợi tội, liền gật đầu ngay lập tức, miễn cưỡng trả lời Tống đại nhân bằng một nụ cười. Thường tiễn ở cạnh thấy vậy bèn khẽ nói: "Hai vị, nếu không có vấn đề gì khác, chúng ta đi vào trong gặp mặt các vị sư trưởng tiễn bối thôi!"

Tống đại nhân tuân lời, cùng với Trương Tiểu Phàm bước về phía trước. Điền Linh Nhi nghe vậy nhíu mày hỏi: "Sư trưởng tiễn bối ư? Thường sư huynh, xin hỏi có những vị tiễn bối nào đến vậy?"

Thường Tiễn do dự gật đầu đáp: "Đúng vậy, Thiên âm tự cũng có một vài thần tăng đến, ngoài ra còn có các tiễn bối ở Phản hương cốc nữa, tất cả đều đến phái ta để hỏi về trương... trương sư đệ."

Điền linh nhi thất sắc, mặt trở nên trắng bệch. Tống đại nhân thì lông mày nhăn tít lại.

Trương Tiểu Phàm im lặng cất bước rồi nói: "Thường sư huynh, chúng ta đi thôi."

Thường tiễn nhìn hắn, gật đầu nói: "Tốt, mọi người đi theo ta." Nói xong cất mình bước lên trước tiên. Trương Tiểu Phàm hít một hơi dài, theo chân bước theo, từng bước hiện rõ vẻ trầm trọng, ở phía sau, Tống đại nhân cùng Điền Linh Nhi nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy sự suy nghĩ và lo lắng ở trong mắt người kia, nhưng biết chẳng thể làm gì, cả hai đành phải cùng bước theo.

Phía sau bọn người đang tiến vào Ngọc thanh điện, Vương nhị thúc lúc đó đang ngồi tại một góc ở cầu thang, mắt dõi theo hình bóng của Trương Tiểu Phàm, thấy Trương Tiểu Phàm bước khuất hắn vào trong Ngọc Thanh Điện, không hiểu tại sao cũng lập cập đứng lên, tựa giống một đứa bé đang nghi hoặc gãi gãi đầu, không ngờ cũng hướng về phía Ngọc thanh điện bước tới.

Những năm qua, Vương nhị thúc tuy vẫn được thanh vân môn chiêu cố đến, nhưng bệnh điên loạn vẫn không hề đỡ một chút nào, cả ngày đi lang thang ở trên Thông thiên phong. Ngay cả ngọc thanh điện thiêng liêng trong mắt bọn

thanh vân đệ tử, lão cũng thường lui tới, nhưng mà đến đó cũng chẳng làm loạn điều gì, thời gian đã dài, rồi thì chẳng ai chú ý đến lão nữa.

Lần này, Lão cũng vậy rất thuận lợi đi đến, rồi khuất hẳn vào trong Ngọc Thanh Điện.

Chương 78

Thẩm Văn

Vượt qua khỏi cổng môn quan là một khung cảnh trang nghiêm bất phàm, thánh địa của Thanh Vân Môn nơi bất khả xâm phạm, khí thế hùng vĩ ngàn năm bất dịch người nghe ngưỡng mộ.

Bên trong đại điện, người đứng ngồi rất nhiều nhưng tựu trung Trương Tiểu Phàm không nhìn đến ai, hắn chỉ nhìn sâu vào bên trong đại điện, nơi tượng thần tam thanh ngồi đó như đang nhìn phán xét hắn.

Phía trước đại điện, ánh sáng nhè nhẹ cùng với hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ nến và nhang, những làn khói chập chùng tao nên khung cảnh trang nghiêm thần bí.

Nơi trung tâm đại điện, chưởng môn nhân Thanh Vân Môn Đạo Huyền Chân Nhân ngồi trên ghế chủ toa. Trên trà kỷ bên cạnh ông ấy là Thiêu Hoả Côn pháp bảo kỳ dị của Trương Tiểu Phàm.

Bên phải Đạo Huyền Chân Nhân là hàng ghế dành cho chủ tọa các chi phai, có cả Điền Bất Dịch đang ngồi. Ngoài ra còn có trưởng lão đệ tử các chi ngồi xung quanh theo thứ tự xắp đặt. Lâm Kinh Vũ, người anh em thân thiết nhất của Trương Tiểu Phàm cũng đứng đó. Gần đó là Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh Thủ Nguyệt Đại Sư cùng với Văn Mẫn, người yêu của Tống Đại Nhân, mọi người kỳ ду đều lo lắng nhìn Trương Tiểu Phàm.

Những người bên trái Đạo Huyền Chân Nhân hoàn toàn lạ mặt với Trương Tiểu Phàm, là những hoà thượng tướng mạo hiền hoà nhưng sắc diện thâm trầm. Lướt mắt qua đám người đó, Trương Tiểu Phàm chỉ thấy vài khuôn mặt quen thuộc là những đại sư ở Pháp Âm Tự, trong đó có Pháp Thiện Đại Sư, những người này dường như là những trưởng lão, thần tăng của Pháp Âm Tự.

Tống Đại Nhân tiến lên phía trước, cùng với Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi hướng về Đạo Huyền Chân Nhân hành lễ: "Đệ tử Đại Trúc Phong cùng Trương sư đệ kính bái chưởng môn nhân."

Mọi người xung quanh đều đổ dồn vào bọn Trương Tiểu Phàm, Tống Đại Nhân và Điền Linh Nhi.

Điền Bất Dịch ngồi cạnh bên Tô Như cất tiếng: "Các con đứng lên đi."

Bọn Tống Đại Nhân đứng dậy, thốt nhiên Thượng Tùng Đạo Nhân, ngồi bên trên Điền Bất Dịch, cất tiếng ho khan.

Cơ mặt Điền Bất Dịch giật giật, khoé mắt như co rút lại, nhưng rồi lại giãn ra, cất tiếng nói làm giảm bớt sự căng thẳng trong sảnh đường: "Lão Thất, lại gần đây, chưởng môn và các trưởng bối muốn nói chuyện với ngươi."

Trương Tiểu Phàm dạ lên một tiếng rồi từng bước bước lên bậc thang, tiến về phía các trưởng toạ rồi ngừng lại.

Tổng Đại Nhân và Điền Linh Nhi lo lắng nhìn Trương Tiểu Phàm, biết rằng đây là thời khắc quan trọng, chỉ biết tiến lên đứng sau lưng Điền Bất Dịch.

Đạo Huyền Chân Nhân mặt không động dung, nhìn vào chinh giữa đại điện nơi vị môn đồ trẻ tuổi đứng cô độc một mình, ánh mắt ánh lên chút khẩn trương, song quyền chợt nắm chặt lại.

Ông tự nhủ, đây phải chăng là đứa bé đần độn năm nào tu Thảo Miếu Thôn?

Chợt giật mình thoát ra khỏi luồng suy nghĩ, ông lại thở dài.

"Trương Tiểu Phàm", Đạo Huyền Chân Nhân cất tiếng.

Trương Tiểu Phàm khẽ rung người, từ từ quỳ xuống, cất giọng nghèn nghẹn: "Dạ, đệ tử."

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn thẳng vào hắn nói: "Ngoài những trưởng bối của ngươi, những cao nhân chính phái đều tụ nơi đây vì ngươi. Đây là trụ trì Thiên Âm Tự, Phổ Hoằng Thần Tăng, bên cạnh là Phổ Không Thượng Nhân cùng với cốc chủ Phần Hương Cốc, Dịch THượng Quan."

Đạo Huyền Chân Nhân giới thiệu từng người một những cao nhân chánh phái, nhưng Tiểu Phàm như không hề để tâm đến, ánh mắt hắn như dính vào thần tăng Thiên Âm Tự, người thân vận hoàng bào, mi trắng như tuyết, cùng lúc cũng đang nhìn vào hắn.

Phổ Hoằng Thần Tăng là một trong Thiên Âm Tự tứ đại thần tăng, trong thiên hạ ngang hàng với chưởng môn Thanh Vân Môn Đạo Huyền Chân Nhân, cùng với cốc chủ Phần Hương Cốc hợp thành Tam Đại Cao Nhân, địa vị tối cao trong võ lâm, bình thường khó lòng có thể diện kiến từng người một nói chi đến ba người một lúc. Nhưng hôm nay là ngoại lệ, ba người cùng hạ pháp giá đến thượng đỉnh Thanh Vân Môn.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên không nói nên lời. Có lẽ nghe tin tức có một đệ tử Thanh Vân Môn biết sử dụng Ban Nhược Thần Công bí truyền của Thiên Âm Tự, nên đã đến đây.

Đạo Huyền Chân Nhân lặng im nhìn Trương Tiểu Phàm, trong lúc ấy, hắn cứ cúi đầu, nhìn xuống sàn gạch, chợt nghĩ đây có lẽ là người cùng thời với Phổ Trí thần tăng.

Ở bên trên, Thiêu Hoả Côn bên cạnh Đạo Huyền Chân Nhân như cảm ứng được nỗi lo lắng của chủ nhân, chợt phát ra ánh sáng xanh nhè nhẹ.

"Trương Tiểu Phàm." Đạo Huyền Chân Nhân cất tiếng: "Bây giờ ngươi phải trả lời thật cho ta."

Trương Tiểu Phàm đáp lời: "Dạ."

Đạo Huyền Chân Nhân suy nghĩ một hồi rồi nhẹ nhàng cất tiếng: "Lúc ở Lưu Ba Sơn biển Đông Hải, môn nhân Thiên Âm Tự đã phát hiện ngươi dùng Bát Nhã thần công có phải không?"

Trương Tiểu Phàm lai lặng yên, không khí bên trong Ngọc Thanh Điện càng trở nên khẩn trương hơn. Điền Bất Dịch lo lắng nhìn xung quanh, thấy mọi người đều chú mục nhìn vào Trương Tiểu Phàm chờ đợi câu trả lời của hắn. Một luồng áp lực vô hình đè nặng lên sảnh đường.

Trương Tiểu Phàm nói không ra tiếng: "Dạ."

"Trời. Cái gì."

Ngay lập tức, những người bên trong đại điện đều giật mình, không thể tin được. Mặc dù đã lường trước được câu trả lời, những hoà thượng Thiên Âm Tự vẫn sắc hết sức khích động, chỉ có Phổ Hoằng, Phổ Không và sau lưng họ là Pháp Tướng vẫn thản nhiên, không thay đổi.

Nhưng về phía Thanh Vân Môn, Điền Bất Dịch khuôn mặt méo mó, biến dạng, Điền Linh Nhi mặt trắng bệt, mọi người đều hết sức kinh ngạc, phẫn nộ. Chỉ riêng Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng yên, trầm mặt không nói một lời.

Đạo Huyền Chân Nhân nhíu mày, nhìn về phía Phổ Hoằng thầm tăng và chúng môn nhân đang khích động. Phổ Hoằng từ từ nhắm mắt lại, không nói gì ngay lúc này.

Đạo Huyền Chân Nhân giơ tay lên, khẽ ho 1 tiếng ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi nhìn vào Trương Tiểu Phàm.

Khi mọi người đã lặng im, Đạo Huyền Chân Nhân lai cất tiếng hỏi: "Có người nói rằng pháp bảo của ngươi" cùng lúc ông cầm Thiêu Hoả Côn lên, "bắt nguồn từ tà vật tàn ác Phệ Huyết Châu của Ma Giáo có phải không?"

Trương Tiểu Phàm như lâm bầm trong miệng: "Dạ."

Đến lúc này, mọi người đều im lặng, không ngờ Phệ Huyết Châu, tà vật hung ác của ma giáo lại xuất hiện trong tay một đệ tử chính phái Thanh Vân Môn.

Đạo Huyền Chân Nhân xầm mặt lại: "Ngươi còn có gì để nói không?"

Mặc dù đã lường trước sẽ có một ngày phải đối mặt với chuyện này, trong đầu Trương Tiểu Phàm vẫn trống rỗng, biết rằng mình đang đối mặt với sự trừng phạt rất nặng, Trương Tiểu Phàm khẽ rung người, cất tiếng

"Con... Con... Con..."

Trong nỗi tuyệt vọng vô bờ, Trương Tiểu Phàm không biết phải trả lời như thế nào.

Đạo Huyền Chân Nhân cất cao giọng, giận dữ hỏi: "Làm sao ngươi có Phệ Huyết Châu này?"

Trương Tiểu Phàm sợ hãi, thần trí hỗn loạn, nhưng cuối cùng cũng cất tiếng: "Lúc con mới nhập môn, trong lúc cùng voi Điền Linh Nhi đuổi theo con khỉ Tiểu Hôi, đã vô tình lạc vào một u cốc ở hậu sơn. Cùng lúc đó đã nhìn thấy Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn Bổng đang đấu với nhau kịch liệt, cuối cùng kết hợp với nhau tạo thành pháp bảo này."

Mọi người nhìn nhau nghi hoặc, ngay cả Đạo Huyền Chân Nhân, Phổ Hoằng, Phổ Không cùng với Thượng Quan lão nhân của Phần Hương Cốc đều nhíu mày. Phệ Huyết Châu kết hợp voi Nhiếp Hồn Bổng tạo nên Thiêu Hoả Côn là điều chưa từng nghe đến.

Mọi người đều lộ vẻ hoài nghi, nhìn Trương Tiểu Phàm mục quang thắt thần, thần tinh thắt lạc, không co vẻ như đang nói dối.

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm trong giây khắc, rồi nhìn qua Trương Tiểu Phàm nói: "Hảo, ta tạm tin vào những gì ngươi nói, nhưng trước đó, Phệ Huyết Châu đã ở trên người ngươi, làm sao một tiểu hài tử như ngươi lại có được vật tà ác như vậy? Ngoài ra, Phệ Huyết Châu luôn hút hết tinh huyết của những vật sống mà nó tiếp xúc, nhưng lúc luyện cùng với Nhiếp Hồn Bổng đã không gây hại gì đến ngươi?"

Trương Tiểu Phàm không biết phải trả lời như thế nào, sự tinh đích thực là như vậy, trước đó Phổ Trí đã sử dụng pháp môn chân pháp khống chế Phệ Huyết Châu, đồng thời đã dặn dò Tiểu Phàm phải chôn dấu nó đi, đừng để cho người đời biết đến, nhưng sau đó Tiểu Phàm đã không những không quăng đi mà còn giữ như một kỷ vật.

Lúc này, nghĩ về Phổ Trí, Trương Tiểu Phàm hồi tưởng về quá khứ, có nhiều lời muốn nói nhưng không thể nói ra.

Nhớ về lão hoà thượng từ hoà, vào cái đêm định mệnh, trong lúc hấp hối, hắn đã gọi một tiếng "sư phụ". Chuyện dù đã xảy ra rất lâu rồi, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, hắn vẫn không thể quên.

Trong sát na đó, những hình ảnh, âm thanh trong quá khứ tràn về, hắn như thấy người hoà thượng già trước mặt, hắn trở nên quật cường, cương quyết, như đang nói với bản thân:

"Dù chết ta cũng không thể nói ra."

Chết cũng không nói.

Chết cũng không nói... Chết cũng không nói... Chết cũng không nói...

"Nói!"

Một tiếng hét cất lên, chấn động bốn phương, Điền Bất Dịch khích động, đứng phắt dậy một cách giận dữ, làm mọi người hết sức sợ hãi. Khuôn mặt lão đỗi sắc,

ánh mắt ngày càng nặng nề, Trương Tiểu Phàm đã thừa nhận tất cả, hắn đã phạm vào điều đại kỵ của Thanh Vân Môn và các môn phái chánh đạo, xét theo tình lý, không thể tránh khỏi cái chết.

Điền Bất Dịch trong lòng hết sức tức giận, nhìn tên đồ đệ tựa hồ như không biết tính mạng mình như chỉ mành treo chuông, có mặt những người Thiên Âm Tự và Phản Hương Cốc ở đây, Thanh Vân Môn phải thanh lý môn hộ, tự hận mình vô kế khả thi, ngồi xuống, chỉ sợ Trương Tiểu Phàm tính mệnh khó bảo toàn lần này.

Nhắc lại Trương Tiểu Phàm người như trúng tà, từ từ cúi đầu xuống, không nói tiếng nào. Kỳ duy mọi người đều im lặng, Tô Như và những đệ tử Đại Trúc Phong, những người đã nhìn hắn khôn lớn, mặt đều biến sắc. Trương Tiểu Phàm vẫn trầm mặc im lặng, thời gian như đứng lại, nhân dạng hắn chừng như nhất quyết không nói dù bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Điền Bất Dịch bỗng nhiên bước tới một bước, dường như không thể chờ được nữa, đúng lúc này người chủ trì Thiên Âm Tự, Phổ Hoằng Thần Tăng đột nhiên mở mắt ra, cất tiếng: "Điền thí chủ, mọi chuyện vẫn còn có thể thương lượng được, hãy khoan động thủ vội."

Điền Bất Dịch giật mình, không tưởng Phổ Hoằng Thần Tăng lại cất tiếng bảo vệ cho Trương Tiểu Phàm, tuy nhiên Phổ Hoằng Thần Tăng đức cao trọng vọng, ngang hàng với chưởng môn Thanh Vân Môn, không thể thắt lối, trở về chỗ ngồi.

Đạo Huyền Chân Nhân khẽ liếc qua Phổ Hoằng, rồi nhíu mày, hướng về Tiểu Phàm hỏi: "Ngoài ra, Bát Nhã thần công ngươi học được ở đâu?"

Lời nói vừa cất lên, mọi người lập tức trở nên khẩn trương, điều này hết sức quan trọng đối với hai phái đứng đầu chánh đạo, câu trả lời lần này nhất định kinh thiên động địa.

Trương Tiểu Phàm vẫn lặng im quỳ đó, không nói một lời.

Đạo Huyền Chân Nhân mắt như co rút lại, lạnh lùng cất tiếng: "Ngươi thật sự không nói?"

Từ đầu đến giờ vẫn nhìn vào Tiểu Phàm, lão chợt lắc đầu, không nhìn hắn nữa mà chuyển hướng qua Phổ Hoằng, Phổ Không, nhìn vào mắt họ, nhãn quang như lóe lên, không biết họ đang nghĩ gì.

Sự im lặng bao trùm sảnh đường, tựu trung một áp lực vô hình đè nặng vào trung tâm, như ép Tiểu Phàm cất tiếng.

Trương Tiểu Phàm vẫn như đang chìm trong suy nghĩ, không nói gì cả.

Ngay cả hắn cũng không biết bản thân hắn đang kiên trì vì điều gì.

"Conggg!"

Một âm thanh vang dội cất lên, mọi người giật mình, ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng nhìn lên, thấy Đạo Huyền Chân Nhân cầm lấy Thiêu Hoả Côn đánh văng cả

trà kỷ, đứng bật dậy, nhúóng mày, động nộ toàn thân, hét lên: "Nghịệt chướng, ngươi nghĩ là ngươi không nói gì, thì ta không co cách đối phó với ngươi sao?"

Trương Tiểu Phàm thân hình run lên, khuôn mặt đầy vẻ phức tạp, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Đạo Huyền giận run người, cười gằn: "Được, được, được lầm, ngươi... nghịệt chướng này, hôm nay ta sẽ cho ngươi..."

"Chưởng môn xin bớt giận!"

Đột nhiên có tiếng nói cất lên từ giữa đám đông đệ tử Thanh Vân Môn, làm chúng đệ tử biến sắc mặt. Đạo Huyền Chân Nhân lãnh đạo Thanh Vân Môn đã hàng trăm năm, uy thế tối cao mọi người đều nể phục, đột nhiên hôm nay có người dám chen ngang vào lời ông đang nói, ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng quay mặt về hướng đó tìm kiếm.

Trong sự ngạc nhiên, im lặng của mọi người, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ bước ra khỏi đám đông, tiến lên đứng bên cạnh Trương Tiểu Phàm, quỳ xuống.

Đạo Huyền Chân Nhân hết sức ngạc nhiên, Thủ Nguyệt Đại Sư hoảng hốt, đứng dậy, lo lắng nói: "Tuyết Kỳ, con có biết con đang làm gì không? Quay trở lại đây ngay!"

Lục Tuyết Kỳ mặt hơi tái đi, nhưng vẫn quỳ bên cạnh Tiểu Phàm, không có ý định thối lui. Khuôn mặt mỹ lệ tuyệt trần ngẩng lên, cất tiếng để lộ ra hàm răng trắng muốt như tuyết nói: "Chưởng môn sư bá, Tiểu Trúc Phong đệ tử Lục Tuyết Kỳ xin được nói đôi lời."

Thủ Nguyệt Đại Sư nhíu mày, cất tiếng: "Tuyết Kỳ, Trương Tiểu Phàm là đệ tử Đại Trúc Phong, thân mang trọng tội, do chưởng môn nhân định đoạt, ngươi không được nhiều lời, mau trở về đây!"

Lục Tuyết Kỳ miệng méo xệch, vẫn quỳ bên cạnh Trương Tiểu Phàm, lúc này tiếng hô hấp trở nên nặng nề. Dĩ nhiên trước mặt mọi người, ngay lúc này, quỳ bên cạnh Tiểu Phàm, áp lực vô cùng lớn khó ai có thể chịu được.

Chỉ là, trong không khí trang nghiêm nơi đại điện này, nơi đang phán xét tội đồ, người con gái mỹ lệ này vẫn không lùi bước.

Bên ngoai Ngọc Thanh Điện, gió núi vẫn từng luồng thổi vào trong.

Tà áo nàng nhẹ nhàng phất phơ.

Tiểu Phàm nhìn vào người nữ tử bên cạnh, không biết phải nói sao.

"Chưởng môn sư bá, xin cho đệ tử nói vài lời."

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn quanh rồi cất giọng lạnh lùng: "Được, nói đi."

Lục Tuyết Kỳ gật nhẹ đầu nói: "Đa tạ chưởng môn. Chưởng môn sư bá, chư vị sư bá, sư thúc, đệ tử cùng với Trương Tiểu Phàm sư đệ mặc dù không có mối thâm giao, nhưng đã từng giao thủ ở Thất Mạch đại hội, cũng từng xuống núi một lúc,

tại Không Tang sơn, Vạn Bức Cổ Quật và trên Lưu Ba sơn ở Đông Hải đã chứng kiến Trương sư đệ giao đấu với chúng nhân ma giáo hết sức kick5 liệt, tuyệt không phải là nội gian cho ma giáo. Trong lúc này, Trương sư đệ có lẽ có gì khó nói trước mặt ngoại nhân, thỉnh mong sư bá suy xét kỹ mọi chuyện, đừng để..."

Đột nhiên, một âm thanh vang lên cắt ngang lời nói Lục Tuyết Kỳ, mọi người nhìn sang, là người ngồi bên cạnh Thiên Âm Tự hai vị thần tăng, Thượng Quan lão nhân cõc chủ Phản Hương Cốc. Lúc nãy Trương Tiểu Phàm chỉ chú tâm vào hai vị thần tăng, không để ý đến lão, lúc này nhìn kỹ lại, thấy lão khuôn mặt hơi gầy, thân hình cao, ốm, chính là người đã gây nên tiếng động.

"Cô nương nói đến ngoại nhân, dĩ nhiên ám chỉ ta, Phổ Hoằng đạo huynh, Phổ Không đạo huynh cũng như các đồng đạo ở đây. Hê hê, Thanh Vân Môn mang danh là thiên hạ chánh tông, xử trí đồ đệ có liên hệ tới ma giáo lại không dám cho người khác tham dự sao?"

Đạo Huyền Chân Nhân và các mạch thủ tọa trưởng lão biến sắc, không thể ngồi im, Thượng Tùng Đạo Nhân lên tiếng: "Thượng Quan Sách đạo huynh, hôm nay trưởng môn nhân chúng tôi đã quyết định xử lý công khai chuyện này, chư vị hãy chờ xem!"

Thượng Quan Sách lại cất tiếng cười khinh khỉnh nói: "Thượng Tùng Đạo Trưởng, môn đồ đắc ý của Thanh Vân Môn, Trương Tiểu Phàm, tội chúng đã rành rành, thân mang tà vật của ma giáo, lại biết cả chân pháp bất truyền của Thiên Âm Tự, đồng thời cũng có liên quan đến sự mất tích của Huyền Hỏa Giám thần vật Phản Hương Cốc." Nói đến đây thì dừng lại, chuyển mắt sang Đạo Huyền Chân Nhân nói tiếp:

"Huyền Hỏa Giám là pháp bảo tối thượng của Phản Hương Cốc, ta nhất định phải truy xét cho rõ!"

Điền Bất Dịch nghe đến đây thì nổi giận, cao giọng đáp: "Thượng quan đạo huynh, đã là bảo vật trấn sơn của Phản Hương Cốc, sao lại sơ ý để lạc mất, lại đổ thừa đến đồ đệ của ta, quý môn bảo vệ lời lồng như vậy, chỉ sợ đó chỉ là phế vật."

Thượng Quan Sách động nộ, đứng bật dậy, Điền Bất Dịch cũng không kém, thảng người lên, tình hình khẩn trương như dao kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Đạo huyền la lên: "Điền sư đệ, ngồi xuống!"

Điền Bất Dịch vẫn đứng nhìn Thượng Quan Sách, nhưng rồi không dám trái ý chưởng môn, ngồi trở xuống. Đạo Huyền Chân Nhân lại quay qua Thượng Quan Sách nói: "Thượng Quan đạo huynh, bản môn tự biết cần phải làm gì, xin hãy an lòng."

Thượng Quan Sách hừ lên một tiếng rồi ngồi xuống.

Thủy Nguyệt Đại Sư cũng cất tiếng: "Tuyết Kỳ, còn không mau quay về!"

Nhưng không như những ngày thường vẫn nghe lời sư phụ, Lục Tuyết Kỳ hôm nay như là một người khác, vẫn hướng về phía Đạo Huyền nói: "Chưởng Môn sư bá, vô luận trương sư đệ phạm lỗi lầm gì, xin sư bá hãy tra xét kỹ, nhưng huynh ấy tuyệt đối không phải là nội gian tiềm nhập làm môn hạ Thanh Vân Môn."

Nàng nhìn thẳng vào phía trước, sắc mặt doan nhiên, như không sợ bất cứ ai trên thế giới này, nói một cách cương quyết: "Đệ tử Lục Tuyết Kỳ, nguyện lấy tính mệnh đảm bảo!"

Mọi người nhất thời bị chấn động.

Thâm chí Trương Tiểu Phàm cũng bàng hoàng, môi hắn rung rung, người con gái đang quỳ bên cạnh hắn lúc này, tỏa ra nét cao quý khôn tả, diện mạo bất phàm, nhưng lại phảng phất nét ôn nhu.

"Đệ tử Lâm Kinh Vũ, cũng nguyện lấy tính mệnh của mình đảm bảo cho Trương Tiểu Phàm."

Dường như đồng thời với lúc Lục Tuyết Kỳ đang nói, Lâm Kinh Vũ không thể nào giữ được kiên nhẫn nữa, tiến lên quỳ phía trước đại điện, không dám nhìn vào khuôn mặt biến sắc của sư phụ Thượng Tùng Đạo Nhân, sảng sàng chấp nhận sự hy sinh, nói to: "Trương sư đệ vì Thanh Vân Môn vào sah ra tử, tuyệt không phải là nội gian, đệ tử từ nhỏ lớn lên với đệ ấy, biết chắc rằng điều ấy không thể nào là sự thật, xin chưởng môn sư bá xem xét."

Đạo Huyền Chân Nhân lúc này sắc mặt hết sức khó coi, như bị kích thích, các đệ tử Thanh Vân Môn xao động, bỗng nhiên ba đệ tử Phong Hồi Phong, Thủ Phong, Đại Trúc Phong đồng loạt quỳ xuống cất tiếng: "chúng đệ tử nguyện lấy tính mệnh đảm bảo cho Trương sư đệ!"

Những người còn lại đều biến sắc, ba người này là Tăng Thu Thu, Tề Hạo va Điền Linh Nhi, thời khắc này ngoại trừ vợ chồng Điền Bất Dịch, Thủ Phong thủ tọa Thượng Tùng Đạo Nhân cùng với thủ tọa Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường, đồng thời bật dậy, hết sức kinh ngạc.

Lúc này trong đại điện tình hình hết sức hỗn loạn, Đạo Huyền Chân Nhân giận không nói nên lời, buổi phán xét tên phản đồ ngày hôm nay bắt thành, những người bên chánh đạo hiện diện đều tin rằng hắn có tội, bây giờ lại trở nên không. Thật là mất mặt, cơn giận dâng lên tới ngực, nhưng không biết phải làm sao.

Cùng lúc, chợt có tiếng ho nhẹ vang lên từ phía Tiêu Dật Tài, hắn cất tiếng: "Sư phụ, hay là chúng ta hãy tạm nghỉ một chút, thương nghị lại rồi hãy xử trí sau?"

Đạo Huyền Chân Nhân như tỉnh ngộ, gõ xuống một tiếng làm cho mọi người đang hỗn亂 đều im lặng, hướng mắt về phía ông.

Đạo Huyền Chân Nhân không nói không rằng, bước thẳng vào trong nội điện, mọi người hiện diện đều ngạc nhiên nhìn nhau, chỉ có Tiêu Dật Tài mỉm cười nói: "Phía sau hậu sơn có chuyện khẩn cấp cần an sư sử lý, xin chư vị chờ trong giây lát."

Thượng Quan Sách mặt cười ruồi nói: "Tiêu sư điệt, đã nghe Thanh Vân Môn qui củ thâm nghiêm, bây giờ tận mắt chứng kiến, quả nhiên không tầm thường!"

Tiêu Dật Tài ánh mắt lóe lên một tia nô khí rồi tan mất, cất tiếng trả lời: "Tiền bối quá lời." rồi quay qua, hướng về phía Thượng Tùng Đạo Nhân và các thủ tọa các mạch, nói tiếp: "Chư vị sư thúc, có thể kêu bọn họ đứng lên không?"

Tăng Thúc Thường kêu con của mình về giáo huấn, Tô Như cũng kéo Điền Linh Nhi đứng lên, dù không bị la mắng gì, nàng lè hoen khoe mắt, nắc lên: "Mẹ..."

Tô Như thở dài, lắc đầu, khuyên nhủ nàng đừng nói gì, Điền Linh Nhi hướng về phía Điền Bất Dịch, thấy cha mặt trắng bệch, ngồi chết cứng trên ghế.

Lục Tuyết Kỳ bị sư tỷ Văn Mẫn kéo ra khỏi Ngọc Thanh điện, mọi người chung quanh đều lộ vẻ kỳ quái nhìn theo. Đến khi khuất khỏi tầm nhìn của mọi người, Văn Mẫn nhẹ nhàng tâm sự, nhưng Lục Tuyết Kỳ chỉ cúi đầu, không nói năng gì.

Một lúc sau, Thủ Nguyệt Đại Sư chậm chậm bước tới.

Văn Mẫn sau cùng cũng làm sư muội mình tươi lên một chút, hướng về phía Thủ Nguyệt Đại Sư, tận lực giải thích, nhưng Thủ Nguyệt thần sắc ngưng trọng, tiến thẳng về phía Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ không dám nhìn bà, chỉ biết cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Thưa sư phụ."

Thủ Nguyệt Đại Sư nhìn nàng, người đệ tử xinh đẹp đắt ý nhất của bà, nửa vời thần không nói gì, đột nhiên thở dài, thanh âm như vô vọng, phản phất vẻ thê lương.

Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ đồng thời giật mình.

Thủ Nguyệt di chuyển mục quang ra khỏi Lục Tuyết Kỳ, nhìn ra ngoài lan can Ngọc Thanh điện, hướng về phía những dãy núi cao tới trời, mây trắng trùng trùng, lẩm nhiên tiên khí.

"tuyết Kỳ, hôm nay con đã làm sai, có biết không?"

Lục Tuyết Kỳ lại cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: "Đã, sư phụ, con đã làm mất mặt sư phụ, là lỗi của con. Nhưng Trương Tiểu Phàm thật sự không thể là..."

Thủ Nguyệt đột nhiên quay lại, nhìn nàng hỏi: "Sao con có thể lấy tính mạng ra bảo đảm cho hắn?"

Lục Tuyết Kỳ tái mặt, không biết nói sao.

Thủ Nguyệt hướng về phía hàng liễu, lắc nhẹ đầu, thở dài: "Thật là oan nghiệt!"

Lục Tuyết Kỳ run run giọng nói: "sư phụ, con, con không có..."

Thủ Nguyệt đột nhiên hỏi: "Con phải biết rằng con đã phạm một sai lầm, làm sao ta có thể giải được tình huống khó khăn này?"

Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn đều giật mình, mục quang hướng về phía sư phụ hỏi: "sư phụ, người có ý gì?"

Thủy Nguyệt cười khổ, ánh mặt lại hướng về phía xa xăm, phảng phất như đang nhớ về quá khứ: "Các con còn nhỏ, không biết trời cao đất dày, dũng cảm nhất thời, chỉ sợ rằng càng đẩy Trương Tiểu Phàm về phía tử lộ!"

Lục Tuyết Kỳ thắc sắc hỏi: "Sư phụ?"

Thủy Nguyệt lại cất giọng trầm trầm, như đang chìm về quá khứ: "Nhiều năm trước đây, cũng có một người giống như hắn, đã phạm trọng tội, nhưng chúng ta, chúng ta bất chấp tất cả xin tha cho hắn, để rồi cuối cùng..."

Bà từ từ quay đầu lại, nhìn vào mắt Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn, từ tốn nói: "Mặc dù tình cảnh Trương Tiểu Phàm hiện nay và người đó trong quá khứ không hoàn toàn giống nhau, nhưng sự hung hiểm cũng tương tự. Người đó là người mà chưởng môn sư bá thống hận nhất!"

Thủy Nguyệt trầm lặng, lời nói đầy vẻ đau khổ, lần đầu tiên kể về cuộc đời mình cho đệ tử nghe, nhân dạng đầy nét đau thương.

Chương 79

Tiêu Tường

Bên trên đại điện, Đạo Huyền chân nhân vẫn chưa trở lại, nhưng ở phía dưới mọi người, tất cả đang thi thầm nhẹ nhàng.

Khi ba thầy trò Thủy Nguyệt quay trở lại, thì mọi người đã đứng cả sang hai bên, nhưng Trương Tiểu Phàm vẫn lặng lẽ cô độc quỳ trên mặt đất. Lục Tuyết Kỳ hình như do dự giây lát, nhưng ngay khi bắt gặp cái liếc mắt nghiêm nghị của Thủy Nguyệt, cuối cùng đành lặng lẽ bước đi tới đứng sau lưng bà ta.

Một lúc sau, Đạo Huyền Chân Nhân chậm chạp đi ra từ phía hậu đường, tọa vị lại trên ghế thủ tọa, bên trong Đại Điện lập tức yên ắng trở lại.

Đạo Huyền Chân Nhân không lập tức tra hỏi Trương Tiểu Phàm, trái lại vẻ mặt tỏ ra hồi tiếc quay sang phía Phổ Hoằng thầm tăng nói:

"Phổ Hoằng sư huynh, môn hạ đệ tử vô lễ, để sư huynh chê cười"

Phổ Hoằng cười nhẹ đáp: "Đạo Huyền sư huynh không cần quá khách sáo"

Lúc này, Thương Tùng Đạo Nhân đi lại, tay cầm thanh Thiêu Hỏa Côn của Trương Tiểu Phàm, đặt lên chiếc kỷ trà bên cạnh tay của Đạo Huyền Chân Nhân, Đạo huyền nhíu mày nhìn ông ta, trong mặt hơi có chút nghi hoặc

Thương Tùng Đạo Nhân trầm giọng nói: "Sư huynh, sau khi huynh đi một lúc, tinh thần có vẻ hỗn loạn, vật này quan hệ trọng đại, để tránh bắt trắc, đệ đã thu giữ lấy nó, bây giờ để trả lại chỗ này."

Đạo Huyền gật đầu nói: "sư đệ quả là chu đáo"

Thương Tùng đạo nhân lập tức thối lui, Đạo Huyền chân nhân quét mục quang, sau đó dừng lại phía Trương Tiểu Phàm. Chúng nhân nhất thời khẩn trương, biết rằng tiếp sau đây là thời khắc quyết định số phận của thiếu niên Trương Tiểu Phàm.

"Trương Tiểu Phàm, cuối cùng ta hỏi ngươi, ngươi có gì để nói không?"

Trương tiểu Phàm, trán lấm tấm mồ hôi. Tình thế lúc này quả là đã đến mức cực kỳ trầm trọng, chỉ tại hắn ở Thanh Vân Môn đã nhiều năm, hoàn toàn hiểu rằng chánh đạo đối với việc luyện bí truyền chân pháp của môn phái khác là hoàn toàn cấm kỵ, nếu nói thực ra, kết cục của bản thân hắn thế nào hắn còn chưa biết, nhưng Phổ Trí hòa thượng chết đã nhiều năm, chỉ sợ danh tiếng bị tổn hại, thậm chí nỡ mai táng pháp cốt cũng phải dời ra khỏi "Luân Hồi Tháp" của Thiên Âm Tự.

Hơn nữa, Phổ Trí hòa thượng là một trong tứ đại thần tăng, nếu mọi người biết được, lại càng rắc rối hơn?

Hắn nội tâm xung đột, nhất thời ngẫm lại lời nói và nét mặt của Phổ Trí, lại nhớ lại ân đức của sư môn, nhưng nếu bảo hắn phản bội Phổ Trí, thực sự là bức hắn chết đi còn hơn, vì vậy, trong khoảnh khắc, hắn không thể quyết định được.

Chỉ tại, trong đại điện, mọi người không thể đợi hắn thêm được nữa.

Đạo Huyền quan sát Trương Tiểu Phàm sau khi nghe hỏi, thần sắc âm trầm bất định, trên chán lấm tấm mồ hôi, nhưng thủy chung vẫn chưa nói câu nào, lại nhớ lại cảnh ban nãy chúng đệ tử cầu xin cho hắn, đột nhiên nơi sâu thẳm trong tim một ngọn lửa vô danh ngũ yến đã nhiều năm nay lại khơi dậy, bùng cháy dữ dội

Dường như một trăm năm trước, một thân ảnh trắng toát, cũng quỳ như vậy tại Ngọc Thanh Điện, trước mặt Tam Thanh thần tượng, trước mặt các vị trưởng bối, thậm chí trước mặt các vị đồng môn cơ khổ cầu xin, vẫn thản nhiên bướng bỉnh, kiêu ngạo đến không thể chịu nổi, ngạo nghễ cứng cỏi.

Thủy Nguyệt đại sư, chăm chú quan sát Đạo Huyền chân nhân thân hình khẽ rúng động, trong mắt một nét bi ai thoáng qua, từ từ cuộn đầu xuống.

"Bùm!"

"?!"

Một âm thanh chấn động, mọi người kinh hãi!

Đạo Huyền chân nhân dường như cuối cùng mất kiên nhẫn, đột nhiên đứng dậy, trả Trương Tiểu Phàm quát lớn: "nghịch chướng, ta nghĩ ngươi thân thể đáng thương nên thu nhận mi lưu lại Thanh Vân Môn, chẳng ngờ nuôi cọp gậy nên đại họa"

Trương Tiểu Phàm thân hình lay động, ngẩng đầu lên, mở miệng dường như định nói gì đó.

Nhưng Đạo Huyền chân nhân sắc mặt như băng sương, lạnh lùng nói: "hôm nay ta chẳng trừ bỏ đi nghiệt chướng ngươi, Thanh Vân Môn ta lầm sao ăn nói với Thiên hạ chánh đạo? Vậy thôi ta thành toàn cho ngươi..."

Mọi người biến sắc, Điền Bất Dịch đột nhiên đứng bật dậy, trong chúng nhân đệ tử, Lục Tuyết Kỳ, Điền Linh Nhi, Lâm Kinh Vũ sắc mặt cùng trở nên trắng toát, Cùng lúc đó, ngồi tại một bên, Thiên Âm Tự Phổ Hoằng thẩn tăng, như có chút bất nhẫn hướng Đạo Huyền thấp giọng: "Đạo Huyền sư huynh, xin sư huynh châm trước"

Đạo Huyền hừ lên một tiếng, lạnh lùng nói: "Nghiệt chướng thân mang tà vật của ma giáo, phạm phải đại kị của chánh đạo ta, tội nghiệt trầm trọng" nói rồi thuận tay cầm lấy Thiêu Hỏa Côn đang đặt nơi bàn trà nói tiếp: "hôm nay để cho ngươi chết dưới ma giáo tà vật của bản thân"

Trương Tiểu Phàm đầu óc kêu vo vo, trống rỗng, tất cả trước mắt hầu như mất hết màu sắc, chỉ lờ mờ trông thấy Đạo Huyền giơ cánh tay lên, sư phụ Điền Bất Dịch mặt mày xanh mét hình như đang định nói, còn đệ tử thanh vân xung quanh nháo nhác hết cả.

Trên Đại điện, chẳng mấy chốc sẽ thấy máu đỏ bắn tóe ra.

"A"

Đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, làm sợ hãi toàn bộ quần hùng, mọi người mặt biến sắc. Trong lúc kinh hãi chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân thân hình run bần bật, gầm lên tức tối ném vội thanh thiêu hỏa côn đi, như bị bỗng tay.

Thiêu hỏa côn tại không trung vạch thành một đạo hắc ảnh rơi trên mặt đất, nảy lên vài cái nghe đinh đong, bất ngờ lăn tới trước mặt Trương Tiểu Phàm.

Cùng lúc, mọi người thấy một đạo hắc ảnh bay lên từ thanh thiêu hỏa côn, giây lát sau dừng lại giữa không trung, phát ra tiếng kêu kỳ lạ.

Đó là một con rết quái dị to bằng lòng bàn tay, màu sắc rực rỡ, đuôi có bảy nhánh, chấn động bay lên, đầu lắc lư qua lại hình dạng hống hách vô cùng.

Trương Tiểu Phàm ngây người ra, toàn thân bất ngờ run lên nhè nhẹ, mắt hướng thẳng lên không trung nơi con rết quái dị, ký ức xa xưa nǎm sâu trong đáy lòng chợt hiện về: "thất vĩ ngô công!"

Thời gian như trôi về quá khứ xa xưa trong khoảnh khắc hãi hùng ấy, đưa hắn về cái đêm tối của nhiều năm về trước, Phổ Trí quyết đấu với người áo đen bịt mặt đồng thời bản thân ông ta cũng mấu khí huyết!

Hắn ta toàn thân run rẩy, khí huyết trong người như nhận nhạo, Hắn đưa tay ra nhặt thanh thiêu hỏa côn lên, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tuy nhiên lúc này, thực sự chẳng một ai để ý đến sự khác lạ của Trương Tiểu Phàm, mọi con mắt và chú ý đổ dồn về phía Đạo Huyền chân nhân.

Các vị thủ tọa Thanh Vân Môn, kiến thức lich duyệt hơn người thường, hướng mắt về phía Đạo huyền chân nhân vây lấy Thất Vĩ Ngô công, vì ở khoảng cách xa không thể trợ lực nên ai đãy đều biến sắc.

Chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân tay phải như rung lên, giữa ngón tay xuất hiện một vết máu hiển nhiên đã bị Thất Vĩ Ngô công đâm thương, ngay lập tức, chỉ thấy máu từ máu từ vết thương chảy ra đã biến thành màu đen, khủng khiếp nhất là đồng thời từ chỗ vết thương một luồng khí đen lập tức bay ra, công lên phía trên.

Thật vĩ ngô công quả nhiên thiên hạ tuyệt độc, Đạo Huyền chân nhân mặc dù là cao nhân đắc đạo nhưng cũng không tránh khỏi khốn đốn.

Đạo Huyền Chân Nhân bỗng chốc mắt hoa mày váng, khí huyết nôn nao. Nhưng nhờ đạo hạnh cao thâm còn hơn cả Phổ Trí hoà thượng năm xưa, ông lập tức trấn định tinh thần, tay trái vung lên như dao, điểm liên tiếp vào cánh tay phải đã cứng đờ ra như gỗ, rồi lăng không vạch một đạo bùa, lập tức làm chậm lại thế công kích từ luồng hắc khí đó.

ngay lúc đó, Thương Tùng đạo nhân lập tức tiễn vào bên cạnh đỡ lấy Đạo Huyền chân nhân rồi quay về phía Trương tiêu Phàm thét to lên: "Trương tiêu Phàm, nghiệt chưởng dám ám hại chưởng môn"

Mọi người lập tức cả kinh thắt sắc, Trương Tiểu Phàm thắt thanh nói: "Không, không phải đệ tử"

Chúng nhân lập tức vây lại bảo vệ Đạo huyền chân nhân, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ lo lắng, quả nhiên rết bảy đuôi là loại có chất kịch độc, tức thì trên mặt ông ta, cũng thấy một làn khí đen mờ nhạt, mỏng nhưng không tiêu tán, ông thấy thần trí của mình đã khá hơn, sau khi thở thật sâu lập tức nói: "lập tức bắt lấy nghiệt chưởng, thẩm vấn cho ra."

Trương Tùng đạo nhân quay đầu lại nói: "sư huynh yên tâm, có đệ đây"

Đạo Huyền chân nhân thở hắt ra, tim như trùng xuống, gật đầu nói: "Đó..."

Chưa nói hết câu, thanh âm đột nhiên dừng lại, Thương Tùng đạo nhân sắc mặt đột nhiên biến đổi từ lo âu sang dữ tợn vô cùng. Cùng lúc, Đạo Huyền chân nhân tâm thần đang phẫn khởi bỗng dừng chuyển thành đau đớn dữ dội, thân hình chấn động, nguyên tay phải đang ngăn chặn chất độc đi sâu vào cơ thể, đột nhiên rã rời.

"A"

Đạo Huyền chân nhân hé lèn một tiếng, tả thủ đảo thế hạ xuống, Thương tùng đạo nhân tả thủ lập tức vung lên nghinh đón, hai chưởng chạm nhau..., Thương Tùng đạo nhân thân hình chấn động dữ dội, bay ngược ra phía sau, rơi xuống phía trước cửa ngọc Thanh Điện, một lúc sau, khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi, nhưng thần sắc trông như đều cợt.

Trên tay phải ông ta cầm ngang một thanh đoản kiếm, sắc trong như nước, nhìn lướt qua cũng biết không phải vật tầm thường. Tuy nhiên lúc này phía trên lưỡi

kiếm máu tươi lênh láng, chầm chậm nhỏ từng giọt, từng giọt rơi xuống nền gạch màu xanh của đại điện.

Mọi người đang hỗn loạn đột nhiên tất cả trùng xuống yên lặng như tờ.

Đạo Huyền chân nhân mặc áo đạo bào màu xanh, tại phía bụng thực sự màu sắc đã chuyển thành màu thâm sẫm, ống cúi xuống kiểm tra lại thương thế đột nhiên biến sắc, mặt đầy vẻ kinh ngạc, hơn nữa thân hình lộ vẻ đau đớn cùng cực.

"Ngươi, ngươi làm gì vậy?" ông gằn giọng hướng Thương Tùng đạo nhân đang đứng trước cửa đại điện, mọi người trong đại điện cũng đầy nghi vấn, ngay lúc này, thậm chí đệ tử Long thủ Phong là Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ và những người khác cũng không dám tin vào mắt mình, há hốc miệng trông tới người quyền lực cao nhất của Thanh Vân sơn.

"Ta?" Thương tùng đạo nhân dường như biến thành con người khác, cười lên cuồng dại, "Ta ám toán ngươi đó, ngươi không nhìn thấy ư" vừa nói tay ông ta vừa đưa lên, ở giữa không trung con rết bảy đuôi lập tức bay về phía ông ta, chui vào biến mất bên trong tay áo Thương Tùng đạo nhân.

Quỳ Hạo cuối cùng không chịu đựng được nữa, thanh âm vừa bối rối vừa kinh hãi cất tiếng hỏi: "Sư phụ, ngươi, ngươi mất trí chăng?"

Thương Tùng đạo nhân đảo mắt nhín hắn, mục quang dừng lại trên mình Tề Hạo nhưng lại giống như đang nhìn Lâm Kinh Vũ rồi lại lướt qua các đệ tử Long Thủ Phong khác thâm chí cả những các đệ tử Thanh Vân Môn khác, tất cả đều nhìn lại với vẻ mặt nghi hoặc dường như đang nghĩ ông ta điên rõ mất trí.

"Ha ha ha, điên rõ, ta thực sự điên rõ ư?" Thương tùng đạo nhân cười lớn, thần thái thái phảng phất vẻ cuồng nộ, "cách đây 100 năm, cũng tại Ngọc thanh điện này, sau khi ta thấy số phận của Vạn Kiếm Nhất sư huynh, ta đã thực sự điên rõ"

"Sư phụ" Long Thủ Phong đệ tử Quí Hạo và Lâm Kinh Vũ lập tức kêu lên, thanh âm rất thảm thiết, dồn tại tha môn thân hậu, vây quanh Đạo Huyền chân nhân, các vị thủ tọa chưởng lão thanh vân môn đột nhiên toàn thân cứng đờ.

Vạn Kiếm Nhất, cái tên vang lên như một ác mộng dường như có một bóng ma mờ mờ bao phủ lấy bầu trời thanh vân môn.

Đạo Huyền chân nhân khóc mắt run lên, đã một trăm năm rồi, chưa có ai dám nhắc tới cái tên này trước mặt ông ta, dường như kích động trong sâu thẳm nội tâm ông. Tiêu Dật Tài đưa tay ra đỡ lấy thân hình sư phụ, tức thì phát giác, Đạo Huyền chân nhân cơ thể đột nhiên rung lên dữ dội, mặc dù cách vài lớp áo, hắn cũng cảm thấy có một ngọn lửa thịnh hành thiêu cháy cơ thể sư phụ, làm cho thân thể nóng bừng lên.

Thương Tùng đạo nhân thần thái cuồng nộ đứng đó, dường như sự hận thù từ nhiều năm tích tụ lại, nay như bùng phát ra ngoài, tức thì, không một ai tiến

lên bắt lấy hung thủ đã đột ngột đả thương chưởng môn chí tôn của Thanh Vân Môn

Ông ta chỉ Đạo Huyền chân nhân, vừa chỉ ra phía sau đám đông tại Tam Thanh Thần Tượng, lớn tiếng nói: "ngươi, ngươi" ông ta quay lại về phía Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt Đại Sư, Tang Thúc Thường, Thương Chánh Lương các Thanh vân thủ tọa ôn lại quá khứ: "các ngươi bằng lương tâm hãy nói cho ta xem, chiếc ghế chưởng môn nhân này, ai nên ngồi vào đó, đương nhiên phải là Vạn Sư huynh rồi, có đúng không?"

Không ai trả lời, các đệ tử trẻ tuổi không hiểu ra làm sao, Điền Bất Dịch và các thủ tọa trưởng lão mặt mày biến sắc, không thốt ra được lời nào.

bên trên đại điện, chỉ có Thương Tùng đạo nhân sắc mặt như điên cuồng, thanh âm vang dội: "Thế nào, các ngươi không nói gì sao, trong thâm tâm cảm thấy hổ thẹn à!!! Ha... Ha... Ha, thực sự trong tim các ngươi biết nên như thế nào mà? Nhưng hiện nay, ngồi trên ghế chưởng môn nhân này, vị đó là ai đây?"

Thủy Nguyệt Đại Sư sắc mặt trắng toát, ngó Thương Tùng đạo nhân chăm chậm nói: "Thương từng sư huynh, sự thể đã qua hơn trăm năm rồi, sao sư huynh lại quá khắt khe?"

"Hừm" Thương tùng đạo nhân tức thì dường như không quan tâm gì đến tình thế, sắc mặt đầy khinh bỉ hận thù, khinh khỉnh nói: "Hơn một trăm năm ư? Đúng, Ta đã chịu đựng hơn một trăm năm rồi, chỉ tới ngày hôm nay ta mới có cơ hội giúp cho Vạn sư huynh minh oan. Các đệ tử Thanh Vân môn, cùng đi man hoang thời đó, ngươi, ngươi, ngươi!"

nói rồi ông ta tay chỉ từng người một trong quá khứ, bao gồm Điền Bất Dịch, Tang Thúc Thường, Thương Chánh Lương, khinh khỉnh nói: "Các ngươi ở đây đã hàng trăm năm rồi, bình an vô sự ngồi trên cái ghế thủ tọa này, có thể các ngươi còn nhớ chăng năm đó Vạn sư huynh bắt chấp hiềm nguy cứu tính mệnh các ngươi? Các ngươi có còn nhớ chăng, ai cũng năm đó không tiếc rẻ tâm đắc sở học chia sẻ với chúng ta giúp chúng ta đạo hạnh thăng tiến? Có nhớ chăng?"

Ông ta dùng dùng trả Thủy Nguyệt lãnh đạm nói: "lúc nãy ngươi nói ta quá khắt khe, heh... heh, ai mà chẳng biết trước đây ngươi đau khổ thăm yêu Vạn sư huynh, nhưng huynh ấy về sau đã cứu ngươi, thương ngươi, không ngờ rằng có một ngày ngươi nhìn thấy người gặp đại nạn lại khoanh tay đứng nhìn, hôm nay ngươi cũng dám lên mặt chê nhạo ta ư?"

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt lập tức trở nên thảm hại!

"Cũng nhà ngươi, Điền Bất Dịch!" dường như sự sự cẩm phẫn chất chứa trong lòng nhiều năm nay như phát tiết ra, Đạo Huyền chân nhân cười lên cuồng dại chỉ Điền Bất Dịch nói lớn: "ngươi nói đi, Vạn sư huynh đối với ngươi như thế nào? Người làm sao báo đáp cho huynh ấy đây?"

Điền Bất Dịch như ngừng thở, nét mặt thõng khổ, một hồi sau mới chậm chập nói: "Vạn sư huynh đối đãi ta tình thâm nghĩa trọng, ta dù có thịt nát xương tan cũng không thể báo đáp hết ân tình!"

lời vừa nói ra, không chỉ đệ tử Đại Trúc Phong mà còn các đệ tử Thanh Vân Môn khác cùng với người của Thiên Âm tự, Phản Hướng cốc tất cả đều biến sắc. Hiển nhiên Điền Bất Dịch đã thừa nhận lời của Thương Tùng đạo nhân, cái vị Vạn sư huynh với ông ta có ân tình to lớn.

Thương Tùng đạo nhân cười lạnh nói: "Tốt, tốt, tốt, ngươi cuối cùng cũng đã thừa nhận, kể ra ngươi cũng có chút ít lương tâm, làm thế nào ngươi báo đáp Vạn sư huynh đây, ngươi nói đi!"

Điền Bất dịch cúi đầu xuống, hàm răng cắn chặt, thân hình dường như rung lên.

Điền Bất Dịch sắc mặt tái xanh, hai tay nắm chặt, đứng bên cạnh là thê tử Tô Như, sắc mặt cũng tái xanh. Hai người đứng bất động không thốt lên được lời nào mặc cho Thương Tùng đạo nhân cười lên cuồng nộ sau lời buộc tội.

"ngươi ngày đó bất quá chỉ là một tên đệ tử tầm thường trên Đại Trúc Phong, từ sư phụ đến sư huynh đệ, tất cả đều coi thường ngươi, nhưng sau khi Vạn sư huynh tao ngộ ngươi, ngươi thấy ngươi có thể trở thành một nhân tài, từ đó hết lòng bồi đắp cho ngươi, không màng đến tu hành bản thân, tận lực giúp đỡ đưa ngươi vào hàng man hoang ngũ nhân. Ta nói có đúng không?"

Thương Tùng đạo nhân cười cuồng loạn nói: "Tốt, ngươi không nói được, để ta nói cho ngươi nghe. Người tiểu nhân vô sỉ, uổng cho Vạn sư huynh coi trọng ngươi, hồi đó, sau khi trở lại Thanh Vân sơn ngươi thừa biết lúc đó Vạn sư huynh có lòng yêu Tiểu trúc phong sư muội Tô Như, ngươi dám hoành đạo đoạt ái, khả hữu thử sự?"

Điền Bất Dịch đột nhiên ngẩng đầu lên, ngay khi tiếp xúc với ánh mắt cuồng dại của Thương Tùng đạo nhân, bản thân cảm thấy nóng lên dường như có ngọn lửa thiêu cháy, đờ đẫn, chỉ thấy u u minh minh, dường như xuất hiện một bóng trắng đứng tại chỗ Thương Tùng đạo nhân, như từ âm ti hiện về, ông ta không thể thốt nên lời.

Trong lúc Điền Bất Dịch lặng yên không nói, Tô Như đứng bên cạnh hắn đột nhiên bước ra lớn tiếng: "Thương Tùng sư huynh, huynh đề cập đến điều này, tự nhiên muội phải đứng ra nói, Vạn sư huynh quả là trước kia có quan tâm tới muội, nhưng muội từ khi bắt đầu đến khi kết thúc đối với huynh ấy chỉ một lòng tôn kính. Huynh ấy đối với phu phụ muội ân trọng như núi, nhưng muội cùng Bất Dịch yêu nhau, đó là ý nguyện của bản thân muội, sao huynh lại nói là hoành đạo đoạt ái. Hơn nữa, ngày đó Vạn sư huynh, huynh ấy đứng trước mặt hai chúng tôi đã chúc phúc cho chúng tôi."

Thương Tùng đạo nhân lạnh lùng đáp: "Vạn sư huynh tính tình kiêu ngạo, sau khi bị phụ bạc bởi hai ngươi, há như người thường bám víu vào mỗi tình tuyệt vọng sao, huynh ấy thà giữ kín đau khổ trong lòng cũng không bao giờ để người khác biết."

Nói đến đây, ông ta như không muốn bàn thêm nữa, mục quang trừng trừng nhìn Đạo Huyền chân nhân thương thế trầm trọng, đang khó nhọc thở, mắt ánh lén vẻ căm thù nói: "ngày đó Vạn sư huynh đối với ta tình như phụ tử, như huynh trưởng, nhất mực bồi đắp giúp đỡ, tại man hoang đã bất chấp tính mệnh cứu ta, cái mạng này của ta, nguyên suốt đời này dâng cho huynh ấy! hận là trăm năm về trước, ta đã dốc toàn lực nhưng không cứu được huynh ấy, sau đó, ta đã tự bảo lòng mình, vô luận thế nào, ta cũng phải trả thù cho huynh ấy!"

bằng một giọng khàn khàn, ông ta nói chậm chậm từng câu dường như tự nói với bản thân mình, hai mắt ngưng thần như nhìn vào hư vô.

Tiêu Dật Tài mặt mày biến sắc, nhưng điều làm hắn ngạc nhiên hơn là thân hình đang dựa vào tay hắn đột nhiên xô ra đứng thẳng dậy.

Chưởng môn Thanh Vân Môn là người chí cao vô thượng, lãnh tụ chánh đạo đã hàng trăm năm nay, mặc dù Đạo Huyền chân nhân máu vẫn chảy ra từ vết thương, khí đen từ vết thương dường như càng mạnh mẽ hơn, đột nhiên bỗng cả sức lực của mình chậm chậm bước tới.

Dáng vẻ oai phong, tức thời bao trùm lấy quần hùng, áo đạo bào như căng lên, chỉ thấy hai tay nắm chặt lại, móng tay dường như đâm cả vào da thịt.

Đạo huyền chân nhân nhìn thẳng về phía trước, dáng vẻ kiên quyết, đối diện với Thương Tùng đạo nhân, dường như đối diện với thân ảnh màu trắng vô hình, cười gần: "Tốt, tốt, tốt không ngờ đoạn công án năm đó, đã để người canh cánh trong lòng, hôm nay người đến đây muốn tố cáo sư huynh ta, cho rằng ta không xứng đáng nhận chức chưởng môn!"

Ông ta liếc mắt nhìn Thương Tùng, đột nhiên song thủ nắm chặt, giương lên, từ chỗ tay phải bị thương, máu đen không ngừng nhỏ ra, nhưng trên mặt ông ta, làn khí đen cũng mờ đi. Chỉ thấy sắc mặt ông ta tái xanh, cất giọng buồn và réo rắt nói: "nhờ vào ngươi có đủ sức không?"

Thương Tùng đáo nhán đột nhiên cười lớn nói: "Là, ngươi lợi hại, khi còn là Thanh vân môn hạ đệ tử, luôn luôn ngươi cùng Vạn sư huynh tạo thành tuyệt đại song hùng, ta bất quá không phải đối thủ của ngươi, nhưng có một vài người có thể thu thập được ngươi."

Đạo Huyền chân nhân sắc diện trầm trọng, lạnh lùng hỏi: "Ai?"

Bên trên đại điện, mọi người ai nấy đều nghi hoặc thầm ngó trộm nhau. Đứng một bên nhìn Thanh vân đệ tử nội bộ xung đột, quần hùng bên Thiên âm tự, phần hương cốc sắc mặt đầy vẻ bối rối.

Thương tùng đạo nhân cười dài, ngay lúc này, từ cách xa Ngọc Thanh Điện đột nhiên vang lên một giọng nói mãnh liệt: "Đạo Huyền lão hữu, trăm năm không gặp, nhìn ngươi vẫn phong thái như xưa, cung hỉ cung hỉ!"

Thanh âm như sấm dật, ầm ầm truyền tới, giữa lúc này, bên ngoài thông thiên phong đột nhiên vang lên tiếng hô chém giết khắp tứ phía, sân trước âm thanh

hoảng loạn vang khắp nơi, từ đằng xa chợt một thanh âm đưa tới: "ma giáo yêu nhân tập kích Thanh Vân sơn"

"Cái gì"

Thanh Vân môn đệ tử mặt mày thất sắc, Đạo Huyền chân nhân hít mạnh một hơi, chỉ Thương Tùng đạo nhân, không thể tin vào mắt mình: "ngươi, ngươi dám bội phản sư môn, cấu kết ma giáo!"

Thương Tùng đạo nhân cười lớn nói: "bội phản, ta câu kết với ma giáo, thế thì sao, đối với ta, Thanh Vân môn chưa chấp ô uế, thu nạp dơ dớp, cũng giống như ma giáo mà thôi, ta vì báo thù cho Vạn sưu huynh, thậm chí thân vào địa ngục cũng chẳng màng, huống chi là cấu kết ma giáo?"

Tô Như Sắc mặt tái xanh, trầm giọng nói: "Mất trí, mất trí, ông ta thực sự mất trí rồi"

Điền Bất Dịch giương tai lên nghe ngóng, ông ta biết rằng, Thương Tùng đạo nhân tại Thanh Vân môn quyền thế cực lớn, công việc phòng vệ cũng như công việc hàng ngày đều do một mình ông ta phụ trách. Nhưng hôm nay ma giáo đại khai sát giới, chúng tiến tới gần Ngọc Thanh Điện mới bị chúng nhân phát giác, tình thế hung hiểm, thực sự là vô cùng nguy cấp.

Ông ta trong chốc lát, quan sát tình thế hỗn loạn, tên đệ tử Trương Tiểu Phàm đang nắm chặt cây Thiêu hỏa côn, vẫn đứng đó, lợi dụng lúc đó không ai để ý, kéo hắn ta tới bên mình, bỗng ông phát hiện ra gã đệ tử này dường như có điều gì đó không bình thường.

Trương Tiểu Phàm hai mắt ứa máu, nhìn chòng chọc vào người Thương Tùng đạo nhân, dường như trở về quá khứ, miệng lẩm bẩm:

"Là hắn, là hắn, chính hắn!..."

Chương 80

Kẽ trong Kẽ

"Ai?"

Ngoài cửa Ngọc Thanh Điện đồng thanh vang lên tiếng quát tháo rân trời của đám đệ tử Thanh Vân Môn, nhưng chỉ nghe mấy tiếng lào xào, tựa như có cao nhân ngự không mà đến, rồi lại nghe bịch bịch mấy tiếng, mấy Thanh Vân đệ tử lăn vào, té ngã dưới đất.

Ngay cửa thoảng hiện bốn bóng người, chính là tứ đại Tông chủ của Ma Giáo.

Ngọc Dương Tử và Độc Thần đứng giữa, Quỷ Vương cùng Tam Diệu Tiên Tử đứng hai bên, bốn người cùng nhìn vào đại điện, chậm chậm bước tới.

Niên kỷ lớn nhất là Độc Thần, miệng phát ra tiếng cười khăng khặc: "Đạo Huyền lão hữu, không gấp đã trăm năm, ngươi vẫn khỏe chứ?".

Đạo Huyền chân nhân thoáng chấn động thân người, đồng tử co thắt lại, lạnh nhạt thốt: "Độc Thần".

Độc Thần cười lớn: "Chính là lão bất tử ta đây, một trăm năm trước ở Thanh Vân Sơn đã bại dưới kiếm của ngươi, nay gặp lại phong thái của ngươi vẫn như xưa, thật không khỏi vui mừng".

Đạo Huyền chân nhân mục quang hướng về phía bốn người, liếc lên liếc xuống nhìn kỹ, cũng cùng lúc đó, từ bên ngoài cửa Ngọc Thanh Điện lại lục tục kéo đến hàng hàng lớp lớp giáo chúng Ma Giáo, xem khí độ thanh thế của đám người đó, e rằng tịnh không có người nào dễ đối phó cho được, quá nửa thực lực của Ma Giáo hơn trăm năm trước cơ hồ đều đã tề tựu lại đây. Trong số có bọn U Cơ, Thanh Long của Quý Vương Tông, Bách Độc Tử của Vạn Độc Môn, bọn còn lại có quá nửa cũng là cao thủ của tứ đại Tông phái.

Từ đằng xa, tiếng hò hét "giết giết" càng lúc càng vang vọng, xen lẫn tiếng kêu rõ ràng tuyệt vọng, Thanh Vân Sơn ngày thường như tiên cảnh của nhân gian, giờ phút này phảng phất cũng đã bị bao trùm mùi máu, đột nhiên như đã biến thành địa ngục.

Đạo Huyền chân nhân hít một hơi sâu, miễn cưỡng trấn định tâm thần, hôm nay tai họa khởi từ bên trong, ngoại địch không ngờ lại bất thắn xâm nhập, không còn nghi ngờ gì nữa chính là thời khắc nguy cấp nhất của Thanh Vân Môn trong vòng cả trăm năm nay. Ông thân là chí tôn chưởng môn của một đại phái ngàn năm như Thanh Vân Môn, quyết không thể để cơ nghiệp bị hủy trong tay mình.

Lúc đó, chợt nghe thấy một tiếng niệm Phật hiệu, lại là Phổ Hoằng đại sư không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Đạo Huyền chân nhân, mặt in một nụ cười nhẹ: "Đạo Huyền sư huynh, từ xưa ta bất thắng chánh, Thiên Âm Tự của ta luôn luôn sát vai với Thanh Vân Môn chống đối yêu ma tà đạo, nếu cần sai khiến, xin cứ tự tiện phân phó".

Đạo Huyền mừng rỡ, cũng tựa hồ ngay lúc đó, đám người Phản Hương Cốc đứng lên theo sự dẫn dắt của Thượng Quan lão nhân, đứng sau lưng Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoằng đại sư.

Tứ đại Tông chủ của Ma Giáo hơi biến sắc, Độc Thần nhìn Phổ Hoằng, trầm giọng: "Vị đại sư này là người của Thiên Âm Tự? Là thần tặc nào vậy?

Phổ Hoằng mỉm cười: "Lão thí chủ thật mau quên quá, chánh ma đại chiến trăm năm trước, bọn ta cũng từng có duyên gặp mặt, sao giờ lại quên đi lão nạp vậy? Lão nạp là Phổ Hoằng của Thiên Âm Tự, vị kề bên là sư đệ Phổ Không".

Thiên Âm Tự Tứ Đại Thần Tặc uy danh đến mức nào, có hai người ở đây, thêm vào mấy cao thủ của Thiên Vân Môn, hà huống bên cạnh còn có cao thủ của Phản Hương Cốc.

Độc Thần quay đầu lại, nhíu mày nhìn Thượng Tùng đạo nhân sắc mặt trắng tái: "Đám người này sao lại tụ tập ở đây được?".

Thương Tùng đạo nhân trừng mắt oán độc đáp: "Bọn lừa ngốc và đám ô hợp Phản Hương Cốc sáng sớm hôm nay đột nhiên đến Thanh Vân Sơn, hoàn toàn không có báo trước, ta trở tay không kịp, không thể báo tin".

Phổ Hoằng và Thương Quan lão nhân của Phản Hương Cốc đưa mắt nhìn nhau, cùng cười lên, Thương Quan Sách cười lớn nói: "Đó gọi là tà bất thắng chánh, lưới trời lồng lộng, hôm nay nhất định phải để cho đám yêu ma tà đạo có gan làm càn các ngươi chịu tận sổ bỏ mình trên Thanh Vân Sơn này!".

"Khà khà!" một tiếng cười lạnh vang lên bên cạnh Độc Thần, Ngọc Dương Tử được chúng nhân Ma Giáo suy tôn làm chủ sự lần này, thần sắc kiêu hung, cười lạnh thốt: "Trăm năm trước, các vị tiên bối của Thánh Giáo bọn ta cũng băng vào lực lượng của một mình giáo phái bọn ta mà tranh đấu với ba đại phái của các ngươi, lẽ nào bọn ta hôm nay lại sợ không địch lại các ngươi!".

"Nói hay!". Tiếng vỗ tay liền vang lên, phần nhiều là từ đoàn người đứng sau lưng tứ đại Tông chủ của bọn họ, Quý Vương kề sát bên Ngọc Dương Tử cũng vỗ tay cười lớn: "Hôm nay để cho các ngươi xem là bọn ta gục ngã, hay là các ngươi chịu chết!".

Câu nói đó của y ngông cuồng khó sánh, coi thường chúng sanh, người trong chánh đạo không khỏi biến sắc, mặt lộ vẻ căm ghét, đặc biệt là chữ "chết" cuối cùng, Quý Vương còn tựa như đặc biệt nhấn mạnh khẩu khí, ra vẻ chế giễu.

Đạo Huyền chân nhân cười lạnh một tiếng, đang tính nói gì đó, lại thấy Ngọc Dương Tử tựa hồ không còn nhẫn耐 được nữa, phất tay một cái, trong tay trên mình các cao thủ Ma Giáo liền phiếm khởi ánh sáng đủ màu đủ sắc, hiển nhiên muốn động thủ liền.

Chúng nhân Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự lập tức ngưng thần giới bị, biết trước mắt là một trường chánh ma đại chiến hung hiểm nhất trong vòng trăm năm nay, Phổ Hoằng thấp giọng niệm: "A di đà Phật, thiện tai, thiện...".

Không ngờ còn chưa dứt lời, đại biến đã xảy ra. Lúc lực chú ý của mọi người đều đang dồn trên đám người Ma Giáo trước mặt, đột nhiên mười mấy đạo ánh sáng giữa đoàn người chánh đạo đồng thời nhoáng lên, trong đó không ngờ lại có hai đạo ánh sáng trực tiến đập lên tấm lưng không một chút phòng bị của Phổ Hoằng!

"Oanh".

Giây phút đó phe chính đạo như bị vỡ tung ra, nháo nhác hỗn loạn, tiếng la hét chói tai vang lên khắp nơi, Phổ Hoằng đại sư hai mắt tối sầm, chỉ cảm thấy hai luồng đại lực thật mạnh vào sau lưng, một thì nổ mãnh liệt tựa như núi lửa sóng gào, một lại chuyển thành sắc nhọn như kim châm, đâm pháp vào.

Phổ Hoằng đại sư loạng choạng, "oẹ" phun một búng máu, nhưng ông nào phải là người tầm thường, trong nháy mắt liền biết e rằng trong phe chánh đạo có nội gian, liền vận "Đại Phạm Ban Nhược chân pháp" siêu phàm nhập thánh lan tỏa

khắp toàn thân, cứng cỏi chịu đựng luồng lực đạo mãnh liệt tập kích, đồng thời không thèm quay đầu lại, quật tay áo hướng ra sau!

"Hự hự" hai tiếng kêu thảm, người đằng sau lưng thoát ra hai tiếng la hoảng, hiển nhiên đã trúng đòn, luồng lực đạo cuồn cuộn dũng mãnh tức thời tiêu tán, nhưng cỗ lực đạo mong manh như độc châm kia lại đã hóa thành vật hữu hình, chung quy đã xung phá được Đại Phạm Ban Nhược hộ thể không kịp phòng vệ toàn thân trong lúc quá vội vàng, đâm xuyên vào thân người ông.

Chỉ trong một phiến khắc đó, bọn Điền Bất Dịch của Thanh Vân Môn dĩ nhiên đã xông tới, chia nhau động thủ, nhưng người tập kích sau khi đánh được một đòn là lập tức phóng đi, bay sang bên Ma Giáo.

Kẻ cầm đầu không ngờ chính là Thượng Quan Sách của Phản Hương Cốc, đám người tập kích toàn bộ cũng đều là người của Phản Hương Cốc.

Phe chánh phái bao gồm của Phổ Không và Phổ Hoằng bị tập kích đều ngẩn ngơ kinh hoàng. Đạo Huyền chân nhân một hồi lâu sau mới trấn định được tâm thần, nhìn Thượng Quan Sách hỏi: "Ngươi... ngươi làm gì vậy? Không lẽ Phản Hương Cốc cũng đã đầu hàng Ma Giáo rồi?".

Thượng Quan Sách đứng bên cạnh Thương Tùng đạo nhân và Ma Giáo tú đại Tông chủ, đưa mắt nhìn bọn họ, đột nhiên cười khanh khách, phong thái cực kỳ cuồng ngông, sắc mặt thỏa mãn đắc ý.

Quỷ Vương cười lớn nhìn Đạo Huyền chân nhân: "Ai nói với ngươi bọn họ là người của Phản Hương Cốc?".

Đạo Huyền chân nhân đang định mở miệng, chợt thắt thanh, từ từ quay đầu sang nhìn Thương Tùng đạo nhân, sắc mặt tái nhợt thốt: "Giỏi, giỏi, giỏi cho ngươi, quả nhiên là man thiên quá hải".

Thương Tùng đạo nhân "khà khà" cười lạnh, mặt mày đắc ý: "Đó là nhờ Quý Vương Tông chủ túc trí đa mưu, vừa nghe nói hôm nay bọn lừa trọc Thiên Âm Tự đột nhiên không mời mà đến, muốn phá đại sự của ta, lập tức nghĩ tới phái cao thủ giả thân phận môn hạ Phản Hương Cốc lên núi, chọn mấy người ngày thường không hành tẩu trên giang hồ cho ta dẫn vào giới thiệu, khà khà, quả nhiên nhất cử thành công!".

Đạo Huyền chân nhân thân người lắc lư, xoay lại nhìn, thấy cuộc đột tập vừa rồi của Ma Giáo, mục tiêu hầu hết đều tập trung lên tăng nhân của Thiên Âm Tự, mười người cũng đã có chín trọng thương, đặc biệt là chưởng môn Phổ Hoằng đại sư, mặt như tờ giấy trắng, không ngờ đứng cũng không vững, nhờ đệ tử Pháp Tướng đỡ người chậm chạp ngồi xuống, sau lưng ông ta máu thịt bầy nhầy. Những người khác tình huống cũng không tốt đẹp gì, hơn nữa cả phe Thanh Vân Môn cũng có năm sáu trưởng lão đã bị thương.

Đạo Huyền chân nhân choáng váng người, lòng cũng dần dần chìm đắm, cười thảm: "Lợi hại, lợi hại, trách cho ta sống từng tuổi này mà vẫn không nghĩ tới Thượng Quan Sách đạo huynh ở Phản Hương Cốc một mực trấn thủ 'Huyền Hỏa

Đàm', chưa từng ra khỏi Phản Hương Cốc nửa bước, không ngờ lại không nghĩ ngờ gì người hết!".

Quỷ Vương nhìn ông, mỉm cười lắc đầu: "Người không phải là không có nghĩ đến điều đó, mà là không tưởng được Thương Tùng sư đệ của người lại phản bội lại người!".

Đạo Huyền chân nhân lại cười thầm một tiếng.

Trên Ngọc Thanh Điện, chõc lát đã ngập chìm vào không khí trầm mặc, người phe chánh đạo thẫn thờ nhìn nhau, giờ phút này bất kỳ ai ai cũng thấy được bên Ma Giáo đã chiếm ưu thế quá lớn, tuy Thanh Vân Môn còn có không ít cao thủ trưởng lão, nhưng phe Ma Giáo lại càng đông đảo cao thủ hơn. Tăng nhân Thiên Âm Tự giờ xem ra số còn có thể xuất thủ đại khái không tới phân nửa, trong đó chỉ có Phổ Không và Pháp Tướng may sao tránh khỏi bị thương.

Nhất là Phổ Không, bây giờ chợt như biến thành một người khác, trên tay cầm một cái bát vàng, kim quang bắn ra bốn phía, trùng trùng như một hung thần. Trước người ông là một vũng máu thịt bầy nhầy, chính là một cao thủ của Ma Giáo hồi nay ám toán ông ta bất thành, bị pháp bảo "Phù Đồ Kim Bát" của Phổ Không đập nát thành vũng máu thịt đó.

Nhưng trọng yếu nhất dĩ nhiên vẫn là hai đại cao nhân Thái Sơn Bắc Đầu của thiên hạ chánh đạo, Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoằng đại sư, không ngờ đồng thời bị trọng thương, giờ phút này Phổ Hoằng đại sư mặt nhợt nhạt như tờ giấy trắng, Đạo Huyền chân nhân tuy có khá hơn, vẫn có vẻ như cây cung đã đứt dây.

Lẽ nào thiên hạ chánh đạo thật đã tận hết khí số?

Vẫn đề đó như một khối đá nặng nề đán áp đè nặng lên tâm phe chánh đạo.

Trái lại, người Ma Giáo không khỏi cao hứng cuồng nhiệt, cả trăm năm nay Ma Giáo bị trực xuất khỏi Trung Nguyên, khổn đốn sống vùng man hoang, ngày nay một lần nữa ngẩng đầu ưỡn ngực, làm sao mà không thống khoái cho được?

Ngọc Dương Tự thăm nghĩ lần này mình chủ trì đại cục, dẫn dắt Thánh Giáo đối phó với hai đại phái chánh đạo xem mạnh mẽ khò bì, không ngờ chỉ một chiêu mà đã thắng, ngày sau mình ở trong Thánh Giáo địa vị nhất định sẽ vượt trên chúng nhân, nói không chừng kể từ hôm nay trở đi, mình có thể xây dựng Trường Sanh Đường như thời Luyện Huyết Đường của Hắc Tâm lão nhân tam trăm năm trước.

Nghĩ tới đó, Ngọc Dương Tử đắc ý muôn phần, quay sang nhìn Đạo Huyền chân nhân dương dương cười nói: "Đạo Huyền lão tặc, mau mau đem trấn phái chi bảo "Tru Tiên cổ kiếm" của các ngươi giao ra, sau đó đầu nhập vào Thánh Giáo nghe lệnh, ta sẽ tha tội chết cho ngươi! Ha ha ha!".

Mấy chục cao thủ Ma Giáo đứng sau lưng y đồng loạt cười toáng lên, trăm năm uất ức phảng phất đến hôm nay mới có thể tận tình giải tiết!

Xa xa, tiếng kêu thét chết chóc của Thanh Vân đệ tử trên Thông Thiên Phong truyền vọng không ngưng, tựa hồ cũng cùng một mệnh vận như Thanh Vân Môn hôm nay, chết rạp thảm!

Trên sắc mặt trắng nhợt của Đạo Huyền chân nhân lại hiện lên nét kiên nghị, hồn hồn lanh đậm thốt: "Thanh Vân Môn bọn ta cho dù hôm nay có phải mất mạng trong tay bọn người, cũng đừng hòng muốn bọn ta khuất tất đầu hàng".

Nói xong, ông ta thoái lui mấy bước, vào giữa đoàn người Thanh Vân Môn.

Bọn thủ tọa trưởng lão Điền Bất Dịch, Thương Chánh Lương cùng bước tới, đệ tử đắc ý của ông ta Tiêu Dật Tài cũng đỡ lấy người ông ta, hạ giọng thốt: "Sư phụ, thân thể của sư phụ...".

Đạo Huyền chân nhân hừ một tiếng, nói vội: "Họa kẽ mí mắt, Điền sư đệ, Thương sư đệ, Tăng sư đệ, Thiên Vân sư đệ, các người ở đây chi trì một trận, Thủy Nguyệt sư muội, lãnh mấy đệ tử đời thứ hai trước hết đưa các đạo hữu Thiên Âm Tự đi, bọn họ vì trợ giúp Thanh Vân Môn bọn ta mà thụ thương, bọn ta không thể để cho bọn họ chịu tổn hại thêm nữa".

Người được ông ta giao phó lập tức đều gật đầu tuân命, Điền Bất Dịch nhìn theo: "Chưởng môn sư huynh, ở đây có bọn tôi lo, huynh thân mang trọng thương, cũng phải đi thôi, huynh sống thì Thanh Vân Môn còn, chờ ngày sau...".

Ông ta chợt ngưng không nói nữa, nhưng ý tứ của ông ta ai ai cũng biết, bọn Tăng Thúc Thường mấy vị thủ tọa cùng gật đầu, nhưng Đạo Huyền chân nhân cười thảm một tiếng thốt: "Cơ nghiệp của tổ sư, lẽ nào các ngươi kêu ta vứt bỏ không lo tới? Đạo Huyền ta thà chết cũng không làm tội nhân thiên cổ!".

Bọn Điền Bất Dịch mặc nhiên, Đạo Huyền liếc mắt thấy phe Ma Giáo lục đục muốn phát động, chợt như đã hạ quyết tâm gì đó, hạ giọng: "Chuyện đến nước này, chỉ còn nước phá giới luật của tổ sư, phải dùng đến sát khí tối hậu đó!

Mọi người, bao gồm cả các trưởng lão đều ngây người.

Đạo Huyền hít một hơi dài: "Thời gian không còn nhiều, ta đi thỉnh xuất Tru Tiên Cổ Kiếm, các người...". Ông ta nhìn quanh, chợt thấp giọng: "Không cần biết các người trong lòng nghĩ sao về ta, nhưng chuyện đã đến nước này, các người nhất thiết phải cẩn thận, đừng coi nhẹ sự sống".

Bọn Điền Bất Dịch động dung, đang tính nói gì, bỗng nghe tiếng cười cuồng dại cất lên, pháp bảo di quang lấp loáng chói ngời, phe Ma Giáo chung quy đã bắt đầu động thủ.

Giây phút đó, Ngọc Thanh Điện vốn trang nghiêm kính cẩn, giờ pháp bảo bay lượn, di quang tung hoành, tiếng "oành oành" long trời rát tai.

Giữa cơn hỗn loạn, thừa lúc chúng cao thủ trưởng lão Thanh Vân Môn cầm chân ngăn chặn đợt sóng công kích của cao thủ Ma Giáo, Thủy Nguyệt lanh đạm đệ tử trẻ đưa các vị đại sư bị trọng thương của Thiên Âm Tự vào hậu đường, Đạo

Huyền chân nhân cũng bước ra phía sau, nhưng bước bộ lại ẩn ẩn hiện hiện có vẻ loạng choạng.

Điền Bất Dịch đang giao thủ thay vậy, trong lòng không khỏi tự lự, mục quang quét một vòng, Xích Diễm tiên kiếm trong tay bức thoái người của Ma Giáo trước mặt, phóng người đến bên Lâm Kinh Vũ và Tề Hạo mày nhợt nhạt đang cùng các trưởng lão ngăn chặn địch nhân, nói gấp: "Ở đây không cần đến các ngươi, các ngươi lập tức theo hộ tống chưởng môn chân nhân đi!".

Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ giật mình, nhưng thấy sắc mặt nghiêm nghị của Điền Bất Dịch, không dám cãi lệnh, mà hồi nãy Thủ Phong thủ tọa Thượng Tùng đạo nhân đột nhiên làm phản, đối với đám Thủ Phong đệ tử mà nói, không khác gì trời đang trong lành chợt có sét đánh ngang tai, ủ rũ rối loạn từ sớm, giờ vội nghe lời theo đỡ Đạo Huyền chân nhân.

Nhin theo thân ảnh của bọn họ, Tô Như tác chiến kề bên nhíu mày, tìm cơ hội thoát thân ra, phóng người đến bên Tống Đại Nhân và Điền Linh Nhi, thấp giọng: "Thượng Tùng sư bá của các ngươi thình lình làm phản, đám môn hạ đệ tử của lão cũng không biết có đáng tin không, các ngươi cũng nên đi theo canh chừng giùm chưởng môn chân nhân!".

Tống Đại Nhân và Điền Linh Nhi hoảng kinh, liền hội ý, lập tức chạy theo, Tô Như đang định xoay mình lại, chợt khoé mắt bắt gặp bên ngoài trường đại chiến long trời lở đất huyên náo này, Trương Tiểu Phàm, tiểu đồ đệ hối nãy còn là mục tiêu của toàn trường, giờ phút này lại không có ai để mắt tới hắn đang đứng ở đó, mục quang không biết vì sao cứ vọng nhìn phía tiền phương của Ma Giáo, trơ trơ bất động.

Bà ta nhíu mày, trong lòng bà ta kỳ thực cũng như Điền Bất Dịch, căn bản không tin tiểu đồ đệ lại là nội gian của Ma Giáo, chợt nhớ tới Trương Tiểu Phàm công lực non kém, liền phóng tới bên hắn, vỗ vai hắn.

Trương Tiểu Phàm giật mình, quay đầu lại nhìn, Tô Như đột nhiên hoảng kinh trong lòng, chỉ thấy đôi mắt Trương Tiểu Phàm giăng đầy những tia máu li ti, tuy thần thái xem có vẻ hoàn toàn tinh táo, nhưng không biết tại sao lại cảm thấy một thứ cảm giác hung sát kỳ dị.

Nhưng hiện giờ chuyện quá khẩn cấp, Tô Như làm sao còn có thể nghĩ ngợi gì thêm, vội nói: "Tiểu Phàm, ở đây quá nguy hiểm, ngươi cũng theo đại sư huynh của ngươi và Linh Nhi đi trước đi".

Trương Tiểu Phàm phảng phất bàng hoàng, được sư nương người từ nhỏ đã yêu thương bao bọc mình quan tâm tới, chung quy hắn cũng gật đầu, liền xoay người chạy về phía hậu đường.

Tô Như yên tâm, liền phóng mình lên, gia nhập vào chiến đoàn càng lúc càng thảm liệt!

Giữa những tiếng nổ long trời lở đất, giữa những thanh âm đùi loại pháp bảo va chạm kịch liệt, Trương Tiểu Phàm chạy vào hậu đường, đuổi theo Tống Đại Nhân và Điện Linh Nhi, rồi cũng bắt kịp bọn Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ, mấy người vây quanh Đạo Huyền chân nhân. Đạo Huyền chân nhân nhìn bọn họ, gật đầu nhẹ nhè, nhưng mục quang lúc nhìn thấy Trương Tiểu Phàm không khỏi mất tự chủ dừng lại một chút, rồi lại xoay đi.

Trương Tiểu Phàm trong lòng cũng không biết cảm thấy ra sao, nhưng Thiêu Hỏa Côn cứ nắm chặt trong tay bây giờ lại thấp thoáng có những làn sóng thanh quang, đầu óc bất chợt cảm thấy mơ hồ choáng váng, từng luồng từng luồng sát khí phảng phất như có những cỗ linh khí hung hăn xông thẳng vào não hắn, không nhịn được tưởng tượng thấy hơi máu.

Chỉ vì trước mắt ai ai cũng tâm tình trầm trọng, căn bản không có một ai chú ý đến bộ dạng kỳ dị của Trương Tiểu Phàm. Một hồi sau, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn của Tiểu Trúc Phong cũng đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, lại nói với Đạo Huyền chân nhân: "Là sư phụ kêu con và Văn Mẫn sư tỷ đến đây!".

Đạo Huyền chân nhân thở dài một tiếng, lắc đầu nhẹ nhè, nhưng cũng không nói gì, vẫn bước tới trước.

Bọn họ còn chưa đi được xa, liền nghe tiếng oanh oanh như sét đánh trên Ngọc Thanh Điện sau lưng, mấy đạo hào quang như cột núi xung thiên, không ngờ đã xung phá đỉnh nóc của Ngọc Thanh Điện, bắn thẳng lên trời, biết bao nhiêu tiếng thét thảm thương chen nhau vang lên, cũng không biết là ai đã mất mạng!

Mọi người thất sắc, không hỏi cũng biết được trận quyết chiến kịch liệt trên Ngọc Thanh Điện tàn khốc đến mức nào, không khỏi lo lắng cho bọn sư trưởng đồng môn. Đạo Huyền chân nhân đờ dần nhìn, sắc mặt khẩn trương bệnh lại, chợt phất đao bào bước dài tới trước.

Chúng đệ tử trẻ theo sau ông ta, chỉ thấy nhân vật mà hàng ngày bọn họ kính ngưỡng như thiên thần, giờ phút này thân người vẫn cao to thẳng đứng như bình nhật, nhưng đao bào xanh đậm đã bị máu tươi nhuộm thành một màn máu đen xúm mục kinh tâm, thậm chí lỗ vết thương bị Thương Tùng đao nhân ám toán cũng hiện rõ mồn một.

Thật không biết Đạo Huyền chân nhân làm sao có thể chịu được vết thương nặng như vậy, không ngờ còn có thể đi đứng được!

Đoàn người đi xuyên qua hậu đường, trong đám đệ tử trẻ không có ai là trưởng môn đệ tử, cũng không có ai đã từng đi tới đây, chỉ biết riu riu đi theo Đạo Huyền chân nhân đi xuyên qua đường qua viện, rồi thì tiếng huyên náo trên Ngọc Thanh Điện cũng dần dần cách xa, đoàn người xuyên khỏi hậu đường của Ngọc Thanh Điện, lại hướng về phía hậu sơn của Thông Thiên Phong mà đi.

Đạo Huyền chân nhân đi trước, mọi người theo sát sau lưng ông ta, cảnh giác nhìn quanh, tuy hiện giờ đại bộ phận giáo đồ Ma Giáo đang công đà phía trước

núi, nhưng ai biết được không chừng cũng có kẻ đã được Thương Tùng đạo nhân dẫn tới hậu sơn.

Trương Tiểu Phàm đi sau hết, song nhẫn thoảng nhuốm đỏ, mặt không chút biểu tình, nhưng tận sâu trong nội tâm lại như biển động sóng gào, hoang mang vì đại nạn Thanh Vân Môn, lại đang nôn xót về mỗi huyết cùu năm xưa. Trong ký ức của chàng, hung thủ năm xưa giết sạch thôn dân Thảo Miếu thôn là ai tuy còn chưa gấp, nhưng chàng mỗi lần nhớ tới tinh cảnh ngày đó, liền nghĩ đến hắc y nhân thần bí hung ác kia.

Cứ theo tình hình hôm nay mà nhìn, hầu như rõ ràng chính là Thương Tùng đạo nhân!

Năm xưa ở Thảo Miếu thôn tuy còn hai đứa trẻ côc cút, nhưng nhìn thấy dấu pháp động thủ của hắc y nhân với Phổ Trí lại chỉ có Trương Tiểu Phàm, hôm nay vừa có thể xác định được, cùu hận bao năm nay cuồn cuộn phủ ngập tim hắn, hai đại hung khí nghiệp hồn Phệ Huyết nghiệp hồn Thiêu Hỏa Côn bị hung niêm hận ý của chủ nhân kích động, bao nhiêu lệ khí chôn giấu lâu nay nhất thời cũng bốc lên, ảnh hưởng ngược trở lại Trương Tiểu Phàm.

Nếu là ngày thường, đừng nói gì tới đạo hạnh của Đạo Huyền Chân Nhân, ngay cả là Điền Bất Dịch cũng đã sớm có thể phát hiện Trương Tiểu Phàm có gì kỳ lạ, nhưng giờ phút này còn ai có tâm tư để quan sát hắn, nào ai có biết tên đệ tử nhỏ nhói của Thanh Vân Môn không ngờ đang đứng giữa thời khắc trọng yếu tinh thần kích động cực độ như ngàn người giao chiến, một chút không cẩn trọng sơ rắng liền bị nhiễm thâm lệ khí thâm trầm của phệ huyết nghiệp hồn, vạn kiếp không hồi phục được!

Quả nhiên, sự thật đã chứng minh sự lo lắng của bọn Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt không phải là vô cớ, con đường nhỏ hậu sơn Thông Thiên Phong tuy vắng lặng, nhưng chưa đi bao xa, hai bên liền xông ra một đám giáo đồ Ma Giáo, bọn Tề Hạo liền xông tới trước đón đỡ.

Đạo Huyền chân nhân chỉ liếc nhìn mấy lượt, cũng không để ý nữa, vẫn một mực bước tới, lần này tấn công Thanh Vân Môn, phe Ma Giáo quả thật đã kéo rốc tinh anh tới, đám giáo đồ xuất hiện ở đây không ngờ đạo hạnh không yếu kém chút nào, bọn Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ không thể nào thu thập được chúng nhanh gọn được.

Bọn Tống Đại Nhân tiếp tục hộ vệ Đạo Huyền chân nhân tiến tới, để lại Tề Hạo và Lục Tuyết Kỳ cầm cự địch nhân, hiện ai ai trong lòng kỳ thực cũng có nghi vấn tại sao Đạo Huyền chân nhân không ngự không bay đi, lẽ nào thương thế của ông ta nặng đến mức phải đi bộ?

Chỉ là lúc đó lại không có ai dám hỏi ông ta, qua một hồi lâu, "vèo" một tiếng, hai bên không ngờ lại xông ra một đám giáo chúng Ma Giáo, Tống Đại Nhân và Văn Mẫn, Điền Linh Nhi ở lại ngăn cản, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cũng muốn tham gia, Tống Đại Nhân vội la: "Bọn ta ba người đủ rồi, các ngươi mau đi bảo vệ chưởng môn chân nhân!".

Lâm Kinh Vũ nghiến răng, kéo Trương Tiểu Phàm chạy tới trước, đuổi theo Đạo Huyền chân nhân, lần này không ngờ không đụng phải đám Ma Giáo nữa, Đạo Huyền chân nhân dẫn bọn họ theo một con đường vắng vẻ bên hậu sơn, sau đó dừng bước ở một ngã ba đường.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm cũng dừng lại, Trương Tiểu Phàm không nói tiếng nào, Lâm Kinh Vũ lại ngược đầu nhìn Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân quay đầu lại nhìn, chợt thử người, thần sắc trên mặt tựa hồ rúng động, phảng phất như ý trời xảo hợp, hai người còn đi theo không ngờ lại chính là hai cô nhi Thảo Miếu thôn năm nào.

"Qua khỏi chỗ này là đến thánh địa của Thanh Vân Sơn, 'Huyền Nguyệt Động Phủ', ta phải đi vào. Các ngươi ở đây canh chừng, không để bất kỳ một tên Ma Giáo nào xông vào! Con đường kia ăn thông tới 'Tổ Sư Từ Đường', các ngươi...".

Lâm Kinh Vũ thần sắc kiên nghị, mạnh mẽ gật đầu, nói lớn: "Chưởng môn an tâm!".

Đạo Huyền chân nhân nhìn gã, nhưng mục quang liền lạc lên thanh "Trảm Long Kiếm" trong tay gã, thấy ánh bích quang của Trảm Long Kiếm lưu chuyển trên mặt đất xanh thẫm ánh núi, phảng phất cũng đang khát vọng nhìn thấy gì đó!

Gã thiếu niên này ngập tràn vẻ kiên nghị và kích động, thấp thoáng có... Đạo Huyền chân nhân chợt xoay mình, nhìn con đường đi đến Tổ Sư Từ Đường, lại không nói gì, xoay sang con đường bên kia, bỏ đi thẳng.

Lâm Kinh Vũ dõi mắt nhìn theo Đạo Huyền chân nhân biến mất trên con đường nhỏ rồi mới xoay người lại, đôi mày kiếm nhíu lại, trong lòng tựa như có gì khó yên, cả hơi thở cũng nặng nề đi mấy phần. Cũng không trách được, giờ này Thanh Vân Môn đột ngột gặp đại nạn, Thương Tùng đạo nhân mà gã luôn coi như cha không ngờ bỗng nhiên tạo phản, làm sao mà không khiến cho gã rúng động thần hồn được.

Trương Tiểu Phàm chậm chậm ngẩng đầu, nhìn về phía Ngọc Thanh Điện dưới núi xa xa, lại chỉ nhìn thấy rừng rậm đen ngòm, cả đỉnh điện cũng không thấy, nhưng trên con đường thông tới Tổ Sư Từ Đường, dằng sau rừng cây, thấp thoáng có dáng dấp phòng ốc, ẩn ước có tiếng chuông đỉnh.

Từ chiến trường cực độ khẩn trương, đột nhiên đi đến một địa phương cực kỳ tĩnh lặng như vậy, hai người bọn họ nhất thời chưa thích ứng mấy, Lâm Kinh Vũ hổn hển hít một hơi dài, từ từ trấn định hơi thở của mình thanh bình trở lại.

Đột nhiên, từ dằng trước núi truyền tới một tiếng gầm dữ như long ngâm, còn cách khá xa, tiếng vọng không ngờ vẫn truyền đến như bài sơn đảo hải, đắt trời như vì vậy mà biến đổi cả sắc màu. Hai người đều giật mình, Lâm Kinh Vũ phản ứng trước, mừng rỡ thốt: "Là Linh Tôn!".

Trương Tiểu Phàm cũng nghe thấy, quả nhiên là tiếng gầm của Thủy Kỳ Lân, hiển nhiên là linh thú ngàn năm trấn thủ hộ Thanh Vân Sơn chung quy đã bị kinh động mà xuất thủ.

Nhưng do đó mà cũng không khó gì tưởng tượng được Thanh Vân Môn chiến huống hiện giờ đã kịch liệt đến mức nào!

Bọn họ hai người tâm tư rối như tơ vò, đang đứng ì đó đợi Đạo Huyền chân nhân. Nhưng thời gian bình tĩnh của bọn họ không được lâu, chợt có tiếng bước chân vang lên, hai người thắt kinh, trong lòng cứ mong là bọn Tề Hạo đến nơi, nếu không...

Không ngờ trời già cũng chống lại Thanh Vân Môn, sau một hồi, xuất hiện lại là năm giáo đồ Ma Giáo, người cầm đầu không ngờ chính là kẻ giả mạo Thượng Quan Sách hồi nay ám toán Phổ Hoằng đại sư, thấy bọn họ đứng đó, liền cười hung ác xông tới, có kẻ giương mắt nhìn sau lưng bọn họ.

Lâm Trương hai người thắt sắc, Lâm Kinh Vũ trong đầu suy toán, xem năm tên này không phải là tay vừa, đừng nói gì tới thu thập bọn chúng, có thể địch lại năm người bọn chúng hợp lực hay không đã là một vấn đề rồi, nhưng Huyền Nguyệt Đông Phủ sau lưng Đạo Huyền chân nhân hồi nay đi vào lại vô luận là sao cũng không thể để bọn chúng tiến vào, đắn đo xong, chợt quyết chí bước tới trước, thấp giọng nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, ta dụ dẫn bọn chúng sang bên kia, ngươi ở lại canh ở đây!".

Trương Tiểu Phàm thử người, còn chưa đồng ý, Lâm Kinh Vũ đã xông tới, Trảm Long Kiếm hóa thành một luồng bích quang quét về phía năm hắc y nhân, thanh thế mạnh bạo, bọn Thượng Quan Sách nhíu mày thắt kinh, sắc mặt liền ngưng trọng, tựa hồ không ngờ được tên đệ tử nhỏ nhoi trong Thanh Vân Môn này đạo hạnh lại cao như vậy, lập tức bao vây vòng tròn, chừa lại Thượng Quan Sách giả lược trận, đồng thời chú ý động tĩnh của Trương Tiểu Phàm.

Lâm Kinh Vũ cùng bọn họ giao thủ mấy hồi, quả nhiên đám giáo đồ Ma Giáo đạo hạnh không tệ, ba người trong số cũng chỉ kém gã một chút, nhưng người kia tu hành lại tương đương cỡ gã, bốn người vây công, gã lập tức lọt vào thế hạ phong.

Lâm Kinh Vũ nhíu mày, không ham chiến, lập tức thoát thân hướng về phía con đường bên kia, Thượng Quan Sách giả hơi trầm ngâm, liền dẫn ba người đuổi theo, chỉ lưu lại một hắc y nhân đứng yên tại chỗ với Trương Tiểu Phàm.

Hắc y nhân đó cười lạnh một tiếng, xoay sang phía Trương Tiểu Phàm, chỉ thấy thiếu niên kia hiện giờ phảng phất đang nghe ngóng gì đó, từ từ ngẩng đầu dậy.

Xuất hiện trước mặt hắc y nhân không ngờ lại là một đôi mắt đỏ máu tràn ngập lệ khí hung bạo!

Trong khu rừng rậm rạp tĩnh lặng của Thanh Vân Sơn đột nhiên vang lên tiếng huyên náo, chim chóc kinh hoàng bay vút lên.

Xa xa, thấp thoáng lại truyền tới tiếng gầm giận dữ của Thủy Kỳ Lân, vang dội giữa đất trời!

Chương 81

Tổ Sư Từ Đường

Trong hậu sơn của Thanh Vân Sơn có hai chỗ quan trọng. Một là thánh địa trọng yếu nhất của Thanh Vân Môn, "Huyền Nguyệt Động Phủ", ngàn năm trước Thanh Diệp tổ sư tài nghệ tuyệt luân đã vào đó bế quan ngộ đạo, từ đó Thanh Vân Môn quán tuyệt thiên hạ, lãnh tụ quần hùng.

Sau đời Thanh Diệp tổ sư, Huyền Nguyệt Động Phủ trở thành vùng đất thiền thánh nhất của Thanh Vân Môn, ngàn năm nay chỉ có chưởng môn mới có thể bước vào.

Còn chỗ kia, là Tổ Sư Từ Đường.

Như cái tên ngụ ý, tự nhiên chính là nơi thờ phụng các vị tổ sư đời đời của Thanh Vân Môn, từ Thanh Vân Tử khai sáng Thanh Vân Môn, tới Thanh Diệp tổ sư, cho đến các vị tiên bối đời sau đều bài linh vị trong Tổ Sư Từ Đường này, ngày ngày hương hỏa không dứt. Hơn nữa vào những ngày quan trọng, Thanh Vân Môn đều hội họp dưới sự dẫn dắt của chưởng môn đến đây long trọng tế tổ, cũng được coi là một nơi trọng yếu của Thanh Vân Môn.

Bất quá trừ ngày tế tổ ra, ở đây lại vắng lạnh cực kỳ. Lúc Lâm Kinh Vũ dụ dỗ bốn giáo đồ Ma Giáo chạy tới, chỉ thấy một khoảnh đất trống cực lớn, sừng sững một tòa điện đường khí thế hùng vĩ, bốn góc mái cong vút, đỉnh ngói lưu ly, trụ đỡ môn bài cổ hương cổ sắc, phảng phất trong màn tĩnh lặng đó có thể nghe thấy lịch sử xa xưa.

Từng lần khói mỏng lất phất bay ra từ bên trong điện sâu kín thâm thúy âm ám khó lường, nhìn từ mặt ngoài, chỉ thấy bên trong lấm chấm điểm nến, còn có trường minh đăng đu đưa nhẹ nhẹ, treo giắt giữa chừng. Nhưng, trừ lão giả vận y phục trắng thô mộc mặc đang lẳng lặng quét lá trước điện ra, không nhìn thấy một bóng người nào khác.

Nghe tiếng bước chân rầm rập, lão giả từ từ ngẩng đầu lên nhìn.

Lâm Kinh Vũ hơi hối hận trong lòng, hồi nãy gã chỉ muốn trước hết cứ dụ bọn người Ma Giáo đi khỏi Huyền Nguyệt Động Phủ, nào ngờ lại ngộ nhập Tổ Sư Từ Đường, đây là nơi thờ phụng linh vị các tổ sư đời trước, nếu bị người của Ma Giáo phá hủy, gã thật là tội ngàn vạn lần đáng chết!

Nghĩ tới đó, Lâm Kinh Vũ liền dừng bước, Trảm Long Kiếm hoành ngang trước người, xoay mình đổi diện bọn Thượng Quan Sách giả đang rượt theo.

Lúc đó, trong khu rừng đằng xa chim chóc chợt bay loạn lên, huyên náo hỗn độn.

Lâm Kinh Vũ hoảng kinh trong bụng, thấy phương hướng đó là chỗ Trương Tiểu Phàm, không khỏi lo lắng bần thần, nhưng biết trước mặt mình là đại địch, vội định trụ tâm thần, ngưng thần giới bị, ngầm hạ quyết tâm hôm nay dù phải chết ở đây cũng tuyệt không thể để bọn Ma Giáo tặc tử này lọt vào Tổ Sư Từ Đường nửa bước.

Trảm Long Kiếm phảng phất như có linh khí, bích quang lấp loáng, chiếu ngời gương mặt cực kỳ kiên nghị của chủ nhân nó.

Mục quang của lão giả quét lá trước Tổ Sư Từ Đường chạm phải Trảm Long Kiếm trong tay Lâm Kinh Vũ, thân người bỗng rúng động.

Bốn tên Ma Giáo bên kia đưa mắt nhìn nhau, cười lên một loạt, đám người đó hiển nhiên địa vị không thấp trong Ma Giáo, liếc một cái là nhận được ngay đây nhất định là nơi trọng yếu của Thanh Vân Môn, xem ra chuyến này nhất định có thu hoạch lớn.

Thượng Quan Sách giả cười đắc ý: "Tiểu tử, ta thấy ngươi tư chất không tệ, bữa nay Thanh Vân Môn dĩ nhiên đã không còn lối thoát, chỉ bằng ngươi đầu nhập làm môn hạ của ta, lão phu đảm bảo tương lai của ngươi sẽ bay bổng rạng rỡ!".

"Hừ!". Lâm Kinh Vũ trong tâm khinh ghét vô ngần, cười lạnh một tiếng, không lý gì tới.

Thượng Quan Sách giả không ngờ cũng không nổi giận, khà khà cười lạnh: "Được, ngươi đã muốn chết thì để ta thành toàn cho ngươi!". Nói xong liền hất mắt, ba hắc y nhân kia cùng phóng lên tấn công.

Lâm Kinh Vũ nghiến răng, Trảm Long Kiếm rung động ánh bích quang, hoành trước người. Pháp bảo của ba hắc y nhân, một là phi kiếm màu vàng, một trường kích nặng chịch hùng hồn, còn một là bạch cốt kiếm dùng xương người dưa thành, khủng bố cổ quái, âm khí sâm sâm.

Lâm Kinh Vũ lấy một chọi ba, nghiến răng khổ chiến, Trảm Long Kiếm lục quang tung hoành, ráng thủ tại chỗ, không chịu thoái lui, nhưng dần dần lại lọt vào thế hạ phong.

Lâm Kinh Vũ từ thuở thiếu niên gia nhập hàng ngũ môn hạ Thanh Vân Môn, thiên tư cực hảo, Thương Tùng đạo nhân cực kỳ coi trọng gã, không những tận tâm giáo đạo, thậm chí cả Trảm Long Kiếm lai lịch sâu xa cũng truyền cho gã, cũng không biết có phải trên người thiếu niên này lão đã nhìn thấy hình bóng của một con người mà lão hăng kính ngưỡng năm xưa hay không.

Nhưng Lâm Kinh Vũ cũng đích xác chưa từng phụ r้าย khố tâm của Thương Tùng đạo nhân, nội trong vài năm ngắn ngủi, bằng vào thiên phú đặc biệt của mình, cộng với tín niệm báo cùu thân nhân phụ mẫu chôn giấu sâu kín trong nội tâm, đạo hạnh không ngờ tiến triển mãnh liệt, chỉ vài năm ngắn ngủi đã trở thành gương mẫu trong lớp đệ tử đời nay.

Chỉ là cho dù gã có cần mẫn dụng hết sức lực, nhưng tu hành vẫn chịu sự hạn chế về thời gian, không thể kích tiến thái quá, giờ phút này đối diện với ba hắc y giáo đồ của Ma Giáo, trước mặt thì trường kích tấn công tới tấp, một bên phi kiếm lớn vởn lén đâm, còn có bạch cốt kiếm âm khí sâm hàn làm đau đầu, dưới sự thao túng của bọn Ma Giáo, chợt ẩn chợt hiện, mỗi lần âm khí tập kích, gã không tránh khỏi hít phải khí lạnh, toàn thân run rẩy.

Qua mươi mấy hồi khổ như vậy, Lâm Kinh Vũ cho dù toàn lực phòng thủ, ánh sáng của Trảm Long Kiếm lại vẫn dần dần bị áp lực của ba hắc y nhân đè xuống, thấy rõ gã bại đến nơi, chung quy không thể không bước lui một bước.

Thượng Quan Sách giả đứng đằng sau ba hắc y nhân cười lạnh một tiếng.

Một khi thoái là không dừng được cước bộ, ba hắc y nhân tinh thần phẫn chấn, pháp bảo tung bay, Lâm Kinh Vũ đổ mồ hôi hột ròng ròng, thoái lui liên tiếp, có muốn đứng lại cũng không thể được.

Đột nhiên, thanh bạch cốt kiếm thần bí thình lình biến mất, Lâm Kinh Vũ đang lo đương đầu trường kích trước mặt, thêm vào phi kiếm cứ lòng vòng lén đánh một bên, chợt thấy đau điểng dưới chân, không đứng vững được nữa, không ngờ bạch cốt kiếm không biết từ lúc nào đã chui xuống đất, tiêm hành mà đến, chém lên bắp chân phải của gã một vệt lớn, máu tươi phun trào.

Lâm Kinh Vũ gầm lớn một tiếng, Trảm Long Kiếm lăng không chém xuống, tiên gia thần khí đó chạm lên bạch cốt kiếm, oong oong ngân nhẹ, bạch cốt kiếm liền rơi xuống, trên thanh kiếm bạch cốt hình như có một kẽ nứt mong manh.

Người dùng bạch cốt kiếm xót lòng, liền thu bạch cốt kiếm lại coi kỹ, nhưng hai người kia pháp bảo vẫn tung bay, phong thanh lẫm liệt, Lâm Kinh Vũ đã lọt vào tử địa, phải dùng hết phần lực khí cuối cùng, ngự khởi Trảm Long Kiếm hoành ngang trên đỉnh đầu.

"Oanh" một tiếng, chỉ thấy di quang loang loáng, hỏa tinh bắn tứ phía, cũng không biết lực lượng bạo phát ra từ đâu, Trảm Long Kiếm đánh văng hai pháp bảo kia đi, nhưng trước mắt Lâm Kinh Vũ đã là một màn tối đen. Phút giây điện quang hỏa thạch chớp nhoáng đó, gã thất thần một chốc, chợt thấy Thượng Quan Sách giả hồi nãy còn đứng xa xa, thình lình đã xuất hiện trước mặt mình, nhe răng cười nhìn gã.

Lâm Kinh Vũ kinh hoàng thắt sắc, còn chưa kịp có phản ứng gì, lồng ngực đã đau nhói tràn lan, một luồng lực đạo cực kỳ sắc nhọn phoc tới, chớp mắt đã phá tan chân pháp hộ thể của gã.

"A!".

Lâm Kinh Vũ rỗng khản một tiếng, toàn thân bay bắn đi, miệng phun máu tươi, cả Trảm Long Kiếm cũng cầm không nổi, bay bổng lên không trung, cuối cùng "soát" một tiếng, cầm pháp xuống đất, tinh cờ cầm ngay trước người lão già quét lá kia.

Bích quang lưu chuyển dần dần ảm đạm đi.

Lâm Kinh Vũ tính tình luôn luôn ngoan cường, cuí đầu nhìn lồng ngực, thấy một mảng máu thịt nhầy nhụa, vết thương thật ra chỉ có một lỗ cỡ đầu ngón tay. Nhưng luồng nhuệ khí xông thẳng vào trong người, như một mũi châm cứng cỏi không tiêu mòn xung phá loạn xạ, kinh mạch trong người đau đớn thống khổ khó kềm hãm được, cho dù có muôn vục dậy nghênh địch thì chân cũng đã mềm nhũn, không thể nào đứng dậy nổi!

Gã thở hổn hển, bọn Thượng Quan Sách giả lại cười khääng khặc, đắc ý vô cùng.

"Tiểu tử, sao vây, ta chỉ mới dùng có năm thành pháp lực đã đánh người liết nhược như vây, ngươi còn không mau quy hàng cho rồi!".

Cơ thịt trên mặt Lâm Kinh Vũ co thắt liên hồi, hiển nhiên trong mình cực kỳ đau đǐng, nhưng đại nạn gần kề mí mắt càng làm cho gã lo lắng vạn phần, vừa nghĩ tới Tổ Sư Từ Đường sau lưng, gã cũng không biết lực khí từ đâu sinh ra đã giúp gã vùng vẩy chậm chậm đứng dậy.

Bọn Ma Giáo cũng không cản trở gã, chỉ đứng bên kia như đang chờ xem nhiệt náo.

Nỗi đau đớn như ngọn chùy quật vào tâm can phảng phất xông lên đến đỉnh đầu, Lâm Kinh Vũ còn chưa đứng yên đã xiểng niểng choáng váng, quay đầu thở dốc, cõi hết sức loạng choạng nhìn về phía Trảm Long Kiếm đang cầm trước mặt lão giả quét lá mà bước qua, hổn hển thốt: "Lão nhân gia, ở đây nguy hiểm lắm, ông mau mau chạy đi...".

Lão giả nhìn có vẻ như người hàng ngày quét dọn Tổ Sư Từ Đường của Thanh Vân Môn, diện dung khô cằn, mặt mày nếp nhăn sấp lớp sâu hoắm như bị đao cắt. Kể cũng lạ, Lâm Kinh Vũ cùng bọn người Ma Giáo đại chiến, lão lại một mực đứng yên tại chỗ quan sát, không bỏ chạy, cũng không nói gì, tới giờ lại thấy lão nhìn lên lồng ngực của Lâm Kinh Vũ, chợt điềm đạm thốt: "Ly Nhân Chùy! ngươi là Chu Ẩn, thích khách của Ma Giáo Trường Sanh Đường?".

Bốn tên Ma Giáo tắt hẳn nụ cười, Thượng Quan Sách giả thần sắc đột nhiên lạnh lùng trở lại: "Không tưởng được ở đây còn có cao nhân, không sai, ta là Chu Ẩn, các hạ là ai?".

Lão nhân khô cằn kia lại không trả lời y, lão bẩm tự nói với mình: "Ly Nhân Chùy vốn là kỳ bảo Ma Giáo, uy lực tuyệt đại, nhưng lọt vào tay kẻ nhân phẩm hạ tiện như ngươi lại chỉ còn là khí vật dùng ám toán người ta, đúng là một nỗi nhục cho kỳ trân đó!".

Chu Ẩn giận dữ, nhưng nhất thời còn chưa rõ thân phận của lão giả thần bí, lại thấy lão ta tuy ngây ngô đứng nhìn nấy giờ, nhưng khẩu khí nói chuyện lại oai phong rợn người, trong lòng không khỏi có chút bất an, quát hỏi: "Các hạ thật ra là ai?".

Lão giả thở dài một tiếng: "Ta là ai? Cả chính ta cũng đã quên ta là ai rồi!". Lúc lão nói, diện dung bi sảng, ngữ khí tràn đầy vẻ thê lương, lại quay đầu đi, nhìn Lâm Kinh Vũ gọi: "Hài tử".

Lâm Kinh Vũ giật mình, liền đáp: "Dạ... tiễn... tiễn bối".

Lão giả nhìn gã lên xuống mấy lượt, phảng phất để lộ một nụ cười mỉm: "Ngươi là môn hạ của ai?".

Lâm Kinh Vũ không biết tại sao bây giờ đối diện lão nhân này bỗng chợt có ý kính úy khôn tả, hạ thấp giọng đáp: "Đệ tử là môn hạ của Thủ Phong Thương Tùng đạo nhân...", nói được nửa đó, chợt nhớ tới Thương Tùng đạo nhân hồi nãy đã phản lại Thanh Vân, một tư vị chua xót kỳ lạ dâng vào tim, không nói thêm được nữa.

Lão giả gật gật đầu, hạ giọng: "Là Thương Tùng à, y thu đỗ đệ quả là có mắt tinh đời, khà khà".

Chỉ thấy đang lúc nói chuyện, lão thò bàn tay run run ra, nắm lấy Trảm Long Kiếm đang ghim trước mặt lão.

Lâm Kinh Vũ nhìn động tác chậm rãi của lão, chợt khẩn trương lên, phảng phất nội tâm đã nhận thấy gì rồi, mắt cả tự chủ thở ra một hơi.

Đôi tay khô quèo già nua đó không biết đã trả qua biết bao phong sương, lần này tiếp xúc cán kiếm băng lãnh cứng đờ, hơi ngập ngừng, rồi lại nắm chặt lấy nó!

Bên trong Tổ Sư Từ Đường chợt truyền ra một tràng tiếng chuông đinh u uẩn.

"Keng keng keng...".

Bất chợt, Trảm Long Kiếm vốn mờ mịt ám đạm quắc dậy ánh lục quang, ánh sáng tươi tắn phảng phất như mặt trời kiêu ngạo nơi chân trời, chói lòa mà không rát mắt! Lão giả chậm chậm rút Trảm Long Kiếm, mỗi một phân kéo lên, Trảm Long Kiếm cũng phảng phất run rẩy kích động, ngân rền không ngưng, thanh âm chấn động lòng người vang dội đó đây, đâm thẳng lên chín tầng trời.

Lão đứng thẳng thân người, từ từ kéo Trảm Long Kiếm tới trước mặt, vuốt ve nhẹ nhè. Bàn tay già cỗi bị nắm tháng xói mòn kia lại ôn nhu như một cô gái đang độ yêu đương.

Trảm Long Kiếm rền rỉ ngân vang, cho dù bọn người Ma Giáo và Lâm Kinh Vũ còn cách xa, không ngờ cũng tựa như đã cảm thấy được sự kích động như có linh tính của Trảm Long Kiếm.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên thất thần tựa hồ không còn nhận ra Trảm Long Kiếm của mình nữa. Trên tay lão giả, nó bắn ra ánh sáng chói lọi huy hoàng không thể nào bì kịp. Ngay cả chính lão giả, sau khi nắm giữ thanh thần kiếm đó, toàn thân cũng phảng phất đã biến dạng, khí thế vô hình hung dũng triển khai, phảng phất như Thương Cổ Kiếm Thần trong truyền thuyết.

"Hài tử, ngươi nhìn cho kỹ, Trảm Long Kiếm không phải dùng cái lối của ngươi đâu!". Lão già đó điểm đạm nói giữa ánh bích quang hung dũng bành trướng.

Mới vừa dứt lời, chợt chỉ thấy bích quang bạo phát trong nháy mắt, toàn mảnh đất trống trong chốc lát đã bị bao trùm một màn lục sắc, mờ trời mịt đất, gào thét giữa không trung, Trảm Long Kiếm đã từ trong tay lão già bay ra, như điện quang loang loáng, xông thẳng lên.

Chúng nhân Ma Giáo thấy khí thế vĩ đại của lão già, đã sớm lưu tâm để phòng, lúc này cùng hét lên một lượt, đồng thời ngự khởi pháp bảo tấn công, chỉ có Chu Ân đứng đằng sau nhíu mày mà không xuất thủ.

Ba tên kia tựa hồ vẫn dùng biện pháp đối phó Lâm Kinh Vũ hồi nấy, trường kích công đả chính diện, phi kiếm bay vèo lên, bạch cốt kiếm len lén tập kích, nào ngờ lão già căn bản không lý gì tới bạch cốt kiếm và phi kiếm màu vàng, Trảm Long Kiếm như hóa thành cây cột chống trời, ào ạt công tới như bài sơn đảo hải, tên giáo đồ Ma Giáo thủ sử trường kích hoảng kinh thất sắc, liền ngự khởi trường kích đón đỡ, ngờ đâu chỉ nghe một tiếng vọng sắc gọn, Trảm Long Kiếm như chém chặt tuyết, chém trường kích thành hai đoạn, không dừng lại tới một giây, nhắm ngay đầu chém xuống.

"Rét".

Đang khi Lâm Kinh Vũ trợn trừng há hốc nhìn, giữa những cặp mắt kinh hoàng của chúng nhân, tên giáo đồ Ma Giáo kia từ đầu tới chân đã bị chém hai mảnh, máu phun trào như mưa bắc. Cơ hồ không ngưng nghỉ, giữa bức màn máu mù trời, ánh lục quang tựa như một ác ma bay quyết trở lại, xông về phía hai người kia.

Phi kiếm và bạch cốt kiếm vốn đang công về phía lão già, giờ đây đâm lược như tê liệt, nào còn dám tiến công, lập tức bay vụt trở lại, đồng thời biến chiêu đón chặn. Chỉ là Trảm Long Kiếm chói lợi bầu trời trong nháy mắt đã đến, ép rát mi mắt chúng nhân, chém xuống lập tức.

Cơ hồ cả một tiếng gào thét cũng không có, ánh lục quang nhận chìm hai người, phút chốc nghe thấy tiếng gãy vỡ sắc gọn vang lên, cũng không biết trên mình hai người kia đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Kinh Vũ toát đẫm mồ hôi lạnh, thần trí đã không còn để cho mình điều khiển nữa!

Chu Ân đứng xa nhất sắc mặt đại biến, giờ đã biết lão già thật là một cao nhân đáng sợ, tự biết mình không phải là địch thủ, lập tức xoay mình bỏ chạy.

Ngờ đâu ánh lục quang lại như biển thét sóng gào, đang bao bọc giữa màn máu đỏ ngời ngời lại phóng mình như làn sét đuổi theo.

Chu Ân đạo hạnh còn cao hơn mấy tên kia, phất tay một cái, thấp thoáng có hắc khí nhoáng lên, ánh lục quang mù trời không ngờ hơi chấn chừ trước mặt y.

Cũng cùng lúc đó, Chu Ân đột nhiên thắt sắc, thắt thanh la lên: "Là ngươi! Ngươi là Vạn...".

Tiếng nói còn chưa dứt, ánh lục quang như một tòa núi trùm kín đất trời đã đan áp hắc khí gắng gượng chống cự nãy giờ, từ trên chẻ xuống, chém lên ngực Chu Ân.

Chu Ân héo thảm một tiếng, toàn thân bắn văng ra xa, mất mạng tại đường trường.

Chỉ trong chốc lát, bốn giáo đồ Ma Giáo hồi nãy còn diệu võ dương oai đắc ý không ngờ đã hoàn toàn chết hết.

Bích quang mù trời chợt như cá kình hút nước, thu ẩn vào Trầm Long Kiếm, bay trở về trong tay lão giả.

Lâm Kinh Vũ vẫn há hốc miệng, chưa nói được lời nào.

Lão giả lắc đầu nhè nhẹ, phảng phất cũng đang than thở gì đó, nhìn Trầm Long Kiếm triều mến thêm một lần nữa, liền quăng trả lại cho Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ đón nhận, chỉ nghe lão giả xoay mình trở về phía Tổ Sư Từ Đường, miệng chậm chậm thốt: "Trầm Long Kiếm, lấy lục tinh từ vùng quan tái Nam Cương cắn cỗi đúc thành, tru sát gian tà vô số. Muốn dùng thanh kiếm này, tất phải một lòng can đảm tiến tới, lấy công làm thủ, cho dù là tu hành chưa đủ, cũng phải quyết tâm chém tận giết tuyệt cường địch, không như vậy thì không thể phát huy thần lực của nó. Người phải ghi nhớ kỹ trong lòng!".

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên, nhưng thấy lão giả muốn quay về Tổ Sư Từ Đường, chợt tỉnh ngộ, vội nói: "Tiền bối, hôm nay Ma Giáo kéo rốc tấn công vào Thanh Vân Sơn, kính thỉnh người nhất định phải xuất thủ...".

Lão giả chợt dừng lại, lại không quay người lại, chỉ điểm đạm thốt: "Thanh Vân Môn cao thủ như mây, chưởng môn chân nhân Đạo Huyền còn là kỳ tài cao thủ hiếm có trong thiên hạ, có ông ta, còn có gì để sợ chứ!".

Lâm Kinh Vũ tiến lên một bước, buồn bã nói: "Nhưng... nhưng chưởng môn chân nhân đã thụ trọng thương rồi!".

Lão giả rõ ràng đã thắt kinh, quay phắt đầu lại: "Là ai có thể đả thương Đạo Huyền?".

Lâm Kinh Vũ chợt trầm mặc, hung thủ gã tự nhiên là biết, nhưng bây giờ gã sắp nói ra tên Thương Tùng đạo nhân, không biết tại sao một cơn bi thương dâng trào, phảng phất hổn nói ra là sẽ cẫu xé bẻ gập thân người, nhất thời không nói nên lời!

Lão giả lại hỏi tiếp: "Đạo Huyền đâu? Ông ta hiện tại ra sao?".

Lâm Kinh Vũ đáp: "Chưởng môn chân nhân thụ trọng thương, nhưng không biết tại sao đã tiến vào Huyền Nguyệt Động Phủ rồi".

"Huyền Nguyệt Động Phủ!". Sắc mặt lão giả chợt trầm tĩnh trở lại, đứng nhìn Lâm Kinh Vũ, lại như đang nhìn chính mình, thở dài nhè nhẹ: "Thanh Vân Môn là thiên niên cự phái, ngươi sợ gì chứ?".

Nói xong, lão giả lại xoay mình, Lâm Kinh Vũ thắt sắc, cả kinh hỏi: "Lão tiền bối, lẽ nào ông thấy Thanh Vân bị hâm nhập vào nguy nan mà không cứu?".

Lão giả phảng phất đang cười bi thương: "Người thiếu niên, Thanh Vân Môn kiến lập môn phái đã hai ngàn năm có, thực lực bên trong làm sao ngươi biết rõ được! Người cứ yên tâm đi".

Lâm Kinh Vũ không hiểu, đang muốn khẩn cầu nữa, đột nhiên Tràm Long Kiếm đang nắm an lành trong tay bỗng phát nóng, như đang bị cái gì kích thích, ánh lục quang lại chói ngời hắn lên.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên nhìn Tràm Long Kiếm trong tay, chợt như có linh cảm, xoay đầu lại nhìn về hướng Huyền Nguyệt Động Phủ, chỉ thấy giữa rừng núi có một đạo hào quang xung thiên bay lên, Tràm Long Kiếm trong tay mình cũng phảng phất thấy được, ngân vang nho nhỏ.

"Đã xuất thế, chung quy đã xuất thế!".

Không biết từ hồi nào lão giả cũng đã vọng nhìn về hướng đó, mặt mày mang biểu tình thăng trầm phức tạp, thì thầm: "Hài tử, vận khí của ngươi rất tốt, rất mau chóng được nhìn thấy cổ kiếm 'Tru Tiên' trong truyền thuyết!".

Chương 82

Cổ Kiếm Tru Tiên

Đạo hào quang ở phía Huyền Nguyệt Động Phủ, càng lúc càng rực rỡ chói mắt, theo sau nó, vẳng lên một tiếng động quái dị trầm trồ.

Lão giả thân hình khô gầy đứng trước Tổ Sư Tù Đường, nhìn chăm chắm vào đạo hào quang rực rỡ chói mắt đó, ngưng trọng xuất thần, mãi cho đến khi Lâm Kinh Vũ hết kinh nghi cất tiếng hỏi: "Lão tiền bối, đó có phải là cổ kiếm Tru Tiên - chí bảo trấn phái của Thanh Vân Môn chúng ta không?"

Lão giả mới lặng lẽ gật đầu, rồi đột nhiên xoay mình, hình như không muốn để ý thêm gì nữa, khe khẽ bảo: "Chỉ cần Tru Tiên xuất động, là trên núi Thanh Vân này, với đạo hạnh tu hành của Đạo Huyền, thiên hạ tuyệt không ai có thể kháng cự nổi. Người đi đi!" Nói tới đây, thân hình ông ta quá nửa đã lạng ra khỏi từ đường.

Lâm Kinh Vũ đột nhiên có ý luyến tiếc, liền gọi: "Tiền bối!"

Lão giả đó ngừng lại, hình như nghĩ ra điều gì, bỗng nói: "Hôm khác nếu ngươi có lòng, thì xem có cơ hội hãy lén đi tìm Đạo Huyền, nhắn y là người dưới cửa Tổ Sư Tù Đường đã u sầu mấy trăm năm, bây giờ muốn được ngươi thường xuyên đến nói chuyện cùng, xem y có đồng ý không?"

Lâm Kinh Vũ đờ ra, ngạc nhiên hỏi: "Cái gì ạ?"

Lão giả không trả lời, cả thân mình chìm khuất vào màn đêm u tối.

Lâm Kinh Vũ đờ dẫn một lúc, rồi xoay mình nhìn đi, thấy chỉ trong giây lát mà luồng ánh sáng đó lại chói rực thêm mấy phần, hầu như không thể nhìn thăng vào, đồng thời trong lòng gã cũng nhớ đến Trương Tiểu Phàm vẫn đang ở ngoài, lập tức chạy vù ra.

Chỉ mấy bước chân là về được đến nơi vừa rồi, Lâm Kinh Vũ nhìn quanh quất, thân hình bỗng run lên, tức thời khí lạnh chạy ngược, trông thấy ở chỗ ngã ba ban nãy hiện giờ có hai người đang đứng, một là Trương Tiểu Phàm, và một là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong. Nhưng điều làm gã kinh ngạc nhất là trên bãi đất trống rộng xung quanh họ vương đầy những máu, đến cành lá trên thân cây bên cạnh, cũng bắn tung toé đầy huyết tươi, cảnh tượng như ở địa ngục.

Hắc y nhân ban nãy còn đối địch với Trương Tiểu Phàm giờ đã chết gục dưới đất tự lúc nào, thi thể khô rạc xám ngoét, cứ như máu tươi toàn thân đều bị rút cạn hết vậy.

Một tia dự cảm không lành gợn lên trong óc Lâm Kinh Vũ, gã lập tức chạy về phía Trương Tiểu Phàm, hét gọi: "Tiểu Phàm, mi có sao không?"

Từ khi Lâm Kinh Vũ xuất hiện cho đến lúc ấy, Trương Tiểu Phàm không hề ngoảnh nhìn gã lấy một lần, mà cứ chăm chăm đối mắt với Lục Tuyết Kỳ, nhưng biết hai người bọn họ quan hệ vốn có chỗ tình tế, Lục Tuyết Kỳ bèn tuốt Thiên Gia lê cầm ở tay, ngưng thần để phòng Trương Tiểu Phàm.

Lâm Kinh Vũ xưa nay luôn coi Trương Tiểu Phàm như huynh đệ ruột thịt, lúc này vừa thấy Lục Tuyết Kỳ có thái độ bất lợi với hắn, bèn giận dữ hỏi: "Lục sư muội, muội làm gì vậy?"

Rồi gã lập tức đứng án lén trước mặt Trương Tiểu Phàm, đối diện với Lục Tuyết Kỳ.

Nét mặt Lục Tuyết Kỳ vốn dĩ hết sức phức tạp, tựa như kinh hãi tức giận, tựa như đau khổ xót xa, lại thêm ánh mắt đượm vẻ bi thương, đột nhiên thấy Lâm Kinh Vũ xen vào giữa, bất giác thắt thanh kêu: "Ngươi..."

Một cánh tay đầy máu, hầu như cùng lúc với tiếng kêu ấy, bỗng đặt lên vai Lâm Kinh Vũ, làm tấm áo trắng của gã nhuộm đỏ một mảng. Mùi máu tanh lợm, từ cánh tay ấy lòn vờn tản ra, xộc vào mũi Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ hoảng hồn, xoay phắt người lại, ngạc nhiên kêu lên: "Tiểu Phàm, mi không sao chứ?"

Trước mặt gã, là đôi mắt gợn đỏ ngầu u ám, lấp loé mấy phần thống khổ, Trương Tiểu Phàm thần sắc ngây dại, cặp môi mấp máy, cuối cùng, ánh mắt đỏ ngầu dịu đi, hắn khe khẽ đáp: "Ta không sao."

Lâm Kinh Vũ lúc này mới thở phào, bèn nói: "Ừ, chưởng môn chân nhân chắc sẽ ra ngay bây giờ đấy, chúng ta chuẩn bị theo người về chiến đấu tiếp!"

Trương Tiểu Phàm gật đầu, trầm ngâm không nói, chỉ nắm lấy thanh Thiêu Hoả Côn chặt hơn một chút.

Lục Tuyết Kỳ đứng bên chăm chăm quan sát hắn, hồi lâu mới từ từ thu Thiên Gia lại, không nói nửa lời. Lâm Kinh Vũ nhìn nàng với vẻ lả lùng, vốn định hỏi xem vừa rồi ở đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc ấy, từ phía Huyền Nguyệt Động Phủ, âm thanh quái dị trầm trầm khi nãy đột nhiên vang rộ lên, tiếp đó bốc cao, động thấu trời đất, ánh hào quang càng thêm chói lọi.

Trong vầng hào quang, từ từ hiện ra một làn thân ảnh, Đạo Huyền Chân Nhân ngập giữa quầng ánh sáng rực rỡ, từ bàn tay đến bắp vai bên phải, bọc trong luồng bạch sắc loá mắt, khó mà nhìn ra là ông ta đang nắm vật gì.

Thân hình ban nãy còn thọ trọng thương không thể trụ vững được, lúc này mọi dấu tích phương hại hầu như đã tiêu tán hết, có lẽ nhờ cổ kiếm Tru Tiên xuất động, tinh khí thân thể cũng được bồi đắp thêm.

Đạo Huyền Chân Nhân mìn khoác tấm đạo bào hắc lục, bóng dáng lay động trong luồng sáng, sắc mặt bị vầng bạch quang bên tay chiếu át đến trắng bạc. Ông ta căn bản không hề chú ý tới Lâm Kinh Vũ, Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ, cứ thế bay thẳng về hướng Ngọc Thanh Điện phía trước núi.

Bọn Lâm Kinh Vũ nhìn đờ hết cả người ra, Tru Tiên Cổ Kiếm còn chưa xuất thủ, thanh thế đã lớn đến như vậy rồi, thật không biết lúc được khu dụng, nó còn có thể cường mãnh đến mức nào nữa?

Ba người ngây sững trong giây lát, rồi bừng tỉnh, chạy theo lên phía trước.

Họ đi chưa được bao lâu, từ sâu trong khu rừng, chậm chạp xuất hiện một dáng hình yếu điệu, nàng đi ra, nhìn theo bóng Trương Tiểu Phàm đang từ từ khuất xa, nét mặt pha trộn những nỗi niềm phức tạp, lặng lẽ không nói năng gì.

Đó là Bích Dao

Từ lúc Đạo Huyền rời đi cho đến bây giờ, ở đằng trước núi Thanh Vân, cuộc đại chiến giữa chính và ma, mà nơi trung tâm là Ngọc Thanh Điện, vẫn diễn ra hết sức thảm khốc.

Ngược trở lại hơn trăm năm về trước, dưới chân núi Thanh Vân, lúc ấy ba phái lớn trong chính đạo là Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phản Hương Cốc cùng đối phó với Ma giáo, cùng hợp sức mà chiến thắng. Nhưng hôm nay trước tiên là thiếu người của Phản Hương Cốc, sau nữa cao thủ Thiên Âm Tự, trong đó có trụ trì là Phổ Hoằng thần tăng lại bị bọn Ma giáo giả mạo người của Phản Hương Cốc đả thương, hiện giờ ngoài bọn mấy người Phổ Không, Pháp Tướng, hầu như chỉ còn Thanh Vân Môn độc lực chống đỡ.

Thanh Vân Môn là một phái lớn đã có lịch sử hơn hai ngàn năm, hôm nay lại để người ta dò biết cẩn kẽ những điều sâu kín. Ngoài mấy vị thủ toạ như Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương, Tăng Thúc Thường, còn có mười mấy trưởng lão râu tóc bạc phơ trong bảy chi phái, lại thêm cả Phổ Không, Pháp Tướng của Thiên Âm Tự cùng nhau nghênh chiến. Đám cao thủ Ma giáo thu hết sức công kích, tuy chiếm được thượng phong, nhưng trước sau không có cách nào đánh phá được bọn họ.

Trận chiến này quy tụ đến mấy chục vị cao nhân tu đạo thuộc hàng thiên hạ đệ nhất lưu, cùng kịch đấu tại một chỗ, cho dù Ngọc Thanh Điện được tiên gia đao pháp phù trợ cho kiến trúc kiên cố, rốt cục cũng ngăn không nổi màn công kích của vô số pháp bảo bay qua bay lại, tung hoành khắp nơi, trần nhà cao lớn sụp xuống, cát bụi mờ mịt.

Mọi người thất kinh, nháo nhác tung mình lên, từ mặt đất chuyển sang đấu trên cao, không gian rộng rãi, lại càng dễ thi triển hơn.

Đầy trời ánh sáng lấp loá, hết tốp này đến tốp khác xẹt tới xẹt lui trên không, nhấp nháy như lưu tinh lướt qua! Đầu núi Thanh Vân hình như chìm cả vào màn sáng rực rỡ của đủ loại pháp bảo.

Những pháp bảo thiên kỳ bách quái của đám ma giáo được đem ra sử dụng hết. Nhìn lại bên Thanh Vân Môn, đa số trưởng lão đều dùng tiên kiếm, nhưng trong tay những trưởng lão đã tu luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo đến Thương Thanh Cảnh Giới, hào quang của những thanh tiên kiếm đó lại tung hoành vô tận, ảo hoá vô phương, nếu không vì cao thủ ma giáo quá nhiều, thì chưa chắc họ đã bị rơi vào thế hạ phong.

Tuy vậy Điền Bất Dịch và các sư trưởng vẫn còn có thể chống đỡ được, chứ ở chỗ bọn đệ tử bình thường của Thanh Vân Môn, tình thế nguy khốn cùng cực. Ma giáo lần này rầm rộ đến tập kích, quả thực đã có sự sắp xếp chu mật từ trước, nhất là Quý Vương thì bố trí càng cụ thể, dự tính Trương Tiểu Phàm thân hoài dị bảo lại có chân pháp bất truyền của Thiên Âm Tự, cao thủ Thanh Vân Môn tất sẽ tề tựu ở Ngọc Thanh Điện, vì vậy khi đối phó với đệ tử Thanh Vân, đã dựa vào mật báo của Thương Tùng Đạo Nhân, cho cao thủ mai phục rồi thịnh linh dấy lên tấn công, quả nhiên thần hiệu, đệ tử Thanh Vân hoảng loạn, tử thương vô số.

Có điều Quý Vương lại không lường đến một điểm, đó là linh thú hộ sơn của Thanh Vân Môn - Thủy Kỳ Lân.

Một ngàn năm nay, kể từ khi Thanh Diệp tổ sư qua đời, Thủy Kỳ Lân vẫn mãi tiêu dao tự tại trong đầm nước xanh, chưa từng thật sự ra uy. Đến cuộc đại chiến chính - ma dưới chân núi Thanh Vân trăm năm về trước, Thủy Kỳ Lân cũng chẳng hề hạ sơn tham dự, vì vậy thế hệ hiện giờ của Thanh Vân Môn, kể cả Thương Tùng Đạo Nhân, đều không biêt uy lực của Thủy Kỳ Lân rốt cục là như thế nào?

Bị đánh thức bởi cuộc chiến giữa đệ tử Thanh Vân và Ma giáo, Thủy Kỳ Lân thân là linh thú trấn sơn, tất nhiên phải thịnh nộ xuất thủ. Lần này nó bỗng nhiên ra mặt, hẫu như khiến cục diện xoay chiều.

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân đứng giữa đầm nước xanh sóng trào sôi cuộn, cả đầm nước xoáy chuyển dữ dội quanh mình cự thú, mười mấy cột nước lớn bằng vòng tay người ôm từ bên mình Thủy Kỳ Lân, được cự thú ngàn năm dùng linh lực khu dụng, bên trong ẩn hiện những vong hồn oán khí đã từng bị Thủy Kỳ Lân tru sát, xuất kích ra bốn bề, tấn công vào chúng đồ Ma giáo.

Thoạt tiên bọn người Ma giáo còn không coi giống dị thú kia vào đâu, nhao nhao vây công, ai ngờ vừa đụng phải cột nước là ngã gục. Thủy Kỳ Lân uy lực kỳ đại vô ti, giây lát sau bảy tám tên đã bị cột nước quật nát, bảy tám tên khác bị những oán linh trong luồng nước ép ngạt, bao nhiêu can đảm của đám người Ma giáo tan vỡ hết, chúng bỏ chạy tứ tán. Nhìn cảnh ấy, đệ tử Thanh Vân khôi phục lại được phần nào tinh thần.

Giây lát sau cục diện thay đổi đã kinh động đến cả tứ đại tông chủ của Ma giáo lúc ấy vẫn đang ở trên Ngọc Thanh Điện. Đầu tiên họ phái xuống mấy cao thủ, cuối cùng đích thân Tam Diệu Tiên Tử và Độc Thần cũng theo nhau xuống, mới ổn định lại được tình hình, dần dần dần ép được Thủy Kỳ Lân.

Tam Diệu Tiên Tử và Độc Thần đều là những người đứng đầu trong tứ đại tông phái, thân phận không tầm thường, đạo hạnh túc nhiên cũng vượt xa những cao thủ Ma giáo khác. Sau khi hai người bọn họ nhất tề vào cuộc, Tam Diệu Tiên Tử dùng một sợi kỳ tơ trắng mềm, mắt thường khó nhận ra, lại thấy ả vũ động nhẹ nhẹ, trông như dệt một tấm lưới vô hình. Thủy Kỳ Lân mấy lần khu động cột nước đả phá, hết sức cương mãnh, nhưng bị tấm lưới vô hình mềm mại khó mà nhận thấy đó ngăn lại, làm tiêu biến hết.

Độc Thần quan sát Thủy Kỳ Lân và Tam Diệu Tiên Tử kịch đấu một lát, rồi gật gật đầu, rút từ trong bọc ra một ngọn tiểu đao thanh quang lưu chuyển, dài khoảng nửa thước, nắm vào tay phải, tay trái thì cầm một cái bình ngọc mở nắp, không biết trong đó chứa vật gì?

Giây lát sau, hình như Độc Thần đã thúc động niệm lực, thanh tiểu đao bỗng nhiên rực lên, bắn ra những tia sáng. Độc Thần nhẹ nhàng huơ đao, chém cột nước gần nhất một nhát ngọt như chặt đậu phụ, sau đó tay trái vung lên thật nhanh, một làn mịt phản lam sắc rắc xuống nơi cột nước vừa trỗi dậy.

Thủy Kỳ Lân hình như cảm nhận được điều gì, bèn ngoảnh lại rống lên một tiếng. Nước trong đầm gầm vang, từ nơi cũ lại vọt lên cột nước còn lớn hơn nữa, giáng thẳng về phía Độc Thần. Độc Thần nét mặt không biến đổi, quả nhiên chưa đầy nửa khắc, Thủy Kỳ Lân bỗng lại rống lên một tiếng nữa, cột nước vừa công kích Độc Thần vỡ oà, đổ ập lại trong đầm, cả vùng nước gần đấy chuyển thành màu xanh u ám.

Cứ như vậy, Độc Thần vừa chém chặt, vừa rải độc, nháy mắt tất thảy những cột nước do Thủy Kỳ Lân khu động lên đã bị lão tiêu diệt đến một nửa. Còn Tam Diệu Tiên Tử mặt mày lạnh lẽo ở một bên, dùng Triển Miên Ti (1) mật truyền của Hợp Hoan Phái siết dần lấy những cột nước Thủy Kỳ Lân tung đến.

Lúc này người sáng mắt nhìn thấy là biết, Thủy Kỳ Lân đứng giữa luồng giáp kích của hai đại cao thủ ma giáo, chắc chắn là sẽ thua.

Ở trên cao, Ngọc Dương Tử và Quý Vương đứng bên nhau quan sát phía dưới, thấy thế cục dần dần ổn định, Ngọc Dương Tử tỏ vẻ đắc ý, nói: "Có hai vị tôn chủ hợp lực, giống súc sinh này có lợi hại nữa cũng không vất đề gi!"

Quý Vương mỉm cười, rồi nhìn ra xa, thấy trong vòng công kích của chúng nhân Ma giáo, lúc này Thanh Vân Môn tuy vẫn kiên cường kháng cự, nhưng quả bất địch chúng, đã vô cùng chật vật rồi, liền cười bảo: "Ngọc Dương đạo huynh, hôm nay đại công cáo thành, ngày sau trong thánh giáo, thanh vọng của huynh sẽ không ai có thể theo kịp được nữa."

Ngọc Dương Tử ngoảnh đầu nhìn Quý Vương, trong lòng vô cùng khoan khoái, phá lên cười lớn.

Quý Vương thầm cười lạnh một tiếng, nhưng ngoài mặt lại hân hoan bảo: "Thế này, để tránh đêm dài lầm mông, chỉ bằng chúng ta cùng xuất thủ, đem những tên Thanh Vân Môn..."

Ngọc Dương Tử phẫn chấn đáp: "Được, chúng ta cùng xuất thủ!"

Quý Vương gật đầu cười: "Đạo huynh mời!"

Ngọc Dương Tử cười ha hả, dang thân bay lên, cánh tay vung ra, ánh sáng ngân sắc loé rực, trong tay xuất hiện một tấm gương lạ lùng hai mặt đen trắng.

Quý Vương theo sau, sắc diện thoắt nhiên trầm xuống, sâu trong đáy mắt lướt qua một tia lạnh lẽo, thân mình rung khẽ, tựa hồ đang định làm gì, bỗng lúc ấy, ở phía xa, mơ hồ truyền lại một tiếng động trầm trầm quái dị.

Đột nhiên, cả mạch núi Thanh Vân, ngọn cao chọc trời sừng sững suốt ngàn vạn năm, hình như rung rinh!

Đột nhiên, tất cả pháp bảo tiên kiêm trong tay mọi người, đều phát nhiệt lay khe khẽ, hướng về phía hào quang rực rỡ!

Thông Thiên Phong cao ngập chân mây, bầu trời tươi sáng suốt trăm nghìn năm nay, dần dần xạm lại.

Chỉ có ánh hào quang chói lọi nơi xa kia, như chớp giật phát xạ, vùng thoát khỏi mọi ràng buộc, bay lượn trên chín tầng trời, đang lao vù đến.

Chợt rực rỡ!

Ánh sáng huy hoàng chói lọi chiếu khắp vòm trời, sâu trong vùng sáng một bóng người, đang cầm kiếm chĩa lên cao.

Ai nãy nín thở, kinh ngạc ngẩn nhìn, trong phút lạc thần, nơi đầm nước màu bích lục Thủy Kỳ Lân bỗng rỗng lên một tiếng, nhưng không công kích bọn Độc Thần và Tam Diệu Phu Nhân nữa, ngược lại, tất cả các cột nước cùng hợp nhất,

tạo thành một luồng nước khổng lồ, đẩy Thủy Kỳ Lân vọt thẳng lên trời, bay đến nơi xa nhất trong vùng ánh sáng kia!

Trên trời xanh, tiếng gầm rú của linh thú, ngân nga bất tuyệt.

Thương Tùng Đạo Nhân vốn vẫn đứng bên Quỷ Vương và Ngọc Dương Tử lặng lẽ quan sát chiến cục, sau khi luồng ánh sáng đó xuất hiện, sắc mặt ông bắt đầu trở nên nhợt nhạt. Lúc này thấy Thủy Kỳ Lân bỗng nhiên bay lên trời, thân hình ông ta run rẩy, miệng kêu thất thanh: "Tru Tiên!"

Quỷ Vương và Ngọc Dương Tử đồng biến sắc, Quỷ Vương kinh hãi hỏi: "Chẳng phải huynh nói chỉ khi đạo hạnh tu tập tới Thái Thanh Cảnh, mới có thể khu dụng được Tru Tiên Cổ Kiếm, mới có thể thúc động nỗi Tru Tiên Kiếm Trận sao?"

Thương Tùng cười thầm: "Không sai, nhưng ta không ngờ là Đạo Huyền y..."

Lúc ấy, tất cả mọi người đã ngừng giao thủ, bọn Diền Bất Dịch hạ xuống đất, toàn thể Thanh Vân Môn, ai nấy thẫn tinh kích động.

Thanh cổ kiếm truyền thuyết, từng nằm trong tay Thanh Diệp tổ sư uy nhiếp thiên hạ, hôm nay nhắm đúng thời khắc nguy khốn nhất của Thanh Vân Môn, đã tái xuất trong tay chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân.

Lưng chừng trời, Thủy Kỳ Lân bay đến phía dưới Đạo Huyền, khe khẽ gầm gừ. Đầu con thú cúi thấp, hình như đối với thanh cổ kiếm, nó mang một niềm khiếp sợ và tôn kính không thể diễn tả được.

Thân mình Đạo Huyền ẩn hiện trong vầng sáng, chậm chậm hạ xuống đầu linh thú Thủy Kỳ Lân.

Hít thở thật sâu!

Chĩa kiếm, hướng lên trời!

Vòm trời rực hào quang, đột nhiên vắng vắng những tiếng nhảm chú kỳ dị, như thần phật niệm xướng, như ác quỷ gầm gào. Một cảm giác chấn động sâu xa, nhấn chìm tất cả mọi người.

Đột nhiên, từ đằng hậu sơn Thông Thiên Phong, nơi Huyền Nguyệt Động Phủ, một luồng khí màu tím rùng rùng trỗi dậy, rơi lên mình Thủy Kỳ Lân và Đạo Huyền ngay trên đầu nó. Giây lát sau, ở mọi nơi xa xôi, đồng hướng về phía ấy, có sáu đạo kỳ quang rực rỡ từ sáu ngọn núi nhánh của dãy Thanh Vân bay tới, gồm các màu: vàng, xanh dương, đỏ, xanh lục, da cam, xanh lam, cùng lao xuống một lúc, rồi bảy đạo kỳ quang hội tụ lại trên thanh cổ kiếm Tru Tiên giờ đã rực lên long lanh chói lọi trong tay Đạo Huyền.

Trời đất biến sắc, sấm nổ ầm ầm!

Giữa từng trời rền vang một trận lôi thanh, cuồng phong nổi lên, mọi người đều tái mặt. Trên Thông Thiên Phong cát chạy đá bay, bụi đất mù mịt, bảy đạo kỳ quang rùng rùng bất tuyệt, chiếu rọi vào thanh Tru Tiên Cổ Kiếm rực rỡ chói loà, chậm chậm tụ hình một khí kiếm bảy sắc long lanh, không ngừng lớn lên, đồng

thời từ thanh chủ kiếm, liên tục tách ra các khí kiếm đơn sắc, càng lúc càng nhiều, nháy mắt đã phủ rợp vòm không, bảy màu lưu chuyển chiểu ngợp ngọn Thông Thiên, vô cùng diễm lệ!

Thương Tùng Đạo Nhân thân hình run rẩy, rên lên khe khẽ: "Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận..."

Lúc này Độc Thần và Tam Diệu Tiên Tử cũng đã bay trở lại, Thương Tùng Đạo Nhân sắc mặt tái mét, nói: "Trận pháp này là do Thanh Vân Tử tổ sư khai phá sáng lập, lại được Thanh Diệp Tổ Sư dành ra tâm huyết trăm năm để hoàn thiện, nó được thúc động bởi cổ kiếm Tru Tiên, uy lực khó mà tưởng tượng được, chúng ta, chúng ta hay là lui mau đi?"

Quỷ Vương biến sắc mặt, nhưng Ngọc Dương Tử thì bừng bừng giận dữ: "Hồ thuyết bát đạo, lợi hại đến mức nào thì cũng chỉ có một mình y và một cây kiếm, thế thì làm được gì?"

Thương Tùng Đạo Nhân cười khổ lắc đầu, vội vàng ngoảnh sang bảo Độc Thần: "Tông chủ, Tru Tiên Kiếm Trận này dùng sức mạnh huyền diệu của thần chú để thúc động, căn bản cực kỳ lợi hại. Thanh Vân Môn chúng ta hồi mới khai phá, đều là dựa vào trận pháp này để có thể miễn cưỡng chi trì. Về sau Thanh Diệp Tổ Sư xuất thế, là tài năng thiên bẩm, hội tụ vào trận pháp kỳ sát linh lực ngàn năm vạn năm của bảy ngọn núi trong dãy Thanh Vân, lại dùng vật dẫn là linh khí vô thượng của vạn đại đệ nhất kỳ kiếm là Tru Tiên mà luyện thành, công lực ấy có thể khai thiên phá địa, chúng ta không cách nào đương cự nổi đâu!"

Độc Thần biến sắc mặt, nhưng để thử Tru Tiên Kiếm Trận từ xưa tới giờ chưa từng nhìn thấy hay là để thành công sắp năm được vào tay tuột đi, bất luận thế nào lão cũng không thể lập tức quyết định được.

Ngọc Dương Tử đứng bên cạnh thì khỏi phải nói, nét mặt không cam chịu, chỉ có Quỷ Vương khẽ giật chân, quả quyết: "Trận pháp này uy lực lớn quá, chúng ta không chống lại được, đi thôi!"

Ngọc Dương Tử và Độc Thần, lại thêm Tam Diệu Tiên Tử đều sững người, đang định tranh biện, thì chỉ trong giây phút do dự, trên cao Tru Tiên Kiếm Trận chói lòa rực rỡ, đã bắt đầu biến hoá.

Làn khí kiếm bảy sắc trên mũi cổ kiếm Tru Tiên hiển nhiên là thanh chủ kiếm của trận pháp, lúc này bắt đầu biến ra to lớn vô tỉ, vòi voi vươn lên trời xanh, to lớn hơn cả cự thú Thủy Kỳ Lân. Trong lúc đó màn khí kiếm đơn sắc đầy trời càng dày đặc thêm, như vân vụ không tan, nhìn mà kinh hãi.

Cảnh tượng kỳ lạ thiên cổ hiếm có này, chẳng mang lại cho người ta chút cảm giác phấn hứng nào, chỉ có từng trận từng trận sát ý và băng lạnh.

Đạo Huyền Chân Nhân đứng trên Thủy Kỳ Lân, thân hình ẩn ước lay động, đồng thời, dường như niệm dẫn pháp chú, tay phải huy động cổ kiếm Tru Tiên, tay trái khép lại bắt pháp quyết, vạch xuống phía dưới!

"Xoẹt..."

Trên Tru Tiên Cổ Kiếm, lấp loáng một đợt hào quang, giây lát sau, vô số khí kiếng bung ra trong khoảng không, hình thể lăng lệ, lao vọt xuống, nhắm thẳng hướng bọn người Ma giáo.

Kiếm toả như mưa, thiên địa nghiêm sát!

Chúng đồ ma giáo cử binh kháng cự, nhưng khí kiếng vững vàng kiên cố, lạnh lùng xả thẳng xuống, những kẻ công lực hơi yếu liên bị chém ngã ngay, máu tươi tung toé.

Trên Thông Thiên Phong, tức thời như có quỷ tru sói gào, tiếng hét thảm thiết văng lên lồng lộn, vô số thân rơi thịt nát văng tung, thật là huyết nhục tả tơi, gió tanh mưa máu, cảnh tượng không khác nào địa ngục. Nhìn cảnh ấy tình ấy, đến người của Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự cũng đều lặng lẽ biến sắc, Pháp Tướng khe khẽ cúi đầu, lâm râm niệm phật.

Tứ đại tông chủ của Ma giáo sắc mặt đại biến, khắp lượt giáo đồ dưới kỳ trận huyền bí, hầu như đều đã bị thương. Nhìn lên kiếm trận như mưa rơi, thanh chủ kiếm bảy sắc trên cao lại không ngừng tách ra thêm nhiều khí kiếng đơn sắc, phạm vi phủ chụp càng lúc càng rộng, hầu như bao bọc toàn bộ Thông Thiên Phong!

Quỷ Vương vung tay chặn phá một thanh khí kiếng, chỉ thấy thân mình rúng động, linh lực sát khí trong kiếng đầy rẫy vô cùng vô tận, xem ra quả nhiên đúng như lời Thương Tùng Đạo Nhân nói, đã hấp thụ được linh khí trời đất ở cả bảy mạch núi của Thanh Vân Sơn, thực không thể dùng sức người mà chống cự được, huống hồ đây chỉ là khí kiếng đơn sắc, nếu là thanh chủ kiếm bảy màu đáng sợ kia, e rằng ai nấy đã chết không có chỗ chôn.

Trong bốn đại tông chủ, Quỷ Vương xưa nay vốn túc trí đa mưu nhất. Giữa lúc nguy nan vạn phần, ý nghĩ xoay chuyển, ông ta đột nhiên phát hiện Đạo Huyền Chân Nhân đang ở trên cao, thân hình rung lắc dữ dội, hiển nhiên cực kỳ mất sức, bèn kêu lên: "Chư vị, Đạo Huyền lão đặc trọng thương, không thể điều chuyển hoàn toàn kiếm trận này, chúng ta lập tức hợp lực mở một đường thoát đi!"

Đám người Ma giáo vốn đang nháo nhác, dưới trận mưa kiếm đoạt hồn hầu như chỉ biết chống đỡ theo bản năng, lúc này nghe Quỷ Vương kêu lên, chúng không nghĩ ngợi nhiều nữa, tất cả các cao thủ Ma giáo trên Thông Thiên Phong liền đồng thân bay lên, theo Quỷ Vương lao về phía đông, nơi khí kiếng đơn sắc thưa thớt nhất.

Trên đường đi, tiếng kêu la thảm liệt, giữa trời khí kiếng đoạt mệnh như ác ma cười gằn, từng bung máu tươi đáng sợ văng tung toé, người của Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự cứ nhìn đến ngây sững, quên cả ngăn chặn chúng đồ Ma giáo. Nhưng dù có nhớ đến, cũng chỉ e là lực bất tòng tâm, đầy trời kiếm toả như mưa, nếu họ vọng động, chắc sẽ bị đả thương trước nhất trong cơn mưa kiếm đó.

Cuối cùng, sau khi bỏ lại gần một trăm thi thể, mấy chục tên cao thủ ma giáo đã tới được phía cực đông. Từ đại tông chủ và Thương Tùng Đạo Nhân, ai nấy thân mình thương tích, nhưng cũng thoát được ra ngoài.

Mưa kiêng ngập trời, cuối cùng cũng suy yếu, rồi từ từ ngừng lại.

Vô số máu tươi tán lác, lặng lẽ rớt xuống, biến thành một trường huyết tanh kinh tâm động phách, phủ một màn máu lên cả ngọn Thông Thiên Phong.

Khí kiêng trong không trung dần dần tiêu tán, Đạo Huyền Chân Nhân theo Thủy Kỳ Lân từ từ hạ xuống. Bọn Điền Bất Dịch lúc này mới tỉnh, lập tức chạy lên đón, nhưng mới động đến người Đạo Huyền Chân Nhân, còn chưa kịp nói một câu, đã thấy thân mình ông chao đi, ngã vào lòng Điền Bất Dịch đang đà lao tới, rồi ngất lịm, bất tỉnh nhân sự.

(1) *Triển Miên Ti: sơi tơ dăng đặc*

Chương 83

Cựu Nghiệt

Đám đông lộn xộn hợp lại thành một đoàn, mang theo Đạo Huyền Chân Nhân tiến đến Ngọc Thanh Điện. Nhưng lúc đó, ở bên trong Ngọc Thanh Điện, cũng bị tàn phá tan hoang, kiến trúc hùng vĩ của điện đã bị sụt lở hư hỏng quá nửa, những viên đá, những mảnh gỗ vụn la liệt khắp nơi.

Bọn Điền Bất Dịch đệ tử nhanh chóng chỉnh đốn lại tạo ra một khoảng đất trống, từ bên cạnh kéo larry một cái ghế, mời Đạo Huyền Chân Nhân cùng các vị trưởng lão ngồi xuống, trên người có linh đơn gì kịp larry ra trong một lúc đều nhường cho Đạo Huyền nuốt hết.

Bọn Điền Bất Dịch nhìn sắc mặt Đạo Huyền Chân Nhân trắng bệch như không còn giọt máu, đặc biệt là vết thương ở bụng máu lan ra gấp mấy lần đã bị đóng lại từ lúc nào, dường như nhuốm đen cả vạt áo, bất giác đều có vẻ ưu tư.

Đạo Huyền Chân Nhân rõ ràng là bị thương rất nặng, rất mệt mỏi, sau khi tỉnh dậy, ngay cả nói cũng không thể mở miệng được. Điền Bất Dịch liền đem Đại Hoàng Đan mà mình khổ công luyện thành đưa cho Đạo Huyền Chân Nhân phục ngay vào 3 viên. Qua một lúc thuốc có tác dụng, vết thương của Đạo Huyền Chân Nhân mới có vẻ khai lén.

Lúc đó các Trưởng lão đệ tử xung quanh đều xúm lại, bọn Lâm Kinh vũ, Trương Tiểu Phàm cùng Lục Tuyết Kỳ cũng đã đến nơi, vừa nhìn thấy Chưởng môn Chân Nhân bị thương nặng như vậy, bất giác thắt sắc. Một lúc sau bọn người Tống Đại Nhân, Tề Hạo cũng kịp về đến nơi.

Đạo Huyền Chân Nhân tinh thần đã có chút hồi phục, khẽ mở mắt, thấy bọn Điền Bất Dịch xung quanh nét mặt đầy lo âu đang nhìn mình, bèn gượng cười nói: "Ta vẫn còn trụ được, không hề gì đâu."

Bọn người Điền Bất Dịch giờ mới thở phào nhẹ nhõm, một người trong bọn họ chợt nghĩ đến thanh cổ kiếm Tru Tiên trong truyền thuyết, lại nhìn thấy Đạo Huyền Chân Nhân hai tay trống không, lại không thấy bóng dáng Tru tiên đâu cả. Ngoài Ngọc Thanh Điện, linh thú thủy kí đang lân lǎn xuống chỗ đó, cũng chưa quay lại đầm Bích Thủy, nhưng ở gần quanh nó, cũng chẳng hề nhìn thấy bóng dáng của Tru tiên cổ kiếm đâu.

Đạo Huyền Chân Nhân từ từ nhìn bốn phía, sắc mặt biến đổi một chút, chỉ thấy bọn Thanh Vân môn đệ tử đứng xung quanh dường như đã mất hồn nửa, ngạc nhiên nói: "vừa nãy sau khi ta đi, ở đây, ở đây đã xảy ra thương vong như thế nào?"

Điền Bất Dịch đứng gần ông ta nhất do dự một chút, đáp khẽ:

- Trưởng môn sư huynh, huynh vẫn nên dường thương trước đã...

Đạo Huyền Chân Nhân quát: "mau nói!"

Điền Bất Dịch băn khoăn một lúc, quay người lại nhìn mọi người, dường như muốn một lần nữa xác nhận lại, sau đó hạ giọng nói lại cho Đạo Huyền về thương vong.

Trận chiến này, Thanh Vân Môn quả thật thương vong thảm trọng, dưới sự tấn công của ma giáo, hai mươi lăm vị trưởng lão chiến đấu chết mất mươi bốn người, bốn, năm người trọng thương, bảy người ngồi đó, trừ trưởng môn đạo Huyền Chân Nhân ra, Long Thủ Phong Thương Tùng đạo nhân phản bội, Thủ tọa Triều Dương Phong Thương Chánh Lương, Thủ tọa Lạc Hà Phong Thiên Vân Đạo Nhân không may chết đi, còn lại Điền Bất Dịch và đứng đầu Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thương, cũng đã mất hết tinh thần, thương tích đầy mình, chỉ có Thủ Nguyệt đại sư của Tiểu Trúc Phong vì hộ tống bọn Hoằng đại sư của Thiên âm tự lại không gặp trở ngại gì lớn.

Đạo Huyền Chân Nhân thân hình rung động, có vẻ như không thể tiếp tục trụ vững. Thanh Vân Môn vốn tự hào về thực lực của mình, trong trận đấu này, dường như đã tổn hại rất nhiều.

Trên mặt Điền Bất Dịch có nét bi phẫn, hạ giọng nói:

- Trưởng môn sư huynh, mỗi huyết hải thâm cùu lần này, chúng ta nhất định sẽ báo thù, chỉ là trước mắt thân thể của huynh đang rất nguy cấp, nhất thiết là không nên quá thương tâm lúc này.

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, khép mắt giãm chân nói: "Đạo Huyền ta xin tạ lỗi với Thanh Vân Môn liệt tổ liệt tông"

Thanh điệu thê lương, nỗi đau đớn trong lòng nói không hết được, mọi người nghe thấy, nhất thời đều trầm mặc không nói lên lời.

Lúc đó, trên bãi hoang tàn bên cạnh, một khối gỗ đột nhiên phát ra một tiếng, rơi xuống, từ trong đống đổ nát thò ra một cái đầu. Mọi người một phen cả kinh, định thần nhìn lại, bất giác đều cảm thấy lo sợ, người mà bao lâu nay vẫn bị bệnh thần kinh, Vương Nhị Thúc, cũng không biết từ lúc nào đã đi vào Ngọc Thanh điện. Nhưng trong trận chiến kinh thiên động địa vừa rồi, không biết ông ta trốn ở chỗ nào, lần này xuất hiện, thân hình đầy những vết bụi bẩn, nhưng nhìn thần sắc thì dường như không có vẻ gì là sợ hãi, ngờ nghênh cười cười.

Lúc đó Trương Tiểu Phàm đứng một bên cùng với Lâm Kinh Vũ đồng thời cũng tiến lên, rốt cục mối quan hệ không thể nói là nồng cạn giữa bọn hắn và Vương Nhị Thúc cũng đã khiến bọn hắn tiến đến gần, Lâm Kinh Vũ thay hắn kiểm tra một lượt, quả nhiên trên thân ngoài vài vết xay xước bên ngoài, thì nhìn chung là toàn những vết thương xoàng. Đây là quả là sự ngạc nhiên quá mức với rất nhiều người ở Thanh Vân Môn đạo hạnh còn cao hơn lão trăm ngàn lần.

Hai người thở phào, trao đổi nhau ánh mắt nhẹ nhõm. Trương Tiểu phàm lúc đó tâm tình cũng có chút bình phục trở lại, dường như lệ khí hung mãnh ở trong thân thể, đã từ từ rời bỏ cùng với sự biến mất của Thương Tùng đạo nhân, đặc biệt là lúc vừa nãy ở sau núi việc hắn cùng với bọn ma giáo áo đen chém giết lẫn nhau, cũng dần dần trấn tĩnh lại.

Một ý nghĩ thoáng qua, hắn dường như nhớ đến điều gì đó, ánh mắt bắt giặc nhìn về một phía khác, chỉ thấy người vừa nhìn hắn với ánh mắt dữ tợn kì lạ, Lục Tuyết Kỳ, lúc đó mặt trầm mặc như nước, không nói một lời đứng đó, cũng không biết trong lòng đang nghĩ đến điều gì?"

Chúng nhân Ma giáo liều chết mở một con đường máu, lao qua Tru tiên kiêm trận của Đạo Huyền Chân Nhân, trốn thoát khỏi Thông Thiên Phong.

Dưới chân Thanh Vân Sơn, Quỷ Vương là người trấn định lại đầu tiên, lão lên tiếng hép giáo chúng đang kinh hô bạt vía dừng lại, rồi điểm lại nhân thủ của tứ đại hệ phái. Sau đó, Quỷ Vương, Độc Thần, Ngọc Dương Tử cùng bọn Tam Diệu Tiên Tử đi cùng với nhau, chỉ nhìn nhau mà không nói một lời.

Thanh Vân Môn tổn thương vô cùng nặng nề, nhưng Ma giáo cũng chẳng dễ chịu gì.

Từ một trăm năm trước, sau khi ma giáo đại bại, những năm gần đây người trong ma giáo không ai là không cố sức khôi phục lại, cho đến ngày nay, thực lực của ma giáo và tứ đại tông phái, thật đã vượt qua bất kì môn phái nào trong ba đại môn phái chính đạo. Không ngờ ngày hôm nay vừa lâm trận, còn không nói đến lúc sau không chống lại nổi tru tiên Kiêm trận của Đạo Huyền Chân Nhân, mà trước tiên đấu với trưởng lão của Thanh Vân Môn đã chết hàng chục người, về sau lại có mười mấy cao thủ chết trong Tru Tiên kiêm trận, tứ đại môn phái đệ tử thương vong rất nhiều, tổn thất cực lớn.

Lúc đó Thương Tùng đạo nhân vì thân phận của mình, cũng đã đến và đứng cùng Quỷ Vương.

Ngọc Dương Tử tính tình kiêu ngạo, lại giận vì môn hạ thương vong nhiều, lạnh lùng nhìn Quỷ Vương, rồi quay đầu bỏ đi, không thèm quan tâm đến hắn nữa.

Thương Tùng Đạo Nhân khẽ biến sắc mặt, trái lại Quỷ Vương lòng dạ thâm sâu, tu dưỡng cũng cao, không ngờ lại còn mỉm cười nói:

- Thương tùng đạo huynh, Thanh Vân Môn thực lực thâm sâu khó lường, Tru tiên kiếm trận, quả thật còn vượt quá cả khả năng liệu định của quỷ thần!"

Thương Tùng Đạo nhân lắc đầu nói:

- Quỷ Vương tông chủ, chỉ sợ người vẫn còn chưa biết, Tru tiên kiếm trận vừa rồi, chỉ e mới chỉ phát ra một nửa uy lực mà thôi.

- Cái gì? Tam Diệu tiên tử đứng bên cạnh thất thanh la lên, Thương Tùng đạo nhân nhìn bà, bỗng nhiên tâm thần chợt hoang mang, chỉ thấy người con gái xinh đẹp yếu nhược như sương đọng, vừa nãy đại chiến, chỉ thấy nàng hạ thủ thập phần hung tàn, mặt không chút biểu hiện tình cảm, nhưng lúc này nhìn lại đột nhiên phát hiện, dưới lớp bě ngoài lạnh lùng đó, càng có nét mềm mại xinh đẹp mê hoặc lòng người, nhất thời ngắn người ra mà ngắm.

"Hụ hụ"

Độc Thần bốc nhiên ho lên hai tiếng, Thương Tùng Đạo Nhân tu luyện nhiều năm như vậy, đột nhiên bừng tỉnh, ngộ ra Tam Diệu Tử thân là tông chủ phái Hợp Hoan, quả nhiên có mị yêu thuật vô tung vô ảnh, thật là một nữ nhân không tầm thường.

Lúc đó hắn không dám nhìn Tam Diệu Tiên Tử thêm nữa, chỉ nói:

- Ta tuy trước đây chưa từng nhìn qua Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng thư tịch ở Thanh Vân Môn đã từng ghi lại, năm đó Thanh Diệp tổ sư lúc mạnh nhất, đấu với ma giáo..., à, cùng với thánh giáo đối đầu, thi triển Tru Tiên Kiếm Trận, trừ Cự Đại Thất Thái Chủ kiêm Hoành Tuyên Thương ra, kỳ dư Lục Sắc Khí Kiếm, đều dựa theo phương vị của lục toà sơn phong mà sắp xếp, phạm vi rộng khắp bao trùm cả dãy Thanh Vân Sơn, bảy mạch sơn phong, mà uy lực đáng sợ của kiếm vũ khi ấy, sợ rằng không phải ở mức chúng ta có thể miễn cưỡng cầm cự được như bây giờ đâu.

Quỷ vương trầm mặc một hồi, thở dài nói:

- Thanh Diệp tổ sư của môn phái ngươi, quả thật là phi thường.

Độc Thần chau mày đáp:

- Đúng như thế, Tru tiên Kiếm Trận uy lực vô cùng lớn, thánh giáo của chúng ta chỉ sợ cũng khó mà tìm cách phá giải?

Quỷ vương lắc đầu, trên mặt nở một nụ cười, đáp: "Tôi xem chừng chưa chắc"

Bọn Độc Thần cùng nhìn lại, nói: "Sao, Quỷ Vương lão đệ, đệ có cách nghĩ thế nào?"

Quỷ Vương lạnh lùng đáp:

- Căn cứ vào trận chiến hôm nay, tuy Đạo Huyền Chân Nhân thôi động tru tiên kiêm trận, nhưng rõ ràng là miễn cưỡng, uy lực của Tru Tiên kiêm trận đã bị hạn chế đi rất nhiều,. Hai là Tru tiên kiêm trận tuy uy lực lớn như thế, nhưng rất tổn hại đến tinh lực, ta liệu định rằng vết thương cũ của Đạo Huyền Chân Nhân thế nào cung tái phát, tuy không chết cũng phải mất đi một nửa sinh mệnh.
- "Không sai" Lời này lại không phải là do bọn Độc Thân nói ra, mà là Ngọc Dương Tử đã về đến nơi, nghe mấy lời đối thoại đó không kìm được đã thốt lên.

Tuy nhiên Độc Thân nhìn Quỷ vương, trên mặt bỗng nở một nụ cười, nói; "Quỷ Vương lão đệ, không lẽ đệ nghĩ..."

Quỷ Vương ngắt lời đáp:

- Không sai, ta đang muốn quay lại Thanh Vân, lúc này, nhất định đây là thời khắc yếu nhất của Thanh Vân Môn từ thời Thanh Diệp cho đến nay. Môn phái của ta nếu như không tận dụng dịp này trừ đi cái họa lớn nhất, thì còn lúc nào nữa? Hơn nữa, Thanh Vân Môn chắc chắn thể ngờ chúng ta vừa thoát khỏi tử địa lại dám quay lại lần nữa, xuất kì bất ý, tất nhiên sẽ thu được toàn thắng.

Chúng nhân ma giáo xung quanh nhất thời biến sắc, bọn Độc Thân cũng đã chứng kiến qua vô số thắng trầm trên thế gian, cũng bị rung động bởi những lời nói của Quỷ Vương.

Quỷ Vương nhìn khắp bốn phía, xúc động nói:

- Ngày hôm nay đúng là thời khắc tốt nhất của Thánh Giáo chúng ta, chư vị trước Thánh Mẫu Minh vương cùng ta lập lời thề, ngày hôm nay hết sức chiên đấu?

Bọn người ma giáo lặng lẽ nhìn nhau, những người này tất nhiên không phải bọn người nhu nhược, nhưng chỉ mới lúc trước ở Thanh Vân Sơn phải tìm cách thoát thân, bây giờ bỗng đứng trong nháy mắt phải quay lại, Quỷ vương là người dũng mãnh, mưu trí, lại có cách nghĩ căn bản vốn coi thường sống chết, quả thật người khác khó mà chấp nhận nổi điều này.

Một lúc lâu không có ai nói một lời nào.

Quỷ Vương sắc mặt dần dần trở lên khó coi, cuối cùng lắc đầu thở dài nói: " Cơ hội tốt như thế này, vậy mà bọn người..., ôi."

Nói xong, lại thở dài, nhìn khắp lượt trông hết sức chán nản, từ từ tiến lại chỗ môn đồ Quỷ Vương Tông của mình.

Bọn Thanh Long U Cơ ra nghênh đón, Thanh Long dường như muốn nói điều gì đó, Quỷ vương cười khổ, hạ giọng nói: "Chỉ có cơ mưu thì không đủ, không đủ!!"

Nói xong, lại thở dài, nói: "Thôi bỏ đi, sau này môn phái chúng ta sẽ bàn lại sau, ngày hôm nay kết thúc ở đây thôi, chúng ta quay về núi thôi... À, Bích Dao đâu?"

Lời nói đó vừa xuất ra, Thanh Long và U Cơ thân hình đều chấn động, U Cơ mặt được che bởi tấm lụa màu đen, nhìn không rõ nét mặt, nhưng chỉ nghe giọng nói hiển nhiên là vô cùng lo sợ, kinh hãi đáp: "Lúc ở Ngọc Thanh Điện, Trong lúc môn phái chúng ta với Thanh Vân Môn chém giết, Bích Dao nói với hai người bọn tôi là đi trước tìm tông chủ, lẽ nào..."

Quỷ Vương nét mặt kinh hãi, vội kêu lên: "từ trên núi đến giờ ta không hề nhìn thấy Bích Dao."

Thanh Long thất thanh: "Lẽ nào cô ấy vẫn còn trên Thanh Vân Sơn?"

Trên trán Quỷ vương lúc đó mồ hôi lấm tấm, quả quyết nói: "Bích Nhi là cốt nhục của ta, ta quyết không thể không quan tâm, ta phải lên Vân Thanh Sơn thôi."

Thanh Long vội nói: "Tông chủ, nhất định không được đi, cái này, cái này, quả thật là..."

Quỷ vương nhăn thầm lóe lên, nhanh chóng trong đầu vụt qua trăm ngàn ý định, đột nhiên quay người lại phía Độc Thần và bọn người ma giáo nói lớn:

- Chư vị, ý của ta đã quyết, vì cơ nghiệp thánh giáo của chúng ta trăm năm nay, Quỷ vương Tông chủ ta có thể thịt nát xương tan. Lúc này cái chết của Thanh Vân Môn, thương của Thanh Vân Môn, lão tặc chưởng môn Đạo Huyền đang bị trọng thương thập tử nhất sinh, nhất định không thể nào lại thi triển được Tru Tiên kiếm trận. Quỷ Vương Tông ta phen này quay lại Thanh Vân Sơn, nếu như thành công, cũng là nhờ Thánh Mẫu Minh Vương che chở giúp đỡ, nhược báng quả không địch lại chúng, dù phải đắc tội với Thánh Mẫu Minh Vương, thì coi như ta chết Tại Thanh Vân Sơn, dưới Hoàng Tuyền tham bái Thánh Mẫu Minh Vương, cũng không hổ thẹn với lòng mình.

Nói xong, Quỷ Vương nhìn mọi người một lượt, rồi bèn phi thân đi trước, quả nhiên hướng về phía Thanh Vân Sơn bay đi. Thanh Long và U Cơ nhìn lại, rồi cũng lập tức lao theo. Đệ tử Quỷ vương tông môn cũng không nhiều lời, lần lượt đi tới. Chỉ còn lại Độc Thần và bọn mà giáo đứng chết trân, đờ đẫn như còng gõ đứng nguyên chỗ đó.

Một lúc lâu sau Bọn Độc Thần định thần lại được, nhưng không đợi lời của hắn, chỉ nghe thấy bọn mà giáo phía sau những tiếng huyên náo, những tiếng nói vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đa phần môn hạ mà giáo nét mặt cũng đã có phần kích phản.

lúc này Thông Thiên Phong trên Thanh Vân Sơn bị bao trùm bởi một bầu không khí nặng nề, chúng nhân vây quanh Đạo Huyền Chân Nhân, nhỏ giọng an ủi điều gì đó.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm đứng ở bên cạnh, thay Vương Nghị Thúc chỉnh đốn lại y phục, giúp ông phủ sạch bụi trên quần áo, Vương Nghị Thúc dường như cũng có ẩn tượng với hai người bọn họ, đứng đó bất động, để mặc bọn họ, mắt chỉ nhìn ra chỗ Thủy ki Lân ở bên ngoài, ha ha cười ngốc nghếch.

Trương Tiểu Phàm thấy bộ dạng ông như vậy, trong lòng cảm thấy chua xót, không cầm lòng được nghĩ lại chuyện cũ năm xưa, lại thở dài. Lâm Kinh Vũ nghe thấy, xúc động tâm tư, cảm nhận được tình cảm của hắn, quay lại vỗ vai của Trương Tiểu Phàm.

Hai người nhìn nhau, đều hiểu được suy nghĩ trong lòng của nhau, nhất thời không nói lên lời.

Lúc đó, đám người Phổ Hoằng Đại Sư vừa được Thủy Nguyệt đại sư đem người theo hộ tống đến nơi an toàn, cũng đã được Thủy Nguyệt đại sư hộ tống trở về. Nhìn thấy sắc mặt của Phổ Hoằng Đại sư, dĩ nhiên so với sắc mặt trắng nhợt khi nãy thì đã tốt lên nhiều rồi, nghĩ đi nghĩ lại, Lý Nhân Trùy của Chu ẩn tuy lợi hại, nhưng so với Đại Phạm Bát Nhã của Phổ Hoằng đại sư vẫn còn kém hơn rất nhiều. Vào khoảng thời gian đó, Phổ Hoằng Đại Sư đã dần dần bức được những đạo kinh sắc nhọn cỗ quái của Lý Nhân Chuỷ ra ngoài cơ thể đến quá nửa.

Nhưng cũng vì như thế, Phổ Hoằng đại sư xem ra đã yếu đi rất nhiều, bên cạnh có người nhanh nhẹn lấy ra một chiếc ghế, Phổ Hoằng đại sư dưới sự giúp đỡ của Pháp Tường và Phổ Không ngồi xuống bên cạnh Đạo Huyền Chân Nhân.

Phổ Hoằng đại sư thở ra vài tiếng, nhìn ra xung quanh, thấy máu chảy thành sông, khắp điện đường chỗ nào cũng là người chết và người bị thương, thở dài, hợp thập tụng đạo: "A di đà phát!"

Đạo Huyền Chân Nhân hướng về phía Phổ Hoằng Đại sư nhẹ lắc đầu, cười khổ nói: Đại sư thương thế như thế nào?"

Phổ Hoằng Đại sư lắc đầu nói: "Lão nạp vẫn chưa chết được đâu, chưởng môn chân nhân mới càng phải bảo trọng đấy!"

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu thở dài, ánh mắt nhìn ra xa, chợt nhìn đến chỗ Trương Tiểu Phàm đang đứng, dường như nghĩ ra điều gì đó, quay lại nói với Điền Bất Dịch: "Điền sư đệ, đệ hãy gọi đồ đệ Trương Tiểu Phàm lại đây một lát!"

Điền Bất Dịch mặt biến sắc, nhưng không dám không tuân theo, đành quay lại nói: "Lão thắt, ngươi mau quay lại đây, chưởng môn chân nhân có lời muốn nói với ngươi."

Nhất thời chúng nhân đều ngạc nhiên, đặc biệt là môn hạ đệ tử Đại Trúc Phong, Trương Tiểu Phàm trong lòng càng chấn động, nhưng lệnh mệnh của chưởng môn khó trái, đành mạnh bạo tiến lên.

Sau một lúc, chúng nhân tách ra một khoảng trống, Trương Tiểu Phàm đứng trơ trọi trước mặt Đạo Huyền Chân Nhân, hạ giọng nói: "Chưởng môn!"

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn hắn một lúc, hạ giọng nói: "Ngươi đến giờ phút này, vẫn quyết không nói ra bí mật của ngươi chăng?"

Trương Tiểu Phàm thân hình rung động, chỉ cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người chung quanh trong chốc lát bỗng tập trung cả lên người mình, trong đó có

những ánh mắt quan tâm thân thiện, có cả những ánh mắt khinh thường, nhưng phần lớn vẫn là những ánh mắt nghi hoặc.

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, từ từ nói: "Trương Tiểu Phàm, người sau khi gia nhập Thanh Vân Môn, bọn ta có chỗ nào bạc đãi ngươi?"

Trương Tiểu Phàm lập tức lắc đầu, nói: "Chưởng môn Chân Nhân, không có, không có chuyện đó. Sư phụ sư nương đối xử với đệ tử rất tốt..." Hắn vừa nói đến đây, Điền Bất Dịch thân hình bỗng chấn động, thần sắc vô cùng phức tạp.

"Nhưng." Trương Tiểu phàm thần sắc đau khổ tột cùng, hai dòng suy nghĩ trong đầu không ngừng tranh chiến, nói: "nhưng, đệ tử có nỗi khổ riêng, đệ tử, đệ tử không thể..."

"Nói!"

Đột nhiên, một tiếng nói vang lên, tiếng nói vang động như sấm, khiến chúng nhân một phen giật mình, Trương Tiểu Phàm cũng giật mình chọt lùi lại một bước, nhìn về phía người đó, chọt vô cùng kinh ngạc.

Người phát ra tiếng nói đó, lại không phải là người của Thanh Vân, mà là một trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm tự - Phổ Không. Phổ Không trong tứ đại thần tăng của Thiên âm tự, địa vị thấp nhất, tính cách cũng kích liệt nhất, lúc còn trẻ hàng yêu phục ma, dựa vào Phật Môn Kỳ bảo "Phù đồ kim bát" trong tay, không biết đã giết bao nhiêu yêu nghiệt. Sau này, tuổi dần lớn lên, lǐng ngộ được phật ý, lúc đó mới dần dần ẩn cư ở trong Thiên Âm tự.

Trong trận huyết chiến ngày hôm nay ở Thanh Vân sơn, Phổ Không đại khai sát giới, dựa vào đạo hạnh thần quý khó lường của bản thân, huyết chiến ma giáo, lúc đó tăng bào trên dưới, chỗ nào cũng là vết máu, xem ra chẳng còn chỗ nào giống cao tăng Phật môn, mà chỉ giống như ác quỷ địa ngục vậy, cũng khó trách Trương Tiểu Phàm và mọi người một phen giật mình.

Lần này chúng nhân Thiên âm Tự đến Thanh Vân Sơn thực ra vẫn còn nghi ngờ mục đích của buổi Hưng Sư vẫn tội. Thiên âm Tự từ trước đế nay chưa bao giờ truyền Chân pháp Đại phạm Bát Nhã cho người ngoài. Vậy mà lại bị một tên đệ tử tiểu tốt của Thanh Vân Môn học được, làm sao có thể chấp nhận? Lúc này Phổ Không đang nhìn Trương Tiểu Phàm lúng ta lúng túng, trong lòng phẫn nộ, lại thêm hôm nay đại khai sát giới, phiền não trong lòng thật nói không hết, không nhịn được mới dùng đến phật môn sư tử hống như vậy.

Trương Tiểu Phàm bị âm thanh đó làm hắn ngẩn người ra một lúc, vẫn chưa hồi ý lại. Phía sau, đứng cùng Lâm Kinh Vũ, Vương Nhị Thúc nãy giờ vẫn ngốc nghếch cười cười nhìn Thủy Kỳ Lân, cũng bị kinh động quay đầu lại nhìn.

Một hoà thượng hung ác, thân mình đầy máu, phẫn nộ nhìn chòng chọc vào Trương Tiểu Phàm, trông như một ác quỷ ăn thịt người.

...

Một bầu không khí tĩnh lặng bao trùm Ngọc Thanh Điện.

"A..."

Đột nhiên, một tiếng hét thê lương trong Ngọc Thanh Điện đổ nát vang lên.

Vương Nhị Thúc mặt trắng bệch không còn giọt máu, cả thân hình phẫn chấn hắn lên, run run chỉ Phổ Không kêu: "Quỷ! Quỷ! Quỷ! Quỷ!!!"

Những âm thanh này thật hãi hùng, tuy là giữa lúc thanh thiên bạch nhật, nhưng tất cả mọi người trên đại điện cùng lúc cảm thấy ớn lạnh.

Thậm chí ngay cả Phổ Không vừa mới còn tức giận, cũng bị Vương Nhị Thúc làm cho giật mình, chân tay bỗn loạn, trong lòng có chút vội vàng cấp bách không hiểu nổi, vội vàng biện giải: "Người, người nói gì, ta có chỗ nào giống quỷ?"

Nhưng Vương Nhị Thúc như bị trúng tà, toàn thân kinh động. Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh hết lời an ủi, nhưng có vẻ như chẳng có chút tác dụng nào, chỉ thấy cả người Vương Nhị Thúc co rụt lại, có vẻ như không dám nhìn thêm Phổ Không nữa, hai mắt nhắm tít, tỏ vẻ sợ hãi vô cùng, miệng không ngớt kêu lên: "Quỷ, Quỷ, chính hắn đã giết người, đừng giết tôi, xin đừng giết tôi, tôi, tôi!!! A!!!!!!!!!!!!!!"

Một cơn gió bụi lặng lẽ thổi tung nơi này, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ thân hình cứng đờ, đặc biệt là Trương Tiểu Phàm, từ trong đáy mắt của hắn, dường như có tia sáng đỏ ẩn giấu chực phát ra.

Phổ Không bị chúng nhân chú ý, khí cắp bại hoại, phẫn nộ nói: "Ta vốn không quen người này, các người nhìn gì mà nhìn?"

Lâm Kinh Vũ từ từ gõ những ngón tay nắm chặt của Vương Nhị Thúc, tiến đến bên cạnh Trương Tiểu Phàm, không cần nhìn cũng biết, Trương Tiểu Phàm bây giờ giống như hắn, hết sức khổng chế bản thân, nhưng tiếng thở nặng nhọc của bọn họ, cũng đã biểu lộ ra sự kích động trong lòng bọn họ.

"Tại – sao – Vương Nhị Thúc- lại – nói – là – người?" Lâm Kinh Vũ từng chữ từng chữ từ từ hỏi, sắc mặt của hắn và Trương Tiểu Phàm đều đáng sợ, chỉ có khác là trong mắt hắn, đồng thời với vẻ căm hận, vẫn còn vài phần tình táo.

Phổ Không tức giận nói; "làm sao mà ta biết được, hắn ta bất quá chỉ là một kẻ điên!"

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cùng lúc biến sắc mặt, Đệ tử Thanh Vân Môn nhiều người cũng cau mày. Đúng lúc đó, đột nhiên có một tiếng Phật hiệu, Phổ Hoằng đại sư ở đằng sau Phổ Không đột nhiên cất lời, thanh điệu thê lương, hạ giọng nói:

- A di đà Phật, gieo ác gặp ác, tội nghiệt tội nghiệt.

Những lời này vừa nói ra, trong một lúc toàn trường hoàn toàn yên tĩnh. Phổ Không thân hình đờ ra như gỗ, một lúc lâu sau mới từ từ quay người, chua chát nói: "Sư huynh, huynh nói gì?"

Phổ hoằng đại sư, sắc mặt trăng nhợt, cũng không biết là do vết thương trên cơ thể, hay là vết thương trong lòng, chỉ thấy ông nhắm mắt khép mi, hồi lâu mới nói: "Pháp Tướng".

Từ sau khi Vương Nhị thúc phát bệnh, Pháp Tướng nét mặt luôn khó coi và thảm bạch, thân hình chấn động, nói: "Đệ tử có mặt".

Phổ Hoằng đại sư chậm rãi nói:

- Không cần phải giấu diếm nữa, người hãy mau nói cho họ nghe đi, năm đó sự đê gây ra việc sai trái, hôm nay quyết không thể để Trương Thí Chủ bị oan uổng nữa.

Trương Tiểu Phàm chấn tát tinh thần, trong lòng dường như có tiếng gọi nào đó, đang dày xé lòng hắn.

Pháp Tướng từ từ tiến lên phía trước, nhìn vô số gương mặt kinh ngạc ở đó. Sau đó dừng lại trên thân hình Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm, cuối cùng nhìn vào Trương Tiểu Phàm.

- Năm đó, sát hại dân toàn thôn dưới chân núi Thanh Vân, thực sự là do người của Thiên Âm tự bọn ta làm!

- Sao?

Trong khoảnh khắc đó, bao nhiêu âm thanh kinh hãi, bao nhiêu chấn động, bao nhiêu sự nghi hoặc, phẫn nộ trên Ngọc Thanh Điện tại Thanh Vân Sơn, bùng phát ra, ngay cả Đạo Huyền Chân Nhân và bọn Điền Bất Dịch là những người đạo hạnh cao thâm, cũng kìm không đặng, mặt biến sắc, Kâm Kinh Vũ rút ra Trầm Long Kiếm, bích quang tỏa sáng lấp lánh.

Chỉ có trái tim của Tương Tiểu Phàm, đột nhiên từ kích động trở lên trầm lắng, sâu sắc trầm mặc. Sau đó, vụt lại cảm giác lạnh lẽo quen thuộc trước đây rất lâu, huyết tinh lệ khí sâu đậm vụt bao trùm lấy hắn!!!

Chương 84

Huyết Chú

Tiếng trách mắng phẫn nộ cuối cùng cũng dần dần hạ xuống, nhưng Pháp Tướng hoàn toàn không chú ý đến những người khác, thậm chí ngay cả Lâm Kinh Vũ đang điên cuồng giận dữ, trong tay Trầm Long Kiếm sát khí đặng đặng cũng mặc, chẳng thèm để ý. Đôi mắt ông chỉ hướng lên người của Trương Tiểu Phàm, vừa lo lắng, vừa thương xót.

Đợi quần hùng dần dần yên tĩnh trở lại, Pháp Tướng mới chậm rãi nói: i

" Hung thủ đó, chính là Tam sư thúc của bần đạo, một trong tứ đại thần tặc, Phổ Trí đại sư."

Lời đó vừa nói ra, lại một trận sảng sỡt, quần hùng đã hoàn toàn bị kinh hãi thộn cả ra.

Người Trương Tiểu Phàm rung lên một cái, lại tiếp tục run rẩy, hắn không cảm giác được gì nữa, dường như cả bầu trời đều đổ sụp xuống, hắn lúc này chẳng qua chỉ là một con người vừa rất nực cười vừa rất đáng thương mà thôi...

Đau thương chạm khắc thật sâu vào nơi sâu thẳm trong hồn phách đó dường như lúc này biến hóa thành ác quỷ điên cuồng cắn găm vào tim hắn.

Sau bi ai, bạn còn lại gì nữa?

Thanh Thiêu Hỏa Côn dần dần sáng lên, ửng lên chút mầu sáng xanh, lẩn mẩn vàng nhạt, nhưng toàn bộ không che dấu được huyết quang mầu đỏ lạnh lẽo đó. Từ trước đến nay lệ khí chưa từng mãnh liệt như vậy, dường như hơi thở tanh tưởi mùi máu của ngàn vạn năm đều tập trung tại Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn, gầm hí căm giận tuyệt vọng oan linh vong hồn, cùng trào vào ngực hắn.

Trong rối loạn, thanh âm của Pháp Tướng phía trước vẫn rành rọt tiếp tục: " Năm đó Phổ Trí Đại sư tới Thanh Vân gặp mặt Đạo Huyền chưởng môn, thuyết phục đem chân pháp của Phật Đạo hai nhà cùng nhau nghiên cứu tu luyện, hoặc giả có thể tham phá được sự trường sinh bất tử, không ngờ bị Đạo Huyền chưởng môn nhã nhặn từ chối."

Đạo Huyền ngây người ra một lúc, tiếp đó gật đầu đáp: "Không sai, đúng là có việc đó."

Pháp Tướng tiếp tục nói: "Hôm đó Phổ Trí sư thúc thất vọng xuống núi, thả bước đi tới thôn Thảo Miếu, nhìn trời thấy đã muộn liền qua đêm tại tòa phá miếu trong thôn. Cũng vì thế mà đêm hôm đó..."

Thanh âm của ông đột ngột dừng lại, trên đại điện yên lặng như tờ, không có một chút thanh âm, chỉ nghe thấy tiếng hổn hển ngày càng nặng nhọc của Trương Tiểu Phàm.

Pháp Tướng điều chỉnh tinh thần, giữ lại bình tĩnh tâm trí, nhưng nhãn quang luôn nhìn thẳng Trương Tiểu Phàm, nói: "Chính vào đêm hôm đó, Phổ Trí đạo sư đột nhiên phát hiện có một người áo đen xông vào thôn Thảo Miếu, muốn bắt cóc vị huynh đệ Lâm Kính Vũ này."

Lâm Kính Vũ ngây người, quần hùng lập tức đều nhìn về hướng y, Pháp Tướng tiếp tục nói: "Phổ Trí sư thúc liền lập tức ra tay tương cứu, không ngờ người áo đen đó tâm địa khôn lường, ngoài mặt thì thể hiện là bắt cóc người, kỳ thực chính là muốn đối phó với Phổ Trí sư thúc, ý đồ của hắn chính là tà vật Ma giáo đang ở trên người của Phổ Trí sư thúc, viên Phệ Huyết châu."

Quần hùng xôn xao.

Pháp Tướng nói: "Phệ Huyết Châu là do Phổ Trí sư thúc nhiều năm trước tình cờ tìm thấy tại cái đầm lớn ở phía Tây, lão nhân gia vì không muốn nó tiếp tục làm hại sinh linh, liền dùng chân pháp Phật môn phong bế lại viên tà châu đó, đồng

thời dùng thêm bảo vật quan trọng của Thiên Âm tự là "Phỉ Thúy Niệm Châu" gia tăng trấn áp. Chỉ không biết tại sao người áo đen thắn bí đó lại biết được việc này, trước tiên đã giấu trên người của Lâm sư đệ một con Thất Vỹ Ngô Công tuyệt độc cắn bị thương Phổ Trí sư thúc..."

Điền Bất Dị sững sốt: "Thất Vỹ Ngô Công, chẳng lẽ là Thương Tùng..."

Lần này, nhìn sắc mặt của Lâm Kính Vũ lại tăng thêm phần nhợt nhạt.

Pháp Tướng ngừng lại một chút, nói tiếp: "Sau đó Phổ Trí sư thúc trên người dù chịu chất kịch độc vẫn liều mạng cùng người đó tương đấu, cuối cùng trọng thương bởi "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" của Thanh Vân môn do người đó thi triển, đã đến gần lúc đèn khô cạn dầu; nhưng cuối cùng ông cũng dùng "Đại Phạm Ban Nhược" đánh trọng thương hắn, làm cho người áo đen sợ chạy mất. Trong trận đấu pháp kịch liệt đó, Trương Tiểu Phàm Trương huynh đệ cũng có mặt ở thảo miếu."

Những người của Thanh Vân môn lúc này sắc mặt vốn dĩ đã khó coi lại càng tăng thêm phần khó coi, Pháp Tướng tiếp tục kể: "Sau đó, Phổ Trí sư thúc tự biết mình sắp chết, nhưng lão nhân gia tâm nguyện cả đời cuối cùng vẫn chưa đạt được, thực sự không cam tâm. Đúng vào lúc đó, ông đột nhiên nảy sinh một, một..., một suy nghĩ hết sức kỳ quặc, đó là đem Đại Phạm Ban Nhược tối thượng của Thiên Âm tự truyền cho một vị đệ tử, lại để cho người thiếu niên nhỏ tuổi này bái nhập vào Thanh Vân để học Thanh Vân đạo pháp, như vậy từ chân pháp Phật Đạo hai nhà vốn không tương thông, lúc này có thể đồng thời tu luyện trên cùng một con người, tâm nguyên cả đời của lão nhân gia như vậy có thể đạt được rồi."

Đạo Huyền chân nhân cười lạnh lẽo một tiếng, nói: "Phổ Trí đạo huynh quả nhiên lợi hại, tính trước mưu sâu, nhưng không biết hà cớ gì ông lại không truyền cho người có tư chất tốt như Lâm Kính Vũ, mà lại lựa chọn Trương Tiểu Phàm này?"

Pháp Tướng ngừng lại một chút, nói tiếp: "Phổ Trí sư thúc cho rằng Lâm Kính Vũ tư chất quá tốt, tất nhiên nếu bái nhập vào làm môn hạ của Thanh Vân môn, tất sẽ chịu sự chú ý của các trưởng bối sư môn, e rằng rất dễ bị nhìn ra, do đó..."

Quần hùng trong Thanh Vân môn nhìn nhau, Điền Bất Dị lắc đầu than: "Lợi hại, lợi hại..."

Pháp Tướng lại nói tiếp: "Như vậy, Phổ Trí sư thúc cũng chỉ vì thật lòng quý mến tâm địa chất phác của Trương sư đệ, do đó đã đem Đại Phạm Ban Nhược hàng nghìn năm nay chưa từng truyền ra bên ngoài truyền riêng cho Trương sư đệ, sau đó lại sợ nếu Phệ Huyết Châu vẫn còn ở trên mình, vạn nhất người áo đen đó quay trở lại, tất nhiên không tránh khỏi rơi vào tay yêu tà, liền mang Phệ Huyết Châu giao cho Trương sư đệ, để sau này tìm thấy một hang sâu hay hẻm núi không người biết thì vứt đi, nhưng không ngờ...", nói đến đây, Pháp Tướng không kìm được thở dài một tiếng, nói: "Không ngờ rằng Trương sư đệ chắc là vì nhớ đến tình cũ, cuối cùng vẫn luôn mang viên tà châu này bên mình."

Trên đại điện, quẫn hùng lúc này mới giải được câu đố, thì ra lai lịch của Phệ Huyết châu là như vậy, mà chân pháp Đại Phạm Ban Nhược trên người Trương Tiểu Phàm cũng là do việc này mà có.

Đúng lúc đó, trên mặt của Pháp tướng xuất hiện thần sắc thương tâm, chật rai nói: "Nếu là chỉ như vậy, thì Phổ Trí sư thúc cũng chẳng qua chỉ là thả sức làm càn. Nhưng không ai có thể liệu được rằng, đến lúc đó đột nhiên lại phát sinh một việc... Phổ Trí sư thúc vốn bản chất có tấm lòng đau xót cho đời, thà tự thân chịu đọa đày của tà lực Phệ Huyết châu, muốn dựa vào Phật pháp của bản thân để trấn áp tà vật này. Không ngờ lâu ngày, tà lực của Phệ Huyết châu đã ám dần vào nơi sâu thẳm trong linh hồn của Phổ Trí sư thúc, lúc thường ngày Phổ Trí sư thúc có Phật pháp hộ thân bên người nên không có cảm giác gì, không ngờ hôm đó ông như ngọn đèn khô hết dầu, khi vừa rời khỏi chỗ của Trương sư đệ, đi đến trong thôn thì đột nhiên nghĩ ra, dù cho mình đã truyền Phật môn chân pháp cho Trương sư đệ, nhưng y lại không dễ dàng thuận lợi để bái nhập vào Thanh Vân môn!"

Thần sắc Pháp Tướng thần sắc đau khổ, ngay cả thanh âm cũng có chút run rẩy, kế tiếp: "Lúc đó Phổ Trí sư thúc Phật lực giảm mạnh, đã bị tà lực xâm vào, như quỷ mị cạnh người, nghĩ ra rằng, nghĩ ra rằng đem toàn thôn dân của thôn thảo miếu ra giết sạch, thì Thanh Vân môn nhìn thấy thân phận của cô nhi, nhất định sẽ thu nạp hai đứa trẻ làm môn hạ, vì vậy, vì vậy..."

"A!" Lâm Kính Vũ điên cuồng hét to một tiếng, cuối cùng không nhịn được, Trầm Long Kiếm và thân người chém về phía Pháp Tướng, Đạo Huyền vội quát lên: "Mau, mau cản y lại!"

Không đợi ông dứt lời, bọn Điền Bất Dị đã sờm ngặt y lại, Lâm Kính Vũ lệ tràn mặt, khóc lóc đau đớn không ngừng, điên cuồng vẩy vùng không ngớt trong tay bọn Điền Bất Dị, gào thét: "Ta phải giết các người, giết chết hết các người..."

Phổ Hoằng, Phổ Không đứng đầu Thiên Âm Tự, chúng tăng nhân hầu hết đều cúi đầu, mặt có chút hổ thẹn, thấp giọng niệm phật hiệu không ngừng.

Đạo Huyền trầm ngâm hồi lâu, dường như ngay cả lão cũng cần niệm lực rất lớn mới có thể tiêu hóa được chân tướng không thể tưởng tượng này, sau một lát, lão đột nhiên nói với Pháp Tướng: "Vừa rồi đại sư nói Phổ Trí như ngọn đèn sắp hết dầu, vậy thì chân tướng sự việc đó, các người tại sao mà biết được"

Pháp Tướng trầm ngâm giây lát, đáp: "Phổ Trí sư thúc đã từng kết giao với một dị nhân, được một ít kỳ dược là "Tam Nhật Tất Tử Hoàn", khi uống loại thuốc này vào, bất kể người có thương thế nặng đến đâu, trong vòng ba ngày có thể kích thích được toàn bộ tiềm lực cơ thể người, giữ lại được tính mạng, nhưng sau ba ngày đó, dù cho thương thế lại trở lại như cũ, cũng sẽ chết chắc không nghi ngờ. Phổ Trí sư thúc đã uống hoàn kì dược này, cuối cùng trong ba ngày chạy về được đến Thiên Âm tự, đem hậu quả của việc này kể rõ tỉ mỉ với ân sư Phổ Hoằng đại sư. Lúc đó ta đang hầu bên mình của ân sư, đứng cạnh cũng nghe được toàn bộ chuyện đó, Phổ Trí sư thúc lúc đó đã hoàn toàn tỉnh táo lại, thống hận ngày hôm

đó đã trông phải ác nghiệt tầy trời, dù chết ngàn lần cũng không thể thường được một, cuối cùng khóc lóc đau đớn mà tạ hóa!"

Pháp Tướng nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Phàm, chậm rãi nói: "Sự tình thực ra là như vậy, tất cả những chuyện này, tất cả đều là do lỗi của Phổ Trí sư thúc của Thiên Âm Tự, Trương Tiểu Phàm sư đệ không có can hệ gì cả, mong các vị sư thúc của Thanh Vân môn, dù thế nào cũng đừng trách y nữa!"

Đạo Huyền chân nhân thở dài nhè nhẹ, thở hắt ra một hơi dài, đúng lúc muốn nói, thì trên đại điện yên tĩnh chợt vang lên một trận cười thê thảm.

"Trách ư? Là ai muốn trách ta đây?"

Tiếng cười này mọi người nghe thấy lạnh lẽo, mang theo hận ý vô cùng, Trương Tiểu Phàm vốn đang cúi đầu thở hổn hển, chăm chậm, chăm chậm ngẩng đầu lên, đôi mắt hắn lúc này hoàn toàn đỏ ngầu như máu mang theo cái lạnh khiến người ta phải rợn tóc gáy, nhìn chòng chọc vào Pháp Tướng.

Pháp Tướng nhíu chặt lông mày, thấp giọng đáp: "Trương sư đệ, ngươi, ngươi phải bảo trọng thân thể, những gì đã qua thì hãy để nó qua đi, những ngày tương lai còn dài."

"Ngươi! Chết! Đi!"

Đột nhiên, từ giữa hai hàm răng Trương Tiểu Phàm thốt ra ba chữ này, tất cả quần hùng đều thắt sắc, chỉ thấy lúc này Trương Tiểu Phàm hoàn toàn giống như biến thành một con người khác hẳn, toàn thân sát khí đằng đằng, bắp thịt trên mặt co quắp lại, hung ác vô bì.

Ngoài xa, Vương Nhị Thúc lại đột nhiên kêu lên: "Quỷ! Quỷ! Lại một con quỷ nữa đến"

Nhưng vào lúc này, ngón tay của lão lại chỉ chính vào Trương Tiểu Phàm.

Quần hùng thắt sắc Phổ Hoằng đại sư không kể đến vết trọng thương trên người, đột nhiên đứng dậy. Chỉ thấy rằng Thiêu Hỏa Côn trong tay phải của Trương Tiểu Phàm đang phát ra ánh sáng mờ mờ, Phệ Huyết Châu như được hồi sinh, thanh quang đại thịnh, kết hợp với hắc khí của Nhiếp Hồn Ma bỗng, phủ bao quanh Trương Tiểu Phàm vào trong, ngay cả khuôn mặt cũng dần trở nên lờ mờ.

Pháp Tướng thắt thanh kêu: "Trương sư đệ, mau mau quăng cây gậy đó đi, đệ đã bị tà lực xâm phạm vào..."

"Ha ha ha ha..."

Trương Tiểu Phàm ngừng mặt lên trời cười thảm, thanh âm buồn thảm rít lên: "Chính đạo cái gì, chính nghĩa cái gì? Các người từ trước đến nay đều lừa ta, ta một đời chống đỡ khổ sở, ngay cả chịu chết cũng vì người mà giữ bí mật, nhưng, ta tính gì đây!..."

Hắn dang cả hai tay hướng lên trời:

"Ta đã tính gì đây hả!..."

Thanh âm thê thảm này vang vọng giữa trời đất, làm xúc động tâm hồn người khác, khiến người ta rơi lệ.

Quần hùng tất cả đều biến sắc, Pháp Tướng phi thân lên, vội quát: "Trương sư đệ, mau vứt vật đó đi ngay, nếu không sẽ sa vào ma đạo đó, muôn đời không hồi phục được..."

Trương Tiểu Phàm ngẩng cao đầu nhìn trời, dường như không thèm để ý khi Pháp Tướng xông đến, quần hùng nhất thời yên lòng, xem ra Pháp Tướng sắp nắm được thanh Thiêu Hỏa Côn. Không ngờ đột nhiên giữa không trung vang lên một tiếng kêu dịu dàng, một đạo bạch quang từ phía ngang tập kích đến, Pháp Tướng đột ngột không kịp đề phòng, rên buồn bã một tiếng, bay ngược trở lại.

Quần hùng sững sờ, chỉ kịp thấy bóng màu xanh lướt qua, Bích Dao sừng sững hiện thân trước người Trương Tiểu Phàm, đối mặt với vô số cao thủ chính đạo, đúng là oai phong lẫm liệt không sợ hãi chút nào.

Trên mặt nàng, đôi mắt có chút ửng đỏ, hiển nhiên là thương tâm vì Trương Tiểu Phàm, không quan tâm đến những người khác, quay người nắm chặt tay của Trương Tiểu Phàm, vội nói: "Tiểu Phàm, ngươi đi cùng ta, những kẻ mặt người dạ thú này, tất cả đều đang hại ngươi."

Trương Tiểu Phàm nửa tỉnh nửa mê đáp lại một tiếng, trong thời khắc trời đất lẻ loi cô tịch này, không biết tại sao chỉ có người con gái trước mặt, người mà hắn tin tưởng duy nhất là đang tồn tại. Hắn không tự chủ được nắm chặt bàn tay êm ái đó, cùng nàng bước đi.

Nhưng cao thủ chính đạo đang đầy điện, làm sao có thể để họ đi lại bừa bãi được, đặc biệt chỉ sau giây lát, rất nhiều người nhận ra Bích Dao chính là con gái duy nhất của Tông chủ Quý Vương Tông Ma Giáo, lập tức xôn xao cả lên.

Ngày hôm nay Thanh Vân môn tử thương vô số, tất cả đều do Ma Giáo, với Ma giáo đúng là huyết hải thâm cùu, không đội trời chung, thoảng một cái đã có người chặn lấy đường ra, lại có người đứng ra quát hỏi, bắt đầu hoài nghi Trương Tiểu Phàm có đúng là có mối quan hệ với Ma giáo không.

Bọn Lục Tuyết Kỳ, Tề Hạo mặt thất sắc, còn những người như Điền Linh Nhi thì ra sức giải thích rằng Trương Tiểu Phàm vừa đánh nhau với lũ người trong Ma Giáo, nhưng những tiếng này yếu ớt, xem ra bị những người đang nổi giận lôi đình lấn át.

Sau giây lát, những kẻ chính đạo trên đại điện đều vây lấy đôi nam nữ thanh niên này vào giữa.

Trương Tiểu Phàm giương cặp mắt đỏ ngầu máu, thân hình nhè nhẹ run lên, cười thảm không ngọt, chỉ cảm thấy trong đầu lúc này chỉ giờ đi giờ lại đều là những cảnh tượng đẫm máu thảm thương, nhưng lại dường như trống rỗng. Các tín

ngưỡng, lòng tin hàng ngày này, trong ngày hôm nay đều hoàn toàn đã bị tàn phá.

Bích Dao thì ngược lại, bình tĩnh nhiều hơn hắn, lúc này nắm thật chặt tay của Trương Tiểu Phàm, cùng đứng bên với hắn, thấp giọng nói: "Tiểu Phàm, đừng sợ, dù có chết thì ta vẫn luôn cùng ở bên ngươi!"

Trương Tiểu Phàm sững sốt, trong đầu dường như tỉnh lại giây lát.

Nhưng đúng vào lúc đó, một tiếng hét lớn vang đến: "Ai dám hại con gái ta?"

Soạt một tiếng, thân ảnh Quý Vương xuất hiện trên Ngọc Thanh điện, quần hùng trợn mắt há miêng, bỗng chốc xôn xao.

Sau giây lát, những người trong Quý Vương tông như Thanh Long, U Cơ lần lượt xuất hiện, vây quanh lấy Trương Tiểu Phàm và Bích Dao.

Quý Vương nhìn xung quanh, lúc này chỉ có duy nhất thực lực của Quý Vương tông, thực sự có chút chênh lệch so với hai phái Thanh Vân môn và Thiên Âm tự, nhưng không hề thấy hắn có vẻ gì sợ hãi, đứng thế thủ. Hắn nhìn ngó xung quanh tự đắc, quay đầu lại khẽ cười với Bích Dao: "Dao nhi, con đưa Tiểu Phàm đi trước đi."

Bích Dao gật đầu, chuẩn bị cất bước, nhưng hành vi làm như không thấy quần hùng chính đạo này, làm sao có thể thực hiện được, hơn nữa lúc này thân phận Trương Tiểu Phàm đặc biệt lớn, hai phái Thanh Vân môn, Thiên Âm tự bất luận thế nào cũng không thể người này đi mất.

Đạo Huyền chân nhân giận dữ quát: "Ngăn lại mau!"

Tiếng quát này vừa thoát ra, các cao thủ chính đạo vốn đã không nhẫn nại được ngay lập tức tiến lên vây lại, chốc lát trên Ngọc Thanh điện bị tàn phá này, lại được kết thành một vòng, nhưng tình thế lúc này lại hoàn toàn ngược lại so với lúc chưa lâu trước, chuyển thành những người trong chính đạo bao vây Quý Vương tông.

Xem ra với chỉ với vài công phu này, Quý vương tông đã đang ở thế hạ phong, Bích Dao vẫn nắm thật chặt tay của Trương Tiểu Phàm, lo lắng nhìn xung quanh, nhưng Quý Vương vẫn mang nét mặt tươi cười, bình tĩnh quan sát cục diện trên trường.

Áp lực của những người trong chính đạo ngày càng lớn, mười người của quý Vương tông đã bị ép vào giữa một vòng tròn nhỏ, xem ra tình thế vô cùng nguy cấp, không ngờ đúng vào lúc này, bên ngoài Ngọc Thanh điện đột nhiên vang lên tiếng huýt sáo lạnh lùng, dị mang lấp loáng, thoảng chốc tiếng kêu thê thảm vang lên không ngừng.

Quần hùng chính đạo cả kinh, sau giây lát sừng sững hiện ra bóng người bay qua, chính là Độc Thần, Ngọc Dương Tử và Tam Diệu Tiên Tử soái lĩnh ba đại hệ phái Ma giáo còn lại chạy đến giúp đỡ.

Cao thủ Ma giáo tới tấp hạ trướng tham gia chiến đấu, tình thế đột ngột biến chuyển, Độc Thần chậm chậm bước tới đứng tại đó, nét mặt đầy vẻ sung sướng nhìn mọi người đứng bên Quỷ Vương, mục quang hướng về quần hùng đánh nhau phía trước, trên mặt cũng nở nụ cười khẽ, nhưng miệng lại thấp giọng nói: "Lão đệ, đệ liều quá!"

Quỷ Vương khẽ cười, đáp: "Lão tiền bối vì thánh giáo chúng ta mà mặc tất cả, dám mạo hiểm, ngày sau nhất định được danh truyền thiên cổ, được đệ tử thánh giáo hậu thế truyền tụng."

Độc Thần cười khổ một tiếng, trừng mắt nhìn y, chửi khẽ: "Rầm thối!"

Đại đội nhân mã này của Ma giáo đuổi tới, Thanh Vân môn vốn đã tổn thương nguyên khí nhiều, những người như Điền Bất Dị tuy đã gắng sức chống đỡ, nhưng đáng tiếc ít không địch được nhiều, lập tức bị ép trở lại, tình thế dần dần nguy cấp.

Đạo Huyền chân nhân mắt nhìn toàn bộ cục trướng, hai mắt giống như sắt tóe lửa, trong vòng một ngày, Thanh Vân sơn thần thánh không thể xâm phạm ngày xưa nay đã bị chúng nhân Ma giáo giết tới giết lui, đúng là mỗi nhục lớn kể từ khi Thanh Vân môn lập phái tới nay.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là cục diện khó khăn trước mắt, dường như trong lúc này, ông lại hạ quyết tâm nào đó, giơ tay lên.

Tông chủ bốn đại tông phái của Ma giáo đều chưa xuống đánh nhau, nhãn quang cả bốn người dường như đều nhìn chòng chọc vào Đạo Huyền chân nhân, vừa nhìn đã biết lão tặc lại muốn liều chết phát động Tru Tiên kiêm trận, đâu lẽ để lão thuận ý, giây lát bốn đạo thân ảnh như điện phóng vụt đến, không hẹn mà đồng thời xông đến Đạo Huyền chân nhân.

Thì đúng vào lúc này, dường như chịu lời kêu gọi nào đó, linh thú Thủy Kỳ Lân vốn thường nằm bên ngoài Ngọc Thanh Điện đột nhiên gầm rống một tiếng lớn, xông vào, thế cực mạnh. Con cự thú từ thời thượng cổ này, thực lực của nó không dưới bất kì cao thủ tu đạo nào, tiếng gió của đợt xung kích này rất mạnh mẽ, bị nó đánh trúng không thể xem thường, bọn Quỷ Vương bị nó ngăn lại, chớp mắt đã thấy Thủy Kỳ Lân đã xông đến bên mình Đạo Huyền chân nhân.

Chỉ thấy nó bò cạnh người Đạo Huyền chân nhân, miệng to há ra một cái, thở ra một vật, Đạo Huyền chân nhân thò tay ra đón lấy.

Giáo chúng Ma giáo kinh hãi, đưa mắt nhìn qua, thấy đó quả nhiên là một thanh trướng kiêm, lúc này hoàn toàn không có chút mầu sắc, tựa như đúc từ một loại dị thạch nào đó, thân kiêm và chuôi kiêm liền một thể, xem ra cũng chỉ là một thanh thạch kiêm bình thường, nhưng nhìn kỹ lại, trên thân kiêm dường vân nhiều

ngang dọc, phảng phất còn có chút cũ kĩ tồi tàn, ngoài ra còn có vết rạn nứt nhỏ mờ mờ ngang trên thân kiếm.

Thì ra cây cổ kiếm Tru Tiên, với hình dạng như vậy, lại được cất giữ trong miệng của Thủy Kỳ Lân thì bất kể người nào cũng không nghĩ đến được.

Sau giây lát, trong lúc thanh cổ kiếm Tru Tiên rơi xuống tay của Đạo Huyền chân nhân, đột nhiên, trong nháy mắt từ trên thân thanh cổ kiếm, toát ra bạch quang nóng rực không thể tưởng tượng, chỉ trong phút chốc công phu đó bao trùm Ngọc Thanh Điện rộng lớn lại, quần hùng nhất thời bị trấn động kinh hãi, đều nhất loạt dừng tay.

Nhưng trong tia sáng rực rỡ, thì thấy thân hình của Đạo Huyền chân nhân, rung rinh vài phần.

Bọn Quý Vương kiến thức lịch duyệt, dường như càng không cần nói gì, cùng lúc nhất loạt lao đến. Bọn Điền Bất Dị thét mắng giận dữ, nhưng đã không kịp đến trợ thủ, không ngờ thân hình Đạo Huyền chân nhân tuy hư nhược, phải vùn vào thân Thủy Kỳ Lân, tay phải cầm hướng Tru Tiên kiếm về phía trước vung lên một cái, trong nháy mắt bạch quang như sóng cả lớn chồm đến, tựa bài sơn hải đảo, bọn Độc Thần cùng phát lực, hai bên chạm mạnh vào nhau, kêu lên ầm ầm.

Ngọc Thanh Điện vốn đã bị phá mất một nửa, lúc này ngay cả những bức tường đứt vách đổ vỡ còn lại cũng ầm ầm đổ xuống, đất bụi bay mù mịt. Bọn Quý Vương không tự chủ được đều lui lại một bước, mặt bỗn người đều biến sắc, uy lực to lớn của thanh cổ kiếm Tru Tiên này, thực là không thể tưởng tượng.

Nhưng dù là như thế, Đạo Huyền trong bao phủ trong ánh sáng chói lọi của cổ kiếm Tru Tiên, phù một tiếng thở ra một miệng máu tươi, nhưng lão dường như vẫn mặc tất cả, chống mạnh người bay lên mình Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ

Lân gầm to một tiếng, nhẹ nanh móng vuốt bay vọt lên không trung.

Giữa đất trời, đột nhiên khắc lên một đạo hào quang Tru Tiên, lấp loáng tia sáng rực rỡ, ngày càng mạnh. Cùng với nó là hàng tràng tiếng tụng chú, kiếm khí bảy mầu rực rỡ xán lạn vô bì đó, lại bắt đầu xuất hiện trên không trung, không ngừng phân li khỏi kiếm khí đơn sắc, lưu quang đầy mầu sắc.

Tất cả giáo chúng Ma giáo đều thất sắc, Độc Thần giật chân giật dữ, vội nói: "Trận pháp này uy lực quá lớn, không thể đối lực được, chúng ta mau lui."

Quý vương tuy nhìn dáng vẻ lão đảo sắp ngã của Đạo Huyền chân nhân, nhưng cũng không biết rõ tại sao người này bị trọng thương sắp chết, lại có thể thôi động được trận pháp kinh thiên hao tổn tinh nguyên như vậy, nhưng trận pháp này đã phát động, uy lực không thể coi thường, lão rút cục không dám đếm tính mệnh của đệ tử Ma giáo ra đánh hết canh bạc, liền thở dài một tiếng, phi thân lên ra hiệu cho đệ tử môn hạ triệt thoái.

Nói xong không cần nhiều lời, Thương Tâm Hoa bay vọt lên cao.

Lúc này Tru Tiên kiểm trận đã bao trùm cả đỉnh ngọn Thông Thiên Phong, đất trời dần dần u ám, có người ở Quỷ Vương tông nhìn thấy Bích Dao và Lục Tuyết Kỳ đang đánh nhau, lập tức quay đầu giúp đỡ, chính đạo cũng ra tay dồn dập, lập tức lại loạn lên một toan.

Trương Tiểu Phàm trong lòng thึng khổ vô cùng, chỉ cảm thấy trong đầu óc lúc này ý nghĩ hung lệ gào thét cuồng điên, một cảm giác hủy diệt vừa đáng sợ vừa cảm dỗ muôn đem vô số tính mệnh con người ra giết sạch đầy rẫy trong đầu óc hắn.

Thiêu Hỏa Côn cũng phảng phất cùng tâm ý với chủ nhân, tia sáng ba màu đỏ, xanh, vàng luân chuyển thay đổi, nhưng rất rõ rệt, màu hồng quang càng ngày mạnh.

Pháp Tướng đứng một bên nhìn thấy rất nóng ruột, từ ngày ở Không Tang sơn bắt đầu gặp Trương Tiểu Phàm, bởi vì duyên cơ bí mật năm xưa đó, lão xem Trương Tiểu Phàm với con mắt khác, lúc này bất luận thế nào cũng không muốn Trương Tiểu Phàm rơi vào Ma đạo, xòe tay ra chộp lấy thanh Thiêu Hỏa Côn trong tay Trương Tiểu Phàm.

Bích Dao rất lo lắng, nhưng bị bọn Lục Tuyết Kỳ vây khốn, chỉ vội vàng kêu to: "Tiểu Phàm, cẩn thận"

Nhưng dường như Trương Tiểu Phàm không nghe thấy bất kỳ cái gì nữa, mặc cho Pháp Tướng nắm lấy Thiêu Hỏa Côn, Pháp Tướng mừng rỡ, nhưng sau giây lát đột nhiên mặt biến sắc, chỉ cảm thấy lệ khí hung mãnh trên Thiêu Hỏa Côn như nước triều ập đến, đồng thời trên mặt của Trương Tiểu Phàm vốn thật thà chất phác bỗng đột nhiên xuất hiện nét cười độc ác, giống như nét cười độc ác của ác quỷ.

"AAAAAAA" Pháp Tướng kêu to thảm thiết, bị Hỏa Thiêu Côn của Trương Tiểu Phàm đánh mạnh vào ngực, mồm phun ra máu tươi bay ngược trở lại.

Trương Tiểu Phàm ngẩng mặt lên trời hú lên, hai mắt ngầu đỏ, nhảy vào chém giết, gấp rút đến bên mình Bích Dao. Thiêu Hỏa Côn hồng mang đại thịnh, phảng phất cũng cuồng hoan không ngừng, cùng với chủ nhân cười điên cuồng sà đến tử vong và máu tươi.

Bọn người Lục Tuyết Kỳ nhất loạt lui xuống, bất luận như vậy, họ đối diện với Trương Tiểu Phàm không thể ra tay hết sức, nhưng lúc này dường như

Trương Tiểu Phàm đã hoàn toàn điên cuồng, trong mắt hận thù vô hạn, chiêu nào cũng đều lấy đi sinh mạng, trong giây lát bức lui quần hùng.

Bích Dao vui mừng, kéo Trương Tiểu Phàm đi, nói: "Chúng ta đi thôi."

Hai người chẳng không, bay ra phía ngoài điện.

Lúc này trên đường chân trời, kiểm khí đầy rẫy tựa sơn tựa hải, Tru Tiên kiểm trận đã bắt đầu phát động tấn công phe Ma giáo. Lần này, dường như Đạo Huyền chân nhân cũng đang dốc toàn lực, không những mưa kiếm đầy trời rơi xuống

mạnh mẽ, nay cả kiềm chủ bảy sắc khổng lồ trong không trung cũng bị chú lực vô hình điều khiển, mang theo thế khai thiên phá địa, xông xuống ầm ầm.

Kiếm chủ trận pháp này, uy lực không chỉ bình thường, một kiềm công xuống, nháy mắt trong vòng vài trượng máu thịt bay tứ tung, gần mươi người ngay cả tiếng kêu cũng không có thì đã hồn phi phách tán, thậm chí dư lực còn lại cũng mạnh không kém, Ngọc Dương Tử nấp trốn không kịp, bị cắt cụt luôn tay trái, kêu thảm một tiếng, thân hình hóa thành như điện, phá không chạy mất.

Đồng thời lúc này trên không trung, Đạo Huyền chân nhân cũng cơ hồ sức lực kiệt quệ, thân hình nghiêng đi, dường như sắp rơi xuống từ trên mình Thủy Kỳ Lân, khó khăn lắm chống vững được, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy sau một hồi công phu này, người của Ma giáo đã chạy mất quá nửa, nhưng vẫn còn số ít còn trên đỉnh Thông Thiên Phong, mà một người cuối cùng, đó chính là Trương Tiểu Phàm, Bích Dao đang kéo hắn vội vàng bay đi.

Đạo Huyền vừa ở trong không trung đã nhìn thấy Trương Tiểu Phàm sa vào Ma đạo, vừa rồi lúc hắn cùng bọn Pháp Tướng, Lục Tuyết Kỳ giao thủ, xuất thủ độc ác điên cuồng vô tình, lúc đó thần thái cuồng điên, hiển nhiên đã hoàn toàn không thể hiểu được nữa.

Nhưng trên mình người đó mang hai đại chân pháp của Thanh Vân môn và Thiên Âm tự, trong tay lại có thêm tà vật bất thế xuất, nếu thả hổ về rừng, e rằng về sau sẽ tạo thành sát nghiệp, mãi mãi trở thành người của Ma giáo tầm thường.

Đạo Huyền thở dài trong lòng, nhưng trong lòng giờ phút này đã đưa ra quyết định, dù cho ngày sau mình bị thiên hạ bàn bạc, cũng quyết định không thể lưu lại nguồn gốc tai họa tuyệt thế này.

Ngay khi đó Đạo Huyền chân nhân mang nốt linh lực cuối cùng, trong chớp mắt tất cả kiềm khí mẫu sắc trong không trung cùng phát mạnh ánh sáng, đặc biệt là kiềm chủ bảy mẫu của trận pháp lại lớn lên một nửa, kêu lên ầm ầm chấn động trời đất, giống như thiên thần xa xưa cuồng nộ, xông xuống dưới đánh thẳng về phía Trương Tiểu Phàm.

"A!" không chỉ nói người bên Ma giáo thất sắc, ngay cả người bên chính đạo, quần hùng Thiên Âm tự và Thanh Vân môn tất cả đều biến sắc, Điền Bất Di và Tô Như sắc mặt nhợt nhạt, Điền Linh Nhi kinh hãi kêu lên một tiếng, rồi ngất đi.

Còn bên cạnh, Lục Tuyết Kỳ nắm chặt thần kiếm Thiên Gia, mặt không còn chút huyết sắc, ngay cả thanh Thiên Gia đang nắm trong tay cũng run lên nhẹ nhẹ.

Đường kiếm khổng lồ kinh thiên này, đánh thẳng xuống đầu, khi chưa xuống dưới mặt đất, tiếng kêu cồng cộp to đã phát ra, mặt đất bên cạnh Trương Tiểu Phàm trong vòng một trượng bắn tóe ra vô số, cuồng phong gào rú, bao phủ hắn phía trong, hắn đã vào cục diện chắc chết.

Trương Tiểu Phàm hai mắt ngầu đỏ, người bị kiềm khí vô hình che phủ, vùng lên không được, trong lòng căm phẫn uất hận khó kiềm chế nổi, mắt trừng trừng

nhìn thanh cự kiếm khủng bố mang theo sát ý khôn cùng trên trời đang rơi xuống
mau lẹ, há miệng gầm lên điên cuồng:

"AAAAA AAAAAAA AAAA!..."

Thanh âm này chấn động bốn bề, thiên địa biển sắc, chỉ có độc nhất thanh kỳ
kiếm Tru Tiên đó giống như vật vô tình tru diệt thần phật đây trời, vẫn không
dung tình chút nào đánh thằng về phía hắn, xem ra Trương Tiểu Phàm sắp thành
vong hồn dưới kiếm, thịt nát xương tan.

Bỗng nhiên, giữa trời đất đột nhiên yên tĩnh, thậm chí ngay cả thế kinh thiên
động địa của Tru Tiên kiếm trận cũng trong chớp mắt nín thở...

Cánh tay quen thuộc dịu dàng mà trắng muốt quen thuộc bao năm qua, xuất hiện
bên người Trương Tiểu Phàm, âm thanh của tiếng chuông nhỏ yếu ớt, thánh thót
đẩy hắn đến một bên.

Thanh âm dường như đã ngủ say hàng ngàn vạn năm, lúc này buồn bã vang lên,
vì người yêu dấu trong lòng mà tụng lên khe khẽ:

...

Cửu U âm linh, Chư thiên thần ma,

Ỷ ngã huyết khu, phụng vi hi sinh

(Cửu U âm linh, các vị thiên thần ma quý

Ta nguyện hi sinh hiến máu của thân thể ta)

...

Nàng đứng trong gió cuồng liệt, mắt hơi đỏ lên nhìn về phía Trương Tiểu Phàm,
trên gương mặt trắng ngần phảng phất nụ cười mờ nhạt.

Ngọn gió đó thoổi tung bộ quần áo mầu xanh của nàng, tung bay phần phật, giống
như cảnh sắc đẹp nhưng thê thảm của thế gian nhân thế.

Lòng Trương Tiểu Phàm trầm xuống.

Đột nhiên, hắn há to mồm kêu lên điên cuồng rồi bị cuồng phong bức trở lại, hắn
dường như đã điên, nhảy vọt lên xông về hướng Bích Dao nhưng lại bị hơi thở
thần bí đẩy bật ra. Trong đôi mắt đỏ ngầu máu chảy ra một dòng lệ đỏ, lăn qua
má hắn.

Người con gái trong gió đó, đang giơ hai tay, hướng về mưa kiếm đầy trời, hướng
về thanh cự kiếm uy thế đoạt tận trời đất.

...

Tam sinh thất thế, vĩnh đọa Diêm La

Chỉ vi tình cố, tuy tử bất hận

(Ba đời bảy kiếp, mãi mãi rơi xuống Diêm La
Chỉ vì tình yêu, dù chết nhưng vẫn không hối hận)

...

Cuồng phong kịch liệt đột nhiên chuyển phuong hướng, biến thành cơn xoáy lốc cực đại xoay quanh mình Bích Dao, người con gái uyển chuyển xinh đẹp đó bị cuồng phong đẩy lên lưng trời, nghênh tiếp thanh kiếm khổng lồ bảy mầu lưu chuyển đó.

Nàng là ánh sáng duy nhất lúc đó, trong trời đất.

Giây lát...

Vô số sương mù màu huyết sắc từ trong thân thể nàng trong nháy mắt phun ra, ngưng thành bức tường máu như hồng ngọc long lanh trước người nàng, đồng thời trên vẻ mặt trắng muốt của nàng bay ra chín làn khói nhẹ thoắt ẩn thoát hiện, tan vào trong bức tường máu.

Bức tường máu đó phút chốc sục sôi bùng bùng, như lửa đốt cháy si tình nóng rực không ngừng, đốt theo tất cả những tuyệt vọng nhiệt tình, phát ra ánh sáng chói lọi rực rỡ không thể so sánh được, bay ngược lên trời.

Đập vào kiếm chủ Tru Tiên ầm ầm!

Ánh sáng chói lọi rực rỡ làm chói mắt, không ai có thể mở được mắt ra nhìn.

Tiếng vang lớn không thể dùng lời nào để hình dung được đã chấn động cả bầu trời xanh, thanh Tru Tiên kiếm với thế không thể cản nổi bay ngược trở lại, kiếm khí đầy trời bay rối loạn, còn trên Thông Thiên Phong, đỉnh núi chấn động mạnh mẽ, loạn thạch bay loạn xạ, trên thân núi dường như bị cắt rời xuất hiện vô số vết nứt to lớn. Dường như ngày tận thế đã tới.

Thấp thoáng, một thân ảnh mảnh mai buồn thảm từ trên không trung chậm chậm rơi xuống.

Giữa trời đất, đột nhiên toàn bộ yên tĩnh trở lại, chỉ có một thanh âm, một tiếng gầm to đên cuồng xé ruột xé gan vang lên:

"Không..."

Bóng tối vô tận che phủ cả thế gian, hắn run lên trong bóng tối, không dám nhúc nhích, không dám đổi mặt, không dám tinh tinh lại.

Nhưng cuối cùng thì hắn vẫn đang tỉnh.

Tay run rẩy từ từ nắm chặt lại, rồi lại thả ra, hắn chậm chậm giương to mắt, dường như để làm được như vậy, cũng cần tất cả toàn bộ dũng khí của hắn.

Một căn thạch ốc bình thường, bỗ trí vừa đơn giản vừa giản dị, hắn từ từ bước xuống giường, không dám nghĩ đến bất kỳ cái gì, thậm chí ngay cả Thiệu Hỏa Côn đặt cạnh tay hắn, hắn không để ý tới, dường như đang chịu một chỉ dẫn nào đó, hắn đi về phía cửa phòng, chậm chạp bước ra ngoài.

Bên ngoài là một con đường cái dài, còn có không ít người đang bận rộn yên tĩnh đi lại như con thoi, nhưng bất kể là ai, khi vừa nhìn thấy hắn, đều lập tức lùi sang một bên, cúi thấp đầu xuống.

Hắn bước đi mù mịt, dường như đang có thanh âm nào đó đang gọi hắn. Rất nhanh, hắn đi tới một góc rẽ, nơi đó có một căn thạch ốc lớn, cửa khép hờ, bên đầu khác của góc rẽ, chuyển đến một thanh âm quen thuộc, tựa hồ như giọng nói của người tên gọi Thanh Long trong ký ức.

"Quỷ tiên sinh, người là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, xin ngài nể mặt Thánh Mẫu Minh vương, cứu... "

Tiếp đó một tiếng thở dài, trong bóng tối một thanh âm trầm thấp vang lên: "Quỷ Vương tông có ân đối với ta, không phải là ta không tận lực, chỉ vì Bích Dao tiểu thư đã dùng chính Lệ Huyết Độc Chú thảm liệt nhất trong Thánh giáo chúng ta, đây cũng chính là Si Tình Chú tự cổ truyền tới của chúng ta. Độc Chú này sẽ đem tinh hoa huyết nhục của một người để đánh thức chú lực, lại hấp thu tam hồn thất phách của bản thân tu luyện, như vậy là đã mặc kệ tất cả, do đó mới sinh ra được lực nghịch thiên. Nhưng người dùng Độc Chú này, nhất định hồn phi phách tán, mãi không chiêu sinh, ta thật cũng không có cách nào! "

Thanh Long lấp bắp nói: "Quỷ tiên sinh, nhưng mà..."

Thanh âm đó cắt lời: "Ta biết ngươi muốn nói gì rồi, không sai, đúng là ở lúc đó kì bảo Hợp Hoan Linh trên người Bích Dao, đã đem hấp thu lại được một hồn còn sót trong số tam hồn thất phách bị hấp thu đi kia, giữ trong mình chiếc chuông đó, do vậy mà nhục thân của tiểu thư mới không bị diệt. Nhưng, nhưng thuật hồi hồn này, đã sớm thất truyền hàng ngàn năm, chỉ có ngàn năm trước Nam Cương Ác Địa, một bông sớm nở thoảng tàn của Hắc Cô tộc nghe nói có kỹ thuật này, nhưng cũng đã sớm bị tuyệt diệt, đó, đó thứ lỗi cho ta không thể giúp được. "

Thanh Long im lặng, hồi lâu mới đáp: "Nhưng Tông chủ đã không ăn không uống biết bao ngày, bây giờ lại đã... Quỷ tiên sinh, Tông chủ luôn kính trọng ngài, ngài đi khuyên ông ấy đi. "

Thanh âm đó chậm chạp đáp: "Quỷ Vương tông chủ thương tâm quá độ, đợi ngày dài qua lâu, tự nhiên sẽ tốt lên..."

Thanh Long không muốn nói thêm gì nữa, đột nhiên thân hình rung động, dường như phát hiện được gì đó, quay đầu về phía đó nhìn, chỉ thấy một thân ảnh yếu ớt xanh xao, từng bước từng bước tiến đến trước cửa, sau đó dường như đã lấy hết dũng khí của mình, cuối cùng bước vào phía trong.

Lại không một tiếng động.

Thanh Long cúi đầu lặng lẽ, trong bóng tối, dường như cũng có người chuyển đến tiếng thở dài lạnh lẽo.

Trong gian thạch ốc, người con gái xinh đẹp đang nằm yên tĩnh trên bệ đá băng bạch ngọc, giống như đang ngủ say. Phụ thân của nàng đang ngồi bên cạnh, nắm lấy tay nàng, cứ nhìn con gái như ngây dại như vậy.

Trương Tiểu Phàm ngơ ngẩn nhìn, lệ tuôn trào không nói gì, hai chân mềm oặt, cuối cùng cũng không thể gượng được nữa, ngã ngồi bên cạnh mình Bích Dao.

Khuôn mặt dịu dàng và điềm tĩnh đó, từ đó trở thành ấn tượng không thể phai mờ trong ký ức cả một đời hắn.

Trong căn thạch ốc vắng lặng, một tiếng khóc buồn thảm, khe khẽ nghẹn ngào cất lên:

"Sao nàng ngốc như vậy... ta còn vẫn chưa nói với nàng, rằng người mà ta nhìn thấy trong miệng chiếc giếng cổ đó chính là nàng mà!..."

Thanh Vân Sơn. Tiểu Trúc Phong.

Đêm đã khuya.

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đứng trên đỉnh núi, nhìn xa xăm về nơi xa, nhưng thấy sắc đêm lạnh ngắt, đầy trời tinh quang lấp lánh, phản phất chẽ giấu dục nhân thế gian tranh đấu trong cõi hồng trần.

Tiếng bước chân vang lên, thanh âm quen thuộc mà tôn kính của sư phụ nàng, từ phía sau nàng vang lên: "Kỳ nhi, sao con lại đứng ở đây?"

Lục Tuyết Kỳ không nói gì.

Thủy Nguyệt nhìn nàng, đột nhiên thở dài một tiếng, bước đến bên nàng, nói khẽ: "Con lại nghĩ đến người đó ư?"

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc, trên mặt có nét thống khổ, đáp: "Sư phụ, đáng lẽ không nên là người như thế, đáng lẽ không thể biến thành là người như vậy được!"

Thủy Nguyệt phản phất cũng trầm mặc, hồi lâu mới dịu dàng nói: "Đây đều là mệnh cả, Kỳ nhi, sau này khi con gặp mặt người đó, lúc đó chính là ở thế kẻ thù bất cộng đới thiên rồi, con phải tự mình nhớ rõ."

Nói xong, bà thở dài một tiếng, quay người bước đi.

Chỉ còn lại một mình Lục Tuyết Kỳ đứng đó, gió núi thổi tới, nàng chỉ cảm thấy trên mình lạnh lẽo, lặng lẽ nhìn về phương xa, dùng thanh âm chỉ mình mình nghe thấy, nói khẽ:

"Khi lại gặp mặt cùng y..."

Đêm lạnh như nước, chiếu xuống thân ảnh cô đơn của nàng.

Chương 85

Thập Niên

Mây đen xám xịt vẫn vũ giữa trời đêm, bầu không u ám như đè nén mặt đất, những sợi mưa mỏng phiêu lạc giữa vòm trời, bắt gặp những cơn gió hun hút lạnh lùng, oắn mình trong không trung trước khi rơi xuống đất.

Mặt đất hoang vu, trước sau không một bóng xóm thôn nhà cửa, bốn bề cây cỏ mênh mông, chỉ duy nhất một lối mòn xưa cũ từ mù xa nối lại, cô đơn mỏi mòn dài về nơi tít tắp mông lung.

Trời đêm mây giăng mù mịt, từng hồi sấm giật ầm ì, mưa mỗi lúc một thêm nặng hạt, đan nhau như một tấm màn dày nối liền bầu trời mặt đất.

Đất rộng lặng thinh, chỉ có tiếng gió mưa thét gào hoang dại, từ phía tối sầm, trên cổ đạo bỗng xuất hiện một ánh đèn leo lét, cô độc nhỏ nhoi.

Một căn nhà đơn độc giữa chốn hoang vu, chủ quán họ Hà, tuổi ngoài tứ thập, ở nơi cách Tiểu Trì Trấn chừng một ngày đường, giữa chốn hoang tịch, cạnh con đường nhỏ, một mình vất vả dựng lên liếp nhà đơn bạc làm nơi trà nước cho khách vãng lai nam bắc, nhọc nhằn cợp nhặt từng cắc từng hào.

Thời khắc ấy, Hà lão bản đang ngồi co ro sau quầy, ngưng thần lắng nghe tiếng mưa quật gió gào lạnh lẽo bên ngoài, lông mày xoắn tít lại với nhau, ngán ngẩm thở dài nhè nhẹ. Thời tiết quái thai thế này, e rằng chờ cả ngày cũng sẽ chẳng kiềm thêm nổi một mống khách.

Quán trà nhỏ của lão nằm trong khoảng giữa Tiểu Trì Trấn và một ngọn núi lớn ở phía Tây, tên gọi là Không Tang Sơn, ngoài cửa vắt ngang một con đường nhỏ, từ xưa đã là nơi thương lữ thường qua lại, cũng là con đường trọng yếu dẫn tới tòa thành lớn nhất phía đông - Đông Hải Xương Hợp Thành, vậy nên cũng thường xuyên có lữ khách ghé qua.

Lúc này, trong màn đêm mưa gió, tại nơi hoang sơ tiểu điểm ấy, không ngờ cũng có được vài ba người khách, ngồi lặng im trong khung cảnh hôn ám của quán trà, tránh màn mưa gió thê lương khổ sở bên ngoài.

"Phùng!"

Ngọn đèn leo lét trước mặt Hà lão bản bỗng nhiên cháy bùng lên, khiến gã chủ quán trung niên đang mơ màng bỗng giật mình bừng tỉnh. Ngoài trời mưa bão ngày càng dữ dội, ủ ủ ào ào, coi bộ đêm nay đám khách nhân không cách nào rời khỏi đây được.

Lão chợt động tâm, nghiến cổ nhìn đám khách nhân đang trú mưa trong quán của mình. Tiểu điểm đơn sơ chỉ vỏn vẹn có năm cái bàn, lúc này ba bàn là có khách ngồi. Nơi cái bàn ở góc trong cùng, một nam nhân ngồi cô độc trong cảnh tranh

tối tranh sáng, chỉ thấy hắn lặng lẽ một mình, khuôn mặt mờ hờ lẩn khuất dưới ánh đèn leo lét.

Trong hai cái bàn gần cửa hơn, một thì là một lão nhân khí độ bất phàm cùng một thiếu nữ trẻ tuổi đang ngồi. Lão nhân tay cầm một cây gậy trúc, khẽ dựa vào thành bàn, đầu gậy có treo một tấm vải điếu, trên có mấy chữ "Tiên nhân chỉ lộ", xem ra là loại giang hồ thuật sĩ.

Cái bàn cuối cùng có nhiều người ngồi nhất, đều là phường thương lữ, cả thảy có bốn người, góc nhà sau lưng họ chồng chất hàng hóa vật phẩm. Lúc này, một gã trai trẻ trong bọn đang ngồi lầu bàu nguyễn rửa thời tiết quái quỷ.

"Thôi, đừng nói nữa", một lão già có vẻ lớn tuổi nhất trong đám bốn người sảng giọng, rồi quay qua nhìn Hà lão bản cười cười, có ý biện bạch, nói: "Hà lão bản, hôm nay trời đất mưa gió tệ quá, làm liên lụy lão phải bồi tiếp bọn ta khuya khoắt thế này".

Hà lão bản mỉm cười lắc đầu. Cổ đạo này là nơi cánh thương lữ thường xuyên qua lại, dừng chân nghỉ lại quán trà của lão cũng nhiều, vì thế lão cũng có không ít khách quen. Lão hạ giọng nói: "Không hề chi, thức khuya đối với tiểu nhân là chuyện tầm thường, có điều hôm nay từ tảng sáng thì mây mưa đã mù mịt đầy trời, chẳng hay tiên sinh có việc khẩn thiết lắm không?"

Lão già nghe mấy câu ấy, tức thì quay qua nhìn mấy người bạn đồng hành, cười nhăn nhó: "Kỳ thật bọn ta chẳng hề hay biết thời tiết hôm nay lại tồi tệ đến thế này, đã lỡ lên đường mất rồi, thật là tiếc thoát lưỡng nan".

Hà lão bản "À" lên một tiếng.

Lão già nâng tách trà trước mặt lên làm một hơi cạn ráo, đoạn nói: "Hà lão bản ôi, đời thuở bây giờ, khó khăn lắm!"

Hà lão bản giật mình lắp bắp: "Là sao?"

Lão già cười khổ một tiếng, nói: "Mười năm về trước, Ma giáo tưởng như đã tiêu ma tăm tích, đột nhiên lại tái xuất, nghe nói ở Thanh Vân Sơn đã cùng với thần tiên các môn phái chính đạo gây nên một cuộc đại chiến khốc liệt. Từ đó về sau, trong vòng mười năm trở lại đây, Ma giáo không những không bị chính đạo tiêu diệt mà còn ngày một hưng盛, khắp nơi trong thiên hạ chỗ nào cũng nghe nói có chuyện Ma giáo cùng chính đạo tranh đùi đấu lại với nhau".

Hà lão bản trầm ngâm, chỉ thấy lão già thở dài một tiếng nói tiếp: "Bọn họ đánh nhau, lũ bình dân bách tính chúng ta tất nhiên không quản được, nhưng mà cứ tranh đấu ngày này qua tháng khác, thiên hạ trở nên đại loạn, khiến cho hôm nay đạo tắc hoành hành, cướp của đốt nhà nhiều không kể xiết. Bọn chúng ta ra bên ngoài kiếm chút cơm ăn áo mặc, trong bụng lúc nào cũng lo lắng thon thót, chỉ sợ gặp phải thảo khấu cường nhân, nên đi đường lúc nào cũng phải vội vàng cẩn tốc, chẳng ngờ lại bị mưa gió ngáng trở ở đây, quả đã gây phiền toái cho Hà lão bản".

Hà lão bắn lắc đầu nói: "Chuyện đó đâu có hề chi, tiên sinh bắt tất phải bận lòng..."

Hà lão bắn nói chưa dứt lời, thốt nhiên từ trong góc quán một thanh âm dãm dẳng xen vào: "Nói vậy phải chăng là tiên sinh đây cho rằng việc thiên hạ đại loạn, đạo tắc hoành hành hôm nay tựu trung lại là do Ma giáo gây ra?"

Lão lái buôn già giật mình, nhưng cũng không trả lời, chỉ thấy lão thầy tướng cùng cô thiếu nữ ở bàn bên cũng đang nhìn về phía mình. Người thiếu nữ ánh mắt trong trẻo, dung nhan xinh xắn, má lúm đồng tiền, thật khiến người ta phải yêu mến.

Lúc này đây nàng đang nhìn lão lái buôn già mỉm cười: "Vị lão trượng này!"

Lão già nhìn nàng hỏi: "Có chuyện gì vậy, cô nương?"

Thiếu nữ trẻ tuổi nhẹ nhàng nói: "Lão trượng, khuôn mặt lão gầy mòn nhăn nheo, nhưng hình diện không bị phá tướng, cuộc đời lão tuy trải qua nhiều sóng gió thăng trầm nhưng chắc chắn cuối cùng sẽ được bình an. Có điều ở trước trán lão có một cái sẹo nhỏ dài sáu phân, chạy ngang khuôn mặt, ngăn trở đường sinh mệnh, đường tài lộc, cho thấy lão khi về già có thể sẽ gặp kiếp nạn lớn. Xem tuổi tác của lão bây giờ, chỉ bằng bớt mềm bớt miệng một chút, may sẽ bớt đi được vài mối tai họa".

Đám thương lữ thảy đều biến sắc, lão giả thì đứng phắt dậy, trợn mắt nhìn một già một trẻ chăm chăm, nhưng hai người đó chẳng hề phản ứng chút nào, thần thái cứ tự nhiên như chẳng có gì xảy ra. Hồi lâu, sắc mặt lão thoảng tỏ vẻ hổ nghi bất định, đưa mắt nhìn khắp xung quanh, cuối cùng lại ngồi xuống, hướng về phía người thiếu nữ chắp tay nói: "Đa tạ cô nương chỉ điểm".

Lão ngồi xuống rồi thì tiểu điểm lập tức trở lại yên tĩnh, duy có nam nhân thần bí nơi chiếc bàn góc trong cùng từ đầu tới giờ vẫn an nhiên trầm mặc, thủy chung không hé răng lấy nửa lời.

Đêm dài dãm đặc, lòng người khó cưỡng, chỉ một lát sau đám thương lữ đã lại bắt đầu tán gẫu rì rầm, nói tới nói lui cuối cùng quay về chuyện trận chính - tà đại chiến hồi mười năm về trước trên Thanh Vân Sơn.

Mấy gã thương nhân ấy xét cho cùng cũng chỉ là bình dân bách tính, tất nhiên đâu đã từng tới hiện trường mà xem xét được giây nào, bất quá chỉ là nghe lại từ chỗ này chỗ khác, nhưng bàn luận với nhau vô cùng sôi nổi. Những chuyện chính đạo cao nhân tu chân luyện đạo trước nay đối với người ngoài luôn được bao phủ bởi một lớp màn huyền bí, đích thực là đề tài tuyệt vời cho đám bách tính bàn bạc lê la.

Càng nói càng hăng, mấy gã trẻ tuổi ngày một to tiếng, những người khác trong quán nghe thấy cũng bị hấp dẫn bởi câu chuyện của quá khứ.

"... Tóm lại, lúc ấy tình thế Thanh Vân Môn như ngàn cân treo sợi tóc, may phước Đạo Huyền lão thần tiên công tham tạo hóa, chỉ dùng ngón tay khẽ chỉ một cái,

tức thì sấm chớp đầy trời, kinh thiên động địa, nghe nói ở xa đến ngoài trăm dặm hấy còn nghe thấy, cuối cùng cũng đẩy lui được bọn Ma giáo!"

"Rắm thối!" thốt nhiên có tiếng chửi đồng, coi lại thì ra phát xuất từ miệng lão nhân khí độ bất phàm ngồi cùng bàn với thiếu nữ nọ. Đám người giật mình hoảng hốt, quay hết qua nhìn hai ông cháu nhà nọ, chỉ nghe lão nhân đó nói: "Nếu Đạo Huyền quả thực lợi hại như vậy thì tại sao trong trận chiến ở Thanh Vân Sơn năm đó, môn hạ Thanh Vân Môn chết tới chừng ấy người, thất mạch thủ tọa bảy người cũng chết mất hai, còn như trưởng lão đệ tử thì tử thương vô số? Người tưởng lũ ma đầu Ma giáo đều là phường bị thịt ăn trắng mặc trơn như người hết chắc?"

Mọi người bật cười nghiêng ngả, thiếu nữ bên cạnh lão nhíu mày, khẽ giọng nói: "Gia gia, cháu vừa mới khuyên người ta bớt mồm bớt miệng phút trước, sao phút sau ông đã nói túa luá như vậy?"

Lão nhân cười ha hả, thản sắc vốn dĩ phảng phất vẻ tiên phong hạc cốt đột nhiên biến ra vô cùng đắc ý, hạ giọng nói: "Tiểu Hoàn, ngươi bất tất phải dọa ta, ta sớm đã để ngươi coi tướng mệnh cho ta, tuy là cả đời phiêu đãng, nhưng về sau lại có hậu vận, bình yên cho tới già, khi chết cũng có người đưa tiễn nữa, ha ha, không sợ đâu, không sợ đâu!"

Thiếu nữ vừa mới nhấp một ngụm trà, nghe lão nói vậy thì phát sắc, ho sù sụ liền mấy tiếng, trừngh mắt nhìn lão giả tức tối, chỉ thấy lão vẫn dương dương đắc ý như chẳng thèm để ý đến xung quanh.

Một già một trẻ đó, chính thị là lão thầy tướng lang bạt kỳ hồ Chu Nhất Tiên cùng cô cháu gái Tiểu Hoàn. Đã mười năm qua rồi kể từ cuộc đại chiến Thanh Vân Sơn, Tiểu Hoàn đã vọt hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp thanh tú, chỉ có điều nàng vẫn cùng lão giả Chu Nhất Tiên phiêu bạt khắp chân mây góc bể.

Lúc này thì căn bệnh kinh niên của lão thầy tướng Chu Nhất Tiên lại tái phát, chẳng nề hà gì là mới gặp lần đầu, thản nhiên kéo một cái ghế lại ngồi vào giữa đám thương lử, bắt đầu ba hoa về cuộc chiến ở Thanh Vân Sơn năm đó một cách hùng hồn. Tiểu Hoàn ở bàn bên tức đến phát nghẹn nhưng cũng đành bó tay chẳng thể làm gì.

Tài ba hoa của Chu Nhất Tiên thì đúng là số một, lại thêm lão đã bôn天涯 giang hồ bao nhiêu năm, những chuyện nói ra đều dựa trên sự thực mà thêm mắm dặm muối nên hễ mở miệng là sống động hoạt bát, cứ như là sự việc đang xảy ra trước mắt, thật hơn xa mấy gã thương lử trẻ tuổi. Chẳng mấy chốc Hà lão bản cũng chịu không nổi phải chạy lại xin một chân ngồi nghe, cả đám quay thành vòng tròn, vénh tai nghe Chu Nhất Tiên khoa chân múa tay, ba hoa thiên địa về những chuyện xảy ra trong quá khứ...

"Ôi!"

Chuyện đến hồi gay cấn, mấy gã ít tuổi đồng thanh kêu to kinh hãi, một gã không nhịn được cất tiếng hỏi: "Lão trưởng phải chăng khi đó cũng có mặt tại hiện trường, làm sao lại biết chính xác đến từng chi tiết như vậy?"

Chu Nhất Tiên ưỡn ngực, đưa tay khẽ phỉ phủ áo, lắc đầu cao ngạo: "Mấy chuyện đâm chém giết chóc, ta đã nguyện không nhúng tay vào, đành để cho mấy đứa tiểu bối Thanh Vân Môn lo liệu thôi!"

Đám người chấn động, tức thì cảm thấy vô cùng kính ngưỡng đối với vị lão trượng này, bỗng nghe bàn bên có tiếng "phi" một cái, chỉ thấy Tiểu Hoàn lại bị sặc nước trà, phun mạnh hết ra ngoài, đầm ngực ho khùng khục.

Chu Nhất Tiên trợn mắt nhìn Tiểu Hoàn một cái rồi lập tức quay lại với đám thính giả cười ha hả, chợt nghe một gã trẻ tuổi ở bên khẽ hỏi: "Lão trượng, cái vị đệ tử Thanh Vân Môn họ Trương đó cuối cùng ra sao, có thực là anh ta đã phản xuất Thanh Vân Môn không?"

Chu Nhất Tiên nhíu mày, trầm mặc mất một lúc mới lắc đầu nói: "Chuyện này thực ra không ai dám chắc, khi ấy chiến cục vô cùng hỗn loạn, Trương Tiểu Phàm lại rơi vào hôn mê, cuối cùng bị người của Ma giáo mang đi, từ đó tới giờ chẳng có tung tích gì cả".

Đám người xung quanh sụt sịt thở dài. Kỳ thật thân thế của Trương Tiểu vốn rất huyền bí, không chỉ là ở Thanh Vân Môn, mà còn là một bí mật trọng đại của Thiên Âm Tự, tuyệt không truyền ra đến bên ngoài, nhưng ngày hôm ấy khi bí mật bị công khai thì có rất nhiều người đang có mặt ở đó, đặc biệt có cả những người trong Ma giáo, vì thế nên cùng với thời gian mười năm đó, câu chuyện đã từng chút từng chút được truyền tụng trong dân gian. Bất quá là khi nghe Chu Nhất Tiên kể lại, người ta có cảm giác dường như chính mình đang có mặt tại Ngọc Thanh Điện trên Thông Thiên Phong ở Thanh Vân Sơn hôm đó, tận mắt chứng kiến sự việc xảy ra.

Hà lão bản thở dài một tiếng, nói: "Không biết số phận chàng thiếu niên đó hiện giờ ra sao?"

"Hắn giờ ư..." thốt nhiên trang nam nhân thần bí nơi góc quán nãy giờ vẫn câm lặng bỗng nhiên cất tiếng, thanh âm phảng phất nỗi tang thương.

Chu Nhất Tiên quay đầu lại nhìn ngắm người nam tử vừa lên tiếng, nói: "Vị huynh đài này chẳng hay có biết được chút gì chăng?"

Người đó trầm ngâm im lặng, hồi lâu mới chậm rãi trả lời: "Ta tự nhiên là biết, chỉ có điều bây giờ dù lão có gặp lại hắn cũng không thể nào nhận ra được hắn nữa..."

Tiểu Hoàn cau mày: "Ông nói sao?"

Người đó không trả lời, thân dạng một lần nữa lại đầm chìm trong bóng tối lặng câm.

Ngoài kia mưa gió đầy trời, phảng phất như có vẻ thê lương run rẩy.

...

Không Tang Sơn, Vạn Bức Cổ Quật.

Tám trăm năm trước, tiền bối Ma giáo là Hắc Tâm Lão Nhân tại đây đã khai sáng ra Luyện Huyết Đường một thời hưng thịnh cực đỉnh, hiệu lệnh Ma giáo, chấn nhiếp thiên hạ. Song đến đám hậu bối hiện giờ thì không còn được như xưa nữa, thánh địa hoang lường điêu tàn, vô cùng thảm.

Ấn sâu dưới lòng Vạn Bức Cổ Quật là Tử Linh Uyên, nơi đây lúc này đang bị vô số ngoại địch đột kích chiếm cứ.

"Tử Linh Uyên", ba chữ đại tự theo lối cổ triện như rồng bay phượng múa khắc sâu trên một tảng cự thạch, tất cả môn nhân cuối cùng của Luyện Huyết Đường nhất hệ đều tụ tập ở đó, lưng dựa sát vào khối cự thạch. Lùi sâu thêm vài bước nữa là đến một vực thẳm tối om, sâu hun hút khó dò, Tử Linh Uyên thực sự chính là nơi ấy.

Nhân số Luyện Huyết Đường không ngờ chỉ còn vỏn vẹn chưa đến mười người, nhìn qua thấy Niên Lão Đại, Lưu Hạo, Dã Cẩu Đạo Nhân ba người đang đứng ở chính giữa, trên mình kẻ nào cũng mang vài vết thương, sắc diện mệt mỏi kinh hãi đến cùng cực, trên mặt đất trước mặt nằm la liệt ngang dọc hàng chục thi thể, vài kẻ trong số đó y phục toàn thân màu đen. Lúc này chúng nhân Luyện Huyết Đường đang bị bao vây bởi một đám đông hắc y nhân, tất cả đều có thêu hình một cái khô lâu trước ngực.

Niên Lão Đại hít một hơi thật sâu, cỗ tự trấn định tinh thần, ngẩng đầu cất tiếng nói, bỗng nhiên phát hiện giọng nói của mình không hiểu sao đã trở nên khản đặc: "Chư... chư vị Quý Vương Tông giáo hữu, Luyện Huyết Đường chúng tôi chỉ là một hệ phái rất nhỏ trong Thánh giáo, từ trước tới giờ chưa từng đắc tội với Quý Vương Tông, không... không biết Quý Vương tiền bối vì sao lại đối xử với chúng tôi như thế?"

"Hừ!" một tiếng lạnh lẽo, một tên trong đám vô số hắc y nhân bước lên trước, trước ngực tên này thêu một chiếc khô lâu sắc vàng, nổi bật khác hẳn so với đám hắc y nhân còn lại, có vẻ là đầu lĩnh của bọn này, lạnh lùng nói: "Niên Lão Đại, tình thế trong Thánh giáo giờ đây đã vô cùng rõ ràng minh bạch, Quý Vương Tông Chủ đã không ít lần gửi thư cho ngươi, nhưng các ngươi như cỏ mọc đầy tường, gió đâu nghiêng đấy, ngày hôm nay giả bộ để ứng phó với chúng ta, ngày mai lại quỵ lụy xin làm Trường Sinh Đường môn hạ, tâm địa của ngươi Quý Vương Tông Chủ lẽ nào lại không nhìn thấu?"

Niên Lão Đại mặt mày thất sắc, biết là trong Thánh giáo hiện giờ, tứ đại môn phái kình chống nhau ngày một ác liệt, thi thoảng lại nghe nói có một vài tiểu hệ phái không nơi nương tựa bị tiêu diệt bởi những nhân vật thần bí. Ngày hôm nay Quý Vương Tông đột nhiên tiến hành một cuộc đại sát nhập (1), lão đã tổn bao nhiêu tâm huyết sức lực mới duy trì được Luyện Huyết Đường trong suốt những năm qua nhưng giờ đây sắp bị người ta tru diệt, mặc dù trước mắt trì hoãn được một lúc nhưng xem ra tình thế đã quá rõ ràng.

Quả nhiên tên hắc y nhân cất tiếng cười lạnh lẽo nói: "Niên Lão Đại, ta nhắc lại với ngươi một lần nữa, Quỷ Vương Tông Chủ hiện giờ là bậc hùng tài đại lược, chuyện thống nhất Thánh giáo chỉ là ngày một ngày hai. Lão nhân gia ngươi đánh giá cao tài năng của các ngươi, muốn thu nhận Luyện Huyết Đường các ngươi quy nhập dưới cờ, ngươi không nên dại dột mà từ chối".

Ẩn sau lời nói ấy, thanh âm của hắn đầy vẻ uy hiếp hăm dọa.

Niên Lão Đại mồ hôi đọng thành từng giọt chảy ròng ròng trên trán. Tuy tình thế đã quá rõ ràng, lão tự biết là Luyện Huyết Đường của mình nhỏ bé yếu ớt, không thể nào đối địch nổi với Quỷ Vương Tông, nhưng cả cơ nghiệp do tổ sư truyền lại chẳng lẽ ngày hôm nay lại để bị hủy hoại dưới tay của chính mình?

Lúc này phải quyết định ra sao thực sự không dễ một chút nào!

Tên hắc y nhân nhìn thấy vẻ mặt do dự của Niên Lão Đại, sắc diện thoáng một nét lạnh lùng, thốt nhiên nói: "Niên Lão Đại, ta khuyên lão một câu, bây giờ lão đối địch với ta là vận khí của lão còn may mắn lắm, nhưng lão có biết ai là người chủ trì cuộc tấn công lên Không Tang Sơn lần này không?"

Niên Lão Đại thân hình khẽ run lên, hắc y nhân chỉ cười lạnh một tiếng: "Ngươi đoán trúng rồi, không sai, chính là Phó Tông chủ của Quỷ Vương Tông chúng ta, Quỷ Lê. Nếu người tới đây, chỉ e là số phận của lão..."

Hắn mới nói nửa chừng thì đột nhiên bên cạnh có người khẽ ho lên mấy tiếng, tên hắc y nhân tức thì biến sắc, tựa hồ như trông thấy ma quỷ, sắc mặt đã trắng lại còn trắng hơn, có vẻ như đối với cái danh tự kia có một nỗi sợ hãi vô cùng sâu sắc.

Đúng lúc đó, từ phía sau bỗng sộc lên một mùi máu huyết tanh nồng, không biết phát xuất từ đâu nhưng giây lát đã lan tràn bao phủ khắp không gian. Đám hắc y nhân Quỷ Vương Tông tất thảy đều lập tức đứng nghiêm cả lại, tên hắc y nhân đầu lĩnh khi nãy thì sắc mặt trắng xanh, len lén nhìn ra đằng sau, nơi khói mắt hắn khẽ căng ra giật giật.

Không biết kẻ nào có thể gây ra một bầu không khí khủng bố đến vậy?

Có tiếng chân bước mỗi lúc một gần, dường như vọng ra từ lòng đêm ám sâu hun hút, từng bước từng bước chậm rãi.

Mỗi bước chân, một vệt máu!

Đám hắc y nhân bỗng nhiên như thủy triều xô dạt hết sang hai bên, chừa ra một lối nhỏ trên thông đạo.

Giữa không gian đen tối âm u, từ từ xuất dạng một quầng sáng xanh đen thăm thẳm, nơi trung tâm tỏa ra những đạo huyết quang đỏ hồng, chậm chậm tiến lại gần.

Đám người của Luyện Huyết Đường thảy đều mặt cắt không còn một hột máu, trắng bạch khiếp đảm đến cùng cực.

Quỷ Vương Tông mươi năm về trước chưa từng nghe nói có một nhân vật nào mang tên Quỷ Lệ, nhưng theo những câu chuyện lan truyền trong giáo chúng thì chính sau trận chính tà huyết chiến ấy, Quỷ Vương Tông Chủ đã thu nhận một phản đồ chính đạo làm môn hạ, tình thân như thủ túc, thậm chí còn có tin đồn rằng Quỷ Vương Tông Chủ đã mang kinh điển của Thánh giáo là quyển thứ hai của Thiên Thư ra truyền hết cho hắn.

Từ đó Quỷ Lệ đạo hạnh tiến bộ nhanh không thể tưởng tượng được, tâm tính hắn cũng thay đổi hoàn toàn, trở thành một kẻ giết người uống máu háo sát vô cùng khiếp cho ngay cả những người trong Ma giáo cũng phải kinh tâm động phách.

Mấy năm gần đây, nội bộ Ma giáo đấu đá nhau ngày một ác liệt, nhưng Quỷ Lệ, kẻ phản đồ của Thanh Vân Môn năm đó, đã bất ngờ trở thành chiến tướng hạng nhất trong Quỷ Vương Tông, thống lĩnh đệ tử Quỷ Vương Tông tung hoành chém giết, tru diệt vô số hệ phái. Pháp bảo trên tay hắn là thanh Phệ Hồn Bổng (tên gọi này là do người trong Ma giáo tự nghĩ ra rồi gán cho) không biết đã hút máu huyết của bao nhiêu người, thêm vào đó lại được Quỷ Vương đặc biệt coi trọng, hắn nhanh chóng đã trở thành kẻ dưới một người mà trên vạn người ở Quỷ Vương Tông.

Kẻ đó, mươi năm về trước, mấy kẻ trong Luyện Huyết Đường này thực ra cũng đã có cơ hội gặp qua.

Dã Cẩu Đạo Nhân đứng giữa đám môn hạ của Luyện Huyết Đường, nhìn về phía trước, chỉ thấy từ trong bóng đêm từ từ xuất hiện một dáng nam nhân, theo đó là mùi máu tanh nồng nặc khắp không gian, dường như tỏa ra từ chính thân thể của người này.

Vô số người có mặt tại đương trường nhưng tuyệt nhiên không ai dám gây ra một tiếng động nhỏ.

Dung mạo của hắn vẫn hệt như năm đó, không hề thay đổi một chút nào, khuôn mặt ấy hiện ra rõ ràng trước mắt, trống ngực Dã Cẩu nện thình thịch không ngừng, người cứng đờ ra, dường như kẻ đang đứng trước mặt hắn không phải là một con người, mà là một cuồng thú vô cùng hung烈.

"Ngươi..."

Người đó chầm chậm cất tiếng, chỉ một câu duy nhất, thanh âm bình ổn nhưng dường như ẩn chứa bạo liệt, vang dội khắp không gian: "Hàng hay không?"

Vô số người đứng sau lưng hắn nhưng tịnh không một ai dám bén mảng lại gần.

Chúng nhân Luyện Huyết Đường len lén nhìn nhau, Niên Lão Đại mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, khắp người thương tích như vậy mà giờ như tê bại không có một cảm giác gì, bất ngờ lúc đó một tiếng kêu ghê rợn vang lên: "Chết này!"

Chúng nhân thất sắc, chỉ thấy trong khoảnh khắc, gần bên Quỷ Lệ bỗng xuất hiện một đạo quang mảnh liệt, nhắm vào dưới bụng của Quỷ Lệ mà đâm tới. Kẻ

ám toán đầu tóc rũ rượi, thân sắc u mê cuồng loạn nhưng hai chân đã bị người ta tiện đứt từ lúc nào, máu tuôn xối xả.

Nhìn lại thì đó dường như là một môn hạ của Luyện Huyết Đường, thân mang trọng thương, sự sợ hãi đau đớn dường như đã khiến hắn mất hết lí trí, đang điên cuồng gào thét nhắm Quỷ Lệ đâm tới. Chính giây khắc đó, từ bên tay phải của Quỷ Lệ, một luồng sáng quyền lần giữa những đạo huyết tinh hồng quang và những tia sáng xanh đen vọt ra, chụp lên người kẻ đó.

Không gian vốn đã sặc sụa máu tanh, nay lại nồng nặc thêm vài phần.

Thân thể hắn thoảng chốc đã trở thành một cái xác khô kiệt vô lực lảo đảo đổ sang một bên, đám người của Luyện Huyết Đường sắc mặt trắng bệch, có một vài đệ tử ít tuổi sợ đến phát run lên. Cặp mắt Quỷ Lệ dần dần xuất hiện những tia sáng đỏ lấp lóe, nhưng hắn vẫn đứng tại chỗ thong thả nói: "Các ngươi hàng hay không?"

Từ trong lòng bàn tay hắn, cây gậy đen đúa tên gọi Phê Hồn Bổng (Thiêu Hỏa Côn...) dần dần tỏa sáng bay lên.

Sau lưng hắn, đám hắc y nhân dường như cùng lúc hít một hơi, bước lên phía trước một bước.

Khí thế hung hăng áp đảo như bao trùm trời đất mỗi lúc một thêm nặng nề, nhận chìm đám người của Luyện Huyết Đường.

Đột nhiên, trong đám môn hạ Luyện Huyết Đường có kẻ lập cập kêu lớn: "Đừng... xin đừng... ta... ta... ta đầu hàng!"

Mấy tiếng ấy thì ra phát xuất từ miệng một đệ tử ít tuổi, hắn lập tức bước ra khỏi đám môn hạ của Luyện Huyết Đường, chạy sang phía hàng ngũ của Quỷ Vương Tông, nhưng vẫn có ý chạy xa xa vòng qua vị trí của Quỷ Lệ.

Có kẻ mở đầu là lập tức có phản ứng, chúng nhân Luyện Huyết Đường kẻ này nhìn kẻ nọ, một lát lại có kẻ chạy đi sang phía bên kia, Niên Lão Đại thở dài một tiếng, biết rằng cơ hội cứu vãn đại cục thể là hết, cười thảm nói: "Hết rồi, hết rồi!"

Dứt lời, hắn bước vượt lên phía trước, mấy kẻ đứng sau lưng hắn cũng chậm chạp nối gót bước tới trước mặt Quỷ Lệ. Niên Lão Đại rút trong người ra một chiếc thiếp bài to bằng bàn tay, bên trên có khắc hình một trái tim đen sì, hai tay dâng lên trước mặt Quỷ Lệ, thê thảm nói: "Đây là Hắc Tâm Lệnh của Luyện Huyết Đường, cơ nghiệp tám trăm năm của Luyện Huyết Đường hôm nay tại đây..."

"Nhảm nhí!"

Một tiếng thét to, thanh âm có phần run rẩy, phát ra từ phía sau lưng. Mọi người giật mình nhìn lại, chỉ thấy trước khói cự thạch còn có một bóng người, người duy nhất đã không theo gót chúng nhân Luyện Huyết Đường đầu hàng khi nãy.

Dã Cẩu Đạo Nhân!

Dã Cẩu Đạo Nhân nhìn Niên Lão Đại trừng trừng, hơi thở gấp gáp, nhưng miệng vẫn tiếp tục nói lớn: "Lão Đại, khi xưa lão dẫn ta gia nhập Luyện Huyết Đường, tất cả môn hạ chúng ta trước tượng tổ sư Hắc Tâm Lão Nhân đã lập trọng thệ, còn sống quyết chẳng thay lòng, lão... lão sao có thể làm như thế?"

Niên Lão Đại trên mặt lộ vẻ xấu hổ, khẽ cúi đầu, trầm giọng nói: "Dã Cẩu, tình thế bây giờ người mạnh ta yếu, người bất tài phải tự đi tìm cái chết, hãy mau qua đây đầu hàng đi!"

Dã Cẩu Đạo Nhân đứng đó trước vô số cặp mắt bên dưới, nhưng duy một cặp mắt ở ngay hàng đầu, ẩn hiện những tia sáng đỏ lòe ghê sợ, như đang nhìn thấu tâm can hắn, khiến hắn toàn thân lông tóc dựng hết cả lên, thậm chí cả đôi chân hắn dường như cũng bị nỗi sợ hãi không chế, khẽ run lên bần bật.

Có điều, mặc cho thân thể run lên vì sợ hãi, hắn vẫn chậm chạp lắc đầu: "Không thể, Lão Đại, không làm thế được, lão muốn ta làm gì cũng được, nhưng muốn ta phản lại Luyện Huyết Đường thì không thể nào đâu!"

Hắn ngược nhìn ra phía trước, nơi đó chỉ có một màn không mènh mông, dường như tất cả đều đã tan biến hết, thầm thì như nói với chính bản thân mình: "Ta từ khi sinh ra đã mang hình hài quái vật, người người đều xa lánh, ngay cả cha mẹ thân sinh cũng đem ta vứt đi. Ta được chó hoang nuôi lớn, chịu đủ nhục nhã khổ sở, chỉ đến khi gia nhập Luyện Huyết Đường, ta mới có thể trở nên kẻ chèn ép được người khác, mới có được cảm giác tự hào hanh diện. Khi đó ta ở trước mặt tổ sư đã lập lời trọng thệ, đời kiếp này nhất định theo dưới Luyện Huyết Đường, chết cũng không hối hận..."

Mọi người đều ngạc nhiên, Niên Lão Đại để ý thấy sắc mặt của Quỷ Lệ dần dần trầm xuống, trong tâm thấy băn khoăn, không ngờ một Dã Cẩu thường ngày chỉ biết hiếp yếu kính mạnh, tham sinh úy tử, bây giờ đột nhiên trở ra như vậy.

Nhưng chung quy hắn không thể chỉ vì một Dã Cẩu này mà không kể đến tính mệnh của mình, bèn cất tiếng lạnh lùng tàn độc: "Được, ngươi thật vĩ đại, vậy ngươi cứ việc tìm ai đó mà cùng ngươi chống giữ Luyện Huyết Đường!"

Dứt lời, hắn vung tay ném ngay tấm Hắc Tâm Lệnh đi, Dã Cẩu vô thức giơ tay đón lấy, nhưng tức thì cảm thấy toàn thân run rẩy mãnh liệt, há miệng thở hổn hộc.

Niên Lão Đại nhảy vọt ra lánh sau lưng đám hắc y nhân của Quỷ Vương Tông, chỉ còn Dã Cẩu đơn độc đứng bên tảng cự thạch đang tỏa sáng một vùng, một mình đối diện với vô số hắc y nhân, nhưng đứng trước mặt hắn không xa là sừng sững bóng hình của một con quỷ khát máu hiếu sát!

Ánh mắt hung lệ u ám ấy đang dừng ở trên người Dã Cẩu.

Dã Cẩu bất giác cảm thấy trước mặt mình lúc này là một con ác quỷ, nếu không phải có tảng cự thạch đỡ ở sau lưng, hắn cũng không biết tư mình có thể đứng vững được không nữa. Trong cơn sợ hãi cùng cực ấy, hắn bỗng run run khẽ nói: "Ngươi giết ta đi!"

Dứt lời, hắn xiết chặt lấy tẩm Hắc Tâm Lệnh, nhắm nghiền hai mắt, cảm thấy hơi lạnh của tẩm thiết bài truyền vào thân thể, chờ đợi sự hủy diệt và tử vong cùng đến!

(1) Chỗ này nguyên văn đúng là "sát nhập" (chữ "sát" = "giết") chứ không phải "sáp nhập".

Chương 86

Viễn Hành

Bốn bề im lặng không một tiếng động, phảng phất dội vào tai hắn âm thanh đầy khích động tâm can, một cảm giác sợ hãi mơ hồ lạnh toát như nước biển lạnh lẽo bao trùm lên Dã cẩu đạo nhân.

Hắn bất giác phát run...

Vô số đôi mắt hướng xuống phía nhân ảnh, thật nhỏ bé cô tịch, chỉ còn hắn vẫn đang kiên trì, bàn tay đang nắm Hắc Tâm Lệnh run rẩy xiết chặt.

Hình ảnh này đột nhiên trông như rất quen thuộc, phảng phất như nhiều năm trước đây, của một thiếu niên kiên nhẫn quật cường, thật không thể giải thích được.

Ánh hồng quang trong mắt lặng lẽ quét qua, cánh tay vẫy trong bóng tối, tức thì vô số hắc y nhân như thuỷ triều xuống, vọt thẳng ra ngoài, trong chớp mắt đã biến mất sạch sẽ.

Dã cẩu đạo nhân hô hấp cũng từ từ hòa hoãn lại, trong lòng cảm thấy chút kỳ quái, nhưng vẫn còn sợ hãi, từ từ ngược mắt lên nhìn lại xung quanh, không biết tự bao giờ chỉ còn trơ trọi mình hắn đứng lại với đối phương.

Không gian đang tràn ngập mùi huyết tanh không biết sao cũng từ từ biến mất.

Người đó, quay lưng lại với hắn, đứng trên mỏm Tử Linh Uyên, lặng yên nhìn xuống dưới, phảng phất như trong sâu thẳm tâm hồn có một hồi ức quá khứ nào đó đang gợi lại.

Một luồng gió nhẹ nhàng thoảng qua, hình ảnh bé nhỏ bên bờ vực rộng lớn, trông thật yếu đuối. Một ý niệm đột nhiên lướt qua trong lòng Dã cẩu đạo nhân, hiện tại không có ai, hay là xô hắn xuống dưới...

Ý niệm đó vừa phát sinh, tức thì như ngọn lửa bùng lên trong đầu hắn, toàn thân hắn phát nhiệt, không kìm được khích động muốn ra tay, nhưng trong đầu hắn tư tưởng quay cuồng hỗn loạn, thân thể dường như đang cưỡng lại ý chí của hắn, thật không dám nhích động.

Mãi đến khi người đó quay lại, nhìn hắn.

Dã Cẩu đạo nhân chỉ cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh, từ đầu đến chân lạnh ngắt.

"Vừa rồi ngươi tưởng có thể đẩy ta xuống ư?" với giọng nói hờ hững, phảng phất như chẳng có gì trên đời có thể khiến người này quan tâm.

"Keng!"

Hắc Tâm Lệnh trong tay Dã Cẩu rơi xuống đất. Dã Cẩu thập phần hoang mang, sắc mặt tái nhợt, hít sâu một hơi như để lấy thêm can đảm, lớn giọng nói: "Ngươi muốn giết cứ giết, ta, ta không sợ ngươi đâu!"

Người thanh niên được người ta gọi là Quỷ Lệ, lạnh nhạt nhìn hắn nói: "Ta không giết ngươi. Nếu ngươi chết đi thì Luyện Huyết Đường coi như tuyệt hậu, chỉ sợ Hắc Tâm Lão nhân nằm trong lòng đất cũng không nhắm mắt được." Tiến về phía trước, ngang qua Dã Cẩu, tiếp tục nói: "Từ nay ngươi hãy đi theo cạnh ta thôi!"

Dã Cẩu run rẩy, lập tức hét to: "Ngươi là người đã tiêu diệt Luyện Huyết Đường của ta, còn bắt ta đi theo ngươi làm gi?"

Quỷ Lệ không trả lời hắn, chỉ tiến thẳng về phía trước, nhưng thanh âm vẫn còn vọng lại: "Đạo hạnh ngươi còn kém lắm, nếu không có ta, Quỷ Vương Tông sẽ giết ngươi trước, và lại những kẻ đồng môn của ngươi đã đầu hàng, như bọn Niên lão đại, thấy ngươi một lòng với Luyện Huyết Đường như vậy, mà bọn chúng lại đầu hàng nhục nhã, vì cảm thấy xấu hổ nhất định cũng giết ngươi luôn."

Dã Cẩu lặng thính, mồ hôi vã ra như tắm, thấy bóng nhân ảnh mờ dần trong bóng tối, càng lúc càng xa,..., lớn giọng trả lời: "Hừ, ta không sợ chết, nhưng vì để phục hồi Luyện Huyết Đường, ta đành phải nhẫn nhịn..."

Trong bóng tối, trước sau đều có tiếng chân dồn dập tại Vạn Bức Cổ Quật, chợt phảng phất nghĩ đến điều gì, hắn quay đầu mở miệng nói: "Này, Trương Tiểu Phàm, ngươi đối với ta như vậy thực ra vì cái gì... ?"

Thanh âm hắn đột nhiên tiêu thất, trong bóng tối dày đặc, đột nhiên như có tiếng yêu thú gầm thét, mùi huyết tanh nồng nặc xông đến. Dã Cẩu bất giác lạnh run.

Một lúc sau, luồng khí đó từ từ tan biến, trước người đó, trầm mặc trong bóng tối, lạnh lẽo nói: "Cái tên đó, nhiều năm trước đây ta đã quên rồi."

Dã Cẩu thở ra một hơi dài, nhưng vẫn không kìm được hỏi: "Thế sau này ta gọi ngươi là gì?"

Không một lời đáp, người đó đã đi mất rồi. Dã Cẩu lùi bước trong miệng, không biết là thỏa mãn cái gì nhưng cũng đi theo lên.

Trước mặt hắn một màn bóng tối sâu thẳm.

Thanh Vân Sơn.

Trong mắt mọi người vẫn là ngọn núi thần tiên, kỳ bí, mười năm trôi qua, vẫn như một tiên cảnh giữa chốn nhân gian.

Tại nơi bị tàn phá bởi cuộc quyết chiến năm xưa giữa hai bên Chính Tà, đã hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ vốn có trước đây. Chỉ không biết là những vết thương còn lưu lại trong lòng có phai mờ đi theo năm tháng hay không?

Trong cuộc đại chiến mươi năm trước, Thương Chánh Lương thủ tọa Triệu Dương Phong, Thiên Vân đạo nhân thủ tọa Lạc Hà Phong đã không may qua đời, Long Thủ Phong thủ tọa Thương Tùng đạo nhân làm phản, ngoại trừ trưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, trong sáu vị thủ tọa đã mất một nửa, ảnh hưởng nghiêm trọng tới nguyên khí.

Hiện nay, Triệu Dương Phong và Lạc Hà Phong đều do các trưởng lão tiếp nhiệm ghế thủ tọa, duy chỉ có Long Thủ Phong nhất mạch, nhân vì biến cố Thương Tùng đạo nhân, trong Thanh Vân Môn nguyên là nhánh lớn thứ hai sau nhánh của Chưởng môn..., mà lại nhường cho người kế tục trong mạch, không ngoài dự đoán, chính là do đại đệ tử trẻ tuổi Tề Hạo tiếp nhiệm ghế thủ tọa.

Một xu thế chung tại các hệ phái chính của Thanh Vân Môn là hình thành một thế hệ đông đảo các đệ tử trẻ tuổi, như Tăng Thư Thư của Long Hồi Phong, Tống Đại Nhân của Đại Trúc Phong, Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong, bọn họ đều thay thế các vị sư trưởng đảm trách nhiều sự việc trong bản môn.

Hiện tại trong nhánh của chưởng môn, đã từ vài năm nay, Đạo Huyền Chân Nhân cũng đã dần dần không hỏi đến những việc thế tục nữa mà do đệ tử đắc ý Tiêu Dật Tài xử lý công việc hàng ngày.

Đằng sau ngọn Thông Thiên Phong, Tổ Sư Từ Đường.

Ánh dương quang nhu hòa chiếu lên ngôi điện đường nguy nga, lộ rõ vẻ trang nghiêm mà thần bí. Trong từ đường cảnh sắc âm u, dưới ánh sáng những ngọn trường minh đăng điểm thêm các ngọn đuốc là vô số các bài vị tổ tiên Thanh Vân Môn.

Lâm Kinh Vũ đang một mình nhắm mắt ngồi xếp bằng trên không trước Tổ Sư Từ Đường. Trên đầu hắn Trầm Long Kiếm phát ra ánh bích lục tỏa sáng, ánh sáng màu lục trên tay hắn phát ra, dưới ánh mặt trời, hiện ra kỳ quang thần bí.

Trên nét mặt hắn không còn thấy nét ngây thơ ngày nào, chỉ còn vẻ kiên nhẫn cùng phong sương.

Phía sau hắn, từ nơi thâm sâu của Tổ Sư Từ Đường, có một đôi mắt lặng lẽ theo dõi hắn. Sau một lúc, một thân ảnh từ từ xuất hiện.

Chính là lão nhân mặt đầy vết nhăn thần bí, lão nhân chậm chạp bước ra khỏi vùng tối, ngồi lên bục tại Tổ Sư Từ Đường, mục quang chăm chú nhìn Lâm Kinh Vũ, một lúc lâu sau lão nhân khẽ thốt: "Được rồi đó."

Ánh lục quang của Trảm Long Kiếm theo lời nói thu dần lại, Lâm Kinh Vũ hít một hơi sâu, mở mắt đứng dậy, quay đầu nhìn lão nhân, mặt lộ nét cười, nói: "Tiền bối!"

Lão nhân nhìn vào mặt người thanh niên, khéo miệng mỉm cười, nói: "Tư chất của người thật hiếm có, bỗng vào công lực này thật là vượt xa sự tưởng tượng của ta."

Trên mặt Lâm Kinh Vũ biểu lộ sự cảm kích, cúi người thấp giọng nói: "Đại ân đại đức của tiền bối, đệ tử không bao giờ quên."

Lão nhân khoát nhẹ tay, vẻ đầy cảm xúc nói: "Chớp mắt đã mười năm trôi qua. Ta chẳng truyền thụ gì cho ngươi cả mà ngươi ở tại đây bầu bạn với ta cũng đã mười năm rồi, nay ngươi nên quay về thôi."

Lâm Kinh Vũ thân mình chấn động, lộ vẻ ngạc nhiên nhưng lão nhân không trả lời hắn mà chỉ nói: "Long Thủ Phong nhất mạch phát sinh sự tình, ngươi đã biết chưa?"

Lâm Kinh Vũ bừng tỉnh, cúi đầu đáp: "Vâng, hôm trước Tề Hạo sư huynh đã từng ghé qua gặp đệ tử và có nói qua chuyện đó."

Lão nhân gật đầu, nói: "Hôm nay nghe nói các đệ tử xuất sắc nhất đều tụ họp trên Thông Thiên Phong, chắc là có việc gì đó, vừa rồi chưởng môn có lời truyền đến đây, ngươi cũng đến đó đi thôi."

Lâm Kinh Vũ khéo miệng trễ xuống, nhìn lão nhân, ẩn ý muốn nói nhưng lại thôi, lão nhân mỉm cười, vẻ khô cằn ảm đạm trên khuôn mặt bỗng biến mất, khoát tay nói: "Là thân nam nhi đại trượng phu, chẳng nên bịn rịn nhiều, đi đi!"

Lâm Kinh Vũ hít sâu một hơi, cúi mình nói: "Tiền bối, công ơn mươi năm dạy dỗ cao như núi, đệ tử khắc cốt ghi tâm, ngày sau nhất định dùng sở học bản thân trượng nghĩa trừ ma, báo đáp sư môn, không phụ chí khí từ trước đến nay!"

Lão nhân cười nhẹ, gật đầu nói: "Tốt, ngươi đi đi!"

Lâm Kinh Vũ làm một lễ, nhìn lại cảnh sắc chung quanh, cuối cùng nhanh chóng xoay người thẳng đứng, bước những bước dài về phía trước rời khỏi Tổ Sư Từ Đường.

Ánh dương quang chiếu trên lưng hắn, phản phất như có ánh mắt soi sáng.

Lão nhân nhìn theo thân ảnh hắn, nao nao xuất thần, không biết bao lâu sau từ sau lưng lão nhân xuất hiện một bóng nhân ảnh.

"Hắn đã đi rồi.". Bóng đó nói.

Lão nhân khéo miệng nhích động, từ từ đứng dậy quay người nhìn người đó, chính là chưởng môn chí cao vô thượng của Thanh Vân Môn.

"Đa tạ" lão nhân đột nhiên mở miệng nói.

Đạo Huyền Chân Nhân dường như hơi ngạc nhiên, nhíu mày hỏi: "Vì cái gì?"

Lão nhân đi băng qua người ông ta, hướng về phía Tổ Sư Từ Đường, miệng nói: "Đa tạ ngươi đã cho phép thanh niên đó bầu bạn với ta mười năm qua."

Đạo Huyền Chân Nhân trầm tư giây lát rồi từ từ bước vào Tổ Sư Từ Đường. Tại giữa đại điện, nơi thờ phụng vô số các linh vị tổ tiên của Thanh Vân Môn, hương khói nghi ngút, dưới ánh sáng chập chờn làm khuôn mặt ông ta có vẻ u ám bất định.

Lão nhân đến trước bục thờ, lấy ra một cây nến mới trên bệ thờ, châm lửa đốt nến rồi thay vào cây nến sắp cháy hết.

Đạo Huyền Chân Nhân im lặng nhìn theo những động tác chậm rãi của lão nhân, đột nhiên nói: "Năm xưa ta đã không ngại nguy hiểm, kể cả lừa dối các vị sư trưởng để cứu ngươi mà ngươi cũng không một lời cảm ơn ta. Cớ sao bây giờ vì một thiếu niên ngươi lại cảm tạ ta?"

Lão nhân không trả lời, lui lại một bước, đứng nghiêm trong bóng tối, trong tay vẫn cầm cây nến cháy hết vừa thay ra trên bàn thờ. Lão ngẩng đầu nhìn lên trên, hướng về linh vị các vị tổ sư Thanh Vân Môn uy nghiêm trước mặt, trang nghiêm như thần thánh, khí thế như một ngọn núi, phảng phất như cảm thấy bản thân thật bé nhỏ.

Lão nhân trầm mặc, không nói một lời nào, chỉ ngóng trông một điều gì đó.

Đạo Huyền Chân Nhân đứng ở phía sau nên không thể thấy được vẻ mặt lão, chỉ nhìn thấy sáp từ ngọn nến trên tay lão nhỏ từng giọt từng giọt xuống bàn tay khô héo, từ từ đọng lại.

Bàn tay đó, phảng phất như đang run rẩy.

Trong bóng tối âm u, từ xa xa dường như vọng lại tiếng thở dài đầy cảm thán...

Lúc Lâm Kinh Vũ đến Ngọc Thanh Điện trên đỉnh Thông Thiên Phong, đã thấy có vài người đứng tại đó. Trong số đó có vài người hắn đã quen, một số khác đã từng gặp mặt qua, hầu hết là các đồng môn.

Nhưng không có ngoại lệ, mọi người đang hiện diện tại đây đều là những đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất của Thanh Vân Môn.

Trong số đó xuất chúng nhất chung quy chỉ có hai người, một đương nhiên là người đẹp lạnh lùng Lục Tuyết Kỳ, còn lại là người hôm nay đang mặc trang phục thủ tọa, khí độ bất phàm Tề Hạo. Lại nói đến thủ tọa các mạch khác hôm nay đều vắng mặt chỉ duy nhất Tề Hạo hiện diện.

Tề Hạo đưa mắt nhìn Lâm Kinh Vũ đang đi tới, lập tức nở nụ cười bước lên đón Lâm Kinh Vũ, nhìn hắn từ trên xuống dưới một hồi rồi cười, nói: "Lâm sư đệ, đệ không ở Tổ Sư Từ Đường trông coi điện thờ, đến đây làm gì?"

Mười năm nay, bên ngoài chỉ hiểu Lâm Kinh Vũ đến Tổ Sư Từ Đường coi giữ điện thờ, mà lai lịch thần bí lão nhân ngày trước đối với Thanh Vân Môn quan hệ thế

nào cũng là một điều bí mật, do mọi người đều không biết nên Lâm Kinh Vũ cũng không biết nói sao, chỉ cười đáp: "Mười năm đã đủ nên hôm nay đệ ra đây họp mặt với các huynh đệ, không ngờ là cũng gặp được sư huynh ở đây."

Tề Hạo mỉm cười nói: "Chưởng môn sư bá có lời gọi các đệ tử xuất sắc của các mạch về đây có chuyện muốn bàn bạc, huynh đang lúc rảnh rồi nên tiện thể ghé qua xem sao."

Sư huynh đệ hắn đang nói chuyện thì có người đi tới bên cạnh, thân hình cao lớn, chính là Tống Đại Nhân ở Đại Trúc Phong. Mười năm không gặp trông vẫn không có gì thay đổi.

Năm xưa Tống Đại Nhân với Tề Hạo đã quen biết nhiều với nhau, lập tức bước tới trò chuyện một hồi, một lúc sau quay sang nhìn Lâm Kinh Vũ cười nói: "Đã nhiều năm không gặp Lâm sư đệ, càng ngày càng anh tuấn chững chạc, chắc là đạo hạnh cũng tăng lên không ít nhỉ?"

Lâm Kinh Vũ khẽ cúi đầu, mỉm cười nói: "Tống sư huynh đã quá lời rồi."

Tống Đại Nhân chưa kịp đáp lời thì từ phía sau đã có giọng nói vang lên: "A, Tề sư huynh, có còn nhớ tiểu đệ hay không?"

Tề Hạo hướng về phía người vừa phát thoại, cười nói: "Tăng sư đệ, ta không biết ai có thể quên ngươi!"

Người đang đến là đệ tử trẻ tuổi xuất sắc nhất ở Phong Hồi Phong chính là Tăng Thư Thư. Hắn từ bên cạnh đi tới nhìn thấy hai người đẹp của Tiểu Trúc Phong là Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ.

Đại đa số ánh mắt đều hướng về Lục Tuyết Kỳ lạnh đạm lạnh lùng, chỉ có Tống Đại Nhân hướng về Văn Mẫn, cười tươi, Văn Mẫn cũng mỉm cười liếc mắt nhìn hắn.

Nhin qua Tề Hạo cùng Văn Mẫn, Lục Tuyết Kỳ mọi người, Tăng Thư Thư nói: "Tề sư huynh, năm đó khi huynh lên chức thủ tọa đúng lúc đệ đang có việc khác, lại bị gia phụ nhốt ở nhà nên không đến chúc mừng được, thật là có lỗi."

Tề Hạo cười lớn, nói: "Tăng sư đệ đã quá lời rồi, chỉ cần đệ có lòng như vậy là được rồi."

Tăng Thư Thư mỉm cười gật đầu, nhìn quanh một thoáng rồi hỏi: "Tề sư huynh, chưởng môn sư bá kêu chúng ta đến đây không biết có đại sự gì hay không?"

Tề Hạo khoát tay, đáp: "Cụ thể thế nào ta cũng không rõ, chỉ nghe nói phương tây có phát sinh sự tình gì đó nên chưởng môn sư bá cho các đệ tử trẻ tuổi xuất sắc xuống núi tìm hiểu để tăng gia thêm được kinh nghiệm."

"À" mọi người xung quanh kêu lên, đa số biểu lộ sự phẫn khích và hiếu kỳ, Tăng Thư Thư vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, nhưng đột nhiên vẻ mặt hắn trầm xuống, hình như đang tưởng nhớ đến điều gì, Tề Hạo phát giác vẻ kỳ lạ hỏi hắn: "Tăng sư đệ, có chuyện gì vậy?"

Tăng Thư Thư cười khổ, nói: "Những người trẻ tuổi, đệ tử xuất sắc nhất, xuống núi học kinh nghiệm?" hắn nghiêng đầu thở dài, nói: "Câu nói này, sao ta nghe thấy quen quen."

Hắn cùng Tề Hạo nhìn nhau, đột nhiên hai bên đều hiểu rõ tâm ý đối phương, năm đó có bốn người, còn như hôm nay...

Hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về hướng Lục Tuyết Kỳ, người con gái mỹ lệ đó đang đứng yên lặng dường như không nghe không thấy bất cứ điều gì, tựa như có điều gì đang chôn dấu trong sâu thẳm tâm hồn, đôi mắt nàng chuyển động nhìn về phía Lâm Kinh Vũ như muốn tìm một hình bóng mơ hồ nào đó, nhưng cuối cùng ánh mắt cũng dời đi.

Một hồi sau, trên đại điện tiếng chuông bỗng vang lên, mọi người lập tức đứng thành hàng, một lát sau chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân theo sau là Tiêu Dật Tài cùng xuất hiện, nhìn về phía mọi người, sau tiếng hô ngồi xuống tại chủ vị.

Mọi người nhất tề thi lễ, Tề Hạo đứng tại vị trí đầu tiên, Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười khoát tay, nói: "Miễn lễ, miễn lễ. Các ngươi ngồi xuống đi."

Nhưng trong chúng đệ tử, trừ Tề Hạo có thân phận bắt đồng được ngồi phía dưới bên cạnh Đạo Huyền Chân Nhân, còn lại mọi người đều vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn sang Tiêu Dật Tài đang đứng bên cạnh, nói: "Dật Tài, ngươi nói đi."

Tiêu Dật Tài khẽ cúi đầu, nói: "Dạ, sư phụ."

Nói xong, hắn tiến lên phía trước, nhìn mọi người, cất tiếng: "Các vị đồng môn, hôm nay mời các vị đến đây bởi có một sự việc cần có các đệ tử xuất sắc của bản môn chúng ta đi hoàn thành."

Noi đến đây, mọi người nhất thời rung động, Tiêu Dật Tài cười nhẹ một tiếng, nói tiếp: "Gần đây có chuyện rằng, trong Tây phương Đại Chiểu Trạch (đầm lầy lớn phía tây) mấy ngày gần đây xuất hiện dị quang chiếu lên đến tận trời cao, mấy ngày không ngừng, chắc có dị bảo quý giá xuất thế. Từ trước đến nay, bảo vật của thiên hạ chỉ người có đức mới giữ được, bản môn tuyệt đối không quan tâm. Nhưng sau khi tin này truyền ra ngoài, nghe nói bọn ma giáo đã cử rất nhiều người đi về phía tây, có ý đồ chiếm hữu."

"Sao?"

"Xấu xa!" tức thì Thanh Vân Môn chúng đệ tử cất tiếng giận dữ, xôn xao cả lên.

Tiêu Dật Tài chờ cho mọi người lắng dịu xuống, cười nhẹ, nói: "Tin tức đó có đúng hay không cũng không sao, nhưng nếu vạn nhất kỳ trân dị bảo đó là có thực mà lại lạc vào tay bọn ma giáo thì khác nào như giúp hổ hại người. Thanh Vân Môn chúng ta với vị trí đứng đầu chính đạo, do đó chưởng môn quyết định tuyển chọn những người xuất sắc nhất trong các đệ tử trẻ tuổi, cùng đi đến Tây phương Đại Chiểu Trạch để duy trì Chính đạo, trảm yêu trừ ma."

Nói đến đây, hắn đột nhiên hạ giọng vẻ bí mật, nói: "Các vị sư đệ, ngoài ra còn một việc nữa là nghe nói hôm nay Thiên Âm Tự và Phản Hương Cốc cũng đã cho người đi đến Tây phương Đại Chiểu Trạch rồi. Từ mười năm trước sau trận đại chiến, ai nấy đều hiểu rõ, hai phái đó với bản môn chúng ta quan hệ tốt đẹp, nhưng vẫn âm thầm nhòm ngó vị trí lãnh tụ chính đạo. Hy vọng các vị sẽ làm rõ ràng cho môn phái chúng ta."

Mọi người nhất thời huyên náo, bỗng có người cất tiếng: "Chưởng môn Chân nhân cứ yên tâm, ta nhất định không làm mất mặt Thanh Vân Môn!"

"Đúng vậy, phải cho bọn ma giáo và làm cho người của Thiên Âm Tự, Phản Hương Cốc biết sự lợi hại của chúng ta!"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười gật đầu, đứng dậy nói: "Chuyến đi Tây phương lần này, hung hiểm khó lường, người của ma giáo lại gian hiểm xảo trá, các ngươi phải thường xuyên cẩn thận đó."

Mọi người cùng cất tiếng: "Dạ."

Đạo Huyền Chân Nhân hướng về Tiêu Dật Tài nói: "Mọi việc đều do ngươi an bài, đi sớm càng tốt."

Nói xong, ánh mắt ông ta vô tình hay hữu ý nhìn Lâm Kinh Vũ đang đứng giữa mọi người, lát sau quay người đi vào hướng nội đường, mọi người cung kính tiến đưa, đợi người đi khuất, Tiêu Dật Tài bắt đầu sắp xếp mọi người.

Ở bên cạnh, Lâm Kinh Vũ hỏi Tề Hạo: "Sao sư huynh không đi vậy?"

Tề Hạo bật cười, nói: "Lâm sư đệ, ngày nay làm sao ta đi được"

Lâm Kinh Vũ tinh ngộ, đỏ mặt nói: "À, đệ quên mất sư huynh bây giờ phải ở lại trông coi hệ phái."

Tề Hạo vỗ vai hắn, cười nói: "Lần này là lần đầu đệ hành tẩu thiên hạ, thật là một cơ hội tốt, huynh mong chờ đệ đại triển thần uy, nhất cử thành danh đó!"

Lâm Kinh Vũ cười nói: "Sư huynh khéo nói chơi."

Tề Hạo cười cười một lúc đột nhiên nghiêm sắc mặt lại, nhìn xung quanh không có ai, thấp giọng nói với Lâm Kinh Vũ: "Lâm sư đệ, không dấu gì ngươi, mười năm trước sư phụ... Thương Tùng Đạo Nhân phản lại Thanh Vân Môn, kết quả là Long Thủ Phong nhất mạch chúng ta không ngẩng đầu lên được, đặc biệt là đệ tử hai mạch Triệu Dương Phong và Lạc Hà Phong đã nhìn thấy sự việc đó. Sư huynh thân làm thủ tọa thật sự rất đau đầu về vấn đề này, vì vậy ta mong đợi lần xuống núi này của đệ có thể làm cho Long Thủ Phong có tiếng nói hơn!"

Lâm Kinh Vũ yên lặng không nói gì, lát sau hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Tề sư huynh, đệ biết rồi, huynh cứ yên tâm đi, đệ nhất định sẽ không làm huynh thất vọng."

Tề Hạo điểm nhẹ nụ cười, nét mặt cũng theo đó giãn ra, vỗ vai Lâm Kinh Vũ.

Đúng lúc Tống Đại nhân đi qua, nhìn hai người bọn họ, cười nói: "Sao, lần này Long Thủ Phong cử Lâm sư đệ đi à?"

Tề Hạo cười nói: "Không biết Đại Trúc Phong cử ai đi vậy?"

Tống Đại Nhân cười ha ha, nói: "Lần trước là do đại sư huynh bắt tài này đi, lần này sư nương vì thấy ta ngu dốt nên bảo ta nhường cho lục sư đệ Đỗ Tất Thư đi thay."

Tề Hạo mỉm cười nói: "Đỗ sư đệ là người thông minh cơ trí, có hồn Thanh Vân Môn chúng ta như hổ thêm cánh."

Tống Đại Nhân khẩu tài tự nhiên là không chu đáo tẽ nhị bằng Tề Hạo, nói cười một lúc đã muốn ra đi, bỗng nhiên quay đầu lại nói với Tề Hạo: "À đúng rồi, Tề sư huynh, sư nương ta nhớ Linh Nhân sư muội lắm nên sau khi huynh về nhớ bảo với muội ấy nhớ về thăm Đại Trúc Phong."

Tề Hạo cười nói: "Tống sư huynh, huynh vẫn chưa biết à, sáng sớm hôm nay trước khi ta rời Long Thủ Phong thì Linh Nhân đã lên đường về Đại Trúc Phong rồi, còn nói là nhớ mẫu thân lắm. Thấy nhạc mẫu và nàng thật đúng là hai mẹ con hợp ý cùng lòng."

Tống Đại Nhân giật mình rồi bật cười lớn, âm thanh sảng khoái, vang vọng trên Ngọc Thanh điện.

Chương 87

Cựu Địa (Chốn Cũ)

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Vân khí mịt mờ nơi khe núi, giống như dải lụa bạch ôn nhu trăng nõn, nhẹ nhàng bập bềnh. Buổi sáng sớm không khí bao bọc trong hơi sương ẩm ướt, với gió mát thanh khiết, thổi ngang qua rừng trúc nhất phiến thủy lục, thổi tới tận đỉnh núi Đại Trúc Phong.

Khối ấy lấy thủ tĩnh đường làm trung tâm, trong ánh dương quang an tĩnh đứng đó, cảnh ấy đậm vẻ bình yên.

Chợt nghe tiếng chó sủa, đột ngột truyền tới, lần vào đó là tiếng "chí chí", phá vỡ cảnh an tĩnh, con chó vàng Đại Hoàng chạy từ xa lại, Tiểu Hồi cưỡi trên lưng nó, dùng tay nắm chặt lấy đám lông trên cổ con chó để chi trì thân thể, đồng thời một tay vung vẩy trong không trung, xem bộ dạng thật hung phẫn

Mười năm trước, trưởng tiểu phàm đi theo đến phía sau Thông thiên phong, một lần đi không trở lại, bắt đầu một quãng đời mới, hai con vật bộ dạng hoan hỉ ấy cũng biến mất. Tiểu Hồi, trái với cái tính hiếu động ngày xưa, đã khoác lên bộ dạng mốc meo một thời gian dài. Đến như Đại Hoàng cũng không hồn gì, cả ngày ủ rũ, chúng không chủ đích chỉ là sẽ rất hoan hỉ nếu gặp được trưởng tiểu phàm nên chạy đi kiếm đông tây, trong khoảng thời gian ấy, mỗi lần đổi tất thư thay thế

trương tiểu phàm đi vô bếp cho chúng ăn là nhất định thấy Đại Hoàng, Tiểu Hồi một loạt làm dữ, sau khi chúng ăn xong hầu như cũng vẫn giữ cái vẻ khinh khỉnh, đích dạng là bất mãn, tội nghiệp Đỗ tất thư phải rầu rĩ vì vậy trong suốt một thời gian dài

Thời gian trôi như nước trôi, kí úc năm nào phảng phất đã là chuyện quá khứ, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, Tiểu Hồi và Đại hoàng tại nơi đỉnh núi Đại trúc phong đã lại nháo nhào, lồng bông, mê mải rong chơi, chỉ là dù có như vậy khi chúng quay trở về để đi ngủ lúc đêm khuya là lại đến căn phòng cũ của Trương tiểu phàm, phảng phất như là mong chờ được nhìn thấy ai đó.

Tuy nhiên, suốt bao năm ròng, trong căn phòng này vĩnh viễn chẳng thấy bóng ai.

" Huýt"

Đại hoàng đột nhiên đang phóng nhanh dừng ngay lại, lực quán tính mạnh mẽ làm Tiểu Hồi ở trên lưng xém chút ngã lộn nhào, may mắn là tay của nó nắm đù chặt nên cuối cùng cũng miễn cưỡng giữ được thân thể thẳng thớm. Đại hoàng sửa to lên, đột nhiên quay đầu lại, mở mõm thè cái lưỡi dài tự đuổi theo cái đuôi của nó, rồi cả thân người cứ thế đứng tại chỗ mà xoay mòng mòng

Tiểu Hồi ngồi ở trên lưng đã vững vàng, nhạch cái miệng ra cười kêu to "chí chí", đích dạng là tiếng kêu hưng phấn, cái trò du hí vô vị này Đại hoàng lặp đi lặp lại không biết đã là bao nhiêu lần, nhưng đối với tụi nó, phảng phất vẫn là thứ trò vui thích nhất

Ánh nắng sớm mai rơi lắc rắc trên thân mình bọn chúng, tại nơi Đại trúc phong chỉ thấy dội lại âm thanh tạo ra bởi hai con vật trong khi tất cả mọi người vẫn còn đang say ngủ, khoảnh khắc tốt đẹp này, phảng phất chỉ dành riêng cho chúng

Xa xa, hậu sơn một phiến trúc lâm thanh thúy, ẩn ẩn gió núi xao động lá trúc kêu xào xác, dằng dặc vọng lại, ngọn gió thổi đến từ phương hướng ấy, phảng phất mang theo trúc diệp đích thanh hương, hòa vào hơi thở trúc lâm

Hốt nhiên!

Đại hoàng ngừng lại không đuổi theo cái đuôi của nó nữa, Tiểu Hồi đang ở trên lưng nó, đồng thời đã xém ngã lộn nhào, nhành cái miệng ra, nhìn về phía ấy một phiến trúc lâm. Thanh sơn, thủy trúc, gió thổi, tựa như mặt biển.

Sa sa, sa sa, sa sa...

"Chi chi chi chi!" Tiểu Hồi hốt nhiên rống lên, Đại hoàng cũng phản ứng kì quái, kêu lên nhiều tiếng nho nhỏ, lại sửa lên vài lần, sau một khắc, cả hai con vật phảng phất giống như nhau đã nhận ra sự gì, Tiểu Hồi tay nắm lấy Đại hoàng, Đại hoàng lập tức xoải bốn chân chạy thật nhanh về hướng hậu sơn phía trước hắc trúc lâm.

Có lẽ tiểu lộ nơi hậu san, đã lâu rồi không có ai đến đây thực hành bài học chặt trúc nữa nên cây cỏ tươi tốt chen nhau mọc xoa cả san lộ, nhưng Đại hoàng

dường như trời sanh linh giác, luôn như con thoi giữa những cây rừng, chạy nhanh hơn, chạy thật nhanh đến trước trúc lâm

Thúy lục đích trúc lâm, thâm u một vẻ thần bí, Đại hoàng dừng lại ở trước rừng trúc, gừ gừ nho nhỏ kêu lên vài lần, Tiểu Hồi từ trên lưng nó nhảy xuống, chồm hổm ngồi một bên, nhóng mắt nhìn, rồi lại nhìn vào sâu trong rừng trúc, tay quao quào cái đầu, phảng phất như đang do dự

Nhưng chỉ một thoảng trù trù, cuối cùng Tiểu Hồi hạ quyết tâm chỉ thấy nó hướng về phía Đại hoàng " chi chi " lên hai tiếng khi bước lại hướng trúc lâm, nói là bước lại thì cũng chẳng đúng, kì quái là Tiểu Hồi không có leo tót lên cây, nó một chân trước đặt lên tư thế như là sắp nhảy lên, nhưng nhìn chầm chậm lại cái dáng của nó, vẻ thận trọng, tựa hồ đầy vẻ mong chờ

Đại hoàng gừ gừ hai tiếng, đã lại bước đi, theo sau lưng nó, vào rừng trúc

Một khỉ một chó len lỏi chầm chậm trong rừng trúc u tĩnh rất nhanh đã chẳng còn nhìn thấy bóng dáng

Ánh nắng sớm bị chặn lại bởi tầng lá trúc dày, nhưng qua những khe hở o*? giữa, vẫn có thể xuyên qua, biến thành những luồng sáng to cỡ ngón tay, lắc rắc từ trên lùm cây rơi xuống đậu trên mặt đất

Tiểu Hồi và Đại Hoàng giữa rừng trúc chầm chậm tiến tới, tiến tới... không chủ đích, đã đi sâu vào rừng, nơi có một khoảng đất nho nhỏ, phảng phất quen thuộc, lờ mờ nhận ra, như là nơi năm nào Trương Tiểu Phàm khi mới tới đây, đã khổ nhọc tập chặt trúc

Tiểu Hồi dừng lại, lơ lửng trên không, đưa tay lên đầu, phóng tầm mắt nhìn ra mọi hướng

Trúc lâm thâm u, nhất phiến tịch tĩnh

Tựa như với một tiếng thở có thể xáo động bầu không khí ấy

Chầm chậm tăng dần cảm giác bồn chồn không yên

"Rắc" tiếng chân nhẹ nhàng, vang lên trong nơi trúc lâm sâu thẳm an tĩnh

Tiểu Hồi và Đại hoàng cùng quay đầu qua nhìn, hình dáng đó, đãng sau khóm trúc dày, dần dần hiện rõ

Trúc lâm đột nhiên chìm trong yên lặng, nhưng chỉ một khắc sau, chợt vang lên tiếng reo hoan hỉ, Tiểu Hồi nhảy tới, thân hình như vệt xám, nhảy đến giữa không trung, về phía người mà nó bấy lâu mong chờ

Nó nắm chặt lấy áo người đó, cười to mừng rỡ, cuồng cuồng tỏ sự hoan hỉ của mình, " chi chi chi chi " cười mãi không dừng

Người đó vòng tay quanh nó, hung lệ chi khí thời khắc này biến mất, khoảng giữa hai lông mày giờ hiện nét cười nhu hòa lâu ngày mới lại thấy, bế Tiểu Hồi trong

lòng. Sau một khắc hốt nhiên có cảm giác, nhìn xuống dưới, khoé miệng hiện nụ cười, cúi mình xuống, xoa đầu Đại Hoàng, cười mà nói " Đại Hoàng, người có khoẻ không? "

Đại hoàng tự nhiên là chẳng thể nói được, nên chỉ gừ gừ nho nhỏ đáp lại, cái đuôi nó ngoáy tít lên, đầu thì cọ cọ mãi vào lòng bàn tay người đó.

Trong khoé mắt người đó, phảng phất nơi không người nhìn thấy, phản chiếu hình ảnh mờ mờ: " Chỉ có người, giống như ngày trước vẫn xử sự bình thường với ta "

Rào rao

Bất chợt, có tiếng chân bước dồn, chính thị là Dã cẩu đạo nhân từ phía sau đang đi lại, nhìn bộ đạo bào cũ bị rách hở vài chỗ bởi gai nhọn, hiển nhiên là đã đi lạc đường

Dã cẩu đạo nhân lẩy lại hơi, hướng về Trương tiểu phàm, giờ là Quý Lệ oán thán: " Ây, xú tiểu tử, phải người hóa điên rồi không, muốn chết cũng đừng chọn kiểu này chứ, đây là thanh vân môn, vạn nhất bị người ta phát hiện, chúng ta có mười cái mạng cũng vẫn đi chết đó "

Đột nhiên, đối với Quý Lệ thì thập phần ôn thuận, đại hoàng giờ quay đầu lại, lồng trên cổ dựng ngược lên, nhẹ răng, hiển nhiên đối với dã cẩu mười phần thi chăng có được đến một phần hảo cảm. Một khắc sau, đại hoàng rống to một tiếng, quăng mình đến bất thình lình

Dã cẩu thất kinh, nhìn thấy con chó lớn đột nhiên nhầm thân trên của mình phóng tới, tim lạc một nhịp, không chủ định giơ tay ra nắm cái pháp bảo hình răng nanh của mình

Chỉ không ngờ thời khắc này, Quý Lệ đứng phía trước lành lạnh nói \\\" Người dám dùng pháp bảo đả thương con chó đó, ta sẽ chặt chân tay ngươi xuống, ném ngươi xuống phía dưới núi trước Thủ tinh đường \\\"

Dã cẩu ngạc nhiên, phẫn nộ nói: \\\" Người nói... ?\\\"

Chưa nghe trả lời, đại hoàng đã bắt ngay quăng mình tới, vẻ thất thần của dã cẩu mất đi khi bị con chó lớn xông tới, đồng thời tiếng chó sủa tiếng giận dữ vang lên không ngớt, người chó cuốn vào nhau, loạng choạng, dã cẩu đạo nhân và đại hoàng một khối lăn tròn ra xa phía sau, chăng nhìn ra thân người thân chó nữa, chỉ còn nghe thấy tiếng giận dữ vọng lại

\\\"A\\\", con chó\\ chết tiệt, mày cắn trả? Ây, xú tiểu tử, đồ\\ súc sanh nhà ngươi, không kêu con chó dừng lại đi, nhả ra, ah! con chó\\ chết tiệt, là chân người đó, không phải cái cẳng gà đâu, mau nhả ra, đừng có cắn, a a a... \\\"

Quý Lệ ngó ra xa làm như không nghe tiếng kêu thảm của dã cẩu, quay đầu qua ngó Tiểu Hồi ở trong lòng, đôi mày giãn ra như cười, cẩn thận nhắc nó lên ướm thử, thấy mới chỉ 10 năm không gặp, Tiểu Hồi dường như lớn lên nhiều, ôm

nó trong lòng, cảm giác nặng hơn trước nhiều, cái vạch ở giữa trán dường như lớn ra nhiều

Tiểu Hôi vẫn còn kích động trong niềm vui ban đầu, lúc này nhách miệng ra cười, giống như ngày trước nhảy thót lên vai gã, theo quán tính thò tay ra vò bù tóc gã

Quỷ Lệ bình tĩnh đứng đó, chậm chậm đi ra phía ngoài, bước đến phần trên của trúc lâm, từ trên cao nhìn ra phía xa, trước núi nơi ấy chìm trong hơi mây, đã từng là gia đình ấm cúng nhất của gã

Gã nao nao xuất thần, đau đớn nhìn theo

Cũng chẳng biết đã bao lâu, thấy đại hoàng dương dương đắc ý từ sâu trong rừng chạy ra, đầu nghểnh lên, đuôi ngoáy tít, nhảy lên người Quỷ Lệ " uông uông uông " lên mấy tiếng

Quỷ Lệ mỉm cười, đưa tay ra vỗ nhẹ nhàng lên đầu nó

Một lúc sau, đã cẩu đao nhân loạng choạng từ hắc trúc lâm đi ra, phần trên đao bào rách ra mấy mảnh, trên bộ mặt chó có nhiều vết cào, nhìn bước đi có thể thấy chân cũng đã bị thương rồi

Lúc này nhìn thấy đại hoàng ở bên cạnh quý lệ, tâm lý vừa sợ vừa ghét, kết cục không có gan đi tới, đứng ở xa làm dữ nói: " Con chó chết tiệt kia, đừng có cậy có người nâng đỡ mày, sớm muộn có ngày tao làm thịt mày đó "

Đại Hoàng bất ngờ quay đầu lại, hướng phía dã cẩu đao nhân gầm to lên, dã cẩu hồn phi phách tán, lúc này liên tục lui lại mấy bước, nhưng đại hoàng chỉ làm bộ dọa đùa hắn, một lúc sau cũng không thấy đuổi theo, thay vào đó quay đầu lại, dã cẩu hoàn hồn, vô luận cũng không có gan thoa mạ nữa

Nhin xuõng núi cả nửa ngày, làn nắng sớm, đã hiện rõ yên ả phủ xuõng, khoác lên khoảng núi cao một màu xanh ngắt chiếc áo dát vàng lấp lánh

Quỷ Lệ nhắm mắt, thở sâu

Một lúc sau, chuyển thân mình, tay ôm Tiểu Hôi, liếc qua dã cẩu, nói " Chúng ta đi thôi"

Dã cẩu nghe câu nói đó, nhanh chân đi lại, lầm bầm một mình " Đúng là tự tìm rắc rối, vì một con khỉ, đi mạo hiểm tính mệnh..."

Đại hoàng phảng phật cảm giác điều gì, đứng thẳng người, nhìn Quỷ Lệ. Quỷ Lệ đưa tay ra vỗ nhẹ nhàng lên đầu Đại hoàng, mỉm cười, tay trái đưa ra, một đạo huyền thanh quang mang từ cây hắc bối xuất hiện, chính là " thiêu hỏa côn " năm nào, ngự lên đó, trực chỉ thanh thiên

Dã cẩu cười khăng khặc phàn nàn " xú tiểu tử, biết đang ở đâu không, mà không ngừng phô trương thế..."

Hắn đang đứng đó oán thán, hốt nhiên, đại hoàng gầm to lên, dã cẩu sợ hãi nhảy lui một bước, liền đó ngự khởi pháp bảo, vội chạy theo quỷ lệ.

Trước hắc trúc lâm, đại hoàng đứng có một mình, sủa to lên, liên hồi, liên hồi sủa theo

cho tới khi một bàn tay trắng nõn, đặt lên đầu nó, ôn nhu nói: "đại hoàng, làm sao thế, sao hôm nay lại chạy đến đây, kêu mãi không ngừng?"

Đại hoàng phảng phất bị kích động thở hổn hển, chuyển nhẫn nhìn người thiếu phụ trẻ chính là điền linh nhi, rồi quay đầu qua, hướng lên trời, sủa to lên

"Uông uông, uông uông, uông uông uông uông"

Điền linh nhi nhíu mày, nhìn quanh, chợt thấy kì quái, nói "Sao thế, đại hoàng. Tiểu Hồi, hai người không phải ở cùng một chỗ sao?"

Đại hoàng chẳng biết là có hiểu nàng nói gì không, vẫn hướng lên trời, sủa đến khàn giọng

Điền Linh Nhi nhìn lên trời, chỉ thấy trời xanh mây trắng, trời xanh vô hạn, vân khí mờ mờ tạo thành những tầng mây, lờ lững theo nhau trên nền trời xanh thăm, cảnh sắc tráng lệ, không hiểu tai sao, trong tim hốt nhiên chìm xuống, nhất thời nhìn theo si dại

Thanh vân sơn phía nam, thiên lý chi ngoại là nơi hoang dã, có hòn núi cao, tên gọi là "Hồ kì sơn", là nơi đặt tổng đường của Ma Giáo Quý Vương Tông

Mười năm trở lại đây, ma giáo thế lực ngày một hưng thịnh, cao thủ đầy rẫy, nhưng nội bộ tranh đấu mỗi ngày mỗi thảm liệt, lại cùng với chánh đạo tương tranh kịch liệt. Quý vương tông là nhất chi trong tứ đại phái lớn nhất của ma giáo, trong mười năm này Tông chủ Quý Vương, gắng sức xây dựng cơ đồ, hùng tài đại lược, thế lực quý vương tông mỗi ngày mỗi lớn, dường như có thể thay thế Vạn Độc Môn trở thành ma giáo đệ nhất đại phái

Hiện nay quý vương tông, đại cao thủ trừ tứ đại thánh sứ, thần bí mặc trắc là ra mặt, còn có những thần bí nhân vật như \\\"Quý tiên sanh \\\" xuất hiện gần Quý vương, bình thời chỉ nghe tiếng nói mà không lộ diện. Nhưng được người ta chú ý nhiều nhất, lại là người sẽ kế nghiệp Quý vương tông, Quý vương xem trọng Quý Lệ hơn hẳn, Quý vương không ngại phá cách phong cho địa vị phó tông chủ, đổi đai như con. Ngày nay, thiên hạ đều biết, Quý Lệ khẳng định là người kế tiếp chức nghiệp Quý vương tông tông chủ

Trong nội bộ ma giáo, những kẻ vai vế dù phản ứng kịch liệt nhưng kết cục vô dụng, không biết bao nhiêu người đã thử ly gián mối quan hệ của Quý vương với tên thủ hạ mang danh đệ nhất chiến tướng ấy mà tất thảy đều thất bại

Chỉ có thiểu số thân cận mới hiểu về một đoạn quá khứ ẩn trong tâm, đối với mối quan hệ kiên cố không thể phá của hai cá nhân này, phảng phất thương cảm.

Hắc sa mềm mại che khuất dung diện, chính là thần bí hắc y nữ tử - u cơ, lúc này yên lặng ngồi tại căn phòng tối trọng yếu trong quý vương tông. Phòng không

thật lớn, nhưng thật lạnh lẽo, có nguyên nhân là, ngay tại chính giữa phòng, đặt một tinh oánh dịch thấu bạch sắc băng đài, hàn khí thành dải từ phía trên cái băng đài tựa như trong suốt này, phiêu đãng bay lên.

Người con gái thể gian mỹ lệ trong bộ y phục màu lục ưa thích của nàng, an tĩnh nằm trên đó, trong dập dềnh hàn khí bạch sắc phiêu khởi, gương mặt trắng bạch, phảng phất như trong suốt, vẻ mỹ lệ băng tuyết

Hai tay nàng đặt giao nhau trên thân, trong tay, phảng phất như là một phần của thân thể, là cái chuông vàng nho nhỏ, đang tỏa quang mang kì dị, phảng phất như ngưng tĩnh mà quan sát thể gian

Lúc này, phía sau đột nhiên truyền lại âm thanh thấp trầm "ong ong", thạch môn được mở, rồi lập tức đóng lại. Có tiếng chân vang nhẹ đi đến, có người xuất hiện bên cạnh U cơ

U cơ chậm chậm quay đầu, có thể xuất nhập căn phòng này, toàn bộ Quý vương tông, không quá bốn người

Quý Lệ gương mặt trắng bạch, xuất hiện trước mắt nàng, trong lòng hắc sa nhân, chợt xao động, nhớ lại, mỗi lần nam tử này đến đây, sắc diện lại thêm nhợt nhạt

Bất quá trong mắt nam tử ấy, hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của một U cơ, người con gái mỹ lệ đang an tĩnh nằm đấy, thời khắc này, đã xâm chiếm toàn bộ tâm tư con người gã

Thạch thất đột nhiên biến thành tĩnh mịch, tịch tĩnh như là chết

U cơ nhẹ nhẹ chuyển thân, về phía sau, nhưng mục quang, vẫn lưu tại thân nam tử. Thân ảnh gã, phảng phất vài phần cô đơn, ngoại diện dễ sơ máu tanh mà thể gian thường thấy, tại lúc này cảm giác hoàn toàn không thể nhận ra

Có biết rằng, chỉ tại nơi này, là nơi duy nhất gã thấy lòng an tĩnh

Nhin nam tử đó lần cuối, nàng bước ra, cẩn thận phong bế thạch môn, thở ra, bước đi, chợt thấy nhất thân bạch y chính là Thanh Long đứng đó

"Việc gì vậy? " U cơ trầm mặc một khắc, thong thả hỏi

Thanh Long hướng về thạch môn nói "Gã trở lại ư?"

U cơ hắc sa liễu động, phảng phất như nhẹ nhẹ gật đầu, trả lời "Phải, tại trong đó bầu bạn chuyện trò với Bích Dao "

Thanh Long nhíu mày, thở dài nhẹ nhẹ, kỳ thật trong lòng họ đều hiểu, cái gọi là chuyện trò đó, bất quá là quý lện cá nhân tự thăm thì với bản thân, còn Bích Dao có thể nghe thấy hay không, lại là chuyện khác. Chỉ là sự tình quá đổi thương tâm, thật không muốn nói đến.

U cơ mặc mặc đứng đó, hốt nhiên thốt "trương tiểu phàm hắn mỗi lần quay lại, là` đến đây..."

Thanh Long sắc mặt khẽ biến đổi, chặn lại: " Tam muội, hắn được Quý vương tông chủ ban danh Quý Lê, chúng ta đã nói nhiều lần rồi, không dùng cái tên đó để gọi hắn nữa "

U cơ sắc diện sau tấm hắc sa, thật không rõ biểu tình ra sao, chỉ nghe nàng nói tiếp giọng không đổi: "... nhưng tông chủ, đã lâu lăm rồi sao không thấy ghé thăm một lần "

Thanh Long nhìn nàng, cuối cùng thở dài một tiếng, nói " Mười năm nay, tông chủ mái tóc đó, tóc mai bạc cả rồi, không biết là thêm bao nhiêu nữa, là vì cái gì? Người xem có vẻ không màng đến đứa con gái duy nhất, nhưng trong lòng thống khổ "

U Cơ cũng trầm mặc, sau đó nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi " Việc tìm kiếm Hắc vu tộc, tiễn hành đến đâu rồi?"

Thanh Long lắc đầu nói " Hắc vu tộc ngàn năm trước xuất hiện một lần, lúc này tìm ở đâu, nửa phần manh mối cũng không có "

U cơ chậm chạp chuyển thân mình, bước ra ngoài

Nơi thạch thất này dành cho giấc trầm miên của Bích Dao, tự nhiên là nơi Quý Vương Tông cực kỳ tĩnh lặng, bình nhật ít người qua lại, lúc này phía ngoài thạch thất, tại đạo trung, chỉ có hai người bọn họ

Thanh Long nhìn theo dáng U cơ, hốt nhiên khai khẩu nói " Muội tốt nhất là giữ khoảng cách với Quý Lê "

U cơ thân hình rung động, lập tức định trụ cước bộ, cá nhân phảng phất như thân thể bất động, nhưng rồi lập tức chậm chạp thở ra, quay lại, qua tấm hắc sa vọng ra tiếng nói, từng chữ từng chữ thốt ra "Sư huynh có ý tứ gì "

Thanh Long không nhìn lại nàng, chuyển nhãn nhìn về phía thạch thất sư môn, nhẹ nhẹ nói "Huynh biết muội đối với Bích Dao lâu này tâm hoài nỗi thiện, tự trách là mình đã không bảo hộ tốt được cho nàng, nhưng muội đối với nam tử đó, quan tâm riêng tư đã thấy khá nhiều "

U cơ không đáp, nhưng trên con đường này đột nhiên biến chuyển giống như một thời khắc trước trong thạch thất trở thành băng lãnh, sát ý vô hình phảng phất đọng lại trên thân nữ tử hắc y, từ đó không ngừng tỏa ra

"Huynh nói không căn cứ, muội đối với thiếu niên đó, có tình nghĩa?" Nàng từng từ từng từ thốt lên

Thanh Long phía trước sát ý ấy phảng phất một cảm giác bình thường như đã tiên liệu, thần sắc không biến đổi, chỉ chậm chạp nói "Tam muội, ta không nói vu vơ, ta chỉ muốn đề tỉnh muội thôi, nhân vì mối duyên của Bích Dao, quan hệ giữa quý vương tông chủ và nam tử đó, tất cả rất là vi diệu. Ta theo quý vương tông chủ lâu năm, nhìn thấy người mặc dù đối đai với Quý Lê như là con nhưng đôi lúc vì nỗi thương tâm vì Bích Dao, chỉ sợ cũng xuất hiện vài phần hận ý "

Nói đến đó, hắn quay đầu qua, chăm chú nhìn U cơ, nói nhẹ nhàng " Tam muội, muội phải tự quản hành vi đó "

U cơ tại xa xa, lạnh lạnh hừ một tiếng, cười lạnh nói " Lời dạy hổ đồ " Nói xong, thân thể chuyển động, bỏ đi

Thanh Long cười khổ một tiếng, lắc đầu, nhè nhẹ thở dài

Trong thạch thất

Quỷ Lệ ngồi bên cạnh Bích Dao, ngưng vọng nhìn vẻ mỹ lệ đó, gã gương mặt trắng bạch, dịu dàng nói "Ta về rồi, Bích Dao"

...

" Lần này xuất môn, ta đã diệt trừ một môn phái cho cha nàng, là thứ mà chúng ta lúc đầu gọi là Lệ huyết đường, nàng nhất định là vẫn còn nhớ phải không? "

...

" Chẳng biết như thế nào, vào thời khắc tối hậu, ta đột nhiên nhớ nàng, ta tại đó nghĩ ra, tự nhiên không thể xuống tay hạ thủ. Bích Dao, nàng có trách ta không? "

...

"Ngày hôm trước, ta lén lọt qua trạm canh gác, bí mật lên Đại Trúc Phong, thuận tiện đưa Tiểu Hồi về đây. Nàng đã nhìn thấy Tiểu Hồi rồi, là con khỉ ta nuôi từ hồi còn thơ bé "

...

"Ta đến Hắc trúc lâm. Nàng đoán thử ta đã thấy gì nào?"

...

"Nguyên lai, nằm trên mặt đất là cái thân hắc tiết trúc. Bích Dao, nàng nhớ mà, cả hai chúng ta, cùng ngồi trên cây trúc ấy..."

...

"Nguyên lai, không có gì thay đổi cả, Bích Dao."

...

"Bích Dao... " Gã thì thầm, ẩn ước bên trong có tiếng thốn thức nhẹ nhẹ, mơ hồ vang vang nơi thạch thất.

Chương 88

Đại Vương Thôn

Tóc mai hai bên đã có sợi bạc, thời gian tựa như nước chảy!

Quỷ vương rời mắt khỏi mặt hồ phẳng lặng như gương, khe khẽ thở dài, rồi quay đầu lại khẽ cười nói: "Lâu lắm rồi ta không hề soi gương, hôm nay mới biết tóc đã bạc nhiều như vậy rồi."

Quỷ Lệ đứng đằng sau ông ta, sắc mặt chẳng hề biểu lộ chút tình cảm, lãnh đạm nói: "Ngươi đã cảm quá"

Lúc này bên trước hồ nhỏ trong Hồ Kỳ Sơn chỉ có độc một chiếc cầu gỗ cũ kỹ nối liền bờ hồ với một tòa thạch đình nằm ở giữa hồ. Quỷ Vương và Quỷ Lệ hiện đang đứng trong tòa thạch đình đó.

Quỷ Vương chắp hai tay sau lưng, sắc mặt điềm tĩnh nói: "Ta nghe nói lần này đi Không Tang Sơn, mặc dù đã thu phục được Luyện Huyết Đường, nhưng cái tên Dã Cẩu Đạo Nhân người duy nhất vẫn không chịu đầu hàng thì lại được ngươi giữ lại, có chuyện đó không?"

Quỷ Lệ nhìn Quỷ Vương, chỉ thấy ông ta vẻ mặt hoà nhã nhưng chẳng biết trong lòng thì đang nghĩ gì, lập tức từ từ gật đầu đáp: "Không sai"

Quỷ Vương cười, xoay mình nhìn xuống mặt hồ xanh biếc như ngọc, khẽ nói: "Ngày trước ngươi dẫn người đi công phạt đều đuổi cùng giết tận, tại sao hôm nay đối với người này lại nương tay vậy?"

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, đáp: "Luyện Huyết Đường mặc dù đã suy tàn như ngày hôm nay, nhưng 800 năm trước dù gì cũng là môn phái đứng đầu một thời, không hề giống các phái nhỏ thông thường."

Quỷ Vương đứng nguyên tại chỗ, cũng chẳng thấy có phản ứng gì, cũng không biết ông ta cuối cùng có thấy thỏa mãn với lời giải thích đó không. Một lát sau, ông ta đột nhiên nói: "Viên phè huyết châu trên pháp bảo trong tay ngươi vốn là di vật của Hắc Tâm Lão Nhân, xem ra ngươi và Luyện huyết đường, chỉ sợ cũng có mấy phần hương hỏa chi tình"

Quỷ Lệ từ từ đưa mắt lên nhìn Quỷ Vương. Đúng lúc đó Quỷ Vương cũng quay lại nhìn về phía hắn.

Ánh mắt hai người bọn họ chạm vào nhau. Mục quang của Quỷ Lệ âm trầm lạnh lẽo, còn của Quỷ Vương thì thâm thuý nhưng ôn hòa.

Quỷ Vương đột nhiên cười, nói: "Gần đây nghe đồn rằng bên trong đầm lầy chết chóc ở phía tây có dị bảo xuất thế, ngươi có biết không?"

Quỷ Lệ gật gật đầu: "Có, đã có nghe nói rồi."

Quỷ Vương thong thả nói: "Nghe nói không chỉ người phe chính đạo túm tụm kéo nhau đến, ngay cả các cao thủ của Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái cũng định nhúng tay vào, về phần Trường Sinh Đường có tổng đường gần khu vực đầm lầy chết cho ấy cũng chẳng bỏ qua đâu." Ông ta ngừng lại giây lát, rồi nói với Quỷ Lệ: "Ngươi thấy thế nào?"

Nhưng Quý Lệ chẳng hề mở miệng đáp lời, cứ trầm mặc hồi lâu. Quý Vương đứng đối diện hắn dường như cũng vô cùng kiên nhẫn, trên mặt chẳng lộ vẻ gì hồi thúc cả. Một lúc lâu sau, Quý Lệ chậm rãi nói: "Lần này chúng ta thu phục được Luyện Huyết Đường, trong giáo ngoại trừ bốn phái lớn, thì hệ phái tương đối có thực lực cuối cùng cũng đã bị tiêu diệt"

Khoé miệng Quý Vương hiện ra một nét tươi cười, gật đầu nói: "Không sai"

Quý Lệ nói tiếp: "Trong ma giáo, bốn đại môn phái ở vào thế chân vạc luôn nghĩ đến chuyện thôn tính lẫn nhau. Ngày trước vì áp lực của chính đạo mới cùng nhau liên kết chống cự ngoại địch, ngày nay tự nhiên không hề giống năm đó, và lại lúc này thế lực trong giáo dần dần đã hình thành, rồi đây bốn đại phái sẽ kịch chiến với nhau, nhưng chỉ không biết bên nào sẽ ra tay trước?"

Quý Vương vỗ tay mỉm cười nói: "Hay, hay! Nói hay lắm."

Quý Lệ nhìn ông ta, khẽ nói: "Mười năm nay, người không những truyền cho ta Thiên Thư quyển thứ hai, mà ngay cả sở học bình sinh, mưu lược quyết đoán nhất nhất đền truyền dạy, ngay cả chuyện này nếu ta cũng không nhận ra, há chẳng phải phụ mất sự vất vả của người sao"

Quý Vương mỉm cười đưa mắt nhìn thiếu niên ở trước mặt, giống như nhìn một thứ vật phẩm trân quý hoàn mỹ do tự tay mình làm ra. Trong nỗi hoan hỉ có ẩn chứa một phần tự đắc, chỉ nghe thấy ông ta nói: "Đó cũng không phải là tất cả, những điều ta truyền cho người cũng đều đòi hỏi sự linh ngộ của bản thân người. Trong mấy năm qua người tiến bộ quá nhanh, quả thật khác rất xa so với dự liệu của ta. Ta vốn dĩ nghĩ rằng với tư chất của người ít nhất cũng phải cần tới hơn ba mươi năm, không ngờ chỉ có mười năm mà người đã đạt được đại thành, hiếm có, hiếm có!"

Nhận những lời khen tặng đó của Quý Vương, nhưng trên mặt của Quý Lệ không hề có vẻ tươi cười, dường như đối với hắn mà nói, điều này chẳng phải là chuyện gì đáng để cao hứng cả.

Tuy nhiên Quý Vương cũng chẳng chú ý, những năm vừa qua, con người đứng trước mặt đã biến đổi từ gã Trương Tiểu Phàm thành Quý Lệ ngày nay. Tính tình ngày trước sờm đã thay đổi hoàn toàn, ngoại trừ ngoại hình vẫn như cũ, còn tất cả thứ khác đều đã không còn chút gì bóng dáng của năm đó. Ông ta ngừng giây lát, rồi nói: "Theo như ngươi nhận định, trong thánh giáo chúng ta tứ đại môn phái sẽ không tránh khỏi một trường chém giết, vậy ngươi cảm thấy chúng ta nên động thủ trước hay là tĩnh tâm chờ đợi?"

Lần này Quý Lệ không hề có chút do dự, lập tức nói: "Tiên phát chế nhân!"

Quý Vương chăm chăm nhìn hắn, nói: "Được! Thế ngươi định đối phó với phái nào trước?"

Quý Lệ: "Trường Sinh Đường!"

Quý Vương nhíu mày, nhưng trong mắt đã có vẻ tán thưởng, hỏi: "Vì sao?"

Quỷ Lê đáp: "Ngày nay Quỷ Vương Tông và Vạn Độc Môn thực lực là mạnh nhất, Hợp Hoan Phái và Trưởng Sinh Đường thì kém một chút. Hợp Hoan Phái trước nay luôn kín đáo, còn Ngọc Dương Tử - đường chủ Trưởng Sinh Đường- đạo hạnh tuy cao, nhưng tự cao tự đại, luôn ỷ vào việc là người chủ trì trong cuộc chiến chính ma năm đó trên Thanh Vân Sơn để coi hắn là độc tôn trong ma giáo. Cái thứ ngu xuẩn này, không chọn hắn thì còn chọn ai chứ?"

Quỷ Vương cười nói: "Không sai, nói hay lắm. Nếu người chủ trì chuyện này, người sẽ tiến hành thế nào?"

Quỷ Lê hùm khẽ, đáp: "Lần này chính là một cơ hội tốt. Trong đầm lầy chết chóc có dị bảo xuất thế, Ngọc Dương Tử nhất định sẽ coi đó là đồ vật của mình, quyết không để người ngoài nhúng tay vào. Nhưng đám người chính đạo tụ tập đến, chúng ta cứ đợi Trưởng Sinh Đường và phe chính đạo đánh nhau, sau đó khi hai bên lưỡng bại câu thương, ta lại bí mật liên kết với Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái cùng nhau hạ thủ. Việc đánh hồi người khác như thế này bọn họ nhất định không thể từ chối. Như vậy một trận tất sẽ thành công!"

Quỷ Vương nhìn hắn, không nói câu gì.

Quỷ Lê từ từ ngẩng đầu, nhìn Quỷ Vương khẽ hỏi: "Sao vậy?"

Quỷ Vương dường như nhìn thấy hắn nhìn có chút xuất thần, lập tức tỉnh ngộ, từ từ thu hồi mục quang, hình như trong thâm tâm buông tiếng thở dài, rồi khẽ nói: "Không có gì, điều người nói tất cả đều giống với ý của ta."

Quỷ Lê không nói gì cả.

Quỷ Vương khẽ cười nói tiếp: "Ngươi nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa, rồi đi đến khu đầm lầy chết cho đó.", nói xong lấy từ trong ngực ra một phong thư dán kín, đưa cho Quỷ Lê, dặn dò: "Kế hoạch cụ thể, ta đã viết rõ cả trong phong thư này. Sau khi đến Đại Chiểu Trạch, tất cả mọi người của Quỷ Vương Tông sẽ do ngươi điều động."

Quỷ Lê chậm rãi tiếp lấy phong thư đó, cất vào trong ngực áo, trầm ngâm giây lát rồi hướng về phía Quỷ Vương gật gật đầu, ngay sau đó quay mình bước đi. Nhưng hắn vừa mới bước đi được vài bước, đột nhiên đăng sau lưng Quỷ Vương nói với theo "Vẫn còn một chuyện..."

Quỷ Lê dừng bước.

Thanh âm của Quỷ Vương thông thả truyền đến: "Trong khi ta và ngươi nói chuyện, tại sao vẫn một mực gọi thánh giáo chúng ta là Ma Giáo?"

Quỷ Lê trầm ngâm hồi lâu, lạnh lung đáp: "Ta nhập giáo đã mười năm, ngày nào ở đây cũng chinh phạt huyết đấu, nghi kỵ lẫn nhau, chẳng có lúc nào là không ngầm lừa dối nhau, lẽ nào xứng đáng với một chữ Thánh?"

Quỷ Vương cười lớn, rồi tức khắc nói: "Ồ, trong chính đạo mà người vốn dĩ xuất thân, cũng có như vậy không?"

Thân hình Quỷ Lệ dường như khe khẽ run rẩy, giây lát sau, chỉ nghe hắn nói: "Những việc hung ác do người trong chính đạo làm, cũng chẳng kém gì người trong ma giáo là mấy!"

Quỷ Vương nhìn hắn đầy thú vị, nói: "Chuyện này cũng không phải vậy, cũng không phải vậy, chỉ là điều mà người nghĩ như vậy thôi, nhưng cái gì mới là Chính?"

Quỷ Lệ không đáp lời, im lặng hồi lâu, ngẩng đầu lên nhìn trời.

Trời xanh, mây trắng.

"Ta không biết!" hắn khe khẽ nói, giống như hắn tự nói với bản thân mình.

Sau khi bóng dáng có chút buồn bã cô đơn ấy dần dần đi khuất, nụ cười trên mặt Quỷ Vương cũng từ từ biến mất. Nơi sâu thẳm trong mắt ông ta, dường như lóe lên một ánh sáng thần bí, sáng bừng lên không ngừng, không hiểu trong lòng ông ta đang nghĩ gì?

Lúc này, có một tiếng nói từ phía khác vang lên: "Tông chủ, người..."

Quỷ Vương chặn câu nói của người đó lại, nói: "Thanh Long, đến rồi à"

"Đã" Thanh Long từ trên cây cầu gỗ bước tới, thuận theo ánh mắt của Quỷ Vương nhìn ra phía đằng xa, rồi nói: "Ban nãy phó tông chủ cũng ở đây sao?"

Quỷ Vương gật gật đầu hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Thanh Long đáp: "Lão quái vật của Vạn Độc Môn lại sai người bí mật đến, hỏi Tông chủ khi nào sẽ cử người tiến vào trong đầm lầy chết chóc, mọi người cùng nhau tiến hành đại sự?"

Quỷ Vương cười lạnh: "Ngươi trả lời bọn họ, ba ngày sau, Quỷ Vương Tông cùng với Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái sẽ cùng nhau tiến vào đầm lầy."

Thanh Long gật đầu đáp: "Đã"

Quỷ Vương nồng nàn hờ một tiếng, đột nhiên giống nhiên nghĩ đến chuyện gì đó quay đầu lại hỏi Thanh Long: "Thanh Long, ngươi thấy Quỷ Lệ thế nào?"

Thanh Long ngạc nhiên, đưa mắt lên nhìn Quỷ Vương, chỉ thấy Quỷ Vương vẫn đe dọa hòa nhã, nhưng ánh mắt sâm thẳm không thể nhìn thấy đáy, trong lòng thấy ớn lạnh vô cớ, nhất thời quên bẵng việc trả lời.

Quỷ Vương cười hỏi: "Thấy thế nào?"

Thanh Long bừng tỉnh, lập tức ầm ừ, thần sắc có chút lưỡng lự. Quỷ Vương nhìn thẳng vào mắt hắn, mỉm cười nói: "Thanh Long, ta và ngươi giao tình nhiều năm, có gì cứ nói đứng ngay."

Thanh Long lắc đầu cười khổ, rồi nói ngay: "Nói đến chuyện này, khi ta ở tuổi của hắn, đạo hạnh cũng không cao như hắn, tinh tế cũng không được như hắn..."

Nói đến đây, ông ta bỗng nhiên dừng lại, Quỷ Vương nhíu mày, nói "Sao vậy, còn có chuyện gì, nói đi?"

Thanh Long ngập ngừng giây lát, nhìn Quỷ Vương nói: "Thủ đoạn không ác độc như hắn!"

Quỷ Vương nhìn ông ta, nhưng chẳng nói gì cả, từ từ xoay mình, nhìn mặt hồ xanh như gương đang gợn sóng. Thanh Long ở phía đằng sau ông ta, chậm rãi nói: "Mấy năm qua, đặc biệt là hai năm gần đây, hành vi thủ đoạn của Quý Lê ngày một kịch liệt hung tàn, động cái là giết người, trong việc tranh đoạt quyền lực thì lạt thủ vô tình. Hơn nữa những nhân tài trẻ tuổi tương đối xuất sắc trong Quý Vương Tông chúng ta như bọn Sát Sinh Hòa Thượng, Yên Hồi tất cả đều tập trung dưới trướng của hắn."

Quỷ Vương khẽ hỏi: "Ngươi cảm thấy chuyện đó không tốt sao?"

Thanh Long từ từ lắc đầu nói: "Cũng không phải, chỉ là năm đó hắn... tại sao bây giờ cuối cùng lại biến thành bộ dạng như vậy?"

Quỷ Vương trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên nói: "Kỳ thật ta ban đầu cũng đã nhìn nhầm"

Thanh Long kinh ngạc, nói: "Tông chủ, ngươi nói gì?"

Quỷ Vương nói: "Khi ta truyền cho hắn quyền thứ hai của Thiên Thư, vốn nghĩ với tư chất của hắn ít nhất cũng cần ba mươi năm mới có thể luyện thành, nhưng trong mươi năm qua, đặc biệt là năm năm gần đây, tu hành của Quý Lệ tiến bộ phi thường, có thể nói là mỗi ngày nghìn dặm, chỉ sợ sự thông minh ngầm bên trong của hắn, ngay cả ta cũng chưa từng nhìn ra!"

Ông ta nói đến đây, trong mắt của Thanh Long dường như cũng lóe lên một đạo hàn quang kỳ lạ, nhưng giọng nói của ông ta vẫn chẳng hề có chút thay đổi: "Hắn tính tình kiên nhẫn, ngoan cường, đối với con đường tu đạo thật là đại đại hữu ích, nhưng ta vẫn hoài nghi, chỉ sợ bên trong còn có nguyên nhân khác."

Thanh Long nhíu mày hỏi: "Hắn ta còn có bí mật nào chăng?"

Quỷ Vương lắc lắc đầu: "Ngươi phải biết rằng hắn trên mình mang chân pháp đạo gia của Thanh Vân Môn và Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm Tự chứ?"

Thanh Long gật đầu đáp: "Không sai"

Quỷ Vương từ tốn nói: "Theo như ta bí mật quan sát, hắn không những có được đại thành về chân pháp trong thiên thư của Thánh Giáo chúng ta, mà cả Thái Cực Huyền Thanh Đạo của Thanh Vân Môn và Đại Phạm Bát Nhã chân pháp của phật gia, đồng thời cũng có sự tăng tiến vượt bậc. Chân pháp của ba nhà chẳng nhẽ lại có tác dụng kỳ diệu bí mật bổ xung cho nhau sao?"

Ông ta quay mình lại, cười với Thanh Long, rồi nói tiếp: "Với tu hành của hắn lúc này, cộng thêm pháp bảo kỳ dị "Phệ Hồn" ấy trong tay, dù là người có Càn Khôn Thanh Quang Giới chỉ sợ cũng chỉ có năm phần thắng lợi mà thôi."

Thanh Long mỉm cười nói: "Đã già rồi, không so được với bọn trẻ rồi."

Quỷ Vương bỗng nhiên cười phá lên, đưa tay vỗ vai hắn, nói "Sao có chuyện này được?"

Ông ta túm tím cười, thong thả nói: "Ta năm đó đã nhận thấy thiêú niên này nhất định không chịu giam mình trong ao tù, nhưng ngày nay hắn thành tựu hơn hắn những gì ta mong đợi. Quỷ Vương Tông nếu được người này tiếp quản, mai này tiền đồ nhất định không thể hạn lượng, chỉ là..."

Ông ta chắp tay ra sau lưng, rồi đột nhiên ngừng nói, bước đến bên rìa thạch đinh, phóng mắt nhìn ra bên ngoài.

Thanh Long yên lặng đứng bên ở bên cạnh, ngắm nhìn Quỷ Vương, trên mình con người nắm giữ quyền lực to lớn ấy, lúc này đột nhiên loáng thoáng có phần buồn bã, lặng lẽ phát ra những ngôn từ không cất thành lời.

Bích Dao...

Ba ngày sau, Quỷ Lệ rời khỏi Hồ Kỳ Sơn, mang theo cả chú khỉ Tiểu Hôi, nhầm hướng tây mà đi. Ngoài ra, Dã Cẩu Đạo Nhân cũng đi theo bên hắn. Vốn dĩ Dã Cẩu Đạo Nhân chẳng hề muốn đi vùng đầm lầy hung hiểm chót chốc ấy, nhưng Quỷ Lệ chỉ lạnh lùng nói: "Sau khi ta đi, cam đoan với ngươi rằng nơi Hồ Kỳ Sơn còn hung hiểm gấp trăm lần cái đầm lầy đó, ngươi tin hay không tin?"

Câu này nói ra, Dã Cẩu Đạo Nhân mặt mũi lập tức trắng bệch, ngoài miệng thì vẫn nói cứng, nhưng chân đã vội bước theo.

Thần châu hạo thổ, rộng lớn vô bờ, trong đó thì đất trung nguyên là giàu có và đông đúc nhất. Nhưng phía bên ngoài trung nguyên, phương bắc là một cánh đồng băng cực kỳ lạnh lẽo đầy trời băng tuyết, chẳng có mấy dấu chân người lui tới; phía đông là đại dương mênh mông vô bờ bến; về phía nam bên ngoài trung nguyên có mười vạn ngọn núi lớn, kéo thành một dãy dài liên miên bất tuyệt. Nơi hoang sơ ác thủy ấy chướng khí độc vật nhiều vô số kể, theo truyền thuyết còn có giống người man rợ hoang dã cổ quái lập dị, chuyên ăn lông uống máu, hung tàn vô cùng.

Còn mặt phía tây của thần châu hạo thổ, thì có hai đại hung địa. Hướng tây bắc là một vùng sa mạc hoang lương rộng ngút tầm mắt, người đời gọi là "Man hoang chi địa", vùng này trên một trăm năm không có mưa, khí hậu hết sức khô nóng, thi thoảng có một vài ốc đảo, nhưng cũng phần nhiều là do mảnh thú hung vật chiếm cứ, tự nhiên người thường tiến vào tất sẽ rơi vào tử lộ. Nhưng theo truyền thuyết, sâu bên trong man hoang có một tòa thánh điện to lớn, chính là nơi phát xuất của ma giáo.

Về phía tây nam, là một đầm lầy to lớn đầy chết chóc mà người thường nói đến đều biến sắc. Nơi này khí hậu hoàn toàn trái ngược với man hoang, trong một năm cứ mười ngày thì có đến bảy tám ngày mưa, các loại thực vật kì dị nhiều vô số, sinh trưởng tươi tốt.

Do nơi này luôn luôn tối tăm lạnh lẽo và ẩm thấp nên là nơi cư ngụ của những độc trùng ác thú kỳ độc trên thế gian, và khí độc đầm lầy chỉ riêng nơi này có cứ mỗi khi mưa xuống lại ngùn ngụt bốc lên từ lớp bùn đất hôi thối bên trong đầm lầy, con người hít phải, nếu không có giải được thích hợp thì chưa đầy nửa khắc sẽ bị kịch độc công tâm mà chết. Ngoài ra, các thân thể động vật, hoa lá cỏ cây bị ngâm trong nước mưa suốt nghìn năm đến thối rữa, đã biến nơi này thành một địa phương bốn bề đầy nguy hiểm, chỉ sơ sẩy đạp nhầm một bước, sẽ bị chìm xuống bên dưới đầm lầy không đáy, vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời, chết rất bi thảm.

Nơi vùng đất hung hiểm này, ngày thường tự nhiên chẳng hề có người qua lại, Nhưng không lâu trước đây, nhân gian đột nhiên đồn đại, bên trong đầm lầy chết cho phía tây, bỗng vọt lên một cột sáng màu vàng rất lớn, đâm thẳng đến tận mây xanh, suốt ngày suốt đêm, vào lúc đêm khuya còn khiến cho bầu trời nơi đó được chiếu sáng như giữa ban ngày. Ba ngày sau, cột sáng màu vàng đó mới dần dần biến mất, nhưng từ sau đó, bên trong đầm lầy, hình như luôn có những tiếng hú to lớn kỳ dị, văng vẳng truyền lại, khiến cho những người dân sinh sống bên cạnh đầm lầy hoảng sợ mãi không thôi.

Tin tức này vừa truyền ra, tức thì làm chấn động thiên hạ, dưới nhãn quang đánh giá của người tu đạo, linh vật thần khí luôn luôn đều có linh tính bản thân. Ánh sáng màu vàng to lớn ấy, tự nhiên là điềm báo về việc kỳ trân dị bảo xuất thế, kêu gọi những người có duyên kéo đến. Nhưng căn cứ trên cột sáng màu vàng ấy mà nói, thì thần khí dị bảo này, quả thật không hề tầm thường, chẳng mấy chốc đã chấn động thiên hạ, cao thủ chính tà lũ lượt kéo đến.

Nhưng bên dưới sự hối hả bẽ ngoài đó, có một dòng nước ngầm mà người ta không biết được, đang chảy hỗn loạn.

Ở phía đông cách đầm lầy độ nửa ngày đường, có một thôn trang nhỏ hoang lương tiêu điều, tên gọi là "Đại Vương Thôn", bởi vì dân trong làng thờ cúng một vị thần linh thần bí tên gọi là "Đại Vương". Chỉ là vị thần linh này rất không linh nghiệm, đã chẳng giúp cho dân làng này được thăng quan phát tài, cũng chẳng giúp được mùa màng tươi tốt, không phải lo về cái ăn cái mặc.

Kỳ thật tưởng cũng biết, sinh sống bên cạnh cái đầm lầy chết chóc như thế này, thường xuyên không biết từ đâu đột ngột nhảy ra một ác thú, hoặc là xông ra một con trùng độc, căn chết gia súc là chuyện nhỏ, số người chết mỗi năm trên đất này cũng không hề ít. Ngày nay những người có chút khả năng sớm đã rời khỏi nơi quỷ quái này, chạy đến trung nguyên rồi, lưu lại nơi này đa phần cũng đều là những người chẳng có chút sức sống nào.

Nhưng mấy ngày nay, tại Đại Vương thôn đột nhiên náo nhiệt hắn lên, đi đi lại lại đều là những cao nhân tu đạo. Mặc dù Đại Vương thôn không phải là cửa khẩu duy nhất tiến vào đầm lầy, nhưng là nơi gần đầm lầy nhất có người sinh sống. Có nhiều người đến nơi này để mua lương khô nước uống trước khi tiến vào trong đầm lầy, khiến cho dân trong Đại Vương thôn mấy ngày hôm nay kiếm được chút tiền tài, có thêm được vài phần sinh khí.

Nhưng đồng thời, vì đây là nơi gần với đầm lầy nhất, nên cột sáng màu vàng cũng như tiếng hú kì dị cũng đều được thôn dân nơi này phát hiện trước tiên, rồi mới lan truyền ra bên ngoài, vì thế cũng không ít người đến để dò hỏi tin tức,

Chỉ là sau khi có nhiều người đến, tự nhiên chính tà đều có, mấy ngày vừa rồi, tại nơi Đại Vương thôn nhỏ xíu không biết đã phát sinh bao nhiêu trận chiến. Có một vài tên không may, vẫn chưa tiến vào trong đầm lầy đã không rõ nguyên do chết tại nơi này, đúng là oan uổng.

Nói chuyện bên lề một chút, ngày hôm nay, Quỷ Lệ và Dã Cẩu Đạo Nhân cũng đã đến Đại Vương thôn, đứng tại thôn khẩu, chỉ thấy trong thôn người qua kẻ lại, hết sức náo nhiệt đến không ngờ, trái ngược với cảnh tượng tiêu điều trước đây.

Đi vào trong thôn, Dã Cẩu nhìn đông ngó tây, cau mày lẩm bẩm gì đó.

Con khỉ Tiểu Hồi mấy ngày nay lần đầu tiên mới thấy đông người như vậy, có chút thích thú, nắm sấp trên vai Quỷ Lệ miệng kêu khạc khạc, Quỷ Lệ vỗ về Tiểu Hồi, đưa mắt nhìn Dã Cẩu hỏi: "Ngươi làm gì thế?"

Dã Cẩu Đạo Nhân cúi kinh đáp lời: "Ta tìm khách sạn, đi đã lâu như vậy mà không tìm một chỗ nghỉ ngơi thỏa thích sao? Đúng là một nơi chết tiệt đến chim cũng chẳng thèm ỉa, ngay cả một khách sạn cũng khó tìm như vậy!"

Quỷ Lệ lanh lẹ nói: "Sao, ngươi nghĩ nơi này có khách sạn sao?"

Dã Cẩu giật mình hỏi: "Cái gì?"

Quỷ Lệ đưa mắt nhìn về đám người đang đi đi lại lại trên đường, thấy đa phần những người này quần áo đẹp đẽ, rõ ràng không phải là đám dân cơ khổ của Đại Vương thôn, rồi hỏi: "Ngươi trước kia đã đến nơi này chưa?"

Dã Cẩu ồ lên một tiếng, nói: "Ai mà thừa hơi đến cái nơi chết tiệt này!"

Quỷ Lệ nhìn hắn, nói: "Không sai, nơi này chẳng có người ngoài đến, thôn dân địa phương thì nghèo đói, cần khách sạn để làm gì?"

Dã Cẩu cứng họng, trên khuôn mặt chó sặc mặt lại có mấy phần khốn khổ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên ở con đường len phía trước mặt vang lên một tràng thanh âm huyền náo, có người lớn tiếng nói: "Đoán trước việc 50 mươi năm, có thể xét đoán vận thế 300 năm, thiết khẩu thần tướng, bút phán âm dương, muốn biết hậu vận, hãy đến xem tướng!"

Quỷ Lệ và Dã Cẩu đều ngạc nhiên giây lát, cùng nhìn về nơi phát ra thanh âm đó, chỉ thấy trên đường lớn, đặt một cái bàn gỗ cũ kĩ, bên cạnh cắm một cây gậy tre,

bên trên treo một tấm vải có viết bốn chữ "Tiên Nhân Chỉ Lộ". Bên cạnh cây sào tre có một lão nhân khí độ bất phàm đang hô hoán sáng sảng, thanh âm ban nãy đúng là do lão phát ra. Bên cạnh lão có một thiếu nữ dáng vẻ uể oải ngái ngủ, dung nhan trời sinh rất diễm lệ, lúc này đang nằm bò trên bàn, nét mặt thở ơ.

Chẳng cần nói cũng biết hai người đó là Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn. Chu Nhất Tiên dẫn theo Tiểu Hoàn đi khắp chân trời góc biển, khả năng không có mĩ, nhưng lại hay thích đến những nơi náo nhiệt. Mấy bữa trước nghe thấy tin đồn về việc đầm lầy này, lập tức kéo theo Tiểu Hoàn đến Đại Vương Thôn bắt cháp sự phản đối của nàng.

Mấy lời nói ban nãy của Chu Nhất Tiên chứng tỏ lão tiên nong đã cạn, anh hùng mạt lộ, bất đắc dĩ phải xem tướng ở ngoài đường, chỉ là mấy lời khoác lác của lão về sau dần dần lại chuyển thành: "... Chư vị khách quan qua lại, bản tiên nhân được tổ sư chân truyền, có khả năng khắc chế kịch độc trong thiên hạ. Giờ này bên trong đầm lầy, đầy khí kịch độc, nhưng chỉ cần chư vị cầm theo túi hương ta bán, nhất địch bách độc bất thâm, kim cương bất hoại..."

Tiểu Hoàn ở bên cạnh khẽ thở dài, ngồi đó đã mấy canh giờ, ông nội rao đã mỏi cả miệng, nhưng thật tế vẫn chẳng bán được một chiếc túi hương nào cả. Dân địa phương tin nhưng chẳng thể mua được (Chu Nhất Tiên rao giá đắt cắt cổ), ngoại nhân thì trái lại đều là người tu chân đạo, ai nấy kiến văn quảng bác, ánh mắt nhìn hai người bọn họ đều hiện rõ hai chữ "lừa đảo". Cũng may các đại hiệp chính đạo còn đang vội vã đi tranh đoạt bảo vật, nên không để ý đến cái trò này của ông thầy tướng. Nếu không phải lúc bình thường các cao nhân đệ tử ấy bỗng nổi nhiệt huyết, vì dân mà trừ hại, chỉ sợ hai người đã phải cuốn gói mà bỏ chạy mất rồi.

Nhin thấy Chu Nhất Tiên vẫn oang oang hò hét, Tiểu Hoàn có phần mệt kiêm nhàn, đứng dậy định gọi ông nội, đột nhiên trước mặt bỗng hoa lên, phía trước cái bàn gỗ chẳng biết từ bao giờ đã có một người đứng đó. Đó là thanh niên đang toàn thân mặc y phục màu lam nhạt, mi mục thanh tú, chỉ có điều không hiểu tại sao sắc mặt lại có chút nhợt nhạt.

"Tiểu thư, ta xem tướng" Thiếu niên ấy khéo miệng thoảng nở nụ cười, thong thả nói.

Tiểu Hoàn nhíu mày, nhìn hắn ta đánh giá một lượt. Lúc này Chu Nhất Tiên cũng phát hiện ra sự việc, vội vàng chạy lại, mặt cười hớn hở, nói: "Khách quan, người muốn xem điều gì, tài vận hay là nhân duyên? Muốn xem như thế nào, xem tướng, xem chỉ tay, hay là đoán chữ?"

Thiếu niên đó khẽ hùm nhẹ, nói: "Ta cũng muốn tiến vào trong đầm lầy này, người xem giúp ta vận thế lần này ra sao."

Chu Nhất Tiên cười ha hả nói: "Không vấn đề gì, không vấn đề gì, nào, xin mời khách quan ngồi xuống, e hèm, nói trước với khách quan, chúng ta là chân truyền của tổ sư, tướng thuật vô song, vì thế một lần xem là mười lượng bạc..."

Thiếu niên ấy ngạc nhiên hỏi: "Đắt vậy sao?"

Chu Nhất Tiên cười nhưng không trả lời.

Thiếu niên ấy lập tức đảo mắt, rồi lại nhìn sang Tiểu Hoàn, mỉm cười nói: "Thôi được, mười lượng thì mười lượng. Vậy thì người giúp ta đoán chữ trước."

Tiểu Hoàn nhìn hắn, rồi lấy một tờ giấy và một cây bút nhỏ đưa qua, nói: "Mời khách quan viết một chữ vào..."

Không ngờ thiếu niên đó cầm lấy bút, nhưng lại cười nó: "Không cần, ta sẽ viết ra tên của ta, rồi người đoán giúp ta vận thế của tên ta ra sao?"

Nói xong, viết lên tờ giấy đó ba chữ, rồi đưa lại cho Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn ngạc nhiên giây lát, đón lấy, mắt đang nhìn vào tờ giấy trắng, bên tai nghe thấy thiếu niên ây tum tím cười nói:

"Ta tên Tân Vô Viêm!"

Chương 89

Khán Tương

Tiểu Hoàn khẽ nhíu mày, đôi mắt tiếp nhận dương quang, dần dần sáng trở lại, nhìn thận trọng trước sau rồi chỉ tay vào tờ giấy trắng, bên trên của ba chữ "Tân Vô Viêm" ấy, nét bút ngay ngắn tường minh, liền mạch gầy gọn sắc nét mà vẫn tròn trịa, bay bổng.

Tiểu Hoàn nháy mắt, bất chợt cười lên rồi nói: "Vị khách quan, tên ngài bên trong có lửa, bản thân phải song hoả chí dương có thể, nhưng bên trong ấy là "vô" trấn áp, phong hồi lộ chuyển, bề ngoài thanh tao nhàn nhã mà bên trong ẩn tàng sát cơ; lại còn chữ "Tân" đứng ở phía tây, ủng hộ ngài đi về hướng tây âm hàn là đất đại lợi!".

Ngay lúc đó, tiểu hoàn đưa tờ giấy về phía bàn nhẹ nhè buông ra, nhìn Tân Vô Viêm giảng giải: "Tây phương tử trạch, đúng là nơi âm khí ẩm ướt, ngài cứ đi tới đó, vận mệnh nhất định không tệ".

Tân Vô Viêm đang cười nhẹ, trên mặt chuyển sang tái dần tựa hồ sắc diện biến chuyển, đáp: "Đa tạ cô nương, đây là mười hai lượng, mong cô nương nhận lấy". Nói xong lấy mười hai lượng bạc trong bọc ra, đặt lên mặt bàn.

Tiểu Hoàn nhìn thấy, vẫn ngồi yên bất động, Chu Nhất Tiên đứng gần đó liền bước tới, vừa nói vừa cười lớn: "Đa tạ khách quan".

Tân Vô Viêm mỉm cười, sau một hồi suy nghĩ, lại lấy mười hai lượng nữa, đặt lên bàn, Chu Nhất Tiên giật mình, nói: "Khách quan, ngài thế này..."

Tân Vô Viêm thốt: "Tại hạ trả cho một vị bằng hữu, cũng muốn vào trong tử trạch kia, làm phiền cô nương xem cho hắn một chữ"

Tiểu Hoàn giật mình, Tân Vô Viêm lấy giấy bút, viết lên trên đó hai chữ, quay ra nói với tiểu hoàn: "Cô nương, hắn là Quý Lệ!"

Trên con đường lớn, xuất hiện thanh âm vang vọng xung quanh rồi đột nhiên im ắng trở lại như cũ.

Vài người lặng lẽ quay lại, vài người khác xích lại gần nhau, tại nóc nhà góc đường, lờ mờ bóng nhân ảnh, bây giờ tuy đang là ban ngày nhưng đột nhiên lại xuất hiện một chút hàn khí.

Ở giữa sân mọi người có cảm giác thay đổi này không thể hiểu nổi, Chu Nhất Tiên cau mày, đảo mắt nhìn từ phía, quay lại khẽ thăm thì to nhỏ, Tiểu Hoàn đã bỏ tờ giấy xuống, nhẹ nhàng đáp: "đổi bất trụ, khách quan, trong chữ có 1 đường, tất phải cầu tới cuốn sách của ta, phải coi lại đã"

Tân Vô Viêm chẳng hề hối thúc, phảng phất một nụ cười phiêu đãng, nói: "Vậy àh?"

Nhin bể ngoài của hắn, không thể hiểu nổi hắn đang nghĩ gì, trở lại đứng trước bàn, Tiểu Hoàn biến sắc, ngay lúc đó, đột nhiên duỗi thẳng ngón tay, đặt lên tờ giấy viết hai chữ "Quý Lệ". Lúc đó, bỗng nhiên, ở phía sau có người cất tiếng: "Cô nương, xin hãy xem giúp ta hai chữ".

Tiểu Hoàn dời ánh mắt về hướng người vừa lên tiếng

Một lần chớp mắt, tựa như mười năm đã trôi qua!

Tiểu Hồi nắm ngay trên vai người đó, mục quang trong như nước đảo nhìn khắp chung quanh, ở chính giữa trán của nó, như là một dấu phật thập bát nhỏ, chẳng hề thay đổi, bộ dạng trông vẫn như xưa.

Đại lộ, không gian vốn hối hả, nhộn nhịp, bỗng nhiên trùng xuống, sâu thẳm. Khoảng không yên lặng chết chóc chợt chụp xuống, trong vùng tranh tối tranh sáng, vây quanh hai người trẻ tuổi, hình như có hai sức mạnh, quan sát kiềm chế lẫn nhau, đổi chọi nhau...

Tiểu Hoàn run rẩy sợ hãi lâu, sau đó giương tờ giấy ra

"Quý Lệ!"

Bật lên một tiếng kêu, thảng thốt.

Hai chữ ấy, xa xa Tân Vô Viêm đã viết, nét bút nặng nề, vụng về, từng nét mạch lạc nhìn vô cùng sáng sủa, viết ra như thể gửi những mong muốn vào từng nét chữ, khi tới cuối lại hơi lệch một chút như bị cưỡng lại không lối thoát, khiến nét chữ trở nên chông gai, góc cạnh, phảng phất nét kiêu hùng, mạnh mẽ, ngạo khí thâm tàng, dần dần hiển lộ.

Tiểu Hoàn nhìn nét bút ấy đôi mắt như sáng rực, nửa khắc sau buông tờ giấy xuống, dừng lại một chút rồi nói: "Khách quan, ngài muốn hỏi điều gì?"

Tiểu Hồi ở trên vai Quỷ Lệ đột nhiên nhảy xuống, ngồi lên mặt bàn, bắt lấy chiếc bút lông, mân mê đùa nghịch, Quỷ Lệ đưa mắt nhìn Tiểu Hoàn nói: "Tại hạ muốn tới tử trạch ấy một phen, thỉnh cô nương xem giúp vận số thế nào?"

Tiểu Hoàn nhìn gã, chợt cười nói: "Mọi người đều có linh hồn, sau khi chết linh hồn bất tán, đa phần làm âm linh quý thể, khiến người đời sợ hãi, khách quan chọn danh tự thê lương ấy, rõ ràng chẳng tin vào quỷ thần, sao lại hỏi ta?"

Quỷ Lệ lặng lẽ nhìn cô gái, lạnh đạm lặng thinh, ở bên cạnh Tân Vô Viêm đột nhiên cất tiếng cười, lên tiếng: "Lầm rồi, lầm rồi, cô nương sai rồi".

Tiểu Hoàn bị người kia phản bác nhất thời giật mình, nói: "Ta sai điều gì?"

Ánh mắt Tân Vô Viêm nhẫn quang vựt sáng đập lại Tiểu Hoàn, nhưng ánh mắt lại quét về phía Quỷ Lệ, cười nhẹ nói: "Từ xưa tới nay, thiên sát minh vương khai thiên lập địa, u minh thánh mẫu tạo ra vạn vật sinh linh, chao ôi điều đó thực sự là vĩnh hằng, há chẳng thể tin sao?"

Toàn cõi ma giáo, vẫn luôn tôn sùng nhị thánh, đó là thiên sát minh vương cùng u minh thánh mẫu, toàn bộ giáo chúng ma giáo đều mang tín ngưỡng vô song ấy, nhưng dưới con mắt phe chính đạo, tự nhiên là tà đạo, chỉ là Tân Vô Viêm nói, lại như là chất vấn về một điều đương nhiên.

Phía sau người đó, trên đại lộ vô hình xuất hiện áp lực, khi người đó quay đầu vào trong, chợt lớn mạnh dần lên.

Quỷ Lệ thong thả quay người, đối diện với người đó, Tân Vô Viêm đồng thời quay lại.

Hai người trẻ tuổi, trên con đường lớn giản lậu, đối diện với nhau.

Bốn bề tĩnh lặng, Chu Nhất Tiên đột nhiên cảm thấy choáng váng, hoa mắt, hô hấp cũng không thể tự chủ hơi thở cũng khẩn trương hơn, bất giác trỗi dậy một cảm giác lo âu khó tả, lão len lén nhìn từ phía, nửa khắc sau phát hiện rất nhiều kẻ lạ mặt, hoặc lắng nghe chăm chú, hoặc đang nhìn trộm, một số khác lại nhìn chăm chăm vào đây, mà trong tay đều nắm chặt pháp bảo, sẵn sàng xuất thủ biến nơi đây thành một trường đại sát.

Quỷ Lệ mục quang lướt nhẹ, thanh âm chợt thâm trầm, phiêu hốt: "Độc công tử?"

Trên khuôn mặt TVV nụ cười tan biến, sắc diện khắc dãn lên nét trang nghiêm, thanh âm lãnh đạm, bình ổn: "Huyết công tử?"

"A!"

Bất chợt, một thanh âm trầm, sâu thẳm đột nhiên vang vọng ở giữa sân

Lúc đó Quỷ Lệ cùng Tân Vô Viêm vẫn giữ nét bình thản trên khuôn mặt, một cảm giác lo lắng băn khoăn tiềm tàng, hai kẻ đứng đối diện đối diện giữa đám đông bí hiểm, không gian chợt ngập tràn một sự sợ hãi vô cớ, từ từ lặng lẽ siết chặt

đương trường, trong khoảnh khắc tĩnh lặng mong manh đến nghẹt thở ấy, ẩn tàng một sự khủng bố chết chóc trực tuôn trào.

Nhưng nét bình thản vẫn ngự trị trên sắc diện Quý Lệ và Tần Vô Viêm, không mảy may suy chuyển chỉ duy khoe mắt phảng phất chút rung động,

Một thanh âm lấp bắp, run rẩy, ngập ngừng, thảng thốt: "không... không ổn rồi..., ta không cõi ý..."

Phong thái đạo mạo, thanh nhã tan biến, Chu Nhất Tiên lập cập vét nốt chút ngân lượng vừa kiểm chắc, lầm bầm than vãn, Tiểu Hoàn quay lại, vắng trán lầm tấm mồ hôi, nôm mục trừng lên nhìn lão, Chu Nhất Tiên sắc diện đỏ gay, bối rối, không thốt thành lời, sâu thẳm trong lòng lão, tâm phách đang chấn động không ngừng.

Trong mươi năm qua, thế lực của Ma Giáo đại tiến, mở rộng không ngừng, cao thủ trập trùng, thế hệ trẻ đản sinh bao tài năng xuất sắc, nhiều như lá mùa thu, nhưng nổi bật hơn cả là ba danh xưng xuất chúng, xưng danh "Tam Công Tử" là: Vạn Độc Môn-Tần Vô Viêm, nhân xưng: Độc công tử; Quý Vương Tông-Quý Lệ, nhân xưng: Huyết công tử; và còn lại là một người từ Hợp Hoan phái, Kim Bình Nhi, tức: Diệu công tử.

Trong bốn đại bang phái lãnh tụ Ma Giáo kể trên, duy chỉ có thế hệ trẻ Trường Sinh Đường là không có kẻ nào nổi bật, khả dĩ có thể đảm đương trọng trách, làm rạng danh môn phái.

Trong từng ấy năm, ba kẻ đó trong Ma Giáo được đồn đại rằng có thể xoay chuyển tự nhiên, hô phong hoán vũ, kinh thiên động địa, nắm trọng quyền trong môn phái, tung hoành ngang dọc, chinh phạt, huyết chiến bốn phương, là những kẻ hung tàn khát máu. Và dĩ nhiên cuộc chiến phân tranh quyền lực tiêm tàng trong chiến trường đẫm máu là điều không tránh khỏi. Nhưng giữa họ, những tài năng trẻ của ma giáo, chưa bao giờ trực tiếp trạm chán. Vì thế, giang hồ cho rằng rằng dùt khoát thời khắc tương diện của ba người này cũng là lúc nỗi no tiêm ẩn của tứ đại bang phái Ma Giáo trở thành hiện thực, sát giới đã đến gần.

Nhưng trong khoảnh khắc này, hai đại hung thần của hai đại bang phái thế lực tối cao trong Ma Giáo, Vạn Độc Môn và Quý vương Tông đã tương diện. Hai luồng nhẫn quang lăng lệ đang đối kình của hai kẻ đầy quyền lực dần dần mọi giới hạn đến đỉnh điểm,

Từng khắc, từng khắc,... như thế ngàn năm...

Không âm thanh, không tiếng động, không gian như quanh lại, khác thường, ngưng đọng, tiêm tàng sát khí nồng nặc vẫn vũ không ngừng, bức lực trầm trọng, Chu Nhất Tiên hơi thở ngọt ngạt, lén lút thu gom, ra hiệu cho Tiểu Hoàn, hữu tâm bài táu. Nhưng thời khắc này, lão lực bất tòng tâm, trong không gian ngập tràn khủng bố chết chóc bởi hai sát tinh của Ma Giáo kia, Chu Nhất Tiên tuyệt không dám vọng động...

Tức thì, nét tươi cười lại triển hiện trên dung mạo Tân Vô Viêm, nói: "Quỷ Lê huynh đài, đệ từ lâu ngưỡng mộ đại danh, hôm nay, may mắn được diện kiến, quả thật thực là vinh hạnh!"

Nụ cười này của gã, lúc hiện diện đã khiến không khí căng thẳng lập tức trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều. Chu Nhất Tiên tức thì cảm thấy như trút được áp lực vô hình khủng khiếp đang áp bức lão từ mọi hướng, thoảng một nụ cười, lão rón rén lui bước.

Quỷ Lê tựu chung sắc diện không hề biến chuyển, nhưng thần thái cũng dịu xuống vài phần, dường như, họ đều biết sau thời khắc nghẹt thở đó, giờ không phải là thời điểm để vũ lực phân tranh...

"Tân huynh đã quá lời!"

Tân Vô Viêm như thể một khắc trước chưa từng tồn tại, nhẹ cười đáp: "Quỷ Lê huynh đã đích thân hạ cõi nơi này, nếu đệ không lầm thì cũng vì dì bảo nơi Tử Trạch, vậy thì tất dì bảo không thể thoát khỏi tay huynh rồi".

Quỷ Lê, mục quang khẽ nhìn gã, trầm giọng: "Thế gian rộng lớn, Quỷ Lê cũng chỉ là một kẻ phiêu bạt trên giang hồ, vật này nếu Độc Thần tiễn bối muỗn, chỉ cần người lên tiếng, chắc chắn không kẻ nào dám manh nha cướp đoạt!"

Tân Vô Viêm thoáng biến chuyển sắc diện, tức thì đáp: "Gia sư giờ đã không màng thế sự, không tranh giành thiệt hơn, mặt khác, việc này đã có Trường Sinh Đường Ngọc Dương Tử tiền bối tiếp liệu".

Quỷ Lê khẽ gật đầu, đáp: "Tân huynh nói chẳng sai".

Hai kẻ tâm ý tương thông, bất giác cùng cất lên một hồi ngao tiếu. Tân Vô Viêm chắp song thủ, cáo từ rồi chuyển mình, chắp tay sau lưng, cất bước, nhìn theo thần ảnh phiêu diêu tiêu sái của gã, nếu không hiểu thân thể, e rằng không thể biết đó là một công tử khét tiếng khát máu, một sát tinh của Ma Giáo.

Từng bước, chỉ thấy thân ảnh người đó mỗi lúc một xa dần, hòa vào trong đám quần hùng hổ hả, con đường đại lộ này vốn trước nhiệt náo, đông người qua lại, hốt nhiên đâm bộ hành đó nhanh chân rảo bước, trong giây lát số người giảm xuống quá nửa, chợt trở nên hiu quanh, thê lương.

Thoáng chốc đã qua nửa khắc.

Quỷ Lê chậm rãi quay đầu, mục quanh xoay chuyển, hướng về Tiểu Hoàn, ánh mắt sâu lắng, Tiểu Hoàn, thu nhẫn long lanh, cũng ánh lên một tia nhìn hân hoan, chào đón gã. Một thoáng, lại liếc ngang nhìn Chu Nhất Tiên rồi quay lại Tiểu Hoàn, hốt nhiên thoáng lên một nét cười phiêu hốt: "Nàng đã lớn rồi".

Phút chốc đã mười năm, khuôn mặt lém lỉnh, vô tư ngày nào đã chợt trở thành một đáo hàm tiếu mềm mại, phiêu đãng trong sắc xuân, nét thanh tao nồng nàn như thể sưởi tan cả băng giá. Nhưng giờ đây, Tiểu Hoàn, bất quá cũng chỉ là một cái tên trong quá khứ xa xăm, bể Tiểu Hồi, Quỷ Lê lại xoay mình, trực chỉ hướng

tây, lanh đạm cất bước. Bóng người trước mắt, tuy thật gần, nhưng sao lại thật xa quá, dần dần, mờ mịt, phai nhòa trên đại lộ hoang vắng.

Làm sao có thể biết? Làm sao có thể trả lời? Trái tim nàng chợt khẽ run lên bởi một khoảnh không lạnh lẽo, sâu thẳm, giờ chỉ có thể lặng lẽ dõi theo một thân ảnh lẻ loi đang tan dần trong khói mắt.

Thoáng chốc, giây phút ngây dại thất thần cứ mãi trôi theo hình bóng đó...

"Này, tiểu cô nương!".

Hốt nhiên, một thanh âm vang vọng kéo Tiểu Hoàn về với thực tại. Ngước lại nhìn, tức thì, trước mặt Tiểu Hoàn là một kẻ tướng mạo kỳ dị, mặt mũi hao hao giống chó hoang, đích thị Dã Cẩu đạo nhân đứng đối diện, nói: "Tiểu cô nương, nghe nói rằng cô có thể biết trước tương lai, vận mệnh, có thể nói được vận số của Dã Cẩu đạo gia này không?"

Tiểu Hoàn, mục quang chăm chú, khẽ nhìn, đáp: "Vâng, vậy chẳng hay khách quan muốn xem tướng số vận mệnh bằng tướng mạo hay bằng nét chữ?"

Dã Cẩu toan trả lời, đột nhiên văng vẳng bên tai tiếng kêu "chi chi" quen thuộc, không biết con khỉ Tiểu Hồi từ lúc nào, thình lình xuất hiện, nhảy bổ vào người lão, rồi luồn nhanh ra phía ngoài, mắt nhìn thao láo, đảo nhăn dỗi về phía ba người!

Dã Cẩu tức tối nhìn Tiểu Hồi, lầm bầm chửi rủa không ngớt: "Con khỉ thối tha, chẳng lẽ Dã Cẩu đạo gia ta lại không tương xứng với tiểu cô nương này".

Nói rồi lại quay đầu, hướng về Tiểu Hoàn, nói: "Tiểu cô nương, tại hạ không biết chữ, thôi cô hãy xem tướng mạo cho ta vậy!".

Tiểu Hoàn nhăn nhó, cười khổ: "Khách quan, vậy ngại muôn hỏi gì?"

Dã Cẩu nhăn mày suy nghĩ, đáp: "Ta, thân mang trọng trách, tiểu cô nương thử xem phen này có làm nên đại nghiệp không?".

Tiểu Hoàn nhìn gã chăm chú, đáp: "Ngài có tướng mạo dị thường, vạn trung vô nhất, rất khó có thể lập nên đại nghiệp sau này, phía trước trán có ba vết thâm, là phá tướng, làm ảnh hưởng công đức, thậm chí tiêu tan, lực bất tòng tâm".

Nàng mỉm cười: "Nếu khách quan không có quý nhân tương trợ, e rằng sau này sẽ không có thành tựu!"

Lời này Tiểu Hoàn nói ra thực ra đã là giảm bớt, nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng Dã Cẩu chỉ nghe tới đó, sắc diện đã như tro tàn, trông rất khó coi.

Chu Nhất Tiên thức thời tinh táo, xòe tay, : "Khách quan, 12 lượng, xin đa tạ!"

Dã Cẩu tròng mắt trọn tròn, hung tợn,"Sao?Cô này nói toàn lời nhảm nhí, vô nghĩa, Dã Cẩu đạo nhân ta phúc lớn vô cùng, làm sao đại nghiệp có thể khó thành, vậy mà ngươi cũng dám đòi ngân lượng, lão muỗn chết sao?"

Chu Nhất Tiên hoảng hồn, duy chỉ Tiểu Hoàn vẫn sắc vẫn nhàn định, Dã Cẩu quay đi định toan trốn nợ, hốt nhiên Tiểu Hồi khẽ rít lên "chi chi" lao xuống, nhảy xổ vào Dã Cẩu, cắn véo. Dã Cẩu hoảng hốt, nhảy tung tung, tru tréo: "Con khỉ thối tha, mi dám...".

Thanh âm chưa kịp thoát ra thì Tiểu Hồi đã nhanh chóng khua tay, tung mình nhảy ra khỏi người Dã Cẩu, ngã xoài lên chiếc bàn trước mặt Tiểu Hoàn, làm nàng nhìn thấy không khỏi bật cười thích thú. Nhìn con khỉ đầy vẻ phẫn khích, không kìm được tràng tiểu ngạo: "Khỉ con, ngươi muốn gì nào?"

Tiểu Hồi vươn tay gãi đầu sờn sột, nhăn đảo liên hồi, một tay đưa ra, xòe trước mặt Tiểu Hoàn. Không khỏi ngạc nhiên, nàng nhíu mày nhìn con khỉ, một thói bắc trắc tinh, sổ bạc đó bất quá không dưới ba mươi hai lạng. Đằng sau, Dã Cẩu đạo nhân giật mình ngơ ngác, đưa tay lần theo dải áo trước ngực, hốt nhiên gầm lên, lồng lộn, gào thét: "Đồ súc sinh, mày dám ăn cắp của lão gia, ra đây..."

Trên tay, tức thì, một vệt sáng âm u ảm đạm le lói xuất hiện, pháp bảo đã khởi phát, cánh tay đưa lên, trực chỉ hướng Tiểu Hồi xông đến.

Tiểu Hoàn hoảng hốt, bất giác lui lại, Ở trên bàn, Tiểu Hồi hướng về phía Dã Cẩu rít lên hăm dọa, khoa chân múa tay không ngừng, trông rất ấn tượng, hung hăng hướng về Dã Cẩu Đạo nhân.

Dã Cẩu múa may trong không khí một hồi, hốt nhiên nhớ ra điều gì, nhuệ khí tiêu tán, rốt cục thu hồi pháp bảo, gầm gừ: "Được, giỏi cho mi, một ngày nào đó, ta sẽ tính sổ với súc sinh ngươi cùng gã xú tiểu tử một lúc!"

Nói rồi, Dã Cẩu thất thểu quay đi, não nề, lê từng bước chân chua chát!

Tức thì, Tiểu Hồi nhảy nhót thích thú, quay sang Tiểu Hoàn, nhe răng cười khoái chí. Nhìn Tiểu Hồi, Tiểu Hoàn ánh mắt tràn đầy trìu mến, không khỏi đưa tay vuốt ve, mỉm cười khẽ nói: "Cám ơn nhé!khỉ con"

Tiểu Hồi ngược lên nhìn thích chí, gãi đầu gãi tai, cái đuôi ngoe nguẩy, co duỗi không thôi!

Chu Nhất Tiên thảy ngân lượng vào bị, trong lòng vui sướng khấp khởi không ngừng, lật đật xoa đầu Tiểu Hồi, thốt: "Khỉ ngoan, khỉ ngoan..."

"Chít"Đột nhiên Tiểu Hồi rít lên, ngoác miệng bằng cái chén, nếu không phải Chu Nhất Tiên thu tay về kịp thì đã bị nó cắn chặt rồi, Chu Nhất Tiên giật mình: "Ah!", ngơ ngác nhìn Tiểu Hoàn thân thiện trìu mến với Tiểu Hồi, không hiểu tại sao nó lại phân biệt đối xử như thế?Cau mày, sắc diện bối rối, thất thần.

Tiểu Hoàn vẫn nhìn Tiểu Hồi, ánh mắt không giấu nổi thân thương, thích thú, bất giác ôm nó vào lòng, một hồi trêu ghẹo. Chu Nhất Tiên chưa hết bất mãn, khoác lên một vè mặt não nề, ca thán: "Ôi, thế gian này biết bao điều ngang trái, giờ lại có cả một con khỉ háo sắc..."

Tiểu Hoàn đỏ mặt, quay phắt sang: "Gia gia, Gia gia nói gì vậy!"

Chu Nhất Tiên gượng cười, không dám nhắc lại, chậm rãi lắc đầu, lại khoác lên mình vẻ tâm trạng, trầm mặc của một bậc thế gia, thảng thốt: "A! Thời thế biến chuyển, đổi dời, thế phong nhật hạ! Bình minh rồi cũng sẽ đến lúc xế chiều!..."

Tiểu Hoàn chẳng còn cảm thấy hứng thú với lão, quay đi, chợt nhận ra một chiếc bọc, mở chiếc bọc giấy, bên trong, là cặp xuyễn pha lê lấp lánh, làm bằng đường hồ lô hấp dẫn lạ thường, một hương vị thơm ngát, ngọt ngào, thoảng trôi lên lan tỏa.

Tiểu Hoàn đón lấy một cái, đưa ngay cho Tiểu Hồi. Tiểu Hồi nhận lấy, rời khỏi Tiểu Hoàn, trở lại bên bàn, dáo dác, đảo mắt khắp nơi như đang kiếm tìm gì đó. Một thoáng, nó thận trọng khép môi đưa luối nếm thử.

Tiểu Hoàn sóng xoài trên bàn, sung sướng, cười toét miệng ngắm nhìn thanh kẹo: "Ngon quá, thật là hấp dẫn!"

Tiểu Hồi nháy mắt, khẽ gật gù, trên tay là thanh đường hồ lô, hân hoan thưởng thức ngay trên bàn, Sau đó liền nhảy xuống, níu khẽ tay Tiểu Hoàn, rồi phảng ph GANG hướng về đường lớn, thoảng chốc mất dạng trên hoang lộ.

Nhin theo bóng nó, Tiểu Hoàn khẽ mỉm cười, thâm tâm luyến tiếc Tiểu Hồi, tiếc rằng đã không có được nó, trong lòng vẫn vương hồn độn bao lưu luyến. Khẽ nghiêng đầu, chợt nhận ra Chu Nhất Tiên cũng đang dõi theo bóng Tiểu Hồi, ngơ ngác xuất thần, không nhịn được, Tiểu Hoàn cất tiếng: "Gia gia, bất quá đó cũng chỉ là một con khỉ con, gia gia là bậc thế nhân, bất tất phải để bụng!"

Chu Nhất Tiên dǎng hắng, hậm hực: "Ngươi thì hiểu gì! Ta chỉ thoảng nghĩ ra, con khỉ này thập phần hung tợn, vốn theo Quỷ Lệ, ma xui quỷ khiến thế nào lại theo chân gã Dã Cẩu Đạo Nhân tới đây gây chuyện, rồi ra tay cướp bạc, cõi đạo hạnh như gã mà lại không hay, có thể nói lên rằng con khỉ đó rất đáng ngờ..."

Tiểu Hoàn bất nhẫn, nộ khí phát tiết: "Gia gia!"

Chu Nhất Tiên gượng cười, không dám nói tiếp, lại trở về với vẻ đạo mạo, thanh tao.

Tiểu Hoàn nhìn lão, trong lòng bức tức quay đi, thu dọn bọc giấy để lại, chợt nghe thấy một tràng thanh tiểu, một thanh âm trong vắt cất lên: "Ba năm không gặp, ngươi vẫn háu ăn kẹo hồ lô như ngày nào".

Tiểu Hoàn ngoảnh lại, chợt thấy một bóng nữ tử, từ trên xuống dưới, xiêm y đều là một sắc vàng tươi tắn, dung mạo thanh tao, khuôn mặt trái xoan, mi thanh mịn tú, thu nhân long lanh, tiềm ẩn phong tình chan chứa, thanh lệ vô cùng, quả là khuynh đảo thế nhân.

Tiểu Hoàn một thoảng ngạc nhiên, nhoẻn cười, rồi xà vào vòng tay nữ tử, nũng nịu: "Tỷ tỷ, tỷ sao rồi?"

Nữ tử và Tiểu Hoàn hiển nhiên là tình thân tỷ muội, khẽ véo nhẹ lên má Tiểu Hoàn, nữ tử cười nói: "Thẩm thoát ba năm, tiểu muội ngày càng xinh đẹp, ngay tỷ đây ngắm nhìn mà không khỏi ngưỡng mộ".

Tiểu Hoàn má khẽ ửng hồng, dung mạo thập phần thanh lệ, trách yêu: "Tỷ lại chẽ nhạo muội, làm sao tỷ lại tới được đây?"

Nữ tử trầm tư, sắc diện thoảng một nét buồn phảng phất, không đáp, lặng lẽ nhìn về phía tây, nơi mà Quý Lệ và Tân Vô Viêm vừa cất bước.

Tiểu Hoàn dường như chấp được tâm ý, nhướn mày: "Tỷ nhất định đi về Tử Trạch sao?"

Nữ tử hoành mi, lấp lánh, muôn phần diễm lệ, điếm nhẹ một nụ cười: "muội muội, vậy muội có muốn đến đó mục kiến chút hoạt náo không?"

Tiểu Hoàn nhăn mày, e ngại, ngập ngừng đáp: "Nhưng ở đó..."

Nữ tử thoảng cười, lạnh đạm: "Muội sợ gì chứ, có tỷ kề bên, làm sao để mấy gã phàm nhân tục tử đó ăn hiếp muội được, chỉ cần muội chú ý bảo trọng, bất tất có chuyện gì đáng lo".

Tiểu Hoàn ngược nhìn: "Cũng được, đã lâu rồi tỷ muội ta không trùng phùng, muội cũng có nhiều điều muốn nói", nói rồi quay sang Chu Nhất Tiên: "Gia gia, gia gia có muốn đi cùng không".

Chu Nhất Tiên hiển nhiên biết qua thân thể nữ tử, lão, thân một đời phiêu bạt, vốn ưa hoạt náo, chắc chắn chẳng thể bỏ qua, lập tức hưởng ứng: "Đi chứ, đương nhiên rồi!"

Nữ tử khẽ cười mỉm, quay sang Tiểu Hoàn: "Muội muội, chúng ta khởi hành thôi".

Nói rồi, đặt tay lên vai Tiểu Hoàn, nghiêng mình, khẽ nhăn nhú gì đó! Tiểu Hoàn mỉm cười hào hứng. Hai người chậm chạp sánh bước, bỏ Chu Nhất Tiên lại phía sau.

Chu Nhất Tiên lật đật nỗi bước, lắc đầu than vãn, một đời bôn tẩu đông tây, giờ lúc xế chiều, lại bị tục nhân khinh nhược, thở dài ngao ngán.

Chương 90

Tử Trạch

Bầu trời mênh mông mờ tối, trông qua giống như bị đè thấp xuống, có một ngọn ám phong không biết từ đâu thổi đến, ngay khi thổi qua khiến thân người cảm thấy lạnh buốt thê lương.

Một mảng cỏ sinh trưởng hỗn tạp ngay giữa đầm lầy, ở giữa thấp thoáng có một lối đi nhỏ ngoằn ngoèo trải dài.

Tăng Thư Thư đợi chúng đệ tử Thanh Vân Môn tại lối vào Tử Trạch, nhìn xung quanh, chỉ thấy mục quang miên man bao la, xung quanh là loại thủy thảo mọc sum suê, lác đác có những cây cao mọc đâm thẳng lên. Trong không khí thoáng ẩn một mùi thối rữa, đâu đó lan truyền lẩn quẩn những mảng tro bụi mờ, làm cho

người ta chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi hẹp, rất khó hướng tầm quan sát ra xa.

Tăng Thư Thư nhăn mặt nhíu mày, xoay thân người lại, Tiêu Dật Tài là người đứng đầu trong chúng đệ tử đời thứ mười ba của Thanh Vân Môn, sắc mặt cũng có phần ngưng trọng.

Từ trước đến giờ, Tử Trạch đã có ác danh "vào dễ ra khó", ai cũng không biết trong đó rốt cuộc có thứ yêu ma quỷ quái gì. Chuyến đi về phương tây lần này của Thanh Vân Môn đệ tử, Tiêu Dật Tài thân phận tu hành thâm sâu, ngầm như đã là lãnh tụ trong chúng đệ tử, vào thời khắc này hắn ta đứng nhìn chăm chú rất lâu vào Tử Trạch, nét mặt thanh lảng hướng về mọi người mà nói: "Hôm qua, Lý Tuân sư huynh của Phản Hương Cốc đã báo tin cho ta, lời lẽ rất khách khí rằng sẽ cùng Thanh Vân Môn chúng ta tiêu trừ yêu nghiệt, cho nên bọn họ đã đến đây trước một bước, và đã tiến vào bên trong Tử Trạch.

Mọi người đứng sau hắn ta dao động, chỉ có Lục Tuyết Kỳ sắc mặt thản nhiên, đứng bên cạnh Văn Mẫn sư tỷ, mắt nhìn chăm chắm về hướng Tử Trạch. Trong khi đó, Lâm Kinh Vũ lần đầu xuất sơn, cảm thấy lo lắng bất an trong lòng, miệng hừ lên một tiếng lạnh lẽo.

Tiêu Dật Tài điềm đạm nói "trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, kỳ thật Phản Hương Cốc có ý riêng nên đã đi trước nhằm đoạt đ ược pháp bảo kia" thanh danh của Thanh Vân môn quả nhiên là rất lớn, ngày nay là lãnh tụ của chính phái, chỉ sợ cũng có kẻ khác muốn ngồi lên ngôi vị này". Nói đến đây, hắn ta đi xuống, trên mặt thoáng một nụ cười thầm và nói:

Bất quá mọi người cũng không cần phải nôn nóng, ta đã sớm biết được bảo vật xuất hiện nơi đây, cho đến hôm nay vẫn chưa ai đoạt đ ược nó, có thể thấy rõ ràng trong đó nhất định có rất nhiều nguy hiểm đang rình rập. Bọn họ rất mong mỏi thành công nên đã đi trước, chỉ là bọn ta là người đến Tử Trạch sau, nhất thiết phải có tâm đề phòng, ác danh của nơi này lan rộng, hung hiểm khó đoán, còn không biết chắc là có yêu nhân ma giáo trong đó hay không, cho nên mọi người sau khi tiến vào trong nhất định phải ứng cứu lẫn nhau, nhớ đấy, nhớ đấy.

Tăng Thư Thư đáp: "Tiêu sư huynh nói chí phải, giờ trời cũng không còn sớm nữa, chi bằng chúng ta hãy tiến vào trong".

Tiêu Dật Tài khẽ gật đầu nói: "Cũng được, sau khi tiến vào, mọi người đừng đi quá xa nhau, còn nữa, cũng đừng đi trên mặt đất để tránh bị độc trùng gây hại hoặc sa chân vào đầm lầy không đáy.

Mọi người gật đầu hiểu ý, Tiêu Dật Tài vẫy tay phải, tể ngự Thất Tinh tiên kiếm đằng không đi trước vào trong, theo sau là chúng đệ tử Thanh Vân môn, tạo ra muôn đạo quang sắc vụt bay qua mắt.

Một lúc sau, bầu không khí u mịt của Tử Trạch nơi đây đã bị đám đệ tử tinh anh của Thanh Vân môn phá tan. Một bầu không khí tĩnh mịch đột nhiên bao trùm sau khi mọi người tiến vào bên trong, duy chỉ có thủy thảo, không biết từ đâu nổi lên một bọt khí, "phụp" một tiếng, từ nơi này lan tryền ra xa.

"Bộp", Chu Nhất Tiên vỗ mạnh một cái vào bên phải cổ của mình, chỉ thấy cổ hắn đột nhiên sưng đỏ mội khôi, con muỗi đã cắn hắn ta bay ra vo ve, tựa hồ có vẻ đắc ý bay lâng vâng trước mắt y ta, sau cùng cũng vừa ý mà bay đi.

Chu Nhất Tiên sắc mặt khổ sở, vết mũi cắn trên mặt bây giờ đã sưng tấy lên, tuy nhiên vẫn không sao, nét mặt lộ vẻ gián dữ, lúc này hắn ta gào lên một tiếng oán hận: "Đây rốt cuộc là nơi quý quái gì đây, sao lại có nhiều thứ côn trùng chết tiệt như vậy? Vừa mới có một ngày thôi mà lão phu ta đã bị hút đi một nửa máu trong người rồi!"

Tiểu Hoàn đứng trước mặt, có phần quan tâm quay đầu lại hỏi " Gia gia, ông không sao chứ?"

Chu Nhất Tiên nạt lớn: "Nói nhảm, mi tưởng ta có chuyện à?"

Tiểu Hoàn nhíu mày nói: " Kỳ lạ, nơi đây quả thật là có một số muỗi, nhưng sao chỉ cắn có mỗi mình ông, con và Bình nhi tỷ tỷ đều không sao"

Đứng cạnh Tiểu Hoàn là một mỹ nữ vận hoàng y, lúc này cũng dừng bước quay đầu nhìn lại. Nàng ta đang mang Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên phi hành qua Tử Trạch, Chu Nhất Tiên rất cẩn thận nhưng vẫn có một chân chạm đất một chân chạm nước, cô nương áo vàng hành vân lưu thủy, một chút bụi nhơ cũng không thể bám lên người.

Chu Nhất Tiên trong lòng sâu nǎo, nhìn qua bên cạnh thấy có một cây nhỏ, đã được đốn hạ xuống, mặt đất có phần cứng cáp, có thể ngồi xuống được, hắn ta la lớn: " đi mệt rồi, nghỉ một lát thôi".

Tiểu Hoàn hiểu ý, nhìn về mỹ nữ áo vàng bên cạnh, Bình nhi đoán được ý nên nói "không sao, chúng ta nghỉ một lát đi".

Tiểu Hoàn nhìn cô nương ta với vẻ cảm kích, rồi quan sát ra bốn phía, chỉ thấy trời nước mênh mông, xung quanh nơi đây dường như mờ ảo với sương khói dày đặc, nhìn không rõ, chuyến đi lần này nếu không có sự dẫn dắt của Bình nhi tỷ tỷ thìắt hẳn ông cháu họ không thể đi được.

Lúc này Tiểu chịu đ ược buộc miệng nói: "tỷ tỷ, có phải mũi và gia gia làm phiền tỷ lăm không, nếu không có chúng tôi thìắt hẳn tỷ đã có thể đ ẳng không mà đi nhanh hơn rồi".

Nữ tử đó cười nói "không phiền, lần nay ta đến Tử Trạch cũng không cần gấp vội".

Tiểu Hoàn thấp giọng hỏi: "Tỷ tỷ không phải vì Hợp Hoan phái của mình đến đoạt báo vật của Tử Trạch nơi đây sao?

Nữ tử áo vàng này quả thật mỹ lệ vô cùng, một vẻ đẹp quý my, trên giang hồ Tần Vô Viêm tề danh cùng Kim Bình nhi, không biết Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên làm sao mà có thể quen được đindh đindh đại danh thủ này của ma giáo.

Kim Bình nhí đối với Tiểu Hoàn rất tốt, một mực sủng ái, nhẽn miệng cười nói: "đúng vậy, lần này có rất nhiều người đến nơi này, chúng ta cứ thong thả mà đi, không cần phải gấp".

Tiểu Hoàn cảm thấy kì lạ trong lòng, nhưng vẫn có sự cân nhắc, kỳ thật Hợp Hoan Phái của Kim Bình là một môn phái thần bí, nên cũng không tiện hỏi thêm nhiều, bèn chuyển sang vấn đề khác mà hỏi: "tỷ tỷ, chúng ta tiến vào Tử Trạch đã được một ngày đường rồi, trên đường đi mục thấy tỷ có vẻ rất thông thuộc, chẳng lẽ tỷ biết đường nơi đây à?"

Kim Bình nhí lắc đầu đáp: "Ta chưa từng đến nơi này".

Tiểu hoàn hơi mơ hồ.

Kim Bình nhí nhìn Tiểu Hoàn, chỉ thấy hai mắt Tiểu Hoàn mang đầy nét nghi hoặc, không ngại cười nói: " Mụi có từng nghe nói qua một quyển cổ thư ghi lại những chuyện kỳ lạ và những kỷ vật bảo vật trên đời chưa?"

Tiểu Hoàn nghĩ một lát rồi hỏi: "Có phải là Thần Ma Chí Dị không?"

Kim Bình nhí gật đầu: "chính là nó, quyển sách này có từ thời thượng cổ, truyền thuyết từ chín tầng trời, từ lâu đã thất truyền, trừ những phần nói về yêu thú, linh thú thiên, tinh quái thiên, còn có phần Sơn thủy thiên mà ta đã vô tình có được, chính vì như thế mà ta mới có thể biết được cái nơi Tử Trạch này".

Cuối cùng Tiểu Hoàn cũng hiểu ra, nhưng vẫn không đợi cho nàng ta nói gì, đã nghe từ phía Chu Nhất Tiên một thanh âm, sau đó là tiếng thét lớn của y vì vừa mới bị loài côn trùng nào đó cắn phải, hút máu của y.

Tiểu Hoàn là cháu nội của y ta, tỏ vẻ quan tâm, dọc đường đi quả thật có rất nhiều côn trùng nhưng chúng tuyệt đối không thể xâm phạm được Kim Bình, chỉ có mỗi Chu Nhất Tiên là bị như vậy, việc này nhất định có phần kỳ quái, tự thân Tiểu Hoàn cũng không có việc gì, chắc là do được Kim Bình mang trên người.

Tiểu Hoàn cúi đầu nhìn Kim Bình, nàng ta cười hỏi: "mụi mụi không sao chứ?"

Tiểu Hoàn cười khổ một tiếng: "tỷ tỷ, gia gia của mụi ông ấy... mụi biết tỷ thần thông quảng đại, chi bằng tỷ có thể giúp ông ta không?"

Kim Bình nhìn Chu Nhất Tiên một cái, trong mắt có ý khinh thường, nhưng nhìn lại thấy Tiểu Hoàn với ánh mắt khẩn cầu, nhún nhún vai, nói: "mụi xem mụi kia, lo lắng cho ông ta quá đỗi".

Ngay khi nói, Kim Bình lấy ra một cái bình bạch ngọc nhỏ, đưa cho Tiểu Hoàn và nói: "trong bình này có dược thủy, bảo ông ta thoa lên người, tự nhiên sẽ không bị côn trùng cắn đốt".

Tiểu Hoàn hoan hỉ đón lấy, cười hài lòng "Đa tạ tỷ tỷ", nói xong chạy đến bên cạnh Chu Nhất Tiên và đưa chiếc bình nhỏ cho ông ta, lúc này Chu Nhất Tiên đột nhiên đứng dậy nạt lớn "có thứ đồ tốt thế này, người sao không..."

Kim Bình liếc nhìn lại một cái lạnh lùng, Chu Nhất Tiên lúc này lặng yên không nói gì, trong lòng như có một nỗi niềm tâm sự, cúi đầu nhận lấy chiếc bình, đổ nước trong lọ ra và thoa khắp châu thân, ngay sau đó đã cảm giác được hương thơm, quả nhiên các loài côn trùng đang bay quanh lúc này không còn nghe thanh âm của chúng nữa, trong người cảm thấy nhẹ nhàng thư thái.

Tiểu Hoàn từ từ quay trở lại, trả chiếc bình lại cho Kim Bình, do dự một lúc rồi nói: "tỷ tỷ vẫn còn nhớ chuyện sai năm xưa của gia gia à?"

"Hừ", Kim Bình sắc mặt hơi lạnh, "ba năm trước trên biển Đông Hải, hắn ta hồ ngôn loạn ngữ, gần như đã đẩy ta vào chốn tử địa, nếu không phải là mũi đây phát hiện sớm, lại tự tốn một năm dưỡng thương vì ta mà thi triển "thu hồn kì trân" giúp ta trừ đi yêu linh phụ thể thì giờ đây có lẽ ta đã sống không bằng chết, cái lão thất phu này, nếu không thì..."

Tiểu Hoàn nhẹ nhẹ nắm tay Bình nhi khẽ gọi "tỷ tỷ"

Kim Bình nhìn Tiểu Hoàn một cái, thở dài một tiếng, trên mặt nở một cười, nhẫn trung có thần sắc yêu mến, chưởng thủ vỗ vỗ nói: "được rồi, được rồi, có mũi mũi đây, ta cũng sẵn sàng bỏ qua chuyện cũ, chỉ là bây giờ nhìn gia gia của mũi vẫn không được thuận mắt, nhịn không được nên mới cho hắn chịu khổ một tí, mũi mũi có giận ta không?"

Tiểu Hoàn khẽ cười lắc đầu

Kim Bình nụ cười hàm tiếu, nhưng đột nhiên mặt đổi sắc, xoay người lại quát "Ai đó?"

Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên cả kinh, phóng mắt nhìn về tứ phía, nhưng chỉ thấy một bầu không khí mênh mông, thủy thảo mọc um tùm, chỉ có vài bọt phao nổi trên mặt nước, một tiếng động khác cũng không có.

Nhưng không hiểu thế nào, nhìn sắc mặt của Kim Bình lúc này có phần ngưng trọng đề phòng, khi nãy cùng Tiểu Hoàn nói chuyện vui vẻ, sát khí trên người dường như không, vậy mà khi có người đó thì giống như đối diện phải cường địch.

Một lúc sau, từ phương xa có tiếng truyền lại "Kim tiên tử, ta hẹn nhau hôm qua gặp mặt tại Hắc Thủy Câu để thương thảo đại sự, cớ sao cô lại không đến?"

Kim Bình lúc này đã biết người đến là ai, kiểm sắc vi vi phóng túng, trong mắt có sự phòng bị, khước ti hào bất giảm, miệng lãnh nhiên nói với khẩu khí cũng chẳng khách sáo "Ta không biết đường".

Vụ khí từ người kia như tràn tới, nửa lời cũng không nói, sau một hồi lâu nói: "Sao cơ, xem ra Kim Tiên Tử có ý riêng, có lẽ Hợp Hoan phái đến nơi đây là có vấn đề, không có hứng thú à?"

Kim Bình hừ một tiếng, mắt nhìn về phía trước nói "Ba ngày trước, bốn đệ tử Hợp Hoan phái của ta bị hại tại phía tây bắc cách Đại Vương thôn sáu dặm, trên người có kịch độc Hắc thiềm tán, có phải do người hạ thủ không?"

Người kia đáp lại "Không phải"

Kim Bình lạnh lùng nói "Hắc thiêm tán là độc môn của Vạn độc môn ngươi, sao lại có thể nói vậy?"

Người ấy không nói gì, trầm mặc hồi lâu, rồi từ từ nói "Kim tiên tử, nếu là do ta làm thì bất tất phải dùng độc"

Kim Bình lại hừ một tiếng nữa, không có phản bác gì, đương nhiên cũng hiểu ra rồi và không có gì nghi ngờ.

Người đó nói: "Bất quá theo mối quan hệ của hai phái chúng ta, ta xem cô là thượng nhân, về vẫn để này, ta tự nhiên sẽ có giải thích rõ ràng với cô, cô nghĩ thế nào. Lần này về phương Tây, có nhiều vụ việc, chỉ sợ lánh hưu hể khiêu, mong tiên tử suy xét, lấy đại sự làm trọng."

Kim Bình hơi nhíu mày, trầm ngâm một lát, chuyển mình qua phía Tiểu Hoàn nói: "Tiểu Hoàn mũi mũi, mũi cùng gia gia ở đây nghỉ ngơi một lát, ta đi trước với hắn để thương lượng đại sự, trước khi trời tối sẽ gặp nhau lại", rồi hỏi nhỏ Tiểu Hoàn "Ta cho mũi một món đồ, mũi vẫn còn giữ nó chứ?"

Tiểu Hoàn gật đầu, vỗ vỗ tay trái.

Kim Bình khẽ cười, cầm nhẹ tay Tiểu Hoàn và nói "Tử Trạch nơi này nguy hiểm tứ bề, ta ở phía trước không xa, nếu có việc gì ta lập tức đến ngay. Chỉ có điều là mũi không được đi lại lung tung, đặc biệt là xa nơi này."

Tiểu Hoàn gật đầu đáp: "Tỷ tỷ yên tâm, mũi biết rồi"

Kim Bình khẽ cười, buông tay ra và nói: "Mũi nhất thiết phải cẩn thận, có việc gì thì lập tức gọi ta"

Nói xong, cô ta lại nhìn xung quang một lần nữa, sau đó tung mình đằng không bay đi, toàn thân y thường hóa ra một đạo tử sắc quang bao trùm lấy thân người diễm lệ của nàng ta, hướng về nơi âm u phía trước mà bay đi.

Tiểu Hoàn nhìn theo thân ảnh của Kim Bình đã khuất mờ trong sương mù, quay người chạy đến bên cạnh Chu Nhất Tiên, chỉ thấy lúc này Chu Nhất Tiên đứng đối diện một gốc cây nhỏ, số con muỗi quấy nhiễu đang ít đột nhiên trở nên nhiều hơn, trong miệng hắn than oán "Nếu biết trước nơi này như vậy, có đánh chết ta cũng không đi"

Tiểu Hoàn cười nói "Cũng không ai ép buộc ông đi, không phải do ông muốn đi sao?"

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng, lập tức nhìn Tiểu Hoàn nói "Bây giờ người ả đó đi rồi, ta nói cho ngươi nghe, mấy năm gần đây ngươi không nghe mọi người bảo là ả ta giết người vô số, đồng thời cũng phóng đăng vô chừng, đã dụ dỗ không ít nam tử lương gia"

Tiểu Hoàn "phì" một cái, sắc mặt lộ vẻ giận mà nói "gia gia, sao ông có thể nói như vậy được".

Chu Nhất Tiên khạc nhổ một cái rồi nói "sau này không nói nữa"

Hai ông cháu họ đứng chờ tại đây, mắt thấy trời đã u ám dần, thế nhưng vẫn chưa thấy Kim Bình nhi quay lại, Tiểu Hoàn bắt đầu có chút lo lắng, có ý muốn đi về phía trước xem sao, nhưng nhớ lại lời dặn dò của Kim Bình nên cũng có phân tin tưởng, vì thế không dám đi nữa.

Lại đợi thêm một lát, Tiểu Hoàn đã có phần phiền loạn, ngẩng đầu xem thiên sắc, chỉ thấy mây đen dày đặc từ từ bao phủ, xem ra như vậy không giống như trời gần tối mà lại giống như trời sắp đổ mưa hơn.

Tiểu Hoàn hoảng hốt kêu to, tự thân có phần bối rối lúng túng, cây dù nơi thắt lưng đã không còn. Nếu bây giờ mà trời đổ mưa thì còn gì tồi tệ hơn nữa, liền hướng đầu về Chu Nhất Tiên hỏi "gia gia, ông có mang theo dù không?"

Chu Nhất Tiên hơi lo, hỏi "Dù", ngay sau đó hiểu ý, ngẩng đầu nhìn trời, nhất thời cười nói "Ta, ta vì người mà mang theo chắc"

Tiểu Hoàn gấp gáp "sao cơ, thật là tồi tệ, vạn nhất bây giờ trời đổ mưa thì biết tính sao?"

Chu Nhất Tiên ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy gần đó chỉ có một thân cây nhỏ, ngoài ra toàn là cỏ nước mọc trên đầm, lấy đâu ra chỗ trú mưa, không chịu được nên gọi Tiểu Hoàn "thôi chết rồi, chi bằng chúng ta hãy đi tìm một nơi nào đó để trú mưa đi"

Tiểu Hoàn lắc đầu "Không được, Kim Bình tỷ tỷ đã căn dặn chúng ta không được đi lung tung, nếu không có thể gặp nguy hiểm"

Chu Nhất Tiên nói với vẻ không hài lòng "không được đi ư? Không đi đợi đến khi trời mưa xuống chỉ sợ cả hai chúng ta đều bị nguy hại về phổi đó"

Tiểu Hoàn lúc này lắc đầu nhăn mặt, hấp tấp vội vã, đột nhiên phía trước có tiếng động, có tiếng bước chân từ xa vọng lại. Tiểu Hoàn vui vẻ trong lòng, miệng gọi "Bình nhi tỷ tỷ", nhưng sau đó đột ngột ngừng lại, chỉ thấy trong sương mù phía trước có một nhân ảnh bước rất nhanh,紧跟 sau tự hồ còn có một cái bóng nhỏ, đồng thời cũng truyền đến thanh âm bão oán quen thuộc.

"Ngươi gặp tên xú tiểu tử đó bảo hắn rằng đạo gia ta có tám bối tử lớn trên người, ngày ngày lo lắng không yên nhưng không nói ra, cũng không muốn đến cái nơi quý quái này để bị côn trùng hút máu, chi bằng ngươi hãy bảo hắn hút hết tinh huyết của ta đi."

"Chi, Chi"... Tiểu Hồi kêu

Tiểu Hoàn nao nao trong lòng, kẻ đến không phải là người lạ, tại thôn Đại Vương đã từng gặp và xem tướng cho Dã cẩu đạo nhân, nhưng cùng đi với hắn ta chỉ có chú khỉ con Tiểu Hồi, còn Quỷ Lệ thì không thấy đâu.

Dã cẩu đạo nhân đi qua đi lại, mắt nhìn Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên đứng phía trước, mặt có nét kỳ quái nhìn chính bản thân, có chút ngạc nhiên hỏi "Hai người các ngươi không phải là thầy tướng số sao, sao lâi ở nơi này vậy?"

Tiểu Hoàn còn chưa kịp trả lời, Tiểu Hồi ở phía sau Dã cẩu đạo nhân cắp mắt lanh lợi lập tức nhận ra người con gái đó rất đỗi quen thuộc, nó kêu lên hai tiếng "chi chi", tay dùng lực nhảy đến bên người Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn nhìn nó, sắc mặt tươi cười, xốc ôm Tiểu Hồi lên người, cũng không ngại việc trên chân Tiểu Hồi có những vết bẩn, cười nói "Ngươi làm sao đến đây được vậy?"

Tiểu Hồi dường như cũng hiểu nhưng gì Tiểu Hoàn nói, xéch miệng cười, tay đưa ra một ngón chỉ trỏ liên tục đằng sau, miệng cũng kêu chi chi không ngừng.

Tiểu Hoàn tự nhiên cũng không hiểu ý nó, nhưng sau đó cũng đoán được ý của Tiểu Hồi là Quý Lệ đang ở phía trước, trong lòng dao động nghĩ rằng không lẽ Bình nhì tỷ tỷ không gặp được Quý Lệ.

Cũng ngay khi đang suy tư, chỉ nghe trên trời đột nhiên có tiếng sét lớn ầm ầm truyền tới, ngay sau đó là tiếng rào rào của những hạt mưa to nặng bắt đầu trút xuống.

Tiểu Hoàn hét to, dùng tay che đầu, ôm Tiểu Hồi chạy đến nơi Chu Nhất Tiên gấp gáp hỏi "Gia gia, làm sao bây giờ?"

Chu Nhất Tiên cũng bất dĩ cười khổ, tướng thân thượng y sam vắng đinh nhất phiên, nói "không có cách gì cả, đi cũng không được, ở lại cũng không có chỗ trú, dầm mưa đi"

Tiểu Hoàn ách nhiên, chỉ thấy mọi thứ xung quanh trời đất bao phủ một sắc mờ mênh mông, thế mưa càng lúc càng lớn, trong một lát bờ vai đã ướt đi một nửa, thoáng ẩn hiện làn da trắng như tuyết làm động lòng người. Hầu tử Tiểu Hồi lúc này cũng ngoan ngoãn hơn, thân co thành một khối rúc vào trong người Tiểu Hoàn.

"He he"

Đột nhiên bên cạnh có một tiếng cười, Tiểu Hoàn đưa mắt nhìn qua, thấy Dã cẩu đạo nhân không chút lo lắng, thản nhiên lấy từ bao hành lý ra một cây dù, giương nó lên, xem bộ dạng đắc ý vô bì.

Chương 91

Hảo Nhân Dã Cẩu

Trong Tử Trạch, mưa càng lúc càng nặng hạt, gió thổi cũng mạnh thêm.

Tiểu Hồi toàn thân ướt đẫm, lông dính bết vào người, lúc này cuộn tròn không động đậy trong tay Tiểu Hoàn, chỉ có cặp mắt lanh lợi nhìn ngó quanh quẩn, lúc nhìn ra xa, lúc nhìn Tiểu Hoàn.

Mưa trắng cả trời đất, Tử Trạch lúc này càng trở nên u ám, bao trùm khắp nơi là một màn sương xám mờ đục. Chu Nhất Tiên giơ vật áo lên che đầu, ngồi dưới gốc cây nhỏ, Tiểu Hoàn lúc đầu đứng ngồi không yên, sau một nụ cười miễn cưỡng, ngồi xuống nhẹ nhàng, ôm chặt Tiểu Hồi, tránh cho nó khỏi bị gió táp mưa sa, còn bản thân mình thì ướt sạch, nhưng cũng chẳng hề bận tâm.

Dã Cẩu đạo nhân dương dương đắc ý, cầm ô đi đến, nhìn hắn, chẳng có ý dương ô ra che cho người khác hoặc có những lời hay ý tốt, chỉ nghe thấy hắn nói, "Tiểu cô nương, có muốn dùng chiếc ô này không, hay là chịu dầm mưa?"

Tiểu Hoàn trong mưa gió hướng về phía Dã Cẩu đạo nhân, khẽ mỉm cười, những hạt mưa lăn trên khôn mặt mỹ lệ đang tái nhợt như những viên trân châu lóng lánh.

Mục đích xấu của Dã Cẩu đạo nhân đã bị ngăn trở, hắn ta ban đầu chỉ muốn Tiểu Hoàn hỏi mượn hắn chiếc ô để che mưa, để Dã Cẩu đạo nhân có cơ cưỡi cợt vị tiểu cô nương này, rồi cuối cùng nghênh ngang bỏ đi. Đó là điều mà tên môn đồ Ma Giáo này mong muốn, hắn cực kỳ thỗng khoái về điều đó!

Nhưng điều hắn không mong đợi là Tiểu Hoàn chẳng thèm nói với hắn một câu, mọi tính toán tự mãn của hắn tự khắc tan biến, Dã Cẩu đạo nhân rất tức giận, nhìn chằm chằm Tiểu Hoàn một cách đầy ác ý. Điều này, không biết tại sao, làm hắn đôi chút rối trí.

Trước mặt tiểu cô nương mỹ lệ này, chỉ có sự tinh mịch, mưa gió vẫn không ngừng, giữa tiếng mưa gió thét gào, giữa hai ánh mắt thù hận của Dã Cẩu, phảng phất như mưa gió đột nhiên rơi nhẹ nhàng như sợ làm tổn thương đến tiểu cô nương mong manh ấy.

Y phục ẩm ướt dính chặt vào người, mái tóc đen nhánh đeo chõi hơi rối, vài mảng tóc lòe xòa trên má, màu đen càng nổi bật trên gò má tái nhợt vì mưa gió, một vẻ đẹp thê lương thật kinh tâm động phách. Bờ vai mỏng manh mỗi khi có giọt mưa chạm vào bị vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ lấp lánh lại khẽ run lên, có thể nhìn thấy qua lằn áo mỏng ẩm ướt dính chặt vào người.

Dã Cẩu đạo nhân đột nhiên quay ngoắt lại, không còn dám nhìn Tiểu Hoàn, bàn tay không tự chủ được nắm chặt cán ô, miệng lẩm bẩm: "ta là kẻ xấu, ta là kẻ xấu, ta là kẻ xấu..."

Tiểu Hoàn không睬 ý quấy rối hắn, chỉ vì tò mò, nhìn hạnh động lạ thường của Dã Cẩu, ngơ ngác hỏi: "Đạo trưởng, ông nói gì thế?"

Dã Cẩu đạo nhân sợ hãi, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy yếu đuối, nhìn Tiểu Hoàn một cách kỳ lạ, trên gương mặt trắng nhợt mỹ lệ ướt đẫm nước mưa.

Vóc dáng của vị tiểu cô nương này, trong mưa gió vẫn có vài phần duyên dáng thanh nhã, thật là khiến người ta động lòng.

"Ngươi tự lo lấy đi!", Dã Cẩu đột nhiên giận dữ, thét to.

Tiểu Hoàn cúi đầu, ngạc nhiên giây lát, nhìn Tiểu Hồi đang tự bắt rân, không nén được cười, lè lưỡi ra trêu nó. Tiểu Hồi cũng nhẹ răng cười theo.

Gió vẫn thổi mưa vẫn bay, mưa gió như vĩnh viễn không ngừng, Tiểu Hoàn toàn thân đã ướt đẫm, thốt nhiên cảm thấy lạnh, kêu lên một tiếng "áy chà", chỉ thấy đột nhiên mưa gió mỗi lúc một mạnh, ngẩng đầu ngược nhìn, vạn vạn giọt mưa bay trắng khắp trời đất.

Dã Cẩu đạo nhân không biết từ lúc nào đã quay lại đứng bên cạnh, giương ô ra che cho Tiểu Hoàn, chỉ trong một chốc, người hắn đã ướt đẫm.

"Này, ngươi cầm lấy ô đi!", Dã Cẩu đạo nhân dường như không thể tỏ ra rộng lượng với người khác, giọng vẫn đầy ác ý.

Tiểu Hoàn đứng lên, ngạc nhiên nói: "Đạo trưởng, ông..."

Dã Cẩu đạo nhân nhìn Tiểu Hoàn chăm chăm, trên gương mặt ngạc nhiên thực sự của vị tiểu cô nương này, từng giọt nước lấp lánh rơi lảng lẽ, một vài giọt đọng trên hàng mi dài cong vút, tạo ra hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt linh hoạt tuyệt đẹp, thật là say đắm lòng người.

Dã Cẩu đạo nhân nóng nảy như thường lệ, ngay lập tức đặt chiếc ô vào tay Tiểu Hoàn, lập tức lùi ra xa, không để ý đến mưa gió, hé lớn: "Tiểu nữ hài, ngươi cả ngày mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi!".

Tiểu Hoàn cầm lấy chiếc ô, nhìn Dã Cẩu đạo nhân quay lưng bước đi, đột nhiên mỉm cười, giọng trong như gió thoảng, nói: "Đạo trưởng, ông là người tốt!".

Dã Cẩu đạo nhân không dám quay đầu lại, "hà", cục cằn nói: "Nói xàm, gia đình ngươi làm nghề xem bói cũng là loại người tà ma ngoại đạo, đã phải đấu tranh cả đời với những kẻ chính đạo đó!".

Tiểu Hoàn đứng cầm ô, mỉm cười nhìn theo Dã Cẩu đạo nhân.

Dã Cẩu đạo nhân sau khi đưa ô cho Tiểu Hoàn, toàn thân ướt đẫm, nhìn quanh chẳng thấy nơi nào khả dĩ để trú mưa, cuối cùng chạy đến dưới gốc cây nhỏ mà Chu Nhất Tiên đang ngồi, hắng giọng, cũng bắt chước điệu bộ của Chu Nhất Tiên, kéo áo lên che đầu, im lặng, mặc cho ngoài trời mưa gió thét gào.

Chu Nhất Tiên liếc sang gương mặt xấu xí của Dã Cẩu đạo nhân, nhìn đăm đăm vẻ mặt cổ quái của hắn, vừa tức giận vừa khó xử, muốn cười thầm nhưng không thể kìm nén được, bàn tay giữ áo không thể nhất thời bỏ xuống, cười ha ha không dứt.

Dã Cẩu Đạo nhân vừa tức giận vừa ngượng, quát lớn: "Ngươi cười gì thế?"

Chu Nhất Tiên chỉ vào hắn, không quan tâm đến mưa gió táp vào mặt, vừa cười vừa nói: "Ta là người xấu, ta là người xấu..."

Mặt Dã Cẩu đạo nhân đỏ rần, nguyên lai Chu Nhất Tiên ở khá xa, hắn không nghĩ lão già này có thể nghe được câu chuyện giữa hắn và Tiểu Hoàn, thấy được hành động tốt bất ngờ của hắn, đi ngược lại bản chất thường ngày của hắn. Nhìn vẻ mặt tức giận của Dã Cẩu lúc này, Chu Nhất Tiên không kìm né được nữa, cười ngặt nghẽo, cười đến gật cả người lại.

Vẻ mặt Dã Cẩu lúc này cực kỳ phẫn nộ, đứng dậy lao vào Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên sợ hãi nhưng vẫn cười ha ha, người ngả về phía sau để tránh, nhưng trời mưa đường trơn trượt, bước không cẩn thận ngã rầm xuống vũng lầy, toàn thân lấm bê bết. Dã Cẩu đạo nhân nhìn Chu Nhất Tiên bị ngã, cảm thấy cực kỳ hài hước, không né được cũng cười ha ha.

Hai người không ngớt chửi rủa mắng nhiếc nhau. Tiểu Hoàn đứng cách xa quan sát, cười khẽ, không đến gần.

Ngoài trời vẫn mưa tuôn gió giật, mưa càng lúc càng lớn, trời đất như nhập thành một khối, chỉ ở địa phương Tử Trạch đây hung hiểm này, mới lờ mờ phân rõ đất trời.

Vào lúc hoàng hôn, mưa đột nhiên từ từ tạnh, một canh giờ trước trời đất u ám tưởng như sắp đến ngày tận thế, đến canh giờ sau mây mù đã tan, chẳng biết có phải chỉ ở địa phương Tử Trạch này mới có thời tiết kì lạ như vậy?

Tiểu Hoàn hít một hơi dài, gấp ô lại, nhìn lên bầu trời, chỉ thấy mặc dù đã là hoàng hôn, nhưng trời quang mây tạnh, thậm chí còn có vẻ tươi sáng hơn lúc ban ngày.

Trong không khí, phảng phất có mùi hôi. Tiểu Hoàn quay đầu lại, nhìn dưới bóng cây, nơi Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu đạo nhân vẫn đang ngồi, lúc trời mưa to gió lớn hai người cãi nhau kịch liệt, nhưng lúc này, khi mưa đã tạnh, không còn lòng dạ nào mà cãi nhau, đang mải vắt giũ y phục cho chóng khô.

Tiểu Hoàn cười nhẹ, khẽ đặt Tiểu Hồi xuống đất, Tiểu Hồi vừa chạm đất đã nhảy lên, lúc lắc thân mình không ngừng, nước mưa bắn tung tóe, văng cả vào người Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn nhìn quanh quẩn, thấy một vùng thủy tảo xanh mướt, giống như một cái ao nhỏ, bèn đi đến, nghiêng người nhìn xuống.

Trong ao thủy tảo mọc đầy, mặt nước khá rộng, dường như chuyển thành màu xanh lục, không thể nhìn rõ ao sâu bao nhiêu. Tiểu Hoàn nhìn xuống mặt nước, chậm rãi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình đang gợn sóng do gió, y phục toàn thân ướt đẫm, dán chặt vào người, rất bất tiện.

Ở đằng xa, Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu dường như lại bắt đầu cãi nhau, nhưng âm thanh không lớn, nghe không rõ, dường như mọi vật xung quanh đột nhiên dừng lại, mưa gió cũng tạm ngừng, phảng phất một khoảnh khắc im lặng đặc biệt.

Thậm chí cả trên đầm thủy tảo xanh mướt, tiếng từng giọt nước long lanh cũng lặng lẽ rơi trên phiến lá, rồi nhỏ xuống mặt ao, dường như là tiếng động duy nhất. Tiểu Hoàn hít một hơi thật sâu, không khí sau trận mưa thật là trong lành.

Đột nhiên, sau thời khắc yên bình ấy, Tiểu Hồi đột nhiên kêu lên "chí chí". Tiểu Hoàn lo sợ, mở to mắt như muốn hỏi, đột nhiên trong ao, giữa đầm thủy tảo, đột nhiên hiện ra một đôi mắt, giống như đôi mắt của người bình thường, nhìn Tiểu Hoàn chằm chằm.

Tiểu Hoàn thét lên thất thanh, từ xa Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu đạo nhân đều ngạc nhiên, nhưng cả hai không kịp trở tay, chỉ thấy đột nhiên phía trước mặt Tiểu Hoàn một cột nước phun lên, tấn công trực diện vào Tiểu Hoàn.

Tiểu Hồi cũng rít lên!

Tiểu Hoàn mặt trắng bệch, nhưng vẫn không hề hoảng loạn, cấp bách lui về phía sau, tay trái co lại đặt lên ngực, trong nháy mắt, nhìn thấy cột nước sẽ đập vào người mình, ngay lúc đó một đạo nhân ảnh màu vàng từ phía trái Tiểu Hoàn lao đến, phóng ra một màn hào quang, ngay lập tức tạo thành một vách chắn trước mặt.

Cột nước đó ngay lập tức bị cản lại trước mặt Tiểu Hoàn bởi đạo nhân ảnh màu vàng, bị dừng lại giữa không trung, không thể tiến lên phía trước. Từ trong cột nước có tiếng nói khàn khàn vang lên, cùng lúc trong màn nước trắng xóa xuất hiện một bóng đen, rồi nước lại rơi xuống ao.

Tiểu Hoàn vẫn còn hoảng sợ, sấp ngã ra đằng sau, lúc này chỉ nghe thấy trong không trung một giọng nói thanh tao, đạo nhân ảnh màu vàng lướt tới nhanh như điện xẹt, dừng ngay trước mặt Tiểu Hoàn, chính là Kim Bình Nhi.

Chỉ thấy gương mặt thanh tú của Kim Bình Nhi mang sát khí, hữu thủ huy động, sát khí đột nhiên tăng cao, xông thẳng vào mặt ao, ầm một tiếng, một bức tường nước dựng lên trên mặt ao, hướng thẳng lên trời.

Bóng đen sau đòn tấn công của Kim Bình Nhi bắt buộc phải lộ diện, dường như vẫn còn sức mạnh kỳ lạ, mặc dù không dám tấn công trực diện Kim Bình Nhi, nhưng vẫn giấu mình trong nước, bọt nước sủi lên sùng sục, nước bắn tung tóe trên các cây thủy tảo, chỉ thấy dáng người lượn qua lượn lại, giống như cá, bơi nhanh về phía trước.

Mọi người đều thấy, quái vật trông giống người, nhưng nó có thể hoạt động dưới nước như cá. Kim Bình Nhi nhíu mày, không tiếp tục truy đuổi, nhìn theo bóng quái vật lặn xuống ao trong màn sương mù dày đặc.

Nhưng không ngờ, quái vật lại gầm lên giận dữ, trong màn sương bạc dây lưng màu xanh cùng đạo huyết quang khe khẽ uốn lượn, quái vật sau thất bại lại nhanh chóng chồm lên, to lớn hơn nhiều so với bóng đen lúc nãy.

Chỉ có thân mình của nó ở trên không trung, còn cái thực ra là chân thì vẫn nằm trong ao, phủ đầy thủy tảo, đột nhiên lớp thủy tảo này tàn lui một cách nhanh

chóng, chuyển thành sắc vàng vọt, thậm chí đoạn ngâm trong nước cũng chuyển dần sang màu đen, chỉ có phần hướng về phía Kim Bình Nhi, là thủy tảo không bị biến màu.

Quái vật rống lên một tiếng như tiếng kêu thảm tử, nhưng không thực sự ngã xuống ao, mà lao về phía Kim Bình Nhi, hiển nhiên là bắt kế sống chết.

Tiểu Hoàn kêu lên thất thanh: "Tỉ tỉ, bảo trọng!".

Kim Bình Nhi sắc diện vẫn bình thản, trên khuôn mặt mĩ lệ nở nụ cười khinh thị, chỉ thấy quái vật lao tới ngày một gần, Kim Bình Nhi ngay lập tức né tránh, hữu thủ vung lên, Tử Mang (1) lan tỏa, chu vi lớn tới mức người ngoài không thể thấy được là loại pháp bảo gì, chỉ thấy đạo tử quang này sắc như dao chém, hướng về phía quái vật đang lao đến, quái vật hét lên thảm thiết, thân hình bị chấn động vọt lên cao đến mười trượng, lập tức rơi xuống, chân tay co giật, dường như đã thảm tử.

Bốn bề từ từ tĩnh lặng, trên mặt ao sóng cũng không còn gợn mạnh, gió cũng đã ngừng. Mọi người đều chăm chú nhìn vào quái vật đang nằm sóng soài trên mặt đất, kể cả Kim Bình Nhi.

Đây đúng là một con quái vật, nhưng thực sự là một con quái vật bất thường.

Nó khá giống người, có đủ tứ chi, thậm chí trên người còn có y phục bó sát, chỉ bất quá tiện lợi cho nó hoạt động trong nước, do đó có rất ít y phục. Những phần thân thể lộ ra ngoài cũng ở kích cỡ bình thường. Nhưng điều kinh hãi nhất, đó là đầu quái vật là đầu cá, có môi cá, mang cá, thậm chí cả mắt, cũng giống như cá, không có mí mắt.

Lúc này, quái vật mình người đầu cá nằm trên mặt đất, máu rỉ ra từ khói miệng không ngừng, toàn thân bất động, trông như bị Kim Bình Nhi tấn công mãnh liệt, đã tử thương. Tiểu Hoàn nhìn quái vật nằm trên mặt đất, cảm thấy sợ hãi, run lên quay sang Kim Bình Nhi như cầu viện, Kim Bình Nhi đặt tay lên vai Tiểu Hoàn, vỗ về trấn an.

Không lâu sau, từ màn sương mù dày đặc trước mặt, có hai người chậm rãi bước tới, tuy rằng đi cùng nhau, nhưng đi cách xa nhau, dường như có sự đề phòng, chính là Quý Lê và Vạn Độc Môn Tần Vô Viêm.

Quý Lê mục quang chuyển động, dừng lại ở Kim Bình Nhi rồi đến khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Hoàn, lập tức quay đi.

Tiểu Hoàn nhìn Quý Lê, và nhìn Tần Vô Viêm, không khỏi kinh hãi, ba đại cao thủ trẻ tuổi xuất sắc nhất của Ma Giáo, đột nhiên bí mật tương hội, ngay lập tức trong lòng trào lên sự thắc mắc.

Tần Vô Viêm đến trước quái vật, dùng chân đá vào xác nó, cái xác lật lại, nhưng quái vật vẫn nằm bất động.

Tần Vô Viêm khẽ nói, "Hắn chết rồi".

Đột nhiên Tiểu Hồi kêu lên hai tiếng chí chí, nhảy lên lưng Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ nhìn Dã Cẩu đạo nhân, Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, lập tức nhíu mày chậtm rãi nói: "Chuyện cần bàn đều đã bàn, cứ như vậy đã!".

Vừa nói, vừa bước tránh sang bên, Tân Vô Viêm hốt nhiên nói: "Quỷ Lệ huynh đài, tên quái vật này không phải đột nhiên xuất hiện ở nơi đây, phải chẳng có điều gì ám muội, huynh có cao kiến gì không?"

Quỷ Lệ dừng bước, im lặng, là Kim Bình Nhi đang nhìn Tân Vô Viêm, nói "Thế nào, huynh biết lai lịch quái nhân đó à?". Tân Vô Viêm lập tức lắc đầu, nhìn vẻ mặt Kim Bình Nhi và Quỷ Lệ, tựa hồ như không ai biết lai lịch của quái nhân nửa người nửa cá này. Đột nhiên có một người lãnh đạm nói: "Ta biết lai lịch của quái nhân này".

Quỷ Lệ và ba người còn lại đều giật mình, nhìn về phía Chu Nhất Tiên, người vừa nói chính là Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cũng đang rất ngạc nhiên, hỏi: "Gia gia biết kẻ này sao?"

Trên trán Chu Nhất Tiên vẫn còn dính bùn, nhưng lúc này khí độ thật không tầm thường, đứng ưỡn ngực khoanh tay, vẻ mặt đầy tự phụ, nói: "Gia gia của ngươi cả đời chu du khắp thiên hạ, số cầu ta đi qua còn nhiều hơn đường mà người đã đi qua nữa, ngươi chỉ là con nít, biết gì. Quái nhân này gọi là "ngư nhân" (người cá), kỳ thật không phải là yêu nhân, trong Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, thuộc chủng tộc ngư nhân là một trong 63 chủng tộc dị nhân".

Quỷ Lệ và những người khác đều thất kinh, Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn là địa danh ai cũng biết, nhưng ở nơi hoang dã ấy, tồn tại 63 chủng tộc dị nhân, là điều chưa từng nghe thấy bao giờ, nhưng nhìn vẻ mặt Chu Nhất Tiên, không có vẻ gì là đang dựng lên một câu chuyện hoang đường.

Kim Bình Nhi nhíu mày nói: "Thật là lạ, chu vi của Tử Trạch về phía nam không quá mươi ngàn dặm, quái nhân kia sao lại chạy đến đây, chủ đích của hắn là gì?"

Câu hỏi khó trả lời này ngay cả Chu Nhất Tiên đang dương dương tự đắc cũng phải vò đầu bứt tai, nói: "Ta cũng chẳng biết".

Nhất thời ai nấy đều trầm mặc, chưa có kết luận gì, Quỷ Lệ xoay mình, bỏ đi, Tiểu Hồi đang nắm sấp trên lưng hắn, đột nhiên quay đầu lại, vẩy tay với Tiểu Hoàn, nhe răng cười.

Tiểu Hoàn cũng mỉm cười.

Dã Cẩu nhìn Tiểu Hoàn, ngay lập tức bước chậm lại, nghe Tiểu Hoàn gọi vọng lại từ phía sau: "Đạo trưởng, phía trước còn nhiều hung hiểm, ông hãy bảo trọng!".

Kim Bình Nhi ngạc nhiên nhìn Tiểu Hoàn, thấy Tiểu Hoàn khẽ mỉm cười, vẻ mặt vẫn bình thản, phía trước Dã Cẩu đạo nhân bước nhanh, dường như không nghe thấy tiếng Tiểu Hoàn, không hề quay lại, nối gót Quỷ Lệ mà đi.

Tần Vô Viêm nhìn theo hướng Quý Lộ, bước đến bên cạnh Kim Bình Nhi, mỉm cười nói: "Kim Tiên Tử, Tử Mang quả thật danh chấn thiên hạ, ngày hôm nay được chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền".

Kim Bình Nhi cười lanh đạm, nói: "Tần công tử khéo nói đùa, làm sao ta so sánh với công tử được, chỉ tùy tiện cho một chút độc, cái ao này đã nhiễm độc, trong 50 năm tới chẳng có cây cỏ nào mọc lại được."

Tần Vô Viêm mục quang ngưng đọng, vẻ mặt vẫn lạnh giá, nhìn Kim Bình Nhi, chậm rãi nói: "Tại hạ đưa ra loại độc dược Phù Bình (2) này, mới được điều chế chưa quá nửa năm, vốn chỉ là một thứ nhỏ nhặt, chưa từng được đem ra sử dụng, Kim Tiên Tử chỉ liếc qua là biết, tại hạ thật lấy làm bội phục, bội phục!"

Kim Bình Nhi nghiêng mình đáp lễ, nói: "Tần công tử quá lời rồi".

Tần Vô Viêm nhìn nàng, trong mắt thoáng xuất hiện một tia nhìn lạnh lẽo, trên mặt điểm nụ cười, gật đầu, nói: "Vậy, tại hạ cáo từ, ; liệu có vấn đề gì..."

Kim Bình Nhi ngắt lời hắn: "Công tử yên tâm, ta tự biết lo liệu!".

Tần Vô Viêm cười nhạt, nói "Tốt", gật đầu chào Tiểu Hoàn, quay mình bước đi, nhanh chóng biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Nhin theo bóng Tần Vô Viêm khuất dần, Kim Bình Nhi đột nhiên trầm mặc, đột nhiên thở dài, Tiểu Hoàn đứng bên cạnh nàng, gần như cùng lúc cảm thấy thân thể Kim Bình Nhi bình thường lúc nào cũng căng thẳng, chỉ có lúc này mới thực sự được thư giãn.

"Tỉ tỉ, tỉ không sao chứ?", Tiểu Hoàn lo lắng hỏi.

Kim Bình Nhi khẽ lắc đầu, nhìn Tiểu Hoàn, nhẹ nhàng nói: "Ta lúc trước không đến kịp, muội muội có bị thụ thương không?"

Tiểu Hoàn mỉm cười gật đầu, thốt: "Muội vẫn ổn, lúc nãy trời mưa như trút nước, nhưng may là, ôi...!"

Kim Bình Nhi lo lắng nói: "Sao?"

Tiểu Hoàn dậm chân nói: "Muội quên trả chiếc ô cho vị đạo nhân đó rồi".

Kim Bình Nhi khẽ nhún vai nói: "Vậy thì cứ giữ lại đi, sau này có cơ hội gặp lại, rồi trả cũng được!"

Tiểu Hoàn lặng lẽ gật đầu, Kim Bình Nhi nhìn xa xăm, đột nhiên xúc động, thì thào nói với Tiểu Hoàn: "Tiểu Hoàn, muội phải cẩn thận với hai kẻ đó (3)".

Tiểu Hoàn không hề nao núng, hỏi: "Tại sao?"

Kim Bình Nhi chớp mắt, khẽ nói: "Hai kẻ đó đều cực kỳ tàn ác, muội đã xem hậu vận cho chúng, nên rời khỏi đây ngay lập tức, đừng động vào chúng!"

Tiểu Hoàn im lặng, chậm rãi gật đầu, trong lòng bỗng trỗi dậy một sự đau đớn, khi nhớ lại nhiều năm về trước, chàng thiếu niên Thanh Vân Môn bị Chu Nhất Tiên lừa gạt.

LucHuong chú:

(1) *Tử Mang: màn khói màu tím*

(2) *Phù Bình: cây bèo nổi trên mặt nước (bản tiếng Anh là duckweed, còn có thể gọi là cỏ chân vịt)*

(3) *Quỷ Lệ và Tần Vô Viêm.*

Chương 92

Đường Lang

Dã Cẩu đạo nhân đi theo Quỷ Lệ, bước ngắn bước dài đi sâu vào Tử Trạch.

Hồi nay mới đổ một trận mưa lớn, đất dai vốn đã mềm lún giờ lại càng lầy lội hơn, nhưng không biết vì sao sau khi Quỷ Lệ hội diện với bọn Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi, hắn lại không chịu ngự khởi pháp bảo mà phi hành nữa, lại cứ đi bộ.

Tựa hồ hắn cũng giống như Kim Bình Nhi, đều đang che giấu cỗ kỵ gì đó vậy.

Nếu là ngày xưa, Dã Cẩu đạo nhân tự nhiên đã hả miệng chửi lớn, ít ra cũng cắn nhăn dai dẳng, chỉ là giờ phút này gã lại chừng như hơi bần thần, không ngờ không nói tới một tiếng, lẳng lặng theo đuôi Quỷ Lệ, trái lại đã khiến Quỷ Lệ thấy kỳ quái.

Quỷ Lệ liếc nhìn bộ dạng có vẻ xuất thần của Dã Cẩu đạo nhân, hạ giọng điềm đạm hỏi: "Gã làm sao vậy?".

Câu hỏi phảng phất như tự nói với mình, bởi vì xung quanh ngoại trừ ao tù đầm lầy đê điều rong cỏ ra, căn bản không có một ai ngoài con khỉ Tiểu Hôi trên vai hắn.

Cũng lại là Tiểu Hôi, nãy giờ xem chừng ngủ say mê man, nhưng vừa nghe Quỷ Lệ hỏi câu đó, đột nhiên như bị cái gì kích thích, lập tức hưng phấn lên, đôi tròng măc cực kỳ linh mẫn láy chuyển, bất chợt nhảy từ trên vai Quỷ Lệ xuống đất, bắt đầu nhảy nhót múa may.

Hành động cỗ quái đó làm cho Dã Cẩu đạo nhân đang theo sau cũng phải giật bắn mình, nhìn nó chăm chắm.

Chỉ thấy Tiểu Hôi có vẻ rất hưng phấn, miệng nhẹ răng "chét chét" chí chóé, vung chân múa tay nhìn Quỷ Lệ, một hồi sau lại đảo mắt, đột nhiên phóng sang một bên, thò tay múc nước trong một cái ao nhỏ bên đường lên, lại đổ lên đầu mình, sau đó chỉ tay lên trời, nhảy dựng lên.

Dã Cẩu đạo nhân trợn tròn mắt mà nhìn, bước đến bên cạnh Quý Lê: "Sao vậy, con khỉ đó bị điên rồi hả?".

Quý Lê lại nhíu nhíu mày, liền hướng về phía Tiểu Hồi hạ giọng hỏi: "Mưa rơi?".

Tiểu Hồi mừng rỡ, gật gật đầu liên tục, liền thò tay bẻ lá của một loại cây không biết là cây gì, vung vung trên đầu, tựa hồ muốn che gì đó, rồi lại làm ra tư thế uốn éo, thân người ông qua eo lại, sau đó lại như đang làm trò, lá từ tay phải đổi sang tay trái, lại từ tay trái chuyển trở lại tay phải.

Dã Cẩu nhìn nhìn, bất chợt không biết tại sao có vẻ bối rối hoang mang, nhìn con khỉ cổ quái nói với Quý Lê: "Đồ điên, điên rồi, con khỉ đó nhất định đã bị điên rồi".

Lúc đó Tiểu Hồi đã quăng cái lá đi, nhún nhảy hai ba lượt lại quay trở lại trên vai Quý Lê, rồi chỉ về phương hướng con đường sau lưng bọn họ, "chết chét" liên hồi.

Quý Lê trầm ngâm một lúc, từ từ quay người lại, nhìn Dã Cẩu đạo nhân.

Dã Cẩu đạo nhân ương ngạnh hỏi: "Ngươi nhìn ta làm gì?".

Quý Lê mục quang thoáng liếc đằng sau lưng gã, điềm đạm thốt: "Hồi nay lúc trời mưa, có phải ngươi đã đem cây dù cho... cho...". Nói tới đó, hắn lại hơi nhíu mày, quay sang nhìn Tiểu Hồi, lại nghĩ ngợi, liền nói tiếp: "Có phải ngươi đã cho tiểu cô nương coi tướng kia mượn dù để che mưa?".

"Chết chét!"...

Không đợi Dã Cẩu đạo nhân mở miệng, Tiểu Hồi dĩ nhiên nhảy dựng lên trên vai Quý Lê, quá ư là hung phẫn, cười cợt hống híp cả mắt lại.

Dã Cẩu đạo nhân mặt mày lúc đó bừng lúc tái nhợt, thần tình lúng túng ngượng nghịu phi thường, chợt chỉ mặt Quý Lê giận dữ la lên: "Xú tiểu tử, nói cho ngươi biết, lão gia đây hôm xưa giết người như ngoé, kẻ chết trong tay ta không tới một ngàn cũng phải tám trăm có".

Quý Lê liếc gã một cái, không ngờ không thèm lý gì tới bộ dạng của gã, lại quay mình bước đi, miệng hờ hững thốt: "Ngươi có giết một ngàn hay là tám trăm mạng, đối với ta có liên quan gì chứ?".

Dã Cẩu đạo nhân nghen họng, không nói tiếp được mấy lời khí thế hoành tráng, chỉ nghe Quý Lê từ từ nói tiếp: "Hơn nữa, ngươi giết một ngàn người cũng được, tám trăm mạng cũng được, đâu có can hệ gi tới việc ngươi cho tiểu cô nương đó mượn dù?".

Nói tới đó, hắn lại dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn Dã Cẩu đạo nhân.

Dã Cẩu đạo nhân thất kinh như đụng phải đại địch: "Ngươi... ngươi muốn gì?... Không... ngươi nói gì?".

Quỷ Lệ nhìn lén nhìn xuống thân người gã một lượt, thình lình cười cười thốt: "Bất quá chuyện ngày hôm nay ngươi lại làm cho ta giật mình như lúc ở Tử Linh Uyên".

Hắn lại xoay người, chầm chậm bước đi, thanh âm dần dần trầm thấp, nhưng Dã Cẩu đạo nhân lại nghe rõ rõ ràng ràng: "Không tưởng tượng được không ngờ ngươi cũng có thể làm chuyện anh hùng cứu mỹ nhân".

Dã Cẩu đạo nhân ngẩn người đứng yên một chỗ, chợt lại như đã xuất thần, đợi đến lúc gã bừng tỉnh, Quỷ Lệ đã dẫn Tiểu Hồi đi xa rồi, cơ hồ thân ảnh cũng đã tan biến trong làn sương đằng trước.

Dã Cẩu đạo nhân vọng nhìn theo phương hướng đó, bỗng nhảy dựng lên, dậm chân rầm rầm: "Bậy bạ, lão tử đây từ xưa tới nay bại hoại, cả đời chưa từng làm mấy chuyện đó, chẳng những vậy tiểu a đầu đó mà có thể gọi là mỹ nhân à? Hừ...".

Dã Cẩu đạo nhân thò tai gãi gãi đầu, chợt nhíu mày nghĩ ngợi, hồi lâu sau phảng phất như đang tự nhủ với mình: "Tiểu a đầu đó thật ra cũng có thể cho là...".

Nói tới đó, Dã Cẩu đạo nhân cũng tựa hồ thử người ra, đột nhiên lắc đầu nguầy nguậy, thấp giọng chửi một câu, bước dài đuổi theo phía Quỷ Lệ, không lâu sau cũng biến mất trong mù sương chiều tàn càng lúc càng dày đặc.

Bốn bề một màn tĩnh lặng, chỉ thấy sắc trời càng lúc càng tối tăm, bóng tối kéo đến, từ từ nhện chìm tất cả.

Bên kia bờ Tử Trạch.

Môn chủ của Ma giáo Trường Sinh Đường vận bạch y, khoanh tay đứng thẳng người, ngừa đâu nhìn trời, gió đêm từ trong vùng ao đầm thổi qua, lất phất phiêu động tà áo của lão, xem khí độ bất phàm, phảng phất như một tiên nhân vậy.

Chỉ trừ tǎ thủ của lão ra, ống tay áo trống không, thêm vào vài phần hoạt kê khó tả.

Đó là hậu quả, là dấu vết biểu tượng cho trận chiến trên Thanh Vân Sơn năm xưa, lão bất hạnh bị thương dưới thế gian đệ nhất kỳ kiêm - Tru Tiên.

Gió đêm hơi lành lạnh, trong không khì hình như còn vẩn vơ sự ẩm thấp của cơn mưa lớn hồi nãy, màn đêm vây bọc bốn bề, chỉ còn thân ảnh của lão vẫn đứng yên tại đó, ngạo nghễ bắt mắt.

Trong bóng tối sau lưng lão, thấp thoáng truyền đến tiếng hơi thở, môn nhân của lão đang ẩn tàng trong màn đêm, đang nhẫn nại chờ đợi mệnh lệnh của lão giữa màn đêm.

Ma giáo Trường Sinh Đường quật khởi từ tám trăm năm trước, truyền cho đến đời Ngọc Dương Tử đã là đời thứ bảy, lịch sử căn cội lâu dài, nhưng không có ai

rõ băng Ngọc Dương Tử: băng sau ánh sáng chói ngời vô hạn của một lịch sử oai phong đó, Trưởng Sinh Đường đang đối đầu với một nguy nan.

Không có người kế thừa!

Trận chiến Thanh Vân mười năm trước, Ngọc Dương Tử được ba đại phái kia của Ma giáo chọn làm người chủ trì, có phải là vì mấy trăm năm nay, Trưởng Sinh Đường thanh danh tối cao tối thịnh nhất trong Ma giáo? Như diều gặp gió, lúc đó Ngọc Dương Tử thỏa ý vô cùng, trong tay còn có mấy chục cao thủ đặc ý đều do lão khổ tâm bồi dưỡng trong suốt trăm năm.

Lúc đó, Ngọc Dương Tử thật sự nghĩ rằng thế gian này đã thành vật sở hữu của lão mà không còn gì ngăn trở được, chỉ cần một trận đánh tan bọn Thanh Vân Môn già cỗi cổ hủ, thanh danh Trưởng Sinh Đường tự nhiên sẽ chấn nhiếp Ma giáo, thêm vào sự trợ lực của số thủ hạ cao thủ của mình, Trưởng Sinh Đường liền trở thành Luyện Huyết Đường thứ nhì, hơn nữa cũng đưa lão lên thành Hắc Tâm Lão Nhân thứ nhì!

Chỉ là... đó chỉ là một trường mộng tưởng tươi đẹp, lại đã hóa thành bọt nước dưới Tru Tiên Kiếm trên Thanh Vân Sơn!

Bản thân lão trong Tru Tiên Kiếm Trận đã mất đi một cánh tay trái, đạo hạnh tổn thất lớn lao tới cỡ nào thì khỏi cần nói tới, vì Trưởng Sinh Đường đứng ra làm phái chủ trì, cao thủ dưới trướng đương nhiên là xếp ở tuyến đầu của trận quyết chiến, chư trưởng lão thủ tọa Thông Thiên Phong cùng Thanh Vân Môn đã diệt đi mất nửa, sau tới lúc Tru Tiên Kiếm Trận phát động, đám cao thủ tàn binh còn lại của Trưởng Sinh Đường lại gặp tổn thương trầm trọng, người chạy thoát không quá một hai người, cơ hồ có thể coi là toàn quân bị tiêu diệt.

Trên thế gian này, cái gì cũng dễ dàng tóm bắt được, khó nhất lại là nhân tài, đặc biệt là nhân tài mà mình tài bồi dạy dỗ đến mức hoàn toàn tín nhiệm!

Mười năm nay, nhờ Ngọc Dương Tử đổ máu dốc tâm, Trưởng Sinh Đường từ từ lại khởi sắc, nhưng trong lòng Ngọc Dương Tử, bóng tối kia lại càng lúc càng lớn. Trận chiến Thanh Vân cơ hồ đã hoàn toàn tiêu hủy hết chiến lực chủ yếu của Trưởng Sinh Đường, những năm vừa qua, nếu không phải Ngọc Dương Tử bản thân tu hành quá cao, chặn đứng đám địch nhân như hổ rình mỗi xung quanh, đặc biệt là bảy năm trước, lão độc đoán quyết định, bất chấp sự phản đối của đám môn hạ, dời tổng đường đến nơi hẻo lánh vắng vẻ vùng ao đầm đầy chết chóc này, lánh xa phạm vi thế lực của ba đại thế lực phái phiệt kia, nếu không hậu quả ra sao, e rằng khó mà biết được.

Nhưng, một tháng trước đây, đang khi Ma giáo càng lúc càng tranh đấu kịch liệt không ngừng, một môn phái có thực lực có tầm cỡ bình bình cuối cùng là Luyện Huyết Đường chung quy cũng đã bị Quý Vương Tông thu phục, các phe đều đứng yên giữa trận tuyến, sau giai đoạn yên tĩnh đến nghẹt thở tạm thời ngắn ngủi đó, trực giác của Ngọc Dương Tử đã dự đoán sắp tới đây sẽ rất mau chóng bạo phát trận nội chiến quyết liệt giữa tứ đại phái phiệt của Ma giáo.

Dù gì đi nữa, trong tâm của vô số đệ tử Ma giáo, bóng dáng của Hắc Tâm Lão Nhân tám trăm năm trước nhất thống Ma giáo, tung hoành thiên hạ đã là một truyền kỳ vĩnh viễn!

Nhưng truyền thuyết vẫn là truyền thuyết, giờ này phút này, đối với Trưởng Sinh Đường và cả Ngọc Dương Tử lại cực kỳ bất lợi, thực lực có hạn, trong vòng nội chiến tranh đoạt các phái phiệt nhỏ Trưởng Sinh Đường hữu tâm mà vô lực, cho nên bên này yếu thì bên kia mạnh, trên thực lực không ngờ càng kém xa ba đại phái phiệt kia, Ngọc Dương Tử vì vậy càng ưu tư lo lắng, cơ hồ đêm không thể chợp mắt.

Cũng chính vào lúc đó, chừng như ông trời hé mắt, kề bên Trưởng Sinh Đường, bên trong vùng ao đầm chết chóc đột nhiên xuất hiện điểm lạ dị bảo xuất thế, Ngọc Dương Tử nửa mừng nửa sợ, nếu thật có thể lấy được kỳ bảo như "Tru Tiên Cổ Kiếm" của Thanh Vân Môn, trước hết bảo vệ Trưởng Sinh Đường không còn là vấn đề nữa, sau đó phát triển cơ đồ trở lại, ngày sau vị tất không thể đứng thẳng dậy.

Dưới tình huống đó, Trưởng Sinh Đường đối với dị bảo trong Tử Trạch dĩ nhiên coi là vật trong túi, tuyệt không cho phép người khác đụng tới. Chỉ là không biết ai đó để lộ phong thanh, tin tức chỉ nội trong vài ngày đã kinh động khắp thiên hạ, tai mắt ai ai cũng dồn về đây, cao thủ chính tà chia nhau tụ tập ở Tử Trạch.

Ngọc Dương Tử vừa giận vừa sợ, nhưng giờ này phút này cũng không cho phép lão thoái lui nữa, liền khởi động toàn bộ thực lực của Trưởng Sinh Đường, bố trí trong Tử Trạch, một mặt toàn lực truy tìm nơi hạ lạc của dị bảo, mặt khác phụ trách gitế sạch ngoại địch dám xâm phạm, trong vòng mười mấy ngày, số người bị Trưởng Sinh Đường ám hại trong Tử Trạch không dưới mấy chục, trong đó có cao thủ chính đạo tiên giáo, cũng có cao thủ của các phái phiệt khác trong Ma giáo.

Vì sự tồn vong sinh tử của bốn môn, Ngọc Dương Tử dĩ nhiên là bất chấp tất cả!

Đêm đó, Ngọc Dương Tử được môn hạ mật báo cho biết, ở vùng tiền phương phụ cận "Vô Đế Khanh" bên ngoài Tử Trạch, có một đám người chính đạo trú ngụ, chuẩn bị ở qua đêm. Tiếp nhận hồi báo từ hổ thám tử này tới thám tử kia, sắc mặt của Ngọc Dương Tử dần dần lạnh buốt lại, trong lòng cũng đã rõ đó là những ai.

Đó là đám môn hạ đệ tử trẻ tuổi tinh anh nhất của Thanh Vân Môn, số người đến đáng lẽ chỉ có mười mấy người, nhưng nghe thám tử hồi báo, hiện số người đó không ngờ đã có hơn mấy chục người, hơn nữa trong số còn có hòa thượng và người ăn vận phục sức kiểu Phàn Hương Cốc. Ngọc Dương Tử nhíu mày, hít sâu một hơi, ngưng vọng nhìn về chốn xa xăm, phảng phất đang đợi chờ gì đó.

Một hồi lâu sau, trong bóng tối đằng sau chợt vang lên một tràng tiếng bước chân nhẹ nhàng, một trung niên nhân gầy gò tinh minh bước ra, đến bên cạnh Ngọc

Dương Tử, Ngọc Dương Tử lập tức xoay người lại, đối diện với gã, hiển nhiên người đó thân phận không phải tầm thường.

Trung niên nhân đó tên gọi Mạnh Kí, là cao thủ nhì dưới trướng Trưởng Sinh Đường, cũng là một trong số ít cao thủ của Trưởng Sinh Đường còn sống sót sau trận chiến Thanh Vân năm xưa, cho nên càng được Ngọc Dương Tử tín nhiệm. Giờ phút này Ngọc Dương Tử còn chần chừ chưa thể hạ quyết tâm cũng là muốn đợi người này quay trở lại.

Mạnh Kí hướng về phía Ngọc Dương Tử hành lễ, Ngọc Dương Tử gật đầu nhẹ nhàng: "Được rồi, bất tất phải đa lễ, sao rồi?".

Câu hỏi đó không đầu không đuôi, nhưng Mạnh Kí lại hiển nhiên biết ý Ngọc Dương Tử muốn hỏi gì, thấp giọng đáp: "Thuộc hạ dẫn người sang bờ Hắc Thủy Câu, Bạch Mã Hà bên kia Tử Trạch điều tra, không phát hiện người nào của Quý Vương Tông, Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái, chỉ có lác đác vài nhân vật đơn giản của mấy phái nhỏ, thuộc hạ đã hạ thủ trực tiếp giải quyết rồi".

Ngọc Dương Tử phẫn chấn tinh thần, trên mặt đã cho phép nở một nụ cười, gật đầu thốt: "Được! Như vậy bọn ta không cần lo nữa, đêm nay toàn lực đột tập mấy tên trẻ không biết trời cao đất rộng của Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phản Hương Cốc, trước hết trừ khử bọn đó đi, chính đạo sẽ không còn sức lực để tranh đoạt với bọn ta nữa!".

Mạnh Kí trên mặt lại tựa hồ không có gì hoan hỉ lắm, trái lại còn có vẻ tư lự, do dự một hồi rồi mới nói tiếp: "Môn Chủ, nhưng trước đây ba ngày, vùng phụ cận Đại Vương Thôn có tin tức truyền về, tựa hồ Quý Lê và Tân Vô Viêm đã đến sát Tử Trạch, thêm vào Kim Bình Nhi của Hợp Hoan Phái hành tung luôn luôn phiêu hốt, bọn ta không thể không đề phòng!".

Bắp thịt trên mặt Ngọc Dương Tử giật giật, lộ vẻ tức giận, hận thù thốt: "Điểm đó ta sao lại không biết chứ, đám chính đạo bất quá là muôn lấp bối kia, nhưng thứ mà đám Vạn Độc Môn, Quý Vương Tông muốn lại là cái mạng của ta!".

Mạnh Tử rùng mình, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì, thầm sặc trên mặt bất định, hạ giọng: "Môn Chủ, vậy bọn ta phải làm sao đây?".

Ngọc Dương Tử hừ một tiếng, hít một hơi dài, buông lời thân người: "Chuyện đến nước này, bọn ta không còn đường để quay đầu lại nữa. Lợi dụng lúc nhân mã của Vạn Độc Môn, Quý Vương Tông và Hợp Hoan Phái còn chưa đến, bọn ta trước hết cứ đi giải quyết đám tiểu tử chính đạo, sau đó toàn lực truy tầm dí bảo, một khi lọt vào tay bọn ta, cứ theo mấy điểm lạ của mấy ngày trước mà xem, đó nhất định là một kỳ bảo hiểm có, bọn ta đâu còn sợ ba phái kia nữa!".

Mạnh Kí cúi đầu nói: "Môn Chủ cao kiến".

Ngọc Dương Tử gật đầu nhẹ nhàng, liền xoay mình, bình tĩnh trở lại, thò cánh tay phải còng lại của lão ra, trong bóng tối mù mịt phất một cái về phía trước, những bóng người trong đêm đen liền di động toàn bộ, trong nháy mắt một số đông đê

tử Trường Sinh Đường đã xuất hiện, rành rọt nhắm hướng cánh tay của Ngọc Dương Tử đang chỉ mà ồ ạt phóng đi.

Trời đêm mênh mông, vừa thăm được một màu thê lương, vừa ngập tràn một màn sát khí!

Tử Trạch, Vô Đế Khanh.

Ao đầm chết chóc, hố sâu không đáy.

Vùng đất ban ngày ban mặt trông bình thản vô tư đó lại không biết vì sao có một danh xưng cổ quái như vậy, trừ phi là thôn dân sinh sống lâu năm quanh Tử Trạch mới biết dài đất này tuy nhìn không khác gì đất đai xung quanh, đều đầy dẫy cỏ dại bụi rậm, trên thực tế lại là một hố sâu không đáy khổng lồ, hấp lực của bùn sinh ứ đọng trong đó cực kỳ mãnh liệt, người bình thường nếu không cẩn thận lỡ chân lọt vào, chưa đầy một khoảnh khắc là liền bị nuốt trọng, không tăm không tiếng thịt rữa xương tan trong ao đầm sâu hoắm.

Sở dĩ có cái tên Tử Trạch cũng là vì trong ao đầm có vô số địa phương giết người một cách vô hình!

Bất quá, những người trẻ tuổi trong chính đạo hiển nhiên không phải ngang hàng với người bình thường.

Thanh Vân Môn một đoàn mười mấy người đi lại trong Tử Trạch mấy ngày nay, trước sau đã gặp đám đệ tử Thiên Âm Tự và Phản Hương Cốc phái đến, ba phuơng vị hợp thành một, đã có phần quen thuộc với chỗ này rồi.

Thiên Âm Tự vẫn do Pháp Tướng, Pháp Thiện dẫn đầu, còn trong đám đệ tử Phản Hương Cốc cũng có Lý Tuân và Yến Hồng, chỉ bất quá sau khi gặp mặt, quan hệ lại không còn như trước nữa. Đệ tử Thanh Vân Môn do Tiêu Dật Tài cầm đầu cùng chúng nhân Thiên Âm Tự hòa hợp lẫn nhau, cười cười nói nói, nhưng đoàn người Phản Hương Cốc lại có vẻ xa lìa với hai đại môn phái kia, tựa hồ cố ý bảo trì một khoảng cách.

Ai cũng tinh tế, mọi người trong đầu đều thông hiểu, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ khách khách khí khí, ba đại phái chính đạo vẫn đồng tâm hiệp lực, dựa vào đạo đức chính nghĩa, trảm yêu trừ ma, tiêu diệt Ma giáo!

Đêm đó chúng nhân nghỉ chân ở vùng phụ cận Vô Đế Khanh. Sau khi đốt đống lửa, dặn đi dặn lại bọn sư đệ sư muội không được đi lại tùy ý, Tiêu Dật Tài mời Pháp Tướng và Lý Tuân sang một bên, thương nghị mật.

Đúng vào lúc này, Lý Tuân đang hơi hơi nhíu mày, tận sâu kín trong mắt che giấu vẻ không ưa, nhưng trên mặt lại vẫn giữ gìn bộ dạng hòa ái, nhỏ giọng hỏi: "Tiêu sư huynh, huynh lo lắng thái quá".

Tiêu Dật Tài mỉm cười: "Lý sư huynh có cao kiến gì, xin cứ nói! Tại hạ xin rửa tai lắng nghe".

Thấy mục quang của Tiêu Dật Tài và Pháp Tướng đều đổ dồn lên mình, Lý Tuân ngưng một chút rồi lại nói: "Tôi nghĩ, từ khi ba phái bọn ta vào đầm, thể như che tre, đệ tử Trường Sinh Đường phái đến đều đã bị đánh bại tơi bời. Hơn nữa từ sau trận chiến Thanh Vân Sơn năm xưa, cao thủ của Trường Sinh Đường kè bờ mạng, người mang thương, trừ ra Ngọc Dương Tử gồng gánh đại cục, còn lại cẩn bản không có gì phải lo nghĩ tới. Tiêu sư huynh lại nói đêm nay sợ có phục binh, không phải lo lắng thái quá sao?".

Tiêu Dật Tài trầm ngâm một hồi: "Lời nói của Lý sư huynh quả thật có lý. Nhưng trong Ma giáo Trường Sinh Đường, Môn Chủ Ngọc Dương Tử đạo hạnh cực cao, chỉ một mình lão bọn ta cũng không thể coi thường được, ngoài ra Trường Sinh Đường từ lúc quật khởi đã liệt danh vào hàng tứ đại phái của Ma giáo cho tới nay, lịch sử tám trăm năm lâu đời, như là con rít trăm chân, tới chết vẫn ngọ nguậy, bọn chúng lại muốn lấy cho kỳ được dị bảo trong Tử Trạch này, khó tránh khỏi cảnh chó hoang bị dồn tới dưới chân tường, bọn ta thà lo xa cẩn thận một chút thì tốt hơn!".

Pháp Tướng gật đầu: "Tiêu sư huynh nói có lý, bọn ta thật phải cẩn thận là trên hết".

Lý Tuân thấy hai người đều nói như vậy, không nói gì được nữa, nhưng tính tình của gã kiêu ngạo, thắn sắc khinh khỉnh trong ánh mắt vẫn lộ rõ ra, hững hờ hỏi: "Vậy theo như nhị vị sư huynh nói, đêm nay bọn ta phải làm sao mới tốt?".

Pháp Tướng nhìn thấy thắn sắc của gã, ngẩn người ra, quay đầu liếc Tiêu Dật Tài, lại thấy Tiêu Dật Tài làm như không có chuyện gì, phảng phất không thấy gì hết, vẫn mỉm cười thốt: "Lý sư huynh quả nhiên minh giám, băng vào tài nghệ của huynh, tới ngày đại công cáo thành, Lý sư huynh phải là người đầu tiên lãnh công".

Lý Tuân mỉm cười, không ngờ cũng không khiêm tốn từ tạ.

Pháp Tướng đứng bên cạnh nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Dật Tài không để lộ rõ là giận hay là vui, trước mắt bỗng thoáng qua hình bóng của thiếu niên tên gọi "Trương Tiểu Phàm" năm xưa, nếu quả hôm nay cũng có hắn ở đây, vậy thì hay biết mấy...

Trong lòng lão cảm thấy một nỗi đau xót khó giải thích, thở dài một tiếng nhẹ nhẽ, lại nghe Tiêu Dật Tài bắt đầu bố trí, liền ngưng thắn lắng nghe, chỉ nghe Tiêu Dật Tài hạ giọng thốt: "Nhị vị sư huynh, đêm nay bọn ta...".

Bóng đêm phảng phất lại càng tối tăm hơn mấy phần.

Đêm khuya trong ao đầm chêt chóc, phảng phất cũng như đang bao trùm trong mây đen, có lẽ mỗi khi đêm đến, trong ao đầm khổng lồ này luôn bốc lên mù sương đằng đằng.

Từng mảng từng mảng xám xám mờ mịt giữa bầu trời đêm, đừng nói gì đến ánh trăng, cả một nửa vì sao cũng không tìm đâu ra.

Vùng phụ cận Vô Đế Khanh là nơi đám đệ tử trẻ chính đạo nghỉ qua đêm, trừ đồng lửa gần tàn còn gắng gượng lép bép nghi ngút chút ánh sáng ra, vạn vật đều quá tĩnh lặng, không có một thanh âm nào cả.

Có vẻ trong bóng tối nhìn lại, đám đệ tử chính đạo đang cuộn tròn co rút trong chăn áo ấm cúng, trùm toàn thân kín mít, chắc là trẻ người tu hành chưa đủ, không chống đỡ nổi khí lạnh đêm khuya thấu xương của Tử Trạch.

Đệ tử của Trường Sinh Đường im ắng kéo tối vây kín từ bốn phương tám hướng, trong bóng tối đang lắng lặng chờ đợi mệnh lệnh của Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử chậm chậm thò cánh tay phải còn lại của lão ra.

Mạnh Kí đứng gần lão chợt hạ giọng: "Môn Chủ...".

Tay Ngọc Dương Tử ngưng lại, hơi cảm thấy bất mãn, nhưng địa vị của Mạnh Kí trong lòng lão không phải là nhỏ, vẫn nhẫn nại nén giận hỏi: "Gì đó?".

Mạnh Kí phảng phất cũng cảm thấy được nỗi bất mãn của Ngọc Dương Tử, tuy có hơi do dự nhưng vẫn đáp: "Môn chủ, ông nhìn đám người chính đạo kia, sao cả người canh gác cũng không có vậy?".

Ngọc Dương Tử ngây người, liền thốt: "Đám tiểu tử miêng còn hôi sữa đó tâm cao khí ngạo, mấy ngày nay ta đã liên tiếp thi triển kế khinh địch, bọn chúng đã sớm nghĩ bọn ta không kham nổi một chiêu, căn bản không coi bọn ta ra gì, không canh gác cũng đâu có gì là lạ!".

Mạnh Kí hơi biến sắc, chung quy lại trầm mặc trở lại.

Ngọc Dương Tử không lý gì tới gã nữa, hữu thủ phất lên, chỉ thấy trong tay lão đã xuất hiện một tấm kiếng kỳ dị một mặt trắng một mặt đen, quăng lên giữa không trung, trong bóng đêm phát ra một luồng sáng diệu mắt.

Tất cả môn nhân của Trường Sinh Đường đồng thời hét to, ừn ừn âm vang trong bóng đêm, ồ ạt tiến tới, sát ý vô biên!

Trong màn tàn quang yếu ớt đó có một vẻ thê lương lợt lạt.

Điểm tro lửa cuối cùng, chính ngay lúc đó, đã tắt ngóm một cách yên ắng!

Bóng tối bao trùm!

Một lúc sau, chợt có tiếng động gãy gọn, tiếng kim loại lẻng kẽng.

Một đạo bích quang, một đạo lam quang, một đạo kim quang, một đạo bạch quang, một đạo thanh quang.

Năm đạo kỳ quang sáng lạn đẹp mắt từ trong đêm đen mờ mịt như lưỡi kiếm bén rạch phá khung trời, đột nhiên xuất hiện từ nơi sâu kín nhất của bóng tối, xông về phía đám môn nhân Trường Sinh Đường.

Đằng sau chúng, không ngờ còn có nhiều luồng sáng đẹp mắt khác, từng luồng từng luồng thay nhau xuất hiện.

Ngọc Dương Tử đã thấy, mặt mày biến sắc trầm trọng!

Chương 93

Hoàng Tước

Chuyện xảy ra quá đột nhiên, trong bóng tối thình lình sinh biến, đám mây nhân Trường Sinh Đường nhất thời đều kinh hoàng, không thể lập tức phản ứng lại.

Liền trong nháy mắt điện quang hỏa thạch đó, phe chính đạo đã sớm có chuẩn bị chia nhau mà hiện thân, ai ai cũng ngự khởi pháp bảo, cứ thẳng tay chém giết. Lấy hữu tâm mà đánh vô tâm, tự nhiên là chiếm tiện nghi hơn xa, hơn nữa đệ tử chính đạo ở đây không có ai không là truyền nhân xuất sắc của các đại môn phái, đạo hạnh tu hành có lẽ không so bì được với các nhân vật như Ngọc Dương Tử, nhưng đối phó với môn chúng bình thường thì lại hơn quá xa.

Giờ phút này như hổ lợt vào bầy dê, chính ma hai đạo luôn luôn gây cùu chuốc oán, lúc hạ thủ dĩ nhiên là không thể lưu tình, chỉ thấy đủ loại ánh sáng chớp nhoáng giữa màn đêm, tiếng gào thét thảm thương vang vọng mang tai bất tuyệt, mùi máu phiếm dâng, phiêu phưởng trong vùng đầm lầy.

Mặt tiền phong dẫn đầu các vùng sáng đầy màu sắc, lấp loáng một đạo hàn quang diệu mắt màu bích lục, chính là Trảm Long Kiếm của Thanh Vân Môn Long Thủ Phong đệ tử, Lâm Kinh Vũ.

Con người trẻ tuổi trước đây chưa từng lội sông leo núi xông pha giang hồ vào giờ phút này lại đột nhiên oai phong thu hút sự chú ý như vậy, Trảm Long Kiếm ấm vang vọng, hào quang màu bích lục xung thẳng lên trời, bao bọc lấy chủ nhân của nó, không một chút cố kỵ e dè xông thẳng vào giữa đám đông Trường Sinh Đường.

Đó chính là đạo ánh sáng chói lợi nhất giữa đêm tối, nhãn thần của gã lạnh giá, sâu kín trong tròng mắt lại tựa như có một tia cuồng nhiệt, phảng phất khát vọng nhìn thấy máu tươi phun trào bên dưới hàn quang trước mặt.

Số môn chúng Trường Sinh Đường hàng đầu, khi ánh sáng bích lục đó lướt qua, liền hóa thành trận mưa máu lắt rắt.

Đám đông huyên náo, ủn ủn vây kín, nhưng Lâm Kinh Vũ không ngờ căn bản bất chấp tới địch nhân tập kích sau lưng, chỉ nhìn thẳng về phía trước, xông thẳng vào chỗ đông người nhất, tung hoành xung sát, không gì ngăn chặn được, nơi nào gã đi qua, máu thịt vung vãi tứ phía. Một hồi sau các đệ tử chính đạo kia cũng đã lên tới, đủ thứ pháp bảo tàn sát môn nhân Trường Sinh Đường.

Tiêu Dật Tài đang chìm mình giữa loạn chiến, nhưng vẫn lo lắng cho Lâm Kinh Vũ, cao giọng: "Lâm sư đệ, cẩn thận...".

Chỉ là Lâm Kinh Vũ xem chừng căn bản không còn nghe thấy lời cảnh cáo của ai nữa, giờ này phút này, gã đã không còn là thiếu niên năm xưa học nghệ ở Long Thủ Phong nữa, vung vít Trảm Long Kiếm, kiếm quang bọc thân huyết tẩy Ma giáo môn đồ!

Không biết có bao nhiêu môn nhân Trường Sinh Đường vây kín lấy gã mà kể, nhưng gã vẫn không một lần quay đầu lại nhìn. Trảm Long Kiếm loang loáng tung lượn giữa màn đêm, máu tươi tầng tầng lớp lớp cứ phun lên rồi lại rơi xuống trước mặt gã, thẩm đẫm y phục gã.

Cứ như vậy, vô số môn nhân Trường Sinh Đường rượt theo sau lưng gã, nhưng trước mặt gã lại có ai dám cản đường? Người người nối đuôi nhau đào tẩu, không dám đối diện với con người như một cuồng ma đó.

Cho đến khi... nơi tận cùng của bóng tối phát ra một tràng thanh âm "o o" xé tai, bạch quang nhoáng lên, một vật hình tròn cấp tốc xoay chuyển vẫn vũ từ trên trời đổ xuống, nhắm ngay đỉnh đầu của Lâm Kinh Vũ quật tới.

Lâm Kinh Vũ hé lớn một tiếng, Trảm Long Kiếm đang múa lượn giết địch trong nháy mắt bay về trở lại, gã nắm lấy chìa thằng lên trời, bích quang càng sáng chói, đằng không bay lên, không ngờ vật hình tròn giữa không trung lại càng lợi hại, hắc quang bạch quang thay phiên nhau xuất hiện, ương ngạnh đè ép xuống giữa màn hào quang bích lục.

Lâm Kinh Vũ lần này biến sắc mặt, biết chung quy cao thủ trong Trường Sinh Đường đã xuất hiện, pháp bảo không rõ là gì giữa không trung tuy không bắt mắt, lại cứ coi luồng kiếm quang rất mắt của Trảm Long Kiếm như không, càng lúc càng đè nặng áp lực, tần tốc hạ xuống.

Lâm Kinh Vũ sắc mặt cứ theo áp lực của vật hình tròn trong nháy mắt đã tái nhợt đi mấy phần, liền rõ ràng lớn một tiếng, toàn thân bay phóng đi, chỉ một tích tắc sau, vật hình tròn "ầm" một tiếng long trời lở đất hạ xuống, khoét một hố to đường kính cả trượng ngay chỗ gã đứng hồi nãy, lực đạo hung liệt như vậy, hiển nhiên con người kia cũng đã phẫn hận cực độ.

Thân người Lâm Kinh Vũ lăn ra, đám Thanh Vân Môn đằng sau nhìn thấy, chia nhau phóng lên tiếp ứng, nhưng gã nãy giờ không ngăn không ngại xông vào giữa đám đông Trường Sinh Đường, xung quanh toàn là địch nhân, còn chưa đợi gã đứng yên, mình mẩy đã đau đớn kịch liệt, trong chốc lát không ngờ đã có ba bốn lưỡi đao mũi kiếm đâm chém vào người gã.

Máu phun ra như suối, tươi tắn như hoa, nhuộm đỏ cả y phục của gã, Lâm Kinh Vũ khoé mắt giật giật, nhưng lại không có một chút khí sắc kinh sợ muốn rút chạy, quẳng sáng Trảm Long Kiếm giữa màn máu tươi bay bắn không ngờ lại càng chói lợi bắt mắt, bay múa vòng vòng, tiếng thét gào thảm thương lại vang lên, ba bốn tên đệ tử Trường Sinh Đường loạng choạng thoái lui, cụt chân cụt tay thổ huyết, khó sống được lâu.

Chúng nhân thấy gã thanh niên dũng cảm như vậy, nhất thời lâm lét né tránh.

Tới lúc đó phe chính đạo cũng đã chém giết tới nơi, môn chúng Trưởng Sinh Đường không dám luyến chiến, vội lui ra sau, nhưng chỗ hồi nãy Lâm Kinh Vũ bị đánh lui, Ngọc Dương Tử đã chậm chậm hiện thân ra, mặt mày thần sắc dữ tợn, còn đâu phong thái thần tiên ngày thường...

Vòng kịch đấu nãy giờ đã dần dần lắng đọng, môn nhân Trưởng Sinh Đường lục tục tụ tập đằng sau Ngọc Dương Tử, đám đệ tử trẻ tuổi phe chính đạo cũng nhóm lại một vòng, Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng, Lý Tuân đứng trước, một bên Văn Mẫn của Tiểu Trúc Phong đi tới đỡ Lâm Kinh Vũ cầm máu vết thương, đồng thời nhỏ giọng trách: "Gã thiếu niên ngươi sao lại không lo gì tới tính mệnh của mình như vậy?".

Lâm Kinh Vũ và Văn Mẫn cũng chỉ có duyên gặp mặt vài lần trên Thông Thiên Phong ban đầu, giờ lại được Văn Mẫn thịnh lình chiếu cõi như vậy, không khỏi ngẩn người. Mười năm qua, gã theo lão nhân thần bí trong Tổ Sư Từ Đường trên Thông Thiên Phong của Thanh Vân Môn bái sư học nghệ, băng vào tư chất và nghị lực kiên nhẫn của bản thân, chung quy đã có thành đạt, hôm nay xuất thủ quả nhiên chấn động toàn trường, ai ai cũng chú mục để ý.

Nhưng bị vị sư tỷ lạ lẫm hỏi một câu, Lâm Kinh Vũ lại nhất thời không biết trả lời làm sao, không nói gì được hết. Văn Mẫn tâm địa luôn luôn rất tốt, thấy Lâm Kinh Vũ nửa người đẫm máu, lợi dụng thời cơ đình chiến ngàn vàng liền xuất thủ trợ giúp gã băng bó vết thương, chỉ là tình thế khẩn cấp, cũng tùy tiện chăm chút sơ sơ, sau đó nhỏ giọng: "Lát nữa thế nào cũng lại có kịch chiến, ngươi phải tự lo cho mình...".

Lâm Kinh Vũ cảm thấy ấm áp, gật gật đầu, nhỏ giọng: "Đa tạ sư tỷ".

Văn Mẫn cười cười, bước trở lại đứng gần Lục Tuyết Kỳ. Lục Tuyết Kỳ dõi mắt nhìn về phía Lâm Kinh Vũ, trên mặt không chút biểu tình, chỉ là trong mắt lại tựa như có một tia sáng thoáng lướt qua.

Phía trước bên Trưởng Sinh Đường, Ngọc Dương Tử sắc mặt lạnh đạm, cánh tay mặt còn lại nắm chặt pháp bảo "Âm Dương Kinh", gân xanh trên tay vồng lên lồ lộ.

Lần đột tập chính đạo này, không ngờ trái lại bị đám tiểu bối chính đạo đánh úp trở lại, lão liếc thoáng qua, chỉ mới một đợt ngắn ngủi, Trưởng Sinh Đường đã tổn thất cả một phần ba số nhân thủ, mà bên đệ tử chính đạo lại tựa hồ không có tổn thương gì, Lâm Kinh Vũ bị trúng mấy đao, hình như là người thụ thương nặng nhất.

Lý Tuân nhìn sang đám môn chúng Ma giáo Trưởng Sinh Đường, mục quang loang loáng, chợt nhỏ giọng: "Tiêu sư huynh quả nhiên thần cơ diệu toán, tại hạ bội phục!".

Tiêu Dật Tài mỉm cười: "Bất quá tình cờ mà thôi, sau này còn có nhiều chỗ trông vào Lý sư huynh xử lý, phải nhờ Lý sư huynh chỉ giáo".

Lý Tuân hiển nhiên không dám coi nhẹ Tiêu Dật Tài nữa, gật đầu thốt: "Không dám".

Mục quang của Pháp Tướng lại ngập ngừng dừng lại trên thân người Lâm Kinh Vũ đang thụ thương, tựa hồ có ý muốn đi qua hỏi thăm, nhưng chung quy vẫn nhẫn nhịn đứng yên. Từ khi Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự hợp mặt hợp lực, song phương đều chưa từng đổi đai sai sót với nhau, nhưng trong Thanh Vân Môn duy nhất có một mình Lâm Kinh Vũ thủy chung cực kỳ lãnh đậm đối với chúng tăng nhân Thiên Âm Tự, vì nguyên nhân gì thì chúng nhân tự nhiên biết rõ trong lòng, chỉ là vết thương năm xưa, ai cũng không muốn đề cập tới chuyện cũ, cho nên mãi cho tới bây giờ, chúng tăng nhân Thiên Âm Tự đều cẩn trọng né Lâm Kinh Vũ.

Nhưng giờ phút này thấy Lâm Kinh Vũ thụ thương, Pháp Tướng vẫn quan tâm, quay đầu thấp giọng hỏi Tiêu Dật Tài: "Tiêu sư huynh, thương thế của Lâm Kinh Vũ sư đệ của các người có nặng không?".

Tiêu Dật Tài hồi nãy thấy Văn Mẫn tới băng bó vết thương cho Lâm Kinh Vũ, bấy giờ ngóng về phía Văn Mẫn, Văn Mẫn hội ý, lắc đầu nhẹ nhàng, Tiêu Dật Tài mới an tâm, đáp lời Pháp Tướng: "Lâm sư đệ không có gì đâu, Pháp Tướng sư huynh bất tất phải ưu lo".

Pháp Tướng cúi đầu chấp tay, khe khẽ niệm Phật hiệu.

Tiêu Dật Tài hít một hơi sâu, nhìn sang phía trước, giọng sang sảng: "Ngọc Dương Tử tiên bối, dù gì ông cũng là tiên bối cao nhân, Trưởng Sinh Đường liệt danh vào Ma giáo tứ đại phái phiệt, sao lại dụng thủ đoạn hạ tiện bỉ ổi như vậy, không sợ người thiên hạ cười chê sao?".

Ngọc Dương Tử nổi giận: "Cái gọi là danh môn chính phái các ngươi cũng mai phục đánh lại bọn ta, không ngờ còn đứng đó lớn tiếng mà không biết hổ thẹn!".

Tiêu Dật Tại sắc mặt không chút biến đổi, chính khí lẫm liệt: "Bạn ta là hậu sinh vẫn bối, lại xuất môn tại ngoại, tự nhiên là phải cẩn thận phòng bị tiểu nhân gian tà ngầm ngầm gia hại, nhưng không ngờ... không ngờ lại là... hì hì...".

Tiêu Dật Tài tuổi tác còn thua xa Ngọc Dương Tử, nhưng miệng lưỡi thật lợi hại, chỉ vài câu là đã khiến Ngọc Dương Tử thất khiếu bốc khói, rống lớn một tiếng, phóng tới trước, môn chúng Trưởng Sinh Đường đằng sau thấy Môn Chủ xuất thủ cũng ô ạt kéo theo, bọn Tiêu Dật Tài mấy người đạo hạnh xuất chúng lo cản Ngọc Dương Tử lại, những người kia lại ùa lên tàn sát.

Vốn băng vào khí độ tu hành của Ngọc Dương Tử cũng không dễ gì bị Tiêu Diệt Tài công kích, chỉ là mắt thấy thực lực của Trưởng Sinh Đường hiện đã tổn hao không biết là bao, trong lòng thống hận phẫn nộ cực độ; khơi khơi Tiêu Dật Tài mắng người không cần dùng lời tục tằn thô lỗ, câu nào câu nấy châm chọc chế giễu, ngay cả Mạnh Kí bên cạnh còn bảo trì được sự tỉnh táo đang định khuyên giải, nhưng Ngọc Dương Tử đã xông tới rồi.

Ngọc Dương Tử có thể nắm ngôi thượng tọa Môn Chủ Trưởng Sinh Đường trên trăm năm, tự nhiên phải có thực tài, cho dù mười năm trước đã mất đi một cánh tay tả trong trận chiến Thanh Vân, đạo hạnh bị tổn nặng, nhưng băng vào một mình Tiêu Dật Tài cũng không thể là đối thủ của lão.

Bất quá sự tình đâu có đơn giản như vậy, Tiêu Dật Tài đứng giữa, Pháp Tướng bên trái, Lý Tuân bên phải, ba người là ba cao thủ xuất sắc nhất trong đám trẻ chính đạo đương kim vây lấy Ngọc Dương Tử, tạo một vòng quyết đấu.

Ngọc Dương Tử phẫn khởi thần uy, một mình một tay, lấy một chọi ba. Pháp bảo Âm Dương Kính trong tay kỳ ảo khôn lường, lúc đèn lúc trăng, huyền quang vẫn vũ, kỳ quang pháp bảo của bọn Tiêu Dật Tài công tới đều bị bảo kính gạt ra, Ngọc Dương Tử đón đón đỡ đỡ, văng hết sang một bên, căn bản không thể đến gần được.

Thêm vào đó, lúc mặt trăng của Âm Dương Kính xoay qua, không ngờ lại phản chấn pháp bảo của ba người quay trở lại, phản công lại chủ nhân, ba người lúc đầu không ngờ thứ pháp bảo đó có công dụng thần diệu như vậy, ai cũng lâm vào hiểm nạn, Lý Tuân trên cánh tay tả bị pháp bảo "Cửu Dương Xích" của mình phạt sát, xém chút đã biến thành độc tí nhân như Ngọc Dương Tử.

Ba người bây giờ không dám xao lãng, ứng phó thận trọng, Ngọc Dương Tử một đối ba, đối đầu với ba nhân tài xuất sắc trong chính đạo, không ngờ vẫn vững chãi chiếm thượng phong, đạo hạnh thật là thăm trầm.

Chỉ là Ngọc Dương Tử tuy lợi hại, nhưng đám môn nhân thủ hạ đạo hạnh lại thua quá xa lão, đối diện với quần đệ tử chính đạo cả về tư chất lẫn pháp bảo đều quá kiệt xuất, tuy nhân số đông hơn, lại đã dần dần rơi vào thế hạ phong.

Trừ đám tăng nhân Thiên Âm Tự hạ thủ nhẹ tay một chút, Thanh Vân Môn cùng Ma giáo cùu sâu như biển, môn hạ đệ tử hạ thủ đều hung ngoan, ngay cả Phản Hương Cốc cũng không chịu kém Thanh Vân Môn, Ngọc Dương Tử bị ba người vây giữ, tuy chiếm thượng phong, lại nhất thời không thể thoát thân, trong khi kích đấu cứ phóng mắt quan sát bốn bề, chỉ thấy Mạnh Kí và một số ít khôn khó cầm chừng, bọn môn chúng bình thường còn lại dĩ nhiên đã dần dần không còn đấu chí, bị thương vong quá nửa.

Mạnh Kí một chiêu bức thoái một đệ tử Phản Hương Cốc trước mặt, mặt lộ vẻ lo lắng, hướng về phía Ngọc Dương Tử la lớn: "Môn Chủ".

Ngọc Dương Tử nghiến răng, phẫn hận cực độ, nhưng chung quy cũng biết đại thế đã định, có cố đánh nữa thì chút hương lửa của Trưởng Sinh Đường cũng phải tắt tại đây, liền hét lớn: "Mọi người thoái lui trước, để ta đoạn hậu".

Lời nói vừa tung ra, đệ tử Trưởng Sinh Đường chia nhau quay lưng bỏ chạy vào bóng tối, phe chính đạo thấy bọn Tiêu Dật Tài gấp cơ cảnh, đồng thời phát lực, bao pháp bảo lấp lánh kỳ quang đồng thời phóng về hướng Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử rống lên một tiếng, cũng không tránh né, Âm Dương Kính xoay chuyển giữa không trung, xông tới liền, "keng" một tiếng đánh bay "Luân Hồi

Châu" của Pháp Tướng, nháy mắt từ đen biến thành trắng, Tiêu Dật Tài thân người rúng động, thấy Thất Tinh Kiếm đang múa lượn trên không trung đột nhiên mất đi khống chế, quay lại công kích, kiếm thế hung hăng, nhất thời tay chân rối loạn, pháp quyết thi triển liên hồi mới khống chế được Thất Tinh Kiếm trở lại.

Trong tích tắc đó, Ngọc Dương Tử lại đã gạt phăng Cửu Dương Xích của Lý Tuân sang một bên, công thế của ba người chính đạo thiếu mất một, Ngọc Dương Tử chớp thời cơ đào tẩu, thân hình vừa dǎng khỏi liền lọt vào giữa đám đông.

Mấy đệ tử chính đạo kia đang truy sát đệ tử Trưởng Sinh Đường đang bỏ chạy, không đề phòng Ngọc Dương Tử thình lình phóng tới, "bình bình" mấy tiếng, liền có mấy người bị trọng thương trong tay lão, còn có mấy người bị đại lực của Âm Dương Kính đánh trúng, bay bổng ra xa, rơi vào vùng tối, đột nhiên gào lên, phút chốc sau không còn tăm tiếng, sợ rằng đã rơi vào hố sâu Vô Đế Khanh mất mạng.

Giữa màn đêm, chỉ thấy Ngọc Dương Tử một mình tung hoành ngạo nghẽ, tả xung hữu đột giữa đám đông, yểm hộ đệ tử Trưởng Sinh Đường đào tẩu, chạy tới đâu, Âm Dương Kính ánh đèn ánh trăng bao phủ, đệ tử chính đạo chia nhau thoái tránh, uy vũ không giảm thiểu chút nào.

Ở xa xa, lặng yên trong bóng đêm có mấy người thân ảnh ẩn ẩn hiện hiện, cũng đang toàn thân chú tâm quan sát hình thể chiến trường, đặc biệt là chăm chăm nhìn Ngọc Dương Tử đang đại phát thần uy.

Có Ngọc Dương Tử xông phá, áp lực liền buông tha đám đệ tử Trưởng Sinh Đường, trong nháy mắt đã chạy thoát được quá nửa, để lại thi thể ngắn ngang đầy đất, Ngọc Dương Tử liếc thấy, lại đau xót ngập tràn tâm can.

Nhưng tới giờ này, bọn Tiêu Dật Tài lại đã rượt tới, lại thêm vào Tống Đại Nhân, Tăng Thư Thư, Văn Mẫn, của Thiên Vân Môn, Pháp Thiện của Thiên Âm Tự, Yến Hồng của Phản Hướng Cốc, tổng cộng tám người, pháp bảo bay ra, vây kín giáp công Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử quát lớn một tiếng, sát ý hưng khởi, tâm tính hung hăn phát huy ra hết, không thấy một chút lo sợ gì hết, Âm Dương Kính xoay lật bay lượn, tâp đón hữu đở, đánh bật pháp bảo của địch nhân xoay lại phản công, quần chiến với tám người, từ dưới đất đánh lên đến giữa trời, từ giữa trời đánh xuống dưới đất.

Chỉ là bên chính đạo quá đông, đạo hạnh lại không thấp, Ngọc Dương Tử có thần thông tới đâu cũng không thể cầm cự hoài, Âm Dương Kính khí thế dần dần bị chèn ép.

Tám người chính đạo nhấp nhô bay bổng, dần dần phổi hợp ăn ý hơn, tuy tám người vây công một người như vậy không hay ho gì, nhưng chỉ cần trong lòng biết rõ đây là một đại ma đầu vạn ác của Ma giáo, tự nhiên là an tâm hơn, từng chiêu từng chiêu đoạt mệnh, toàn nhắm vào chỗ yếu hại.

Nhưng Ngọc Dương Tử đạo hạnh mấy trăm năm khổ tu đâu phải giỡn chơi, dưới đao quang kiêm ảnh hung hiểm, lão tuy từ từ không còn lực trở tay, áp lực bốn

bề cõng càng lúc càng lớn, nhưng bất kể bọn Tiêu Dật Tề có cuồng cuồng công kích tới cỡ nào, không ngờ cũng không xuyên qua được huyền quang hai màu trắng đen của Âm Dương Kính.

Hơn nữa thân ảnh của lão vẫn di động, vẫn còn có thể dẫn động chiến đoàn, nhắm một bên mà kéo, nếu không phải Tiêu Dật Tài có linh cơ, sức nhớ tối mây đệ tử đồng môn mất mạng hồi nãy, hé lộ cảnh báo: "Cẩn thận coi chừng lọt vào đầm!".

Nhờ vậy mới đề tinh chúng nhân, tới giờ liền phát hiện quả nhiên bắt giác đã bị Ngọc Dương Tử ngầm ngầm dẫn dụ tới bên Vô Đế Khanh, không cẩn trọng là rơi xuống liền, thật là nguy hiểm quá chừng.

Ngọc Dương Tử giữa loạn chiến nhẫn quang vẫn giữ được lực phân định, lão kinh nghiệm lịch duyệt, tự nhiên đám tiểu bối đâu thể bì kịp.

Hiện cho dù lão kinh nghiệm tới cỡ nào, tu hành cao tới cỡ nào, đối diện với đám cao thủ trẻ tuổi đạo hạnh cao, tư chất hảo, pháp bảo cũng xuất thế, lại thêm nhẫn quang trấn định như vậy, cũng không còn làm gì được.

Tám người do Tiêu Dật Tài dẫn đầu đồng thời ra tay, nháy mắt vô số kỳ quang dị ảnh chia nhau đập tới Âm Dương Bảo Kính trong tay Ngọc Dương Tử. Ngọc Dương Tử toàn thân chấn động, cảm thấy áp lực nặng nề như bài sơn đảo hải từng đợt từng đợt đè xuống, đối thủ sau khi phát lực có thể lấy hơi trở lại, lão lại không thể ngưng tay, vô phương hồi lực, sau mấy chục chiêu, chung quy đã chịu không nổi, chỉ có thoái ra sau, dần dần lùi xa Vô Đế Khanh.

Sau khi cách xa Vô Đế Khanh, đám người chính đạo liền an tâm, càng mạnh tay mạnh chân vây công Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử dần dần cật lựt, khoé mắt liếc bốn phía, chỉ thấy tới giờ đám đệ tử Trường Sinh Đường đã triệt thoái gần hết, bọn Mạnh Kí mấy người vẫn còn ở lại muốn tiếp ứng mình, nhưng bên đó lại có quá nhiều đệ tử chính đạo vây đánh.

Ngọc Dương Tử rùng mình, biết nếu hai ba chục người này mà hợp lại, đạo hạnh của mình có cao hơn cũng phải táng mạng tại đây, liền đánh dạt Hiên Viên Kiếm của Tăng Thư Thư đang tấn công nơi chính diện, hé lộ lớn: "Các ngươi mau chạy đi!".

Bọn Mạnh Kí thoáng ngây người, liền xoay mình bỏ chạy. Ngọc Dương Tử không còn luyến chiến, Âm Dương Kính trong tay lấp lánh, bất chợt bạch quang bùng sáng, hào quang diệu mắt, nháy mắt năm đạo pháp bảo công tới bên mình lão không ngờ đều bị nó phản chấn bay trở lại, công ngược trở lại chủ nhân.

Bên chánh đạo đâu có ngờ lão còn có bản lĩnh như vậy, cả trận liền hỗn loạn, trận thế cũng mở ra một kẽ hở nhỏ.

Ngọc Dương Tử lịch duyệt vô cùng, lập tức hóa thân thành kỳ quang, như ánh chớp xông ra theo đó.

Thân hình lão chớp động, liền thoát qua kẽ hở, chớp mắt đã thoát khỏi, bọn Tiêu Dật Tài cách lão quá xa, đuổi theo không kịp.

Nhưng ngay lúc đó, bích quang vọt lóe lên, sáng lạn chói mắt, Trảm Long Kiếm hung hăn ngay trước mặt chém xuống, nhìn khí thế thật như muốn chém Ngọc Dương Tử ra làm hai mảnh.

Ngọc Dương Tử quá đột ngột không kịp đề phòng, nhưng giây phút sinh tử quan đầu, lão không ngờ vẫn cố gắng lách mình sang phải được ba phân, bích quang chém lạc sang một bên, ống tay áo phất phơ bị bích quang ép nát thành bụi.

Cánh tay tả của Ngọc Dương Tử đã bị chặt cụt từ lâu, nhờ vậy bây giờ lại chiếm tiện nghi, nếu không dưới cơn đau lão khó lòng bảo trì được sự trấn định. Tuy vậy bên thân người phía trái vẫn nóng bỏng đau rát, e rằng vẫn đã bị kiếm ảnh gây thương tích, thân người lão không ngưng nghỉ, hữu thủ xoay theo, Âm Dương Kính liền lấp loáng hắc quang, hoành kích đánh ra, chỉ nghe một tiếng "hụ" khan, Lâm Kinh Vũ loạng choạng thoái lui, vết thương hối nãy mới băng bó lại vỗ miệng, máu tươi lại phún trào!

Giờ này trước mặt không còn đệ tử chính đạo cản đường, Ngọc Dương Tử trong lòng mừng rỡ, đang định ra tay, đồng thời cũng chửi thầm hôm nay chịu khuất nhục với đám tiểu bối chính đạo này, sẽ có ngày báo phục gấp trăm lần.

Trên Tử trạch đột nhiên vang lên một tiếng nổ như tiếng sấm!

Mọi người đều dõi mắt nhìn!

Một đạo lam quang sáng như ngọc rơi bảy nơi chân trời, mây đen che kín bầu trời như gấp rút tuôn chảy, như một cơn thác cuồn cuộn đổ, Lục Tuyết Kỳ đứng giữa không trung, cuồng phong lẫm liệt, dung nhan tuyệt thế lại như băng như sương!

Trong bóng tối đằng xa, phảng phất cũng có người hơi rúng động thân mình.

Nữ tử mỹ lệ đó lăng không mà tới, cất bảy bước giữa trời, miệng niệm chú, nháy mắt bầu trời sấm chớp loang loáng, như những con mäng xà xuyên mình qua mấy tầng mây.

Ngọc Dương Tử biến sắc, không đợi lão có phản ứng gì, "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" của Lục Tuyết Kỳ dĩ nhiên đã phát động, chỉ thấy nơi chân trời điện quang sấm chớp khổng lồ ầm ầm đánh xuống, đánh lên mũi Thiên Nhai Kiếm, lam quang càng rực rỡ, phút chốc đã chiếu sáng cả nửa trời mây đen kín mít.

Giờ này phút này, Lục Tuyết Kỳ không còn khố công cật lực như lúc tỷ thí với Trương Tiểu Phàm năm xưa nữa, chỉ thấy sấm chớp mù trời ánh chiếu vào trong mắt sâu kín của nàng, phảng phất lại quay trở về năm tháng của quá khứ!

Cột sáng khổng lồ tỏa bắn xuống, chưa đến mặt đất, đám đệ tử chính đạo dĩ nhiên đã kéo nhau tránh, nội trong vòng mây trường xung quanh Ngọc Dương Tử, cuồng phong gào rít, cây lá rong cỏ không ngờ bật tung cả gốc rễ, uy thế kinh hồn!

Ngọc Dương Tử thét lên một tiếng, y phục toàn thân bốc phồng phẫn phật, Âm Dương Kính giơ lên, phóng ra kỳ quang hai màu đen trắng kỳ dị, nháy mắt đã dung hòa thành một thể, hiển nhiên Ngọc Dương Tử đã xuất hết toàn lực liều mạng!

"Oanh...!!!".

Cột sáng khổng lồ đập ầm lên Âm Dương Kính của Ngọc Dương Tử, trong khoảnh khắc đã đè thân người Ngọc Dương Tử lún xuống đất một phần, Ngọc Dương Tử trên mặt không ngờ đã thoảng hiện vẻ đau đớn, nhưng thân người Lục Tuyết Kỳ giữa trời cũng đột nhiên rúng động mạnh, sắc mặt cũng tái đi mấy phần.

Nhưng cột sáng khổng lồ giữa đương trường lại không thoái giảm, vẫn vẫn vũ không ngừng trên Thiên Nhai Thần Kiếm, điện quang loạn chiếu, đập xuống một cách kịch liệt, cánh tay duy nhất của Ngọc Dương Tử gồng lên, sắc mặt càng lúc càng khó coi, nếu không phải uy lực của Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết quá lớn, đệ tử chính đạo không thể xông tới góp tay, thì giờ nay ngàn dao vạn kiếm đã cùng chém tới, trong nháy mắt đã biến Ngọc Dương Tử thành đống thịt bầy nhầy rồi.

Mắt Ngọc Dương Tử ngập tràn vẻ oán độc, bắp thịt trên mặt méo mó, nghiến răng hung hăn cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu lên Âm Dương Kính, không biết vì sao Âm Dương Kính liền sáng chói hẳn lên, không ngờ vẫn cứng cỏi đội ngược cột sáng khổng lồ của Lục Tuyết Kỳ trở lại.

Bọn Tiêu Dật Tài thấy không ổn, chia nhau phóng tới, Ngọc Dương Tử hét lớn một tiếng, phi thân bay lên, Âm Dương Kính quét vội ra sau, khí thế linh quang của Âm Dương Kính được tinh huyết của lão kích phát hung dũng hơn nhiều, bọn Tiêu Dật Tài không dám đón nhận, vội thoái lui trở lại.

Ngọc Dương Tử ra chiêu tuy lợi hại, nhưng sau trận quyết đấu kịch liệt đó đã dụng kỳ thuật lợi hại hung độc như vậy, dĩ nhiên nguyên khí đã bị chấn thương, cả cước bộ cũng lảo đảo mấy phần. Nhưng thật đau phải tay vừa, dưới tình huống như vậy, vẫn kiên tâm hít một hơi dài phi thân mà đi, chung quy đã tan biến trong màn đêm.

Bọn Lý Tuân còn muốn đuổi theo, Tiêu Dật Tài trong chớp mắt đã phân định thiệt hơn, la lớn ngăn cản: "Cướp cùng đường chớ có rượt nà, Tử Trạch nguy cơ bốn bề, bọn ta lại không quen thuộc, cẩn trọng là hơn!".

Lý Tuân tuy không muốn nghe cho lắm, nhưng đêm nay Tiêu Dật Tài liệu sự như thần, trong lòng cũng đã có chút bối phục gã, chung quy đã dừng chân.

Đêm nay, trận chiến này, chung quy đã chấm dứt bằng sự thảm bại của Ma giáo Trường Sinh Đường.

Chỉ là hai phe phái chính ma đụng độ, bên chính đạo cũng có tổn thất, bất quá không nặng như Trường Sinh Đường, đó cũng là quá tốt rồi.

Chương 94

Mặt Lộ

Đêm đen như mực, héo hắt lạnh lẽo.

Bất chợt, một đao ánh sáng từ trong bóng tối vạch qua, nhanh không gì bằng bay từ nơi xa lại gần, nhưng xa xa nhìn lại, đao ánh sáng đó tựa hồ như thấp thoáng hơi run rẩy, có chỗ không ổn.

Trên mặt đất, Mạnh Kí đang nóng nảy đi tới đi lui, sau lưng gã là đám đệ tử còn sót lại của Trường Sanh Đường, nhìn sơ sơ, đại để còn có năm sáu chục người, mỗi gương mặt đều đeo nét sợ hãi, hướng trông về phía sau.

Cho đến khi bọn họ nhìn thấy đao ánh sáng nọ. Các đệ tử bình thường liền xáo động tức thì, có không ít kẻ lên tiếng hoan hô, Mạnh Kí lại nhìn qua bóng người bay đến đó, gương mặt lại tăng thêm mấy phần tư lự.

Luồng ánh sáng nọ lướt đến chỗ lân cận thì dừng lại, Ngọc Dương Tử nhẹ nhàng đáp xuống, chúng nhân lập tức "môn chủ, môn chủ" kêu liền một loạt, chẳng ngờ không đợi cho đám thuộc hạ ứng hộ dứt, Ngọc Dương Tử sắc mặt trắng ra, "oe" một tiếng, phun ra một ngụm máu lớn, nhuộm đỏ cả vật áo trước.

Chúng thuộc hạ đều thất sắc.

Mạnh Kí tiến lên, đỡ lấy Ngọc Dương Tử, chạm tay lạnh ngắt, chỉ cảm thấy toàn thân Ngọc Dương Tử lạnh giá, khác xa lúc thường, hơn nữa bên dưới y phục, thân hình vẫn còn rung rẩy nhẹ nhè, nhịn không được hoảng hồn biến sắc.

Ngọc Dương Tử cảm giác được nỗi kinh hãi của Mạnh Kí, ánh mắt lại quét qua một lượt, chỉ thấy trên mặt các đệ tử môn hạ vẫn còn chưa hết nỗi kinh khủng, biết rằng nay đám người này bị khiếp sợ như chim phải tên, lòng quân đại loạn, nghĩ rằng bản thân nên nói vài lời khuyên khích để thay đổi tình thế tan rã như khỉ lạc bầy ngay tức thì.

Chỗ lát lão lấy lại tinh thần, đè nén khí huyết nhộn nhạo nơi ngực, giọng nói rõ ràng: "Các ngươi không cần hoảng hốt, vừa rồi là ta tự vận công ép máu ứ trong người ra, tuyệt không đáng ngại."

Ngày thường Ngọc Dương Tử ở trong lòng môn nhân tại Trường Sanh Đường, sánh như thần nhân, nay lời ấy nói ra, cũng có mấy phần hiệu quả, phần đông môn chúng đã giảm nét khẩn trương trên mặt, rõ ràng là yên lòng hơn nhiều.

Chỉ là Ngọc Dương Tử lời nói tuy như vậy song sắc mặt lại thật là khác xa, y như giấy trắng, hơn nữa một mảng huyết tích nơi thân trái cùng cánh tay áo matted, khốn đốn cùng cực. Vả lại hiện tại đương là đêm khuya, sắc trời mù mịt, nếu như là ban ngày, dưới hơn trăm ánh mắt nhìn xoang xoát, lập tức sẽ phát hiện ra lão giờ đã sớm như cung giương hết độ.

Mạnh Kí chau đầu mày lại, ngay sau đó xoay đầu hướng về đám mòn nhân Trường Sanh Đường quát rắng: "Môn chủ tuyệt không gì đáng ngại, các ngươi trước tiên hãy sang bên nghỉ ngơi, đợi sau khi trời sáng rồi hãy tính sau!"

Chúng nhân y lời lần lượt giải tán, đợi đám mòn nhân Trường Sanh Đường đi xa, Mạnh Kí đột nhiên cảm thấy thân hình Ngọc Dương Tử bên tay chìm mạnh xuống, nhanh chóng đỡ lấy, hướng Ngọc Dương Tử trông xem, xém chút là trái tim nhảy cả ra ngoài.

Chỉ thấy Ngọc Dương Tử mặt mày không một chút máu, hít thở nặng nề, nếu không phải bản thân được nâng đỡ, hầu như đã không thể chống nổi.

Mạnh Kí nhanh chóng đỡ Ngọc Dương Tử ngồi xuống, Ngọc Dương Tử đả tạ trên đất, từ từ thở nạp hô hấp, qua một lúc lâu sau, hơi thở từ từ bình thường lại, sắc mặt cũng nhìn tốt hơn.

Trong lúc ấy Mạnh Kí đứng kề bên người Ngọc Dương Tử, thần tình trên mặt vừa thấy khẩn trương, vừa thấy lo lắng, đồng thời không nhịn được nhìn trông khắp bốn phía.

Xung quanh bóng đêm sâu thẳm, trừ đống lửa nhỏ gần đó của đám đệ tử Trường Sanh Đường nhóm, nhìn khắp chỉ là một màu đen nhìn không thấy cả ngón tay.

Màn đêm hung tợn, phảng phất như cũng dòm ngó tới Trường Sanh Đường này, một hệ phái đang bị tai bay họa gió.

Ngọc Dương Tử từ từ mở mắt tỉnh lại.

Mạnh Kí liền thấp giọng nói: "Môn chủ, người không sao chứ?"

Ngọc Dương Tử cười khổ một tiếng, trong mắt lão, tự nhiên không coi Mạnh Kí giống như đám mòn hạ bình thường khác, than thở nho nhỏ rắng: "Ta vừa rồi bị đám con cháu chánh đạo kia vây đánh, đại hao nguyên khí, sau đó lại có một nữ tử nhảy ra thi triển "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" của Thanh Vân Môn..."

Mặt mày Mạnh Kí biến sắc, hoảng hốt hỏi: "Trong đám người đó không ngờ còn có cao thủ như thế à?" Ngọc Dương Tử oán giận nói: "Hơn thế nữa, mấy tên ta giao đấu, ít nhất cũng có ba bốn tên đạo hạnh tư chất đều cao hiểm thấy, mãi cho đến lúc cuối, ta chỉ còn nước thi triển Huyết Chú, cuối cùng thì miễn cưỡng thoát đi!"

Thần sắc trên mặt Mạnh Kí biến chuyển luôn luôn, Huyết Chú vốn là chân pháp ma chú hữu danh của Trường Sanh Đường, có thể tăng cường đạo hạnh trong giây lát, nhưng sau đó thì phản lực lại cực kì đáng sợ, không nói đến chuyện hao tổn đạo hạnh, chỉ sợ người thi chú phải bị tổn thêm dương tho.

Hoảng hốt trong phút giây, Mạnh Kí mới vừa tỉnh lại, đối Ngọc Dương Tử nói: "Môn chủ, như nay đây chúng ta phải tính làm sao?"

Sắc mặt Ngọc Dương Tử ngưng trọng, trầm lặng giây lát, oán hận nói: "Nay như tên ở trên dây, không thể không bắn, đợi đến sáng mai, chúng ta lập tức theo hướng tử trạch đi sâu vào, tiến vào nội trạch tìm kiếm bảo vật!"

Mạnh Kí mặt mày đổi sắc, không nhịn được nói: "Môn chủ..."

Ngọc Dương Tử khoát tay, cắt ngang lời Mạnh Kí, nói: "Ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng nay chúng ta bỏ đi khỏi tử trạch, sớm muộn gì cũng chết trong tay ba đại phái phiệt, đến nước này sao không đánh cho một trận!"

Mạnh Kí run run trong lấy Ngọc Dương Tử, thấy gương mặt tái mét dữ dằn của lão càng thêm hung tợn, biết rằng không thể khuyên được, chỉ còn nước đứng lên từ từ, ngược đầu nhìn trời, than thầm trong lòng.

Ao lầy chết chóc to lớn này nằm ở phía tây nam đất Thần Châu rộng lớn, chu vi có tới tám ngàn dặm, mênh mang vô tận, từ xưa đã ít thấy hơi người. Bên trong lại chia làm hai phần ranh giới: Một là đầm ngoài, là nơi mà mọi người đang ở bây giờ, nối liền với phạm vi bên ngoài tử trạch, chiếm hết bảy tám phần mười đất đai là vô số hố lầy không đáy, độc trùng dày đặc, song đối với người tu đạo mà nói, lại không để ở trong lòng, chỉ cần cẩn thận không đặt chân sai chỗ cũng không gì đáng ngại.

Ở nơi sâu nhất trong tử trạch, lại còn có một nơi thần bí, quanh năm suốt tháng bị bao bọc bởi chướng khí kịch độc, trước giờ cũng không ai biết nơi đó thế nào, đôi khi cũng có cao nhân tu đạo vào đó thám hiểm, rồi từ đó biệt vô âm tính, cho nên chánh tà hai đạo đều không muốn vội vã tiến vào.

Trong những ngày gần đây, vô số người ở trong tử trạch tìm kiếm bảo vật, nhưng đến nay cũng không chút tăm hơi, trong lòng Ngọc Dương Tử đã sớm liệu tính, chỉ sợ là bảo vật đó nằm ở trong phần nội trạch nhiều hung hiểm khó lường kia. Nếu là ngày thường, Ngọc Dương Tử cũng sẽ tính toán nghĩ suy đàng hoàng, ít ra cũng cần chuẩn bị chu đáo nhiều ngày, nhưng nay tình thế ép người, bản thân lão như con bạc đang khắc khoải, còn đâu mà để ý đến kẻ khác.

Gió đêm thoảng qua.

Môn nhân Trường Sanh Đường sau một ngày lao nhọc liều đấu phần lớn mỏi mệt chìm đắm trong giấc ngủ, ánh lửa bập bùng từ đống lửa cháy dở trên mặt đất cũng từ từ tắt ngóm, Ngọc Dương Tử vẫn cúi đầu đả tạ, vừa rồi Mạnh Kí còn đứng bên người lão, giờ đây cũng đại khái đã rời sang bên chỗ đám mòn đồ.

Bỗng nhiên, Ngọc Dương Tử đột ngột mở choàng mắt ra, ánh mắt dữ dằn, song lại tựa hồ như có chút lo sợ, trông ngóng khắp bốn phía.

Màn đêm sâu thăm thẳm, tối tăm bao trùm.

Da thịt toàn thân lão chợt căng phồng lên, sau đó, chậm chạp đứng dậy.

Một cánh tay duy nhất, nắm chặt lấy ám dương kính.

Gió lạnh thấu xương, thổi trên thân thể lão, mà mường tượng như lạnh thấu cả con tim.

Từ nơi tăm tối, từ từ vang lên tiếng bước chân.

"Bạch, bạch, bạch..."

"Sạt, sạt, sạt..."

"Hoạt, hoạt, hoạt..."

Phảng phất mang theo các tiết tấu bất đồng, cùng lúc đó, từ ba phương hướng, có tiếng bước chân nhẹ nhàng mà chỉnh tề, đồng hướng tới phía Trường Sanh Đường.

Trên mặt Ngọc Dương Tử lần đầu tiên xuất hiện một tia tuyệt vọng, đột nhiên quát lớn rằng: "Súc sanh, hãy mau ra đây cho ta!"

Tiếng quát to lớn đó, tuy hùng hồn song trung khí lại thấp thoáng không đủ, thế nhưng ở trên đầm lầy này vẫn mênh mang truyền ra xa, tức thời đánh thức đám môn nhân Trường Sanh Đường đương ngái ngủ ở đằng xa, trong tiếng kêu hoảng, lục đục bò dậy, vội vàng tụ họp trở lại. Ngọc Dương Tử mặt mày bất định, lòng không nhịn được mà chùng xuống, xoay đầu nhìn phải trái, bất chợt run lên, hỏi lớn rằng: "Mạnh Kí đâu, hắn đi đâu rồi?"

Đám người Trường Sanh Đường ngơ ngác nhìn nhau, một hồi lâu mà không một người hồi đáp, hiển nhiên là không ai biết cả.

Ngọc Dương Tử hơi giật bốc lên, đầu óc choáng váng, suýt chút nữa là lại hộc máu mồm.

Sau đó một chút, bỗng từ nơi tối tăm truyền lại một giọng nói nhẹ nhàng của nam nhân, êm dịu nói rằng: "Ngọc Dương Tử sư thúc, có phải người nhất định phải tìm được người này?"

"Vù" một tiếng, từ nỗi hắc ám ở phía trước Trường Sanh Đường bay ra một vật, bay qua theo hình cánh cung, rơi xuống trước mặt Ngọc Dương Tử và đám môn nhân Trường Sanh Đường, lăn long lóc mấy vòng.

Có người ở bên đì thắp lửa, ánh lửa chiếu xuống, đột nhiên la hoảng, đó là thủ cấp của Mạnh Kí mà vừa rồi còn chuyện trò cùng bọn họ. Chỉ thấy hai mắt gã trợn tròn, trong mắt đầy nét kinh hãi, chỉ sợ là chết không nhắm mắt.

Ngọc Dương Tử hít một hơi thật sâu, dời ánh mắt từ nơi thủ cấp của thuộc hạ đắc lực cuối cùng của mình nhìn lên, trừng trừng nhìn về phía trước, lạnh lùng nói: "Tần Vô Viêm?"

Một người trẻ tuổi chậm rãi bước ra, sắc mặt tái, song trên mặt lại nở một nụ cười ôn hòa, nói: "Sư thúc quả nhiên nhân quang hơn người, tiểu diệt đứng trong chổ tối, vậy mà người cũng có thể nhận ra, bội phục, bội phục!"

Mặt mày Ngọc Dương Tử đã khó coi lại càng khó coi hơn, lạnh lẽo nói: "Coi ngươi độc, nhưng mà Vạn Độc Môn các ngươi đổi đai thánh giáo đồng môn như thế này, cái lão độc vật sư phụ ngươi, bộ không sợ sau khi chết sẽ bị Thiên sát minh vương đánh vào địa phủ sao?"

"A!" Tân Vô Viêm lấy tay vỗ ngực, làm ra vẻ sợ hãi, nhưng thần sắc trên mặt vẫn cười cười, nào có chút gì là sợ hãi, gã xoay đầu nhìn qua một bên nói: "Kim tiên tử, cái tội danh lớn thế này, Vạn Độc Môn chúng tôi không đảm nhận một mình, người còn chưa chịu ra mặt sao?"

Ngọc Dương Tử biến sắc mặt khá nhiều, thoắt xoay đầu, chỉ thấy ở nơi u ám bên trái, quả nhiên có một người con gái phong tư ẻo lả thong thả bước ra, đầu mày cuộn mắt chứa đầy phong tình, ở nơi hắc ám trong màn đêm này, dường như sáng thêm được mấy khi nàng bước ra.

"Kim Bình Nhi!"

Ngọc Dương Tử nghe dường như là nghiêng răng trèo treo khi nói ra ba tiếng đó.

Kim Bình Nhi chửm chím cười, nói: "Ngọc Dương Tử sư thúc, đã lâu không gặp, người vẫn khỏe chứ?"

Câu hỏi đó lúc này so với những câu chửi rủa độc ác nhất xem ra còn độc hơn mấy phần, Ngọc Dương Tử nhìn chết trân lấy y thi, giọng đầy hàn khí: "Trường Sanh Đường ta và Hợp Hoan Phái trước giờ vẫn như nước sông không phạm nước giếng, ngươi cớ gì cùng Vạn Độc Môn ném đá xuống giếng khi người gặp nạn?"

Kim Bình Nhi mỉm cười, nói: "Người thật là mau quên quá, mấy ngày trước, người biết được tiểu diệt đã đến tử trạch, lo sợ Hợp Hoan Phái chúng tôi theo người tranh đoạt bảo vật, sẵng tiện giết đi đệ tử môn hạ Vạn Độc Môn, rồi lấy đi độc môn độc dược "Hắc Thiểm Tán", rồi dùng thuốc độc đó hại chết bốn người đệ tử Hợp Hoan Phái ở thôn bắc Đại Vương Thôn, có chuyện đó chăng?"

Ngọc Dương Tử đổi sắc, nói thát thanh: "Ngươi làm sao..." nói được một nửa, lão lập tức ngưng lại.

Kim Bình Nhi nói nhạt: "Sư thúc ngươi mưu kế sâu xa, muốn xúi giục Hợp Hoan Phái chúng tôi tranh đấu cùng Vạn Độc Môn, quả nhiên cao minh, chỉ là Tân Vô Viêm sư huynh nói đạo lý ít nhiều, kỵ lưỡng điều tra, cuối cùng xét ra chân tướng, bằng không chúng tôi đã bị ngươi hại cả lũ rồi!"

Tân Vô Viêm ở bên cười nhẹ: "Tiên tử quá lời rồi, có thể vì tiên tử ra sức, chính là vinh hạnh của tại hạ."

Ngọc Dương Tử suy tính nhanh chóng, cục thế trước mắt nguy cơ bồn bồn, kẻ này tuy là còn trẻ, nhưng những năm gần đây thanh danh vang lừng thiên hạ, tuyệt không dễ đối với lớp trẻ, hơn nữa ở phía sau bọn họ bóng người trùng trùng, mặc dù chưa từng hiện thân, song chỉ sợ là đại đội nhân mã của Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái ẩn nấp mai phục, nếu như thế, chỉ sợ bản thân đêm nay đúng là dữ nhiều lành ít.

Ngọc Dương Tử suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên nghe đám đệ tử phía sau lưng rúng động một lướt, như nhìn thấy vật gì đáng sợ, tức khắc xoay mình, nhìn một cái, tức thì mặt không còn chút máu, chỉ thấy đường lui duy nhất ở sau lưng, trong chỗ u ám, Quỷ Lệ gương mặt trơ trơ từ từ bước ra.

Giờ này lúc này, tâm trí Ngọc Dương Tử chuyển động, dĩ nhiên biết rõ, cuối cùng tuyệt vọng, cười thầm rằng: "Nguyên lai các ngươi ba nhà đã sớm ước định rồi, một lướt đối phó Trường Sanh Đường ta, tức cười là ta cứ tưởng mình xúi bẩy các ngươi, bọ ngựa ve sầu, bọn ngươi sẽ vàng ở phía sau!"

Tần Vô Viêm mỉm cười, chợt nói rõ: "Các vị đệ tử Trường Sanh Đường, các vị cũng đã thấy rõ, đêm nay khí số Trường Sanh Đường đã tận, nếu như hiểu biết, hãy mau mau bước qua bên phía chúng tôi, còn có thể giữ được tính mệnh."

Theo lời nói của gã, ở phía sau Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi và Quỷ Lệ, bóng người chớp động, trong bóng tối vô số người trong tay cầm pháp bảo bén nhọn tràn ra, lấy Ngọc Dương Tử làm đầu mà bao vây lại cùng đám thuộc hạ.

Gió đêm thổi nhẹ, anh hùng mạt lộ!

Đám người Trường Sanh Đường ai nấy nhìn nhau, giờ này ai cũng nhìn ra được, lại liều đầu thì chỉ có một con đường chết mà thôi, bị ba môn phiệt lớn của ma giao vây đánh, trong khi bản thân lại ở nơi sơn cùng thủy tận, còn có đường sống ở đâu nữa.

Ngọc Dương Tử tan nát trong lòng, quả nhiên không quá một khắc, liền có người hô to: "Ta hàng, ta chịu hàng..." nói dứt liền chạy nhanh ra, hướng về chỗ Tần Vô Viêm chạy tới.

Đã có người đi đầu, mọi người liền rúng động, trong giây khắc hầu như mọi người đều bỏ chạy cả, xét cho cùng thì đâu có ai cam tâm đợi chết, Ngọc Dương Tử vừa sợ vừa giận, luôn miệng quát ngừng, nhưng ở lúc sống chết treo đầu này, ai còn đoái hoài tới lão, môn nhân Trường Sanh Đường bỏ chạy càng đông, cục diện rối loạn, dĩ nhiên không cách nào kiểm chế.

Ngọc Dương Tử khí giận đầy ngực, mắt lộ hung quang, rống lớn một tiếng, nhảy vào đám người ấy, tùy tiện chộp lấy một tên đệ tử Trường Sanh Đường, muốn giết đi lập oai, mọi người thấy vậy, la lên một tiếng, ngược lại càng bỏ chạy nhanh hơn, chỉ còn tên quỷ không may ở trong tay phải, sợ đến thân thể đều mềm nhũn ra.

Ngọc Dương Tử mặt mày dữ tợn, mắt nhìn cơ nghiệp mấy trăm năm của Trường Sanh Đường hủy đi trong một sớm, tức giận gần như nổ tung lồng ngực, trên tay dụng sức muốn bóp chết tên môn nhân nọ, song thấy kẻ đó khiếp sợ tột độ, hầu như kêu gào không ra tiếng.

Ngọc Dương Tử nhìn hắn, lại chợt xoay đầu nhìn xem những tên tự mình chạy trốn ra xa, đột nhiên trong lòng nguội lạnh, nới lỏng tay ra, mông nhán nọ rủ người xuống trên đất.

Kẻ nọ vừa lượm lại được tính mệnh, cơ hồ cả chính mình cũng không dám tin, cứ bò la bò lết trên đất mà chạy đi, rời xa người này chừng nào tốt chừng đó.

Phút chốc sau, khoảng đất đó hiện thời chỉ còn một mình Ngọc Dương Tử cô độc lẻ loi.

Quỷ Lệ, Tân Vô Viêm, Kim Bình Nhi đồng loạt bước tới phía trước.

Hiện trường bỗng nhiên yên tĩnh lại, Ngọc Dương Tử thân ảnh bơ vơ, ánh mắt quét qua, từ Tân Vô Viêm đến Kim Bình Nhi lại nhìn Quỷ Lệ, mấp mai môi, chợt nói: "Thôi rồi, hết rồi."

Quỷ Lệ ba người đi đến nơi còn cách Ngọc Dương Tử một trượng thì dừng lại, ba người thành vòng tròn, cầm Ngọc Dương Tử ở tại giữa.

Kim Bình Nhi mở miệng đầu tiên, mỉm cười nói: "Thế nào rồi, Ngọc Dương Tử sư thúc, người có còn gì để nói chăng?"

Ngọc Dương Tử thoáng hiện qua vẻ oán độc nơi mắt, nhưng trên mặt vẫn như không, sau một khắc từ từ nói: "Như nay ta cùng đường hết lối, cái danh Trưởng Sanh Đường, coi như đến hôm nay đã hết."

Tân Vô Viêm vỗ tay nói: "Sư thúc quả nhiên sáng mắt!"

Thân hình Ngọc Dương Tử rung lên, lão là người thế nào, hôm nay lại chịu khuất nhục với đám văn bối này, thiệt là sống không bằng chết, nhưng lão không ngờ vẫn cứ nhịn được, từ tốn nói: "Ta giờ đã không còn đường nào để đi nữa, bỏ đi, ta hàng các ngươi thôi, với một thân đạo hạnh của ta, đối với các ngươi xem có chỗ dùng chăng?"

Lời ấy vừa ra, Tân Vô Viêm cùng Kim Bình Nhi tức thì độn dung, Ngọc Dương Tử một thân đạo hạnh, không dưới Quỷ Vương và Độc Thần, đặc biệt là tối nay lão từng một người đánh lại mười nhân vật tối ưu của chánh đạo, chúng nhân ma giáo trông coi từ trong bóng tối ở nơi xa không ai biến sắc.

Nếu không là mắt thấy Trưởng Sanh Đường và chánh đạo khai chiến trước một trận, muốn trừ khử Trưởng Sanh Đường, chỉ sợ không đơn giản như thế này. Nếu như là được sự giúp đỡ của Ngọc Dương Tử, không cần nói cũng biết là một cường viễn đệ nhất, ngày sau đấu nhau trong ma giáo, tự nhiên là chiếm lấy một tiện nghi rất lớn.

Nghĩ đến chỗ đó, Tân Vô Viêm và Kim Bình Nhi đều là những người dã tâm bùng bùng, nhịn không được đều để lộ vẻ do dự trên mặt.

Liền trong lúc ấy, Quỷ Lệ một mực im lặng bỗng lên tiếng: "Đạo hạnh người cao thế này, dã tâm lớn dường ấy, bối phận lại cao hơn bọn ta, nếu là về với Quỷ

Vương Tông bỗn ta, chỉ sợ sau này ngược lại cưỡi trên đầu ta, chuyện như thế, người dám lăm chăng?"

Lời hắn nhàn nhạt, nhưng mục quang sắc nhọn, lạnh lùng quét qua Ngọc Dương Tử, Ngọc Dương Tử thấy ớn lạnh, Tần Vô Viêm cùng Kim Bình Nhi đều là những kẻ thông minh, dĩ nhiên nhìn thấu đầu mối trong chớp mắt, trên mặt liền hiện lên nụ cười nhạt.

Song ở trong mắt Ngọc Dương Tử, lại không khác gì quỷ quái.

"Sư thúc quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, giờ phút này lại còn có kế sách tuyệt diệu thế này, bội phục, bội phục!" Kim Bình Nhi chửm chím cười, thế nhưng cùng lúc mỉm cười, ở bên tay phải nàng, luôn ánh sáng màu tía từ từ chiếu sáng lên.

Cũng như vậy, gần như là một lúc, Phệ Hồn của Quỷ Lệ cùng Tần Vô Viêm, đều hướng về phía Ngọc Dương Tử tiến lên một bước.

Gió đêm vù vù, buốt lạnh thấu xương.

Ngọc Dương Tử nhìn trông bốn hướng, trong lòng chợt phẫn hận khó nén, hú một tiếng dài, tung mình lên, vùng vẩy lần cuối, tuyệt không chịu bó tay chờ chết!

Ở nơi xa, chỗ chánh đạo vừa dừng chân ổn định, Tiêu Dật Tài lần này đặc biệt phái mấy tên sư đệ gác đêm, cũng có thể thấy tâm tư gã thận trọng thế nào.

Ở bên một nơi yên vắng, Lục Tuyết Kỳ an tĩnh ngồi trên đất, không lâu lắm, Văn Mẫn đi trở về, ngồi xuống ở kế bên nàng, hơi vankind môi, giọng rầu rầu nói với nàng: "Tống Đại Nhân đó, thật là ngốc ngêch"

Lục Tuyết Kỳ ánh mắt chớp động, trông ngóng về đằng xa, chỉ thấy Tống Đại Nhân ngồi bên đống lửa ở nơi xa đó, sắc mặt ngượng nghịu, không biết vừa rồi cùng Văn Mẫn nói gì, cứ chốc chốc trộm nhìn về phía này, thần sắc tựa hồ như đầy gấp rút mà lại không dám bước qua.

Trong mắt Lục Tuyết Kỳ cũng hiện lên một tia tiếc ý, đối Văn Mẫn nói: "Sư tỷ, tỷ lần lượt người ta bấy lâu nay, khó được ra ngoài một lần, còn không đổi tốt với y một chút."

Văn Mẫn hứ một tiếng, nàng và Lục Tuyết Kỳ vẫn luôn tốt với nhau, ở trước mặt người sư muội này trước giờ vẫn không giấu diếm gì cả, hờ nhẹ một tiếng, nói: "Cái con người đó, thiệt là thành thật quá mức. Thật không biết Điền Bất Dịch Điền sư thúc hồi trước như thế nào, lúc trước nghe nói người dụ dỗ Tô Như sư thúc của Tiểu Trúc Phong chúng ta... Không, sau đó lấy làm vợ, đãi đúng là khôn khéo hết sức, thế nào lại dại ra đồ đệ, toàn là một lũ cục kịch..."

Lục Tuyết Kỳ cười nhẹ, thu hồi ánh mắt lại, qua một lúc sau, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Tỷ nói đãi, đệ tử Đại Trúc Phong bọn họ, thuở đó có ít nhiều người thật thà..."

Nói đến đoạn sau, không biết sao, tiếng nói từ từ nhỏ đi, Văn Mẫn hơi rung lên, nhìn lấp Lục Tuyết Kỳ, bất chợt cũng thở ra một tiếng, nhẹ nhè vỗ vào vai nàng, nói: "Muội không nên nghĩ nhiều."

Lục Tuyết Kỳ không nói một lời, chỉ cuối đầu lặng câm.

Đêm ấy, lặng yên trôi qua.

Sau khi trời sáng, Tiêu Dật Tài tụ tập lấy mọi người, thương nghị rằng: "Nay nguyên khí của Trường Sanh Đường thương tổn nặng, chúng ta tạm không có ngoại địch. Vả lại chúng ta tìm kiếm tử trạch này nhiều ngày, song về dì bảo đó, ngay cả một chút tăm hơi cũng không có, không biết chư vị sư huynh, còn có biện pháp nào khác chăng?"

Pháp Tướng trầm ngâm không nói, Lý Tuân lại nhìn lấp Tiêu Dật Tài, nói: "Tiêu sư huynh không phải là nghĩ đến tiến vào nơi nội trạch đầy hung hiểm đó để xét coi chứ?"

Tiêu Dật Tài đã liệu những chuyện ngoài ý, điểm đầu ngay nói: "không sai. Chúng ta đến chốn này, không thể nào bỏ cuộc giữa chừng."

Pháp Tướng cau mày, nói: "lời nói của Tiêu sư huynh tuy nhiên cũng có đạo lý, nhưng chỗ xa của tử trạch, khí ao cực độc, nghe nói bên trong còn có yêu thú trùng độc nhiều vô số kể, hung hiểm vô cùng. Nhiều người đi như thế này, thiệt là quá nguy hiểm đi."

Tiêu Dật Tài liền gật đầu, nói tiếp: "Không sai, Pháp Tướng sư huynh nói đó, cũng chính là mối lo ngại của đệ, sở dĩ đệ nhân vì, cho nên đệ nghĩ, để lại phần lớn các sư đệ ở ngoại trạch tiếp tục tìm kiếm, mấy người chúng ta, cộng thêm mấy vị đồng môn đạo hạnh cao thâm, tiến vào nội trạch. Hai vị thấy thế nào?"

Lý Tuân trầm ngâm một lúc lâu, gật đầu đáp: "Cũng chỉ còn như vậy thôi."

Pháp Tướng cũng im lặng gật đầu.

Sau khi cuộc thương nghị hoàn tất, mỗi người trở về bàn tính xem nhân tuyển, không lâu lắm, Phần Hương Cốc là Lý Tuân, Yến Hồng, Thiên Âm Tự là Pháp Tướng, Pháp Thiện, phần Thanh Vân Môn là nhân số hơi nhiều, ngoại trừ Tiêu Dật Tài, Lục Tuyết Kỳ và Tăng Thư Thư đều ở trong đó, nhưng Lâm Kinh Vũ mà đêm qua đã xông xáo đi đầu, cũng hết sức đòi đi, mọi người đối với hắn mến trọng nên cuối cùng cũng chấp nhận.

Tám người này sau khi an bài xong trong môn phái mình, do Tiêu Dật Tài đứng đầu, cùng nhau ngự khởi pháp bảo, hướng về phía nội trạch tiến vào.

Nhưng tại phía bờ bên kia của đầm lầy, trước mắt là đầm lầy tĩnh mịch, ba người bọn quỷ lệ đang đứng cạnh nhau, đằng sau là ba hàng nhân mã, tách thành từng nhóm, nhưng giữa bọn họ vẫn lờ mờ có vẻ đề phòng lẫn nhau.

Tân Vô Viêm chợt thở dài, nói: "Ngọc Dương Tử sư thúc anh hùng một đời, hôm nay tiễn vào trong tử trạch này, cũng không nghĩ sẽ chết ở nơi này?"

Quỷ Lệ trầm ngâm, Kim Bình Nhi cười lạnh nhạt, cũng chẳng nói câu nào.

Tân Vô Viêm cũng chẳng hề để ý, khẽ cười nói: "Thế nào, tiếp theo nhị vị định thế nào?"

Kim Bình Nhi nhìn hắn một cái, đột ngột chuyển mình, đi đến bên cạnh nói: "Đại sự đã xong, tự nhiên thì đường ai nấy đi!"

Tân Vô Viêm nhìn vào lưng của nàng nói, cất giọng nói: "À, tiên tử không định quay về phục mệnh sao?"

Kim Bình Nhi không nói thêm câu nào, lạnh nhạt cười, Tân Vô Viêm lập tức nói: "Vậy ta cung kính đợi tiên tử ở bên trong nội trạch, đến khi đó, nhất định xin tiên tử hạ thủ lưu tình!"

Kim Bình Nhi cũng không biết có nghe thấy hay không, cứ thế ung dung bỏ đi, đám mây hạ đệ tử Hợp Hoan Phái cũng vội vàng bám theo nàng.

Quỷ Lệ nhìn Tân Vô Viêm một cái, ánh mắt lạnh lẽo, rồi cũng lập tức xoay mình đi vào trong đám người Quỷ Vương Tông. Tân Vô Viêm đứng nguyên tại chỗ, khẽ cười không nói, nhưng ánh mắt cũng dần dần trở nên lạnh lẽo.

Bên trong đám lầy chết chóc, sắc trời nhìn mỗi lúc một âm u, mây đen dày đặc, dường như một trận bão lớn lại sắp đổ ập xuống.

Chương 95

Chướng Khí

Gió thổi qua Tử Trạch.

Cỏ dưới chân khẽ lay động, sóng nước lăn tăn, ngược mắt nhìn qua, mông mông vô bờ, chẳng chút sinh khí, cũng chẳng một bóng người,

Phệ Hồn phát xuất ánh sáng huyền thanh mờ mờ, u quang lưu chuyển, dừng giữa không gian. Quỷ Lệ đứng đó, chắp tay sau lưng, mắt nhìn về trước.

Hôm nay, thời tiết Tử Trạch tốt thật hiếm thấy, nhờ nắng ấm mặt trời, âm khí đã tan nhiều, tuy nhiên khoảng 10 trượng phía trước, vẫn còn một mảng chướng khí xám đặc như sương, mù mịt bốc lên, lan sang hai bên, cao ngút tầm mắt, cuồn cuộn bốn bề, phảng phất nhìn không rõ biên giới.

Chính là Tử Trạch nội trạch, nơi hung hiểm nhất thế gian.

Tiểu Hồi ngồi trên vai hắn, cũng tỏ vẻ bất an, kêu khẽ một tiếng.

Quỷ Lê đưa tay vỗ nhẹ Tiểu Hồi, Tiểu Hồi bình tĩnh lại, rồi đưa ánh mắt linh động nhìn vào chướng khí trước mặt. Ngay lúc ấy, phía sau đột nhiên có tiếng hô, một đạo ánh sáng bay đến như điện xẹt.

Quỷ Lê thân hình chuyển động, Phệ Hồn cũng như hiểu được tâm ý của hắn, từ từ quay lại.

Đạo sáng vọt tới trước mặt hắn đột nhiên dừng lại, kẻ ngự không bay đến là một nam tử trẻ tuổi, mày dài lưỡi kiếm, mục quang sắc nhọn, cui đầu trước Quỷ Lê, hành lễ, nói: "Phó tông chủ, sự tình đã an bài xong cả rồi!"

Quỷ Lê cũng không hỏi gì, như đã sớm liệu trước, khẽ gật đầu: "Tốt, vậy chuyện ở đây giao cho ngươi."

Nói xong, hắn tựa hồ nghĩ ra việc gì đó, gọi: "Yến Hồi".

Nam tử tên Yến Hồi đáp: "Chuyện gì?"

Quỷ Lê liếc mắt nhìn sau lưng hắn: "Ngươi là người trầm tĩnh, ta rất an tâm, nhưng Sát Sanh hoà thượng tì khí bạo liệt, sát tính quá nặng, trong tử trạch hội hợp thế lực nhiều bên, không nên vọng động, ngươi phải kiềm hãm lại một chút".

Yến Hồi mỉm cười: "Phó tông chủ yên tâm, Sát Sanh dù chẳng để ai trong mắt, nhưng cũng không dám trái lệnh ngài, ta cũng sẽ kiềm bớt hắn".

Quỷ Lê liếc nhìn hắn, gật gật đầu, đang lúc chuyển thân, Yến Hồi đột nhiên thốt: "Phó tông chủ, còn một chuyện nữa!".

Quỷ Lê nhìn hắn, Yến Hồi trầm ngâm một lát, thoi động pháp bảo dưới chân, đến gần Quỷ Lê, đồng thời hạ giọng: "Theo tin tức mới nhận từ tổng đường, Thanh Long và Chu Tước trong tứ đại thánh sứ, mấy ngày trước đây đột nhiên hướng đến Tử Trạch".

Quỷ Lê hơi biến sắc, nhưng lập tức trở lại như thường, trầm mặc giây lát, nói: "Chuyện này không được loan ra, các ngươi vẫn hành sự như cũ, chờ xem chuyện gì".

Yến Hồi cúi đầu thưa: "Dạ".

Nói xong, hắn hành lễ với Quỷ Lê, quay người đi khỏi.

Quỷ Lê nhìn đến khi thân ảnh Yến Hồi biến mất, thong thả chuyển người, mắt nhìn lên màn chướng khí dày đặc trước mặt, rồi đột nhiên thốt: "Tiểu Hồi, chúng ta đi thôi."

Tiểu Hồi rập xuống vai hắn, tay ôm đầu, kêu "chi chi" hai tiếng.

Quỷ Lê mỉm cười, vầng sáng của Phệ Hồn rực lên, một người một khỉ hòa trong ánh sáng huyền thanh, bay lên phía trước, tiến vào trong màn chướng khí dày đặc.

Vừa vào trong chướng khí, đột nhiên ánh sáng bên ngoài hoàn toàn biến mất, không còn hình bóng ánh nắng mặt trời, bỗn bề chỉ còn một màn chướng khí mang mang màu xám, tầm nhìn giới hạn, không thấy được ngoài nửa trượng.

Ngay khi Quỷ Lệ tiến vào trong chướng khí, vầng sáng huyền thanh của Phệ Hồn rực phát, từ dưới chiếu lên, hình thành một quầng sáng, bảo vệ Quỷ Lệ và Tiểu Hồi, chướng khí bên ngoài vẫn vũ không ngừng, nhưng không thể thâm nhập vào quầng sáng ấy nửa phân.

Nhin từ trong ra, dõi theo bóng Quỷ Lệ, chướng khí như mây khói, phía trước phân khai thì phía sau ngưng tụ, từ đầu đến chân, đều là chướng khí màu xám.

Bay một lúc lâu, sắc mặt Quỷ Lệ dần dần ngưng trọng. Bức tường chướng khí kịch độc vô tỉ này, bên trong tử vong chiếu trạch, chính là khác biệt rõ ràng nhất giữa nội trạch và ngoại trạch, ngoại trạch tuy là hổ sâu không đáy, nhưng nếu cẩn thận đề phòng thì không hề đáng ngại, tuy nhiên đến nội trạch, chưa nói đến thứ gì khác, chỉ riêng thứ chướng khí kịch động vô tỉ này, phàm nhân gắp phải nó chưa cần hít phải, dù là nín thở đi nữa nhưng chỉ cần da thịt chạm phải thứ kịch độc này, sau một giờ ba khắc độc khí cũng sẽ xâm nhập vào, công tâm mà chết.

Quỷ Lệ giờ tuy giờ đây đạo pháp đại thành, khác xa khi còn là tiểu đệ tử trên núi Thanh Vân năm nào, nhưng đối với độc vật như thế cũng chẳng dám khinh thường. Bên trong tử trạch, khắp nơi sát cơ, đặc biệt nội trạch, là vùng đất tuyên cổ man hoang, hung hiểm khó dò. Lập tức cảnh giác tối đa, cẩn trọng tiến vào.

Chỉ là bức tường chướng khí này dày đặc vô tỉ, đã bay được một lúc, vẫn chưa thoát ra, xung quanh là một dải xám mênh mông. Quỷ Lệ hơi kinh sợ, thầm tính toán, vừa rồi bay ít nhất cũng đã hơn trăm trượng, không biết vùng man hoang ác địa, chướng khí dày đặc không tan này, lại có dị bảo gì xuất thế, chỉ sợ ngàn vạn năm cũng chẳng ai biết, chứ đừng nói là tìm ra được.

Lòng hắn nghĩ thế, nhưng vầng sáng Phệ Hồn càng lúc càng rực rỡ, đồng thời chướng khí màu xám vẫn vũ không ngừng, dường như tốc độ cũng nhanh thêm.

Đột nhiên, tim Quỷ Lệ nhói lên, sâu bên trong màn chướng khí phía trước, bỗng chiếu lại một đạo lam quang, chớp lên rồi chợt tắt. Màu sắc nhàn nhạt ấy chẳng hiểu tại sao lại có mấy phần quen thuộc.

Cùng lúc, chướng khí đang chuyển động chậm chạp bên ngoài bất ngờ gia tăng tốc độ, như nước đun trong nồi, đột nhiên sôi lên.

Thượng hạ hữu, chướng khí màu xám bắt đầu xoáy chuyển như gió bão, vô số xoáy lốc chướng khí hoặc to hoặc nhỏ bỗng xuất hiện phía trước, ẩn chứa lực giằng xé, từ bốn phương tám hướng đánh tới Quỷ Lệ. Tiểu Hồi trên vai hắn không dám động đậy, kêu "chi chi", nắm chặt áo Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ trầm tĩnh như nước, nhưng mày nhíu lại, đột nhiên thét lên một tiếng, tiếng thét xoắn lại, trong thanh quang của Phệ Hồn, bỗng đắt khói một đạo kim sắc quang mang, cùng thanh quang chiếu sáng, tức thì chướng khí bên ngoài bị bức lùi lại vài phân. Đồng thời, Phệ Hồn phá không bay lên, phảng phất không kể

nguy hiểm phía trước, nhắm vào vòng xoáy chướng khí lớn nhất phía trước, thẳng tiến.

Thân ảnh vừa vào trong vòng xoáy chướng khí khổng lồ đó, tức thì cảm giác lực giăng xé bên ngoài tăng mạnh, từ bốn phương tám hướng trùng trùng dồn đến, đều là kịch độc chướng khí, Quỷ Lệ sắc mặt trắng bệch, bị lực tự nhiên to lớn ào ào cuốn phăng, bay thẳng lên trời.

Lúc ấy, không gian phong thanh lẫm liệt, ù ù không ngừng, vân khí bốc lên, như phong thần phẫn nộ gào thét. Quỷ Lệ ở giữa không trung, thâm thâm hô hấp, bỗng nhiên hai tay cùng xuất, tay trái kết ấn, tay phải pháp quyết, sắc mặt đồng thời xuất hiện hai khí kim thanh, chớp sáng liên tục, rồi nhanh chóng hai hóa thành một, nếu có chánh đạo cao nhân tại đây, lúc này chỉ sợ kinh ngạc không nói nên lời.

Thanh Vân môn Thái Cực Huyền Thanh Đạo cùng Thiên Âm tự Đại Phạm Bát Nhã trên người thanh niên này đã hoàn mĩ nhập một.

Trong ánh sáng kim thanh xán lạn, Phệ Hồn nhanh chóng ổn định lại, ngừng trôi dạt theo gió, vững vàng trong cơn lốc, Quỷ Lệ ngưng thần quan sát, bên ngoài phong bạo càng lúc càng mạnh, vân khí bốc lên ngùn ngụt, không thể nhìn xa, khắp nơi toàn một màu xám.

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, nhận ra nơi đại hung hiểm này không thể ở lâu, liền khu động Phệ Hồn, phóng về hướng biên của cơn lốc đang kịch liệt chuyển lại, nháy mắt ầm ầm loang loáng, trời long đất lở, cuối cùng đã ra khỏi được mảng bão, ẩn tàng trong vẻ ngoài bình tĩnh của chướng khí.

Lực xông ra này thực không nhỏ. Rời khỏi cơn lốc chướng khí, Quỷ Lệ tiếp tục tiến xa về phía trước. Vừa mới bị một trận náo loạn, trời long đất lở, giờ đây tuy chướng khí từ từ bình tĩnh lại, nhưng Quỷ Lệ lại nhíu mày, chẳng biết mình có đi lạc hướng hay chăng.

Đang lúc trầm ngâm, bỗng Tiểu Hồi trên vai đột nhiên kêu to cảnh báo, Quỷ Lệ kinh hoảng, không kịp xem rõ, tựa hồ theo ý thức dời thân sang bên ba thước.

"Âmmmmmm".

Trong làn mây xám, một vật màu đen cực lớn đùng đùng bay ra, quét qua chỗ hắn vừa đứng, mùi tanh nồng nặc xông vào mũi, bất ngờ nên Phệ Hồn quang quyển không thể chống đỡ toàn bộ, ngãm ngầm xâm nhập.

Liền đó, vật quỷ dị tuyệt luân này biến mất trong chướng khí.

Quỷ Lệ đứng lặng, đột nhiên tim đập mạnh, vật to lớn vừa xuất hiện trong nháy mắt, dường như nhắm thẳng vào đầu hắn.

Giây lát sau, hắn mặc cho Tiểu Hô rít lên thé thé chóï tai, bắt cháp hung hiểm, lao theo truy đuổi.

Quái vật đó chẳng thấy đau, thân thể tuy lớn, nhưng tốc độ cũng không chậm, thêm vào chưởng khí cuồn cuộn, mắt nhìn không quá nửa trượng, chốc lát đã chẳng còn hình dáng.

Quỷ Lệ nhíu mày, từ từ dừng lại, ngay lúc ngưng thẩn, đột nhiên tại trước mặt có tiếng hô lớn, lập tức có bốn tiếng hô theo, hắn là phía trước có vài người, chắc quái vật kia đã qua bên đó, làm cho kẻ nào kinh hoảng tránh ra.

Quỷ Lệ tinh thần chấn động, bay người lên cao, chỉ thấy phía trước vân khí khai hợp cuồn cuộn, bỗng phía trước có tiếng thét vang:

"Yêu nghiệt!"

Tiếng nói vừa dứt, một đạo lam quang lăng lệ đột nhiên từ bên cạnh, nhắm thẳng ngực đám tới, như cầu vồng vắt ngang góc trời, nháy mắt, dài lam quang rực rỡ chiếu lên trong chưởng khí.

Quỷ Lệ thất kinh, kiêm đạo của người này hung mãnh, trước đây chưa gặp, hạ thủ tuyệt bất lưu tình, hơn nữa kiêm này đạo hạnh thật cao, không thể xem thường. Trong lúc nguy cấp, người hắn đang tiến tới, tốc độ không giảm, trái lại còn nhanh hơn, trong chớp mắt như điện xẹt, phi thẳng lên trời, tránh thoát khỏi đường kiêm phía sau, chuẩn bị hoàn kích.

Chẳng ngờ người trong ván vụ thật không đơn giản, lúc đó giữa hai bên là chưởng khí, không thể nhìn rõ bóng người, chỉ dựa vào cảm ứng trên kiêm, đạo lam quang như có linh tính, đuổi theo như gió bay chớp giật, cự li hai người không giảm, như hình với bóng.

Lúc ấy, chưởng khí phụ cận lập tức tách ra, Quỷ Lệ hóa thành một đạo thanh quang màu sẫm, sau lưng là đạo hào quang màu lam, hai người bay lên hạ xuống, di hình hoán vị, như điện như quang, đuổi bắt không ngừng trong độc khí dày đặc, những nơi đuổi qua, ván vụ ngùn ngụt bốc lên.

Trong lúc đuổi bắt, Quỷ Lệ nhíu chặt lông mày, người phía sau đạo hạnh cực cao, trong thoáng chốc cũng chẳng nhìn được y sử dụng pháp bảo gì, nhưng sát khí rất mạnh, nếu không lầm thì chắc không phải người đồng đạo, quá bán là chính đạo nhân vật, cùng với mình thế bất lưỡng lập.

Chính đạo môn hạ, có nhân vật lợi hại vậy sao?

Đầu vừa suy tính, tay hắn đã bắt đầu phản kích, nếu cứ tiếp tục đuổi bắt mãi thế này, kẻ truy đuổi tất chẳng hại gì, còn hắn thì như một con nhặng bay loạn lên, chẳng biết sẽ gặp phải chuyện quái quỷ gì?

Chỉ thấy thanh quang bỗng nhiên đại thịnh, thân mình Quỷ Lệ đột ngột bốc lên, quay lại, đứng giữa không trung, Phệ Hồn u u, hoành ngang trước ngực. Đạo lam sắc kiêm mang phía sau, đường như cảm giác được điều gì, kiêm mang lan rộng, thế đạo trầm trọng, thẳng ngực lao đến.

Quỷ Lệ tay đưa tay nắm Phệ Hồn phía trước, hạt châu xanh trên cây gậy đen tức thì phát quang sáng rực, dưới quang mang ấy, từng sợi chỉ hồng màu huyết tựa

hỗn đồng thời thức dậy, huyết dịch màu hồng từ từ lưu chuyển, hồng quang thanh mang, u u ám ám, hướng về đạo kiếm màu lam đương đầu nghênh tiếp.

"Âm!"

Quỷ Lệ thân hình đại chấn, cả người không tự chủ được bị bức lùi lại một trượng, nhưng đạo kiếm mang màu lam phía trước cũng đại chấn bay ngược lại, người trong mây mù thét lên một tiếng, hiển nhiên cũng chẳng dễ chịu gì.

Quỷ Lệ mấy năm nay ngày đêm tu hành Ma Đạo Thiên Thư, thêm vào Phệ Huyết châu bên người, tính tình hung bạo hơn trước nhiều, không nói lời nào, bay thẳng lên trước, Phệ Hồn phá không tiến đến.

Không ngờ Phệ Hồn vừa xuất thủ, chỉ thấy vầng mây mù phía trước đột nhiên tách ra, địch nhân quả nhiên rất cương cường, vừa ổn định lại, đã lập tức tấn công. Quỷ Lệ thét lên một tiếng, khu động pháp bảo, đấu với đạo lam sắc kiếm mang.

Lúc Phệ Hồn và đạo lam quang kia giao đấu, vân vụ mù mịt, mắt Quỷ Lệ chẳng thể nhìn rõ hình dạng pháp bảo, toàn nhờ tự thân Phệ Hồn cảm ứng thao túng.

Trận chiến đột ngột này đối với song phương mà nói, thật là hung hiểm vô cùng, song phương đều là nhân vật đạo hạnh cực cao, chỉ sơ sẩy một chút, nếu không chết trên tay đối phương, thì cũng thụ thương, bị chướng khí kịch độc bên ngoài xâm nhập, cục diện vẫn là hữu tử vô sanh.

Người trước mặt hiển nhiên cũng chẳng nghĩ gặp phải một nhân vật như vậy, ở trong mây mù, tuy không nhìn được thần tình thế nào, nhưng xem kiếm thế, thì cũng thấy chẳng chịu nhường nửa phân.

Ngay tại nơi sấm rung chớp giật, Phệ Hồn và lam sắc kiếm mang giao đấu kịch liệt, tiếng vang ầm ầm, chướng khí ào ạt, dần dần hình thành một xoáy lốc giữa trung tâm hai pháp bảo.

Dù cách khá xa, nhưng Phệ Hồn là vật do Quỷ Lệ huyết luyện mà thành, cảm ứng huyết nhục tương liên, Quỷ Lệ cảm thấy một cảm giác băng lương từ Phệ Hồn từ từ truyền đến, phảng phất pháp bảo tự có linh tính, hưng phấn lên, cảm giác này thật sự quý dị, từ khi đạo pháp của hắn đại thành, chưa từng xuất hiện lại.

Cảm giác mà từ rất lâu về trước, khi còn là một thiếu niên khờ dại, hắn đã từng trải qua...

Tâm trí hắn đột nhiên kinh động!

Phảng phất như có điều gì, chợt loé lên trong tâm trí hắn.

Sau lần va chạm kịch liệt nhất cùng đạo lam sắc kiếm mang, Phệ Hồn bay trở lại, lúc này xoáy lốc bên ngoài càng càng mạnh, thời khắc Quỷ Lệ cùng người kia đấu phép kịch liệt nhất, hai người cách bởi chướng khí, chỉ dựa vào linh giác, một mặt phòng bị đối phương công kích, mặt khác phải ngăn chướng khí bên ngoài, tại nơi hung hiểm này, hiển nhiên trận chiến kết thúc càng nhanh càng tốt.

Chướng khí bên ngoài dao động kịch liệt, đồng thời phát sinh vô số xoáy lốc nhỏ, Quỷ Lệ nhìn chằm chắp về phía trước, phía sau chướng khí dày đặc, ẩn hiện lam quang, hắn thậm chí cảm giác được ánh mắt trùng trùng sát khí của người kia.

Đột nhiên, một tiếng thét lảnh lót, lam sắc kiếm mang phá không rít gió, nháy mắt chọc thủng màn mây, thành một cột sáng lớn, từ trên đánh xuống, Quỷ Lệ cũng không cần tránh né, bay thẳng lên trên, dũng mãnh đột nhập vào giữa lam quang, thẳng tới chỗ người kia.

Người đứng trong mây mù hé lén phẫn nộ, lam quang đại thịnh, nháy mắt ánh sáng rút về đám mây mù đó, chốc lát ngưng tụ thành một thanh thiên lam tiên kiếm chiếu sáng vạn trượng, thế không thể địch, đánh xuống, gần như cùng lúc, Phệ Hồn thanh quang đại khởi, chớp mắt đẩy lùi chướng khí ra ngoài một trượng, tiến lên nghênh đón.

Một đòn sinh tử, chính tại lúc này.

Người kia cầm chặt chuôi kiếm, Quỷ Lệ nắm chặt Phệ Hồn, lao vào nhau.

Hai đạo lê mang, nháy mắt chướng khí liên tục bị bức tan!

Phảng phất như nín thở, chờ đợi thời khắc quyết định sinh tử...

Bàn tay trắng muốt cầm chuôi kiếm; gió thổi động vật áo, pháp phoi thướt tha; nàng như tiên tử chín tầng trời, tuyệt thế dung nhan, ngay tại lúc mây tan sương tán đó, đột nhiên hiện ra.

Lục Tuyết Kỳ!

Đã bao năm rồi, phút giây gặp lại...

Ánh nhìn kỳ lạ đọng lại trong mắt người kia,

Là sợ, ánh lén trong khoảnh khắc.

Đột nhiên, cả thế giới phảng phất như dừng lại, chướng khí màu xám bị pháp bảo vô thượng bức lùi, từ từ hiện ra hình dáng nam tử ấy.

Là nam tử đã khắc sâu trong tim ấy, ngay trước mặt đây.

Nàng toàn thân bất động, chỉ có trái tim, màu nhiệm run lên.

Hai pháp bảo như điện, như quang, như oan gia từ ba đời bảy kiếp trong quá khứ, dần dần xáp lại, như trong nháy mắt phải phân định: người chết, ta sống?

Khoảnh khắc đó, ngay ở trước mắt!

Khoảnh khắc đó, trong hơi thở này!

Là gì, mà nhanh hơn điện, là gì, mà vẫn vương sâu khổ trong lòng?

Là tâm ý...

Phệ Hồn quang mang đại phóng đột nhiên hơi lệch ra, tránh sang một bên, trước ngực Quỷ Lệ bỗng sơ hở lớn, Tiểu Hồi trên vai kêu thét lên.

Lam quang lấp lánh như sao, cuồn cuộn hướng đến!

Cảm giác đau đớn chưa từng gặp, bên cạnh hắn, không gian bị xé toạc ra, phảng phất trong hư ảo, Thiên Gia thần kiêm cảm ứng được điều gì, cũng hướng sang bên cạnh, từ từ trêch đi.

Trong nháy mắt đó, thật là hung hiểm cùng cực, nếu Quỷ Lệ hay Lục Tuyết Kỳ chậm tay một chút, hoặc do dự một chút, thì đối phương có thể đã bị pháp bảo trắm sát.

May là, đột nhiên hai người bất ngờ dừng lại.

Thân người vọt qua trong nháy mắt ấy, hắn vẫn nhìn lại thật sâu.

Nữ tử mỹ lệ cũng đang ngoảnh lại, trong ánh mắt sâu thẳm ấy là bóng hình của hắn...

Khoảnh khắc sau, do lực đạo cực lớn chuẩn bị cho một đòn sinh tử, hai kẻ mỗi người một hướng, không thể tự chủ dần dần tách xa!

Trong không khí, trên y phục, ẩn ước như có mùi hương thoang thoảng của nàng?

Trời đột nhiên sáng ra, Quỷ Lệ chợt bừng tỉnh, chỉ thấy dưới chân bỗng hiện ra một rặng rậm xanh rì vô cùng vô tận, liền hạ dần xuống, ở lưng chừng trời, mây mờ lưu động, bất ngờ chẳng biết từ lúc nào, đã đột phá được màn chướng khí kỳ lạ phía sau, cuối cùng đã đến giữa nội trạch hung hiểm vô ti.

Hắn ở giữa không trung, ổn trụ thân hình, từ từ hạ xuống, hốt nhiên quay đầu lại, chỉ thấy bức tường chướng khí dày đặc vô cùng, tựa hồ từ xưa vẫn vậy, đứng cao trên ấy, nhưng chẳng thể nói, nữ tử kia giờ ở nơi đâu?

Chương 96

Kỳ Hoa

Đại vương thôn.

Tiểu Hoàn đứng tại cửa thôn, ưu tư nhìn chăm chăm về phía Tử Trạch, sớm nay trời quang mây tạnh, vậy không hiểu sao giờ lại u ám như sắp có trận mưa rào.

Đêm hôm trước, nàng và gia gia Chu Nhất Tiên còn cùng với Kim Bình Nhi trong Tử Trạch, nhưng sau khi Kim Bình Nhi đi một chuyến rồi trở lại, thần sắc mệt mỏi phi thường, đồng thời đưa luôn hai người ra khỏi Tử Trạch trong đêm hôm đó.

Tiểu Hoàn có hỏi riêng Kim Bình Nhi nhưng Kim Bình Nhi trầm mặc không nói, chỉ khẽ bảo:

- Nay tại Tử Trạch, tình thế thật nguy hiểm vượt xa những gì ta tiên liệu, các ngươi lưu lại chỉ chuốc họa vào thân mà thôi.

Tiểu Hoàn luôn tin tưởng vị thư thư này nên trong đêm liền cùng Chu Nhất Tiên rời Tử Trạch, đồng thời theo lời Kim Bình Nhi, hôm nay chuẩn bị rời nơi đây. Nàng biết Kim Bình Nhi nhất thời không sao nhưng đêm qua lúc ra đi thấy Kim Bình Nhi có vẻ rất lo lắng.

Nàng nghĩ lại những chuyện đã qua, không có chuyện ám muội thì vị thư thư ấy trở lại làm chi?

- Tiểu Hoàn!

Từ phía sau một tiếng gọi vọng tới, Tiểu Hoàn quay lại, thấy Chu Nhất Tiên hốt hải chạy tới nói:

- Mọi việc đã hoàn tất, chúng ta đi quách.

Tiểu Hoàn lặng lẽ gật đầu, nhưng không nhịn được lại hỏi Chu Nhất Tiên:

- Gia gia, theo ông ở Tử Trạch chị Bình Nhi có gặp nguy hiểm không?

Chu Nhất Tiên run run nói:

- Ta làm sao biết được?

Tiểu Hoàn dẫu mờ, trừng mắt nhìn ông ta, Chu Nhất Tiên trong lòng rất yêu đúra cháu gái này, đành thở dài, ngó nghiêng từ phía không thấy ai, bèn đến cạnh Tiểu Hoàn, khẽ nói:

- Những ngày chúng ta ở Tử Trạch, đi theo Kim Bình Nhi đã vài lần gặp người của Trường Sinh Đường, nhưng đêm qua, cháu có nhìn thấy chúng nhân Trường Sinh Đường không?

Tiểu Hoàn thắt kinh.

Chu Nhất Tiên cười cười, sắc mặt dần trở lại với nét cười vô dạng hàng ngày, mục quang sáng quắc, nói:

- Đặc biệt là vào ngày cháu đổi mặt gã ngư đầu quái nhân, ông ở bên cạnh nghe rõ Kim Bình Nhi hẹn cùng cao thủ của hai đại tông phái trong Ma giáo, Quỷ vương tông Quỷ Lê và Vạn Độc Môn Tần Vô Viêm. Ba người này hẹn gặp nhau tại Tổng Đà của Trường Sinh Đường, theo cháu họ gặp nhau làm gì?

Tiểu Hoàn cau mày, hồi lâu mới nói:

- Gia gia, theo gia gia thì...

Chu Nhất Tiên ngắt lời:

- Không sai, chỉ e phong quang suốt 800 năm của Trường Sinh Đường, cuối cùng sẽ bị huỷ bị huỷ trong tay ba tên sát tinh trẻ tuổi này, Ngọc Dương Tử đạo hạnh cao thâm, mà cũng...

Ông ta đột nhiên nói thao thao bất tuyệt, thần sắc rầu rầu, trầm mặc hồi lâu, lại nói tiếp:

- Nay trong Ma giáo tranh đấu kịch liệt, chính đạo lại cũng đấu đá lẫn nhau, Thanh Vân Môn mười năm trước tổn hao nguyên khí rất nặng nề, giờ vẫn chưa hồi phục. Thiên hạ giờ đây, sợ rằng sinh linh lại lâm vào cảnh lầm than.

Tiểu Hoàn run run xuất thần, Chu Nhất Tiên liền trấn tĩnh tinh thần, cười hề hề nói:

- Thiên hạ loạn thì kệ thiên hạ loạn, liên quan gì đến chúng ta? Đi, chúng ta tiếp tục đi tạo phúc cho trăm họ.

Tiểu Hoàn cười sảng sặc, Chu Nhất Tiên tựa hồ như không hề để ý, đi chuẩn bị bao phục, tay cầm gậy trúc "Tiên nhân chỉ lộ", quay đầu vẫy Tiểu Hoàn, chợt như ngây dại, nhìn chằm chằm phía sau Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn thấy gia mục quang cổ quái, quay người nhìn lại, cũng ngây người ra, chỉ thấy Dã Cẩu Đạo Nhân mặt hầm hầm, từ phía Tử Trạch đi tới, ánh mắt lướt qua Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên ở cửa thôn.

Sớm hôm nay, Dã Cẩu Đạo Nhân vốn dĩ vẫn theo chân Quý Lệ đột ngột bị Quý Lệ ra lệnh rời Tử Trạch, Dã Cẩu hết sức ngạc nhiên, tuy trong lòng hiểu rõ hiện nay tại Tử Trạch tình thế cực kỳ hung hiểm, chạy thì tốt hơn, nhưng bị Quý Lệ khinh thường thành ra mặt hầm hầm không nói được câu nào, trong lòng rất khó chịu, vừa đi vừa lẩm bẩm chửi bới.

Lúc ấy đột nhiên thấy Tiểu Hoàn ở cửa thôn, Dã Cẩu không biết thế nào hơi lúng túng nhưng trong lòng cũng không hiểu sao mình lại thế?

Hắn chưa kịp cất bước thì ở phía sau Tiểu Hoàn đã hỏi:

- Đạo trưởng, khoan hãy đi.

Dã Cẩu run run từ từ quay người lại, Chu Nhất Tiên nhíu mày chạy lại bên cạnh Tiểu Hoàn, lúng túng hỏi:

- Cháu gọi hắn làm gì?

Tiểu Hoàn trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên, không trả lời, mặt nở nụ cười, tiến lại phía Dã Cẩu Đạo Nhân, lấy chiếc dù từ trong bao phục ra, nói với hắn:

- Đạo trưởng, tôi trả lại chiếc dù cho ông này.

Dã Cẩu hai mắt nhìn chòng chọc chiếc dù, mặt trù trừ không định, nhất thời hơi hoảng hốt, không dám đưa tay ra lấy. Tiểu Hoàn không để ý, đặt chiếc dù lên tay hắn, nhìn hắn cười nói:

- Cảm ơn ông về chuyện ngày hôm đó.

Dã Cẩu Đạo Nhân đột nhiên thấy lòng như chắp cánh, thư thái như đứng trước rồng hoa, lặng lẽ khẽ nuốt nước bọt.

Tiểu Hoàn chạy lại về phía Chu Nhất Tiên, đỡ lấy bao phục, nói:

- Minh đi thôi gia gia.

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn gã Dã Cẩu si ngốc bất động, đi theo Tiểu Hoàn, lẩm bẩm:

- Sao cháu lại cười với hắn?

Tiểu Hoàn tức giận nói:

- Gia gia, ông ấy là người tốt.

Chu Nhất Tiên "phì" một cái, nói:

- Hắn mà là người tốt thì ta là Phật tổ đầu thai!?

Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên dần dần đi xa, thanh âm bé dần, Dã Cẩu vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào chiếc dù trên tay, cũng không biết bao lâu mới đột nhiên cất bước những bước dài theo hướng Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên đã đi.

Sau khi họ đi khỏi, Đại Vương thôn trở lại không khí tĩnh lặng, cách cửa thôn độ một trượng xuất hiện một nam một nữ, nam mặc bộ đồ trắng, nữ có tấm hắc sa che mặt, chính thị là Thanh Long và U Cơ.

Thanh Long lanh đạm nói:

- Gã Chu Nhất Tiên đó lai lịch thế nào, cô có biết không?

Đằng sau tấm hắc sa che mặt, U Cơ không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

Thanh Long trầm ngâm, trong sâu thẳm dường như suy nghĩ gì đó, đột nhiên nói:

- Hắn ta thực sự không đơn giản, thêm vào đó cháu gái hắn có giao tình với Hợp Hoan phái Kim Bình Nhi, sau này cần phải chú ý nhiều.

U Cơ trầm mặc suy nghĩ, nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta đi thôi, Tông chủ bảo chúng ta đi làm đại sự, không thể trì hoãn.

Thanh Long nhìn cô ta, mắt ánh lên sự lo âu nhưng mặt vẫn bất động thanh sắc, nói:

- Không sai, chúng ta đi thôi.

Dứt lời, hai người từ từ rời Đại Vương Thôn, đi ngược với hướng bọn Chu Nhất Tiên, nhằm thẳng vùng đầm nước chết chóc tiến tới.

Gió bỗng không biết từ đâu thổi tới khắp trời đất ẩn chứa sự thê lương khôn tả.

Sắc trời bỗng dừng sầm sì.

- Âm!

Sấm bỗng nổ lên giữa những đám mây đen vẫn vũ và mưa bắt đầu rơi nặng hạt. Trời đất mờ ảo trong làn mưa. Quý Lệ đứng dưới một cây đại thụ, mắt nhìn tứ phía.

Sau lưng vẫn là bức tường chướng khí khổng lồ, kỳ thực nếu theo lẽ thường, lam sơn chướng khí tầm thường hẽ gắp phải nước mưa là lập tức biến mất, nhưng chướng khí kịch độc bên trong Tử Trạch này lại dường như không hề uy kỵ nước mưa vậy, mặc cho mưa gió tới bời, bức tường chướng khí vẫn sừng sững không hề suy giảm.

Quý Lệ từ từ ngoảnh đầu lại, nhìn ra phía trước, thấy trong cái đầm lúc này đã mọc lên một khu rừng rậm rạp, dưới cơn gió thảm mưa sầu, khu rừng trải dài mãi không dứt, chẳng biết là rộng lớn đến mức nào? Mà mưa mỗi lúc một to, tầm nhìn tuy đã rõ ràng hơn ban nãy, khi trời đầy chướng khí, nhưng vẫn không thể nhìn ra quá xa được.

- Chi chi, chi chi!

Đột nhiên, cành cây lay động và một vật xuất hiện, đích thị là Tiểu Hồi vừa mới chạy đi đâu đó nhí nhảnh nhảy lại, khẽ đứng trên vai Quý Lệ, tay cầm mấy quả dại không hiểu vặt ở đâu, cười toe, đưa cho Quý Lệ, trên tay vẫn còn ba bốn quả bắt đầu nhấm nháp.

Quý Lệ cười mát, cắn thử thấy chát sít nhưng sau đó lại cảm thấy vị ngọt.

Lúc đó mưa lớn dần, sấm sét dồn dập, Quý Lệ không thể dùng pháp bảo để tránh được, để mặc mưa gió táp vào người. Tiểu Hồi đứng trên vai Quý Lệ, lồng trên mình ướt dần, nhưng trông như không thèm để ý đến trận mưa, chỉ để tâm vào thứ quả trên miệng, "tọp tẹp tọp tẹp", sung sướng tận hưởng, cái đuôi dài sau lưng Quý Lệ cứ rung rung, quẩy lên quẩy xuống trông rất vui mắt.

Quý Lệ từ từ ăn thứ quả dại trên tay, đột nhiên nói:

- Tiểu Hồi, vừa rồi nhà ngươi cũng nhận ra cô ta à?

Tiểu Hồi đang nhẩm nháp thứ quả dại, mồm ngậm chặt không thốt ra tiếng nào, đôi mắt nhìn Quý Lệ tỏ vẻ đồng ý.

Quý Lệ cũng không trông đợi sự trả lời từ phía Tiểu Hồi, lại nói tiếp một mình:

- Tại sao cô ta không giết ta nhỉ? Lúc nào cô ta cũng thống hận Ma giáo lắm cơ mà?

- Âm.

Tiểu Hồi không đáp, trời bỗng nổ một tiếng sấm kinh thiên động địa.

Quý Lệ trầm ngâm nhìn trời đất, mưa giăng khắp nơi, như dao như kiếm, biến hóa vạn trạng, tung hoành khắp chốn.

Thân hình hắn run lên nhè nhẹ, đột nhiên thần trí lâng đâng, dường như lại quay trở về cái đêm thời niên thiếu đó, cùng lão hoà thượng khuôn mặt hiền từ đứng nơi đầu thôn, hắn lặng lẽ ôn lại...

Điều này đã khắc sâu trong tâm tưởng của hắn trong nhiều năm nay, chưa từng phai nhạt.

Hai tay hắn nắm chặt, móng tay như bao chặt vào chưởng tâm, thậm chí như gắp chặt vào cơ thể, hắn đang bị kích động đến mức run rẩy. Lúc này, Phệ Hồn trong tay áo hắn như một phần của cơ thể cũng đồng thời phát sáng, một cảm giác lạnh lẽo lan tỏa toàn thân, Phệ Huyết Châu tỏa khí hung lệ, phảng phất tập trung tại đôi mắt của hắn.

Tiểu Hồi trên vai của hắn như thấy bắt an cũng kêu lên.

Trên trời, bỗng xẹt lên một tia chớp, Quý Lệ gầm lên một tiếng hung dữ, phi thân bay lên, giữa thịnh không toàn thân hồng quang đại thịnh, tay phải xuất Phệ Hồn, chỉ thấy huyền thanh quang mang giữa trời mưa ngưng tụ thành đại quang mang, rầm rĩ đánh xuống.

Lúc này mắt hắn ngầu đỏ, mặt mũi biến dạng, đằng đằng sát khí, miệng gầm lên, thập phần trông như dã thú.

Đại quang mang ấy đột nhiên đánh xuống, gốc cây lớn ban nãy hãy còn đứng đó giờ đã bị chém đôi, đổ rạp sang hai bên.

-Âm.

Phía chân trời, một tiếng sét kinh hồn cũng hưởng ứng.

Tiểu Hồi nhảy sang bên cạnh, lặng lẽ nhìn hắn.

Quý Lệ quỳ xuống không kể bùn đất hôi thối, tay phải nắm chặt Phệ Hồn, toàn thân run rẩy, mắt lộ hung quang, nét mặt tràn ngập vẻ thống khổ.

Có ai hiểu được, hắn đau khổ đến nhường nào không...

Một luồng khí chí dương từ trong cơ thể hắn bỗng nhiên trỗi dậy.

Bị nước mưa làm ướt nhẹp quần áo, nhưng tại tay phải của hắn, một quầng sáng hình tròn xuất hiện mang khí chính dương hết sức ấm áp, đích thị do Huyền Hóa Giám phát ra, xâm nhập nội thể, dần dần chống với khí hung lệ của Phệ Huyết Châu.

Một lúc lâu sau, những tia đỏ ở mắt hắn ta dần dần biến mất, sắc mặt đã trở lại bình thường, nhìn chung mà nói, Phệ Hồn cùng Huyền Hóa Giám tán phát hào quang, đã dần trung hòa nhau.

Quý Lệ đã trải qua thời khắc như vậy nhiều lần, từ từ cử động, thần sắc rất mệt mỏi. Mười năm gần đây, hắn ta ngày đêm tu tập thiên thư, Phệ Huyết Châu với hung lệ chí khí sẵn có ngày đêm ngấm vào người, không biết nhiều hay ít nhưng ngày nay hắn đứng trước nguy cơ bị ma khí của Phệ Huyết Châu khống chế. Tuy

vậy trước hết nội thể hắn có Thái Cực Huyền Thanh Đạo cùng Đại Phạm Bát Nhã, những chân pháp vô thượng của chính đạo đó giúp hắn miễn cưỡng trụ được. Nhưng quan trọng hơn hết, mỗi khi thần trí hắn không thể kham nổi, pháp bảo Huyền Hỏa Giám thần bí trong thân thể hắn lại phát xuất khí thuần dương ấm áp, giúp hắn không sa vào ma đạo chi lộ, kéo hắn trở lại với cuộc sống.

Có điều hắn không biết rằng, dù hắn có tránh được ma khí săn có của Phệ Huyết Châu thời nhạt, đặc biệt là với hắn, mỗi khi nhớ lại chuyện cũ, nghĩ tới Bích Dao, chỉ sợ nỗi thống khổ ấy không thể chịu đựng nổi. Nếu không phải hắn vốn tính kiên nhẫn lì lợm vô bì, có khi hắn đã phát điên từ lâu.

Những sự vụ như thế, dù tinh minh như Quý Vương cũng không thể phát giác, không thể biết được thủ hạ kề cận đắc lực nhất của mình đang ngày đêm trên bờ vực của sự điên cuồng, tự hoại.

Hắn từ từ đứng lên, chậm rãi mở mồm như để nhận ra bây giờ đã là chính mình, hé lèn:

- Tiểu Hồi, chúng ta đi thôi.

Tiểu Hồi nháy mắt đồng ý, nhảy vội nhảy vàng đứng trên vai của hắn.

Quý Lệ khẽ đánh yêu Tiểu Hồi một cái, mở miệng định nói gì lại thôi, khẽ thở dài, cất bước tiến thẳng về phía rừng sâu.

Mưa giăng khắp chốn quanh Tử Trạch, ngoại trừ tiếng mưa gió, trời đất tựa hồ như không còn nghe thấy gì khác, rừng cây um tùm sum sê nhưng thật cô tịch, từng hạt mưa lopolitan rơi trên cành lá.

Phía chân trời, một tia chớp lại nổ lên.

Trận mưa như sắp qua đi, đang ngớt dần, ngớt dần.

Lâm Kinh Vũ khẽ lau mặt, gạt từng giọt nước đọng trên má, nhưng gạt xong mưa lại nhỏ xuống. Chàng cười khổ một tiếng, để mặc nước mưa rơi.

Chàng đứng trong khu rừng rậm xung quanh không một ai. Một mình ở chốn man hoang này quả là hung hiểm, cảm thấy như kẻ thù đang rình rập đâu đó, thật không sao giải thích nổi.

Nguyên các đệ tử trẻ tuổi chính đạo Thanh Vân Môn cùng Thiên Âm Tự, Phản Hương Cốc cùng nhau tiến vào Tử Trạch nhưng khi qua bức tường chướng khí, đột nhiên gặp phải một luồng cuồng phong kì quái khiến mọi người rối loạn vị trí. Nhưng không đợi họ ổn định trở lại, một luồng chướng khí đột nhiên xuất hiện đầy rẫy đậm đặc, đích thị là một quái thú lướt qua.

Quái vật đó đi qua lúc chướng khí dày đặc, mọi người không thể nhìn rõ hình dạng nhưng nó tựa hồ chỉ lướt qua, không đả thương họ đến một sợi lông. Vóc dáng của nó thật khổng lồ, mọi người dù đạo hạnh cực cao, nhưng trong lúc

nguy cấp đều cuồng cuồng bay mất, thêm vào đó chướng khí che phủ khắp nơi, khiến họ bị thất tán.

Lâm Kinh Vũ một đường dông thằng, Trảm Long kiêm hộ thân, bay ra khỏi vùng chướng khí, đến thằng khu rừng rậm ở Tử Trạch. Kỳ thực chàng ta đến chỗ Quỷ Lệ vừa đi khỏi, bây giờ bất quá cũng chỉ cách độ 10 dặm thôi.

Hai người bạn tốt lớn lên cùng nhau ấy, thân nhau như huynh đệ một nhà, lúc ấy mà đối mặt nhau không hiểu sao. Chỉ biết, nếu họ gặp nhau, sẽ phải đối mặt với một tình cảnh khó xử đầy thống khổ, đau thương.

Lâm Kinh Vũ tất nhiên không biết điều này, chàng quay đầu nhìn trời đất, chỉ thấy mây đen dày đặc, đường như trận mưa còn kéo dài nửa ngày nữa, không dừng được mõm lẩm bẩm chửi rủa, trầm ngâm giây lát, cuối cùng cũng cất bước.

Đi qua khu rừng mà thực ra không hề có con đường nào, ngoài những cây đại thụ là vô số cây hoa cỏ dại chưa từng nhìn thấy, ngoại trạch mà xuất hiện vô số dị thú độc trùng, cản đường Lâm Kinh Vũ.

Nếu chủ quan cậy vào công phu, Lâm Kinh Vũ đã có thể vài lần ngộ hiểm nhưng một là chàng ta cơ cảnh hai là trong mười năm trở lại đây đạo hạnh tu hành đại tiến nên lần lượt vượt qua hiểm nguy.

- Ôi!

Chàng kêu to một tiếng, Trảm Long kiêm vọt lên một đạo bích quang, một con độc xà chợt lao ra từ bụi cây liền bị xé làm hai đoạn, nhưng Lâm Kinh Vũ cũng hết chịu đựng nổi, lập tức đãng không, cưỡi pháp bảo bay liền.

Tại giữa thinh không, chàng bình tâm lại đôi chút, thật kinh sợ, tại Tử Trạch này, đi bộ quả là nguy hiểm, có quá nhiều độc trùng có thể bất ngờ tấn công bất cứ lúc nào.

Chàng nhìn xuống dưới đất, con độc xà màu đỏ vẫn đang oắn mình giãy giụa, phảng phất sự chết chóc. Ngoài con độc xà này, chàng đã gặp cả những con bọ cạp, cúc độc cùng các loại thằn lằn dị chủng tấn công từ bốn phía.

Lâm Kinh Vũ thấy không cần phải phí sức, nên vừa rồi đã vọt lên không trung nhưng như hiện tại thực sự là trở lại cũng không dễ. Chàng ở trên không trung đưa mắt nhìn tứ phía, đột nhiên toàn thân chấn động.

Chỉ thấy ở khu rừng rậm phía trước, sau làn mưa như trút, đột nhiên xuất hiện một đạo quang mang sắc vàng chói lọi như hòa quyện với mưa và gió, và có ai đó đang kêu lên.

Lâm Kinh Vũ mừng rỡ, không chút do dự, nhanh chóng ngự pháp bảo, hướng phía kim quang bay tới.

Chàng ngự pháp bảo bay với tốc độ chóng mặt, chưa đầy nửa khắc công phu đã bay tới gần, đưa mắt nhìn thử, bất giác ngạc nhiên đến ngây người ra, chỉ thấy

giữa rừng sâu kì quái xuất hiện một khu đất, ở giữa có một ao nhỏ, bên trong ao nhỏ là một cây kì hoa quái lạ vô cùng.

Bông hoa này cực lớn, cánh phải to đến hàng trượng, nếu không tận mắt chứng kiến, không thể tin trên thế gian lại có loại hoa như vậy được.

Từ trên không nhìn xuống, bên dưới của cây hoa này là một màu xanh tuyễn, bên trên lại phân ra thành vô số nhánh khác màu đỏ hồng, hai màu xanh đỏ hoàn toàn tách biệt, chứ không hề lẫn lộn vào nhau, thậm chí có thể nhìn rõ ràng một đường phân tuyễn giữa hai màu. Bên trên sắc đỏ trải đến tận đỉnh có những hạt tròn nhỏ phát sáng lấp lánh như những viên trân châu, không biết là nước mưa đọng lại hay vốn đã là như vậy? (Chú nhất)

Trong cơn mưa gió, kì hoa ấy khẽ rung lên, lặng lẽ truyền vào trong gió hương thơm ngọt ngào.

Lâm Kinh Vũ kinh ngạc, đang tập trung quan sát thì bỗng xuất hiện hai người, liền đưa mắt nhìn qua, hết sức vui mừng vì một người là đồng môn Phong Hồi Phong Tăng Thư Thư và một người là Thiên Âm tự Pháp Tướng.

Vào hoàn cảnh ấy gặp được người quen, Lâm Kinh Vũ hết đổi vui mừng, không nhịn được kêu lên một tiếng.

Hai người kia đột nhiên nghe thấy ai đó kêu lên đều giật mình, quay đầu nhìn lên, thấy Lâm Kinh Vũ vọt tới, hết sức mừng rỡ. Ngay sau đó, Tăng Thư Thư chỉ cho Lâm Kinh Vũ nhìn về phía trước, chàng định thần xem thử, chợt nhảy dựng lên khi thấy một con quái vật.

Nguyên Tăng Thư Thư và Pháp Tướng hai người đang đối chọi với quái vật ấy, thấy quái lạ vô cùng, chỉ là lúc ấy Lâm Kinh Vũ tại không trung thấy hai người họ ở cạnh đại kì hoa, nhất thời cao hứng, không để ý thấy sự hiện diện của quái vật. Khi ấy nhìn qua, chỉ thấy quái vật ấy trông giống như một con vịt trời, thân hình cao to, toàn thân toát lên một màu xanh, mắt đỏ rực, đuôi cũng màu đỏ, răng chìa ra ngoài, lưng có hai cánh, trông rõ là một loài ác điểu (Chú hai).

Lúc này con quái vật rống lên một tiếng khàn khàn, vũ lộng đôi cánh, một trận cuồng phong mang đầy nước mưa thổi lại.

Lâm Kinh Vũ đứng cạnh Tăng Thư Thư và Pháp Tướng, bọn họ ba người kề vai nương vào kì hoa, Lâm Kinh Vũ nhíu mày, lùi lại phía sau một bước.

Không ngờ Pháp Tướng đột nhiên biến sắc, đứng cạnh nhanh chóng cản Lâm Kinh Vũ lại nói:

- Kiểu gì cũng không được tiến gần cây hoa ấy.

Lâm Kinh Vũ giật mình dừng bước, chàng đưa mắt nhìn Pháp Tướng, bộ mặt vốn tươi cười đột nhiên lạnh toát, lạnh nhạt gạt tay Pháp Tướng ra.

Pháp Tướng khẽ nhíu mày, thở dài, nhún vai, biết rằng Lâm Kinh Vũ vẫn ghi tâm khắc cốt thảm kịch thôn Thảo Miếu năm đó, không thể tiêu di được.

Lúc ấy Tăng Thư Thư đột nhiên cao giọng nói:

- Lâm đệ, cẩn thận!

Hai người giật mình, nhìn về phía trước, thấy quái vật đang vẫy cánh, bay lên trên không, từ từ tiến lại.

Tăng Thư Thư nói gấp:

- Pháp Tướng sư huynh, chúng ta án kẽ hành sự.

Lâm Kinh Vũ vốn dĩ định xuất thủ nhưng vì nghe anh ta nói vậy chứ không phải vì sợ liền dừng bước.

Chỉ thấy quái vật ấy lao đến với một tốc độ kinh người, đưa mắt nhìn khắp mọi vật phía trước, Pháp Tướng cùng Tăng Thư Thư chợt đồng thời quát lên một tiếng, phân chia thành hai hướng, quái vật ấy trông thì hung tợn nhưng đầu óc có vẻ không được linh hoạt, nhất thời sững lại, như kiểu không biết nên đuổi theo hướng nào.

Lợi dụng thời cơ này, Pháp Tướng với Luân Hồi Châu và Tăng Thư Thư với Hiên Viên Kiếm đồng thời tấn công cả hai mặt.

Quái vật thản nhiên không chút sợ hãi, rống lên, hai pháp bảo đánh xuống người quái vật cũng chỉ làm nó tạm thời bay lùi lại chút, ở giữa thinh không nó nhẹ răng múa trảo, đương nhiên là không tổn thương chút nào, Lâm Kinh Vũ đang định tấn công cũng biến sắc, tự biết sức mình, chỉ sợ vị tất đã giúp gì được Tăng Thư Thư và Pháp Tướng.

Thấy quái vật vũ lộng đôi cánh, sớm đã ổn định thân hình, chuẩn bị một đòn phản khốc, Lâm Kinh Vũ ngưng thần chuẩn bị, nhưng lúc này, toàn thân chàng chấn động, mím môi mím lợi, không nói nên lời.

Quái vật bay lại phía sau, sau lưng nó không có gì ngoài đóa đại kì hoa. Chỉ thấy quái vật ấy thân hình tung bay, lăng không rơi vào đám sắc đỏ của đóa kì hoa, rống lên một tiếng hoảng loạn kinh sợ đến cùng cực.

Lúc ấy, đóa kì hoa trỗi dậy biến hóa, toàn thân đột nhiên hết sức sống động, bốn phương tám hướng bùa ra vây quái vật, những hạt sắc đỏ lóng lánh như trân châu ở phần trên kì hoa xem ra có hấp lực cực lớn, quái vật bên trên cố gắng chống chọi, dụng lực liên tục tuy nhiên có vẻ như không thoát nổi, cùng lúc bao nhiêu cánh hoa khép lại, cuối cùng bao hắn lấy thân thể khổng lồ của quái vật, từ từ lún sâu.

Bày ra cái bẫy này mà Pháp Tướng cùng Tăng Thư Thư trông thấy còn sợ run, Lâm Kinh Vũ lại không biết trước, mặt mũi biến sắc.

Một lúc lâu, kì hoa đã hoàn toàn nuốt chửng quái vật, cảnh vật xung quanh lại trở nên thanh bình, trời đất lại chỉ còn tiếng mưa và gió.

Ba người lặng lẽ nhìn nhau, Pháp Tướng khẽ thở dài, tay chắp lại, miệng lẩm nhẩm niệm Phật.

Chú nhất: "Thần ma chí dị - Bách Thảo thiên" - Phệ nhân hoa: Một chủng ở man hoang, thân dài hàng trượng, trên đỏ dưới trắng, trên có nhiều hạt đỏ, có khả năng nuốt các sinh vật khác.

Lánh chú: "Côn trùng, thực vật hiện đại": Vật ấy có thể là "Li tảo chúc", có ở Nam Mỹ, Châu Á (Bắc Mỹ chưa từng tìm kiếm, cũng có thể có?). Tuy nhiên, thân hình không lớn, chỉ có thể ăn sâu bọ chứ vô hại với loài người. Hình dạng giống như sự mô tả trong sách cổ, khả năng là một loài li tảo sinh trưởng dưới nước, cũng có thể là một loại rêu.

Chú thêm: Ở Việt Nam mình cũng có cây nắp ấm ăn các loại sâu bọ, được mô tả trong sách Sinh vật ở trường Phổ thông (Cách đây hơn 10 năm), không hiểu sách hiện đại sau các cuộc "Đại cải cách" còn không?

Chú nhị: Vật ấy tìm thấy trong "Sơn hải kinh- Sơn kinh đệ ngũ quyển- Trung sơn kinh- Thanh yếu sơn".

Chương 97

Dạ Đàm

Ba người nhìn nhau im lặng, Tăng Thư Thư vốn tính hoạt bát, thấy Lâm Kinh Vũ và Pháp Tướng đang lúng túng chưa biết làm gì, miệng mỉm cười nói: "Lâm sư đệ, làm sao mà đệ tới đây được?"

Lâm Kinh Vũ mặc dù với Tăng Thư Thư không quá thân cận song cùng môn hạ Thanh Vân, và y cũng nhớ Tăng Thư Thư vốn là bạn của Trương Tiểu Phàm, với hắn ta Tăng Thư Thư cũng để lại những ấn tượng tốt, ngay lập tức gật đầu nói: "Lúc này vì chướng khí chư vị sư huynh thất tán, đột nhiên đệ nhìn thấy tại nơi đây có pháp bảo tỏa hào quang nên đến để xem."

Tăng Thư Thư cười ha ha, khoát tay lau nước mưa trên mặt, nói: "Xem ra chúng ta đều là những sư huynh đệ hữu duyên, ở nơi hung hiểm này càng nhiều người càng tốt, có phải không Pháp Tướng sư huynh?"

Pháp Tướng khẽ mỉm cười, gật đầu nói: "Không sai... à, mưa tạnh rồi?"

Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư cùng ngửa mặt lên trời xem quả nhiên không biết lúc nào trời đã ngừng mưa, lúc này trời đã sáng hẳn lên, bầu trời phảng phất như mở rộng.

Lâm Kinh Vũ thở sâu một hơi, sau cơn mưa không khí khu rừng trở nên trong lành hơn, phảng phất hương vị ngọt ngào.

Pháp Tướng quay đầu về phía đóa kỳ hoa nay đã hoàn toàn khép lại, nói: "Nơi đây có nhiều thứ cổ quái dị thường, đóa kỳ hoa to lớn này là một vật không tốt, không nên ở đây lâu, chúng ta nên rời khỏi chỗ này thôi."

Lâm Kinh Vũ không nói gì, Tăng Thư Thư mỉm cười nói: "Pháp Tướng sư huynh đã nói vậy thì chúng ta đi thôi."

Vừa nói, hắn vừa quay đầu nhìn Lâm Kinh Vũ, Lâm Kinh Vũ gật đầu im lặng.

Ba người lập tức chỉnh lý y phục, ngự khởi pháp bảo bay lên không trung, Tăng Thư Thư ở giữa không trung, trầm ngâm một hồi, nhìn hai người nói: "Pháp Tướng sư huynh, Lâm sư đệ, cánh rừng này rất lớn, độc trùng, dị thú nhiều vô kể, cho dù quả thật có dị bảo thì làm sao chúng ta hạ xuống mà đi tìm lấy được?"

Lâm Kinh Vũ hắng hái đáp lời: "Tăng sư huynh, không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con?"

Tăng Thư Thư quay sang nhìn y, rồi lại nhìn sang phía Pháp Tướng, chỉ thấy Pháp Tướng cười cợt, hiển nhiên là có cùng ý nghĩ, liền mỉm cười: "Thế thì tốt, chúng ta nhất quyết vào cái chốn hoang dã này, xem xem dị bảo sẽ xuất hiện ra sao?"

Cả ba người cùng phẫn khởi, khu động pháp bảo, biến thành ba đạo hào quang, theo gót nhau nhắm hướng rừng sâu thẳm tiến.

Màn đêm dần xuống, đất trời đã hoàn toàn tối đen...

Lưu Kinh Vũ và cả bọn ba người đã mất nửa ngày trời tìm kiếm mà không thu được tí kết quả nào, ánh sáng kỳ lạ phát ra từ dị bảo cũng không nhìn thấy nữa, hơn nữa, trong khu rừng rậm cổ quái này có vô số loại quái thú độc trùng mà không ai biết cũng như không ai hình dung ra được, bây giờ bọn ba người họ đều đang ở trên không trung, đang bay qua một cây đại thụ, đột nhiên một cành cây khô đột nhiên biến thành một đám độc trùng đen kịt nhe răng xông tới tấn công.

Nhin thấy cảnh đó, ba người tuy một thân tu hành, là nhân tài xuất sắc của môn phái, cũng không tránh khỏi giật mình sợ hãi, kinh tâm động phách

Màn đêm dần dần buông xuống, ba người thương lượng một hồi, tìm được một tảng đá to lớn bằng phẳng, liền đặt chân xuống nghỉ ngơi.

Tăng Thư Thư chú ý nhìn xung quanh, ngưng thần giới bị, đồng thời ngự khởi pháp bảo Hiên viên kiêm, phát ra hào quang, để phòng cẩn thận, chọn lựa lứa lửa một hồi rồi lấy vài nhánh cây khô chuẩn bị đốt lửa.

Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh nhìn một hồi, đột nhiên không kềm được cất tiếng cười khổ, Tăng Thư Thư nghe vậy, ngược lên nhìn y, hiểu ý, không nín được phải phá lên cười ha hả.

Thanh văn môn đã thành lập hơn hai ngàn năm, nếu nói về người chuẩn bị nhóm lửa tử tế nhất, chú ý nhất, cẩn thận nhất, nhất định phải nói đến Tăng Thư Thư hôm nay!

Vừa quay đầu lại, Tăng Thư Thư lấy ra đồ dẫn lửa nhưng sau cơn mưa lớn hồi sáng, mấy khúc cây xung quanh đều rất ẩm ướt, loay hoay cả nửa ngày, khói bốc lên mù mịt, cuối cùng thì lửa cũng đã cháy bùng lên.

Pháp Tướng nhìn xung quanh, chỉ thấy rừng rậm đen tối trầm trầm, yên lặng một lúc, rồi hướng về Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư gật đầu chào, ngồi xếp bằng theo kiểu phật môn, thở đều, miệng lẩm nhẩm tụng chú, pháp bảo Luân hồi chau ở tay từ từ sáng lên, một lúc sau một luồng ánh sáng màu vàng nhu hòa phát ra, mở rộng rồi tạo thành một hình cầu rộng khoảng 6 trượng, bao phủ lấy ba người.

Trong màn đêm, ánh sáng nhu hòa của Luân hồi chau phủ lên sắc mặt ba người họ một màu vàng nhạt, Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư vốn xuất thân danh môn, đối với đạo thuật của Pháp tướng tự nhiên đã nhìn thấy qua, tuy Lâm Kinh Vũ trong lòng vẫn có điều vướng mắc với Pháp tướng, nhưng hắn cùng với Tăng Thư Thư tỏ vẻ kinh hãi bởi phục Pháp Tướng, Tăng Thư Thư cười nói: "Pháp Tướng sư huynh đúng là hảo pháp lực, bội phục, bội phục!"

Pháp Tướng cười nhẹ nói: "Ở đây có quá nhiều độc trùng, chỉ nhờ ánh sáng từ đống lửa nhỏ bé này sẽ không đủ sức đề phòng, có "Ban nhược tâm quyển" này, chúng ta không cần phải sợ bọn độc vật nữa."

Nói xong, y nhìn hai người cười cười, ánh mắt không biết cõi tình hay vô ý hướng về phía Lâm Kinh Vũ, Lâm Kinh Vũ nhìn thấy, từ từ cúi đầu xuống, không nói tiếng nào, Pháp Tướng từ từ di chuyển ánh mắt nhìn về đống lửa ở giữa ba người, ánh lửa hồng phản chiếu trên ánh mắt y, thật không biết trong lòng y đang nghĩ về điều gì.

Tại trường lúc này bầu không khí an tĩnh dần dần buông xuống, bọn họ ba người không ai nói gì thêm, chỉ thấy xung quanh bóng đêm đen tối, hắc ám trầm trầm bỗng nhiên một luồng gió đột ngột nổi lên.

Trong tiếng gió phảng phất như có tiếng khóc lóc nước nở bi thương của thiếu nữ từ xa vọng lại, luồng gió nhẹ nhàng luồn qua khu rừng, lướt qua ngọn cây lay động cành lá.

Giữa đêm khuya khoắt, khu rừng rậm đen tối tựa hồ có sinh mệnh riêng, phảng phất như mở rộng tấm lòng nhớ nhung, sẵn sàng ôm lấy vạn vật vào trong lòng ngực bao la, tự do ca hát nhảy múa.

Đêm về khuya, gió thổi qua ngọn cây xào xạc.

Ánh lửa chập chờn.

Pháp Tướng nhắm mắt đả tọa, Tăng Thư Thư dường như đã mệt mỏi, giữ nguyên quần áo nằm nghỉ bên đống lửa, nhắm mắt như đã ngủ, chỉ còn Lâm Kinh Vũ vẫn ngồi ở một bên đống lửa, không hề có ý buồn ngủ, ánh mắt lấp lánh, chăm chú nhìn vào ánh lửa bập bùng.

Y chậm rãi cầm một nhánh cây khô, "rắc" một tiếng bẻ làm đôi, rồi nhẹ nhàng đưa vào trong đống lửa.

Ngọn lửa liếm lấy cành khô, cháy bùng lên. Lâm Kinh Vũ cảm khái, nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Pháp Tướng không biết từ lúc nào đã mở mắt ra, đang lặng lẽ nhìn y.

"Lâm sư đệ." – Tựa hồ như không muốn đánh thức Tiểu Tăng Thư Thư, Pháp Tướng hạ giọng hỏi – "Đệ không ngủ sao?"

Lâm Kinh Vũ thu hồi mục quang, nhìn về đống lửa, một hồi sau mới lạnh lùng trả lời: "Đại sư, sao ngài vẫn chưa ngủ?"

Pháp Tướng nói: "Tiểu tăng đã nghỉ ngơi trong khi ngồi thiền, đã trở thành thói quen rồi, Lâm sư đệ tuổi còn trẻ, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn."

Lâm Kinh Vũ không nói gì, cả nửa ngày sau đột nhiên cất tiếng nói: "Trong mười năm qua, ta rất ít khi ngủ."

Pháp Tướng chau mày, cảm thấy kỳ quái hỏi lại: "Tại sao vậy?"

Lâm Kinh Vũ nhìn vào đống lửa, lấp la lấp loáng, từ từ nói: "Ngay khi ta nhắm mắt lại, lại nhớ đến cảnh thảm tử của vô số người dân ở thôn Thảo miếu, lại nghĩ tới Tiểu Phàm huynh đệ đang bắt hạnh trầm luân nơ ma đạo."

"Rắc", một tiếng động vang lên giữa đêm đen yên tĩnh. Lâm Kinh Vũ tay cầm hai đoạn cây khô, từ từ đưa vào đống lửa.

Màn đêm đen như mực, tưởng như giữa sự yên tĩnh của khu rừng, phảng phất có tiếng gào thét âm thầm.

Pháp Tướng im lặng nhìn Lâm Kinh Vũ, ánh lửa bập bùng phản chiếu hình ảnh của chàng trai trẻ, thân ảnh phảng phất vẻ cô đơn, nhưng cũng không kém quật cường.

Một hồi sau, Pháp Tướng thu hồi mục quang, nhìn xa xăm về phía trước, tay nhẹ nhàng lẩn tràng hạt Luân hồi châu, đột nhiên cất tiếng nói: "Đệ vẫn đang lo lắng cho Trương Tiểu Phàm sư đệ phải không?"

Lâm Kinh Vũ không trả lời, ánh mắt lạnh như băng, nhìn thẳng vào Pháp Tướng.

Pháp Tướng ánh mắt lộ vẻ bi thương, nhưng thanh âm vẫn bình hòa, chậm rãi nói: "Mười năm trước, y đã gia nhập vào Quỷ vương tông của ma giáo, bây giờ hình như đã lên đến chức phó tông chủ của Quỷ vương tông, nghe nói, y sẽ là người kế nhiệm chức Quỷ vương tông tông chủ sau này." Nói đến đây, Pháp Tướng từ từ xoay đầu, nhìn thẳng vào mắt Lâm Kinh Vũ, khoe mắt giật giật, lại nói tiếp:

"Trong mươi năm nay, y giết người vô số, hiếu sát thành tính, trong ma giáo được mệnh danh là Huyết công tử, đối với chính đạo y chính là mối tâm phúc đại họa..."

"Đủ rồi!" Lâm Kinh Vũ đột nhiên quát lớn, hàm răng nghiến chặt, tay nắm chặt lại đến mức nổi gân xanh.

Pháp Tướng vẫn nhìn y, nói tiếp: "Nếu một ngày nào đó gặp lại y, đệ định sẽ làm sao?"

Đêm đen lạnh buốt, tưởng như cả thế gian trời đất đều lãnh đạm vô tình.

Lâm Kinh Vũ vẻ mặt anh tuấn phản chiếu ánh lửa bập bùng, từ từ nhắm mắt lại, thở sâu một tiếng.

"Y là huynh đệ của ta!" Không biết bao lâu sau, giữa cảnh yên lặng, Lâm Kinh Vũ đột nhiên thốt lên, một lời như chém đinh chặt sắt, không hề có chút do dự ngại ngùng.

Pháp Tướng nhìn y, im lặng không nói gì thêm.

Lâm Kinh Vũ chậm rãi cúi đầu, giọng nói trầm sâu: "Ta biết rằng y bây giờ đã trầm luân trong ma đạo, không thể quay đầu trở lại. Ngày sau gặp lại y, hai bên sẽ trở thành cùu địch, thề không đội trời chung..."

"Rắc" Lâm Kinh Vũ bẻ gãy cành cây thứ ba, từ từ đưa vào đống lửa, bình tĩnh nói tiếp: "Cho dù hai bên phải quyết đấu sanh tử, không đội trời chung, ta không quan tâm các vị tiền bối chánh đạo nghĩ gì, trong lòng ta, mặc dù chính tà không cùng một đường, sớm muộn gì cũng phải quyết đấu, bất kể y có thể giết chết ta, hay ta giết chết y, ta vẫn coi y là huynh đệ."

Lâm Kinh Vũ cười nhẹ, nụ cười tràn đầy chua chát và đau khổ, khẽ nói: "Trong cuộc đời này, y chính là người huynh đệ duy nhất của ta!"

Không ai nói gì thêm.

Trong khu rừng già, càng lúc càng tĩnh mịch, ngọn gió lạnh lẽo lướt qua ngọn cây, như có tiếng thở dài ở tận chân trời...

Tăng Thư Thư đột nhiên mở mắt, ngồi thẳng dậy, chau mày như đang chăm chú lắng nghe gì đó làm Pháp Tướng cùng Lâm Kinh Vũ giật mình nhảy dựng lên.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên hỏi: "Tăng sư huynh, có chuyện gì vậy?"

Tăng Thư Thư sắc mặt nghiêm trọng trả lời: "Có việc không ổn, đệ nghe thử xem!"

Pháp Tướng và Lâm Kinh Vũ giật mình, lúc nãy vừa tập trung nói chuyện, nhất thời không chú ý đến động tĩnh ở xung quanh, bây giờ vội nhìn xung quanh, ngưng thần nghe ngóng.

Trong khu rừng rậm, bên cạnh tiếng gió thổi rào rào, tựa hồ hoàn toàn yên ắng, không có chút động tĩnh nào. Một lúc sau, bọn ba người họ đồng thời nhăn trán, từ xa, đột nhiên có một âm thanh "sa sa" thật nhẹ, tựa như tiếng côn trùng đang di chuyển, mặc dù âm thanh đó còn ở rất xa, nhưng lại khiến người nghe sợ đến dựng tóc gáy.

Ba người vẻ mặt kinh nghi bất định, Lâm Kinh Vũ chau mày nói: "Hình như đó là tiếng của độc trùng gì đó?"

Tăng Thư Thư cười gượng nói: "Chỉ e là có không ít côn trùng đâu!"

Ba người nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, độc trùng ở khắp nơi, tại bên trong tử trạch hung hiểm khôn lường, họ lúc nào cũng phải đề phòng các loại hung vật, hơn nữa các loại thú vật cổ quái thật là quá nhiều, bây giờ thực tình cũng không biết lại xuất hiện thêm loại nào nữa.

Bọn ba người họ vừa ngưng thần giới bị, phía trước trong rừng rậm, bỗng có tiếng huyên náo, một tiếng thét giận dữ vang lên, át hẳn tiếng côn trùng truyền lại, bọn Lâm Kinh Vũ ba người chăm chú lắng nghe, Tăng Thư Thư là người đầu tiên kêu lên: "Chính là Lý Tuân sư huynh của Phản hương cốc!"

Lâm Kinh Vũ thay đổi sắc mặt, vội nói: "Lý sư huynh chắc đang gặp phải nguy hiểm, chúng ta phải ra tiếp ứng..."

Vừa nói xong lập tức đứng dậy, đột nhiên có một cánh tay chặn y lại, thân thủ nhanh nhẹn, chính thị Pháp Tướng, chỉ nghe Pháp Tướng nói: "Để ta đi, ở ngoài kia hung hiểm phi thường, hai đệ hãy ở lại bên trong Bàn nhược tâm quyển, không được kinh động."

Nói xong, không để cho Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư kịp phản đối, thân hình chuyển động, tấm tăng bào nguyệt bạch lập tức bay lên, lập tức tiến thẳng về bóng tối hắc ám phía trước.

Lâm Kinh Vũ cùng Tăng Thư Thư ngồi đó chăm chú lắng nghe, chỉ một lát sau đã nghe phía trước vẳng lại tiếng ồn ào, tiếng quát nạt giận dữ liên tục vang lên, liên miên không dứt, trong đó bỗng có một tiếng kêu lên đầy vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên đó là Pháp Tướng đã đến bên cạnh Lý Tuân, bắt đầu tấn công quái vật nào đó không biết tên.

Bóng đêm sâu thẳm, gió đêm lạnh lẽo thổi qua rừng, đột nhiên có tiếng hú vang lên lanh lảnh, tiếng huyên náo ở phía trước lại càng lúc càng lớn hơn, xé tan bóng đêm, truyền tới nơi Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ.

Như tiếng quỷ khóc, như tiếng sói gào!

Bây giờ Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư đã không còn giữ được vẻ bình tĩnh, đang chuẩn bị xông ra ngoài, bỗng nhiên phía trước có một tiếng rú vang lên, tiếng côn trùng dứt hẳn, trong màn đêm có bóng người chuyển động, hai thân ảnh đồng thời bay tới, chính là Pháp Tướng và Phản Hương Cốc Lý Tuân, quần áo cả hai bị xé nát, trên y phục Lý Tuân còn lấm tấm máu tươi.

Chỉ thấy hai người thân thủ cực nhanh, lập tức bay thẳng vào ánh kim quang của Bàn nhược tâm quyển, Lâm Kinh Vũ cùng Tăng Thư Thư lập tức tiến lên tiếp ứng, chỉ thấy nét mặt hai người lộ vẻ mệt mỏi.

Không đợi Lâm Kinh Vũ kịp mở miệng nói gì, Lý Tuân may kiềm trợn lên, đột nhiên quát lớn "Cẩn thận!"

Mọi người kinh hãi, chỉ thấy ở bên trong khu rừng rậm đen tối, tiếng côn trùng kêu đột nhiên lớn lên, từ bốn phương tám hướng vangler tới, đông không biết bao nhiêu mà kể, vây kín xung quanh họ, không biết có bao nhiêu ánh mắt tràn đầy

vẻ khủng bố, phát ra ánh sáng u ám, đang chăm chú quan sát họ từ trong bóng tối

"Là cái gì vậy?" Tăng Thư Thư mở to mắt, nhìn bốn phía, cất tiếng hỏi Pháp Tướng và Lý Tuân.

Lý Tuân mặt lạnh băng, nói: "Có rất nhiều Cự nghị (kiến lớn), mọi người phải cẩn thận!"

Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư giật mình, Tăng Thư Thư ngạc nhiên hỏi lại: "Cái gì?"

Ngay lúc đó, Pháp Tướng đứng bên cạnh đột nhiên nói lớn: "Cẩn thận, chúng tới rồi!"

Mọi người kinh hãi, nhanh chóng ngưng thần giới bí, dưới ánh sáng của đống lửa cùng với ánh sáng vàng rực của Luân hồi châu, chỉ thấy từ bên trong khu rừng rậm sâu thăm thẳm, tiếng rào rạt vang lên, bóng đen di động từ bốn phía xông tới.

Tới lúc này, bọn Lâm Kinh Vũ các người mới nhìn thấy rõ ràng, mọi người hô hấp như ngừng lại, chỉ thấy bọn quái vật bò ra từ trong bóng đêm, bọn quái vật có hình dáng của kiến, nhưng thân hình lại to gần bằng bắp chân của người bình thường, số lượng không biết bao nhiêu mà kể, tiếng sa sả chính là do bọn chúng phát ra, vang động khắp nơi.

Bọn Tăng Thư Thư các người đạo pháp tuy cao, nhưng sắc mặt đã trở nên trắng bệch, nhưng bọn kiến này không biết Pháp Tướng đã bố trí Bàn nhược tâm quyển, nhưng vẫn tỏ vẻ sợ hãi ánh lửa, chỉ bò ở bên ngoài cách nửa trượng, không dám tiến gần hơn, tuy vậy, bọn kiến lớn từ trong bóng tối cứ liên tục lén lút bò ra, không biết có tới mấy vạn con.

Hắc ảnh trùng trùng, bốn người mặt trắng bệch, tiếng gió ai oán, lướt qua khu rừng già, phảng phất như đang cười cợt nhân loại ngu xuẩn, dám quấy rầy sự an tĩnh lâu dài của nơi đây.

Trong tiếng gió, phảng phất như có tiếng địch vi vu hoà cùng tiếng gió thổi.

Lý tuân mặt đổi sắc, đột nhiên quát lớn: "Tên yêu nghiệt nào của ma giáo dám tới đây hý lộng quỷ thần?"

Tiếng quát của y thanh thế không nhỏ, lập tức tiếng vi vu trong gió lập tức dứt hẳn.

Lúc này, không chỉ Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ, ngay cả Pháp Tướng cũng giật mình, lúc trước y ra ngoài tiếp cứu Lý Tuân, chỉ thấy vô số cự nghị, không thấy có bóng nhân sĩ nào của ma giáo, lập tức cất tiếng hỏi: "Cái gì? Bọn cự nghị này là do bọn yêu nhân ma giáo đem tới sao?"

Lý Tuân dũng hăng một tiếng, mục quang lăng lệ, đảo mắt nhìn xung quanh, trả lời: "Không sai, lúc chập tối, ta ở gần đây đột nhiên gặp một nam tử lạ mặt, ta

quát hỏi hắn, hắn lập tức giận dữ động thủ, thứ hắn sử dụng chính thị là yêu pháp của ma giáo. Bọn quái vật này, không biết đã sử dụng tà môn pháp thuật nào mà có thể điều khiển được loại hung vật như thế này..."

Lý Tuân chưa dứt lời, bỗng nhiên trong bóng đêm có tiếng cười nhạt: "Vị đại hiệp chính đạo này nói không sai, không biết ta đã làm gì đắc tội khiến ngài phải ra tay động thủ vậy?"

Tiếng nói này đúng là giọng của nam giới, có vẻ như vẫn còn trẻ tuổi, nhưng thanh âm phiêu hốt, nhất thời không biết được y đang đứng ở đâu?

Lý Tuân sắc mặt biến đổi, mặc dù đang ở tình trạng bất lợi, vẫn không uý kí gì, cất tiếng nói lớn: "Ngươi là yêu nhân ma giáo, ta dĩ nhiên phải trừ yêu hàng ma, nếu ngươi là nam nhi thì hãy ra đây quyết đấu với ta ba trăm hiệp, ngươi sử dụng bọn súc sanh vô tri này thì đâu phải là anh hùng?"

Nói đến đây, tiếng cười trong rừng lại vang lên, lạnh lùng nói: "Vị đại hiệp chính đạo này mới chính là anh hùng, ta đây thật không dám sánh cùng."

Lời nói vừa dứt, tiếng địch lại vi vu cất lên, bọn kiến lớn lập tức phân khai, tạo thành một lối đi nhỏ, một nam tử trẻ tuổi chậm chạp bước ra từ trong bóng tối, dừng lại trước Bàn nhược tâm quyển, khoé miệng tươi cười, khí độ nho nhã.

Chính thị Tân Vô Viêm của Vạn Độc Môn!

Pháp Tướng sắc mặt nghiêm trọng, cẩn thận nhìn kỹ y, đột nhiên nói: "Ngươi tuổi trẻ mà đạo hạnh thâm bất khả trắc, lại có khả năng sử dụng hàng vạn độc trùng, nhất định chính là Tân Vô Viêm của Vạn Độc Môn, hiệu là Độc công tử, có phải không?"

Tân Vô Viêm chau mày, ánh mắt chuyển sang nhìn Pháp Tướng một hồi, đột nhiên cười nói: "Ngài chính là Pháp Tướng đại sư của Thiên âm tự, quả nhiên pháp nhãn như thần, tại hạ chính thị Tân Vô Viêm." Nói đến đây, dừng lại một chút, rồi thản nhiên nói tiếp: "Nghe nói trong các đệ tử trẻ tuổi của chính đạo tam đại môn phái, Pháp Tướng đại sư của Thiên âm tự là người đứng đầu, trí thâm đức cao, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, Tân Vô Viêm ta thật là hân hạnh."

Nói xong, khẽ gật đầu, mặt phảng phất nét cười.

Pháp Tướng chau mày, đồng thời nghe tiếng Lý Tuân ở bên cạnh khẽ ho một tiếng, trong lòng chợt lạnh ngắt.

Tân Vô Viêm bẽ ngoài vẫn tươi cười, nhưng trong lòng ý nghĩ xoay chuyển nhanh, y vốn khác người, xuất thân từ Vạn Độc Môn của ma giáo, tiến vào nội trạch có vô số hung thú độc trùng, đối với người khác thì phải cẩn trọng, nhưng đối với y, thực chẳng khác nào tiến vào một nơi chưa đầy chậu báu, thật là vô cùng hoan hỉ.

Bao nhiêu loại độc vật lúc bình thường khó gặp khó tìm, đều như tập trung hết ở nơi này, hơn nữa có vô số loại độc trùng kỳ lạ mà y chưa từng nghe thấy, đối với

đại hành gia dùng độc như y, lại càng quý giá hơn hàng vạn kim ngân châu báu gấp bội.

Vạn Độc Môn trong ma giáo, vốn luôn độc lập độc hành, mặc dù pháp môn tu hành cũng xuất phát từ Thiên thư như các tông phái khác, nhưng lại có pháp môn tu chân thần kỳ riêng, tu luyện nhờ vào các loại độc vật mà thành, mấy trăm năm qua, cao thủ nhất lưu phát xuất từ môn phái này, cũng đồng thời là đại hành gia dụng độc.

Vì vậy, việc tìm được độc vật càng độc càng dữ dội, đối với môn nhân Vạn Độc Môn mà nói, là sự giúp đỡ hết sức to lớn cho việc tu hành đạo pháp.

Tần Vô Viêm hiện là quan môn đệ tử của Độc thần, đương kim môn chủ của Vạn Độc Môn, thiên tư cực cao, là kỳ tài thiên phú trong việc dụng độc, kể từ lúc tiến vào nội trạch, nhìn thấy cảnh tượng ở đây, vừa kinh hãi vừa vui mừng, trong mấy ngày nay đã thu thập được khá nhiều độc vật, khi gặp được loài kiến lớn đặc biệt chỉ có trong tử trạch, Tần Vô Viêm đã thử dùng "Khổng yêu địch" của Vạn Độc Môn. Thiên thư của ma giáo vốn ghi chép hầu như tất cả mọi thứ trên đời, cũng có nhắc đến loại man hoang hung vật này, cuối cùng bọn chúng cũng để Tần Vô Viêm khổng chế được.

Tần Vô Viêm trong lúc cực kỳ hoan hỉ, đột nhiên nhìn thấy Lý Tuân của Phản hương cốc ở phụ cận, hai người vừa gặp đã thấy chướng mắt, lập tức ra tay động thủ, Tần Vô Viêm liền gọi ra vô số "Tử trạch cự nghị", Lý Tuân đạo hành tuy cao, nhưng bị vô số cự nghị tấn công, chỉ biết ra chiêu đỡ gạt, nếu không có Pháp Tướng kịp thời ra cứu, thì đã lâm vào tình thế nguy hiểm.

Tình huống lúc này, luôn cả Pháp Tướng, Tăng Thư Thư cùng với Lâm Kinh Vũ, Lý Tuân bốn người, đều đang bị nguy khốn trong tay Tần Vô Viêm thủ đoạn thông thiên.

Chương 98

Cựu Thời Ý (Tình Xưa Nghĩa Cũ)

Tần vô viêm mục quang lưu chuyển, hướng về phía Pháp Tướng bốn người bọn họ, nhìn qua từng người, theo nhãn quang của gã, thì bốn người này tư chất xuất sắc đích thực là nhân tài, bàn về thực lực đạo pháp, chỉ sợ đem bản thân đối phó với bốn người này không chiếm được lợi thế

Chỉ là Vạn Độc Môn theo lối tu hành thiên về hiểm trá, dùng pháp môn cổ quái hoặc là tà môn cùng cực, Tần Vô Viêm lúc này khổng chế cả đòn tử trạch cự nghị (đòn kiến khổng lồ từ đầm lầy chết), trên thân lại mang theo vô số độc vật, xem ra hoàn toàn chẳng có vẻ sợ hãi, trái lại gã sắc diện như thường, nhìn cục diện này, gã đang chiếm thế thượng phong

Tăng Thư Thư trí óc dù linh hoạt, lúc này cũng không thể tránh được bị làm cho đau đầu nhức óc, nhìn thấy lõi lộ diện mạo thật nanh ác của loài tử trạch cự nghị,

ngửi mùi tanh tưởi từ chúng bốc lên đây mặt, lập tức quay qua nhở giọng hỏi ba người bên cạnh " Hiện tại làm thế nào, chúng ta lui hay đánh? "

Lý Tuân cau mặt cau mày, chẳng nói chẳng răng, kỳ thật với tính cách ngày trước của gã, lúc này quyết nhiên là không cam lòng thối lui, chỉ là mới đây đã cùng với loài tử trạch cự nghĩ này mở một trường ác chiến, dù bằng sức lực một người đã sát thương hơn trăm con, nhưng lúc này khi vô số cái lũ quái vật này vô cùng vô tận nhất loạt tiến đến, lực lượng khủng bố ấy thật sự khiến trong lòng gã hơi sợ hãi

Pháp Tướng trầm ngâm không nói, Lâm Kinh Vũ đột nhiên mở miệng thốt lên " Đệ thấy cách khả dĩ là đánh một trận. Đệ nghĩ giống tử trach cự nghĩ này nhất định không phải là do người nuôi dưỡng, chúng bị lũ ma giáo yêu nhân sử dụng yêu pháp nào đó khổng chẽ, chỉ cần chúng ta chế trụ được kẻ này, là có thể thuận tiện đánh là thắng "

Pháp Tướng nhẹ gật đầu, nói "Lâm sư đệ nói thật hữu lý, thế còn nhị vị?"

Tăng thư thư tự lự một lúc rồi nói " Lâm sư đệ nói quả là không sai, hơn nữa chúng ta bốn người đối phó một mình hắn, nếu để hắn chạy thoát, như vậy mất mặt thái quá "

Cả ba người mục quang hướng về phía Lý Tuân, Lý Tuân ở tại Phản hương cốc những năm gần đây là nhân tài xuất sắc nhất, lòng luôn tự đắc, nếu không phải vì Tần Vô Viêm không biết làm cách nào mà từ đâu gọi ra vô số kiến to lớn, thì hắn đã là người đầu tiên muôn cùng Tần Vô Viêm đổi đầu rồi. Thời khắc này đối diện cái nhìn của ba người, làm sao gã có thể chịu mất mặt, nên với vẻ tự nhiên nói dứt khoát " Đánh "

Pháp Tướng lập tức gật đầu, trầm giọng nói ngay " Vậy chúng ta chia làm hai nhóm, phiền Lý sư huynh và Tăng thư thư Tăng sư huynh thành ở bên này giúp chúng ta tạm thời đối phó bầy kiến lớn, ta và Lâm sư đệ sẽ cùng một lúc tấn công tên Tần Vô Viêm, thế nào? "

Ba người cùng gật đầu

Bọn họ tại đó bàn bạc, Tần vô viêm đứng ở ngoại vi cũng không ngừng suy nghĩ, mới đây gã đã huy động bầy kiến lớn vây công Lý Tuân, dù Lý Tuân đạo hành thật cao, nhưng đã như gã tiên liệu, với sức lực của một người, có khả năng giết được gần trăm con kiến lớn cực độc da dày xương cứng, nhưng đương trường còn có ba người đứng ngoài nhìn, chỉ sợ đạo pháp cũng không thấp hơn, nhất là Pháp Tướng của Thiên Âm Tự, những năm gần đây người này thanh danh cực đại.

Không cần nghe người ta nói, chỉ nhìn việc trước mắt Bàn Nhược Tâm Quyển của người đó, ẩn tàng phật môn hàng ma đại lực, không ngờ có thể làm tử trach cự nghĩ bị chặn đứng không thể khu động chúng tràn xuống, lũ kiến theo bản năng tránh ra khỏi kim sắc quang quyển (vòng sáng kim sắc) của người đó, tu hành đạo pháp của người này, thật không phải là chuyện nhỏ. Quả là nhức óc cho gã làm sao khi đối phó với bốn người này.

Đột nhiên phía trước vang lên tiếng thét, chỉ thấy kim quang sáng lóe, Bàn Nhược Tâm Quyển được thu hồi lại, bốn người đó bất ngờ cùng xông đến, bên phía bấy kiến lớn bị một trận xáo động.

Tần Vô Viêm không kinh hoàng mà mừng rỡ, cười lớn một tiếng, tay phải lật lên, xuất hiện một cây thiết địch nho nhỏ màu đen, không cần đưa lên miệng thổi, mà để nó thẳng đứng lơ lửng trong không trung, tay trái tác động vài lần lên một vài lỗ trên thân cây địch, giữa không trung dội lên thanh âm trầm sâu u tĩnh

Người thì không nghe thấy gì, nhưng ở dưới đất vô số tử trạch cự nghĩ dường như đột nhiên nhất loạt nhận được mệnh lệnh nào đó, lúc này toàn bộ bắt đầu chuyển động, xúm lại nhẹ răng giương càng hướng bốn người chính đạo xông tới

Lý Tuân và Tăng Thư Thư đã sớm tiên liệu sẽ có tình huống như vậy, đồng thời hướng về phía trước, ngự khởi pháp bảo, chỉ thấy pháp bảo hào quang lóe lên, tức thì tương đương với lực đạo đánh tới là cả chục con kiến lớn phía đầu bị chấn bay đi, nhưng hai người cũng nghe sức phản chấn ngầm phát động lên tay. Lý Tuân trước đó đã cùng lũ kiến lớn này giao thủ, thu được chút kinh nghiệm, không thấy lộ vẻ gì ra ngoài, còn Tăng Thư Thư không tránh khỏi biến sắc, thầm nghĩ lũ súc sinh này thật là lợi hại

Hai người phấn khởi lộ thần uy, một lúc sau không ngờ dồn được vô số kiến lớn về một bên, Lâm Kinh Vũ và Pháp Tướng thân hóa thành hào quang, như điện bay lên, Trảm Kiếm hóa thành đạo bích quang bay lên trời, lập tức cả chu vi rừng rậm rạp màu đen tối bị ép lui không biết là nhiều đến bao nhiêu trượng, phần đầu kiếm đã hướng Tần Vô Viêm chém xuống.

Một kiếm phát ra uy thế thật lớn, khiến Tần Vô Viêm cau mặt cau mày, nghĩ thầm đám người chính đạo quả là không dễ đối phó. Chỉ là nhìn gã thần sắc tịnh không lộ vẻ hoảng hốt gì, tay trái vẫn bình tĩnh vũ động cây yêu địch, phát ra những dị thanh Ồ Ồ, chỉ huy vô số tử trạch cự nghĩ dâng lên vây đánh, còn trên tay phải xuất hiện một cây chủy thủ tỏa thanh quang ra bốn phía, định đối phó nhát kiếm của Lâm Kinh Vũ

Pháp Tướng ở phía sau liếc nhìn, đầu mày nhíu lại, nhận ra cây chủy thủ này chính thị mười năm trước đây xuất hiện trong trận chiến trên Thanh Vân môn, Độc Thần đã sử dụng Vạn Độc Môn kì bảo này, bèn trầm giọng nói " Trảm tương tư? "

Tần Vô Viêm nghe thấy thất kinh, trong mắt lóe lên một vẻ bối phục, vừa đổi phó Lâm Kinh Vũ, vừa nói " Pháp Tướng đại sư quả nhiên kiến thức hơn người, chính thị là Trảm tương tư thần chủy đó "

Pháp Tướng phỏng người đến bên Lâm Kinh Vũ, không có vẻ gì là nôn nóng muốn xuất thủ, khe khẽ nói " Đáng tiếc cho thần binh như thế, các hạ là nhân tài, thật là đang rơi vào lâm lõi đó, sao bỗng quay đầu là bờ? "

Tần Vô Viêm cười lớn, tay trái múc cây địch, tay phải chủy thủ ánh chói sáng lấp lóe, bước liền năm bước, thân hình tiêu sai, miệng ngâm nga

Hồng nhan xa, tương tư khổ
Lòng ta có ý, mà khó bồi đáp
Mười năm tình tú, trăm năm trôi qua
Không cắt đứt được nỗi tương tư khó dứt

Sắc diện gã vốn luôn bình hòa, lúc này đột nhiên phảng phất tử khí, phía trước thân mình Trảm tương tư thẫn chuddy phát xuất chói sáng ánh sáng ấy giao với nhau lại càng thêm rực rỡ, trong chớp mắt thanh quang đại thịnh, đổi đầu với bích quang của Trảm Kiếm từ từ ép xuống, đồng thời hiện diện nơi gã thẫn sắc kiêu ngạo ít thấy qua, cao giọng nói " Đại sư thấy ta trầm luân trong ma đạo, ta thì cười đại sư tâm còn si mê, trong thế gian vạn đạo, nói tới đạo lý, theo đạo của người thì thấy bến bờ là bến bờ, còn của ta thì bến bờ là biển cả đó "

Pháp Tướng mỉm cười nhẹ nhẹ, không để lời nói của hắn vào lòng, tìm cách xuất thủ tương trợ Lâm Kinh Vũ, chợt nghe từ phía trước Tần Vô Viêm trong màn thanh quang, Lâm Kinh Vũ thanh âm vô cùng kiên định truyền lại " Trời sanh ra vạn đạo, khởi nguồn là một thể, chính nghĩa đạo tâm, chính là ở trong lòng người. Người là tà, ta là chính, ta nhất định trừ yêu hàng ma "

Một tiếng vang trong vắt, Trảm kiếm ngân rền, bích quang lấp lóe, chiếu thẳng lên trời, phá vào giữa màn thanh quang mở đường thoát ra, tức thì kiếm khí thiên ảnh trùng trùng như mưa rơi, đầy cả trời đất hướng về phía Tần Vô Viêm xông tới.

Tần Vô Viêm đầu mày nhíu lại, không ngờ người này cứng cỏi như vậy, lúc này gã hướng Trảm tương tư thẫn binh quay lại truy kích, nhiều phần sẽ gây tổn thất nặng nề cho đối phương, nhưng đối diện Trảm Long Kiếm là việc trước đây chưa từng làm, khi bay tới đường kiếm đó, tự vẫn thấy mình khó mà tiếp nhận, đành chuyển hướng thân mình né sang một bên

Trong khoảnh khắc phân tâm đó, tay gã chậm lại, việc khống chế tử trạch cự nghĩ bằng điều khiển cây yêu địch nhất thời bị bận rộn mà gián đoạn. Ở phía sau Tăng Thư Thư và Lý tuân đang khổ sở chống chịu chỉ lúc đó mới có dịp dừng lại hổn hển thở một hơi. Tuy nhiên bất quá chỉ sau một khắc ngơi tay thì bỗng kiến lớn rất hung tợn ấy lại chẳng sợ bị đánh chết xùm xít xông lên, hai người thật sự bị làm cho đầu óc quay cuồng.

Tăng Thư Thư mở miệng lớn " Ấy, Pháp Tướng sư huynh, huynh chờ khi nào nữa, huynh còn ở đó đòi điểm hóa chúng sinh hay sao, xin hãy mau ra tay đi, không thì chúng ta bị lũ súc sanh ăn sống mất, huynh có thể phải vì đệ niêm một bài chú vãng sinh đó " (vãng sinh: Bài chú niệm lên để đưa người chết thanh thản về nơi Tây Phương cực lạc).

Pháp Tướng cười khổ một tiếng, chẳng nói nǎng nhiều, nhìn vào chiến trường thấy Tần Vô Viêm đã chặn Lâm Kinh Vũ lại, thế công như đợt sóng, con sóng này cao hơn con sóng trước, lập tức cao giọng nói " Tần thí chủ, xin cẩn thận "

Tiếng nói vừa buông ra, Luân hồi chau lóe sáng kim sắc quang mang theo nhau xiên xiên đâm tới

Tần Vô Viêm đâu mày nhíu lại, trước mặt là một Lâm Kinh Vũ đạo hành thật cao, đã ngoài sự tiên liệu của gã, hiện giờ lại thêm một Pháp Tướng, chỉ nghe gã hừ lạnh một tiếng, cũng không nhìn thấy gã có cử động gì, từ tay áo bên phải đã đột nhiên phóng ra ba đạo hắc ảnh, tức tốc phân khai, theo ba mặt hướng về phía Pháp Tướng lao ra

Pháp Tướng thần sắc nghiêm trang, như đã có chủ ý, Luân hồi chau bay đến nửa đường, lập tức thấy kim quang đại phóng, nhanh không thể tả đánh bạt đi hai luồng hắc ảnh, rồi từ phía giữa theo luồng kim quang tiếp tục lao đi

Pháp Tướng hừ một tiếng, đột nhiên giống như một ngọn đao, bàn tay trắng đưa thẳng ra trước thân, nhắm vào luồng hắc ảnh còn lại đang bay tới, hé lèn một tiếng

" A "

Luồng hắc ảnh đó giữa không trung đột nhiên chấn động kịch liệt, sau một khắc dường như mới bị đánh cho một đòn rất mạnh, từ trên không rơi xuống, hiện ra là một con rắn nhỏ màu đen, đầu hình tam giác, hiển nhiên là kịch độc, trên mặt đất nó uốn éo vài lần, rồi chẳng còn thấy động tĩnh gì nữa, muốn đi chầu diêm vương rồi.

Tần Vô Viêm thắt kinh, gật đầu tán thưởng nói " Định thần thông? Quả xứng đáng là Phật môn Thiên âm tự đệ nhất truyền nhân, đại sư đạo pháp thật cao, tại hạ đây thật vô cùng bội phục, bất quá đại sư tùy ý sát sanh như vậy, không biết là phật tổ trách tội ư? "

Pháp Tướng không đáp trả, Lâm Kinh Vũ đã ở đằng trước hăng hái đánh tới, bao phủ Tần Vô Viêm trong màn bích quang, miệng cười lạnh nói " Các ngươi là yêu nghiệt, ngày thường sát sanh vô số, tác nghiệp vô cùng, vậy mà lúc này lấy lời chính khí đem chất vấn người khác, thật là vô sỉ "

Tần Vô Viêm ha ha cười lên một tiếng, đón lấy mũi Trảm kiêm sắc nhọn kiên định không thể lay chuyển, Trảm tương tư thần chảy tỏa thanh quang, phản kích trở lại, cùng lúc đó tay phải gã rung lên, một khắc sau từ trong tay áo phóng ra tới bảy, tám đạo ảnh tía, nâu, đen, đỏ thẫm, da cam cũng có, nhìn như màu hào quang của pháp bảo, mọi người chỉ thấy không ngờ đó là các chủng các dạng bọ cạp, rết các loài kịch độc, xúm xít hướng Pháp Tướng lao tới, nhưng tạm thời chỉ ở xa xa không thể tiến lại gần

Mọi người thấy vậy cười to lên, tâm đạo của ma giáo yêu nhân quả nhiên là tà môn, mang theo bao nhiêu là độc trùng quái vật như vậy trên người, không sợ bị nó cắn lại một cái, trong tất cả những người đứng ở xa xa Tăng Thư Thư đứng ở nơi xa nhất, tự nhiên nghĩ vạn nhất mà các sư tỷ sư muội đồng môn gặp phải vô số độc trùng thế này, không biết là tất cả có toàn thân bùn rún, đến pháp bảo cũng không thể đưa lên không.

Trong đầu ý nghĩ mới vụt qua, một ngón trên bàn tay, đã xém bị một con kiến lớn ở gần chân cắn cho một phát, may sao tránh kịp chỉ bị cắn phải vào mép giầy, kinh hãi không ít, liền vội ngưng thẩn để ứng phó

Chỉ là bất quá gã và Lý Tuân đồng thời ứng phó vô số kiến lớn như vậy, áp lực thật là quá lớn, trong một lúc, hai người bọn họ đã giết hơn trăm con kiến lớn, nhưng lũ súc sanh này dường như đông đến vô cùng vô tận, vẫn như cũ xúm xít lao đến

Tăng Thư Thư và Lý Tuân nhìn nhau, không hề thấy trong mắt đối phương có ý muốn thối lui, Tăng Thư Thư muốn quay đầu qua bên tiếp tục ứng phó, nhưng thoáng trong mắt đột nhiên phát hiện, nơi rừng rậm sâu thẳm một đạo lam sắc mơ hồ lóe lên

Trong lòng thắt kinh

Ở phía trước, Tân Vô Viêm đầu mày nhăn tí lại, dường như cùng lúc đó trong lòng manh nha ý định tháo lui. Hôm nay bốn người này tại đây đều khó đối phó, lúc đầu dựa vào trong tay có bầy tử trạch cự nghĩ vô địch, không ngờ bị hai người này khơi khơi chặn lại, cả nửa ngày chẳng tiến thêm nổi một bước, ở trước mắt còn có tên đệ tử Thanh vân môn cầm Trảm kiếm thế công hung hăn, thật là bản thân bình sinh mới thấy, gọi cách hắn dụng kiếm chiêu nhất vãng vô tiền căn bản là vì kiếm thế ấy không chừa lại thoái lộ, khiến người ta đau đầu

Các loại độc vật bên đó, xem ra lâu như vậy mà không làm khó được Pháp Tướng, nếu người này lại đây tham chiến nữa, chỉ sợ trận này thua mất. Tân Vô Viêm là đệ tử đặc ý nhất của Độc thần, tuổi còn trẻ, mà đã rất có năng lực, lúc này cánh tay phải rung lên, bắn ra ba con dị chủng thiểm thử chế trụ Pháp Tướng, trong bàn tay phải Trảm tương tư ánh sáng thanh quang rực sáng, đột nhiên phản công mạnh mẽ, thế công mãnh liệt, làm Lâm kinh vũ bị buộc lui lại mấy bước.

Lợi dụng lúc đó, Tân Vô Viêm bất ngờ phóng thân đi, ở phía xa nhóm người đó, cười dài nói "Hôm nay đánh đến đây thôi..."

Tiếng nói của gã còn chưa dứt hẳn, chợt nghe Tăng Thư Thư la lớn "Lục sư tỷ, mau giữ kẻ đó lại"

Tân Vô Viêm thắt kinh, khéo mắt nhìn thấy trong khoảng không đen tối đột nhiên lóe lên lam sắc quang mang, gã tuy thắt kinh mà không rối loạn, Trảm tương tư đã lia ngang một đường đánh vào phía trước luồng lam quang, tự tin rằng một chiêu này uy lực lớn, khả dĩ có thể bảo vệ bản thân

Không ngờ trong đêm tối, lam quang tuy sáng lên, nhưng giữa tiếng gió thê liệt, đột nhiên thấy cả trời đất yên tĩnh, từ bóng tối phía bên cạnh, lặng lẽ dâng lên một cảm giác băng lạnh, một bóng người đã khơi khơi hạ xuống đứng bên thân gã

Dù Tân Vô Viêm tâm tư vốn thận trọng tỉ mỉ, cuối cùng tại đó bị ám toán bất ngờ nhanh như điện quang mạnh như hỏa thạch, chỉ "oa" lên được một tiếng phun ra

cả miệng máu lớn, cả ngực nhuộm đỏ, tại thời điểm sinh tử quan đầu, gã hít đầy một hơi, lúc này trong tay không ngớt vang lên tiếng " toa toa toa ", chỉ một chớp mắt, bất ngờ phóng ra mười đạo quái vật kịch độc, chia ra tấn công từng người trong bọn họ, nhân ảnh cùng lúc bay ra xa xa phía sau, nửa đường từ xa truyền lại thanh âm phẫn hận, tiếng nói không đủ lực, nhưng thê lê (lạnh lùng hung ác), gay gắt nói " Quỷ Lệ, ngươi tàn nhẫn! Một côn gậy thù của ngươi, chúng ta sẽ có ngày tính toán lại "

Dị biến từ đâu xuất hiện, tại đương trường mọi người nhất thời ngây ngốc, chỉ là Tần Vô Viêm đột nhiên biến mất, dưới đất vô số tử trạch cự nghĩ nhất thời không còn ai khống chế, nhưng là loài vật hung man có tính cuồng sát, nên thay vào đó lại tỏ ra hung hán xông lên ào ào, Tăng Thư Thư và Lý Tuân chống cự không nổi nữa, chỉ một khắc tiếp sau đã thấy hai người bị bọn chúng vây kín vào giữa

Trong không trung đạo lam quang lại nháng lên, tại không trung nhẹ nhẹ ngưng lại, đột nhiên chẳng lý gì đến đám người đứng trong rừng, thế như bốn lối nhanh như luồng điện xẹt, xung nhập vào giữa khoảng không gian đen tối bên cạnh. Nghe thấy có người hù một tiếng, tức khắc thấy huyền thanh quang mang sáng lên, nhưng dường như không hề có ý muốn giao thủ, lại lập tức chuyển thân ly khai, chỉ thấy đạo lam quang kia không chịu bỏ cuộc, lập tức đuổi theo

Hai người đó tu hành đạo pháp cao biết bao, chỉ nhìn kịp bóng dáng, một khắc sau nữa thì bóng người cũng mất hút

Tại đương trường, Pháp Tướng và mọi người hô lên một tiếng, cùng bay lên, rời khỏi mặt đất, bầy kiến lớn chẳng còn đối thủ, vô duyên vô cớ chết rất nhiều đồng bạn, thập phần phẫn nộ, hướng không trung rống lên không ngừng

Pháp Tướng và mọi người không còn hứng thú đôi co với lũ súc sanh dưới đất, vội vàng phóng tầm mắt tìm kiếm, nhưng chẳng dễ đến lúc tập hợp được nhau lại, rừng rậm chỉ còn là một màn tối tăm, hai đạo quang ảnh một thanh một lam ấy, không biết đã lạc đến phương nào, đành quay qua nhìn lẫn nhau

Cả nửa ngày, Tăng Thư Thư hốt nhiên trầm giọng hỏi " Là gã sao? "

Pháp Tướng trầm mặc một lúc, trong ánh mắt lộ vẻ rỗi răm, cuối cùng thở dài một tiếng, nói " Nhiều phần là gã rồi "

Hai người nhìn nhau, rồi đồng thời hướng về phía Lâm Kinh Vũ, chỉ thấy gã trẻ tuổi này lặng không bay lên đứng đó, gió đêm thổi đến, thổi vào y phục của y bay lật phật, thật vô cùng anh tuấn, biểu tình không lộ ra ngoài, nhưng hiện ra trong đôi mắt, chỉ thấy không ngừng nhìn về trong nơi rừng rậm tối tăm, đau đớn xuất thần

Đêm đen thăm thẳm

Khu rừng rậm cổ xưa một dải lặng lẽ, phảng phất trong vùng sâu tối tăm tiếng trùng kêu chim hót, đã đột nhiên tiêu tán không thấy đâu

Lảng bảng trong rừng tiếng gió, tỏa ra thê lệ u oán, phảng phất ở đó là đêm đen
than vẫn nỗi ai oán

Thanh sắc quang mang trong bóng tối lóe lên, như người khách khẽ khàng nhập
vào bóng tối, ở phía sau đạo lam quang lúc này đã hiện thân, sáng chói mắt, tiến
vào vùng bóng tối, làm cả vùng tối tăm bị bức thối lui, gấp rút đuổi theo đạo
thanh sắc quang mang

Thanh quang luôn lách giữa rừng, bất ngờ bay cao lên, tốc độ càng nhanh hơn,
nhưng vô luận thế nào cũng không thoát khỏi được đạo lam quang ở phía sau, từ
vùng tối đen phía trên nhìn xuống, chỉ thấy lam quang phảng phất như nhất định
gì cũng không màng, khẩn cấp truy đuổi, không chịu bỏ cuộc

Là ai, trong bóng tối lảng lặng thở dài

Là ai, trong đêm đen yên tĩnh đã trải lòng mình

Bóng tối từ bốn phương tám hướng lùi lại, gió táp lên mặt rồi nhanh chóng tan
biến, thân ảnh quen thuộc đó trong đêm đen không ngừng phiêu đãng, đang
chiếu vào trong mắt của ai đây?

"Này"

Tiếng gọi nhẹ nhè, đạo thanh quang đột nhiên dừng lại hạ xuống, lúc sau tiêu
tán, hiện ra thân ảnh của Quỷ Lê, tĩnh tịnh đứng trên một cành cao trên ngọn
một cây đại thụ

Cách gã một quãng, quang ảnh lam sắc không ngờ không nói ngưng mà đã
ngưng, đứng bất động phía sau lưng gã, trong tay người đó giữa đêm đen mà
xán lạn vô bì chính là Thiên gia thần kiêm, ngự trên bàn tay trắng nõn, lành lạnh,
chỉ về phía gã

Đêm đen trầm sâu

Tiếng gió thê thiết

Y phục của họ, trong gió đưa nhẹ nhẹ lay động

Quỷ Lê chậm chạp, chậm chạp quay lại, đối diện với người đó

Nàng giữa thế gian, là nữ tử thanh lệ không thể xâm phạm, vẻ mỹ lệ đó không
ngờ chẳng bị thời gian ảnh hưởng, dường như làm người ta nín thở, lại như làm
người ta không uống mà say

Nét mặt nàng băng giá, nắm lấy kiêm, chỉ vào gã

Thiên gia kiêm phong như sương băng lạnh, cách gã một đoạn, nơi cổ và phía
trên miệng, dường như cảm giác được tia lạnh băng giá

Không thể hiểu rõ, mà sâu trong tim, mờ mờ thương đau

Gió, lay động ngọn cây, thân hình của họ, trong gió đêm, nhẹ nhẹ đưa

Không ai mở lời, chỉ yên lặng nhìn nhau

Cái dư vị của mười năm, đột nhiên mạnh mẽ, rộn rã trong tim, từng chấm từng nét châm châm đột ngột sôi lên, dâng đầy trái tim

Bàn tay của nàng, nắm lấy kiểng, vẫn dáng trắng nõn như mươi năm trước, như gã đã từng thấy, khi tay nàng điều khiển cây kiểng này

Gã cười nhẹ, thoảng vẻ chua xót, nhè nhẹ nói " Cô khỏe không? "

Lục Tuyết Kỳ chưa đáp lời, một từ cũng chẳng thốt ra, môi nàng vì quá gắng sức mà thành trắng nhợt, đêm đen bao phủ thân ảnh của nàng, vẻ đẹp xa xăm ấy thê lương thanh khiết

Quỷ Lệ, hay là Trương Tiểu Phàm, đứng tại đó trong màn đêm đen gần tàn không có ánh trăng, trước người nữ tử ấy, gã đột nhiên thấy lại thời mươi năm trước, thân phảng phất như tại vùng quá khứ, không biết rằng mình đang run lên nhè nhẹ

" Sao ngươi không giết ta? " Nữ tử mỹ lệ đó, lặng lẽ cất lời, Thiên gia lạnh như sương, vẫn như cũ nắm trong tay, chĩa vào gã

Gã nhìn vào thần tình trong mắt nàng, nơi ấy rực sáng, phảng phất có ngọn lửa không lời thiêu đốt

Gã từ từ cúi đầu, một lúc lâu sau, gã nhìn vào thân ảnh của mình, đang rung động nhẹ nhè bên cạnh thân ảnh của nàng, khe khẽ nói "Mười năm trước, trên Ngọc Thanh Điện, nàng sao không đắn đo nhất thiết bênh vực cho ta, nàng nói đi "

Lục tuyết kỳ không đáp lời, khéo môi run nhè nhẹ, tay cầm lấy kiểng, nắm chặt lấy, dường như sợ hãi điều gì

Trong mắt sáng rực, đang lóe lên thân ảnh của ai đây

Trương Tiểu Phàm!

Vẫn nguyên như ngày xưa, mươi năm trời vẫn không hề thay đổi

Nàng nhìn chăm chú, răng cắn vào môi, thân tự nhiên thấy băng lạnh, trong mắt mọi vật chợt mơ hồ

Nhưng, là con tim của ai đang đậm, nơi con tim bấy lâu nay băng giá nay khiêu động kịch liệt, trong vô cùng trầm mặc giữa đêm thăm thẳm vô số những bồi hồi dịu dàng ôn nhu, thời khắc này đột nhiên như hỏa diệm phát nhiệt, thiêu đốt trong lồng ngực

Gần khéo môi, hốt nhiên hiện một tia mỏng manh chua xót, mờ mờ ướn ướt

Bàn tay nắm lấy kiểng, từ từ hạ xuống

Nàng nhìn lên trời

Gió, ôn nhu lay động thân hình nàng thêm tú mĩ, vuốt ve gò má trắng nõn.

Từ lúc nào, trên bầu trời, nước đã hóa thành mưa rơi rơi.

Chương 99

Điểm Lạ

Mưa lất phất mù trời.

Mưa không lớn mấy, bầu trời vàng vọt ảm đạm, đã mưa hai ngày liên tục.

Tiêu Dật Tài nhíu mày, chợt quay đầu nhìn người bên cạnh hỏi: "Yến sư muội, muội có phát hiện gì không?"

Đứng bên cạnh y lúc này chính là Yến Hồng của Phản Hương Cốc, từ cái ngày chúng nhân chính đạo bị lạc thất tán trong chướng khí, Tiêu Dật Tài tiến vào trong đầm, vì không cùng hướng nên không gặp bọn Pháp Tướng và Lâm Kinh Vũ, nhưng không lâu sau lại gặp Yến Hồng ở gần đó, tuy không là đồng môn, nhưng lại có cảm giác rất thân thiết, mấy ngày nay hai người kết bạn đồng hành.

Bọn họ ở khu rừng bạt ngàn vô tận này tìm kiếm đã mấy ngày, vẫn chưa phát hiện được gì, ở đây ngoài cây ra cũng chỉ có cây, trời thì cứ đổ mưa không ngớt, mặt đất vô số độc trùng, thật làm con người ta đau đầu vô cùng. Đôi lúc tự nghĩ, cũng không trách gì ở đây không có khói bếp, không có bóng người sinh sống.

Bất quá nói thì như vậy, chuyện cần làm vẫn phải làm. Tiêu Dật Tài cùng Yến Hồng đã tìm kiếm từng li từng tí khắp khu vực xung quanh, đồng thời y cũng phát giác tuy Yến hồng đối với mình rất khách khí, nhưng tựa hồ vẫn còn thấp thoáng để phòng gì đó.

Y hiện đang thấy Yến Hồng tựa hồ đang nhìn gì đó, mắt chăm chú dõi vào khu rừng rậm rạp trước mặt, không nhịn được mới hỏi nàng một câu, Yến Hồng nghe thấy, đột nhiên nói: "Tiêu sư huynh, huynh nhìn xem, dường như có điều gì cỗ quái".

Tiêu Dật Tài giật mình nhìn theo hướng ngón tay của Yến Hồng đang chỉ, chỉ thấy sau từng làn từng làn mưa mỏng như tờ, giữa từng lớp từng lớp cành lá dày đặc, đột nhiên nhoáng lên một đạo kim quang yếu ớt, rồi liền phút tắt.

Tiêu Dật Tài trong lòng hơi rung động, lại thấy đạo kim quang qua một hồi lâu mới thoảng chớp lên một lần nữa, chỉ là từ khoảng cách tựa hồ đã xa đi thêm vài phần.

Tiêu Dật Tài cùng Yến Hồng đưa mắt nhìn nhau, hai người cơ hồ đồng thời đều nghĩ đến tin đồn về dấu hiệu biểu lộ liên quan tới dị bảo, chính là cột sáng vàng khổng lồ vươn thẳng lên trời, lẽ nào chính là...

Khoảnh khắc sau, hai người họ cơ hồ đồng thời phóng lên không, bay qua đó nhanh như chớp giật.

Trong chớp mắt phi hành đó, bọn họ lại chừng như quyết định giữ khoảng cách xa xa với nhau, đồng thời ngầm ngầm nắm chặt pháp bảo, cũng không biết là đang đề phòng nguy hiểm còn chưa biết tới, hay là nguy hiểm kề cạnh bên người?

Hai người bay cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đến vùng phụ cận của ánh kim quang le lói lúc nãy, qua khỏi những tán cây dày đặc, cây cỏ bên dưới tán loạn, đâu đâu cũng có đầy cành lá gai góc bụi lùm rụng ngã rơi bời, cả bên trên mẩy cành cây to lớn thô nhám gần kề cũng trầy trua rạn nứt, không ngờ thậm chí mẩy cây đại thụ sù sì một người ôm không xuể trước mặt cũng đã gãy đổ tùm lum.

Giữa rừng, một mảng đất bị dày xéo ăn thông thẳng tới phía trước, xem có vẻ như bị người hay quái vật gì đó xung phá, làm thành một con đường giữa khu rừng rậm rạp.

Tiêu Dật Tài và Yến Hồng nhìn nhau, đều nhận ra trong mắt đối phương thấp thoáng có nét kinh ngạc. Liền lúc đó, phía trước mặt ẩn ước có thanh âm huyền náo truyền lại. Tiêu Dật Tài quay sang Yến Hồng ngầm ra ý, hai người nhẹ nhàng bay lên, ẩn thân trong tàng cây, ngầm ngầm phóng tới trước.

Bay một hồi, chỉ thấy trên con đường toàn là cây cối ngã ngổn ngang, còn có không ít thú vật đã chết, đa số là tránh né không kịp, bị cây đè chết. Tiếng huyền náo mặt trước cũng càng lúc càng lớn, phảng phất còn có thanh âm niệm Phật hiệu.

Tiêu Dật Tài ngẩn người, thầm nghĩ lẽ nào lại là Pháp Tướng sư huynh của Thiên Âm Tự đang ở đó? Đang lúc đắn đo, chỉ thấy đằng trước chợt nhoáng lên một đạo kim quang, một tiếng gầm long trời lở đất, nháy mắt như có một làn sóng âm thanh hữu hình chấn động không gian, tất cả tàng cây xung quanh đều rung lên, uy thế không phải giỡn chơi.

Tiêu Dật Tài lại biến sắc, đó là Phật môn Hàng Ma Hồng, nhưng có vẻ cấp bách, xem tình hình nhất định là không tốt đẹp gì, Thiên Âm Tự và Thanh Vân Môn quan hệ không như Phản Hương Cốc, Tiêu Dật Tài hơi trầm ngâm, chung quy vẫn xông ra, qua một tích tắc có tiếng gió phẫn phật đằng sau, là Yến Hồng đã theo kịp.

Hai người bay giữa trời, thâu tóm cục trường qua một cái liếc mắt, đều không tránh khỏi bàng hoàng, tiếp theo đó là thắt kinh.

Chỉ thấy giữa tràng quả nhiên có một vị tăng nhân mìn khoác tăng bào Thiên Âm Tự, nhưng không phải là Pháp Tướng bình hòa ôn văn, mà là Pháp Thiện vạm vỡ khôi ngô. Giờ phút này chỉ thấy Pháp Thiện tăng bào toàn thân căng phồng lên, vũ lực một cây "Kim Cương Hàng Ma Trượng" cực kỳ to lớn bay lượn như cuồng phong bạo vũ, kim quang lấp loáng, bao bọc lấy toàn thân, đồng thời miệng gầm hống liên miên.

Người động thủ với y lại là một nữ tử mỹ mạo toàn thân vận hoàng y, mặt mày đáng yêu, khoé miệng nở nụ hàm tiếu, suối tóc đen tuyển phết phơ ngang vai,

đôi mắt trong ngắn ngời sáng, vừa nhìn là như bị chìm đắm trong đôi mắt đó, không còn muốn thoát ra nữa.

Tiêu Dật Tài mới nhìn về phía nàng ta chưa quá hai lần, trong lòng bỗng có một luồng cảm hứng, có cảm giác giữa trời đất chỉ còn lại một mình nữ tử đó, thật muốn cùng nàng dắt tay nhau trọn đời. May là y tu hành đã lâu năm, đạo hạnh không phải yếu, liền sức tinh trở lại, không khỏi thất kinh, thầm nhủ trong lòng: "Yêu nữ nào đây? Không ngờ lại có thuật mị tâm ghê gớm như vậy!".

Cục trưởng hiện tại Pháp Thiện tuy khí thế kinh người, nhưng Tiêu Dật Tài và Yến Hồng đều nhận thấy sắc mặt gã ửng đỏ, kỳ thực đã bị nữ tử mỹ lệ kia bức bách đến mức chỉ còn có thể gắng gượng phòng thủ, nếu không có viện binh, e rằng nửa canh giờ cũng không còn chịu đựng được nữa.

Tiêu Dật Tài và Yến Hồng đều ngãm ngầm thất kinh, trong lòng lại không có cách nào nghĩ ra nữ tử kia thật ra là ai, đạo hạnh không ngờ lại cao thâm đến mức có thể dồn một Pháp Thiện trong Thiên Âm Tự là đệ tử xuất sắc nhất ngoài Pháp Tướng ra vào thế có muôn thủ cũng thủ không nổi.

Thấy Pháp Thiện đã gần bại đến nơi, Tiêu Dật Tài và Yến Hồng liếc nhau, quát lên một tiếng, xông ra, ngự khởi tiên kiếm "Thất Tinh Kiếm" thành danh từ Thông Thiên Phong của Thanh Vân Môn, hóa thành một đạo bạch quang, từ trên đầu chẻ xuống. Bên cạnh, Yến Hồng cũng phát ra một luồng thanh khí, chính là pháp bảo "Thanh Linh Thạch" của nàng, gấp rút truy theo.

Nữ tử vận hoàng y nghe trên đầu đột nhiên vọng tới tiếng quát tháo, sắc mặt hơi có biến, trên mặt tựa như thoảng lướt nét giận, chỉ là bao nhiêu thứ phong tình, cho dù là giận dữ cũng hóa thành vẻ mỹ lệ kinh động nhân tâm, lợt lạt tó điểm trên bờ má, câu hồn người ta.

Tiêu Dật Tài dù sao cũng là đệ nhất đệ tử của Thanh Vân Môn ngày nay, mức độ cao thâm của đạo hạnh không phải tầm thường, Thất Tinh Kiếm kiêm quang trãi khắp nơi, thân kiếm bay bổng tỏa ánh sáng bao trùm, nhắm ngay đầu mà bổ xuống, nữ tử nhíu mày, không dám khinh địch, lại thấy đằng sau kiếm có một nữ nhân khác đạo hạnh xem ra cũng không thấp, bất đắc dĩ phải bay ngược về phía sau, đồng thời hữu thủ phất động, bất chợt phóng lên tung trảo, trên không đột nhiên có tử quang loé sáng, chói ngời lóa mắt, một pháp bảo màu tím kỳ dị ánh ngọc đằng đằng án trước thân nàng, va chạm mạnh vào Thất Tinh Kiếm và Thanh Linh Thạch.

"Bộp!".

Một tiếng vang đùn đục, nữ tử kia bay ngược trở lại phía sau, Tiêu Dật Tài và Yến Hồng đã hạ mình bên cạnh Pháp Thiện, Tiêu Dật Tài nhỏ giọng hỏi Pháp Thiện: "Pháp Thiện sư huynh, huynh không sao chứ?".

Pháp Thiện sắc mặt đỏ ửng, miệng thở hổn hển, một hồi sau mới bình tĩnh trở lại: "Tiêu sư huynh an tâm, nữ tử kia là yêu nữ Kim Bình Nhi của Ma giáo Hợp Hoan Phái, vô cùng lợi hại!".

Tiêu Dật Tài cùng Yến Hồng đều giật mình, mấy năm gần đây, Kim Bình Nhi trong Ma giáo có thể coi là nhân vật phong vân, cùng Tần Vô Viêm, Quỷ Lệ ba người được liệt xưng là Tam công tử, bị người trong chính đạo trong tâm can coi là đại họa. Không ngờ hôm nay gặp mặt lại là một nữ tử diễm lệ tuyệt luân, bất quá nhớ lại vẻ mị hoặc kịch liệt khôn cùng hồi nãy khi mới gặp nàng, Tiêu Dật Tài liền hẫu như tin chắc nàng chính là Kim Bình Nhi xuất thân từ Hợp Hoan Phái.

Kim Bình Nhi đứng đằng kia, trong đầu thật đang giận dữ, vốn là sau khi nàng tiến vào vùng trong của Tử Trạch, đi lục lọi mấy ngày không có manh mối gì, hôm nay lại đụng phải Pháp Thiện hòa thượng đi lạc đường, hai người vừa nói đã gây, liền động thủ.

Pháp Thiện tu hành lâu năm, một thân Phật môn đạo pháp, thế hệ trẻ ở Thiên Âm Tự ngoại trừ Pháp Tướng kỳ tài trời sinh ra, gã tất cũng là người xếp hạng hai, chỉ là Kim Bình Nhi lại càng lợi hại hơn, vừa lên là đột ngột đổi mắt mê mị nheo như đường tơ, cho dù Pháp Thiện Phật môn định lực thâm hậu cũng bất thành linh không kịp phòng bị mà chịu khuất mình dưới "Mị Tâm Thuật" bí truyền của Ma giáo Hợp Hoan Phái, nhất thời tâm ý rúng động, một thân đạo pháp mười thành chỉ còn lại sáu thành.

Từ đó trở đi dưới thế công có vẻ như nhẹ nhàng uyển chuyển mà vô cùng nhanh độc của Kim Bình Nhi, Pháp Thiện chỉ còn nước kiệt lực cõi thủ, bảo vệ linh đài, gắng gượng cầm cự, nhưng nếu không có Tiêu Dật Tài và Yến Hồng kịp thời xông ra, e rằng bữa nay Pháp Thiện đã bị Kim Bình Nhi hàng phục, phế mất hết tu hành bấy lâu nay, chịu sự khống chế của Mị Tâm Thuật, trọn đời chịu phục tùng nghe theo mệnh lệnh của Kim Bình Nhi.

Giờ Kim Bình Nhi đang nhìn lên nhìn xuống người Tiêu Dật Tài mấy lượt, chợt cười lên, thanh âm nhỏ nhẹ dịu dàng thốt: "Vị công tử này không biết có thù oán gì với tôi, mới vừa ra tay đã đánh nặng như vậy, bộ muốn dồn tiểu nữ vào tử địa sao?".

Tiêu Dật Tài liếc về phía nàng, lại thấy ánh mắt của nàng trong ngắn, ngời sáng chói, như sao sáng lấp lánh giữa trời đêm, thật khiến cho người ta động tâm xao xuyến. Lòng bàn tay của Tiêu Dật Tài không khỏi toát mồ hôi lạnh, cỗ trán định tâm thần, không nhìn thẳng vào mắt nàng nữa, hững hờ đáp: "Thì ra cô nương là môn hạ của Ma giáo Hợp Hoan Phái, Kim Bình Nhi đại danh vang vọng, đã hâm mộ đại danh từ lâu!".

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Ồ, người nhận ra tôi?".

Tiêu Dật Tài đáp: "Tại hạ cũng chỉ mới biết về cô nương ngày hôm nay, chỉ là Pháp Thiện đại sư là môn hạ của Thiên Âm Tự, cũng là người trong chính đạo với Thanh Vân Môn của tôi, tại hạ đánh cô nương dĩ nhiên là chuyện phải làm".

Kim Bình Nhi hơi nhíu mày, liền mỉm cười hỏi: "Nói như vậy, phải xin thỉnh giáo công tử là cao nhân của mạch nào trong Thanh Vân Môn?".

Tiêu Dật Tài đáp: "Không dám, tại hạ là Tiêu Dật Tài của Thanh Vân Môn Thông Thiên Phong, còn đây là Yến Hồng cô nương của Phản Hương Cốc".

Kim Bình Nhi đưa mắt nhìn sang Yến Hồng, thấy dung mạo của nàng ta cũng rất mỹ lệ, không khỏi nhìn kỹ thêm lần nữa. Yến Hồng đạo hạnh luôn ngang hàng với Lý Tuân trong thế hệ trẻ của Phan Hương Cốc, chỉ là nàng khiêm tốn, không muốn đi ra ngoài, luôn luôn có sự vụ gì đều để cho Lý Tuân ra mặt liệu lý. Giờ đã có Tiêu Dật Tài ở đây, nàng cũng một mực không nói gì.

Chỉ là hiện tại bị Kim Bình Nhi nhìn soi mói hai lượt, nàng cũng không khỏi đưa mắt nhìn lại Kim Bình Nhi, không ngờ chỉ một cái nhìn trả đó lại thấy da thịt trắng mịn, mặt mày cân xứng của nữ tử mỹ lệ kia, một chút xíu thời gian thôi cũng đã khiến nàng không khỏi cảm thấy hơi hồn mê trong đầu, không khỏi giật mình thắt kinh, đồng thời trên mặt ửng hồng, ngầm nghĩ yêu thuật của Ma giáo thật là vô sỉ tà mông, mình là thân nữ nhi không ngờ cũng bị dụ hoặc!

Hồi nay lúc bọn Tiêu Dật Tài tới đây, bầu trời đã nhuộm chín hoàng hôn vàng sạm, nói chuyện nay giờ, trời lại càng tăm tối hơn.

Kim Bình Nhi cười cười đứng đối diện với bọn Tiêu Dật Tài ba người, trong lòng thầm tính toán: tu hành của một kiếp hồi nay, Tiêu Dật Tài này đạo hạnh xem ra không phải chơi, hơn nữa bên cạnh còn có hai người, mình tuy không sợ, nhưng Tử Trạch dị bảo còn chưa xuất hiện, tranh giành vô vị với bọn họ như vậy thật là không khôn ngoan gì.

Nghĩ vậy, nàng liền đi đến quyết định. Bên kia Tiêu Dật Tài nhìn sắc mặt của nàng, chợt bước tới một bước, đang muốn nói gì đó, nhưng ngay lúc đó sâu tuốt bên trong Tử Trạch nơi mưa đổ không ngưng chợt truyền đến một tiếng vọng như cọp gầm vang dội!

Tiếng vọng đó to đến mức cả Phật môn Hàng Ma Nộ Hồng của Pháp Thiện hồi nay cũng như là tiếng của một đứa trẻ vây, căn bản không thể so bì được.

Liền lập tức, mây gió trên trời tựa hồ vẫn vụ cuồn cuộn theo một tốc độ lốc xoáy biển ảo, mây ùn ùn kéo tới, tầng tầng lớp lớp như sóng biển ồ ạt đổ xô.

Đất trời biển sắc.

Chúng nhân kinh hãi!

Thanh âm đó đập vào đầu óc như một quả chùy, có đứng cũng đứng không vững được.

Sau đó, đang lúc mọi người kinh ngạc chăm chú nhìn, sâu kín trong bóng tối xa xăm chợt bốc lên một đạo ánh sáng vàng chói lợi diệu mắt, càng lúc càng sáng, càng lúc càng lớn ra, hóa thành một cột sáng vàng khổng lồ khôn lường, trong một sát na đã chiếu ngời trên trời dưới đất, chỗ nào cũng toàn là ánh sáng vàng, mây là mây vàng, cây là cây vàng!

Bọn Tiêu Dật Tài, Kim Bình Nhi bốn người bị thiên địa kỳ quan đó nhiếp hồn, nhất thời quên luôn thân phận đối địch, ngẩng đầu dõi mắt nhìn, lại thấy cột sáng vàng càng lúc càng chói lợi chiếu sáng, đến mức cơ hồ không thể nhìn được nữa,

mây gió từ tận chân trời càng lúc càng ủn ủn õ ạt tích tụ một cách kịch liệt, vây quay cột sáng vàng mà xoáy lốc không ngừng, hình thành một dòng xoáy khổng lồ bị ánh sáng vàng chiếu xuyên.

Dưới cảnh tượng hùng tráng đó, đất trời như rập đầu, phảng phất có vật gì chí tôn chí quý khiến cho người ta không tránh khỏi sinh lòng tôn kính.

Sau một hồi lâu, cột sáng vàng đột ngột xuất hiện từ từ diệu lại, yếu xuống liền, phảng phất thỉnh linh mà đến, rồi đi cũng nhanh chóng, chỉ không đầy một khắc, cảnh tượng mây gió vẫn vũ kinh thiên động địa hồi nãy đã thu hồi trở lại vào bóng tối như cá kình hút nước.

Ánh sáng chói lọi lại biến mất trong bóng tối thâm thúy bao trùm mặt đất.

Kim Bình Nhi và bọn Tiêu Dật Tài đều là những người tâm tư linh xảo, trong nháy mắt liền nhớ đến đó rõ ràng là điểm báo dị bảo xuất thế truyền miệng khắp nơi, hôm nay tận mắt chứng kiến, khí thế ghê gớm của điểm báo sự xuất thế của dị bảo đó thật có thể dùng bốn chữ "không tưởng tượng được" mà hình dung, thật không biết dị bảo kia là vật gì đây?

So đi sánh lại, cuộc tranh đấu ở đây thật là quá nhỏ nhoi không đáng kể, cơ hồ không hẹn mà cùng một lúc, Kim Bình Nhi, Tiêu Dật Tài, Yến Hồng đồng thời phi thân bay đi, nhắm hướng cột sáng vàng hồi nãy mà phóng tới, chỉ có Pháp Thiện hơi chần chờ, nhưng cũng vội vã đi theo.

Trong bóng tối, bọn họ hóa thành bốn đạo hào quang bay đi, tuy cột sáng vàng hồi nãy quy mô to tát, cũng vô phương nhận được vị trí cụ thể, nhưng dị bảo đã xuất thế, hiển nhiên là ngay đằng trước, vừa nghĩ tới đó, những người dày dạn tu hành chuyên cần tu luyện có tránh khỏi được động lòng động tâm không?

Ở một góc khác của Tử Trạch, bao nhiêu tàng cây rậm rạp dày kín bị gió bão do cột sáng vàng dẫn dắt thổi ngã rạp sang cả một bên, chỉ còn có Thanh Long và U Cơ còn có thể gồng mình đứng vững, chìm nổi theo gió, không động chút nào.

Tới khi thiên địa kỳ cảnh hoành tráng đó dần dần cuộn thu lại, Thanh Long mới thở phào một hơi, thở dài thốt: "Thiên địa tạo hóa vô cùng vô tận, thật không phải là thứ những người phàm như bọn ta có thể tra cứu tìm tòi. Ta ngày xưa tự phụ mình bác học, nào ngờ thấy kỳ cảnh hôm nay mới biết thế gian vạn vật thật là thiên ngoại hữu thiên!".

U Cơ từ từ thu hồi mục quang, vì có khăn sa đen che mặt, nhìn không rõ bộ dạng của nàng, chỉ nghe nàng qua một hồi mới hờ hững nói: "Kim mang hiện thế, Hoàng Điểu tất xuất! (Ánh vàng xuất hiện, Chim Vàng tất sẽ ra mặt) Câu nói đó đã khắc trong Minh văn trên Phục Long Đỉnh. Chỉ là con Hoàng Điểu đó là thần thú đời thượng cổ, là cửu thiên linh điểu, cả quyển sách cổ Thần Ma Chí Dị cũng tán tụng nó không ngưng, lẽ nào bọn ta thật có thể đối phó nó sao?".

Thanh Long mỉm cười: "Tam muội, muội hà tất phải lo lắng. Năm xưa trên Đông

Hải Lưu Ba Sơn, Quỷ Tông Tông chủ lần đầu tiên vận dụng "Khổng Long Khuyết" khắc trong Minh văn trên Phục Long Đỉnh, bắn vào thần lực cổ xưa của Phục Long Đỉnh mà nhất cử thu phục được dị thú Quỷ Ngưu, mới biết "Tứ Linh Huyết Trận" trên Phục Long Đỉnh đó quả thật là kỳ hiệu quỷ thần khó đoán. Hôm nay vạn sự đã lo liệu sẵn, cả Quỷ Vương Tông chủ cũng yên tâm để cho bọn ta đi, muội còn tư lự gì nữa, lẽ nào không tin Quỷ Vương Tông chủ sao?".

U Cơ trầm mặc một hồi lâu, buồn bã thốt: "Tông chủ hùng tài đại lược, tôi luôn luôn kính trọng, sao lại có thể hoài nghi cho được. Chỉ là... tôi luôn có cảm giác... Tứ Linh Huyết Trận mẩy vật quý dị khôn lường này, bọn ta hà tất đi...".

Thanh Long hơi biến sắc, chợt ngắt lời: "Tam muội, mẩy chuyện này không phải muội và ta có thể nghị luận được, sau này trước mặt người ngoài ngàn vạn lần không nên nói tới!".

Khăn che mặt của U Cơ hơi động đậy, nhìn Thanh Long, chỉ thấy gã đang nhíu mày, mặt mày nghiêm túc, cho nên không khỏi trầm mặc trở lại, liền chậm chạp gật đầu.

Thanh Long tới lúc đó mới yên tâm, liền từ tốn thốt: "Tam muội, muội đừng trách ta, kỳ thực những năm gần đây, đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện Bích Dao tiểu thư, Quỷ Vương Tông chủ tính tình cũng dần dần có biến hóa, tuy ngày thường đối đãi với bọn ta vẫn tôn trọng khách khí, nhưng ta thấy ông ta bình thời xử sự quyết đoán, sát ý dĩ nhiên là càng thịnh, bọn ta vẫn là kẻ dưới, bề trên khó đoán, phải cẩn thận là hơn".

U Cơ lắng lòng nói: "Được, đại ca, tôi biết rồi".

Thanh Long nhìn nàng, lại từ từ xoay người, trầm mặc một hồi, chợt hỏi: "Cũng không biết Quỷ Lệ hắn hiện đang ở chỗ nào trong Tử Trạch?".

U Cơ đứng dambio sau gã, nhìn về phía trước, giờ này bóng tối mênh mông, cột sáng vàng kinh thiên động địa hồi nãy dĩ nhiên đã biến mất, chỉ còn lại một màn hắc ám, nhịn không được hỏi: "Đại ca, Quỷ Vương Tông chủ không phải là luôn luôn tín nhiệm Quỷ Lệ nhất sao? Tại sao lần này không ngờ lại không nói cho hắn biết bọn ta sẽ đến đây? Sao không nói cho hắn biết mục đích của bọn ta?".

Thanh Long quay đầu lại nhìn U Cơ, không nói gì.

U Cơ phảng phất ngây người, tựa hồi đang nghĩ ngợi gì đó, liền ngược đầu lên nhìn dambio xa, thấp thoáng nghe thanh âm của nàng lan man: "Lại không thể nói ra...".

Chương 100

Cự Thủ

Bầu trời dần dần sáng trở lại.

Mưa đã tạnh gió đã ngừng, những tia sáng ban mai đầu tiên, xuyên qua tầng

mây dày đặc và cả vùng vụ khí mênh mang trong Tử Trạch, lác đác rải rắc xuống mặt đất.

Trong rừng sâu, khắp nơi bao phủ một màn yên lặng, nhưng chậm chạp, cùng với những tia sáng, dần dần sôi lên huyên náo trở lại. Tại địa phương vô danh này, vang lên tiếng chim hót đầu tiên xé rách màn không khí thâm tĩnh. Đồng thời, những tia sáng rực rỡ xuyên qua kẽ lá, cành cây rải xuống mặt đất như hồi sinh cả vùng rừng rậm đang chìm trong bóng đêm triền miên, gần xa đâu đây, khắp nơi bừng lên những tiếng chim tìm đàn tiếng thú gọi bầy, đón chào ngày mới.

Thời khắc ấy, sâu trong rừng, một màn vụ khí mầu bắc trăng đang phủ mờ, người đi giữa rừng, cảm giác ẩm ướt vẫn phảng phất như cõi đọng trên mặt. Lại thêm bầu không khí rừng trong lành, hòa nhập vào cơ thể, gột rửa bụi đường.

Quỷ Lệ hít sâu lấy một hơi không khí buổi sớm, sắc mặt tịnh vẫn không có biểu tình gì, nhìn về phía trước, trên vai gã, Tiểu Hồi đang lười biếng vuơn vai duỗi lưng.

Phía trước cách địa phương đó mươi trượng, hướng đạo kim quang xuất hiện đêm trước, nay bỗng lại bị phủ bởi màn vụ khí, u u mang mang, khiến người ta không sao nhìn rõ được. Chỉ là vụ khí này khác với chướng khí ở bờ Tử Trạch hôm trước, mầu sắc tịnh không xám xịt mà trăng thuần như bạc. Xa xa nhìn lại, chỉ thấy khu rừng trước mắt bị lớp vụ khí này mờ nhẹ bao phủ, những sợi sương sợi khói đan xen với nhau, trùng trùng điệp điệp.

Nơi đó, có thể là nơi chứa dị bảo!

Quỷ Lệ từ từ quay đầu, nhìn sang bên cạnh, Lục Tuyết Kỳ đã đứng đó từ lâu cách hắn hai trượng, một thân y phục trắng như tuyết, lặng lẽ nhìn về phía màn vụ khí.

Bọn họ, chung quy tịnh vẫn không động thủ.

Cả đêm trước, ngoài một chút kích động lạ lùng lúc mới gặp lại, giữa hai người bọn họ, tựa chung vẫn chỉ có sự đợi chờ trầm mặc.

Khoảng cách giữa hai người không quá hai trượng, phảng phất lại giống như tình cảnh ở vùng vực thẳm "Tử Linh Uyên" năm nào, đã in sâu trong lòng, khắc đậm trong tim.

Thời khắc vô số đạo kim quang xán lạn huy hoàng xuất hiện chọc thủng lên trời, hai nhân ảnh quay lại ngây dại ngắm nhìn, ánh kim quang rực rỡ phản chiếu lên mặt họ, ở tại địa phương lạ lùng này, lặng lẽ nhìn đi, cảm giác sao bỗng phân chia lạnh lẽo.

Dĩ vãng của ngày trước, rút cuộc cũng đã thay đổi?

Lục Tuyết Kỳ khẽ run nhẹ, quay đầu trở lại, tiếp lấy mục quang của Quỷ Lệ, nhãn tình nàng trong vắt như thu thủy, đồng tử sáng ngời mà sâu thẳm, bỗng thấy ngân ngấn như có ánh nước, nhưng không ai nhìn thấy.

Nàng nhìn lại người con trai đó, dáng gã đứng giữa rừng, lúc này sao gãy guộc mà khắc khổ, nàng tựu chung cũng phải nhận ra, gã không còn là người thiếu niên năm nào.

Gương mặt quen thuộc ấy, nay sao tang thương và trầm tĩnh, còn đâu nữa những nét thơ ngây vui vẻ.

Nàng khẽ cúi đầu, ánh mắt như nước, dừng lại ở Thiên Gia thần kiêm trên tay, phảng phất như tưởng nhớ, một lúc sau, mới nhẹ nhàng nói: "Ngươi đã trở lại?!"

Nàng không tiến tới, không cử động, thậm chí cả biểu tình trên mặt cũng không có một chút biến hóa, chỉ có bàn tay nắm Thiên Gia khẽ run, những ngón tay thon dài mảnh khảnh khẽ xiết chặt.

"Trương sư đệ!" Nàng nhẹ nhẹ, nhẹ nhàng nói:

"Ngươi đã trở lại?"

Bốn chữ đó, nhẹ nhàng như gió ban mai, vây quanh hắn, bỗng biến thành như đá tảng, từng viên từng viên đả kích tâm tâm gã

Quỷ Lệ hít sâu, nhắm đôi mắt. Phệ hồn lạnh lẽo trong tay áo, vẫn nắm đó trong tay, như một người bạn trung thành, không bao giờ lìa xa hắn.

Khoảnh khắc đó tưởng chừng như vĩnh cửu.

Gã chợt mở mắt, khẽ cười nhẹ, rồi từ từ nói: "Tính danh đó, lâu nay ta đã không dùng."

Khóe miệng Lục Tuyết Kỳ khẽ giật, chậm chậm tiến tới, nhưng chung quy vẫn không nói gì, trầm mặc.

Hai người vẫn tiếp tục đứng như vậy, khoảng cách giữa bọn họ, lúc này phảng phất sao xa cách và phân chia quá. Ánh sáng ban mai rọi vào khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, chậm chậm tan ra để lộ rõ vẻ đẹp đên đảo tâm hồn, làn sương trắng trong rừng, tựa hồ như bị nàng hấp dẫn, quấn quít vây quanh.

Trong nháy mắt, gương mặt đó, tựa hồ như nhạt nhòa dần.

Lục Tuyết Kỳ quay người, bắt đầu cất bước, một lời cũng không nói thêm, nhầm thẳng hướng mê vụ mà tiến, bỏ lại gã phía sau.

Chỉ là, lúc thân ảnh nàng dần dần mờ đi sau đám mê vụ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gã vang lên, "Ngươi sẽ giết ta chứ?"

Dáng nàng, biến mất trong vùng mê vụ bạc trắng, lúc này không ai có thể nhìn thấy nhân tình, biểu tình và thân thể nàng.

Bỏ lại con người trầm mặc giữa ban mai, không biết bao lâu sau, từ trong mê vụ thanh âm nàng truyền lại: "Ta sẽ, nên ngươi cứ việc giết ta khi có cơ hội..."

Trời đã sáng hǎn, nhưng cảm giác đi trong vùng sương mù dày đặc này, thật vẫn rất âm u. Lớp vụ khí ở địa phương này dày đặc hơn hǎn những nơi khác, mắt thường không thể nhìn xa được.

Quỷ Lệ đi ở giữa rừng, đột nhiên phát giác ra nơi này ngoài có vụ khí dày đặc ra, mặc dù cũng là rừng rậm, nhưng so với vùng ngoài thì hoàn toàn khác hǎn. Trừ những cây đại thụ mọc thẳng, vượt lên cao vun vút trong vùng vụ khí, trên mặt đất rất ít hiện diện những loại thảo mộc khác, chẳng biết có phải do ở đây vụ khí quá dày, ánh dương quang không thể chiếu tới được.

Nhưng đáng ngạc nhiên nhất, đó là vô số độc trùng mãnh thú, kì hoa dị thảo của vùng rừng rậm Tử Trạch đột nhiên biến mất hết. Quỷ Lệ đi trong rừng cả nửa ngày, vẫn không thấy bóng dáng một con độc trùng nào cả.

Nơi đây, tưởng như không có sinh vật nào tồn tại được, khắp nơi bao phủ một vùng tử khí trầm trồ.

Quỷ Lệ cau mặt nhíu mày, tiếp tục phía trước mà đi. Trên vai, Tiểu Hồi lúc này đã an tĩnh đi nhiều, tay nắm chặt lấy y phục hǎn, nhưng đôi mắt vẫn liên láo đảo qua đảo lại nhìn bốn phía. Nhưng cũng vì không có các loài dị thảo, cộng với độc trùng dị thú phiền nhiễu, việc đi bộ chở nên dễ dàng đi nhiều. Từ khi vào Tử Trạch tới giờ, việc đi lại dễ dàng như vậy quả là lần đầu tiên.

Lục Tuyết Kỳ xâm nhập vùng vụ khí trước hǎn, Quỷ Lệ đứng ngoài cố ý đợi một lúc lâu, sau đó mới đi theo, thành thử, lúc này không thể biết được nàng ở nơi đâu.

Chỉ là, trong lúc hǎn đi vòng quanh trong rừng, còn chú ý quan sát khu vực xung quanh xem có xuất hiện điều gì khác lạ, trong đầu bỗng xuất hiện hình ảnh người bạch y thiếu nữ.

"Ngươi đã trở về?" Quỷ Lệ tự nói thầm với bản thân.

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong, Thủ Tĩnh Đường, Tiểu Viện, Trúc Lâm...

Khóe miệng gã khẽ nhếch lên, tạo thành nụ cười cay đắng: "Ta đã không thể trở về rồi, phải không, Tiểu Hồi?"

"Chí, chí" Tiểu Hồi khẽ kêu hai tiếng, không hiểu là mang ý tứ gì!?

Quỷ Lệ đưa tay, vuốt ve Tiểu Hồi, một phút sau, phẫn chấn tinh thần, cười xòa một tiếng, cất bước dài, nhắm thẳng hướng mê vụ mà tiến.

Lần đi này, cũng chỉ mất có nửa thời gian, trong rừng lúc này toàn thấy những cây đại thụ to phải mất đến hai người ôm. Quỷ Lệ nhìn mà thấy kinh tâm động phách.

Mười năm trở lại, sau trận chiến ở Thanh Vân Sơn năm nào, trên người gã luôn mang theo Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn Bổng nên dần dần bị ảnh hưởng, ngoài việc chú tâm tu hành, tính tình gã dần dần thay đổi, hung sát lệ khí lộ ra ngoài. Tuy nhiên, hǎn lại theo Quỷ Vương học thêm các kiến thức khác. Quỷ Vương

Tông chủ đời này, thật là kỳ tài xuất thế, không chỉ đạo pháp cực cao, mà còn đọc rộng hiểu nhiều, thông tuệ tất cả các kỳ sự trên thế gian.

Cũng vì quan hệ với Bích Dao, Quỷ Vương đối với hắn như người thân, hết lòng hết dạ, quyết tâm bồi tài, nên Quỷ Lệ hôm nay không chỉ đạo pháp cao thâm, kiến thức cũng vô cùng lịch duyệt, so với tên tiểu đệ tử vô tri tại Thanh Vân Môn năm nào thật một trời một vực.

Gã lúc này đang quan sát những thân cây đại thụ, kỳ thực những loại cây ở đây đều không phải là quý hiếm, tại đây thấy có dẻ, phong, hòe đứng từng lớp, ngoài ra còn thấy các loại cây thường gặp ngoài Tử Trạch. Nhưng kinh dị nhất là những chủng loại này ở đây đều đặc biệt to lớn, thường nhật đạt được bằng nửa to lòn này cũng là đặc biệt lắm rồi, huống hồ có đến hàng trăm thân cây khổng lồ tụ hội tại đây.

Kỳ quái hơn, nơi có những đại thụ này, đáng ra phải rất mầu mỡ, nhưng dưới màn vù khí dày đặc này, những loài thảo mộc khác trước vẫn thỉnh thoảng xuất hiện, nay đã hoàn toàn biến mất. Trên mặt đất lúc này, trừ những rễ cây gân guốc, với loại đất vàng vàng tươi xốp, đến một ngọn cỏ cũng không thấy.

Dưới vùng vù khí lạnh lẽo, một màn tử khí trùng trùng bao phủ

Quỷ Lệ nhíu sâu đôi mày, trầm ngâm một lúc lâu, quan sát xung quanh, chỉ thấy những thân cây trùng trùng điệp điệp như những cây cột chống trời, mọc thẳng cao vút, phảng phất như thấy mình đã lạc vào một mê cung.

Gã phất tay áo, khởi động toàn thân, không muốn ở lại địa phương quý dị này nữa, ngự khởi Phệ Hồn, nhập vào ánh sáng xanh đen, bay về phía trước.

Khởi đầu tốc độ rất nhanh, nhưng sợ rằng dị bảo có khả năng nằm tại vùng phụ cận, Quỷ Lệ tịnh không bay lên trên hắn, mà chỉ phi hành cách mặt đất có sáu xích, một bên phi hành, một bên cẩn thận quan sát mặt đất.

Thời gian dần trôi, trong rừng vẫn bao phủ một màn tĩnh lặng, chỉ có âm thanh gã phi hành trên không, vang vọng trong rừng. Quỷ Lệ càng vào sâu trong rừng, những thân cây càng trở nên to lớn phi thường, mục quang hắn lúc này không thể nhìn bao quát hết được, thân cây dễ phải to bằng sáu bảy người ôm. Những cây đại thụ ở đây, để phải thọ từ sáu bảy trăm năm đến nghìn năm

Màn quỷ khí dày đặc trên không trung bỗng tan dần tan, thân hình Quỷ Lệ, đột nhiên dừng lại.

Thời khắc này bỗng như ngưng đọng lại, vùng mê vù dày đặc này, phảng phất như có tự ngàn xưa, sống cùng khu rừng từ thủa khai thiên lập địa tựa hồ như đang tan đi không còn dấu vết

Trong vùng rừng rậm u tối, Quỷ Lệ bay lên cao, đứng giữa không trung, nhìn về phía trước

Trước mặt hắn, một bức tường ngạo nghẽ đứng.

Một bức tường gỗ!

Trên bức tường ẩn hiện vân gỗ thô ráp, cứng rắn với nhiều rãnh nhỏ, trong mê vụ đột nhiên xuất hiện, một bức tường gỗ cao đến ba trượng, như sừng rồng nằm hiên ngang giữa rừng, ăn sâu xuống mặt đất

Quỷ Lệ lạnh lùng nhìn, không cử động, cẩn thận ước lượng bức tường gỗ này, khéo mắt khẽ giật, Sau đó, gã chậm chậm di động thân hình, bước lại, tay nhẹ vuốt lên bức tường.

Ngay lúc tiếp xúc, đạo mộc tường truyền lại một cảm giác thô ráp ôn hòa, trong tâm Quỷ Lệ hình như nghĩ ra điều gì đó, nhưng không dám tin. Hắn thu tay lại, bay dọc theo bức tường này.

Vùng khí trắng phía trước dần dần tan, sau đó ngưng kết lại phía sau, bức tường gỗ này càng lúc càng cao, càng lúc càng dày, dần dần biến đổi thành một khối hình tròn, từ từ cao vút lên không trung.

Cuối cùng, tại độ cao sáu trượng, tại điểm cuối của đoạn tường này, thân ảnh Quỷ Lệ dừng lại hạ xuống. Hắn hít sâu vào, tựu chung vẫn vô pháp tự trấn tĩnh tâm thần, tim đánh trống ngực thình thình, ngay trước mắt gã, xuyên ra từ vùng mê vụ, một vật thể khổng lồ hiện ra trước mặt gã

Bức tường gỗ khổng lồ ấy, nằm trong vùng mê vụ, đã hài hòa dung nhập vào một vật thể to lớn hơn

Trên không trung, đột nhiên xuất hiện một đạo dương quang từ trong vùng khí chiếu xuống, nhưng sau đó lại lập tắt ngóm, bị che khuất bởi đám vụ khí dày đặc

Quỷ Lệ chung quy cũng khẳng định được nỗi nghi ngờ trong tim lúc trước.

Bức tường gỗ khổng lồ này, đích thị là một cái rễ cây.

Mê vụ trùng trùng, phiêu dang bất định, sự kinh ngạc làm hắn thở hổn hển, ngẩng đầu lên nhìn, mục quang như muốn xuyên qua vùng mê vụ, nhìn lên phía trên

Phảng phất như từ trên không trung phát ra một đạo sấm sét rầm rĩ, toàn vùng rừng rậm như bị rung chuyển, xuất hiện trước mặt hắn, là một cây đại thụ khổng lồ vượt quá sức tưởng tượng của loài người, đang bị che phủ mờ bởi lớp vụ khí dày đặc này. Thân cây to lớn đến nỗi không nhìn thấy biên giới, bọc bởi một lớp vỏ thô ráp, nhìn như một ngọn núi nga cao chót vót, mọc lên tới tận trời, nhập trong vùng vụ khí, giống như một cái dùi, khoan thẳng vào mây.

Đứng trước cây đại thụ này, Quỷ Lệ cảm giác mình như một con kiến, không đáng để nhắc tới.

Chỉ nội một cái rễ cây đã gỗ lên cao tới sáu trượng, toàn bộ thân cây không biết là to lớn tới mức nào!?

Quỷ Lệ từ từ thu hồi mục quang, lúc này, trên vai Tiểu Hồi thấp giọng kêu lên vài tiếng, tựa hồ như cảm thấy bất an. Quỷ Lệ nhẹ nghiêng đầu, chậm chầm nói: "Thiên hạ rộng lớn, không thiếu những điều kỳ dị, chúng ta quả nhiên chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Tiểu Hồi, Chúng ta đi! Xem xem cây đại thụ này to lớn dường nào!"

Dưới chân, Phệ Hồn phát xuất những tia sáng xanh đen trở lại, giây sau, chuyển mình hướng lên, Quỷ Lệ hú lên một tiếng, cùng với âm thanh phá không đó, một người một khỉ phóng thẳng lên trời, nhập vào vùng mê vụ trùng trùng.

Từng đợt gió vuốt qua mặt, tốc độ phi hành nhanh và lăng lệ vô cùng. Trong vùng mê vụ này, ngược lại với lúc mới vào Tử Trạch, tình cảnh lúc đó bị ngăn trở bởi một lớp chướng khí, không giống như bây giờ, một là vụ khí này không phải độc khí, hai là có thể nhìn xa hơn. Chỉ là những lớp mê vụ trùng trùng, bốc lên rất cao, Quỷ Lệ men theo thân cây to lớn phi thường này mà bay lên, bay lên cả nửa ngày thì bỗng thấy mê vụ nhạt dần rồi hoàn toàn tiêu tán hết, phải chăng đây là chỗ giáp giới của mê vụ và những tầng mây!?

Đồng thời, Quỷ Lệ cũng chú ý tới những cành cây trôi ra trên thân cây. Lúc còn ở dưới mặt đất, tự nhiên là gốc cây, đã to thô vô pháp tưởng tượng, nhưng trên đó, ngoài lớp vỏ thô ráp ra, không thấy gì cả.

Sau khi phi hành được một lúc lâu, các cành cây bắt đầu xuất hiện trên thân cây, nhưng gây sự chú ý nhất, thật ra đã xuất hiện từ lúc trước, rắng rịt quấn trên lớp vỏ cây là các loại thực vật kỳ dị vừa như dây leo, tung hoành đắp đổi, các phiến lá cực đại, mọc ra trên cành cây. Ẩn cạnh những phiến lá là những đóa hoa muôn sắc, hồng có, vàng có, da cam có, tím có, nhìn bắt mắt vô cùng, rung rinh trong gió, phảng phất như ẩn tàng mùi hương thoang thoảng.

Dù vậy tới thời khắc này, hắn không ngờ vẫn vô pháp hoàn toàn nhìn thấy rõ được thân cây này thực ra là to lớn bao nhiêu?

Tạo hóa thật chi kỳ, thật tại vô phương suy cứu, trước mặt một thân như vậy, chỉ sợ đến nay đã có nghìn vạn năm tuổi, mới trở nên to lớn như vậy!

"Hú...!"

Tiếng thét phá không, nhưng tia sáng xanh đen thiểm động, từ trong mê vụ xung phát bắn ra ngoài. Vụ khí dưới chân cùng với trên thân ảnh, phiêu động tản về phía sau, nhè nhẹ tan ra chảy xuống, phảng phất phiêu du

Quỷ Lệ rút cục cũng thoát ra khỏi vùng mê vụ

Thiên địa, thông nhiên mở rộng.

Thiên không xanh thăm, vạn dặm xanh quanh mênh mang không có một áng mây nào, trời xanh như ngọc vừa được gột rửa, nhưng dưới chân bạnh vụ phiêu diêu, quấn quít xanh quanh đại thụ, càng gần về phía đại thụ, vụ khí càng dày đặc.

Lúc này, Quỷ Lệ đứng giữa không trung, chung quy cũng nhìn thấy được rõ ràng được hình dáng đại thụ

Mặc dù ở trên cao như như vầy, trước mắt gã vẫn là lớp vỏ cây thô ráp cùng với những cây dây leo chằng chịt dài đến cả trăm trượng, đứng tại cự ly này, nhìn cây đại thụ trước mặt thật tịnh không giống cây, mà là một ngọn núi đứng ngạo nghễ chọc trời

Tuy nhiên, đây đích thực là một cái cây

Hơn nữa, thân cây vẫn phát triển lên trên, từ thân cây khổng lồ là những cành cây thô đại mọc ra hùng vĩ đến kinh tâm động phách, y như những cây bút vút thẳng lên trời.

Quỷ Lệ lắc đầu, từ xa nhìn lại, đứng giữa sự sâu thẳm của bầu trời, phảng phất hắn lại thấy có chút lạnh lẽo thê lương.

Gã chợt cười, nhìn lên trời xanh

Một nam nhân, đứng trong khung cảnh như vầy, lẽ nào lại không sinh ra hào khí?

Hắn phi thân lên trên, phá không mà đi

Tốc độ càng lúc càng nhanh, những cơn gió tát vào mặt hắn như dao

Càng lên trên cao, thân cây dần dần bé đi, đến một lúc sau, thân cây lại nhỏ đi nửa chỉ còn khoảng mười trượng, mặc dù vậy vẫn kinh hãi thế tục. Thời khắc này, những cụm mây từ từ xuất hiện, bất thời phiêu đãng quanh những cành cây khổng lồ

Cây đại thụ này, giống như trong truyền thuyết thượng cổ, là một cái thang bắc thẳng lên trời

Phi hành lên trên thêm năm mươi trượng, thân hình Quỷ Lệ, chung quy cũng dừng lại, trước mặt gã, thân cây đang thẳng tắp bỗng tách ra thành hai hướng, phát triển thành hai bên trái phải

Quỷ Lệ trầm ngâm một khắc, từ từ phi hành qua, hạ chân lên thân cây khổng lồ này

Nói là cành cây, kỳ thật cành cây này thật giống một cái cầu hơn, giả tỷ có một tá người đứng trên cành cây này cũng không hề trật trội.

Quỷ Lệ vừa đặt chân lên cành cây, "Chí" Tiểu Hồi kêu lên một tiếng, rồi lập tức trèo xuống, đầu quay đi quay lại nhìn bốn phía, cẩn thận nhảy lên trên cành cây chạy tới chạy lui, hiển nhiên lộ rõ vẻ hiếu kì, lần đầu tiên nhìn thấy đại thụ to lớn dường này, mặc dầu là khỉ, nhưng lần đầu thấy cây đại thụ to lớn nhu vầy vẫn rất kinh tâm động phách.

Quỷ Lệ khẽ cười, không quản đến Tiểu Hồi nữa, một mình đi lên trên, trung tâm chấn động, trước đây, căn bản vô pháp tưởng tượng thế gian có một cây đại thụ

to lớn dường này, tới giờ, sau phút kinh ngạc, gã suy nghĩ, có thể kiện dị bảo, biết đâu lại ở đâu đó trên cây đại thụ này?

Hai nhánh cây, to nhỏ như nhau, ước lượng to chừng mươi trượng, lăng không hoành khứ, giống như hai ngón tay hoành ra hai bên giữa không trung. Bắt đầu từ đây, cành lá bắt đầu mọc rất xum xuê, hơn nữa hai nhánh còn phát triển lên rất cao, đứng ở bên này không nhìn thấy bên kia

Quý Lê suy tư một chút rồi hạ quyết tâm, quay đầu lại gọi: "Tiểu Hồi"

Tiểu Hồi chạy lăng xăng, nhảy qua nhảy lại trên cành cây tựa hồ như không biết sơ ở cái độ cao khủng khiếp này, nhiều lúc còn chạy ra tới gần đầu cành, cuí đầu xuống nho nghiêng ngang dọc, con khỉ này quả là có lá gan không nhỏ.

Nghe thấy tiếng chủ nhân gọi, "Chí chí" Tiểu Hồi kêu lên hai tiếng, nhảy dài vài bước, thoát lên vai Quý Lê

Quý Lê cười nói: "Chúng ta đi!"

Tiểu Hồi đảo mắt liên hồi, gật đầu không ngừng, xem ra sự tò mò của con khỉ này quả là không nhỏ, Tiểu Hồi cười luôn miệng, hình dáng đích thị rất hưng phấn.

Quý Lê nhìn hai bên trái phải, trăm ngâm giây lát, sau đó không ngừng trệ, tiếp tục ngự khởi Phệ Hồn, ánh sáng xanh đen rọi lên lóe mắt, nhắm hướng trái mà bay tới.

Phi hành một lúc lâu, mặc dù đã lên tới rất cao, nhánh cây khổng lồ của đại thụ vẫn có vô số phiến lá to đai, mọc tươi tốt vô cùng. Nhưng không hiểu sao, không thấy một đóa hoa nào, đổi lại nơi đây quấn đầy những dây leo trắng trơn.

Cùng với Quý Lê phi hành nhánh cây cũng dài ra không nghỉ, nhưng nhánh cây dần dần nhỏ lại, nhưng chẳng hiểu sao, nhưng cây dây leo lại to khỏe hơn rất nhiều, hoa mọc càng lúc càng nhiều, sau đó khắp nơi như bị bao phủ bởi một rừng hoa, mắt không thể bao quát hết được, không gian bao phủ hương khí phiêu đãng thơm đến nức mũi

Đột nhiên, Quý Lê đang phi hành bỗng dừng lại, đứng sững giữa không trung, như gặp điều gì khẩn cấp, nhẹ nhẹ ồ lên một tiếng

Trên thân cây trước mặt, đột nhiên bị vô số những dây leo bao phủ, xunh quanh trăm hoa đua nhau nở rộ, từ trên xuống dưới như một biển hoa, ngưng tụ lại thành một mặt tường, giữa biển hoa đó, một khung cửa bằng đá hiển hách tọa lạc, cao năm trượng, rộng ba trượng, khảm nhập vào trong thân cây, chu vi xunh quanh bị vô số dây leo và tiên hoa kết tua, chỉ giữ lại ở giữa một phiến đá lớn, ở trên mặt có khắc bốn chữ

"Thiên đế bảo khố!"

Bất ngờ, một đạo âm thanh sắc lạnh như chuông vang lên, vang vọng khắp bầu trời, kinh tâm động phách

Mục quang Quỷ Lệ, ngay lập tức, đổ lên phía thạch môn, giữa biển hoa đó, một thân ảnh trắng như tuyết đang đứng trước phiến đá.

Như cảm thấy sau lưng có động, bạch y nữ tử đó quay người trở lại, vô số đóa hoa mỹ lệ dưới trời xanh, đột nhiên như cùng nhau cất tiếng cười khoe sắc, tô điểm thêm cho vẻ đẹp tuyệt thế của nàng, kiêu sa nở rộ!

Giữa biển hoa đó, nàng chính là đóa hoa thanh lệ nhất

Quỷ Lệ đứng ở giữa không trung, nhất thời trong tim có trăm cảm giác lẩn lộn, toàn thân tê dại...

Chương 101

Cố Nhân Tình

Bên ngoài Tử Trạch, ly khai Đại Vương Thôn về hướng tây, trên con cổ đạo Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn thong dong bước

Tiểu Hoàn đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy trên cổ đạo cỏ dại mọc đầy, hoang lương vô cùng. Từ Đại Vương Thôn đi một lúc lâu, vẫn không thấy bong dáng một khách bộ hành nào cả

Căng mắt ra nhìn, chỉ thấy bốn phía là đồng không mông quạnh, cỏ dại mọc cao, bất thời có ngọn gió thổi qua, cỏ xanh dập dờn trong gió như những con sóng bồng bềnh nối đuôi nhau, nhìn thật đẹp mắt, Tiểu Hoàn bỗng thấy trong lòng thấy khoái trá vô cùng

Chu Nhất Tiên đứng ven đường oang oang hỏi: "Ngươi nhìn cái gì vậy?"

Tiểu Hoàn cười nói: "Gia gia à, ít hôm trước, chúng ta vì vội đi, không kịp quan sát xung quanh. Hôm nay tiết trời tốt lành, gia gia nhìn xem, cảnh vật quả là rất đẹp, phải không?"

Chu Nhất Tiên nhìn phong cảnh quanh con cổ đạo, tinh thần bỗng phẫn chấn, buột miệng nói: "Chỉ là mấy cái lá cỏ tầm thường, có gì đáng xem cơ chứ, nếu là lá vàng thì mới đáng xem..."

"Gia gia!" Tiểu Hoàn hét lên, ngắt lời lão, trừng mắt nói: "Gia gia sao lúc nào cũng chỉ nghĩ tới tiền vây. Trong danh tự gia gia có chữ Tiên mà sao con người phàm tục quá đi!?"

"Phàm tục?" Chu Nhất Tiên đại nộ, nói: "Ngươi nói ta phàm tục? Lão nhân gia ngươi là thể ngoại cao nhân, danh vang thiên hạ, là vạn gia sinh phúc, tạo phúc cho bách tính, phổ độ chúng sinh..."

Tiểu Hoàn lom lom nhìn lão, Chu Nhất Tiên trước ánh mắt của tôn nữ bỗng trở nên lúng túng, âm thanh càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng không có chút khí lực, sau lắc đầu, trợn mắt hách dịch quát: "Tiểu nha đầu, ngươi chưa biết sự lợi hại của gia gia ngươi!?"

Tiểu Hoàn ngạc nhiên cười, đến ứa cả nước mắt, Chu Nhất Tiên bị tôn nữ cười nhạo, trong lòng uất ức, thở dài nói: "Năm xưa, lúc mới gặp người, biết vậy đã để người năm đó khóc đến chết tại vệ đường rồi..."

Tiểu Hoàn lè lưỡi, trên gương mặt khả ái trắng mịn như tuyết bỗng nở nụ cười, nói: "Đó không phải lòng tốt của gia già"

Chu Nhất Tiên trợn mắt nhìn Tiểu Hoàn, quát: "Không phải hảo tâm của ta, vây cái gì đã nuôi mi tới ngày hôm nay, không khí chắc...!"

Tiểu Hoàn chẳng ngờ vẫn không sợ, cũng không thấy giận, tựa hồ như những lời này đã nghe nhiều lắm rồi, tiến đến bên cạnh Chu Nhất Tiên, mắt chớp chớp, đột nhiên hỏi: "Gia già à, năm xưa tại sao người lại mang con đi theo vây?"

Chu Nhất Tiên nghĩ một lúc, kỳ thực lão với Tiểu Hoàn luôn tùy tiện nói chuyện với nhau như vậy giờ đã thành quen, bất quá bấy giờ Tiểu Hoàn hỏi lại chuyện cũ, khơi lại vãng sự, sắc diện lão chợt có nét buồn bã, khẽ thở dài nói "Năm đó tại Hà Dương Thành, lão phu thấy người là một tiểu oa nhi không quá hai, ba tuổi, năm bên vệ đường, khóc thút thít không ra tiếng, ta nhất thời mềm lòng, bế người lên"

Nói tới đó, lão đột nhiên trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn, nói: "Chẳng ngờ người lúc đó mới có hai tuổi mà đã thông minh vô cùng, ta vừa bế lên đã ngừng khóc ngay, hại lão phu tưởng có chút nhân duyên với người, nhất thời động tâm, mang người theo."

Tiểu Hoàn nhìn lão làm mặt xấu, tay nắm lấy vạt áo lão, nũng nịu nói: "Gia già tâm địa thật tốt, tương lai nhất định sẽ có báo đáp. Mà, người xem, con giúp người xem tướng thiên hạ, kiêm bao nhiêu tiền đó thôi, phải không gia già?."

Chu Nhất Tiên đang vô tình gật gù, lim dim mắt nói: "Ừa, quả là có như vậy..." đột nhiên tỉnh lại, vờ giận dữ quát: "Đúng gì mà đúng, toàn nói xàm!"

Tiểu Hoàn che miệng cười, lát sau, nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Gia già, người năm đó trở về Hà Dương Thành làm gì vậy? Nơi đó chính là ở dưới chân Thanh Vân Sơn mà. Con nhớ người trước tới nay vẫn không bao giờ muốn về nơi đó, ít năm gần đây, hình như khoảng mười năm trước, chỉ vì tên Thanh Vân đệ tử Trương Tiểu Phàm đó, chúng ta mới hiểu kỹ mà theo hắn về xem náo nhiệt, bất quá vây mới tiếp cận."

Sắc diện Chu Nhất Tiên chợt có chút ảm đạm, thở dài nói: "Nếu chẳng phải vì di hài người cha mà người chẳng có mấy dịp kiến diện, năm tại Hà Dương Thành ta đã chẳng về lại đó. Năm đó ta về thăm hương cho cha người nhân ngày giỗ, ở đó khá lâu, lúc đi ra thấy người năm vệ đường, trong lòng bất nhẫn, nhìn người thật tội nghiệp, nên mang về nuôi dưỡng."

Tiểu Hoàn nghe xong, nhất thời trầm mặc, cả nửa ngày sau mới nói: "Gia già, chúng ta đã có đến mười năm không về thăm phụ thân rồi."

Chu Nhất Tiên trong lòng tính toán một chút, gật đầu nói: "Cũng phải, mới đó mươi năm đã trôi qua." Nói tới đây, lão cười khổ, nói: "Được rồi, dù sao chúng ta cũng không còn có nơi nào để đi, hay là tiện đây bọn ta về lại Hà Dương Thành, thăm mộ cha ngươi?"

Tiểu Hoàn lập tức gật đầu, nói "Hảo a"

Chu Nhất Tiên phất tay áo, nói: "Đi, ở lại địa phương hoang vu này, chỉ thêm buồn bực."

Hai người nhắm thẳng phía trước mà đi, Tiểu Hoàn vốn vẫn còn non trẻ, chuyện cũ đã qua lâu rồi, thêm nữa nó tính tình hoạt bát, mọi sự bi thống đều nhanh chóng bay mất, vừa đi vừa xem phong cảnh, vô tình chợt quay đầu lại, đột nhiên run lên, quay sang Nhất Tiên nói: "Gia gia, người nhìn phía sau kia"

Chu Nhất Tiên ngây người, ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì vậy?" Nói đoạn quay đầu về phía sau nhìn.

Tiểu Hoàn thì thầm: "Hình như tên Dã Cẩu đạo nhân đang theo dõi chúng ta đó"

Chu Nhất Tiên chăm chú nhìn lại, quả nhiên thấy Dã Cẩu đạo nhân đang lóng ngóng đứng xa xa ở đằng sau, đang chầm chậm đi tới, nhưng thủy chung vẫn duy trì một cự ly nhất định với bọn Nhất Tiên, Tiểu Hoàn. Thấy bọn Nhất Tiên, Tiểu Hoàn đột nhiên dừng lại nhìn, Dã Cẩu tựa hồ như run lên nhẹ nhẹ, lập tức cũng dừng lại, trên mặt sắc diện lúng túng vô cùng, nghênh mặt nhìn trời

Chu Nhất Tiên trong lòng đầy hồ nghi, hai mắt lom lom nhìn, nghiêng đầu sang bên Tiểu Hoàn thì thầm hỏi: "Tên đạo nhân đó theo ta làm gì vậy?"

Tiểu Hoàn hỏi lại: "Gia gia hỏi con, con biết hỏi ai bây giờ?"

Chu Nhất Tiên ngây người một lúc, đột nhiên nhìn Tiểu Hoàn nói: "Có thể tên đạo nhân đó động sắc tâm, tương tư nha đầu ngươi rồi?"

Tiểu Hoàn nhảy dựng lên, trên mặt đỏ hồng, tức giận nói: "Gia gia, những lời nói như vậy mà người cũng nói ra được!"

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, nói: "Ta làm sao mà không nói vậy được, thời thế bây giờ là như vậy, người xấu hành hành, người cũng lớn nhiều rồi qua lại giang hồ cũng lâu, khó nói được lắm!"

Tiểu Hoàn mặt trắng bệch nhìn Nhất Tiên, nói: "Như con thấy, trước đây Dã Cẩu đạo nhân là người trong Ma giáo, thanh danh tuy nhiên không phải là tốt lắm, nhưng chưa bao giờ nghe thấy lão giết hại nữ nhân, còn mấy việc sát nhân phóng hỏa, những chuyện đó ngày thường nghe không ít."

Đến lượt Chu Nhất Tiên sắc mặt trắng bệch, đồng thời khẩn trương hỏi: "Tên đạo nhân đó chắc không muốn cướp hai người nghèo kiết xác chúng ta đâu."

Tiểu Hoàn hừm một tiếng, nói: "Khó nói lắm, gia gia à, ngân lượng trên mình người, chỉ sợ phen này khó giữ rồi."

Chu Nhất Tiên liền hạ thấp giọng: "Xuyyyt! Đừng có nói to như vậy chứ" vừa thì thăm vừa nhìn bốn phía, nhíu mày, nói tiếp: "nơi đây bốn phía không có bóng người, chính thị là địa phương tốt nhất để giết người cướp của. Chúng ta nên mau chạy đi!"

Tiểu Hoàn run một cái, nhìn thấy trên tay Chu Nhất Tiên đã lấy ra một đạo bùa mẫu vàng, xem ra lão sắp thi triển phép "tổ sư bí truyền" độn thổ chi thuật để chạy chốn, do đó không khỏi thấy nực cười, liền nắm vội lấy áo Chu Nhất Tiên, nói: "Gia gia, người đợi chút nào."

Chu Nhất Tiên ngoảnh lại hỏi: "Tên đạo nhân đó sắp đuổi tới rồi, đợi cái gì mà đợi?"

Tiểu Hoàn cười nói: "Gia gia, phép độn thổ chi thuật của người tuy đúng là bí thuật do tổ sư truyền lại, nhưng độn thổ xong rồi nơi chúng ta hiện ra, người lại không có khả năng khống chế. Con nói cho gia gia hay, chúng ta hiện đang không ở cách xa Tử Trạch lắm, vạn nhất người không điều khiển được độn thổ vào giữa Tử Trạch, chúng ta lúc đó đích thị là ô hô ai tai rồi."

Chu Nhất Tiên nhất thời ngây người, lắp bắp hỏi: "Vận khí chúng ta lẽ nào lại xấu như vậy sao?"

Tiểu Hoàn liếc lão một cái nói: "Người tự xem coi vận khí của người có tốt không?"

Chu Nhất Tiên ngẫm nghĩ một lúc, rồi ngập ngừng: "Ta...!"

Tiểu Hoàn cười hi hi nói, "Người không chắc chắn được, do vây chúng ta không thể mạo hiểm" nói đoạn, Tiểu Hoàn đến sát bên Chu Nhất Tiên, đưa tay trái lên, ghé sát vào tai thì thăm: "gia gia, người quên rồi sao, tôn nữ có một kiện bảo pháp hộ thân của Bình Nhi tỷ tỷ để lại, với lại Dã Cẩu đạo nhân tịnh không phải là cao nhân trong Ma giáo, chúng ta muốn đối phó với hắc tịnh không phải là chuyện khó khăn quá."

Chu Nhất Tiên cúi đầu trầm tư, sau đó thở dài nói: "Ngươi nói không sai, ôi, không biết tại sao, mấy ngày nay lão phu cảm thấy tinh thần luôn hoảng sợ, tâm thần bất an. Xem ra lúc ở trong Tử Trạch nhìn thấy nhiều cao nhân, đạo pháp cao thâm, nên cũng tưởng Dã Cẩu này đạo pháp cũng cao thâm như vậy."

Tiểu Hoàn chüm chím cười, lại nói: "Thêm nữa, tên Dã Cẩu kia xem ra cũng không phải là người bại hoại cho lắm, khi trước còn cho chúng ta muộn cái ô mà."

Chu Nhất Tiên "gắn" một tiếng, nói: "Chúng ta đâu mà chúng ta, hắn cho ngươi mượn, lão phu ta lạnh cóng gần chết người giữa cơn mưa, nha đầu ngươi thấy vậy mà không có phản ứng gì, đúng là bất hiếu."

Tiểu Hoàn lè lưỡi, cười nói: "Gia gia, con lúc đó cũng có ý nhường cho người mà, chỉ là người không muốn thôi."

Chu Nhất Tiên hùm một cái, tiến về phía trước, vừa đi vừa lải nhải: " Dù sao đi nữa ngươi và người cha bất hiếu của ngươi đều giống nhau, suốt ngày làm ta tức giận, đúng thật là ngỗ nghịch!"

Tiểu Hoàn cúi đầu dẫu nụ cười, chạy theo sau.

Phía sau cổ đạo, Dã Cẩu đạo nhân lén lút nghe hai người nói chuyện cười đùa, nhăn mặt nhíu mày, sắc diện biến đổi, sau đó chạy theo hai ông chầu Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn

Giữa đất trời, gió thổi qua vùng hoang dã, tiếng kêu "ù ù"

Đi được một lát, Chu Nhất Tiên bất thời thấy mệt mỏi, nắm lấy Tiểu Hoàn, nói: "Chúng ta nghỉ chân chút đã"

Tiểu Hoàn gật đầu, thấy bên đường có một phiến đá xanh, chạy tới phủi phủi mấy cái nói: "Gia gia, người ngồi đây"

Chu Nhất Tiên gật gù, mang tấm chiêu bài "tiên nhân chỉ lộ" bằng vải trắng căng trên thanh trúc đặt cạnh tảng đá xanh, đoạn ngồi xuống, thở hổn hển, khẽ lắc đầu nói: "gần đây không biết sao thân thể đã già, chỉ đi một đoạn như vậy, đã thấy hết hơi rồi."

Tiểu Hoàn mở tay nải lấy ra một bình nước, nghe lão nói, trong mắt bỗng thoáng có chút ưu tư, mang bình nước lại cho Chu Nhất Tiên đồng thời nói: "Gia gia, người uống nước đi."

Chu Nhất Tiên gật đầu, đỡ lấy bình nước, ngừa cổ lên tu vài ngụm, "khà" một tiếng dài, sau đó ngoảnh đầu về phía sau nhìn, quả nhiên thấy một nhân ảnh đứng lấp ló phía xa bên vệ đường.

Chu Nhất Tiên nhìn một lúc lâu, đột nhiên cười một cái, không lý tới Dã Cẩu nữa, đưa bình nước lại cho Tiểu Hoàn, không ngờ lúc quay lại, nhìn thấy Tiểu Hoàn đang ngồi ngồi nghỉ ven đường, không biết từ lúc nào, trong tay đã có một xiên kẹo đường hồng đỏ, đang ngồi nhâm nháp rất ngon lành.

Chu Nhất Tiên lắc đầu, nói: "Ta coi Tiểu Hoàn ngươi, nay cũng không còn nhỏ tuổi nữa, mà sao vẫn như một tiểu nha đầu năm sáu tuổi, vẫn thích ăn mấy cái xiên kẹo dính vớ vẫn đó"

Tiểu Hoàn chun mũi, nhổ ra vệ đường một cái hột kẹo ô mai, nhìn Chu Nhất Tiên làm mặt xấu, nũng nịu nói "Người ta thích ăn mà..."

Chu Nhất Tiên bật cười, than: "Mười năm trước, tại Hà Dương Thành, có bao nhiêu đồ ăn vặt điểm tâm, ta không hiểu sao lại mua cái thứ kẹo của khỉ này cho ngươi?"

Nói xong, lão lắc đầu thở dài, Tiểu Hoàn cười không nói gì, nhẹ nhàng mút mấy viên kẹo, hình như do ăn nhiều thứ kẹo đỏ hồng đó, nên tó môi Tiểu Hoàn đỏ hồng

Chu Nhất Tiên ngồi nghỉ một lúc, thấy sức khỏe đã dần dần hồi phục, định quay lại gọi Tiểu Hoàn tiếp tục lên đường, bỗng lúc quay đầu lại, đảo mắt qua tim Tiểu Hoàn, đột nhiên thấy xuất hiện một đôi chân

Chu Nhất Tiên cả kinh, tụ trách mình trong tâm sơ xuất, để Dã Cẩu từ phía sau nắm lấy cơ hội đột ngột tập kích, không kịp trở tay. Xem ra quả nhiên không thể tin lời con tiểu nha đầu này được, mình hành tẩu thiên hạ trăm năm có lẻ, hôm nay lại nhất thời hồ đồ, phạm phải sai lầm chí mạng.

Đang suy nghĩ lung tung loạn tưởng, muốn gọi Tiểu Hoàn qua, bỗng nghe thấy tiếng người vang lên ôn hòa bình tĩnh nói: " Người có xem tướng người không?"

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn đứng đây, ngẩng mặt nhìn, chỉ thấy trước mặt là một người trung niên, mày mỏng mặt vuông, mặt mày nho nhã, hai mắt lấp lánh sáng như sao, trán rộng và cao, nhìn không giận mà uy. Mặc nho bào, bên eo có đeo một khối ngọc bội mầu tím, lung linh phát sáng, ẩn tàng thụy khí, nhìn rất đẹp mắt, xem ra người này tuyệt không phải là phàm phu tục tử.

Chỉ là lớp tóc mai bên trán đã bạc trắng, nhìn thật tương phản với tướng mạo, nhìn kỹ lại thấy có đến mấy phần tang thương.

Sắc diện Chu Nhất Tiên, đột nhiên biến đổi, lão ngang bướng nhìn thẳng vào mắt vẫn nhân nọ, mọi người không thấy trong tay áo, song thủ đã nắm lại thành quyền, chỉ thấy trên mặt lão, sau lúc kinh ngạc, phảng phất như ẩn tàng có mấy phần kích động, mấy phần yên vui cùng mấy phần tang thương của nhân thế.

Mục quang Tiểu Hoàn nhìn người đó từ đầu tới chân, sau đó lại nhìn qua bên gia gia, tức thời phát hiện ra Chu Nhất Tiên sắc diện lúc này tựa hồ như cứng rắn vô cùng, Tiểu Hoàn chưa từng thấy qua, Chu Nhất Tiên đột nhiên gằn giọng nói: " Tiểu Hoàn, ngươi ra bên kia ngồi, đợi gia gia mới được lại"

Tiểu Hoàn khẽ run, xưa tới nay chưa bao giờ gặp phải việc như vậy, nhưng thấy thần sắc Chu Nhất Tiên thập phần nghiêm túc, không hề giống trò đùa, hơn nữa nhìn thần sắc hai người, tựa hồ như là đã biết nhau từ trước, liền "dạ" một tiếng, quay người đi ngay lập tức

Nó mải mê đi, bất thời ngoảnh đầu lại, nhìn thấy gia gia và trung niên đó vẫn đứng mặt đối mặt, tựu chung vẫn không hề nói câu nào.

Trong tim Tiểu Hoàn chợt có chút lo lắng, người trung niên mặc dù mới xuất hiện, dẫu chỉ là trong giây lát, nhưng Tiểu Hoàn không khỏi cảm thấy có mấy phần úy kị, trong lòng bỗng thấy nao nao một mồi sợ không tên.

Mấy năm trở lại đây, nó luôn túc trực tại bên Chu Nhất Tiên, theo lão chu du thiên hạ, nhưng không ngờ gia gia lại biết một người có uy thế kinh nhân thế này.

Tiểu Hoàn đang chìm trong dòng suy nghĩ, không hề để ý đến việc xung quanh, đột nhiên phát giác ra trước mặt xuất hiện một thân ảnh, liền lập tức đứng dậy, suýt

nữ thì va vào người đó, định thần nhìn, mới nhận ra đó là Dã Cẩu đạo nhân, liền vội nói: "Xin lỗi, đạo trưởng."

Không ngờ Dã Cẩu đạo nhân sắc diện lúc này không còn chút huyết sắc, trên mặt còn lộ rõ sự kinh hãi, nhàn tinh đăm đăm nhìn về phía xa, trong mắt lộ rõ sự úy kỵ.

Tiểu Hoàn cả kinh, nhìn theo hướng mắt Dã Cẩu đạo nhân nhìn, chỉ thấy hướng Dã Cẩu nhìn, không ngờ là phía trung niên nam tử. Không hiểu người này là ai, mà lại có thể khiến Dã Cẩu đạo nhân kinh sợ đến như vậy?

Tiểu Hoàn nghi hồ suy nghĩ, không nhẫn nại được nữa hướng Dã Cẩu đạo nhân hỏi: "Đạo trưởng à, người đó là ai vậy? người nhận biết không?"

Dã Cẩu đạo nhân thân hình chấn động một cái, tự hồ như đầu óc không ở đó, nỗi sợ hãi trên mặt vẫn không hề suy giảm, nhìn sang bên Tiểu Hoàn, lắp bắp nói: "Ngươi không nhận ra hắn?"

Tiểu Hoàn gật đầu nói: "Vâng, hôm nay là lần đầu tiên tiểu nữ nhìn thấy người này, bất quá tiểu nữ nghĩ gia già và người này tựa hồ như có chút quen biết. Phải rồi, đạo trưởng biết người này, hắn là ai vậy?"

Dã Cẩu đạo nhân khéo miệng khẽ giật, tựa hồ như muốn nói gì, nhưng không biết làm sao mở miệng, đột nhiên trầm mặc xuống, nhàn tinh nhìn đăm đăm về phía người trung niên nam tử nọ. Tiểu Hoàn nhăn mặt nhíu mày, trực giác bảo rằng Dã Cẩu đạo nhân này quả là có phản ứng thật kỳ quái, thêm mấy phần sợ hãi, thời khắc này tựa hồ lại có thêm mấy phần phẫn nộ.

Chu Nhất Tiên cùng trung niên nam tử sát vai bên vai, đứng trên bờ con cỏ đạo, hướng nhìn về phía xa hoang dã.

Gió thổi miên man, tóc mai trắng xóa tung bay, phảng phất như chép lại những năm tuế nguyệt tha đà, nhân thế tang thương

"Chúng ta có đến bao nhiêu năm chưa gặp mặt?" Trung niên nam tử đột nhiên nhạt nhẽo hỏi.

Chu Nhất Tiên nhìn về phía xa xăm, thần sắc phức tạp, nửa ngày sau mới nói "Dễ cũng có đến mười năm rồi."

Trung niên nam tử cười nhạt, nói: "Ngươi vẫn khỏe chứ?"

Chu Nhất Tiên trầm lặng một lúc lâu, nói: "Chân trời góc bể, du hí nhân gian, nói không tốt cũng không phải, nói không tốt cũng không phải."

Trung niên nam tựa hồ như cảm giác gì đó, ngoảnh mặt qua nhìn Chu Nhất Tiên, nói: "Trong tâm ngươi có trách ta không?"

Chu Nhất Tiên cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: "Ngươi chưa từng làm gì không phải với ta, ta trách ngươi điều gì được?"

Nam tử đó lại cười bảo: "Kỳ thực như ngươi vậy cũng không có gì không tốt, tâm trí phóng khai, sướng du thiền hạ, thích ở thì ở, thích đi thì đi, giống như thần tiên ở chốn phàm trần, thật không uổng cho chữ tiên trong danh tự của ngươi."

Chu Nhất Tiên nhìn ông ta một cái, đột nhiên nói: "Nếu ngươi muốn có cuộc sống như ta, thiết nghĩ cũng không có gì khó, phải không, lão hữu?"

Nam tử đó lúc nghe thấy Chu Nhất Tiên nói một câu "lão hữu", không kiềm chế nổi khẽ run lên một cái, lập tức cười xòa, nhìn về hướng xa, chậm chậm nói: "Ta khác với ngươi."

Chu Nhất Tiên chậm nói: "Ngươi tất nhiên khác với ta, ngươi từ lúc còn là thiếu niên, đã coi quyền lực trong tâm cực trọng, cho đến ngày hôm nay, ta thấy ngươi vẫn không có gì thay đổi."

Nam tử cau đôi mày, sâu trong mắt tựa hồ như chợt leo lên chút nộ khí, tựa hồ như trước kia không có ai dám nói với ông ta như vậy, chỉ là khi nhìn qua Chu Nhất Tiên, nhìn thấy mái đầu bạc trắng của lão, thực đã già quá nhiều, bỗng thấy trong tâm ngây ra, trận nộ khí bỗng tiêu tán vào hư không.

"Ngươi sao lại biến thành già nua vậy?"

Chu Nhất Tiên lắc đầu nói: "Ta vốn đã già rồi, không giống người tu hành bọn ngươi, vốn không nên..." nói tới đây, sắc diện lão bỗng có chút ngừng trọng, lát sau mới tiếp: "Chuyện con gái ngươi, ta có nghe, ngươi... ?"

Nam tử đó trên mặt bỗng thấy có chút ảm đạm, chậm chậm lắc đầu, ngắt lời Chu Nhất, nói: "Năm đó chúng ta đều còn trẻ, ngươi từng ở dưới chân núi Kỳ Hồ, dựng Thiên Cương Thần Toán xem cho ta một quẻ, còn nhớ không?"

Chu Nhất Tiên khẽ rùng mình.

Nam tử nghênh mặt nhìn trời, chậm chậm nói: "Ta y nhiên vẫn nhớ rõ, ngươi đương thời khinh khí cực thịnh, lời nói ngay trực vô cùng, nói ta sát khí quá nặng, hình khắc thê nhân, nếu không có phép phá giải,ắt sẽ mắc phải tướng sát phụ, sát tử. Đến hôm nay quả nhiên ứng nghiệm." Càng nói, âm thanh của ông ta càng đượm thê lương.

Chu Nhất Tiên cúi đầu, cả nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: "Hôm nay chúng ta cũng đều là những người đã sống đến quả nửa đời người, ta cũng có mấy lời ngay thẳng muốn nói với ngươi."

Trung niên nam tử đột nhiên có chút kinh ngạc, nói "Ngươi nói"

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn ông ta, nói: "Năm đó ta nói với ngươi những lời đó, hoàn toàn là những lời nói càn quấy, ta từ nhỏ đã thấy cái việc xem tướng, tính mệnh khắp đồng tây thật phiền nhiễu, làm sao có đủ kiên nhẫn học cái nghề này, còn cái gọi là Thiên Cương Thần Toán, bất quá ta thấy ngươi một người luôn tự

đắc, nên trong tâm tức giận nói ra những lời như vậy cho bô ghét. Người không nên để lại trong tâm làm gì."

Nam tử đó toàn thân chấn động, tựa hồ như không thể tưởng tượng được những lời này có thể từ miệng Chu Nhất Tiên phát ra, cả nửa ngày sau, bỗng lắc đầu cười lớn, thanh âm vang vọng, chỉ thấy ông ta cười đến cong cả người, không còn tí tơ hào nào của sự uy nghiêm lúc mới gặp.

Từ xa, Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu đạo nhân ngây người nhìn.

Lát sau, nam tử đó dần dần ngừng cười, thần sắc từ từ trở lại khôi phục vẻ lãnh tĩnh uy nghiêm, nhưng trong ánh mắt, phảng phất lại có nhiều phần tia khổ khổ sở.

Chu Nhất Tiên lạnh lùng nhìn gã.

Bọn họ vẫn đứng vai kề vai, lát sau, Chu Nhất Tiên chậm chậm hỏi: "Người tới đây làm gì?"

Nam tử nhìn lão một lúc, nói: "Người vẫn thường tự phụ là thông minh mà, người nghĩ sao?"

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, nói: "Người muốn vào Tử Trạch?"

Nam tử thản nhiên nói: "Không sai, ta chính thị là muốn vào đó. Sao, người có muốn vào đó coi náo nhiệt không, lão hữu?"

Chu Nhất Tiên cười khẩy, nói: "Người thanh danh đồi bại, ta đi cùng ngươi, không khỏi khiến người ta thấy kỳ quái. Ta tốt nhất là cách ngươi càng xa càng tốt."

Nam tử nhìn Chu Nhất Tiên, đột nhiên không kìm nổi bật cười, lập tức nói: "Thiên nhai cổ đạo, gặp lại cố nhân, cũng là duyên phận khó gặp. Ta và ngươi hôm nay gặp nhau, về sau không biết đến khi nào mới gặp lại, ngươi nên bảo trọng."

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, nói: "Lão phu ta vẫn sống rất tốt, vẫn chưa muộn chết, nhưng cùu nhân của ngươi còn nhiều hơn cả hồ ly trên Kỳ Hồ sơn, tự nghĩ ngươi mới nên cẩn thận."

Tiểu Hoàn đứng tại vệ đường đã lâu, đột nhiên thấy gia gia cùng nam tử đó đồng thời bước lại, liền vội chạy lên nghênh tiếp, đứng bên cạnh gia gia.

Trung niên đó mục quang nhìn Tiểu Hoàn một cái, sau đó nhìn qua bên Dã Cẩu đạo nhân.

Sắc mặt Dã Cẩu đột nhiên chuyển biến, chậm chậm cúi đầu xuống.

Nam tử đó nhìn hắn mấy lần, rồi đột nhiên nói: "Ngươi là người bên cạnh của Quỷ Lệ, Dã Cẩu đạo nhân, phải không?"

Sắc diện Dã Cẩu càng trầm trọng hơn, ngưng trọng lại một lát, sau đó mới lí nhí nói: "Vâng."

Tiểu Hoàn đứng bên mình Chu Nhất Tiên, không nhẫn nại được nữa hướng qua Chu Nhất Tiên hỏi nhỏ: "Gia gia, người này là ai?"

Chu Nhất Tiên chưa kịp đáp, trung niên nam tử tựa hồ như nghe thấy câu hỏi của Tiểu Hoàn, quay mình qua, cười hỏi: "Sao, tiểu cô nương không nhận ra ta sao?"

Tiểu Hoàn thắt kinh, lập tức lắc đầu.

Nam tử cười cười, nói: "ta tên là Vạn Nhân Vãng!"

Tiểu Hoàn khẽ run.

Nam tử nhìn xoay vào Chu Nhất Tiên một lúc, đột nhiên phất tay áo, quay người bước đi, không ngoảnh đầu trở lại. Mỗi bước đi chứa đầy khí thế ngạo thiên hạ, từ từ phát khai ra bốn phía, chúng nhân ở phía sau, chỉ thấy thân ảnh ông ta ven theo con cổ đạo hướng Tử Trạch dần dần mờ nhạt, bỗng thấy âm thanh ông cất lên:

"... Đường chân trời, trải dài dǎng dặc

Ý nữ nhân, hướng về si dại

Trời cao quá tám vạn trượng

Chúng sanh dưới đất như cỏ dại

Vạn vì sao, một vāng trăng sáng

Trời xanh lạnh lẽo, lạnh như sương

Cười nhạo vạn vật như rơm rác

Vì sao mà gió giật, vì sao mà mây bay?..." (1)

Lời ca không chau chuốt, tịnh không dễ nghe chút nào, nhưng tại không trung lại có chút hùng hồn thương lưỡng.

Chúng nhân nhìn dưới trời, lững lờ trên con cổ đạo, mây trăng trải dài, tịnh mịch hoang vu, người đó chắp tay sau lưng, lời nói quả là kiêu ngạo vô cùng.

Câu hát nhỏ dần, người cũng đi xa dần...

(1) Bài hát trên, lúc đầu Dao định để nguyên văn tiếng Hán Việt. Nhưng vì thấy các vị sát thủ tiền bối ai cũng dịch các đoạn thơ, đoạn ca từ Hán Việt sang Việt nên cũng mang phép gắng gượng chuyển ngữ đoạn lời hát này sang tiếng Việt. Do vậy nên ý túc có thể không chuyển tải được hết. Sau đây là nguyên văn, vị tiền bối nào công lực thâm hậu xin chỉ giúp các đoạn sai sót. Thanks a million!

"Thiên nhai lô, tòng lai viễn.

Nhân nữ ý, hướng lai si.

Thiên cao hải khoát bát vạn trượng,

*Vân vân chúng sanh tận bõ bă.
Tinh vạn điểm, nguyệt chánh minh,
Thương thiên lanh, lanh như sương.
Khả tiếu vạn vật như sô cẩu,
Thùy vi phúc vũ thùy phiên vân?"*

Chương 102

Huyền Xà

Gió thổi qua, vô số hoa tươi đồng thời lay động.

Lục Tuyết Kỳ đứng giữa biển hoa, mặt không biểu tình, lặng yên đối diện nhìn Quỷ Lệ.

U hương thoang thoảng, lặng lẽ đưa lên.

Quỷ Lệ hơi run run bờ vai, Tiểu Hồi từ trên vai hắn nhảy xuống, trọn to mắt nhìn chủ nhân, đồng thời liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ đứng đối diện, gãi gãi đầu, vừa ngoảnh đầu vừa chạy sang một bên.

Mục quang Quỷ Lệ nhìn về phía thạch môn cao cao phía sau Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên cười nói: "Đây chính là nơi chúng ta muốn tìm sao?".

Lục Tuyết Kỳ đứng trước thạch môn, không cười, cũng chẳng nói, sắc diện lộ vài nét nhợt nhạt, chẳng biết trong lòng nàng đang nghĩ gì?

Quỷ Lệ chậm chậm bước tới, miệng từ từ thốt: "Ta muốn vật ở bên trong..."

"Xoảng!"

Thiên Gia thần kiêm như thu thủy, chắn ngang giữa hắn và nàng, phản chiếu hình ảnh của hai người, khe khẽ rung động.

Quỷ Lệ dừng bước.

Lục Tuyết Kỳ từ từ ngẩng đầu, sắc mặt nhợt nhạt như sương, nhìn phảng phất như cửu thiên tiên tử chẳng thèm hương khói nhân gian, lúc đó nàng cất tiếng, thanh diễm vô phuong, nhưng cũng lạnh thấu xương:

"Ta không thể để dị bảo này lọt vào tay Ma Giáo, tàn sát nhiều kẻ vô tội."

Quỷ Lệ nhìn nàng, nhìn nàng sâu lắng.

Nữ tử ấy vẫn mĩ lệ thanh lanh như ngày nào, năm tháng chẳng hề để lại dấu vết gì trên người nàng, nhưng còn trong lòng thì sao?

Hắn đã thay đổi, thì sâu thẳm trong lòng nữ tử này, có thể cũng biến đổi rồi chẳng?

Hắn đột nhiên mỉm cười, nhưng trên gương mặt đang cười, ánh mắt dần dần lạnh lẽo. Hắn vừa cười, vừa thốt: "Phải chăng, chắc chắn rằng nếu ta lấy được dị bảo chưa biết là gì này, tương lai sẽ lại giết nhiều người!".

Lục Tuyết Kỳ khe khẽ rung động thân hình, nhìn chằm chặp vào nam tử phía trước, chăng nói tiếng nào, tay đang cầm Thiên Gia, nắm chặt hơn một chút.

Từ xa, đột nhiên văng vẳng truyền tới một tiếng rống, thanh âm truyền đến từ mê vụ sâu thẳm dưới chân hai người, tựa hồ vẫn còn rất xa, nghe như dã thú nào đó gầm lên.

Khoảnh khắc sau đó, Quý Lê và Lục Tuyết Kỳ hai người đồng thời cảm giác, chính tại gốc cây cao ngút trời dưới chân, đột nhiên theo thân cây truyền lên một trận chấn động nhẹ nhẹ.

Quý Lê và Lục Tuyết Kỳ đồng thời biến sắc, cái cây kỳ lạ này to lớn không tưởng nổi, so với tòa núi bình thường còn lớn hơn, đừng nói là làm chấn động, chỉ làm lay nhẹ cũng đã chẳng nghĩ đến.

Hai người cùng là nhân vật lợi hại, động tĩnh dưới chân này chẳng thể qua mắt họ, rõ ràng trong mê vụ dưới chân, đột nhiên xảy ra biến cố lớn, nhưng chẳng biết có lực lớn kinh khủng nào có thể làm chấn động cái cây này.

Ý nghĩ thoáng qua, hai người đều là kẻ tâm cơ linh mãn, cùng nghĩ chỉ sợ biến cố quá bán là quan hệ tới Thiên đế Bảo khố trước mặt.

Ngay tại lúc này, một luồng dương quang từ bên trời, tà tà rơi qua, chiếu hai bên biển hoa phía trước thạch môn ba thước.

Quý Lê dịch chuyển thân hình, thuận ý hành động, nhưng Lục Tuyết Kỳ mắt sáng lấp lánh, Thiên Gia thần kiêm hoành ngang trước ngực, thân người chấn trước cửa thạch môn Thiên đế Bảo khố.

Ánh mắt Quý Lê dừng lại, trong mắt như có sắc hồng mờ mờ ánh lên, trầm giọng nói: "Ta không muốn cùng nàng động thủ, xin nàng tránh ra!".

Lục Tuyết Kỳ nhìn thẳng vào mắt hắn, chẳng có chút ý định tránh lui, từ từ nói: "Ngươi giết ta, tự nhiên ăn sẽ qua được!".

Ánh hồng trong mắt Quý Lê rực lên, hắn bỗng hú dài, phi thân lên, quanh người văng sáng huyền thanh chói lợi, thanh thế lăng lệ. Lục Tuyết Kỳ sắc mặt lạnh như sương, Thiên Gia kiêm nghênh không hướng lên, đột nhiên lành lạnh thốt: "Ngươi đã vào ma đạo, thì sao còn phải dùng đạo pháp Thanh Vân môn?"

Quý Lê đứng giữa không trung, Phệ Huyết châu tại đầu Phệ Hồn hồng quang đại thịnh, trong mắt hắn cũng cùng một sắc hồng tươi, sát khí ngùn ngụt, nói như thét: "Thanh Vân đạo pháp thì sao, Ma Giáo tà thuật thì sao, ta cũng chỉ dùng để sát nhân đoạt mệnh, còn ngươi thế nào?".

Trong tiếng thét, ánh hồng quang đó hòa vào với thanh quang, từ trên đánh xuống.

Ánh mắt Lục Tuyết Kỳ thoáng qua một sặc giận, nửa phân cung chẳng lui, Thiên Gia thần kiếm đưa lên không trực tiếp nghênh địch.

"Âm!"

Một tiếng vang lớn, Quý Lệ thân hình bắn lên, Lục Tuyết Kỳ đứng trên cành cây, không thể tự chủ phải lui lại vài bước, sắc mặt cũng trăng bêch. Nhưng chỉ thấy, nữ tử thanh lãnh nhíu mày, thân hình theo kiếm bay lên, giữa vầng kiếm quang, nàng thật diễm lệ vô cùng.

"Mười năm trước, ta là kẻ bại!", nàng đứng giữa trời, nhìn Quý Lệ chăm chăm, từng chữ từng chữ thốt, đồng thời Thiên Gia thần kiếm được đao pháp của nàng dẫn động, lam sắc hào quang càng lúc càng mạnh, phảng phất như ánh nắng mặt trời cũng bị nàng đẩy lui.

"Mười năm sau, ta lại thỉnh giáo ngươi, kẻ duy nhất hiện nay tập Phật, Đạo, Ma chân pháp ba nhà."

Quý Lệ cười lớn, nói: "Ngươi nhớ lầm rồi!"

Tuy nói nhưng hắn chẳng hề chần chừ, Phệ Hồn phía trước đột nhiên xoay tròn, tay trái liên tục vẽ đồ quyết kỳ dị, nháy mắt trước mặt xuất hiện thái cực đồ án thanh quang chói mắt, chính là Thanh Vân môn chánh tông pháp thuật Thái cực Huyền thanh đạo.

Lục Tuyết Kỳ nhìn thấy, sắc mặt càng lạnh, thét lên lảnh lót, Thiên Gia thần kiếm mang đại thịnh, lúc cổ tay nàng chuyển động, Thiên Gia bỗng dường như dài ra thập bội, hướng về Quý Lệ đánh tới.

Quý Lệ hơi biến sắc, hắn cũng đã tốn bao tâm huyết khổ luyện Thái cực Huyền thanh đạo, chỉ dựa vào uy lực một kiếm này của Lục Tuyết Kỳ, cũng biết trong thời gian mười năm nay, đạo hạnh thật đã đột phi mãnh tiến, đệ tử trẻ Thanh Vân môn hiện giờ, quyết chẳng ai có thể nhẹ nhàng đem Thái cực Huyền thanh đạo ngưng tụ vào kiếm mang thuần thực như thế, uy thế lớn vậy, hắn chỉ thấy được một lần lúc thiếu niên, khi sư phụ Điền Bất Dịch sử dụng giáo huấn Tề Hạo, hồi ấy tạo nghệ Thái cực Huyền thanh đạo của Điền Bất Dịch, đã đạt đến "Thượng thanh Cảnh giới".

Ngay khi Lục Tuyết Kỳ thuận tay đánh tới, kiếm mang như núi, lam quang lăng lệ như dao, sức mạnh như bài sơn đảo hải, so với Điền Bất Dịch năm xưa chẳng hề thua kém, mười năm nay đạo hạnh của nàng tinh tiến nhanh vậy, thật không thể lường được!

Lục Tuyết Kỳ hiển nhiên tư chất kinh người, nhưng Quý Lệ thân mang kỹ thuật ba nhà, mười năm nay ngày đêm khổ luyện, đã đến mức nào?

Lúc ấy chỉ thấy Quý Lệ đối diện với kiếm mang như núi, hai tay rung mạnh, thái cực đồ án phía trước đột nhiên xoay chuyển vun vút, nhanh chóng lớn ra, chắn ngay trước ngực.

"Rẹtttt!" một tiếng kêu rít, kiềm mang dường như có thể chặt đứt mọi thứ bị Thái cực đồ án này liên tục cản lại, chỉ thấy lam quang càng mạnh, thanh quang sáng rực, hào quang chói lòa vây bọc lấy hai người, thật là đẹp mắt, nhưng ai cũng biết, nếu hơi bất cẩn một chút, chỉ cần bị thanh quang của đạo kiềm mang chứa đựng đại lực đạo gia chân pháp chạm phải, không chết cũng thụ thương!

Trong ánh quang mang, nghe rõ tiếng thở của Quỷ Lệ, "Âm" một tiếng lớn, Thiên Gia thần kiềm bay ngược trở lại, thái cực đồ án cũng nhấp nháy vài lần rồi biến mất giữa không trung,

Quỷ Lệ hắng giọng, nhìn Lục Tuyết Kỳ, trong mắt hơi thoảng hiện vẻ khâm phục, nhưng lập tức bị hồng quang che phủ, thốt: "Quả nhiên lợi hại, chỉ với thời gian mười năm, ngươi đã có thể đột phá Thượng thanh cảnh giới, chỉ sợ Thanh Diệp tổ sư năm nào, cũng chẳng được như vậy?"

Lục Tuyết Kỳ đứng giữa không trung, y phục pháp phới, tay cầm kiếm quyết, Thiên Gia kiềm tức thì chỉ thẳng lên, lam quang lại còn thịnh hơn lúc trước, đồng thời trong lòng cũng hơi kinh hoảng. Mười năm nay nàng đao pháp tiến mạnh, tất nhiên là do tư chất hơn người, nhưng chủ yếu nhờ nàng tu đạo cực kỳ khắc khổ, có thể nói là quá mức, tu hành mà chẳng hề để tâm đến điều gì, thậm chí đến sư phụ nàng là Thủy Nguyệt đại sư cũng không nỡ nhìn, nhiều lần khuyên giải, nguyên nhân bên trong, chẳng người ngoài nào hiểu được.

Nhờ tu hành gian khổ như vậy, thêm vào bẩm phú hơn người, rốt cuộc nửa năm trước đây, nàng trở thành người đầu tiên trong đám đệ tử trẻ tuổi Thanh Vân môn, đột phá được Thượng thanh cảnh giới, sau Thanh Diệp tổ sư, là người đạt đến cảnh giới này nhanh chóng nhất từ ngàn năm trở lại đây. Đạo pháp tu hành của nàng hiện giờ, trong Thanh Vân môn, trừ các đại trưởng lão thủ tọa, chỉ sợ còn lại đều dưới tay nàng, ngay cả người luôn được xưng tụng gần đây trong đám đệ tử trẻ tuổi là Tiêu Dật Tài, cũng quá bán là phải nhượng lại cho nàng.

Nhưng dù vậy, Quỷ Lệ vừa mới cùng nàng đấu phép, tên đệ tử tầm thường của Thanh Vân môn có tên Trương Tiểu Phàm lúc trước này đạo hạnh chẳng kém nàng chút nào. Chiêu biến hóa thái cực đồ án ấy thuần thực lão luyện, đỡ trọn một kiếm hàm chứa đạo pháp thượng thanh cảnh giới của nàng, khi ấy ám kình dũng mãnh, dào dạt chảy qua, hùng hậu vững chắc, dường như chính là phật môn đạo pháp, nhưng nhìn hắn thi pháp, lại rõ ràng là sử dụng pháp quyết Thái cực Huyền thanh đạo.

Nam tử này, cuối cùng trên con đường tu đạo, đã đi ra ngoài đường lối của tiền nhân chẳng?

Hai người đối diện nhìn nhau, nhãn quang dần dần sáng lên, ngay lúc này, hốt nhiên có một tiếng rống cực kỳ lớn truyền lên từ trong mê vụ!

Tiếng rống hung ác kinh khủng như vậy, cả tu hành như Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, cũng phải cảm thấy hơi chóng mặt, tựa hồ cùng lúc, thân cây dưới chân đột nhiên kịch liệt chấn động.

Có vẻ, căn nguyên là do mặt đất rung chuyển kịch liệt, cảm giác gần giống như địa chấn.

"Chi chi, chi chi!", Tiểu Hồi đứng cạnh Thiên đế Bảo khố thạch môn bị trật địa chấn đột ngột hất lên, vừa bám vào dây leo cạnh thạch môn, vừa kêu chí chóe.

Quỷ Lê và Lục Tuyết Kỳ chưa kịp phản ứng, đột nhiên xuất hiện bốn bóng người hướng về phía cành cây lớn này bay đến rất nhanh, một kẻ phía trước, ba người phía sau, chớp mắt đã đến gần, Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lê nhìn về phía ấy, đều hơi ngạc nhiên. Bốn người đang đuổi bắt, bỗng thấy phía trước có người, liền giật mình, bất giác đồng thời dừng lại.

Bốn kẻ này đều là người quen, đơn độc phía trước là một nữ tử trẻ, phong tình nhu mị, chính là Kim Bình Nhi trong Ma Giáo Hợp Hoan phái, phía sau nàng là người chánh đạo, không chỉ Lục Tuyết Kỳ quen, mà Quỷ Lê cũng đều biết cả. Pháp Tướng và Tăng Thư Thư ngạc nhiên dừng lại, kẻ mục quang không rời khỏi Quỷ Lê là... Lâm Kinh Vũ.

Không khí đột nhiên yên lặng.

Quỷ Lê nhìn đám người ấy, trên mặt bọn người Pháp Tướng đều hiện lên thần sắc phức tạp, tự hoan hỉ, tự ngạc nhiên, lớp lớp thần tình tuẫn tự ánh lên.

Kim Bình Nhi đưa mắt nhanh nhẹn liếc qua hiện trường, do địa vị quyền thế của Quỷ Lê tại Quỷ Vương tông, lai lịch xuất thân của hắn, Kim Bình Nhi tự nhiên rõ như trong lòng bàn tay, đối với dây mơ rễ má giữa Quỷ Lê và đám người chánh đạo tại đây, nàng cũng hiểu được vài phần.

Lúc ấy, nhìn tình thế, nàng hơi trầm ngâm, chân đã từ từ bước về phía Quỷ Lê, đứng cạnh hắn.

Bên chánh đạo, Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ nhìn thấy động tác của Kim Bình Nhi, đồng thời cùng hơi nhíu mày, nhưng chẳng nói gì.

Phá tan sự yên lặng, chính là Lâm Kinh Vũ đang đứng sau cùng. Trong mắt hắn, tựa hồ không hề có Kim Bình Nhi, chỉ mình Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt hắn, hắn chậm chạp bước lên trước vài bước, miệng mấp máy, tựa hồ khó học lăm le nói được.

"Ngươi... ngươi khỏe không?"

Quỷ Lê từ từ thu hồi nhãn quang, thôi không nhìn hắn chăm chăm, đổi diện với Lâm Kinh Vũ, chẳng hiểu vì sao, hắn đột nhiên không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thân thiện của kẻ ấy.

Lâm Kinh Vũ nhìn sắc diện Quỷ Lê, tâm tình kích động, lời nói phảng phất hơi nghèo nghẹn: "Tiểu Phàm, ngươi..."

Quỷ Lê chấn động thân hình, không nhịn được ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn gấp ngay khuôn mặt thân thiết nhất, khuôn mặt lúc ấy chẳng có chút địch ý, chỉ có vẻ kích động và hoan hỉ.

"Kinh Vũ..." hắn nghẹn giọng thốt.

Lâm Kinh Vũ mươi năm nay tu luyện ở tổ sư từ đường Thanh Vân sơn, đã bao lần tưởng tượng ra cảnh gặp lại Trương Tiểu Phàm, hắn cũng luôn tự hỏi, đối diện Trương Tiểu Phàm đã nhập ma đạo, phải xử sự thế nào đây?

Là chánh tà bất lưỡng lập, rút kiếm quyết sanh tử?

Hay cõ gắng hết mình, thuyết phục y quay về chánh đạo?

Nhưng mà, giây phút gặp lại này, hắn chẳng nói nên lời. Ký ức những năm tháng ngày xưa lớp lớp hiện về, lăng lẽ dâng lên trong tâm trí, cuối cùng, chẳng phải là Thanh Vân sơn, không phải ngự kiêm phi hành, chẳng phải tung hoành thiên địa, chính là hai người bạn thân đồng niên, tại thôn Thảo Miếu đã bị phá hủy ấy, vui vẻ rượt đuổi nhau.

Thời gian như là cát, liệu có thể bào mòn thứ quan trọng nhất trong lòng ngươi chăng?

Bằng hữu thủa ấu thơ, từng là huynh đệ, mươi năm sau, lại đứng ngay trước mặt.

Bước tới một bước, sắc mặt Lâm Kinh Vũ hiện lên vẻ kích động chưa từng có, tựa hồ do nét biến đổi trên mặt Quý Lệ, thân hình hơi run lên. Có lẽ, trong lòng Quý Lệ, cũng kích động như vậy chăng?

Đứng cạnh Quý Lệ, Kim Bình Nhi hơi nhíu mày, nàng đối với cảm tình huynh đệ của hai người tự nhiên chẳng có hứng thú gì, bất quá tình hình này, bên chánh đạo người đồng thế mạnh, nếu lúc này Quý Lệ lại xuất hiện vẫn đẽ gì, mình không khỏi thế đơn lực cô.

Nàng bèn ho lên một tiếng, mỉm cười nói: "A, Quý Lệ công tử, không ngờ ngươi đến nơi này sớm hơn bọn ta, chẳng biết ngươi đã tìm được dị bảo gì đây?"

Lời này vừa nói, Lâm Kinh Vũ cùng Quý Lệ đều giật mình, Pháp Tướng và Tăng Thư Thư đồng thời nhìn Lục Tuyết Kỳ, Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhẹ lắc đầu, họ mới yên tâm một chút.

Chỉ một câu hỏi giản đơn, bỗng nhiên kéo mọi người trở về hiện thực, Quý Lệ từ từ nhắm mắt, lúc sau mở ra lại thấy ẩn ẩn hồng quang lấp loáng, mục quang cũng trở nên nhanh nhẹn. Hắn nhìn Lâm Kinh Vũ thật sâu, rồi quay đầu, không nhìn nữa, lùi lại một bước, đứng cạnh Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi mỉm cười, mục quang loang loáng như nước, sóng mắt lưu chuyển, phảng phất trút qua thân hình Quý Lệ, dịu dàng hỏi: "Ngươi khỏe không?"

Quý Lệ hắng giọng một tiếng: "Ngươi và ta hợp tác, thế nào?"

Kim Bình Nhi lập tức nói: "Được, sau sự việc này, chúng ta nói chuyện tiếp."

Quý Lệ nhìn nàng, gật gật đầu, trong chốc lát, hai người đã nhận ra cục diện thật chẳng dễ dàng, lập tức quyết định liên thủ. Quý Lệ từ từ nói: "Hợp Hoan phái của

ngươi chẳng phải nhiều cao thủ lắm sao, thế nào lại chỉ mình ngươi tiến nhập nội trạch, để bị bọn họ chiếm thượng phong?"

Kim Bình Nhi hướng mục quang nhìn về phía bọn người Pháp Tướng, sắc mặt bỗng hơi thẹn thùng, nhìn càng khiêu gợi đáng yêu, nhẹ giọng thốt: "Hợp Hoan phái bọn ta chỉ là tiểu môn tiểu phái, ta cũng lo lắng nên mang theo vài người, mấy người đó ở bên ngoài đột nhiên chết bất minh bất bạch."

Nàng mỉm cười quay sang nhìn Quý Lệ, nói: "Còn Quý Vương tông gần đây ngoa hổ tàng long, ngoại trừ con khỉ xám này, bên mình công tử sao chẳng còn ai khác?"

Quý Lệ nghe giọng nàng ẩn chứa ý giễu cợt, chậm chậm thốt: "Chúng ta như nhau cả thoi, ta cũng dẫn theo mấy nhân tài, chỉ sợ nhân mã bên ngoài bị Hợp Hoan phái cùng Vạn Độc môn thôn tính cả rồi."

Lần này Ma Giáo tam đại phái phiệt rầm rộ tiến về phương Tây, ngoài mặt cùng hợp lực tiêu diệt Trường Sanh đường, nhưng bên trong ngầm ngầm tranh đấu, để phòng lẫn nhau, chỉ vì ba đại phái kiềm chế lẫn nhau, tất nhiên chẳng dám sử dụng toàn bộ cao thủ dưới trướng, thành thử bị mấy kẻ chánh đạo này chiếm mất tiện nghi.

Tăng Thư Thư đứng từ xa, trong lòng cũng hơi kích động, trên núi Thanh Vân lúc trước, hắn và Trương Tiểu Phàm giao tình cũng hậu, là bằng hữu thân thiết nhất của Trương Tiểu Phàm sau Lâm Kinh Vũ. Nhưng thế sự trêu người, tình cảnh hiện nay biến thành thế này, trong lòng chẳng thể tránh khỏi có vài phần đau khổ.

Hắn thực sự muốn nói vài lời cùng Quý Lệ, không cần biết có thành công không, thuyết phục người bạn này quay lại chánh đạo, nhưng trong chớp mắt, mục quang gặp phải Kim Bình Nhi, đột nhiên trong lòng rung động, chỉ cảm thấy nữ tử này mặt như đào hoa, phong tình vô hạn, cặp mắt lấp loáng như nước hồ, mục quang ấy quay lại nhìn về phía hắn, ẩn ước giỗng như mời gọi.

Hắn nhìn lâu một chút, tức thì cảm giác đầu óc vỡ tung, phảng phất như người say, chỉ muốn say trong sóng mắt của nữ tử ấy, không nhịn được liền bước tới một bước.

"Đó!"

Đột nhiên, một tiếng thét chen ngang, như chuông thần trống cổ, bỗng vang lên bên tai, tăng bào trắng nhạt loáng lên, Pháp Tướng bỗng xuất hiện trước mặt hắn, ngăn cản mục quang của Kim Bình Nhi, đồng thời đối diện Tăng Thư Thư phát ra Phục Ma hống.

Tăng Thư Thư giật mình, choàng tỉnh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, miệng chưa kịp cảm ơn Pháp Tướng, lòng thầm rủa: "Ma đạo yêu nữ này thật là đáng sợ!"

Pháp Tướng nghiêm sắc mặt, quay người lại nhìn Kim Bình Nhi, vừa lúc nãy, Kim Bình Nhi đã cùng mấy người Pháp Tướng giao thủ, biết được hòa thượng Pháp Tướng này tuy nhìn còn trẻ tuổi, nhưng một thân phật môn Thiên Âm tự tu hành

vững chắc, mịt mùng kỵ thuật của mình với hắn không có tác dụng, hắn là định lực kẻ này rất sâu, không sợ ngoại vật phiền nhiễu, bèn mỉm cười, không nói.

Pháp Tướng nhíu mày, mục quang theo đó nhìn về Trương Tiểu Phàm, đối diện Trương Tiểu Phàm, thần sắc không còn ung dung, trên khuôn mặt bình hòa từ bi, vẫn chứa một nét buồn, thẹn, ngập ngừng một chút, rồi nói: "Trương sư đệ..."

Quỷ Lệ bỗng lạnh lùng cắt lời: "Ta tên Quỷ Lệ, chẳng phải tên đó."

Pháp Tướng nghẹn lời, Tăng Thư Thư phía sau không nhịn được kêu lên: "Tiểu Phàm, dù đệ đi khỏi, chúng ta thực sự vẫn coi đệ là..."

Pháp Tướng đột nhiên khoát tay, ngăn lời Tăng Thư Thư lại, đồng thời hạ giọng thốt: "Tăng sư đệ, mấy lời ấy đệ chẳng thể nói bừa, vạn nhất bị Thanh Vân trưởng bối biết được, chỉ sợ sẽ gặp tai họa."

Tăng Thư Thư hơi giật mình, nhìn nhìn Quỷ Lệ phía trước, ngậm miệng không nói nữa.

Pháp Tướng quay người lại, tựa hồ vẫn muốn nói với Quỷ Lệ vài lời, đột nhiên lúc ấy cái cây lớn dưới chân mọi người chấn động kịch liệt, lần này cường độ rung động rất lớn, vượt xa lần lay động vừa qua, mọi người dường như thấy rõ cành cây này dao động giữa không trung, đứng không vững, loạng choạng vài bước.

Chúng nhân đồng thời thắt sắc.

Cùng lúc, dưới sâu trong mê vụ, đột nhiên lại truyền lên một tiếng rống động trời, như ác thú hướng thiên gầm rú đên cuồng, sóng âm vô hình ấy, bỗng hóa thành gió lớn ầm ầm, từ dưới thốc lên, mạnh bạo vô cùng, làm y phục mọi người bay lên phẫn phát.

Ngay trong tiếng rống, đồng thời truyền lại một chuỗi âm thanh "rào rạo" quái dị không tên, như độc xà trườn tới, lại giống tiếng dây thừng cọ xát, lồng lộng trong không gian, càng lúc càng rõ, càng lúc càng gần, Kim Bình Nhi bỗng thắt thanh thốt: "Hỏng rồi, là súc sanh ấy, đã lên đến đây rồi!"

Người tại tràng trung, trừ Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, ai nấy đều thắt sắc.

Quỷ Lệ đột nhiên quay đầu, nhìn thấy mặt mày Kim Bình Nhi hơi nhợt nhạt, trong lòng chẳng hiểu sao cũng chấn động, mặc dù hắn và nữ tử này là địch nhiều hơn là bạn, nhưng cũng biết Kim Bình Nhi thật là nhân vật chẳng thể xem thường, như lần gần nhất cách đây vài ngày, tại chiến dịch liên hiệp cùng tiêu diệt Trường Sanh dường, nữ tử này trong lúc cười nói, tâm tư vẫn cẩn mật, thủ đoạn ngoan lạt, thật chẳng phải kẻ dễ đối phó.

Nhưng giờ đây, rõ ràng trên mặt nàng, dường như có vài phần sợ hãi.

Không khí bỗng nhiên dần dần bị bao trùm bởi một mùi tanh tươi, như bước chân ma quỷ đẹp trên âm thanh "rào rạo" kỳ quái trong tâm trí họ, càng lúc càng nồng.

"Đây là cái gì..."

Quỷ Lê vừa hỏi nửa câu, bỗng ngừng lại không nói, mắt nhìn chằm chằm thảng về phía trước. Liền đó, hắn vô thức nhìn sang bên cạnh, Lục Tuyết Kỳ cả người bạch y như tuyết, không hiểu vì sao, đột nhiên cũng nhìn về phía hắn.

Trên bầu trời trong xanh, từ phía thân cây cao hướng lại, nơi lúc trước còn có khá nhiều vân khí, bỗng dường như cháy lên hai ngọn lửa cực lớn.

Lửa màu xanh lục!

Trong ngọn lửa, là hai đạo nhăn đồng thâm thủy mỏng manh dựng đứng, phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Mùi tanh trong không khí, đột nhiên nồng nặc, nghe muỗi lộn mửa!

Chẳng hiểu vì sao, Quỷ Lê khẽ rung động thân hình, chốc lát, nơi hắn nhìn phía trước dần dần sáng rõ, từ từ hiện lên cự thú ấy, cự thú khủng khiếp ấy, thanh âm rít lên, phảng phất khơi lại năm tháng đã qua, bằng thanh âm chỉ đủ một mình hắn nghe, lẩm nhẩm thốt:

"Hắc Thủy huyền xà, Hắc Thủy huyền xà..."

Chương 103

Hoàng Điều

Tàng cây càng rung động dữ dội, cho dù là cổ thụ cao chọc trời không thể tưởng tượng nổi, dưới thân mình to lớn của Hắc Thủy Huyền Xà, không ngờ phảng phất cũng như đang run sờ.

Tựa hồ là ác thú thời thượng cổ, Hắc Thủy Huyền Xà trườn thân thể khổng lồ trên tàng cây, chỗ nào nó đi qua, cành lá gãy rơi lả tả, những luống hoa lật giăng bám đầy không ngờ cũng khô héo rụng rơi. Nó nghênh đầu lắc đuôi bò tới trước, đám người đang trước nó giờ phút này cứ như là lũ kiến bọ tằm thường, không đáng để ý tới.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt tái dán, bước lên một bước, ánh mắt vẫn ghim chặt trên con thú khổng lồ thời thượng cổ, quay sang Tăng Thư bên cạnh nhỏ giọng hỏi: "Làm sao đây?".

Tăng Thư Thú trán toát mồ hôi: "Hồi nãy lúc bọn ta ở bên dưới, thình lình đụng phải con súc sinh đáng sợ này, bọn ta chỉ có chút đạo hạnh, dĩ nhiên chỉ còn nước bỏ chạy. Bất quá lúc đó nó tựa hồ cũng không để ý tới bọn ta, chỉ lo tìm cái gì đó, rồi mau chóng bỏ đi, không tưởng được nó không ngờ lại có thể bò lên".

Chúng nhân thất thần nhìn nhau, tuy mọi người tại trường đều là người có đạo hạnh tu hành, hơn xa phàm nhân trên thế gian, nhưng nhân lực chung quy cũng có lúc tận, đặc biệt là trước mặt con thú khổng lồ cực kỳ khủng bố này, bất kỳ sự chống cự nào cũng đều thật đáng cười.

Con Hắc Thủy Huyền Xà càng lúc càng đến gần, Kim Bình Nhi chợt thốt: "Nguy, con súc sinh này e rằng cũng là vật trong Thiên Đế Bảo Khố mà đến".

Mọi người nhất thời biến sắc.

Quỷ Lệ nhíu mày, mặt không chút biểu tình, trong lòng lại chợt nhớ đến luồng chướng khí lúc mình vừa tiến vào bên trong Tử Trạch, đang giữa luồng chướng khí đó đã từng thỉnh linh dụng phải một con thú khổng lồ đến mức không thể tưởng tượng được, vì chướng khí vây bọc mà không nhìn rõ được, chỉ là mình từ lúc ban đầu đã thấp thoáng có cảm giác quen thuộc với mùi tanh đặc biệt xung quanh, bây giờ nghĩ lại, thứ mình gặp hôm trước không ngờ cũng chính là Hắc Thủy Huyền Xà này đây.

Thấy Hắc Thủy Huyền Xà không ngừng tiến tới, thân thể khổng lồ đè cành cây run rẩy liên miên, cơ hồ khiến cho mọi người lo lắng tàng cây sẽ bị nó đè gãy hẳn. Giữa không trung, trong cái đầu rắn to lớn, dưới răng nanh, đầu lưỡi chẻ hai đỏ tươi không ngừng thò ra thụt vô, nhắm hướng Thiên Đế Bảo Khố dâng xa mà rít lên nhẹ nhè, bộ dạng phảng phất rất ư là hưng phấn.

Lúc này ai ai cũng đều thấy được mục đích của con thú khổng lồ đó quả nhiên là dâng sau bọn họ, là vật trong Thiên Đế Bảo Khố.

Quỷ Lệ quay đầu lại, nhìn về phía Thiên Đế Bảo Khố, chỉ thấy thạch môn dày kín vẫn nắm yên bất động, ánh mặt trời vốn chiếu trước cửa, hiện cũng đã dời lên trên cửa, bốn chữ cổ triện "Thiên Đế Bảo Khố" to lớn đang lấp loáng phát sáng dưới dương quang.

Pháp Tướng mắt thấy con rắn khổng lồ tựa như một tòa núi nhỏ càng lúc càng gần, thở dài một tiếng, vội vàng xoay người nói với mọi người: "Hắc Thủy Huyền Xà này là ma thú thời thượng cổ, không có ai có thể khống cự, bọn ta tuyệt không phải là đối thủ của nó, hay nên gắng gượng chống đỡ, mau chạy thôi!".

Đạo lý đó kỳ thực ai cũng biết, bọn Tăng Thư Thư Lâm Kinh Vũ đều gật gật đầu, Kim bình Nhi hừ một tiếng, hiển nhiên không tình nguyện cho lầm, bất quá xem thần sắc nàng cũng đã chuẩn bị ly khai.

Chúng nhân tại trường chia nhau ngự khởi pháp bảo, chuẩn bị bỏ đi tú tán, bên tay Quỷ Lệ cũng từ từ phát ánh sáng xanh ngời, quay đầu lại kêu Tiểu Hồi còn đang trốn gần cửa đá, lúc đó, đột nhiên, trên thạch môn của Thiên Đế Bảo Khố truyền tới tiếng sầm sầm trầm dội.

Lúc này, dương quang từ chân trời đang chiếu trên nét ngang cao nhất của chữ "Thiên" trong bốn chữ cổ triện "Thiên Đế Bảo Khố".

Một tiếng gầm vang lên!

Cơ hồ cùng một lúc, Hắc Thủy Huyền Xà chợt gia tăng tốc độ, miệng vừa gầm lên vừa vội vàng trườn tới, mọi người nhất thời kinh hãi, bọn Kim Bình Nhi, Tăng Thư Thư, Lâm Kinh Vũ, Pháp Tướng bay vụt lên trước hết.

Trong không khí, mùi tanh xộc vào mũi, cũng không biết gió từ đâu thổi đến, rát như đao cắt.

Quỷ Lệ bỗng quăng mình trở lại, nhắm hướng Thiên Đế Bảo Khố bay tới, bọn Pháp Tướng trên không đều thất kinh, nhìn ngoài lại, chỉ thấy Hắc Thủy Huyền Xà chợt nổi cơn thịnh nộ, mắt lớn tròn tròn, trong miệng phảng phất phun ra từng tia từng tia hắc khí, thân rắn khổng lồ không ngừng uốn éo, nháy mắt đã đến trước Thiên Đế Bảo Khố.

Cửa đá của Thiên Đế Bảo Khố trông khổng lồ đối với mọi người, giờ phút này cũng chỉ bằng cỡ cái đầu của Hắc Thủy Huyền Xà.

Quỷ Lệ người giữa không trung, cảm thấy sau lưng bỗng tối sầm đi, một bóng tối như một tòa núi bài sơn đảo hải xông tới hướng mình, không cần quay đầu, hắn cũng biết thân thể khổng lồ của Hắc Thủy Huyền Xà đang ngay đằng sau mình.

Hắn hóa thân thành một đạo thanh quang trước mặt con thú khổng lồ, bay đi như làn chớp, hướng thẳng tới thạch môn.

Đằng trước, con khỉ Tiểu Hồi chợt rít lên!

Một bóng đen đậm xuống, hơi gió cuốn cuộn mãnh liệt, còn chưa đụng tới người, không ngờ đã đẩy dạt thân hình của Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ giật mình, nhưng hắn ngày nay đâu còn là thiếu niên dưới Tử Linh Uyên năm xưa, nháy mắt ý niệm tùy động, như có mắt sau lưng, ngự Phê Hồn lượn theo dưới mình Hắc Thủy Huyền Xà, tránh khỏi trong đường tơ kẽ tóc.

Lúc đó, thanh âm trên cửa đá của Thiên Đế Bảo Khố đã dần dần vút cao, cùng theo một tiếng oanh như sấm, dưới ánh dương quang đang chiếu rọi, thạch môn khổng lồ vốn hoàn chỉnh một khối đột nhiên nứt ra một kẽ khít, sau đó từ từ mở ra.

Ánh sáng vàng chói lọi từ trong kẽ khít vụt ủa ra, cho dù đang là ban ngày cũng không thể giương mắt cõi nhìn vào nó, cả vầng thái dương chậm chậm mọc nơi chân trời giờ phút này cũng tựa hồ biến thành ảm đạm không còn ánh sáng.

Phảng phất có vật gì đang gầm ghè trong Thiên Đế Bảo Khố, tiếng sầm sầm giữa ánh sáng vàng!

Hắc Thủy Huyền Xà toàn thân đột nhiên dựng đứng bệnh người, phát ra một tiếng rít chấn thiên động địa, không ngờ không lý gì tới mọi sự xung quanh nó, cái đầu rắn khổng lồ xông thẳng tới phía thạch môn của Thiên Đế Bảo Khố.

Nhưng giữa nó và thạch môn, có một đạo ánh sáng xanh lại tựa hồ sớm hơn nó một bước, như đang muốn tiến nhập Thiên Đế Bảo Khố!

Đó là nếu không có một Thiên Gia thần kiểm sáng như thu thủy.

Một đạo ánh sáng màu lam không biết từ lúc nào đã cản đường Quỷ Lệ, ngưng tụ thành kiếng quang cực lớn, nhắm hắt chém xuống. Quỷ Lệ mắt đỏ ngầu, thấy rõ thạch môn ngay đằng trước, nhưng luồng kiếng quang chói lọi kia nếu không đón

đỡ, e rằng sẽ bị chém thành hai đoạn tại đương trường, thanh quang bắt đắc dĩ phải nghịch chuyển, nghênh trời bay lên, hai luồng ánh sáng một thanh một lam, giữa âm ảnh tối đen đang nhẹ nanh múa vuốt truy bắt, đập vào nhau kịch liệt, nháy mắt khí lực vô hình đã bắn bay ra bốn phía, cả bọn Kim Bình Nhi đang giữa không trung cũng không khỏi biến sắc.

Đến lúc đó, ánh sáng của pháp bảo của từng người đều đã bao phủ lấy thân người bọn họ, sắc mặt hai người cũng càng lúc càng tái nhợt, nhưng chủ yếu nhất là, trong tích tắc điện quang hỏa thạch đó, âm ảnh tối đen khổng lồ đã xông đến nơi.

Pháp bảo của nhân loại, kích phát từ lực lượng của bản thân, dưới lực lượng đang lúc Hắc Thủy Huyền Xà kích động, liền tiêu tán như mây như khói.

Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ đồng thời bay ra trước, Quỷ Lệ cảm thấy lồng ngực khí huyết nhộn nhạo, tiếng ong ong âm vang trong đầu, toàn thân kinh mạch bị luồng đại lực của Hắc Thủy Huyền Xà chấn động đến mức cơ hồ hoàn toàn lật ngược, một ngụm máu tươi nghẹn trong ngực, nếu không phải trong mình có "Đại Phạm Bát Nhã" của Thiên Âm Tự hộ trụ tâm mạch, đồng thời vội vàng vận chuyển, từ từ phá tan ngoại lực, e rằng đã phun máu tại đương trường.

Nhưng dù là vậy, hắn vẫn cảm thấy toàn thân đau điếng, xương cốt toàn thân không biết đã gãy nứt mấy chỗ, người đang giữa không trung, hắn chợt ráng quay đầu qua nhìn Lục Tuyết Kỳ.

Nữ tử lạnh lùng kia giờ phút này lại tựa hồ càng chịu khổ hơn, bạch y vốn trắng như tuyết, nỗi lồng ngực đã loang huyết tích, má trắng nhợt, máu tươi không ngừng rỉ ra, có vẻ đã thổi huyết tại đương trường.

Thanh Vân Môn đạo pháp cổ nhiên là thần diệu vô cùng, nhưng về phuơng diện kiên định tâm mạch bảo hộ thân thể, lại vẫn không thắng được Đại Phạm Bát Nhã của Phật môn.

Đám người chính đạo lơ lửng giữa không trung đang há miệng trợn mắt, sự tình phát sinh chỉ trong nháy mắt, còn chưa đợi bọn họ có phản ứng gì, Lục Tuyết Kỳ đã cản đường Quỷ Lệ, sau đó hai người đồng thời bị Hắc Thủy Huyền Xà quật trúng, nhìn thân hình của hai người, sợ rằng đều đã thụ trọng thương.

Lục Tuyết Kỳ là Thanh Vân đệ tử, khỏi cần phải nói rồi, Quỷ Lệ cùng là Trương Tiểu Phàm năm xưa, cội rễ cực kỳ thâm sâu với mọi người tại trường, qua đợt kịch biến vừa rồi, đám người chính đạo liền có phản ứng, lập tức chia nhau bay xuống, tuy không thể cầm giữ con ma thú thời thượng cổ Hắc Thủy Huyền Xà, nhưng cũng hy vọng có thể giúp hai người một tay.

Đồng thời, Kim Bình Nhi cũng từ bên kia lảng lặng hạ xuống, bất quá dưới âm ảnh của Hắc Thủy Huyền Xà, đôi mắt ngời sáng của nàng lại đang nhìn kim quang sáng lạn bên trong thạch môn của Thiên Đế Bảo Khố, tròng mắt minh mẫn lấp loáng chói rọi.

Xa xa, mặt trời lại đã lên cao thêm chút nữa.

Ánh dương quang đã dời lên trên nét ngang cao nhất của chữ "Thiên".

Đột nhiên, thạch môn vốn đã hé mở được chừng ba thước lại đình chỉ không tiếp tục di động nữa, sau một tích tắc, không ngờ trái lại đã bắt đầu đóng lại, ánh sáng vàng bên trong cũng dần dần ảm đạm đi.

Quỷ Lệ toàn thân như muốn vỡ vụn, nhưng hắn cùng Lục Tuyết Kỳ vẫn còn giữ được sự tỉnh táo, chỉ là lực đập vừa rồi của Hắc Thủy Huyền Xà quá ghê gớm, hắn đang lúc bị thương gấp gáp càng vô phượng khống chế lấy mình, mắt thấy phải đập mình lên thạch môn cứng ngắc, mà với tốc độ hiện giờ, cho dù hắn có Phật Đạo Ma chân pháp của ba nhà hộ thân, sợ rằng vẫn phải bị tan xương nát thịt.

Càng đáng sợ hơn là đạo thạch môn kia đang xinh xịch đóng lại!

Đằng xa, phảng phất giữa không trung truyền tới tiếng thét thất kinh của bọn Lâm Kinh Vũ!

Trong đầu Quỷ Lệ giữa phút giây đó chợt mơ màng: thấp thoáng phảng phất có một nữ tử vận y phục màu thủy lục đang nhìn mình mỉm cười dưới trời xanh. Chỉ là, nụ cười của nàng, không biết tại sao, không ngờ có chút mơ hồ.

Thời gian, nháy mắt đó, tựa hồ đột nhiên chậm lại.

Thân người hắn xoay vẫn giữa không trung, lúc thấy Hắc Thủy Huyền Xà đang nhẹ nhàng trợn mắt truy theo đằng sau, lúc thấy thạch môn lạnh cứng đang từ từ đóng lại, rồi còn thấy bên cạnh mình có một bạch y nữ tử cũng bay dạt giữa trời mây hết khống chế như mình.

Hắn đột nhiên rất muốn hỏi Lục Tuyết Kỳ: Tại vì sao nàng không ngại mạo hiểm mất đi tính mạng mà cản trở mình?

"Chít chít, chít chít!". Phảng phất thình lình vang bên tai tiếng kêu rít, thanh âm của Tiểu Hồi làm cho hắn sực tỉnh, Tiểu Hồi không biết từ lúc nào đã phóng đến trước kẽ hở cửa đá, kêu la không ngừng, tới giờ, khoảng kẽ hở chỉ còn chưa tới hai thước.

Thấy rõ là phải đập mình lên cửa đá.

Thấy rõ là phải xong hết đời này.

Thấy rõ trời xanh mây trắng đều đang nhắm tới mình mà đè xuống.

Nếu... buông tay?

Hắn nghiến răng, tận dụng hết phần lực khí cuối cùng, uốn thân mình mẩy phân, giữa tích tắc đó, khoé mắt của hắn nhìn thẳng vào kẽ khít đang đối diện hắn.

Có lẽ... có thể thoát khỏi Quỷ Môn Quan?

Hắn thở phào, toàn thân như muốn chết đi một nửa, không còn tới một tia khí lực.

Tiếng gió rít mãnh liệt, hắn lại chợt cảm thấy có người đang chú thị nhìn hắn.

Hắn đưa mắt nhìn.

Lục Tuyết Kỳ không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, đang ở ngay bên cạnh hắn, nhìn phuong hướng nàng bay tới, khẳng định là phải đập người thằng lên cửa đá cứng ngắc. Nhưng, không biết vì sao, trên mặt của nữ tử diễm lệ đó không ngờ lại không có một chút sợ hãi gì.

Vào cái sát na thiên toàn địa chuyển đó, sinh tử đang treo trên đầu sợi tóc, nàng thân bất do kỷ mà bay về phía tử vong, nhưng, trên mặt nàng không ngờ không có chút tiếc nuối gì, không có tới một tia kinh sợ.

Phảng phất giống như một đóa hoa quỳnh của đêm tàn, máu tươi đỏ đậm điểm chuyết thân ảnh của nàng, giữa những tiếng thét kinh hoàng xa xa, trước mặt Quý Lệ, không, trước mặt Trương Tiểu Phàm của năm nao, nàng bỗng mỉm cười.

Nét ôn nhu chưa từng có xuất hiện trong nụ cười nhợt nhạt, giữa tiếng gió rít gào lầm liệt, môi nàng hé mở rồi khép lại, ngưng vọng nhìn người bên cạnh.

Có bốn chữ xuyên vượt tiếng gió, xuyên vượt màn máu, không ngờ như xuyên vượt luôn thời gian năm tháng, như dịu dàng bồi hồi quay trở về mười năm, sau đó, quẩn quyện bên tai hắn, âm vang trong thâm tâm của hắn.

"Chàng, trở về nhé..."

Nàng nhắm mắt, thân người phảng phất cũng đột nhiên chìm xuống, thấy rõ phải rời hắn mà đi, hình như lực khí cuối cùng cũng đã theo bốn chữ kia mà tan biến.

Tóc mây lất phất, lòa xòe che đi bờ má trắng tái trong gió, nữ tử dập dờn theo gió, khoé miệng lại tựa hồ vẫn còn in nụ cười lợt lạt.

Như có một kích thích mãnh liệt gì đó nảy nở trong thâm tâm, như một cơn hồng thủy hung dữ không ngừng nghỉ xung phá hết mọi trở ngại, đập biến hết tất cả mọi thứ trên thế gian, giờ này phút này, chỉ còn thân ảnh trắng muốt kia.

Làm sao có thể buông thả?

Làm sao có thể bỏ rơi?

Cỗ họng hắn vỗ vập tiếng gầm khan khản, hắn đang tranh đấu giữa lệ quang kỳ diệu, vùng vẫy giữa ngọn gió cuồng bạo kịch liệt, thò tay ra, thò tay ra, thò tay ra...

Nắm chặt, giữ lấy!

Giống như mười năm trước, bên Tử Linh Uyên, giữa vô số loạn thạch như mưa, bạch y nữ tử đã bắt chấp tất cả mà đến với hắn, nắm giữ lấy bàn tay của hắn.

Nắm chặt, giữ lấy!

Trước khi thần trí của hắn tiêu tán hết, hắn dụng hết toàn thân lực khí mà kéo nǔ tử về phía mình.

Đằng trước chỉ còn lại một kẽ hở khoảng một thước, kim quang trong cửa đá giờ phút này đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại bóng tối.

Có gì đó ấm áp dịu dàng trong lòng bàn tay hắn.

Hắn nhắm mắt lại, bóng tối vô bờ vô bến, giống như mười năm trước, ngập dâng, nuốt lấp bọn họ.

Thạch môn đóng rầm lại, vào cái tích tắc cuối cùng, Tiểu Hồi cũng đã theo chủ nhân phóng vào.

Liền ngay lúc đó, cánh cửa đá khổng lồ lại khép chặt đánh rầm thêm một lần nữa, kẽ khít không ngờ cũng đã thình linh biến mất.

"Oanh!". Đầu Hắc Thủy Huyền Xà đập lên cửa đá, lực lượng như bài sơn đảo hải, bao nhiêu cây cổ thụ trong vòng mười trượng rung mình kịch liệt, như muốn gãy ngang.

Hắc Thủy Huyền Xà như thấy đồ ăn ngon đến miệng lại bay đi mất, liền lọt vào trạng thái cuồng nộ không còn ức chế được, cái đầu khổng lồ bắt đầu điên cuồng đập lên cửa đá, lực lượng mãnh liệt tới mức thậm chí đâm người đang giữa không trung từ tuốt đằng xa cũng phải biến sắc.

Kim Bình Nhi buồn bức bay lên, rời xa chỗ con Hắc Thủy Huyền Xà đang quậy phá, trong lòng thầm tự mắng mình, hồi nãy nàng thừa lúc bọn người chính đạo không chú ý mà lén lẩn theo bóng con Hắc Thủy Huyền Xà để tiếp cận Thiên Đế Bảo Khố, vốn muốn chui vào, không ngờ cục trướng lại thay đổi chóng vánh, Thiên Đế Bảo Khố cũng không biết tại sao lại đột nhiên đóng lại.

Kim Bình Nhi đến trễ một bước, tức tối vô cùng, nhưng lại vô kẽ khả thi, hơn nữa Hắc Thủy Huyền Xà dưới cơn cuồng nộ, lực chú ý đã bắt đầu quay sang đâm người trên không, Kim Bình Nhi vừa thấy con súc sinh quay đầu di động, liền phóng lui ra sau mấy chục trượng.

Quả nhiên, Hắc Thủy Huyền Xà đột nhiên há miệng ra, nhảm đam người trên không mà phun ra một luồng độc dịch đen tuyền, mùi tanh ngùn ngụt, ngửi thấy là muỗi ói liền, đam người chính đạo chia nhau tránh né, nhất thời tán loạn phân tâm, Kim Bình Nhi đã tránh trước, thong dong hơn. Thấy Hắc Thủy Huyền Xà đang gào rít cuồng nộ, lại liều mạng đập đầu vào thạch môn của Thiên Đế Bảo Khố, đừng nói gì hôm nay e rằng không có cách nào chiếm tiện nghi, cho dù có đợi, phe chính đạo nổi cơn muỗi đói phó mình, chi bằng bỏ đi là thượng sách.

Nghĩ đến đó, Kim Bình Nhi liền len lén bỏ đi, nhảm đường cũ mà đi, nhưng chưa đi được bao xa, nàng đột nhiên rung mình, thấy trên đường hồi này Hắc Thủy Huyền Xà trườn qua vốn chỗ nào chỗ nấy cũng tan nát, nhưng không biết tại sao lại có một luồng hoa leo không ngờ vẫn không bị hư hao gì, trong phạm vi của

dây hoa đó, dưới ánh dương quang, tựa hồ thấp thoáng có ánh đỏ loang loáng, chiếu loạn xạ, nhưng nhìn kỹ lại tựa hồ có vẻ huyền ảo.

Kim Bình Nhi nhíu mày, nhìn kỹ thêm một lúc, trong mắt chợt nhoáng lên một đạo tinh quang, tựa hồ đã nhìn ra đó là gì, liền vội vã liếc nhìn quanh, đồng thời cười lạnh một tiếng, nhỏ giọng thốt: "Cả bọn họ cũng đã đến!".

Nàng hơi trầm ngâm giữa trời một hồi, chung quy vẫn bay đi không quay đầu lại.

Đang trước Thiên Đế Bảo Khố, Hắc Thủy Huyền Xà vẫn cuồng nộ không ngừng, liều mạng đập vào thạch môn, đám người chính đạo trên không trung vốn còn muốn len lén xuống dưới xem có thể cứu viện bọn Lục Tuyết Kỳ không, nhưng vừa rồi tiếp cận sự công kích của Hắc Thủy Huyền Xà, đã mấy lần xém bị con thú khổng lồ đả thương.

Sau mấy lần liên tiếp ngộ hiểm, Pháp Tướng hướng về phía mọi người ra dấu thoái lui ra xa, tụ lại, liền nhỏ giọng: "Xuống đó không phải là biện pháp, trong bảo khố cũng không biết có vật gì mà khiến con súc sinh này si mê không chịu bỏ qua như vậy. Có nó thủ ở đây, bọn ta vô luận làm sao cũng không có cách tiến vào bảo khố".

Lâm Kinh Vũ sắc mặt nghiêm nghị, chăm chăm nhìn Hắc Thủy Huyền Xà bên dưới, Tăng Thư Thư cũng có vẻ lo lắng, nhưng cho dù gã cơ trí thông minh, hiện lại cũng vô pháp khả thi.

Đang lúc mọi người tư lự, giữa đất trời tựa hồ chỉ còn lại tiếng gầm rú đên cuồng của Hắc Thủy Huyền Xà. Cũng ngay lúc đó, đột nhiên, bầu trời u ám đi.

Bọn Tăng Thư Thư đều giật nảy mình, mới tích tắc trước bầu trời còn đang trong veo, sao lại có thể biến đổi đột ngột như vậy, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa nhìn, bọn họ liền há hốc miệng trợn trừng mắt, thấy trên chín tầng trời đột nhiên từ từ xuất hiện một cụm mây sắc thái vàng vàng cam cam, suốt một phương viên mấy chục trượng, bao trùm trên đầu bọn họ, không ngờ che luôn cả ánh mặt trời.

Sau đó, nơi chân trời phảng phất truyền đến một tiếng kêu trong ngắn như tiếng phượng.

Hắc Thủy huyền Xà nãy giờ đang hâm nhập trong cuồng điên đột nhiên đình chỉ động tác, cái đầu khổng lồ nghểnh lên nhìn, liền lập tức ra vẻ phẫn nộ, há miệng để lộ răng nanh, hướng về phía cụm mây gầm thét.

Cụm mây che mặt trời liền hạ xuống, xem ra tuy không to lớn như Hắc Thủy Huyền Xà, lại cũng gần bằng nó.

Chúng nhân từ dăng xa đã nhìn rõ, đó không ngờ là một con chim lông màu vàng cam cực kỳ to lớn, xoai cánh bay giữa trời, không một chút sợ sệt con Hắc Thủy Huyền Xà đang nằm trên tàng cây, trái lại còn có ý muốn tấn công.

Còn Hắc Thủy Huyền Xà đối với con kỳ đีu này không ngờ cũng thu lại thái độ ngang tàng, vụt dựng người dậy, đầu khè khè, sẵn sàng nghênh chiến.

"Đó là con cửu thiên linh đีu trong truyền thuyết - Hoàng Đīu!". (1)

Pháp Tướng nhìn hai con thú khổng lồ đang nghênh nhau đằng xa, lẩm bẩm.

(1) Đoạn này lấy điển cố từ "Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Nam Kinh - Vu Sơn Hoàng Đīu": hữu Vu Sơn giả, tây hữu Hoàng Đīu. Đế Dược, bát trai. Hoàng đīu vu Vu Sơn, ti thủ Huyền Xà.

Đế tức là Thiên Đế, Dược chỉ Thần Tiên Dược, tức là Trường Sinh Bất Tử Dược. Huyền Xà tức là Hắc Thủy Huyền Xà.

Chương 104

Tiểu Hồi

Hắn ở trong bóng tối, từ từ mở mắt ra.

Bóng tối bao bọc xung quanh, sau đó, ở gần phía trước, một đạo ánh sáng u ám chậm chậm tỏa lên, giống như ánh nến hiu hắt trong đêm, lặng lẽ cháy.

Hắn thầm lặng trông về nơi đó, đạo ánh sáng đó, mang màu tía nhạt, sau đó, chuyển sang màu xanh, nhìn tiếp thì lại dần dần chuyển sang xanh lá cây, từ đó không ngừng biến đổi, lấp lánh các màu sắc khác nhau, trông đẹp đẽ vô cùng.

"Chi chi, chi chi..."

Bỗng nhiên, ở bên người hắn, tiếng Tiểu Hồi nho nhỏ vang lên, tựa hồ như ở trong nơi tối tăm này, ngay cả tiếng kêu của nó cũng không dám vang lớn.

Quý Lệ xoay đầu qua, quả nhiên qua làn ánh sáng yếu ớt, nhìn thấy con khỉ nhỏ Tiểu Hồi đang ngồi xổm bên mình.

Hắn mỉm cười rồi hắn cắn răng lại theo tiềm thức, muốn nhìn đau để ngồi dậy trước đã, nhìn cho rõ tình huống chung quanh rồi nói sau. Nào ngờ khi hắn trở mình ngồi dậy, lại suôn sẻ vô cùng, toàn thân trên dưới không một chút đau đớn, thuận thuận lợi lợi mà ngồi dậy, hắn ngược lại thấy kinh ngạc.

Trong bóng tối, đạo ánh sáng không ngừng biến đổi màu sắc nọ, mờ mờ chiếu lên thân thể hắn. Khắp trong thân thể Quý Lệ, thương tích vừa rồi bị Hắc Thủy Huyền Xà đánh cho một đòn rất nặng, không biết vì sao lại đột nhiên khỏi hắn một cách khó hiểu.

Hắn cau cau đôi mày, trong lòng lẩy làm lụng, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, liền muốn đứng lên trước, xem xét khắp nơi đàng hoàng rồi tính sau.

Nghĩ đến đó, thân hắn vừa cử động, bất chợt lại ngưng ngang, thân thể tựa hồ như bỗng cứng hắn ra.

Không biết tự bao giờ, nơi tay hắn, nắm chặt lấy một bàn tay khác, trắng muốt, thon thả và mềm mại.

Nắm rất chặt, tự nhiên thế đó, khiến cho người ta quên đi là mình đang nắm tay vậy.

Quỷ Lệ run lên, rồi chậm chậm nhìn sang bên cạnh, làn ánh sáng mờ mờ đó, lập loè trong bóng tối, tỏa soi lên gương mặt đẹp đẽ lạnh lùng ấy. Đôi mắt Lục Tuyết Kỳ nhắm nghiền lại, sắc mặt hơi tái, ở khói miêng, tựa như còn vương vết máu nhạt, trông như những cánh hoa đỏ thắm kỳ dị, rơi trên làn da mặt trắng tinh như tuyết nõ.

Viền môi nàng, nhìn chằm chằm, phảng phất như vẫn còn vương chút tiếu ý.

Một màn tĩnh mịch!

Là ánh mắt ai, trong tăm tối lặng lẽ ngưng đọng, thời gian như nước, mười năm khoảnh khắc, hắn sâu trong cuộc đời, lại giống như là hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Âm âm!"

Đột nhiên, một tiếng động lớn vang lên, bùng nổ ở trong khoảng không đen tối, lập tức đất động núi lay, mang theo tiếng kêu như phượng hót cùng tiếng rầm rú cuồng nộ từ nơi xa, cả không gian tăm tối bị chấn động dữ dội. Tiểu Hồi kêu lên một tiếng kỳ lạ, thân mình như chiếc hồ lô lăn long lóc, hướng về bên cạnh xiêu xiêu vẹo vẹo phóng qua, phốc một tiếng vang lên trên đất. Quỷ Lệ cũng không cách gì ngồi yên thân mình, lệch qua một bên.

Do sức chấn động đó, thân mình Lục Tuyết Kỳ cũng bị lay động theo, nàng như là đột nhiên giật mình dậy, kêu nhỏ một tiếng, theo thân hình xiêu vẹo, mở choàng mắt ra.

Đập vào mắt trước tiên là một màn đen tối, kế đó là một gương mặt hết sức quen, ngồi ở bên cạnh.

Giống như, mười năm trước ở dưới Tử Linh Uyên, bên bờ Vô Tình Hải!

Cơ chấn động dần dần dịu lại, bốn bề khôi phục lại sự yên lặng từ từ, cũng không biết cơ chấn động kịch liệt ấy rốt cuộc là như thế nào nữa?

Lục Tuyết Kỳ chầm chậm ngồi dậy, ánh mắt nhìn về Quỷ Lệ, Quỷ Lệ cũng không tránh đi, cùng một lúc nhìn lấy nàng. Một giây sau, ánh mắt bọn họ, đều nhìn xuống, đôi bàn tay đó, vẫn còn tự nhiên nắm chặt lấy nhau.

Lục Tuyết Kỳ im lặng không nói một lời, thân mình chẳng chút động đậy. Quỷ Lệ mỉm môi một cái, sau đó từ từ nới lỏng tay ra, rồi rút về.

Lục Tuyết Kỳ nhặt nhòa nhìn cánh tay ấy rút lui vào trong bóng tối, chỉ một phút giây trước, bàn tay đó vẫn còn mang đến một hơi ấm dịu dàng. Trong ánh mắt nàng, bỗng thoắt hiện nỗi đau sầu buồn bã, sau đó tan biến mất dạng, nhường lại cho vẻ lạnh lùng cõi hữu.

Nàng đứng dậy, đồng thời, đôi mày cau lại, nhìn như tựa hồ cũng cảm thấy bất ngờ trước thương thế đột nhiên khỏi hẳn ngoài dự liệu, theo đó nàng nhìn khắp bốn phía một lượt, lắng lặng hỏi: "Đây là nơi nào?"

Quỷ Lệ cũng đứng lên từ từ, đáp: "Ta cũng không rõ, nhưng ta nhớ rằng chúng ta bay lọt vào Thiên Đế Bảo Khố."

Lục Tuyết Kỳ im lặng một lát, nói: "Là ngươi cứu ta?"

Quỷ Lệ nhìn nàng một cái, rồi đáp nhạt: "Không phải, là do cô mạng lớn, ở trước lúc thạch môn đóng lại đã bay lọt vào."

Lục Tuyết Kỳ xoay đầu qua, gương mặt trơ cảm nhìn hắn, một đôi mắt sáng rực trong bóng tối, dường như lấp lóe ánh sáng.

Quỷ Lệ không nhìn ánh mắt nàng, xoay đầu qua nơi khác, bắt đầu bước về hướng đạo ánh sáng nọ, đồng thời miệng nói rằng: "Cô không nợ ta gì cả, nếu như cô muốn giết ta, cứ ra tay không cần do dự."

Lục Tuyết Kỳ lắng lặng đứng trong bóng tối phía sau thân hắn, đứng một lúc lâu sau rồi nhẹ nhàng phủ bụi trên thân mình, sửa sang lại dáng dấp.

"Chi chi, chi chi!"

Tiểu Hồi vừa rồi bị cơn chấn động nọ làm cho tối tăm đầu mặt, giờ mới khôi phục, không ngừng nhảy nhót qua lại, nhảy hai ba cái thì thoắt lên vai Quỷ Lệ, nắm sấp trên đay, trông hướng về đạo ánh sáng lấp lánh thần bí nọ.

Đi gần lại, mọi vật nhìn cũng rõ hơn.

Ở nơi tối ấy là một cái bàn gỗ dựng đứng, cao nửa thân người, thân trụ to khoảng cánh tay trẻ nít cắm vào trong mặt đất, bên trên đỗ lấp mặt bàn bằng phẳng lớn nhỏ cỡ một thước.

Khoảng giữa mặt bàn đặt một cái chén cũ kỹ mộc mạc, nhìn như làm bằng gỗ, nhìn kỹ càng, cũng có thể nhìn thấy, nguyên cái bàn và cái chén ấy, không ngờ lại nối nhau một cách hoàn chỉnh, cùng với cây cột nọ liền làm một thể.

Song thu hút người nhất, lại là vật ở bên trong cái chén gỗ nhỏ ấy. Chén gỗ cao cỡ ba tấc, rộng hai tấc, chứa đầy một chất lỏng trong suốt, còn có một viên đá trong thấu nổi trên mặt chất lỏng, nằm mặt trơn láng, trong trẻo lóng lánh. Từ ở trên mặt viên đá, phát ra ánh sáng dịu dàng, ở trên cái bàn con hình thành một vòm ánh sáng, tỏa ra các tia sáng đồng màu, chiếu về bốn hướng.

Lúc ấy, Lục Tuyết Kỳ cũng ngạc nhiên bước đến, đứng kề bên Quỷ Lệ, nhìn trông về phía bàn gỗ.

Trong không khí, thấp thoáng một mùi hương kỳ dị, ở khắp mọi nơi, làm cho người ngửi được thấy tinh thần phấn chấn.

Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ đều không phải là những kẻ bình thường, nhưng lúc này lại cũng không nhìn ra đây rốt cuộc là thứ chi. Kỳ thật trên mặt bàn gỗ ấy ở trong Thiên Đế Bảo Khố, chứa đầy trong chén chính là Thần Tiên Dược của Thiên Đế cất giấu đồn trong truyền thuyết, cái bàn cùng chén gỗ đó, cho tới chân trụ bên dưới cùng cái cây kỳ dị đều là liền một thể, do linh khí vạn năm của cái cây kỳ dị ấy bảo tồn lấy linh dược.

Nhưng ở bên ngoài Thiên Đế Bảo Khố, Hắc Thủy Huyền Xà là ma thú thời thượng cổ như thế cũng thèm nhỏ dãi cả thuốc, thậm chí không tiếc gì phải đánh nhau với kẻ thù trời sanh là Hoàng Điều bảo vệ linh dược, cũng chính là vì cái chén linh dược đó.

Thương thế của Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đột nhiên lành lại một cách thần bí, kỳ thật là có liên quan với linh dược kia trong bảo khố.

Chỉ bất quá bí văn truyền thuyết kia, ngày nay ít người hiểu biết, Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đều không biết, đối mặt với bảo vật của trời đất, lại chỉ cau mày thay lạ.

Đương lúc suy nghĩ, bỗng nhiên lại có một tiếng vang lớn, cả tòa Thiên Đế Bảo Khố bị rung động dữ dội, đồng thời tiếng kêu rõ ràng sợ nọ của Hắc Thủy Huyền Xà lại truyền tới, coi bộ con vật to lớn thời thượng cổ nọ đã phẫn nộ cùng cực, vẫn không chịu bỏ qua linh dược.

Dẫu cho Thiên Đế Bảo Khố là kỳ địa cổ xưa, như giờ phút này đây, một là trải qua bao năm tháng, hai là cũng không biết đã bị Hắc Thủy Huyền Xà tấn công bao nhiêu lần, sức mạnh của thượng cổ ma thú dường ấy, nào có thể xem thường được chứ? Nếu không phải là Thiên Đế Bảo Khố, đổi lại là một ngọn núi nhỏ bình thường, chỉ sợ đã sớm bị Hắc Thủy Huyền Xà đánh cho sập rồi.

Giờ đây chỉ nghe những tiếng rắc-rắc xung quanh, từ đầu đến cuối đều vang dội rên rỉ thống khổ của cây cổ thụ cứng rắn, những âm thanh vắn vẹo rợn người, cùng một lúc bên trong bảo khố chuyển động kịch liệt,

Tiểu Hồi ré lên một tiếng nhọn hoắt, mềm chút rơi khỏi vai của Quỷ Lệ, Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ đều cảm thấy xung quanh trời lay đất động, chân đứng hẫu như không vững.

Nói theo lý, dưới sự chấn động mạnh bạo thế này, ngay cả chén gỗ và mặt bàn dính liền nhau, linh dược trong chén nọ cũng bị nghiêng đổ ra ngoài. Thế nhưng trong lúc lay động dữ tợn, hòn đá nổi trên mặt nước trong chén bỗng bốc lên một luồng ánh sáng vàng, bốc thẳng tắp lên trên, chiếu lên vòm ánh sáng bên trên, tức thời nguyên cả vòm ánh sáng bị biến thành màu vàng, theo đó phát sáng rực rỡ.

Chiếu rọi trong vòm ánh sáng nọ, bàn gỗ vốn dường như muôn ngọ nguậy chuyển động, ở trong vòng vây đang lay động dữ dội, chợt lắng động lại. Nhìn

thấy chu vi chấn động từ từ ổn định, luồng ánh sáng vàng óng nọ cũng từ từ nhạt đi, rồi trở lại nguyên trạng.

Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc bội phục, tinh xảo phi thường dường này, thiệt không thể nghĩ nổi.

Quỷ Lệ lại nhìn khắp bốn phía, nhờ ánh sáng của kỳ thạch kia, nhìn thấy trong bảo khố trừ chiếc bàn gỗ, dường như không còn gì khác nữa. Chẳng qua nhìn thấy viên đá đó, long lanh trong suốt, tiên khí quanh quẩn bên trong, quyết không phải vật thường, xem ra dị bảo mà tìm kiếm nhiều ngày qua, lại là vật này.

Nghĩ đến đó, hắn nóng lòng, giơ tay về phía vòm ánh sáng của chiếc bàn gỗ.

"Ngươi không được đụng vào!" bất chợt, tiếng Lục Tuyết Kỳ bỗng biến thành giá lạnh, vang lên ở bên cạnh.

Tay Quỷ Lệ dừng lại ở giữa chừng, rồi từ từ rút về, xoay mình đổi mặt nhìn Lục Tuyết Kỳ.

Hai người đứng đối mặt nhau, khoảng cách không quá ba thước, song không khí nồng nàn vừa rồi còn ẩn hiện giữ họ, giờ lại đột nhiên vơi đi, trở thành nặng nề lặng lẽ rồi sau đó là giá lạnh.

Quỷ Lệ nhìn Lục Tuyết Kỳ, từ từ nói: "Ta cần vật này."

Lục Tuyết Kỳ nhìn ánh mắt nam tử nọ, bình tĩnh nói: "Ta không thể nhường cho ngươi được, trừ phi ngươi giết ta trước."

Quỷ Lệ không nói lời nào.

Luồng ánh sáng yếu ớt trong bóng tối, lưu chuyển nhẹ nhàng, biến qua bảy màu khác nhau, dường như cũng kể lể điều gì?

"Âm đúng!"

Lại là một tiếng động rung trời vang lên, cũng đất động núi lay, nhưng mức độ lần này lại hơn hẳn trước đó, thế nhưng viên đá kỳ lạ kia lại phát ra ánh vàng bảo hộ lấy mộc dài, song vách tường xung quanh Thiên Đế Bảo Khố, lại tựa hồ như không chống đỡ nổi.

Theo sau âm thanh khàn đục đứt đoạn là một cành cây lớn bỗng nhiên từ trên đầu rơi xuống. Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ đồng thời nhảy tránh, những âm thanh nối liền nhau vang lên không dứt, Hắc Thủy Huyền Xà ở bên ngoài kia tựa hồ như đắm chìm trong điên cuồng, không ngừng đánh đập vào Thiên Đế Bảo Khố, cùng lúc trong tiếng gầm thét nọ thì tiếng phượng kêu thánh thót cũng càng thêm phẫn nộ và kịch liệt!

Bên ngoài, phảng phất cũng đương diễn ra một trận quyết chiến chấn động thiên địa!

Cả tòa Thiên Đế Bảo Khố ở dưới áp lực to lớn bên ngoài, cuối cùng cũng từ từ biến dạng, các mép tường đều bắt đầu lõm vào trong, các mảnh gỗ vỡ rơi rớt như mưa.

Ở trong tình huống này, Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ tạm thời đều lo tránh né các khối cây lớn bị rớt xuống, nhất thời không để ý tới một đài.

Mắt nhìn thấy tòa Thiên Đế Bảo Khố tất bị đỗ nát, song trong lúc ấy, dường như là pháp lực của thượng cổ thần minh, bên trên viên kỳ thạch nọ đột nhiên phát khởi nhiều tia sáng vàng to lớn chói mắt so với trước đó, bắt chợt thành cột, vọt thẳng lên trời. Nhưng lần này, lại là xuyên thẳng qua vòm ánh sáng bao bọc một đài, thẳng thẳng chiếu ở trên nóc đỉnh Thiên Đế Bảo Khố.

Trong bảo khố, bỗng nhiên vang lên âm thanh thần bí xa xôi, giống như là tiếng Phạm xướng thần bí ở Linh Sơn thẳng cảnh, lại như là tiếng thi thảm của nơi chín tầng địa phủ. Cùng với cột ánh sáng màu nọ chống trụ nóc đỉnh, cả tòa Thiên Đế Bảo Khố dường như cũng tiếp nhận được sức mạnh chống chịu nào đó, không còn bị lõm vào nữa, khối gỗ vỡ rơi xuống cũng ngưng dần đi.

Sau đó, ở trong tầm mắt Lục Tuyết Kỳ và Quý Lệ, ở trên nóc tòa Thiên Đế Bảo Khố, ở trong luồng ánh sáng vàng chói mắt nọ, đột nhiên, thanh âm thần bí kia lại vang lên, như do đâu mà ngâm xướng, văn tự màu vàng lớn nhỏ như cái dấu, từng chữ một tiếp nhau hiện ra trong không trung ở ánh sáng vàng chiếu rọi xuống dưới:

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu!

Quý Lệ chấn động thân mình.

Giây lát sau, chín chữ ấy từ tan mờ, nhưng tiếng tụng niệm thần bí nọ ngược lại càng lúc càng vang lên, càng lúc càng to hơn, nháy mắt, cột ánh sáng vàng rực chói mắt đó bỗng như bùng nổ, rực rỡ khôn cùng chiếu tỏa khắp bên trong Thiên Đế Bảo Khố, ở bốn phía trên vách tường, ở nơi kim quang chiếu sáng, từng chữ từng chữ vàng xuất hiện trên không, bút thể già dặn mạnh mẽ, dường như bay bổng.

Vây quanh Quý Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ, bay lượn nhảy múa, ở trong tiếng gầm rống!

Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ bị thu hút vì cảnh tượng kỳ lạ mê người ấy, song sau đó lại bị văn tự thần bí xung quanh hấp dẫn, bọn họ đói khát nhìn xem, quên mất đi mọi vật xung quanh.

Nhưng Quý Lệ càng lúc càng thêm hồi hộp dữ dội, giờ phút này, trong lòng hắn tựa hồ như có một tiếng gào thét to lớn vang lên:

"Thiên Thư! Thiên Thư! Đây là Thiên Thư đệ tam quyển!"

Bên ngoài Thiên đế bảo khố, bọn Pháp tướng vẫn còn đằng không xa xa, nhìn về phía hai kỳ thú thượng cổ đang giao tranh kịch liệt bên trên cây đại thụ, bất giác sắc diện nhợt nhạt

Cây đại thụ trước vốn tràn trề nhựa sống, cành lá tốt tươi rậm rạp, quấn quanh thân cây khổng lồ là vô số dây leo hoa dại, trong chốc lát như đã trải qua triệu năm tai kiếp, nơi nơi phủ đầy những nhánh cùng hoa bị bầm nát bầm vụn, thật là thê lương ảm đạm

Trên phần thân cây, bên ngoài thiên đế bảo khố, Hắc Thủy Huyền Xà lượn vòng xát bên ngoài thạch môn, cái đầu rắn khổng lồ hướng lên trời không ngừng rít lên, Thần Thủ Hoàng Điều pháp phơi bay, mỗi lần huy động cánh tựa như một trận cuồng phong nổi lên, mấy người cùng phe với Pháp tướng ở ngoài xa quan sát trận chiến cũng bị chấn động bởi kinh lực của cuồng phong

Hoàng Điều lông vũ tuyển một mày vàng chanh, đôi cánh lớn giang rộng, cước trảo như gió bão, thời điểm này không ngừng lao xuống bên dưới, dùng mỏ và móng sắc cứng mà tấn công huyền xà. Nào ngờ hắc thủy huyền xà không ngừng phun khí độc, đầu rắn cử động, nhẹ nanh vừa dài vừa sắc, toàn lực đánh trả, chốc chốc lại va trúng bên dưới Thiên Đế Bảo Khố

Thần Điều, Cự Xà quắn chiến ác liệt, thật là trời đất u ám, gió mây đổi sắc, cũng may là ở nơi hoang vắng heo hút, bằng không e là cường lực của hai kỳ thú thượng cổ này sẽ hủy diệt mọi vật xung quanh

Trong trận đấu trước mắt, Hắc Thủy Huyền Xà vốn tàn bạo ngang ngược bản tính hung hăn kiêu ngạo hiện đã mệt mỏi đuối sức, trên mình rắn khổng lồ xuất hiện đường đường nét nét những vết thương khổng lồ, máu đen không ngừng xối xả tuôn làm cho phần dưới thân cây đại thụ cũng loang lổ vết máu. Hắc thủy huyền xà vốn là thượng cổ ma thú, toàn thân cứng như đá hoa cương, chỉ có mỏ sắc móng nhọn vô cùng lợi hại của Hoàng Điều mới có thể đả thương.

Tuy Hắc Thủy Huyền Xà thương tích trầm trọng nhiều nơi, nhưng hoàng điều bản thân cũng không khác. Bộ cánh vốn óng ánh mỹ lệ như lông phượng hoàng trong khi cùng Huyền Xà kịch chiến đã bị mổ trúng nhiều nơi, trên thân đầy vết cắn xé sâu đến tận xương, máu me lênh láng loang đỏ khắp vùng ngực

Thời khắc này, lưỡng thú tạm thời đình chiến, Hắc Thủy Huyền Xà cõi trụ bên trên Thiên Đế Bảo Khố, Hoàng Điều lượn quanh cây đại thụ cạnh đó, hay bên gờm gờm thủ thế, Hắc Xà rít lên từng hồi, Hoàng Điều lanh lót tranh hơi, hai bên ra sức dương oai thị uy, không có vẻ gì là nhượng bộ

Nhin từ bên ngoài, Hắc Thủy Huyền Xà có vẻ rơi vào tình thế bất lợi, kém cạnh hơn về địa thế, tựu chung Huyền Xà đơn độc trên không, chỉ có thể bám trụ chung quanh thân cây, trong khi Hoàng Điều chao cánh lúc lên lúc xuống từ mọi phía tấn công liên tục, quả thực đã chiếm không ít tiện nghi. Hơn nữa, Hoàng Điều vốn là ma thú đại địch của Hắc Thủy Huyền Xà tự ngàn xưa nên đối với độc khí do Huyền Xà phun ra đã có sức kháng cự thiên bẩm, tuy nhiên bị đả thương nhiều nơi nhưng không phải sát thương trầm trọng, quyết không đến nỗi trí mạng

Pháp đả thương tối lợi hại của Hắc Thủy Huyền Xà đã không hữu dụng khi tác chiến với Hoàng Điều, lại thêm địa hình bất lợi cho nên tình thế không mấy khả quan, có vẻ như bây giờ Huyền Xà đã nhận thức rõ, càng lùm cho nó trở nên hung dữ cực điểm. Hai mắt trừng trừng, đầu rắn đột nhiên quay phắt lại đón đầu Hoàng Điều đang quay lại từ xa, như vũ bão hướng về thiên đế bảo khố bổ xuống Hoàng Điều nổi cơn thịnh nộ, tiếng phượng lanh lảnh trên không, chao cánh bay ngược lên

Tiếc rằng đòn này Hắc Thủy Huyền Xà vận lực toàn thân đánh ra, hạ xuống đánh ầm, sức tàn phá không bút nào tả xiết, chỉ thấy gốc cây khổng lồ không ngừng rung chuyển dữ dội, bên trên Thiên Đế Bảo Khố trong nháy mắt xuất hiện vô số vết nứt, đồng thời lan cả đến đại thạch môn, cơn chấn động đổ dồn lớp này tiếp lớp kia tạo nên nhiều vết nứt

Dường như là sau khi kiên trì chống lại vô số đợt tấn công hung bạo của Hắc Thủy Huyền Xà, giây phút này, sức mạnh huyền bí của Thiên Đế bảo khố chung quy đã bắt đầu sụp đổ

Từ xa, bọn Pháp Tương nhìn nhau e ngại, đồng loạt nín thở gai người chờ đợi Hoàng Điều rít lên lanh lảnh, dao động trên không, thình lình chao xuống, cái mỏ sắc nhọn như mũi tên cực lớn rời cung nhắm hướng Hắc Thủy Huyền Xà lao tới

Chớp mắt trời đất biến sắc, gió mây chuyển động, tựa như có trận cuồng phong mãnh liệt tạo thành vòng xoay khổng lồ, nổi lên một cơn bão lớn, Hoàng Điều quanh tròn mãnh liệt trong gió, lao xuống

Hắc Thủy Huyền Xà gào thét dữ dội, con rắn khổng lồ không ngừng liên tục phóng ra hung quang dữ tợn thản khí hung ác

"Rầm"

trong nháy mắt, một trận mưa đá, bão cát nổi lên, rắc rắc rắc rắc thanh âm vang rền như muôn nổ tung trời đất, cuối cùng gầm lên một tiếng dữ dội, bức tường Thiên Đế bảo khố sụp đổ ầm ầm, bị sức mạnh như thái sơn áp đỉnh của Hắc thủy Huyền Xà đánh mạnh vào

Gắn như cùng một lúc, Hoàng Điều cuồng nộ xà xuống như vũ bão ngay lập tức chộp lấy Hắc Thủy Huyền Xà, chúng nhân chỉ nghe hắc Thủy Huyền Xà hống lên một tiếng thống hận vang trời, thanh âm cực kỳ cô khổ, tựa hồ đã bị đả thương trầm trọng

Cuồng phong kịch liệt phi thường, Pháp tương mấy người tựa như con sâu cái kiến trong phong ba bão táp, lúc này chỉ biết lui lại phía sau

Chớp mắt, bụi đất bắt đầu rơi, tiếng hống thê lương vẫn không dứt, chúng nhân nhìn qua, chỉ thấy trên đầu Hắc Thủy Huyền Xà máu tuôn xối xả, bên phải đầu rắn huyết lệ phun ra như suối chính là đã bị Hoàng Điều bất ngờ một phát mổ trúng mắt

Vào lúc này, Thiên đế bảo khố bị chấn động mạnh, luồng ánh sáng màu vàng lóe lên mấy lần, nhưng sau đó từ từ tắt hẳn.

Hắc thủy huyền xà cùng với Hoàng điểu nhất thời không còn có ý tranh đấu, đồng thời cui xuống quan sát.

Trước mắt chúng, Thiên đế bảo khố vô cùng to lớn này, thật chẳng khác gì một món đồ chơi con nít.

Bụi đất bay mù mịt, bên trong Thiên đế bảo khố, hai bóng người đang loạng choạng đứng đó, chính thị Quý Lệ và Lục tuyết kỳ. Tiểu Hồi vốn đang ngồi chẽm chê trên vai Quý Lệ, lúc này đột nhiên tụt xuống đất, chui vào phía dưới mộc đài, dùng tay nắm chặt lấy mộc trụ, ổn định thân hình.

Sau cú đánh vô tình của Hắc thủy huyền xà, tình hình bên trong Thiên đế bảo khố không ổn chút nào. Chỉ thấy Quý Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ, tuy sắc mặt vẫn còn trắng bệch, nhưng cũng đã lấy lại được bình tĩnh, riêng Tiểu Hồi vẫn còn sợ hãi "mặt cắt không một chút máu", miệng kêu "chi chi" không ngừng.

Quý Lệ vừa ổn định thân hình, lập tức toàn thân rúng động, chỉ thấy hai con cự thú to lớn không tưởng tượng được, gầm ghè nhìn nhau, hơn nữa nhìn hình dáng của chúng, sát khí đằng đằng, không cần nói cũng biết là sự chấn động kinh khủng.

Y chưa kịp có chút phản ứng nào, Hắc thủy huyền xà đã hướng mắt nhìn chăm chăm vào mộc đài ở trung tâm của Thiên đế bảo khố, cùng với cái chén bằng gỗ chứa đầy chất lỏng trong suốt đặt trên mộc đài.

Ngay lập tức, cặp mắt của Hắc thủy huyền xà hiển lộ vẻ tham lam vô độ, cái đầu rắn to lớn nhanh chóng chồm xuống, Hoàng điểu ở bên cạnh không chịu tọa thủ bàng quan, kêu lên một tiếng, cái mỏ nhọn cũng lập tức mở xuống.

Hai con cự thú to lớn này, đồng thời ra uy, cho dù đạo hạnh của Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ có cao đến đâu, trong lúc đó chỉ còn cách ngự khởi pháp bảo lập tức bay lên. Ngay khi Quý Lệ vừa bay lên, đột nhiên toàn thân chấn động, nghe phía đằng sau lưng truyền lại tiếng kêu "chi chi", Tiểu Hồi đang trốn ở phía dưới mộc đài, không kịp chạy theo y.

Tuy bản tính của y đã thay đổi nhiều so với khi xưa, nhưng đối với Tiểu Hồi vốn có cảm tình thâm hậu, trong lúc đó không nghĩ gì khác, lập tức quay đầu lại đón lấy Tiểu Hồi. Nhưng khi y dừng lại trong khoảnh khắc, Hoàng điểu kêu lên một tiếng, vừa đúng lúc Hắc thủy huyền xà cất mình lên, hai cánh quạt mạnh tạo thành một trận cuồng phong, đẩy Quý Lệ và Lục tuyết kỳ văng ra xa.

Quý Lệ trong lòng cấp bách, nhưng sức lực của Hoàng điểu quá sức mãnh liệt, y không khống chế được phải bay vọt ra xa, khó khăn lắm mới ổn định được thân thể, lúc đó thì đã bay xa hơn mười trượng. Y nhíu mày, vừa hạ thân xuống thì thanh quang đại thịnh, lập tức xoay người bay trở lại.

Trong lúc này Hoàng điểu và Hắc thủy huyền xà đang tranh đấu đến mức dẫu sôi lửa bùng, hiện tại đã biết được mục tiêu của huyền xà là đoạt được linh dược

trong chén, tự nhiên Hoàng điểu không thể để cho nó toại nguyện, Hoàng điểu không cất cánh bay lên nữa mà đậu lại trên cành cây, hai con cự thú tập trung vào cái chén gỗ nhỏ bé, nhe nanh múa vuốt, gầm rú liên hồi, nhưng nhất thời dưới uy lực của đối phương, không con nào dám cúi đầu xuống đoạt lấy linh dược.

Tiểu Hồi nằm dưới mộc đài, lúc đầu có run rẩy sợ hãi, nhưng từ từ cũng nhận ra hai con cự thú to lớn chỉ tranh đấu chí mạng trên đầu mình, không hề hạ xuống, nó bắt đầu ngẩng đầu lên để xem xét. Chỉ thấy vòm ánh sáng phát ra ở phía trên chén gỗ lúc trước, theo sự đổ nát của Thiên đế bảo khố, cũng đã biến mất không tăm dạng.

Tiểu Hồi từ từ trèo lên trên mộc đài, ngẩng đầu nhìn kỹ, chỉ thấy trên không trung, đầu rắn mỏ chim cắn mổ lẩn nhau, tranh đấu không biết trời trăng gì, vẩy rắn và lông chim bay lả tả như mưa.

Tiểu Hồi lấy tay ôm đầu, cặp mắt hấp háy, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy ở bên trong cái chén gỗ, có một dung dịch trong suốt như nước, phản chiếu lấy hình ảnh của nó, có một viên đá nhỏ, nổi trên mặt nước, không hề chìm xuống, trong suốt nhìn xuyên qua được, không biết là thứ gì.

Nó nhìn vào mộc bôi một hồi, đột nhiên khuôn mặt thay đổi, cúi xuống sát vào chén gỗ, bắt đầu uống nước ừng ực.

Ưc, ưc, ưc...

Hắc thủy huyền xà và Hoàng điểu vốn đang tranh đấu chí mạng, đánh nhau đến kinh thiên động địa, phong vân đổi sắc, đột nhiên dừng hẳn lại.

Ưc, ưc, ưc...

Âm thanh nhỏ bé này, vốn không phải là ghê gớm to lớn gì mấy, không hiểu vì sao, đột nhiên lúc này, thiên địa như hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng hẫu tử ngộ nghĩnh đang uống nước.

Cái chén này vốn rất nhỏ, dung dịch bên trong chỉ đầy chưa đến nửa chén, hẫu tử Tiểu Hồi nhanh chóng đã uống hết sạch, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn khắp bốn phía. Ở giữa khoảng không, Hắc thủy huyền xà nhìn xuống, tựa hồ như không có phản ứng gì, lại ngoảnh đầu nhìn sang từ đối đầu Hoàng điểu, hoàng điểu dường như cũng vậy, vừa nhìn Tiểu Hồi, vừa nhìn Hắc thủy huyền xà.

...

Chắt chắt

Đột nhiên, một tiếng động lạ cất lên, Hắc thủy huyền xà cùng với hoàng điểu đồng thời nhìn xuống, chỉ thấy Tiểu Hồi đang lè lưỡi ra, cái đầu khỉ lắc qua lắc lại, hiển nhiên thứ nước trong chén không ngon lành chút nào, thật tệ hơn nhiều so với mỹ thực mà chủ nhân nó đã từng nấu nướng tại Đại trúc phong Thanh vân sơn, Tiểu Hồi tỏ vẻ rất không hài lòng. Lúc này cặp mắt khỉ chuyển động, chỉ thấy trong chén đã cạn sạch nước, có một viên đá nhỏ xíu đang tỏa sáng, an tĩnh nằm

bên trong chén, liền thò tay bốc lên, sau đó tung nhẹ lên không, há to miệng ra, như người ta ăn gạo vậy, chép miệng một cái, nuốt chửng vào bụng.

...

Ở phía xa, bọn Pháp tướng đồng thời toát mồ hôi!

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng rống, một tiếng kêu thánh thót, Hắc thủy huyền xà cùng Hoàng điểu đồng thời cuồng nộ xông xuống dưới, đầu rắn mỏ chim, cùng lúc tấn công vào hầu tử nhỏ bé đáng thương, Tiểu Hồi sợ hãi thất sắc, tưởng như bao nhiêu lông khỉ trên thân đều dựng đứng cả lên, nhưng lúc này không còn chỗ nào để lẩn trốn, chỉ còn biết nằm sấp xuống trên mộc đài, dùng hai tay ôm lấy đầu.

Đang thấy Tiểu Hồi sẽ phải chết chắc dưới sức hợp công của hai con cự thú lớn, mắt mọi người hoa lên, một đạo thanh quang lóe lên, chính là Quý Lệ dụng toàn bộ sức lực cản lại, phóng tới kéo Tiểu Hồi đi, rồi lại hết sức phóng đi thật xa.

Bọn họ vừa rời khỏi mộc đài, chỉ nghe ở phía sau ầm lên một tiếng, những gì còn lại của Thiên đế bảo khổ, toàn bộ bị phá hủy...

Hắc thủy huyền xà trên cành cây rống lên một tiếng lớn, mặc dù trên mặt đất thì nó không có địch thủ, nhưng đối với địch nhân ở trên không thì vô kể khả thi, cả nửa ngày sau, cũng không có cách nào, hơn nữa linh dược đã mất, lại có kẻ thù truyền kiếp bên cạnh, cuối cùng cũng phải phẫn nộ quay đầu, chậm chạp bò xuống theo cành đại thụ, rồi nhanh chóng biến mất trong đám mây vụn.

Nhưng nguy cơ đe dọa Quý Lệ và Tiểu Hồi vẫn chưa mất đi, Hắc thủy huyền xà không có cách nào, nhưng vẫn còn có Hoàng điểu vốn là thần túc tung hoành cửu thiên, vung cánh bay tám vạn dặm, lúc này nó đã dang rộng cánh, dĩ nhiên không chịu bỏ qua, lập tức đuổi theo bọn họ.

Quý Lệ trán đã lấm tấm mồ hôi, Hoàng điểu tuy bay với tốc độ cực nhanh, nhưng một là khi nãy kịch đấu với Hắc thủy huyền xà, liên tục thụ thương, thể lực đại tổn, hai là Quý Lệ bay lượn linh hoạt, trên không trung mấy lần chuyển hướng đột ngột, khiến Hoàng điểu không sao đuổi kịp. Mặc dù như vậy, Hoàng điểu tuy kiệt sức, nhưng càng lúc càng đuổi đến gần hơn, nhìn thấy chẳng bao lâu nữa, sẽ bị nó đuổi kịp, Tiểu Hồi được Quý Lệ ôm trước ngực bỗng nhiên kêu lên một tiếng lớn, vô cùng hoảng sợ, chỉ thấy nó há miệng kêu hai tiếng, rồi lại kêu thêm một tiếng "ách", không ngờ rằng chỉ uống một thứ gì đó trước đây, bây giờ lại bị đánh đuổi như thế này.

Quý Lệ vừa tức vừa buồn cười, không biết nên cười hay nên khóc, nhưng vào lúc này không thể suy nghĩ nhiều, chỉ biết cố gắng bay thật nhanh để thoát khỏi tiếng kêu đầy đe dọa của Hoàng điểu. Đang bay phía trước, ở khói mắt nhìn thấy phía dưới có một luống hoa, so với xung quanh có điểm bất đồng, hoa vẫn tươi tắn nở rộ, bên trong ẩn hồng quang lóe sáng.

Y toàn thân chấn động, lúc này dĩ nhiên nhận ra là bên trong luồng hoa đang ẩn giấu vật gì, không ngờ bọn họ bất ngờ cũng đã theo đến đây, vậy tại sao lại không nói trước cho mình biết?

Trong lòng y cảm thấy nghi hoặc, nhưng lúc này là lúc sanh tử quan đầu, không có nhiều thời gian suy nghĩ, lập tức bay về hướng đó, Hoàng điểu đuổi sát theo sau.

Ở phía xa, Lục tuyết kỳ hốt hoảng kêu lên một tiếng, mắt thấy móng vuốt sắc nhọn của Hoàng điểu sắp chộp lấy lưng của Quý Lệ, với vẻ phẫn nộ của Hoàng điểu, như muốn xé tan xác kẻ dám uống lấy thiền đế linh dược thì không hài lòng.

Nói thì chậm nhưng mọi việc diễn ra cực nhanh, Quý Lệ dùng hết sức lực, dồn vào thanh quang lóe sáng, bay tới luồng hoa, nhưng Hoàng điểu không chú ý đến y, đuổi sát theo y, cuối cùng cũng bay qua phía trên luồng hoa.

Chuyện lạ phát sinh.

Phía dưới đám hoa tươi, đột nhiên ánh hồng quang mở rộng, liền thành 1 khối, phía trên không trung, xuất hiện một cổ đỉnh màu đỏ, chính là kỳ bảo của Quý vương tông - Phục Long đỉnh.

Một người đứng ở phía trên Phục Long đỉnh, sắc mặt bình tĩnh, miệng lẩm nhẩm niệm chú, chính thị Quý vương.

Câu chú thần bí, vang dội lại, cùng lúc đó, Thanh Long, U Cử đã xuất hiện bên cạnh luồng hoa, song thủ huy động liên tục, lập tức thôi động linh lực từ phục đỉnh thần bí khôn lường, "Khốn Long Khuyết trận" bắt đầu phát động, hồng quang tạo thành một cái lồng sáng, liền lạc vô khuyết, tạo thành một tấm màn hồng quang, trên không tụ lại ở giữa phục long đỉnh, vây lấy Hoàng điểu ở bên trong.

Hoàng điểu không cam tâm bị giam cầm, lập tức tả xung hữu đột, nhưng không biết là do cuộc chiến với Hắc thủy huyền xà làm hao tổn sức lực, hay là do pháp lực mạnh mẽ của Khốn Khuyết trận, sau vài lần đâm sầm vào bức tường ánh sáng, không có cách nào thoát ra được, hơn nữa còn bị sức mạnh thần bí phản chấn lại, toàn thân thương thế nặng nề.

Cuối cùng, tựa hồ như biết là không còn có thể kháng cự, Hoàng điểu kêu thảm một tiếng, đứng lại bên trong bức màn ánh sáng màu đỏ, không động đậy nữa.

Quý vương cười dài một tiếng, nhẹ nhàng đáp xuống đất, Quý Lệ cũng ôm lấy Tiểu Hồi, đáp xuống bên cạnh y, lúc đó, Thanh Long, U cơ vẫn đang đứng.

Quý Lệ chau mày, nhìn về phía Quý vương, Quý vương cười nhẹ, vẫy tay ra hiệu, nói: "Mọi việc ở đây, đợi người trở về sẽ nói sau." Nói dứt, mục quang của y nhìn ra xa, nhìn thấy bọn Pháp tướng, Lục tuyết kỳ các người, đột nhiên nhìn Quý Lệ cười nói: "Người thử nói xem, làm sao chúng ta xử trí mấy người này đây?"

Quỷ Lệ thân hình chấn động, nhìn Quỷ vương tuy vẫn mỉm cười hòa nhã, nhưng trong ánh mắt lấp lánh tinh quang, ẩn chứa một tia băng lạnh.

Xung quanh, tất cả đột nhiên an tĩnh không một tiếng động.

Chương 105

Ngư Quái

Tử Trạch, trên đỉnh cổ thụ khổng lồ.

Lục Tuyết Kỳ, Pháp Tướng, Lâm Kinh Vũ cùng Tăng Thư bốn người từ từ hạ xuống một cành cây lớn đâm ngang bừa bãi trên đỉnh cây đại thụ, chỉ thấy bốn bể xung quanh chỉ chút nhũng vết nứt ngang dọc, cành cây gãy đổ vô số, mặc dù đều đã rất lâu năm to lớn, nhưng do khi nãy đôi cự thú thượng cổ giao đấu kịch liệt đã làm thay đổi diện mạo nơi này.

Nhưng thời khắc đó, tất cả sự chú ý của bọn họ đều tập trung ở nơi trước mặt. Pháp Tướng khẽ nhíu mày, trầm ngâm không nói. Mấy kẻ đang đứng ở đó, đương nhiên khi xưa trong cuộc giao tranh ở Đông hải Lưu Ba Sơn và Thanh Vân Sơn bọn Pháp Tướng cũng đã từng gặp qua, đích thực là Quỷ Vương Tông Chủ Quỷ Vương cùng hai thủ hạ đắc lực là Thanh Long và U Cơ, lại thêm lúc này có cả một kẻ đã hoàn toàn thay đổi khác xưa, Quỷ Lệ, khỏi cần nói cũng biết mạnh yếu hai bên chênh lệch rõ ràng đến chừng nào.

Chỉ tiếc là sau khi bay lên trên đại thụ, tại nơi chạc ba khi ấy, Thanh Vân Môn Tiêu Dật Tài cùng Phẫn Hương Cốc Lý Tuân và Yến Hồng đã tách ra bay đi tìm kiếm hướng khác, có ba người ấy lúc này cũng chưa chắc đã địch lại bốn kẻ trước mặt nhưng dù sao cũng là thêm được vài trợ thủ hết sức đắc lực.

Nhưng khác với những gì họ tưởng, phía bên Quỷ Vương Tông tựa hồ như không có ý định động thủ ngay lập tức. Quỷ Vương néo mắt ngắm nhìn bọn bốn người, rồi từ tốn quay qua Quỷ Lệ nói: "Ngươi xem, chúng ta phải xử trí thế nào với mấy người này đây?"

Quỷ Lệ không trả lời ngay, ngược mắt nhìn Quỷ Vương, chỉ thấy lão sắc diện hòa ái, có vẻ bình ổn, nhưng ẩn hiện trong mắt lóe lên nhũng ánh nhìn sắc bén, sau một lát hắn mới thản nhiên nói: "Tông Chủ ngươi đã tới đây rồi, xử trí việc này thế nào, tự nhiên là do Tông Chủ quyết định".

Thanh Long đứng ở bên cạnh hơi nhường mày, tấm hắc sa che mặt U Cơ dường như khẽ khích động, nàng quay qua nhìn Quỷ Lệ.

Quỷ Vương sắc mặt thản nhiên không hề biến đổi, khéo miệng khẽ nở một nụ cười, chậm rãi nói: "Ngày hôm đó khi ngươi lên đường tới Tử Trạch này, ta đã có nói mọi sự ở đây đều tùy ngươi tác chủ. Ta cùng Thanh Long và U Cơ hôm nay tới đây chẳng qua là để tìm bắt Hoàng Điều mà thôi. Bốn người trong chính giáo đó nay cũng đều tùy ngươi xử trí, ngươi muốn thế nào thì bọn ta sẽ làm thế ấy".

"Phì!"

Đột nhiên có tiếng người kinh bỉ lạnh lẽo từ phía trước truyền lại.

Mọi người đều quay qua phía đó, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ sắc mặt như phủ một lớp sương mờ, lạnh lùng nói: "Yêu ma tà đạo, các ngươi cùng chính đạo bọn ta chắc chắn chỉ có quyết một trận sinh tử, việc gì phải bàn đi tính lại như đàn bà, thật tức cười!"

Hắn nói câu đó, tức thì sắc diện Thanh Long tối sầm lại, nhưng Quý Vương không ngờ chỉ ngắm nhìn Lâm Kinh Vũ, hoàn toàn chẳng hề tỏ ra giận dữ, ngược lại miêng khẽ mỉm cười, quay qua hỏi Quý Lệ: "Người này có phải là Lâm Kinh Vũ, bạn thân từ thở ấu thơ của ngươi không?"

Quý Lệ trong lòng rúng động. Từ trước tới giờ, Lâm Kinh Vũ cũng chẳng có mấy danh tiếng ở bên ngoài, không hiểu sao Quý Vương lại biết tới hắn, thậm chí còn lập tức nhận ra thì quả là không thể ngờ được. Nhìn nét mặt cười cợt của Quý Vương, trong tâm hắn đột nhiên cảm thấy một cơn ớn lạnh.

Quý Vương nheo mắt nhìn hắn, ung dung nói: "Ngươi nói đi, làm gì với bọn chúng đây?"

Quý Lệ nhìn thẳng vào mắt lão, thản nhiên trả lời: "Giờ việc của chúng ta cũng đã sắp đại công cáo thành, mấy kẻ này cũng chẳng có vai trò gì hệ trọng, bất tất phải để tâm đến. Tông Chủ, ta thấy việc thu thập Hoàng Đấu lúc này mới thực là chuyện cấp bách".

Quý Vương chăm chú nhìn hắn, không nói một lời, không khí trên cục trường nhất thời trở nên an tĩnh.

Thanh Long trong ánh mắt thoáng một nét ưu tư, U Cơ đứng ở bên cạnh lão khuôn mặt khuất sau tấm hắc sa, không biểu hiện ra một chút tình cảm gì, nhưng trông bộ dạng có lẽ cũng không mấy thoái mái. Ánh mắt của U Cơ thấu qua tấm hắc sa, nhìn qua nhìn lại hai người Quý Vương và Quý Lệ, rồi lưu chuyển về phía trước, xa xa chỉ thấy bốn người bên chính đạo vẫn đứng yên ở đó, Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đứng sau cùng, sắc mặt lạnh lùng băng giá, nhưng đôi mắt của nàng dường như ngưng tụ nơi thân hình Quý Lệ.

Bên dưới dung nhan băng sương ấy, dường như ẩn giấu một nét quan hoài.

U Cơ thốt nhiên giơ tay khẽ hích Thanh Long.

Thanh Long đang trầm mặc băn khoăn, cảm thấy cái hích ấy, liền quay đầu lại nhìn U Cơ, chỉ thấy khuôn mặt nàng dưới tấm hắc sa khinh động khẽ hướng về phía Quý Vương. Lão cùng U Cơ khi xưa đều đứng trong Tứ đại thánh sứ của Quý Vương Tông, làm sao không hiểu ý nàng, chỉ có điều lúc này trong tâm lão đang có chút phân vân lưỡng lự.

Sau một khắc trầm ngâm, Thanh Long cuối cùng cũng khẽ khàng bước tới sau lưng Quý Vương, khẽ hạ giọng nói: "Tông Chủ, Quý Lệ nói vậy không phải là không có lý, hiện giờ chuyện hàng phục Hoàng Đấu chúng ta phải sớm an trí

trước, chuyện khác tính sau, không thì chút nữa nơi Tử Trạch này, nhân mā Vạn Độc và Hợp Hoan hai phái đó sẽ kéo đến, trì hoãn chỉ e lại sinh biến".

Quỷ Vương quay lại nhìn Thanh Long, chầm chậm gật đầu: "Người nói phải lắng", tức thì sâu trong mắt mục quang lấp lánh chuyển động, quay qua nói với Quý Lệ: "Tình thế đã vậy, chuyện ở đây giao người xử trí".

Quý Lệ lặng lẽ gật đầu: "Người cứ yên tâm".

Quỷ Vương nhìn hắn giây lát, đột nhiên cười khẽ, quay mình bước đi. Thanh Long ở phía sau lưng lão cũng quay qua Quý Lệ mỉm cười rồi cũng lập tức bước theo Quỷ Vương.

U Cơ thong thả bước về phía trước, qua trước mặt Quý Lệ bỗng thấy hắn nhìn mình khe khẽ gật đầu.

Tấm hắc sa che mặt nàng khẽ khích động, nhưng nàng chỉ lặng im không nói gì, lặng lẽ bước đi.

* * *

Mãi tối khi thân ảnh bọn Quỷ Vương ba người đã hoàn toàn khuất hắn, Quý Lệ mới chậm chạp quay người lại, đổi mặt nhìn thẳng về phía Pháp Tướng.

Pháp Tướng dặng hắng một tiếng, bước lên trước một bước, khẽ gọi: "Trương sư đệ..."

Quý Lệ lạnh lẽo nói: "Ta tên Quý Lệ".

Pháp Tướng nghẹn giọng, phía sau lưng ông Lâm Kinh Vũ khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Tiểu Phàm, ngươi hè tất phải như thế. Ta biết ngươi tâm địa vốn thiện, chẳng qua bị gian nhân mưu hại nên giờ mới phải sa vào ma đạo..."

Pháp Tướng nghe mấy câu đó, cảm thấy có phần chướng tai, miệng khẽ cười khổ, nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Chỉ nghe Lâm Kinh Vũ nói tiếp: "... chỉ cần ngươi quay đầu néo chính, ta in rằng Đạo Huyền chưởng môn khoan dung đại độ, nhất định sẽ thu nhận ngươi về Thanh Vân Môn trở lại".

Quý Lệ thản nhiên nói: "Tại sao ta phải quay về?"

Lâm Kinh Vũ thân hình chấn động, hai mắt mở to trán trỗi nhìn người bạn thân từ thời thơ ấu giờ đang đứng trước mặt, chỉ thấy hắn ta đứng nơi đó, giọng nói toát lên một cảm giác lạnh lùng băng giá: "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu! (1) Đường ta đi tốt đẹp lắm rồi, không cần môn phái các ngươi phải cứu độ!"

Lục Tuyết Kỳ đứng phía sau cùng thân hình khẽ run rẩy. Tăng Thư Thư đứng cạnh bên nàng, nhìn thấy thần sắc của nàng hiện ra nơi khói mắt thì khẽ nhíu mày, lặng lẽ không nói gì.

Lâm Kinh Vũ sắc mặt phẫn nộ, dấn lên một bước, vừa mở miệng định nói gì đó thì đã bị Pháp Tướng đưa tay ngăn lại.

Pháp Tướng nhìn Lâm Kinh Vũ nhẹ nhẹ lắc đầu, trầm giọng nói: "Hắn ta đã chìm sâu vào ma đạo, đệ chớ nên vội vàng bức bách, không khéo sẽ chỉ phản tác dụng mà thôi".

Lâm Kinh Vũ bị Pháp Tướng chặn lại, vốn đã tức giận lắm rồi, nhưng nghe mấy lời nhẹ nhàng ấy của ông ta, cũng hiểu ra là thực, ngược nhìn Quỷ Lệ, trái tim bỗng mềm đi, tưởng như trước mắt lại thấy cảnh năm nào hai đứa trẻ vô tư chơi đùa, cuối cùng cũng nghiến răng thoái lui về phía sau.

Pháp Tướng trầm ngâm giây lát, nhìn Quỷ Lệ nói: "Quỷ Lệ thí chủ, bất chấp người có thừa nhận hay không, chúng ta cùng với thí chủ cũng có một đoạn duyên nghiệp sâu nặng. Bây giờ Thiên Đế Bảo Khố đã bị hủy, xem ra nơi đây chẳng còn gì là tuyệt thế bảo vật nữa rồi, bất quá chúng ta chia tay nhau ở đây".

Quỷ Lệ hừ một tiếng, nhìn ông ta hồi lâu rồi chuyển mắt qua những người khác, Lâm Kinh Vũ, Tăng Thư Thư, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi khuôn mặt của Lục Tuyết Kỳ.

Người thiếu nữ lạnh lùng ấy đứng ở phía sau cùng, sắc mặt như sương, ánh mắt như nước, sâu không thấy đáy, chẳng biết trong thâm tâm nàng, nơi tận cùng sâu thẳm đang nghĩ những gì?

Quỷ Lệ thu hồi mục quang, không nói một lời, quay lưng đi thẳng.

Đi chưa được bao lâu, Quỷ Lệ đã thoáng nghe sau lưng có tiếng người đuổi tới, hắn nhíu mày quay người lại, tâm khẽ rúng động, chỉ thấy người đang đuổi tới đích thị là Tăng Thư Thư, phía sau lưng gã là Pháp Tướng sắc mặt tựa hồ như cung rất ngạc nhiên.

Tăng Thư Thư chạy tới trước mặt hắn, Pháp Tướng cũng theo ngay phía sau lưng. Gã nhìn Quỷ Lệ chăm chú một lúc, bỗng nhiên vui vẻ mỉm cười nói: "Ngươi không xuống tay hạ sát ta chứ?"

Quỷ Lệ trông thấy nụ cười ấy của gã, vẫn như ngày nào mới gặp nhau trên đỉnh Thông Thiên Phong tại Thanh Vân Sơn, không một chút đổi thay, tươi vui và cởi mở. Trong chốc lát, ánh mắt của hắn dần dần hòa hoãn trở lại, nhưng thanh âm vẫn thản nhiên như mặt nước: "Có chuyện gì?"

Tăng Thư Thư tặc lưỡi mấy tiếng, nhún vai nói: "Dù thế nào ta và ngươi cũng là bằng hữu, mặc ngươi nghĩ thế nào thì ta cũng vẫn cho là như vậy". Nói tới đó gã hơi cúi mặt, nháy mắt mấy cái với Quỷ Lệ, hạ giọng nói nhỏ: "Đại ca, có thể cho ta ôm Tam nhãn linh hồn một chút được không?"

Quỷ Lệ khẽ run lên, trong óc tức thì thấy lại cảnh Tăng Thư Thư năm xưa cứ bám riết mình đòi đổi lấy Tiểu Hồi, không hiểu sao lòng bỗng cảm thấy ấm áp. Kỳ thực hắn từ nhỏ tới lớn ở Thanh Vân Sơn, đối với mỗi nhành cây ngọn cỏ trên ngọn Đại Trúc Phong đều có một tình cảm rất sâu nặng, huống hồ Tăng Thư lại là một trong số ít ỏi bằng hữu của hắn.

Tăng Thư Thư thấy Quỷ Lệ lặng im không nói gì, cũng không tỏ vẻ gì là phản đối, tâm lý vô cùng cao hứng. Gã xưa nay vốn thông minh không ai bằng, đối đãi với Quỷ Lệ đã gia nhập Ma giáo vẫn như bằng hữu, thực ra trong lòng đã có cảm nhẫn rất thấu đáo, hiểu rất sâu sắc con người Trương Tiểu Phàm tính tình kiên nhẫn quật cường, nếu hắn đã tâm nguyện điều gì thì dù chết cũng cố hết sức bảo vệ cho được, khả dĩ có thể liên hệ đến tình cảnh hắn hiện giờ, năm xưa quả thực đã mang một vết thương ghê gớm.

Vậy nên từ nay tới giờ, vì muốn kéo vị hảo hữu này ra khỏi ma đạo, trong đầu Tăng Thư Thư đã suy tính không biết bao nhiêu biện pháp, cuối cùng cũng đạt được một điểm này: lựa thế mà tác động nhưng không được gấp gáp.

Lúc này ánh mắt của gã đang hau háu nhìn Tiểu Hồi ở trên vai Quỷ Lệ, hai mắt sáng rõ, tươi cười hớn hở: "Tiểu Hồi, là ta nè, có nhận ra ta không?"

Tiểu Hồi đang nắm uể oải trên vai Quỷ Lệ, không hiểu sao mặt mũi đỏ phừng phừng như một gã trung niên say rượu, nghe Tăng Thư kêu réo liền mẩy lần mới lù đù mở mắt như chẳng còn chút sức lực nào, nhìn về phía Tăng Thư, nhành miệng khẽ kêu "chí chí" hai tiếng rồi lại nhắm nghiền mắt lại.

Tăng Thư Thư không hề tỏ ra tức giận, trái lại trên mặt hỉ hả âu yếm vô cùng, "thèm thuồng rỏ dãi" bốn chữ như in rõ trên trán gã. Quỷ Lệ nhìn thấy biểu cảm ấy của Tăng Thư Thư, dường như mười năm qua chẳng có chút gì đổi khác, thốt nhiên thở dài một tiếng: "Chuyện không còn gì nữa, hôm nay chia tay ở đây. Ngày sau nếu còn có duyên gặp lại sẽ nói chuyện tiếp".

Tăng Thư Thư lưu luyến rời mắt khỏi Tiểu Hồi, khẽ gật đầu, chuyển qua nhìn sắc diện của Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ lạnh nhạt nói: "Ngày sau nếu chánh ma đổi lập, ta và ngươi đổi địch, ngươi cứ phóng tay mà hạ thủ, còn...", hắn nhìn sâu vào mắt Tăng Thư Thư, hồi lâu mới chậm rãi nói tiếp, "Ngươi và ta đạo bất đồng, tất sẽ trở thành địch thủ của nhau, nhưng trong lòng ta vẫn luôn coi ngươi là bằng hữu".

Tăng Thư Thư vô cùng sung sướng, ngoác miệng ra cười, gục gặc đầu, vươn tay ra như muốn vỗ vai Quỷ Lệ một cái thật mạnh, nhưng bất giác cảm thấy có chỗ không ổn, đành rút tay lại. Tức thì con mắt gã khẽ hấp háy, không biết trong bụng đã nghĩ ra được chuyện gì mà nơi khói miệng bỗng thoáng một nét cười bí ẩn, moi trong ngực áo ra một vật, đích thị là một quyển sách bìa màu xanh sờn rách te tua, trên bìa chẳng ghi một chữ nào, không rõ là thứ sách gì?

Quỷ Lệ nhăn mày, không hiểu sao cảm thấy quyển sách đó có mấy phần quen thuộc, nhưng nhất thời không thể nhớ ra là đã thấy ở đâu rồi.

Tăng Thư Thư lén lút dúi quyển sách vào tay Quỷ Lệ, vừa cười vừa nói khe khẽ: "Huynh đệ chúng ta mười năm hôm nay mới gặp lại, có món quà nhỏ tặng ngươi".

Quỷ Lệ nhìn bản mặt của Tăng Thư Thư, chỉ thấy sắc diện gã đến bảy phần là hoan hỉ, còn lại ba phần vẻ ngoài thì là kỳ bí nhưng thực chất đích thị là mấy ý

niệm nham nhở, tức thì nhíu mày nhìn lại quyển sách trong tay, tiện khẽ giở ra xem...

"A!"

Mặc dù Quý Lệ hiện giờ định lực đã vững vàng hơn xưa bội phần, nhưng lúc này cũng không kìm được thân hình run rẩy, vội vàng gấp sách lại. Trong quyển sách ấy đích thực là có rất nhiều đồ hình và văn tự, toàn những hình vẽ nam nữ lõa lồ, chính là thứ mà mười năm trước khi hắn còn đương niên thiếu, tại Thông Thiên Phong hôm đó Tăng Thư Thư đã đem ra đòi đổi lấy Tiểu Hồi: Xuân Cung đồ.

"Ngươi..." Quý Lệ bỗng bật cười sặc sụa, không sao nói tiếp được nữa.

Tăng Thư Thư trừng mắt nhìn hắn nói: "Ngươi không phải muốn hai ta thân bại danh liệt đấy chứ, đừng có mà nói lớn thế kéo người ta nghe thấy!"

Quý Lệ trợ mắt ra nhìn gã, trong lòng bỗng cảm thấy mập mờ hỗn loạn. Trước giờ hắn vẫn nghĩ gã cao đồ Thanh Vân Môn này là kẻ hiếu động náo nhiệt, chẳng biết thế nào mà mấy hành động tưởng chừng như bản tính vô tình của Tăng Thư Thư lại khiến hắn chợt cảm thấy vô cùng thân mật thiết tha, phảng phất mọi chuyện vẫn vẹn nguyên như những ngày xưa cũ.

Tăng Thư Thư mỉm cười nhìn hắn giây lát rồi quay mình bước đi. Gã phen này trong lúc cấp bách nghĩ ra được cách này, quả thực hết sức thâm thúy. Muốn lôi kéo người bạn này từ bỏ ma đạo mà quay về, không khiến hắn ta thừa nhận mối tình bằng hữu vẫn còn sâu đậm này thì không xong. Hôm nay gã chẳng ngại mọi người cười chê mà làm những chuyện nhố nhăng này, quả đã khiến Quý Lệ chẳng nói được lời nào, thiết tưởng ngày sau gặp lại, tình nghĩa hai bên nhất định sẽ tốt đẹp hơn nhiều so với hiện giờ.

Nghĩ tới đó, sắc mặt gã không khỏi để lộ nét cười khoái trá. Pháp Tướng đang cùng trở về, coi thấy nụ cười ấy của gã liền hỏi: "Tăng sư huynh, không biết huynh có chuyện gì cao hứng quá vậy?"

Tăng Thư Thư tâm trạng đang vô cùng sảng khoái, quay qua làm bộ mặt quỷ quái với Pháp Tướng: "Phật dạy: không thể nói, không thể nói!"

Pháp Tướng khẽ mỉm cười, quay nhìn lại phía Quý Lệ, chỉ thấy hắn vẫn đứng trân trân nơi đó, tay vẫn cầm quyển sách bìa xanh nõi, sắc mặt dường như biểu hiện tâm trạng rất phức tạp, chẳng biết trong đầu hắn đang nghĩ gì. Pháp Tướng khẽ lắc đầu nói với đồng bạn: "Bây giờ sự tình đã vậy, chúng ta phải đi thôi, nếu còn có chuyện gì ngày sau sẽ tính tiếp vậy".

Tăng Thư Thư là người đồng ý trước tiên, sau rồi đến Lâm Kinh Vũ và Lục Tuyết Kỳ cũng lặng lẽ gật đầu tán đồng.

Bốn người tức thì hóa ra bốn sắc hào quang, đằng không bay lên, tại giữa không trung vẽ lên một vòng tròn, trong giây lát đã bay mất hút.

Quý Lệ đứng trên cành cự thụ, đột nhiên tâm lý cảm thấy mơ hồ phiêu dang, cảm giác trống trải như vừa mất đi một thứ gì. Ánh mắt hắn vô tình dừng lại ở

quyen sach noi tay, trong choco lát khẽ vung lên, dường như có ý định vứt quách nó đi, nhưng thế nào lại bật lên một tiếng cười khổ, cuối cùng lại thu tay về, cất quyển sách vào trong áo.

Giây sau, hắn hít một hơi thật sâu, rồi thở dài một cái, xốc lại tinh thần, nói: "Tiểu Hồi, chúng ta đi".

Tiểu Hồi hai mắt vẫn chẳng thèm hé ra, mơ mơ hồ hồ kêu lên hai tiếng "chi chi", chẳng biết có phải là trả lời hay không nữa.

Quỷ Lệ khe khẽ mỉm cười, tay phải phẩt một cái, ngự khởi Phệ Hồn pháp bảo, hóa ra một đạo thanh quang, nhanh như điện chớp thoáng chốc đã rời khỏi cây cự thụ khổng lồ.

Đằng vân giá vũ một hồi lâu, xuyên qua đám sương mù chướng khí, từ trong nội trạch ra tới bên ngoài, Quỷ Lệ bỗng bay chậm chậm lại, thoảng xác định phương hướng rồi phóng vụt về phía nhân mã của Quý Vương Tông đã bố trí từ trước nơi ngoại trạch.

Tốc độ phi hành của hắn tuy là cực nhanh, nhưng Tử Trạch này rộng lớn vô cùng, áng chừng bay đã được một lúc lâu, bỗng trước mắt hắn hiện ra mênh mang biển cỏ, biêng biếc một màu; chẳng biết bên dưới sóng cỏ mơn man ấy có biết bao nhiêu là cạm bẫy chết người, nhưng tại giữa không trung nhìn xuống, chỉ thấy cảnh sắc như tranh vẽ, khiến người ta tâm hồn vô cùng phấn chấn.

Vừa vào tới khu vực nhân mã của Quý Vương Tông trú chân, Quỷ Lệ đột nhiên cau mày, trong không trung bỗng thoảng qua một làn hơi máu tanh nồng quen thuộc, trong giây lát đã phiêu tán theo gió mà biến mất.

Quỷ Lệ tức thì biến sắc, khẽ hừ một tiếng, dưới chân thanh quang bỗng trở nên đại thịnh, từ trên không xộc thẳng xuống dưới.

Thanh quang sắc nhọn từ trên không trung giáng xuống, mang theo những luồng gió mãnh liệt, lướt trên những đám cỏ nước um tùm, những luồng gió vô hình thổi bạt đám cỏ ra hai bên, để lộ mặt nước sóng lăn tăn không ngớt.

Giây lát, Quỷ Lệ đã trông thấy đám người của Quý Vương Tông đang tụ tập ở đó, chỉ thấy một đám rất đông đều đang quay lại nơi đây, xem ra đại bộ phận nhân mã của Quý Vương Tông vẫn bình an vô sự, lo lắng trong lòng hắn mới vơi đi một nửa.

Bấy giờ, bọn đệ tử Quý Vương Tông cũng đã nhận ra Quỷ Lệ từ không trung hạ xuống, tức thì rối rít đứng hết cả dậy.

Quỷ Lệ mình xuống mặt đất, phản ứng đầu tiên của hắn là hai chân mày càng nhăn tít lại với nhau. Nơi này mùi máu huyết tanh tươi không ngờ vô cùng nồng nặc, xem ra luồng tinh huyết ban nãy ở trên không trung thoảng ngửi thấy chính là từ nơi đây mà ra.

Chúng đệ tử Quỷ Vương Tông đứng một bên tất thảy đều cúi đầu kính sợ. Quỷ Lệ tuy trước giờ không hề làm sát nhân mạng, nhưng từ lúc hắn tu hành ma đạo thì tâm tính đã thay đổi ghê gớm, khắp người hắn không chủ ý cũng tỏa ra khí thế lạnh lùng tàn khốc, trong Quỷ Vương Tông mà nói, trừ Tông Chủ Quỷ Vương ra thì ngày thường kẻ mà bọn đệ tử úy kị nhất chính là gã trẻ tuổi ưu tú này.

Thời khắc ấy từ giữa chúng đệ tử có một kẻ vượt ra phía trước, thì ra là một nam tử trẻ tuổi, mắt thanh mày kiềm, có phần anh tuấn, chính thị là Yến Hồi.

Chỉ thấy gã bước tới trước mặt Quỷ Lệ, khom lưng hành lễ nói: "Phó Tông chủ, ngài đã về".

Quỷ Lệ gật đầu nói: "Nơi đây xảy ra chuyện gì?"

Yến Hồi mở miệng định nói nhưng bỗng lại có phần do dự, khẽ đưa mắt nhìn Quỷ Lệ. Quỷ Lệ hiểu ý gã liền bỏ đi về phía trước, Yến Hồi tức thì quay nhìn chúng đệ tử khắp xung quanh một lượt, cao giọng nói: "Phó Tông chủ đã trở về, tất cả hãy về nguyên vị trí, không việc gì phải kinh hoảng".

Chúng đệ tử dạ ran một tiếng, lập tức tản đi các nơi.

Yến Hồi sải bước tới sau lưng Quỷ Lệ, khẽ hạ giọng nói nhỏ: "Xin đi theo thuộc hạ".

Nói rồi, gã mau mắn nhầm mé bên phải vắng vẻ mà đi tới. Lát sau, cả hai dừng chân nơi một vùng cỏ rậm rạp um tùm, cao đến ngang thân người, bốn phía không bóng dáng một ai, nhưng xem ra mùi tinh huyết ngày càng nặng nề hơn.

Quỷ Lệ nhìn Yến Hồi xét hỏi, chỉ thấy sắc mặt gã có chút trắng xanh, nói rất khẽ: "Ngài tự mình xem sẽ biết". Dứt lời, gã bước về phía đám cỏ rậm trước mặt, dang tay vạt đám cỏ ra hai bên.

Quỷ Lệ chậm rãi tiến lại, nhìn qua đám cỏ ấy, tức thì thần sắc đại biến, mới hay ở ngoài bụi cỏ nhìn vào thì chẳng thấy gì lạ cả, nhưng bên trong thì nhuộm đỏ bởi máu người, mùi máu tanh xộc thẳng vào mặt chỉ muỗi ối mửa. Dưới lớp cỏ dày chồng chất mười ba cái thi thể, tình trạng hết sức khủng khiếp, kẻ nào cũng bị gãy dập nát bấy dăm bảy chỗ.

Mấy năm gần đây Quỷ Lệ ở trong Ma giáo đã quá quen với cảnh gió tanh mưa máu, nhưng thử đoán tàn khốc tới mức này thì quả thực hắn mới thấy đây là lần đầu.

Hắn nhầm mắt lại, định thần giây lát, lập tức sắc diện trở lại lạnh lùng bình tĩnh, từ từ bước tới xem xét kỹ càng đống thi thể.

Yến Hồi đi theo sau lưng hắn khẽ nói nhỏ: "Đám đệ tử này hôm qua được giao nhiệm vụ cảnh giới phía này, là chỗ xa rời đại đội nhân mã của ta nhất, xa nhất so với tầm quan sát của chúng ta. Mấy tên này thực lực cũng khá lắm, vậy mà không ngờ chỉ trong có một đêm, tất cả đều bị giết sạch mà chẳng ai nghe thấy một tiếng động nhỏ nào".

Quỷ Lệ sắc diện âm trầm, mục quang lạnh lẽo, chậm rãi nói: "Hung thủ là ai ngươi có manh mõi gì không?"

Yến Hồi không trả lời trực tiếp mà nói: "Phó Tông chủ, ngài lại coi cái này xem". Quỷ Lệ nhìn theo hắn, chỉ thấy Yến Hồi đi vượt qua đám thi thể khủng khiếp ấy, vào sâu hơn nữa trong đám cỏ rậm rạp, tới một nơi um tùm kín đáo thì thấy thêm một bộ thi hài nữa, tình trạng thân thể tương đối nguyên vẹn, chỉ duy có cánh tay trái không biết thiếu mất đi đâu.

Khóe mắt Quỷ Lệ khẽ dãn ra. Kẻ này hắn có biết, là một đệ tử tên Từ Trùng Hải, trong đám thuộc cấp của hắn thì đạo hạnh vào loại khá cao, không ngờ cũng bỏ mạng nơi này.

Yến Hồi bước lại bên thi thể Từ Trùng Hải nói: "Ngài coi này".

Quỷ Lệ bước lại gần, nhìn xuống mặt đất, chỉ thấy trên mặt bùn đất bên cạnh đầu Từ Trùng Hải, cánh tay phải còn lại của hắn đã vạch lên hai chữ:

Ngu, quái.

Chữ "ngu" thì được viết hết sức rõ ràng, nhưng chữ "quái" thì hình dạng khá là nhiễu loạn, có vẻ như Từ Trùng Hải khi viết tới đó thì đã sức cùng lực kiệt mất rồi.

"Ngư quái?" Quỷ Lệ khẽ cau mày.

Yến Hồi gật đầu nói: "Thuộc hạ cũng chẳng hiểu hắn muốn nói gì. Nếu bảo là quanh vùng này có ngư quái yêu nghiệt thì hôm nay sau khi phát hiện xác mấy người này, thuộc hạ đã lập tức tra xét khắp xung quanh, nhưng tuyệt chẳng thấy tung tích gì của ngư quái nào cả".

Quỷ Lệ khẽ quay mình bước ra ngoài vật cỏ, Yến Hồi cũng theo sau lưng hắn, bầu không khí bên ngoài vẫn còn rất nặng mùi, nhưng so với trong đám cỏ rậm ấy thì cũng đã dễ thở hơn rất nhiều.

Quỷ Lệ hít sâu mấy hơi, lát sau đột nhiên cất tiếng nói: "Sát Sinh Hòa Thượng sao không thấy ở đây?"

Yến Hồi bỗng trở nên trầm mặc, trả lời: "Hắn hồi sớm nay trông qua tình cảnh này xong thì đã tức giận đùng đùng rồi, đến khi nhìn thấy tư thế của Từ Trùng Hải, nghe ra cái thuyết ngư quái thần bí xuất hiện thì lập tức đuổi về phía nam, định một mình truy tìm tung tích, thuộc hạ nói mãi mà hắn chẳng chịu nghe. Vả lại..."

Gã nói nửa lời đột nhiên ngừng lại.

Quỷ Lệ quay qua nhìn gã hỏi: "Sao?"

Sắc mặt Yến Hồi thoáng một tia uất hận, nói: "Hôm trước Phó Tông chủ đã có nghiêm lệnh rằng trước khi ngài quay về thì môn phái chúng ta không được gây ra xung đột với bên Hợp Hoan Phái và Vạn Độc Môn. Hôm nay xảy ra vụ huyết án này, thuộc hạ chỉ e là do Vạn Độc Môn hoặc Hợp Hoan Phái đã hạ độc thủ, nên

mới ngầm sai người tới do thám bên hai môn phái đó, mong tìm ra âm mưu của bọn chúng càng sớm càng tốt, nếu quả đây là việc làm của bọn chúng thì sau này tiên đó mà trả thù".

Quỷ Lệ chậm rãi nói: "Sự việc xảy ra bất ngờ, người xử lý như vậy không hề sai lầm. Vậy sau khi bọn do thám đã đi rồi thì có kết quả gì không?"

Yến Hồi do dự một chút mới nói: "Việc này, quả là đã vượt ra ngoài sự tiên liệu của thuộc hạ. Nhân mã của Vạn Độc Môn chẳng biết vì lý do gì đã đột nhiên toàn bộ triệt xuất Tử Trạch, nhưng Hợp Hoan Phái thì vẫn còn ở chỗ cũ", gã nhìn Quỷ Lệ trầm giọng xuống, "cũng phát sinh tình trạng tương tự như bên ta, chết mất 20 người".

Quỷ Lệ khẽ biến sắc: "Có chuyện này ư?"

Yến Hồi đáp: "Không sai, thuộc hạ đã đích thân tra xét bàn bạc, cũng vừa mới xong ngay khi nãy thôi".

Quỷ Lệ trầm ngâm không nói gì, đứng yên ở đó, tựa hồ như đang chìm vào suy nghĩ sâu xa. Yến Hồi ban đầu không dám làm phiền hắn, nhưng qua một lúc khá lâu vẫn chẳng thấy Quỷ Lệ mở miệng nói một lời nào, nhịn không được bèn khe khẽ nói: "Phó Tông chủ, bây giờ chúng ta phải xử lý thế nào?"

Quỷ Lệ cũng không trả lời hắn, ngược lại sắc mặt bỗng nhiên dường như nhớ ra được điều gì, quay lại nói với Yến Hồi: "Trước khi ta quay về, Quỷ Vương Tông chủ có ghé qua đây không?"

Yến Hồi tức thì biến sắc, lập tức gật đầu đáp: "Có".

Ánh mắt Quỷ Lệ bỗng lóe lên: "Có nói gì không?"

Yến Hồi nói: "Tông chủ và Thanh Long, Chu Tước hai vị thánh sứ cùng đi với nhau tới đây. Lão nhân gia khi đó nhìn thấy tình cảnh ấy thì sắc mặt tỏ ra rất khó coi, mãi sau cùng mới nói một câu là sự tình ở đây nhất thiết giao cho Phó Tông chủ về xử lý, rồi cùng với hai vị thánh sứ đi mất".

Quỷ Lệ sắc mặt không biểu lộ một chút tình cảm gì, lại trở về trạng thái trầm mặc. Yến Hồi đương nhiên hoàn toàn không biết gì về chuyện giữa Quỷ Vương và Quỷ Lệ bất ngờ đã chuyển biến thành một mối quan hệ hết sức vi diệu, chỉ dám đứng một bên lặng lẽ quan sát hắn.

Hồi lâu sau, Quỷ Lệ mới gật đầu nói: "Chuyện hôm nay người xử lý rất tốt. Bây giờ nhiệm vụ của chúng ta ở Tử Trạch đã đến hồi kết, từ thời khắc này, người lập tức thống lãnh bọn thuộc hạ rời khỏi nơi đây, quay về Hồ Kỳ Sơn".

Yến Hồi gật đầu nói: "Còn Phó Tông chủ thì sao?"

Quỷ Lệ quay đầu ngược nhìn những chòm mây trắng hờ hững phía chân trời, một mầu trắng thanh khiết vô sự vô ưu, nào ai có thể biết nổi bên dưới những chòm mây ấy còn biết bao nhiêu những lần máu chảy mang vong có thể xảy ra?

Hắn chầm chậm nói: "Sát Sinh Hòa Thượng tuy hành động bốc đồng, nhưng thuật truy tìm tung tích lại có chỗ độc đáo. Hiện giờ ngư quái lai lịch bất minh, lại đã hạ sát thủ hạ của ta, ta tự nhiên phải truy ra nguồn ngọn".

Yến Hồi khẽ cúi đầu đáp: "Rõ".

Quỷ Lệ gật đầu nói: "Ngươi đi đi". Dứt lời, ánh mắt hắn hướng nhìn về phía nam, chỉ thấy nơi ấy biển cỏ mênh mang, gió vi vút lướt qua Tử Trạch, chẳng biết còn ẩn tàng biết bao nhiêu bí mật chưa hé lộ.

Không biết tại sao, trong đầu hắn lại hiện lên cảnh tượng của mấy ngày hôm trước, khi hắn cùng với Kim Bình Nhi và Tần Vô Viêm bí mật gặp nhau, bắt ngờ gặp Tiểu Hoàn bị một quái nhân thần bí đầu cá tần công...

Chú giải:

(1) *"Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu"*: Câu này lấy trong Lão Tử - Đạo Đức Kinh, nghĩa là "Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm". Chó rơm là thứ dùng để đốt đi như vàng mã, không có mấy giá trị.

Chương 106

Văn Tấn

Nơi con đường cũ đơn độc, vắng vẻ, gió hun hút đuối xa về phía trước.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn hướng về phía Đông được ba ngày, đã bỏ xa Tử Trạch. Giữa trưa hôm nay, họ vẫn còn trên con đường này nhưng quang cảnh đã đổi khác nhiều, trước đó hai bên con đường chỉ toàn là cỏ hoang bỗng nay đã được cây cối, đồi núi chập chùng thay thế.

Chu Nhất Tiên nhận ra ven đường phía trước không xa có một tòa thạch đình cũ nát, lấy làm vui mừng quay sang Tiểu Hoàn: "Chúng ta qua đó nghỉ một chốc".

Tiểu Hoàn ngoảnh nhìn ra sau, ánh mắt trong trẻo tràn đầy vui tươi, nói: "Đạo trưởng, cùng tới ngồi đi thôi".

Đằng sau Dã Cẩu Đạo Nhân vui mừng gật đầu. Không biết tại sao, sau khi rời khỏi Tử Trạch hắn một mực theo sau Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, khiến Chu Nhất Tiên có phần bất an. Mấy ngày trước, sau khi bỗng nhiên chạm mặt vị trung niên tự xưng là Vạn Nhân Vãng, Tiểu Hoàn có nói vài câu cùng hắn, tự nhiên thêm vài phần thân thiện, thế là hắn theo sau luôn.

Chu Nhất Tiên ngồi trong thạch đình dõi theo Dã Cẩu Đạo Nhân đang cùng Tiểu Hoàn tiến vào, lão liếc Dã Cẩu rồi nói: "Dã Cẩu Đạo Nhân, ngươi vì sao lại cứ theo sau hai ông cháu lão? Ông cháu lão bần cùng nghèo đói, lấy đâu ra thứ gì để cướp đoạt" - giọng không mấy thân thiện.

Dã Cẩu Đạo Nhân trừng trừng nhìn Chu Nhất Tiên đoạn nhẽch mép châm biếm: "Xú lão đầu, lại giả nghèo giả khổ vờ vĩnh, làm như ta không biết cây gậy của lão có gì à!".

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn đờ người ra, rồi như bỗng phải mông, mặt lão đỏ ửng, nhảy dựng lên nói to: "Giỏi thay, lão phu sớm đã biết ngươi không tốt, quả nhiên là nhòm ngó túi tiền của ta".

Dã Cẩu Đạo Nhân không đáp lại, chỉ nhìn lão, Tiểu Hoàn giọng có phần khinh ngạc cất tiếng hỏi: "Đạo trưởng, ngài làm sao mà biết được?".

Dã Cẩu giọng càng lúc càng nhỏ có chút ngập ngừng: "Lão ta lúc nào cũng nắm chặt cây gậy, đi ngủ cũng ôm rịt vào lòng, lại còn cứ chốc chốc sờ sờ vào nó, nhìn cái bộ dạng đó thi đễn khờ cũng biết cây gậy đó có gì".

Tiểu Hoàn bật cười phi, Chu Nhất Tiên mặt thoảng đỏ, ngượng nghịu ngoảnh đầu đi. Nhưng lão chợt nhận ra thế này thật quá mất mặt bèn quay sang Dã Cẩu to giọng quát: "Cứ cho là cây gậy của lão phu có gì đi nữa cũng không mướn ngươi quản vào. Sao ngươi không nói tại sao lại đi theo ông cháu lão?".

Dã Cẩu Đạo Nhân bỗng thắn người ra nhất thời không nói lên lời

Chu Nhất Tiên đắc ý chỉ Dã Cẩu Đạo Nhân cười nói: "Hô, đừng cho rằng lão phu không biết, cái bộ dạng thèm nhỏ dãi trước túi tiền của ta và sắc đẹp của Tiểu Hoàn, cả ngày nghĩ kế không ngoài...".

"Gia gia" Tiểu Hoàn đỏ mặt, gọi to, Chu Nhất Tiên bấy giờ mới sực tỉnh, biết mình đã quá lời nhưng sắc mặt vẫn không đổi lại lớn tiếng: "Nói!, đúng hay không...".

Dã Cẩu Đạo Nhân len lén nhìn trộm Tiểu Hoàn, thiếu nữ đó da mặt trắng mịn, lúc này phơn phớt ánh hồng, hơi có nét e thẹn, nhưng cặp mắt như sao lóng lánh, một vẻ đẹp tươi trẻ rạng ngời. Đột nhiên từng chút một len lỏi dần dần vào tim gã đến gấp tràn sự tự ti vô cớ, mặt từ từ cuối xuống.

Tiểu Hoàn trừng mắt với Chu Nhất Tiên, nàng từ nhỏ đã cùng với Chu Nhất Tiên phiêu bạt chân trời, kiến đa thức quang, tự nhiên tính tình rộng rãi hơn phần đông các thiếu nữ đồng trang lứa khác, rồi quay sang nói với Dã Cẩu Đạo Nhân: "Đạo trưởng, người đừng nghe gia già nói bậy, ông ta miệng chó không mọc được ngà voi...".

Chu Nhất Tiên hầm hầm tức giận nói: "ngươi lại cả gan mắng gia già ngươi là chó, trong khi rõ ràng hắn ta mới là chó hoang".

Tiểu Hoàn le lưỡi làm mặt quỷ với hắn, Dã Cẩu chợt thấy đầu mình "ong" lên chỉ nhận ra trước mắt hiện ra vô số dung mạo mỹ lệ choáng ngợp, giờ thì hắn chẳng lý gì đến xung quanh, kể cả khi Chu Nhất Tiên ở cạnh mỉa mai kích bác.

Chu Nhất Tiên vẫn chưa nguôi giận, lại quay qua phía Dã Cẩu: "Này, ngươi còn chưa chịu nói ra lý do theo ông cháu lão, nói làm sao cho lọt lỗ tai thì lão phu cho ngươi theo sau, hô hô còn không thì xin mời nếm thử mùi lợi hại của lão đây".

Dã Cẩu ánh mắt từ từ thu về im lặng hồi lâu mới nói: "Tôi cũng không biết".

"Hô hô" Chu Nhất Tiên cười to, lộ vẻ không quan tâm, Tiểu Hoàn lại có phần hứng thú hỏi: "Đạo trưởng, không lẽ người không có nhà để về sao?".

Dã Cẩu cười gượng đáp: "Cô nương nói đúng rồi!". Hắn không biết tại sao cũng chẳng hiểu thế nào khi đứng trước người thiếu nữ này lại có thể nói ra được những điều này: "Tôi từ nhỏ đã xấu xí, khi vừa sơ sanh đã bị phụ mẫu tước là yêu quái rồi đem vất ra vùng ngoại ô hoang dã, mặc cho tôi tự sanh tự diệt...".

"A" Tiểu Hoàn tay che miệng lộ vẻ kinh ngạc, Chu Nhất Tiên mắt liếc đảo chừng không tin.

Dã Cẩu Đạo Nhân tiếp: "... Sau đó tôi được một bầy chó hoang tìm ra, chúng không những không ăn thịt mà còn tha thức ăn về nuôi tôi, vì thế khi lớn lên tôi luôn luôn tự gọi mình là Dã Cẩu".

Chu Nhất Tiên cười nhạt, phần Tiểu Hoàn lại chăm chú, khe khẽ gật đầu.

Hắn không lý đến Chu Nhất Tiên chỉ là nhìn Tiểu Hoàn cười nhẹ rồi lại nói: "Bởi vì tôi từ nhỏ đã không có nhà nên nếu nhất định nói cho rõ thì hang chó là nhà vậy. Về sau do may mắn được một vị tiên bối của Luyện Huyết Đường bắt gặp, thương xót mà thu làm đệ tử, truyền thụ đạo pháp, kể từ đây về sau Luyện Huyết Đường là nhà của tôi".

Chu Nhất Tiên lạnh lùng nói: "Vậy ngươi quay về Luyện Huyết Đường thì hơn, sao lại đi dạo cả ngày thế này?".

Dã Cẩu gục đầu, mặt mày u ám hồi lâu đáp: "Luyện Huyết Đường đã bị Quỷ Vương tông hủy diệt rồi, đều do Quỷ Lệ kẻ mà hai người đã gặp qua".

"Cái gì! ". Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đồng thời khinh ngạc, Ma giáo nội bộ tranh đấu cực kỳ tàn khốc nhưng tuyệt đối không để lộ phong thanh tin tức, vì thế Chu Nhất Tiên và đa số mọi người đều không hay biết việc Quỷ Vương tông thôn tính Luyện Huyết đường. Cùng khinh ngạc nhưng phản ứng thẫn sắc của cả hai đều không giống nhau.

Chu Nhất Tiên cau mày không biết đang nghĩ gì, một lúc lâu sau mới lắc đầu thở dài nói: "Đáng tiếc, đương lúc Hắc Tâm Lão Nhân còn sống, Luyện Huyết Đường uy thế to lớn biết bao, ôi...".

Tiểu Hoàn thì không nghĩ xa đến thế, bất quá chỉ kinh ngạc đơn thuần, bỗng nghĩ đến một chuyện: "Là Quỷ Lệ mang người đến à, thế sao người còn theo hắn?".

Dã Cẩu khéo léo co giật rồi chậm chạp thuật lại sự tình đã qua một lượt.

Tiểu Hoàn thở hắt một hơi, nói với Chu Nhất Tiên: "Loại người như Niên Lão Đại thật không hề có chút cốt khí".

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn nàng nói: "Ngươi hãy còn nhỏ, hiểu làm sao được thế nào cốt khí với không cốt khí đây? Đối diện với sống chết không phải ai cũng có cốt khí cả đâu".

Tiểu Hoàn mồi như giān ra: "Thế vị Dã Cẩu đạo trưởng này không phải chết cũng không hàng sao?".

Chu Nhất Tiên nhìn Dã Cẩu rồi gật đầu nói: "Lão trước đây không nhìn ra ngươi lại có mấy phần cốt khí, thật không đơn giản. Nhưng mà vài năm gần đây, Quỷ Lệ xưng hiệu là Huyết công tử, giết người vô số, sao lại có thể bỏ qua ngươi?".

Dã Cẩu Đạo Nhân lắc lắc đầu: "Tôi càng không hiểu".

Chu Nhất Tiên lặng thính, ánh mắt ra chiều suy nghĩ miên man, cái vẻ mặt cười cợt nham nhở bình thường dần dần biến mất, Dã Cẩu nhìn vẻ xuất thần của Chu Nhất Tiên so với những ngày trước thật khác lạ, bất giác thần người ra, đúng lúc đó Tiểu Hoàn lại cất tiếng nói thu hút sự chú ý của hắn.

Tiểu Hoàn chăm chú nhìn hắn đoạn thấp giọng thốt: "Thế người cả ngày theo hắn không khó chịu lắm sao? Hắn diệt Luyện huyết đường, người nhất định là rất hận hắn?".

Dã Cẩu trầm ngâm hồi lâu, rồi từ từ lắc đầu, thoảng thốt: "Tôi cũng không rõ, trước đây quả thực tôi rất hận, nhưng vài ngày gần đây, từ từ mới nghĩ ra có trách hắn cũng ích gì? Không phải hắn, không phải Quỷ vương tông, thì Vạn Độc môn với Hợp Hoan Phái cũng sẽ ra tay, Quỷ Vương tông bất quá chỉ nhanh hơn một bước mà thôi".

"Ôh!" lần này chính Chu Nhất Tiên là người lên tiếng đầu tiên, lão ầm thầm đánh giá lại Dã Cẩu Đạo Nhân, đoạn chăm chú nhìn hắn thích thú nói: "Ngươi mà cũng có thể nghĩ được đến mức này sao? Lão đã quá xem thường ngươi rồi".

Dã Cẩu trợn mắt không mấy thiện nhìn Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên quả không mấy thích thú với thái độ này, nhưng chỉ cười nhạt "hà hà" mà không hề tức giận.

Dã Cẩu lại liếc nhìn Tiểu Hoàn, đôi mắt trong như sương mai, thu ba sóng sánh, đúng thật lay động tâm hồn, không biết vì đâu, không dám nhìn lâu, từ từ hạ đầu, nói: "Từ ngày đến Tử Trạch trong lòng lại càng khó chịu, nhất là những lúc chạm mặt với bạn Niên Lão Đại. Thật may gặp được hai người, rồi cứ thế mà đi theo thôi".

Tựu như đã nghĩ ra điều gì, hắn nhanh chóng ngẩng mặt nhìn Tiểu Hoàn nói: "Nhưng tôi tuyệt không có ý hại hai người, tự tôi cũng chẳng biết ra sao, đại khái là cứ tuỳ tiện mà cất bước đi thôi, nếu mà... nếu mà hai người không đồng ý, tôi đành đi thôi..." Tiểu Hoàn mỉm cười nói: "Không sao đâu, tiểu nữ thì thế nào cũng được. Vậy về sau người cũng cùng theo ông cháu tiểu nữ, đất trời rộng lớn thế này mà xem người dừng như cũng không có nơi để đi".

Chu Nhất Tiên sợ bắn người, khẽu Tiểu Hoàn đoạn thấp giọng nói: "A đầu ngốc, ngươi nói năng lung tung bùa bāi, đem cái gā này theo chúng ta làm gì?".

Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn lão, nói: "Cái gì mà gã này gã nọ, người ta cũng có danh tự mà. Lại nói người ta không hề có ác ý, chỉ đi cùng với chúng ta có gì mà phải lo sợ".

Chu Nhất Tiên tức giận nói: "A đầu ngươi không biết thế nào là trời cao đất dày cả, hắn trong ma giáo tiếng xấu đồn xa, hình như hắn hình như hồi trước...".

Đột nhiên lão ngậm tăm, Tiểu Hoàn dán mắt vào lão hỏi: "Hắn trước đây thế nào? Ông nói đi ngày trước có phải ông nghe thấy hắn làm việc ác tà trời?".

Chu Nhất Tiên gãi gãi đầu, hồi lâu ngại ngùng nói: "Hình như là chưa nghe ra hắn đã làm gì...".

Tiểu Hoàn toàn thân run lên vì cười, Chu Nhất Tiên khẽ khều lại nói: "Nhưng mà mang hắn theo bên mình, có vài điểm bất tiện mà lại chẳng được gì?". Tiểu Hoàn giọng lạnh tanh: "Có vẻ như, vào tối hôm qua khi qua khu đồi hoang, bên đường lại lùi ra một con heo rừng, gia già thì sớm đã cao chạy xa bay, chính vị đạo trưởng này đã tiến lên đuổi nó đi, không thì một thân mỹ yếu ớt này đã phải đối diện với thứ heo rừng to bự kia".

Chu Nhất Tiên đỏ mặt đáp: "Lão nhân gia ngươi tuổi cao sức yếu, làm sao mà ngăn nổi thứ đó chứ, lại nói ngươi bảo ngươi thân nũ yếu ớt, đừng nói là con heo rừng, nếu đến là hổ beo thì ngươi còn không...".

Tiểu Hoàn bỗng nhiên ho khan, tức thì Chu Nhất Tiên không nói gì nữa.

Nàng đến ngồi đối diện với Dã Cẩu, cười tươi nói: "Đạo trưởng, vậy thì từ nay về sau xin ngài để tâm chiếu cố".

Dã Cẩu vội vàng đáp: "Không, không sao đâu, nếu có việc gì nặng nhọc cô nương cứ bảo ta là được".

Xa xa Chu Nhất Tiên thở hắt ra.

Cùng lúc, đột ngột một thanh âm lạnh lùng vô cảm từ ngoài truyền đến: "Thì ra, ngươi chạy đến chỗ này".

Dã Cẩu chấn động toàn thân, lập tức quay đầu nhìn lại, Tiểu Hoàn thì thốt thanh thốt: "A, là ngài".

Trên con đường phía ngoài thạch đình, xuất hiện một vị thanh niên nam tử, sắc mặt lạnh cảm, nắm trên vai là con khỉ lông màu tro, đích thị Quỷ Lệ.

Bấy giờ tiết trời đang vào Thu, dù đang giữa trưa nhưng cũng không nóng gắt như mùa Hạ, cũng không phải lúc có những cơn gió lành lạnh từ ngoài đình thổi vào như hiện giờ.

Không khí trong đình đột nhiên trùng xuống lạnh lẽo, sau khi Quỷ Lệ vị khách không mời mà đến xuất hiện

Dã Cẩu sắc mặt thoạt đỏ thoạt trắng, có phần khẩn trương, Quý Lệ vẫn mặc nhiên đứng một bên, không hề nhìn lấy Dã Cẩu mà lại chú mục vào Chu Nhất Tiên.

Tiểu Hoàn hết nhìn Dã Cẩu lại nhìn Quý Lệ, hồi lâu cẩn thận hỏi: "Ô, Trương... Quý Lệ công tử, ngài, ngài đến làm gì?".

Quý Lệ nhìn nàng rồi nói: "Tôi đến tìm gia gia của cô nương".

Chu Nhất Tiên thử người hỏi: "Tìm ta?"

Quý Lệ gật đầu đáp: "Vâng, xin thỉnh giáo tiền bối một vấn đề".

Tức thì Tiểu Hoàn bình tâm trở lại, bèn quay sang cười với Dã Cẩu có lẽ muốn hắn cũng bình tĩnh lại phần nào, đoạn hứng thú nói với Quý Lệ: "A, ngài hiện giờ đã rất lợi hại, có gì để hỏi gia gia sao?", nói xong nàng mới nhận ra trên vai Quý Lệ là Tiểu Hồi, đôi mắt long lanh chuyển hướng, bất giác môi hé cười, trong lòng rất vui thích: "Ha, hôm đó ta cho ngươi kẹo Hồ Lô, ngươi còn nhớ ta không?".

"Chí chí, chí chí". Tiểu Hồi kêu chí chói một hồi, gật đầu liên tục, xong bỏ Quý Lệ mà trèo lên lòng Tiểu Hoàn, thì ra hẫu tử này ấn tượng rất tốt đối với món kẹo Hồ Lô hôm đó.

Tiểu Hoàn nhanh chóng cười tươi, duỗi tay đón lấy nó, lại không nghĩ nó nặng đến thế, suýt tí đã quăng xuống đất. Phần may nàng phản ứng khá nhanh, tăng thêm sức đôi tay, trụ vững thân hình, mới ôm gọn được Tiểu Hồi. Trong lòng nảy sinh thắc mắc, chỉ mới vài ngày gần đây, bề ngoài cũng không lớn lên bao nhiêu, làm sao mà thể trọng lại tăng nhanh đến thế, thật là kỳ thay lạ thay.

Quý Lệ nhìn với Tiểu Hoàn đang đùa với Tiểu Hồi, cười nói không dứt, dáng điệu rất vui thích, sâu trong đáy mắt cũng có ánh lên sự vui mừng, nhưng khoảng khắc lại biến mất, quay đầu đối diện với Chu Nhất Tiên.

Chu Nhất Tiên nhún vai hỏi: "Lão nhân gia ta tài cao tận trời, học phú lục xa, thiên hạ có việc gì mà ta không biết, nhưng ngươi lại có thể biết tìm ta thỉnh giáo, cũng không lạ. Có việc gì, ngươi cứ nói ra thôi?".

Quý Lệ dĩ nhiên không lý đến phần tự biện tự diễn của lão, chầm chậm nói: "Cái ngày ở Tử Trạch có một con quái đầu cá mình người lén hại cháu gái ngài, tiền bối còn nhớ hay không?".

Chu Nhất Tiên thẫn người, kẽ bên Dã Cẩu và Tiểu Hoàn đều nghe thấy, Tiểu Hoàn vừa ôm Tiểu Hồi vừa nói: "Đúng đó, cái con quái vật đó thật hung dữ chết người, nếu không nhờ Quý Lệ công tử và Bình Nhi tỷ tỷ lúc đó xuất thủ, tiểu nữ thể nào cũng bị hại".

Quý Lệ vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn Chu Nhất Tiên, nói: "Tiền bối lúc đó có gọi tên nó là Ngư Nhân một trong sáu mươi ba Nam Cương dị tộc, đúng chứ?".

Chu Nhất Tiên trầm mặc giây lát, đáp: "Không sai".

Quỷ Lệ vòng tay thi lǚ, nói: "Không biết tiền bối đối với tộc Ngư Nhân này, liệu còn hiểu biết nào khác?".

Chu Nhất Tiên nhìn qua Quỷ Lệ, nói: "Ngươi đột nhiên sao lại có hứng thú đến thế?".

Quỷ Lệ thoảng trầm ngâm, gật đầu thốt: "Phàm đã thỉnh giáo tiền bối, việc khác cũng không cần giấu diếm người. Sau khi người đi rồi, thủ hạ của tôi hình như bị một đám tương tự Ngư Nhân bắt ngờ phục kích đánh lén, tử thương thảm trọng, vì thế tôi nghĩ cần tìm hiểu từ tiền bối".

Chu Nhất Tiên nhăn mày, người từ từ đứng thẳng, ánh mắt dần dần ra chiều suy tư nghỉ ngơi, im lặng, Quỷ Lệ cũng không lấy làm khẩn trương, bình tĩnh đứng cạnh bên. Hồi lâu, Chu Nhất Tiên bỗng hỏi: "Thủ hạ ngươi có phải chết rất tàn khốc, thi thể đa phần bị cắt xé nát thành từng mảnh, ghê tởm đến mức không dám nhìn?".

"A" chính do Tiểu Hoàn kêu khẽ, sắc mặt đầy khinh hãi, hiển nhiên là vừa giật mình.

Quỷ Lệ chấm chặng gật đầu, mục quang thăm thẳm nhìn lão, nói: "Không sai, chính là như thế".

Chu Nhất Tiên gật đầu đáp: "Thế thì không thể sai được, chắc chắn là do tộc Ngư Nhân của Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn Lục Thập Tam dị tộc thủ tác. Chỉ có dị tộc này tướng mạo kỳ dị, lúc sơ sinh đã đầu cá mình người, dựa vào truyền thuyết bản tộc của chúng, chính là ngư thần thượng cổ và một người con gái giao cấu mà sinh ra, cũng vì thế chúng từ trước đến nay luôn luôn xem mình hậu duệ của ngư thần. Dị tộc này cổ tính tàn nhẫn hiếu sát, tin rằng bất kể động vật hay người, tại thảm trường chỉ còn lại thi thể bị xé nát, mới có thể đồng thời xé nát quỷ hồn, miễn trừ hậu hoạn. Vì thế khi chúng hạ thủ, không quản động vật hay người, đa phần thân xác đều khó bảo toàn".

Đột nhiên ở bên cạnh phát tới một loạt âm thanh kỳ lạ, hai người nhìn qua, nhận ra Tiểu Hoàn mặt đã trắng nhợt, nhăn nhó, có vẻ muỗi nôn thốc.

Chu Nhất Tiên nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài: "Thiên hạ bao la, còn không biết bao nhiêu việc càng hung bạo tàn ác hơn nhiều, ngươi còn chưa biết đâu."

Quỷ Lệ tự nhiên không giống Tiểu Hoàn, có điều cũng đã hơi hơi cau mày, nói: "Làm sao mà chúng hung man dị tộc này, trước nay đều chưa từng được nghe qua thanh tiếng?".

Chu Nhất Tiên chậm rãi nói: "Ngươi trước nay cư ngụ tại Trung Nguyên, tự nhiên không tưởng tận chủng man hoang dị tộc. Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn là nơi rừng thiêng nước độc, người ở đó ăn tươi nuốt sống, tuyệt không giống Trung Nguyên văn minh. Nhưng mấy dị tộc đó trước giờ vẫn quen trú tại tổ tiên sở tại, ngoài ra con đường nối Trung Nguyên với Nam cương, chính là bản doanh của một trong tam đại chính phái "Phản Hương Cốc", thỉnh thoảng cũng có vài dị tộc tiến vào, nhưng đều bị đệ tử Phản Hương Cốc tiêu diệt, bởi thế Trung Nguyên

nhân sĩ trước nay khó tưởng tận tình hình của Nam Cương Dị Tộc được. Lão thời trẻ khi du lịch thiên hạ, lạc tới xung quanh Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, mới biết được sơ lược một hai".

Quỷ Lệ điềm đạm gật đầu, mục quang dần sáng lên, nói: "Dựa theo lời tiên bối, thỉnh thoảng vài dị tộc tiến vào, cũng còn có thể nhưng đây là một nhóm rất đông vô thanh vô tức đột nhập, còn nữa Nam Cương cách Tử Vong Chiểu Trạch dễ không dưới vạn dặm, điều này không thể xảy ra được. Trừ khi trấn thủ Nam Cương, Phản Hương Cốc này sinh vẫn đê...".

Chu Nhất Tiên bỗng vặn mình, uể oải nói: "Đó là việc của các ngươi, ta lười không quản vậy" Quỷ Lệ im lặng, rồi gật đầu nói: "Đa tạ tiên bối!".

Nói xong, quay người nhìn Tiểu Hoàn đang ôm Tiểu Hồi đùa giỡn, liếc mắt nhận ra Quỷ Lệ đang nhìn mình, liền không nhịn nổi cười nói: "Con khỉ của ngài thật dễ thương, đúng rồi, sao mà nó đột nhiên lại nặng quá vậy, trên trán của nó đột nhiên hiện ra một vết sâu, giống như là con mắt đó. Hơ hơ, đúng không à, khỉ con?".

Nói đoạn, Tiểu Hoàn nhăn mặt với Tiểu Hồi, Tiểu Hồi miệng cười toe tép "chí chí, chí chí", đuôi thì ngoe ngẩy.

Quỷ Lệ động tâm, từ khi ở Thiên Đế bảo khố, Tiểu Hồi uống ly nước thần bí lại nuốt luôn viên Kỳ Thạch, thì giống như say rượu, ngủ luôn hai ngày hai đêm, tỉnh lại cũng không thấy ăn thứ gì, nhưng thể trọng lại đột nhiên gia tăng rất nhiều, ngoại hình cũng bắt đầu thay đổi, lông càng lúc càng sáng bóng, đặc biệt là cái vết sẹo trên trán càng lúc càng hiện rõ.

Có điều trừ những thứ trên, Tiểu Hồi cũng không có gì thay đổi, vẫn còn bộ dạng tham an háo chơi, lúc đầu Quỷ Lệ cũng không yên tâm, nhưng thấy Tiểu Hồi không có gì dị thường, nên từ từ an tâm trở lại.

Bây giờ hắn đem mục quang di lên người của Dã Cẩu Đạo Nhân, Dã Cẩu cũng nhìn qua, trong mắt có vài phần uý kỵ.

Quỷ Lệ từ tốn hỏi: "Ngươi định về sau cùng đi với họ sao?".

Dã Cẩu Đạo Nhân trầm mặc một lúc: "Đúng".

Quỷ Lệ đáp: "lúc trước ta đã từng nói qua với ngươi, ngươi chắc còn nhớ, mấy người Niên Lão Đại lúc nào cũng có thể đến tìm ngươi".

Dã Cẩu Đạo Nhân sắc mặt u ám, nhưng nhìn Tiểu Hoàn rồi vẫn có thể nói: "Tôi biết chứ, cũng không để ý, chính họ tự phản bội, làm sao còn mặt mũi tìm tôi?".

Không biết vô tình hay cố ý Quỷ Lệ lại nhìn Tiểu Hoàn rồi tức khắc thu hồi, nói: "Đã như thế này thì cũng tuỳ ngươi vậy."

Dã Cẩu Đạo Nhân thần người, ngẩng đầu, có vẻ không tưởng Quỷ Lệ lại nói như thế. Quỷ Lệ càng không bận tâm đến, bước sang bên gọi Tiểu Hồi, Tiểu Hồi vèo một cái lùi khỏi lòng Tiểu Hoàn, chỉ hai ba bước đã nhảy lên vai của Quỷ Lệ.

Tiểu Hoàn bần thần, không nỡ, thốt: "Ngài như thế là đi sao?"

Quý Lệ gật đầu, chắp tay với Chu Nhất Tiên, tức khắc hạ thân thanh quang bốc lên, nháy mắt thanh quang đã chói loà, bay thẳng lên trời, lập tức thất tiêu.

Đối thấy thân ảnh đã biến mất, Dã Cẩu Đạo Nhân bỗng thở hắt ra, vừa rồi Quý Lệ đứng ở đây, hình như có loại uy thế vô hình tồn tại áp bức hắn đến nghẹt thở.

Tiểu Hoàn nhìn thấy thế đang nghĩ trêu hắn, bỗng nghe sau lưng truyền đến một loạt tiếng động, tiếp đó là một chuỗi thanh âm nhu mì nhẹ nhàng lướt đến: "Muội muội, chúng ta lại gặp nhau".

Tiểu Hoàn không cần quay đầu đã cười nói: "Bình Nhi tỷ tỷ".

Quay lại nhìn quả nhiên là thiên tư mỹ sắc, phong tình lõ lô Kim Bình Nhi, mỉm cười đứng sau lưng, không rõ xuất hiện tự lúc nào.

Dã Cẩu Đạo Nhân suy cho cùng cũng là người trong ma giáo, đối với Kim Bình Nhi rất uý kỵ, có phần không được dễ chịu thoải mái, nhưng Tiểu Hoàn với Kim Bình Nhi giao tình rất tốt, vừa gặp đã vui cười không ngớt.

Kim Bình Nhi cũng rất yêu thương mà vuốt tóc muội muội mình, không biết vô tình hay hữu ý cũng liếc nhanh lên trời, nói: "Tiểu Hoàn muội muội, hôm nay ta tìm muội kỳ thực là muốn hỏi gia gia muội vài câu".

Tiểu Hoàn, Chu Nhất Tiên bao gồm cả Dã Cẩu tất cả đều ngờ người.

Kim Bình Nhi từ tốn hướng về Chu Nhất Tiên nói: "Về Nam Cương dị tộc Ngư nhân, tôi hãy còn vài vấn đề muốn thỉnh giáo ngài".

Chu Nhất Tiên lặng im, nhíu nhíu mày, Kim Bình Nhi mắt lại nhẹ nhẹ phiêu phiêu mông lung nhìn trời.

Chỉ thấy trên cao ẩn trong đám mây trắng, một tia sáng tựa con thoi đan dệt từng vạt mây, từ từ hướng về phía Nam.

Chương 107

Kiếm Vũ

Thanh Vân sơn. Tiểu Trúc phong.

Đêm thâm thâm. Nguyệt quang lu mờ bao trùm khắp Tiểu trúc phong. Lục Tuyết Kỳ vận bạch y, lặng lẽ đứng ở hậu sơn.

Nhin từ Vọng nguyệt đài, Thanh vân phong dáng dấp hùng dũng, đỉnh Thông Thiên Phong xuyên thủng Vân hải, kề bên là Hồng kiều, được liệt vào một trong sáu nơi thường nguyệt tuyệt vời.

Vọng nguyệt đài Tiểu trúc phong tuy cũng được bao bọc bởi rừng trúc bạt ngàn, nhưng loại trúc ở đây khác với Hắc tiết trúc. Tiểu trúc phong sinh sôi nảy nở cực

thịnh 1 loài trúc hiếm: Lệ trúc. Loại này thân thanh mảnh, có màu thủy lục, so với loại trúc thông thường thân ngắn hơn gần cả đốt, nhưng xét về mặt kiêu cường loài trúc tự nhiên này xếp vào hàng đệ nhất, kẻ tiêu phu thông thường chẳng bao giờ đốn ngã được. Điểm đặc sắc nhất của loài trúc này là trên thân sinh ra những đốm hồng phấn cực kì mỹ lệ, thoát nhìn ngỡ là vết lê buồn của mỹ nhân lưu lại.

Cái tên Tiểu Trúc phong hiển nhiên cũng từ đây mà có.

Vọng nguyệt đài thực ra là ngọn đồi lẻ loi giữa khoảng không gian rộng lớn, ngoại trừ phần nửa sau của ngọn đồi nối tiếp với núi, đại bộ phận còn lại đều giăng ngang trên hư không. Tương truyền rằng, vào những đêm minh nguyệt rạng rỡ, ánh nguyệt quang chầm chậm dâng cao trên núi, từ từ leo lên chiếu rọi cả Vọng nguyệt đài. Thời khắc mà trăng lên đến đỉnh chính là lúc minh nguyệt tỏa sáng khắp Vọng nguyệt đài...

Thời khắc đó là lúc Vọng nguyệt đài mỹ lệ nhất. Ánh trăng sáng vắng vặc, thanh khiết đột nhiên chói lọi rạng rỡ không gì sánh nổi, chiếu dạ vào những lớp nham thạch ở vọng nguyệt đài, lại bị phản chiếu tự nhiên vào tòa Tiểu trúc phong. Người ở Vọng nguyệt đài lúc này gần như đứng lạc trong tiên cảnh. Hoang đường hơn nữa là, chu kì 6 năm chỉ có 1 đêm trăng sáng như thế, hoàn toàn làm con người thấy mình đứng càng cao hơn cả minh nguyệt, mang lại sự kích động, ham muôn vô hạn.

Chỉ có đêm nay minh nguyệt lu mờ, gió lớn thổi quẩn quật, đương nhiên không phải là lúc thích hợp để ngắm trăng. Lúc này hiển nhiên các đệ tử trên Tiểu trúc phong yên giấc nồng từ lâu.

Chỉ có Lục Tuyết Kỳ, không hiểu vì sao, 1 mình lại đến nơi lạnh lẽo cô độc này.

Thanh Thiên gia kiếm, vật bất ly thân vẫn phía sau nàng, toả ra ánh lam sắc dịu dịu, phát tán ôn nhu trong màn đêm. Cơn gió đêm lạnh lùng thổi tràn đến, bạch y nàng như sương tuyêt, bay bay trong gió.

Những sợi tóc mềm mại thổi bay xào xạc, mơn man trên mặt nàng. Nàng chỉ đơn giản không lý gì đến, trầm mặc đứng trước thềm Vọng nguyệt đài phóng tầm mắt nhìn ra vô tận.

Gió trên núi trở nên mạnh mẽ hơn, xiêm áo nàng phiêu lượn phấp phới.

Chỉ cách vài bước nữa là vực sâu đen vạn trượng.

Đứng bên bờ vực, trong ánh sáng le lói, bóng bạch y thiếu nữ cô độc đứng trầm mặc từ rất lâu.

Từng chút, từng chút một, trong thâm tâm nàng từ từ dâng lên, chính là mối hoài niệm nhu tình đang dần hoá thành nỗi niềm thương tâm.

Từng mũi, từng mũi dao vô hình cứ khắc sâu, sâu dần vào trái tim.

Từ sâu trong vết thương lòng bỗng hiện rõ dần 1 nhân ảnh.

Tương tư... Khắc cốt ghi tâm...

Nàng đứng trong bóng đêm cô tịch này, từ từ dang rộng tay về phía hư không. Vũ trụ phảng phất như vô cùng, vô tận.

Gió thổi ngày càng rền rĩ, như muốn xâm nhập vào nỗi hoài niệm thương tâm, muốn xé tan hình bóng trong lòng nàng. Bóng đêm dưới chân nàng không biết khởi nguồn từ đâu, vươn dài những cánh tay đen tối lao tới, những muỗi kéo nàng vào vực sâu thăm thẳm.

Nàng vẫn bất động như si dại, thân thể nàng yếu mềm, nhu nhược trước gió. Nhưng bóng hình nhu nhược này, trong đêm lại ngỡ như đoá bách hợp mân khai.

Đêm sâu thăm thẳm.

Giữa giá lạnh vô danh xuyên da cắt thịt, mỗi nhu tình ẩn tàng trong thâm tâm bỗng bừng lên ngưng kết thành ngọn lửa bập bùng.

Là gương mặt của một người.

Thê lương.

Một âm thanh sắc lạnh đột nhiên vang lên, truyền vọng đi trong đêm, dội vào hư không.

Thiên gia thần kiêm bỗng nhiên rời khỏi vỏ, hào quang sáng rực trong đêm. Thân ảnh nàng trăng toát nhảy lên không trung tiếp lấp Thiên gia, gió núi oai phong cuộn lai, hòa lẫn với bóng trăng, bắt đầu một điệu muá kiêm đẹp nhất thế gian

Kiêm quang trong tay mỹ nhân uyển chuyển phi thường, giáng từ trên cao xuống như thu thủy, thoắt hóa thành một dải ngân hà,. Trong hắc ám kiêm khí vẫy vùng, khi thì thăng thiên, khi thì lạc địa. Lúc như tẩm hoàng y rạng rỡ, quyến luyến quanh mỹ nhân, lúc lại tan ra như ngàn vạn vì tinh tú lấp lánh.

Lục Tuyết Kỳ trên Vọng nguyệt đài, cắn môi, nhắm mắt lại, buông mình như đoá hoa trôi bồng bensis theo làn gió lạnh.

Toàn thân nàng dùng hết sức biến thành đạo bạch sắc phù quang, trong mờ ảo phảng phất thấy được giọt mồ hôi vương trên gương mặt trăng bệnh. Cơ thể dường đã cạn sức nhưng vẫn múa kiêm không ngừng.

Bóng hình nàng vừa u ám, vừa mỹ lệ.

"Đinh".

1 âm thanh nhẹ nhàng vang lên. Thiên gia thần kiêm từ trên tay nàng bỗng từ từ rơi xuống. Mũi kiêm đâm thẳng xuống nền đá cứng, như đâm xuống nền tuyết mềm mại, không 1 tiếng động. Bóng bạch y buông mình rơi xuống đất. Hơi thở dồn dập.

Giọt mồ hôi trên mặt như viên minh châu, rơi xuống đất.

Hơi thở nàng từ từ trầm ổn lại. Mục quang dần có lại thần sắc.

Không hiểu từ lúc nào, nàng thấy mình đã múa kiếm đến phía sau Vọng nguyệt đài. Nàng nhìn trừng trừng vào rừng Lệ trúc ôn nhu tinh tế trước mặt, từng giọt lệ ngân trên thân trúc như vết thương lòng nữ nhân. Nàng cười không ra tiếng, trong tâm phảng phất nỗi đau thương vô hạn. Nàng không màng đến y phục, tựa cả lưng vào một thân lệ trúc, từ từ ngồi xuống.

Ngẩng đầu nhìn trời cao.

Trời cao vô hạn.

Gió đêm đưa lại 1 mùi vị quen thuộc.

Nàng nhắm mắt lại, hít thật sâu.

Lúc mệt mỏi dần tan thì bóng hình trong tim nàng lại càng sâu đậm thêm.

Chuyện quá khứ, từng chi tiết in đậm trong tim, không thể xoá nhoà.

Lúc bên ngoài Thiên đế bảo khổ, chàng đã quên đi an nguy của bản thân, mạo hiểm cứu nàng.

Nàng bất giác nở nụ cười, đắm chìm trong nỗi nhớ.

Ngay cả những văn tự thần bí nhảy múa xung quanh hai người vào những thời khắc cuối cùng nàng còn nhớ như in, thì làm sao có thể quên được chàng.

Đắm chìm trong suy nghĩ, miệng nàng bất giác đọc khẽ:

"Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu...".

Đêm thâm thâm, những văn tự cổ phảng phất như ma chú, từ từ tan vào hắc ám.

Thanh vân san. Thông thiên phong, Tổ sư từ đường

Ánh đèn trong đại điện lung linh tỏa sáng một cách thanh bình. Chưởng môn Đạo huyền chân nhân trong tay đang cầm 3 nén hương cung cung kính hướng về vô số bài vị của các bậc tiền bối hành lễ, rồi bước lên cẩm vào hương án.

Đứng bên cạnh người chỉ có người chăm sóc từ đường- Lạc phách lão nhân. Trong ánh hoàng hôn từng tia nắng nhẹ nhợt chiếu lên các nếp nhăn khắc khổ trên mặt lão.

Đạo huyền quay đầu lại, đưa mắt nhìn sang Lạc phách lão nhân, rồi nói:

"Lão đường như già đi nhiều".

Lão nhân mặt không đổi sắc, từ tốn trả lời: "Năm tháng làm con người già đi, có gì lạ đâu chứ"

Đạo Huyền lại cười, có vẻ như còn muốn nói tiếp điều gì đó. Đột nhiên bên ngoài từ đường truyền vào 1 âm thanh: "Thưa tiền bối, đệ tử Lâm Kinh Vũ đã trở về, xin đến vẫn an tiền bối".

Đạo Huyền nhíu mày, không nói gì nữa. Lão nhân chậm chập bước lên 1 bước, nói lớn: "Là ngươi à, sao bây giờ mới quay về".

Lâm Kinh Vũ cung kính trả lời: "Đệ tử đã về từ hôm qua, sau khi hồi báo với chưởng môn, trước phải về Long Thủ Phong gặp Thủ toạ đại sư huynh, xong việc liền đến ngay bái kiến tiền bối."

Lão nhân khoé miệng dường như mỉm cười, từ tốn nói "Vậy sao? Người bên ngoài đợi ta 1 lát, ta đang có khách".

Lâm Kinh Vũ bên ngoài dường như rất ngạc nhiên, Tổ sư từ đường trước giờ chẳng có ai lai vãng, không ngờ hôm nay lại có khách. Từ khi theo thần bí lão nhân tu hành 10 năm nay, hắn sớm đã kính trọng lão như ân sư, nên ngoan ngoãn đứng chờ.

Đạo Huyền chân nhân thong thả bước vào chỗ khuất trong đại điện, nhìn ra cửa lớn, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ sau vai mang Long Kiếm, vận trường bào, lưng mang ngọc đai, gương mặt anh tuấn, thái độ cung kính đứng sang 1 bên từ đường, kiên nhẫn chờ đợi.

Ông trầm ngâm 1 lúc rồi nói: "Hài tử này đúng là nhân tài, bất luận là tư chất hay tâm tính đều hơn hẳn người thường"

Lão nhân bước đi chậm rãi, bước đến cạnh Chân nhân, nhìn ra ngoài, nói: "Năm ấy tại sao ngươi không nhận hắn làm môn hạ?

Đạo huyền chân nhân đảo mắt nhìn Lâm Kinh Vũ đang đứng bên ngoài từ đường, người thanh niên đó đúng là anh tu bột phát, bất luận nhìn ở phương diện nào, đều thấy tài năng hiển hiện, khiến người khác cảm thấy y hệt hắn người thường.

Đạo Huyền chân nhân đột nhiên cười, cười rất bình thản, sau đó quay người lại, nói với lão nhân: "Vì hắn quá giống một người về khí chất, tính cách, thậm chí cả tư chất đều rất giống. Nếu để hắn bên cạnh, ta sẽ không thể ngủ yên."

Lão nhân bên cạnh nét mặt dường như đột nhiên co thắt lại.

Đạo Huyền quay đầu lại nhìn lão, 1 lúc sau bỗng lắc đầu cười, nói: "Chỉ là lời nói đùa thôi mà". Nói chưa dứt lời thì Đạo Huyền chân nhân đã lạc giọng, đôi chân mày nhíu lại, tay ôm chặt lấy ngực ho khẽ 1 tràng dài.

Lão nhân nhìn Đạo Huyền chân nhân tay ôm ngực, nét mặt đang tái xanh dần, khẽ hỏi: "Đã 10 năm rồi vết thương của ngươi vẫn chưa khỏi sao?".

Đạo Huyền chân nhân một câu cũng không nói ra được, ho ngày càng lớn tiếng, càng về sau sắc mặt càng tệ hơn, mãi 1 thời gian cơn ho mới dịu dần.

Đạo Huyền chân nhân sau 1 tràng ho dài, đã rời khỏi cửa có Lâm Kinh Vũ đứng ngoài, hiện đang đứng trước vô số các bài vị tổ sư Thanh Vân Môn, nói "Ta không thể nào ngờ được nội lực phản chấn của Tru tiên kiêm lại hung hiểm đến như vậy".

Lão nhân vừa lau chui bệ thờ, vừa nói: "Tru tiên kiêm uy lực vô biên, do có thể khởi phát Tru tiên kiêm trận xoay chuyển trời đất, nên cũng là 1 vật mang lại điểm gở vì đã đổi nghịch ý trời. Người là kẻ dùng Tru Tiên cổ kiêm lúc đó, chắc đã phải biết rõ hậu quả thế nào."

Đạo Huyền chân nhân ảm đạm nói: "Ta tự đã biết điều này. Trên có Huyền Nguyệt động phủ, dưới có Thanh Diệp tổ sư và các vị đại tổ sư linh thiêng làm chứng, ta vạn bất đắc dĩ mới dám phá nghiêm lệnh, lại vạn bất đắc dĩ lầm mới dám dùng đến Tru Tiên kiêm".

Lão nhân lau bệ thờ, động tác chậm rãi cứ như đã mải việc này trong suốt bao nhiêu năm. Bất ngờ đôi mắt lại trở nên chuyên chú, cười nói: "Kỳ thật ta đã nghĩ qua, ngươi với nhiều lí do, nhiều lần đã dám huy dụng Tru Tiên cổ kiêm, hứa hẹn sẽ chết sớm hơn cả ta".

Phía sau lão nhân, Đạo Huyền chân nhân đồng tử hốt nhiên co thắt lại, 1 lúc sau mới quay mình bước đi.

Giọng lão nhân vang lên phía sau có ý thắc vọng: "Ngươi phải đi à?".

Đạo Huyền chân nhân dừng bước, vẫn không ngoái đầu nhìn lại, 1 lúc sau thông thả nói: "Chắc ngươi cũng còn nhớ năm đó khi cứu ngươi ta đã nói gì không...".

Lão nhân trong bóng tối không trả lời.

Đạo Huyền chân nhân chẳng màng quay đầu lại, trong Tổ sư từ đường phảng phất có tiếng thở dài, chỉ nghe tiếng Đạo Huyền chân nhân từ tốn nói: "Ta cứu ngươi bởi vì ta nợ ngươi, nhưng ta sẽ không để ngươi sống lâu hơn ta đâu".

Bóng hình lão nhân hoàn toàn bất động trong bóng tối. Đạo Huyền chân nhân rời khỏi Tổ sư từ đường.

Lâm Kinh Vũ đứng chờ ngoài điện, bỗng thấy Chưởng môn chân nhân từ Tổ sư từ đường bước ra, vội vàng cung kính hành lễ. Đạo Huyền chân nhân khẽ gật đầu, lướt nhìn hắn, trong mắt ánh lên những tia sáng kì dị rồi bước đi ngay.

Lâm Kinh Vũ dõi mắt nhìn theo cho đến khi Chưởng môn chân nhân khuất dạng. Nguyên nhân là do lúc Đạo Huyền chân nhân bước ra, hắn đột nhiên nhận thấy sắc diện ông dường như trắng bệch lạ thường.

Lâm Kinh Vũ còn đang mải nghĩ ngợi thì trong từ đường đã vọng ra tiếng lão nhân:

"Ngươi vào đi"

Lâm Kinh Vũ vội vàng hồi đáp "Dạ", rồi bước vào Tổ sư từ đường.

Vừa bước vào Tổ sư từ đường Lâm Kinh Vũ bỗng có cảm giác ớn lạnh, đồng thời xung quanh hắn bỗn bề tối sầm lại, khiến hắn không ngừng chớp mắt. Mười năm nay hắn theo lão nhân thần bí chăm sóc Tổ sư từ đường, nhưng kể từ khi đến, hắn lúc nào cũng thấy nơi này mang vẻ u u ám ám kì quái. Nơi này lúc nào cũng chìm trong bóng tối. Lẽ ra phía trước các bài vị tổ sư phải có ánh sáng của các

hương đèn, nhưng loại ánh sáng này lại chỉ mang thêm phần u ám sâu hút. Vốn thật không có cách nào làm thay đổi cảm giác âm u này.

Dù gì thì đây cũng là nơi hắn đã sống mười năm, hơn nữa hắn thập phần kính trọng lão nhân, nên đã quen thuộc với khung cảnh âm sâm quái dị. Hắn cung cung kính kinh hành lễ: "Thưa tiền bối, đệ tử đã về".

Mười năm qua, không ít lần Lâm Kinh Vũ muốn gọi lão nhân là sư phụ nhưng lần nào cũng bị lão cự tuyệt. Vì thế Lâm Kinh Vũ luôn phải gọi là "tiền bối". Dù sao đi nữa, ngay cả chưởng môn chân nhân cũng đổi xử ngang hàng với lão nhân. Trong thâm tâm hắn, lão nhân thời trẻ chắc phải là bậc trưởng bối ở Thanh vân môn.

Lão nhân từ trong bóng tối bước ra, miệng mỉm cười, nhìn thấy Lâm Kinh Vũ cách biệt đã nhiều tháng, trên gương mặt phảng phất nét phong sương, dáng vẻ lại thêm phần thẩn thắc tinh anh, trong mắt lão nhân không dấu được vẻ hân hoan, hỏi "Ngươi xuất đạo chuyến này có bị thương tích gì không?".

Lâm Kinh Vũ cũng vui mừng trả lời "Bất quá trên người con có vài vết thương nhỏ ngoài da, ngoài ra không có gì đáng kể đến. Đáng tiếc là lần đi Tử trạch này lại không có thu hoạch gì".

Hắn kể lại chuyện trên đường từ Tử trạch trở về, nghe được tin tức nội bộ Ma giáo cùng nhau tiêu diệt Trường Sinh Đường, nhất nhất đều thuật lại cho lão nhân.

Hiển nhiên lão nhân chẳng hứng thú gì với sự tồn vong của Trường Sanh đường, chỉ nghe thấy một trong tứ đại phái của Ma Giáo thời đã bị diệt vong, trên gương mặt bỗng có chút biến hoá, sau đó an tĩnh lại, tiếp tục nghe Lâm Kinh Vũ nói.

Sau khi Lâm Kinh Vũ dứt lời, lão nhân im lặng 1 lúc rồi đột nhiên nói "Ngươi nói tam đại ma giáo đương thời đang có lực lượng hùng hậu là đã bao gồm luôn cả Vạn độc Môn rồi à?

Lâm Kinh Vũ gật đầu đáp: "Vâng ạ".

Lão nhân ngập ngừng hồi lâu, bỗng nhiên nói: "Ngươi có gặp Thương Tùng không?"

Lâm Kinh Vũ toàn thân chấn động, ngạc nhiên 1 lúc lâu, trên mặt biểu tình biến đổi phức tạp, đến gần nửa ngày mới trả lời: "Thưa tiền bối, không hề gặp".

Lão nhân luôn dõi theo thần sắc của hắn, hỏi: "Ngươi ghét hắn lắm à?".

Lâm Kinh Vũ mắt đượm vẻ đau khổ, nói "Con không biết, nhưng chánh tà bất lưỡng lập, nếu có tái kiến, cũng đã thành cừu nhân bất cộng đái thiên rồi".

Lão nhân đột nhiên cười lạnh lùng. "Hmm".

Lâm Kinh Vũ thất kinh: "Có chuyện gì vậy thưa tiền bối?".

Lão nhân khẽ lắc đầu, quay mình đi, ngược mắt nhìn lên trên cao, nơi có vò sô Thanh vân môn tổ sư bài vị, phía trước là những ánh nến lập loè, lúc này nhìn như ánh mắt của các vị tổ sư, đang trầm mặc nhìn xuống kẻ trong từ đường.

"Hắn đã nuôi người lớn lên, truyền cho người đạo pháp, dạy người làm người, lại dứt lòng mang Long Kiếm trao cho người, thử hỏi đã đổi xử gì không đúng với người?".

Lâm Kinh Vũ lắc đầu, nói nho nhỏ: "Ông ta đã luôn rất tốt với con, lúc trước con luôn kính ngưỡng ông ta như thiên thần, luôn xem như cha ruột, sùng bái cùng cực, nhưng...".

Lâm Kinh Vũ ngừng lại, lão nhân cũng trầm mặc lúc lâu, mắt nhìn lên ánh nến trên bàn thờ tổ sư, gượng cười nói: "Kỳ thật, Thanh Tùng hắn chỉ là kẻ lầm đường lạc lối đáng thương"...

Chương 108

Cổ Miếu

Cõi nam ác địa, chính là ở phía cực nam của thần châu hạo thổ, tương truyền là nơi sông núi hiểm trở, có rất nhiều độc trùng mãnh thú, phân cách với Trung Nguyên rất rõ ràng. Tại phần đất cực nam bằng phẳng, bỗng tự dựng nhô lên một dãy núi cao nguy nga, đỉnh núi xuyên vào tận mây, phân chia rõ ràng hai vùng nam bắc.

Từ xưa đến giờ, ở Trung Nguyên phì nhiêu chỉ có rất ít người đi đến cõi nam. Nguyên nhân nhiều vô kể. Đầu tiên là đường đi hiểm trở, thứ hai là mãnh thú độc trùng, rất nhiều chướng khí nước độc, đất đai ở đó lại khô cằn ít ỏi, không cày cấy được. Ngoài ra còn do không hiểu từ khi nào, thế gian lưu truyền chuyện ở rừng núi mênh mông cõi nam, có nhiều loại người dị tộc dã man, ăn thịt sống, háo sát tàn nhẫn. Lại có loài người lai thú chuyên ăn thịt người, từ đó không có ai dám can đảm đến đó nữa. Nếu lúc nào đó thiên hạ đại loạn, chỉ sợ có ngày những dị tộc đó tụ tập nhau lại, từ vùng rừng núi đó mà xông ra, rồi tiến vào Trung Nguyên, thế thì nguy hại đến thiên hạ lắm.

Nhưng từ ngàn năm nay, không hề có ai nghe nói đến chuyện man tộc hại người cả, tuy rằng ngẫu nhiên thi thoảng tại vùng biên thùy cõi nam, có lưu truyền chuyện có người nhìn thấy dị tộc cổ quái như quái vật xuất hiện, rồi phần lớn họ sau đó lại tự nhiên mà chết, nhưng chuyện đó dần dần cũng dần bị mọi người quên đi. Cho đến ngày nay, trong những người sinh sống ở vùng biên thùy phía nam, chỉ còn đại khái mỗi các bà mẹ là còn doạ con khóc ban đêm câu: "Nếu không nghe lời, bọn quái vật man tộc kia sẽ đến bắt con đi đấy". Nghe những câu nói này, vào ngày nay, cũng chẳng còn có ai ở đó nhớ đến chuyện ở vùng núi cao rừng sâu kia có tồn tại những dị tộc nọ. Thế thì những người ở tít trong Trung Nguyên xa hàng ngàn dặm còn biết gì được chứ.

Chính vì vậy, vùng thập vạn đại sơn bao phủ bởi tầng tầng lớp sương mù dày đặc, là vùng đã bị người dân bình thường quên lãng.

Nhưng dù người dân bình thường có quên những dị tộc này, thì những người tu chân luyện đạo, họ vẫn không quên. Không phân biệt chánh tà ma đạo, cũng được ghi trong các tài liệu từ xa xưa, đều hiểu rằng trong ngàn năm nay tại phương nam các dị tộc sở dĩ không thể gây hại cho thiên hạ, công lớn nhất là nhờ ở "phản hương cốc" - một cự phái trong chánh đạo.

Thập vạn đại sơn đích thị một dãy núi hùng vĩ cao lớn, ngăn cản sự đi lại giữa nam và bắc. Người Trung Nguyên không thể đi về phương nam, các man nhân dị tộc cũng không thể đi lên phương bắc. Nhưng nghìn năm trước, một trận sấm sét lớn không thể tưởng tượng được đã từ trời cao giáng xuống, trong vòng ngàn dặm bách tính tử thương vô số, khi trường kiếp nạn này qua đi, người ta phát hiện tại giữa dãy núi nguy nga đó, trận sấm sét mạnh mẽ không ngờ đã đánh tạt cả núi, tạo thành một tiểu hắc đạo u ám khắng kinh rộng 3 thước.

Cũng kể từ lúc đó, thế gian truyền rằng từ nơi thập vạn đại sơn, có ẩn chứa man tộc quái nhân, thường thường làm loạn nhân gian, nhân dân vùng biên thùy khổ không sao nói hết được, cho đến tận khi có phản hương cốc xuất hiện.

Phản hương cốc là một chi phái trong chánh đạo, lai lịch vô cùng thần bí, sớm nhất là từ 1500 năm trước đã có đệ tử phái này hành tẩu trên thiên hạ. Nếu bàn về nguồn gốc, toàn thiên hạ chỉ có mỗi thanh vân môn và ma giáo là có lịch sử dài hơn, còn thì cả thiên âm tự cũng không bì được.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng phái này ban đầu danh tiếng rất nhỏ, mặc dù thi thoảng cũng xuất hiện một vài môn hạ đạo hạnh cao thâm, nhưng ảnh hưởng đối với cục thế trên thiên hạ không lớn. Cho đến cách đây 800 năm, phái này tại biên thùy phía nam gần chỗ tiểu hắc đạo, tìm thấy một sơn cốc rồi định cư ở đó, từ đó xưng tên "Phản hương cốc", trong vòng 800 năm cao thủ xuất hiện như mây, thế lực cường thịnh, đến giờ dĩ nhiên đã ngang hàng cùng với thanh vân môn, thiên âm tự, thành một trong ba đại phái lớn nhất trong chánh đạo.

Cũng cùng với đó, Cốc chủ hiện tại của phản hương cốc - Vân dịch lam, cùng với Đạo huyền chân nhân của Thanh vân môn, Hoà thượng Phổ hoằng của Thiên âm tự là ba người có địa vị cao nhất trong chánh đạo. Chỉ là người này vốn thích kín tiếng nên so với hai người kia thì danh tiếng không bằng.

Do vị trí địa lý, Phản hương cốc phải gánh vác trọng trách coi cái tiểu đạo u ám được gọi là "hắc động" khắng kinh ở gần đó. Từ đó trở đi, không còn nghe thấy tin đồn những chuyện quái vật man tộc quấy rối bách tính nữa. Vì vậy trong lòng bách tính ở đó, thanh danh của Phản hương cốc cực cao, được người đời tôn sùng như những thần tiên cao quý nhất.

Những thông tin này đều có trong ghi chép lưu tại ma giáo quỷ vương tông, Quý Lệ trong vòng 10 năm qua cũng đã từng để mắt tới, đến giờ trong đầu dần dần nhớ lại.

Hôm nay so với cái ngày hắn hỏi thăm Chu nhất tiên tin tức về quái vật người cá rồi sau đi về phương nam là đã được 3 ngày. Hắn miệt mài đi gấp, cuối cùng cũng đã đến phụ cận của Thập vạn đại sơn. Đêm sâu thẳm, vắng trăng muộn ở trên không trung, mây cao dày từng lớp, không nhìn thấy một vì sao nào. Ánh trăng tỏa sáng, chiếu xuống nhân gian, ở phía đỉnh núi trước mặt Quý Lệ, cũng hiện lên khá rõ ràng.

Quý Lệ dừng lại tại một đỉnh đồi, nhìn về phương nam quan sát, lông mày hơi nheo lại. Chú khỉ Tiểu Hôi vẫn ngồi yên trên vai hắn như cũ, tay cầm một quả gì đó không hiểu lấy được ở đâu, đang gặm gặm có vẻ rất ngon lành.

Kể từ lúc đi, được hết hai ngày đầu, hắn còn thấy những ký hiệu mà sát sanh hoà thượng lưu lại. Nhưng đến ngày hôm nay, ký hiệu của sát sanh hoà thượng đã hoàn toàn biến mất. Chỉ là nhìn vào những tin tức gã đã lưu lại, có thể thấy dựa vào thuật truy tung tinh xảo của mình, Sát sanh hoà thượng đã xác định được bọn người cá thần bí đang nhanh chóng đi về phía nam, mục tiêu hiển nhiên là quay trở lại sào huyệt.

Không hiểu giữa sát sanh hoà thượng cùng với bọn người cá thần bí có phát sinh chuyện gì không?

Quý Lệ thở dài nhẹ nhàng, trong mắt thoáng hiện nên nét lo âu. Man tộc phương nam và người Trung Nguyên hiển nhiên không giống nhau, điều này trong tư liệu của Quý vương tông cũng đã đề cập đến rất nhiều lần. Người ở đó căn bản là không hề biết đến những chuyện tu chân luyện đạo, mà tựa hồ lại có những vu thuật dị pháp quý dị, không thể ngờ tới được.

Sát sanh hoà thượng tuổi còn chưa cao, tính nết nóng nảy, nhưng trong hàng ngũ đệ tử của Quý vương tông thật là một nhân vật xuất chúng, ngày thường đi theo Quý Lệ, luôn là một thủ hạ rất đắc lực. Giờ đột nhiên mất tích một cách thần bí, trong lòng quý lện cũng có nhiều lo lắng. Lúc này hắn đang ngưng thần quan sát phía trước mặt, chứng kiến đêm đen thăm trầm, bóng đen trải dài nơi phương nam, tựa như là có một vật gì đó trong đêm đen đang nhẹ nhanh múa vuốt, như từ nơi một vùng núi non ở thập vạn đại sơn trong truyền thuyết, chính là chỗ của phần hương cốc thần bí lâu nay.

Biên thùy cõi nam, là nơi phạm vi thế lực của Phản hương cốc, ma giáo đệ tử một mình tiến nhập, nguy hiểm tự nhiên không cần phải nói.

Quý Lệ đang trầm tư suy nghĩ, hốt nhiên cảm thấy gì đó, ngẩng đầu nhìn trời, chứng kiến ở bầu trời với vầng trăng cô độc, xuyên qua lại ở chỗ các đám mây đen, bỗng nhiên có một điều gì đó kỳ quái. Một đạo hồng quang sắc đen đột nhiên xuất hiện giữa đêm đen, dưới ánh sáng chiếu rọi của ánh trăng, bay trên bầu trời, hướng về một ngọn núi ở phía nam rồi hạ xuống.

Ánh mắt Quý Lệ nhìn chăm chú vào đạo hồng quang quý dị kia, lông mày dần dần nhíu lại, một lúc sau hạ quyết tâm trong lòng, vỗ tay vào vai Tiểu Hôi, dưới chân ánh sáng xanh lập tức phát xuất. Quang sáng xanh đen âm u của phệ hồn

bừng lên, từ từ đưa hắn và Tiểu Hồi lên cao, rồi đột nhiên gia tăng tốc độ, bay vọt về phương hướng của đạo hồng quang kia.

Không biết trong đêm đen tự bao giờ, mây đen từ từ kéo tới. Bầu trời chỉ một vầng trăng lè loi. Ánh trăng chiếu xuống dần tối dần, dường như khí u ám yêu dị đặc hữu của cõi cực nam trong đêm đen này càng lúc càng trở lên dày đặc.

Đạo hồng quang thần bí kia bay được một lúc, rồi hạ xuống một vùng núi cách ngọn núi nơi quý lẻ đang náo mình khoảng 10 dặm về phía nam. Cõi nam nhiều núi, trên núi luôn có nhiều cây cối, nhưng không ngờ ở trên ngọn tiểu sơn vô danh giữa rừng kia, lại toạ lạc một tòa cổ miếu hoang lương. Đạo hồng quang dừng lại ở phía trước cổ miếu, rồi luồng ánh sáng thu hẹp lại, xuất hiện một thân ảnh gầy gò của một lão già. Lão quay đầu quan sát bốn phía một lát, xác định là không có ai theo sau, mới tiến vào bên trong cổ miếu.

Ở nơi núi vắng, chỗ cổ miếu hoang vu, nếu có người trong đêm tối tìm đến, tự nhiên là có những việc không thể để lộ ra bên ngoài.

Một hồi sau, ở nơi rừng sát cạnh cổ miếu, thân ảnh Quỷ Lệ từ từ hiện ra. Mục quang hắn quan sát tòa cổ miếu vô danh một hồi, rồi ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Trong đêm tối mây đen càng ngày càng dày, dần dần che khuất cả ánh trăng.

Thân ảnh hắn khẽ động, lặng lẽ tiến về hướng cổ miếu.

Toà cổ miếu này rõ ràng là đã hoang phế từ rất lâu, từ trong ra ngoài đều có tàn tích đổ vỡ, ngay như tại chính điện, nhìn từ ngoài vào cũng thấy bị tàn phá rất nhiều, chỗ nào cũng thấy vết nứt. Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, những cửa sổ vỡ nát lay động kẽm cột, phát ra những âm thanh khe khẽ, trong đêm tối càng đượm vẻ thê lương, nhưng cũng lại ẩn chứa một nét kỳ quái.

"Xoẹt"

Một âm thanh khẽ phát ra, có vẻ như có người đang thắp lửa lên, rồi một ánh lửa nhỏ trong đại điện bùng lên. Nhưng do ánh lửa này không mạnh lắm, chỉ có thể chiếu sáng một khoảnh nhỏ trong đại điện, nên những chỗ hơi xa một chút, thì vẫn chìm trong bóng tối đen đặc.

"kỉ kỉ, kỉ kỉ kỉ, kỉ, kỉ kỉ kỉ kỉ...", đột nhiên, một tràng những tiếng âm thanh kỳ quái từ trong đại điện bỗng thốt lên. Thanh âm này như tiếng khóc trong đêm, lại cũng giống tiếng độc trùng bay trong đêm tối, người nào nghe thấy trong đầu sẽ thấy nhức nhối, rất là khó chịu.

Quỷ Lệ ẩn thân trong một góc tối, im lìm hướng về phía đại điện quan sát.

Chứng kiến tại nơi ánh sáng mập mờ trong đại điện, ngoại trừ lão già hắn đã nhìn thấy lúc nãy ra, không ngờ lại thấy thêm hai người nữa, một người trạc tuổi ba mươi, vóc dáng trung bình. Còn người kia, thân hình khá cao lớn, nhưng không hiểu vì sao, toàn thân từ trên xuống dưới đều bị bao bọc chặt kín, ngay cả trên

đầu cũng không để lộ ra một chút nào. Cái âm thanh kì dị vừa rồi, không ngờ lại do cái người bị bao kín này phát ra.

Thanh âm này vang vọng trong toà cổ miếu, càng thêm vẻ quái dị, phảng phất như tiếng ác quỷ vừa tinh dại.

Quỷ Lệ lặng lẽ quan sát. Đây cũng là lần đầu tiên hắn được nghe loại âm thanh này, tự nhiên là không hiểu được điều gì. Nhưng nhìn vào sắc diện của hai người kia, chắc cũng sẽ có kết quả. Quả nhiên con người thần bí kia nói được một hồi, rồi cũng ngừng lại. Ngồi cạnh gã là người trung niên đang ngưng thần lắng nghe rồi quay đầu sang phía lão già nói: "Tộc trưởng nói rằng: lần này trở về mà không làm được việc gì, lại còn tổn thất người trong bộ tộc, hành tung bị lộ, tất cả đều là do tin tức của người không chính xác. Đại vương Thú thần nói như vậy, dĩ nhiên vô cùng tức giận..."

Gã trung niên khi nói đến hai từ "Thú thần", thanh âm đột nhiên nhỏ xuống. Còn thân ảnh người bị bao bọc kia, không ngờ cũng run lên một cái.

Lão già nở nhíu mày thốt: "Bọn ta ban đầu ước định, rồi sau đó đưa tin về vị trí của "thiên đế minh thạch" cho thú thần đại vương, như bọn ta được biết, viên kỳ thạch kia chính xác ở tại nơi thiên đế bảo khổ trong tử trạch, sao lại đổ lỗi là tin tức của bọn ta không chuẩn?"

Lão đưa mắt nhìn nhân vật thần bí đang bị bao bọc, khoé miệng bỗng nhiên thoáng hiện nét giễu cợt nói: "Chỉ sợ hay là bản thân bọn người lực bất tòng tâm?"

Lời này vừa thốt, nhân vật thần bí bị bọc kia ngay lập tức trả lời: "kỉ kỉ, kỉ kỉ kỉ kỉ, kỉ kỉ kỉ...". Một chuỗi những âm thanh quái dị này vừa phát ra, quỷ lệ ẩn thân ở gần đó mặc dù không hiểu được ý nghĩa, nhưng nghe những âm thanh vội vã liên hồi đó, hiển nhiên cũng biết nhân vật thần bí kia đang vô cùng tức giận.

Nhân vật thần bí kia cứ "kỉ kỉ kỉ kỉ" một hồi, sắc mặt của gã trung niên làm phiên dịch dần trở nên khó coi, khó chịu đợi kẻ kia ngừng lại. Rồi gã lưỡng lự một lát mới nói: "Tộc trưởng nói: bọn kia mặc dù chưa bao giờ đi đến tử trạch chết chóc kia, nhưng cũng biết ở đó chẳng có bóng người, không ngờ đột nhiên lại thấy rất nhiều cao thủ tu đạo của trung thổ ở đó... tự nhiên... tự nhiên là tin tức của các ngươi không đúng."

Lão già ngó bộ dạng của gã trung niên vừa nói xong, thấy có vẻ lưỡng lự. Vừa rồi nhân vật thần bí kia nói rất lâu, thế mà khi gã trung niên dịch một hồi, thì lại chỉ có vẻn vẹn mỗi một câu, hiển nhiên nhân vật thần bí kia đã nói rất nhiều lời mạt sát xấu xa, gã trung niên không muốn phiên dịch lại.

Lão già trầm ngâm một lúc, xem bộ dạng thì có vẻ không muốn cùng với nhân vật thần bí kia cãi cọ, cười nói: "cái việc thiên đế bảo khổ xuất hiện, điểm lạ cực lớn, chấn động cả thiên hạ, tưởng rằng các cao thủ tu chân trong trung thổ cũng phải biết mà kéo tới, điều này bọn ta làm sao có khả năng khống chế được."

Nhân vật thần bí bị bao bọc kia có vẻ vẫn chưa hết tức giận. Lại phát ra một tràng âm thanh quái dị, gã trung niên chăm chú lắng nghe, gật gật đầu liên tục, rồi nói luôn với lão già: "Tộc trưởng nói rằng: cái thiền đế minh thạch kia đối với thú thần đại vương mười phần trọng yếu, quan hệ trọng đại, lần này trở về mà không được kết quả gì, thú thần đại vương bột phát đại nộ, ở đó lập tức hạ sát vài người trong tộc..."

Lão già nghe đến đây, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, hiển nhiên trong lòng trầm trọng, nhưng trong mắt vẫn không kìm được một nét diễu cợt thoảng hiện lên.

Gã trung niên tiếp tục dịch: "bởi vậy mới yêu cầu bọn người nhanh nhanh chóng chóng tìm ra tin tức xem cái bảo thạch đó hiện giờ đã lạc vào tay kẻ nào, bọn họ ngay lập tức sẽ đi lấy về dâng lên thú thần đại vương!"

Ẩn tại gần đó trong tâm quỷ lệ chấn động một cái, lắng nghe bọn kia nói về sự việc cái vật thiền đế minh thạch, có lẽ nào vật bị Tiểu Hồi nuốt vào bụng lại là cái kỳ thạch này?"

Lúc này nhìn ra chỉ thấy lão già trầm ngâm một hồi, rồi sau đó gật đầu nói: "Được, việc này coi như cứ đặt lên vai bọn ta, trong vòng 3 ngày, bọn ta sẽ hồi đáp lại cho ngươi."

Nhân vật thần bí hùm một tiếng rồi thốt "kỉ kỉ kỉ kỉ" vài câu, gã trung niên nhìn lão già gật đầu bảo: "Tộc trưởng đồng ý như vậy, sau ba ngày nữa, sẽ gặp lại nhau ở nơi này."

Lão già gật đầu nhưng không nói gì. Còn nhân vật thần bí kia thì quay người, rồi cứ thế bước thẳng đi, không thèm để mắt đến bọn họ một cái nào, thái độ thật ngạo ngược vô lễ.

Lão già biến sắc, nhìn theo lưng nhân vật thần bí với vẻ cực kỳ tức giận. Gã trung niên vội kéo lão một cái, rồi lắc lắc đầu. Lão già nhìn gã một cái rồi cũng nhẫn nhịn được.

Đợi nhân ảnh cao lớn của nhân vật thần bí biến mất trong bóng đêm, lão già bỗng nhiên "phì" một tiếng, rồi mắng: "Là cái gì chứ, đúng là một bọn súc sanh!"

Gã trung niên cười bối theo rồi nói: "Sư thúc, không phải cầu giận làm gì, cần gì phải hạ mình xuống ngang tầm với bọn chúng."

Lão già cười lạnh: "Ta chấp bọn chúng làm gì", nói rồi chuyển đầu nhìn gã: "Nói như vậy, Tôn đồ, ngươi phải sinh hoạt với bọn súc sanh này ba năm trời để học cái tiếng chim của chúng, chắc là phải chịu rất nhiều khổ cực?"

Gã trung niên bị gọi tên là Tôn đồ cười cười nói: "Đệ tử chịu hậu ân của sư môn, nhưng tư chất nông cạn, trong lòng đau khổ vì không thể báo đáp hậu ái của cõi chủ cùng chư vị sư thúc, giờ có cơ hội tốt thế này, đệ tử chỉ sợ không được hết lòng hết sức thôi!"

Quỷ Lệ tự nhiên nghe thấy hai từ "cõi chủ", bỗng thấy lạnh ở trong lòng.

Lão sư thúc kia cũng cười, tựa hồ cũng mười phân đep dạ, đưa tay vỗ vào vai Tôn đồ, rồi bỗng nhiên cười lạnh: "Cũng may cốc chủ sáng suốt, biết rằng ta tính nết bình tĩnh, nên mới phái ta đến gặp mặt bọn súc sanh này, nếu như lão già nóng nẩy Thượng quan sách đến đây, không hiểu chỗ này sẽ phát sinh những sự gì!"

Tôn đồ cười gượng lên một tiếng, trên nét mặt hiện lên một nét cổ quái, miệng không nói theo câu nào, tựa hồ không dám ở sau lưng đề cập đến Thượng quan sách kia.

Quỷ Lệ ở cạnh lúc này lại có nhiều suy tưởng. Thượng quan sách là nhân vật đứng hàng đầu ở nam phương "phần hương cốc", mặc dù trước nay vẫn không hành tẩu trong thiên hạ, nhưng uy danh đã sớm vang dội. Ở trận chiến trên thanh vân môn 10 năm trước, Quỷ vương thi hành xảo kế, phái Chu ẩn giả làm Thượng quan sách ám toán bọn tăng nhân Thiên âm tự, quả nhiên ra tay là thành công, gần như đã đẩy hai đại phái Thanh vân và Thiên âm vào tử địa. Hồi đó Quỷ Lệ còn là một đệ tử của Thanh vân tên là Trương Tiểu Phàm, ở hiện trường lúc đó, tự nhiên đối với danh tự này có ấn tượng rất sâu sắc.

Nghe hai người kia luôn mở miệng gọi nhân vật thần bí là "súc sanh", mà mới vừa rồi nhân vật đó với họ có thân phận tựa như là gọi phái dạ, bảo phái vâng. Phần hương cốc vẫn luôn được coi là chính nghĩa sừng sững kia, lúc này không ngờ cũng hiện nén vẻ tà khí khó nói.

Quỷ Lệ lặng lẽ quan sát hai người trong đại điện, trong đêm đen, khoé miệng khẽ nở một nụ cười lạnh lẽo khinh miệt.

Ở đại điện, hai người kia nói thêm vài câu, rồi Tôn đồ hé miệng thổi tắt ngọn lửa trên đại điện. Hai người theo đó bước ra bên ngoài, xem ra có vẻ muốn rời khỏi chỗ này.

Quỷ Lệ trong bóng tối nhíu mày, trầm ngâm giây lát. Bỗng nhiên, ở phía ngoài cổ miếu đột nhiên truyền lại một tiếng kêu rống quái dị!

Hai người trong cổ miếu giật mình. Lão già cùng Tôn đồ đồng thời ngừng bước.

Tiếng hống này đượm vẻ tuyệt vọng và phẫn nộ, ở giữa phảng phất còn có chút ít kinh hoảng, nghe tựa như tiếng dã thú kêu rống, không giống với tiếng người kêu. Quỷ Lệ suy tính nhận ra, nghe tiếng kêu này tựa hồ như phát ra từ nhân vật thần bí bị bao bọc kia, lông mày không hiểu sao cũng nhăn lại. Cùng vào lúc ấy, Lão già và Tôn đồ cũng đã nghe ra, sắc mặt đại biến, cùng nhau bay vọt lên không, hướng ra phía ngoài cổ miếu.

Nơi núi cao rừng sâu này, không ngờ cũng có người phục kích!

Ánh trăng lạnh lẽo, phảng phất nét kỳ quái càng ngày càng nồng.

Ở ngoài cổ miếu, một nơi xa phía sau ngọn núi

Một đạo sắc tím, trong đêm đen bùng lên, nhoáng đến nửa chừng không, rồi biến mất.

Đứng cách xa đó hàng chục trượng, Quý Lệ cũng cảm thấy sát khí lẩm liệt. Hai mắt hắn đồng thời nheo lại, lúc này dĩ nhiên đã nhận ra pháp bảo vừa rồi thi triển là gì.

Hai người Phản hương cốc vội vã phi đến, nhưng đạo hạnh của lão già so với Tôn đồ cao hơn rất nhiều, chỉ nháy mắt đã vượt qua Tôn đồ hàng chục trượng, đồng thời trong tay hiện ra một tiên kiếm hồng đen, hướng về phía chỗ đạo sắc tím vừa chớp lên xông đến.

Chỉ là không đợi cho đến khi lão kịp đến phía sau núi, đã nghe thấy một tiếng rống rất to, mang theo ý tuyệt vọng, vang vọng trong đêm đen mờ tối. Lão già sắc mặt đại biến, chân phi thật nhanh. Tiếng rống vừa vang lên xong, Quý Lệ cũng đã lặng lẽ từ một hướng khác, theo chân đi tới, vòng đến phía sau ngọn núi đó.

Một mùi máu tanh xộc lên, ập thẳng vào mặt. Chiếc bao vải đã bị xé ra làm đôi ở giữa chừng không đang từ từ rơi xuống, máu tươi vung vãi ở khắp mọi nơi, lúc này thân hình thật sự của nhân vật thần bí kia đã hiện ra, quả nhiên là một người thân người đầu cá. Vào lúc này đã bị người ta từ đầu đến háng, một dao xé ra làm đôi, xác đang nằm trên mặt đất, nhưng bóng dáng của hung thủ thì chẳng thấy đâu cả.

Lão già hơi giận bốc lên ngùn ngụt, hung thủ này trong khoảnh khắc đã xuất thủ giết người, rồi lại ẩn thân không nhìn thấy đâu, đạo hạnh kẻ này chắc chắn không thấp. Tuy trong lòng lão thấy tên người cá này cực kỳ không thuận mắt, nhưng cũng biết rằng cốc chủ cùng bọn man tộc này đúng là có việc đại sự cần thương nghị, thế mà chỉ một chốc đã bị người giết chết ngay trước mắt mình, vạn nhất bọn chúng truy cứu đến, bản thân thật sự không biết ăn nói thế nào.

Lúc này Tôn đồ cũng đã đến hiện trường, nhìn thấy cảnh máu rơi khắp nơi, tức thì mặt mũi dần ra.

Sắc mặt lão già vô cùng khó coi. Bỗng nhiên cất người vọt lên không, ánh sáng hồng đen phát ra dưới chân, bay lên lưng trùng không, đưa mắt nhìn về bốn phía, chỉ thấy bốn bề một mầu tối đen, rùng rợn mênh mông, biết hình bóng của hung thủ đang ở chỗ nào?

Bỗng nhiên lão cất tiếng thét lớn: "Vị cao nhân nào vậy, xin mời ra gặp mặt, Lữ thuận của Phản hương cốc xin thỉnh giáo!"

Âm thanh này truyền đi xa dần, một lúc sau từ nơi rùng sâu núi cao, tiếng vọng ẩn hiện truyền lại, "Lữ thuận thỉnh giáo... Lữ thuận thỉnh giáo..." vang đến từ mọi nơi.

Chỉ là ngoài điều này ra, không nghe thấy một âm thanh nào nữa.

Lữ thuận trong mắt như có lửa cháy, sau một lúc hạ người xuống nói với Tôn đồ: "Ngươi thu thập thi thể tộc trưởng, mang về trong cốc, Hung thủ hạ thủ chưa lâu, chắc chắn vẫn đang ở gần đây, ta dù phải cày đất sâu đến ba thước, cũng phải tìm cho ra người này."

Tôn đồ hất tay gật đầu thốt: "Sư thúc nhớ cẩn thận."

Lời nói chưa tới, Lữ thuận đã cất người vọt lên trên không, rồi biến mất ở nơi rùng sâu tối đen. Tôn đồ quay người lại, nhìn xác chết bị phân làm đôi ở dưới đất. Mùi máu tanh bốc thẳng vào gáy, không kim được vè mặt chán ngán, gáy kêu phì một tiếng.

Quỷ Lệ chậm chậm lùi lại, trong bóng tối trầm ngâm một lúc, rồi cẩn thận quan sát địa thế bốn phía, ánh mắt theo đó đập ngay vào toà cổ miếu mình vừa bỏ đi, lập tức lặng lẽ đi đến nơi đó.

Đêm đen lạnh lẽo, mây đen che mờ ánh trăng.

Tuy rắng mới chỉ qua một chút, nhưng trong toà cổ miếu lúc này, đột nhiên có vẻ tối tăm đi rất nhiều, chỉ có ánh trăng đôi khi lọt qua những đám mây đen, chiếu sáng xuống miếu một chút, rồi sau đó tắt cả lại chìm vào bóng tối.

Quỷ Lệ chậm chậm bước vào, dừng lại tại phía trước đại điện, hai mắt nhìn chăm chăm nhìn vào trong đó.

Gió lạnh thổi tới, những cửa sổ vỡ nát lay động phát những tiếng kẽo cột kỳ quái, trong đêm đen khe khẽ kêu lên.

"Công tử quả nhiên lợi hại, ta chỉ có thể lừa được Lữ thuận, chứ không thể qua mặt được công tử!"

Từ nơi đại điện tối đen, bỗng nhiên lời nói đó âm u phát ra, nhẹ nhàng bay tới.

Chương 109

Ma Trận

Hồ Kỳ san. Tại tổng đường của Quỷ Vương Tông.

Dưới chân ngọn núi hoang vu, Quỷ Vương Tông tổng đường được ẩn giấu bên trong một hang động vững chãi. Con đường hầm quanh co dẫn đến một địa phương thần bí và tĩnh mịch, đường hầm dài đặc không một bóng người, trên hai bên vách đá, cứ cách mười trượng lại có gắn một ngọn đồng đăng, tỏa ánh sáng mờ nhạt.

Một người che mặt bằng hắc sa, chính là U Cơ, thân ảnh phiêu hối, một mình đi thẳng về phía trước, nhìn từ xa chẳng khác gì một đạo u hồn trong bóng tối.

Nơi này vốn là cẩm địa của Quỷ Vương Tông, tương tự như Hàn Băng Động nơi lưu giữ thân thể của Bích Dao, cũng là nơi thần bí nhất trong Quỷ Vương Tông, hằng ngày đều nghiêm cấm mọi đệ tử bình thường tiến nhập. Nhưng thân phận

của U Cơ là Chu Tước trong tứ đại thánh sứ, một trong những người chủ chốt trong Quỷ Vương Tông, dĩ nhiên được quyền tự do xuất nhập.

Chỉ bất quá, nàng đang lướt về phía trước trong con đường hầm phảng phất như dài vô tận, cước bộ đột nhiên chậm lại, tựa hồ như chấn chấn bất quyết, nhưng cuối cùng chung quy cũng tiếp tục bước tới.

Phía trước tối đen thăm thẳm, lúc đó bỗng phảng phất truyền lại mấy tiếng gầm rú, tựa như tiếng rống của dã thú.

Sau khi đi qua con đường hầm dài dằng dặc, những ngọn đèn ở hai bên càng lúc càng tối dần, cuối cùng, sau khi đi vòng qua một ngã rẽ, U Cơ cũng đến chỗ tận cùng của đường hầm, trước mặt là một thạch môn sừng sững, trên có khắc ba chữ:

Khốn Long Khuyết.

U Cơ chú mục nhìn ba chữ này một hồi lâu, xung quanh toàn bộ đều yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng lại vang tiếng gầm rú quái dị tương tự như lúc trước, mỗi lúc một lớn hơn, trong không khí, có thể phảng phất ngửi thấy mùi tanh của máu.

Tấm hắc sa che trước mặt nàng bỗng nhiên lay động, tựa hồ như nàng khẽ gật đầu, thở nhẹ một hơi, sau đó tiến vào bên trong thạch môn.

Vừa vào trong thạch môn, trước mắt rộng mở, thấy rõ đây là bên trong một hang đá (thạch quật) cực kỳ rộng lớn, vách đá trên trần có nhiều quái thạch rũ xuống, với đủ hình dạng khác nhau. Tại thạch môn nơi U Cơ đang đứng, treo lơ lửng một cây cầu bằng đá (thạch kính), ngoằn ngoèo từ phía trước thông đến trung tâm của hang đá. Vào lúc này, nàng đang đứng chờ vơ trên không giữa hang đá rộng lớn.

U Cơ hiển nhiên không phải là lần đầu mới tới đây, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không biểu hiện chút ngạc nhiên nào, chỉ trầm mặc một lúc, rồi thuận theo cầu đá tiến về phía trước. Nửa phần trên của hang đá chìm trong bóng tối, ở phía dưới cầu đá, ánh hồng quang ẩn hiện, phản chiếu vách đá lởm chởm trên trần của thạch động.

Trong không khí tràn đầy mùi máu tanh, mỗi lúc một nồng nặc.

Cây cầu đá ở giữa hang đá to lớn này, không biết là do thiên nhiên hay nhân công kiến tạo, nằm ngang giữa không trung, nhìn từ xa, không hề có thạch trụ nào nâng đỡ, vậy mà không hiểu sao vẫn nằm thẳng được mà không rơi xuống.

Thân ảnh đen tuyển của U Cơ, đi phía trên cầu đá, bước chân nhẹ nhàng không có tiếng động, trông có mấy phần âm u quỷ khí. Đi một hồi, nàng thấy một bóng người đang đứng trước mặt.

Quỷ Vương.

Nơi đầu bên kia của cầu đá, có một thạch đài cao bảy trượng, Quỷ Vương lúc này đang đứng trước thạch đài, tay chắp lại sau lưng, nhìn từ phía sau, bóng của y

vừa trầm ổn vừa nặng nề, làm người ta có cảm giác kỳ lạ, tưởng như y và thạch động này hòa thành một thể.

U Cơ cuối cùng cũng đến sau lưng y, hạ giọng gọi: "Tông chủ."

Quỷ Vương quay lại, gật đầu cười nói: "Ngươi đã đến rồi."

Khuôn mặt U Cơ sau tấm hắc sa bỗng chưng lại, dường như có chút ngạc nhiên. Cầu đá dẫn đến bình đài này, cuối cùng cũng đã chấm dứt, phía trước mặt chỉ còn một khoảng không rộng lớn, không có cầu đá, ánh hồng quang ở phía dưới hang đá dường như càng sáng hẳn lên. Ngay khi Quỷ Vương quay người, ánh hồng quang cũng đồng thời bao quanh lấy y, ẩn ước đang chiếu sáng lờ mờ nét mặt của y, thậm chí ngay ánh mắt của y, cũng như đang phát ra những tia hồng quang.

Quỷ Vương tựa hồ như không để ý tới, chỉ nói: "Ngươi lại đây."

U Cơ đi về phía y, đứng ở phía trên bình đài, lúc này trước mắt bỗng như sáng lên, không còn bị cầu đá che phủ, có thể quan sát toàn bộ cảnh tượng trong hang đá.

Ở phía dưới hang đá, không ngờ lại có một huyết trì (ao máu) cực kỳ lớn, chính ánh hồng của máu tươi đã chiếu sáng toàn bộ hang đá, thật không biết làm sao Quỷ Vương Tông lại có thể kiểm được một lượng máu tươi nhiều đến như vậy. Trong không khí nồng nặc mùi máu tươi từ phía dưới bốc lên.

Ở giữa huyết trì, là hai con thú to lớn ướt sũng máu, một con là Hoàng điểu ở trong Tử trạch, một là kỳ thú Quỷ ngưu ở Đông Hải Lưu Ba Sơn. Quá nửa thân hình của hai con kỳ thú thương cổ này đều ướt đẫm máu trong huyết trì, đồng thời phía trên huyết trì là một đạo ánh sáng đỏ sẫm, bao bọc lấy thân hình của chúng. Nơi phát xuất ra tấm màn hồng quang này chính là Phục Long Đỉnh đang lơ lửng giữa không trung bởi một lực lượng thần bí.

Vị trí Phục long đỉnh ở khá xa nơi Quỷ Vương và U Cơ đang đứng, nhưng U Cơ vẫn có thể nhìn thấy một bóng người áo đen đang đứng trên Phục long đỉnh thi hành pháp thuật, tuy vậy bóng người này đa phần đã bị ánh hồng quang che phủ. Nhưng ngay cả như vậy, nàng cũng biết người đó là ai - đó là Quỷ tiên sanh, một nhân vật cực kỳ thần bí của Ma giáo Quỷ Vương Tông.

U Cơ vốn là một trong tứ đại thánh sứ đời thứ nhất của Quỷ Vương Tông, mọi việc lớn nhỏ trong môn phái đều biết rõ mồn một, chỉ có Quỷ tiên sinh này là ngoại lệ. Nguyên nhân rất giản đơn, người này vốn không phải là một nhân vật của Quỷ Vương Tông. Nhưng sau khi Quỷ Vương đời này đăng vị, đột nhiên bên cạnh y xuất hiện một nhân vật thần bí, Quỷ Vương đối với y cực kỳ kính trọng, tuy người này ít khi ra tay xuất thủ, cái y sử dụng chính là đạo pháp hết sức quý dị, khiến cho Thanh Long, U Cơ vốn là cao thủ trong môn phái cũng phải xanh mặt.

Nhưng trong lòng U Cơ, thủy chung đối với người này luôn có ý đê phỏng, nguyên nhân quan trọng nhất là, dưới sự tác động của Quý tiên sinh, Quý Vương cuối cùng vào mươi năm trước, bắt đầu phát động "Tứ linh huyết trận".

Phục Long đinh là pháp bảo được truyền từ đời này sang đời khác của Quý Vương Tông, lai lịch thần bí khôn lường, bên trong chứa đựng linh lực vô tận, không chánh không tà, cực kỳ quý dị. Nhưng ở trên thân của Phục Long đinh, ngoài trừ hoa văn trang trí, còn có khắc những đoạn văn tự thần bí, các tổ sư đời trước của Quý Vương Tông không có cách nào hiểu được. Nhưng đến đời Quý Vương hiện tại, hùng tâm bao la vạn tượng, xuất hiện nhất thế kỳ tài, chính là người đột nhiên xuất hiện bên cạnh y: Quý tiên sinh. Quý tiên sinh đối với văn tự thần bí tựa hồ rất chuyên tâm nghiên cứu, hai người hợp sức, cuối cùng không ngờ cũng đã giải mã được những văn tự thần bí này.

Nguyên lai văn tự khắc trên Phục Long đinh, chính là để ghi lại một trận pháp quý dị có tên gọi là "Tứ linh huyết trận", dựa vào pháp lực quý dị của chính Phục Long Đinh, để phát huy ra một trận pháp uy lực tuyệt thế. Theo như văn tự khắc trên cổ đinh, một khi Tứ linh huyết trận đã thành hình, lực lượng của nó sẽ đủ sức hủy thiên diệt địa.

Quý Vương là người nhất thế kiêu hùng, vốn có hùng tài đại lược, tự nhiên không thể bỏ qua sức mạnh vĩ đại này, nhất là kể từ mươi năm trước đại chiến tại Thanh vân sơn, Tru tiên kiểm trận của Thanh vân môn uy chấn thiên hạ, diệt trừ mọi chướng ngại, sức người không thể chống lại được, Quý Vương suy nghĩ kỹ càng, nhận thấy chỉ có Tứ linh huyết trận mới có khả năng chiến thắng được Tru tiên kiểm trận này.

Từ đó trở đi, mọi hành động của Quý Vương Tông, đều xoay quanh việc tiến hành Tứ linh huyết trận.

U Cơ thu hồi mục quang hướng về Quý tiên sinh, chuyển sang nhìn hai con linh thú đang đứng trong huyết trì. Tuy bị huyết thủy kiềm chế, Hoàng điểu vốn đã sống không biết bao nhiêu năm hiển nhiên không chịu cam tâm khuất phục, thỉnh thoảng lại kêu lên một tiếng phẫn nộ, hai cánh quạt mạnh, làm huyết trì nổi lên từng làn sóng lớn.

Chỉ có điểu huyết thủy ở trong huyết trì quả thật có công dụng khắc chế đặc biệt với nó, linh lực cùng với lực lượng của Hoàng điểu đều không thể đương cự lại, hơn nữa trên đầu nó, còn có Phục Long Đinh xuất ra một tấm màn hồng quang, bao phủ lấy nó. Chỉ cần Hoàng điểu di động, tấm màn hồng quang lập tức sáng lên, đè xuống Hoàng điểu với sức mạnh của thái sơn, ngay khi nó động đậy, sẽ bị trọng lực không thể chống cự nổi đè xuống lập tức.

Sau vài lần như vậy, Hoàng điểu động tác ngày càng chậm lại, tuy vẫn còn phản kháng, nhưng càng lúc càng yếu đi. Ở đầu bên kia của huyết trì, là nơi lưu giữ kỳ thú Quý ngưu, Quý ngưu dường như toàn thân đều chìm trong huyết trì, nằm yên không nhúc nhích, chỉ có mục quang thỉnh thoảng lại nhìn sang hướng Hoàng điểu, không biết là có phải nó đã ở đây quá lâu rồi, đến cuối cùng đã hoàn toàn mất đi ý chí kháng cự.

Nhin thấy hai con linh thú vốn tràn đầy kiêu hanh, không ngờ lại lâm vào tình thế hiện nay, sau tấm hắc sa, U Cơ không kiềm chế được phải nhíu mày, trong lòng cảm thấy một nỗi bất bình không sao giải thích được.

Quỷ Vương Tông đứng bên cạnh hình như cũng cảm nhận được điều gì, đột nhiên hướng về U Cơ nói: "Ngươi đang nghĩ gì vậy?"

U Cơ thất kinh, nhưng lập tức bình tĩnh lại, lạnh lẽo nói: "Không có gì, Tông Chủ."

Quỷ Vương Tông nhìn U Cơ một thoáng rồi chuyển mục quang về hướng huyết trì, một lát sau mới từ từ nói: "Tứ Linh Huyết Trận đã hoàn thành được một nửa rồi, chỉ cần tìm thêm hai con linh thú nữa thì Quỷ Vương Tông chúng ta sẽ có ngày xưng hùng thiên hạ."

U Cơ im lặng một lúc, nhẹ giọng đáp: "Vâng."

Quỷ Vương đứng chắp tay sau lưng, mục quang không rời khỏi hai con linh thú trong huyết trì, đột nhiên thay đổi đề tài, nói: "Ngươi theo lời ta đến Tử Trạch trước tiên, ta thì âm thầm quan sát Quý Lệ, ngươi có điều gì để nói với ta hay không?"

Tấm hắc sa trên mặt U Cơ khẽ lay động, một lúc sau, nói: "Hắn tại Tử Trạch, xuất lĩnh các thủ hạ cùng Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái và đám chính đạo, tại nơi phức tạp kỳ bí, sát cơ trùng trùng đó đã rất biết xử lý tình huống cùng những người khác liên thủ tiêu diệt Trường Sinh Đường, thật là có tài năng. Có điều..."

U Cơ đang nói đến đây bỗng ngập ngừng, Quỷ Vương cũng cảm nhận được, nói: "Sao?"

U Cơ trì nghi giây lát rồi nói: "Ở trong Tử Trạch, hắn đột nhiên ám toán Tân Vô Viêm của Vạn Độc Môn trọng thương, tâm tư thâm trầm như vậy thật không thể xem thường." Nói đến đây, U Cơ trong lòng cũng chợt cảm thấy hoảng hốt, người mà mình đang đàm luận ở đây thật sự có phải là Trương Tiểu Phàm năm nào đó không?

Người mà Bích Dao đã thật lòng yêu thương có thể nào là một người như vậy chăng?

Quỷ Vương tựa hồ như rất hài lòng, gật đầu nói: "Gã này tính tình kiên nhẫn cương nghị, đích xác là một nhân tài hiếm có, mấy năm nay hắn tu tập công phu Thánh Giáo chúng ta, trong người lại sẵn có luồng tà khí thiên hạ vô song, tính cách hung dữ háo sát như vậy có thể thấy trước được."

U Cơ cúi đầu, hướng về Quỷ Vương, chỉ thấy khóe miệng ông ta ẩn hiện nét cười, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt không giận mà uy nghiêm của ông ta, bất giác cảm thấy lạnh lẽo.

"Nhưng mà," Quỷ Vương bỗng nhiên nói, "ta nghe nói Quý Lệ trong Tử Trạch, lúc đụng độ với bọn chính đạo, hình như có gặp một Thanh Vân đệ tử tên Lục Tuyết Kỳ, tình huống lúc đó có vẻ kỳ lạ, không biết có chuyện gì?"

U Cơ thân mình chấn động, nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Quý Vương, không hiểu trong lòng ông ta đang suy nghĩ những gì, khiến cho U Cơ không biết sao đột nhiên bão loạn. U Cơ cùng Thanh Long hai người bí mật thâm nhập Tử Trạch, tinh cảnh vi diệu giữa Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ, phần lớn đã bị họ trong bóng tối âm thầm chứng kiến. Chỉ là mỗi lúc nhớ lại nàng bất giác cũng cảm thấy đau lòng.

Tựa như bị một mũi kim châm, đau nhói đến tận tâm can.

"Có chuyện gì vậy?" Quý Vương quay đầu lại, nhìn U Cơ.

U Cơ chầm chậm cúi đầu, dưới tấm sa đen che mặt, không ai có thể thấy được bất cứ biểu lộ gì của nàng. Một lúc sau, không biết tại sao thanh âm nàng như nghẹn lại, trả lời Quý Vương một cách rất rõ ràng và lạnh lùng: "Vâng, hắn và Lục Tuyết Kỳ của Thanh Vân Môn đích xác là có điều ám muội, muội đã tận mắt thấy tại cửa Thiên Địa bảo khổ khi đối diện Hắc Thủy Huyền Xà, hắn đã mạo hiểm để cứu mạng cho nữ tử đó."

Quý Vương không nói lời nào, nhưng trong khoảnh khắc đó, mùi tinh huyết xung quanh đột nhiên gia tăng mạnh mẽ, ông ta đứng chắp tay sau lưng, bị ánh hồng quang trong thạch quật chiêu đến, ánh hồng quang trong mắt bỗng nhiên đại thịnh.

U Cơ chậm rãi hướng Quý Vương hành lễ, quay người đi ra, từ từ rời khỏi nơi thạch quật khiến người ta như nghẹt thở này.

Nhưng nàng vừa ra đến thạch môn, đột nhiên dừng bước. Thanh Long đứng yên lặng tại ngoài thạch môn, lãnh đạm nhìn nàng.

U Cơ cũng nghênh đón ánh mắt ông ta, hai người đối diện nhìn nhau một hồi mà không ai nói lời nào.

Một lúc sau, Thanh Long từ từ đi tới, ngang qua cạnh nàng, đi thẳng vào thạch quật, để lại U Cơ một mình, đứng run run giữa con đường.

Từ đầu đến cuối, ông ta không nói một lời nào với U Cơ.

Mảnh trăng tối Nam Cương, treo cô độc trên bầu trời phía Tây.

Thâm sơn cổ sát, côn trùng kêu rả rích, thật là một cảnh sắc thê lương u ám.

"Vù!"

Tiếng gió thổi đến, quang mang chớp động, Lữ Thuận ngự kiếm bay đến, đáp xuống khu vườn trong tòa cổ sát, hai mắt tinh quang lấp loáng, quan sát kỹ từng chút một đại điện của tòa cổ sát.

Lão đã ngự kiếm truy tìm khắp 10 dặm xung quanh, không chút thu hoạch, cũng không hề gặp bất cứ bóng người nào, cuối cùng mới phát hiện ra mình đã bỏ qua tòa cổ sát này.

Gió đêm lạnh lẽo, cổng đại điện vốn đã bị vất bỏ không nhìn thấy từ lâu, tuy nhiên vừa mới đây, Lữ Thuận vẫn còn nói chuyện với người đó tại đại điện. Bây giờ quay lại, đột nhiên âm khí tràn đầy, cảm giác như có gì đó trong bóng tối ngầm ngầm theo dõi hắn.

Tay hắn bỗng đẫm mồ hôi lạnh.

Quái vật ngư đầu vừa chết là tộc trưởng của Nam man Ngư nhân tộc, lúc đó mới vừa gắp lão xong đã bị người ta ám sát, thực sự lão cũng không thoát khỏi can hệ. Lão là người hiểu rõ môn phái mình với Nam man dị tộc có mối quan hệ thâm bí, càng rõ man tộc này tính tình hung bạo tàn nhẫn, nếu không giải thích cho man tộc được rõ ràng chuyện này e rằng mình sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Nhưng theo hiểu biết của hắn về Nam man dị tộc này, ngư nhân đó sức mạnh cũng không kém, tuy rằng so sánh với những người tu hành cao thâm thì vẫn chưa thể nhưng nếu chỉ trong một chiêu mà có thể sát thủ lấy mạng hắn thì người này đao hạnh cao thâm không biết thế nào mà lường, chỉ sợ mình cũng chẳng là đối thủ.

Lữ Thuận hít sâu một hơi, cao giọng nói: "Là vị cao nhân nào, mời ra đây nói chuyện."

"nói chuyện... nói chuyện..."

Lời nói theo gió đêm vang vọng, se se bồng bềnh tại ngôi cổ miếu, nhưng bên trong đại điện vẫn nhất mực im ắng, không hề có tí âm thanh.

Lão sắc mặt càng sa sầm, nghiến chặt răng, thanh tiên kiếm trong tay sáng chói, người và kiếm cùng lúc xông thẳng vào đại điện, tức thời đại điện loé sáng trong khoảnh khắc. Nhưng trước lúc hắn vừa tiến vào, từ phía vách tường hư nát của đại điện, hai đạo hắc ảnh đã tức tốc ly khai, hòa nhập vào bóng tối âm u, vô thanh vô tức.

Lâu sau, chỉ còn nghe bên trong đại điện vang lên thanh âm bởi xoát tứ phía, lách cách lộp bộp, của Lữ Thuận, nhưng cuối cùng cũng đành vô vọng bước ra, hiển nhiên vô manh mỗi. Lão đứng trên bậc thềm, vẻ mặt u ám bất định, hồi lâu sau, giậm chân, thở dài mà than: "Hổng rồi, hổng rồi".

Nói xong không ngừng lắc đầu, cuối cùng cũng ngự kiếm bay lên, nhắm hướng Nam mà đi, lát sau đã tiêu thất hành tung.

Cổ miếu tức thì yên tĩnh trở lại, vừa nãy đám côn trùng bị Lão làm kinh động, lúc này cũng đã hoàn hồn rả rích trở lại, trăng lạnh gió mát, đều là hoang lương cảnh sắc.

Lữ Thuận đã rời khỏi một lúc lâu, cổ miếu này dường như đã mất đi sức sống, vẫn không hề có tí động tĩnh. Lại qua một lúc nữa, đột nhiên trên không có tiếng rít xé gió gấp gáp, từ trên cao xộc đến luồng hồng quang, nhanh không thể bì hạ xuồng sân tòa cổ miếu, lung lay vài lượt, hiện ra Lữ Thuận.

Lão lần nay đi nhưng liền quay lại, quả nhiên là thi hành kế không thành, giả vờ nấp ở xa, rồi từ đó quay lại, thân tàng trong đám mây đen. Đáng tiếc dù đã như thế mà cổ miếu vẫn vô nhân xuất hiện, rốt cuộc lão cũng biếu lộ thần sắc chán nản ủ ê, thở dài thườn thượt, lặng im mất một lúc, rồi mới ngự kiếm phi thiên, nhắm hướng Nam mà đi, sau đó thì không còn thấy tông tích của lão nữa, lần này chính thị đi thật rồi.

Ngôi cổ miếu, lại một lần nữa được trả lại cho bóng tối và tĩnh lặng bao phủ, nhưng chỉ một lát sau, hai đạo hắc ảnh lay động, chậm chậm hiện ra hai nhân ảnh.

Người đầu tiên, từ tốn bước ra giữa sân miếu, ánh trăng như sương đọng trên cánh hoa, lành lạnh rẩy xuống, ướt thấm thân hình hắn, trên nền đá xanh cũ nát, dần đổ dài một bóng hình.

Chính là Quý Lệ.

Ngẩng đầu, vọng nguyệt.

Trăng sáng xanh lợt nhạt lạnh lẽo, phủ lên khuôn mặt hắn.

Bỗng nhiên, hắn nhận ra tất cả đều phảng phất tang thương.

Nắm vắt vỏo trên vai hắn là hầu tử Tiểu Hồi, lúc này dường như cũng trầm mặc, như chủ nhân, lặng lẽ ngẩng đầu vọng ánh nguyệt.

"Thế nào, công tử yêu thích sắc trăng của Nam Cương này sao?" đột nhiên vang lên, phía sau hắn thân ảnh yếu điệu còn lại hãy còn dùng bóng đêm ẩn thân, phát ra thứ âm thanh ôn nhu êm ái, truyền vào tận trong tai hắn.

Quý Lệ chậm rãi thu hồi mục quang, không quay đầu, cũng không hồi đáp, mà hỏi ngược lại: "Ngươi vì sao lại giết gã Ngư Nhân đó?".

Nữ nhân vẫn ẩn trong bóng đêm cười nhẹ, nói: "Cái ngữ Ngư Nhân đó không những hại bộ thuộc của công tử, còn hại thuộc hạ của thiếp, thiếp làm như vậy cũng là vì công tử mà mở miệng a".

Quý Lệ sắc mặt không may đổi, hiển nhiên đối với những lời này cẩn bản không lấy làm tin, lạnh lùng nói: "Từ lâu đã nghe 'Tử mang nhận' là cứu thiên thần bình, hôm nay do chính tay cô nương thi triển, quả nhiên là quý thần khó dò".

Nữ nhân này lại bật cười nhẹ, thanh âm thực nhu mì êm ái, màn đêm thê lương, bỗng như được thổi thêm vài phần màu sắc, biến thành tươi tắn hắn lên.

Tiếng bước chân chậm chậm vang lên, nàng từ bóng đêm, từng bước hiện thân.

Bất ngờ là Ma giáo Hợp Hoan Linh, Kim Bình Nhi xưng "Diệu Công Tử". Dưới ánh trăng chỉ thấy, nàng vẫn mặc bộ áo váy vàng nhạt, vật áo thuận theo cơn gió đêm nhẹ nhàng lất phất, thêm vài lọn tóc mai mỏng manh như tơ buông xuống, hơi rỗi vì gió, lại càng thêm trêu ghẹo lòng người.

Thâm sơn cổ miếu, mỹ nhân trong đêm lạnh.

Giây phút này, đôi mắt nàng như sóng gợn lăn tăn trong biếc, đôi hàng mi có vẻ được chính sắc xuân tô vẽ nên, thanh mĩ vô ngần, lúc này, tất cả bóng đêm đều phảng phất đôi chút ôn nhu.

Quỷ Lệ quay người, nhìn lên khuôn mặt của nàng.

Kim Bình Nhi khoé môi vẫn nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Công tử người thân mang dị bảo, 'Phê huyết châu' với 'Nhiếp hồn' hợp thành bất thế kỳ trân, thiếp chỉ là một cái 'Tử mang nhận' nho nhỏ, làm sao dám đồng với ngài được?".

Quỷ Lệ ánh mắt loé đỏ một cái, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, nói: "Cô nương lần này Nam hạ, chắc cũng không ngoài truy tầm chủng Ngư Nhân dị tộc?".

Kim Bình Nhi gật nhẹ đầu, tức thời sóng mắt lưu chuyển, nói: "Có điều không tưởng đến việc này lại có liên quan đến Phản hương cốc".

Quỷ Lệ nhìn nàng, im lặng không nói, nhưng trong lòng càng lúc càng cảnh giác đối với nữ nhân này, vừa nãy nàng ta đột nhiên ám sát tộc trưởng của dị tộc Ngư nhân, đạo hạnh cực cao, hình như còn cao hơn cái đêm ở Tử Trạch, cùng với hắn và Tân Võ Viêm 3 người vây công Ngọc Dương Tử, đạo pháp lúc đó không thể yếu được, xem ra hôm đó nàng ta hắn chưa dốc toàn lực.

Đạo hạnh cao thâm, chỉ là thứ yếu, hắn ngày đó cũng bảo lưu phần đạo hạnh. Nhưng Kim Bình Nhi ám sát Ngư nhân, rõ ràng giá hoạ cho "Phản Hương Cốc", chia rẽ sự quan hệ cấu kết ngầm ngầm của dị tộc này và "Phản Hương Cốc".

Nữ Nhân này tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, thật là không phải chuyện đùa.

Kim Bình Nhi mục quang lướt lên mặt hắn, mỉm cười nói: "Công tử lần này Nam hạ, tất cũng truy tầm chủng Ngư nhân rồi, không biết đã phát hiện được điều gì chưa?".

Quỷ Lệ lạnh lùng: "Không có".

Kim Bình Nhi nghe hắn nói bằng thứ giọng lạnh lùng, cũng không hề tức giận, mà càng ôn hoà cười tươi, nói: "Như hiện nay chúng ta đều đã biết 'Phản Hương Cốc' và Nam man quái vật dị tộc âm thầm qua lại, không hiểu công tử tính thế nào?".

Quỷ Lệ ánh mắt loé chớp, nói: "Cô nương cho rằng thế nào?".

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Là thiếp hỏi công tử trước mà".

Quỷ Lệ nghe nàng đáp bằng giọng tựa vui tựa hờn, cặp mày cau lại, trong lòng này ra vô số ý nghĩ: Lần này bỗng nhiên phát hiện "Phản Hương Cốc" vậy mà lại cùng Nam man dị tộc âm thầm cấu kết, thực là việc nghe nói rợn người. Nếu mà truyền ra thiên hạ, chỉ sợ đám nhân vật chính đạo bị doạ cho cứng mồm trổ mắt cả ra.

Tình thế lúc này, phương pháp tốt nhất chính là thám thính Phản hương cốc thần bí khôn lường này, tình hình trước mắt, ẩn bên trong là cả sự nguy hiểm, mờ ám, chưa nói đến Nam man dị tộc thần bí cực kỳ, đơn giản như "Phản Hương Cốc", thực lực không thể xem thường. Trước đây từ "Phản Hương Cốc" đã xuất ra Lý Tuân, Yến Hồng... rồi bao gồm cả lão Lữ Thuận khi nãy, tất cả đạo hành đều cao cường.

Kim Bình Nhi chậm rãi bước đến bên Quý Lệ, ngẩng đầu nhìn hắn, miễn cưỡng nói: "Công tử có phải đang nghĩ đến dạ thám "Phản hương cốc?".

Quý Lệ mắt chớp sáng, nói: "Thế nào, cô nương cũng nghĩ thế sao?".

Kim Bình Nhi thoáng cười, dễ thương xinh xắn, giống như có một tòa mỹ lệ ở trước mặt, tâm chí Quý Lệ cũng vì vậy mà thoáng rung động, tim tự nhiên thắt một thắt.

Chỉ nghe Kim Bình Nhi lạnh lùng nói: "Thiếp tự nhiên nguyện theo công tử, chỉ có điều mong công tử đồng ý cho".

Quý Lệ mục quang ngưng tụ, nói: "Việc gì?".

Kim Bình Nhi nhẹ hé cười nói: "Thiếp chỉ mong công tử không như đối với Tân Vô Viêm, đột nhiên ở cạnh bên xuất thủ giết thiếp".

Chương 110

Tiêm Hành (Đột Nhập)

Đỉnh Nam Cương, khác biệt với tất cả các ngọn núi khác ở Trung Nguyên, ít vẻ thanh bình mỹ lệ, nhiều phần uy nghi hiểm trở.

Trong màn đêm, các dãy núi sừng sững nhấp nhô liên miên bất tuyệt, trùng trùng điệp điệp, nhìn từ xa, quả thật đầy vẻ im lìm chết chóc.

Quý Lệ khoanh tay đứng hiên ngang, ngược mắt nhìn lên, hai đỉnh núi thấp, tiếp đến một vùng đất hoang dã, rồi đột ngột mọc lên bốn đỉnh núi cao chọc trời, nối liền nhau bao quanh sơn cốc. Đằng sau bốn ngọn núi to lớn này, dưới ánh sáng lờ mờ mênh mang của buổi đêm, ẩn hiện vô số bóng đen, chính là Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn.

Ngay đằng trước bốn đỉnh núi hùng vĩ này là nơi tọa lạc của Phản Hương Cốc danh chấn thiên hạ.

Đêm nay sắc trời tối đen, vẫn trăng mờ treo tít trên cao, bầu trời thấp thoáng mây vì sao le lói. Dưới thứ ánh lạnh lẽo tĩnh mịch này, người cảm thấy nhẹ nhàng thư thái, trong sơn cốc ẩn hiện mây mù, lảng đằng phiêu hốt, như màn sương mỏng bao phủ, vừa u nhã mỹ lệ lại có phần thần bí.

Quý Lệ nhíu mày, thu tầm mắt lại.

Đã ba ngày kể từ cái đêm mà hắn và Kim Bình Nhi, đệ tử Hợp Hoan phái, đột nhiên phát hiện Phản Hương Cốc và người Nam man di tộc ở Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn lén lút cấu kết với nhau, và quyết định âm thầm điều tra Phản Hương Cốc. Ở vùng quan ngoại phía Nam này, ba tiếng "Phản Hương Cốc" nghe như sấm động bên tai, hai người dễ dàng dò hỏi nơi hạ lạc của Phản Hương Cốc. Tuy nhiên, để đột nhập vào cốc một cách kín đáo nhầm khám phá bí mật quả thực không phải chuyện dễ dàng.

Phản Hương Cốc tọa lạc trên một vùng đất mênh mông bát ngát, theo lý thuyết việc xâm nhập là không có gì khó khăn. Trên thực tế sự tình gian nan hơn nhiều, hai người dựa vào đạo pháp của mình, có thể ẩn nấp dễ dàng cả ngày lẫn đêm trong phạm vi Phản Hương Cốc được canh phòng bởi các đệ tử thường thường bậc trung, nhưng mỗi lần thâm nhập sâu hơn vào địa phận Phản Hương Cốc, bất luận hai người ẩn tàng thân thủ thế nào, vùng phụ cận đều đột nhiên có chuông báo động, huy động vô số đệ tử Phản Hương Cốc dò xét cẩn mật, đều là hạng nhất lưu cao thủ.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đều hết sức cảnh giác, kịp thời thối lui, nhưng dù cho hai người hành động cẩn mật thế nào, vẫn không thể tránh khỏi tiếng chuông báo động đó, hầu như là đến ngay lập tức, mấy ngày qua, vẫn không có biện pháp nào để xâm nhập, bên trong Phản Hương Cốc dường như canh phòng càng cẩn thận hơn, tăng cường phái người đi tuần tra ngày đêm không nghỉ.

Quỷ Lệ nghỉ hồi lâu, nhưng vẫn không sao nghĩ ra được Phản Hương Cốc chung quy làm thế nào mà đoán biết được tung tích của bọn hắn, xem ra Phản Hương Cốc - một trong tam đại danh phái chính đạo đương thời - quả thực là nơi ngoa hổ tàng long.

Lúc đó, Tiểu Hồi đang nằm yên trên lưng hắn đột nhiên ngọ nguậy, khẽ kêu lên một tiếng "A!".

Quỷ Lệ quay lại, chỉ thấy giữa khoảng trống trong rừng, Kim Bình Nhi đang ngồi trước đống lửa cháy bập bùng, trên tay cầm một khúc cây, một đầu khúc cây xiên một con thỏ đang nướng trên lửa. Lúc này nhìn nàng nhíu đôi mày thanh tú, nhìn chăm chú vào khúc cây trên tay, trông thật khổ sở.

Quỷ Lệ bước tới.

Đã ba ngày hắn và Kim Bình Nhi ba lần bảy lượt xâm nhập Phản Hương Cốc, rốt cục đều thất bại, nhưng đến hôm nay quan hệ của hai người vẫn rất hời hợt, ngoài mặt hòa thuận, nhưng thực sự vẫn có sự đốm phỏng lẩn nhau, cả hai đều biết kẻ kia tâm cơ thâm trầm, hạ thủ vô tình, chẳng biết liệu có bắt thắn hạ thủ hay không.

Đến gần đống lửa, Tiểu Hồi ở trên lưng hắn đã nhảy xuống, Quỷ Lệ nhìn Kim Bình Nhi, không khỏi lắc đầu, tay nàng lóng ngóng cầm khúc cây, thấy một cái chân thỏ đã bị cháy đen.

Hai người bọn họ đã nhiều ngày ở vùng ngoại vi Phản Hương Cốc, vùng này toàn là núi đồi, chẳng có quán trọ làng mạc nào, nhiều ngày không ăn gì, Quỷ Lệ còn

có thể chịu đựng được chứ Kim Bình Nhi không thể chịu đựng hơn được nữa. Nàng bắt được một con thỏ, tiện tay chặt một ít gỗ thông để nướng. Họ đang ở khá xa Phàn Hương Cốc nên không sợ bị phát hiện.

Chỉ bắt quá, Kim Bình Nhi đạo hạnh tuy cao, nhưng chưa bao giờ có kinh nghiệm dã ngoại như thế này, cầm nắm không khéo léo, nên con thỏ đã bị cháy đen nhiều chỗ. Lúc này Quý Lệ đứng trước mặt, Tiểu Hồi ngồi xổm trên đất, một người một khỉ đều dán mắt vào cái chân thỏ cháy sém. Kim Bình Nhi đỏ bừng mặt, từ từ rút khúc cây khỏi đống lửa.

"Chí chí, chí chí", một tràng thanh âm cổ quái vang lên, chính là con khỉ Tiểu Hồi đang ngoác miệng ra cười, nắm úp sấp trên mặt đất, cái đuôi chổng ngược ve vẩy, bàn tay phải nắm chặt, đập đập xuống đất liên hồi, dường như không thể nín được, thật không ngờ nó lại có hành động lạ lùng như vậy.

Kim Bình Nhi và Quý Lệ cùng sững người, giây lát sau họ lấy lại bình tĩnh, Kim Bình Nhi vẫn còn kinh ngạc, rồi nét mặt lướt qua một thoáng giận dữ, Quý Lệ cũng không hiểu tại sao con khỉ lâu nay vẫn ở bên cạnh, hiếm khi rời xa mình lấy một bước, lại học được ở đâu bản lĩnh chọc cười lạ lùng này. Hắn liếc mắt nhìn Kim Bình Nhi, ho khẽ một tiếng, chân trái đá nhẹ vào con khỉ lông xám vẫn đang đập loi choi dưới đất.

Tiểu Hồi lăn long lóc như hồ rượu, kêu chí chí, lăn ra phía xa.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi mặt đối mặt, hai người càng thêm lúng túng khó xử, Quý Lệ nhìn khúc cây trong tay Kim Bình Nhi, đi đến ngồi lên tảng đá gần Kim Nhân, nói: "Để ta".

Kim Bình Nhi ngạc nhiên nhìn Quý Lệ, chỉ thấy Quý Lệ sắc diện vẫn lạnh đạm, giơ tay ra cầm lấy khúc cây, xé bỏ phần bị cháy sém, tiếp tục nướng phần còn lại trên lửa, chậm rãi lật giở. Cách nướng của hắn khác hẳn Kim Bình Nhi, chỉ thấy trên ngọn lửa cháy bập bùng, khúc cây xoay nhẹ nhàng, chẳng mấy chốc, mùi thơm hấp dẫn bốc lên, lan tỏa trong không khí.

Kim Bình Nhi thấy Quý Lệ nhìn chăm chắm vào ngọn lửa đang cháy, gương mặt thường ngày tái nhợt của hắn trở nên hồng hào, trong đôi mắt đen lấp lánh, chỉ có hình ảnh ngọn lửa đang nhảy múa. Như thể hắn hoàn toàn chú trọng vào việc nướng thỏ...

Bầu không khí đột nhiên trở nên trầm mặc, cả hai đều im lặng. Kim Bình Nhi chậm rãi nhìn sang nơi khác, cầm cành cây khô trong tay, đẩy vào trong đống lửa đang bốc cao, lửa cháy càng mạnh, chẳng mấy chốc khúc gỗ đã cháy rụi, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu "lách tách".

Trên ngọn cây phía xa xa, ngọn gió đêm thổi nhẹ nhàng, lay động tán lá tạo nên những tiếng xào xạc, khiến lòng người không khỏi rung động.

Tiểu Hồi không biết đã quay trở lại từ lúc nào, trong tay cầm mấy thứ quả dại, dường như là đã chạy ra mấy cây gần đó để hái. Nó đến gần đống lửa, nhìn ngó bốn phía, lại gần ngồi bên chân Quý Lệ, đưa mấy quả dại vào mồm cắn mấy

miếng thật to, cái đuôi dài không ngừng ve vẩy, thỉnh thoảng lại vướng vào chân Quỷ Lệ.

Trong bầu không khí trầm mặc, mùi thơm càng lúc càng ngào ngạt, trên ngọn lửa hồng mỡ thỏ đã nhỏ xuống cháy xèo xèo, nhỏ xuống lấp lánh, ngó qua đã khiến cho người ta thấy thèm thuồng, Kim Bình Nhi cũng không cưỡng được đưa mắt nhìn mấy lần.

Chỉ qua một khắc, Quỷ Lệ ngắm nghĩa con thỏ cẩn thận rồi, thu lại cây gậy, thò tay vào bên hông, sau một hồi lục lọi lấy ra một chiếc bình nhỏ, rắc rắc chút bột trong bình lên thịt thỏ.

Kim Bình Nhi hỏi: "Đó là thứ gì thế?"

Quỷ Lệ mỉm cười, Kim Bình Nhi nhìn hắn chăm chăm, không biết rằng câu hỏi của mình có ý nghĩa cay đắng và xót xa như thế nào với hắn, chỉ nghe thấy Quỷ Lệ khẽ trả lời: "Chỉ là một thứ gia vị, là một tật cũ, lâu lâu lại trở lại." Hắn ngừng lời, đưa khúc cây xiên miếng thịt thỏ cho Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi do dự, vẫn chưa đưa tay ra.

Quỷ Lệ nhìn sang phía khác, miệng nở nụ cười lạnh đạm, lấy tay xé thịt thỏ đưa vào miệng.

Kim Bình Nhi mặt đỏ bừng, bên ánh lửa, gương mặt của nàng trông thật điềm lệ, làm rung động lòng người, ngập ngừng một lúc đưa tay ra nhận xiên thịt, khẽ nói: "Đa tạ công tử."

Quỷ Lệ im lặng, quay đầu đi, tiện tay vớ lấy một quả dại trên tay Tiểu Hồi, đưa lên miệng, rồi từ từ cắn ăn.

"A!"

Đột nhiên, Kim Bình Nhi kêu khẽ, dường như đã bị thương, Quỷ Lệ nhảy xuống đất cùng lúc với Tiểu Hồi, thấy bàn tay đẹp đẽ của Kim Bình Nhi đưa lên che miệng, đôi mày thanh tú nhíu lại, sắc diện đầy thống khổ. Thấy bị Quỷ Lệ và Tiểu Hồi phát hiện, mặt đỏ bừng, ngập ngừng một lúc mới thốt nên lời: "Ta nhất thời vô ý, bị phỏng..." Về cuối câu giọng nàng nhỏ dần.

Quỷ Lệ nghe xong, khéo miệng dường như hơi nhếch lên, nhưng thần sắc vẫn không đổi, chỉ có Tiểu Hồi đang ngồi bên chân hắn là kêu chí chí, cười ngoác miệng đến tận mang tai, tay phải đang cầm nửa quả ăn dở cũng đánh rơi xuống đất, giơ tay như định đập xuống đất, dường như lại lặp lại điệu bộ kỳ quái lúc trước.

Kim Bình Nhi trừng mắt, trong lòng vừa ngượng vừa giận, nhưng không chờ nàng phải phản ứng, và cũng không để cho Tiểu Hồi kịp đập tay xuống đất, Quỷ Lệ đã đá nhẹ, Tiểu Hồi lăn đi mấy vòng như chiếc hồ lô.

Một lúc sau, Kim Bình Nhi nghe thấy Quỷ Lệ khẽ nói: "Súc sinh không hiểu chuyện, xin cô nương đừng giận."

Kim Bình Nhi nhìn hắn, từ từ nguôi giận, gật đầu mỉm cười, lập tức thổi nhẹ nhè vào miếng thịt thỏ nướng trên tay, sau đó dùng năm ngón tay bạch ngọc xé một miếng, đưa vào miệng nhai.

Vừa đưa tới miệng, Kim Bình Nhi lập tức cảm thấy tinh thần phẫn chấn, tức thời cảm thấy hương vị này có quyền lực thần bí làm cho cơ thể trở nên sảng khoái, nhẹ nhàng bay bổng, nước bọt trong miệng túa ra, hương vị này quả thật trước đây chưa từng được nếm qua. Lớp da bên ngoài mỏng giòn, thịt bên trong mềm mại thật khoái khẩu, thêm vào gia vị thơm ngon, vị ngon thấu đến tận tâm can, thật không thể tưởng rằng món thịt thỏ thơm ngon này lại vừa được nướng bởi Huyết công tử lạnh lùng trước mặt.

Kim Bình Nhi đạo hạnh cao thâm, tâm chí kiên định, lúc này dường như quá đói bụng, không ngừng tay xé thịt, sau một lúc, ăn hết chiếc đùi thỏ, dường như đã no, bèn dừng lại, khẽ mỉm cười, nhìn Quỷ Lê, dịu dàng nói: "Công tử quả là khéo tay, một con thỏ bình thường như vậy, mà có thể trở thành một món cao lương mỹ vị!"

Lúc này Tiểu Hồi đã chạy về, nằm trước mặt Quỷ Lê, đôi đồng tử linh động không ngừng chuyển động, lúc nhìn Quỷ Lê, lúc nhìn Kim Bình Nhi.

Quỷ Lê khẽ đáp, "Chỉ là chút tài mọn, khiến cô nương phải chê cười."

Kim Bình Nhi mỉm cười, đôi lông mày thanh tú giãn ra, mắt lấp lánh như sóng nước, dịu dàng nói: "cả đời ta, chưa bao giờ ăn được thứ thịt thỏ ngon như vậy!"

Quỷ Lê lanh lẹ, toan nói gì đó, toàn thân rúng động, ánh mắt thẫn thờ.

Những lời nói ấy, âm thanh dịu dàng ấy, vẻ mặt rạng rỡ duyên dáng, chợt trào dâng trong tâm trí. Ánh sáng yếu ớt buổi đêm lập lòe như ma trời, làn gió đêm lành lạnh, lồng ngực hắn chợt đau nhói, như biển cả giận dữ cồn cào cuộn sóng.

Vào một thời khắc trong tĩnh lặng, hắn cũng đã từng nghe những lời này.

Tĩnh lặng xa xưa đã bao nhiêu năm rồi, đột nhiên quay trở lại.

Bên dòng suối nhỏ, ánh sáng lập lòe, dáng vẻ yêu kiều, gió thổi nhẹ nhàng...

Không Tang Sơn, phía sau núi, có hai người vừa thoát ra khỏi tử địa, đang ngồi bên đống lửa, cũng đang nướng thỏ.

Vẻ mặt rạng rỡ, y phục ướt lướt thướt, hình bóng ngập tràn trong tâm trí hắn, khiến hắn không thể kiềm chế được, thân hình khẽ rung động.

Bích Dao...

"Thật là ngon, cả đời ta món ngon nhất từng ăn là con thỏ này do ngươi nướng."

Những lời nói năm ấy, vang vọng trong tâm trí hắn, như chiếc gai nhọn từ từ đâm vào tim hắn.

...

"Công tử, công tử," âm thanh ngạc nhiên vang lên bên tai hắn, đưa hắn quay trở lại với thực tại.

Kim Bình Nhi không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh hắn, tay trái vẫn cầm khúc cây, tay phải không biết từ lúc nào đã thu lại vào trong ống tay.

Quỷ Lệ trầm mặc, thở dài, trấn định tâm thần, lập tức nói: "Ta không sao."

Kim Bình Nhi nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt không ngừng lay động, nhẹ nhàng nói: "Công tử, vẻ mặt công tử nhợt nhạt quá, có chuyện gì vậy?"

Quỷ Lệ nhìn thẳng vào mắt Kim Bình Nhi, mỉm cười héo hắt, nói: "Ta có thể có vấn đề gì chứ?"

Kim Bình Nhi nhìn hắn, tinh quang ẩn hiện trong mắt cũng dần dần biến mất, trên mặt hiện lên vẻ yêu kiều, mỉm cười nói: "Công tử không việc gì là tốt rồi."

Quỷ Lệ tâm trạng đột nhiên trở nên phiền muộn, nhưng trên mặt không biểu lộ chút nào, định nói gì đó, nhưng Tiểu Hồi ngoan ngoãn ở bên cạnh, đột nhiên cử động, quay đầu nhìn lại.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đều có cảm giác, cùng đứng lên, nhìn về phía nam, chỉ thấy nơi đường chân trời, nơi Phản Hương Cốc không bị núi non trùng điệp che khuất, đột nhiên có một tiếng thánh thót vang lên, một đạo hồng quang vọt lên, sau khi sáng rực cả một vùng trời, từ từ rơi xuống.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi cùng lúc mắt sáng lên.

Trong Phản Hương Cốc, bởi màn đêm dày đặc mọi thứ đều chìm vào đêm tối, chỉ có ánh đèn lấp lóe, được thắp sáng từng ngọn một.

Tiếng người nói như gần như xa, xen lẫn không ít tiếng mắng chửi tức giận đã phá vỡ bầu không khí ban đêm yên lặng, càng lúc càng rõ hơn. Một lúc sau đã biến thành tiếng ồn ào huyên náo, tiếng gầm rú gào thét của dã thú hoà trộn lấn át tiếng quát mắng phẫn nộ, từ phía cửa cốc truyền đến.

Chẳng mấy chốc, tiếng chém giết truyền đến, cùng lúc này, tiếng chuông báo động réo rắt ngân vang khắp trong sơn cốc. Trong đêm này, không ngờ lại có có cường địch tấn công Phản Hương cốc.

Lặng lẽ đột nhập, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi ẩn nấp trên một ngọn núi khác, nhìn về phía lối vào Phản Hương cốc đang sáng rực ánh đèn, đúng lúc đang định xông vào thám thính, thì thấy nhiều cao thủ đang vội vã lao tới cửa cốc, trong lòng cũng thấy giật mình e ngại.

Cao nhân phuơng nào mà lại có gan lớn dám mạo phạm đến Phản Hương Cốc, một trong tam đại danh phái chính đạo đương thời? Hai người vốn là hai nhât lưu cao thủ Ma Giáo, đối mặt với Phản Hương cốc cao thủ ẩn nấp như mây, mà còn chưa tìm được cách nào xâm nhập vào bên trong.

Đúng lúc hai người tới địa phận Phàn Hương cốc, Kim Bình Nhi không kìm được khẽ hỏi Quỷ Lê: "Công tử có phải là người thuộc dòng dõi Quỷ Vương?"

Quỷ Lê tất nhiên là phủ nhận, trong lòng đang nghĩ ngợi, thực sự vẫn nghĩ không ra trong thiên hạ ngoại trừ Ma Giáo, còn có thể lực nào đủ sức làm được việc này?

Tận mắt nhìn thấy trong đêm ở Phàn Hương cốc, tiếng người huyên náo, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng vốn có, không chỉ dừng ở cửa cốc, sự tình xem ra không lắng dịu đi mà còn có phần trầm trọng hơn.

Quỷ Lê nhìn Kim Bình Nhi khẽ nhíu mày, hiện tại đúng là cơ hội ngàn năm có một, Quỷ Lê khẽ bảo Kim Bình Nhi đang đứng bên cạnh: "Ta vào thôi."

Kim Bình Nhi gật đầu, nhưng nàng nhìn Quỷ Lê, chậm rãi nói: "Ta cũng rất hứng thú với việc thăm nhập Phàn Hương cốc, sao chúng ta không đi xem xét xung quanh trước thay vì xông bừa vào?"

Quỷ Lê do dự một lúc, lắc đầu rồi nói: "Cô nương ở lại, ta sẽ thăm nhập vào sâu trong Phàn Hương cốc để dò xét."

Kim Bình Nhi trong bóng tối dường như thở dài, lập tức nói, "Cũng được, công tử hãy bảo trọng."

Quỷ Lê ngạc nhiên, hai từ "bảo trọng" phát ra từ miệng Kim Bình Nhi quả thật nghe lạ tai, nhưng Kim Bình Nhi trước vẻ mặt của hắn chỉ cười khẽ, thân hình khẽ lướt nhanh, một lúc sau đã biến mất trong màn đêm.

Quỷ Lê nhíu mày, ánh ngạc nhiên trong mắt nhanh chóng biến mất.

Phàn Hương cốc từ khi lập phái cho đến bây giờ về lịch sử không thể so với Thanh Vân môn hay Ma Giáo, nhưng cũng đã tồn tại được 800 năm. Quỷ Lê trong màn đêm dày đặc lắng lẽ thăm nhập, trước mắt là điện đài lầu các nằm rải rác khắp nơi. Phong cách kiến trúc này, tuy gần gũi với phong cách kiến trúc ở Trung Nguyên, nhưng đôi chỗ, như ở mái hiên cửa sổ, thường thấy chạm khắc hình mãnh thú, là những thứ mà kiến trúc ở Trung Nguyên không có. Rõ ràng là trong 800 năm tồn tại, Phàn Hương Cốc đã chịu ảnh hưởng của phong tục vùng biên thùy phía Nam này.

Tại nơi cửa cốc vẫn còn huyên náo, thường ngày Quỷ Lê và Kim Bình Nhi đau đầu nhức óc về tiếng chuông báo động, lúc này vẫn không ngừng kêu. Hắn cẩn thận lui vào nơi ẩn nấp, sau một tảng đá lớn. Kẻ xâm nhập lần trước đã qua lại đây nhiều lần, nên tiếng chuông vẫn không ngừng kêu.

Lúc này hắn chỉ chú ý phía xa, nơi mà tiếng chuông chỉ văng vẳng, trước mặt tảng đá cao ba trượng, là một ngôi nhà xây cất theo kiểu thông thường, đó hắn là nơi ở của các đệ tử Phàn Hương cốc.

Quỷ Lệ hít một hơi dài, thân hình núp trong bóng tối, nhìn quanh, nơi đây thật yên tĩnh và biệt lập, không còn nghe thấy tiếng người lao xao. Dường như các đệ tử Phản Hương cốc ở các phòng đã bị triệu đến nơi cửa cốc.

Vào lúc yên tĩnh lạ kỳ này, Quỷ Lệ chậm rãi tiến vào.

Một bước, hai bước...

Quỷ Lệ đi rất chậm, đi liền năm bước, nhìn quanh đề phòng như thường lệ.

Nhưng trên gương mặt Quỷ Lệ, vô cùng nghiêm trọng, bởi vì khi những lần xâm nhập trước, khi hắn bước đến bước thứ 6 là đã bị chuông báo động phát hiện.

Hắn nhìn quanh một cách thận trọng, thấy xung quanh không có gì đáng ngại nữa.

Một lúc sau, hắn chậm rãi bước bước thứ sáu.

"Đinh!"

Dường như ngay lúc hắn đặt chân xuống mặt đất, tiếng chuông vang lên inhỏi, nhanh chóng truyền ra xung quanh.

Quỷ Lệ sững người, trong lòng bừng bừng tức giận, cách phòng bị này của Phản Hương Cốc thật tinh quái, hắn chưa thực sự khám phá được, quả thật rất lạ kỳ.

Nhưng hôm nay tình thế đã khác, mặc dù Quỷ Lệ đã bị phát hiện, nhưng ở phía xa âm thanh đánh nhau ầm ĩ, làm cho tiếng chuông bị chìm lấp.

Quỷ Lệ lập tức đảo mắt nhìn khắp bốn phía, lập tức phi thân, hướng về phía căn phòng đằng sau, đó là nơi mà tiếng chuông không ngừng vang lên, chắc chắn là nơi ở của đầu não.

Lúc này, vẫn ngoan ngoãn nằm trên lưng Quỷ Lệ, chợt Tiểu Hồi kêu khẽ, Quỷ Lệ bèn quay đầu lại nhìn Tiểu Hồi.

Ánh trăng mờ ảo âm u, bóng Quỷ Lệ đổ dài, Tiểu Hồi đột nhiên kêu lên chí chí, sau đó trên con mắt nằm ở trán của nó, màu sắc trở nên thâm sâu khôn tả.

Không đợi Quỷ Lệ đáp trả, dường như có biến cố gì khiến Tiểu Hồi đột nhiên quay đầu lại, trong đôi mắt nó đột nhiên phát ra ánh sáng màu vàng quái lạ, ẩn chứa những tia đỏ.

"Chí chí, chí chí."

Tiểu Hồi đột nhiên chỉ vào góc tường một căn phòng nằm ở phía xa.

Quỷ Lệ ôm lấy Tiểu Hồi, lúc này đã nặng lên khá nhiều, khẽ nói: "Sao thế, Tiểu Hồi?"

"Chí chí, chí chí."

Tiểu Hồi miệng kêu liên hồi, tay vẫn chỉ về hướng căn phòng kia, cùng lúc đó ánh sáng vàng phát ra từ mắt yếu dần.

Quỷ Lệ nhíu mày, gật đầu, ngay lập tức đặt Tiểu Hôi lên lưng, phi thân về hướng căn phòng Tiểu Hôi chỉ.

Trong góc tường âm u, thoảng có mùi rêu ẩm mốc, Quỷ Lệ tìm kiếm cẩn thận, nhanh chóng phát hiện ra một cái hố nhỏ dài nửa xích trên mặt đất.

Trong mắt hắn chẳng có gì khác thường, hắn thò tay vào, nhanh như chớp đút vào một cái miệng, một lúc sau trong hố đột nhiên vang lên một tiếng kêu khẽ, lập tức ngừng ngay, và gần như cùng lúc, tiếng chuông kêu vang vọng cũng đột nhiên ngừng.

Quỷ Lệ khép miệng nhếch lên vẻ vui mừng, chậm rãi rút tay ra, trong tay hắn nắm một con vật lạ, giẫy giụa một lúc rồi ngừng.

Con vật lạ này có bộ da màu xám, cao khoảng ba xích, thân mình có hình cánh cung, lưng thẳng, đầu đuôi đều dài, cặp mắt như hai hạt đỗ đen. Nhưng kỳ lạ nhất, con vật này có cái mũi cực dài, đến nửa xích, đầu mũi cực dày, trông giống như con lợn nuôi trong nhà.

Quỷ Lệ hắng giọng, lập tức nói khẽ: "Không còn nghi ngờ gì, ta đã nói dù làm cách nào cũng không ẩn nấp được, hóa ra là có loại lợn lông xám này nấp trong hố."

Tác giả chú:

(*): Trích trong "Thần Ma chí dị", chương "Linh Thú":

Lợn lông xám (Hôi đồn): có mũi dài, tai lớn, ăn kiến và rễ cây, ngày ẩn nấp, ban đêm mới ra ngoài, còn gọi là lợn đất.

Hưu chú: trích trong "Hiện đại động vật":

Lợn đất (Thổ đồn): thú có vú, ở Phi Châu gọi là thú ăn kiến, thân thể cường tráng, dài khoảng 140 cm, không có răng cửa và răng nanh, ăn mỗi cũng như ăn kiến bằng lưỡi. Sinh sống ở Nam Phi và Trung Phi, xuất hiện và biến mất ở vùng đồi núi và bán thảo nguyên, khả năng đào đất tốt, ngày trốn trong hố, đêm ra ngoài kiếm ăn. Rất nhút nhát, thính giác linh mẫn dị thường, dựa vào khứu giác để kiếm ăn, khả năng đánh hơi cao gấp 10 lần loài chó.

Chương 111

Huyền Hóa Đàm

Quỷ Lệ tiến qua phía con hôi đồn tại góc tường, đứng tại nơi hôi đồn động khẩu tử tế nhìn qua một lượt, quả nhiên phát hiện có một đường chỉ nhỏ dài kéo từ trong hố ra ngoài, nối liền với cái chuông treo xa trên cao. Xem ra mấy ngày trước hắn và Kim Bình Nhi thường xuyên lén lút vào bị thất bại, thì ra là bị con tiểu quái này phát hiện.

Hắn từng đọc sách tại Quỷ Vương Tông bí tàng, khi đọc tàn quyển "Thần Ma Chí Dị", biết được cái mũi của Hồi Đồn cực kỳ linh mẫn, hơn xa các phàm vật khác trên thế gian, hắn tưởng mình đã tưởng tận hết các phương pháp ẩn thân giấu mình, không tưởng đến nay lại bị con tiểu thú này phát hiện.

Mặc dù đã minh bạch xong cơ quan này, nhưng Quý Lệ vẫn nhíu đôi mày, đứng tại góc tường lạnh lùng trong hắc ám, nhất thời trầm ngâm trở lại. Hồi Đồn ấy là dị chủng thú mặc dù không tính là thượng cổ thần thú, nhưng cũng là thế gian ít thấy, thường chỉ nghe thấy có tại Nam Cương thập vạn đại sơn sâu trong vùng rừng rậm. Trong Phần Hương Cốc không ngờ cũng có loại dị thú này, hơn nữa từ nhiều lần thử xâm nhập Phần Hương Cốc, không lần nào là không bị phát hiện, xem ra trong Phần Hương Cốc số lượng hôi đồn không nhỏ, thật là khiến người ta kinh ngạc

Nhưng việc quan trọng nhất ở đây, thật ra lại là bọn hôi đồn này đa phần đều được thuần hóa, kiểu ngự thú kì kĩ này, đừng nói Trung Nguyên chính đạo, đến ngay cả trong ma giáo cũng chưa hề thấy qua, chỉ có trong truyền thuyết nghe nói trong man tộc vùng Nam Cương là có lưu truyền loại dị thuật này!

Quý Lễ nhường mắt chuyển mình, nhìn xa về phía trước, đột nhiên phát hiện, chỉ nghe thấy tại phía xa một tràng âm thanh rầm rĩ, còn sâu trong Phần Hương Cốc vẫn một màn tĩnh lặng, trầm trầm hắc ám như bóng đêm dày đặc, như che phủ cẩm tú, không biết bên trong có ẩn chứa bao nhiêu điều bí mật?

Những tiếng chém giết náo loạn nơi sơn cốc nhập khẩu, dần dần hạ xuống, xa xa chỉ còn nghe thấy người ta lớn tiếng đối thoại, những âm thanh chém giết hoàn toàn đã tan biến mất, xem ra bọn Phần Hương Cốc đã khống chế được tình hình rồi.

Không biết là bọn người nào, có đủ đảm lược dám ngang nhiên gây hấn với Phần Hương Cốc. Quý Lệ thu hồi mục quang đang nhìn về phía cốc khẩu, thâm tâm bất giác bị xâm chiếm bởi hình ảnh Kim Bình Nhi, người nữ tử thần bí yêu mị đó, thời khắc này chỉ sợ vẫn đang ở tại bãi chiến trường hỗn loạn đó.

Trong lúc Quý Lệ âm thầm xâm nhập và trong nội bộ Phần Hương Cốc. Suốt một đoạn đường, tịnh lại không có những tiếng chuông cảnh báo của bọn hôi đồn. Xem ra Phần Hương Cốc chỉ phân bố bọn tiểu thú này ở những vùng biên giới, một khi đã vào đến trong sơn cốc, không cần phải quan tâm đến chúng nữa.

Bóng đêm sâu thăm thẳm, vừa rồi vẫn còn huyền nháo nay đã bình tĩnh trở lại sơn cốc hiển lại rõ vẻ đặc biệt u thâm, chút ánh sáng chiếu lên thân ảnh Quý Lệ, in bóng hắn lên nhưng ngôi nhà trong sơn cốc dài ngoan nghèo quỷ mị phiêu dang, thế giới u ám đó dần dần hiện ra

Phần Hương Cốc hiệu xưng là cột trụ của chính đạo trong thiên hạ, tuy ngày thường đều hành sự rất âm thầm, nhưng dù sao vẫn là một đại phái đã hưng vượng trong vòng tám trăm năm trở lại, nếu như họ một lượt xuất hiện, thì lực lượng ắt phải vô cùng mạnh mẽ.

Dưới bóng đêm u ám, chỉ thấy mấy con đường to nhỏ, nối liền với nhau, như huyết mạch trong cơ thể phân tán quanh co mở rộng, lan tỏa vào Phần Hương Cốc dưới một màn hắc ám. Hai bên đường có lẽ là cở sở của các đệ tử phổ thông, nhưng xen kẽ cũng thấy những khu điện đường nguy nga hùng vĩ, nằm giáp những khu kiến trúc trung bình, lại thấy có nhiều loại hoa loại cây, có thanh trúc hàn mai, có cả những bông mẫu đơn, thược dược diễm lệ vô cùng, tượng hổ thành quần, xa xa nhìn lại, cây hoa nhà nhà cửa hòa nhập lại thành một, không ngờ lại có chút tư vị.

Cũng vì xảy ra trận náo loạn này, tuy lúc này đêm đã về khuya, nhưng vẫn thấy Phần Hương Cốc đệ tử chạy qua chạy lại, Quỷ Lệ vì thế không thể không cẩn thận ẩn mình, để không bị lộ hành tung. Nhưng không ngờ nhìn vẻ mặt của các đệ tử này lại thập phần bình tĩnh, thêm với những tiếng la hét huyên náo, chấn động giờ hồn như đã hết hồn, dĩ nhiên tình hình ngoài vùng cốc khẩu đã phần lớn được quyết định.

Số ít đệ tử Phần Hương Cốc này tự nhiên không thể làm khó Quỷ Lệ, mười năm trở lại hồn thân mang Phật, Ma, Đạo ba nhà tu hành chân pháp, lấy quý dị thần ki Thiên Thư dị thuật làm căn cơ, đạo hành tiến bộ nhanh khôn lường, thêm với sở học uyên thâm của Quý Vương truyền cho, chuyên cần luyện tập, cuối cùng cũng hội nhập được tâm pháp của hai nhà Phật Đạo, cộng với sự hỗ trợ của bóng tối nên dễ dàng thâm nhập vào địa phương thần bí này.

Chỉ là Quỷ Lệ ẩn mình trong bóng tối, tuy không bị bọn đệ tử Phần Hương Cốc phát hiện, nhưng mười mấy con đường ngã rẽ trước mặt hồn quả thật khiến hồn đau đầu hết sức, không biết tiếp tới phải đi về hướng nào. Lần này bí mật thâm nhập vào Phần Hương Cốc, theo tư ý của hồn, là tưởng có thể dễ dàng tìm kiếm thám thính được những điều bí mật trong Phần Hương Cốc, nhất là những quan hệ của Phần Hương Cốc với bọn Nam man dị tộc.

Nên biết rằng, mặc dù biết là những điều bí mật của Phần Hương Cốc chắc đều có tại đây, chỉ là lúc này nhìn những con đường nhỏ vắt nhau như một bàn mê cung, thật khiến người ta đau đầu hết sức.

Quỷ Lệ trầm ngâm nhíu mày, suy tính xem có nên bắt một tên đệ tử Phần Hương Cốc để tra khảo, bỗng nhiên trên vai thấy có động, bên tai truyền lại tiếng Tiểu Hồi khẽ rên.

Quỷ Lệ nhẹ giật mình, ngoảnh đầu nhìn lại, bỗng không kiềm chế được, thân thể khẽ run một cái, chỉ thấy chú khỉ Tiểu Hồi dùng hai tay nắm chặt lấy y phục của hồn, mặt khẽ nhăn, hai mắt nhắm chặt, hiển rõ những nét đau đớn thống khổ, chỉ là nó rất linh mẫn, biết rằng bay giờ không phải là lúc, nên cố gắng cường lại dǎn xuống.

Quỷ Lệ biết rằng đây không phải chuyện nhỏ, không biết tại sao, từ lúc mới đột nhập vào cốc đến bây giờ, Tiểu Hồi tựa hồ dường như có chút gì đó không phải, lúc này xem ra, trong người đang phải chịu một cơn đau ghê gớm lắm.

Vòng tay khẽ ôm lẩy Tiểu Hôi, Quỷ Lệ cẩn thận xoa lưng nó một lúc, chỉ thấy được chú khỉ trong vòng tay thân thể nhè nhẹ run, hiển nhiên nó đang cố hết sức sử dụng khí lực bản thân để chấn áp nỗi thống khổ trong người. Quỷ Lệ trong lòng hết sức ưu tư, hạ giọng hỏi: "Sao rồi, Tiểu Hôi?"

Phảng phất nghe thấy âm thanh của chủ nhân, Tiểu Hôi khẽ lắc đầu, chậm chầm mở mắt.

Trong ánh kim quang phảng phất như có ẩn tàng những tia hồng quang, như ánh lửa ma quái của yêu quỷ ban đêm, như con ngươi của ác quỷ dưới chốn cửu u, xuất hiện trước mắt Quỷ Lệ.

Nhiệt độ xung quanh, tựa hồ đột nhiên như hạ xuống.

Âm thanh hô hấp của Tiểu Hôi, đang chậm chậm bỗng trở nên dồn dập, Quỷ Lệ cảm thấy rất rõ, móng tay của Tiểu Hôi nắm chặt lấy hắn, phần lực lượng đó, càng lúc càng mạnh, đâm sâu vào cơ bắp hắn.

Miệng con khỉ, chậm chậm mím lại, nhưng trong mắt ánh kim quang yêu dị, nhìn Quỷ Lệ chòng chọc, một khắc cũng không rời khỏi. Từ thời khắc đó, Quỷ Lệ bỗn nhiên cảm thấy một tia cảm giác rất quen thuộc, giống như phè huyết nhän quang của hắn lúc phát cơn điên cuồng.

Trong nháy mắt, Quỷ Lệ đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh giá, bỗng ngoảnh đầu lại, nhìn sang bên tay mình, trong ống tay áo, không biết bắt đầu từ bao giờ, viên Phè Huyết Châu đính trên thanh Phè Hồn, bỗng phát ánh thanh quang u u mang mang kèm với những tia huyết quang.

Phè huyết châu!

Vật chí hung chí tà trong thế gian, bỗng nhiên phản ứng quỷ dị như thế... ?

Giống như đột nhiên từ trong thâm tâm xuất hiện, Quỷ Lệ trong một sát na chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, hắn chậm chậm quay đầu lại, nhìn Tiểu Hôi. Tiểu Hôi tựa hồ cũng như cảm thấy gì đó, khẽ kêu lên hai tiếng yếu ớt.

Quỷ Lệ định thần lại, bỗng phát hiện đắng sau ánh kim quang trong mắt Tiểu Hôi, tựa hồ như ẩn tàng có chút sợ hãi, hắn thở sâu, bên mép vể thành nụ cười nhẹ, nói: "Không sao đâu."

Tiểu Hôi phảng phất như nghe thấy lời nói của chủ nhân, đôi mắt chớp chớp, chậm chậm nhắm lại, giây lát sau, phảng phất như cơn đau vô danh đó đang chậm chậm tan biến, Tiểu Hôi dần dần nới lỏng những ngón tay đang bấm chắt vào người Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ đứng trong hắc ám, chậm chậm ôm Tiểu Hôi vào lòng.

Bóng đêm lạnh lẽo như nước.

Phía trước một màn hắc ám, bóng hình một người một khỉ, trong bóng đêm âm u khẽ chớp khẽ động

Không biết đã đứng đó được bao lâu sau, Tiểu Hồi dường như đã bình thường trở lại, an tĩnh nằm trong lòng Quý Lệ. Quý Lệ hầu như chẳng quản nơi đây là Phần Hương Cốc thập phần hung hiểm, đứng thẳng trong hắc ám, nhè nhẹ ôm lấy chú khỉ.

Đột nhiên, Tiểu Hồi khẽ cựa mình, ngẩng đầu lên. Quý Lệ cúi xuống nhìn, chỉ thấy ánh kim quang trong mắt Tiểu Hồi đã tiêu tan, ánh mắt đã lấp lánh trở lại.

Quý Lệ thở phào, nhưng không đợi hắn nói gì, Tiểu Hồi cựa mình, đưa tay chỉ ra phía con đường bên ngoài. Quý Lệ rùng mình, đưa mắt nhìn theo, quả nhiên thấy từ trên con đường xuất hiện hai nhân ảnh, cũng chính là hai nhân vật mà Quý Lệ nhận ra.

Lý Tuân và Yên Hồng.

Quý Lệ nhíu mày, hai người này hẳn đã biết từ mười năm trước, lúc đó họ đã nhân tài xuất sắc, tuy nhiên sau mười năm thế sự chuyển biến, mặc dù chưa gặp lại lần nào, nhưng đối với những người tu luyện đạo pháp, mươi năm bất quá chỉ như một cái búng tay, hai người đó thẫn sắc dung mạo tựa hồ vẫn như không có gì thay đổi, nhưng xem dáng điệu, chỉ sợ đạo hành của bọn họ đã tiến bộ xa so với mươi năm trước.

Chỉ thấy hai người bọn họ đi chậm lại, hình như đang nói chuyện với nhau. Đến khi đi gần lại, chỉ nghe thấy Yên Hồng nói:

"Sư huynh, bọn quái vật đó vì sao đột nhiên nổi xung với chúng ta?"

Lý Tuân nhíu nhíu đôi mày, hiển nhiên là cũng không biết lý giải ra sao, nhưng thấy sắc diện gã nghiêm lại, lạnh lẽo nói: "Bọn súc sinh vô lễ đó, làm sao biết được chúng nghĩ gì! Muốn ta giải thích bọn ngú nhán đó dám xâm phạm đến sơn cốc, nên muốn kêu bọn chúng do đâu không chịu về mới phải, hà tất lại làm phiền Thượng Quan sư thúc?"

Yên Hồng ôn nhu nói: "Sư huynh, người không nên giận dữ, cốc chủ nhín xa trông rộng, tất nhiên có chỗ dụng ý mà chúng ta không hiểu được. Năm xưa khi chúng ta giao thiệp với bọn man tộc, chính là Thượng Quan sư thúc thi triển thần thông một tay chấn áp, bọn man tộc đó xem lão nhân gia như người trời, chỉ cần lão nhân gia xuất hiện, bọn quái vật đó nhất định sẽ ngoan ngoãn rút lui. Cốc chủ sai chúng ta đi thỉnh Thượng Quan sư thúc lại, ắt là do nguyên nhân này."

Lý Tuân hắng giọng nói: "Ta tất nhiên biết là như vậy, nhưng ta không hiểu tại sao chúng ta đường đường là Phần Hương Cốc, hà tất đối với bọn quái vật phải nhún nhường, hiện tại lại còn phải thỉnh cả Thượng Quan sư thúc đến, nếu như chuyện này chuyển ra ngoài, Phần Hương Cốc chúng ta không phải trở thành trò cười cho chính đạo hay sao?"

Yến Hồng khẽ cười nói: "Sư huynh, tương lai bọn man tộc đó ắt sẽ có chỗ hữu dụng, cho nên cốc chủ mới bao dung chúng ba phần. Trong tương lai..." nói tới đây, nàng bỗng ngừng lời, nhưng hai mắt nhìn Lý Tuân, tựa hồ như có nghìn câu vạn từ.

Khóe miệng Lý Tuân khẽ nhếch, trên khuôn mặt anh tuấn lộ rõ vẻ bất phục, đưa mắt nhìn về phía trước, xem ra phảng phất lại có thêm mấy phần tiêu sái, bất quá gã không biết nói lại thế nào, chỉ là khẽ thở dài một tiếng, cùng với Yến Hồng chậm chạp đi bên con đường nhỏ, dần dần tan biến vào bóng tối.

Trong âm ảnh, một đạo mục quang sắc bén như đao, nhìn theo phía sau hai người. Quý Lệ trong tâm hiện ra bao nhiêu ý nghĩ, nguyên lai việc xâm phạm Phần Hương Cốc hôm nay, không ngờ là do bọn ngư nhân dí tội. Nhớ lại ba ngày trước đây, khi giấu mình trong tòa cổ miếu nghe thấy cuộc đàm thoại của Lữ Thuận với ngư nhân nọ, ngư nhân cao lớn đó ắt phải là tộc trưởng của ngư tộc.

Xem ra sự việc ngày hôm nay, phần lớn là do ngư nhân tộc trưởng nọ bị Kim Bình Nhi sát hại, làm cho ngư tộc nọ phẫn nộ quyết tâm báo thù. Nghĩ tới đây, Quý Lệ không khỏi không nhớ đến hình ảnh yểu điệu của Kim Bình Nhi, nữ tử này quả thật là thâm sâu khôn lường.

Hắn đứng đợi một lúc lâu trong bóng tối, bỗng nhiên tựa hồ như đã quyết định, nhìn xuống phía Tiểu Hồi trong lòng, chỉ thấy đôi mắt Tiểu Hồi chớp chớp, toàn thân cựa quậy, trèo thoắt lên vai Quý Lệ, cười nhăn nhở, xem ra đã hoàn toàn bình phục. Quý Lệ tạm yên tâm, cười nhẹ nói, : "Chúng ta có lẽ nên đi xem xem vị Thượng Quan sư thúc này là nhân vật thế nào?"

Tiểu Hồi kêu chí chí hai tiếng, đưa cánh tay lên, chỉ về phía con đường Lý Tuân và Yến Hồng đã đi.

Quý Lệ trong bóng tối nở nụ cười âm trầm, thần hình thoắt động, nhanh như quỷ mị, nhắm hướng con đường nhỏ đó mà tiến.

Từ xa, một Phần Hương Cốc đệ tử từ từ đi tới, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt hoa lén, tựa hồ như phía trước đoạn đường dẫn tới trọng địa trong cốc là "Huyền Họa Đàm" có một quỷ ảnh lướt qua, bèn chuyển mắt nhìn tới, căng mắt ra tử tế nhìn một lượt, nhưng tuyệt nhiên không thấy gì khác lạ, bèn lắc đầu lẩm bẩm gì đó, rồi bỏ đi.

Lối nhỏ âm u, con đường hẹp mà kéo dài hơn hắn nghĩ. Hiển nhiên địa phương mà vị Thượng Quan sư thúc này cư ngụ hẳn phải rất hẻo lánh tịch mịch. Quý Lệ đi trên con đường nhỏ này một lúc lâu, nhưng xung quanh không hề thấy một ngôi nhà nào cả, hai bên đường chỉ thấy hoa cỏ cây cối mọc đầy, gió đêm hắt hiu, trên trời vắng trăng u ám tỏa ánh sáng nhè nhẹ, bóng cây lòe xòa, nhìn như vũ điệu loạn cuồng của lũ yêu ma, tổng hòa thành một khung cảnh quỷ dị vô cùng.

Quỷ Lệ cẩn thận đi ven theo con đường này, được một lúc lâu, thật ra vẫn không thấy con đường này chia ra một nhánh nào, xem ra con đường này trực tiếp dẫn tới nơi cư ngụ của vị Thượng Quan sư thúc nọ.

Phần Hương Cốc rộng lớn vô cùng, nhưng con đường nhỏ này, cong cong uốn khúc, dẫn thẳng vào sâu trong sơn cốc.

Đột nhiên, phía trước bên đường bỗng xuất hiện một vật, mầu trắng hình vuông, mục quan Quỷ Lệ ngưng lại, dừng trên vật đó dò xét, nhận ra đó là một khối bia đá, trên mặt có khắc tám chữ chia thành hai hàng:

Huyền Hỏa Trọng Địa

Đệ tử dừng bước

Đôi mà Quỷ Lệ nhíu trở lại, nhưng tuyệt không phải do phía trước có khả năng là nơi trọng địa thần bí của Phần Hương Cốc mà do dự, mà là vì hai chữ "Huyền Hỏa" hai chữ đó, khởi lại trong lòng gã một nỗi buồn man mác. Bất giác không kiềm chế nổi, nhìn xuống bên tay phải một cái, dưới lớp y phục, "Huyền Hỏa Giám" đang nằm an tĩnh trên cánh tay phải hắn.

Nhưng thời khắc ấy qua thật mau, chỉ thấy hắn khẽ cười khẩy, rồi sải bước về phía phiến bia đá, đi mất

Khối bia đá đó xem ra tự nhiên rất bình phàm không có điều gì kì quái, tựa hồ như chỉ là một vật để phân biệt ranh giới giữa hai địa phương, đi quá phía sau tấm bia đá đó, không biết vì sao, con đường tuy vẫn quanh co uốn khúc, nhưng hoa cỏ cây cối hai bên, hình như đều ít đi rất nhiều.

Trước tiên là những khóm cỏ xanh trên đang mọc đây trên mặt đất bỗng tan biến, sau đó tới lượt những bụi cây thấp nhỏ, cuối cùng tới lượt cây cối vốn trước vẫn mọc rậm rạp tươi tốt hai bên đường dần dần trở nên thưa thớt, mặt đất cũng trở nên nứt nẻ, rồi chỉ còn sót lại một vài thân cây đứng trơ trọi, cành cây thân cây đều rụng hết lá nhìn khô héo úa vàng, xem ra xung quanh thiếu nước trầm trọng, hoặc có cũng đã bị bốc hơi hết rồi.

Không biết khung cảnh quanh đây với hai chữ "Huyền Hỏa" có quan hệ gì không?

Trên vai Tiểu Hồi nhẹ kêu lên một tiếng, thân hình rúng động, tựa hồ như có sự bất an. Quỷ Lệ khe khẽ vỗ lên mình nó mấy cái, Tiểu Hồi mới tạm an tĩnh trở lại. Bấy giờ khung cảnh xung quanh, đích thị hết sức cổ quái, nhưng xem ra lại có vẻ không giống một địa phận trọng yếu của Phần Hương Cốc, nếu không thì sao đã đi bộ một lúc lâu mà vẫn không thấy một tên đệ tử nào canh gác cả.

Quỷ Lệ nghĩ nhanh trong đầu, đi dọc theo con đường, nay đã đến đoạn rẽ cuối cùng.

Đột nhiên, với định lực như hắn cũng không thể kiềm chế nổi, toàn thân bỗng chấn động, trước mặt hắn, xuất hiện một khoảng đất trống, mà không biết từ đâu ngùn ngụt bốc lên từng làn hơi nóng phả thẳng vào mặt gã.

Giữa khoảng đất này, một tể đàn đứng ngang nhiên, bên trên không có bày xếp gì, mười ba cột đá trắng cao tới ba trượng đứng đỡ toàn bộ tể đàn. Ngoài ra còn thấy mười hai cột đá trắng khác đỡ ven mép tể đàn, mỗi cột ít nhất cũng phải to bằng hai người ôm, đứng ở giữa tể đàn, là cây cột đá trắng to nhất, khoảng sáu người ôm mới xuể

Nhưng ở trên tể đàn, những kiến trúc khác lại được xây dựng bởi một loại đá kì dị mầu đỏ ối, có bậc thang và lăng can. Tại trung tâm của tể đàn, một đại điện hùng vĩ đứng, hình dạng như bảo tháp, tổng cộng có ba tầng, mỗi tầng một cao, tầng trên lại cao gấp đôi tầng dưới, nhưng tầng thấp nhất cũng phải cao đến mười trượng.

Xa xa nhìn lại, tể đàn này tựa hồ như một ngọn lửa không lồ đang thiêu đốt, đâm thẳng lên trời, Quý Lệ đứng dưới chân tể đàn, xem ra chỉ như một con kiến, vô cùng nhỏ bé.

Quý Lệ hít sâu một hơi, trước mắt tòa kiến trúc này thật khiến người ta kinh tâm động phách, quý phủ thần công bốn chữ này, chỉ sợ dùng ở đây cũng không có gì đáng الثن. Không ngờ trong Phần Hương Cốc, lại có một tòa kiến trúc khôi hoàng như thế này. Hắn đứng trầm ngâm, lúc này liên tưởng tới khối bia đá vừa nhìn thấy lúc trước, trong tâm như mơ hồ linh cảm ra khu vực này e rằng chính là địa điểm nổi danh trong Phần Hương Cốc, Huyền Họa Đàm.

Hắn liền định thần trở lại, lập tức nhẹ nhàng thám thính cả vùng địa phương xung quanh, nhưng tại đây ngoại trừ Huyền Họa Đàm ra, còn lại chỉ là một vùng đất trống. Thêm với khu vực này không có một đê tử nào đứng ghác, thân thủ hắn lại khoái tuyệt vô cùng, nên chẳng mấy chốc mà đã thám thính hết cả vùng Huyền Họa Đàm.

Càng vào gần đến Huyền Họa Đàm, nhiệt độ không khí càng lúc càng tăng, mặc dù hắn một thân tu hành thâm sâu nhưng vẫn cảm thấy vắng đâu hoa mắt, trên trán lịn rịn mồ hôi. Quý Lệ nhíu đôi mày, trong lòng ngẫm ngầm kinh sợ, hắn bỗng nhẫn ra, không biết tại sao Tiểu Hồi lúc này vẫn có thể chịu được nhiệt độ khốc liệt này, bèn quay đầu lại nhìn, thấy Tiểu Hồi vẫn ngồi trên vai gã gai đầu gai tai, tựa hồ như chẳng coi vùng nhiệt khí này vào đâu.

Quý Lệ khẽ run nhẹ, trong tâm thức hắn cũng cảm thấy gần đây Tiểu Hồi quả là có chuyện bất thường, đặc biệt là sau khi uống hết chén tiên được và viên dị thạch trong Thiên Đế Bảo Khố ở Tử Vong Chiểu Trạch, thân thể rõ ràng là có nhiều biến hóa.

Nhưng nói gì thì nói, trước tình huống này, Tiểu Hồi không sợ sức nóng mãnh liệt này thì cũng tốt hơn nó sợ sức nóng rất nhiều, Quý Lệ tạm thời không suy nghĩ quá nhiều. Hắn tập trung tinh thần định tiến thẳng lên trên Huyền Họa Đàm thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân của ai đó vọng tới.

Quý Lệ nhíu mày một cái, nhìn khắp xung quanh, nhưng căn bản vẫn không tìm thấy một nơi nào khả dĩ có thể ẩn nấp, nhưng hắn chỉ khụng lại một giây, rồi lập tức phi thân xuống phía dưới Huyền Họa Đàm, ẩn mình sau cây cột đá to nhất.

Hắn nấp sau cột đá, vô ý áp tay vào thân cột, tức thời bàn tay bị xém bỗng, hắn phản ứng nhanh thu chớp, lập tức rút tay lại.

Dưới chân Huyền Hỏa Đàm, cây cột đá này, không ngờ cũng nóng như lửa.

Tiếng chân càng lúc càng lớn, hiển nhiên đang có người tới rất gần, bỗng nghe thấy một âm thanh già nua cất lên, từ tốn nói: "Nếu là cốc chủ thỉnh, ta tất nhiên sẽ đến, nhưng các ngươi hãy nói, bọn ngư nhân đó tai sao lại đột nhiên hung bạo như thế, dám ngang nhiên tấn công sơn cốc chúng ta?"

Quỷ Lệ giấu mình sau bóng cây cột, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Lý Tuân Yến Hồng hai người theo sau một lão nhân áo xám, thần sắc vô cùng cung kính đang từ từ đi xuống.

Chương 112

Ám Sát

Quỷ Lệ từ trong bóng tối nhìn ra, chỉ thấy vị lão nhân kia gương mặt gầy gò khắc khổ, khoác trên thân trướng y sẫm màu, bước đi khoan thai, trông chẳng có điểm gì hơn người. Giả như có đi trên đường lẩn giữa người dân đông đúc, thì cũng chẳng nhận ra được đấy là người tu đạo.

Thế như xem trên thần sắc của 2 người đứng sau lưng lão, tạm không nói đến Yến Hồng, đến người xưa nay kiêu ngạo như Lý Tuân, lại đối với lão nhân này mười phần cung kính, trên mặt không dám có 1 chút thất lễ.

Lúc này vừa nghe thấy lão nhân hỏi lại, Lý Tuân đoi chút do dự mới đáp lời: "Sư thúc minh giám, thực ra là do tộc trưởng của bọn ngư nhân man tộc kia mất mạng không rõ lý do, thế nên chúng mới nổi dâng dậy, cuối cùng..."

Lúc này 3 người đã xuống khỏi Huyết hỏa đàm, vị lão nhân áo màu tro nhíu đôi mày, lạnh lùng hỏi: "Tộc trưởng ngư nhân chết như thế nào?"

Lý Tuân cười khổ 1 tiếng, khẽ lắc đầu, Yến Hồng bên cạnh đáp: "Hồi bẩm sư thúc, tên tộc trưởng đó 3 ngày trước sau khi gặp Lữ Thuận sư thúc tại ngôi miếu Vô danh ở phía Bắc Hợp Cổ Sơn, rời khỏi miếu chưa xa thì đột nhiên đã bị 1 cao thủ độc sát mà chết".

Vị lão nhân kêu "O" 1 tiếng, hiện rõ vẻ kinh ngạc, hỏi: "Vậy hung thủ là ai?"

Lý Tuân lại lắc đầu, đáp: "Bọn cháu đã tra xét mấy ngày nay, mà vẫn chưa có kết quả gì". nói đến đây, hắn dường như ngập ngừng 1 lúc rồi mới nói tiếp: "Đáng lẽ việc này đã phải sớm nǎm báo cho sư thúc hay, nhưng Cốc chủ vì nghĩ sư thúc đã trông coi Huyền Hỏa đàm từ hơn trăm năm nay, không vương đến thể sự bên ngoài, nên không dám làm phiền đến sư thúc Người".

Vị lão nhân áo tro cười nhẹ nói: "Tâm lòng của cốc chủ, ta lẽ nào không biết. Nếu như không vì nghĩ đến bọn ngư nhân này vẫn còn có thể có lúc cần đến, cùng với

năm đó trong lúc ta thu phục bọn man tộc này mà có chút tiếng tăm, Cốc chủ cũng chẳng cần gọi đến lão già này để làm gì".

Lý Tuân cười ngai ngùng, đang định nói gì đấy, vị lão nhân dường như cũng chẳng muốn nói tiếp đến chuyện này, bèn rẽ chuyện mà hỏi: "Thế lúc đó chẳng phải Lữ Thuận cũng ở hiện trường đó sao, nếu cách đấy không xa, lẽ nào Lữ Thuận cũng tìm không ra hung thủ? Dù cho là phải đào 3 thước đất thì cũng đã sớm đào ra rồi".

Lý Tuân cứng mồm, không ngừng nhìn vào mắt Yến Hồng đang đứng bên cạnh mình, Yến Hồng nghi ngái 1 lúc rồi khe khẽ đáp lời: "Do dung thủ quá là xảo quyết, đạo hạnh lại cao thâm, ra tay xong liền cao chạy xa bay, nên Lữ Thuận sư thúc cũng không tìm nổi người này".

Vị lão nhân hắng giọng 1 tiếng, coi như chẳng nói thêm gì nữa, nhưng như trọng âm sắc có chút gì không vừa ý, hiện rõ ra là coi khinh vị sư thúc Lữ Thuận mà Lý Tuân cùng Yến Hồng nói đến.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, khoảng không cách cũng được 3 trượng, đi cũng được qua nửa tiếng, dần dần cách xa Quỷ Lệ. Quỷ Lệ bắt đầu yên tâm, nhưng thân mình dường như vẫn chưa dám nhẹ đi chút nào, lúc này đã nghe thấy giọng vị lão nhân từ đằng xa vọng lại, cũng chẳng nghe rõ là hỏi chuyện gì, có vẻ như là hỏi về tình hình làm loạn của đám man tộc ngư nhân diễn biến ra sao rồi?

Lý Tuân phía sau đáp lại: "Lúc này mọi chuyện cũng ổn định 1 chút rồi, Lữ Thuận sư thúc mang theo một nhóm đệ tử đứng chặn đám ngư nhân tại lối vào sơn cốc, đồng thời thi triển thần thông, ép bọn ngư nhân bớt cuồng, hiện này đôi bên đều cầm cự lẫn nhau. Lữ ngư nhân đồng thanh lên tiếng vì tộc trưởng của chúng báo thù, Cốc chủ cũng không muốn phá vỡ quan hệ với bọn man tộc này, nên mới sai đệ tử xuống mời sư thúc...".

Vừa nói đến đây, đột nhiên từ phía xa nơi lối vào cốc ầm ầm vọng đến tiếng gầm dữ dội, âm thanh kinh khiếp cùng cực khiến mọi người sững sờ, Lý Tuân hoảng hốt: "Đường như từ phía lối vào vậy!".

Chưa để bọn họ kịp có phản ứng, đã lại dậy lên những tiếng đấu đá va chạm, âm thanh chát chúa nô khí dồn dập đến tai, sơn cốc vừa rồi còn nằm trong tĩnh lặng giờ đây đột nhiên đã chìm vào lòng chảo vang tiếng chém giết.

Sắc mặt ba người đại biễn, vị lão nhân hắng giọng 1 tiếng rồi toàn thân như hóa thành 1 tia sáng màu tro lao thẳng về phía lối vào sơn cốc, Lý Tuân cùng Yến Hồng gấp gáp đuổi theo sau.

Đợi cho đến khi bóng dáng bọn dần dần mất hút vào trong bóng đêm, Quỷ Lệ mới dám từ từ bước ra khỏi phía dưới Huyền Hỏa Đàm, trầm ngâm 1 lát, rồi quay lưng đi về phía Huyền Hỏa đàm.

Đứng trước mắt là cả 1 tòa kiến trúc to lớn sừng sững, lại thêm bên cạnh 1 thân trụ bạch ngọc, giữa đêm đen nổi bật lên cao lớn hùng vĩ, chưa cẩn kẽ đến tòa điện đường lâu các mang sắc vân đố ở trên nó.

Cách không xa là cầu thang vừa rồi lão nhân áo tro cùng với Lý Tuân, Yến Hồng đi xuống. Quý Lệ bước về hướng cầu thang, thì đã thấy tất cả những bậc thang này cũng làm từ loại đá vân đỏ kì dị như ở tòa lầu phía trên, giống hệt như các phiến đá xung quanh nơi này.

Từng bước từng bước Quý Lệ đi lên trên, lúc này sức nóng xung quanh đã tăng lên rất nhiều, tựa như nơi mỗi bước chân đặt xuống không phải là những bậc đá đỏ kia nữa, mà là những tảng than đang nóng bỏng rùng rực.

Cầu thang này của Huyền Hòa đàm, hướng lên trên 36 bậc rồi rẽ ngoặt sang bên, rồi tiếp tục kéo dài. Quý Lệ hít thật sâu, khuôn mặt lạnh đạm, lại tiếp tục đi. Bốn bề vách đá xung quanh, trông đơn giản bình thường, chẳng chút trang trí nào, hiện rõ vẻ mộc mạc.

Giờ phút này thì đến những cơn gió đêm thổi qua, cũng biến thành hơi nóng vô cùng, Tiểu Hồi bám chặt trên vai Quý Lệ, đôi mắt lấp lánh long lanh đảo đi đảo lại ngó nghiêng 4 bề như lấy làm lạ lẫm.

Cuối cùng, cũng đi hết được 3 tầng cầu thang tổng cộng 108 bước này, Quý Lệ đã lên đến phía trên của Huyền Hòa đàm.

Dù lúc nãy đã từ phí dưới Huyền Hòa đàm quan sát qua tình hình nơi này, thế nhưng giờ đây khi đứng trên đây, ngay trước mắt là cả tòa điện cao to sừng sững trung tâm của Huyền Hòa đàm, cả tòa kiến trúc ngỡ như lớn gấp hàng trăm lần thân mình... (1) Quý Lệ không tự chủ được sững sờ mà chớp mắt vài cái.

Cùng nguyên liệu từ loại đá vân đỏ này, bị chia ra thành những tảng đá lớn tương đương như nhau, mỗi tảng đều cao hơn nửa thân người, xếp lên thành 1 tòa điện hùng vĩ. Bước gần đến nơi, đứng trong bầu không khí nóng rùng rực, Quý Lệ thấy rõ những tảng đá này gần như dính sát vào nhau, những khe giữa dường như đến lưỡi kiếm cũng không thể lách vào nổi. Thật sự không thể tưởng tượng nổi những bậc tiền nhân của Phản Hương cốc có thể tạo ra tòa điện tinh xảo thần kì dường này.

Nghĩ đến đây trong hắn dường như xuất hiện cảm giác lạ lùng, phía trước mắt không hắn là một tòa điện đe dọa, mà là một khối đuối lớn đang bùng bùng cháy, mà bó đuối khổng lồ này tựa hồ sắp đổ sập xuống, rồi nuốt lấy cả bản thân mình vậy.

Quý Lệ hít thở thật sâu, định lại tinh thần, khi dần được cảm giác cảm giác kinh sợ trong mình xuống rồi, bèn quay đầu, xem xét kĩ luống đường vào của tòa điện đe dọa này. Hắn chẳng mất mấy công sức, đã tìm thấy trong chõc lát.

Cả tòa điện dựng như hình tháp này đến 1 cái cửa sổ cũng không có, tất cả đều bị những khối đá vân đỏ to lớn gắn với nhau nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, chỉ có ở tầng thấp nhất, cách hắn không xa, có 1 cánh cửa cao hơn 1 trượng, bề ngang tầm 6 thước.

Quý Lệ bước đến nơi, rất nhanh phát hiện ra, cánh cửa này tuy rằng cũng mang 1 màu đỏ, nhưng lại khác hẳn với loại đá trên vách, là 1 cánh cửa gỗ. Nghĩ tới cũng

đúng thôi, nếu đến cánh cửa ra vào này cũng làm từ loại đá nặng trịch kia, thì coi như thêm 10 phần rắc rối đây.

Quỷ Lệ đứng trước cánh cửa 1 lúc, không hề đẩy cửa vào ngay, mà quay lưng nhìn về phía sau xem xét trước.

Toàn bộ phía trên Huyền Họa đàm, ngoại trừ không gian nóng bỏng, là 1 bầu tĩnh mịch.

"Ai ya!".

Giây lát sau, hắn đẩy cửa vào.

Tại lối vào của Phần Hương cốc, lúc này đây máu đã chảy thành sông, những tiếng gào thét từ hơn trăm người ngư nhân man tộc cao to lực lưỡng, thịnh nộ cực điểm, mang theo những loại binh khí cổ quái, có thương có đao, có kiếm có rìu, không ngừng giao đấu với đệ tử Phần Hương cốc đứng xung quanh. Trên mặt đất máu tươi tràn ngập, tàn tích đâu đâu cũng thấy, trong số thương vong có không ít đệ tử Phần Hương cốc, nhưng đa phần cũng vẫn là số ngư nhân.

Những tàn thịt rời rứt này, e đều là do lũ ngư nhân sát tính tàn bạo chém giết mà ra cả.

Tuy trên khung cảnh hiện lên rất đỗi kinh hoàng, bè lũ ngư nhân hung ác không cùng, nhưng tình hình vẫn đang được bên phía Phần Hương cốc dần dần làm chủ được, thêm phần nhìn bên Phần Hương cốc trong cảnh này rõ ràng còn nhiều lợi thế, hơn chục đệ tử đạo hạnh cao thâm của Phần Hương cốc đứng quay thành nửa vòng tròn, cùng nhau dồn sức ép xuống phía ngư nhân.

Chỉ do bè lũ ngư nhân quá là hung bạo, với thân mình kì lạ, dù cho là người tu hành trong đạo nếu lỡ trúng phải một nhát kiếm của đệ tử Phần Hương cốc, khó tránh khỏi bị thương, nhưng thân mình lũ ngư nhân không hiểu sao quá là tráng kiện, cùng với người của Phần Hương cốc như là đã nhận mệnh lệnh gì, nương tay xuất chuồng, ngoại trừ rất ít những nhát kiếm của 1 số cao thủ, còn lại những pháp bảo của các đệ tử khác chỉ đánh ngoài thân, lũ ngư nhân chỉ bị đánh đến mức người bay tan tác, không hề thấy máu chảy.

Dù vậy thì chúng nhân Phần Hương cốc đều đã tu hành lâu năm, trên cảnh một đấu một cùng với pháp bảo, tất nhiên có thể thắng được ngư nhân man tộc, thêm nữa bè lũ ngư nhân cũng chỉ là sức khỏe phi thường da dày thịt chắc, đệ tử Phần Hương cốc tiến lui đều có tính toán, bất thình thình cưỡi kiếm từ trên không mà tấn công xuống, khiến lũ ngư nhân đầu óc quay cuồng đau đớn, tất nhiên chiếm thế thượng phong.

Ngay chính giữa những đệ tử Phần Hương cốc, một vị lão nhân dẫn hướng chỉ huy, chính là người tên Lữ Thuận mà Quỷ Lệ thấy trên cổ miếu tại hoang sơn hôm nào. Lúc này chỉ thấy người đang cau mày nhăn trán, sắc mặt khó coi vô cùng, hiện rõ ra là đang bức bối khôn tả.

Đang đấu tới hồi kịch liệt, đột nhiên có 1 tiếng kêu thảm thiết, chính là 1 đệ tử Phản Hương cốc trong lúc nhất thời sơ ý, để lộ nhược điểm, đã để 1 tên ngư nhân dùng thứ vũ khí kì quái như là dao móc câu móc dính vào chân, đang giữa không trung bị lôi giật xuống, sóng soài trên mặt đất, ngay lập tức lũ ngư nhân đứng quanh bâu vào, binh dao chém xuống, trong chớp mắt đã mất mạng, đến thân xác cũng chẳng còn nguyên vẹn.

Tức thời đệ tử Phản Hương cốc vừa nghe thấy tiếng kêu thảm đó, bao người không thể khống chế được mình, nắm chặt tay niệm chú, ngập trời pháp bảo bay lượn đao kiếm giáng liên hồi, những tiếng kêu thét liên tục không dứt, đã thêm bao ngư nhân bị pháp bảo ép chết.

Không ngờ lũ ngư nhân dã tính hung tàn, nhìn thấy khung cảnh tan tác 1 màu máu tươi không những chẳng có chút thay đổi sợ sệt, mà còn ngược lại càng thêm điên cuồng, liều không sợ chết.

Lữ Thuận cưỡi kiêm bay trên không trung, liên tục hét tiếng ngăn lại, nhưng bên dưới bất kể là ngư nhân hay đệ tử Phản Hương cốc, mắt đỏ quăng sát khí, không một người để ý đến tiếng hét ấy, chăm chăm trước mắt sắp mở ra 1 trận tàn sát dã man.

Đúng vào lúc này, ánh trăng treo lơ lửng giữa trời đột nhiên tối sầm lại, Lữ Thuận khẽ nhíu mày, liền hướng lên trời nhìn, chỉ thấy 1 đám mây màu tro đang cuốn cuộn lao tới, sắc mặt biến màu, không giấu được mà kêu lên 1 tiếng.

Đám mây chỉ trong chớp mắt đã bay tới ngay trước mắt, đã thế sức mạnh càng lúc càng lớn, chỉ nghe trong tiếng gió rít sầm sập, dần dần đã biến thành cả một cơn bão với rồng cao nhiều trượng, cùng với âm thanh sắc nhọn rít "Vù" 1 tiếng, từ giữa đêm đen lao xuống.

Cũng trong thời khắc, trên mặt đất xung quanh bao nhiêu cỏ cây hoa lá đều bị bão cuốn tung lên trời, cát cuộn đá bay, những đệ tử công lực thấp của Phản Hương cốc cùng với một số lũ ngư nhân đều bị đẩy dạt ra một cách kinh hoàng.

Tất cả chúng nhân đều thắt sắc, chưa kịp có phản ứng gì lại, đã thấy cơn bão với rồng khủng khiếp hạ xuống mặt đất, tiếng gió "Âm ầm" xoáy lên giữa không gian, hơn chục ngư nhân đã bị bàn tay khổng lồ đẩy úp xuống, lần lượt bị cuốn cho tới tả, bay dạt về phía sau, rầm rập ngã trên mặt đất.

Lũ ngư nhân rối loạn kêu những tiếng Chi Chi, âm thanh chói chát khó nghe vô cùng, nhưng hiện rõ lên vẻ kinh sợ. Chỉ thấy cơn lốc lại cuốn xoay thêm một vòng nữa tách đám đệ tử Phản Hương cốc cùng lũ ngư nhân ra thì đã từ từ dừng lại, tiếng gió rít cũng lắng xuống yên tĩnh, cơn bão dần dần tan đi, hiện ra bóng dáng thân hình của một vị lão nhân vận áo màu tro.

Tất cả đệ tử Phản Hương cốc nhất thời kinh ngạc, lần lượt quì rạp xuống đất, hướng về vị lão nhân cung kính hành lễ: "Thuượng Quan sư bá".

Lữ Thuận cũng đáp xuống đất, đi về hướng ấy, nhìn qua vị lão nhân, cơ mặt khẽ giật giật rồi tạo nét cười trên mặt nói: "Thuợng Quan sư huynh, việc nhỏ thế này, sao khiến kinh động đến nhân vật lớn như huynh ra tay?"

Lão nhân áo tro liếc nhìn hắn, lạnh lùng cười, nói: "Cốc chủ có lệnh, ta không tới cũng không được".

Lữ Thuận nhất thời biến sắc.

Lúc này Lý Tuân cùng Yến Hồng cũng đã đuổi kịp đến nơi, từ không trung hạ xuống, Lý Tuân đi đến bên Lữ Thuận thấp giọng nói khẽ: "Lữ sư thúc, là Cốc chủ lệnh cho cháu đi mời Thuợng quan sư thúc".

Lý Tuân hắng giọng 1 tiếng, sắc mặt thay đổi thật khó coi, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ quay đầu đi.

Vị lão nhân cũng chẳng buồn nhìn thêm hắn, chuyển hướng ra xem xét quang cảnh máu chảy thịt rời tan tác trên mặt đất, sắc mặt u ám lại.

Lữ ngư nhân giờ đây đã đứng tụm vào 1 chỗ, ánh mắt đều chăm chắm hướng về lão nhân vận tro y nọ, như là giờ đây đã nhận ra Người, không hiểu vì sao, lữ ngư nhân cuồng chẳng sợ chết này, đổi mặt với lão nhân có vẻ tầm thường này lại như là khiếp sợ, nhất thời chẳng dám xông tiếp lên.

Lão nhân áo tro thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói: "Tôn Đồ ở đâu?"

Vừa dứt lời, đã thấy từ trong đám đê tử Phản Hương cốc một trung niên nam tử chạy ra, chính là người hôm nọ đi cùng Lữ Thuận, Tôn Đồ - người thông thạo tiếng nói của ngư nhân. Hắn chạy tới bên người lão nhân áo tro, sắc mặt cung kính, đáp: "Đệ tử đây"

Lão nhân quay ra nhìn hắn, thấy mặt mũi lấm lem, đầu tóc bẩn thỉu, xem ra trong lúc giao chiến vừa rồi, người này đạo hạnh không cao, đã chịu không ít khổ sở, đau đớn, may là chưa chết, không thì người hiểu được âm thanh của ngư nhân cũng chẳng có nhiều.

Người bèn nói: "Ngươi qua đây nghe lời bọn họ rồi dịch cho ta".

Tôn Đồ cẩn trọng đáp tiếng đồng ý, đứng về 1 bên.

Lão nhân vận y tro nhìn về hướng lữ ngư nhân, cất giọng nói: "Lão phu là Thuợng Quan sách, hãy cho 1 người ra để nói chuyện đi".

Bên phía ngư nhân tất cả đều chấn động toàn thân, như là hiểu được lời Thuợng Quan Sách vừa nói, không những thế cái tên này còn như là có ma lực đối với bọn chúng, qua đi 1 lúc, thấy 1 ngư nhân cao to lực luổng bước ra ngoài.

Thuợng Quan Sách chăm chú nhìn hắn, rồi trầm trồ nói: "Ngươi biết ta chứ?"

Ngư nhân kia do dự 1 lúc, "Chích chích Chích Chích" nói liền mấy tiếng.

Tôn Đồ bên cạnh lập tức dịch lại nói: "Tất cả bọn họ đều biết".

Thượng Quan Sách sắc mặt không gì thay đổi, nói: "Các ngươi vì sao mà tấn công vào sơn cốc chúng ta, lẽ nào định ý bên ta Phản Hương cốc nơi không người sao?"

Người nhân mặt hiện vẻ dữ tợn, "Chích Chích Chích Chích" bắt đầu nói liên tục, âm thanh như là tức giận.

Tôn Đồ vừa nghe vừa nói: "Bạn họ nói Tộc trưởng của chúng ta gắp gỡ với người bên Người rồi bị giết, các Người chỉ nói tìm không được hung thủ, rõ ràng... rõ ràng là do các Người làm. Người nhân man tộc chúng ta tuy rằng không phải là đối thủ của các người, nhưng thà chết cũng phải báo thù cho Tộc trưởng!".

Thượng Quan Sách nhíu mày nhăn trán, trong mắt hiện vẻ ưu tư. Người chính là một trong những người dẫn đầu của Phản Hương cốc, đạo hạnh cao thâm, hơn trăm năm trước trong trận giao tranh cùng với Nam Cương man tộc, Thượng Quan Sách đại pháp thần thông, trấn áp man tộc, từ đó danh tiếng lan khắp trong Nam Cương 36 man tộc. Hôm nay cốc chủ Phản Hương cốc Vân Dị Cương mời Người bao lâu nay không lộ mặt thế gian, cũng là vì lý do này.

Chỉ là Thượng Quan Sách cư ngụ tại Nam Cương đã lâu, đối với những man tộc giữa Thập Vạn đại sơn thì hiểu rõ không ai sánh bằng, nhất là đối với loài người nhân man tộc này, Người càng hiểu rõ bản tính hung ác, hơn nữa cái chết của tộc trưởng đối với chúng mà nói, là việc nhục nhã khôn cùng từ trước chưa bao giờ có, nên chẳng ngại mà hôm nay toàn tộc không e ngại gì mà liều chết tát cả tại đây.

Nếu như chỉ là 1 đạo tộc nào khác, Thượng Quan Sách tất nhiên không phải bận tâm,

nhưng đã là Nam Cương man tộc, trên bề mặt có vẻ tranh đấu lẫn nhau, nhưng thực chất bên trong các mối quan hệ lại phức tạp rắc rối, lại thêm trong trăm năm lại đây lại xuất hiện 1 nhân vật kiệt xuất, chỉ vì việc này mà kinh động đến người đó, e rằng kế sách trăm năm nay dự định của Phản Hương cốc không tránh khỏi ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây Người liền lo lắng, Lý Tuân đứng bên cạnh thấy Thượng Quan Sách cúi đầu trầm mặc, bàn cẩn giọng hướng về Tôn Đồ mà hỏi: "Lúc ta rời khỏi đây tình thế chẳng phải đã ổn định rồi sao, 2 bên đối đầu, người nhân cũng không hề có ý động thủ, để đợi Cốc chủ chúng ta ra nói chuyện sao? Tại sao đột nhiên lại đánh nhau thế này?"

Tôn Đồ mặt nhăn mày méo, cười khổ đáp: "Bạn đệ tử cũng lấy làm lạ. Vốn dĩ đang yên lành, tuy rằng có chút căng thẳng, nhưng đôi bên đều không có ý định tiếp tục động thủ, không ngờ phía người nhân tự dừng có tiếng kêu thảm, bên ngoài có 1 người nhân không biết tại sao mà lại bị giết. Vậy là cả đám người nhân lập tức mắt quăng đỏ, như là phát điên xông lên đánh...".

Thượng Quan Sách nghe đến đây, lập tức cất giọng hỏi: "Là do người bên ta làm ư?"

Tôn Đồ nhất thời cứng họng, đúng lúc này Lữ Thuận đứng bên cạnh lanh đạm nói: "Lúc đó tất cả đều đang hỗn loạn, ai mà biết được?"

Sắc mặt Thượng Quan Sách chuyển sang lạnh lùng, đột nhiên cất cao giọng, hướng về phía đệ tử Phản Hương cốc lớn tiếng hỏi: "Vừa rồi đối địch nhau, có ai động thủ giết chết ngư nhân?"

Người của Phản Hương cốc tất cả im lặng, người người nhìn nhau, qua nửa giờ mà vẫn không thấy ai đứng ra nhận.

Ngoài xa, ngư nhân lại 1 trận dao động, hiện rõ vẻ căm tức khôn cùng.

Thượng Quan Sách nhíu mày, nói với người dẫn đầu đám ngư nhân nói: "Ta đến xem xác của người kia".

Nói rồi, cũng chẳng đợi tên ngư nhân trả lời, đi thẳng về bên ấy, sắc mặt ngư nhân liền thay đổi, nhưng nhìn thấy thần thái Thượng Quan Sách, cũng quay lưng dẫn Người đi tới 1 góc bên cạnh, rồi chỉ vào xác của ngư nhân, "Chi Chi" nói mấy tiếng.

Lúc này Lữ Thuận, Lý Tuân, Tôn Đồ cùng mọi người cũng đã đến sau lưng Thượng Quan Sách, Tôn Đồ thấp giọng nói: "Người chết chính là ngư nhân này".

Thượng Quan Sách đứng sát vào bên cạnh tử thi, xem xét tỉ mỉ, sắc diện dần dần khó coi, qua 1 lát rồi lẩm nhẩm tự nói: "Lợi hại, lợi hại".

Lý Tuân đứng sau lưng Người, cũng nhìn về phía tử thi, không kìm nổi cau mày, chỉ thấy trên tử thi ngư nhân vẫn còn nắm chặt 1 thanh đao, nhưng trên cổ thì đâu đã không còn, ngay phí trước không xa thì là nguyên cái đầu cá, có lẽ là của người này.

Ngư nhân đã bị đung 1 lưỡi đao nhanh gọn chém bay đầu đi.

Ánh mắt Lý Tuân lại lướt về trên cổ tử thi, thấy vết thương băng phẳng trơn láng, rõ ràng đã trúng 1 nhát đao sắc nhọn chí mạng.

"Ồ!.., đột nhiên Lữ Thuận đang đứng bên cạnh kêu lên 1 tiếng, bước về phía trước, quì xuống xem xét chăm chú tử thi ngư nhân, Thượng Quan Sách cau mày hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Lữ Thuận nhìn 1 lúc, từ từ đứng lên, nhưng sắc mặt đã vô cùng xám xịt, trầm giọng nói: "Vết thương này cùng với vết thương mà tên hung thủ lưu lại trên ngư nhân tộc trưởng giống hệt như nhau, bề mặt phẳng lì, cơ thịt như không chứt rách nát, nhưng trên huyết quản không hiểu tại sao, lại dây chút dịch màu tím".

Tất cả mọi người đồng thời kinh ngạc, thay nhau xem xét, quả nhiên đúng như lời Lữ Thuận vừa nói.

Thượng Quan Sách rung tim chấn động, ch襻 lát quay đầu, mắt sáng lấp lánh.

"Hung thủ vẫn còn nơi đây!".

Ánh mắt Thuợng Quan Sắc sắc như ánh đao, vị lão nhân trông rất bình thường giờ đây toàn thân đột nhiên tỏa ra 1 ánh sáng nhọn hoắt không ngờ. Người lần lượt hướng về xung quanh từng người từng người một chăm chú, không một ai dám trực diện nhìn thẳng vào ánh mắt của Người.

Cả không gian lại đột nhiên trở nên tĩnh mịch, chỉ có ngòn gió đêm không biết từ đâu thổi tới, lách qua những tán lá cây trên cao, phát ra những tiếng lạo xao lạo xao.

Chương 113

Dị Thủ

Huyền Hỏa Đàm.

Tuy là cửa gỗ, nhưng đụng tay vào vẫn có cảm giác rất nặng nề, tới khi Quý Lệ dụng lực, phiến cửa dày nặng trên Huyền Hỏa Đàm phát ra một tiếng "cạch" sắc gọn, từ từ mở xuống.

Bên trong cửa, một đạo hồng quang lợt lạt chiếu ra, không khí xung quanh phảng phất lại bốc lên cao vài phân, cực kỳ khô nóng.

Quý Lệ nhíu nhíu mày, trán lấm tấm mồ hôi, trong tâm chợt nhớ lại hồi nãy nghe nói lão già họ Thuợng Quan không ngờ đã trấn thủ ở nơi nóng bức này gần trăm năm, thật không biết lão làm sao mà chịu được.

Trong Huyền Hỏa Đàm không sáng gì, trừ một tia hồng quang không biết từ đâu chiếu đến, tựa hồ chỗ nào cũng u ám, thật không xứng hợp với khí nóng tàn khốc xung quanh. Quý Lệ đứng ở ngưỡng cửa, trầm ngâm một hồi, chung quy cũng cất bước tiến vào.

Lại nghe một tiếng "kẹt", cửa gỗ nhẹ nhẹ đóng lại.

Quý Lệ hít một hơi dài, trấn định tâm thần, bắt đầu quan sát đánh giá bốn bề. Tế đàm này xem ra cũng tương đương so với dáng vẻ bè ngoài, mặt trong quả nhiên là một điện đường cực lớn, cao khoảng năm trượng, toàn điện đường hình tròn, tường vách cũng hệt như mặt ngoài, đều làm bằng thứ nham thạch đỏ choết, không có trang sức điêu khắc gì, thô sơ không chút hoa lệ, nhưng bên dưới bối cảnh rộng rãi to lớn đó, không ngờ lại có một thứ uy thế hoành tráng khôn tả, khiến người ta cảm thấy chỉ có khung cảnh bài trí này mới là cảnh giới thật sự tối cao của kiến trúc.

Rất mau chóng, Quý Lệ phát hiện ánh sáng đỏ tản phát toàn đại điện vốn đều là bắt nguồn từ trung ương của đại điện. Càng đến gần trung ương đại điện, xung quanh càng sáng ngời, từ đằng xa nhìn lại, dưới sự áp đặt của đạo hồng quang đó, phảng phất ở giữa đại điện là một đống lửa ngùn ngụt thiêu đốt.

Quý Lệ nhìn "đống lửa" đó, hồng quang nhẹ nhẹ chiếu đến, ánh vào mắt hắn, cũng rọi lên Tiểu Hồi trên vai hắn.

Trong tròng mắt của một người một khỉ đồng thời giống như bị nhuộm đỏ, ẩn hiện có ngọn lửa đỏ cháy thiêu cháy.

Đuôi Tiểu Hồi hơi vẫy vẫy, tựa như cũng có gì bất an, kêu lên nho nhỏ một tiếng.

Quỷ Lệ cất bước, hướng về phía "đống lửa" ở giữa đại điện từ từ bước tới.

Càng lúc càng tiếp cận "đống lửa", không khí xung quanh càng phát nóng, giờ này phút này, cơ hồ không khác gì đặt mình sát cạnh dung nham. Trong đầu Quỷ Lệ không biết sao lại đột nhiên nhớ tới một chuyện cũ đã quên từ rất lâu rồi - bên dưới hỏa động, có một cái hồ nham tương còn nóng rát hơn cả bây giờ, một căp hồ yêu đã thả mình vào hồ tự tận...

Ý niệm đó vừa thoảng qua, còn cách trung ương đại điện còn chưa tới một trượng, hắn đột nhiên dừng bước. Tiểu Hồi quay đầu nhìn chủ nhân của nó.

Chỉ thấy Quỷ Lệ nhíu mày, mục quang từ đống lửa thu về, nhìn mặt đất.

Dưới chân Quỷ Lệ, trên mặt đá xuất hiện vết khắc cỡ đầu ngón tay, trải dài ra hai bên, nhìn cong queo tuyệt không thẳng thớm hoàn chỉnh. Chỗ đăng trước Quỷ Lệ một thước cũng có vết khắc cỡ đầu ngón tay như vậy, nét bút như rồng rắn trên khối đá đỏ choét cứng ngắc, hợp thành một bức đồ án to khoảng một thước.

Đó là một vị thần!

Một vị thần Quỷ Lệ trước đây chưa từng gặp qua, chưa từng nghe tới.

Vết khắc sâu hõm trên sàn từ từ trải dài tới, mấy góc cạnh chỗ nào cũng có thể thấy dấu tích năm tháng mài mòn, chứng tỏ những đồ án này đã tồn tại từ lâu lắm rồi, để lồ nét thê lương bị bỏ rơi.

Đỉnh đầu của vị thần không có tóc, lại có sừng hơi cong cong như sừng dê, mặt mày không khác người mấy, chỉ là bên dưới đôi tròng mắt trống rỗng âm trầm, trong miệng rõ ràng là răng nanh sắc nhọn. Người điêu khắc thậm chí còn khắc thêm mấy điểm nhỏ xíu bên cạnh răng nanh, như là máu tươi đang rỉ rơi, càng làm thăng thêm mấy phần hung dữ đanh ác.

Thân người vị thần đó lại gần như khác hoàn toàn với người thường, thân trên tráng kiện như hổ báo không ngờ có tới bốn cánh tay, một tay cầm đao, một tay khiêng mộc, hai cánh tay còn lại, một tay nắm giữ một người đang đau đớn quằn quại, mặt mày người đó như đang kêu la thất thanh, tay kia dịu dàng nâng nhấc một vật, vẫn còn thấm đẫm máu tươi lắt rắt, là một trái tim người.

Vết khắc vụng về cũ kỹ đến đó đột nhiên biến thành liều lĩnh phẫn hận, lực đạo đó, niềm thống hận trong thâm tâm đó giống như thình lình bùng nổ. Quỷ Lệ không ngờ đã cảm thấy sự điên cuồng nguyên thủy không thể tưởng tượng nổi bốc lên ngùn ngụt từ vết khắc đó.

Vết khắc hòa hoãn trong nháy mắt biến thành kịch liệt, lướt bay từ thân trên xuống dưới, thân dưới của vị thần hung ác đó hòa thành một thể, hóa thành ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt. Ánh lửa loang loáng chiếu rọi, khói miệng vị thần

tựa như cũng đang hé một nụ cười tàn độc, phảng phất như muốn phá đất trỗi dậy!

Quỷ Lệ hít một hơi sâu, cơ hồ cho là người điêu khắc và người kiến tạo ra tòa tẽ đàm này là một. Không tưởng được thế gian này còn có một thợ nghệ khéo tay như vậy, không ngờ còn có một thiên tài về Quỷ Phủ Thần Công như vậy!

Một bức đồ khắc, phảng phất đã chiếm hết uy vũ của tạo hóa!

Vết khắc còn trải rộng tới dưới sàn, Quỷ Lệ như mất tự chủ cứ lẩn theo, dần dần phát hiện thần tượng thứ nhì, thần tượng thứ ba, cuối cùng, sau khi đi vòng quanh đống lửa ánh đỏ, hắn tổng cộng đã phát hiện dưới đất có khắc tám đồ tượng thần. Không cái nào giống cái nào, nhưng Quỷ Lệ cơ hồ có thể khẳng định những tượng khắc dưới sàn hoàn toàn đều là hung thần.

Trong những đồ tượng đó, người hoàn toàn là vật tế phẩm của những vị thần kia, hình như là đồ ăn.

Nội trong toàn tòa đại điện, lúc này đầy dây sát khí, tựa hồ khi những đồ tượng bị phát hiện, trong chốn u minh có hung vật gì đó gầm gừ khe khẽ.

Bên ngoài những đồ tượng hung thần đó còn có một vết khắc bao bọc toàn bộ vào trong, lại không phải là một vòng tròn hoàn chỉnh, lúc thì uốn cong vào trong, lúc thì bẻ lượn ra ngoài, Quỷ Lệ nhất thời cũng không thấy rõ lắm.

Lúc này, hắn đã vòng trở lại trước đồ án hung thần đầu tiên, sau khi chăm sóc quan sát vị thần hung ác đó, hắn ngẩng đầu lên, trước mắt lại xuất hiện "đống lửa" bùng cháy.

Bất chợt, trong đầu hắn "vù" một tiếng, tựa hồ có gì đó dâng trào, một niềm khát vọng, niềm khát vọng của Phệ Huyết, tràn ngập trong đầu một cách quá quen thuộc. Cơ hồ cùng một lúc, những đồ tượng hung thần xung quanh đột nhiên như sống dậy, thấp thoáng đang di động trước mắt hắn.

Phệ Hồn ẩn tàng bên tay, chiểu thấu qua ống tay áo, dần dần bắt đầu sáng lên.

Hô hấp của Quỷ Lệ từ từ biến thành trầm trọng, hắn nghiêm trọng nhẫn nhịn, cố gắng trấn định tâm thần, sau đó từ từ bước tới đống lửa ở giữa.

Chỉ là, hắn lại quên không nhìn con khỉ Tiểu Hồi trên vai hắn.

Trong đôi mắt khỉ, giờ đây ánh kim quang lại xuất hiện, nhưng dẫu sau sắc vàng lại lấp lánh càng nhiều ánh đỏ hơn, cứ như màu Phệ Huyết cuồng loạn trong mắt Quỷ Lệ, từ từ chói lòa, tràn ngập trong mắt.

Khoảng cách một trượng không xa gì, Quỷ Lệ rất mau chóng tiếp cận chỗ phát xuất ra hồng quang ở giữa đại điện.

Tới lúc đó hắn đã phát hiện tám vị thần khắc trên đá vốn vây quanh nơi phát ra ánh sáng đó, hơn nữa đầu của các vị thần đều quay nhìn về hướng đó. Bây giờ nhiệt độ xung quanh đã nóng bức vô cùng, nếu là người tầm thường, sợ rằng có muốn thở cũng không còn thở được nữa.

Quỷ Lệ ráng nhẫn nhịn đè nén luồng xung động xô lên từ Phệ Huyết, băng xuyên hồng quang, nhắm hướng nơi xuất xứ mà đi tới xem.

Một vật giống như một cái giếng đá, trên nhẫn nhụi dưới gồ ghề, xuất hiện giữa trung ương đại điện. Cao ba thước, đường kính không tới hai thước, cũng giống như loại đá dưới sàn, đều là dùng thứ nham thạch màu đỏ.

Nhưng bên trên miệng giếng trơn láng lại có một khối kỳ thạch trong ngần tinh oanh như thủy tinh, nhìn tựa hồ có hình tròn, nhìn kỹ mới phát hiện bên trên lại có vô số mặt cắt, lớn có nhỏ có, ánh sáng chói lọi vô bì lưu chuyển trên cái lồng phủ trùm đó.

Hồng quang không ngừng bắn ra từ trong giếng, sau khi xuyên qua khối kỳ thạch như thủy tinh đó, ánh sáng bị chiết xạ lớp lớp, nhìn tựa hồ như có huyết mạch li ti trôi chảy bên trong. Những quang tuyến đó ngưng tụ thành một cụm sáng màu đỏ khoảng ba thước bên trên kỳ thạch, chính là "đống lửa" thiêu đốt mà hôi nay Quỷ Lệ đứng远远 xa nhìn thấy, nơi xuất xứ của ánh sáng trong toàn đại điện cũng chính là từ đó phát ra.

Thấy kỳ cảnh thần kỳ bí ẩn, Quỷ Lệ chậm chậm bước tới gần miệng giếng, đến sát khối kỳ thạch trong suối sáng lạn, nhìn xuống dưới.

Tình cảnh đã từng gặp trước đây in hằn lên tầm mắt của hắn. Nham tương sôi sục gầm gừ từ bên dưới, giống như thủy triều biển cả giận dữ, không ngừng trào dâng lại lặn lùi, nham tương bắn tóe lên vách nham thạch cứng vững, tí tách vang vọng.

Tòa Huyền Hỏa Tế Đàm này không ngờ lại xây bên trên miệng núi lửa phảng phất như muôn phún vỡ.

Trong lòng Quỷ Lệ không khỏi khích động, bất giác mắt tự chủ nắm chặt quyền đầu, cả hô hấp cũng càng trầm trọng hơn. Từ sau khi tiếp cận những hình khắc hung thần trên sàn đá, hắn phảng phất đã bị những đồ tượng chưa từng nghe tới chưa từng thấy qua đó dụ dỗ sự hung bạo trong tâm, có lẽ những vị thần đó căn bản là tà thần của hung tàn. Phệ Huyết sát ý trong lòng hắn càng lúc càng mạnh mẽ, nhưng kỳ quái là thần trí của hắn không ngờ còn có thể bảo trì sự tỉnh táo, toàn thân chưa bị hâm nhập vào cơn cuồng loạn.

Chỉ là người hắn tuy tinh táo, nhưng luồng khí hung bạo cường liệt bị đè nén bên trong càng làm cho thân thể hắn đau đớn ghê gớm. Nếu có người đứng kề bên, có thể thấy liền ánh đỏ trong tròng mắt của Quỷ Lệ đã quá thịnh, cứ như là ác quỷ.

Lúc Quỷ Lệ gắng hết sức chống đỡ, Tiểu Hồi trên vai hắn lại đột nhiên "chẹp chẹp" hai tiếng, không ngờ đã nhảy xuống, hạ mình ngay trên khối kỳ thạch kia.

Quỷ Lệ thắt kinh, trong khối kỳ thạch kia ẩn hiện có ánh đỏ màu máu lưu chuyển, cho dù hắn đã tu tập Ma giáo Thiên Thư lâu năm cũng cảm thấy tà lực trong đó không phải là tầm thường, vội thò tay ra cản lại, miệng vội la lên: "Tiểu Hồi, cẩn thận!".

Nhưng Tiểu Hồi nhảy xuống quá đột ngột, Quý Lệ phản ứng hơi trễ, cái chộp đó rơi vào khoảng không. Chỉ thấy Tiểu Hồi vươn duỗi thân thể giữa không trung, đôi mắt vẫn lấp loáng ánh đỏ như Quý Lệ. Trong nháy mắt Tiểu Hồi đã hạ mình trên khôi kỳ thạch, phát ra một tiếng "cộp" khe khẽ.

Liên lúc đó, hồng quang từ trong giếng núi lửa chiết xạ tầng tầng chiếu thấu qua khôi kỳ thạch từ trong miệng núi lửa bị Tiểu Hồi che chắn dưới mình, cơ hồ cùng một lúc, cụm hồng quang giữa không trung ngưng tụ lại thành một vòng sáng màu đỏ như một đống lửa vì vậy mà mắt đi chốn xuất xứ, lập tức biến mất.

Đột nhiên, toàn thế giới phảng phất đã an tĩnh trở lại.

Chỉ vừa chớp mắt, toàn đại điện của tể đàm đã hoàn toàn mất đi ánh sáng, bóng tối bao trùm khắp nơi.

Quý Lệ lắng dịu hơi thở, ngơ ngẩn nhìn Tiểu Hồi.

Trên khôi kỳ thạch đó, tựa hồ tạm thời không có gì xảy ra. Hồng quang chiết xạ từ trong giếng bị thân Tiểu Hồi che chắn, chiếu lên da bụng nó, mất hút tại đó.

Ánh đỏ như máu tươi lưu chuyển, hơi lấp loáng trên người nó. Thân thể Tiểu Hồi từ từ bắt đầu phát ra thanh âm giống như là tiếng đầu xương và khớp xương cọ sát vào nhau rợn tai.

Rạo rạo, rạo rạo...

Quý Lệ bước tới một bước, ngưng thị nhìn Tiểu Hồi, trong lòng thấp thoáng có chút dự cảm bất hảo.

Tiểu Hồi chậm chậm quay đầu lại, đôi mắt không ngờ đã hoàn toàn biến thành một màu đỏ, một màu đỏ chói ngời bắt mắt giữa bóng tối!

Thêm một khắc nữa, dị biến đã phát sinh!

Trong đại điện, nơi sâu kín nhất bị bóng tối bao phủ, bỗng có một tiếng hú tru thê lương phiêu phiêu phuồng phuồng truyền tới. Những tấm sàn đá khắc tượng hung thần vây quanh bọn họ đồng thời phát ra ánh sáng màu đỏ, từng cái từng cái sáng ngời lên.

Tới lúc bức khắc hung thần thứ tám đã chiếu sáng lên, tiếng hú tru thê lương lất phất trong đại điện đã chuyển thành ác liệt, tràn ngập không gian. Không biết bắt đầu từ khi nào, trên đại điện rắn chắc kín kín mít đã bắt đầu có gió xoay vẫn không ngưng.

Quý Lệ bồng Tiểu Hồi dậy, ôm vào người. Cơ hồ cùng lúc đó, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, tất cả các bức khắc trên đá tỏa sáng, trong tích tắc hồng quang đã hợp thành vật hữu hình, đằng đằng bốc lên từ trên những phiến đá khắc hung thần, đồng thời bảo trì đúng hình dạng của những phiến đá đó, hồng quang ngưng tụ tạo thành một mặt phẳng giữa không trung.

Từng hung thần nối tiếp hung thần ngưng tụ ánh đỏ giữa khoảng không, Quý Lệ giờ phút này chung quy cũng đã nhìn thấy rõ bức khắc cong queo không thẳng thớp bao bọc quanh những vết khắc hung thần.

Đó là một đồ tượng ngọn lửa khổng lồ, bao bọc hết những hung thần kia vào trong, cuồng phong càng lúc càng thổi rát, vòng sáng quý dị kia từ từ thăng lên cao, trong chốc lát đã cao quá đầu Quý Lệ, ngừng lại ngay bên trên hắn và Tiểu Hồi.

Quý Lệ ngẩng đầu lên nhìn, lòng bàn tay bắt tri bắt giác đã toát mồ hôi lạnh.

Những hung thần hình dạng đanh ác giờ như đã sống lại hết, đang ngửa mặt cười lớn giữa ánh sáng huyết hồng giống như ngọn lửa khổng lồ. Giờ này phút này, bóng tối trong đại điện đã bị khu trừ hết từ sớm, chỗ nào cũng bị vòng sáng chói lòa đó chiếu rọi.

Vòng sáng bắt đầu từ từ xoay chuyển, tốc độ từ từ gia tăng, cả ngọn gió trên đại điện cũng càng lúc càng cấp tốc. Quý Lệ lọt vào giữa trung tâm của cơn gió dữ đó, y phục trên người phần phản ám vang, sắc mặt cũng dần dần tái nhợt.

Chỉ là hắn vẫn không có bất kỳ động tác gì.

Luồng hơi quý dị trong không khí càng lúc càng nặng nề, giữa tiếng gió sắc bén tẩn tốc tựa hồ đã bắt đầu pha lẫn tiếng cười thần bí hung ngoan, như ác quỷ chốn cùu u trong truyền thuyết đã lên đến nhân thế.

Vòng sáng màu đỏ chung quy đã bốc đến khung đỉnh, bản đá mộc mạc không kiểu cách bên dưới xoay chuyển càng lúc càng mau lẹ, ánh sáng đỏ chia nhau quất xuống như mưa, giống như một trận mưa máu rắc rơi trong địa ngục.

"Oanh!".

Sau khi xoay vẫn nhanh đến mức cơ hồ không theo nhìn được nữa, đột nhiên, vòng sáng màu đỏ ngưng lại đột ngột, ngưng hoàn toàn mà không có tới một chút chỉ điểm báo trước. Một khắc sau, phía trên đồng lửa màu huyết hồng đó, bản đá khổng lồ như bị hiệu triệu dời mở, lấy đồ tượng ngọn lửa làm trung tâm mà thụt ra bốn phía.

Giữa hồng quang màu máu, hai tia mục quang nóng bỏng ngời lên.

"Huuuuú...".

Một tiếng gầm trầm lắng từ trong hồng quang trên không truyền ra, trong tích tắc toàn tòa đại điện tựa hồ như run rẩy, các vị thần liền cùng nhau reo hò!

Một vóc dáng khổng lồ mang theo sức nóng không thể tưởng tượng nổi, toàn thân trên dưới như một ngọn lửa thiêu đốt, một con cự thú từ bên trên phóng thẳng xuống.

Tròng mắt Quý Lệ liền co thắt lại, ấn chân dụng lực, Phê Hồn thanh quang mãnh liệt, toàn thân phóng vụt ra sau, tránh khỏi cái phóng xuống như làn chớp đó.

Con thú khổng lồ có ngọn lửa phùng phùng vây quanh phẫn nộ hú lên, từ từ quay đầu lại, nhìn Quỷ Lệ.

Không biết tại sao, Quỷ Lệ đột nhiên cảm thấy trong miệng khô quèo lại.

Cũng như những hung thần kỳ quái kia, hắn cũng chưa từng gặp qua, thậm chí cả trong sách cũng chưa từng thấy có ghi chú về thứ dị thú lửa này. Thân thể khổng lồ cao chừng mười trượng, bốn chân cường tráng, lại thêm vuốt bén cực kỳ sắc nhọn, mỗi khi di động là lưu lại dấu vết vuốt rào sâu hoắm trên sàn đá nham thạch đỏ choét cứng cỏi.

Trên cái đầu kềch xù có một cái miệng to như một cái chậu máu đầy răng nanh, trong hai hốc mắt to tròn không thấy mắt, mà chỉ thấy hai cụm lửa đang bùng cháy. Hơn nữa, trên mặt ngoài thân thể khổng lồ của con dị thú đó, không ngờ chỗ nào cũng đều là ngọn lửa ngùn ngụt thiêu đốt, phảng phất ngọn lửa là một bộ phận của thân thể. Còn chưa tới gần, từ xa xa đã bị luồng nhiệt khí kinh hồn đó chèn ép đến mức vô phương chịu đựng nổi.

Đạo hồng quang giữa không trung ngưng tụ thành đồ tượng ngọn lửa khổng lồ, giờ phút này tựa như cũng đã bị lực lượng kỳ diệu gì đó thao túng kéo xuống, đứng ngay sau lưng con dị thú, chậm chậm xoay vẫn. Tất cả những tà thần bên trên tựa hồ cũng như con Hỏa Diễm Dị Thú này, hung ác dõi nhìn một người một khỉ đã quấy nhiễu chốn thần linh.

Tiểu Hồi bị Quỷ Lệ ôm chặt trong lòng, nhưng ánh mắt lại chăm chăm nhìn dị thú kia, ánh đỏ trong tròng mắt không yếu mà lại càng hung mãnh.

"Huuuuú..."

Hỏa Diễm Dị Thú lại rống lên một tiếng, lại phóng qua. Quỷ Lệ lần này không tránh né, trên sự thật thân thể con dị thú lửa đó quá lớn, cả đại điện rộng rãi cũng không còn dư lại bao nhiêu chỗ khi nó đứng lên.

Chỉ thấy Phệ Hồn như bị một bàn tay vô hình thao túng, bay đến trước người Quỷ Lệ. Quỷ Lệ sắc mặt âm trầm, đặt Tiểu Hồi lên vai, liền áp song thủ quăng Phệ Hồn Bổng lăng không gấp tốc, trên Phệ Huyết Châu đắng trước Phệ Hồn liền hiện ra một đồ án bát quái, trong nháy mắt đã phóng to ra, nhắm con Hỏa Diễm Dị Thú mà bay tới.

Tích tắc sau, con dị thú và Bát Quái Phù do Quỷ Lệ tể khởi đã đụng vào nhau.

Lúc này nếu Thanh Vân Môn có ai ở đây, nghĩ nhất định sẽ la lên khen hay, đó chính là mật pháp kỳ diệu "Thái Cực Huyền Thanh Đạo" chính tông của Thanh Vân Môn.

Đạo gia chân pháp, uy lực tự nhiên không phải tầm thường, cái phóng người của Hỏa Diễm Dị Thú uy lực vô biên, không ngờ bị hắn cứng cỏi ngăn chặn, thân thể khổng lồ cũng đã rơi xuống đất.

Nhưng cơ hồ cùng một lúc, một lực lượng to tát phản hồi quay trở lại, toàn thân Quý Lệ chấn động. Lực phóngh của Hỏa Diễm Dị Thú không ngờ còn lợi hại hơn một cao thủ chân tu gấp mấy lần.

Hỏa Diễm Dị Thú tuy bị ngăn trở, nhưng lại thấy cái đầu khổng lồ quay phắt lại, lửa trong đôi mắt rùng rợn, rõ ràng không bị thương chút nào, trái lại càng giận dữ hơn, lại rống lên một tiếng phóngh qua. Vòng lửa khổng lồ sau lưng nó cũng từ từ xoay chuyển theo.

Quý Lệ nhíu mày, đang định xuất thủ, bỗng vai hắn nhẹ hẫng đi, Tiểu Hồi không ngờ đã phóngh bay đi, rời khỏi người hắn, phóngh thẳng về phía Hỏa Diễm Dị Thú.

Quý Lệ kinh hoàng hoảng hốt, thắt thanh la lên: "Tiểu Hồi, không được...".

Hỏa Diễm Dị Thú thình lình thấy một vật phóngh tới, cũng thắt kinh, hé nhỏ một tiếng, thân người đang bay tới tạm thời dừng lại, muốn nhìn cho rõ vật kia rồi mới tính.

Chỉ thấy dưới ánh hồng quang, Tiểu Hồi đôi mắt đã hoàn toàn nhuộm kín một màu đỏ tươi đang phóngh vào giữa khoảng không.

Lúc đó, thân thể so với Hỏa Diễm Dị Thú kia cơ hồ không đáng để nói tới đã phóngh tới chỗ cao nhất, đột nhiên lặng không ngưng hắn lại.

Chừng như có cảm giác chớp mắt đó thời gian đã hoàn toàn tĩnh tại, cùng một lúc khi Tiểu Hồi đình trệ giữa không trung, tiếng rống rền trời của Hỏa Diễm Dị Thú hồi nãy còn đang vang vọng trong đại điện cũng bất chợt im ắng đi.

Rạo!

Một thanh âm sắc gọn từ từ phiêu phuồng. Giữa vô số tia sáng màu đỏ, một đạo ánh sáng màu vàng hừng hực bốc lên.

Tiểu Hồi toàn thân giang rộng, hai mắt nhắm chặt, toàn thân trên dưới từ từ tản phát ánh sáng vàng lợt lạt, trông như Thần Phật! Giữa đôi mày, trên trán, một vệt mờ mờ đột nhiên bắt đầu động đậy, sau một chốc, Tiểu Hồi chợt ngẩng đầu, song thủ nắm chặt, ngửa lên trời rít lên.

Quý Lệ đứng đằng sau đang định xông tới, chợt cũng ngưng bước, ngây người nhìn Tiểu Hồi đang thay hình đổi dạng giữa không trung.

Vết mờ giữa hai hàng chân mày động đậy càng kịch liệt, đột nhiên, Tiểu Hồi lại rít lên. Theo tiếng rít hung mãnh đó, phảng phất trong cõi u minh có tiếng reo hò, vệt mờ nứt lộ, một đạo kim quang sáng lạn từ bên trong chiếu ra.

Con mắt thứ ba!

Tam Nhãn Linh Hầu!

Tuyệt thế kỳ thú của vạn vật chi linh trong truyền thuyết, giữa đại điện như ngọn lửa đó, biến hình xuất hiện một cách oanh liệt!

Chương 114

Thiên Hồ

Hỏa Diễm dị thú ngẩng đầu nhìn Tiểu Hồi đang được bao bọc trong kim quang rực rỡ, đột nhiên gầm lên một tiếng, chốc lát nhiệt độ nơi đại điện tăng lên vụt, như trong biển lửa.

Cùng với tiếng gầm, sự chú ý của dị thú chuyển từ Quỷ Lệ sang Tiểu Hồi, bốn chân đạp mạnh xuống đất, bất ngờ chồm tới, nhắm thẳng về phía Tiểu Hồi. Toàn thân dị thú hỏa diễm cháy bừng bừng, thậm chí hỏa diễm đồ thắn bí xoay chuyển không ngừng chói lợi hào quang phía sau cũng phảng phất như ngọn lửa cháy sáng vô ti.

Hỏa quang bao trùm trời đất từ trên áp xuống, chốc lát vầng kim quang phát ra trên mình Tiểu Hồi bị ép xuống, hỏa diễm hùng hục bốc lên, nhìn như muôn nuốt chửng lấy Tiểu Hồi.

Ngay lúc cấp bách, một đạo thân ảnh chắn phía trước Tiểu Hồi, chính là Quỷ Lệ. Chỉ thấy hắn bay người lên cao, phiêu hốt trước mặt Tiểu Hồi, Phệ Hồn đen xi được chân pháp thôi trì, toàn thân sáng lên, phát tán lớp lớp ánh sáng huyền thanh, bên trong mờ mờ hiện lên các tơ máu.

Chốc lát đầu dị thú đã chồm tới trước mặt Quỷ Lệ, đối diện với quái vật hung hăn dũng mãnh, Quỷ Lệ thậm chí thấy rõ răng nanh nhọn hoắt trong cái miệng mở lớn như chậu máu.

Thâm thâm, hô hấp!

Trong lúc đầy trời hoa lửa bay lượn, một chữ phật gia chân ngôn bỗng xuất hiện phía trước Quỷ Lệ ba thước, lấp lánh kim quang. Tiếp đó, chỉ thấy mặt hắn ánh lên thanh khí, ngay khi móng vuốt khổng lồ của dị thú đánh tới chân ngôn, trong kim quang chân ngôn xuất hiện ánh xanh nhàn nhạt.

Từ khi Thanh Vân môn và Thiên Âm tự sáng lập đến giờ, "Đại phạm Bát nhã" cùng "Thái cực Huyền thanh đạo" hai đại chân pháp lần đầu tiên đồng thời thi triển.

Hỏa diễm đầy trời, như sơn như hải!

Dị thú gầm lên, vồ tới. Hỏa diễm cùng lực đạo kinh khủng ào ạt đánh thẳng vào chân ngôn, nháy mắt bùng phát lớp lớp quang huy chói lợi. Hỏa diễm như núi chớp mắt bật ngược lại, dị thú thân hình to lớn liên tiếp bị đẩy lui, toàn bộ bên trong đại điện bị lực lượng vô hình chấn động rung rinh không ngừng.

Hỏa diễm dị thú rơi xuống đất, dường như ngạc nhiên, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt như lửa cháy bừng bừng nhìn nhân ảnh trước mặt.

Chân ngôn kim quang từ từ ảm đạm, theo đó tiêu tán, dần dần biến mất trên không. Thân hình Quỷ Lệ hạ xuống, không tự chủ được hơi lảo đảo một chút, mặt mày trắng bệch.

Phệ Hồn chậm chậm bay xuống, lượn tới dừng lại trước mặt chủ nhân, đối diện với ánh hỏa quang ấy, vẫn mờ mờ phát xuất huyền thanh quang mang.

Miệng Quý Lệ hơi rút lại, cố gắng kiềm chế, nhưng chốc lát biến đổi, cuối cùng vai rung lên, ợe một tiếng phún ra một búng máu tươi. Máu tươi dường như biến thành một màn sương hồng, rơi nhẹ trước mặt hắn.

Như cơn mưa lạnh lẽo đau thương nhiều năm trước!

Từng giọt, từng hạt máu tươi vương lên cây gậy đen, cây gậy từng là "Thiêu Hỏa Côn" bình tĩnh nhận lấy từng giọt máu, lặng lẽ hút vào thân bổng, chẳng để lại vết tích gì.

Trên Phệ Huyết châu, hồng quang dần sáng lên.

Cảm giác băng lưỡng lan ra khắp thân hình Quý Lệ.

Chốc lát, tính tàn bạo ẩn sâu cuối cùng đã không thể áp chế được nữa, Quý Lệ ngửa mặt lên trời hú dài, hai mắt đỏ quạch, chớp mắt ngàn vạn ý niệm chuyển qua trong đầu, máu tươi xương trắng bạt ngàn như ác mộng truyền đến, quấn lấy hắn. Hai tay run run từ từ nắm chặt lại, phảng phất không thể nhẫn nhịn được, huyết dịch toàn thân sôi sục mùi máu tanh.

Đối diện hắn, tám đại hung thần bốc trên hỏa diễm đồ sau lưng dị thú cũng mờ mờ phát sáng, tựa hồ hưởng ứng với hơi thở đầy máu tanh chết chóc từ người hắn.

Quý Lệ lúc ấy, phảng phất hóa thân thành một hung thú tàn bạo, đối chọi nhau với hỏa diễm dị thú trước mặt. Bên trong đại điện nóng hùng hực, không khí xung quanh tựa như bị thiêu cháy.

"Grrrrrãmmmm!"

Đột nhiên, hỏa diễm dị thú gầm lên một tiếng, dường như lần đầu tiên cảm thấy vài phần bất an.

Tiểu Hồi trên không hạ xuống trước mặt Quý Lệ.

Con mắt trên trán lấp lánh kim quang, khắp mình Tiểu Hồi đồng thời phát ra âm thanh "răng rắc" như xương cốt va đập vào nhau. Kế đó, dưới mắt Quý Lệ và hỏa diễm dị thú, Tiểu Hồi bắt đầu biến đổi kỳ dị.

Thân thể vốn gầy gò ốm yếu bỗng nhiên nổi lên vô số cơ bắp cuồn cuộn, trong tiếng xương cốt va chạm răng rắc, thân hình Tiểu Hồi dần dần lớn lên. Lúc ấy, ai cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, con khỉ vốn cao chưa bằng nửa người, nhờ cơ thịt tăng thêm nhanh chóng và xương cốt phát triển vùn vụt, nháy mắt đã to lớn hơn Quý Lệ.

Từng cuộn từng cuộn cơ bắp ở tay, ở ngực và ở bụng nổi lên, đầu lớn ra, thậm chí trong miệng xuất hiện nanh dài nhọn hoắt, trắng ờn, phát tán hàn quang lớp lót, chia ra ngoài.

Bàn tay vốn dùng để hái quả ăn, bỗng xuất hiện móng vuốt sắc nhọn.

Cuối cùng, sau khi lột xác biến thành hung thú đáng sợ cùng cực, cao lớn xấp xỉ hỏa diễm dị thú, Tiểu Hồi thong thả mở cặp mắt dưới con mắt thứ ba.

Mục quang hồng tươi khát máu, lẩn lộn trong kim quang, kỳ lạ vô cùng.

Không gian đại điện vốn rộng rãi, lúc này đột nhiên có hai quái thú khổng lồ, tức thì biến thành chật chội. Trong mắt Tiểu Hồi chất chứa hung quang, trừng lên đối diện với hỏa diễm dị thú, miệng gầm gừ không ngớt.

Cái đầu to lớn của Hỏa Diễm dị thú từ từ chuyển động, nhìn vào hai mắt chỉ thấy bùng bùng lửa đỏ, chẳng biểu lộ dù chỉ một chút thần sắc. Nhưng có thể thấy được, đột nhiên đổi diện biến đổi, xuất hiện một con khỉ hung hahn to lớn thì nó cũng có vài phần úy kị.

Tiểu Hồi bỗng gầm lên một tiếng, kim quang lấp lánh trong con mắt thứ ba đột nhiên ánh lên sắc vàng rực rỡ, một đạo kim quang phóng ra, Hỏa Diễm dị thú rống lên một tiếng, lùi lại tránh thoát.

Kim quang đánh vào mặt đất phía trước, ầm một tiếng lớn, tức thì trên nham thạch đỏ rực cứng rắn xuất hiện một hố lớn.

Không đợi Hỏa Diễm dị thú phản ứng, Quỷ Lệ đang đứng sau lưng Tiểu Hồi bay người lên cao, nháy mắt toàn thân bao bọc bởi vầng sáng kỳ dị, Phệ Hồn ma bỗng phia trước vù vù hướng tới Hỏa Diễm dị thú.

Gần như đồng thời, Tiểu Hồi cũng tấn công Hỏa Diễm dị thú.

Đột nhiên, ngay khi Quỷ Lệ, với mùi máu tanh chết chóc chất chứa trong lòng, phải dùng toàn lực công kích dị thú trước mặt, Huyền Hỏa Giám trên tay phải dường như bỗng thức tỉnh, phát ra một luồng khí thuần dương hùng hực vô ti, mạnh hơn lúc trước rất nhiều, xông vào đẩy lui luồng khí bạo lệ của Phệ Huyết Châu trong kinh mạch trên thân thể hắn.

Thân hình Quỷ Lệ chấn động mạnh, sắc mặt lập tức trắng bệch, đang bay giữa không trung dường như một bị lực cực lớn đánh trúng, chỉ cảm thấy trong nháy mắt như có hàng vạn lưỡi dao sắc nhọn đâm vào thân thể. Lực thuần dương trong thân thể ấy, phản phất bị luồng khí tàn bạo âm lương của Phệ Huyết châu tấn công, bỗng nhiên nhanh chóng chuyển thành ngọn lửa hùng hực, lan ra từng kinh mạch trong cơ thể hắn, cùng luồng âm khí lạnh lẽo của Phệ Huyết châu tranh đấu không ngừng.

Chớp mắt toàn thân hắn rũ xuống, cả thân hình không còn chút khí lực, từ trên không trung rơi mạnh xuống đất. Phệ Hồn đang bay nửa chừng bỗng không còn được chủ nhân điều khiển, tức khắc như có linh tính, bay ngược trở về, rơi "bộp" lên người hắn.

"Chi grrrr...", ba mắt của Tiểu Hồi đồng thời nhìn lại, miệng gầm lên một tiếng lớn, hiển nhiên không thể tưởng tượng vì sao hắn đột nhiên như vậy.

Gần như cùng lúc, Hỏa Diễm dị thú đổi diện đồng thời hành động, trên hỏa diễm đồ đang xoay chuyển phát sáng phía sau Hỏa Diễm dị thú, một trong tám hung thần đột nhiên sáng lên, liền đó Hỏa Diễm dị thú gầm lớn, chồm lên đánh tới. Hung thần sáng chói bỗng như vật sống, nhe nhanh múa vuốt xông đến.

Tiểu Hồi gầm lên phẫn nộ, thân hình to lớn đột nhiên phóng lên. Hai quái thú khổng lồ ầm ầm húc vào nhau, rồi rơi mạnh xuống đất, cả tòa đại điện lúc ấy rung động không ngừng.

Hỏa diễm nóng rực như bài sơn đảo hải chớp mắt cháy tới, thân hình cường tráng của Tiểu Hồi vài chỗ bắt lửa, nhưng nó tựa hồ như chẳng cảm thấy đau đớn, móng vuốt vô cùng, đánh mạnh lên đầu Hỏa Diễm dị thú, nhưng cùng lúc ấy, bụng dưới của nó cũng bị đốt thủ ngoạm trúng.

Hai cự thú đồng thời gầm lên đau đớn, chốc lát đã lại quấn lấy nhau, thân hình to lớn biến thành núi lửa đáng sợ, mỗi đòn đánh mạnh là lại túa ra một trời mưa máu.

Quỷ Lệ vô lực nằm dài trên mặt đất, đột nhiên bị một cơn đau đớn cùng cực giáng xé, không thể động đậy, trước mắt chỉ thấy một màu đỏ của máu, nhưng chẳng hiểu vì sao, trong đầu hắn đột nhiên thanh tĩnh lại.

Âm thanh đấu nhau bỗng lìa xa, cái hùng hực chói lợi của lửa đỏ phảng phất cũng ở tận chân trời, trong cơ thể, sự đau đớn vô bờ bắp ăn vào từng phân da thịt. Trong huyết quang, mắt hắn nhìn rõ hung thần sáng chói bị lực quỷ dị điều khiển nhe nanh đánh tới.

Nhưng, hắn chẳng hề mảy may khiếp sợ!

Sát na ấy, kéo dài bao lâu?

Ranh giới sinh tử, người nghĩ đến điều gì?

Là cơn mưa đêm trên núi trúc nhiều năm về trước? Hay là thân ảnh nhợt nhạt bên mình lúc rơi xuống vực sâu không đáy?

Khi hoảng hốt nghĩ về quá khứ, chính là nụ cười u ám trong lần đầu gặp gỡ...

Hắn chậm chậm nhắm mắt.

Phải chết sao? Vậy là chết ư!

Cuộc đời này, thật quá mỏi mệt rồi!

Lúc ấy, một màn đen kịt vô biên kéo theo hung ý trùng trùng bao trùm lấy hắn.

"Bình!"

Lực cực lớn ném thân hình Quỷ Lệ từ trên mặt đất thẳng lên trời, bay về phía sau, hung thần được tạo bởi ánh sáng cười dữ tợn bám lấy người hắn, "rết" một tiếng, xé rách áo hắn, há miệng đỏ như chậu máu cắn vào cổ Quỷ Lệ.

Tiểu Hôi đang đấu với Hỏa Diễm dị thú nghe thấy, quay đầu nhìn lại, hai mắt lập tức trợn tròn, khoe mắt rách ra, máu tươi nhỏ ròng ròng xuồng mặt, tựa như cửu u ác quỷ, gầm lên một tiếng đau đớn.

Chẳng biết sức mạnh từ đâu, chỉ thấy hai mắt Tiểu Hôi đỏ quạch như máu, đột ngột quăng Hỏa Diễm dị thú sang một bên. Cùng lúc ấy, móng vuốt của Hỏa Diễm dị thú cũng xé ra một vết thương sâu hoắm trên bụng nó, máu tươi phun ra ào ạt.

Nhưng Tiểu Hôi chẳng thèm để ý đến vết thương trên mình, hướng về phía Quý Lệ, toàn lực phóng về.

Nam tử đang bị hung thần nhe nanh quấn lấy ấy!

Lúc này phản chiếu trong tròng mắt đỏ như máu tươi của nó...

Chỉ là cự li một thước, mà phải chẳng là ở tận chân trời?

...

Tiếng gió gào thét.

Hung ý trùng trùng.

Hàm răng nhọn hoắt của hung thần cắn lén cổ Quý Lệ. Tiểu Hôi đang ở ngoài mấy trượng, nghẹn ngào gầm lên tuyệt vọng.

Một đạo hồng quang mờ mờ, đột nhiên xuyên thấu qua lớp áo lót bị xé rách. Chẳng hiểu vì sao, hung thần được tạo bởi ánh sáng bỗng toàn thân khụng lại, chẳng hề động đậy.

Huyền Hỏa giám!

Hỏa Diễm đồ cũ kỹ bao bên ngoài bởi vòng ngọc màu bích lục lúc này dần dần sáng lên, tỏa ra một đạo hồng quang, chiếu thẳng vào hung thần.

Dường như chẳng hề có ý phản kháng, hung thần mạnh mẽ đang nhe nanh bỗng kêu lên một tiếng, bị Huyền Hỏa giám như cá voi hút nước hút vào, nháy mắt là biến mất.

Chốc lát Tiểu Hôi đã phóng đến bên mình Quý Lệ, nhưng chưa kịp xem xét kỹ vết thương của hắn, sau lưng tiếng gió rít lên, Hỏa Diễm dị thú lại đã chồm tới.

Vết thương ở bụng Tiểu Hôi máu tươi chảy như suối, có thể thấy nó hành động đã có vài phần khó khăn, nhưng vô thức, Tiểu Hôi vẫn chắn phía trước Quý Lệ đang hôn mê bất tỉnh.

Hỏa Diễm dị thú bỗng nhiên dừng lại, cái đầu khổng lồ từ từ chuyển động, hai mắt như lửa đỏ bừng bừng dán chặt vào Huyền Hỏa giám trên tay phải Quý Lệ.

Hỏa Diễm đồ cũ kỹ, lấp lánh hồng quang mờ ảo, phảng phất như đang nói điều gì,

Tiểu Hôi cảnh giác theo dõi Hỏa Diễm dị thú.

Nhưng dị thú này đột nhiên biến thành cực kỳ cổ quái, tựa hồ chẳng thể tin nổi, nhìn Huyền Hỏa giám, rồi nhìn Quý Lệ và Tiểu Hôi, cái đầu khổng lồ chậm chạp lắc lư, như hơi phiền muộn, gầm gừ không ngừng.

Lát sau, có vẻ không cách nào kháng cự, Hỏa Diễm dị thú đột nhiên co hai chân trước, quỳ xuống, cái đầu to lớn hướng về phía Huyền Hỏa giám gật gật ba lần, liền đó gừ khẽ một tiếng, lửa đỏ toàn thân đột nhiên ảm đạm, toàn bộ hỏa diễm dần dần biến mất, cuối cùng, toàn bộ thân thể cự thú cũng từ từ tiêu tán. Sau khi Hỏa Diễm dị thú biến mất, Hỏa Diễm đồ có tám hung thần ở trên không, cũng chậm chạp tiêu thất.

Cả đại điện đột nhiên yên tĩnh.

Toàn bộ hỏa diễm hung quang biến mất, đại điện lại được bao phủ bởi ánh sáng đỏ mờ mờ phát ra từ miệng núi lửa. Trên đỉnh đầu, nơi Hỏa Diễm dị thú vừa xuất hiện, lộ ra cửa động tiến vào tầng thứ hai.

Tiểu Hôi kêu khẽ một tiếng, thong thả ngồi xuống bên cạnh Quý Lệ, lặng lẽ nhìn chủ nhân, lát sau, lại nhìn vết thương lớn trên bụng mình.

Nó trầm mặc chờ đợi.

Cơ đau dần dần lắng xuống, bản năng sống kéo hắn ra khỏi bóng tối.

Quý Lệ từ từ mở mắt.

Cơ đau quặn thắt như ngọn lửa vô hình thiêu cháy từng phần từng thốn da thịt trên thân thể hắn, chẳng lưu lại dấu tích gì, nhưng làm gân cốt hắn rã rời.

Hắn hít thở thật sâu, cảm giác băng lương từ tay truyền đến, "Thiêu Hỏa côn" nằm cạnh, như bầu bạn với hắn.

Thiêu Hỏa côn...

Hắn đột nhiên cười khổ, bên cạnh truyền đến tiếng kêu "chi chi". Quý Lệ quay đầu nhìn qua, Tiểu Hôi nắm phục cạnh hắn đang tự nhìn người mình. Thân hình to lớn vừa rồi lúc này đã biến lại trở thành con khỉ nhỏ nèp mình bên hắn. Chỉ còn phần bụng dưới của nó bị máu tươi từ vết thương nhuộm đậm và con mắt thứ ba lấp lánh kim quang trên trán là còn làm hắn nhớ đến sự việc vừa phát sinh.

Quý Lệ bỗng mỉm cười, hướng về phía Tiểu Hôi, chậm chạp ngồi dậy, đưa tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu nó. Tiểu Hôi nhe răng cười, kêu "chi chi" hai tiếng, giơ tay gãi đầu.

Ánh sáng hồng nhè nhẹ lưu chuyển trong đại điện chiếu lên thân ảnh bọn họ.

Quý Lệ ngầm ngầm tra xét toàn thân, chỉ cảm giác thân thể mỏi mệt, nhưng kinh mạch bên trong qua trận nội đấu bất ngờ ấy chẳng có gì đáng ngại. Chỉ là không hiểu được Huyền Hỏa giám ôn hòa thuần chánh tại sao đột nhiên biến thành

cuồng bạo như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, tựa hồ việc mình ở đây với hung thần pháp trận kỳ dị vừa rồi có chút quan hệ.

Quỷ Lệ chỉnh trang lại áo ngoài vừa bị xé rách, sau đó xé một mảnh vải, bồng Tiểu Hồi lên, cẩn thận băng bó vết thương ở bụng nó. Tiểu Hồi cúi đầu, con mắt thứ ba lấp loáng, nhìn trên bụng mình có một vật gì như dây lưng tròn tròn, kêu "chi chi" hai tiếng, bộ dạng dường như rất hiếu kỳ, tay rờ mó liên tục.

Khi ấy, thân thể Quỷ Lệ dần dần hồi phục, bồng Tiểu Hồi đứng lên, mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy xung quanh đại điện bị rạch chằng chịt, dấu tích trận kịch đấu khắp nơi, không hiểu sao dấu vết chằng chịt trên mặt đất, trên tường lại chằng có bao nhiêu. Vòng tròn trạm trổ hung thần dưới chân lúc này sống động như thật, yên tĩnh như đang chờ đợi bên dưới.

Hắn đứng trầm ngâm giây lát, nhất thời cũng không rõ đã ở Huyền Hoả đàm này bao lâu rồi, nhưng hiển nhiên đến giờ kẻ trấn thủ nơi này là Thượng Quan lão giả vẫn chưa quay lại, thiết nghĩ y cũng biết Huyền Hoả đàm có Hỏa Diểm dị thú trấn giữ nên mới dám ly khai.

Liền đó, ánh mắt của hắn dừng lại cửa động trên đầu thông lên tầng thứ hai.

Hồng quang trong đại điện cũng mờ mờ chiếu lên, nhưng từ nhìn từ dưới, chỉ có thể thấy mỗi cửa động, xung quanh tựa hồ vẫn là một màn đen dày đặc.

Quỷ Lệ nhìn màn đen ấy, đột nhiên quay sang Tiểu Hồi nói: "Chúng ta lên xem thử! Được chứ?"

Tiểu Hồi trong lòng hắn toét miệng cười.

Quỷ Lệ nhẹ nhẽ vuốt ve đầu nó, sau đó xốc Tiểu Hồi lên vai, rồi hít thật sâu, toàn thân chậm chậm nhấc lên, rời khỏi mặt đất, bay về phía động khẩu ấy.

Hắn bay lên thật chậm, mười phần thận trọng, ai mà biết được trong tế đàm thần bí khó dò này rốt cục có quái vật gì thủ hộ hay không. Nhưng xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, hắn bay đến tầng thứ hai của tế đàm, cũng chẳng hề bị tấn công.

Trong tầng thứ hai của tế đàm ngoại trừ cửa động phát hồng quang nhàn nhạt, xung quanh toàn là một màu đen kịt, nhưng trong màn đen, lại có một vật phản tán ánh sáng mờ mờ.

Quỷ Lệ tiến về phía ấy.

Đó là một đài bằng đá cao nửa người, hình trụ tròn, cả khối đá này với nham thạch đỏ hồng xung quanh tuyệt không giống nhau, phát tán cảm giác lành lạnh, đồng thời, ánh sáng phát ra trên thạch trụ không ngừng biến đổi, lúc thì hồng lợt, lúc thì tím nhạt, lúc thì vàng tươi, lúc lại xanh lục, thật là đẹp mắt.

Trên bề mặt thạch đài, có một vòng tròn lõm xuống, bên cạnh khắc ba chữ:

Huyền Hoả giám!

Ánh mắt của Quỷ Lệ, vô ý nhìn lên tay phải, phía trong y phục rách nát, ẩn ẩn lộ ra hỏa diễm đồ thô sơ của Huyền Hoả Giám.

Hắn nhẹ nhàng tháo bảo vật ra, dừng mắt một lát, sau đó đem đặt vào giữa chỗ lõm, thật là vừa vặn.

Chỗ lát, phía trên đầu truyền xuống một âm thanh nặng nề. Quỷ Lệ cùng Tiểu Hồi ngẩng đầu, chỉ thấy trong tiếng động nặng nề, phiến đá trên đầu chầm chậm mở ra, xuất hiện một thạch động.

Dường như cùng lúc, khí ấm chung quanh chẳng hiểu sao đột nhiên lắng xuống, không khí vốn nóng khô cháy mắt biến thành lạnh như băng. Hồng quang mờ mờ chiếu vào, thậm chí có thể thấy được bên trong cửa động thông lên tầng thứ ba thổi xuống mờ mờ bạch khí lạnh giá.

Khí cực lạnh và cực nóng, bỗng nhiên đồng thời tồn tại trong Huyền Hoả tể đàn này!

Quỷ Lệ cười nhạt, đưa tay lấy lại Huyền Hoả giám trên thạch đài, bỏ vào bọc, không nói một lời, hướng về phía tầng trên bay tới.

Không khí xung quanh càng lúc càng lạnh, khí nóng từ miệng núi lửa bên dưới tựa hồ chẳng thể ảnh hưởng đến nơi này, cuối cùng Quỷ Lệ đặt chân lên nền của tầng thứ ba, bỗng phát giác dưới chân là một khối băng dày kết thành.

Nơi này chẳng có vật gì phát sáng, nhưng khi mắt Quỷ Lệ quen với môi trường xung quanh, liền phát hiện từng đợt ánh sáng lam nhàn nhạt chiếu ra từ góc tường.

Chỉ là không biết băng cứng ngưng kết bao nhiêu năm này, phảng phất muốn nhăn nhú điều gì.

Hắn chậm chậm bước tới, chân đẹp trên băng truyền đi âm thanh ngân vang, phá tan bầu không khí trầm mặc bao năm.

Đột nhiên, giọng nữ trầm trầm mà chất chứa nghi ngờ, nhu hòa nhưng lạnh lẽo, cất lên từ bóng tối dày đặc: "Ngươi không phải Thượng Quan Sách?"

Quỷ Lệ lập tức dừng lại, lát sau, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào nơi sâu nhất trong màn đen phía trước, chậm chậm nói: "Ta không phải?"

Thanh âm kia trầm mặc giây lát, từ từ thốt: "Ngươi là ai?"

Quỷ Lệ hỏi ngược lại: "Thế ngươi là ai?"

Ánh sáng lam phát xuất từ băng đá xung quanh dường như lấp lánh, thanh âm của nữ tử ấy lắng xuống.

Lát sau, hai đạo ánh sáng mờ mờ, phảng phất như tròng mắt thâm thúy vô tận, lấp lánh tại nơi sâu nhất trong bóng tối, nhìn chăm chặp vào Quỷ Lệ và Tiểu Hồi trên vai hắn.

Cuối cùng, lại dõi vào Phệ Hồn ma bỗng trên tay hắn.

"Con khỉ trên vai ngươi, có phải Tam nhã Linh hầu chăng?"

Quỷ Lê giật mình, không đáp, nhìn lại thấy Tiểu Hồi trên vai nhe răng hướng về phía sâu trong bóng tối kêu lên một tiếng, như để thị uy.

Nữ tử ấy cũng chẳng để ý, chầm chầm thốt: "Pháp bảo trên tay ngươi, có phải là "Phệ Huyết châu" cùng quý vật "Nhiếp Hồn", dùng ma giáo "Huyết Luyện đại pháp" tạo thành chăng?"

Quỷ Lê kinh hãi, tròng mắt thu lại.

Thanh âm nữ tử ấy phảng phất như cười nhẹ một tiếng, từ từ nói: "Nhiếp Hồn và Phệ Huyết châu đều là vật chí hung chí tà trong thiên hạ, nhất là Phệ Huyết châu, bên trong chứa tà lực bạo ác, vô hình xâm nhập hồn phách con người. Ta xem ngươi đạo hạnh dù không thấp, nhưng tà lực đã xâm nhập rất sâu, sớm muộn sẽ phát cuồng lên mà chết."

Quỷ Lê lạnh lùng thốt: "Ngươi rốt cục là ai?"

Nữ tử ấy chẳng lý gì đến hắn, vừa nhìn vừa nói: "Con khỉ bên cạnh ngươi, mặc dù được xưng tụng là linh thú trong vạn vật, hơn nữa thiên nhã đã mở, nhưng ta thấy trong thiên nhã của nó, ẩn dưới kim quang là ánh hồng hung tợn, nhất định là do bầu bạn bên cạnh ngươi, bị tà lực của Phệ Huyết châu xâm nhập, có lúc cũng sẽ biến thành hung thú tàn sát sinh linh, có thể đổi tên gọi là "Tam nhã Hung hầu"".

Quỷ Lê trong lòng kinh hoảng, nhất thời chẳng nói được câu nào. Kỳ dị trên thân thể Tiểu Hồi hắn cũng dần dần nhận ra được một ít, nhưng hôm nay bị nữ nhân thần bí này nói ra rõ ràng như vậy, nhất thời trong lòng rối như tơ vò, đột nhiên thấy man mác.

Nhìn lại thấy Tiểu Hồi bộ dạng phẫn nộ, kêu lên một tiếng lớn, nhe nanh sắc nhọn hướng về phía bóng tối.

Nữ tử kia bỗng cười lên một tiếng, trầm trầm thốt: "Ngươi giận rồi à, ha ha, sao phải như vậy? Chúng ta đều là linh vật trời sinh, ngươi hiểu ta, ta cũng hiểu ngươi, ngươi sao lại phải tiếc nuối thế gian phồn hoa nhân tình?"

Quỷ Lê thu hồi tâm tư, trấn định tâm thần, ánh mắt dần dần lạnh lẽo, Phệ Hồn bên tay cũng dần dần phát ra ánh sáng huyền thanh, lạnh lùng nói: "Ngươi còn không hiện thân, đừng trách ta không khách khí!"

Nữ tử ấy hắng giọng một tiếng, nói: "Ngươi không phải đệ tử Phản Hương cốc, bỗng nhiên có thể đến được tầng thứ ba của Huyền Hoả tể đàm, quả nhiên có chút bản lĩnh. Thượng Quan lão quỷ chết rồi à? Bất quá y không ở đây, ngươi mới có thể vượt qua "Bát hung Huyền hỏa pháp trận" do "Xích Diễm thú" thủ trì".

"Không đúng!"

Đột nhiên, thanh âm của nữ tử ấy vút lên sắc nhọn, tựa hồ nghĩ đến việc gì, trong âm thanh bỗng có một chút kích động.

"Không phải, dù ngươi đạo hạnh có cao, nhưng ngoại trừ Thượng Quan lão quỷ, toàn thiên hạ chỉ có... chỉ có Huyền Hoả giám mới có thể mở tầng thứ ba của tể đàn. Ngươi, ngươi có Huyền Hoả giám?"

Nói đến khúc cuối, phảng phất theo thanh âm kích động của nàng, nháy mắt lam quang từ băng đá quanh người Quý Lệ đồng thời sáng hắn lên.

Quý Lệ nhíu mày, nhưng chẳng phản ứng gì, hai đạo mục quang mờ mờ trong bóng tối đã dội đến góc Huyền Hoả giám lộ ra trong bọc hắn.

Hỏa Diễm đồ cũ kỹ, như đang âm ỉ cháy.

"Huyền Hoả giám!"

Một tiếng kêu dài sắc nhọn, thanh âm nữ tử chớp mắt vút lên, lẩn lộn vô số thống khổ, kinh nghi, bi thương, tuyệt vọng và một chút lạnh lẽo.

"Tại sao, tại sao Huyền Hoả giám bỗng nhiên ở trên người ngươi? Còn Tiểu Lục? Tiểu Lục sao rồi... ?"

Giọng nói sắc nhọn kéo dài, phảng phất như mắt đi lý trí. Trên tầng thứ ba của Huyền Hoả tể đàn thẳn bí, sâu trong bóng tối, bỗng nhiên lam quang sáng rực, vô số ánh bay lượn dưới vầng sáng màu lam, dao động không ngừng trong không gian giữa bóng tối và ánh sáng.

Một thân ảnh, như từ vực sâu tăm tối bay ra, lại như từ nơi lạnh lẽo ngàn xưa tìm về, thân hình to lớn như yêu ma, vũ động giữa không gian.

Quý Lệ kinh ngạc lặng người, ngay cả nếu hắn gấp lại điều gì hung ác đáng sợ, hắn cũng chuẩn bị tâm lý kỹ càng. Nhưng khi hắn nhìn rõ thân ảnh trước mặt ấy, Hắn bỗng nhiên đứng lặng.

Hồi ức xa xưa đột nhiên dâng lên trong tâm trí, đầy tràn trong óc hắn, thậm chí Tiểu Hồi nhìn phía trước kêu thét lên hắn cũng chẳng nghe thấy.

Phía sau thân ảnh ấy, chín dài âm ảnh nhảy múa phảng phất như ác mộng.

Hắn chậm chậm, chậm chậm, nghẹn giọng thốt: "Cửu vĩ Thiên hồ!"

Chương 115

Bạch Hồ

Thẳn châu hào thổ rộng lớn vô biên, ngoài con người hào xung là vạn vật chi linh còn có vô số sinh linh, cùng loài người sinh sống giữu không gian trời đất. Như gia cầm có gà vịt chó lợn, mãnh thú có hổ báo sài lang, cả thảy con người đều đã thấy quen.

Nhưng từ xưa đến nay, thế gian lại lưu hành lầm truyền thuyết kì văn, nơi thẳn châu bốn phương hoang vu hẻo lánh, nơi sơn cùng thủy tận, có linh thú từ thời thượng cổ, còn sót lại từ thuở hoang hồng, tàn hại nhân thế.

Trăm nghìn năm qua, vô số truyền thuyết thiếu niên vì nhiệt huyết căm long tróc yêu mà trèo núi băng sông, không ngừng được mọi người bàn luận sôi nổi, truyền miệng cho nhau.

Trong lăm truyền thuyết đó, chủng tộc yêu hồ, không phải là những quái vật cực kỳ to lớn hung mãnh, ấy thế mà, không còn nghi ngờ, yêu hồ trong con mắt của thế nhân thực sự là cực kỳ thần kì, thần bí đến nỗi nhân gian cũng lưu hành một ít truyền thuyết để nói riêng về chúng.

Sánh ngang cùng Hắc thủy huyền xà, một loài thú to lớn cổ xưa, yêu hồ đã trở thành mục tiêu trong tim cho vô số thiếu niên muôn chứng tỏ thực lực tu hành, yêu hồ từ miệng con người truyền lại, thường có vài phần mờ mịt. Mặc dù, không ngừng có truyền thuyết về yêu hồ hại nhân lưu hành, nhưng so với lăm truyền thuyết quái vật khác thực sự là khác biệt, tộc yêu hồ lưu lại thường xuyên tại nhân gian, có chẳng là cùng con người tương luyến, thật sự làm người nghe thấy phải hết hồn, trong lăm truyền thuyết yêu quái họa hại nhân gian, thì đây đúng là một quái sự đột xuất, phi thường.

Đương nhiên, những câu truyện này bất quá chỉ lưu truyền giữa chốn phàm phu tục tử, thế gian trăm họ, còn trong mắt các bậc tu chân luyện đạo, được biết về loài hồ yêu nhất tộc, một chủng sinh vật, chẳng những cực kỳ thông tuệ, mà còn xảo hoạt vô cùng. Bọn này, so về lượng lực, đích thật thua xa Hắc thủy huyền xà vốn loài thượng cổ ma thú, điều này chắc chắn không có gì để bàn cãi. Ấy thế mà loài yêu này, gần như hiểu được tâm tính con người, thậm chí, có truyền thuyết còn lưu truyền rằng, khi tu hành đến một cảnh giới nhất định nào đó, loài nhất tộc hồ yêu này còn một khả năng kỳ lạ, có thể biến hóa thành con người. Bởi thế mà đã có không ít những câu chuyện tình mỹ nhân, yêu luyến được lưu truyền đến tận ngày nay.

Trong dòng tộc yêu hồ, còn phân ra thêm một chi hệ tối thông tuệ, tối thần bí. Truyền thuyết về bọn này dựa vào tu hành mà gia tăng đạo hạnh, sau một khoảng thời gian, từng ba cái đuôi sẽ không ngừng tăng trưởng, một trăm năm đạo hạnh là loài ba đuôi được biết đến với tên gọi "yêu hồ", sang đến một ngàn năm đạo hạnh đã chuyển sang loài "lục vĩ ma hồ" (chỗn ma sáu đuôi), một khi đã hoàn toàn hiện đủ chín đuôi, sẽ là loài thế gian yêu vật đích thị vô thượng cảnh giới. Không ai biết đích xác ít nhiều phải tốn bao năm tu hành mới đạt cảnh giới. Tuy nhiên, cũng theo truyền thuyết mà rằng, pháp lực của loài hồ yêu này thật xứng thị là thần thông quảng đại, vượt xa cả thánh thần, loài tuyệt thế yêu vật với danh xưng "cửu vĩ thiên hồ". (chỗn tiên chín đuôi).

Chỉ là truyền thuyết thì thầm kì, thái quá, thế gian hầu như chẳng được rõ ràng, những thế mà tận sâu tâm can Quý Lộ đã xem chuyện này quá đổi bình thường. Cũng chẳng có gì, chỉ bởi độ mười năm về trước, bên dưới động Hỏa long, đã từng mục kiến cảnh quyên sinh của đôi tình nhân yêu hồ, lần đầu tiên trong đời đã công kích mãnh liệt vào niềm tin vững chắc của y mà từ trước giờ vẫn luôn nhất mực tin tưởng.

Cho đến nay, đôi khi thoảng hiện về trong những giấc mơ, dáng dấp bạch hồ vừa thê lương, vừa mỹ lệ, ảo nảo, mơ hồ.

Hàng hàng vệt lam sắc âm u, vừa kiên ngạnh, vừa lạnh lùng, khói băng bên chắc chiết xạ ánh sáng khắp chung quanh, tầng tầng sáng tối soi rọi mãi cạnh bên tể đàn. Phía trước Quý Lê cùng Tiểu Hồi, từ sâu trong bóng tối thâm thẳm, một sắc lam nhợt nhạt quái lạ chập chờn tỏa sáng, một tấm thân cực đại từ trong ấy dần dần bước ra.

Chính là bạch hồ, đích thị loài bạch hồ trưởng giả.

Quý Lê kể từ khi sanh thời, thật đây lần đầu tiên trong đời được chứng kiến tấm thân bạch hồ to lớn. Cứ mãi đứng yên thế tần ngần mà quan sát, bạch hồ này thật to lớn hơn rất nhiều lần so với loài bạch hồ mà hắn đã từng biết. Dưới làn u quang mờ mịt, ấy thế mà tấm thân vẫn cứ sáng lên một màu lông trắng thật thuần khiết, thật vô cùng mỹ lệ, mịn màng như nhung mà mượt mà như luạ như tơ, loại tơ lụa tối hảo, tuyệt vời chỉ có tận vùng trung thổ.

Chẳng thể phủ nhận, loài vật này quá đẹp, khiến người ta không khỏi chăm chú mắt nhìn, chỉ có điều, đứng trước tấm thân đồ sộ như thế thì bất giác trong vô thức lại tồn tại một cảm giác rụt rè. Mà thật tình thì trong giờ khắc này đây, Bạch hồ lại đúng trong tâm trạng cực kỳ kích động.

Nguyên không gian tể đàn im ắng, phút chốc như bùng vỡ trước muôn vàn tiếng than khóc mãnh liệt của Bạch hồ. Được khám trên lớp da trắng ngần, đôi đồng tử thuần một sắc đen thâm thẳm, giờ phút này đây, nó chất chứa đầy cuồng phong, giận dữ.

Vầng lam quang vụt phát, nhóang càng sáng rực hơn, mà không bít từ khi nào đã vẩy lên một trận phong cuồng. Gió vù vù làm thổi tung cả xiêm y Q uỷ Lê, bên Tiểu Hồi chợt vọng lên tiếng kêu cao vút, Bạch hồ càng thêm phần dữ tợn, tỏ ra điệu bộ hung ác vô cùng.

Thình lình, Bạch Hồ hét vang một tiếng, bất ngờ chân trước giơ lên, thân người phóng vụt. Động tác vô cùng dứt khoát, Quý Lê chợt cảm thấy, khoảng chu vi quanh khói băng kiên cố đó, đột nhiên lam quang tỏa sáng, ầm ầm, ì ì, hai khói băng cực đại, to cở ba người đằng không mà tới, hung hung, ác ác lao đập thẳng vào người.

Quý Lê chợt cau mày, thanh phệ hồn trong tay y phát quang thanh sắc, đưa Quý Lê cùng Tiểu Hồi lao vút về sau.

Ngay khoảnh khắc hai người vừa vụt mất, hai tảng băng to lớn, kên cỗ ầm ầm đâm thẳng vào nhau, thanh âm vang lên chói tai, đinh óc, ngay sau đấy hóa thành những mảng băng nhỏ rơi rụng tóe tung.

Không đợi cho người ta kịp tiếp đất, từ chổ ba tầng cao giữa tể đàn, kiên băng đồng thời lóe bừng một sắc lam thâm thẳm, chỉ trong nháy mắt, yêu khí quý dị đầy trời. Từng khối, từng khối, hoặc băng lớn, băng nhỏ cứ bập bênh, trôi lượn mãi không thôi, trông sáng rực một cách hồn đốn, đẹp đẽ mà tráng lệ vô bì.

Quỷ Lệ, đôi mày càng thêm nhíu chặt, đoán biết yêu lực Cửu vĩ thiên hồ quả nhiên đã đạt đến cảnh giới đỉnh điểm cao cường. So với lăm loài yêu linh dị thú đã từng gặp, ngoại trừ Hắc thủy huyền xà vốn loài kỳ diệu, tinh tường, loài tuyễn cổ cự thú, đành không bàn tới, xét lại, về mặt dũ dội thì chẳng ai qua nổi Cửu vĩ thiên hồ.

Cũng chẳng hiểu vì sao, mục quang cứ như bị dán chặt vào nhiều sa số những tia sáng long lanh lam sắc phát ra từ tảng băng ấy, nom thật đẹp đẽ, rạng ngời. Ánh nhìn rồi cũng lăng đọng trên tấm thân ảnh trắng ngắn, thời khắc này đây, nhẫn thẫn trông vừa cuồng dại, lại vừa sâu lắng thương tâm, chợt nhớ về loài yêu hồ đã từng mục kiến trước đó, cũng với tấm thân ảnh này, đích thị loài yêu hồ ấy, tên tình lang đã vì tình tự vẫn bên người yêu. Tự dung tận tâm lại bồi hồi, chẳng hiểu vì lẽ cớ gì, giả mà bạch hồ có xuất thủ cũng chẳng có ý nguyện đổi đầu.

Trong lúc tận tâm vẫn còn do dự, bên Cửu vĩ thiên hồ chợt hétoan lên một tiếng đầy giận dữ, tức thời, vô số những mảnh băng vụn vỡ, trôi nổi giữa không trung như bị một lực lượng thần bí nào đó hô hào, nhanh như chớp, cả bọn xé gió xông lên.

Quỷ Lệ vẫn giữ sắc diện lạnh lùng, vòng tay ôm Tiểu Hồi ngay trước ngực, cùng lúc vươn mình ngự khởi ma bỗng Phệ Hồn bay vút về phía bên. Trong khoảnh khắc, chỉ thấy những khối đá rắn chắc như những mảng sáng lóe rực màu da trời, kiên băng như mưa, từng mảng va đẩy vào nhau tạo thành một thứ âm thanh chói lọi không ngừng vang vọng mãi bên tai. Từng khối, từng khối, cứ chớp vụt, chớp vụt mãi, nhanh như điện quang, mạnh như thạch hỏa, không biết chừng bao nhiêu đạo lam băng cứng cáp cứ mãi đuổi theo một tấm thanh ảnh.

Tấm thanh ảnh nhìn chung, thật quý mị, lờn lợn giữa trời, không né cũng không tránh, cả một trời đầy mưa băng, hoặc trái hoặc phải, hoặc trên hoặc dưới, cứ lách mình vượt qua tầng tầng băng vũ, phảng phất như vô cùng vô tận ấy.

Bạch Hồ càng kêu cao vút, tiếng kêu càng thêm phần quyết liệt, chẳng hiểu vì sao, nghe như phần nộ mà lại có vẻ thều thào. Hai bên giao chiến mãnh liệt, chợt thấy, tấm thân ảnh đột nhiên lách mình, hình dong Quỷ Lệ, không hiểu bằng cách nào đã chuyển người xuyên qua hàng hàng lớp lớp toàn băng vỡ, đặt mình ngay cạnh Bạch Hồ.

Bạch Hồ quả nhiên thất kinh sợ hãi, bên ngoài tấm thân mĩ lệ, bộ lông trắng bạch không gió mà đột nhiên rúng động, cùng lúc đôi tiên trảo huy động, có vẻ như sử dụng một loại pháp thuật dị kì, chẳng lường trước được, giây phút này, thình lình, một đạo quang mang nhợt nhạt hồng từ đằng sau vụt đến, rồi chỉ trong khoảnh khắc, Bạch Hồ toàn thân run rẩy, xem chừng như trúng đòn rất nặng, ánh nhìn thất loạn, yêu lực bị tiêu tán, thân người đổ nhào.

Ngay lập tức, tấm thanh ảnh nhẹ nhàng vụt đến, một bàn tay nhợt nhạt từ trong quang mang ấy hiện ra, tức thời nhanh chóng hướng về nơi cổ Bạch Hồ mà vặn.

Bạch Hồ thấp tiếng kêu than, ánh nhìn để lộ vẻ thõng khổ vô chừng, hai mắt gần như khép lại, ấy thế mà trên gương mặt, lại phảng phất như chấp nhận vận mệnh, đôi ngươi nhấp nháu vào, chờ đợi giờ phút đai tử.

Nơi bàn tay nắm chặt, trước cái lạnh giá của đá băng, y nhiên vẫn có thể cảm thấy vẻ mềm mại, mướt mịn của lớp mao bì, bàn tay ngừng bóp chặt nỗi cỗ Bạch Hồ, con cáo với tầm vóc vĩ đại đứng trước tấm thân ảnh này đây, giờ phút đó nom sao thật yếu đuối, mỏng manh, cứ như loài tiểu điểu, vụn vỡ dễ dàng rơi cánh tay y.

Tiểu Hồi úp mình trước ngực Quý Lệ, đột nhiên thấp giọng kêu lên vài tiếng rõ nhở.

Quý Lệ lạnh thinh nhìn vào sắc diện Bạch Hồ, rồi từ từ, chậm chạp rút tay ra.

Bạch Hồ dõi ngươi chăm châm mở, hiển nhiên trong tầm mắt nó, một hình bóng nam tử đã đứng đấy tự rất lâu rồi.

Nhất nhân nhất hồ, xoáy nhìn ngưng tụ vào nhau.

" Một tiếng nổ mạnh!"

Kéo theo một trận sấm vang rền, sau lưng Quý Lệ, vô số những mảnh băng lượn lờ nhảy múa, mắt đi yêu lực kiểm soát, một số thì ào ào đổ xuống, một số thì va đập loảng choảng vào nhau, băng tinh vẩy ướt tú bể, sắc trắng, đích thị hơi băng lạnh lẽo phủ mù tứ xứ, yên ngay sau đấy, bao trùm khắp tấm thân ảnh Quý Lệ, Bạch Hồ.

Một lúc lâu sau, màng sương băng tan biến, hình bóng của hai người một lần nữa tái hiện.

Tiểu Hồi chẳng biết từ lúc nào đã bò lên vai Quý Lệ, con mắt thứ ba nháy nháy, chớp chớp nhìn y, xong lại chớp chớp ngoái nhìn Bạch Hồ, cùng lúc, ngoảnh mặt trông xa tứ phía, phảng phất đâu đây trong khuôn viên khôi băng tan vỡ, tinh thể nước đá nom thật mỹ lệ, bắt chốt nổi sanh hứng thú, tiện đưa người từ trên vai Quý Lệ rớt xuống, ngồi ngay vào đấy, nhanh tay chớp về mấy khối băng lung linh thanh sắc nhàn nhạt, đưa lên nghịch ngợm.

Bạch hồ hết đưa mắt về Quý Lệ, lại đảo mắt dăm dăm nhìn Tiểu Hồi, ánh nhìn lại chuyển sang Quý Lệ, chốc lát, mới bật miệng thốt: "Sao ngươi không giết ta?".

Khoảnh khắc mà câu nói thốt ra, hiển nhiên cũng đã có phần bình tĩnh. Quý Lệ chưa hồi đáp tức thì, bất thời đưa cái nhìn xa xăm hướng về phía sau thân ảnh Bạch hồ, rất nhanh chóng, đoán chừng như tìm thấy thứ gì đấy có vẻ khác thường.

Cái gì đấy rất giống cánh tay người, đôi bàn tay thô kệch, một sắc hồng u ám đích thị thiết luyện, quấn chặt giữa eo Bạch hồ, thời khắc ấy nhìn vào, thiết luyện giữa nơi hồng quang nhợt nhạt phiếm khởi, cách đó rất xa, làm nên cảm giác phép thuật này thập phần quyến rũ.

Vừa mới đó, trong trận đọ chiến, Bạch Hồ đột nhiên mất hết sức lực, rõ ràng đã bị vật này cấm chẽ. Thật là thế, nếu không có vật này thì quả thật là vô phuơng, làm cách nào Huyền Hoả Giám lại có khả năng giam giữ nổi Cửu vĩ thiên hồ, loài vật mà xét theo truyền thuyết, yêu lực thật xứng thị là thần thông.

Bạch Hồ nhìn Quỷ Lê, thấy Quỷ Lê chẳng hỏi đáp gì, thật không phải hắn cõi tình, chỉ là cơ bản đang để tâm đến sự khác.

"Tiểu Lục ư? Người giết nó à? Người giết nó lấy Huyền Hoả Giám?" thanh âm Bạch Hồ vang lên khe khẽ, vô cùng khó nhọc mới thốt thành lời.

Quỷ Lê im lặng một hồi lâu mới từ từ buông tiếng: "Người bảo Tiểu Lục, phải chẳng là loài hồ ly sáu đuôi "Lục vĩ ma hồ"?"

Bạch Hồ, tẩm thân cực đại run lên nhẹ nhẹ, đầu nó cúi gật xuống.

"Hắn đã chết!" Quỷ Lê đáp. Không nói lớn, nhưng thật rõ ràng.

Bạch Hồ nhìn ngây người xuống đất, run run giọng thốt: " Sao mà chết?"

"Mười năm trước, ta và... hai vị bằng hữu nữa, nghe đồn trong trấn Tiểu Trì, bên dưới Hắc Thạch động, có yêu vật tác quái nên đã tới đó dò la, xem xét." Quỷ Lê sắc diện vẫn trầm tĩnh như nước mặt hồ phẳng lặng, bằng giọng điệu nhạt nhẽo kể lại sự tình. Trong nhất thời, khoảng không gian rộng lớn chung quanh như yên ắng hẵn đi không một hơi thở, chỉ mỗi thanh âm ấy nhẹ nhẹ rung lên, thi thoảng cạnh bên mới vang lên tiếng Tiểu Hồi đang đùa nghịch.

"... Sau cùng, thấy sự đã chẳng thể lường, tam vĩ yêu hồ cũng đã chết, có lẽ tự nhận thấy giờ tử đã gần kề, nên mới buộc chặc Huyền Hoả Giám nơ cánh tay ta." Nói đoạn giơ lên cánh tay có đeo Huyền Hoả Giám, nơ ấy chung quanh tỏa ra ánh xanh nhàn nhạt, hỏa diễm đồ cũ kỹ, vẫn còn đang âm ỉ chạy

Bạch Hồ run lên sợ sệt đứng nhìn Huyền Hoả Giám, thoảng chút vẽ say mê, rồi chẳng biết bao lâu nữa mới khẽ khàng thốt: "Tiểu Lục là con trai ta".

Chung quanh tĩnh mịch như tờ, Quỷ Lê nhìn thẳng vào gương mặt bi thương của Bạch Hồ, thoảng nhiên có cảm giác khó thở.

Rõ ràng đã khắc sâu tận tâm can y, hình ảnh loài hồ ly trắng toát bên dưới khôi dung thạch nóng bỏng xem chừng như đang hiện ra trước mắt.

Mười năm trước, tưởng chừng như chỉ mới hôm qua.

Cái gì đã lặng lẽ thay đổi, tâm ý ta, hay ngươi?

"Hại chết con ngươi, lỗi một phần do ta." Quỷ Lê lạnh lùng nói. "Dù cho mai này có cơ hội, ngươi có muốn giết ta thì cũng chẳng sao cả".

Bạch Hồ ngẩn đầu dậy, đưa mắt nhìn tròng trọc vào y, chẳng hiểu làm sao, Quỷ Lê lại đột nhiên cảm thấy Bạch hồ đang mỉm cười, nét cười nhạt nhạt, bi ai, rõ ràng trên khuôn mặt đã có 1.100 năm thăng trầm ấy.

"Có thể giao cho người Huyền Hoả Giám, ta, mẫu thân hắn, cũng khó mà hiểu được giờ phút ấy hắn nghĩ gì?" Bạch Hồ trầm trồ giọng thốt, rồi từ từ xoay người, thuyết luyện khóa nơi eo xiết chặt, rít lên thanh âm thật chát chúa, cấm cõi Bạch Hồ.

Quỷ Lệ nhìn Bạch hồ chăm chậm xoay mình, cất bước về vùng không gian tâm tối. Tận tâm như có điều gì thôi thúc, vội vã nói: "Ta có thể giúp gì cho người chẳng?".

Bạch Hồ thử người, tuy nhiên cũng chẳng buồn xoay lại, chỉ nghe có tiếng nói thốt lên, bất ngờ trong câu nói như có phần kích động: "Ngươi bằng lòng giúp ta à?"

Quỷ Lệ lặng thinh, không trả lời.

Bạch Hồ thật chậm chạp xoay mình, khoảnh khắc ấy, từ sâu trong đôi mắt đen thăm thẳm thình lình phát ra những tia sáng long lanh, kỳ lạ.

"300 năm trước, dòng tộc yêu hổ chúng ta xông vào Phần Hương Cốc đánh cắp Huyền Hoả Giám, thương vong vô số, tình thế nguy kịch, ngoại trừ Tiểu Lục may mắn trốn thoát, chỉ có mỗi ta là còn sống, bị cấm cõi trong Huyền Hoả Đàm, thân chịu Huyền Hoả Luyện giày vò, nung nấu. Phép thuật tu hành bị áp chế bởi Huyền Hoả Luyện, Huyền Hoả Đàm cùng "Bát hung huyền hoả trận" bên dưới, quả tình đêm ngày chịu khổ."

Buông một tiếng cười lạnh lẽo, thốt: "Phần Hương Cốc, chúng chẳng nghĩ từ miệng ta có thể moi ra Huyền Hoả Giám, ăn hắn đã giết ta từ sớm."

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu.

Bạch Hồ liếc mắt nhìn hắn, rồi bảo: "Huyền Hoả Luyện là thiên địa dị vật (vật quái lạ trong trời đất), vừa rồi phát ra dương khí mạnh mẽ, một khi đã khóa lại, chỉ có những ai tinh thông mật chú Phần Hương Cốc mới có khả năng giải phá, ngoại lệ, chỉ có Huyền Hoả Giám mới đủ năng lực này."

Quỷ Lệ đưa mắt chăm chậm nhìn về nơi cánh tay có đeo Huyền Hoả Giám, nhận thấy một cảm giác thật ôn hòa.

Tiếng nói của Bạch Hồ trước đó vẫn tiếp tục vang: "Huyền Hoả Giám là tinh hoa của vạn hỏa, là thần vật khai thiên."

Ngươi hãy ra đằng sau ta, phía trên tận cùng bức vách đá, có một cột trụ hình tròn, hình dáng thạch thai, Huyền Hoả Luyện là từ nơi ấy mà phát xuất, đồng thời, cũng phải xuống đến chỗ tận cùng đáy nham thạch hỏa sơn này, hấp thu nguồn nhiệt lượng vô cùng vô tận từ trong ấy. Xong, ngươi hãy đặt Huyền Hoả Giám lên trên bề mặt khối thạch thai, sẽ có thể giải trừ Huyền Hoả Luyện, một khi không còn cấm chế, chỉ với sức Huyền Hoả Giám không sao trù trì nổi Bát Hung Huyền Hoả Trận, ta... sẽ có thể thoát ra".

Nói đoạn, Bạch Hồ đột nhiên hạ thấp giọng, trong giọng nói dường như có phần run rẩy, rõ ràng là đang phẫn khích.

Quỷ Lê không nói gì, sắc diện vẫn trầm tĩnh thản nhiên.

Bạch Hồ nhìn hắn, chốc lát sau, sâu trong ánh mắt mới lộ vẻ thất vọng, rồi bỗng nhiên buông một tràng cười khổ, nhẹ giọng thốt: " Sao, người hối hận rồi à? Thê thì đành thôi vậy, cũng phải thôi, kỳ thực thế gian này ai lại chẳng thế?"

Nói đoạn, có vẻ như muốn quay người bỏ đi, Quỷ Lê gần như tức thời động đậy.

Thong thả, bước đến bên cạnh Bạch Hồ, từ đằng sau hắn Tiểu Hồi cũng chồm tới, rồi hình như lát sau, có vẻ gì hứng thú, nhảy liền hai, ba bước, lượn múa trên bờ vai Quỷ Lê.

Quỷ Lê lướt mình qua khỏi Bạch Hồ, Bạch Hồ xoay người cất bước theo sau, tấm thân ảnh to lớn song hành cùng y, chẳng hiểu vì lẽ cớ gì, hắn sâu trong ánh mắt nó một ánh nhìn kỳ lạ.

"Anh bạn trẻ, ngươi vì sao phải giúp đỡ con yêu thú này?"

Quỷ Lê không quay đầu, cũng không động tĩnh, Bạch Hồ bước theo sau cũng chẳng nhận ra được sắc diện của y, chỉ thình lình trong giây phút, chợt một giọng nam tử cất cao, vang lên trong bóng tối: "Quả thật thế gian này, ai lại chẳng thế..."

"Mười năm trước, ta thấy hai người bọn họ xuống đáy nham thạch, mười năm trước, trong Tru Tiên trận, ta tận mắt bắt lực nhìn nàng rơi xuống..."

Bạch Hồ khụng lại, Huyền Hỏa Luyện đã tới chổ tận cùng, vô cùng hung tợn, cầm chẽ con yêu thú, làm Bạch Hồ không sao cất bước. Tiểu Hồi dường như cảm giác được, từ trên vai Quỷ Lê nhảy xuống, bước đến bên cạnh Bạch Hồ.

Quỷ Lê cũng chẳng buồn ngừng chân, vẫn cứ bước.

Bạch Hồ lặng lẽ theo, nơi hoang sâu tâm tối đó, bóng tối nhẹ nhàng vây rắn, như muốn nuốt trọn tấm thân ảnh chàng.

Nó bất chợt than thở.

Ngay sau đấy, quay cái đầu cực đai sang sát Tiểu Hồi, Tiểu Hồi một mình đối diện con yêu thú to lớn gấp trăm lần mình, chẳng hề sợ hãi, kêu lên "chi chi" hai tiếng, ngược con mắt thứ ba nhìn Bạch Hồ.

"Hắn cũng đang mang một nỗi đau phải không?" Bạch Hồ trầm trầm giọng nói.

Tiểu Hồi nháy mắt, kêu lên chi chi, cùng lúc hai tay ôm lấy đầu ra chiều khổ sở.

Bạch Hồ cười nhạt thành tiếng, trong tiếng cười thâm trầm như có phần sầu muộn.

"Nhà ngươi đạo pháp chưa nhiều, chỉ được chút tài trí ranh thoi, chuyên thế gian tình ái, ngươi biết thế nào được hả? "

Nó thấp giọng nhỏ nhẹ, thanh âm phát ra cứ nhỏ dần rồi lại càng yếu ớt, nghe như: "Thế gian có một nam tử si đại vì tình, vừa nay kém bọn ta hẵn 1100 năm tuổi, cũng nhớ nhớ nhung nhung sâu nặng..."

Lối vào Phần Hương Cốc.

Bầu không khí càng lúc càng thêm phần ngọt ngạt, tiêu điêu, trong sân yên ắng, Ngư nhân tộc trợn trừng mắt ngược nhìn Thượng Quan Sách, kẻ đứng đầu Phần hương cốc, chúng nhân ở cạnh bên, ai nấy đều thất kinh sợ hãi.

Một số đông đệ tử chịu không nổi, len lén đưa mắt nhìn quanh, gió đêm thổi lạnh buốt, từng chiếc lá trên cành nhè nhẹ múa, cành cây đong đưa, trong đêm tối âm u, không biết từ đâu truyền đến một thanh âm khẽ khàng như ma kêu quỷ khóc, làm cho người nghe thấy phải rợn mình.

Thượng Quan Sách mi mày nhíu chặc, nét mặt nghiêm nghị, tên hung thủ giấu mặt tuy đạo pháp cao thâm, nhưng một đời tu hành ông quyết không sợ hãi, chỉ lo theo cách hành động, hẵn nhiên phải tàn nhẫn, độc ác vô cùng, và chẳng, đã tạo nên mối xung đột gay gắt giữa ngư nhân tộc man rợ cùng Phần Hương Cốc, đó mới làm người ta cảm thấy lo.

"Đại kế lũ Phần Hương Cốc các ngươi bí mật toan tính trăm năm nay, cuối cùng há cũng để lộ?"

Nhất niệm cập thử, Thượng Quan Sách đạo hạnh cao thâm, ngày thường thần trí kiên định, giờ phút này không sao tránh khỏi giật mình.

Nhưng xét cho cùng ông cũng chẳng phải nhân vật tầm thường, chưa đầy nửa giây sau đã bình thản, thiết nghĩ trong giờ phút này, tên hung thủ đang ẩn mặt rình mò trong bóng tối, tự bản thân không cho phép mình được rối loạn. Vả chẳng, cho đến trăm năm sau, giả thể nhân có biết được, cho là có người gan to dám vào Phần Hương Cốc làm xẳng làm bậy, thế mà không được dạy dỗ thích đáng, sợ rằng sau này cả chó, mèo cũng đâu xem nơi đây ra gì.

Thượng Quan Sách định thần lại, quay sang Lý Tuân hỏi ý rồi bước lên phía trước lạnh lùng nói: "Truyền lệnh xuống dưới, toàn bộ đệ tử chuẩn bị, phong tỏa hết mọi lối ra vào, ngoài ra, phóng xuất toàn bộ "Hồng nhän điêu", kiểm soát trên bầu trời, tuyệt nhiên không để hung thủ trốn thoát."

Lý Tuân gục gặt, do dự, thấp giọng thốt: "Sư thúc, cốc chủ, người..."

Thượng Quan Sách lắc lắc đầu, đáp: "Cốc chủ, tối nay, sau khi giao ngươi truyền lệnh cho ta giải quyết sự việc này, ắt nhiên đã có dự kiến, người không còn khả năng giải quyết nhiều chuyện như xưa nữa. Người cũng biết người..." Nói đến đây, đột nhiên im lặng, đưa mắt nhìn về Lý Tuân, "để rồi từ từ, rồi tự ta sẽ biết gặp người mà kể rõ."

Lý Tuân thấp đầu thốt: "Dzạ, đệ tử xin đi." rồi vừa nói vừa quay người cất bước.

Dáng dấp oai phong, đường bệ ẩy sắp đến, đám đệ tử Phần Hương Cốc đang hoang mang, rối rít, chợt tách hẵn ra, nhương đường, từ nay giờ đã đứng ở cạnh

bên, nghe hắn cùng Thượng Quan Sách, hai người trò truyện, Yến Hồng, đôi con ngươi nàng sáng óng, dõi theo hình bóng Lý Tuân, từ sâu trong ánh mắt ánh lén ánh nhìn kỳ dị.

Hình dung Lý Tuân nhanh chóng lao hút vào trong đêm, bên này tộc người cá chốt nhiên khuấy động, biết bao nhân ngư đồng loạt kêu lên tiếng kêu la quái lạ.

Thượng Quan Sách đầu mày nhăn lại, bên cạnh Tôn Đồ cất tiếng phiên dịch: "Bọn chúng đòi chúng ta phải nhanh chóng giao tên hung thủ ám sát tộc trưởng chúng, nếu không, sẽ giết không chừa một ai."

Thượng Quan Sách gằn một tiếng, đưa mắt lạnh lẽo nhìn tộc nhân ngư, đối với Thượng Quan Sách, chúng hiển nhiên có phần sợ hãi, nhất thời cả lũ bối rối, nhưng sau đấy man tính nổi dậy, lại càng gào thét mạnh mẽ, giận dữ sôi hơn.

Thượng Quan Sách biết rõ chẳng thể dùng đạo lý nói chuyện bình thường với lũ man rợ được, vả lại, vẫn đề quan trọng không phải là lời qua tiếng lại với lũ Nam man dị tộc đó, giờ đây, có một nhân vật tuyệt thế chẳng biết ẩn náu nơi nào trong số 100.000 ngọn núi nơi đây, con người mà ngay cả cốc chủ Dịch Vân Lam đạo pháp vô cùng tinh thông e cũng phải kiêng sợ ba phần.

Ông đang cân nhắc bằng cách nào có thể tạm thời xua dịu lũ này, cho chúng im đi chút chứ, thong thả ông cất giọng: "Chư vị, chuyện hôm nay, ta, Thượng Quan Sách, quyết nhiên sẽ cho các vị một lời giải thích, chỉ là tạm thời phải uất ức cho các vị một chút, mong các vị hãy ở nơi đây..."

Nói chưa dứt lời, đột nhiên, chẳng kịp dự liệu, mặt đất dưới chân ầm ầm rung chuyển.

Chấn động đến một cách bất ngờ, mãnh liệt, cả bọn đệ tử Phản Hương Cốc lẫn ngư nhân đều vội vàng không kịp phòng bị, không sao đứng vững, người ngã về phía bên.

Thượng Quan Sách đạo hạnh cao thâm, tự nhiên chẳng giống bọn đệ tử tầm thường, nháy mắt đã trụ vững trên thân người, đưa mắt ngạc nhiên quét nhìn chung quanh một cách không chủ định, cạnh ông, Yến Tử cũng chẳng yên ổn gì, bất quá chỉ đang tự mình chậm chạp níu lại thằng băng.

"Á! Nhìn trời kìa, bầu trời biến sắc rồi!"

Chẳng biết ai thốt lên câu đó đầu tiên, hết thảy mọi người đều đưa mắt lên nhìn trời, sắc trời về đêm vốn tối tăm, mù mịt, giờ đây đã chuyển hẳn sang màu hồng, nhiều vô số những ráng mây mờ ảo tựa hồ như hăng hè, sa sốn ngọn lửa đang bùng cháy giữa trời đêm, nhanh như chớp, chúng vụt quét, xoáy thành một vòng xoáy giữa trời, sấm gầm, gió rít, cảnh tượng trông thật ngoạn mục, hiếm thấy, rõ ràng là tráng lệ vô cùng.

Thượng Quan Sách run người, sắc mặt biến chuyển, có vẻ nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, quay đầu nhìn xem, quả nhiên, hăng vô số áng mây lửa đang quay quẩn chung quanh một vùng thần bí, đích thị nơi Huyền Họa Đàm.

Thượng Quan Sách vừa sợ hãi, vừa tức giận, hướng về phía đông tây, bước đi một cách nham hiểm, rồi bằng một cách vô cùng nhanh chóng hóa thành một vệt sáng màu tro bay thẳng đến nơi Huyền Họa Đàm. Chỉ sau giây phút ngắn ngủi, một tảng thân ảnh khác cũng vọt phóng lên, ngờ ngợ, không hiểu vì sao, trong lòng ông chợt nhiên lóe lên một nghi vấn, phải chăng Yến Hồng, làm cách nào mà công lực côả lại tịnh tiến nhanh thế?

Chương 116

Thoát Khốn

Huyền Họa Đàm

Tế đàm hùng vĩ tưởng như không ai có thể phá hủy được đó, đột nhiên bắt đầu rung lên kịch liệt, Cửu Vĩ Thiên Hồ và Tiểu Hồi đang đứng ở tầng 3 của Huyền Họa Đàm bị sức mạnh to lớn đột ngột đó chấn động nghiêng ngả. Bất quá chúng đều là thông linh kỳ thú, liền trụ lại ổn định thân mình được.

Từ vùng bóng tối trước mặt, ánh sáng đỏ sậm từ từ lóe lên, ẩn ước hiện ra thân ảnh của Quý Lệ.

Huyền hỏa luyện siết chặt nơi eo Cửu Vĩ Thiên Hồ, bắt đầu từ từ sáng hơn lên, theo ánh sáng đỏ sậm âm u đó, dần dần trở nên rực rõ, nhìn từ xa, cảm giác dường như có ngọn lửa cháy sáng lập lòe chuyển động trong chất sắt kỳ dị đó.

Cửu Vĩ Thiên Hồ kêu nhỏ một tiếng, trong mắt tựa hồ như có một chút thần sắc thõng khố. Tiểu Hồi đứng cạnh quay nhìn Cửu Vĩ Thiên Hồ, rồi lại nhìn về phía thân ảnh trong bóng tối xa xăm kia.

Ánh sáng đỏ càng lúc càng sáng hơn, soi rõ thạch đài phía trước mặt Quý Lệ. Huyền Họa Giám bị Quý Lệ phóng lên trên thạch đài, trong ánh sáng mờ tỏ, phảng phất như có tiếng kêu vô thanh sắc, như phẫn nộ, như gầm thét.

Đồ hình ngọn lửa cổ xưa ở giữa Huyền Họa Giám, từ từ chớp sáng lên, như một ngọn lửa rực cháy.

Âm!

Bất chợt, một tiếng động lớn, theo chân hắn truyền lại, trong nháy mắt một luồng khí nóng từ phía dưới Huyền Họa Đàm phun vọt lên, tầng thứ ba của tế đài đầy băng giá lập tức hóa thành một vùng đất lửa.

Chung quanh vô số tảng băng khổng lồ kiên cố bắt đầu tan chảy, rạn nứt, băng tinh vển tỏa ánh sáng màu lam u mĩ trước khi tan biến mất lại sáng ngời lên, lấp lánh phản chiếu ánh sáng chung quanh.

Giữa không gian ngập tràn những cơn sóng nhiệt gầm thét dữ dội, khói băng lặng lẽ tan chảy, bày ra một kỷ cảnh thế gian hiểm thay. Tiểu Hồi quay đầu lại, con mắt thứ ba nhấp nháy, khóc miếng nhèch cười, ngắm nhìn không chớp mắt; nhưng Cửu Vĩ Thiên Hồ lại tựa như căn bản không hề thấy cảnh tượng thán kỳ

phía sau, đôi mắt cáo chỉ nhìn về phía ánh sáng đỏ từ phía Quỷ Lệ phát ra trong bóng tối.

Tiếp đó ánh sáng kỳ dị trên hình vẽ ngọn lửa từ từ rực lên, Huyền Họa Luyện bắt đầu phát ra âm thanh "lách tách", ánh sáng trên thân Huyền Họa Luyện trong nháy mắt đã bùng lên, nhìn như một ngọn lửa cháy rực. Cùng lúc đó, vẻ đau đớn trong mắt Cửu Vĩ Thiên Hồ tăng lên, thậm chí vùng da lông chung quanh Huyền Họa Luyện nơi eo nó cũng đã có vẻ cháy sém.

Sức nóng chung quanh càng lúc càng cao, trong tể đàm dưới chân không biết tự lúc nào bắt đầu vang lên những tiếng ầm ầm vang động, nghe như dung nham núi lửa gầm thét phun trào.

Trong cảnh trời long đất lở, ánh sáng chớp lóe đầy trời, Cửu Vĩ Thiên Hồ đột nhiên cả thân mình run lên, quay phắt đầu, rời mắt khỏi hướng nhìn chăm chăm về phía Quỷ Lệ, trông lại phía sau.

Nơi xa xôi đó, trong vùng nước mông mênh dữ tợn, khí thế vang động ngút trời, một tiếng rít dài, chứa đựng một niềm phẫn nộ kinh ngạc, lẩy hết tốc độ bay tới.

Cửu Vĩ Thiên Hồ sắc mặt đại biến, trong mắt đột nhiên có vạn phần lo lắng, vội vã quay đầu, như muốn mở miệng nói gì đó...

Âm!

Một âm thanh lớn, ngay lúc đó vang lên.

Thạch đài trước mặt Quỷ Lệ, dưới tác dụng của sức mạnh thần bí kỳ dị của Huyền Họa Giảm, phát ra một âm vang trầm muộn, phảng phất mang theo một chút phản kháng, từ từ hạ xuống. Nhưng Huyền Họa Giảm đã chậm chạp từ trên thạch đài phiêu phất bay lên, dừng lại giữa không trung, phát tán ánh sáng đỏ thuần hòa.

Sau khi thạch đài hạ xuống, tường đá chung quanh bắt đầu rung lắc dữ dội, xuất hiện một vết nứt sâu hoắm, ngay sau đó vết thứ hai hiện ra. Đồng thời, Huyền Họa Luyện ăn sâu vào tường đá bắt đầu rung động, sự rung động đó nhanh chóng trở nên kịch liệt, cuối cùng, trên tường đá xuất hiện bảy vết nứt giao nhau, một âm thanh lớn vang động, Huyền Họa Luyện tưởng như không thể phá hủy, như một con rắn đột ngột mất đi sinh mệnh, tắt ánh sáng, từ eo lưng Cửu Vĩ Thiên Hồ rơi xuống, nằm trên mặt đất.

Cửu Vĩ Thiên Hồ trong lửa và băng lạnh, giữa bóng tối và ánh sáng, ngược lên trời hú dài!

Thanh âm đó dài lê thê, truyền lan ra xa ngút, cuối cùng hòa vào tiếng gầm thét của núi lửa dưới chân, cao vút lên không dứt.

Trong thời khắc đó, sức mạnh của ngọn lửa phảng phất như bị kích nô, dưới chân mọi người cơn sóng nhiệt mênh mông gào thét cũng đồng thời gầm lên, một thanh âm điếc tai từ dưới chân truyền lên, trong chớp mắt trên nền đá cứng dưới chân mọi người xuất hiện vô số vết nứt.

Quỷ Lệ nắm lấy Huyền Hỏa Giám, thu vào trong người, quay người bước nhanh. Tiểu Hôi kêu chi chi hai tiếng, nhảy lên vai hắn.

Nơi thân Cửu Vĩ Thiên Hồ cấp tốc ngưng tụ một làn khói trắng, trong phút chốc trở nên dày đặc, bao trùm thân mình màu trắng của nó, ngay sau đó một loạt âm thanh vang lên, làn khói trắng bị sóng nhiệt càng lúc càng nóng rẫy xung quanh không ngừng tấn công, dần tan, chậm chậm hiện ra một hình người.

Cánh tay trắng muốt như ngọc, bị ánh lửa nóng rực chiếu qua ẩn hiện như trong suốt, phảng phất thấy những huyết dịch li ti nhẹ nhẹ lưu thông. Bờ vai trơn nhẵn, tròn trịa không chút tì vết, ẩn ước nhấp nhô như đồi núi ôn nhu, giữa thế giới hung bạo này như có vẻ gió đó thẫn bí tách biệt.

Quỷ Lệ không nhìn rõ dung nhan nhân ảnh đó, cũng không có thời gian nhìn lại lần nữa.

Có vẻ như cuối cùng không thể nhịn được một cơn bùng nổ, ngọn núi lửa đã ngủ yên bao năm đột nhiên phun trào, dưới chân hắn, đất bằng rung động kịch liệt, mọi thứ chung quanh sụp đổ, không khí nóng như thiêu như đốt, thậm chí cả hô hấp cũng đã nóng như lửa.

Một tiếng ầm vang dữ dội từ lòng đất dội lên, tiếp đó nền đá không thể chịu nổi nữa nhanh chóng gãy đổ. Ánh sáng xanh lóe lên, Quỷ Lệ sắc mặt nghiêm trang, dáng không bay lên, từ trong làn khói trắng hóa thân của Cửu Vĩ Thiên Hồ, truyền ra thanh âm của nó: "Phía trên!"

Quỷ Lệ không suy nghĩ nhiều, hướng lên không trung phía trên mà bay lên, quả nhiên ngay lúc đó, tường đá trên đầu vốn dĩ cứng rắn đã đổ sập xuống, Quỷ Lệ giữa những mảnh vụn bay đầy trời như mưa dốc toàn lực lao lên trên, Tiểu Hôi kêu chi chi, nắm chặt cứng cổ áo Quỷ Lệ. Cửu Vĩ Thiên Hồ trong làn khói trắng, da diết nhìn theo Quỷ Lệ bay lên trời.

Dưới chân, dòng dung nham trong phút chốc đã phá vỡ mọi trở ngại, như một cột lửa vĩ đại phóng thẳng lên trời, đuổi sát theo sau hắn.

Cả Phần Hương Cốc trong nháy mắt đã chìm trong một màn ánh sáng đỏ rực như lửa, mọi người kinh hãi nhìn về phía trụ lửa khổng lồ đâm lên trời.

Thậm chí cả mây đen trên trời, bị ảnh hưởng bởi sức mạnh khủng khiếp này, vụn vụt bay đi.

Từ trung tâm của cột lửa, mây đen đã hoàn toàn biến thành màu lửa đỏ, cứ như không trung đã biến thành một biển lửa cháy rực giữa trời.

Một khắc sau đó, tàn tro, những khối đá lớn, từ trời rơi xuống như mưa, hoặc đen ngòm, hoặc cháy rực, như một cơn mưa mật bi lưỡng.

Cũng không thấy thân ảnh của Quỷ Lệ và Cửu Vĩ Thiên Hồ, vốn bị tung lên giữa vùng lửa đỏ giữa trời, bây giờ không biết đã đào thoát được hay đã chết, càng không thể nào truy được tung tích.

Lúc này, môn nhân Phản Hương Cốc trừ một vài người kêu lên kinh khiếp, không ngờ lại không một tiếng động, thậm chí cả những ngư nhân cũng kinh sợ nép mình trước uy phong vĩ đại đó của đất trời.

Chỉ có ở đầu cột lửa, dưới Huyền Hoả Đàm, những môn nhân nghe được từ xa xăm vang lại một âm thanh cuồng nộ, hung hỗn rít lên không ngừng.

Nơi xa xăm, cột lửa khổng lồ đáng sợ đó đã tắt đi, mặt đất đã yên tĩnh trở lại, chỉ thấy trong những tầng mây trên trời, vẫn còn hiện rõ ràng một lỗ hổng đen ngòm to lớn, mây trời chung quanh lỗ hổng đen này tựa hồ đã bị lửa thiêu mất một bên, hiện ra sắc hoảng kim quái dị.

Bay thật xa phía sau Phản Hương Cốc, Quý Lệ đáp xuống một chỏm núi nhỏ hẹp, nơi này cây cỏ tốt tươi, nếu như người của Phản Hương Cốc có truy lùng qua thì cũng không thấy được. Huống chi vùng phụ cận chung quanh Phản Hương Cốc quá lớn như vậy, Phản Hương Cốc mà có muốn truy lùng hắn thì cũng chẳng dễ dàng gì.

Hắn đáp xuống đất, thanh quang tắt đi, rồi nghe sau lưng Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng đã hạ chân. Quý Lệ không quay mình, đứng bất động.

Sau lưng hắn cũng không có thanh âm nào.

Một khắc sau đó, Quý Lệ nhạt nhẽo nói: "Ngươi có cần y phục không?"

Không biết sao, thanh âm phía sau lúc này bỗng nhiên có chút ý tứ nhu mì dịu dàng: "Đa tạ công tử"

Quý Lệ cởi áo khoác ngoài, quăng về phía sau, trong lúc làm việc đó hắn một mực không hề xoay mình. Chỉ bất quá Tiểu Hồi trên vai hắn, cũng chẳng giống chủ nhân lắm, quay đầu qua lại, nhìn Quý Lệ một hồi, lại nhìn phía sau một hồi, bất thời đưa tay gãi gãi đầu, tựa hồ có gì đó không hiểu.

Thanh âm của y phục choàng lên người, nơi rìu núi tĩnh mịch này nghe đặc biệt rõ ràng, màn đêm bị những áng mây dị dạng trên trời rơi sáng lờ mờ, dần dần tối đi trở lại.

Xa xa, lại vẫn cảm giác trong gió đêm đưa lại có mang theo một chút nóng bỏng.

"Công tử, được rồi". Thanh âm của nữ tử sau lưng, lặng lẽ cất lên.

Quý Lệ không quay lại ngay, vẫn yên một chỗ, rồi cuối cùng từ từ xoay mình.

Người con gái đang mặc áo khoác của hắn, tha thướt đứng trong bóng đêm mờ ảo, giữa cây cỏ, trước mặt hắn.

Dáng người nàng cao và thon thả yểu điệu, ngay cả y phục không phù hợp cũng không thể che giấu dáng dấp xinh đẹp của nàng. Y phục đối với nàng mà nói, có vẻ rộng một chút, khoác lên người, cột chặt phía trước, nhưng nơi vài kẽ hở vẫn không tránh khỏi lộ ra một chút da thịt trắng ngần, trong màn đêm huyền ảo này, phản phất rung lên một tiếng ngân dụ hoặc.

Bờ môi nàng mềm mại, ánh nhìn của nàng mê hoặc, cánh mũi nàng tinh xảo, hàng lông mày nàng thanh thoát uyển chuyển. Dung mạo nàng, như một cơn sóng ôn nhu tràn qua ôm ấp lấy người bạn, nhẫn chìm bạn, vẻ đẹp thiên tiên trăm năm không nhạt phai, còn diễm lệ hơn tuyêt sa gió cuốn.

Quỷ Lệ trầm mặc nhìn, một lúc sau, quay đầu đi.

Tiểu Hồi vẫn ngồi trên mặt đất, nhìn chủ nhân đang đứng bên mình trông ra xa xăm, Quỷ Lệ từ một lúc lâu nhìn mãi về phía chân trời, không biết đang nghĩ ngợi gì?

Bàn tay trắng muốt vươn ra, Tiểu Hồi quay lại, nhẹ răng cười, giơ tay ra, bên dưới lớp lông xám, tay nó chỉ thấy dài hơn người thường một chút.

Nữ tử do Cửu Vĩ Thiên Hồ hóa ra hình người, nhẹ nhàng ngồi xuống bên con khỉ nhỏ, y phục nhẹ lay, ẩn ước có ánh sáng xuân thoảng động.

Nàng lặng lẽ mỉm cười, thú vị nhìn Tiểu Hồi, rồi đưa ra một cánh tay như ngọc chuốt, nhẹ nhẹ kéo tay Tiểu Hồi.

Tiểu Hồi "chi chi" rồi lại cười.

Trong mắt nàng có chút tiểu ý, dịu dàng nói: "Ta cũng phải cảm ơn ngươi đó! "

Tiểu Hồi chớp chớp mắt, đột nhiên gật gật đầu liên tục, thần sắc rất chi là đắc ý.

Nữ tử ấy cười nhẹ, ôm Tiểu Hồi vào lòng, đứng dậy, từ từ bước lại bên Quỷ Lệ.

Trông ra xa hun hút, bóng đêm vây phủ những ngọn núi ngút ngàn.

"Ba trăm năm rồi", nàng nhìn một lúc lâu rồi chậm chậm nói, "cả một quãng thời gian ba trăm năm... "

Quỷ Lệ quay đầu nhìn nàng, nàng nhìn về phuơng xa thẳm, Tiểu Hồi tựa vào lòng cô không biết sao, rất mực yên lặng, nhìn nhìn Quỷ Lệ.

Nhìn từ một bên, trên nét mặt nhu hòa của cô, phảng phất có một chút cứng cỏi không thể gọi tên.

Cô trầm mặc một lúc lâu, rồi đột ngột thở dài, lắc lắc đầu, quay về hướng Quỷ Lệ, khe khẽ mỉm cười.

Quỷ Lệ hạ giọng nói: "Cô định tương lai thế nào?"

Cửu Vĩ Thiên Hồ cười, phảng phất có chút bất cần, dịu dàng nói: "Người nói cho ta nghe nơi Tiểu Lục tự tận. Ngày sau nếu có dịp, ta sẽ đến đó xem thử. "

Quỷ Lệ cúi đầu, trong mắt có ánh sáng thoáng qua, rồi nói: "Ở vùng phụ cận Không Tang Sơn phía bắc có một vùng gọi là Tiểu Trì trấn, ở cách trấn mươi dặm có một cánh rừng nhỏ, trong rừng có một hắc thạch động, là ở thật sâu phía dưới động đó, cũng không khó kiếm. "

Cửu Vĩ Thiên Hồ vẫn cười, gật đầu.

Quỷ Lệ nhìn nàng, tựa hồ do dự, nhưng vẫn đưa tay vào lòng, lấy ra Huyền Hỏa Giám.

Trong bóng đêm, đồ hình ngọn lửa cổ xưa trên Huyền Hỏa Giám, nhè nhẹ phát ra ánh sáng.

"Cái này, " Quỷ Lệ nhìn Huyền Hỏa Giám trong tay, đưa nó ra "trả lại cho cô. Nguyên lai nó là của con trai cô. "

Cửu Vĩ Thiên Hồ giật mình, không nhịn được nhìn hắn thật lâu, từ từ đón lấy Huyền Hỏa Giám, cầm nâng niu trong tay, đột nhiên nói: "Người không biết Huyền Hỏa Giám này là thiên địa thế gian vô thượng thần khí, vạn hỏa chi tinh. Nếu có thể pháp dụng sức mạnh chân chính của nó, lại phôi hợp với Bát Hung Huyền Hỏa pháp trận người đã thấy ở Huyền Hỏa Đàm, sẽ có uy thế hủy thiên diệt địa. "

Nàng mỉm cười, nhìn Quỷ Lệ nói: "Nếu là như thế, người có trả nó lại cho ta không?"

Quỷ Lệ nhặt nhẽo nhìn bảo vật trong tay cô, trầm mặc một thoáng, từ từ quay mình, nhẹ giọng nói: "Ta cần thứ đó làm gì, ta cần hủy thiên diệt địa để làm gì? Cái ta muốn, nó không thể cho ta... "

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn Quỷ Lệ, một lúc lâu không nói gì, ánh nhìn sâu thẳm như nước.

Đột ngột, nàng bật cười, nghe như chất chứa tang thương buồn khổ ba trăm năm qua.

"Nói hay lầm, nói hay lầm! "

Quỷ Lệ nhìn về phía cô, chỉ thấy nụ cười trên mặt cô, ánh mắt nét mày đều nhuộm vẻ thê lương.

"Ba trăm năm nay, ta tại Huyền Hỏa Đàm không thấy mặt trời, không biết đã bao lần suy nghĩ, ban đầu tại sao ta phải dại dột đánh cắp Huyền Hỏa Giám làm gì? Thời gian ba trăm năm đó, nhược bằng ta và thân nhân vui vẻ chung sống với nhau, như thế có phải tốt lắm không... "

Nàng cười to, trên gương mặt nhu mì tràn đầy một vẻ đẹp tang thương, tay đưa lên, quăng trả Huyền Hỏa Giám.

Quỷ Lệ đón lấy, hơi run run, nói: "Toàn gia tộc của cô dùng tính mệnh để đổi lấy cái này, sao cô... "

Cửu Vĩ Thiên Hồ chầm chậm ngưng tiếng cười, vẻ bi ai trong mắt lại như nặng nề hơn, cúi đầu thật thấp, âm u nói: "Ta cần nó, để làm gì nhỉ?... "

...

Quỷ Lệ vô ý thức nắm chặt lấy Huyền Hoá Giám, cảm giác một hơi ấm rất nhẹ từ Huyền Hoá Giám truyền qua. Một khắc sau, hắn nói: "Cô bị Phẫn Hương Cốc giam cầm ba trăm năm, không muốn trả thù sao?"

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhạt nhẽo nói: "Muốn, đương nhiên là muốn. Ba trăm năm nay không lúc nào không muốn. Nhưng từ sau khi thoát ra, đến bây giờ nhìn bóng đêm này, trời đất vắng xa, đột nhiên không còn tinh thần trả thù nữa."

Nàng lại đưa mắt nhìn hút ra xa, một vùng đất trời thăm thẳm, khẽ mỉm cười, nói: "Thời gian ba trăm năm, ta không ngờ đã lãng phí vào pháp bảo chi thương đáng chán này. Như bây giờ cho ta cả thế gian, những ngày tươi đẹp ấy có quay lại chăng."

Quỷ Lệ trầm mặt một lúc, nói: "Biết đâu sau này cô có thể dùng nó, với lại Huyền Hoá Giám vẫn là của con trai cô..."

Cửu Vĩ Thiên Hồ đột nhiên cười, nói: "Tiểu Lục? Nó không phải đã tặng người thứ này rồi sao? Thêm nữa..." mục quang của nàng chạm vào người Quỷ Lệ, nói: "Người dùng Phệ Huyết Châu và Nhiếp hồn bổng là những pháp bảo đại hung chí tà, tà lực đã xâm nhập rất sâu vào người. Như ta thấy, nếu không phải là khí chí dương thuần hòa của Huyền Hoá Giám đã trụ lại giùm người, chỉ sợ người đã mất hết thần trí, đại phát hung tính rồi. Nếu như đưa cho ta, ngươi tự mình làm sao xoay sở?"

Quỷ Lệ toàn thân chấn động, đồng tử trong mắt thu hẹp lại, nhìn Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Cửu Vĩ Thiên Hồ vẫn cười, nói: "Người không cần nhìn ta, như ta là một lão nữ nhân đã sống hàng ngàn năm, những thứ ta biết dĩ nhiên là nhiều."

Quỷ Lệ bất giác có chút ngượng ngùng, cau mày, cuối cùng cũng nhận lại Huyền Hoá Giám.

Cửu Vĩ Thiên Hồ đặt tay lên đầu Tiểu Hồi trong lòng, ánh mắt hữu ý vô ý hướng về phía Quỷ Lệ, nói: "Ta thấy người bị tà lực xâm nhập rất sâu, tuy nhiên người tu hành thâm hậu, lại có Huyền Hoá Giám áp chế, sở dĩ tà lực của Phệ Huyết Châu và quý lực của Nhiếp hồn thường xuyên phát tác bất ngờ, ta nghĩ chắc là người thường phải ráng chịu đựng chống chịu lại ý muốn giết chóc, phải không?"

Quỷ Lệ lúc này đối diện với nhãn quang nhu mì của nữ tử do thiên tiên yêu hồ hóa ra, đã không còn dám xem thường, tuy nhiên có chút chần chờ, sau một khắc, cuối cùng gật đầu

Cửu Vĩ Thiên Hồ thở dài, nói: "Như ta thấy, người có thể sống đến hôm nay dưới ảnh hưởng của Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn, thật không thể ngờ. Bất quá người từ giờ trở đi nếu muốn yên ổn mà sống tiếp, ta khuyên người từ bỏ thiên địa đệ nhất tà vật này càng sớm càng tốt."

Quỷ Lệ không có biểu tình gì, từ từ giơ tay, Phệ Hồn đen sì xuất hiện trên tay hắn, màu đen của thân bồng giáp với những vân huyết ẩn hiện, an tĩnh nằm trên lòng bàn tay hắn.

Cảm giác băng lương phảng phất đã quen thuộc như một phần thân thể, chầm chậm chuyển động trong người hắn.

"Cô nói đây là thiên địa đệ nhất tà vật, cô không biết nó đã từ cứu mạng ta bao nhiêu lần rồi đâu!" Quỷ Lệ lạnh lùng nói: "Cô nói ta quăng nó đi để sống tiếp cho yên ổn, cô không biết nếu ta không có nó, ta cơ bản không sống đến ngày nay"

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cửu Vĩ Thiên Hồ, ánh nhìn lạnh như băng, nói: "Thêm nữa, có một chuyện cô nói không đúng"

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn hắn, mỉm cười, hỏi: "Chuyện gì?"

Quỷ Lệ đáp: "Cô nói rằng nó là thiên địa đệ nhất tà vật, kỳ thật không phải"

Cửu Vĩ Thiên Hồ cau mày, hỏi: "Người nói sao?"

Quỷ Lệ trở nên lạnh đạm, giọng nói không có chút cảm tình nào: "Thiên địa đệ nhất tà vật, không phải nó, mà là...", hắn giơ tay, chỉ vào ngực mình, lạnh lẽo nói, "Nhân tâm!"

Cửu Vĩ Thiên Hồ nghe lòng run lên.

Nam tử ấy trong bóng đêm, mặt không chút biểu tình quay mình mà đi. Gió đêm vẫn còn mang hơi nóng từ phương xa thoảng qua, lay động y phục hai người. Không biết sao, nhìn thân ảnh hắn, đột nhiên đặc biệt thê lương.

Cửu Vĩ Thiên Hồ lặng lẽ nhìn hắn, một lúc lâu sau, trầm giọng thở dài, thanh âm u uẩn, nói một câu, cũng chẳng nghe được thật ra nàng đã nói gì.

Rồi nàng quay mình bỏ đi, không muốn làm phiền Quỷ Lệ nữa, nhưng thanh âm của Quỷ Lệ đột nhiên vang lên từ sau lưng nàng

"Tiền bối, người hiểu biết sâu rộng, ta có một việc quan hệ trọng đại, mong được người chỉ giáo"

Cửu Vĩ Thiên Hồ kinh ngạc, quay lại, thấy Quỷ Lệ đang nhìn mình, phảng phất đột nhiên nhớ lại điều gì đó, trên mặt lộ xuất một chút kích động, một chút khát vọng, một phần mong mỏi, thậm chí còn có ẩn hiện một thoáng sợ hãi.

"Người muốn hỏi gì?"

"Có một nữ tử, mười năm trước dùng máu huyết của bản thân mình hóa thành lệ chú, lại bức nhập ba hồn bảy vía, thi triển... một đại pháp lực. Nhưng vào lúc nàng hồn phi phách tán, bị bảo Hợp Hoan Linh bên người nàng đã thu lấy một hồn, tuy bây giờ nữ tử đó nhục thân bất diệt bất tử, nhưng lại hoàn toàn vô tri giác. Tiền bối, người kiến thức uyên bác, cho hỏi có cách nào cứu được không?"

Những âm cuối cùng, Quỷ Lệ không ngờ bắt đầu hơi run giọng.

Cửu Vĩ Thiên Hồ ngưng thần nhìn nam tử đó, trong mắt có ánh sáng lấp lánh, vô cùng nhu hòa, một lát sau, nàng dứt khoát gật đầu, nói: "Có cách!"

Chương 117

Hy Vọng

Quỷ Lệ chấn động trong lòng, trên mặt hắn xuất hiện nét hân hoan cực độ, dáng vẻ u sầu thường thấy bỗng chốc biến sạch.

Miễn cưỡng chẽ ngự cơn khích động đang trào dâng trong lòng, nhưng Quỷ Lệ vẫn không kiềm chế nổi run giọng, "Xin, xin tiên bối chỉ giáo cho!"

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn hắn một lúc rồi chợt hỏi: "Có phải ngươi rất yêu cô gái đó có phải không?"

Quỷ Lệ không trả lời nhưng trên mặt hắn biểu lộ một khát vọng mạnh mẽ.

Cửu Vĩ Thiên Hồ lắc đầu thở dài nhưng trong đôi mắt toát lên vẻ nhu hòa thương cảm, dịu dàng nói: "Như ngươi nói, cô gái đó thể xác vẫn bảo toàn, nhưng do ảnh hưởng của pháp lực qui dị nọ mà hồn phách bị thắt tán. Từ trước đến nay nếu tam hồn thắt phách đã thắt tán thì ngay cả thần tiên cũng khó cứu, bất quá vẫn còn lại một hồn thì vẫn còn có hy vọng."

"Hồn phách tuy phân làm tam hồn thắt phách, nhưng chính là tồn tại với tinh hồn của con người, cùng con người gọi đơn giản là hồn phách, đến nay vẫn còn là điều thần bí. Những người tu đạo Trung Nguyên ít biết đến, nhưng nhiều năm trước đây, ta đã từng chứng kiến có dị nhân thi triển 'hoàn hồn dị thuật' thu lại toàn bộ hồn phách của một người đàn ông không may bị yêu ma thu mất nhất hồn tam phách."

"Theo ta nhận thấy, tuy tình hình có sự khác biệt, nhưng chỉ cần bằng hữu của ngươi thể xác chưa tan rã, hồn phách vẫn còn sót lại, chắc vẫn có thể cứu được."

Vẻ mặt Quỷ Lệ vốn đang rất hưng phấn, nhưng khi nghe đến "hoàn hồn dị thuật" bỗng nhiên nghĩ đến điều gì nhíu mày nói: "Tiền bối, người nói đến 'hoàn hồn dị thuật' có phải muốn nói tới 'Hắc Vu Tộc' ở vùng Nam man Thập Vạn Đại Sơn không?"

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhướng mày cảm thấy lạ lùng, gật đầu nói: "Sao, ngươi cũng biết đến chuyện 'Hắc Vu Tộc' à? Hắc Vu Tộc thần bí khó lường, Hắc Vu đại sư tinh thông quỷ linh hồn phách di thuật chuyên lo chuyện cúng tế thần linh trong tộc. Nếu ngươi có thể tìm được Hắc Vu pháp sư thì bạn ngươi rất có thể sẽ được cứu."

Quỷ Lệ im lặng một lúc, trên mặt không giấu được vẻ thất vọng, thấp giọng nói: "Không dấu gì tiền bối, mười năm trước đây cũng có nghe nói rằng Hắc Vu Tộc có khả năng cứu được bằng hữu. Cho nên mười năm nay vẫn bối đã qua lại Nam Cương không biết bao nhiêu lần, thậm chí đến cả nơi sơn cùng thuỷ tân trong vùng Thập Vạn Đại Sơn để tìm kiếm. Nhưng dù tìm kỹ thế nào đi nữa vẫn chẳng

thấy được chút tung tích nào của Hắc Vu Tộc. Có người đã nói với vân bối rằng ngàn năm trước đây Hắc Vu Tộc đã bị tuyệt diệt..."

"Ngàn năm trước ư?" Cửu Vĩ Thiên Hồ nay giờ đang chăm chú nghe bỗng cao giọng cất ngang lời Quỷ Lệ.

"Không sai, có gì sao?" Quỷ Lệ ngẩng đầu nhìn.

Nhu mị nữ tử đó khẽ cau mày, như đang nghĩ đến điều gì, làn tóc mây nhẹ buông trên bờ vai, ngọn gió đêm thổi qua, vài sợi tóc khẽ vương trên mặt nàng.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu lên, nói: "Việc đã quá lâu, đầu óc cũng không còn linh hoạt sáng suốt nữa, nên phải nghỉ ngơi hồi lâu mới có thể nhớ lại được. Sau khi ta tình cờ thấy người thuộc Hắc Vu Tộc 200 năm trước khi bị khốn trong hỏa trại tại Phản Hương Cốc, nên có thể nói, đại khái khoảng 500 năm trước, Hắc Vu Tộc vẫn còn có người tồn tại!"

Quỷ Lệ nhìn nàng chằm chằm, trên mặt thần sắc biến hóa kịch liệt, Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn theo nét mặt hắn, đột nhiên cười một tiếng, nói: "Được rồi, được rồi, ngươi coi như là ân nhân của ta, nên ta sẽ giúp ngươi việc đó!"

Ngày mai ta sẽ cùng với ngươi đến Nam cương tìm kiếm, đến nơi mà ta đã từng gặp người của Hắc Vu Tộc để xem có tung tích nào của họ hay không."

Quỷ Lệ hít sâu một hơi, trầm ngâm giây lát rồi hơi cúi đầu, nói: "Đa tạ tiền bối, cảm ân bất tận, chỉ cần có thể cứu được người bằng hữu, tương lai bất luận tiền bối có điều chi sai khiến chỉ việc nói với vân bối là được."

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn người thanh niên trước mặt, chỉ thấy vẻ kiên nghị hiện rõ trên nét mặt, trong mắt ẩn chứa vẻ ân cần dịu dàng, không biết là đang tưởng nhớ đến ai?

Một ý niệm nảy sinh, không biết tại sao, trong tâm tư nàng bỗng xuất hiện một tình cảm nhu hòa, đàm ông trên thế gian đổi với người phụ nữ rốt cuộc vẫn còn có kẻ si tình như vậy.

Màn đêm sâu thăm, xung quanh tĩnh lặng, chỉ có từ cánh rừng sâu tại địa phương vô danh văng vẳng tiếng côn trùng rả rích trong đêm, cảnh vật u u trầm trồ, lúc gần lúc xa.

Ngọn dã phong thổi qua, rừng cây lay động, âm thanh xào xạc.

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhẹ nhàng đặt Tiểu Hồi trên mặt đất, đứng giữa khu rừng, thân hình hơi run rẩy. Một lát sau, nàng nhắm mắt lại, khẽ nghiêng đầu như đang lắng nghe điều gì, giống như đang dùng cả thể xác lẫn tâm linh để cảm nhận hương vị của tự do.

Tiếng bước chân từ phía sau bỗng dừng lại, tiếng Quỷ Lệ vọng đến: "Đêm đã khuya, sao tiền bối vẫn chưa ngủ?"

Cửu Vĩ Thiên Hồ vẫn nhắm mắt, thậm chí cũng không quay đầu lại, chỉ thong thả nói: "Còn ngươi! Sao ngươi cũng không ngủ?".

Quỷ Lệ trầm mặc giây lát rồi trả lời: "Vân bối cũng không ngủ được."

Cửu Vĩ Thiên Hồ quay lại nhìn hắn, mỉm cười nói: "Khẩn trương như vậy sao?"

Quỷ Lệ không đáp, với hắn việc này vốn đã tưởng là tuyệt vọng mà nay lại có niềm hy vọng mới làm cho hắn bị kích động đến nỗi không ngủ được.

Cửu Vĩ Thiên Hồ nở một nụ cười, vẻ đẹp rạng rỡ của nàng lan tỏa làm cho cảnh đêm trở nên ấm áp. Chỉ nghe nàng nhẹ nhàng nói: "Có một việc mà ta muốn nói với ngươi."

Quỷ Lệ đáp nhanh: "Tiền bối, xin hãy nói."

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn hắn một hồi rồi nói: "Ngươi đừng gọi ta là tiền bối nữa, con người người những mặt khác cũng khá, mà sao cứ gọi một nữ nhân là tiền bối này tiền bối nọ, làm như người ta già lắm vậy, như vậy không sợ thất lễ sao?"

Quỷ Lệ im lặng.

Căn bản không phải là mười tám, hai mươi tám hay hai ngàn tám trăm tuổi mà chỉ là nữ nhân sợ già nhất.

"Vậy, ta gọi người thế nào bây giờ?" Quỷ Lệ thận trọng hỏi.

Nữ tử đó nghe vậy, thân mình khẽ xúc động, trên mặt xuất hiện nét phân vân, một lát sau mới nói: "Ừ nhỉ! Gọi thế nào bây giờ? Cái tên ngày xưa ta đã quên mất rồi. Như thế này đi, ngươi đã thấy chân thân của ta là Bạch Hồ, thôi thì cứ gọi ta là Tiểu Bạch cũng được."

"Tiểu Bạch..." Quỷ Lệ gọi nhỏ một tiếng, trên mặt hắn biểu lộ nét cổ quái.

Cửu Vĩ Thiên Hồ tựa hồ không để ý, đảo mắt một vòng, nhìn thấy Tiểu Hồi đang nhảy nhót qua lại trên mặt đất, lập tức cảm nhận ra điều gì, hướng Quỷ Lệ hỏi: "Được rồi, ngươi gọi con khỉ kia là gì, không lẽ gọi trực tiếp tên Tam Nhã Linh Hầu?"

Quỷ Lệ đáp: "Con khỉ đó ta nuôi nó từ nhỏ, ta gọi nó là Tiểu Hồi."

Cửu Vĩ Thiên Hồ, như mê nữ tử đó từ giờ tên là Tiểu Bạch, khẽ giật mình rồi lập tức bật cười, đưa tay bồng lấy Tiểu Hồi, nhìn nó từ trên xuống dưới một lúc, trong ánh mắt hiện vẻ cười vui nói: "À há, chúng ta quả nhiên có duyên, ngươi là Tiểu Hồi, còn ta là Tiểu Bạch!"

Tiểu Hồi chui mõm vào lòng nàng, cười 'chi chí', tay quàng lên vai trông rất thân mật.

Quỷ Lệ đứng bên nhìn thấy cảnh đó, nhất thời không biết nói gì, một lát sau tựa như lắc đầu rồi lặng lẽ rời khỏi.

Hôm sau.

Bầu trời dần sáng, chỉ là không nhìn rõ mặt trời ở vùng Nam cương này, bầu không gian có cảm giác âm trầm, mây đen đầy trời, quả là một ngày u ám.

Bất quá ánh sáng lại chiếu đến, rồi một vài luồng gió nhẹ lướt qua người làm bớt đi cảm giác khó chịu không như cỗ nhiệt khí tối hôm qua, khiến cho tinh thần trở nên phấn chấn.

Cảm giác lạnh lẽo đang lưu chuyển trong cơ thể, Huyền Hỏa Giám trên ngực cũng tỏa ra một luồng khí ấm áp, hai luồng khí bắt đồng cùng lúc tồn tại trên người hắn, giây khắc đó tựa hồ rất ổn định không xung đột với nhau.

Quỷ Lê từ từ mở mắt ra, trong lòng cười khổ.

Thật sự là không một ai biết được điều gì đang diễn biến trong cơ thể hắn, tối hôm qua Tiểu Bạch, như Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng đã nói vài điều về việc này, trong lúc đấu pháp với Xích Diễm thú, trong người hắn đột nhiên xuất hiện triệu chứng băng lạnh.

Thậm chí ngay cả hắn cũng không biết được làm sao, cơ thể hắn sẽ duy trì tình trạng này được bao lâu?

Hắn cúi thấp đầu, nhìn thanh Thiêu Hỏa Côn đen xì đang nắm tinh tại trong lòng bàn tay. Đã nhiều năm qua, nó luôn là người bạn đồng hành thân thiết của hắn.

Hắn đột nhiên mỉm cười, nắm chặt Thiêu Hỏa Côn trong tay, như là một phần thân thể, huyết mạch tương liên!

Chỉ cần cứu được Bích Dao, ngoài ra hắn còn suy tính gì được nữa?

Bỗng nhiên, trên ngọn núi nhỏ kéo đến một trận gió, có một thân ảnh đang trên không trung bay đến.

Quỷ Lê nhíu mày, đứng dậy, mục quang nhìn lên, trong mắt ngập vẻ lạnh lẽo.

Một lúc sau, thân ảnh đó hạ xuống, ánh sáng chuyển động, từ từ tan đi, hiện rõ một bóng áo vàng.

Kim Bình Nhi!

Quỷ Lê ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo, trong lòng bất giác chấn động. Ngọn núi nhỏ này tuy không phải là nơi bí mật gì cho lắm, nhưng vẫn để là hắn lại không phát giác ra Kim Bình Nhi đã theo dõi mình bằng cách nào mà lại có thể tìm đến nhanh như vậy?

Kim Bình Nhi với nụ cười luôn sẵn trên môi, liếc nhìn về phía Quỷ Lê, tựa hồ như đã sớm biết hắn ở đây, không một chút ngạc nhiên, mỉm cười nói: "Công tử thật khéo chọn chỗ!"

Quỷ Lê hừ nhẹ một tiếng, cất tiếng: "Kim cô nương thủ đoạn quả nhiên lợi hại."

Kim Bình Nhi tựa hồ như không chú ý đến lời nói của Quỷ Lê, cười nói: "Tiểu nữ làm sao mà so sánh với công tử được, tối qua công tử chỉ cần nhích tay mà đã làm cho Phản Hương Cốc náo loạn cả lên, tiểu nữ thật tình bái phục."

Quỷ Lê trong lòng hết sức băn khoăn mà cuối cùng vẫn không hiểu được làm thế nào mà nữ tử của Hợp Hoan Phái có thể theo sát mình như vậy. Nhưng vẻ mặt bẽ

ngoài vẫn không biểu lộ nét gì, lạnh lùng nói: "Tôi qua núi lửa bùng phát, chỉ là hiện tượng tự nhiên, chẳng có quan hệ gì với ta cả. Còn cô nương tôi qua có thám thính được điều gì không?"

Kim Bình Nhi đảo mắt, đang định nói gì, bất chợt khẽ cau mày, nhìn ra phía sau Quỷ Lê, kêu khẽ một tiếng, đầu tiên nhìn thấy con khỉ xám luôn đi theo bên cạnh Quỷ Lê, tiếp theo từ trong rừng một nữ tử nhẹ nhàng bước ra, làn da trắng như tuyết, lông mày như vẽ, thật là vạn nét phong tình, ngàn phần ôn nhu, một vẻ đẹp tuyệt vời, quả là tuyệt thế mỹ nhân.

Kim Bình Nhi vừa đưa mắt nhìn qua đã phát hiện một điểm quan trọng là nữ tử này chỉ mặc một lớp áo, ngoài ra không còn gì khác, nhất cử nhất động thấp thoáng hiển lộ đường nét cơ thể, đầy vẻ dụ hoặc.

Y phục đó là của nam nhân lại là áo của Quỷ Lê mặc tối hôm qua, đưa mắt nhìn lại thì rõ ràng hiện tại Quỷ Lê không có áo ngoài.

Kim Bình Nhi với ánh mắt thích thú như vừa phát hiện ra điều gì, chợt nở nụ cười, nói: "Vị thư thư đẹp đẽ này, sao chưa từng gặp qua?"

Nói đến đây, nàng nhìn Quỷ Lê cười cười, nói: "Từ lâu nghe nói công tử và Bích Dao tiểu thư có mối thân tình, Bích Dao tiểu thư vì công tử mà thất hồn tán phách, xả thân dưới 'Tru Tiên kỳ kiếp', công tử vì Bích Dao tiểu thư mà phản lại Thanh Vân Môn, gia nhập Thánh Giáo, phụ trợ Quỷ Vương Tông chủ chinh phạt tứ phương, sát nhân vô toán. Trong mười năm nay, không ngại mạo hiểm thâm nhập vùng Nam man Thập Vạn Đại Sơn xa xôi để tìm phương pháp chữa trị cho Bích Dao tiểu thư. Những việc như vậy, làm sao mà không khiến cho nữ nhân trên thiên hạ ái mộ cho được?"

Thanh âm nàng rất nhu mị, vẻ mặt lại ôn hòa, nhưng giọng điệu lại đột nhiên thay đổi: "Chỉ là thời gian vô tình, trải qua năm tháng, chuyện cũ cũng phai pha, nay công tử gặp được duyên mới, thật đáng chúc mừng. À nhưng ngày sau khi trở về Hồ Kỳ Sơn, nhất định sẽ có lời chúc mừng tới Quỷ Vương Tông chủ."

Quỷ Lê sắc mặt lạnh băng, sau khi nghe vậy thần tình càng nghiêm lạnh, nhưng hắn chỉ hử một tiếng lạnh lẽo mà không nói lời nào.

Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch đưa mắt nhìn Quỷ Lê, rồi nhìn qua Kim Bình Nhi đang đứng trước mặt, hốt nhiên cười nói: "Vị cô nương này đã hiểu lầm rồi, kỳ thật tôi qua tiểu nữ gặp phải bọn xấu, bị bọn chúng khinh khi bức hiếp, may nhờ có Quỷ Lê công tử đi ngang qua, ra tay giúp đỡ, may mắn thoát nạn. Còn được công tử cho mượn tạm tấm áo để che thân."

Kim Bình Nhi đưa mắt nhìn Tiểu Bạch, với ánh mắt đầy kinh nghiệm của mình, thật khó mà tin được lời giải thích vừa rồi. Lại trông dáng vẻ nhàn nhã ung dung của Tiểu Bạch như chẳng có vẻ gì là đã bị cường nhân uy hiếp? Theo sự quan sát của Kim Bình Nhi, trên thế gian này chẳng thể có cường đạo nào dám nhắm mắt đụng vào nữ tử này, chỉ sợ quá nửa là...

Kim Bình Nhi khẽ lắc đầu, dẹp bỏ những suy nghĩ trong đầu, chỉ bất quá đối với sắc đẹp phi phàm của Tiểu Bạch dường như không muốn nhìn lâu thêm, quay sang Quý Lệ nói: "Công tử tối qua vào Phản Hương Cốc có phát hiện gì thêm không?"

Quý Lệ lạnh lùng trả lời: "Chẳng có chút gì, tối qua sau khi tiến vào cốc, không lâu sau núi lửa đột nhiên phun lên, ta cũng theo đó trở ra lại". Đến đây ngừng lại một chút, hướng về Kim Bình Nhi nói: "Người tối qua cũng tiềm nhập vào cốc, có gì khác thường, tên ngư nhân quái tộc và Phản Hương Cốc đó có quan hệ như thế nào, người có phát hiện được gì không?"

Kim Bình Nhi mỉm cười, thản tình tự nhiên, lắc đầu thở dài: "Thật không dám dẫu, ta cũng chẳng phát hiện được gì. Tối hôm qua, Phản Hương Cốc cốc khẩu náo loạn, bọn đệ tử bàn tán xôn xao. Gã ngư nhân đó thật sự không biết ở đâu cả!"

Quý Lệ nhăn mặt cau mày, nhất thời không khí trầm mặc.

Kim Bình Nhi trầm ngâm giây lát, rồi quay đầu nhìn Tiểu Bạch, nở nụ cười, nói với Quý Lệ: "Bây giờ công tử đang có mỹ nhân bầu bạn, ta ở đây trở thành chướng ngại mất. Chúng ta hãy tạm thời chia tay, sau này nếu còn có duyên chắc sẽ gặp lại tại vùng Nam cương này."

Nói xong, hướng về Tiểu Bạch cười một tiếng, vung tay áo, một đạo quang mang chuyển động biến thành một luồng sáng màu vàng bay vào không trung.

Quý Lệ đứng nhìn thân ảnh càng lúc càng nhỏ dần nơi chân trời, cau mày suy nghĩ. Tiểu Bạch đi đến bên cạnh hắn, Tiểu Hồi trèo lên nhảy xuống một hồi thì tỏ ra rất thân thiết với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng bế Tiểu Hồi trong lòng, trầm ngâm giây lát, hướng về Quý Lệ nói: "Ngươi cho cô ta biết là chúng ta ở đây à?"

Quý Lệ im lặng lắc đầu, lát sau mới nói: "Chỗ này ta cũng chưa từng biết đến, nữ tử đó thực lợi hại, sao có thể theo được dấu vết của chúng ta? Vừa rồi ta ngầm kiểm soát lại trên mình, vẫn không tìm thấy dấu vết gì, quả là có điều quỷ quái."

Tiểu Bạch đảo mắt, nhìn Quý Lệ một hồi, rồi đột nhiên không hiểu tại sao chuyển sang thân mình Tiểu Hồi, bắt giặc mỉm cười, nói: "Với đạo hạnh tu hành của ngươi, vừa rồi cô nương đó muốn lưu lại ám ký bí mật trên người ngươi e rằng khó lăm. Vẫn đề này không liên quan đến ngươi đâu."

Quý Lệ đưa mắt nhìn qua, do dự một hồi, nói: "Vậy thì, xin tiền bối... Tiểu Bạch cô nương nói vậy, tựa hồ đã phát hiện ra điều gì?"

Tiểu Bạch sòng mắt chuyển động, lấy tay khẽ vuốt đầu Tiểu Hồi, cười nói: "Tiểu Hồi hình như chưa bao giờ tắm? Bởi vì vẫn đề năm trên mình Tiểu Hồi..."

...

Dưới chân núi, Quỷ Lê và Tiểu Bạch tìm thấy một con suối nhỏ liền đem Tiểu Hôi ra tắm.

Tiểu Hôi từ hồi sinh ra đến giờ, chỉ sợ là chưa từng biết tắm rửa là gì nên tự nhiên phản đối quyết liệt, cố sống cố chết tránh né, la hét ầm ĩ.

Cuối cùng Tiểu Bạch có một cách, hái cho nó một ít quả dại đồng thời hết sức vỗ về an ủi rồi cho nó tự tắm bằng cách ném Tiểu Hôi xuống giữa suối, dùng sức nước chảy để tẩy uế thân thể.

Quỷ Lê đứng bên nhăn tít cắp lông mày, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: "Kỳ quái, sao ta chẳng cảm thấy có mùi vị gì cả?"

Tiểu Bạch nghe nói vậy, cười nhẹ một tiếng, nói: "Ngươi là nam tử, nên không để ý, đương nhiên không thể phát giác. Ta từ tối qua vui đùa với Tiểu Hôi, khi ôm nó trong lòng mới cảm nhận được một làn hương thơm rất nhẹ nhàng như có như không, lúc đó ta đã cảm thấy chút kỳ quái, Tiểu Hôi là con khỉ chẳng thể có được mùi vị này, bất quá mùi hương này cực nhẹ, ta cũng không để ý lắm. Chỉ đến sáng nay gặp vị cô nương đó lập tức hiểu ra ngay."

Rồi cười nói: "Vị cô nương đó tâm tư tinh tế, thủ đoạn cao cường, thật là lợi hại lắm." *

Quỷ Lê hừ lạnh một tiếng.

Không trung, trời đất thật u ám, tiếng suối chảy rào rào, Tiểu Hôi không ngờ đang đùa giỡn trong dòng suối, tựa hồ mải mê không muốn ngừng, vùng vẫy khiến bọt nước văng tung tóe ra xung quanh.

Tiểu Bạch ở bên cạnh tắm rửa cho nó cũng bị con khỉ nghịch phá làm nước bắn vào ướt mình.

Quỷ Lê đứng tại một bên nhìn qua.

Chỉ thấy bên dòng suối, Tiểu Bạch đang xắn tay áo, nét mặt đang vui vẻ, sóng mắt như thuỷ, miệng cười chum chím nhìn Tiểu Hôi đang tắm, giúp nó tẩy rửa thân thể.

Nhin kỹ có vài giọt nước đọng lại trên mặt nàng, long lanh chiếu sáng như những hạt trân châu, hoặc treo nhẹ trên đầu mi, hoặc vương trên gò má nàng, nhìn qua như thấu vào da thịt nõn nà, khiến cho ta sinh lòng quyến luyến không muốn rời xa.

Ngọn gió của vùng Nam cương hoang dã, từ xa nhẹ nhẹ thoảng đến vuốt ve suối tóc của nàng, những giọt nước long lanh như rung động...

Quỷ Lê hốt nhiên quay đầu lại, không nhìn qua bên đó nữa. Nhưng mới trong giây lát, bỗng có tiếng Tiểu Bạch kêu thất thanh từ phía sau.

Quỷ Lê giật mình, quay lại thấy Tiểu Hôi đã tắm xong, nhảy lên bờ, Tiểu Bạch chưa kịp gọi nó dừng lại là nó đã lập tức rùng mình rũ nước trên người, làm những giọt nước bám trên người nó văng ra tứ phía.

Tiểu Bạch không kịp né, miệng vừa cười vừa tức, cả người như bị một cơn mưa nhỏ trút xuống ướt đầm.

Đảo mắt nhìn qua, Tiểu Bạch thấy Quý Lệ đang nhìn về hướng mình, liền nở một nụ cười.

Quý Lệ mấp máy môi như muốn cười rồi lại quay đầu nhìn ra chỗ khác, sau lưng vọng lại tiếng Tiểu Bạch đang mắng mỏ Tiểu Hồi.

Trong khoảng không gian u ám đó, đột nhiên xuất hiện sự ấm áp mà từ lâu không có được, thật êm đềm thanh thơi.

Chương 118

Thiên Thủy Trại

Phải chăng vào mùa này, bầu trời phía nam có phải lúc nào cũng phủ một lớp bụi mờ mờ?. Từ sau ngọn đồi nhỏ, theo hướng Tiểu Bạch chỉ dẫn, có bóng hai người và một chú khỉ nhỏ đi về phía Tây của Phan Hương Cốc.

Cái đêm từ Huyền Hỏa Đàm bên trên Phan Hương Cốc phun lửa, trời đất biến đổi, uy lực vô cùng, tác động đến cả trăm dặm chung quanh, sau ngày đó, bầu trời Nam cương mây mù ảm đạm, dòng nham thạch nóng ngút trời hủy đất đã khoét một cái động lớn ở trong không lộ ra ngoài, chỉ thấy bầu trời bên trên Phan Hương Cốc xuất hiện đám mây lớn màu đỏ vàng chói thật kỳ lạ.

Từ khi đất trời xảy cơn đột biến, nơi này trước vốn vẫn là nơi trăm mắt nhìn vào, nay lại xảy ra nhiều điều thần bí bên trong, Phan Hương Cốc vốn có địa vị cao trong chánh đạo nên càng làm cho nhiều người nhòm ngó.

Hiện nay thiên hạ đang xôn xao bàn tán, tất cả đều là phỏng đoán về những chuyện xảy ra bên trong Phan Hương Cốc.

Trong những ngày này, ranh giới Nam cương trước đây vốn hoang sơ không người lai vãng, nay bắt đầu tụ tập nhiều khuôn mặt khả nghi, số công khai, số ẩn nấp, đông không đếm xuể, đều ngầm ngầm tìm hiểu xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện này làm cho người của Phan Hương Cốc chẳng vui vẻ gì, ngược lại, những nguồn tin bí mật cho hay, cả phái Phan Hương Cốc đối với chuyện này vô cùng tức giận.

Một mặt, vẫn giữ thái độ nhã nhặn vui vẻ đối với nhóm đệ tử do các đại phái chính đạo như Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự cử tới, rồi nói lấp liếm cho qua chuyện. Mặt khác, đối với ma giáo tam đại phái bí mật nhòm ngó, bên trong phạm vi thế lực của mình tuyệt không nương tay, nhất thời cả vùng Nam Cương rộng lớn đều lấy Phan Hương Cốc làm trung tâm, đao kiếm nhân ảnh cứ chốc chốc lại loé chớp di động.

Chỉ là bất luận người của chánh đạo hay ma giáo, tất cả đều cảm nhận được không khí thần thiền bí bí vây quanh Phản Hương cốc, dần dần lộ rõ điểm bất bình thường. Lần này Phản Hương cốc dường như cũng muôn phần kích động, đệ tử trong cốc hầu hết đều trong tư thế sẵn sàng hành động, không kể ngày đêm không ngừng truy xét khắp nơi biên giới phía nam, như muốn tìm kiếm người nào vậy, mà cứ úp úp mở mở, không hề thông báo.

Vài ngày nay, bầu trời Nam cương trở nên vô cùng náo nhiệt, thường thấy xuất hiện những tia sáng rực rỡ tuyệt đẹp lóe sáng trên bầu trời, tất cả các đệ tử xuất sắc của phẫn hương cốc như đang truy tìm điều gì.

Lời đồn đai từ đó tiếp nối nhau nổi lên.

Dị thú gì xuất thế? hoặc là thần bí kỳ bảo từ miệng núi lửa vọt thẳng lên trời, biết bao lời phỏng đoán, nhiều không kể xiết.

Lạ hơn nữa là có người đích thực nghe được có chuyện nội loạn xảy ra tại Phản hương cốc, đệ tử phản loạn đã sát hại chủ Vân Dịch Lam. Quả là trùng hợp, Phản hương cốc chủ Vân dịch Lam quả nhiên những ngày này không thấy xuất hiện. Đến cuối cùng chuyện đồn đai ngày càng thậm tệ, đến nỗi trong mấy ngày nay kinh động đến cả Đạo huyền chân nhân của Thanh văn môn và Phổ Hoằng đại sư của Thiên Âm Tự, hai vị đồng thời phái đệ tử đến Phản Hương Cốc dò hỏi, Phản Hương Cốc dở khóc dở mếu, chỉ biết giải thích rằng là cốc chủ hiện đang bế quan, không thể xuất hiện.

Tin tức xác đáng truyền về, Thanh Văn Môn và Thiên Âm Tự an tâm phần nào, chỉ là hai vị chưởng môn đại phái chẳng phải tầm thường, có lẽ đoán biết bên trong tất có điều không ổn, liền mật thám cho các đệ tử đứng vội về núi, bí mật ở lại điều tra.

Ngày nay thiên hạ phân loạn, quần ma lộng hành, Phản Hương cốc trước giờ vẫn thần bí ám muội, trong trận chiến tại Thanh văn môn cũng không tham dự càng khiến cho người ta suy diễn này nọ. Lần này Quỷ Lệ vì giải thoát phong bế đã 300 kẽm hâm Cửu Vĩ Thiên Hồ, mà gây nên một tràng sóng gió bão bùng ập đến, Nam Cương chính là nơi phong vân tụ hội.

Hiện nay Phản Hương Cốc đang phái vô số đệ tử lai vãng try tìm hành tung, quý lỵ và tiểu bạch với đạo hạnh tu hành của mình, tự nhiên không để đám đệ tử này trong mắt, tuy nhiên nếu để lộ hành tung, tất không tránh khỏi vô số phiền phức, hơn nữa còn kinh động đến các đại nhân vật Phản hương cốc dẫn người truy đuổi, chỉ sợ khó chống cự, dù sao Phản Hương cốc cũng là thiên niên đại phái, tiềm lực khó đoán.

Quỷ Lệ nghĩ lần này đại sự hàng đầu là truy tìm tung tích Hắc Vu Tộc để cứu chữa cho Bích Dao.

Do đó, sau khi xuống núi, theo ý kiến của Tiểu Bạch, Quỷ Lệ bèn tìm một thôn làng hẻo lánh, mua lấy hai bộ y phục địa phương, một nam một nữ cùng với Tiểu Bạch mặc để cải trang.

Biên giới Nam cương xa xôi quan ngoại, phong tục tự nhiên cũng khác hẳn Trung Thổ. So với Trung Thổ thì y bào của dân địa phương quả có phong cách khác biệt.

Bởi vì y phục được mua ở Thiên Tích thôn, họa tiết trên y phục được làm thủ công nên khác biệt rất lớn với ở trung thổ. Ngoài khác biệt về kiểu cách, màu sắc cũng khá là tươi tắn. Y phục của nam nhân thì thường xanh xẫm ở phía dưới, còn của nữ tử thì màu sắc rất phức tạp, đẹp một cách rực rỡ.

Để tránh tai mắt của Phản Hương Cốc, Quý Lệ không ngự pháp bảo, nhưng trong long nôn nóng, cũng nhờ Tiểu Bạch thuyết phục nhiều lần: người không thể để 10 năm chờ đợi lãng phí được, dù có thể những những thời khắc cuối phải chờ đợi thêm vài ngày? Nhược bằng nhất thời không kiên nhẫn, mà để Phản Hương Cốc truy đuổi, chỉ sợ cục diện hỗn loạn, cũng chẳng biết được khi nào phải đợi cho đến lúc có thể đi được.

Quý Lệ mặc dù không đủ kiên nhẫn, nhưng cũng không thể phủ nhận lời khuyên có lý của Tiểu Bạch, hai người chậm rãi bước đi.

Họ mặc những bộ quần áo của vùng nam cương, nên mặc dù trên đường đi có gặp vài nhóm đệ tử của Phản Hương Cốc đuổi theo, nhưng cũng không nhận ra được. Chỉ là Tiểu Hồi hình dạng đặc biệt, nhìn kỹ là nhận ra ngay.

Chỗ quan trọng nhất chính là tối hôm đó, Quý Lệ cùng Tiểu Hồi vẫn chưa bại lộ thân tính, vì thế người của Phản Hương Cốc không biết diện mạo mấy người họ ra sao, chỉ thường xuyên tra hỏi hành tung những nhân vật bất thường nên không để ý gì đến họ.

Thời khắc này, Quý Lệ và Tiểu Bạch đã đi khỏi Phản Hương cốc ngoài 300 dặm trên đường cổ đạo, chính là nơi hoang vu hẻo lánh, đồng không mông quạnh không người hẻo lánh. Chỉ vừa nửa canh giờ trước, mấy người họ mới vừa nghênh ngang đi ra từ một nhóm đệ tử Phản Hương Cốc.

Bầu trời sẩm lại, mây đen vẫn chuyển, quý lệ khẽ nhíu mày, bước lên trước. Tương phản với hàn, nụ cười lúc nào cũng hé nở trên khuôn mặt Tiểu Bạch, tinh thần phấn kích, khi nhìn đồng lúc nhìn tây, thả mắt về nam cương phong quang xa xa, dù chỉ là con đường đồi hoang sơ cũ kỹ, trong mắt nàng tựa như khung cảnh mỹ lệ nhất vậy.

Quý Lệ khẽ nghiêng người liếc một mắt nhìn qua thấy con khỉ Tiểu Hồi đang chemm trệ trên vai Tiểu Bạch, có vẻ an nhiên tự tại lắm. Không biết có phải vì cả hai cùng là linh vật thế gian hân hữu nên Tiểu Hồi đối với Cửu Vĩ Thiên Hồ thân thiết vô cùng nên mấy ngày gần đây đã đeo dính không rời Tiểu Bạch.

Nhin Tiểu Hồi cùng Tiểu bạch chốc chốc vui đùa, râm ran mấy tiếng "Chi chi" có vẻ hoan hỉ lắm, Quý Lệ hốt nhiên chợt nghĩ nếu cựu băng hữu Tăng Thư Thư núi Thanh Vân mà thấy được bộ dạng này, chắc là ngưỡng mộ lắm lắm.

Tiểu Bạch mặc lên y phục của nữ tử nam cương bản địa, kiểu cách không có gì khác lạ, chỉ là một bộ y phục tầm thường, nhở dung mạo tuyệt thế, bấy giờ như

hào quang tỏa sáng, càng hiển hiện ra một phong thái diễm lệ vô song, dường như nữ tiên tử này phải mặc những loại áo này mới xứng, có thể biểu lộ hoàn toàn từng nét đẹp riêng biệt của Nam Cương nữ nhân.

Tiểu Bạch ngãm ngầm theo dõi mục quang của Quý Lệ, ánh mắt khẽ chuyển động chầm chậm cười hỏi: "Thế nào, người thấy ta mặc bộ y phục này có đẹp không?".

Quý Lệ khẽ cười, bỗng vào tính của hắn không dễ gì trả lời những câu hỏi vu vơ thế này, bèn chuyển sang chuyện khác hỏi: "Ta nghĩ tiền bối đối với phong tục hoàn cảnh Nam cương địa phương chắc là rất thông thuộc, không cần phải nói, chỉ một thôn xóm nhỏ sâu trong vùng núi hẻo lánh gần Phan Hương Cốc tiền bối cũng tìm thấy, có khi nào đã từng qua đây?".

Tiểu Bạch khẽ hé môi, ánh mắt hướng về phía trước chỉ thấy xa xa thế núi liền mạch, vô cùng vô tận, đích thị Nam cương địa thế đặc biệt. Trước mắt là một con đường cổ đạo, uốn lượn kéo dài về phía trước, hai bên không xa không gần, đều có những kỳ sơn quái thạch cao chót vót.

Nàng chậm chạp từng bước, hồi lâu khẽ thở dài, giọng nói xa xăm u hoài, "Ta đã đến nơi này".

Quý Lệ hơi cả kinh, hỏi "Thật vậy sao?".

Tiểu Bạch thở một hơi trầm nhẹ, mỉm cười dịu dàng lắc đầu như muốn xua đi quá khứ xa xưa tâm sự "Ngươi không biết sao, Hồ yêu tộc của chúng ta phát nguyên tại nam cương này, ta đã lớn lên ở vùng núi non cằn cỗi cùng sông suối hoang dã quanh đây".

Quý Lệ hơi sững sờ nói: "Thì ra một ngàn năm nay trở lại đây, những chuyện truyền thuyết dân gian tại Trung thổ đều có dính dáng đến tộc hồ của tiền bối sao?".

Tiểu Bạch thong thả nói "Đó là vì khoảng một ngàn năm trước đây, ta dẫn dắt hồ yêu tộc môn ly khai nơi này vãng lai Trung Thổ, cuối cùng mới định cư tại Tây Nam Hồ kỳ Sơn".

Quý Lệ thập phần kinh ngạc, nhất thời không thốt nên lời, lát sau mới thốt lên được vài tiếng "Chính là... tiền bối?".

Tiểu Bạch liếc nhìn hắn có vẻ thích thú, chớm cười ánh mắt dịu dàng long lanh tựa như mơ hồ tựa như sâu thẳm: "Ngươi tưởng rằng chỉ có tổng đường hiện tại của quý vương tông nhà ngươi là ở đó thôi sao? Khởi nguồn của danh tự Hồ Kỳ San đa phần là do Hồ yêu tộc môn của ta mà ra cả".

Quý Lệ im lặng hồi lâu, chậm rãi đáp: "Vậy thì tộc môn của tiền bối có khả năng cùng với tổ tiên Quý Vương...".

Tiểu Bạch không chờ hắn dứt câu, lắc đầu cương quyết trả lời "ngươi có thể yên tâm, Hồ yêu tộc của ta cùng với Quý vương tông mấy trăm năm nay là lân bang hàng xóm, sinh sống hòa bình, không những thế, trải qua mấy trăm năm nay lại

còn xảy ra nhiều chuyện tình luyến ái giữa người và yêu. Cho nên mới nói, không những báo đáp ơn người đã cứu ta ra khỏi huyền hỏa đàm, chỉ biết người là đệ tử Quý Vương Tông đó là 1 trong những nguyên nhân ta giúp người.

Quỷ Lệ đã cảm thấy yên tâm, suy ngẫm về chuyện Tiểu Bạch kể hỏi "Sau chuyện xảy ra ở đây,ắt tiền bối phải trở về với hổ tộc Núi kỳ San để gặp lại đồng tộc?".

"Đồng tộc?" thản sắc Tiểu bạch nhuộm vẻ quan hoài ảm đạm, ngược đầu vọng thiên, mãi một lúc sau mới âm thầm đáp: "Đồng tộc của ta đã bị ta hại chết rồi".

Quỷ Lệ giật mình thắt kinh, tiểu bạch cười khổ một tiếng, thản sắc vô cùng thê lương, nhất thời không muốn nhắc đến chuyện đau lòng xưa.

Quỷ Lệ trầm mặc một hồi, bèn nói sang chuyện khác "Chúng ta đã đi được 3 ngày đường, từ đây đến 'Thất lý đồng' mà tiền bối nói còn bao xa nữa?".

Tiểu Bạch hướng mắt về phía gã, lèn thu ba lướt qua mặt hắn, nói: "Thất Lý Đồng tại Nam Cương, là nơi Miêu tộc tập trung đông nhất, theo phỏng đoán của ta, từ đây đi tiếp 20 dặm chính là nơi các tộc tụ tập sống chung rất náo nhiệt gọi là 'Thiên Thủy Trại' theo hướng Nam đi tiếp theo một đường mòn hiểm ác sẽ dẫn tới Thất Lý Đồng của người Miêu". Nói xong, nàng từ tốn gượng cười tiếp: "Chỉ là ta không biết được trong 300 năm nay, Nam cương phong thổ, địa hình ruốc cục biến đổi nhiều ít ra sao".

Quỷ Lệ cúi đầu trầm ngâm, vô tình gia tăng cước bộ.

Tiểu Bạch đi theo sau hắn, mắt nhìn sang mấy lần rồi lại nhìn ra phía trước, dãy núi đồ连胜 một dải nguy nga hùng vĩ trông giống như một người khổng lồ ngược nhin lên trời xanh, trên đường cổ đạo chỉ có vài bóng người nhỏ.

Trong vòng 10 năm trở lại đây, Quỷ Lệ đã vì Bích Dao mà nhiều lần du Nam cương, đối với phong thổ dân tình nơi này cũng thông hiểu ít nhiều.

Vùng đất Nam Cương bao la, rộng lớn, dân cư thưa thớt, ngoại trừ man hoang di tộc sinh sống nơi thập vạn đại san kéo dài dằng dặc vạn dặm ở phần đất cực Nam, phương cách sinh hoạt tại Nam Cương biên thùy, dân chúng đời đời sinh hoạt tại Nam cương biên thùy, tựu chung có năm bộ tộc chủ yếu có thể phân biệt là: Miêu, thổ, Tráng, Lê, Cao sơn Ngụ tộc.

Căn cứ theo nhân khẩu nhiều ít mà nói, hầu hết nhân số tộc Tráng đông nhất, chiếm có đến 40% tổng số nhân khẩu vùng nam cương, dựa và địa hình mà phán đoán, có thể nói thế lực Miêu tộc là mạnh nhất, chiếm cửa phần lớn đất đai phì nhiêu màu mỡ; luận về dân phong, Cao sơn tộc ít người nhất nhưng rất nhanh nhẹn và thiện chiến.

Ngũ đại bộ tộc này đã sinh sống đời đời kiếp kiếp tại Nam cương biên thùy. Ngũ tộc đều có ngôn ngữ riêng, nhưng mà đại thể, phần lớn thời gian sử dụng cho việc trao đổi với với người trung thổ ở lân cận là ngôn ngữ phổ thông, chỉ là có không ít đặc điểm của dân tộc địa phương.

Qua nhiều năm, tựu chung việc giao tiếp với nhau cũng trở nên tự nhiên, qua lại thân mật, hòa hoan, nhưng cũng không phải không có lòng phòng hờ nhau, đấu tranh mâu thuẫn. Năm dài tháng rộng trôi qua, đã hình thành trực diện ngũ đại bộ tộc hùng cứ mỗi phương, nhưng cục diện lãnh thổ người và ta đan xen chằng tréo, rắc rối.

Mà tại chỗ tiếp giáp lãnh địa, dân các tộc gần nhau thường hay sống gần nhau trong những thôn lạc đông vui, thậm chí có khi người của cả năm bộ tộc cùng sống tại một nơi; người, ta tạp cư.

Còn Thiên Thủy Trại mà Tiểu Bạch nói đến thuộc xứ người Miêu, Tráng tộc, thổ tộc cùng với san tộc bốn phía vây quanh, quả thật nam cương biên thùy này có rất nhiều khu vực náo nhiệt nổi tiếng.

Sắc trời từ từ sẩm tối, hoàng hôn sắp buông xuống, Quý lê, Tiểu bạch cùng Tiểu Hồi hai người một khỉ cuối cùng đã đi đến Thiên Thủy Trại.

Tuy rằng tên địa phương danh tự có chữ trại, nhưng mà căn bản với kiến trúc Nam cương bình thường Sơn trại xây trên đỉnh núi có chỗ bất đồng, thiên thủy trại dựng tại một phiến đất rộng rãi, đông nam tây bắc đều có đường bộ dẫn ra ngoài, như tiểu Bạch giải thích trên đường, nguyên thủy vùng này là do thổ tộc xây dựng, địa danh nguyên bản cũng không phải ở đây mà là ở vùng núi phía tây không xa lắm, bởi vì có một dòng suối trên đỉnh núi cho nên mới gọi là Thiên Thủy Trại.

Chỉ là về sau bốn tộc tiếp giáp nhau, dân cư ngày càng đông đúc, nơi này bỗng nhiên trở thành nơi nhiều sắc dân sống tạp cư.

Tuy thương lữ vãng lai ngày càng đông, việc ở lại trên đỉnh núi, trước là địa phương nhỏ hẹp, cư trú bất tiện, sau là giao tiếp khá khó khăn, tuy rằng bách tính vùng Nam cương đa phần khỏe mạnh tráng kiện nhưng cũng không mấy người tự nguyện leo núi hàng ngày để rèn luyện thân thể.

Vì vậy, dần dà có nhiều người đến chân núi cư ngụ, tích tiểu thành đa, ngày qua ngày, cả một làng trên vùng núi đều lần lượt hạ cư xuống, cùng với việc tứ tộc mua bán sầm uất, thương lữ vãng lai cũng trở nên phồn thịnh, quy mô ngày càng khuếch đại. Đến nỗi cái sơn trại trên núi dần dần hoang phế, chỉ còn cái tên thiên thuỷ trại, là một mực bảo tồn đến nay.

Thời khắc này trời đã sẩm tối, vẫn còn nhiều khách bộ hành đi lại trên đường, đến đến đi đi, ồn ào chu vi một vùng, các tộc ngữ đôi khi vang lên cùng lúc, so với chỉ một lúc trước trên con đường cổ yên vắng tịch mịch thật là đối nghịch. Ngồi chêm trệ trên vai Tiểu Bạch, Tiểu Hồi phấn kích vô cùng, đầu khỉ quay qua quay lại, nhòm ngó bốn phía, cứ "chi chi khẹc khẹc" mãi không ngừng.

Tam nhãn hầu tử tất nhiên là không bình thường nên chẳng mấy chốc đã làm khách bộ hành chú ý, lại có mấy tiểu hài phục sức vùng Nam cương cười giỡn sau lưng hai người làm mặt hề chọc ghẹo Tiểu Hồi.

Bản tính Tiểu Hồi lúc nào cũng thích chơi đùa, nhất thời hưng phấn lắm, vẫy vẫy đuôi, đòi nhảy xuống chơi, Quỷ Lệ lắc đầu hùm một tiếng, lắc đầu, nhanh tay kéo nó lại. Tiểu Hồi bất lực, biết là không thể chạy thoát bèn leo lên vai Quỷ Lệ, quay đầu nhìn mấy tiểu hài "chi chi" loạn cả lên, rồi làm mặt khỉ trêu lại, mấy đứa bé vui vẻ lắm, miệng cứ líu lo ríu rít không thành câu, ha ha cười nói, nửa muốn đi theo như là có vẻ hứng thú lắm.

Quỷ Lệ nhăn mày, trong lòng có vẻ không vui, chẳng phải vì không muốn Tiểu Hồi chơi đùa, nhưng trong lòng quả có mối lo xa không thể nói ra.

Hắn quay đầu nhìn hai bên, chỉ thấy khoe miệng Tiểu Bạch tươi cười, thân sắc bộc lộ vẻ thích thú nhìn mấy đứa trẻ và Tiểu Hồi đùa giỡn, y phục thô vụng không sao che được cốt cách vẻ đẹp nhu mì mỹ lệ.

Tại vùng Nam cương biên thùy phong sương khắc khổ này, không phải nói cũng biết đa số nữ tử tướng mạo tầm thường, da dẻ thô ráp, từ khi đi đến Trung thổ, Tiểu bạch đã dùng đạo hạnh trăm năm tu hành hóa tác nhân hình tạo thành dung mạo tú mỹ thanh lịch, phong tư yểu điệu, nhu mì, nụ cười ánh mắt đều làm thiên hạ mê say.

Quả nhiên, trong đám âm thanh ồn áo la hét đùa giỡn của mấy tiểu hài, càng lúc càng đông người tụ đến ngắm nhìn, ánh mắt của những người này rất tự nhiên và thảnh thơi, chuyển từ con khỉ sang thân hình nữ nhân mà lớp áo thô ráp cũng không lấp được thân hìn mỹ lệ của nữ tử.

Trong chốc lát, dường như có tiếng xì xầm lan rộng từ đám đông, chúng nhân trổ mắt kinh ngạc ngắm nhìn, dưới vô số ánh mắt ngắm nhìn, nữ tử không hề tỏ vẻ e thẹn, nhìn bộ dạng tươi cười của nàng, dường như cảm thấy vô cùng hoan hỷ.

Quỷ Lệ cảm thấy đau đầu, làm cho thiên hạ chú ý thế này thật chẳng phải bốn ý của hắn, ngần ngại không biết có nên nhắc nhở Tiểu Bạch không nên gây sự chú ý, nhanh chóng tìm một chỗ trú chân, ngày mai sẽ khởi hành sớm đến Thất Lý Đồng làm việc chính cho xong.

Chỉ là, có thể chủ định của hắn sẽ không cách chi mà thực hiện nổi. Vì trong vô số truyền thuyết thế gian lưu truyền, đến lúc này nhất định sẽ xuất hiện một loại nhân vật mà hiện tại cũng đã xuất đầu.

Mấy tên lưu manh tựa như trong truyền thuyết, là người dân tộc thiểu số vốn sinh sống tại vùng nam cương biên thùy, quả thật đang ở ngay đây.

Trong đám đông bỗng bước ra ba nam nhân, dáng vẻ đúng là mấy nam tử cao lớn, thô lỗ, ăn nói cộc cằn, giọng nói pha tạp nhạt thứ tiếng đặc biệt địa phương với ngôn ngữ thông dụng, bắt đầu trêu ghẹo Tiểu Bạch.

Lưu manh thứ nhất nói: "Ái dà, Hắc à, nữ nhân này thật là xinh đẹp à".

Tiểu bạch nhondon miệng cười, đưa tay khẽ xoa mặt, tiếng nói mới nhu mì làm sao, thưa rằng "Vậy sao?".

Nhất thời đám người xung quanh cùng cười ôm cả lên.

Ba tên lưu manh vui mừng, tên lưu manh thứ hai vạch ngực áo, lộ hình xăm bên trong: "Tiểu muội muội à, đi cùng ta! Ta sẽ cho nàng ăn ngon... mặc đẹp!"

Đám người xung quanh đứng nhìn lại cười ồ, Tiểu Bạch liếc mắt nhìn Quý Lệ đang đứng bên cạnh một cái, trên mặt hiện lên một nụ cười ẩn ý.

Tên lưu manh Bính Trào cười tên Ất Đạo nói: "Ngươi biết thế nào là ăn ngon mặc đẹp không!" nói rồi quay sang Tiểu Bạch nói: "Tiểu muội muội, nhà ta có ruộng tốt vạn mẫu, nàng theo ta, ta bảo bọc nàng...".

Lời hắn vừa nói được một nửa, nhất thời không nói thêm được gi nữa, chỉ thấy trên khuôn mặt của Tiểu Bạch nụ cười càng nồng, dường như mỉm ý từ trong lòng phát ra, mắt long lanh như nước, như muốn hớp lấy hồn hắn.

Nàng lùi lại một bước, đứng nấp đằng sau Quý Lệ, cười e thẹn nói: "Nhưng thiếp là người đã có tướng công".

Đám người xung quanh lại cười rộ lên. Tiểu Hồi đang bám trên vai Quý Lệ kêu lên mấy tiếng "Khẹc khẹc" rồi nhảy xuống đất.

Qua một lúc, Tiểu Hồi đột nhiên quỳ dưới đất, tay chống đất nảy nhót linh tinh, miệng há ngoác cười to.

Quý Lệ mặt đanh lại, cảm nhận được 6 luồng hung hận mục quang của 3 tên lưu manh, tràn đầy ý niệm thù địch nhìn hắn.

Một lúc sau, bọn chúng xông lên, xem ra câu "đầu quyền xuất phu nhân" của vùng Nam Cương quả nhiên trăm ngàn năm nay thật ứng nghiệm, rất được đám dân vùng Nam Cương sử dụng.

"Binh, binh, binh".

Ba tiếng vang lên, ba thân ảnh bị đánh văng lên không, rơi xuống đường trước bức tường tên nọ chống lên người tên kia rên rỉ ầm ỹ.

Chúng nhân xung quanh tròn mắt si ngốc, Quý Lệ lạnh lùng nói: "Chúng ta cần tìm một chỗ nghỉ ngơi, sáng sớm mai sẽ đi", nói rồi tiến lên phía trước. Tiểu Hồi nhảy nhót trên vai, miệng ngoác ra cười, ngó nghiêng đầu nhìn Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch cười khẽ, quay gót đến bên cạnh Quý Lệ, hốt nhiên nói nhỏ: "Ngươi xem, ta đã bế quan 300 năm, nguyên lai đâu tính đến tuổi tác?"

Quý Lệ không nói một lời, gia tăng cước bộ.

Chương 119

Hàn Dạ

Vùng biên thùy Nam Cương, cùng với trung thổ phong tục vốn khác xa nhau, chỉ là ít nhiều năm trở lại đây, dù ở chốn xa xôi hẻo lánh, nhưng vẫn có sự giao lưu cùng với trung thổ. Khắp một dải Nam Cương sản xuất ra nhiều đặc sản như da

lông thú, khoáng sản rất có uy tín tại Trung Nguyên, đã hấp dẫn không ít thương nhân trung thổ đến giao dịch.

Nam Cương vốn căn bản không có khách sạn, dần dần dưới ảnh hưởng của thương nhân trung thổ, ở một số trấn thành nào nhiệt nhất cũng đã thấy xuất hiện.

Nơi Quý Lệ cùng Tiểu Bạch hiện đang ở, chính là một cái khách sạn, dùng trực tiếp tên bản địa, "Thiên Thủy khách sạn".

Vào tối bên trong khách sạn, có thể thấy rõ ràng rằng phong cách bài trí, chịu ảnh hưởng lớn của văn hóa trung nguyên, bất quá ông chủ cùng hầu bàn đều là người Tráng tộc. Tráng tộc ở Nam Cương, có nhân số đông nhất, cuộc sống tương đối sung túc, đã chịu ảnh hưởng của trung thổ khá sâu, không giống các tộc khác vẫn còn giữ lối sống săn bắt hái lượm, trong Tráng tộc đã dần dần bắt đầu các hình thức nông canh kinh thương.

Mặc dù như thế, người Tráng tộc thích sống ôn hòa, đại bộ phận tộc nhân đều thiếu cái phần khí chất cường mẫn, bởi vậy thể lực cao hơn lại là Miêu Tộc hùng mạnh, mặc dù nhân khẩu ít hơn.

Quý Lệ cùng Tiểu Bạch vừa ngồi xuống, hầu bàn liền đến ngay tiếp đai, lúc này bên ngoài trời đang tối dần, trong khách sạn sớm đã chẳng còn bao nhiêu khách. Đám bồi bàn xem phục sức bên ngoài, đúng là người tráng tộc Nam Cương, mà hơn phân nửa đã có nhiều thời gian làm ở đây, quả nhiên ăn nói rất lưu loát.

"Nhị vị khách quan, muốn dùng những gì, bồn điêm còn có phòng sạch sẽ, giá cả phải chăng, xa gần đều biết tiếng"

Quý Lệ gật đầu, nói: "Dọn cho chúng ta hai phòng, ta sẽ nghỉ lại một đêm".

Gã hầu bàn gật đầu cười, rồi nói: "Nhị vị khách quan, xem chừng vẫn chưa dùng bữa, có cần gọi món gì chăng?"

Quý Lệ trong bụng không đói, nhưng nhìn qua Tiểu Bạch, quyết định dùng chút lót dạ, mở miệng nói: "Này, mang cho chúng ta hai phần cơm, sau đó là vài..."

"A!" - Tiểu Bạch ngồi cạnh đột nhiên mở miệng, mỉm cười nói: "Ở đây có 'Thổ muộn hoàng tước' chứ?"

Quý Lệ ngạc nhiên, quay sang nhìn Tiểu, gã bồi bàn cũng há hốc, không kẽm được phải nhìn lại Tiểu Bạch, nói "Cô nương chẳng lẽ đã từng đến Nam Cương, món ăn đặc trưng này, chỗ chúng tôi tự nhiên phải có".

Tiểu Bạch cười càng tươi, ánh mắt lấp lánh, tựa như đang lục lại hồi ức, từ từ nói tiếp: "À, còn có 'Tam Đoạn Xà Trường', 'Khảo Hùng Vĩ', 'Khảo Thu Diệp', 'Ngũ Tiểu Trùng', 'Hắc Tâm Quả'?".

Mục quang của nàng lấp lánh, vừa nói vừa nghĩ, lúc đầu nói chậm chạp, nói ra từng tên thức ăn một, vã sau càng nói càng nhanh, tên cũng vạn phần ly kì, trước giờ chưa từng nghe tới, tuyệt không phải là những thứ có thể có ở trung nguyên.

Quỷ Lệ kinh ngạc, trong quán không chỉ gã bồi bàn ngạc nhiên đến mức không thể ngậm miệng lại, mà xa xa ông chủ quán cũng không thể cầm nổi đã chạy đến.

Tiểu Bạch đại khái nói một hơi ra gần ba mươi tên thức ăn, rồi mới dừng lại, quay đầu nhìn ông chủ và bồi bàn cười nói: "Những món ăn ấy, ở đây có được thứ nào?"

Ông chủ và hầu bàn nhìn mặt nhau, hồi lâu cất tiếng cười khan "Cô nương quả nhiên kiến đa thức quảng, nói một lượt quả thật nhiều món ăn, không cái nào không phải đặc sản Nam Cương, chỉ có điều trong đó có nhiều nguyên liệu không dễ tìm kiếm, bồn điếm không kể Thổ Muộn Hoàng Tước, chỉ có Hắc Tâm Quả và Khảo Hùng Vĩ là hai thứ có thể làm được. Thật lấy làm áy náy!"

Tiểu Bạch trên mặt không giấu thẩn sặc giận dỗi, nhưng lập tức cười nói ngay "Ngươi trước tiên làm ngay ba món ăn đó đã"

Ông chủ và hầu bàn đáp ứng một tiếng, vội vàng rời đi. Tiểu Bạch nhăn mày, lại thấy Quỷ Lệ đang chăm chú nhìn mình, liền cười, nói: "Đã mấy trăm năm, ta đã không còn biết đến, đột nhiên, đặc biệt muốn nếm lại những phong vị này. Người đã qua đây, đã từng một lần nếm thử chưa?"

Quỷ Lệ lắc lắc đầu, vốn trước kia hắn đến Nam Cương, trong lòng canh cánh tìm Hắc Vu tộc để cứu Bích Dao, còn có tâm nào để ý đến những điều đó, thường chỉ ở nơi hoang dã tuỳ tiện ăn uống. Lần này nếu không phải đang trong tình trạng bị Phần Hương Cốc truy tìm ráo riết, ngoài ra Tiểu Bạch vốn là nữ tử (dù là một yêu tinh ngàn năm), cũng không nên đêm đêm trú ở nơi hoang sơ dã lãnh, bởi vậy nên phải vào thị trấn.

Hắn trầm mặc giây lát, đột nhiên mở miệng hỏi "Thổ Muộn Hoàng Tước tôi đại khái có thể đoán ra, còn Hắc Tâm Quả thì là thứ gì?"

Tiểu Bạch cười nói "Đó là thứ quả đặc hữu của Nam Cương, vỏ ngoài xanh biếc, thịt trắng nõn, nhưng trong ruột có sắc đen, dầu dùng để chiên thức ăn, hương vị ngon lành khó tả"

Quỷ Lệ vẫn chưa hết thắc mắc, nói: "Thế "Khảo Hùng Vĩ" lại là thứ gì, hay là cái đuôi của con gấu đen? Tôi đã từng nghe qua tay gấu mặt gấu, nhưng chưa từng nghe đuôi gấu có thể làm món ăn"

Tiểu Bạch mỉm cười nói "Hùng này không phải là Hùng đó, Nam Cương đặc biệt có một loại thú, được gọi "Trường Vĩ Hùng", cái đầu dài dài và nhỏ hơn gấu đen gấu trắng của chúng ta, chất thịt thì ngon tuyệt, không có nơi nào có thể so sánh, hơn nữa cái đuôi chính là tinh hoa của nó, tại bốn địa Nam Cương, rất có danh tiếng".

Quỷ Lệ trầm ngâm không nói, Tiểu Bạch liếc mắt nhìn hắn, bất ngờ nói: "Kỳ quái, người thường ngày vốn chẳng quan tâm đến việc gì, với những thức ăn này chả lẽ lại có mấy phần hứng thú?"

Quý Lệ bước một bước, chẳng nói lời nào, hắn từ nhỏ lớn lên tại Thanh Vân Sơn Đại Trúc Phong, sớm đã phải làm bếp, với việc nấu ăn, thật sự cũng có vài phần tài năng và hứng thú. Nếu là như người khác, chỉ e anh ta đã trở thành một đầu bếp rồi, nhiều khả năng còn có thể mở một cửa tiệm nho nhỏ. Chỉ là hiện tại...

Quý Lệ thở dài một tiếng, hốt nhiên một luồng tư tưởng len lỏi trỗi dậy, cái gì cũng không muốn nói nữa. Tiểu Bạch càng thêm phần chăm chú nhìn hắn, trong mắt nhu quang chợt loé, cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì?

Chỉ có Tiểu Hồi không chịu ngồi yên, nhìn đông ngó tây, không có tí giữ ý nào, tựa hồ như đang tìm kiếm cái gì.

Đêm tối tĩnh lặng, Thiên Thủy Trại náo nhiệt cả ngày, đến lúc vào đêm, đã dần lắng xuống.

Thiên thuỷ khách sạn có hai tầng, lầu trên là phòng khách. Quý Lệ lưu tâm quan sát, tối nay chỉ có hắn và Tiểu Bạch hai người lưu lại, lẽ ra ở đây vốn nhộn nhịp, nhưng vào lúc này, thiên hạ loạn lạc, tịnh chẳng có mấy thương nhân trung thổ ghé đến Nam Cương. Tộc nhân Nam Cương bản địa, lại càng không trú tại quán trọ.

Phòng Tiểu Bạch ở cách phòng Quý Lệ một bức tường, dùng gỗ bản để ngăn, làm sao có thể cách âm hiệu quả, nghe loáng thoảng bên kia tường tiếng cười đùa cũng tiếng kêu chí chí râm ran. Con khỉ Tiểu Hồi lúc nãy chạy tim Tiểu Bạch chơi đùa, tuy nhiên hiện tại Tiểu Hồi đến giờ đi ngủ đã quay về nằm cùng Quý Lệ, chỉ có Tiểu Bạch không biết nói thế nào, với Tiểu Hồi đặc biệt thân thiết, xem chừng hiện tại Tiểu Hồi đã là một niềm vui của thiên niên yêu hồ.

Quý Lệ nằm trong phòng, hắn đã lâu không trợ khách sạn, mà cũng không phải thói quen của hắn. Bất tri bất giác một hồi lâu, đã vào đêm sâu, hắn chẳng còn buồn ngủ, trong lòng có đôi chút phiền muộn, liền đứng dậy, chậm chạp đến bên cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra bên ngoài.

Không giống như ban ngày, vào lúc này trên bầu trời Nam Cương mây đen từ từ tản khai. Nơi lúc trước bị áng mây che khuất, khi tản ra từ từ để lộ một ánh nguyệt quang.

Ánh trăng sáng trong, như sương như tuyết, nhẹ nhàng rải xuống, trải khắp trên thân người hắn.

Trần thể du du, chúng sinh đều đang say ngủ, bốn bề lặng không tiếng người. Chỉ có từ một chốn không tên nào đó, truyền lại tiếng côn trùng kêu ri rì, mỗi tiếng mỗi tiếng đều thê thiết.

Bóng tối bao trùm khắp mặt đất.

Từ song cửa nhìn ra, ngàn dặm thiên sơn, trời đêm sâu thẳm.

Đêm thê lương cô tịch chốn Nam Cương chừng như vơi bớt, việc xưa như triều dâng tràn ngập tâm hồn.

Ngày ấy, nơi cô thôn có một tiểu hài mồ côi, nay lại lăn lộn trong sóng gió hồng trần, theo sóng mà trầm luân. Đôi lần nhìn lại, bên cạnh vốn chẳng có một người tri kỷ.

Cõi nhân sanh thật tịch mịch làm sao...

Kẻ nam tử dưới trăng, đành im lặng cúi đầu.

...

"Tê... ê... ê..."

Xa xa có một âm thanh phá vỡ trời đêm thanh vắng, vắng vắng truyền lại.

Quỷ Lệ ngẩng đầu, hai mày cau lại, chỉ thấy bên trời có một làn ánh sáng, như lưu tinh vượt qua bầu trời đêm, từ phía chân trời, bay qua bên trên thiên thuỷ trại, rồi hướng phương tây rơi xuống.

Nhưng đằng sau nó, bất ngờ cũng có ba đạo quang mang, khẩn cấp đuổi theo.

Quỷ Lệ với nhãn quang tinh tường hơn người, đã nhận ra bốn đạo quang mang chính là do người tu đạo ngự không mà bay. Còn thấy rằng bốn đạo quang mang trên trời đêm trước sau truy đuổi, mặc dù ba đạo phía sau thuỷ chung không thể bắt kịp, mà kẻ chạy trốn phía trước cũng vô phuơng thoát khỏi sự đeo bám.

Vào phút cuối cùng, đạo quang mang đầu tiên tựa hồ đã có quyết định, từ trên bầu trời hạ xuống, dựa theo phuơng vị đó, chính là ở phía tây nam thiên thuỷ trại.

Theo sau, ba đạo quang mang đương truy tung cũng hạ xuống.

Quỷ Lệ trầm ngâm chốc lát, chỉ có điều đêm nay tâm tình rối loạn, thật không muốn lại một mình ở đây, hữu thủ vung ra, không một tiếng động hoá thành đạo thanh quang, hướng nơi bốn đạo ánh sáng mà bay tới.

Ngay sau khi thân ảnh y nhỏ dần, một tiếng "chi chi" vang lên, cửa sổ phòng kế bên Quỷ Lệ bị đẩy ra. Tiểu Bạch tay ôm Tiểu Hồi, nhìn về phía Quỷ Lệ bay đi, giây lát sau, thân ảnh Quỷ Lệ đã tan biến trong bóng đêm.

Tiểu Bạch sắc mặt trầm tĩnh, trên khuôn mặt trắng như tuyết không có chút biếu hiện, chỉ có trong mắt sáng lên, lấp lánh kỳ lạ.

Quỷ Lệ yên lặng bám theo, không bao lâu đã phát hiện nơi mấy đạo quang ảnh hạ xuống, chính là thiên thuỷ trại ngày trước, chẳng qua bây giờ chỉ là một đinh núi hoang phế nhiều năm.

Cùng khi hắn xăm xăm tiễn nhập vào sơn trại, một âm thanh trầm muộn cất lên, từ phía trước truyền lại, trong đó hoà lẫn có sự giận dữ nào đó cùng với tiếng cười quen thuộc.

Quỷ Lệ lập tức chau mày.

Tiếng cười này có nét nhu mị uyển chuyển, ẩn trong đó sức mạnh mê hoặc nhân tâm, chính thị tiếng cười của Kim Bình Nhi.

Quỷ Lệ do dự chốc lát, đoạn ẩn thân vào góc tối, chậm chậm tiến về phía trước.

Nguyên trên lối đi tĩnh mật không một bóng người, tường hoang ngói rã, một cảnh sắc đầy vẻ thê lương.

Bây giờ sắc trời đã thoảng đãng vài phần, bóng mây dần dần tản đi, ánh trăng càng lúc càng sáng, chiếu rọi xuống sơn trại hoang phế.

Kim Bình Nhi mặt vẫn điểm nụ cười không hề thay đổi, đang tươi cười đứng giữa sơn đạo, đối diện phía trước nàng có một nam tử trẻ tuổi đang quắc mắt giận dữ nhìn. Con người này, Quỷ Lệ đã nhận ra chính là đệ tử xuất sắc của Phản Hương Cốc - Lý Tuân.

Trên sơn đạo phía sau y, có một tên đệ tử Phản Hương Cốc đang nằm trên mặt đất, xem bộ dạng y dường như vừa bị Kim Bình Nhi đả thương, trên y phục bắt đầu từ ngực trái thẳng xuống dưới, có một vết thương vừa rộng vừa sâu, đang rên rỉ vô lực.

Có điều, ánh mắt của Quỷ Lệ chỉ lướt qua ba người này, ngay lập tức, ánh mắt hắn hoàn toàn dừng lại nơi bóng người ở sau cùng.

Màn đêm thanh tĩnh, sơn đạo hoang lương, sau lưng Kim Bình Nhi còn sót tàn dư một tiểu lâu hoang phế, có một nữ tử toàn thân bạch y, lưng đeo trường kiếm, đứng trên mái lâu, tà áo nhẹ nhàng phất phơ trong gió.

Làn da trắng như tuyết lấp lánh dưới ánh trăng, thậm chí khiến con người ta thấy hoa mắt trước tuyệt sắc nữ tử này.

Dưới bóng đêm, dưới ánh trăng, còn người nào có thể có được cái ánh sáng u mỹ ấy?

Lục Tuyết Kỳ!

Trong ánh mắt thân quen, đang thấy hiện lên bóng hình ai?

Quỷ Lệ dừng chân lại.

Từ trong bóng tối, hắn lặng yên ngắm nhìn vào bóng dáng của người con gái không vương chút bụi trần đó, gió sương trần thế, tuế nguyệt mười năm, dường như không hề ảnh hưởng đến nàng. Sở dĩ khiến người ta nhớ lại, cái nhìn đầu tiên, thấy nàng trong ánh nguyệt quang, cũng phản phản bóng dáng một tiên tử lạnh lùng băng giá thế này.

"Yêu nữ!" trên khuôn mặt anh tuấn của Lý Tuân tràn ngập sự phẫn nộ.

Hắn ta cùng Lục Tuyết Kỳ một trước một sau đuổi theo Kim Bình Nhi, nhưng ngay sau khi đến đây, ma giáo yêu nữ này đột nhiên tấn công, gã sư đệ theo cùng y

trúng phải "hoặc tâm chi thuật", tức thì bị tử mang nhận đả thương. Nếu như Lý Tuân không kịp ra tay, chỉ e gã sư đệ này đã thọ mệnh.

Chẳng qua, sự quan tâm của Lý Tuân lúc này, ngoài thương thể của sư đệ, hắn còn có vấn đề khác nữa: "Ngươi đã làm gì sư muội Yến Hồng của ta, mau mau trao trả ra ngay"

Kim Bình Nhi cười mỉm, ánh mắt đột nhiên phiêu hốt, nửa hữu ý nửa vô tình dừng lại nơi bóng tối phía sau lưng Lý Tuân, nơi Quỷ Lệ ẩn thân, nói "Công tử đã nói rằng, là sư muội của người, tức không phải sư muội của thiếp, thiếp làm sao mà biết được?"

"Hừ!" thần tình Lý Tuân cực kỳ phẫn nộ, hiển nhiên là rất quan tâm đến sư muội này, giận dữ quát: "Nếu như Thượng Quan sư thúc không tinh mắt phát hiện ra, bỗn môn đã bị yêu nữ ngươi qua mặt. Người cố ý hạ sát sáu đệ tử Phản Hương Cốc, món nợ này tất nhiên ngươi phải trả. Người nếu biết điều, mau sớm trả lại Yến Hồng sư muội yên lành ra đây"

"Thiếp sợ quá!" Kim Bình Nhi dùng tay vuốt ngực, nhưng trên mặt lại nở nụ cười duyên dáng, chẳng có chút thần sắc sợ hãi, thay vào đó lại có mấy phần nhu mì yếu đuối, dịu dàng nói: "Các người dù sao cũng là chính đạo môn hạ, há có thể ý động rồi khi phụ một nữ tử yếu nhược như thiếp?"

Một tiếng đắng hắng lạnh lùng xuất phát từ nơi Lục Tuyết Kỳ đứng phía sau.

Lý Tuân hướng nhìn về phía thân ảnh mỹ lệ đứng ở trên cao, sắc diện trầm xuống, lại nhìn Kim Bình Nhi nói "Yêu nữ, ngươi mãi không chịu giác ngộ, ta hè tất phải khách khí..." ?"

Một chữ "... nữa" chưa kịp xuất khẩu, Kim Bình Nhi hốt nhiên cất một tiếng cười mê hoặc, trong tay áo bên phải tử mang bắt ngòi loé lên.

Lý Tuân lập tức ngưng thần giới bị, yêu nữ này quý kế đa đoan, thêm pháp bảo tử mang nhận sắc bén vô cùng, quả thật không thể xem thường, vừa ngay trước đây, sư đệ cùng đi với y mặc dù trúng "hoặc tâm chi thuật" của cô ta ảnh hưởng, nhưng nhiều năm tu luyện cũng không tránh được một đòn, có thể thấy được đạo hạnh cao cường của cô ta.

Chỉ là Lý tuân trước nay cao ngạo, bản thân tu hành lại cao, mặc dù thận trọng, nhưng không có chút nào khiếp ý.

Hơn nữa lúc này ở xa xa còn đang có một tuyệt thế mỹ nhân lạnh lùng quan sát, y từ sau lần sơ kiến mười năm trước, với Lục Tuyết Kỳ vốn đã say mê, nên càng không thể để mắt trước mỹ nhân được.

Y vào lúc quan trọng chính yếu ngưng thần đối địch, lại không lường được Kim Bình Nhi quý trá chỉ là xuất hư chiêu, đột ngột dừng lại, thân hình hoá một bóng màu tím, cả người và tử mang nhận hợp nhất nhầm sau lưng Lục Tuyết Kỳ công tới.

Trong nháy mắt tử mang tiếp cận, Lục Tuyết Kỳ sắc mặt lạnh như sương, "keng" một tiếng, tiên khí tràn ngập, lam quang xạ bốn bề, Thiên Gia thần kiêm quả nhiên đã xuất vỏ, hoàng ngang trước ngực. Lý Tuân ở phía sau đã nhìn thấy, trong lòng cấp thời lo lắng, ngự kiếm nhắm đuổi theo.

Nhưng bất ngờ tử mang nhận của Kim Bình Nhi cùng Thiên gia tiếp xúc, ngay lập tức lùi ra ngay, nhanh như ánh chớp nhầm phía sau lưng Lý Tuân hạ xuống. Lý Tuân bất ngờ, nhất thời không quay lại đuổi theo được, lại gặp lúc Lục Tuyết Kỳ khẩn cấp truy tới, bị Lý Tuân cản lối, đành phải hạ thân xuống.

Hai người đồng thời nhìn lại, chỉ thấy Kim Bình Nhi quay về đúng nơi Lý Tuân vừa đứng trước đây, còn một kẻ thù thương nằm dưới đất, là đệ tử Phản Hương Cốc đang bó tay kinh hoàng. Lý Tuân sợ đến thắt sắc, lúc nay y một chút muốn thể hiện trước Lục Tuyết Kỳ, đã quên mất rằng sau còn một sư đệ đang nguy hiểm không có một chút năng lực để kháng, giờ đây hối hận vạn phần, rống to một tiếng thân hình như điện, toàn lực đuổi theo.

Lục Tuyết Kỳ cũng theo sát sau lưng y, hướng Kim Bình Nhi đuổi tới.

Chỉ trong nháy mắt, Kim Bình Nhi đã tới bên cạnh đệ tử Phản Hương Cốc, thình lình xuất một bước, đá văng thân hình y về phía sau, vừa gặp ngay Lý Tuân xông tới, không ngờ chạm tay vào liền bị dính máu, chớp mắt áo ngoài liền bị nhuộm đỏ.

Kim Bình Nhi với một bước này, dĩ nhiên đã đoán mệnh gã đệ tử trẻ tuổi.

Trong mắt Lý Tuân như muôn toé lửa, chỉ trong một giây lát trì hoãn, Lục Tuyết Kỳ đã vượt qua người y hướng Kim Bình Nhi đuổi theo. Thân ảnh Kim Bình Nhi vào lúc đó đã nhẹ nhàng vượt qua góc tối.

Trong khoảnh khắc thanh âm của Kim Bình Nhi nhỏ văng vẳng truyền tới: "Giúp tôi ngăn nữ tử đó lại."

Nơi bóng tối có kẻ đằng hắng một tiếng, không rõ ý thế nào, nhưng thân hình vừa muôn chuyển đi, hiển nhiên không muốn tham dự vào việc này.

Nhưng thật bất ngờ, trong cái chớp mắt như điện quang thạch hỏa đó, lại vọng lại thanh âm của Kim Bình Nhi, chỉ vón vẹn ba chữ: "Thất Lý Đồng".

Ba chữ này, như một tia chớp khiến Quỷ Lệ tức thời khởi thân bay tới, chỉ thấy Kim Bình Nhi trên vẻ mặt hiện một nụ cười thần bí, chớp mắt vượt qua bên thân người hắn.

Giây lát sau, thân ảnh bạch sắc của Lục Tuyết Kỳ đương đuổi theo đã hiện ở ngay trước mắt.

Có ai biết rằng, vào thời khắc đó, chợt loé lên trong tâm trí cũng chính là bóng dáng ai?

Thanh quang loé lên, Lục Tuyết Kỳ trên gương mặt một mực lạnh nhạt băng sương chợt có chút động dung, mấy phần nghi hoặc, mấy phần mơ màng, mấy phần hoan hỉ, lại cũng có mấy phần phẫn nộ.

Keng!

Thiên Gia cùng Phệ Huyết, lam sắc với hồng quang, trong bóng đêm va chạm cùng loé sáng lên, rồi phiêu đăng phân khai.

Lý Tuân vốn theo bên cạnh Lục Tuyết Kỳ, truy đuổi theo Kim Bình Nhi, tất xem Kim Bình Nhi là đối tượng trọng yếu, đặc biệt là sau khi nàng ta đã sát hại sư đệ y. Chỉ là, y đang ở giữa không trung, chầm chậm quay đầu lại, nhìn xa xa trên sơn đạo hoang phế đang trầm lặng đứng đối diện nhau một nam một nữ, nơi đáy mắt chỉ thoáng hiện vài tia lửa, nhưng trong lòng lại đang muôn bùng cháy.

Xa xa còn truyền lại tiếng cười của Kim Bình Nhi, trong thanh âm nhu mị hòa một chút trêu ghẹo, Quý Lê nghe thấy, vẫn trầm lặng không nói.

Ánh trăng như nước, rải khắp chốn đâu núi hoang lương, nơi sơn đạo u tịch.

Người nữ tử trước mặt kia, áo trăng như tuyết, trường kiếm trong tay sáng tựa nước hồ thu.

Trong đôi mắt sáng đang chăm chú nhìn vào một kẻ, có phải là người ấy chăng?

Chương 120

Thâm Ngâm

Tứ phương tĩnh lặng.

Đêm sâu thăm thẳm, thê lương lạnh lẽo.

Con đường dài tịch mịch, vầng trăng lơ lửng giữa trời, rải xuống ánh sáng băng bạc, hai người đứng lặng hồi lâu trên con đường hoang vắng, bóng họ đổ dài.

Tâm sự trùng trùng, như thiên ngôn vạn ngữ quay quắt trong tim, chỉ đối diện nhau, sao không lên tiếng.

Gió trong đêm thâu tịch mịch, nhẹ nhàng lay động tà áo.

Lục Tuyết Kỳ tay nắm thiên gia, lam sắc quang mang ẩn hiện lấp lánh, chậm chậm hướng xuống, thu hồi.

Quý Lê trầm mặc.

Lục Tuyết Kỳ ngưng vọng nhìn nam tử trước mặt. Dưới ánh trăng, Quý Lê chợt như có cảm giác nghèn nghẹn khó thở.

Không có ý động thủ, không chút sát ý, cũng không có ý phuong hại tổn thương, chỉ là không biết thế nào, mỗi khi hắn đối diện với nữ tử mỹ lệ đó, sâu trong đôi mắt ấy, dường như có thứ tình tự không thể gọi thành tên.

Tuyệt thế dung nhan băng lãnh như tuyết, phảng phất như lần đầu gặp gỡ năm nào, chính là nữ tử thanh diễm ở trên đài cao.

Chỉ là không biết từ khi nào, đã có hình ảnh của hắn trong đôi mắt đó.

"Cô gái vừa rồi, có phải là Kim Bình Nhi của Hợp Hoan Phái?". Lục Tuyết kì chót lặng lẽ hỏi.

Quỷ Lệ lặng yên gật đầu, thốt: "Đúng vậy".

Lục Tuyết Kỳ nhìn hắn, sâu trong đáy mắt như có tia sáng lấp lánh, lạnh nhạt hỏi: "Ngươi vẫn đi cùng với cô ta sao?".

Gắn như không kịp suy nghĩ, Quỷ Lệ lập tức lắc đầu: "Không có, ta và cô ấy không hề có liên quan...".

Giọng hắt đột nhiên chùng xuống, cảm giác như tâm trạng mình có phần khác lạ, có vẻ như đang giải thích điều gì.

Những tia sáng kì lạ trong mắt Lục Tuyết kì đã biến mất, tựa như áp lực trên vai đã được cất xuống, cả sắc mặt cũng trở nên nhu hòa.

Chỉ là, giữa hai người họ, khoảng cách thực sự vẫn xa như cũ, tựa như hố sâu thăm thẳm.

Ánh trăng như nước, lưu luyến trên con đường hoang vắng.

Ở ngoài xa, Kim Bình Nhi cùng Lý Tuân, người chạy người đuổi đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng, trong sơn trại lớn như vậy, phảng phất chỉ còn hai người họ.

Hai người đã phân chia chính tà bất lưỡng lập, nhưng vô luận là ai, trong khoảnh khắc đó cũng không có ý động sát khí. Giữa ánh sáng lạnh lẽo, Lục Tuyết Kỳ chót thốt: "Ngươi... cùng ta đi dạo được không?"

Quỷ Lệ ngẩng đầu, trong mắt có phần kinh ngạc.

Họ tản bộ trên con đường hoang phế, cảnh đêm sâu thẳm, ánh trăng như nước.

Hai bên đường đều là tường hoang vách đổ, hoang tàn đổ nát. Chỉ là gió đêm thổi nhẹ, xa cỗ hương ngàn dặm vạn dặm nơi hoang sơn này, trong không gian yên tĩnh, cũng phảng phất cảm giác ôn nhu nhẹ nhàng.

Hai người sóng vai bước đi, lại cũng cách xa ba thước, hữu ý hay vô ý, trông họ tựa như có điều gì e ngại.

Trong ánh sáng buồn bã và cô đơn của đêm, làm sao không khỏi tâm tư phiền nhiễu?

U hương thoang thoảng, trong gió, quanh thân người, vương vấn như ẩn như hiện.

"Ngươi còn nhớ không, chúng ta hai người năm đó lần đầu tỷ thí với nhau trong Thanh Vân Sơn Thất mạch hội võ?".

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên phá vỡ sự im lặng, trầm mặc nói.

Quỷ Lệ thân người hơi chấn động, trong tâm thóang ngạc nhiên, trong ẩn tượng của hắn, Lục Tuyết Kỳ tuyệt không phải người đa ngôn. Nhưng không biết thế nào, đêm nay cô cũng tựa hồ có chút kì lạ.

Mặc dù nghĩ thế, hắn vẫn gật đầu nói: "Ta nhớ, ngươi lúc đó đã có thể vận dụng Thần kiếm ngự lôi chân quyết, thực sự rất giỏi".

Lục Tuyết Kỳ hướng mắt nhìn về phía hắn, lặng lẽ thốt "Nhưng lần tỉ thí đó, kì thật ta đã thua rồi.

Quỷ Lệ trầm mặc, tiếng nhỏ dần: "Lúc đó bất luận là bàn về đạo pháp tu hành ngươi đều cao hơn ta rất xa, kì thật ta...".

"Là ta đã thua". Lục Tuyết kì trên mặt hiện nét ủ rũ, nhẹ nhàng nói: "Kỳ thật lúc đó ta đã biết, ngươi vào lúc tối hậu quan đầu, cố ý hồi thủ. Chỉ là ta không biết thế nào, khống chế không xong cái tâm háo thắng của bản thân, cũng không có cách gì nói rõ chân tướng với các vị sư phụ sư bá".

Quỷ Lệ cười, nói: "Tiểu sự đó, qua bao nhiêu năm rồi, sao ngươi vẫn phải nhớ kĩ trong lòng?".

Lục Tuyết Kỳ ngẩng đầu, nhìn trăng sáng bên trời, lặng yên xuất thần. Vẻ mĩ lệ đó, như một bông hoa tinh khiết dưới ánh trăng.

"Từ lúc ban đầu đó, trong lòng ta đã nhớ đến ngươi". Nàng nhẹ nhàng, lặng lẽ thốt.

Quỷ Lệ thân người rung động, bất chợt ngẩng đầu, vô luận thế nào hắn cũng không tưởng được, con người Lục Tuyết kì vốn băng sương lãnh đậm, có thể thổ lộ ra những lời này. Nhìn nữ tử thanh lệ dưới ánh trăng, thân ảnh kiều diễm đó, đích thực ở trước mắt.

Trong tim hắn, đột nhiên có một dự cảm bất thường, dường như có điều bất an đang chờ đón hắn ở phía trước. Hắn cảm giác được, nhưng lại không thể thoát được.

"Đến sau này, chúng ta cùng nhau dưới Tử linh uyên không tang sơn, bị ma giáo bọn người đó tương sát, lại có âm linh yêu mị vây quanh, ngươi đã bất chấp tính mạng quan tâm ta, cứu ta, ta cũng đã như vậy mà đối với ngươi...".

Nàng nhẹ nhàng nói, thanh âm bất chợt lại có phần không rõ ràng, quý lẻ, dường như tại thời khắc đó hắn lại như biến thành Trương Tiểu Phàm lúc trước, những năm tháng trong quá khứ, nhất nhì hiện ra trước mắt.

Chỉ là, hắn một câu cũng không thể nói ra.

"Ngày đó chúng ta thân hâm tuyệt cảnh, sắp chết đến nơi, nhưng ta thực sự không có chút sợ hãi, lúc đó nếu như được chết cùng với người, ta...".

Nàng quay người, đối diện người con trai đó, trong mắt nàng bừng lên ánh sáng như chưa từng hiện hữu, chưa từng xuất hiện, chính là nghìn vạn nhu tình chôn sâu trong thâm tâm, thậm chí khuôn mặt trắng như tuyết của nàng, cũng ẩn hiện nét phơn phớt hồng, vẻ mỹ lệ chấn động tâm phách.

"...Ta cũng cam tâm tình nguyện!". Nàng từ tốn nói, nhưng sự kiên định như đoạn băng cắt tuyết.

Đêm vẫn khuya.

Gió thổi xào xạc.

Lưỡng nhân đối diện, đột nhiên cùng trầm mặc.

Quỷ Lê trong tâm hỗn loạn, ngàn vạn ý nghĩ chồng chất trong tim như giữa biển khơi, nhưng luẩn quẩn giữa cơn sóng ầm ầm tạp loạn đó là một thanh âm vang dội:

- Bích Dao!

Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy lạnh lẽo từ đầu tới chân, lạnh huyết, lạnh tâm.

Lục Tuyết Kỳ im lặng nhìn nam tử trước mặt, những thần sắc biến hóa trên nét mặt hắn, tất cả đều in vào trong mắt. Lúc ban đầu mê hoặc, rồi bối rối, lại có phần kinh hoàng, nhưng đột nhiên lặng lẽ, như bao quanh hắn là sự lãnh đạm dày đặc.

Chỉ là nhu tình trong mắt nàng cũng không giảm đi chút nào, vẫn nhỏ tiếng nói như trước.

"Rồi đến sau đó, tại Lưu Ba Sơn, Thông Thiên Phong, mọi sự việc nọ tiếp việc kia. Ta đứng một bên, bất lực nhìn người dần dần thay đổi. Cho đến lúc cuối cùng, trên Thông Thiên Phong, dưới Tru Tiên kiếp, Bích Dao cô nương thay người chịu một kiếp đó, ta rõ cuộc biết rằng, người đã không có cách gì quay đầu lại!".

Khóe miệng nàng điểm một nụ cười chứa đầy đau khổ, lặng lẽ thốt: "người thực sự, cũng không quay đầu".

Quỷ Lê âm thầm nắm chặt hai tay, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, hắn cảm thấy khó thở, cắn chặt răng, gắng gượng giữ cho sự lãnh đạm của hắn khỏi sụp đổ trong nháy mắt.

Chỉ là... Chỉ là...

Chỉ là hắn làm sao có thể lạnh lùng đối mặt với nàng?

"Cô tại sao lại phải khổ não như vậy?" Hắn chùng giọng hỏi.

Lục Tuyết Kỳ cười thê lương, mục quang lu mờ, bóng nàng dưới ánh trăng, mĩ lệ buồn bã.

"Ta không hối hận, mươi năm qua, trong tim ta luôn lo lắng cho người. Nếu có thể, ta tình nguyện bỏ hết tất cả, theo người cùng nhau tới nơi chân trời góc biển. Nhưng, cuối cùng cũng không thể được"

Nàng cắn môi, trầm giọng, lặp lại từng chữ "Thật không thể nào, không thể..."

Sau cùng ngẩng đầu!

Môi nàng trắng nhợt, làn da nhợt nhạt dường như trong suốt, chỉ có ánh mắt nàng, sáng như ánh trăng huyền ảo tịch mịch treo cao bên trời.

"Thanh Vân môn che chở nuôi dưỡng ta, sư phụ thương yêu dạy dỗ ta, ta vô luận thế nào cũng không thể phản bội sư môn".

"Hôm nay nói những lời này, chỉ mong người hiểu rõ tâm ý của ta, bây giờ trước mặt người, cắt đứt mươi năm ta si tâm vọng tưởng!".

Bàn tay trắng muốt của nàng, nắm chặt lấy Thiên Gia, tựa như dùng hết sức lực mới nói ra được những lời đó.

Từng chữ từng chữ, là bao nhiêu mũi dao sắc bén đâm vào trong tim Quỷ Lệ.

Nhưng hắn vẫn trầm mặc không nói, một lời cũng không thể thốt ra.

Sâu thẳm, ngưng vọng!

Bóng ai đã từng khắc sâu ở trong tim! Đang ở trước mặt, lại như cách nhau cả thiên thu.

Thiên gia xuất sao! (thiên gia rời vỏ)

Lam quang chuyển động tạo thành một vòng cung u mĩ, giữa không trung lấp lánh, nhầm phia trước thân quý lệ trỏ xuống.

Nơi con đường hoàng phế, trung gian giữa hai người vài bước trước mặt Quỷ Lệ, tạo thành một vết sâu

Chia cắt hai người!

Ánh trăng thê lương, bóng đêm mênh mang.

Bạch y như tuyết, nhẹ nhàng lay động, tựa như tiên tử, trong đôi mắt sáng, ngàn vạn thống khổ nhu tình, đều tại sâu trong thâm tâm

"Đêm nay từ biệt, ngày khác gặp lại, ta và người là cừu địch một sống một chết. "Khuôn mặt cô trắng xanh không chút huyết sắc, thậm chí luôn cả thân người, cũng bắt đầu nhẹ nhè rung động.

"Mười năm nay, ta si niệm trong lòng, ở hậu sơn múa kiếm, "Cô lặng lẽ thốt. "Đêm nay, hãy để ta múa một lần cuối cùng".

"Xoảng".

Thiên gia thần kiếm phát xuất, trong veo như phượng hót, hướng thẳng lên trời.

Nữ tử bạch y như tuyết, phi thân bay lên, trong ánh trăng mĩ lệ thê lương, như tiên tử chín tầng trời giáng hạ tục thế phàm trần đang si cuồng vũ kiếm.

Kiếm quang mềm mại như mộng, vũ tận thiên niên tàn tình. Những năm tháng qua, chậm chậm hiện về, thong thả trôi đi.

Là ai nhẹ tiếng thở dài, là ai ánh mắt mông lung?

Kiếm quang như tuyết, là tim ai tổn thương?

Ai si cuồng!

Ai một mình múa kiếm!

Điều hiu gió thổi, mây lờ lững trôi!

Vách đổ tường xiêu, phân phân tán!

Loạn thạch bay tứ phía, bụi đất thổi khắp nơi, phong thanh thê thiết.

Thân ảnh phiêu lảng như trôi dạt trong gió, bốn phương tám hướng gió mây hội tụ, thiên sắc u ám.

Chỉ còn lại, thân ảnh cô đơn phiêu đãng!

Có phải trái tim đang thõng khổ kêu xiết, có phải tiếng thét như xé toang lồng ngực?

Hắn không thể, không thể, không thể?

Hắn dợm bước, như muôn bước đến phía trước, vượt qua vết sâu chia cắt

Gió thét gào, ảnh như sương.

Kiếm như thu thủy, từ trời hạ lạc, thanh âm sắc nhọn phá không ập đến, bỗng nhiên dừng lại ngang mày hắn trong gang tấc.

Tiếng gió vừa mới rồi còn gầm thét giữa trời từ từ dịu lại, bốn phía loạn thạch cuồn cuộn cũng chậm lại. Sắc trời lại mở ra, ánh trăng lại sáng, lung linh như nước.

Lục Tuyết Kỳ tuyệt thế dung nhan, ở trước mắt hắn, như băng như sương, chỉ có đôi mắt, như còn có nhàn nhạt tình hoài, ôn nhu như nước.

Ánh mắt của họ, đều dừng nơi trung gian con đường đó.

Thâm ngân! (Vết sâu).

Hàn ý Thiên gia thần kiếm, phảng phất như từ mũi kiếm cách không truyền lại, lạnh khắp thân thể, khiến hắn từ trong mộng mê, đột nhiên tỉnh lại.

Dung nhan nàng xinh đẹp bất phàm.

Bước chân Quý Lệ, dừng lại lưng chừng không, chậm chậm, chậm chậm.

Thu hồi.

Lục Tuyết Kỳ tay nắm chặt kiember, từ từ hạ xuống, thân hình nàng, cuối cùng từ trên vết sâu đó,

Lặng lẽ lui lại phía sau.

Trong khoảnh khắc đó, mỉm cười...

Dung nhan yêu kiều như đóa hoa bách hợp nở ra rực rỡ trong đêm.

Chỉ là khoảnh khắc sau, nàng nhíu màu, nhè nhẹ kêu khẽ, thở ra một miệng máu tươi.

Từng giọt đỏ sẫm, điểm hồng trên xiêm y màu trắng của nàng, như hoa nhân đẹp đẽ mà yêu dị.

Nàng lại cười, sau cùng nhìn nam tử đó một lúc, chuyển thân, ngự kiember bay lên, hóa thành đạo bạch quang, vạch qua trời đêm, dưới ánh trăng tịch mịch, biến mất trong cảnh đêm bên trời.

Chỉ còn lại một nam tử cô đơn ở đó, lặng yên nhìn tới nhai đạo (ngã tư đường) trước mặt, nơi lăn hồng đó...

Vết sâu (thâm ngâm)0

Trong bóng tối, Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch bế Tiểu Hồi, nhìn xa xa nơi nhai đạo. Tiểu Hồi dường như có phần bất an, trong lòng Tiểu Bạch cứ động đây.

Tiểu Bạch nhẹ nhẹ vỗ vỗ lên đầu nó, rồi đưa ngón tay trắng như ngó hành đặt trên môi, làm cử chỉ đừng phát ra tiếng.

Tiểu Hồi an tĩnh lại, chỉ là ánh mắt vẫn liên tục dõi theo bóng dáng buồn bã của chủ nhân, không lúc nào rời.

Cũng không biết Quỷ Lệ đứng tại nơi vệt sâu trên nhai đạo đã bao lâu, hắn vẫn liên tục, liên tục đứng đó, thân thể bất động.

Nhưng Tiểu bạch tựa hồ cũng rất kiên nhẫn, trong bóng tối yên lặng chờ đợi, khoảnh khắc đó, luôn cả Tiểu Hồi ngày thường hiếu động, cũng đặc biệt yên tĩnh.

Cuối cùng, Quỷ Lệ thân tử rung động, rồi tựa hồ cố sức quay mình lại. Xa xa vọng khán, khuôn mặt nam tử đó xám như tro tàn, tiêu tụ khôn tả.

Thân thể Tiểu Hồi như có chút bất an quấy động.

Nơi xa xa, phảng phất từ miệng Quỷ Lệ nói nhỏ điều gì đó, chỉ là không người nào có thể nghe rõ được. Khoảnh khắc sau, hắn ngẩng đầu, sau cùng chậm chạp rời khỏi.

Đợi đến lúc hắn đi xa, Tiểu Bạch mang Tiểu Hồi bước ra, tới ngã tư đường đó nơi Lục Tuyết kì dùng Thiên Gia thần kiember vạch xuống vệt sâu.

Tiểu Bạch lặng yên nhìn chăm chú, thở dài một tiếng.

"Thế gian tình ái, thực là làm người ta đau lòng đứt ruột. Hai người đó, xuất sắc là, sao lại cũng ngây ngô như thế."

"Chi chi" vang lên mấy tiếng, Tiểu Bạch khẽ run, có vẻ là hầu tử Tiểu Hồi bất mãn.

Hắn từ trên người Tiểu Bạch nhảy xuống, ngồi thòm dưới đất, oán giận không buồn nói, lại còn học hình dáng người ta, khoanh hai tay trước ngực, hai má phồng lên, đích thực là điệu bộ tức giận.

Tiểu Bạch thoi cười, nhẹ nhàng nói: "Người không muốn ta nói chủ nhân ngươi ngốc nghếch có phải không?".

Tiểu Hồi gật đầu lia lịa, kêu chi chi mấy tiếng, ánh mắt lí la lắc, tuy còn có điệu bộ tức giận, nhưng cái đuôi dài lại uốn cong lại, nhẹ nhàng quấn quanh mắt cá chân tiểu bạch.

Tiểu bạch khẽ cười lắc đầu, ngồi xuống, nhè nhẹ xoa xoa Lên đầu hầu tử, theo đó ánh mắt dần dần hướng ra xa, run run, một lúc sau nhẹ nhè thốt: "Kỳ thật người làm sao biết, nguyện vọng của ta trong trăm nghìn năm qua, cũng bất quá là mong hình dạng ngốc nghếch như vừa rồi, sau này cũng có quả dưa ngốc đổi đổi với ta tốt như vậy".

"Nếu như nữ tử đó thực muốn đoạn tình tuyệt nghĩa, thì đã một kiếp đâm xuống rồi, ta xem lúc tối hậu vừa rồi, nàng tuy dùng kiếm trả quý lện, nhưng trong tim kì thật không biết bao nhiêu trọng mong quý lện quên hết tất cả mà vượt qua quá khứ".

"Chỉ là, nếu như Quý Lện vượt qua được quá khứ, hắn đã không phải là Quý Lện rồi...".

"Trong tim hắn, chung quy còn có Bích Dao".

Tiểu Bạch khẽ nói đến đó, Tiểu Hồi như hiểu như không, dùng tay gãi gãi đầu, con mắt thứ ba cứ nhìn chăm chăm Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch như rung động một khắc, đột nhiên cười, quay người lại, đưa tay bồng Tiểu Hồi, nhỏ nhẹ nói:

"Xem ra, sự tình bọn họ, gút mắc trong tim hai người, đều là phải dựa vào tài năng bản thân giải khai thôi. Lại cũng nói, sự tình tương lai, có ai nói được rõ ràng".

"Ngươi nói được không, Tiểu Hồi"

Tiểu bạch ôm Tiểu Hồi cất lên trước thân, khẽ cười hỏi.

Tiểu Hồi vẫy đuôi, "chi chi" kêu lên mấy tiếng, bộ dạng lắc đầu, cũng không biết nó có biết rõ ràng hay không.

Chương 121

Truy Tung

Phần Hương Cốc. Thiên Hương Cư.

Đây là nơi tĩnh lặng xa khuất nhất của Phần Hương Cốc, xây sát vào mạch núi. Ba mặt vây quanh bởi tường cao, chỉ có chính môn khép hờ, khiến người ngoài không nhìn rõ được tình hình bên trong.

Cho dù mấy ngày nay trong Phần Hương Cốc đã phát sinh những biến động lớn như vậy, nhưng quanh khu vực này vẫn không có bóng dáng đệ tử nào đi lại. Bởi vì đây chính là nơi ở của Phần Hương Cốc Cố chủ Vân Dịch Cương, cũng là nơi bế quan của ông ta.

Từ khi Vân Dịch Cương bắt đầu bế quan, nơi đây trở thành cẩm địa với tất cả mọi đệ tử của Phần Hương Cốc, tất nhiên trừ những người canh gác bên ngoài. Đối với Thiên Hương Cư, ngoài Thượng Quan Sách xưa nay vẫn được Vân Dịch Cương tin cẩn và trọng thị, thì chỉ có đệ tử chân truyền của Vân Dịch Cương là Lý Tuân mới có thể ra vào khu này để diện kiến ân sư. Còn những người khác, kể cả bậc trưởng lão như Lữ Thuận, cũng bị cấm chỉ lai vãng.

Thậm chí trong tình trạng Huyền Hoả Đàn bị người ta tiêm nhập, phóng thích Cửu Vĩ Thiên Hồ vốn bị trấn áp suốt ba trăm năm, rồi Huyền Hoả Giám, trấn cốc chỉ bảo truyền thuyết của Phần Hương Cốc có khả năng xuất hiện, Vân Dịch Cương vẫn không hề xuất quan, chỉ thông qua Thượng Quan Sách để chủ trì đại cuộc.

Ông ta ở trong tiểu viện đó, rốt cục là bế cái quan gì?

Nghi vấn này, thỉnh thoảng vẫn thoáng qua suy nghĩ của rất nhiều đệ tử Phần Hương Cốc.

Sắc trời dần sáng lên, buổi sớm tinh mơ không khí hơi ẩm ướt, Thượng Quan Sách nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bước vào trong, sau đó khép cửa lại.

Trước mắt ông ta, hiện lên toà tiểu viện đã quen thuộc từ lâu. Mấy cây bồ đề trong gió ban mai cành lay khe khẽ, một con đường nhỏ, xung quanh toàn là cỏ xanh mơn man. Ngoài ra, không còn vật gì khác.

Nhân vật đứng đầu của một trong tam đại chính đạo cự phái trong thiên hạ, nơi ở lại đơn sơ giản dị đến mức này.

Cuối con đường nhỏ có một gian nhà hai chái ngói trắng tường xám, dựa vào vách núi, cửa làm bằng gỗ cây ngô đồng sơn màu tím, đang khép hờ.

Thượng Quan Sách bước tới, đẩy cửa ra, rồi đóng lại.

Xung quanh bỗng lặng như tờ, tựa hồ mọi nhiễu loạn của trấn thế sau động tác đó của ông ta, đều bị chặn lại ngoài gian nhà nhỏ.

Trong nhà, không có một ai, chỉ đặt mấy vật dụng giản đơn. Trên trà kỷ, dường

như vẫn còn một lớp bụi xám mỏng.

Thượng Quan Sách định thần, đi ngang qua gian phòng, đến bên một cái tủ, rút ngăn kéo bên trái ra, đưa tay vào tựa hồ đang chuyển động một cái gì, giây lát sau, thanh âm trầm trồm từ đằng sau lưng ông ta vang lên.

Cả bức tường, từ từ dịch sang trái, để lộ một khối vách núi nham thạch kiên cố, ở giữa mở ra một con đường nhỏ chỉ lọt một người đi.

Thượng Quan Sách không do dự, bước ngay vào bên trong. Thân hình ông ta khuất dần giữa bóng tối. Cánh cửa liền từ từ khép lại, không thấy còn một chút vết tích nào.

Trên con đường ngầm, cứ vài đoạn lại thảm một viên đá to bằng trứng ngỗng phát ra những tia lóng lánh, dùng để chiếu sáng. Đi lại không có cảm giác ngọt ngạt gì cả, tự nhiên là ở đây còn có một khe thông gió khác.

Con đường không dài, Thượng Quan Sách mau chóng đi đến tận cuối, nơi có một thạch thất cũng rộng cỡ gian nhà bên ngoài. Trong thạch thất không trần thiết gì, chỉ có một tấm bình phong ngăn ngang ở giữa, chắn mất tầm nhìn của ông ta.

Đột nhiên, từ sau tấm bình phong, truyền ra một giọng nói hết sức già nua: "Là Thượng Quan sư đệ phải không?"

Thượng Quan Sách tiến lên hai bước, đến chỗ chỉ còn cách tấm bình phong chừng bốn năm bộ thì dừng lại, cung kính thưa: "Vâng sư huynh, sức khoẻ huynh vẫn tốt chứ ạ?"

Giọng nói đó xem ra chính là của Vân Dịch Cương - Cố chủ Phồn Hương Cố danh chấn thiên hạ. Chỉ không biết tại sao, đại nhân vật trong chính đạo năm xưa từng hề danh với Đạo Huyền Chân Nhân của Thanh Vân Môn, Phổ Hoằng Đại Sư của Thiên Âm Tự, lúc này nghe giọng lại giống như một lão đầu sắp chết, tinh khí cạn kiệt, trung khí bất túc như vậy.

Chỉ nghe thấy Vân Dịch Cương cười khe khẽ, rồi lạnh nhạt bảo: "Sức khoẻ của ta ư? Có thể tốt lên được sao, cứ thế này thôi, từ từ đợi cái chết đến!"

Thượng Quan Sách nét mặt chợt động, biểu tình hết sức phức tạp, toan mở miệng nói gì đó, nhưng bị giọng nói hữu khí vô lực của Vân Dịch Cương chặn lại: "Sự việc thế nào rồi?"

Thượng Quan Sách trầm ngâm giây lát, rồi trả lời: "Đại khái là cũng đã tra xét được, cái đêm xảy ra chuyện kích động bọn Ngư nhân, là do Kim Bình Nhi của Hợp Hoan Phái bên Ma giáo, chắc vì mối hận môn hạ Hợp Hoan Phái bị Ngư nhân sát hại trong Tử Trạch, nên ả mới thảng tay báo phục."

Vân Dịch Cương đắng sau tấm bình phong lặng lẽ một lát, giọng nói chợt trầm xuống: "Vậy đối với đại sự chúng ta âm thầm trù hoạch, ả đã phát giác ra chưa?"

Thượng Quan Sách hơi sững người, chỉ trong khoảnh khắc, ông ta cảm thấy sao thanh âm đắng sau tấm bình phong chợt đầy vẻ uy nghiêm.

"Theo đệ thấy, thì vẫn chưa!"

"Vậy thì tốt," Vân Dịch Cương rõ ràng thở ra một hơi: "Nếu không thì sự tình đã bị tiết lộ rồi, tâm huyết bao nhiêu năm, khó tránh khỏi công việc dang dở không thành."

Thượng Quan Sách gật gật đầu: "Xin sư huynh yên tâm!"

Vân Dịch Cương dừng một lát: "Kẻ đột nhập Huyền Hoả Đàn thả yêu nghiệt Cửu Vĩ Thiên Hồ, đã tra xét được chưa?"

Thượng Quan Sách nói: "Đêm hôm qua Lý Tuân sư điệt và Kha Như Hồi ở vùng phụ cận Thiên Thủy Trại truy đuổi Kim Bình Nhi. Sáng nay y trở về báo, Quý Lệ của Quý Vương Tông bên Ma giáo đã xuất hiện ở đó, xuất thủ ám toán, dẫn đến việc Kha Như Hồi bị giết chết. Cũng may đêm qua Lục Tuyết Kỳ của Thanh Vân Môn đến Nam Cương, trên đường ghé qua đây thay mặt Đạo Huyền Chân Nhân hỏi thăm sư huynh, ra tay tương trợ, mới giúp y thoát khỏi sự giáp công của hai yêu nhân".

"Quý Lệ?" Giọng Vân Dịch Cương có vẻ trù trừ: "Có phải là Trương Tiểu Phàm mười năm trước phản xuất khỏi Thanh Vân?"

Thượng Quan Sách gật đầu: "Chính là kẻ đó! Trận chiến trên Thanh Vân Môn năm ấy oanh động thiên hạ, Trương Tiểu Phàm phản xuất sư môn, trong mươi năm ngắn ngủi đạo hạnh đột nhiên tăng tiến, ngày nay đã là đệ nhất đại tướng dưới tay Quý Vương."

Vân Dịch Cương hừ một tiếng: "Lão già Đạo Huyền tuổi cao, đầu óc lại đậm ra hồ đồ, có một nhân tài như thế mà không biết dùng."

Thượng Quan Sách cười cười, rồi nói: "Lý Tuân sư điệt quay về báo, y nghi ngờ đột nhập vào làm loạn trong Huyền Hoả Đàn đêm hôm đó chính là Quý Lệ. Nhưng để cứu được Cửu Vĩ Thiên Hồ, nếu không có thần chú mật truyền của Phản Hương Cốc chúng ta, thì phải dùng Huyền Hoả Giám đã tinh luyện giữa vạn hoả mới giải khai được mỗi hàn luyện của lửa đen. Theo Lý Tuân, có thể Huyền Hoả Giám đang nằm trong tay Quý Lệ."

Vân Dịch Cương trầm mặc một lát, rồi chợt hỏi: "Theo đệ thì sao?"

Thượng Quan Sách nhìn qua tấm bình phong, nét mặt thay đổi, giây lát sau cung kính trả lời: "Đệ cũng cho rằng rất có khả năng ấy."

Thanh âm của Vân Dịch Cương, từ sau tấm bình phong xa xôi truyền lại: "Năm đó khi ta và Đạo Huyền lão đạo gặp mặt, lão tự kiêu danh môn chính phái, xưa nay vẫn giữ ý niệm thà bỏ sót chứ không giết nhầm, đồng thời vẫn lấy cái ý này khoa trương với ta, đệ còn nhớ không?"

Thượng Quan Sách ngây người, không biết tại sao Vân Dịch Cương tự nhiên lại nhắc đến một chuyện đã xa xưa như thế, nhưng cũng đành gật đầu nói: "Không sai, lúc đó đệ ở bên cạnh sư huynh, nhớ rất rõ ràng, Đạo Huyền Chân Nhân quả thực đã nói vậy."

Vân Dịch Cương cười nhạt: "Nhưng ta xem ra mười năm trước, trên đỉnh Thông Thiên núi Thanh Vân, khi lão dùng Tru Tiên Cổ Kiếm bổ xuống tên đệ tử tên gọi Trương Tiểu Phàm đó, thì là tâm tình gì? Chỉ e là sớm đã quyết thà giết nhầm, chứ không chịu bỏ sót rồi!"

Thượng Quan Sách lặng im không nói.

Vân Dịch Cương cười khe khẽ, rồi tiếp: "Đệ đi đi! Công việc vẫn phải do đệ chủ trì!"

Thượng Quan Sách do dự một lát, nhưng vẫn cất tiếng hỏi: "Thế Quỷ Lệ..."

Giọng Vân Dịch Cương từ sau tấm bình phong vang ra rõ mồn một. "Thà giết nhầm, quyết không bỏ sót!"

Thượng Quan Sách cơ mặt giật giật, gật đầu đáp: "Vâng." Đoạn quay mình đi ra.

Rất nhanh, bóng Thượng Quan Sách tan biến trong màn đêm. Giây lát sau tiếng cơ quan trầm trồ vang lên, hiển nhiên là ông ta đã mở cái cửa ngầm để bước ra.

Thạch thất yên tĩnh. Vân Dịch Cương đột nhiên bật cười, tiếng cười mang theo chút lạnh lẽo, lại như có chút chế giễu: "Ngươi có cái ý tưởng gì, đều trút sang mình Tuân nhi, nói là y tự nghĩ ra, ngươi cho rằng ta không biết sao?"

"Ha ha, ha ha..."

Tiếng cười tang thương khô khốc, vang dội va đập trong thạch thất.

Rời Thiên Hương Cư, Thượng Quan Sách đi ra khỏi cánh cổng đó, không biết tại sao, tu vi như thế, mà ông ta cũng bất giác thở phào một cái.

Ông định thần, trầm ngâm giây lát, rồi tiến ra phía ngoài, đi qua những lối rẽ một cách quen thuộc, đến trước một điện đường hùng vĩ, biển đề ba chữ: Sơn Hà Điện

Cái tên này, gắn với điện đường hùng vĩ, quả thực có vài phần ngạo thế. Chẳng biết có phải là lúc đầu, khi tiên nhân Phản Hương Cốc tạo ra toà điện đường này để tiếp khách, trong lòng cũng muốn có một ngày, Phản Hương Cốc sẽ quán tuyệt thiên hạ không.

Thượng Quan Sách vừa nghĩ ngơi, vừa chậm rãi đi vào.

Trong điện có nhiều người, ngoài đệ tử Phản Hương Cốc, khách nhân chủ yếu là những nhân vật chính đạo đến thăm hỏi. Có chừng mươi mấy người thuộc nhiều thứ bậc khác nhau, Lý Tuân đang ngồi bồi tiếp bọn họ.

Theo đánh giá của Thượng Quan Sách, trong số đó có hai người quan trọng nhất, và thực tế thì cũng đang ngồi ở vị trí hàng đầu.

Lục Tuyết Kỳ.

Pháp Tướng.

Hai người này là đệ tử xuất sắc của hai đại phái, ra mặt là đại diện cho cả danh môn đứng đằng sau, vì vậy tuổi tác tuy không bằng những lão nhân khác, nhưng thứ bậc toạ vị thì vẫn ở hàng đầu.

Pháp Tướng vẫn mặc bộ tăng bào nguyệt bạch, khuôn mặt tươi tắn hiền hoà, đang nói chuyện tươi cười với Lý Tuân, ứng đối rất hợp. Lý Tuân quen biết Pháp Tướng đã lâu, gặp mặt cũng thấy mấy phần ưa thích, nói năng cũng vui vẻ, chỉ có điều trong lúc cười nói, ánh mắt y lại thi thoảng liếc sang Lục Tuyết Kỳ đang ngồi bên cạnh nhà sư.

Thượng Quan Sách nhìn lướt tình hình, lúc này mọi người đã trông thấy ông ta bước vào điện đường, ai nấy đều đứng dậy. Thượng Quan Sách mỉm cười đáp lại, đi đến vị trí thượng toạ, mục quang bất giác đưa về phía Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ.

Hai người đồng hướng về ông ta hành lễ. Lục Tuyết Kỳ vẫn im lặng, Pháp Tướng thì mỉm cười: "Nhiều năm không gặp, Thượng Quan sư thúc vẫn mạnh giỏi như xưa, thật là hiếm có!"

Thượng Quan Sách lắc đầu phá lên cười: "Già rồi, già rồi, đã vô dụng rồi!" Nói đoạn đưa tay mời mọi người an toạ.

Lòng ông ta miên man nghĩ, nhiều năm nay, Pháp Tướng thanh danh trong chính đạo như mặt trời giữa ngọ, ai nấy đều nhận định y chính là người tiếp nhiệm chủ trì Thiên Âm Tự đời sau, vì vậy lần này y đại diện cho Phổ Hoằng Đại Sư đến, thật không ngoài dự liệu của mọi người. Nhưng về phía Thanh Vân Môn, tựa hồ nghe nói đệ tử của chưởng môn chi chính Tiêu Dật Tài mới là nhân vật trẻ tuổi được Đạo Huyền Chân Nhân xem trọng nhất. Đương nhiên Lục Tuyết Kỳ mấy năm nay danh tiếng cũng hết sức rõ ràng hiển hách, thêm vào đó còn là tuyệt thế mỹ nhân, là nguồn chuyện mà giới tu đạo trong thiên hạ thường say sưa nhắc tới.

Thượng Quan Sách xoay chuyển ý nghĩ, âm thầm đoán Thanh Vân Môn phái Lục Tuyết Kỳ đến, chắc là có dụng ý khác, nhưng nét mặt vẫn tự nhiên như thường, không để lộ vẻ gì, ông mỉm cười nói với mọi người: "Chư vị, tại hạ Thượng Quan Sách, hết sức cảm tạ chư vị đồng đạo quan tâm bản cốc, mấy hôm trước hoả sơn bạo phát, quả thực là sự biến đổi bình thường của trời đất, nhờ phúc của các vị, bản cốc không bị tổn hại gì!"

Pháp Tướng mỉm cười: "A di đà Phật, như vậy thì tốt quá rồi. Nhưng nghe nói lần này, Phần Hương Cốc chủ Vân Dịch Cương lão tiền bối hình như có điều bất trắc, ân sư Phổ Hoằng Đại Sư xưa nay vẫn có giao tình với Vân lão tiền bối, nên sai tiểu đệ thay lão nhân gia người đến hỏi thăm."

Y nói vậy, cũng là nói hộ suy nghĩ của đại đa số người đang có mặt ở đây. Phần Hương Cốc hành vi cổ quái, đặc biệt là xảy ra chuyện lớn như thế này, Cốc chủ Vân Dịch Cương vẫn thủy chung không lộ diện, quả thực khiến người ta lạ lùng.

Nhất thời mọi người nhao nhao phụ họa, đều hướng ánh mắt về phía Thượng Quan Sách.

Thượng Quan Sách cười: "Kỳ thực không giấu các vị, ta vừa từ Thiên Hương Cư nơi ở của Cốc chủ lại đây."

Những tiếng ồ, à cùng lúc phát ra, vang lên hồn độn, Thượng Quan Sách đợi cho mọi người bình tĩnh trở lại, mới đứng dậy, cung tay, cười nói: "Ý tốt quan hoài của các vị, ta đã bẩm cáo chi tiết với Cốc chủ, Vân Cốc chủ trong lòng cảm kích vô cùng. Chỉ có điều Vân sư huynh quả thực là đang đến lúc bế quan khẩn yếu, không tiện ra gặp khách, mong chư vị bỏ qua cho chỗ thất lễ!"

Nói đoạn, ông ôm quyền mỉm cười, Lý Tuân bên cạnh cũng đứng dậy, cùng sư thúc hành lễ với mọi người.

Ai nấy nhìn nhau. Một lát sau, Pháp Tướng đứng dậy, nét mặt túm tím: "Thượng Quan thí chủ đã nói như vậy rồi, nghĩ chắc Vân lão tiền bối nhất định là vẫn an khang, chúng ta cũng thấy yên lòng. Lần này quả thực đến làm phiền quá!"

Thượng Quan Sách và Lý Tuân đồng nói: "Đâu có, đâu có!"

Pháp Tướng liếc nhìn Lục Tuyết Kỳ, thấy nàng hình dung vô cảm, vẻ như băng lạnh, nhất là sắc mặt, trắng toát ra gần như trong suốt, mơ hồ có một tia hờ hững.

Pháp Tướng thăm cười khổ, biết Lục Tuyết Kỳ bất kể thế nào cũng không bao giờ chủ động bắt chuyện, đành thay mặt nàng nói: "Vân lão tiền bối thân thể khang kiện, vậy thì tốt quá rồi. Nhưng Lý Tuân sư huynh vừa kể lần này hình như có yêu nhân ma giáo nhân lúc rối loạn đột nhập giờ tròn, chẳng hay có chỗ nào cần chúng ta tương trợ không?"

Thượng Quan Sách trầm ngâm một lát: "Yêu nhân ma giáo nguy kế đa đoan, thường cố ý đục nước béo cò, nhân lúc thiên tai mà hạ thủ với bản cốc, thực rất đáng hận. Cũng may là chúng ta phòng thủ nghiêm mật, đã trực xuất được chúng đi, tuy nói là chuyện này không thể để yên, nhưng nhất thời tìm chưa ra nơi chốn của bọn chúng. Phản Hương Cốc đã phái nhiều đệ tử đi, cho đến hôm nay, ngoài một số tiểu nhân vật, thì chỉ mới truy tung được Kim Bình Nhi của Hợp Hoan Phái bên Ma giáo. Tối qua Lý Tuân sư điệt và Lục Tuyết Kỳ Lục cô nương đã bám theo, đáng tiếc lại để ả chạy thoát. Giờ cũng không biết phải làm thế nào mới tra xét được ra?"

Pháp Tướng chau mày, những người khác đều không nói gì. Ma giáo ngày nay thế lực đại thịnh, Kim Bình Nhi là nữ tử thủ đoạn tàn độc khét tiếng thiên hạ, những nhân sĩ chính đạo tu vi còn thấp chưa chắc đã muốn trêu vào ả.

Trong khi đó Phản Hương Cốc, vì nhiều lý do khác nhau, thực ra cũng không muốn các hệ phái bên ngoài nhúng tay can thiệp.

Thượng Quan Sách đưa mắt ra hiệu cho Lý Tuân. Lý Tuân hiểu ý, bước lên trước cung tay nói: "Tại hạ đa tạ hảo ý của chư vị, có điều Phản Hương Cốc sẽ vận toàn lực, tuy rằng mất một thời gian, nhưng nhất định sẽ tra xét ra chuyện này, vì vậy cũng không dám làm phiền các vị..."

"Khoan đã!" Thốt nhiên, một giọng nói lạnh băng, từ bên cạnh y văng sang.

Mọi người sững sờ, đưa mắt nhìn xem, thì ra chính là nữ tử băng sương thường xuyên im lặng, Lục Tuyết Kỳ.

Nữ tử thanh lãnh luôn cao cao tại thượng trong con mắt thiên hạ, nét mặt như sương, chỉ có điều mục quang vốn vẫn lạnh lẽo, lúc này lại ẩn ước có ánh sáng lưu chuyển nhàn nhạt, cũng không biêt trong lòng nàng rốt cục là đang nghĩ gì?

"Những yêu nhân ma giáo đó", thanh âm của nàng, văng vẳng đến tai mọi người, "phần lớn đã đi đến một nơi gọi là Thất Lý Đồng."

Mọi người lão xào cất tiếng thảo luận, chỉ có Lý Tuân thân hình khẽ chấn động, chăm chăm nhìn thần thái với ánh mắt nhất thời hơi khác lạ của Lục Tuyết Kỳ.

""Đêm qua khi cùng với mấy yêu nhân ma giáo đó đấu phép, ta và Lý Tuân sư huynh đều nghe thấy yêu nữ Kim Bình Nhi nói..." thanh âm nàng đến đây, tắc lại một lát, rồi trở lại bình thường, tiếp tục: "nói chuyện với Quý Lệ bên Quý Vương Tông, nhắc tới ba chữ Thất Lý Đồng".

Thượng Quan Sách chau mày, nhìn Lý Tuân, tự hỏi tin tức này sao Lý Tuân lại không bẩm báo với mình.

Trên đại điện, nhất thời mọi con mắt đều hướng về đám người Phản Hương Cốc, Thượng Quan Sách tâm niệm xoay chuyển, bèn mỉm cười mà rằng: "Không ngờ Lục cô nương lại có mạnh mẽ! Nếu đã như vậy, bản cốc lập tức phái người đi điều tra, còn các vị đồng đạo, thực ra không nhất thiết phải đi. Nơi này rốt cục vẫn là Nam Cương, các vị chỉ vì hỏi thăm Cốc chủ chúng ta mà đến. Tâm ý của chư vị, bản cốc xin bái lãnh!"

Mọi người đáp lại.

Giữa những tiếng lão xào của mọi người, Lý Tuân lặng lẽ đứng sau Thượng Quan Sách, nhìn về phía Lục Tuyết Kỳ. Đêm qua lúc truy tung Kim Bình Nhi, một là Kim Bình Nhi đao hạnh không dưới y, hai là Kim Bình Nhi xưa nay vốn nguy trá, liên tục dùng kế, rốt cục đã thoát được y. Đến khi y bình tâm, nhớ ra Lục Tuyết Kỳ vẫn ở trong Thiên Thủy Phế Trại, đổi mặt với Quý Lệ của Quý Vương Tông Ma giáo, bèn vội vàng quay trở lại.

Không ngờ nửa đường, y lại gặp Lục Tuyết Kỳ cầm kiếm đi ngược hướng. Gặp mặt nàng, y bất giác kinh ngạc, Lục Tuyết Kỳ lúc đó cả người như thất thần, nét mặt nhợt nhạt không còn chút huyết sắc, bạch y lấm chấm vết đỏ, chính là dấu tích của máu tươi.

Y kinh hoảng, luôn miệng hỏi han, hầu như mới khiến Lục Tuyết Kỳ thoát khỏi tâm trạng kỳ quái, nhưng nàng cũng chỉ lặng lẽ nhìn y, rồi về thẳng Phản Hương Cốc.

Người con gái lạnh lẽo ấy, và Quý Lệ đồng môn trước kia của nàng, cùng ở trong Thiên Thủy Phế Trại hoang tàn đó, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Họ kịch đấu? Hay họ nói chuyện?

Không hiểu tại sao, khi nghĩ tới những điều ấy, trong lòng Lý Tuân trào lên một cơn nộ hoả bùng bùng.

Nét mặt y theo tâm tư mà diễn biến phức tạp, những biểu tình ấy, đều không thoát khỏi con mắt của Thượng Quan Sách và Pháp Tướng.

Chỉ có điều hai người họ đều không hỏi đến một câu, chỉ thoảng nét cười, rồi nói chuyện tiếp.

Cuối cùng, những người ở các môn phái đến thăm hỏi khác thì quay về. Riêng Thiên Âm Tự và Thanh Vân Môn vốn giao tình sâu sắc với Phản Hương Cốc, lại thêm tin tức vừa rồi là do Lục Tuyết Kỳ cung cấp, Lục Tuyết Kỳ và Pháp Tướng đều lưu lại, cùng với người của Phản Hương Cốc đi về phía Thất Lý Đồng, để tra xét kỹ càng một lượt.

Hầu như cùng lúc ấy, Quý Lệ và Tiểu Bạch dắt Tiểu Hôi, xuất hiện trước Mã Đầu Sơn.

Ngắm ngọn núi cao mang hình đầu ngựa, Tiểu Bạch cười mè hồn: "Truyền thuyết nói ngọn núi này có một cái hang sâu, trong hang có Khuyển thần mà Miêu nhân tín phụng. Chân núi có một sơn đạo rất hẹp, chỉ vừa đủ một người đi, đi vào trong, chính là Thất Lý Đồng nơi Miêu nhân cư trú".

Quý Lệ khuôn mặt vô cảm liếc về phía ngọn núi cao, không nói một câu, lặng lẽ đi lên phía trước. Từ đêm qua tối giờ, hắn chưa hề hé miệng.

Tiểu Bạch đứng đằng sau, nhìn theo bóng hắn, khoé miệng lộ ra một nét tiểu ý, ngoảnh đầu vỗ vỗ vào Tiểu Hôi đang chồm hổm trên vai, mỉm mỉm nói: "Vậy chúng ta đi!"

Tiểu Hôi kêu chi chi hai tiếng, ngoác miệng ra cười, đột nhiên tuột khỏi vai ả, chạy mấy bước lên trước, rồi soạt một tiếng nhảy ào lên đầu vai Quý Lệ, ngồi xuống, ngoảnh đầu khua tay với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch khe khẽ gật đầu cười nhẹ, đi theo lên.

Chương 122

Thất Lý Đồng

Đi vào sơn đạo chật hẹp, cong queo khúc khuỷu, trên vách đá cứng hai bên, thi thoảng nhô ra một mỏm nhọn, không cẩn thận là va vào đầu.

Nhin bốn bên thạch bích, khắp nơi hạt nước rỏ tong tong, chỗ nhiều nhất còn tụ thành một cái đầm nho nhỏ. Trên vách đá, những góc khuất tối mọc ra vô số mầm rêu xanh lục, khiến không khí ngập tràn ẩm ướt và lạnh lẽo.

Quỷ Lệ và Tiểu Bạch rẽ trái quẹo phải, khó khăn lăm提供更多关于如何使用“khó khăn”这个词的建议。原文中提到“khó khăn lăm”是个多音字，建议在教学时可以将其拆分为两个部分：“khó khăn”和“lăm”，并解释它们各自的含义。

Quỷ Lệ và Tiểu Bạch rẽ trái quẹo phải, khó khăn lăm提供更多关于如何使用“khó khăn”这个词的建议。原文中提到“khó khăn lăm”是个多音字，建议在教学时可以将其拆分为两个部分：“khó khăn”和“lăm”，并解释它们各自的含义。

Hôm đó, ánh dương vừa lên, rõ ràng sáng sủa, khác hẳn với tiết trời âm u mây ngày trước.

Vừa từ trong sơn đạo tăm tối đi ra, gặp ánh mặt trời, Quỷ Lệ và Tiểu Bạch đều bất giác nheo mắt, cảm thấy những tia sáng dường như có quầng, rồi thảng xuống, rơi trên mình họ.

Giây lát sau, mắt đã mắt thích ứng trở lại, họ cũng nhận thấy từ đằng xa, dần dần dội tới một luồng thanh âm rộn rã nhộn nhịp.

Hai người ngoảnh nhìn, quang cảnh trước mắt bỗng như sáng bừng, giữa vòng thung quay bởi mây dãy núi, hiện ra một khoảnh đất phì nhiêu, bằng phẳng và rộng rãi.

Từng túp từng gian nhà mang phong vị Miêu tộc dựng trên nền đất san, hoặc tựa vào vách núi, hoặc liền sát vào nhau. Còn có một dòng suối nhỏ trong veo, bắt nguồn từ mải sâu dãy núi phía trước, lan qua vùng đất như cảnh đào nguyên ngoài cõi thế này, uyển chuyển chảy đi. Hai bên bờ suối là rất nhiều nhà cửa của người Miêu...

Nhìn từ đằng xa lại, trên mặt nước có bắc ba cây cầu, nhưng không giống nhau, một làm bằng gỗ trông hết sức đơn giản, chỉ là hai bản gỗ to chắp vào với nhau, nối ngang hai bờ, coi như là một chiếc cầu.

Hai cây còn lại đều dựng bằng đá, thì rất có phong vị. Một cây đẽo từ đại thạch, thô tang kiên cố, dòng suối vốn không rộng lắm, bắc tấm đá dày nặng này qua, chính là phương thức làm cầu đơn giản mà thực dụng của vùng Nam Cương.

Cây cầu đá cuối cùng lại chạm từ tiểu thạch, không có trụ đỡ. Đó là một cây cầu cong, ghép từ nhiều mảnh đá liền nhau, bắc vồng qua khoảng không, trên mặt suối, mang phong cách của cầu bè trung thổ, không hiểu sao lại xuất hiện ở đây, thực là kỳ lạ.

Quỷ Lệ nhìn kỹ những thứ đó, trong lòng khẽ xao động, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì. Hắn cùng Tiểu Bạch tiếp tục đi về phía trước, người mỗi lúc một nhiều, không khí mỗi lúc một nhiệt náo. Xung quanh vang lên toàn thổ ngữ Miêu nhân, Quỷ Lệ nghe líu la líu lô, nửa ngày trời cũng không hiểu lấy một chữ.

Tiểu Bạch đi bên cạnh hắn, quan sát xung quanh. Miêu nhân trên đường nhin lại, thấy hai người mặt lạ, họ tỏ ra chú ý hơn, nhưng không có chút thù địch nào. Đi được mấy bước, Tiểu Bạch khe khẽ nói với Quỷ Lệ: "Xem ra mây nấm nay Nam Cương yên ổn hơn nhiều rồi!"

Quỷ Lệ chững lại, không hiểu ý Tiểu Bạch, bèn hỏi: "Là sao?"

Tiểu Bạch đáp: "Năm xưa khi ta tới đây, Miêu nhân bình thường trông thấy người ngoài, ai nấy đều như lâm đại địch, mắt lộ vẻ cảnh giác đề phòng. Lúc đó ngũ tộc đang giằng co kịch liệt tàn khốc, chiến tranh giữa các bộ tộc lúc nào cũng có thể

bùng ra, người ngoài đến Thất Lý Đồng, nếu không có biện pháp phòng thân, chắc chắn lành ít dữ nhiều. Nhưng hôm nay nhìn tình hình này, có lẽ mấy năm trở lại đây, xung đột đã giảm bớt!"

Quỷ Lệ khe khẽ gật đầu, phóng mắt ra xa. Lúc ấy họ đã đi lẩn vào đám đồng Miêu nhân, con đường lớn này nằm một bên dòng suối, nhà cửa san sát, bên kia bờ nước trong leo leo, có nhiều cây xanh mọc thành hàng.

Nhin chung, nhà cửa của người Miêu đa phần dựng bằng gỗ, phong cách không giống chút nào với trung thổ. Bốn bề đơn giản không màu mè, cửa chính và tường bao treo xương những loài động vật nanh ác, càng là động vật hung mãnh thì lại càng thấy nhiều, đây có lẽ là phong tục của người Miêu, thông qua những thứ đó mà thể hiện lòng dũng cảm của chủ nhà.

Hai bên đường bày nhiều lều quán, hàng hoá đa phần là da lông và thịt tươi của dã thú, đi thêm mấy bước, mới trông thấy có hai quán nhỏ bán những đồ vật như ngọc khí bảo châu.

Tiểu Bạch cười: "Những da lông này đều là hàng tốt thượng đẳng, mà giá cả lại rẻ, nếu người muốn mua, thì mua ngay mấy món ở đây đi, rất đáng công mua đấy".

Quỷ Lệ nhích mép, nhưng không nói một lời, cứ chăm chú tiễn thẳng lên phía trước. Chầm chậm đến bên bờ suối, nhìn xuống dưới, chỉ thấy nước trong vẫn vắt, đứng trên cao mà nhìn rõ từng viên đá sỏi dưới lòng tiểu khê, lượn lờ cá lớn cá bé nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Ở nơi thật xa, còn có phi cầm bay tới, nó bập bùng đôi cánh hạ xuống, ngang đầu ngang nhìn bốn phía, sau đó hài lòng cụp cánh lại, nhẹ nhàng trôi trên mặt nước.

Thiên địa vạn vật nơi đây, có vẻ thanh bình hoà mục đền kỵ lạ.

Tiểu Bạch chậm rãi đi lại, Tiểu Hồi không biết đã leo lên vai ả từ lúc nào đang gai đầu một cách tò mò, nghiêng ngó xuống dòng suối.

"Giờ làm thế nào?" Quỷ Lệ hờ hững hỏi.

Tiểu Bạch trầm ngâm một lát: "Bất luận thế nào, sự việc cũng đã trôi qua được ba trăm năm. Người năm đó nếu không tu hành như chúng ta, thì quá nửa là đã chết rồi, hay là chúng ta hãy tìm những nơi mà người đó sống lúc ban đầu vậy."

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu: "Lão ta ở đâu?"

Tiểu Bạch mỉm cười, giơ tay chỉ ra phía trước: "Đẳng kia."

Quỷ Lệ ngẩng đầu nhìn, đột nhiên sững lại, chỉ thấy nơi Tiểu Bạch chỉ, là một chỗ sâu xa hẳn khu Miêu nhân tụ cư, một khối kiến trúc đá tầng dựng lưng chừng núi, cao hơn nhà cửa bình thường của những người Miêu khác.

Quỷ Lệ cau mày, khe khẽ nói: "Đàn tể!"

Tiểu Bạch mỉm cười: "Khá lắm!"

Quỷ Lệ trầm ngâm không nói, trong lòng cảm thấy hơi ngần ngại, sao không phải là cái gì khác, mà lại là đàn tế trên đất Nam Cương, vốn có một ý nghĩa đặc biệt vô cùng.

Trước đây hắn đã đến Nam Cương nhiều lần. Vì lòng đầy tâm sự, một dạ tìm kiếm Hắc Vu tộc nên không chú ý lắm đến phong tục nơi đây, nhưng một số điểm cơ bản, hắn vẫn còn hiểu biết.

Vùng biên thùy Nam Cương, có năm bộ tộc Trang, Miêu, Thổ, Lê, Cao Sơn. Họ chia đất lập mốc, bộ tộc khác nhau, tín ngưỡng, thần minh tôn giáo cũng khác nhau, nhưng trong mỗi bộ tộc, đều có nơi chuyên bái ngưỡng thần linh tổ tiên, chính là đàn tế.

Đàn tế trong các bộ tộc Nam Cương, có ý nghĩa và địa vị rất cao. Theo quan niệm của phần lớn cư dân, những lời pháp sư đàn tế nói, cũng chẳng khác gì những lời kỵ bí vĩ đại của thần minh. Thuở xưa khi năm bộ tộc giao tranh kịch liệt, trước mỗi lần khai chiến đều thỉnh thị pháp sư của đàn tế, thưa trình rõ tình hình với thần minh, được sự cho phép của thần minh - cũng tức là lời từ miệng pháp sư nói ra, tộc trưởng bộ tộc mới có thể phát động cuộc chiến tranh mới.

Từ đó có thể thấy, đàn tế và pháp sư trong đàn tế, ở vùng Nam Cương này có địa vị như thế nào!

Mà những pháp sư ấy, theo như hắn được biết, từ xưa đến nay rất ít tiếp kiến người ngoài.

Quỷ Lệ trầm mặc một lát, ngoảnh đầu nói với Tiểu Bạch: "Cái đàn tế của Miêu nhân kia, người ngươi nói đó, lẽ nào..."

Tiểu Bạch cười khẽ, ngắt lời: "Không sai, ta đã từng trông thấy, chính đại pháp sư của tộc Miêu thi triển hoàn hồn đại pháp, cứu tinh một người đã bị sơn tinh yêu mị nhiếp mất một hồn ba vía."

Đại pháp sư của tộc Miêu...

Khoé miệng Quỷ Lệ nhúc nhích. Pháp sư đàn tế ở bộ tộc Nam Cương có địa vị rất cao, tức là pháp lực phải mạnh nhất, thứ bậc phải cao nhất trong các pháp sư. Đó là người mà mỗi lần cất tiếng truyền đạt ý chỉ của thần minh, thực cũng không khác gì thần minh trong con mắt những người bình thường của bộ tộc.

Kẻ nào to gan mạo phạm đại pháp sư, Quỷ Lệ không hề hoài nghi, tất cả những Miêu nhân ở vùng đất này, thậm chí tất cả những Miêu nhân ở vùng Nam Cương đều sẽ xông đến liều mạng với kẻ đó.

Tiểu Bạch thú vị quan sát Quỷ Lệ, mỉm cười hỏi: "Sao, chúng ta làm thế nào bây giờ?"

Quỷ Lệ liếc nhìn, chỉ thấy ánh dương quang vừa lên trong buổi sáng tinh mơ, rơi xuống mặt ả, phản phất hắt ra, tạo những nét ôn tồn điểm đạm.

Hắn không nói một lời, chậm chạp cất bước về phía đàm tể nơi sườn núi.

Tiểu Bạch mỉm cười, đi theo lên.

Nơi này hiệu xưng Thất Lý Đồng, tự nhiên là phạm vi phải rất rộng, cũng là nơi tụ cư lớn nhất của người Miêu ở vùng biên thùy Nam Cương. Họ càng tiến vào sâu, những người Miêu nhìn lại càng lúc càng nhiều.

Từ con đường tương đối rộng rãi mà họ đang đi, không ngừng có các nhánh nhô rẽ về các phía, giống như cành lá trên một cây to.

Quỷ Lê và Tiểu Bạch nhìn ra xa, đường dưới chân dẫn thẳng đến hướng đàm tể ở mãi đằng kia, vì vậy, cũng bớt được những hỏi han không cần thiết.

Chỉ có điều họ càng tiến lên, những người Miêu chú ý đến hành trình của họ càng nhiều. Xung quanh tiếng xì xào dập dồn vang lên. Ước chừng thời gian cạn nửa chén trà, họ đến được chân núi nơi dựng đàm tể.

Sau đó, họ dừng bước, không phải vì họ do dự, mà vì những thổi bình dưới chân núi đã ngăn họ lại.

Quỷ Lê trong lòng cảm thấy phiền toái, nhưng tình hình trước mắt cũng không ngoài dự liệu. Vốn nó phải như thế mà! Đàm tể thần thánh chí cao vô thượng của Miêu nhân, nếu không có giới bị tôn nghiêm, thì mới là lạ.

Thổi bình Miêu nhân phòng vệ dưới chân núi quả thực không phải ít, nhìn lướt qua ít nhất của cỡ mười mấy nam tử tinh tráng, hoặc xa hoặc gần đứng cảnh giới ở con đường dẫn lên sườn núi.

Người đang chặn đường họ là hai nam tử, mình mặc trang phục bình thường của người Miêu, có khác là trên ngực họ gắn thêm một bộ mộc giáp làm từ gỗ từ đàm cứng, tay cầm thương nhọn cán dài, xem ra đó là điểm để phân biệt những chiến binh Miêu nhân với dân cư bình thường.

Hai người Miêu đó nhìn Quỷ Lê và Tiểu Bạch một lượt, sau đó dồn ánh mắt sang gương mặt xinh đẹp của Tiểu Bạch, ngắm nghía giây lát, rồi to giọng quát: "Chi li chi li hô lô lô, qua la qua la lô lô hô..."

Quỷ Lê ngoanh sang Tiểu Bạch, Tiểu Bạch so vai nói: "Đừng hỏi ta, bị giam lâu như vậy, những thứ thổi ngữ này ta làm sao còn nhớ được?"

Quỷ Lê lặng lẽ, ngoanh đầu về, trầm ngâm một lát rồi cất tiếng: "Chúng ta có việc gấp, muốn bái kiến đại pháp sư của các ngươi!" Vì có việc phải cầu người, nên hiềm hoi lầm lúc này hắn mới nói chuyện, ngữ khí có mấy phần khách sáo.

Rõ ràng là vùng đất mà người Miêu tụ cư này không được khai hoang như lão bản ở khách sạn chỗ Thiên Thủy Trại, tinh thông nhiều thổi ngữ. Nghe Quỷ Lê nói vậy, hai người Miêu nhăn tít mày, nhìn nhau, lại giơ thương nhọn cán dài trong tay lên, nét mặt nghiêm cứng, miệng héto lớn: "Hồ hô lô lô qua la la, lô lô hô hô chi li..."

Quỷ Lệ lặng ngắt, nhất thời không biết phải làm thế nào mới được. Hắn vì Bích Dao, mười năm nay chạy đông chạy tây, đến đâu cũng tìm nơi hắc pháp sư hạ lạc, hôm nay khó khăn lắm mới có manh mối, lại bị đám chiến binh người Miêu này ngăn trở, trong lòng thực phiền não vô cùng, đúng là muốn thảng tay đánh ngã những người này, xông vào đàn tế tìm đại pháp sư kia, bắt lão cứu chữa cho Bích Dao.

Có điều hắn rõ rệt cục không phải là thiếu niên bất tri thế sự năm xưa nữa, biết lúc này vạn lần không thể mạnh động, một khi làm náo loạn vùng cương thổ này, chỉ e là kích cho tất cả nổi dậy. Trù trù giây lát, vì ngôn ngữ bất đồng, hắn bèn dùng tay chỉ chỉ lên đàn tế trên sườn núi, dùng một giọng hết sức hoà dịu nói: "Chúng ta muốn lên đàn tế của các người, bái kiến đại pháp sư."

Chẳng biết người Miêu kia nghe hắn nói có hiểu không nữa, nhưng động tác hắn dùng tay chỉ lên đàn tế nơi sườn núi, lập tức khiến cho tất cả những Miêu nhân xung quanh, kể cả những chiến binh đang đứng phía xa, và những người dân đang đứng sau lưng hắn xem nhiệt nào cùng bừng bừng phẫn nộ. Ai nấy tức thời la hét chửi bới, đám chiến binh người Miêu càng hô hô la la loạn lên, vây xum lấy bọn họ.

Quỷ Lệ sững người. Tiểu Bạch đứng bên nói nhỏ: "Hỗng rồi, người phạm đến điều đại kỵ của họ rồi!"

Quỷ Lệ lạ lùng: "Ta đã làm gì?"

Tiểu Bạch nhìn đám người đang phẫn nộ vây quanh, khe khẽ nói: "Trong mắt người Miêu, đàn tế là cấm địa thần thánh, bình thường lúc nói năng cũng không thể khinh suất, dùng tay chỉ về đàn tế lại càng là cử chỉ bất kính, là động tác sỉ nhục nhất đối với bọn họ."

Quỷ Lệ trừng mắt, nói một cách hung tợn: "Chuyện quan trọng như vậy, sao ngươi không sớm báo cho ta biết?"

Tiểu Bạch khẽ cười, như lộ hết những vẻ dịu dàng nhu mì, nhẹ nhàng nói: "Ngươi cũng phải nghĩ xem, ta bị giam đến ba trăm năm, đâu còn nhớ được nhiều như thế..."

Quỷ Lệ lại lặng ngắt, nhất thời cảm thấy đau nặng trĩu.

Những người Miêu xung quanh thấy hai người bị vây khốn mà chẳng tỏ vẻ sợ hãi, thần tình lại cứ như không, khe khẽ nói chuyện. Gã kia còn có mấy phần lo lắng, chứ à nẹ hoàn toàn không để ý đến họ, cứ làm dáng cười duyên, sóng mắt lưu chuyển.

Xung quanh có rất nhiều Miêu nữ, thấy Tiểu Bạch hình dung xinh đẹp, nhất thời đều âm thầm ngưỡng mộ. Nhưng khi nhìn thấy mỗi lúc một nhiều nam tử Miêu nhân ngắm Tiểu Bạch hai mắt bừng sáng, tức thời họ đều xung động, giây lát kêu chi li hô la loạn cả lên, ra ý đòi cẩu nam cẩu nữ này vũ nhục đàn tế thần thánh, tội bất dung xá, vể lý là phải nghìn đao tùng xéo, lăng trì xử tử.

Trong số nam nhân có vài thiếu niên trẻ tuổi không chịu cái lý ấy, liền tranh biện mấy câu. Họ nói kẻ vũ nhục đàn tế là nam nhân kia, còn nữ tử đâu có đại tội gì, hay là giết gã đó, tha cho ả nọ, để làm vợ ta cũng không tệ...

Lời còn chưa dứt, mấy nam tử đó đột ngột bị nhấn chìm trong đám Miêu nữ, bị mắng thân, tý tỡ, muội muội, a di, tam cõi, lục thẩm cho chí những Miêu nữ không quen biết hoặc giơ tay đánh, giơ chân đá, hoặc ngứt tóc, véo tai, hoặc lườm nguýt, đấm ngực, tóm lại là ngập trời những chân với tay, tiếng kêu tiếng thét như quỷ khóc sói gào nhất thời dậy lên, giây lát sau, âm thanh bồm bộp liên tiếp vang dội, những nam tử ấy ai nấy đều sưng mặt tím bị đẩy xuống suối, làm bắn toé lên bao bọt nước.

Miêu nữ hung hăn, đúng là mới thấy lần đầu.

Mấy thổ binh Miêu nhân tựa hồ cũng không ngờ phụ nữ bộ tộc mình lại nổi giận đến độ ấy, nổi giận hơn cả những chiến binh cảnh giới vốn được chọn từ hàng ngũ trung trinh nhất với thần minh, tỏ thái độ thâm ác thống tuyệt đối với những người ngoài đến vũ nhục đàn tế, tới mức đánh đấm người khác chỉ vì họ ngỏ lời cầu xin giảm tội.

Chiến binh Miêu nhân đứng đầu, tựa hồ là đầu mục của mười mấy thổ binh này, nhìn những gã trẻ tuổi đang mặt nhăn mày nhó dưới nước, ho khẽ một tiếng, rồi liếc Quỷ Lệ và Tiểu Bạch, tức thời gương mặt lạnh lẽo. Y không nhìn Tiểu Bạch lâu, mà cứ chăm chăm xoay mắt vào Quỷ Lệ, tựa hồ chỉ sợ hắn chuồn mất, hoặc sợ ánh mắt của mình bỏ sót điểm gì. Để tránh đối phương không hiểu rõ, y cất tiếng nói thật to: "Ha ha lô lô chi li li, qua la chi li hô lô lô!"

Quỷ Lệ cũng lo cuống, tuy không biết vì sao đột nhiên những phụ nữ kia lại xông đến, tóm bắt mấy gã thiếu niên đánh cho một trận rồi ném xuống nước, nhưng nhớ ra Miêu nhân là dị tộc, quá nửa là phong tục kỳ quái, nên cũng không lấy làm lạ.

Có điều bây giờ nói chuyện không thông với những Miêu nhân, vừa rồi tự mình lại vô ý xúc phạm đến điều đại kỵ của họ, làm họ tức giận. Mắt thấy những người Miêu xung quanh tụ lại mỗi lúc một nhiều, tuy hắn và Tiểu Bạch đều là người trong giới tu chân, tuyệt không sợ những người Miêu này người đồng thể nhiều, thân thể to khoẻ, nhưng không có cách nào, vì quả thực là hiện giờ đang phải cầu sự trợ giúp của bọn họ.

Mười năm nay, hắn từ hi vọng đến thất vọng lại hầu như tuyệt vọng, tủi buồn đau khổ vô cùng. Hôm nay đột nhiên niềm hi vọng mới mẻ thế này chớm nở, bất luận thế nào hắn cũng không thể khinh suất bỏ qua. Nhưng lúc này nói chuyện không xuôi, dùng động tác lại sợ là khó hiểu, vạn nhất vô tình mạo phạm vào điều uý kỵ nào nữa, e không tránh được oan uổng.

Hắn đứng đó, xông lên không được, lui lại thì không muốn, trái phải đều khó, thực là rất lúng túng.

Những người Miêu xung quanh thấy hai kẻ mạo phạm vẫn khăng khăng không hối cải, cứ đứng nguyên chỗ không chịu nói một lời. Trông gã kia thắn sắc còn có

mấy phần lo lắng, nỗi buồn lại cứ mỉm cười, càng lúc càng tươi, quan sát đám đông xung quanh tựa hồ rất cao hứng, tiểu dung càng lúc càng kiều媚, lại còn cười với những nam tử Miêu nhân cứ nhìn ả nấy giờ, khiến bọn họ nhất thời như mê mẩn cả đi.

Tình cảnh này không lọt qua ánh mắt của những phụ nữ Miêu, tức thời như khai mầm hoạ, đúng là có thể chịu đựng, nhưng không thể chịu đựng được, họ láo nháo càng lúc càng ầm ĩ, tựa hồ muốn dùng nước miếng mà dìm chết Quý Lệ và Tiểu Bạch.

Mãi thấy đám đông không ra tay khống chế, rất nhiều phụ nữ Miêu toan xông lên trước, dạy cho cái tên tiểu yêu tinh khinh mạn kia một bài học, đúng lúc dẫn thần minh ra để cầu viện, họ nghe một tiếng quát lớn vang lên, từ phía sau các chiến binh bảo vệ đang đứng trên sơn đạo.

Thanh âm thuần hậu hùng tráng vô cùng, lại tràn đầy vẻ uy nghiêm, át đi tiếng huyên náo của rất nhiều người. Miêu nhân xung quanh tựa hồ cũng nhận ra thanh âm này, giây lát đều yên lặng, nhìn hướng lên phía núi, hiển nhiên nơi đó có một người rất uy vọng đối với bọn họ.

Chương 123

Lịt Tửu (Rượu Mạnh)

Một đám Miêu nhân xuống núi, Quý Lệ và Tiểu Bạch nhìn theo, thấy bảy tám chiến sĩ Miêu nhân cường tráng hộ vệ một lão giả đại khái cỡ năm chục tuổi đi xuống.

Tiếng hét lớn nãy là do lão giả đó phát ra.

Các chiến sĩ Miêu nhân xung quanh thay nhau hành lễ, đoàn người vốn đang kích động lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người đều cúi đầu biểu thị lòng tôn kính đối với lão giả.

Đợi đến khi đoàn người tới gần, lão giả bước ra khỏi đám đông, đến trước Quý Lệ và Tiểu Bạch, nhìn về phía bọn họ. Bọn Quý Lệ hai người cũng đang quan sát lão.

Lão giả đó thân thể cao to, tuy tuổi tác đã cao, hai bên trán đã có tóc bạc, nhưng tinh thần cực kỳ tráng kiện, đôi mắt lấp lánh có thần, đang nhíu mày nhìn lên nhìn xuống hai người bọn họ.

Một lúc sau, lão giả hỏi: "Kỉ lý kỉ lý hồ lỗ lỗ, oa lạp oa lạp lỗ lỗ hồ?".

Quý Lệ ngẩn người, nghe tựa hồ không khác gì câu hỏi của gã binh sĩ hồi nãy hỏi, nghĩ chắc cũng cùng một ý tứ, chắc muốn hỏi xem mình là ai, đến đây làm gì?

Chỉ là suy đoán vẫn hoàn suy đoán, vẫn không hiểu ý tứ lời nói của lão, cho nên mới thốt: "Bọn ta có chuyện cần cắp, muốn...", đang định giơ tay lên, chợt tỉnh ngộ, liền vội buông tay: "Muốn bái kiến đại vu sư trong tết đàm".

Hắn nói vậy, kỳ thực trong lòng cũng đang khổ náo, mấy người kia cẩn bản nghe không hiểu ý của hắn, nói gì cũng vô dụng thôi. Nhưng không nói lại càng không có lẽ nghĩa, e rằng sẽ làm mấy người kia giận, nhất thời nôn nóng trong lòng hết sức.

Không ngờ tựa hồ như trời thuận theo lòng người, lão giả nghe Quý Lệ nói, đột nhiên nhíu mày, nhìn lên nhìn xuống hai người bọn họ mấy lượt, chợt dùng tiếng trung thổi không rành rọt lầm: "Ngươi... các ngươi là người trung thổ?".

Quý Lệ và Tiểu Bạch giật mình, mừng rỡ tức thì, hiện giờ tiếng nói của lão giả thanh âm nghe mát tai làm sao. Quý Lệ liền gật gật đầu: "Không sai, không sai, bọn ta là từ trung thổ đến, có chuyện khẩn yếu muốn bái kiến đại vu sư của quý tộc".

Lão giả liếc nhìn bọn họ, lại thấy trên mình họ vận phục trang dân tộc vùng biên thùy Nam Cương, bất quá chất liệu có vẻ thô thiển, nhưng hai người khí độ bất phàm, hiển nhiên không phải là thương nhân bình thường, đặc biệt là nữ tử kia, tuyệt đẹp trời sinh, cho dù là khoác bộ y phục mà cả những cô gái tầm thường cũng không thèm tới, vẫn toát ra một phong vị khác thường.

"Các người là ai? Tìm đại vu sư có chuyện gì?". Lão giả chầm chậm hỏi.

Quý Lệ và Tiểu Bạch đưa mắt nhìn nhau, vòng tay đáp: "Vị lão trượng này, ta có một vị bằng hữu vì thụ thương quá nặng, ba hồn bảy phách đã thất tán đi hết chín phần mười, chỉ còn lại một hồn, mười năm nay cứ như là người chết, thật là...".

Hắn nói tới đó, trong đầu hiện ra bóng hình Bích Dao nắm lăng im trong hàn băng thạch thất trên Hồ Kỳ Sơn, nhất thời xúc động tâm tình, thanh âm không ngờ không khỏi có chút run rẩy. Hầu hết người đứng quanh tuy không hiểu lời nói của hắn, nhưng nhìn thần tình và nghe ngữ khí của hắn, đa số cũng đã biết hắn đang khẩn cầu gì đó, nhất thời cũng có chút hảo cảm.

Ngay cả Tiểu Bạch đứng cạnh Quý Lệ, đôi mắt sáng ngời nhìn Quý Lệ, giờ này phút này cũng đã thu lại nụ cười lợt lạt phảng phất như nhìn thấu hết nhân tình đang treo nơi khoé miệng, tỏ vẻ trang nghiêm kính cẩn.

Quý Lệ định thần, trấn định tâm tư: "Ta từng nghe cao nhân chỉ điểm, thương thế bệnh chứng đó nhất định phải cần dì nhân biết hoàn hồn kỳ thuật, băng vào một hồn còn lại mà thi triển kỳ thuật, chiêu hồi những hồn phách đã thất tán, mới có thể thuyên giảm. Ta đã mười năm lặn lội tìm kiếm, không ngại thiên hạ rộng lớn bao la tới cõi nào, không ngờ vẫn vô phương tìm được. May là mấy ngày gần đây...", hắn nhìn sang Tiểu Bạch, lại nói tiếp: "May là mấy ngày gần đây nghe nói đại vu sư của quý tộc có hồi hồn kỳ thuật đó, cho nên đặc biệt tới khẩn cầu, thỉnh đại vu sư nhất định phải giúp cho một tay. Tại hạ thật cảm cái ân này bất tận".

Lão giả nghe xong, nhíu nhíu mày, thần tình trên mặt cực kỳ phức tạp, nhưng thấy thần sắc thành khẩn của Quý Lệ thật không phải nói chơi, trầm ngâm một hồi mới thốt: "Người trung thổ các ngươi thật hiếm có người có tình nghĩa như vậy, bất quá chuyện này ta không thể làm chủ được, các ngươi cứ đợi ở đây, ta

lên tể đàm thỉnh đại vu sư một chuyến xem ý tứ của lão nhân gia ra sao. Nếu quả lão nhân gia không chịu gặp các người, ta cũng không còn cách nào nữa".

Quỷ Lệ mừng khấp khởi, gật đầu liên hồi, miệng lắp bắp: "Đa tạ lão trượng".

Lão giả gật gật đầu, do dự một chốc, lại quay đầu dùng tiếng Miêu nói với mấy chiến sĩ Miêu nhân bên cạnh vài câu, mấy chiến sĩ đều gật đầu. Sau đó lão giả Miêu nhân một mình bước lên núi, mấy chiến sĩ Miêu nhân còn lại từ từ tụ tập lại, nhân quang đều chú thị nhìn bọn Quỷ Lệ hai người, cũng không biết là đang giám thị, hay là phụng mệnh bảo vệ bọn họ!

Những Miêu nhân khác đứng xung quanh chỉ thấy lão giả cùng hai người lạ phát âm loạn xạ, trong tai bọn họ, ngôn ngữ trung thổ không khác gì tiếng chim hót líu lo. Lão giả nói xong là dặn mấy chiến sĩ canh người, mình thì lại quay lên tể đàm trên núi. Họ nhất thời rì rầm nghị luận, thầm thì to nhỏ.

Dưới sự quan sát của cả chục đôi mắt, Quỷ Lệ tâm sự trầm trọng, nghĩ ngợi gì đó, không để ý tới những người khác chút nào, Tiểu Bạch lại vẫn lộ xuất nụ cười mỉm nhu mì, từ từ nhìn quanh bốn phía, đón lấy vô số mục quang hiếu sắc có, ghen tị có, phẫn hận có.

Chỉ có Tiểu Hồi trên vai nàng cứ nhìn đông ngó tây, đối với đám người này không có hứng thú, mục quang cuối cùng lạc vào dòng suối bên cạnh, có vẻ thích thú nhìn bầy cá bơi lội, mắt nhìn trân trân không di chuyển, bất giác há miệng cười. Thân người cũng nhún nhảy như muốn phóng xuống suối chơi giỡn.

Tể đàm của Miêu nhân, toàn bộ là dùng mấy khối đá khổng lồ xây thành, hùng vĩ cao lớn pha lẫn nét thô sơ hung tợn. Lão giả từ sơn đạo đi lên, tới trước tể đàm, chỉ thấy trước mặt tể đàm là một bình đài dùng những khối đá hình chữ nhật sắp xếp bằng phẳng, khá láng trơn. Sau bình đài là tể đàm.

Hai trụ đá khổng lồ đứng sừng sững trước tể đàm, liếc sơ cũng phải cao hơn mười trượng, hơn nữa thân trụ không thấy một chút vết tích nứt gi, không ngờ là dùng cả khối đá to lớn điêu khắc thành, thật không biết tổ tiên của người Miêu năm xưa từ đâu mà có thể tìm ra khối đá khổng lồ như vậy, hơn nữa không ngờ còn có thể vận chuyển chúng đặt ngay trước tể đàm.

Bước qua hai thạch trụ khổng lồ đó liền thấy tể đàm cũng là dùng đá tảng kiến tạo. Miêu nhân tể đàm ở Thất Lý Động luôn vang danh suốt một dải biên thùy Nam Cương. Một nửa kiến tạo bằng đá tảng khổng lồ, nửa kia tạc thẳng từ thân núi, đục đào từ trên vách đá cứng lạnh mà ra.

Lão giả bước tới, quang tuyển bốn bề liền tối mờ xuống. Nhiệt độ xung quanh tựa hồ cũng thấp hơn so với bên ngoài nhiều.

Lão giả hiển nhiên là người có thân phận cao, đối với nỗi thần thánh trong lòng người Miêu này quen thuộc phi thường, không thấy lão do dự chút nào, trực tiếp hướng vào nỗi sâu thẳm của tể đàm mà đi, trên đường đi, trên đường đi, khi gặp một vài vu sú

người Miêu, song phương chào hỏi qua lại. Nếu để Quỷ Lê và Tiểu Bạch nhìn thấy, nghĩ chắc có thể đoán định được thân phận của lão nhân.

Người có thân phận đủ để các vu sư người Miêu chào hỏi, ngoại trừ các vu sư khác trong tể đàm ra, cũng chỉ có tộc trưởng của toàn tộc Miêu nhán.

Lão giả tiếp tục đi vào trong, vượt qua một thông đạo rộng rãi, đến nơi sâu kín nhất của tể đàm, cũng là gian phòng lớn nhất trong tể đàm.

Trên thạch môn treo trang sức làm bằng xương cốt mãnh thú, trên vách đá xung quanh chỗ nào cũng nhuộm huyết dịch đỏ tươi, tượng trưng cho sự tôn kính tể tự tổ tiên.

Nhin trong bóng tối, mọi vật ở đây đều có vẻ hung tợn đặc biệt.

Bất quá đối với người Miêu mà nói, nơi đây là địa phương thần thánh nhất, trên mặt lão giả cũng đã xuất hiện biểu tình trang nghiêm kính cẩn, chỉnh sửa lại y phục, chậm chạp bước tới.

Trong thạch thất to lớn, trông trông không không, chỉ có mặt trong nhất bừng cháy một đống lửa bắt mắt vô cùng giữa vùng âm ám.

Trước ngọn lửa là một tòa thạch tượng cổ quái cũng điêu khắc từ một khối đá lớn, đầu giống đầu chó, nhưng trên mình lại có mười chân, trên chân còn có móng vuốt bén nhọn, hơn nữa trên lưng còn có hai đôi cánh, thật là một bức tượng rất kỳ quái, trông có vẻ là thần minh mà người Miêu thờ phụng.

Trong thạch thất rộng lớn lại chỉ có một người, dáng dấp sau lưng già nua gầy còng, im lặng ngồi trước đống lửa, phảng phất đang suy tưởng, lại phảng phất đang trầm mặc.

Địa phương kỳ dị này không biết tại sao làm cho người ta có cảm giác quái dị như thời gian đã dừng lại hẳn, đình trệ không trôi qua.

Tại đây, phảng phất mọi thứ đều tĩnh tại trầm mặc.

Hỏa quang phùng phùng, chiếu rọi thân ảnh của người trước ngọn lửa lúc mờ lúc tỏ.

Lão giả chậm chạp bước lên, dừng lại sau lưng người kia khoẳng một trượng, thấp giọng cung kính thốt: "Đại vu sư...".

Thân ảnh trước ngọn lửa hơi động đậy, thanh âm già nua truyền vọng: "Đồ Ma Cốt, ngươi sao lại quay trở lại? Ý chỉ của Khuyển Thần không phải ta hồi nãy đã nói cho ngươi biết sao? Lẽ nào ngươi còn có chỗ mập mờ?".

Lão giả gọi là Đồ Ma Cốt vốn là tộc trưởng hiện thời của Miêu tộc vùng biên thùy Nam Cương, chỉ nghe lão cung cung kính kinh đáp: "Đại vu sư, ý tứ của Khuyển Thần tôi hoàn toàn nhận biết, tôi cũng nhất định sẽ chiếu theo ý chỉ của Khuyển Thần mà làm".

Đại vu sư vẫn không quay đầu lại, chỉ nghe ông ta thốt: "Ừ, vậy thì tốt. Nhưng vì chuyện gì mà người phải quay trở lại đây? Ta cảm thấy trong lòng người có chỗ bất an".

Tộc trưởng Đồ Ma Cốt hơi nhíu mày, tựa hồ do dự không biết dùng lời nào để thuyết minh, sau một hồi lão mới quyết định nói trực tiếp: "Đại vu sư, có hai người trung thổ lạ mặt bên dưới Thất Lý Động, bọn họ hy vọng có thể bái kiến đại vu sư".

Thân người đại vu sư trước ngọn lửa hơi động đậy, đâu nãy giờ một mực đối diện đống lửa và thạch tượng Khuyển Thần trước đống lửa cũng bắt đầu chuyển động, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy đầu tóc lơ thơ đã hoàn toàn bạc trắng của ông ta.

"Là ai? Ta đã gần trăm năm rồi không bước ra khỏi tect đầm này, sao lại có người trung thổ đến tìm ta?".

Đồ Ma Cốt đáp: "Dạ, tôi cũng cảm thấy kỳ quái phi thường, cho nên mới lên đây thỉnh vẫn đại vu sư một chuyến xem có nên để bọn họ lên đây không?".

Đại vu sư trầm mặc một hồi, lại hỏi: "Bọn họ có nói đến đây làm gì không?".

Đồ Ma Cốt đáp: "Có, một nam một nữ, nam nhân nói muốn thỉnh đại vu sư giúp trị bệnh cho bằng hữu của hắn".

Đại vu sư hừ một tiếng: "Ta phải hầu Khuyển Thần đại nhân, không còn thời gian để lo tới những người kia, người thay ta từ chối bọn họ đi".

Đồ Ma Cốt hơi ngây người, nhưng cũng không nói gì thêm: "Được, để tôi ra chuyển đạt ý ngài". Nói xong quay người đi ra.

Lão vừa đi được mấy bước, bỗng từ sau lưng truyền tới thanh âm của đại vu sư: "Đợi đã".

Đồ Ma Cốt xoay người lại: "Sao, còn có chuyện gì hả đại vu sư?".

Thân ảnh gầy còng của đại vu sư vẫn đổi diện đống lửa, thanh âm già cỗi chậm chạp truyền lại: "Bệnh bọn họ yêu cầu ta trị là bệnh gì?".

Đồ Ma Cốt đáp: "Nghe bọn họ nói là một thứ bệnh chứng rất cổ quái, hình như hồn phách của người kia mười đã mất hết chín...".

Thân ảnh của đại vu sư bỗng chấn động trong hỏa quang.

Đồ Ma Cốt nói tiếp: "Nam tử đó nói đã từng có cao nhân chỉ điểm cho hắn rằng tình huống này nhất định phải có hoàn hồn kỳ thuật mới có thể chữa trị. Nam tử đó cũng không biết nghe tin tức từ đâu mà nói đại vu sư ngài có thể có kỳ thuật đó, cho nên muốn cầu ngài chữa trị".

Đồ Ma Cốt từ từ nói xong, đại vu sư lại không có phản ứng gì, thân ảnh bất động, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Ngọn lửa không ngừng lúc bốc lúc hạ, nuốt chửng lấp mẩy khúc cùi, Đồ Ma Cốt đợi một hồi lâu, lại vẫn không thấy đại vu sư mở miệng nói gì, hơi ngần ngại thốt: "Đại vu sư, vậy tôi...".

"Đi từ chối bọn họ, kêu bọn họ lập tức rời khỏi đây".

Đại vu sư lại trầm mặc, không nói gì nữa.

Đồ Ma Cốt chầm chậm xoay người, đi ra ngoài, nhưng lão vừa ra khỏi thạch thất, thanh âm của đại vu sư lại vang lên lần nữa.

Lần này, lão cũng nghe được đại vu sư hỏi nào giờ luôn luôn thẩn bí mưu trí tựa hồ đã trải qua một đoạn thời gian đắn đo cực kỳ phức tạp mới nói nên lời.

"Ngươi... dẫn bọn họ lên đây!".

Quỷ Lệ không nhịn được nắm chặt song quyền, sau đó mới từ từ buông lơi, hốt hoảng cảm thấy lòng bàn tay vì quá gấp rút mà đã đẫm mồ hôi.

Đã lâu rồi không bị kích động trông mong như vậy. Càng đợi càng cảm thấy bất an, Quỷ Lệ một mực ngóng nhìn tế đàm trên sườn núi. Nhưng vị lão giả kia đã đi lâu rồi mà vẫn chưa trở lại.

Lẽ nào đại vu sư trong tế đàm không chịu chữa bệnh cho người ngoài?

Hay là mình đã làm sai điều gì?

Quỷ Lệ cứ nghĩ đi nghĩ lại, thậm chí tim cũng đã bắt đầu dần dần đậm vội.

Tiểu Bạch đứng một bên, nhãn quang rơi trên mặt Quỷ Lệ, trong mắt nàng không giấu nổi chút thâm tình thấp thoáng phảng phất đang khắc hằn trên mặt nam tử đang bối rối kia.

Nàng thở dài nhẹ nhàng, xoay đầu đi.

Đám người Miêu vây quanh cũng không khỏi bắt đầu lo lắng, đợi đã lâu rồi, tộc trưởng tiến vào tế đàm thủy chung vẫn chưa xuống trở lại, lại không có mệnh lệnh nói phải xử trí hai người lạ này làm sao, một số người đã tản ra.

Bất quá vì dung mạo Tiểu Bạch quá mỹ lệ, nhiều nam tử người Miêu trẻ tuổi vẫn còn bị hấp dẫn đứng xung quanh, có người gan dạ cứ nhìn nàng, có người lớn tiếng cười nói đàm luận về nhan sắc mỹ miều của nàng.

Ngay cả Tiểu Hồi không biết từ lúc nào đã nhảy xuống khỏi vai Tiểu Bạch, chạy đến bên dòng suối trong veo xem bầy cá bơi lội giữa những kẽ đá, chọt phốc người xuống, muốn thò tay bắt cá. Nào ngờ cá quá nhanh nhẹn, luôn đồng lách tay thoát khỏi tay nó, nó lại bị dính nước đầy mình.

Bất quá Tiểu Hồi không lý gì tới, rụt tay lại nhẵn nại đợi chờ, một hồi sau, mặt nước lặng trở lại, bầy cá lại bơi về, Tiểu Hồi canh kỹ, lại chụp nữa. Nước trong mát quá, Tiểu Hồi đổi với trò chơi này rất thích thú, chơi không biết chán.

Dưới chân núi, đám đông dần dần tản ra, xung quanh lại bình tĩnh trở lại.

Đồ Ma Cốt vẫn chưa về, Quỷ Lệ trong lòng càng lúc càng nóng nảy, có mấy lần thật muốn xông lên, xông vào tể đàm, đi tìm đại vu sư khẩn cầu một phen, nhưng mỗi lần đều hình dung tới thân ảnh của Bích Dao, chung quy vẫn cố gắng đè nén ý niệm lại.

Tư vị đợi chờ không ngờ lại khốn khổ như vậy.

Trên mặt hắn dần dần hiện rõ biểu tình nôn nóng, trừ Tiểu Bạch ra, lúc này những chiến sĩ người Miêu cũng đã thấy được, trong ngóng dusk như vậy, mấy chiến sĩ người Miêu kỳ thực trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ bất quá muôn hỏi một tiếng sao đã lâu quá rồi, lẽ nào tộc trưởng và đại vu sư còn có chuyện gì khác trọng yếu hơn?

Người Miêu bản tính thật thà chất phác, tuy còn chưa rõ bọn Quỷ Lệ thật ra là ai, nhưng để hai người đợi lâu như vậy, mọi người đều thấy không phải lầm.

Sau một hồi nữa, tiểu đầu mục thân người cao to bước lên, giọng điệu cộc lốc nói với Quỷ Lệ: "Hồ lỗ lỗ, oa lạp lạp!".

Quỷ Lệ ngẩn người, không hiểu là ý gì, lại thấy chiến sĩ người Miêu đó tháo một cái bao lớn làm bằng da thú từ bên hông, quăng qua cho hắn.

Quỷ Lệ thò tay tiếp lấy, tay vừa cảm thấy nặng, thấy miệng bao có nút gỗ, lại thấy chiến sĩ người Miêu kia đưa tay ra, làm động tác như uống gì đó. Quỷ Lệ liền tỉnh ngộ, tháo nút ra, quả nhiên mùi rượu nồng nặc, đúng là một thứ rượu mạnh.

Quỷ Lệ cười khổ một tiếng, hắn vốn không thích rượu, hôm nay lại càng không có tâm tình gì, bất quá mấy Miêu nhân kia đều đang nhìn hắn chăm chăm, nghĩ trong đầu cũng không thể gạt phăng hảo ý của người ta, liền nhìn về phía chiến sĩ người Miêu kia gật đầu mỉm cười, đưa bao rượu lên miệng, miễn cưỡng uống một ngụm.

Nào ngờ vừa nhấp một ngụm đó, lập tức nhăn mặt nhíu mày, rượu của người Miêu chưng cất cực kỳ mạnh, vị không ngờ cũng mang theo cốt cách của vùng biên thùy Nam Cương, không ngờ có một luồng khí cay xè, xộc thẳng vào cổ họng, hắn nhất thời không đề phòng, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Biểu tình của hắn lọt vào mắt đám người Miêu, mấy chục người không khỏi cười hăng hắc, chắc là chuyện biểu tình của người trung thổ quen uống rượu mạnh của người Miêu chưng cất không phải là lần đầu tiên bọn họ thấy, trong tiếng cười còn có vài phần tự hào.

Quỷ Lệ trong lòng tức giận, nhưng liền nghĩ tới mấy người kia kỳ thực không có ác ý, hơn nữa mình đang cầu người ta, sao lại có thể nổi nóng cho được, chỉ còn nước cười khổ, tính trả lại bao rượu, chiến sĩ người Miêu kia cười hì hì thò tay định tiếp lấy.

Bất chợt một bàn tay trắng muốt từ một bên thò sang, đón lấy bao rượu từ trong tay Quỷ Lệ. Chúng nhân kẽ cả Quỷ Lệ đều ngây người, thấy người tiếp lấy bao rượu không ngờ chính là Tiểu Bạch đang cười cười đứng kề bên.

Chỉ thấy nàng đưa bao rượu lên gần lỗ mũi, hít một hơi sâu, mùi rượu xộc vào cực kỳ mãnh liệt, nhưng nữ tử kia không ngờ lại không tỏ ra khó chịu chút nào, trái lại còn có vẻ sành sỏi vô cùng. Liền thấy nàng đưa hai tay nhấc bao rượu, đưa sát miệng, há miệng uống một ngụm lớn.

Chúng nhân thất kinh, Quỷ Lệ cũng giật mình!

Tiểu Bạch uống xong một ngụm lớn mới chịu hạ bao xuống, trên mặt dần dần hiển lộ thần sắc thỏa mãn, một hồi sau quát nhẹ một tiếng: "Hảo tửu!".

"Oa...".

Tiếng kêu đó lại là do đám chiến sĩ người Miêu phát ra. Rượu mạnh của Miêu tộc Nam Cương, tửu tính cực kỳ hung hăn, hồi đó tới giờ luôn cho là nam nhân mạnh bạo nhất cũng là người có tửu lượng mạnh nhất. Trong Miêu tộc, nữ nhân không ai đụng đến thứ rượu mạnh chỉ có nam nhân mới uống này.

Không ngờ hôm nay một nữ tử xem có vẻ nhu mị như vậy lại uống một ngụm đầy như vậy, thật vượt ngoài ý liệu của mọi người, hơn nữa xem phản ứng của nàng khi uống, đơn giản là biểu tình đặc thù chỉ có tửu quỷ mới có được. Nam tử Miêu tộc ai ai cũng thích rượu, cho nên tức thời nhốn nháo động dung, cùng nhau vỗ tay khen ngợi.

Trên khuôn mặt trắng muốt của Tiểu Bạch, giờ phút này tựa hồ vì rượu mạnh lọt vào cổ họng, đã khoác lên một lớp ửng hồng lợt lạt, nhưng tinh thần của nàng đột nhiên phẫn chấn, hữu thủ nắm lấy bao rượu, tả thủ dang ra, đưa ngón tay trắng muốt búng nhẹ về phía đám chiến sĩ người Miêu, phát ra một tiếng "chóc" nhẹ nhẹ.

Đám chiến sĩ người Miêu lại xôn xao một hồi, ai ai trên mặt cũng có vẻ kinh ngạc hoan hỉ, thủ thế đó rõ ràng là của người Miêu Nam Cương, nam tử kính tửu lẫn nhau thường làm tư thế đó để mời người ta uống rượu, nữ tử bộ dạng trung thổ này không ngờ lại làm đúng y hệt như vậy, nhất thời cứ đưa mắt nhìn nhau ngơ ngẩn.

Nhưng càng lợi hại hơn là, chuyện khiến cho bọn họ trợn tròn mắt không ngờ còn xảy ra sắp tới đây.

Chỉ thấy Tiểu Bạch cười nhẹ một tiếng, mục quang lúc này thật là nhu mị như nước, lại ngừa đầu, tóc mây phất phơ, đưa bao rượu lên miệng, tu ừng ực.

Đám người Miêu thất kinh thất sắc, Quỷ Lệ cũng vậy, trong lòng ngấm ngầm trách cứ Tiểu Bạch bây giờ không ngờ còn làm ra chuyện như vậy, nhưng trong mắt của chúng Miêu nhân, nữ tử này cơ hồ là đệ nhất kỳ nữ trên thế gian.

Rượu Miêu cực mạnh, rượu mạnh trong cái bao to đó cay xé, hôm nay phóng mắt nhìn cả tộc Miêu cũng không có nam tử nào có thể uống hết một hơi, đa số chỉ

uống ba phần tư là đã say túy lúy. Nhưng nữ tử này cổ họng không ngừng lay động, không ngờ lại uống từng ngụm từng ngụm lớn không ngưng, nhất thời chúng nam tử người Miêu đều động dung.

Mà khơi khơi hồi nãy Tiểu Bạch còn làm một động tác cực kỳ kinh điển!

Người Miêu tính tinh cương trực, hơn nữa số đông nam tử đối diện với một nữ tử xem có vẻ nhu nhược như vậy lúc khiêu chiến, có thể thẹt lùi được sao? Cũng không biết ai là người đầu tiên hé lèn một tiếng, phỏng mũi thương ghim xuống đất, tháo bao rượu bên hông, ngửa đầu uống.

Phong tục của người Miêu, mỗi một nam tử bên người đều có bao rượu, một khi đã có người đi đầu, cứ như là bầy ong vỡ tổ, chúng Miêu nhân đều quăng thương nốc rượu, cảnh tượng thật hùng tráng.

Chỉ có tiểu đầu mục người Miêu kia bỗng giật mình tỉnh táo, thò tay định lấy rượu, không ngờ lại mò vào khoảng không, mới tỉnh ngộ là bao rượu dĩ nhiên đã nằm trong tay Tiểu Bạch. Mắt thấy đám nam tử đồng bào xung quanh đều đang uống, đầu mục người Miêu mặt mày đỏ bừng nóng nảy, bây giờ mà không uống, làm sao tránh được nguy hiểm lưu tiếng xấu vạn năm.

Tròng mắt nhấp nháy, tuyệt vọng sinh trí mưu, đầu mục người Miêu phỏng tới gần một binh sĩ người Miêu kề cận, thình lình đoạt lấy bao rượu trong tay gã, đưa lên miệng nốc một ngụm lớn.

Gã binh sĩ kia nổi giận, gọi là cho dù có chết cũng vạn vạn lần không thể không uống, rống lên một tiếng lại nhào tới định đoạt lại rượu, nào ngờ đầu mục đã sớm có phòng bị, một cước đá ra, đá văng gã binh sĩ lọt vào dòng suối, "ùm" một tiếng nước suối bắn tung toé, Tiểu Hồi đang chơi đùa bên đó giật mình nhảy dựng lên.

Gã binh sĩ cảm thấy cực kỳ oan trái, hơn nữa chuyện dính tới mặt mũi, làm sao có thể bỏ qua, liền bò lồm ngổm lên bờ, thấy mình không thể nào bì được với chiến sĩ đầu mục, phảnẬn dậm chân, phỏng ào tới, xông thẳng vào một ngôi nhà gần đó, một hồi sao giữa những tiếng hò hét, không ngờ đã lấy được một bao rượu chui ra, kề vai với những chiến hữu người Miêu khác, há miệng nốc ừng ực.

Quỷ Lệ há miệng trợn tròn mắt, nhất thời quên luôn chuyện cắp bách tế đàm trên sườn núi, chỉ còn thấy một đám nam tử người Miêu vây một bên, bên kia lại là một nữ tử kiều nhu, hai bên cứ liều mạng uống rượu như điên, cục trưởng tuy hoành tráng, lại thật sự quá hoạt kê, không nhịn được phải toát mồ hôi.

Cục trưởng quá hoành tráng lợi hại, liền thu hút những người Miêu khác ở quanh đó, nháy mắt tin tức truyền ra, chỉ nghe thanh âm sắc nhọn của người Miêu lúc trầm lúc bỗng, lẩn quẩn bao quanh một đám đông so với hồi nãy cũng đã tăng nhân số tới gấp ba.

Tiệm tùng đóng cửa, thợ săn quăng thú săn, toàn bộ người trong nhà đều chạy tới, vây kín nơi này, tầng tầng lớp lớp, núi người biển người.

Trong đám đông cứ truyền ra tiếng hô hào, chắc là số đông bọn họ hưng phấn quá mà hò reo tán thưởng.

Chi thấy ở giữa trường, song phương nốc rượu giờ phút này đã đến lúc nguy kịch, rượu mạnh của người Miêu đâu phải hạng tầm thường, cho dù là chiến sĩ Miêu nhân rành uống, giờ cũng đã bắt đầu có người gục quy.

Mỗi lần có người ngã xuống, trong đám đông liền phát ra tiếng "Ồ" thất vọng náo động, nhưng sắc hưng phấn lại vẫn tràn ngập mặt mày mọi người.

Lại qua một hồi, càng lúc càng có nhiều nam tử Miêu nhân mặt mày lộ vẻ thống khổ, mặt tai đỏ choét, đứng không còn vững nữa, cứ loạng choạng lắc lư, tuy còn gắng gượng chí tri, nhưng trời xoay đất chuyển, chỉ còn nước ngã phịch xuống đất.

Bịch, bịch, bịch...

Các chiến sĩ Miêu nhân tửu lượng không thua kém nhau mấy, một đám nối nhau té quy, bên người Miêu trong trường chỉ còn lại ba người còn đứng, miễn cưỡng gắng gượng, trong đó bao gồm cả chiến sĩ tiểu đầu mục.

Trái lại, nhìn sang bên Tiểu Bạch, mọi người không khỏi tròn mắt, chỉ thấy Tiểu Bạch hai mắt cứ như nhắm mà không nhắm, sắc mặt ửng hồng dần dần biến thành nồng đậm, cơ hồ như van thứ phong tình xuyên thấu qua da thịt trắng muốt của nàng. Sóng mắt lăn tăn như mặt nước, lững lờ như muốn trào phún ra, làm cho người ta chỉ cần liếc sang là muốn say lòng đắm ý.

Chỉ là nàng đẹp như vậy, tửu lượng không ngờ lại quá đáng sơ, cho đến lúc này, không ngờ vẫn không có vẻ gì như nàng đứng không còn vững, vẫn nốc từng ngụm từng ngụm đầy.

Đám người Miêu bao gồm cả phụ nữ tại trường, người nào cũng có nhận thức rất thâm thúy đối với rượu, vừa liếc là thấy liền nữ tử đó không có chút nào là giả bộ, thật sự bằng vào tửu lượng của mình mà ganh đua với đám nam tử người Miêu, không khỏi bội phục vô cùng, lại thêm vào dung mạo kiều mị tuyệt thế của Tiểu Bạch, ai ai cũng hô hoán hoan hô.

Bịch...

Bịch...

Hai tiếng khô khan, lại có hai chiến sĩ người Miêu quy xuống, bây giờ chỉ còn lại tiểu đầu mục gượng mình chịu trận, nhưng nhìn cước bộ thất thế của gã, hiển nhiên đã đến mức cực hạn rồi.

Mà Tiểu Bạch bên kia sắc mặt càng lúc càng đỏ, bất chợt người cong oắn xuống, đám đông liền xôn xao la lối, Tiểu Bạch lại từ từ đưa bao rượu xuống, thở phào một hơi, trong đôi mắt như có sóng nước tích tụ muốn trào ra, tửu tăng mị ý, người đẹp như hoa, hữu thủ vẫn cầm bao rượu, tả thủ lại vẩy vẩy về phía đám đông, cười yêu kiều: "A khắc tây!".

Đám đông liền náo động hắn lên, "a khắc tây" trong tiếng Miêu nghĩ là "rượu ngon", nữ tử này tửu lượng ghê gớm quá, dung mạo càng xinh tươi, lại còn đúng lúc đúng chỗ kêu lên một tiếng "rượu ngon" nữa.

Phút chốc đám đông liền vang lên tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Tiểu Bạch nghiêng đầu, tựa hồ cũng đã hơi say xưa, thân người lẩn cước bộ cũng đã loang choạng mấy phần, chậm chậm bước tới bên Quý Lệ, dựa mình vào người hắn, ngược nhìn hắn cười hì hì.

Quý Lệ bật cười.

Tiểu Bạch nhắm mắt, đầu xoay xoay lắc lư nhẹ nhẹ, chợt lại hé cười, cười lớn một tiếng: "Ba trăm năm a! Ba trăm năm!".

Ngửa đầu, nhấc tay, uống!

Phong tư uống rượu không ngờ cũng thanh diễm nhu mị tuyệt thế!

Bịch!

Người Miêu cuối cùng, đầu mục kia chung quy cũng đã quý ngã, cõi hết sức không cam tâm, nhưng mặt mày đỏ lòm không thua gì mông Tiểu Hồi, dĩ nhiên hữu tâm vô lực, chỉ phút chốc là bất tỉnh nhân sự, ngã xuống ngủ vùi. Bên đó có người chạy tới cầm bao rượu của gã lên coi thử, còn chừng gần nửa bao rượu, không khỏi hơi biến sắc, lớn tiếng tuyên bố với đám đông xung quanh, đám đông ô lén, hiển nhiên đã là kỷ lục không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng bọn họ cũng không quên vẫn còn có một nữ tử không thể tưởng tượng nổi, vẫn còn đang uống rượu.

Mặt Tiểu Bạch giờ phút này cứ như hồng ngọc, thậm chí cả cái cổ trắng muốt cho tới điểm điểm da thịt nơi ngực của nàng không ngờ cũng đã được sắc hồng lợt lạt.

Xem bộ dạng của nàng, bây giờ tựa hồ cũng đứng không vững nữa, nhưng nàng dựa mình vào người Quý Lệ, vẫn cứ uống từng ngụm từng ngụm lớn.

Đám đông đã dần dần an tĩnh trở lại, biểu tình trên mặt mọi người từ hưng phấn đã từ từ biến thành kính cẩn bội phục.

Chung quy Tiểu Bạch đã uống hết ngụm cuối cùng, thả bao rượu xuống, đôi mắt tựa hồ không còn mở được nữa, sau đó nàng ửng đỏ mặt cười cười, biểu tình lờ đờ lười nhác, hất tay ra, quăng bao rượu xuống.

Lập tức có người phóng tới kiểm tra bao rượu, liền phát hiện không ngờ bao rượu đã hết sạch sành sanh!

Người đó đờ ra như con gà cây, sau đó lại lớn tiếng tuyên bố với đám đông đang chăm chú nhìn gã, đám đông trầm mặc một hồi, đột nhiên phát ra tiếng hò reo xung pha tới tận cổng trời.

Giữa một màn huyên náo đó, Quý Lệ lại như đang ngồi trên chiếc chiếu gắm đầy châm nhọn, thân thể nhu nhược không xương của Tiểu Bạch dựa vào người hắn, mặt mày trắng muốt nhuộm thấu nét ửng hồng, đôi mắt ngời ngời nửa khép nửa hở, sóng mắt nhu mị như làn nước, chăm chăm đắm đuối nhìn hắn.

"Nàng, nàng có sao không?". Quý Lệ lùi dùi một hồi lâu mới ấp úng nói ra được một câu.

Tiểu Bạch thò tay nắm lấy áo hắn, thân người khụng lại, tựa hồ hơi say đã xông lên đến đầu, răng trắng như tuyết nhẹ nhè cắn lên môi, hô hấp cũng dần dần trầm trọng, nhưng nét nhu mị trong mắt, nụ cười giắt bờ môi lại bất di bất biến.

"Chàng...", thanh âm của Tiểu Bạch phảng phất cũng nhu mị như sóng nước tích tụ muốn trào ra, kề bên tai Quý Lệ, dịu dàng thốt: "Chàng có thích em không?".

Chương 124

Đàn Tê

Quý Lệ ngạc nhiên, chỉ thấy ánh mắt Tiểu Bạch nhu tình vô hạn, ăng ẳng long lanh nước như chực trào ra, phản chiếu gương mặt thân hình mình, bất giác tim bỗng thót lại.

"Ngươi uống say rồi!" Quý Lệ buột nói, đầu tóc đột nhiên rịn mồ hôi.

Thân hình Tiểu Bạch, lúc đó tựa hồ đứng không còn vững. Sức nặng toàn thân dồn cả sang mình Quý Lệ. Hầm răng trắng của ả bám lấy đôi môi hồng, dáng vẻ trễ nải vương vẫn nét yếu điệu, miệng lầm rầm khe khẽ, phảng phất phong tình câu dẫn hồn người ta. Từ từ, đầu ả ngả lên vai Quý Lệ.

"Chàng à..." nữ tử yêu kiều, khe khẽ cất tiếng nói trong cơn say sưa.

Có thể vì túu tính quá mạnh khiến ả váng vất, cái đầu tựa nhẹ trên vai Quý Lệ cứ cất lên gục xuống. Nhưng thính âm của ả, vẫn nhẹ nhàng thủ thi, dịu dàng vắng vắng bên tai hắn.

"Con người chàng, sống mệt mỏi quá! Có biết không? Chàng ngốc ơi!"

Quý Lệ bị ba chữ cuối cùng chàng ngốc ơi làm cho tim đập chân run, nhưng cái ý xót xa trong câu nói đó, làn u hương thoang thoảng từ thân thể nàng truyền sang, cứ vẫn vương mãi không tiêu tán.

Khó xử nhất là trang tuyệt thế dung nhan ấy lại uể oải tựa đầu lên vai hắn, cả tấm thân sát hắn vào mình hắn, khiến hắn không dám động đậy, không thể động đậy.

Cảnh này nếu ở trung thổ, chắc sẽ dẫn đến vô số lời ong tiếng ve, nhưng phong tục Nam Cương phóng khoáng, đám Miêu nhân không lấy thế làm kỳ. Lại thêm phần lớn bọn họ đều nghĩ cặp tình nhân này, đặc biệt là Tiểu Bạch, vừa rồi đã

uống một trận nghiêng trời lệch đất, đúng là khiến cả Miêu trại phải chấn động, càng không ai nói gì hết.

Chỉ có một số nam tử trẻ tuổi ngưỡng mộ Tiểu Bạch, thì nhất thời tỏ ra buồn bã.

Quỷ Lệ chẳng biết làm thế nào mới phải, trái tim không hiểu tại sao, cứ man mác nhẩm lại ý tứ câu nói vừa rồi của Tiểu Bạch. Mấy chữ chàng sống mệt mỏi quá chậm rãi vang vọng trong đầu, nhất thời hắn ngây ngất mơ màng.

Đúng lúc đó, chợt nghe thấy bên mình truyền sang mấy tiếng chi chí, chính là thính âm của Tiểu Hồi.

Hắn lúc này mới nhớ đến Tiểu Hồi vẫn nghịch ngợm bên cạnh. Ban nãy bị cảnh uống rượu lấn át hết tâm trí, hắn nhất thời quên mất con khỉ, giờ thấy tiếng nó, vội vàng ngoảnh đầu lại nhìn.

Chẳng ngờ vừa nhìn lại, cảnh tượng khiến Quỷ Lệ nín lặng không nói được một tiếng.

Tiểu Hồi từ bên bờ nước quay trở về tự lúc nào, ngồi chồm hổm ở một nơi không xa Quỷ Lệ và Tiểu Bạch, ba con mắt lóng lánh lưu chuyển, quan sát mọi sự với vẻ hiếu kỳ.

Lúc này song phương đã tận sức kết thúc bữa rượu, mọi người vội vàng thu dọn, một số đi đến vực những chiến binh say xưa dật, Quỷ Lệ thì dở khóc dở cười đỡ Tiểu Bạch đang tuý luý.

Cục trường một màn hỗn loạn, bọn người say ngồi nghiêng ngã ngửa, những vũ khí như thương nhọn giáo dài, giáp gỗ, rồi cả những túi rượu lớn Miêu nhân uống xong ném xuống đất, đều đang vứt ngổn ngang, trong đó có mấy túi vẫn còn rượu mạnh chưa uống hết, từ miệng túi chậm chạp chảy ra, làm không khí ngập lên những mùi cay nồng.

Khi vốn tò mò, Tiểu Hồi là linh vật trời sinh, lòng hiếu kỳ còn mạnh hơn khi thường gấp nhiều lần. Nhân lúc không ai chú ý, nó lén mò đến gần một chiến binh người Miêu đã uống say vật ra, ngoảnh đầu ngó nhìn bốn phía, thấy tựa hồ chẳng có ai nhìn lại nơi này, liền khẽ kháng nhặt cái túi rượu rơi bên mình gã chiến binh đó lên.

Hơi rượu mạnh lập tức xông ra, Tiểu Hồi hít một hơi thật sâu, ba con mắt cùng lão liên, lộ vẻ không lý giải nổi, hiển nhiên trước đây chưa từng được tiếp xúc qua với vật gì thuộc loại này.

Nó cẩn thận ngồi xuống đất, đầu nghiêng ngó, lại cảnh giác nhìn bốn xung quanh, rồi mới từ từ kê túi lên môi, uống một hớp.

Rượu vừa chảy vào miệng, Tiểu Hồi liền đặt túi xuống, chép chép mấy cái. Đột nhiên nó tỏ vẻ hoan hỉ không tả nổi, xem ra rất thích thú hương vị này, bất giác nó bật kêu lên chi chi.

Đó cũng chính là lúc Quý Lệ nghe âm thanh ấy quay đầu lại nhìn, trông thấy con khỉ cũng uống rượu, thì hắn kinh ngạc không sao tưởng tượng nổi, thầm nhủ bụng thời buổi này thật điên rồ, thế quái nào mà cả cáo cả khỉ đều giờ trò uống rượu...

"Tiểu Hồi, lại đây!"

Quý Lệ quát to. Tiểu Hồi giật mình nhìn sang, thấy nét mặt chủ nhân lộ vẻ nghiêm khắc, nó giơ tay gãi đầu, đặt túi rượu xuống chạy tới phía ấy.

Nhưng mới chạy được vài bước, bỗng như nhớ ra điều gì, nó ngoảnh đầu lại nhìn, rồi quay trở về bên gã say kia, tóm lấy cái túi đựng vẫn còn sót chút rượu, sau đó vừa kéo lê nó vừa lặc lè chạy đến bên Quý Lệ.

Quý Lệ phát tức. Trong lúc ấy khá nhiều người chú ý đến cử chỉ của con khỉ, đều theo nhau cười phá lên. Miêu nhân tính tình hào sảng, đặc biệt nam tử thì rất háo rượu, nay thấy con khỉ có cùng sở thích hứng thú, bất giác sinh lòng tri kỷ. Họ nghĩ phỏng tầm mắt khắp vòm trời, quả nhiên rượu mạnh của người Miêu chúng ta vẫn là đệ nhất, không tin, các vị thử nhìn xem, đến con khỉ cũng không nén được phải hớp một ngụm...

Nhất thời, bọn họ cao hứng hẵn lên, bao nhiêu hoa quả, chuối tiêu, từ đám đông tới tấp ném ra phía Tiểu Hồi. Hiển nhiên là họ rất thích con khỉ, nên tung cho nó ăn.

Tiểu Hồi thoạt tiên giật mình, chỉ thấy trên đầu đột nhiên tối sầm lại, vô số dị vật nhao nhao xô đến, quả thực tránh cũng không tránh được, bất giác nó nổi giận, kêu chi chi loạn lên, làm vẻ hung dữ với mấy người Miêu kia.

Nhưng giây lát sau định tĩnh nhìn kỹ, thì ra lại là hoa quả tươi ngon, làm sao mà không thích, Tiểu Hồi lập tức thò tay nhặt lấy vài quả chuối, sau đó lại từ từ chạy từng bước nhỏ đến bên Quý Lệ, ngồi bệt xuống đất, bóc vỏ chuối ra ăn. Túi rượu vẫn cầm trong tay, xách theo về.

Quý Lệ ngó Tiểu Hồi, thấy con khỉ ăn nhóc nhách ngon lành, thi thoảng gãi đầu, kề túi rượu vào miệng, tu một hơi.

Nhin con khỉ uống liền mấy ngụm rượu mạnh, trên mặt không hiện sắc hồng, tựa hồ tửu lượng rất khá. Quý Lệ há miệng toan nói gì đó, nhưng ngoảnh đầu nhìn lại trên vai mình, Tiểu Bạch đang say sưa mơ màng, hắn thốt nhiên thở dài, nín lặng, không nói gì nữa.

Tiểu Hồi cứ cười hi hi, thấy Quý Lệ thi thoảng ngó mình, nó thò tay nhặt từ dưới đất lên một quả chuối tiêu, đưa cho Quý Lệ, xem ra đang làm chuyện nghĩa khí, muốn có phúc cùng hưởng với chủ nhân.

Quý Lệ im lặng, nét mặt hư ảo, rốt cục chậm rãi lắc đầu quay đi, không nhìn con khỉ nữa.

Tiểu Hồi nhún nhún vai, chẳng hiểu sao chủ nhân lại không hứng thú với thứ mĩ vị này, nó bèn tự ăn rất vui vẻ, không để ý đến Quý Lệ. Lát sau ngó bốn xung

quan, nó còn chạy luồn đi nhặt thêm mấy quả chuối, đem về đặt trước mặt, từ từ thưởng thức.

Cảnh tượng thật lung tung bừa bãi, đó là tất cả những gì mà Đồ Ma Cốt tộc trưởng Miêu nhân trông thấy lúc từ đàn tế đi xuống.

Toàn bộ những thổ binh giữ trọng trách bảo vệ đàn tế đều đã say mèm, nằm vạ vật ngổn ngang, không khí sặc mùi rượu mạnh. Dân chúng Miêu nhân thì trong ba vòng ngoài ba vòng xùm lại xem, thi thoảng có tiếng cười ha ha. Hai người trung thổ kia, nam nhân còn khả dĩ, vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bất quá thần sắc có vẻ khó coi, nữ nhân tựa hồ cũng đã uống say, mặt đỏ bừng bừng, diễm lệ vô cùng, thân hình tựa vào nam nhân, nhưng vẫn còn có thể trụ được, riêng điếm này là đã hơn hẳn bọn chiến binh Miêu nhân say xỉn ngã vật đầy mặt đất kia.

Thậm chí cả con khỉ ba mắt đi theo, cũng đang ngồi dưới chân họ, cứ ngoạm một miếng hoa quả, lại uống một hớp rượu, cao hứng kinh khủng.

Đồ Ma Cốt không phải kẻ ngốc, nhìn qua một lượt, thấy túi rượu vứt đầy mặt đất, lại trông thần tình những Miêu nhân vây quanh là biết, hoàn toàn không phải do hai người trung thổ kia đã giở nguy kế gì, mà do thủ hạ của mình ham tranh tiên, không chịu kém.

Thấy tộc trưởng đi xuống, sớm đã có người chạy lên trước, ghé tai lão nói khẽ, thuật sơ qua sự tình một lượt.

Nhin những tên say rượu la liệt khắp mặt đất, Đồ Ma Cốt tức giận muốn xì khói lỗ tai, nghĩ bụng toàn là đồ bẩn, việc quan trọng như bảo vệ đàn tế mà chúng ném hết đi. Nhưng đáng ghét là, mười mấy hai mươi nam nhân mà đầu rượu không lại một nữ tử yếu ớt, chuyện này vạn nhất truyền ra ngoài, Miêu tộc tránh sao khỏi mất thanh danh, khỏi bị bốn tộc Nam Cương kia cười giễu đến chết.

Trong lòng đã có chủ ý, lão quay đầu dặn dò phải thu gọn đám đồ bẩn này đi, rồi ráng làm khuôn mặt tươi cười, giả bộ không để vào mắt những thứ đang ngổn ngang trên mặt đất, đi về phía Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ trông thấy Đồ Ma Cốt đi tới, lòng thắt lại, đầu rượu tuy không phải là chuyện đao thương, nhưng say xỉn ngổn ngang thế này, ai cũng nhận thấy là một việc khiến người Miêu mất mặt. Vừa rồi lúc Đồ Ma Cốt trên núi đi xuống, Quỷ Lệ từ xa trông thấy thần sắc lão có chỗ bất diệu, hiển nhiên rất là tức giận.

Tuy hiện tại miễn cưỡng để lộ nét cười, nhưng Quỷ Lệ làm sao mà không biết sự bức bối trong lòng lão, bất giác thầm oán Tiểu Bạch bới ra sự phiền phức tệ hại này.

Đợi Đồ Ma Cốt lại gần, Quỷ Lệ nặn cười, ngượng ngập nói: "Lão trưởng, ta, vị bằng hữu của ta, nàng, quả thực là không hiểu quy củ, mới gây nên..."

Đồ Ma Cốt lắc lắc đầu, nói: "Ngươi khỏi cần giải thích, ta biết hết cả rồi, xem ra đám thủ hạ này của ta thật là vô dụng."

Quỷ Lê nín lặng, rồi dè dặt tiếp: "Đại pháp sư đó, người có chịu gấp bọn ta không?"

Đồ Ma Cốt liếc Quỷ Lê, lại nhìn Tiểu Bạch mắt khép hờ, pháp phồng thở đang ngả trên mình hắn, cười khổ một tiếng, nói: "Các ngươi lên đi! Đại pháp sư chấp nhận rồi đó!"

Quỷ Lê mừng rỡ, vội vàng đáp: "Đa tạ lão trượng!"

Đồ Ma Cốt lạnh nhạt nói: "Ta là tộc trưởng Miêu tộc nơi đây, ngươi gọi Đồ Ma Cốt là được rồi!"

Quỷ Lê sững người, tuy nhận thấy lão già này rất có uy vọng trong đám người Miêu, nhưng hắn không tưởng được lại chính là tộc trưởng bộ tộc, bèn vội vã gật đầu: "Vậy đa tạ tộc trưởng!"

Đồ Ma Cốt lúc lắc: "Các ngươi mau lên đi Đại pháp sư đang đợi đó!"

Quỷ Lê ứng tiếng, đã toan nhấc bước đi về phía đàn tể trên sườn núi, nhưng còn vướng Tiểu Bạch, thấy thân thể ẻo lả như không xương tựa vào người mình mềm mại, nếu cứ thế mà đi, chắc sẽ khiến ả ngã xuống đất mất.

Hắn liền nhỏ giọng bảo: "Tiểu Bạch, ta phải đi gấp đại pháp sư, ngươi tự mình đứng cho vững, ở đây đợi ta nghe chưa?"

Không biết Tiểu Bạch trong cơn say có nghe hiểu lời hắn nói không, nhưng thỉnh âm lọt vào tai rồi, à cũng không mở mắt, nét mặt khe khẽ mỉm cười, dịu dàng vô cùng, chẳng nói năng chi cả, nhưng bàn tay đang nắm vặt áo Quỷ Lê, bỗng như chặt thêm.

Quỷ Lê không biết làm sao. Hai người họ từ xa đến, Tiểu Bạch lại say tới mức này, nếu để một thân một mình nàng ở đây, tránh sao khỏi trong lòng lo lắng. Hắn nghĩ ngợi chốc lát, bất đắc dĩ thở dài một hơi, giơ tay ra ôm vòng lấy người ả, diu dàng mình đi lên sườn núi.

Đồ Ma Cốt ở phía trước dẫn đường, Quỷ Lê vừa ôm Tiểu Bạch vừa bước, thân mình ả vẫn ẻo lả như thế, bước đi chông chênh, quá nửa trọng lượng dồn xuống tay Quỷ Lê. Quỷ Lê nhíu mày, lòng dấy lên một tâm tình khó nói, đột nhiên nghĩ ra sự gì, hắn bèn ngoảnh đầu nhìn lại.

Quả nhiên thấy Tiểu Hồi vẫn im lìm không nhúc nhích, cứ ngồi nguyên chỗ cũ ăn quả cây uống rượu mạnh, thỉnh thoảng bật cười chi chi, vẻ vui sướng đến quên cả đường về.

Quỷ Lê đá chân, hất văng lên một quả chuối, vừa khéo đập ngay vào đầu con khỉ, làm nó giật nảy mình. Tiểu Hồi ngoảnh phắt lại, giơ tay xoa xoa chỗ vừa bị đụng.

Quỷ Lê dữ tợn bảo: "Đi nào!" Nói đoạn lại dùi (hay là ôm?) Tiểu Bạch theo Đồ Ma Cốt đi lên đàn tể nơi sườn núi.

Tiểu Hồi gai gai đâu, đứng dậy, ném sạch hoa quả trên tay xuống (thực ra nó ăn cũng đã lưng lửng), đồng thời lắc lắc túi rượu. Ban nãy trữ lượng của thổ binh kia

khá quá, vốn đã uống rất nhiều rồi, sau đó túi rượu rơi dưới đất, lại tràn ra ngoài không ít. Tiểu Hồi uống từ nay tới giờ, cũng đã cạn đến đáy.

Tiểu Hồi vứt túi rượu xuống, dợm bước theo Quý Lệ, đột nhiên nó sững lại, ợ một phát, mặt từ từ đỏ lên, xem ra rượu mạnh của người Miêu rốt cục cũng không phải loại tầm thường, lúc này đã bốc lên tới đỉnh đầu.

Có điều Tiểu Hồi là linh vật, tuy mặt đỏ, nhưng vẫn cử động được như thường, vội vàng chạy theo Quý Lệ.

Nó đi dẵng sau Quý Lệ lên con đường núi, những thổ binh Miêu nhân canh gác lúc nay giờ uống say đã ngã ra một đống, khắp mặt đất toàn là người với túi rượu. Quý Lệ dùi Tiểu Bạch phía trước, Tiểu Hồi bước theo sau, bỗng nhiên nó dừng lại, nhặt từ dưới đất lên một cái túi, lắc lắc trên tay, làm phát ra những tiếng óc ách, có vẻ vẫn còn lại kha khá rượu, bất giác mặt nó vui vẻ.

Rồi nó cao hứng lượm một túi rượu bên này, lắc lắc mấy cái, lại nhặt một túi rượu bên kia, lắc lắc mấy cái. Vừa đi vừa lượm, tiếc là chỉ có hai tay, nhặt cái này lên thì phải bỏ cái kia xuống, nó tham lam không chịu thả lại, lượm được cả thảy đến bảy tám cái túi, nhưng chẳng thể nào mang tất cả theo, nó khẩn cấp thốt lên "chí chí".

Đang định ngẩng đầu lên cầu cứu chủ nhân, ai ngờ vừa nhìn đi đã giật thót, chỉ thấy chủ nhân và lão đầu người Miêu kia đã đi khá xa, sắp lên đến đan tế rồi. Tiểu Hồi kêu chi chi loạn xạ, nhảy tới nhảy lui, vò đầu bứt tai, luống cuống như kiến bò trong chảo. Cuối cùng cũng đành lòng, tiện tay túm lấy hai túi rượu, hai tay kéo lết sau lưng, cầm đầu chạy lên núi.

Cũng còn may túi rượu của người Miêu làm bằng da khá chắc, nếu không bị lôi đi như thế, đã rách từ lâu rồi. Nhìn dáng điệu con khỉ rất thú vị, đám người vây quanh dưới núi phá lên cười, tiếng cười từ xa vọng lại, vang dội trong vùng sơn cốc của Thất Lý Đồng.

Tiểu Hồi vội vã vã, cuối cùng đến trước đan tế thì bắt kịp mọi người, nó thở hổn hển.

Quý Lệ ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy con khỉ đang ngoác mồm thè lưỡi, ra sức thở, tay còn nắm chặt hai túi rượu. Hắn sững người, giây lát sau lắc lắc đầu, rồi quay đi.

Đồ Ma Cốt làm một cử động về phía đan tế: "Các người theo ta nào!"

Quý Lệ gật gật đầu, nói: "Đa tạ!"

Đồ Ma Cốt mỉm cười đi trước, tiến lại đan tế, Quý Lệ cũng bước theo sau.

Vừa vào trong đan tế, một cảm giác âm ám ùa lại, khác hẳn với thế giới ngập ánh dương quanh xán lạn bên ngoài. Có lẽ do đại pháp sư đã phân phó, trên đường đi, Đồ Ma Cốt và Quý Lệ không nhìn thấy một ai khác nữa.

Tiểu Bạch say lim dim, Quỷ Lệ lòng trĩu nặng, không chú ý gì đến xung quanh, chỉ có Tiểu Hôi ôm hai túi rượu to đi sau lưng họ, cứ qua một lúc lại ợ lên một chút, mắt hiểu kỳ ngó nghiêng bốn phía.

Trong đan tể âm ám, trên những bức tường đá, ẩn ước có sắc đỏ, dường như quét bằng máu tươi. Còn ở các ngóc ngách trên tường ấy, treo nhiều xương đầu dã thú và động vật, một cách trang trí hung tợn.

Tiểu Hôi kêu chi chi hai tiếng, tựa hồ có gì bất an, dướn chân nhanh lên mấy bước, tiến lại gần Quỷ Lệ, có điều túi rượu cầm trên tay thì siết chặt hơn chứ không buông.

Trên đường không gặp một chướng ngại nào, họ nhanh chóng đi đến nơi sâu nhất của đan tể, mút cuối có thạch thất là nơi ở của đại pháp sư.

Quỷ Lệ đột nhiên cau mày, tuy lúc này tâm trạng hăng hơi căng thẳng, nhưng bất giác Phệ Huyết Châu trong mình phát xuất khí tức lạnh băng, lại đột nhiên xung động, nơi thạch thất này, phảng phất có một sức mạnh thần bí nào đó kích thích đến Phệ Hồn.

Đồ Ma Cốt quay đầu lại, nói với Quỷ Lệ: "Chỗ này đây, đại pháp sư ở đây, chúng ta vào đi!"

Quỷ Lệ gật gật đầu, theo Đồ Ma Cốt bước vào trong thạch thất, nhìn thấy ngay một cái lồng đang quay lại họ, thân ảnh gù gù ngồi trước đống lửa.

Đồ Ma Cốt ra dấu bảo đợi một lát, rồi bước lên, dừng ở chỗ đã dừng lúc nãy, cung cung kính kính thưa: "Đại pháp sư, họ đến rồi."

Thinh âm già nua của đại pháp sư chậm chạp vang lên, nghe như sát bên tai Quỷ Lệ, mà hoàn toàn là ngôn ngữ trung thổ chính cống, lưu loát: "Mời họ lại đây! Đồ Ma Cốt, chỗ này không còn việc của ngươi nữa, ngươi đi đi!"

Đồ Ma Cốt ứng tiếng, ngoảnh đầu bảo Quỷ Lệ: "Vậy các ngươi nói chuyện với đại pháp sư nhé! Ta ra ngoài trước!"

Quỷ Lệ gật đầu, chân thành đáp: "Tộc trưởng, xin đa tạ!"

Đồ Ma Cốt cười cười: "Không có gì!" Đoạn nhìn Tiểu Bạch trong vòng tay Quỷ Lệ, thầm nghĩ sao trên đời lại có nữ tử tửu lượng cao đến thế, đúng là không thể tưởng tượng được. Lão vừa nghĩ vừa chậm chậm đi ra ngoài.

Đợi bóng Đồ Ma Cốt khuất hẳn, Quỷ Lệ mới quay mình lại, nhìn lên phía trước.

Bóng dáng gù gù cứ lay động không ngừng trước ánh lửa, chập chờn trong khoảng mờ âm ám, gây cho người ta cảm giác không thật, ngập tràn thần bí.

Hăng đang do dự không biết mở miệng thỉnh cầu thế nào, thanh âm của đại pháp sư đã vang lên.

"Người trẻ tuổi kia, lại đây!"

Quỷ Lê nghe giọng nói già nua, trong lòng nảy sinh niềm tôn kính, lập tức ứng tiếng: "Dạ!" rồi vừa dìu Tiểu Bạch vừa tiến lại gần, đến chỗ cách đại pháp sư chừng sáu thước, hắn do dự một lát, không biết là nên tiếp tục bước, hay là đứng nguyên chỗ đó.

Tiểu Hồi kéo hai túi rượu lên theo, đứng sát bên chân Quỷ Lê, ba con mắt lão liên không ngừng, ngắm nghía quang cảnh xung quanh, cuối cùng ánh nhìn dừng lại, chăm chăm, ở bức tượng đá Khuyển thần cổ quái phía trước.

"Ngồi đi!" Thinh âm già nua của đại pháp sư vang lên lặng lẽ.

Quỷ Lê y lời ngồi xuống, thân hình Tiểu Bạch lúc này không tru nổi nữa, hơi rượu ngấm, ả hẫu như đã thiếp đi, thành ra tựa hắn vào mình Quỷ Lê, đầu ngả lên bờ vai hắn, ngủ say sưa.

Tiểu Hồi dường như cũng bị ảnh hưởng bởi không khí an tĩnh trong thạch thất, nó không dám thở mạnh, khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bạch, hai túi rượu đặt ngay sát, lặng lẽ cầm một túi lên kề vào miệng, uống một ngụm. Mắt lão liên, ngó bóng đại pháp sư.

"Các ngươi đến tìm ta, là vì chuyện gì?" Đại pháp sư vẫn quay mặt vào ngọn lửa, không hề ngoảnh đầu lại.

Quỷ Lê nói: "Đại pháp sư, tại hạ có một bằng hữu, y đã mất hai hồn bảy vía, chỉ còn lại một hồn, đến nay vừa đúng mười năm rồi, tình hình như người chết vậy. Tại hạ nghe nói đại pháp sư có Hoàn Hồn Kỳ Thuật, vừa hay có thể cứu trị, xin đại pháp sư, người nhất định, nhất định phải cứu y..."

Nói đến đoạn cuối, thanh âm của hắn phảng phất đượm chút run rẩy.

Nỗi bi thống vì chờ đợi, sự khốn khổ vì tìm kiếm, suốt mười năm nay, lúc này dường như trào hết lên.

Đại pháp sư không nói năng gì, lặng thinh, thạch thất chìm vào một bầu không khí tĩnh mịch, chỉ có ngọn lửa cháy trước mặt lão, cứ nổ lép lép, lúc tỏ lúc mờ.

Rất lâu sau, đại pháp sư mới cất tiếng, phá tan sự trầm mặc: "Bằng hữu đó của ngươi, sao lại phát sinh tật chứng ấy?"

Quỷ Lê trù trừ giây lát, rồi chậm rãi đáp: "Mười năm trước tại hạ và... địch nhân đấu phép, đối phương đạo hạnh thâm bất khả trắc, dùng tiên kiêm pháp lực cực lớn chém xuống, tại hạ không thể kháng cự. Y, y không tiếc tính mệnh, đốt cạn tinh huyết, dung nhập ba hồn bảy vía, mới cứu được tại hạ, nhưng bần thân y thi lại trở thành..." Thanh âm hắn đượm chút nghẹn ngào, ngừng một lát, mới tiếp: "Nhưng cũng may là bên mình y có dị bảo Hợp Hoan Linh, lúc sinh tử quan đầu đã giữ lại được một hồn, nghiệp vào trong cái chuông, từ đó mới có một tia hi vọng sống. Đại pháp sư, khẩn cầu người hãy cứu y!"

Hình dáng đại pháp sư đột ngột như suy sụp thêm trước ngọn lửa, lão chậm rãi nói: "Bằng hữu ngươi vừa nhắc đến đó, phải chẳng là người trong Ma giáo?"

Quỷ Lệ kinh hãi, vừa nãy hắn chỉ e thanh danh của Ma giáo không tốt, nên không dám giải thích rõ, ai ngờ đại pháp sư vừa nghe qua, đột nhiên nói thẳng ra như vậy. Hắn còn đang trì nghi, thỉnh âm già nua của đại pháp sư đã lại cất lên: "Ý, nhất định là một nữ tử! Mà pháp chú dùng hồi đó, chính là 'Si Tình Chú' bí truyền của Ma giáo, phải không?"

Quỷ Lệ giật mình, vừa sợ vừa mừng, sợ vì lão giả trong đàn tế âm ám sâu tít nơi biên thùy Nam Cương này là một dị nhân bất xuất thế, mừng vì lão càng có bản lĩnh, hắn càng có hi vọng cứu được Bích Dao.

Hắn chẳng ngại gì nữa, gật đầu lia lịa đáp: "Đại pháp sư quả nhiên tuệ nhẫn, đích xác là như vậy! Thế gian đối với Ma giáo có quá nhiều kỳ thị, nhưng vị bắng hữu này của tại hạ, lòng dạ lại hết sức thiện lương, cầu đại pháp sư thi triển hồi xuân diệu thủ, cứu nàng một lần!"

Đầu vai đại pháp sư phảng phất rung lên khe khẽ, trong tiếng cháy nổ của ngọn lửa, dường như lần vào một hơi thở dài, âm thanh đó bi khổ lặng lẽ, ẩn ước có mấy phần ý vị thương tâm.

"Ma giáo hay chính phái trong trung thổ các ngươi, đối với đám người hoang dã nơi biên cương chúng ta đây, cũng chẳng có khác biệt gì rõ rệt, ngươi khỏi lo điều ấy!"

Quỷ Lệ mừng rỡ, toan cất tiếng, đại pháp sư đã tiếp: "Hoàn Hồn Kỳ Thuật mà ngươi nói đó, ta quả thực hiểu biết đôi phần. Nhưng có thể cứu được bắng hữu của ngươi hay không, ta không dám chắc..."

Quỷ Lệ run người, cay mắt, mười năm rồi, hôm nay, giờ phút này, rất cục dưới tầng tầng u ám, cũng đã yếu ớt lọt ra một tia hi vọng.

Thanh âm của đại pháp sư lại tiếp tục vang lên: "Nhưng trước hết, ta còn có một câu hỏi, ngươi hãy trả lời ta đã!"

Quỷ Lệ gật đầu lia lịa: "Đại pháp sư, xin người cứ hỏi!"

Đại pháp sư chậm rãi: "Là ai bảo cho ngươi biết, đại pháp sư trong đàn tế của Miêu tộc, kế truyền được Hoàn Hồn Dị Thuật?"

Quỷ Lệ nghe hỏi, sững lại một lát, bất giác ngoảnh nhìn Tiểu Bạch. Chỉ thấy thân hình mềm nhũn của ả không biết đã trượt khỏi vai từ lúc nào, đang gối đầu lên đùi hắn, khoé miệng chớm một nụ cười, ngủ rất say xưa.

Quỷ Lệ vừa rồi tập trung vào cuộc nói chuyện với đại pháp sư, không hề chú ý đến tình trạng của ả.

Ánh mắt hắn dịch chuyển, thấy con khỉ Tiểu Hồi mặt mũi đỏ tung bừng, hai túi đựng rượu mạnh bị nó từng hớp từng hớp uống hết rồi. Lúc ấy nó dựa vào mình Tiểu Bạch, cái đầu gối lên bụng ả, tứ chi dang rộng, nằm xoải ra đất, bụng phập phùng phồng, cũng ngủ rất say xưa.

Quỷ Lệ ngoảnh lại, nhìn bóng đại pháp sư, nhất thời không biết nói gì mới phải, lắc đầu cười khổ.

Chương 125

Lê Tộc

Biên thùy Nam Cương, Thất Lý Đồng.

Đàn tể Miêu tộc.

Sâu trong điện đường u ám tịch mịch, Quỷ Lệ thẫn tinh tĩnh táo, và đại vu sư không nói chuyện nữa, chỉ có tiếng nổ lép bép từ đống lửa đốt thi thoảng vang lên. Thế mà, trong đàn tể yên tĩnh, vẫn còn một thứ thanh âm kỳ quặc khác.

Con khỉ Tiểu Hồi uống rượu say mèm, lúc này đang ngủ rất ngon, lại còn ngáy nữa.

Quỷ Lệ đã ở mãi với Tiểu Hồi, nhưng chưa bao giờ thấy nó ngáy trong lúc ngủ, xem ra rượu mạnh của Miêu tộc quả tình không phải tầm thường. Lúc này con khỉ mặt đỏ bừng bừng, cái bụng bé nhỏ căng lên phập phà phập phồng, trông vừa đáng yêu vừa có mấy phần hoạt kê.

Cũng uống rượu say, nhưng tình trạng của Tiểu Bạch khá khẩm hơn nhiều so với con khỉ. Cửu Vĩ Thiên Hồ tu luyện ngàn năm, đạo hạnh tự nhiên vượt xa Tiểu Hồi. Sau cơn say tuy luý, da dẻ nàng mịn hồng, cái đầu tựa nghiêng, hàng mi cặp mắt đong đầy vẻ phong tình khiến người ta xao động, đúng là một yêu vật làm điên đảo chúng sinh.

Quỷ Lệ khẽ thở dài, rồi ngoảnh đầu đi.

Đại vu sư vẫn đối diện với ngọn lửa, không xoay mình lại, lúc này bỗng chậm rãi nói: "Vị bằng hữu đó của ngươi, xem ra không phải là người thường!"

Quỷ Lệ giật mình, thầm nghĩ đại vu sư thần bí mặc trắc, chẳng lẽ đã nhìn thấu thân phận của Cửu Vĩ Thiên Hồ? Tuy rằng phong tục của Ngũ tộc ở Nam Cương khác xa trung thổ, dân chúng có phần gần gũi với động vật sinh linh hơn, nhưng họ đối xử thế nào với giống yêu mị này, Quỷ Lệ trong lòng tuyệt không chắc chắn.

Hắn trầm ngâm giây lát, cân nhắc câu chữ, rồi từ từ hỏi: "Sao ạ, đại vu sư nhìn nhận khác về nữ tử này chăng?"

Đại vu sư lặng im một lúc, rồi điềm đạm nói: "À đó, chỉ là một nữ tử yếu đuối mà tửu lượng đánh gục được mười mấy tráng hán của Miêu tộc ta, chẳng lẽ có thể là người bình thường được ư?"

Quỷ Lệ ngạc nhiên, rồi lập tức bình tâm, nhớ lại cảnh tượng tráng quan ban nãy, Tiểu Bạch ở dưới núi đấu rượu với đám người Miêu, bất giác hắn khe khẽ lắc đầu.

Có lẽ bị nhốt trong Huyền Hoả Đàn âm u vắng bóng mặt trời, suốt ba trăm năm cô độc, tịch mịch và thống khổ, nàng cũng cần phóng túng và phát tiết một chút!

Quỷ Lệ khẽ khàng quay đầu, Tiểu Bạch vẫn yên lặng dựa vào đùi hắn, yên lặng ngủ. Hơi thở đều và chậm, lèn môi khép hờ, cặp mắt lim dim, hàng mi dài thanh tú rung nhẹ nhẹ, tựa như một đứa trẻ thiếp ngủ mà lòng còn tâm sự, hay là mộng thấy điều gì?

Chỉ không biết, lúc này nàng ngủ có được bình an không, có gặp ác mộng khiến trong mơ vẫn còn thống khổ không?

Hàng lông mày thanh tú của Tiểu Bạch khẽ chau, phảng phất cảm nhận được có người đang nhìn mình chăm chú, lại tựa như mơ thấy điều gì, đầu khe khẽ cựa quậy, rồi tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Gương mặt nàng dưới ánh lửa bớt phần u mê, nhưng lại lộ vẻ ngây thơ đến lạ lùng.

Quỷ Lệ đưa mắt sang hướng đại vu sư: "Nàng uống nhiều rượu quá, giờ chỉ sơ không trả lời được những câu hỏi của người, đại vu sư ạ!"

Đại vu sư không tỏ ra bất ngờ, cũng không ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ ngưng một lát, rồi chậm chậm tiếp: "Có chuyện này chắc người không biết!"

Quỷ Lệ ngây sững: "Là chuyện gì ạ, xin người cứ nói!"

Thân hình không khòng của đại vu sư nhoà bóng đi trước ngọn lửa, khe khẽ lay động, thanh âm của lão cũng vụt trở nên phiêu hốt xa xăm: "Hoàn Hồn Dị Thuật từ xưa tối nay chỉ kể truyền trong các vu sư đàn tế của Miêu tộc, nói cho rõ hơn, chỉ vu sư các đời mới năm được, chưa từng truyền ra ngoài, đến tộc nhân bản tộc cũng không hề hay biết. Nhưng vị cô nương này xem ra còn ít tuổi, sao lại biết được, ta thực sự nghĩ không ra!"

Quỷ Lệ kinh ngạc. Tiểu Bạch đúng là yêu hồ tu luyện ngàn năm, đạo hạnh cao thâm mới hoá thân thành người, dung mạo kiều diễm mỹ lệ, nếu luận về kiến thức lịch duyệt, thế gian này thật chẳng có mấy người sánh nổi nàng.

Nhưng tất nhiên làm sao mà nói với đại vu sư như vậy được, Quỷ Lệ ý nghĩ xoay chuyển, lảng sang chuyện khác: "Đại vu sư chưa hề ngoảnh đầu lại, cũng chưa từng nhìn qua nàng, sao lại biết nàng là một nữ tử còn ít tuổi?"

Đại vu sư hơi ngoeo đầu qua một bên, tựa như đang cười khe khẽ, chẳng biết có nhìn thấu tâm tư của Quỷ Lệ hay không: "Vị cô nương này đã say rồi, dù là chuyện gì cũng phải đợi ả tỉnh dậy mới nói được! Người là khách từ xa đến, lát nữa ra ngoài kia tìm tộc trưởng Đồ Ma Cốt, ta sẽ cho người nhẫn y sắp xếp để các ngươi nghỉ lại đây mấy ngày."

Quỷ Lệ chau mày, cứ như tâm nguyện của hắn, thì chỉ muốn lập tức bàn đến chuyện đi cứu Bích Dao, nhưng nghe ngữ khí của lão ta, thanh âm tuy bình hoà nhưng cương quyết, hiển nhiên phải làm rõ thân phận Tiểu Bạch trước đã. Nhưng

lúc này là hắn luy người, lại nghĩ đã phải đợi suốt mười năm, dẫu có đợi thêm một ngày thì có hề gì?

Quỷ Lệ hít sâu một hơi, gật đầu đáp: "Vâng!"

Đại vu sư lặng lẽ nói: "Vậy ngươi ra đi!"

Quỷ Lệ hướng về cái lưng của lão gật đầu hiểu ý, đang định nhởm dây bước đi, chợt chững lại giây lát. Tiểu Bạch vẫn gối đầu lên đùi hắn ngủ ngon lành, xem ra đã quá say, làm sao có thể gọi nàng tỉnh dậy mà đi được?

Quỷ Lệ cố gắng gọi hai tiếng, Tiểu Bạch quả nhiên không nghe, mơ mơ màng màng, lại có vẻ như bức bối vì bị làm phiền, đôi môi nhỏ bỗng ra, rồi trở mình ngủ tiếp.

Nàng trở mình. Tiểu Hồi vốn dựa vào bụng nàng ngủ, lúc này trượt đầu xuống đất đập đánh thình, nhưng nó không hề phản ứng, vẫn ngáy rõ to, xem ra linh vật trời sinh có cái đầu cứng hơn hắn giống khỉ bình thường.

Quỷ Lệ thở dài, lắc đầu mãi. Trừ trừ do dự giây lát, hắn đành cúi mình vực Tiểu Bạch dậy, rồi đứng lên, đưa tay ôm lấy nàng, thuận thế kéo Tiểu Hồi lên vai, bồng cả khỉ cả người-cáo đi ra ngoài.

Tiểu Bạch nắm trên cánh tay hắn, u hương thoang thoảng, tiểu dung dịu dàng, lại thêm gương mặt trắng mịn phơn phớt hồng, cứ đưa qua đưa lại trước mắt.

Quỷ Lệ hít một hơi thật sâu, sải bước ra ngoài, rời khỏi đàn tể.

Ra khỏi đàn tể âm u, bước qua cánh cổng có hai trụ đá lớn, ánh dương quang toả xuống mặt hắn tràn trề.

Một cảm giác ấm áp trỗi lên trong mình. Quỷ Lệ hơi híp mắt, nhìn về nơi xa, Đồ Ma Cốt đang đứng chắp tay sau lưng, mắt dõi xuống cảnh sắc Thất Lý Đồng dưới chân núi.

Một Miêu nhân, dáng vẻ như là pháp sư, bước theo Quỷ Lệ ra khỏi đàn tể, y đi lướt qua mình hắn, đến bên Đồ Ma Cốt, khe khẽ nói với lão vài câu. Đồ Ma Cốt ngoảnh lại nhìn Quỷ Lệ, ánh mắt liền đó trượt xuống Tiểu Bạch đang say rượu ngủ li bì, lão gật đầu, vẻ như chấp nhận.

Viên pháp sư kia mặt mày vô cảm, quay mình trở lại, cũng không nhìn Quỷ Lệ lấy một lần, thẳng bước về đàn tể, rồi mất hút trong bóng âm u.

Đồ Ma Cốt mỉm cười lại hỏi: "Sao rồi, đại vu sư có nhận lời không?"

Quỷ Lệ cười đáp: "Vẫn chưa biết, người bảo bọn tại hạ hãy ở lại đây!"

Đồ Ma Cốt gật đầu: "Ta biết rồi, các ngươi theo ta!" đoạn lão xoay mình bước xuống núi.

Quỷ Lệ ôm Tiểu Bạch Tiểu Hồi đi theo lão, Đồ Ma Cốt thêm: "Chúng ta ở đây hẻo lánh nghèo nàn, không sánh được với trung thổ phồn hoa, các ngươi tự lo nhé! Ha ha!"

Quỷ Lệ thấy vị tộc trưởng Miêu tộc thật giản dị dễ gần, gật đầu đáp: "Tộc trưởng khách khí rồi, là bạn tại hạ đến làm phiền các vị!"

Đồ Ma Cốt vẫn cười ha ha, cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Xuống dưới chân núi, Đồ Ma Cốt trầm ngâm giây lát, rồi dẫn Quỷ Lệ đi về phía bờ sông. Trên đường, rất nhiều Miêu nhân chăm chú nhìn theo, ánh mắt không dứt nỗi thán mòn Tiểu Bạch.

Họ đi qua chiếc cầu đá mang phong cách trung thổ mà Quỷ Lệ nhìn thấy lúc trước, đến một tiểu ốc hẻo lánh dựng bên hàng cây xanh.

Quỷ Lệ đứng sau lưng Đồ Ma Cốt, thoảng cau mày, căn tiểu ốc này tuyệt không lớn, chỉ có một gian, bốn phía sơ sài đơn giản, hoàn toàn làm bằng gỗ, ngoài tường không có bất kỳ một loại lông da xương xẩu dã thú nào mà nhà cửa Miêu nhân thường treo.

Đồ Ma Cốt ngoảnh lại nói: "Căn nhà này bỏ không đã lâu, nhưng chúng ta vẫn thường đến quét tước, cũng tạm coi là sạch sẽ, nhưng nơi đây ít người lui vãng, hai vị đành chịu khó một tối vậy!"

Quỷ Lệ khẽ gật đầu: "Đa tạ tộc trưởng!"

Đồ Ma Cốt mỉm cười, lại liếc nhìn Tiểu Bạch đang nằm trong lòng Quỷ Lệ: "Vậy ta không làm phiền các ngươi nữa, hãy nghỉ ngơi đi!"

Nói đoạn lão toan cất bước, bỗng nhiên dừng lại, như nhớ ra điều gì: "Lát sau ta sẽ phái người đưa đồ điểm tâm qua, các ngươi nghỉ ngơi đi! Phong tục của chúng ta hủ lâu lắm, vất vả cho các ngươi!"

Quỷ Lệ lắc lia: "Đâu có, đa tạ tộc trưởng!"

Đồ Ma Cốt gật gù, xoay mình bước đi. Quỷ Lệ đưa mắt nhìn theo, đợi lão đi khuất, rồi quay lại, ngắm nghĩa căn tiểu ốc một lượt nữa.

Mới nhận thấy rằng, nó rất giống nhà cửa do người trung thổ xây dựng...

Hắn ôm Tiểu Bạch Tiểu Hôi, tiến lên đẩy cửa, bước vào nhà.

Bên trong trần thiết giản dị, một giường một bàn, mấy cái ghế mộc, tường làm bằng gỗ ngô đồng nhiều kích thước, kết thành bức ngay ngắn, một bên là cửa sổ, cả căn phòng thoáng hương gỗ man mát.

Quỷ Lệ không phải là người coi trọng nơi ở xa hoa, đơn giản như vậy lại hợp với tâm ý. Hắn bước đến đặt Tiểu Bạch xuống giường, Tiểu Bạch lầm bầm mấy tiếng nho nhỏ, rồi li bì ngủ tiếp.

Quỷ Lệ lắc đầu, bế Tiểu Hôi trên vai xuống, thấy miệng con khỉ cứ lép hép, thỉnh thoảng phát ra tiếng chèm chẹp, bộ dạng trông rất thoả mãn, Quỷ Lệ thở dài, cũng đặt luôn nó xuống giường.

Nhin một người một khỉ say sưa ngon giấc, Quỷ Lệ xoay mình bước tới bên bàn, ngồi xuống. Không gian đột nhiên lặng hẵn đi, ngoài tiếng thở của Tiểu Hồi Tiểu Bạch, chẳng còn thanh âm gì khác nữa.

Trong căn phòng lạ lẫm phảng phất dị hương, hẵn một mình, lặng lẽ ngồi đấy.

Ngoài song, ánh dương rực rỡ.

Thất Lý Đồng được bao bọc bởi một quần thể núi, ngoài xa mươi dặm về phía đông là một dãy núi cao nổi dài nhấp nhô. Trên đỉnh một ngọn trong dãy đó, có hai người đang đứng, ánh mắt dõi về dài dãi đất phì nhiêu toạ lạc giữa quần thể núi kia.

"Đó chính là Thất Lý Đồng!"

Người đứng trước khe khẽ thốt, giọng nói ẩn chứa niềm cảm khái, phẫn nộ và khát vọng sâu xa.

Ánh mặt trời soi rõ y, một nam tử cao lớn cường tráng, thân trên để trần, phía dưới quấn một cái khổ may từ da mảnh thú.

Làn da y, vì thường xuyên tiếp xúc với nắng và gió, phô ra màu đồng hun rắn rỏi. Thân thể y cuồn cuộn bắp thịt, nơi ngực xăm hình đầu một con gấu, những chỗ khác chỉ chít ngang dọc toàn hẵn seо to tướng, không khó khăn gì để nhận biết y đã từng ác đấu với bao nhiêu dã thú đáng sợ.

"Đúng vậy tộc trưởng!" Người đáp lời y là một nam tử, đứng chêch về sau một bước. "Đó chính là Thất Lý Đồng!" Y ăn mặc tương tự người phía trước, nhưng ngoài cái khổ da thú, trên mình y còn khoác một thứ áo để nguyên lông, thân hình nhỏ bé hơn người đứng trước rất nhiều.

Lúc này, khoé miệng y tựa hồ mỉm cười lạnh lanh, dõi mắt về phía trước, châm châm thốt: "Nơi đó, chính là vùng đất cư trú của Miêu tộc đã thống lĩnh Nam Cương suốt hai trăm năm. Thêm nữa, thần khí trấn tộc của Lê tộc chúng ta là 'Cốt Ngọc', lại ở trong đàn tế của Miêu tộc nơi sườn núi Thất Lý Đồng, bị giam giữ vừa tròn hai trăm năm dưới bức tượng tà thần ác cẩu của Miêu nhân."

"Rắc..."

Thanh âm chói tai đột nhiên vang lên từ tráng hán đang đứng đằng trước, người phía sau nhìn lên, thấy tộc trưởng của y siết chặt nắm tay, khớp xương bị ép mạnh quá mà bật ra tiếng.

"Hai trăm năm rồi! Hai trăm năm!" Tráng hán nói không lớn, nhưng thanh âm phảng phất như một tiếng gầm gừ.

"Đúng vậy! Hai trăm năm rồi. Hai trăm năm trước, chúng ta bị bọn Miêu nhân đê tiện tập kích, đại vu sư tà ác của Miêu tộc dùng yêu pháp tàn độc niêm chú giết chết các chiến binh của chúng ta, cướp đi 'Cốt Ngọc' thần thánh mà chúng ta thờ phụng, đánh đuổi chúng ta đến nơi cằn cỗi nhất của vùng Nam Cương, trải qua

suốt hai trăm năm sống đời khốn khổ!" Người đứng sau ngữ khí lạnh băng, trầm tịnh nhắc đến mối thù hận bất cộng đới thiên ấy.

Gió núi hung tợn cào qua thân hình sừng sững của tộc trưởng Lê tộc, sắc như dao cắt, nhưng y không hề phản ứng. Trong mắt y lúc này, chỉ có mảnh đất nóng bỏng nằm trong quần thể núi quây kia.

"Mất đi Cốt Ngọc, là nỗi sỉ nhục và bất kính lớn nhất đối với Hùng thần!" Người đứng sau, vẫn cứ nói tiếp, "Vì vậy đã hai trăm năm, Hùng thần nỗi giận không chịu chịu cõi đến Lê tộc chúng ta. Giờ đây, chỉ cần chúng ta đánh bại Miêu nhân, đoạt lại Cốt Ngọc, Hùng thần tất sẽ phù hộ cho Lê tộc như trước, giúp chúng ta chiếm lấy vùng đất tốt nhất của Nam Cương, để tộc nhân và tử tôn đời đời kiếp kiếp sinh sống ở đó!"

Y đột nhiên cao giọng: "Tộc trưởng, chúng ta tuyệt không thể để con cái sau này giống như mình, chỉ vì cái ăn mà phải tranh giành ác đấu với hoả lang, hắc hổ - những quái thú mà các chiến binh cường tráng nhất cũng không sao chống cự nổi."

"Chúng ta phải tiếp tục sống, chúng ta phải giành lấy những mảnh đất tốt nhất!" Y hẵn học buông từng tiếng.

Phía trước, tộc trưởng cao lớn như người khổng lồ vẫn không hề ngoại đầu, nhưng hơi thở phẫn nộ và nặng nề đã bộc lộ hết tâm trạng của y. Sau phút giây trầm mặc, y ngoanh lại hỏi: "Ba tộc kia, quả thực không vẫn đề gì chứ?"

Người dũng sau lập tức gật đầu: "Vâng, tộc trưởng, Miêu nhân xưa nay tác oai tác phúc ở Nam Cương, ba tộc kia đã khó chịu từ lâu rồi. Trang tộc người đông thế mạnh, song phải uỷ khúc dưới Miêu nhân, sớm đã không cam tâm; Thổ tộc xưa nay cô lập, luôn giữ khoảng cách với bốn tộc còn lại, không chịu dự phần vào tranh chấp giữa các tộc khác; Cao Sơn tộc thì người thua thế yếu, chỉ có thể tự vệ, không sức nào mà khuếch trương."

Nét mặt thoảng qua một tia tăm tối, y hạ giọng tiếp: "Tộc trưởng, chỉ cần chúng ta cất quân đánh tan Miêu tộc, với các chiến binh dũng mãnh đã được tôi luyện qua hai trăm năm đả đấu cùng những ác thú dữ tợn nhất Nam Cương, lại thêm sự bảo trợ của Hùng thần vĩ đại, ngày Lê tộc xưng bá Nam Cương cũng không còn xa nữa."

Trong mắt tộc trưởng Lê tộc, phút chốc loé lên những tia cháy bỏng, đến Thất Lý Đồng y đang nhìn ngắm, tựa hồ cũng khiến toàn thân y run run, đó là kích động và khát vọng, mà cũng có thể là bản năng trời sinh của một chiến binh.

Nhưng y là người đứng đầu một bộ tộc, chứ đâu phải tên mäng phu không biết lượng sức. Phút kích động ban đầu qua đi, y trầm mặc giây lát, rồi quay mình nhìn chăm chăm nam tử đang đứng phía sau: "A Hợp Đài, truyền thuyết kể đại vua sư của Miêu tộc ác man đó đã sống đến ba trăm tuổi, giờ này vẫn ở sâu trong đan tế Miêu nhân. Yêu pháp của lão là sức mạnh đáng sợ nhất vùng Nam Cương, người thực sự đối phó được chứ?"

Người được y kêu là A Hợp Đài đó, trên mặt lộ nét cười thầm bí: "Tộc trưởng, trước mặt người, ta đã từng thi triển thần pháp và bảo bối do Thú thần đại nhân ở Thập Vạn Đại Sơn truyền thụ. Đại vu sư đó chết rồi thì thôi, chứ nếu lão còn sống, ta nhất định sẽ đánh cho bại!"

Tộc trưởng Lê tộc nhìn y rất lâu, rồi nặng nhọc gật đầu. Sự thực, bóng đèn của đại vu sư là một đám mây u ám treo trên đầu các bộ tộc Nam Cương, đối với Lê tộc lại càng là một thứ ám ảnh không xua tan được. Nhưng từ khi tộc nhân này, tên gọi A Hợp Đài, thất tung hồi nhỏ bỗng dưng trở về một cách thần bí từ Thập Vạn Đại Sơn, đột nhiên thi triển những pháp lực kỳ lạ với sức mạnh to lớn, thì nỗi cùu hận vốn dĩ chôn sâu của toàn bộ Lê tộc đã một lần nữa được khơi dậy.

Để sống tiếp, để sống sung sướng hơn!

Tộc trưởng Lê tộc hung hăn nghiến răng, trên thân thể cao lớn tráng kiện của y, vết xăm hình đầu gấu càng thêm nanh ác đáng sợ.

"Mỗi thù hai trăm năm, tối nay chúng ta sẽ báo!" Từng chữ một, lọt qua kẽ răng.

Ánh dương quang chiếu trên thân mình y và A Hợp Đài, ấm áp rơi xuống những dãy núi. Sau lưng họ, trên một con dốc, xuất hiện vô số những chiến binh Lê tộc, nét mặt nghiêm trang lặng lẽ, ai nấy đều tráng kiện như nhau. Nơi những khuôn ngực hắn seo ngang dọc, vết xăm đầu gấu phảng phất gầm lên đón gió!

Thất Lý Đồng, căn tiểu ốc tịch mịch.

Quỷ Lệ ngồi bên bàn, lặng im không nói. Thời giờ ở đây, phảng phất như bước chân đột nhiên chậm lại, trầm mặc mà vò xé.

Trong thời khắc u tĩnh như vậy, người ta thường nghĩ đến điều gì?

Có lẽ là những tháng năm quá vắng...

Thời thơ ấu như tiếng thở dài vang vọng giữa tuế nguyệt u hoài, khẽ khàng cất lên, khẽ khàng chìm xuống, cuối cùng chẳng để lại một vết tích nào.

Thần tình u ám, hàng mày chau.

Ngoài song cảnh sắc như tranh vẽ.

Lặng lẽ, khẽ khàng...

Mãi cho đến khi, một thanh âm chợt dứt hắn khỏi nỗi trầm lắng.

"Cốc, cốc cốc!"

Tiếng gỗ cửa nhẹ nhàng, đột nhiên vang lên trong căn phòng.

Quỷ Lệ ngoanh đầu, nhìn ra ngoài cửa.

Chương 126

Hắc Hỏa

"Cộc, cộc cộc..."

Tiếng gõ cửa vang đến, ngoài cửa lại không có ai cất tiếng gọi, Quý Lệ nhíu mày bước tới mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một đứa bé người Miêu tám mươi ba mươi bốn tuổi, mặt hốc hác còn búng ra sữa, tay bưng một mâm có rau cơm rượu thịt, là do Đồ Cốt Ma tộc trưởng phái người đem tới.

Đứa bé lần lượt đặt xuống, Quý Lệ gật đầu nói: "Đa tạ."

Đứa bé khoé miệng nở một nụ cười, bật ra âm thanh "ý a", Quý Lệ giật mình, đứa bé này là người câm, thảo nào chỉ gõ cửa mà không lên tiếng.

Hắn không kìm được quan sát đứa bé, chiếc áo cũ sờn, rách vá chằng vá chịt, thật khác xa với đám người Miêu vừa gặp ở Thất Lý Đồng, địa vị chắc hẳn còn thấp kém, chỉ e phần nhiều là cô nhi.

Quý Lệ vừa chớm nghĩ đến cô nhi, tự nhiên đã bần thần, nhưng chỉ trong chốc lát, nhìn thấy đứa bé cười thật tươi rồi xoay người bước trở ra, dáng vẻ cử chỉ ấy chẳng có lấy đến một tí bi thương phiền muộn, ngược lại còn có phần vui vẻ thoái mái.

Quý Lệ nhìn theo lưng đứa nhỏ đi xa dần, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi buồn phiền không tên, thở nhẹ một hơi dài, xoay người đóng cửa bước vào phòng.

Mặt trời lặn dần về phía tây, bầu trời từ từ tối dần đi, ở Thất Lý Đồng đa phần nhà nhà đã lênh đèn.

Từ mỗi ô cửa sổ đều le lói ánh sáng vàng vọt, lúc mờ lúc tỏ, chẳng khác gì những ánh mắt trầm mặc trong bóng đêm.

Mỗi con người, mỗi ngọn đèn, phải chăng đều có những nỗi tâm tình và cuộc sống của riêng mình.

Quý Lệ đứng bên cửa sổ, mắt vọng về nơi người Miêu cư trú, trầm mặc vô ngôn

Gió đêm nhẹ nhõi, xa xa phía Thất Lý Đồng vắng vắng truyền lại tiếng cười nói phẫn kích của người Miêu, lại còn tiếng chó tru không biết từ đâu vọng tới, những thanh âm này đều là nương theo gió vắng tối, càng làm nổi bật sự tĩnh lặng, êm đềm nơi đây.

Có lẽ những người Miêu bình thường này, so với lớp tu đạo nhân sĩ, càng khoái lạc, thoái mái hơn nhiều.

Quý Lệ chậm chậm kéo cửa, xoay chuyển thân hình, như muốn tự cách ly mình với cảnh vật bên ngoài.

Ngẩng đầu lên, y chợt giật mình, trước đó một khắc Tiểu Bạch hãy còn say ngủ, không biết tự bao giờ đã ngồi dậy, nghiêng người dựa lưng vào vách tường, lặng yên quan sát y.

Quỷ Lệ nhìn nàng nói: "Ngươi đã tỉnh rồi à?"

Tiểu Bạch mỉm cười, tay day nhẹ trên trán, nói: "Có trà không, mau rót cho ta một chén! Đầu đau quá rồi."

Quỷ Lệ bước đến bàn, rót một chén, đưa cho nàng: "Người Miêu ở đây không uống trà, ngươi uống ít nước vậy."

Tiểu Bạch gật đầu, cầm lấy chén nước uống liền mấy hớp, rồi bỗng giật mình, thở dài, ngắm Quỷ Lệ nói: "Ngươi trong lòng có phải là đang trách ta?"

Quỷ Lệ gượng cười, lắc đầu nói: "Nếu không có ngươi, ta cũng sẽ không biết Đại Vu Sư của ngươi Miêu lại có thể cứu chữa Bích Dao, thôi vậy, ngày mai chúng ta gặp lại y là được."

Tiểu Bạch gật đầu nói: "Sau khi ta say rượu, ngươi hắn đã gặp Đại Vu Sư phải không?"

Quỷ Lệ gật đầu: "Gặp thì đã gặp, ông ta cũng đã xác nhận có hiểu về Hoàn hồn dị thuật, nhưng ông ta nhất định muốn biết rõ ràng vì đâu người lại biết được bí mật này, rồi mới đồng ý." Nói đến đây trong lòng lại cảm thấy lo lắng, Cửu vĩ thiên hồ cuối cùng có chịu tiết lộ thân phận hay không, hắn cũng không rõ.

Tiểu Bạch thoảng trầm ngâm, từ tốn: "Sáng ngày mai, ta cùng với ngươi đến gặp hắn vậy!"

Quỷ Lệ gật đầu, vừa định nói gì đó thì Tiểu Bạch bật cười thành tiếng: "Ngươi xem con khỉ này rõ ràng say hơn ta nhiều."

Tiểu Hồi quả nhiên vẫn đang nằm dài bên Tiểu Bạch, tay vươn chân sải ngủ say như chết, Quỷ Lệ lắc đầu không nói gì.

Tiểu Bạch vươn tay vò đầu Tiểu Hồi, ánh mắt lại rơi xuống nơi con mắt thứ ba của Tiểu Hồi một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn Quỷ Lệ hỏi: "ÓC một việc, ta nghĩ đã lâu, con mắt thứ ba của Tiểu Hồi..."

Lời chưa kịp dứt, bên ngoài, trên không phía trên Thất Lý Đồng đột nhiên phát ra âm thanh như chó tru cực lớn, vang dội bốn phương, phảng phất như cả ngọn núi cũng phải giật mình rung chuyển, cả hai người với đạo hạnh của mình cũng cảm thấy ù ù trong tai.

Hai người đều kinh ngạc, Quỷ Lệ vội mở cửa, nhanh chóng bước ra ngoài

Âm thanh cực lớn này vang đội khắp sơn cốc, và cũng không hề thuận tai chút nào. Lúc đó tất cả Miêu nhân trong Thất Lý Đồng đều bị âm thanh đó làm kinh hãi, sự êm đềm, tĩnh lặng đã hoàn toàn bị đảo lộn trong nháy mắt

Quỷ Lệ chỉ thấy vô số người Miêu lần lượt xông ra khỏi nhà, tập trung nhìn về phía xa, vẻ mặt sợ hãi, rất nhiều người cùng kêu lên không ngừng những câu giống nhau, nhưng Quỷ Lệ hoàn toàn không hiểu ý tứ của chúng.

Phía sau, Tiểu Bạch cũng đã bước đến bên cạnh hắn, quan sát sự hoảng loạn, lắng nghe tiếng la hét không ngừng, chậm chạp cau mày, thấp giọng đáp: "Xảy ra việc rồi."

Quỷ Lệ cũng thấy sự tinh không ổn, hỏi lại: "Thế nào, những người Miêu kia đang nói gì thế?"

Tiểu Bạch sắc mặt ngưng trọng, đáp lời: "Vừa rồi âm thanh cực lớn đó là do tượng Khuyển Thần của họ phát ra cảnh báo, nếu không phải là thời khắc sinh tử diệt vong của bộ tộc, Khuyển Thần tuyệt không phát ra thanh âm này. Theo như ta biết, nghìn năm đổ lại, Khuyển Thần của họ cũng chỉ phát ra một lần cảnh báo như vậy mà thôi."

Quỷ Lệ lòng bồn chồn, giây phút hy vọng sống lại của Bích Dao đều ký thác nơi Đại vu sư, lúc này lại có thể xảy ra việc kỳ quái này sao. Đang lúc muốn hỏi Tiểu Bạch rõ ràng, màn đêm vốn yên tĩnh của Thất Lý Đồng đã xuất hiện một thay đổi cực lớn.

Bầu trời đêm vẫn lấp lánh ánh sao, bỗng đâu mây đen tập trung dày đặc, từng bước một che phủ cả bầu trời sao. Tầng tầng lớp lớp mây đen từ bốn phương tám hướng tụ lại, phong vân biến ảo, cực kỳ quý dị

Những con người nhỏ bé đứng trên mặt đất, không kềm được phát ra những tiếng la hét kinh hoàng, vô số người bắt đầu chạy loạn lên, theo đó rất nhiều người hướng về tể đàn Miêu tộc trên đỉnh núi mà quì xụp xuống váy lạy.

Mây đen nặng nề dần hạ xuống, mảnh đất vốn dĩ ngập tràn niềm vui giờ đây chỉ còn lại sự ảm đạm bi ai.

Quỷ Lệ nhíu mày, thấp giọng: "Có người tu đạo đến."

Tiểu Bạch đứng bên cạnh, nhìn lên trời hỏi: "Người đó ở đâu, ngươi biết không?"

Quỷ Lệ từ tốn lắc đầu, nói: "Nhìn từ thuật điêu khiển mây gió, đa phần là quỷ dị, không phải đạo pháp của trung thổ Chính đạo, so với Ma giáo cũng không giống."

Tiểu Bạch khoé môi giật giật, thần sắc có một ít kỳ dị thoáng lướt qua, hình như đã nghĩ ra điều gì, nhưng không hiểu tại sao vẫn chưa nói ra.

Lúc này mây đen càng lúc càng hạ thấp, kéo theo việc hô hấp càng lúc càng khó khăn, tất cả đều rất lo sợ, hỗn loạn hiển nhiên càng rõ ràng. Chính thời điểm này, trong đám hỗn loạn xuất hiện một bóng người, Quỷ Lệ từ xa nhìn tới, chính là tộc trưởng người Miêu Đồ Ma Cốt.

Đồ Ma Cốt hướng về đám đông cất tiếng la hét, dùng sức huơ tay chỉ đạo, đám đông từ từ bình tĩnh trở lại, theo mệnh lệnh của Đồ Ma Cốt, đám phụ nữ và trẻ em bắt đầu chạy về phía đỉnh núi, tráng niên nam tử đều tập trung ở lại, trong

tay đều đã cầm binh khí, họ hẳn đã biết sự việc lúc này cực kỳ nguy cấp, chuẩn bị quyết một trận sống chết.

Cũng vào lúc này, Đồ Ma Cốt nhìn sang phía bên kia sông, thấy bọn Quý Lệ đã đứng ở bên ngoài, thử người một lát, rồi lập tức gật đầu ra hiệu, đồng thời đặt sự chú ý vào việc chỉ huy

Mây đen càng hạ thấp dần, khuôn mặt Tiểu Bạch lúc sáng lúc tối. Hỗt nhiên, nàng nhở giọng nói với Quý Lệ: "Có nhân vật đạo hạnh cao sâu khó lường tham dự, chỉ sợ đám người Miêu này không phải là đối thủ, ngươi định giúp họ chăng?"

Quý Lệ lảng lẽ gật đầu, nói: "Việc của Bích Dao cần nhờ vào họ..."

Lời chưa kịp dứt, thì trên không lại vang lên âm thanh kỳ dị, như tiếng sấm giật, tiếng thú gầm. Trong nháy mắt cả đám mây đen như bùng cháy một lượt, kim quang sáng rực

Rồi lại một tiếng nổ cực lớn từ trong đám mây rót xuống một quả cầu lửa khổng lồ, mang đến hơi nóng ngùn ngụt kinh người, tâm quả cầu lại phảng phất một ngọn lửa đen kỳ dị. Chưa chạm đất nhưng cây cối xung quanh đã cháy khô. Mọi người kinh hãi gào thét chạy trốn tán loạn, nhưng tốc độ rớt của quả cầu thật khủng khiếp, "uỳnh, uỳnh..." nó đã đập xuống mặt đất, chẳng ai kịp tháo chạy.

Vô số mảnh chân tay kèm với tàn lửa văng tứ tán, khung cảnh khủng khiếp thảm khốc, bốn bề vang lên những tiếng kêu khóc bi ai.

Sắc mặt Quý Lệ tức thời biến đổi, thật không ngờ người trong đám mây đen xuất thủ thần tốc sét đánh chẳng kịp bưng tai vậy, đang tính khởi thân bay sang giúp Miêu nhân, thì cảm thấy sau lưng bị kéo lại, hóa ra là Tiểu Bạch đang níu y lại.

Quý Lệ cảm thấy kỳ lạ, quay lại nhìn nàng, Tiểu Bạch liếc ra đằng xa nói: "Ngươi đừng vội, nhìn kia."

Quý Lệ thuận theo ánh mắt của nàng, nhận ra đó là tòa tế đàn ở lưng chừng núi của người Miêu, trên bình đài ở đầu núi, nơi ánh lửa bùng bùng chiếu sáng rực, một thân ảnh gầy còm vẫn ngang nhiên đứng đó, giơ tay lên cao ngẩng đầu nhìn trời. Mặc dù ở cách rất xa, không nhìn thấy rõ ràng hình dáng của người đó, nhưng nhìn theo thân ảnh đó, trong lòng Quý Lệ đã nhận ra, đó chính thị là người thần bí nhất trong tế đàm: Đại vu sư.

Y dừng lại, chăm chú nhìn về thân ảnh già nua đó.

Quầng lửa đỏ rực giữa không trung càng lúc càng rực rỡ, nhuộm hồng cả bầu trời đêm, tựa như cảnh tượng ngày tận thế, trời đất đều bị hủy diệt tại nơi biên thùy nam cương này.

Một tiếng rầm cực lớn vang lên, một luồng gió đêm quét tới, đột nhiên có một tiếng hô kinh hãi, phía sau lưng các chiến sĩ người Miêu, một tiếng kêu "Giết" vang lên.

Bọn người Miêu tộc biến hắn sắc mặt, Đồ Ma Cốt lại còn kinh hãi hơn, Thất Lý Đồng vốn dĩ dễ thủ khó công, chỉ có một đường san đạo thông ra bên ngoài, luôn có trọng binh của Miêu nhân đóng giữ, lúc này không hiểu sao lại có kẻ bất tri bất giác tiến công vào, chẳng lẽ...

Đêm nay chẳng lẽ là ngày Miêu tộc chịu cảnh diệt vong hay sao?

Chỉ có điều Miêu tộc đã xưng hùng ở Nam cương hơn hai trăm năm nay, Đồ Ma Cốt thân là tộc trưởng, tuy vô cùng kinh hãi, nhưng cố gắng trấn định tâm thần, hô lớn lên một tiếng, lập tức là người đầu tiên xông về phía sau, chẳng mấy chốc, các chiến sĩ người Miêu lập tức đồng đảo theo chân y.

Đêm đỏ rực như màu máu tươi, vô số hàn quang của binh khí, lập tức lấp lánh vung lên giữa không trung, máu tươi bắn vọt lên.

Lửa cháy rừng rực, trời đất tan nát, một đám chiến sĩ tựa như ma quỷ, trên ngực xám hình đầu gấu nhe răng, từ trong bóng tối xông ra, gào thét như điên cuồng. Trong ánh mắt họ tràn đầy sự cuồng nhiệt, tràn đầy sự khát máu, người đi đầu tiên, thân hình to cao không ai sánh bằng, nửa thân trên cởi trần chi chít vết sẹo, tay cầm một cây búa bằng đá cực lớn, tung hoành chém giết, khắp nơi máu chảy đầy đất, tiếng kêu than khóc lóc vang trời.

Miêu nhân chiến sĩ vốn dĩ tự xưng là dũng mãnh, nhưng đêm nay sự việc diễn ra đột ngột, Khuyển thần của họ cất tiếng kêu, chính là điểm đại hung ngàn năm mới diễn ra một lần, Miêu nhân trong lòng rung động, sợ không thể tả, hai là Lê tộc vốn đã mai danh ẩn tích đã lâu, đột nhiên đánh át tới, cùng với lực lượng đã được trui rèn hơn hai trăm năm ở những nơi khắc nghiệt nhất chốn Nam cương, nếu không thành công thì nhất định sẽ dẫn đến cả tộc diệt vong, trong nhất thời chiến sĩ người Miêu không đủ sức chống cự, phải lũ lượt rút lui.

Đồ Ma Cốt mắt đỏ ngầu như sắp phun lửa, lúc đó đã nhìn thấy rõ hình dạng của địch nhân, rống to lên: "Lê tộc."

Tộc trưởng Lê tộc giơ cao búa rồi chém xuống, thêm một chiến sĩ người Miêu bị tử thương, nhe răng cười hung ác: "Bọn chó Miêu kia, cừu hận hai trăm năm, hôm nay sẽ bắt các ngươi bồi hoàn toàn bộ."

Tiếng nói vừa dứt, phảng phất như để ủng hộ lời nói của y, vô số chiến sĩ Lê tộc đồng thanh rống lên, như dã thú sủa trăng, điên cuồng lồng lộn, giết người vô số, Miêu nhân không thể chống cự lại, trước mắt thì không duy trì được bao lâu nữa.

Vào lúc nguy cấp quan đầu, đột nhiên bên trong sơn cốc, phát ra một thanh âm trầm sâu thẳm bí, tựa như tiếng thi thảm từ chốn u minh, vang vọng khắp mỗi nơi trong Thất Lý đồng.

Chiến sĩ người Miêu lập tức tỏ vẻ vui mừng, tinh thần đại chấn, ngược lại ở bên phía Lê tộc, từ tộc trưởng trở xuống, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ kinh hoàng.

Đại vu sư uy danh vang lừng khắp Nam cương, cuối cùng cũng đã xuất hiện vào thời khắc nguy nan nhất của Miêu tộc.

Một vầng hào quang đỏ rực, lấp lánh tỏa sáng giữa bầu trời rực lửa, mỗi lúc một mạnh thêm, lấy nơi bình đài trên núi mà Đại vu sư đang đứng làm trung tâm, bay lượn xung quanh toàn bộ Thất Lý Đồng, đi đến đâu, những đám lửa thiêu đốt đồng loạt bị dập tắt.

Một lúc sau, ánh hồng quang đã vươn tới nơi Miêu nhân đang chiến đấu với Lê tộc, từ đó trở đi, Miêu nhân không bị ánh hồng quang tổn hại chút nào, nhưng ánh hồng quang chiếu đến đâu, những chiến sĩ cường tráng của Lê tộc vừa tiếp xúc với nó, lập tức kêu lên thảm thiết, run rẩy ngã vật xuống đất, không bao lâu sau thì toàn thân co giật, thất khiếu chảy máu mà chết.

Bọn người Lê tộc đại kinh thắt sắc, hùa nhau rút lui, những chiến sĩ này đã quen với việc giết chóc, cho dù trước mặt có cường địch dã thú gì, cũng sẵn sàng xông lên quyết chiến, không hề chớp mắt. Chỉ có điều thứ vu thuật thần bí này vốn là lực lượng khủng bố nhất đối với tộc nhân ở Nam cương, chỉ vừa nhìn thấy vu thuật thi triển, ai ai cũng tái mặt khiếp hãi.

Sắc mặt của tộc trưởng Lê tộc cũng không tránh khỏi lộ vẻ kinh hoảng, danh tiếng của Đại vu sư Miêu tộc, đối với bốn tộc còn lại ở Nam cương, chẳng khác gì ác ma, nhưng chính vào lúc này, y càng thấu hiểu sâu sắc được nỗi sợ hãi này.

Chỉ có điều y không hề ra lệnh triệt thoái, ngược lại vẫn đứng đó ngẩng đầu lên nhìn trời.

Trên bầu trời đêm hiện rõ một đám lửa lớn cháy rừng rực, mỗi lúc mỗi bành trướng mạnh mẽ.

Một tràng cười vang lên như sấm động, tràn đầy địch ý và khinh miệt.

Bầu trời đầy mây lập tức sáng rực lên, đám lửa trên trời đột nhiên cháy lên rực rỡ, giữa không trung thật chẳng khác nào một con cự thú to lớn khủng khiếp. Gió thổi càng làm lửa cháy mãnh liệt hơn, lưỡi lửa liếm lên trời, gió thổi mây bay tựa như trốn chạy tiếng gầm rú không ngừng.

Giữa đám mây sáng rực, đột nhiên một người xuất hiện, tựa như thần nhân giáng thế, xung quanh thân mình trên dưới đều có lửa cháy, đứng ở trên không nhìn xuống, đầy vẻ thần kỳ nhưng cũng hết sức cao ngạo.

Chỉ thấy y vung tay giữa không trung, thực hiện một loạt những động tác quý dị, ngay sau đó, đằng sau lưng y như có một lực lượng thần bí gầm lên một tiếng, lập tức lửa bốc cháy đầy trời, những đám mây sáng rực lên, gió thổi dữ dội, chỉ nghe một tiếng nổ cực lớn, trên trời liền rơi xuống vô số quả cầu lửa, lửa cháy phừng phùng, đổ xuống mặt đất.

Mọi người đứng dưới, kể cả Quý Lệ và Tiểu Bạch mặt đều biến sắc, trước đây chỉ mới có một hỏa cầu rơi xuống, uy lực đã cực kỳ to lớn, bây giờ nếu vô số hỏa cầu đồng thời rơi xuống, Thất Lý Đồng sẽ lập tức trở thành biển lửa, không ai có thể sống sót được.

Điều này kẻ bình thường cũng có thể hiểu được, Đại Vu Sư dĩ nhiên càng hiểu rõ hơn ai hết, ánh hồng quang trong sơn cốc lập tức sáng rực lên, nhìn từ xa, tuy không thể nhìn thấy rõ sắc mặt của ông ta, nhưng dưới ánh sáng của hỏa diễm uy lực kinh nhân, thân hình ông vốn nhỏ bé ốm yếu dường như càng lộ rõ vẻ già nua.

Lúc này mọi người đã nhìn ra được, nguyên lai luồng ánh sáng màu đỏ được tung ra từ bình đài vốn xuất phát từ thân hình của Đại Vu Sư, nói đúng hơn, là xuất phát từ thanh mộc trượng trên tay của ông ta. Thanh mộc trượng toàn một màu đen tuyền, không ngờ lại còn lớn hơn cả thân hình của Đại Vu Sư, trên đỉnh mộc trượng, có khảm một khối đá kỳ dị không phải là vàng cũng không phải là ngọc, nhờ vu lực thần bí của Đại Vu Sư thúc động, phát ra luồng sáng màu đỏ càng lúc càng mạnh.

Bọn người Lê tộc đột nhiên xao động, vô số chiến sĩ ánh mắt đỏ ngầu, tộc trưởng Lê tộc, rống lên một tiếng lớn, phảng phất cùu hận thâm sâu bất tận suốt hai trăm năm.

"Cốt Ngọc! "

Y ngẩng đầu nhìn trời, cất tiếng hô to: "Hùng thần vĩ đại a a a... "

Âm thanh của y vừa bi thương vừa hung hăn, vang dội bốn phía, lập tức chiến sĩ Lê tộc cũng đồng thời gào lên, ào ào xông lên, vào thời khắc đẫm máu đó, sanh tử chỉ cách nhau một bước.

Đêm đen nóng bỏng, người người cuồng dại!

Chiến sĩ Miêu tộc vốn sẵn sàng hy sinh, nhưng đối diện với bọn chiến sĩ Lê tộc đang điên cuồng, dần dần mất đi dũng khí chiến đấu, từ từ lùi dần.

Con sông bao quanh Thất Lý Đồng, càng lúc càng đỏ rực lên, phản ánh vô số hỏa cầu từ trên không rơi xuống!

Hồng quang mở rộng, bay lên không trung, nghênh đón đám hỏa cầu cực kỳ to lớn, tạo hành một phòng tuyến đỏ rực, che chở trên bầu trời của Thất Lý Đồng.

Vô số hỏa cầu sáng chói, gần như cùng lúc đâm vào tấm màn huyết sắc này, tiếng nổ cực lớn vang dội khắp mẩy ngọn núi xung quanh, nổ tung thành một đám lửa cực kỳ to lớn.

Đại Vu Sư song thủ hướng lên cao quá đầu, dùng cây mộc trượng to lớn chỉ về phía chân trời, dụng toàn lực đối khán với nhân vật thần bí trên không trung. Chỉ có điều thời gian càng trôi qua, áp lực trên không trung càng lúc càng lớn, gần như không phải là sức lực của con người.

Đại Vu Sư trong lòng kinh hãi, trong Lê tộc, hàng ngàn năm nay vốn không hề có pháp thuật thần kỳ như vậy, nếu không thì hai trăm năm trước đây, trong cuộc chiến quyết định mệnh vận thánh khí của hai tộc, bọn họ nhất định đã đem ra sử dụng rồi.

Tuy vậy, trước mặt ông ta bây giờ, nhân vật thần bí giữa không trung chẳng khác gì một chiến thần không thể đánh bại được...

Tận trong cõi lòng của Đại Vu Sư, một mối sợ hãi càng lúc càng dâng lên, dị thuật kỳ quái này vốn không phải thuộc về nhân thế, nhưng theo bí mật lưu truyền tại Nam cương cách đây ngàn năm, tên ác ma thần bí trong truyền thuyết...

Ở chân trời, lửa cháy rừng rực, A Hợp Đài đứng giữa đám mây, xung quang lửa cháy rừng rực, ánh đèn gương mặt đầy vẻ hưng phấn của y, không giấu được vẻ đắc ý. Từ nhỏ y đã bị tai nạn của tộc nhân làm chấn động, bỏ mặc tất cả, thâm nhập vào Thập vạn đại san, tìm thấy ác ma, cầu xin ban cho y lực lượng vĩ đại vô tận, ngày hôm nay, cuối cùng đã cứu được tộc nhân mình ra khỏi vực thẳm khổ ải.

Bước đầu tiên của cuộc sống tốt đẹp cho Lê tộc chính là vào lúc này, toàn bộ Miêu tộc sẽ bị hủy diệt, đoạt lấy thánh khí Hắc trượng của người Miêu cùng với Cốt ngọc vốn là tể tự của Hùng thần vĩ đại, không, Hùng thần là cái thá gì chứ, lúc Lê tộc phải chịu khổ sở, Hùng thần đang ở đâu?

A Hợp Đài ra sức rống lên một tiếng, thổi động pháp lực, lập tức vài hỏa cầu khổng lồ lại rơi từ trên mây xuống, y khoai trá nhìn hỏa cầu liên tục tấn công tấm màn hồng quang, mỗi cú đánh lại làm cho thân hình của kẻ thù tưởng như bất khả chiến bại thêm run rẩy, trong lòng y đã có quyết định, sau chiến thắng này của Lê tộc, y phải để cho toàn bộ tộc nhân, cải đạo theo ma thần, chỉ có ma thần mới có năng lực đem lại cuộc sống mới cho Lê tộc.

Chú thích

Lê tộc nguyên là một chi của Bách Việt cổ đại, trước thời Tần Hán, "Lạc Việt" từ đại lục vượt biển đến Hải Nam đảo, vào đời Tùy gọi cư dân Hải Nam đảo là "Lý Liêu", tức là tiên nhân của Lê tộc. Ngày nay, chủ yếu sống ở khu tự trị người Miêu và người Lê ở trung nam tỉnh Hải Nam, còn lại thì sống rải rác tạp cư với người Hán ở các huyện Vạn Ninh, Truân Xương, Quỳnh Hải, Trừng Mại, Lỗ Huyện. Những người Lê tộc với chữ "san lín" phát âm có khác.

Chương 127

Thương Tâm

Lửa cháy chiếu sáng bừng cả bầu trời, chói lòa rực rỡ khắp nơi như ban ngày, ở cách xa ngoài trăm dặm, vẫn có thể nghe rõ thanh âm tiếng nổ ầm ầm.

Nấp đằng xa nhìn lại nơi hồng quang và hỏa cầu đang đan xen lẫn nhau, một nhóm người ngạc nhiên đinh thắn hạ xuống.

Nhóm người Phản Hương Cốc do Thượng Quan Sách dẫn đầu, theo sau là Lý Tuân, Lữ Thuận cùng mười người khác, đến đồng thời với Lục Tuyết Kỳ của

Thanh Vân Môn và Pháp Tướng của Thiên Âm Tự. Họ đứng trên cỗ đao cách bén ngoài Thất Lý Đồng khoảng trăm dặm, nhìn về phía ánh sáng chớp động hỗn loạn.

Lý Tuân nhíu mày nói: "Dường như có chuyện xảy ra rồi."

Pháp Tướng phóng mắt ra xa, trăm giọng nói, "Hỏa quang tà khí giữa trời đó, cực kỳ quỷ dị, chỉ sợ đang có yêu ma tà đạo tác quái."

Lý Tuân quay đầu lại, nhìn về hướng Lục Tuyết Kỳ, thấy nàng vẫn lạnh đạm như chẳng có điều chi khác lạ, chẳng nói một lời, đành hướng về Thượng Quan Sách hỏi: "Thượng Quan sư thúc, bây giờ thế nào?"

Pháp Tướng cùng mọi người cùng nhìn về phía Thượng Quan Sách, thấy ông ta đang hướng mắt về phía xa, thần tình trên mặt đột nhiên biến đổi thập phần cổ quái, tựa như kinh dị, tựa như sững sờ.

Lúc này vừa nghe Lý Tuân hỏi đến, trông như đột ngột sức tỉnh, giật mình một cái, lập tức khôi phục thần tình lại bình thường, trăm ngâm một chút, nói, "Nếu thấy yêu ma tà đạo, chúng ta nghĩa bất dung tình, tự nhiên nên tiến lên phía trước. Sự việc bất khả chi trì, chúng ta phải nhanh đến nơi, nhìn ngon lửa yêu dị bốc cao, chỉ sợ yêu nhân đạo hành không thấp, độc địa cao sâu. Chúng ta đến sớm chừng nào, có thể cứu được thêm nhiều nhân mạng chừng đấy."

Pháp Tướng đồng ý, "Thượng Quan sư thúc nói rất đúng."

Thượng Quan Sách gật đầu "Như vậy, ta đi trước một bước, các người mau mau đuổi theo!"

Nói xong, không đợi người khác nói gì, tay kua lên, ánh xám chớp động, người hóa thành một đạo ánh sáng bay vút lên trời, bay thẳng về phía Thất Lý Đồng.

"Hừ! " Một tiếng hừ lạnh, từ giữa đám người phát ra, ai nấy kinh ngạc, nhận ra sắc mặt Lữ Thuận có vẻ không tự nhiên.

Lý Tuân cảm thấy ngượng ngùng, hai người này dù sao cũng là tiền bối sư trưởng của mình, không biết phải nói thế nào cho phải, bèn quay đầu đối diện Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ "Chúng ta cũng đi nhanh chứ?"

Pháp Tướng, Lục Tuyết Kỳ cùng gật đầu, đồng thời đằng không bay lên, Lý Tuân nối gót theo sau. Lữ Thuận có vẻ bất mãn, chỉ là vị trí của Thượng Quan Sách trong lòng người hiển nhiên là cao hơn y, lại thêm Lý Tuân đã nói như thế, chúng đệ tử đều lũ lượt đi theo, chỉ còn lại một mình Lữ Thuận, cuối cùng chỉ đành lầm bầm rủa vài câu rồi cũng phi thân bay lên

Ở gần nhóm đầu, Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ bay ngang hàng nhau, Lý Tuân khởi hành sau họ một chút, bây giờ cũng đang đuổi theo

Hiện tại Lý Tuân cũng đã gần đuổi tới, bây giờ chỉ còn cách độ một trượng, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên tự nói một mình "Thượng Quan sư thúc thân ảnh thật là nhanh!"

Pháp Tướng ở bên bên nàng, bị ánh kim quang của Pháp Bảo Luân Hồi Châu vây quanh, một thân nguyệt bạch tăng bào gió thổi làm lay động không ngừng, bây giờ khẽ hướng đầu về phía Lục Tuyết Kỳ, chỉ thấy nữ tử bạch y như tuyết, lạnh lùng như sương, diễm lệ như cửu thiên tiên tử trong đêm không thanh tịnh.

Y mắt sáng long lanh, khoe môi mỉm cười vẻ mặt khôi hài ý vị nhỏ giọng đáp "Phải đó! tiền bối phi thân thật nhanh... "

"Vù", tiếng gió thổi qua, Lý Tuân đã đuổi đến nơi, bay ngang vai với hai người họ. Qua một hồi nữa, Lữ Thuận cũng đuổi kịp ba người. Lúc này nhớ đến Thượng Quan Sách, đạo hạnh của y quả thật cao thâm khó dò, phía trước bốn người đã không còn thấy thân ảnh của y đâu nữa rồi

Trong Thất Lý Động, chiến sự diễn ra thật quyết liệt, Đại Vu Sư tuy đã mệt mỏi rã rời, nhưng dưới sự tác động của vu lực thần bí của y, thanh pháp trượng màu đen đính cốt ngọc kia vẫn tán phát ra muôn vạn đạo hồng quang rực rỡ, che phủ cả vùng sơn cốc Thất Lý Động, dưới sức tấn công mãnh liệt của đại hỏa cầu từ trên không dội xuống, vẫn miễn cưỡng chống cự

Có đến vài lần màn hồng quang rung lên kịch liệt, trông như đã bị đại hỏa cầu nén xuống tưởng chừng đã sụp đổ, nhưng Đại Vu Sư tay múa chân nhảy, làm ra những động tác quái dị, không ngờ vẫn tiếp tục chống trả. Chỉ là không có ai gần đó, bằng không thì có thể nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của Đại Vu Sư nhúm nhó, thất khiếu đều chảy máu, e là đã như cây cung kéo căng hết cỡ rồi

Cũng ở bên trong sơn cốc, chiến binh hai tộc Miêu và Lê đánh nhau, tình thế xem ra lại bất lợi hơn cho Miêu tộc

Đối với chiến sĩ Miêu tộc, Đại Vu Sư vốn được kính trọng như thánh thần, hiện giờ bỗng nhiên chứng kiến Đại Vu sư bị ma lực từ trời khổng chê chằng khác nào ma quỷ, lại thêm vào việc ngàn năm nay mới tái ngộ là Khuyển thần tru thiên báo điểm đại hung, nỗi tuyệt vọng tràn ngập trong lòng mỗi người. Trái lại, chiến sĩ Lê tộc sĩ khí dâng cao, ánh mắt đỏ rực đầy sát khí

Quỷ Lê ở đàng xa, nhăn mày, ai là nhân vật thần bí từ trời thi triển pháp thuật, thật là vô cùng cổ quái khác thường, đặc biệt là trong ánh lửa cháy có những tia hắc hỏa thật quỷ dị, hắn chưa từng thấy qua, ngay cả trong bộ sách Diển tích cổ xưa của Quỷ Vương Tông cũng không có ghi chép.

Nam Cương biện thùy không ngờ lại có một nhân vật thế này, quả là thiên hạ rộng lớn, ngoại hổ tàng long không gì không có.

Quỷ Lê quan sát thấy Đại Vu Sư đã dần dần không thể chống得住, vừa định bay đến hỗ trợ, bỗng nhiên từ xa có nỗi lên thanh âm kinh hãi, đa phần là của phụ nữ hài đồng. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi lánh thân của phụ nữ và trẻ em ở vùng đầu núi phụ cận, bấy giờ đã bị một đội chiến sĩ Lê tộc phát giác, khác gì sói lang xông vào đàn cừu thật là mưa máu gió tanh

Quỷ Lê chấn động thân hình, trong mười năm qua hắn đã chứng vô số cảnh máu chảy đầy rơm, thế nhưng chưa từng ra tay với bách tính không sức chống cự.

Không hiểu vì sao, lúc bấy giờ, thanh âm thê thiết của những người phụ nữ trẻ thơ này bỗng nhiên như gươm nhọn đâm vào tâm khảm của hắn.

Thứa niên thiếu, khi Thảo Miếu thôn xảy ra thảm kịch, thây chất thành núi, máu chảy thành sông, phải chăng những người thân hàng xóm của hắn cũng đã thảm tử như thế...

Tiểu Bạch đứng ở một bên, đột nhiên quay đầu lại, một cỗ huyết tinh sát khí nồng nặc, từ trên thân thể nam tử đang ở cạnh bên, chậm chậm phát tỏa ra.

Ánh mắt của hắn, đột ngột vắn lên ngầu đỏ.

Trong đám Miêu nhân, tiếng một phụ nữ kêu lên thảm thiết khi bị một chiến binh Lê tộc chém xuống, đằng sau lưng là một đứa nhỏ mặt mày cực kỳ kinh hãi, há hốc mồm rướn chân chạy trốn, mà chẳng thể la lên được một tiếng, chỉ bởi vì nhìn thấy hình dáng Quý Lệ lúc đó khiến nó như mặc nghẹn.

Máu huyết bắn tóe lên đầy mặt hung thủ đang cười nhẹ nanh đuôi theo, chỉ cần vài bước là đến ngay sau lưng đứa nhỏ, giơ cao thạch phủ sắc nhọn, trầm trọng trâng hạ.

Đứa nhỏ kiệt sức ngã vật xuống, chính ngay thời khắc tối hậu sinh mạng, chỉ còn biết há hốc tuyệt vọng.

"Bitch! " Máu huyết văng tứ tung, trong đêm đen đột nhiên lòe lên. Một thân thể cường tráng như thế đột ngột nát vụn, rời rạc rơi rớt như mưa, Quý Lệ đắm mình trong gió tanh biển máu, mắt đỏ rực giận dữ, hơi thở hổn hển.

Ngửa mặt, gầm vang!

Thanh âm đó thật là kỳ lạ, y như Quý Lệ đang tuyệt vọng gào rống, như mười năm trăm luân hắc ám bấy lâu bỗng dựng tàn lui, vang lên đến tận trời cao.

Chúng nhân kinh khiếp!

Đứa nhỏ toàn thân phát run, nhìn trừng Quý Lệ nắm ma bỗng đen xì đang bùng sáng trong tay, hiện lên ánh sáng tham lam kỳ dị của Phệ Huyết. Lúc đó, kinh ngạc thấy xung quanh chỗ tên chiến binh Lê tộc đang truy sát phụ nữ trẻ con, đã bị quỷ lực yêu ma tân sức xé toạc, vô số máu huyết bắn tung lên trời, giữa khoảng không như thảm hồng lại, rơi quanh một thân ảnh tuyệt vọng điên cuồng, rồi chớp động nhanh chóng mãnh liệt, bị Quý Lệ từ sát phía sau cầm Phệ Huyết hút tới.

Toàn bộ chiến trường, đều kinh ngạc ngừng cả lại, nhìn về nhân vật tựa như ma quỷ ấy, trông cực kỳ khủng khiếp.

Phệ Huyết Châu càng lúc càng sáng chói, thúc giục một cảm giác băng lãnh quen thuộc liên tục lưu chuyển trong thân thể, lúc này mê mải hấp thu toàn bộ sô tinh huyết đó liền như vừa tái sinh, yêu lực đại thịnh, ánh hồng quang kỳ dị càng lúc càng sáng rực, phản chiếu trong ánh mắt Quý Lệ, y như quỷ hỏa.

Tiểu Bạch đứng ở xa xa, kinh kinh nhìn thân ảnh ấy dần dần biến thành một bóng người huyết tinh đên cuồng, liền quay phắt lại, chẳng dám nhìn tiếp, trong đêm sâu gió tanh mưa máu, nàng nghẹn thở dài.

Dục vọng đã tiêu tan từ lâu, tiếng lòng chôn sâu trong thâm tâm, tên tiểu tử bướng bỉnh khi xưa từng xuất hiện một lần rồi biến mất lại một lần nữa hiện ra.

Hắn rống lớn!

Thiên địa ứng hòa.

Trên trời lửa cháy, mặt đất màn hồng quang cũng đều run sợ.

Trong ánh huyết quang đỏ, phảng phất như như có tiếng cười hung ác của cõi u minh.

Một bước, tiến tới...

Mùi máu tanh xông nồng nặc phạm vi chung quanh, vô số kẻ tứ tán chạy trốn, không hiểu tại sao vị cứu tinh của mình lại đột nhiên biến thành ác ma.

Chỉ là, chỉ là, mùi máu tươi quyến rũ ở trước mặt làm cho kẻ đó cuồng dại như say rượu không có cách gì khống chế, hắn hô hấp nặng nề, hơi thở hổn hển, trong cơn điên cuồng, phải chăng chứa cả nỗi thống khổ?

Phải chăng vì cuồng trí mà cô độc...

Hay là vì cô độc mà cuồng trí...

Phê Huyết Châu nắm trong tay, cùng với hắn tương tri tương ý, không chia không rời, chỉ là ánh hồng quang lấp lánh kia dường như đang diễu cợt thế nhân.

Trầm luân đà, trầm luân đà!

Vạn vật như kiến cỏ!

Nhân sanh vốn cô độc.

Trảo thủ chộp lấy, máu rơi từng giọt từ mẩy đầu ngón tay, đứa nhỏ câm lặng dưới chưởng đó, run rẩy nhưng không thể động đây, chỉ chăm chăm nhìn màn hồng quang, che cả bầu trời, như thế, chính là giờ khắc chờ chết.

...

Trương! Tiểu! Phàm

Từ trời, mẩy thanh âm đột nhiên truyền tới, như trầm bắng phạt tuyết, như tiếng phượng giữa trời, chứa đầy nộ ý, lại cũng tràn đầy thương tâm

Lục Tuyết Kỳ bạch y như tuyết, từ trong ánh huyết quang phá không bay đến, tay nắm Thiên Gia thoắt nhiên tuốt vỏ, lam quang chiếu sáng, ánh sáng phản chiếu dung nhan nàng, ánh mắt nàng, nỗi phẫn nộ và thương hoài của nàng

Hồng quang nổi lên, nghênh diện trực tiếp, tiếng nổ sấm sét, trong chớp mắt chu vi mười trượng đất đá đều rạn nứt, những con sông gần đó vốn dĩ đã nhuộm một màu máu giờ đây bị hút lên cao, cháy đỏ một phía chân trời.

Trong mưa máu, từ xa Đại vu sư đã bắt đầu không thể chống nổi, màn hồng quang từ từ yếu dần, đại hỏa cầu bắt đầu xuyên qua màn hồng, đập vào nền đất của Thất Lý Đồng, lửa cháy phùng phùng, kinh hoàng như địa ngục trần gian.

Trong biển lửa, hồng lam kích động dữ dội nhưng lập tức phân khai, Bạch y nữ tử từ từ hạ lạc, trên mặt nàng không còn chút huyết sắc.

Trước mặt nàng, chính là kẻ hơi thở chậm chạp, bị hung quang lửa máu vây quanh, tay cầm Phệ Huyết Bổng...

Lửa bỗng, lay động tà áo pháp phái. Trong ánh lửa, thân thể nàng run lên khe khẽ...

Chỉ có bàn tay nắm chặt Thiên Gia là vận hết sức giữ yên bất động...

Một thanh âm sắc bén nổi lên. Pháp Tướng, Lý Tuân hai người từ từ hạ xuống, hạ đến bên cạnh Lục Tuyết Kỳ, chỉ là trong đám người này không có ai thấy mấy thân ảnh thương thừa đó. Chúng nhân đều chú mục về phía trước vào thân ảnh ma quái của Quỷ Lê, toàn thân nhuộm đầy máu, thần sắc trên khuôn mặt thập phần hung ác, những người có quan hệ giao tình trước đó với y đều không tránh khỏi kinh ngạc. Lý Tuân thì không đến nỗi, nhưng trong ánh mắt Pháp Tướng chứa đựng một vẻ thống khổ khó đè nén, thân hình cũng khẽ run lên, nhỏ giọng niệm Phật.

"Ngươi, ngươi... " thần sắc Lục Tuyết Kỳ lúc này, căn bản không thể nào duy trì dáng vẻ lãnh đạm cõi hữu, giờ đây pha trộn thương tâm và phẫn nộ, ngay phút này đây, nàng nhất thời cũng chẳng thể nào nói nên lời.

Lý Tuân đứng bên cạnh, chăm chú nhìn sắc mặt Lục Tuyết Kỳ. Y cũng là nhân vật thông minh, tất nhiên không cho rằng thần sắc Lục Tuyết Kỳ như vậy chỉ là vì phẫn hận không mà thôi.

"Trương Tiểu Phàm! " Lý Tuân quát lớn, thần sắc nghiêm trọng giận dữ, lớn tiếng "Nam Cương Tộc nhân ở đây, vốn không có qua lại với Trung thổ, ngươi với bọn họ cũng có cùu hận gì cớ sao lại lấy việc giết người bừa bãi làm vui thế kia? "

Quỷ Lê trông thấy thân ảnh của Lục Tuyết Kỳ, tựa hồ cũng nhất thời chấn động.

Chìm giữa đạo hồng quang bao trùm toàn thân của Phệ Huyết Châu, hắn chậm chạp nhìn ra bốn phía. Miêu, Lê nhị tộc kịch chiến hồi lâu, cả hai vốn dĩ thù sâu như bể, phen này quyết đấu một trận sinh tử, hạ thủ tuyệt bất dung tình, trên đất tử thi đầy rẫy, đa số không dám nhìn vào, chết thật thảm, và hơn thế nữa, trong số dân địa phương bị chiến sĩ Lê tộc truy sát có cả nữ nhân và trẻ em của Miêu tộc, thời khắc này cũng tử thương la liệt.

Lê tộc và Miêu tộc có thù bất cộng đái thiêng, ngay cả đàn bà và trẻ em cũng tuyệt bất đồng tình, cảnh tượng thảm thương, lại thêm lửa cháy bùng bùng nóng ngun ngun quanh vùng tạo thành cảnh tượng địa ngục trần gian.

Quỷ Lệ như bị máu huyết nhẫn chìm, thời khắc này, bất kể trong mắt ai, hắn cũng chính là hung thủ gây nên tất cả.

Hắn giống như một ma vương khát máu, hung hăng đứng trên đồi trường bi thảm này.

Khát máu mà tà ác, tàn bạo mà phong cuồng.

Nhưng mà, có lẽ chôn sâu tận cùng lại là một tia tuyệt vọng.

Luồng dương khí thuần hòa bị đè nén lại, tựa như bị yêu lực của Phệ Huyết Châu áp chế không có cách nào vận chuyển như bình thường, cho đến lúc này mới vừa được phóng xuất từng chút từng chút một, làm cho luồng khí băng lạnh ngăn chặn trong thâm tâm của hắn từ từ tiêu tán.

Chỉ là hắn hốt nhiên cười thảm, như là hắn chẳng muốn tỉnh lại vậy.

Xuyên qua màn lửa phừng phừng cháy, ánh mắt thương tâm của bạch y nữ tử xuyên qua mọi cách trở thế gian có khiến được lòng ai đó cảm động?

Nàng từ từ nâng tay cầm kiếm, quang sắc Thiên Gia như thu thủy.

"Trương, Tiểu, Phàm?"

Thanh âm u u, cách một màn lửa hực hực cháy, từ từ truyền lại. Nàng cẩn đến dập cả môi, mắt lệ tuôn rơi.

Lệ thủy hòa huyết châu, từng giọt nhỏ xuống chuôi kiếm Thiên gia, lặng lẽ, rơi xuống mặt đất, trở thành huyết thủy.

Là ai, là tim ai đau đớn...

"A a a!"

Quỷ Lệ ngửa mặt lên trời hổng lớn, trong biển máu lửa, tâm hắn tuy thuần khiết, nhưng trí đã thật sự điên cuồng

Đoạn liễu ư! Đoạn liễu ư!

Nhất đao đoạn tuyệt với quá khứ ư!

Hắn cười hung ác trong ánh lửa, lấy sự điên cuồng mà che lấp bi thương. Phệ Huyết Châu tỏa ra muôn vàn huyết quang, hô ứng với chủ nhân, hướng về phía đám người chính nghĩa nhất nhất xông tới.

Có người, ở nơi xa, khe khẽ thở dài, thế nhưng ruột cuộc, chẳng ai có thể nghe được.

Bóng dáng tuyệt vọng ấy, phảng phất man mác như xưa, người trong chính đạo nhao nhao giận dữ hờ nhau giới bị, phản chiếu vào đôi mắt trong sáng của Lục TuyỂ Kỳ, là bóng dáng ấy.

Nàng mấp máy môi, thì thăm tự vẫn, cái người nổi phong cuồng... là hắn ư...

"Trương Tiểu Phàm" thanh âm của nàng chẳng ai có thể nghe được, lặng lẽ, lần thứ ba, hét khan

Sau đó, nàng cầm kiếm xông lên, bạch y như tuyết, như đoá bách hợp trong lửa, tuy tiêu tuy mà vẫn mỹ lệ như thế

Keng!

Thanh âm sắc lạnh vang lên, Thiên Gia thần kiếm vạn ánh hào quang, che cả bầu trời, hồng quang sáng loáng của Phệ Huyết Châu hệt như quý mị trong ánh lam quang chợt ẩn chợt hiện, dù rằng lam quang cực thịnh, cũng không thể nào hoàn toàn áp chế

"Bang", trên không một ngọn lửa khổng lồ rơi xuống, hai thân ảnh phân khai lại tái hợp lần nữa, tại nơi địa ngục trần gian này, hai người, cuối cùng đã quyết chiến với nhau

Mặc dù, trong ánh lửa, hai thân ảnh đều có vẻ thê lương thế nào

A Hợp Đài vẫn chưa hoàn hôn lại, vốn dĩ sự việc đang tiến hành rất thuận lợi, không ngờ lại xảy ra biến cố, tại Thất Lý Đồng diễn ra quái sự tiếp nối quái sự, các nhân vật lạ lùng thi nhau xuất hiện, chẳng những thế, tất cả đều là người tu đạo, trong số họ có một cao thủ mà đến gã cũng phải kinh sợ.

Chỉ có điều những nhân vật phía dưới kia, lại cũng hết sức kỳ lạ, nói chưa được mấy câu, là đánh nhau loạn cả lên, không thèm liếc nhìn đến gã.

A Hợp Đài tập trung chủ mục, cũng không thể nào để ý đến biết bao nhiêu sự cố xảy ra trước mặt, hơn nữa từ khi gã xuất sơn đến giờ, những lời nói lanh đạm của ma vương vẫn cứ văng vẳng bên tai: " Chỉ cần ngươi lấy về thánh khi Cốt Ngọc của Lê tộc chúng ta, và đoạt lấy Thánh khí khắc trưng của miêu tộc, vậy thì sức mạnh của Miêu tộc sẽ được hoán đổi cho Lê tộc mình, không thể nghịch chuyển "

Gã hít vào sâu, một lần nữa tập trung tinh thần về phía Đại Vu sư lúc này vẫn đang ngoan cố chống cự, rống 1 tiếng lớn, gã đang ở trong mây, đột nhiên dang rộng hai tay, chốc lát máu đã từ mười đầu mươi bốn đầu ngón tay phun ra bốn phía, trong lúc đó, hắc hỏa của vô số đại hỏa cầu đồng thời đại thịnh, ào ào xuyên mây tầng mây hướng về phía đại vu sư rơi xuống.

Màn hồng quang yếu ớt cuối cùng cũng không chống cự nổi sự công kích không ngừng của hắc hỏa hỏa cầu, chỉ trong chốc lát đã biến mất không tăm không tích.

Ngay tức thời, cả vùng Thất Lý Đồng đều chìm trong biển lửa, Đại Vu Sư khan hơi hú lên một tràng rồi bất lực ngã ra đất.

A Hợp Đài vui mừng khôn xiết, từ trên không vui mừng nhảy xuống, đưa mắt về phía Đại Vu sư ở trên đài cao.

Đại vu sư gắt gượng dựa vào hắc trượng đứng dậy, rít lên "Ngươi, ngươi điên rồi, cớ gì lại cầu đến yêu thú..."

A Hợp Đài chẳng đợi Đại vu sư nói hết, một chân đạp lên lão đầu vốn đã mất hết sức lực, đồng thời cướp ngay lấy hắc trượng, chăm chú nhìn kỹ đầu gập, quả nhiên chính là Cốt Ngọc thánh khí mà Lê tộc trên dưới không ngừng tìm kiếm suốt 200 năm nay

"Ha ha ha ha..."

Gã mười phần đắc ý, không cần nói nhiều, chắc chắn sẽ ngay lập tức một trận dồn đại địch tâm phúc mấy trăm năm của Lê tộc vào tử địa, khoe mắt bỗng lóe lên một tia sáng, nhìn xuống dưới núi chồ mấy kẻ ngoại tộc có vài người làm cho người ta phải để tâm chú ý đến, chuẩn bị khởi thân bay đến.

A Hợp Đài thắt kinh trong lòng, nhất thời quyết định không xen vào, đằng nào thì sau trận chiến hôm nay, Đại Vu Sư dưới yêu lực của ma vương, hiện tại đã là phế nhân, đối với Lê tộc không còn chút nguy hiểm

Dự định của gã lập tức thay đổi, ôm lấy hắc trượng trước ngực, mồm niệm bí hiểm thần chú, tức khắc nơi hỏa quang rơi xuống, vây quanh lấy gã, lập tức bay vút lên trời bốc cháy ngùn ngụt trên không, đột nhiên mất tích không tung tích

Chỉ là bên dưới, Thất Lý Đồng tựa như địa ngục, lại thêm một lão nhân ốm yếu ở trên đài cao, tuyệt vọng kêu rên bằng một giọng yếu ớt, gắt sức gào "Yêu thú! Đó là yêu thú! Làm sao ngươi dám..."

Chương 128

Vu Yêu

Đám mây lửa cháy rực phía chân trời dần dần tàn lụi, A Hợp Đài ẩn thân ở bên trong đám mây đen, tức tốc nhanh chóng vô bì rời xa Thất Lý Đồng.

Sau nửa canh giờ, khi xác định không còn người ngoại tộc truy đuổi nữa, gã mới chậm chạp đưa đám mây xuống, trở lại mặt đất, hạ xuống một sơn cốc.

Lúc này Lê tộc và Miêu tộc có thể nói là lưỡng bại câu thương, nhưng A Hợp Đài dường như không tha thiết đến chuyện tìm kiếm tàn dư của Lê tộc. Hắn cẩn thận ước lượng hắc trượng cầm trong tay, một cỗ vu lực thần bí ẩn ước trong sắc đen trên thân hắc trượng, khiến cho bầu nhiệt huyết trong người gã Lê tộc, dần dần hồi phục trở lại.

Gã thậm chí còn tưởng tượng ra được rằng, tương lai tự gã cầm giữ Cốt Ngọc Hắc Trượng để hiệu lệnh cho toàn bộ vùng Nam Cương, phong quang vô hạn ngày trước của đại vu sư, ngày sau sẽ thuộc về gã. Thời khắc này, khi người trong tộc đang kinh hoàng, phải xoa dịu cho họ bất tất quá lo lắng, đằng nào rồi tộc trưởng

cũng sẽ nhất tâm báo cừu, rồi sau đó gã sẽ giết phút đi, nếu không thì với tính khí thô lỗ đó, chỉ sợ cuối cùng lại trở thành chướng ngại khi gã tiếm quyền Lê tộc.

A Hợp Đài lạnh lạnh cười một tiếng, giữ Cốt Ngọc Hắc Trượng ngay trước ngực, giờ này khắc này, gã chẳng còn sợ điều gì nữa. Thậm chí đối với ma vương đã truyền sức mạnh cho gã, gã cũng không để vào mắt. Bất chấp gã tự vẫn lúc này hoàn toàn không phải là đối thủ của Ma Vương, nhưng gã và đại vu sư đều đã biết được lai lịch và tình cảnh của Ma Vương thần bí ấy, khi tập hợp Nam Cương ngũ tộc cùng ngũ thánh khí, Ma Vương đó cũng phải từ bỏ ý định trùng hưng trở lại từ Sầm Ma Đống bên trong Thập Vạn Đại Sơn mà thôi.

Nghĩ đến sự xuất hiện của Ma Vương gây khủng bố toàn Nam Cương bởi bàn tay ngoạn lộng khôn khéo của mình, A Hợp Đài quá hưng phấn đến không còn tự kiềm chế, lại không thể cố gắng chế trụ được nữa, liền oang oang cười lớn một tràng.

Thanh âm ấy vang lên trong màn đêm, vọng khắp cả trong sơn cốc.

"Hahahaha, hahahaha..."

Đúng vào thời khắc cười vang sung sướng, đột nhiên có một tràng vỗ tay nho nhỏ, từ phía khác trong sơn cốc vang lên trong màn đêm tối mịt, cùng với một thanh âm, thấp trầm nhỏ nhẹ, truyền tới; "Lợi hại, thật lợi hại!"

A Hợp Đài chấn động thân hình, tức tốc chuyển mình nhìn lại, nhưng chỉ thấy một màn đêm đen kịt, chắc chắn đó chẳng phải là kẻ tốt lành, hét lớn: "Là ai, bước ra!"

Giữa màn đêm đen kịt, bỗng bừng lên hai đám lửa đỏ, to lớn dữ tợn, theo sau là một thanh âm hơi thở nho nhỏ, tựa như một con cự thú gầm gừ, từ trong màn đêm phát ra.

A Hợp Đài sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy hai đám lửa chẳng hề di động chút nào, trong màn đêm nhìn trừng A Hợp Đài. Thay vào đó ngay phía trước đám lửa đỏ, từ trong màn đêm chậm chạp hiện ra một hắc y nhân.

Nhin thấy thân ảnh người đó tựa hồ từ trong màn đêm trôi ra, toàn thân từ đầu đến chân chỉ thấy hắc y che phủ, chỉ chừa lại đôi mắt, trông không thực khiến người kinh sợ. Nhưng nhìn thân thể cương ngạnh cứng đơ, lại chẳng thấy bước đi, mà lại là cách mặt đất hai xích, lăng không bay tới.

Đồng tử trong mắt A Hợp Đài co nhỏ lại, thần sắc trên mặt trông rất khẩn trương, y như là trông thấy ác quỷ hiện hình vậy.

Hắc y nhân chậm chạp nói: "A Hợp Đài, ngươi quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của Thủ thần đại nhân, đã cướp được toàn bộ Cốt Ngọc Hắc Trượng trở về."

A Hợp Đài vô thức siết chặt lấy Cốt Ngọc Hắc Trượng, cử động đó không qua khỏi mắt hắc y nhân, phía sau lưng y, nơi hai đám lửa đỏ hắc ám, tự nhiên phát ra âm thanh gầm gừ phẫn nộ.

Hắc y nhân nhẹ giơ tay, trong màn đêm vật lạ sau lưng y liền bình tĩnh trở lại, rồi y chậm chậm nói: "A Hợp Đài, nhìn bộ dạng người như vậy, dường như không muốn tuân thủ lời hứa ban đầu với Thú thần đại nhân, nhanh giao ngay vật đó cho bản nhị thánh."

A Hợp Đài sắc mặt biến chuyển bất thường, âm tình bất định, hiển nhiên tồn tại sự khủng bố sợ hãi cực kỳ về Thú thần đó trong lòng hắn, nhưng khi cơn kích động nội tâm đã giảm xuống, chung quy lòng tham lại nổi lên chiếm thượng phong.

"Phì!", A Hợp Đài lộ ra biểu tình gian ngoan, cười lạnh nói: "Ta hiện tại có hắc trượng, cốt ngọc, vật này mà khởi phát thánh khí khiến thú yêu gần như hồn phi phách tán, ngươi nếu không sợ chết, thì lại đây thử xem."

Hắc y nhân trầm mặc một lúc, chậm chậm nói: "Nói như thế, ngươi quả nhiên đã bội phản Thú thần đại nhân."

A Hợp Đài nhấc cốt ngọc hắc trượng lên, chỉ cảm giác được vu lực trong nội thể dâng lên sung mãn, cảm tưởng như đang thực sự nắm cả thiên hạ, không kim được cưỡi như điên nói, "Thế nào, ngươi tưởng ta không biết sao, một khi ngũ tộc thánh khí tụ hợp, thú yêu tại Sầm Ma Đống căn bản không thể phục hồi hoàn toàn. Nếu không có nó, cho dù thấy ngươi sau lưng có con ác điêu, trước mặt thánh khí của ta, ngươi tính sao đây? Ha ha ha ha..."

...

Hai đám lửa đỏ sau lưng hắc y nhân, phát ra tiếng gào rền rĩ trầm trầm, hiển nhiên cực kỳ phẫn nộ, hắc y nhân vẫn rất lạnh lùng bình tĩnh, lạnh nhạt nhìn về A Hợp Đài, nói, "Ngươi chắc không quên, ngũ tộc thánh khí này, có lai lịch thực sự ra sao chứ? Ngươi đây chỉ là man nhân Nam Cương, tối đa bất quá chỉ phát huy ba thành vu lực của nó mà thôi. Nhược báng, chỉ cần ngươi được Thú thần đại nhân truyền vu pháp cho ngươi, ngươi mới có thể đoạt lại nó từ tay lão bất tử đại vu sư Miêu tộc đó." Thanh âm của hắn trầm xuống nhỏ dần, thấy rõ ngữ ý lạnh bắng, nói: "Ta cảnh cáo ngươi thêm một lần cuối cùng, đừng nên chống đối Thú thần đại nhân!"

A Hợp Đài trong lòng không ngờ đến, đột nhiên giật mình, thậm chí còn cảm thấy rõ ràng rằng, toàn thân đang yếu ớt run rẩy. Nhưng chỉ một lúc sau, hắn một lần nữa nắm chặt cốt ngọc hắc trượng.

"Đi chết đi!" Hai mắt hắn tròn tròn, huy động hắc trượng, lập tức một đạo hắc hỏa từ giữa thân hắc trượng vọt ra, yếu ớt bắn về hướng hắc y nhân. Phóng đến nơi, chỉ còn là một mảnh lửa đen.

Hắc y nhân lạnh lùng trầm giọng hừ một tiếng, cũng không thấy có động tác gì rõ ràng, luồng hắc hỏa cách trước thân người ba xích đột nhiên bị một sức mạnh vô

hình chăn đứng. Nhưng nhìn thần tình A Hợp Đài, chỉ thấy thần sắc hắn chẳng lấy làm kinh ngạc, hiển nhiên bất quá chỉ là mới thăm dò mà thôi.

Ngược lại, với một kích vừa rồi, hắn đã chứng thực được sự ngờ vực trong lòng bấy lâu nay, quả nhiên cốt ngọc hắc trương thánh khí này có thể kết hợp với thú yêu để có thể phát xuất năng lực vu pháp tăng gấp mười lần, như được bỗng như bình thường, chỉ để xuất ra theo dạng một đạo hắc hỏa, chẳng cần phải vận công cả nửa ngày, như vừa rồi tự nhiên chỉ cần cất tay là được.

Nghĩ đến đây, A Hợp Đài dường như đắc ý vạn phần, nhìn thẳng hắc y nhân phía trước mặt, lại cất tiếng cười như điên.

Hắc y nhân nhìn chừng đối diện A Hợp Đài đang xắc xược cơn cuồng ngạo, cũng chẳng có chút sinh khí cử động, chỉ chậm chậm nói: "Thú thần đại nhân quả nhiên sáng suốt, đoán được người lòng dạ hiểm ác, sau khi đắc thủ, tất sinh lòng phản trắc."

A Hợp Đài cười hung ác, nói: "Vậy thì sao, thú yêu nơi Sầm Ma Đống, thực sự có vô số yêu ma quý quái vu lực cao cường, nhưng ngoài vu yêu ngươi, còn ai có thể có khả năng thoát ra? Còn giờ đây với đạo hạnh yếu kém của nhà ngươi, cũng tưởng đến chuyện cướp thánh khí từ trên tay ta sao?"

Hắc y nhân nhìn A Hợp Đài đang cơn điên cuồng, bất ngờ cười lên một tiếng giễu cợt, rồi chẳng nói nhiều, xoay thân thủ đưa ra một vật trong tay.

Vật ấy vừa rời khỏi vu yêu, lập tức tán phát một vầng hào quang nhè nhẹ, nhìn xa xa, lấp lánh hắc quang của một hạt châu, trong đêm đen mịt mù, nếu không nhìn kỹ, cũng chẳng thể nhận ra.

A Hợp Đài đã thấy hạt châu đó nhiều lần, bất đồ lại trở nên khẩn trương, tuy nhiên từ miệng hắn lại vẫn chẳng lấy làm sợ sệt gã thần bí hắc y nhân ấy, vu lực của vu yêu tuy không quá cao cường, nhưng vẫn luôn thấy thú yêu ngồi đó thực sự là một thủ hạ tối trọng yếu, nên chẳng thể biết được thật sự hắn còn có dị thuật nào khác làm cứu cánh hay không.

Chính ngay khi hắn ngầm ngầm tự đoán lượng định lập tức công lên, không ngờ hắc y nhân đó phát sinh sự cổ quái liền sau, hắc y nhân đó thủ chưởng hợp nhất, thực hiện những động tác cực kỳ cổ quái.

Thủ chưởng nắm lại, chỉ nghe phách không một tiếng, bỗng thấy hắc sắc của viên châu phát sinh rối loạn, chỉ một chút sau, nát vụn như cát, từ chưởng tâm rời rạc rơi xuống.

A Hợp Đài bị động tác của hắc y làm cho kinh hãi, ngưng thần giới bị, thuật phóng độc của vu yêu, hắn trước đây đã từng nghe đến. Chỉ thấy gió núi lướt qua, những mảnh vụn rời rạc theo gió bay đi, hơn nữa hướng gió thổi căn bản lại ngược với hắn, đợi thêm một chút, chẳng thấy có điều gì thực sự xảy ra.

A Hợp Đài ha ha cười lớn, nói: "Ngươi quả là cổ quái, cho dù ngươi làm cái gì, có thể làm gì được ta chẳng..."

Lời nói vừa thoát ra, thanh âm của hắn đột nhiên ngưng bặt cứng đờ, tựa như bị vật gì chẹn ngang bên trong cuống họng.

Đồng thời ngay lúc đó, đột nhiên, một đạo hỏa quang từ trong màn đêm bừng lên, soi cả một khoảng rộng, sáng chói cực kỳ. Nhưng căn nguồn của ngọn hỏa quang, không ngờ lại phát xuất chính từ trên thân A Hợp Đài.

Trong vòng một khắc, chỉ nghe "Bụp bụp bụp..." một tràng âm thanh liên tục, thân thể A Hợp Đài, từ trong ra ngoài, phun xuất hàng chục tia quang tuyễn rực rỡ, nhìn vào đó, tựa hồ thấy thân thể như trống rỗng đồng thời như sắp bị xé toạc ra thành hàng chục mảnh, thực buồn cười, và cũng thực đáng sợ.

A Hợp Đài chẳng thể mở miệng la lên một tiếng nào, chỉ há hốc mồm, từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt thần sắc cực kỳ sợ hãi không thể tưởng tượng được.

Hắc y nhân lạnh lùng đảo nhìn hắn ở phía trước, chậm chậm nói: "Thú thần đại nhân đã đoán định người chẳng thể tin tưởng được, trong khi truyền cho người công phu hắc hỏa, đã cố ý lưu lại "hắc hỏa tinh châu", chỉ cần hắc hỏa tinh châu này bị hủy, công lực hắc hỏa tất nhiên sẽ phản lại chủ nhân, khiến cho người chết bởi chính pháp lực mà Thú thần đại nhân đã truyền cho."

A Hợp Đài trong mắt đầy vẻ sợ hãi lẩn hẩn, càng há hốc mồm, nhưng chỉ phát ra những tiếng thở khàn khàn, một khắc sau, "bụp bụp" thanh âm liên tục phát ra, hắc hỏa từ trong thân thể nổ tung ra, nuốt trọn toàn bộ thân thể, thiêu cháy bùng bùng.

Chỉ trong một chút công phu, một kẻ mang dã tâm thống trị đã cháy thành tro bụi.

Chỉ còn lại mỗi cốt ngọc hắc trượng, vẫn yên tĩnh nằm trong đám tro tàn y như trước.

Hắc y nhân là là bay tới, đưa tay phất một cái, cốt ngọc hắc trượng bị lăng không hút ngược trở về trong tay, hắn cười lạnh một tiếng, định rời đi, nhưng đột nhiên quay đầu, nhìn về góc tối nhất của sơn cốc, trầm giọng nói: "Là ai?"

Trong màn đêm, trầm mặc một lúc lâu, rồi chậm chậm bước ra một nhân ảnh, râu trắng áo tro, trên mặt đầy những nếp nhăn, chính thị là Phản Hương Cốc Thượng Quan Sách.

Lúc này, lão nhìn về hắc y nhân, rồi lại nhìn hai đám lửa đỏ đầy địch ý phía sau người hắc y, cuối cùng, mục quang của lão lại quay trở về cốt ngọc hắc trượng trên tay hắc y nhân.

Sự xuất hiện của lão, dáng người thực là không ngờ, như đã già hơn ba mươi tuổi.

Hắc y nhân cũng chẳng muôn hội kiến Thượng Quan Sách tại nơi này, nhưng nhìn bộ dạng của lão, không ngờ chẳng giống như Thượng Quan Sách đã từng biết. Chỉ thấy hắc y nhân sau sự kinh ngạc ban đầu, trầm mặc một chút, rồi chậm chậm nói: "Chúng ta đã tám mươi năm rồi chưa gặp mặt nhỉ, lão hữu?"

Thượng Quan Sách trên mặt đầy những nếp nhăn hằn sâu nhìn như bị dao khắc lên: "Các ngươi," chỉ nói một chữ, rồi từng chữ chậm chậm phát ra: "chung quy không thể kiềm chế nhẫn nại mà đã đi ra ngoài?"

Hắc y trên thân của hắc y nhân trong gió đêm thổi bay lất phất, mà thân ảnh vẫn bất động lơ lửng trong không trung, nhưng thanh âm của hằn, kéo dài nói: "Thú Thần đại nhân, đã chẳng thể nhẫn nại chịu đựng được nữa rồi."

Thượng Quan Sách từ từ nói: "Ban đầu ta cùng Vân Dịch Lam Vân sư huynh, ngay trước mặt Thú thần đại nhân đã từng nói..."

Hắc y nhân đột nhiên chấn ngang: "Vị Cốc chủ sư huynh ngươi đã nói như thế, tự chính ngươi tin hay không tin?"

Thượng Quan Sách bất đắc im lặng.

Hắc y nhân chậm chậm cười một tiếng, nói: "Lão hữu, ngươi và ta đều vì chủ của mình, tiền đồ tương lai thật hung hiểm, ngươi nên bảo trọng!"

Nói xong, nắm chặt lấy hắc trượng trong tay, quay người hướng về sau lui lại, trong chớp mắt, biến mất vào đêm tối.

Thượng Quan Sách khóc mắt co giật, thân hình chớp động, tựa như muốn làm gì đó, nhưng đối diện với màn đêm đen, hai đám lửa đỏ bỗng nhiên cháy rực, một tiếng gầm to mãnh liệt vang lên.

Thanh âm hắc y nhân, trong màn đêm phía xa xa truyền lại: "Lão hữu, ngươi đạo hạnh cao thâm, cao hơn cả ta. Nhưng ta hiện đang có ác điểu, thêm cốt ngọc hắc trượng trên tay, ngươi không thể ngăn chặn được ta đâu. Ta và ngươi đã nhiều năm giao tình, nghĩ cũng nên lưu lại một phần tình cảm!"

Thân hình Thượng Quan Sách, cứng đờ hạ xuống. Một khắc sau, hai đám lửa đỏ đó từ từ biến mất.

Giữa trời đất, chỉ còn lại một thân người đứng ngay giữa vùng sơn cốc lạnh lẽo, đến cả nửa ngày sau, mới chỉ than dài một tiếng.

Sắc đêm, càng sâu hơn.

Giữa Thất Lý Đồng, trước nay là một vùng đất phồn vinh đẹp đẽ, lúc này đã hoàn toàn chìm trong biển lửa, tiếng kêu khóc vang lên khắp nơi. Đại vu sư mà cả Miêu Tộc tôn kính như thần minh đã bị trọng thương, sống chết chưa rõ, Lê tộc kỳ dư đều trông mong vào A Hợp Đài lại đột nhiên biến mất, bên trong Thất Lý Đồng giờ đây bỗng nhiên tràn ngập bao nhiêu người ngoại tộc, lại đột nhiên xuất hiện một kẻ như ác quỷ hiện hình.

Dưới tinh thể này, Lê, Miêu lưỡng tộc chẳng còn ý chí chiến đấu, Lê tộc từ từ rút lui ra khỏi Thất Lý Đồng, mà Miêu Tộc cũng chẳng có tâm truy đuổi, chia nhau cứu trợ những thân nhân bị thương, đồng thời vô số người với mục quang thù địch, vẫn nhìn về phía những người ngoại tộc bên trong Thất Lý Đồng.

Nhưng sự chú ý của những người này, căn bản không hề chú ý đến toàn bộ Miêu Tộc, trong mắt họ, lúc này chỉ nhìn lên sắc hồng ánh lam đang giao đấu trên lưng chừng không kia.

Hai đại cao thủ tu đạo trẻ tuổi kiệt xuất nhất của Trung Thổ chính tà lưỡng đạo, tại nơi sơn cốc xa lạ này, ẩn ước cả một chút thê lương, đang đấu nhau đến sống chết.

Thiên Gia của Lục Tuyết Kỳ lam quang càng ngày càng thịnh, khắp trời đầy đất, rít lên ào ào, tay nàng vẩy động liên tục, kinh thiên, động địa, phong thanh mãnh liệt, ma quỷ cũng phải chùn bước, thanh thế tưởng chừng không thể ngăn chặn được.

Ngay dưới làn kiếm quang của nàng, ẩn hiện thần sắc kiên quyết đến tiêu tụy, không hề có một chút biểu tình, mà thẳng tay hạ thủ, không một chút lưu tình.

Phong thanh của kiếm, rít lên xé rách từng không, sắc lam bao trùm trời đất, từ khắp bốn phương tám hướng đều đên cuồng xông đến tiêu diệt.

Quỷ Lệ điên cuồng cười ngạo, lao vút như chớp vào làn mưa kiếm, Phệ Huyết Châu dường như có linh tính, sắc hồng hưng phấn dâng cao vạn trượng, như ác quỷ khiếu thiên, nhe nanh múa vuốt lao đến nghênh chiến.

Một kiếm ấy như sương như tuyết, phiêu động lao xuống, rít lên như người người kêu khóc, vang lên tận trời cao.

Thiên Gia Phệ Huyết

Phệ Huyết Thiên Gia

Pháp bảo vô tình chuyển gió dời mây đã ở tình thế chẳng thể thay đổi được nữa, vùn vụt lao đến, mục tiêu là ai, là ánh mắt của ai?

Lục Tuyết Kỳ không ngờ đến, hồng quang Phệ Huyết tầng tầng lớp lớp như bão tố ba đào như ma kêu quỷ khóc, ầm vang, yêu lực cực kỳ ác độc khiến tinh huyết toàn thân không thể tự chủ gần như muốn lập tức phun ra ngoài.

Thiên Gia như tuyết, thần kiếm từ thuở khai thiên, ầm vang chém xuống, tưởng như sẽ khiến cho đạo hồng quang như núi cũng phải bị chẻ làm đôi. Nhưng một yêu lực cực lớn đánh ngược lại, khiến Lục Tuyết Kỳ bạch y tung bay, bị phản chấn bay ngược lên trời, chỉ thấy thân hình của nàng, giữa cuồng phong lơ lửng bay đi, thần kiếm huy vũ, rít lên nho nhỏ, chỉ sát na phong vân liền tụ lại, tập trung xung quanh nàng.

Hoa mỹ phiêu động, thần sắc trắng bệch phủ lên gương mặt vốn dĩ xinh đẹp.

Hít sâu một hơi.

Nàng bước liền bảy bước, trên tầng mây cao như tiên nữ đang múa, nàng chẳng cần mở miệng niệm chú, cũng khiến cho trên từng không gió cuốn mây bay, hóa thành lốc xoáy, run rẩy dữ dội.

"Cửu thiên huyền sát, hóa vi thần lôi. Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiêm dẫn chi."

Cỗ ngũ thần chú, lại một lần nữa thần bí vang vọng trên trời cao, thân ảnh trăng xoa ấy đảo lộn trong ánh mắt ai, như một đóa bách hợp trong cơn cuồng vũ.

Thời gian mười năm, tại vùng đất mưa gió hung hiểm lạ lẫm này, nơi trời đất biển sắc, phong vân tụ hội này, giờ đây mồn một hiện ra.

Một cơn lốc xoáy đen kịt cực lớn mà sâu hun hút, trên trời cao cấp tốc xoay chuyển, chớp động liên hồi, tiếng gió rú rít. Lục Tuyết Kỳ đứng giữa từng không, bạch y bay bay.

Thanh Vân Môn vô thượng kỳ thuật "Thần kiêm ngự lôi chân quyết" thi triển trong tay nàng, khí thế tựa như vạn thiên, cực kỳ uy lực. Giờ này khắc này, đem so với cuộc chiến của Điền Bất Dịch ở Lưu Ba Sơn ngày trước, khí thế chẳng kém hơn chút nào.

Người thuộc chính đạo xung quanh không thể không kinh ngạc thán phục, nhưng trong tình cảnh này, nhìn vào ánh mắt Quý Lệ, chẳng hề thấy một chút lay động nhỏ.

Trên tầng mây sâu thẳm, Thiên Gia kiêm chém xuống, chính ngay lúc toàn bộ lam quang vô tận lao xuống, bên trong thân ảnh Lục Tuyết Kỳ, bỗng ẩn hiện một tia sắc vàng mờ mờ, có chút gì đó trang nghiêm, mà lại thêm một phần quý dị.

Đây chắc chắn chẳng phải Thanh Vân Môn đạo pháp!

Tiếng gió mãnh liệt càng lúc càng nhanh, nơi sâu thẳm trong đầu Quý Lệ một ý niệm chợt lóe lên, từ tận trong tâm khảm, sau tiếng cười cuồng dại của hắn, thì còn lại điều gì?

Mục quang lành lạnh, từ trên không chiếu xuống, nhìn phía sau hồng quang, là một thân ảnh tà ác quật cường.

Lục Tuyết Kỳ ánh mắt long lanh như sương, hé lèn một tiếng dài, chớp giật đầy trời ầm vang, từ phía xa nối tiếp nhau truyền lại, xé rạch trời đất.

Trong tầng mây sâu thẳm, vô số tia chớp nhanh chóng tụ tập, tiếng sấm sét ầm ầm, giữa tầng trời liên tục nổ vang. Giữa lúc đó, cơn lốc xoáy đen kịt, hợp cùng lượng điện chớp to lớn, từ trên trời cao hạ xuống, rơi tại trên thân Thiên Gia thần kiêm.

Ánh sáng chói lòa rực rỡ vô bì, dường như đang phát ra trên tay nàng.

"Hảo kiêm thuật!"

Quý Lệ cười lớn, tiếng cười hung tợn, ngay giữa hồng quang oang oang truyền đến, nghe như tim gan tê tái lịm.

Cao cao bên trên một bạch sắc thân ảnh, phong tư tuyệt thế, chung quy chỉ có thể nhìn thấy chứ chẳng thể với tới...

...

Phệ Huyết Châu quang mang vô tận ào ào tỏa ra, lúc này, hồng, thanh, hắc, ba màu khác nhau bị tà lực Quỷ Lệ tận lực điều khiển, yêu khí dày đặc, hướng lên tầng trời rít lên như quỷ khốc, khiến người rùng mình sởn gáy.

Lục Tuyết Kỳ sắc diện càng lạnh lùng, ánh mắt vẫn còn chút do dự, cuối cùng cũng hết.

Điện chớp ầm vang, thần phật đầy trời, đồng thời gầm hét.

Từ xa nhìn lại, khiến bao người kêu lên kinh khiếp.

Quỷ Lệ đang tập trung toàn bộ chú ý lên trời nhìn kỹ thuật tuyệt thế, đột nhiên ngay phía sau rít lên một tiếng, hắn trong tâm giật mình, thân hình chớp động như lửa điện, "bụp" một tiếng, một đạo bình phong ngọc xích, tưởng như là thần binh không gì chống đỡ được, nhắm bên vai hữu bất ngờ đánh tới.

Quỷ Lệ hét lớn một tiếng, đột ngột quay đầu lại, chỉ thấy Lý Tuân nắm chặt ngọc xích, trên mặt đầy vẻ phẫn hận.

"A..."

Hắn ngửa mặt lên trời hét lớn, Phệ Huyết Ma Bổng tỏa ra hồng mang vô tận, lập tức đảo người hạ xuống, Lý Tuân mục quang thu lại, nhưng chẳng có lấy một chút tia sợ hãi, hữu thủ vận lực, "huýt" lên một tiếng rút ngọc xích về, kéo theo là một tia máu bắn ra như suối.

Hồng mang giảm sút, Lý Tuân nhất kích tận lực, Phản Hương Cốc đạo pháp quả nhiên chẳng phải nhỏ nhặt, thêm vào Quỷ Lệ thân đã trọng thương, hồng mang bất ổn, cho nên ở tình huống cự ly gần như vừa rồi, cũng bị Lý Tuân đả thương.

Chỉ là Phệ Huyết Châu quả thật là một loại đại hung chi vật, lại là vật huyết luyện tà bảo của Quỷ Lệ huyết mạch tương liên, ngay lập tức tà lực vô tận từ trên ngọc xích đánh ngược trở lại, Lý Tuân nắm chặt ngọc xích trên hữu thủ, quỷ lực lạ thường hơn cả trong ý nghĩ, giờ đây tận mắt nhìn thấy cực kỳ nao núng.

Lý Tuân sợ hãi cùng cực, tận lực né tránh, nhưng Quỷ Lệ lúc này đã gần như điên cuồng, đột ngột siết chặt bàn tay, ngũ chỉ thành trảo, đánh thẳng đến hữu thủ của hắn.

Lý Tuân cảm giác được sự đau đớn kịch liệt, mồ hôi lạnh toát cả ra ngoài, ngay lúc nguy cấp quan đầu, từ bên ngoài truyền lại một tiếng phật hiệu nho nhỏ, nhẹ như một tiếng thở dài.

Một đạo kim quang nhu hòa vút đến, trang nghiêm từ hòa, chính thị Thiên Âm Tự Đại Phạm Bát Nhã.

Phật môn kỹ thuật, tương khắc với Phệ Huyết Châu, bị chặn đứng trở lại, di lực Phệ Huyết Châu hung ác vô bì như vậy, cũng bị đánh bật lại một xích.

Chỉ trong một tích tắc đó, Pháp Tướng nắm lấy Lý Tuân, tức tốc thối lui trở lại, chỉ thấy trong mắt của ông, ánh mắt tràn đầy sự từ bi vô ngại, nhìn thẳng trở về phía thân ảnh nam tử đang phiêu động trong gió.

Khối bạch quang điện chớp cực lớn trên cao, lúc này từ trên trời lao xuống, uy lực vô bì, cực kỳ chuẩn xác đánh xuống Quý Lệ ở bên dưới!

Chương 129

Tâm Ý

Mọi người cùng nín thở...

Bóng dáng đó, tan dần đi trong cột bạch quang khổng lồ...

Bỗng bỗng giữa mây ngàn... bạch y nữ tử, có lẽ do dụng lực quá độ, thân hình đột nhiên chao đảo, không giữ được thăng bằng, chậm chạp ngã xuống.

Nhưng... đột nhiên vang lên một tràng cười!

Tràng cười ấy thê lương nhưng tràn đầy ngạo khí.

Giữa cột sáng trắng, dần dần khắc lên một vết huyết sắc, là một nam tử toàn thân đẫm máu, như cuồng ma phẫn khích hiện thân, ngửa mặt lên trời hú dài.

Đêm tối bao trùm.

Đầu tóc người ấy rối bù, y phục tả tơi, máu tươi lehnh láng, huyết vụ giăng giăng, từng bông... từng bông... như sương... như khói phủ kín một thân huyết ảnh, chỉ có Phệ Huyết Châu rực sáng, chiếu rọi cả bầu trời đêm.

Mọi người bên dưới trợ mắt nhìn lên cao.

Âm phong gào thét, máu tanh ngập tràn, Lục Tuyết Kỳ mặt trắng như tuyết, không chút huyết sắc, Chỉ thấy thấy nhân ảnh kia vụt tới, lập tức khởi phát ý niệm, huy động Thiên Gia thần kiếm.

Lam quang vạn trượng, chớp mắt đã phá tan màn huyết vụ, tiếp cận bóng hắc ảnh phía trước

Một thân huyết tích, máu thịt tươi bời đã triển hiện ngay trước mắt.

Thiên Gia lao tới!

Trong sâu thăm đôi mắt ấy sáng bừng lên sự ngông cuồng quen thuộc.

Có như ngày xưa, bao nhiêu năm trước, chỉ vì ngoan cố mà bất chấp tất cả?

Hồng quang bạo trướng, chỉ thấy hai thân ảnh giữa không trung chót hòa làm một!

Thanh âm vang vọng, như quỷ thần gào khóc, đất trời chao đảo.

Đám người chính đạo kêu lên thảng thốt, nhao nhao bay vọt lên. Chỉ có điều trước khi họ kịp phản ứng, đã có một đạo bạch ảnh nguy dị, lao đi như điện chớp

Xuất hiện giữa màn hồng quang là bàn tay nhuộm máu tựa như ác ma cười ngạo, hướng về Lục Tuyết Kỳ lao tới.

Lúc này, Thiên Gia không còn uy lực, rơi thẳng xuống đất.

Thiếu nữ cô đơn trong mưa gió, đối mặt cùng người yêu dấu, lặng lẽ ngược nhìn, lặng lẽ chờ đợi...

Bàn tay đẫm máu tanh áp lên tà áo nàng, yêu lực cuộn chảy, ma khí gầm rít nới bàn tay.

Đôi mắt trở nên đỏ ngầu điên dại, đã sát ngay trước mặt nàng

Trái tim ai, nhẹ nhàng rung động...

Hồng quang tiêu tán, một thân ảnh, lặng lẽ rời xuống.

Lục Tuyết Kỳ đứng giữa không trung, nhắm chặt đôi mắt, trên vạt áo còn lưu lại vết máu tươi, ngạc nhiên tột độ.

Mưa đã tạnh, gió đã ngừng, còn giọt mưa nào... òa vỡ ướt mi ai?

Giữa lúc đám người chính đạo còn đang hỗn loạn, đột nhiên một bóng trắng lao đến Quỷ Lệ, lúc này đã hôn mê, ôm hắn lao đi, thì ra là Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch xem qua thương thế của Quỷ Lệ, đôi mày nhăn tí, lắc đầu than thở: "Thật không thể chịu nổi nam nhân như ngươi, quá trọng tình cảm mà khiến mình thê thảm đến như vậy..."

Quỷ Lệ không đáp, khi đã hôn mê thì làm sao hắn có thể nói chuyện được, những người phe chính đạo sau một hồi ngạc nhiên lập tức hô hoán, Tiểu Bạch ngoảnh đầu, mục quang trập trùng yêu mị, khiến chúng nhân nhất thời dừng bước!!!

Lục Tuyết Kỳ chậm chạp hạ xuống, vẫn còn đó một vạt áo nhuộm máu, mọi người có thể hình dung được rằng thủ chưởng của ác ma đã sấp hạ sát được Lục Tuyết Kỳ, nhưng vì sao lại không xuống tay!

Chỉ có điều, nàng thì đã thoát được tai kiếp, còn tên yêu nhân ma giáo lại thụ thương nặng nề.

Quả nhiên những người trẻ tuổi kiệt xuất của Thanh Vân Môn bất đồng ý kiến.

Mục quang Tiểu Bạch quét qua một lượt, cuối cùng dừng lại nơi Lục Tuyết Kỳ, từ từ nhìn ngắm một lúc, gật gật đầu, cười nói: "Quả nhiên là tuyệt thế mĩ nhân, chẳng trách khiến công tử si cuồng!" Nói đoạn, nàng nhìn lại Quỷ Lệ, rồi không hiểu vô tình hữu ý thế nào bỗng quay đầu liếc sang bên cạnh, Lý Tuân đứng đó, sắc diện thập phần thõng khổ.

Khuôn mặt Lý Tuân, vựt loé lên nộ khí, trong trận chiến hữu thủ của hắn đã bị Quỷ Lệ dùng Phê Huyết Châu đánh trọng thương, nửa bàn tay bị cháy khô, trông rất đáng sợ, cũng chẳng biết sẽ ảnh hưởng thế nào đến thân tu hành sau này, lại thấy tự nhiên xuất hiện yêu nữ đưa lời ngợi khen Lục Tuyết Kỳ đồng thời có ý

châm chọc, bừng bừng nổi giận thét: "Yêu nhân, Quỷ Lệ gây đội ác tày đinh, ngươi đi cùng với hắn thì đích thị là yêu nghiệt, ngươi có biết rằng..."

"Ha ha!"

Tiểu Bạch chợt cười lớn, vẻ mặt khinh thị, đưa mắt nhìn đám người chính đạo, lạnh lùng nói: "Ngươi không biết ư, ta là người xưa nay vẫn rất thức thời!"

Lý Tuân nhất thời bối rối, chưa biết trả lời thế nào, đột nhiên hữu thủ đau đớn kịch liệt, tâm can như bị thiêu đốt.

Cùng lúc ấy, đột nhiên có một tiếng kêu lớn, từ phía sau truyền tới.

"Cửu Vĩ Yêu Hồ! Nó chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ!"

Đám người bàng hoàng, Lục Tuyết Kỳ cùng Pháp Tướng không biết bí mật ở Huyền Hoả Đàn trong Phản Hương Cốc, đứng yên bất động, nhưng đám đệ tử Phản Hương Cốc lập tức nhốn nháo, đồng loạt quay lại nhìn người đã lên tiếng, chính là bậc thượng bối cao Lữ Thuận.

Tiểu Bạch hướng về Lữ Thuận quan sát, nghĩ ngợi một hồi, rồi nói: "Ra là lão đầu ngươi, Chẳng phải là kẻ năm đó lén lút ẩn thân sau hai lão tặc Vân Dịch Lam và Thượng Quan Sách, không dám xuất đầu lộ diện đấy ư?"

Gương mặt Lữ Thuận trở nên đỏ ửng, ngón tay chỉ vào Tiểu Bạch, run run, len lén nhìn mọi người xung quanh, quát lớn: "Yêu ma trước mặt, không để nó thoát, lập tức bắt lấy!"

Tiểu Bạch cất tiếng cười nhẹ, ôm Quỷ Lệ định bỏ đi, ngay lập tức Lữ Thuận bay tới chặn lại, thình lình Tiểu Bạch thét lên giận dữ, chẳng coi lão vào đâu, bạch ảnh phù động, một đạo u quang từ trong tay áo Tiểu Bạch bay thẳng vào kiềm mang của Lữ Thuận.

Lữ Thuận đang lơ lửng trên không, kêu lên đau đớn, thân hình bắn về phía sau, trông như thể đã trúng ám khí vô hình vậy.

Chúng nhân thất sắc, - mặc dù uy danh Lữ Thuận không bằng so với đồng bối là Phản Hương Cốc chủ Vân Dịch Lam cũng như Thượng Quan Sách, nhưng tốt xấu gì thì cũng là nhân vật thuộc hàng trưởng lão ở Phản Hương Cốc, vậy mà bị tuyệt thế yêu vật là Cửu Vĩ Yêu Hồ hạ gục nơi đây - tất thảy đương nhiên nhất thời chấn động, chiến tâm sụt giảm, nhiệt huyết suy hao, thoảng chốc chững lại, yêu nghiệt đạo hạnh cao thâm, thật không thể tưởng tượng nổi.

Chúng nhân rít rít, thất thanh hô lớn, đồng loạt công lên, Tiểu Bạch khẽ néo mày, thần tinh khinh thị, thân thủ phiêu diêu, liên tiếp vượt qua mấy người, đang định phi thân bay lên, bất chợt, sau lưng cất lên một âm phật hiệu, một phiến kim sắc quang mang trầm hùng lao tới

Tiểu Bạch nhíu mày, lần đầu tiên, diện lộ đọng lại chút biếu tình, lập tức quay mình, tụ bào vũ động, khởi xuất một đạo lục quang đón lấy kim sắc quang mang!

"Đại phạm bát nhã", nàng nhìn Pháp Tướng, gật đầu đáp: "Không ngờ Thiên Âm Tự lại sản sinh ra một nhân tài như vậy, quả nhiên xứng với Thanh Vân Môn tề danh chính đạo đại phái"

Pháp Tướng chắp tay đáp: "Đa tạ thí thủ tán dương", ngôn từ mặc dù đầy khách khí, nhưng từ cái chắp tay đó, khoảnh khắc, kim sắc quang mang đại thịnh, sắc vàng rực rỡ, từ trong tay áo khởi phát một đạo kim quang tựa như một hạt châu nhỏ, bất chợt xuất lai, hướng thẳng Tiểu Bạch công tới

Tiểu Bạch khẽ hắng giọng, thu hồi lục quang, chỉnh lại thân mình, thân mang Quỷ Lệ, trực chỉ thiên thanh khởi phát, Thời khắc tối hậu đó, hốt nhiên, một tiếng nổ long trời, khoảng đất dưới chân bị Luân Hồi Châu công phá, khoét xuống một hố tròn sâu hoắm rộng cỡ hai trượng!

Không muộn đêm dài lầm mông, Tiểu Bạch nhân cơ hội này lập tức chuyển thân thoái rút, nhưng thân thủ vừa kịp vũ động thì ngay trước mắt, chỉ thấy một sắc lam quang chói lọi, "tê... ê... ê" thanh âm sắc nhọn chợt xé toạc vòm không, tung trời lật đất, chính là Lục Tuyết Kỳ cùng Thiên Gia Thần Kiếm đang phá không lao tới. Tiểu Bạch sắc diện hốt nhiên bao phủ một lớp băng phong lạnh giá, bất chợt xuất thủ, đón thẳng lấy vạn thiên kiếm mang, chỉ nghe "Âm" một thanh âm khô khốc vang vọng,... Lục Tuyết Kỳ, kiếm mang tiêu tán, thập phần kinh ngạc, Thiên Gia vô lực cũng đã quay lại với chủ nhân...

Tiểu Bạch không chút chần chừ, ôm chặt Quỷ Lệ thân thủ phiêu hốt như quỷ mị, nương thế lao đi, nhân ảnh như sương khói lặng lẽ tiêu thất trong thinh không, Chúng nhân chưa kịp định thần, khoảnh khắc, lại thấy một bạch ảnh như điện quang, từ phía bờ bên kia sông lao tới, liền luôn miệng hô hoán không ngừng.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đang chập chờn ẩn hiện giữa căn nhà gỗ, giây lát, trước khi đám truy binh kịp tới nơi, đã phi thân qua cửa sổ, lúc này trên vai Tiểu Bạch không chỉ có Quỷ Lệ mà khi quay lại còn có một vật nhỏ, đích thị Tiểu Hồi đang nồng nàn giấc ngủ!

Bất chấp chúng nhân truy đuổi phía sau, Tiểu Bạch đã thoát đi tự lúc nào, bỏ lại đám người chánh đạo đang điên cuồng thỏa mạ chửi rủa, một số kẻ hoang mang khiếp sợ cho rằng Cửu Vĩ Yêu Hồ tu hành cao thâm khó lường, những kẻ có mặt chẳng thể coi thường!

Thời khắc này, cuộc chiến ở Thất Lý Đồng đã kết thúc, xung quanh, khoảng không tịch mịch đã lặng lẽ quay về, phủ lên vạn vật, chỉ còn một biển lửa mênh mông và vô số tiếng than khóc nức nở của tộc người Miêu nhân còn sống sót...

Ở một nơi khác, Tộc trưởng Đồ Ma Cốt thương tích khắp mình, đang cất tiếng hô hoán, thống lĩnh một đội nhân mã hướng thẳng lên thượng sơn, hiển nhiên là để xem tình trạng thương thế của Đại vu sư. Lưng chừng núi, đã có vài người xuất hiện bên cạnh Đại vu sư, cất lên thanh âm bi thiết, văng vẳng từ xa vọng lại.

Chúng nhân chính đạo trở lại chốn cũ chỉ thấy khói lửa ngút trời, ngọn hỏa diệm hùng hực đang ngẫu nhiên nuốt lấp những thân gỗ ngổn ngang, phát xuất âm

thanh lách tách liên hồi từ đống tàn tro, từng cây cột lớn theo nhau quy ngã trước ngọn lửa đên cuồng, thực cảnh quả là bi thương.

Pháp Tướng lắc đầu thở dài, thần sắc đượm nét từ bi, tức thì chuyển thân lao vào biển lửa, ra sức giúp tộc người Miêu. Tiền hô hậu ứng, đệ tử Phản Hương Cốc cũng xông tới ra tay tương trợ

Lý Tuân lúc ấy chợt cảm thấy cơn đau âm ỉ đang nhói lên nơi tay phải, thống sở nhức nhối, bất giác thối lui, vận công đề kháng, nhận thấy thương thế không quá trầm trọng, tâm trạng y cũng trở nên thoái mái, người ngoại phần nào

Thâm tâm đang phân vân do dự có nên xông lên cứu hỏa, thì đằng sau Lý Tuân, bỗng một thanh âm vọng tới: "Lý sư huynh!"

Thoáng rung động, y chuyển mình nhìn lại, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ, tay nắm chặt Thiên Gia, một thân bạch ảnh hòa trong hỏa sắc, chập chờn phiêu động. Nơi vạt áo nàng, vẫn còn tàn lưu huyết tích của thủ ấn, dấu vết bi thương trước mắt đó, nàng tựa hồ không có ý che giấu!

Trong khoảnh khắc, nét băng phong, lãnh mạc lại trở về ngự trị trên khuôn mặt tuyệt mĩ, nàng đứng đó, mục quang lạnh lẽo, lãnh đạm hướng về Lý Tuân

Y chưa hiểu chuyện gì, nhưng trước ánh mắt nhạt nhòa đó, nhất thời trở nên bối rối: "Có chuyện gì thế, Lục sư muội!"

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc nhìn gã, khắc sau, chậm rãi lên tiếng: "Quỷ Lệ bị thương nơi vai phải, huynh đã dùng Ngọc Xích sở thương?"

Lý Tuân cổ họng bắt giác trở nên khô khốc, thoáng sau, thản nhiên đáp lại: "Đúng"

Lục Tuyết Kỳ, bàn tay nắm Thiên Gia chợt siết lại, trên làn da trắng mịn, phản phất nét tái xanh, chỉ có sắc diện lạnh lẽo thưở nào, giờ cũng chẳng hề thay đổi, không đọng chút biểu tình.

Nàng lặng lẽ gật đầu, chuyển thân cất bước

Lý Tuân trong lòng bất chợt nổi lên một luồng nộ khí khó hiểu, lớn tiếng hỏi: "Lục sư muội, rốt cuộc là muội có ý gì!"

Thân hình Tuyết Kỳ chợt sững lại, xung quanh, ngọn liệt hỏa đang không ngừng thiêu đốt, bóng nhân ảnh phản phất như chìm đắm trong sắc lửa hung tàn!

"Hảo xích pháp, quả thực lợi hại"

Thanh âm phiêu hốt, lạnh lẽo tựa băng sương, nàng chẳng màng quay đầu nhìn lại, từng câu, từng chữ từ từ vang tới, rõ ràng mạch lạc vô cùng!

Lý Tuân lặng thinh

Lục Tuyết Kỳ lãnh đạm tiến bước, đột nhiên phía trên, căn đại ốc bị ngọn hỏa diễm ngày đêm thiêu đốt, phát ra một tiếng nổ lớn, thanh cột lớn bọc trong lưỡi lửa, không còn trụ nổi, sụp đổ, ào thẳng xuống Lục Tuyết Kỳ

Lý Tuân thất kinh, nhưng chẳng chờ cho y kịp cất lời, Tuyết Kỳ liền hú lên một tiếng dài lanh lót, thanh âm vang vọng, bi thống đầy vời. Chỉ thấy tả thủ nàng khẽ rung, Thiên Gia thần kiêm lập tức xuất vỏ, lam quang bạo trướng, kiêm âm lanh lanh, rền rĩ, đón thẳng lấy thanh hỏa mộc đang phá không lao xuống. Phiến khắc, hỏa tinh bạo khởi, ngàn vạn đóa tinh quang nở tung từ đám tàn tro vụn nát, trập trùng rợn ngợp, che mờ bóng bạch ảnh, phủ lấp cả trăng sao, rồi từ từ hóa thành mưa sa lác đác trước khi kịp tan vào chốn hư không vô tận... Thực là kỳ quan hùng tráng...

Lý Tuân, mục quang mông lung trong cơn hỏa vũ rực rỡ giữa trời đêm, nhất thời trở nên thần thở si dại...

Đêm tối muôn trùng

Tiểu Bạch cắp tốc hoá thân thành đạo bạch quang, từ đỉnh núi, nàng như một con thoi thoát ly Thất Lý Đồng, độ hơn một canh giờ, nàng liền tìm một lưng chừng núi hoang vu hẻo lánh hạ thân tọa lạc.

Nàng nhẹ nhàng diu Quỷ Lệ xuống, đặt hắn lên một nơi cao ráo, chỉ thấy một thân nam tử nhuốm đầy huyết tích, máu tươi lehnh láng, không ngừng tuôn chảy, bị hồng quang quý dị của Phệ Huyết Châu lặng lẽ hút lấy. Khoảnh khắc này, Phệ Huyết Châu tựa như một phần bám trên cơ thể Quỷ Lệ, liên tục hấp thụ tinh khí của chủ nhân

Tiểu Bạch thở dài lo lắng, đưa tay định gỡ Phệ Hồn Bổng khỏi tay Quỷ Lệ, nhưng cho dù hắn đang hôn mê, thì trong tay vẫn nắm chặt lấy cây ma bỗng, dường như ở bất cứ đâu, trong hoàn cảnh nào thì nó chính là nơi nương tựa duy nhất của hắn!

Tiểu Bạch cố gắng làm lại một lần nữa, nhưng không thể nào gỡ phệ hồn ra khỏi tay gã, lặng lẽ lắc đầu, buông tay bỏ cuộc.

Chỉ thấy nàng nghiêng đầu nhìn xuống hữu thủ, nơi ngón giữa và ngón đeo nhẫn, nguyên lai trắng nõn như bạch ngọc, giờ khắc này đã từ từ đổi sang sắc hồng, điểm điểm ẩn hiện, bất giác trở nên run rẩy.

Tiểu Bạch khẽ mỉm cười, lặng lẽ thốt: "Nhất kiêm Thiên Gia, đương nhiên danh bất hư truyền, quả là thần binh..."

"Phịch" một thanh âm đột nhiên vang lên, Tiểu Bạch thoảng giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con khỉ say mèm Tiểu Hồi từ trên vai rơi xuống, say sưa nắm cạnh thân thể đầm đìa thương tích của chủ nhân, mở miệng ngáp dài maryl tiếng, đưa tay gãi đầu rồi điềm nhiên ngủ tiếp

Tiểu Bạch không nén nổi tiểu khí, lớn tiếng quát: "Con khỉ chết tiệt!"

"Khò... khò..."

"Gã chủ nhân si ngốc của người chết đến nơi rồi kìa"

"Khò... khò..."

"... " Tiểu Bạch chả buồn cất tiếng, khinh khỉnh bùi môi, vung chân đá văng con khỉ, rồi quay lại ngồi bên Quỷ Lê, xem xét lại thương thế, lắc đầu chán ngán!

Sắc đêm trong như nước, hàn ý lạnh thấu xương!

Là băng sương, là phảng phất những tháng năm mà nàng từng nếm trải?

Quỷ Lê chập chờn thức tỉnh, trong đầu miên man bao nhiêu ý nghĩ tràn về!

Hắn từ từ mở mắt, cái nhìn đầu tiên, mênh mông một vòm không sâu thẳm, lấp lánh tinh quang!

Trời đêm chốn Nam Cương, thời khắc này, không một ngọn lửa, không một thanh âm, cuối cùng nét bình yên, an hòa vốn có cũng trở về. Tầng không bao la, điểm xuyết vô vàn vì sao, lung linh tỏa sáng...

Muôn vạn tinh tú, dù lớn dù nhỏ, lúc này cũng phảng phất như mắt người, lại thêm mấy phần nghịch ngợm, đang ngọ nguậy nhìn xuống thế gian.

Cơn đau kịch liệt bạo phát từ vai phải, lan khắp toàn thân, giây khắc đau đớn cực điểm, dẫu có kiên cường, Quỷ Lê cũng không kiềm được nghẹn lên một hơi thở lạnh lẽo.

"Ngươi đã tỉnh rồi! "một thanh âm ấm áp, tâm ý đong đầy nhẹ nhàng truyền lại.

Quỷ Lê nghiêng đầu, nhìn sang gương mặt Tiểu Bạch

Hắn miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, nhưng thương thế thụ hưởng, bỗng nhiên phát tác, cho dù nghiến răng chịu đựng, nhưng sắc diện cũng thật thống khổ, khó coi!

Tiểu Bạch liếc nhìn hắn, đáp: "Ngươi bị trọng thương, cứ tạm nghỉ ngơi đã! "

Quỷ Lê cúi đầu, chỉ thấy vết thương bên vai phải đã được băng bó cẩn thận, các vết tích nhỏ khác cũng được chăm chút tinh tươm, nơi này chẳng còn ai, trong lúc hôn mê vừa rồi, chỉ có thể là Tiểu Bạch đã chăm sóc hắn!

Quỷ Lê thấp giọng: "Ngươi đã cứu ta? Xin đa tạ! "

Tiểu Bạch nhún vai, đáp: "Ta có làm gì đâu, chỉ là ngươi cao số, ngay cả ta cũng không thể tưởng rằng ngươi còn có thể sống sót trong hoàn cảnh đó. "

Quỷ Lê khẽ ho khan một tiếng, thâm tâm man mác hồi tưởng những ký ức của trận quyết chiến tại Thất Lý Đồng, bất giác tâm can chùng xuống, một thoáng lặng yên ngây dại, trong tâm tưởng, ngàn vạn lời nói chẳng thể cất lên!

Tiểu Bạch bình đạm, khoan thai cất tiếng: "Ngươi nói xem, tại Thất Lý Đồng, bách tính miêu nhân quả thật đáng thương, gia viên bị hỏa thiêu cháy rụi, tộc nhân thì tử thương vô số, ngay cả Đại vu sư mà họ tôn thờ, ta thấy cũng đã lành ít dữ nhiều... "

Thân hình Quỷ Lệ khẽ run lên!

"Ông ấy sao rồi?" Thanh âm hắn bỗng trở nên khản đặc

Tiểu Bạch vẫn bộ dạng lơ đãng, bàng quan, đột nhiên nói: "Ta nhớ rằng lão ở trên không trung cùng lão quái nhân đấu phép, lúc tối hậu sức tàn lực kiệt, thân thụ trọng thương, vị thánh sư đó phần nhiều có lẽ đã..."

"Ông ấy thế nào, có còn sống hay không?" Quỷ Lệ bỗng nhởm dậy, ngắt lời Tiểu Bạch, hiển nhiên đối với vị thánh sư đó có một mối quan tâm đặc biệt! Chỉ thấy hắn gắng gượng đứng lên, trước mắt mặt đất bỗng tối sầm, bước chân mềm nhũn, thân mình lảo đảo rệu rã, chỉ chực té ngã!

Tiểu Bạch bất giác đưa tay định đỡ lấy hắn, nhưng Quỷ Lệ lập tức nghiến răng, gằn giọng miễn cưỡng trụ lại thân hình, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tiểu Bạch liền thu tay, lặng lẽ nhìn gã, nói: "Tại sao ngươi lại phải khổ sở vậy! "

Quỷ Lệ gằn lên từng tiếng: "Đại vu sư, ông ấy thế nào rồi, có ổn không?"

Tiểu Bạch đáp: "Sau đó ta mang ngươi bài tấu, từ xa chỉ thấy đám người Miêu nhân đang súm xít quanh lão, cụ thể sống chết thế nào, sự thể ra làm sao, ta cũng không hay biết"

Quỷ Lệ, bao nhiêu cay đắng, thống khổ thoảng in qua khói mắt. Hắn lập tức nghiến răng, quay người bỏ đi, nhưng vừa cất bước bỗng kêu lên một tiếng thê thảm, dải băng quanh vết thương trên vai phải thoảng chốc nhuộm đỏ, sắc diện cũng đồng thời biến đổi, nhăn nhó, khổ sở vô cùng!

Tiểu Bạch từ đằng sau, lãnh đạm nói: "Ngươi nên nghỉ ngơi một chút đi! Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết của Thanh Vân Môn, sao có thể dễ dàng tiêu tán như vậy được"

Quỷ Lệ chỉ thấy kinh mạch nội thể tức thời hỗn tạp, khí tức loạn tán. Bản thân hắn tu hành Thanh Vân Môn đạo pháp, Thiên Âm Tự - Đại Phạm Bát Nhã, hiểu thêm cả Thiên Thư mật pháp, dùng hòa tất thảy, Ly khai Thanh Vân Môn từ 10 năm trước, trong từng ấy năm học nghệ tại ma giáo, giết người hạ sát vô số, tới ngày hôm nay mới lâm thương thế trầm trọng như vậy!

Còn Lục Tuyết Kỳ chuyên tâm tập luyện đạo pháp, quả là ngày tiến ngàn dặm!

Lòng hắn chợt se lại, con tim khẽ rung lên từng hồi chua chát, gắng gượng trụ mình trong cơn đau nhức nhối, lặng lẽ lê từng bước chân rệu rã!

"Ngươi bắt chấp sinh tử gấp Đại vu sư, có phải vì Bích Dao?" thanh âm Tiểu Bạch, vắng vắng từ phía sau truyền lại

Quỷ Lệ trầm mặc lặng thinh, lặng lẽ cất bước

Tiểu Bạch từ phía sau, dõi theo thân ảnh quật cường, lắc đầu, bất giác nở một nụ cười chua xót, lớn tiếng: "Ngươi điên rồi, điên thật rồi..."

Nói xong, nàng từ từ dời gót, nhưng chợt nhớ ra điều gì, thốt: "Rõt cục giữa bạch y nữ tử mà người giao đấu, với Bích Dao, ai là người mà người thương yêu! "

Thân hình Quý Lệ thoảng rung động, đột nhiên ngoảnh đầu, chăm chú nhìn Tiểu Bạch, nàng sắc diện chẳng hề thay đổi, thậm chí dưới mực quang hung lệ của hắn, nàng còn nở lên một nụ hàm tiếu!

Quý Lệ thở gần, từ từ quay đi, không màng nhìn lại, giây khắc, hắn trầm giọng, thanh âm phiêu hốt tựa như nói với chính mình: "Thế gian này, chỉ có Bích Dao là người duy nhất thực lòng với ta! "

Tiểu Bạch lặng thinh!

"Vì nàng, ta tựa như đã chết, vậy còn gì để ta đắn đo, để ta so sánh?"Quý Lệ buông từ tiếng, rồi tiếp tục đăng trình, tiến về phía trước!

Nơi chân trời, tinh quang lấp lánh, ánh sáng dịu dịu tỏa chiểu khắp thế gian...

Tiểu Bạch thở dài ngơ ngẩn, đưa chân cất bước, bỗng chợt quay lại, hô lớn: "Con khỉ chết tiệt, chúng ta đi thôi"

"Khò... Khò..."

Tiểu Bạch: "... "

Chương 130

Truy Tung

Trời sáng dần.

Ngọn đuốc cuối cùng trong Thất Lý Đồng đã tắt, chỉ còn sót lại chiếc cán gỗ muội đen bám đầy. Pháp Tướng và những người cùng đi tuy đạo hạnh đều cao thâm nhưng vì đã lao lực suốt đêm, trông ai cũng lộ vẻ mệt mỏi, vài đệ tử lớp dưới mặt mũi còn vương đầy bụi đuốc.

Xung đột rõ cuộc cũng đã lắng xuống, nhân sĩ chính đạo không nói ra nhưng ai cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này họ mới có thời gian nhìn ra xung quanh.

Những người Miêu đang nhìn đoàn người đến từ Trung Châu với cặp mắt đầy nghi kỵ. Hiển nhiên, họ chẳng có cảm tình gì với mấy người ngoại tộc này mặc dù đã được họ giúp đỡ rất nhiều.

Pháp Tướng cười gượng một tiếng, trong lòng cảm thấy muôn phần oan ức nhưng không có cách gì để giải thích, đang định quay người phân bùa với các đệ tử chính đạo thì đám người Phản Hương Cốc phía sau lại bắt đầu nhốn nháo lên. Pháp Tướng chộp dạ nhìn ra thấy Thượng Quan Sách từ trên không bay xuống rồi thong thả bước đến.

Tối hôm trước, người bỏ đi đầu tiên khiến tất cả mọi người phải ngơ ngác chính là vị tiên bối của Phản Hương Cốc này.

"Hù"- một tiếng cười lạnh lùng vang lên, chính là từ miệng Lữ Thuận của Phản Hương Cốc - "Sư huynh, huynh đến sớm thật!"

Mặt Thượng Quan Sách không biểu lộ gì nhưng đôi chân mày trĩu xuống, thoảng hiện nét ưu tư. Ông ta không tới chỗ Lữ Thuận mà tiến lên vài bước nhìn xung quanh, lắc đầu than một tiếng rồi nói với Lý Tuân: "Việc ở đây cũng tạm ổn rồi, người cùng các sư đệ quay về Cốc trước đi!"

Kỳ thực, Lý Tuân cũng đầy tức giận và hoài nghi, chỉ muốn hỏi xem tối hôm qua vị sư thúc này rốt cuộc là đã đi đâu. Lúc đó, nếu Thượng Quan Sách có mặt, việc đối phó với Quý Lệ hẳn sẽ không khó khăn đến thế, và cũng chẳng xảy ra bao nhiêu phiền phức với những cư dân Miêu Tộc kia. Lòng nghĩ vậy, nhưng y lại không dám đắc tội với vị tiền bối có vị trí thứ hai trong cốc, chỉ đứng sau Văn Dịch Lam, cho nên chỉ dám "vâng" một tiếng đáp lại.

Lữ Thuận đứng bên, hỏi với vẻ phẫn nộ: "Huynh có ý gì vậy? Hôm qua đã một mình bỏ đi không thấy tăm hơi, hôm nay vừa về đã ra lệnh mọi người phải thế này phải thế kia!"

Thượng Quan Sách đáp: "Tôi qua ta gặp phải chuyện ngoài ý muốn, về động ta sẽ nói tỉ mỉ với đệ."

Lữ Thuận ý như còn muốn nói thêm, Thượng Quan Sách thấy vậy tỏ ra rất khó chịu, khoát tay vẻ tức giận: "Lão Tú, để sau hãy nói!"

Thấy Thượng Quan Sách tỏ ra nghiêm trọng, Lữ Thuận cũng không dám phản đối nữa. Lý Tuân ngần ngừ một lát rồi hỏi Thượng Quan Sách: "Sư thúc, còn Cửu Vĩ Thiên Hồ, sau khi chúng ta quay về...", Thượng Quan Sách lắc đầu: "Việc của Cửu Vĩ Thiên Hồ không cần vội, chúng ta về rồi hãy bàn tiếp."

Lý Tuân bất đắc dĩ vâng dạ rồi dẫn chúng đệ tử Phản Hương Cốc dời đi. Bất giác ngoái đầu lại, hắn thấy Lục Tuyết Kỳ đang đứng phía xa cùng với Pháp Tướng. Mỹ nhân trong trang phục trắng trước sau vẫn lạnh như băng tuyết, đến liếc qua phia y cũng không được lấy một lần. Lý Tuân thầm thở dài, trong lòng dâng lên một nỗi hờn khó tả, nhưng vẫn phải chậm chạp bước đi.

Thượng Quan Sách than một tiếng rồi quay lại chắp tay nói với Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ: "Hai vị đã ra sức trợ giúp bỉ cốc, tại hạ quả thực vô cùng cảm kích."

Cả Pháp Tướng lẫn Lục Tuyết Kỳ đều vội vàng đáp lễ. Pháp Tướng cười nói: "Thượng Quan sư thúc khách sáo quá, Thanh Vân, Thiên Âm và Phản Hương Cốc vốn là chính đạo một nhà, trượng nghĩa tương trợ, đó là việc đương nhiên phải làm. Hình như thần sắc sư thúc không được tốt, không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì?", nói rồi ngược mắt nhìn Thượng Quan Sách, miệng hơi mỉm cười, điệu bộ không hẳn là từ bi, nhưng đúng là phong thái của một cao tăng Phật môn.

Thượng Quan Sách "hù" thăm trong lòng nhưng trên mặt lại nở nụ cười rất cảm kích, đáp: "Cũng chẳng có gì to tát, chỉ là lão phu gặp mấy tên tiểu mao tặc làm phí mất một chút thời gian thôi. Mọi việc lúc này đã cắn bản đầu vào đấy nên quâ

thật không dám làm phiền thêm hai vị, giờ lão phu kính mời hai vị thượng sơn. Sau này có cơ hội lão phu nhất định cùng Cốc chủ Vân sư huynh lên núi bái Phật."

Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ nhìn nhau. Họ đều là các nhân vật tinh thông, làm sao lại không nhận ra sự nguy hiểm trong những lời của Thượng Quan Sách. Trên đời này, những tên sơn tặc, mao tặc dám gây sự với ông ta e rằng trăm năm nữa cũng chưa sinh ra. Biết vậy nhưng hai người cũng không thể phản bác vị tiền bối đức vao vọng trọng này, nên chỉ có thể đáp lễ vẻ rất thông cảm.

Thượng Quan Sách còn nói thêm vài câu khách sáo rồi mới quay người bước đi.

Nhin theo nhân ảnh đang khuất dần của Thượng Quan Sách, Lục Tuyết Kỳ nói với Pháp Tướng: "Tâm sự ông ta rất nặng nề". Pháp Tướng mỉm cười đáp: "Đúng vậy, không biết tối qua Thượng Quan sư thúc rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì...", nói đến đây Pháp Tướng dừng lại, có ý chờ Lục Tuyết Kỳ hưởng ứng, nhưng nàng lại trở về lạnh lùng cõi hữu, không lý gì đến thái độ của Pháp Tướng.

Trong chốc lát, Lục Tuyết Kỳ dường như đã chìm vào cảnh giới khác. Đôi mắt nhìn như hút về phía xa, biểu tình trên khuôn mặt vừa trầm lắng vừa phức tạp. Tâm sự trong lòng nàng lúc này có vẻ còn nặng nề hơn cả Thượng Quan Sách.

Mỹ nhân áo trắng rốt cuộc đang suy tư điều gì?

Pháp Tướng lúng túng thấp giọng: "A di đà phật" rồi cũng im lặng.

Trên núi.

Tiểu Bạch đang dìu Quý Lệ hướng về phía Thất Lý Đồng. Thấp thoáng bóng hai cao thủ Trung Nguyên cuối cùng bay lên cao rồi dần khuất hẳn.

"Họ đi cả rồi", Tiểu Bạch cười nói.

Quý Lệ thâu liễm ánh mắt, thở dài nói với Tiểu Bạch: "Chúng ta xuống thôi".

Tiểu Bạch gật đầu, nhìn Quý Lệ nhẹ giọng: "Hay chúng ta hãy nghỉ một lát, vết thương của người lại đang chảy máu kia!". Quý Lệ lắc đầu: "Không sao, việc quan trọng bây giờ là phải tìm băng được Đại Vu Sư", nói rồi tự mình gượng đứng lên.

"Chít chít chít chít" một chuỗi âm thanh chói tai nhưng rất quen thuộc vang đến. Tiểu Hồi từ bên cạnh vọt ra rồi nhảy phắt lên vai Quý Lệ. Con khỉ này dường như chỉ vừa mới tỉnh lại sau trận say tuy luý đêm qua, tuy còn hơi lắc lư nhưng thần sắc đã tươi tắn, miệng lại chum chím cười.

Tiểu Bạch đứng lên bước lại gần Tiểu Hồi nói: "Cười cái gì? Đồ ngốc nhà ngươi có biết đêm qua chủ nhân gặp nạn không?"

"Khè!!!"

Tiểu Hôi hét nhỏ vẻ tức giận rồi tỏ ra rất hung dữ, nhe hàm răng sắc nhọn ra hau háu nhìn xung quanh, hai nắm đấm kêu khoắng lắc lắc như khiêu chiến với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch "hư" một tiếng, quay đi: "Không thèm nói với ngươi nữa!"

Tiểu Hôi lườm Tiểu Bạch một cái, "chít chít" hai tiếng rồi ngồi khom lại tỏ ra không thèm lý gì tới Tiểu Bạch, chân bấu chặt lấy vai chủ nhân Quý Lệ.

Quý Lệ không nói gì, giơ tay xoa xoa đầu Tiểu Hôi rồi lần bước đi xuống núi. Tiểu Hôi ngoảnh đầu lại vẻ rất đắc ý, thè lưỡi ra trêu Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch gượng cười một tiếng rồi chậm chậm bước theo, vừa đi vừa lầm bầm: "Thời thế đảo điên, đến khi bây giờ cũng trở thành như vậy (!)"

Họ dần tiến vào Thất Lý Đồng, đám người Miêu tại đây đều nhìn hai người với ánh mắt phẫn hận. Không ít người tối qua đã mục kích bộ dạng cuồng ma dục huyết của Quý Lệ, bây giờ gặp lại hắn, nỗi sợ lại càng tăng lên.

Tiểu Bạch thấy Quý Lệ bước đi khó khăn, liền vội bước đến đưa tay đỡ hắn. Quý Lệ đang định gạt ra, thì nàng ghé tai hắn nói nhỏ: "Trong tình hình này, chỉ e mấy người ở đây không cho chúng ta vào gặp Đại Vu Sư."

Quý Lệ tính nết cương cường, vốn không để ai dù đỡ bao giờ, đang định gạt Tiểu Bạch ra, nghe mấy lời này cũng chột dạ dừng lại, nhìn theo Tiểu Bạch. Nơi họ định đến là Tế Đàn của người Miêu, bây giờ đang có đến mười mấy thanh niên tráng kiện đứng chắn, thái độ đều không hề thiện cảm, có người còn rút dao ra thế thủ như sắp đối đầu với kẻ đại thù.

Tiểu Bạch nhìn hắn, giọng lo âu: "Nhỡ ra mấy người này không cho chúng ta đi qua thì sao?"

Quý Lệ vẫn lặng lẽ bước lên phía trước.

Chú khỉ Tiểu Hôi trên vai hắn nhìn ngược nhìn xuôi tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, chừng như nó không thể hiểu được tại sao mới qua một đêm mà mọi thứ ở đây lại thay đổi đến như vậy.

Khoảng cách hai bên mỗi lúc một gần. Đúng như Tiểu Bạch lo lắng, những chiến binh người Miêu không hề có ý nhường đường. Họ đứng chặn kín lối đi dẫn đến Tế Đàn, lần lượt rút dao cầm lăm lăm trong tay, ánh mắt gườm gườm đầy địch ý.

Quý Lệ mím chặt môi, ánh mắt thóang qua chút thất vọng lẫn phân vân. Đối phó với những người Miêu này quả là chuyện trở bàn tay, nhưng nếu sát thương họ thì làm sao gặp được Đại Vu Sư, làm sao thuyết phục ông ta điều trị cho Bích Dao?

Hắn hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng nói: "Chúng tôi muốn cầu kiến Đại Vu Sư."

Những người Miêu kia không biết là không hiểu hay không muốn hiểu mà đều đồng loạt im lặng. Thái độ này, ngay cả Tiểu Bạch cũng phải cau mày khó chịu.

Đúng lúc đó, tiếng của Tộc trưởng Đồ Ma Cốt vọng đến từ sau lưng những tráng sĩ kia: "Đại Vu Sư bị thương không thể tiếp khách, mời hai vị quay về cho!"

Đám chiến binh người Miêu tránh sang một bên, Đồ Ma Cốt chậm rãi bước ra, nét mặt vô cùng lạnh lùng. Trang phục ông ta còn vương dấu máu, hẳn là tối qua đã chịu khổ đau không ít.

Quỷ Lệ trầm lắng một lát rồi hỏi: "Đại Vu Sư không sao chứ?"

Đồ Ma Cốt cười lạnh: "Nhờ phúc khí hai vị, Đại Vu Sư vẫn sống".

Quỷ Lệ thở phào một hơi, Tiểu Bạch trái lại mím môi tỏ ra khó chịu: "Việc Đại Vu Sư bị thương, quả thật chẳng liên quan gì đến chúng tôi, sao ngài lại tức giận sang cả chúng tôi vậy?"

Đồ Ma Cốt từ hôm qua đang phải nén nỗi bực bội trong lòng. Sở dĩ ông ta còn nhẹ giọng với hai người Trung Nguyên này là vì tối hôm trước họ quả không hề sát hại người Miêu, còn cứu một đứa trẻ trong tộc thoát chết. Nhưng nghe mấy lời lạnh nhạt của Tiểu Bạch, uất khí trong lòng lại trào lên, ông ta nắm tay trừng mắt như sắp sửa nổ khùng vậy.

Đúng lúc đó chợt vang lên tiếng bước chân vội vàng từ đằng xa truyền lại. Một Vu Sư trẻ chạy từ trên núi xuống, nhìn thăm dò Quỷ Lệ và Tiểu Bạch một lát rồi ghé tai nói nhỏ với Đồ Ma Cốt, ông ta giật mình hỏi lại bằng tiếng Miêu. Thấy người này gật đầu, Đồ Ma Cốt mới thở dài quay lại Quỷ Lệ: "Đại Vu Sư muốn gặp hai vị, mời hai vị đi theo vị tiểu Vu Sư này!"

Quỷ Lệ, Tiểu Bạch đều ngạc nhiên. Tiểu Bạch chau mày nghĩ thầm: "Làm sao Đại Vu Sư lại biết ta đang ở dưới núi?" Quỷ Lệ ngược lại chỉ hoan hỉ cho rằng vị Thần nhân này của người Miêu mà cho gặp mặt có nghĩa đã đồng ý chữa chạy cho Bích Dao.

Hai người theo tiểu Vu Sư bước xuyên qua đám người Miêu hướng lên núi. Đám chiến binh Miêu tộc nhìn nhau vẻ khó hiểu lẫn khó chịu, nhưng vì Đại Vu sư đã có lệnh nên không ai dám ngăn trở họ. Quỷ Lệ và Tiểu Bạch vừa bước qua, một người Miêu lên tiếng oang oang nói gì đó với Đồ Ma Cốt, những người còn lại cũng nhao nhao hướng ứng theo, hẳn là họ rất bất bình vì hai kẻ ngoại tộc tàn ác kia được phép bước vào Tế Đàn.

Đồ Ma Cốt hẳn cũng không dễ chịu gì nhưng thân là tộc trưởng, cũng phải lên tiếng mắng họ vài câu. Lát sau, tiếng lao xao cũng lắng dần.

Quỷ Lệ, Tiểu Bạch theo vị tiểu Vu Sư tới gần bình đài phía trước Tế Đàn. Hai người đều nhận ra phiến thạch lớn mặt trước Tế Đàn đã rạn ra hàng trăm vết nứt nhỏ. Tảng đá nơi Đại Vu Sư đứng tối qua thậm chí còn bị vỡ vụn thành bột.

Hai người bất giác nhìn nhau. Tiểu Bạch không coi chuyện này có gì đặc biệt, Quỷ Lệ trái lại có chút xao động.

Vùng biên thùy Nam Cương này từ trước tới nay chưa bao giờ lọt vào mắt các môn phái Trung Nguyên. Chẳng những nhân sĩ chính đạo xem thường mà ngay

cả Ma Giáo cũng không để ý tới. Nhưng lần này tận mắt nhìn thấy sự lợi hại khôn lường của Vu thuật Nam Cương, quả thật không thể coi thường như trước.

Vị tiểu Vu Sư đãng trước bỗng hú lên một tràng tiếng Miêu như để báo hiệu. Quý Lệ, Tiểu Bạch vội vàng bước gần.

Tế Đàn sâu thăm thẳm, tối mờ mờ như một hầm sâu vô tận, nuốt chửng bóng dáng cả ba người.

Nam Cương là một dải hoang sơn đồ sộ, núi cao ngang trời, vực sâu không đáy. Nơi đây, quanh năm không có ánh sáng mặt trời, mây đen bao phủ, bạo phong rít chói tai. Những năm mất mùa đói kém, có vài thường dân cũng liều mình lên núi kiếm vật thực cho gia đình, nhưng một đi đều không trở lại.

Ngũ tộc Miêu nhân tại Nam cương, từ rất lâu đã lưu truyền lời răn tuyệt đối không được lai vãng rặng hung sơn đó. Bởi đây là nơi cư trú của tên Quý Vương tàn bạo và các tộc quái nhân thuộc hạ của hắn ta.

Giới lệnh này được truyền lại từ đời này qua đời khác. Thời gian trôi đi, mây mù che kín rặng hung sơn cũng như phủ thêm bức màn lên những truyền thuyết tà quái. Mười vạn dặm núi non phía Nam này vì thế càng trở nên thần bí khôn lường.

Núi non vắng lặng âm u, huyệt động nằm lưng chừng núi. Từ trong lòng động không ngừng vọng ra những âm thanh kỳ quái ghê rợn khiến người nghe thấy phải dựng tóc gáy, ớn lạnh toàn thân. Theo truyền thuyết Nam Cương, đó chính là tiếng gầm thét của Quý Vương, tàn ác vô tỉ, hung bạo muôn phần.

Sáng nay, trước cửa động đột nhiên xuất hiện bóng người, Vu Yêu.

Vu Yêu toàn thân màu đen, trông như ma quỷ hiện hình. Trời lúc này đã sáng rõ nhưng xung quanh người này, bóng tối dường như vẫn bao trùm.

Bước chậm chạp sau ông ta là một con thú khổng lồ, những móng vuốt sắc nhọn cắm sâu vào nền đất theo mỗi bước đi. Cái lưng cong cong, trên cổ là chiếc đầu khổng lồ. Nhìn qua có thể tưởng nó là con Thần Long trong truyền thuyết Trung Thổ, nhưng quan sát kỹ thì thấy đây hẳn là một con bạo thú. Cái mõm ngoác to đỏ máu, hàm răng sắc nhọn, đôi mắt luôn phát ra những ánh quang hung ác, tư thế lúc nào cũng sẵn sàng chồm lên vồ mồi, dường như chỉ cần nhìn thấy người là sẽ xông ra nuốt chửng.

Vu Yêu đứng phía trước ác thú, chỉ cao chưa đến một phần ba. Vậy mà không hiểu vì sao con vật lại tỏ ra rất cung kính người mặc đồ đen này.

Dáng vẻ Vu Yêu tỏ ra thập phần thận trọng. Ông ta cẩn thận nhìn xung quanh, thấy không có ai mới quay lại gật đầu với Ác Long: "Về thôi!"

Từ sâu trong cổ họng con thú phát ra những âm thanh như biểu lộ sự đồng ý. Chỉ là, khi phát ra miệng thì những tiếng ấy đã trở thành như tiếng gầm định tai nhức

óc. Người khác hắn đã chết ngất vì khiếp đảm, nhưng Vu Yêu vẫn thản nhiên như không, hắn là đã quá quen với phản ứng như vậy của ác thú.

Ác Long đang chuẩn bị bước đi thì đột ngột dừng lại, gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc như cảm thấy điều gì đó bất thường. Rồi nó đứng yên, nghe ngóng xung quanh với dáng vẻ cảnh giác, cái mũi khổng lồ không ngừng ngửi ngửi dò xét xung quanh. Nhưng hoang sơn vẫn lặng im tịch mịch, không thể phát hiện chuyện gì khác thường.

Ác Long còn nghe ngóng thăm dò một hồi lâu mới chịu quay đi và lại gầm lên một tiếng, hướng lên rặng núi cao trước mặt.

Nó bước đến đâu, mặt đất dưới chân chấn động đến đó. Con vật trông cao lớn nặng nề nhưng dáng đi lại nhanh như bay. Những móng vuốt sắc nhọn theo bước chân cắm sâu vào nền đá txa những chiếc đinh đóng xuống. Chỉ một thoáng, Ác Long đã lên đến đỉnh núi, khuất vào mây mù.

Rất lâu sau, từ phía xa, khuất sau các lùm hoa cỏ, bóng Kim Bình Nhi tha thoát bay ra, nhẹ nhàng hạ thân xuống bên ngoài huyệt động, trên mặt hiện rõ vẻ trầm tư. Đứng một hồi như suy tính thiệt hơn, cuối cùng nàng cũng tiến vào động khẩu.

Sắc áo vàng mờ dần rồi khuất vào màn đen âm u sâu thăm.

Chương 131

Truyền Thuyết

Thất Lý Đồng. Tế đàn người Miêu.

Trận đại chiến tối qua như không ảnh hưởng gì đến không khí tĩnh lặng nơi đây. Quỷ Lệ, Tiểu Bạch lặng lẽ đi theo vị Vu Sư trẻ, Tiểu Hồi trên vai Quỷ Lệ ngồi yên không nhúc nhích, dường như vẻ trang nghiêm yên tĩnh trong Tế Đàn cũng làm cho nó bớt nghịch ngợm hơn.

Đi hết con đường dài thăm thăm, đến động đá, nơi sâu nhất của Tế đàn, vị tiểu Vu sư khẽ gật đầu cười mỉm, không nói năng gì, quay người bước vào trong.

Quỷ Lệ và Tiểu Bạch nhìn nhau, khẽ gật đầu rồi cùng theo gót.

Động thất tối đen, sâu mài phía trong le lói một ngọn đuốc, dưới ánh đuốc, một bóng người cô độc ngồi im lặng.

Cảnh tượng mờ ảo quen thuộc này khiến Quỷ Lệ có cảm giác sự việc tối qua không phải là sự thật mà là một giấc mộng.

Một tiếng ho nhẹ vọng ra từ bóng người đang ngồi, phá vỡ sự yên tĩnh huyền hoặc, khiến Quỷ Lệ bừng tỉnh trở về với hiện thực.

"Các vị đã đến rồi", - sau cơn ho khúc khắc, giọng Đại Vu sư vang lên, có chút khàn khàn, trầm đục - " Xin mời lại đây!"

Quỷ Lệ, Tiểu Bạch bước tới, nhẹ ngồi xuống trước mặt lão nhân gầy yếu. Vốn có bao tâm sự trong lòng, giờ đây hắn lại không biết nên mở lời ra sao.

Đại Vu Sư lại ho nhẹ một tiếng, nói: "Vừa nãy mấy người của ta đã thất lễ với các vị, mong bỏ qua cho".

Quỷ Lệ khách sáo đáp: "Không dám".

Đại Vu Sư ho vài tiếng rồi trầm lại, không nói thêm gì. Quỷ Lệ và Tiểu Bạch cùng im lặng chờ đợi, không ngờ chờ cả nửa ngày mà vị Đầu lĩnh này của người Miêu vẫn chẳng hề lên tiếng, cứ ngồi im lìm như đang ngủ. Quỷ Lệ mỗi lúc một sốt ruột hơn, không biết vị Vu Sư già kia rốt cuộc có ý đồ gì. Hơn nữa, trân chiến đêm qua dường như đã làm ông ta đau đớn không ít. Nếu vì vậy mà làm lỡ chuyện của Bích Dao thì có chết cũng không thể nhắm mắt.

Lại một lúc lâu trôi qua, Tiểu Bạch vẫn kiên nhẫn ngồi chờ, chỉ Tiểu Hồi thì dường như không thể chịu đựng được nữa. Bản tính nghịch ngợm khiến nó sớm đã bức bối với không khí nghiêm trang yên tĩnh nơi đây, nó bắt đầu nghiêng ngó xung quanh rồi nhảy phắt ra khỏi lòng Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ trong tâm đang nóng như lửa đốt, nhân dịp này mời đằng hắng mở lời: "Tiền bối, tại hạ muôn thỉnh cầu ngài một..."

Chữ "việc" chưa kịp nói ra thì vị Đại Vu Sư đã xen vào: "Người trẻ tuổi này, ta muốn kể cho ngươi nghe một câu chuyện".

Quỷ Lệ nghe vậy trở nên hoang mang, nhìn sang Tiểu Bạch thấy nàng cũng chau mày vẻ khó hiểu, không biết vị Đại Vu sư rốt cuộc có ý đồ gì.

Thân đang cầu người giúp đỡ, Quỷ Lệ rốt cuộc vẫn phải nén lòng nói một cách nhẫn nại: "Tiền bối, xin ngài cứ nói!"

Từ góc tối của Tế đàn sâu thẳm kia, thanh âm khàn khàn yếu ớt của vị Vu sư già như vọng về từ ngàn muôn năm trước: "Nam Cương Miêu tộc chúng ta nằm ngoài rìa Thần Châu Hạo Thổ, đất đai tuy không màu mỡ nhưng lại có cội nguồn sâu xa riêng, không giống với bất kỳ nơi nào khác."

Quỷ Lệ nhẹ gật đầu đồng ý, đất Nam Cương quả là nơi địa nhân hữu biệt, phong tục không giống bất cứ nơi nào trong vùng Trung Thổ.

Giọng Đại Vu Sư vẫn đều vang lên: "Hiện nay, người trong thiên hạ đều biết Nam Cương chúng ta có năm dân tộc cùng sinh sống, nhưng thực ra rất lâu trước đây, năm bộ tộc Miêu, Lê, Choang, Thổ, Cao Sơn đều thuộc cùng một đại tộc gọi là Vu tộc"

Quỷ Lệ, Tiểu Bạch đều lấy làm ngạc nhiên, bởi họ chưa từng nghe nói đến điều này.

Bóng Đại Vu sư dưới đất bị ánh đuốc khúc xạ thành hình nhân cong queo, lắc lư. Tiếng lửa cháy tí tách xen vào những lời khàn đục của ông ta như mang theo hơi thở tự thời thiêng cổ.

"Truyền thuyết kể rằng từ ngàn vạn năm trước, Vu tộc đã cư trú ở vùng đất Nam Cương này, thế lực rất lớn mạnh. Trong Đại tộc, người có phép thuật cao thâm nhất mà tất thảy phải tôn thờ, đó là Vu Nữ Nương Nương."

"Vu Nữ Nương Nương chính là một thiếu nữ có linh lực tối cao thiên phú được chọn ra từ trong cả Đại tộc để tư tế Vu Thần và được phụng dưỡng trong Tế đàn. Vu Nữ Nương Nương chuyên nghiên cứu Vu pháp, đồng thời có quyền thống lĩnh toàn thể Vu tộc, cứ như vậy qua rất nhiều năm..."

Quỷ Lệ và Tiểu Bạch hơi ngửng đầu lên. Họ vốn là những người tuyệt đỉnh thông minh nên đều nhận ra, chỗ mấu chốt chính là những điều Đại Vu sư sắp sửa nói tới.

Tiểu Hồi không biết đã chạy đi đâu trong cái động tối đen này.

"Thế nhưng, đến đời Vu Nữ Nương Nương thứ mười một, năm thứ ba, đã xảy ra một thảm kịch cho cả vùng Thập Vạn Đại Sơn - giọng khàn đục của vị Đại Vu Sư bỗng to hắn lên, như không kim được cơn xú động – Trong vùng bỗng xuất hiện một quái vật gọi là "Thú Thần". Không ai biết nó sinh ra từ đâu, hay từ đâu đến, cứ như từ trên trời bay xuống dải núi non này vậy"

"Lúc đầu không ai biết gì về sự tồn tại của nó, nhưng dần dần, người Vu tộc cảm thấy có nhiều thay đổi lạ diễn ra. Thập Vạn Đại Sơn tuy là núi non hiểm trở trập trùng nhưng cây cối tốt tươi, muông thú vô số kể, những cao thủ của Vu tộc đều có thể săn bắt được nhiều sản vật nơi đây. Chỉ là, từ khi quái vật đó đến, rừng núi bỗng sinh ra chướng khí độc phong, ai hít phải đều lở loét toàn thân rồi chết. Càng kỳ lạ hơn là những con vật vốn bình thường trước đây, đều trở thành ác thú, có loài thậm chí còn biến ra mình người đầu vật, hung ác vô chừng, hễ trông thấy người là giết ngay tức khắc, phanh thây ra rồi mới ăn thịt, thật khiến người ta kinh hoàng tột độ. Cả Vu tộc khi ấy đều hoảng sợ khôn cùng."

Quỷ Lệ, Tiểu Bạch bất giác nhìn nhau, những điều Đại Vu sư kể quả là chưa từng nghe ai nói đến.

Đại Vu sư ngừng một lát như trầm vào câu chuyện truyền thuyết ấy, lâu sau mới chậm rãi kể tiếp: "Vu Nữ Nương Nương lúc đó mới triều các Vu sư đến bàn bạc, sau đó quyết định cử ba vị Vu sư ưu tú mang theo một đội quân gồm những chiến binh tinh nhuệ nhất thám nhập Thập Vạn Đại Sơn để điều tra rõ cuộc là vi nguyên nhân gì mà phát sinh nhiều quái sự như vậy. Đại quân kéo đi không ngờ lại bắt vô âm tín, phải mười ngày sau một vị Vu sư mới chạy trốn được về nhưng toàn thân đã lở loét vô phương cứu chữa. Vu Nữ Nương Nương đã hết sức điều trị nhưng vị đó chỉ gắng gượng thốt ra được hai tiếng: "Yêu thú", rồi tắt thở.

"Yêu thú", cả Tiểu Bạch và Quỷ Lệ đều lẩm bẩm nhắc lại.

"Từ đó trở đi, Vu tộc biết rằng trong dãy Thập vạn Đại sơn đã xuất hiện một quái vật quyền phép cao cường. Vu tộc còn điều tra thăm dò rất nhiều, thậm chí phải hy sinh tính mạng không ít dũng sĩ mới hiểu ra, quái vật đó đã đầu độc cả vùng núi non này. Dưới yêu pháp của nó, những cánh rừng xưa rậm rạp xanh tươi nay biến thành hoang trọc, sông suối trong xanh bỗng chứa đầy độc chất, muông thú

bình thường trong rừng trở nên yêu quái như người sói, người gấu, người hổ... tất thảy đều tàn ác hung bạo tột cùng."

Quỷ Lệ không kìm được xen vào: "Trong số đó có phải có một loại người cá không?"

Đại Vu Sư gật đầu: "Đúng vậy, truyền thuyết kể rằng trong Thập Vạn Đại Sơn vẫn còn một vài Man tộc kỳ bí, có cả người cá trong đó, lẽ nào..."

Quỷ Lệ trầm lặng một lát rồi nói: "Phải, tại hạ đã tận mắt nhìn thấy quái vật người cá này tại Tây Phương Đại Trì"

Vị Vu sư già bỗng run lên, quay người lại, ánh đuốc chập chờn trên những nếp nhăn năm tháng đã khắc sâu trên khuôn mặt ông. Giọng nói càng trở nên khàn đặc: "Người, người đã nhìn thấy quái vật đó sao?"

Quỷ Lệ chậm rãi gật đầu.

Đại Vu Sư mặt tái hắn đi, một lúc sau mới ấp úng nói: "Đến rồi, cuối cùng thì cũng xuất hiện rồi, thật là ý trời. Nhưng sao lại ở Tây Phương Đại Trì? Lối vào Thập Vạn Đại Sơn chẳng phải Phản Hương Cốc đã trấn giữ hay sao?"

Thân hình không ngớt run run, thần tình trên mặt lúc sơ sệt, lúc lại mơ màng. Tâm trạng Đại Vu Sư dường như đang biến đổi kịch liệt.

Quỷ Lệ giơ tay vỗ nhẹ lên vai ông. Đại Vu sư giật mình như chợt bừng tỉnh. Nhìn Quỷ Lệ một lát, rồi lại quay về hướng ngọn lửa.

"Ta kể tiếp vậy, nếu quả thật đây là ý Trời thì người phàm trần như chúng ta có muốn cũng có thể làm được gì?"

Giọng Đại Vu sư lúc này trở nên run rẩy: "Từ khi biết tin tức về Yêu thú, cư dân Vu tộc luôn nơm nớp lo sợ, không ai sống yên ổn được lấy một ngày. Rồi dần dần các loài quái vật do Yêu thú sinh ra bắt đầu tràn khỏi dãy Thập Vạn Đại Sơn, phá phách giết người. Bách tính Vu tộc ngày càng hoảng loạn, bắt đầu bỏ nhà cửa ruộng vườn, tháo chạy lên phía bắc."

"Vu Nữ Nương Nương vốn muốn thăm dò thêm về Yêu thú rồi mới tìm cách tiêu trừ, nhưng lúc đó Vu tộc đã quá hoảng loạn, cả Đại tộc đang trong cơn nguy cấp. Người mới quyết định triệu tập tất cả các Vu sư và dũng sĩ, quyết sống chết với chúng một phen."

"Không ngờ, đêm trước đó Yêu thú đã dồn vô số quái vật thuộc hạ tràn xuống tiến thẳng vào Tế Đàn của Vu tộc. Tế Đàn là nơi thiêng liêng nhất, là Mệnh mạch của của toàn Đại tộc. Cho nên đêm đó, bất kể già trẻ gái trai đều liều chết xông ra quyết sống chết với lũ yêu ma."

Kể đến đây, Đại Vu sư ngừng lại, ho lên một tiếng vẻ xúc động. Quỷ Lệ và Tiểu Bạch đều nín thở lắng nghe. Trận chiến đẫm máu thời viễn cổ như đang hiện diện nơi đây, từng chi tiết lại như sống dậy theo lời kể của vị Đại Vu sư: "Con cháu Vu tộc ngày nay vẫn kể lại cho nhau về trận đánh đó, có điều không ai còn tưởng

tượng ra nó ác liệt đến mức nào. Sau khi máu tươi đã nhuộm đỏ chân núi, sau khi không biết bao nhiêu chiến binh Vu tộc đã xả thân quyết chiến với lũ yêu ma, Yêu thú rốt cuộc cũng dần được một vài thuộc hạ tấn công được đến Tế đàn, nơi Vu Nữ Nương Nương đang trấn giữ. Cuối cùng thì Vu Thần vĩ đại cũng đã ra tay bảo vệ con dân của mình. Vì Vu Nữ Nương Nương này là người có phép thuật cao nhất trong số tất cả các vị trước đó. Trong trận chiến kinh thiên động địa ấy, Yêu thú và những thuộc hạ đi theo đã bị Vu Nữ Nương Nương dùng Bát Hung Huyền Hoả trận do Thượng Cổ Vu Thần truyền lại làm cho khốn đốn."

"Cái gì?", cả Quý Lệ và Tiểu Bạch cùng giật mình hỏi lại.

Đại Vu sư ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hai người: "Bát Hung Huyền Hoả trận Pháp, làm sao?"

Quý Lệ, Tiểu Bạch cùng im lặng một lát, rồi Quý Lệ đáp lời: "Bát Hung Huyền Hoả Trận pháp. Cái tên này nghe rất cổ quái"

Đại Vu sư than một tiếng rồi giải thích: "Pháp trận này được Thượng Cổ Vu Thần truyền lại, dùng Huyền Hoả Giám dị bảo kết tinh từ vạn hoả phóng ra tấn công kẻ địch. Uy lực của Huyền Hoả Giám mạnh đến nỗi làm phép thuật của yêu thú trở nên vô hiệu. Bách tính Vu tộc hoan hỉ, còn những quái vật thuộc hạ bắt đầu hoảng loạn rút lui."

"Tuy Bát Hung Huyền Hoả Trận pháp lực vô biên, nhưng pháp thuật của Yêu Thú cũng cao siêu khôn lường. Mặc dù bị lửa thần thiêu đốt, thương tích nặng nề, nhưng yêu quái vẫn điên cuồng giao đấu với Vu Nữ Nương Nương ngay trong Tế đàn. Lúc đó, vì pháp lực của trận quá mạnh, không một Vu sư nào có thể lại gần trợ giúp Nương Nương, mãi ba ngày sau, khi bách tính Vu tộc đã không thể chịu nổi, Yêu Thú mới nhân cơ hội thoát ra".

"Yêu Thú bỏ chạy khi trên người lửa vẫn đang cháy phùng phùng. Khi cư dân Vu tộc vào được đến Tế đàn thì Vu Nữ Nương Nương cũng đã sức cùng lực kiệt, như ngọn đèn sắp cạn hết dầu. Vì Nương Nương tôn kính ấy tuy đã yếu đến vậy nhưng cũng chỉ nghỉ ngơi có một ngày, rồi hôm sau lại quyết định một mình vào Thập Vạn Đại Sơn tìm diệt bằng được quái thú đang bị thương, bởi nếu để nó khoẻ lại thì e rằng đó sẽ là ngày tận thế của Nam Cương Vu tộc."

Tiểu Bạch nhẹ than một tiếng, nói: "Vì Nương Nương đó đúng là nữ trung hào kiệt, có tấm lòng Bồ Tát".

Đại Vu Sư lạnh lùng: "Ở Nam Cương, chúng tôi không tin vào Bồ Tát!"

Tiểu Bạch gượng cười, cúi đầu im lặng.

Đại Vu sư tiếp tục kể: "Khi ấy, tất cả mọi người còn sống trong Vu tộc không ai muốn cho Nương Nương đi, vì ai cũng hiểu rằng Nương Nương mà đi thì sẽ không bao giờ trở lại. Nhưng Nương Nương đã rất kiên quyết, không ai có thể ngăn cản được. Đi cùng Nương Nương lần này có bảy chiến sĩ dũng cảm tài giỏi nhất còn lại của Vu tộc. Tám người hôm sau lên đường tiến vào dãy Thập Vạn Đại Sơn hiểm ác kia."

"Trên đường vào Thập Vạn Đại Sơn, họ đã tiêu diệt không biết bao nhiêu là quái thú. Cho đến ngày thứ sáu, họ đã đến được Cổ Động, nơi Yêu thú đang trú ẩn. Khi đến động, Nương Nương đột nhiên có quyết định không ai ngờ là để cả bảy chiến sĩ bên ngoài, một mình đi vào động. Cả bảy người đều không đồng ý, nhưng Nương Nương đã rất kiên quyết, hơn nữa thực ra cả bảy có vào cũng không thể giúp gì được cho Nương Nương, mà trái lại có khi còn làm Nương Nương phân tâm."

"Từ khi Nương Nương vào Cổ Động không có lấy một chút tin tức gì truyền ra, cuối cùng có hai người không chờ được bèn quyết định xông vào động tìm Nương Nương. Năm người kia dứt khoát cho rằng nên tiếp tục ở ngoài chờ theo mệnh lệnh. Thế là bảy người bắt đầu tranh cãi, cuối cùng hai người muốn đi vẫn tiến vào động, rồi sau đó cũng bắt vô âm tín."

"Cứ như vậy suốt năm ngày đêm, khi năm dũng sĩ còn lại đã mệt hết hy vọng thì Nương Nương từ trong động bước ra. Lúc ấy toàn thân Nương Nương như không còn một giọt máu, nhưng năm dũng sĩ đang quá mừng rỡ không để ý đến điều này."

"Nương Nương gọi năm dũng sĩ đến bên rồi truyền cho mỗi người một khí vật có Vu lực kỳ lạ, còn giải thích rõ về năm Thánh vật này. Đó chính là sau khi giết được Yêu thú, Nương Nương đã dùng xác của nó luyện thành."

"Năm Thánh vật này vốn từ xác Yêu thú luyện thành nên thực ra cũng là những hung khí chí tà. Tuy xác Yêu thú đã bị phân chia nhưng hồn phách của nó vẫn chưa tan. Nghe đến đây, cả năm dũng sĩ đều hoảng sợ, nhưng Nương Nương đã nói rằng, chỉ cần năm vật này không quy hồi cùng lúc trong Cổ Động thì Yêu thú sẽ vĩnh viễn không thể tái sinh. Nói đến đây, Nương Nương bắt đầu kiệt sức, thất khiếu trào máu tươi. Trước khi trút hơi thở cuối cùng, Nương Nương còn thu hết sức tàn dặn lại năm người, cả Vu tộc phải cất giữ năm Thánh Vật này, bằng mọi giá không để Yêu thú sống lại. Bằng không, ngày Yêu thú phục sinh sẽ là ngày tận thế của toàn Vu tộc. Còn Nương Nương sẽ mãi mãi canh giữ ngoài Cổ Động, dùng hồn phách của mình ngăn giữ các yêu nghiệt không cho chúng thoát ra. Nói xong, Nương Nương đứng thẳng người, hướng vào Cổ Động, hóa đá mà tạ thế."

Giọng kể của vị Vu sư già chậm lại rồi lặng yên.

Cả ba người đều im lặng trầm ngâm, dưới ánh đuốc, khuôn mặt ai cũng mang một thần tình khác lạ, không thể diễn tả bằng lời.

Rất lâu sau, Tiểu Bạch thở dài một hơi rồi lên tiếng: "Thật là một vị Nương Nương vĩ đại! Nhưng, Đại Vu Sư, ngài kể cho chúng tôi nghe chuyện này làm gì?"

Tấm lưng Đại Vu Sư như bị một gánh nặng vô hình làm cho còng lại. Lão không trả lời câu hỏi của Tiểu Bạch mà trầm ngâm một lát rồi kể tiếp: "Năm dũng sĩ vô cùng đau lòng về cái chết của Nương Nương, nhưng sau khi từ Cổ Động trở về, được ca ngợi tôn vinh, cả năm dần sinh ra kiêu ngạo. Bọn họ vì tranh giành ngôi vị thủ lĩnh Vu tộc mà bắt đầu nội chiến với nhau."

"Vu tộc vốn có quy định, Vu Nữ Nương Nương là thủ lĩnh tối cao, Nương Nương đời sau là do Nương Nương đời trước chỉ định. Tiếc rằng Nương Nương khi tạ thế lại không để lại một di chúc nào về điều này, thế là Vu tộc vốn rất đoàn kết dần bị năm dũng sĩ kia làm cho phân rẽ. Bách tính Vu tộc mỗi nơi phục tùng một người. Cuối cùng, Đại tộc chia rẽ thành năm bộ tộc khác nhau: Miêu, Lê, Choang, Thổ, Cao sơn. Năm Thánh Khí cũng bị phân ra, mỗi tộc giữ một vật."

Câu chuyện truyền thuyết rồi cũng đi đến hồi kết thúc. Quý Lệ hít sâu một hơi rồi nhìn về phía Đại vu sư châm rai hỏi: "Tiền bối, ngài kể nhiều như vậy có phải là muốn tôi giúp tìm ra Thánh Khí của người Miêu hay không?"

Chương 132

Quý Lâm

Đại vu sư trầm mặc một hồi, nói: "Đúng vậy."

Quý Lệ im lặng không nói gì.

Đại vu sư châm rai nói tiếp: "Thánh khí này vô cùng quan trọng đối với sự sống chết của vô số bách tính ở Nam Cương, ta chỉ hy vọng người có thể vì họ mà giúp một tay"

Quý Lệ tròng mắt chuyển động nói: "Nam Cương Ngũ tộc có vô số nhân khẩu, tại sao ngài phải cầu viện ngoại nhân?"

Đại vu sư cúi đầu, giọng nói đầy vẻ thê lương: "Ngũ tộc kể từ khi chia rẽ, vu pháp ngày một suy vi, đến nay thì không thể khả dĩ tim được một nhân tài nào có thể đảm đương sứ mệnh này. Người đến cầu xin ta chiêu hồn cho bằng hữu, ta đã đáp ứng. Tuy nhiên tình huống lúc này đã khác trước, ta không biết làm cách nào, chỉ biết tận hết sức mình, ngay ngày mai sẽ cùng người quay về trung thổ"

Quý Lệ và Tiểu Bạch trong lòng rung động, không ngờ tình trạng của đại vu sư lại cấp bách như vậy. Quý Lệ vì Bích Dao, dù chết cũng không từ, huống gì là việc mạo hiểm đoạt lại thánh khí gì đó trong truyền thuyết. Tuy trong lòng hoan hỉ, nhưng khi nhìn thấy Đại vu sư thân thụ trọng thương, không khỏi lo lắng, liền nói: "Tiền bối, đêm qua đã thụ thương, ngài... ngài không cần nghỉ ngơi vài ngày sao?"

Đại vu sư thở dài một tiếng trả lời: "Ta vốn không còn sống thêm được bao nhiêu ngày nữa, bây giờ cố gắng vì người tận chút sức lực, chỉ hy vọng người nhìn thấy lão già sắp chết này, nghĩ đến vô số bách tính nam cương, ra tay cứu trợ."

Quý Lệ không nói gì, kỳ thật tuy thấy Đại vu sư thân thể hư nhược, không ngờ sự tình lại trầm trọng như vậy. Ở bên cạnh, Tiểu Bạch đột nhiên nói: "Đại vu sư, ngài vừa nói Thú yêu chỉ có thể phục hồi khi tập trung đầy đủ năm thánh khí tại cổ động phải không?"

Đại vu sư gật đầu đáp: "Không sai"

Tiểu Bạch nói: "Nếu như vậy, mặc dù Miêu tộc đã làm mất một thánh khí, vẫn còn bốn thánh khí còn lại, ngài vốn không cần phải lo lắng như vậy..."

"Hai thánh khí, thật ra là hai thánh khí" - Đại vu sư đột nhiên ngắt lời, chưa dứt lời liền ho một trận kịch liệt.

Tiểu Bạch không hiểu hỏi lại: "Cái gì?"

Đại vu sư đợi dứt cơn ho, thở dài một tiếng, nói tiếp: "Thánh khí của tộc chúng ta là Hắc trượng, ngoài ra còn một thánh khí khác là Cốt ngọc mà Miêu tộc chúng ta đã đoạt từ tay Lê tộc cách đây hai trăm năm."

Tiểu Bạch la lên một tiếng, sắc diện lộ vẻ cổ quái, không nói gì thêm.

Đại vu sư trầm mặc một hồi rồi nói tiếp: "Kỳ thật cách đây hai trăm năm, tộc chúng ta đã phát hiện ra sự tình không ổn, theo tin tức bí mật mà tộc ta thu thập được, thánh khí của ba tộc còn lại đã bất ngờ biến mất một cách kỳ lạ. Lúc đó chỉ còn lại Miêu tộc và Lê tộc là còn giữ được thánh khí. Vào lúc đó, trong số năm tộc, chỉ có tể đàm của tộc chúng ta là co vu pháp uy lực mạnh mẽ nhất, chúng ta bèn đoạt lấy thánh khí Cốt ngọc của Lê tộc đem về bảo quản tại Tế đàn để bảo đảm an toàn, không ngờ đến cuối cùng lại..."

Quỷ Lệ và Tiểu Bạch lắng lảng không nói, nhận thấy việc đoạt thánh vật của người khác không phải là việc quang minh chính đại gì.

Đại vu sư cũng hiểu điều này, không muốn nói thêm nữa, liền quay đầu nhìn Quỷ Lệ nói: "Sự tình hiện thời nguy cấp phi thường, năm thánh khí toàn bộ bị thất lạc, nhất định có liên quan đến Yêu Thú. Hơn nữa, đêm qua pháp thuật mà yêu nhân Lê tộc sử dụng chính là Hắc hỏa yêu thuật của Yêu Thú trước đây, ta... ta... ta... thật là lo lắng..." Nói đến đây thì giọng lạc đi, cơn ho lại bắt đầu.

Quỷ Lệ thở hắt ra, chậm rãi nói: "Ta đáp ứng ngài."

Đại vu sư vui mừng, gật gật đầu nói: "Đa... đa tạ ngươi!"

Tiểu Bạch ngồi bên, đột nhiên nói: "Đại vu sư, Vu Nữ Nương Nương ngày đó không biết tên gọi là gì, ta thật là bội phục người!"

Đại vu sư sắc mặt thay đổi, thở ra một tiếng, nhìn thẳng vào Tiểu Bạch, sắc mặt lộ vẻ sùng kính chậm rãi nói: "Nương nương có tên gọi là Linh Lung."

Không tính đến trời đất hôn ám, cây cối cao to đen mun đan lồng nhau, bên trong khu rừng có thể nhìn thấy xương cốt còn lại của người và thú vật, phía trên bạch cốt trắng xóa thỉnh thoảng lại lấp lánh lân quang, đó là những gì mà hiện Kim Bình Nhi đang phải đối diện.

Từ lúc truy tìm tông tích của Vu Yêu, thâm nhập vào thế giới thần bí ảm đạm của Thập vạn đại san, nàng đã trèo đèo lội suối, vượt qua nhiều trọng hiểm, cuối cùng tiến vào khu rừng rậm đen tối rộng lớn này, trước mắt nàng chỉ thấy toàn là rừng với rừng, dường như không có điểm kết thúc.

Hôm nay đã là ngày thứ ba nàng ở trong khu rừng rậm rạp đen tối này.

Phía trước chẳng nhìn thấy được gì ngoài màn đêm hắc ám, dù cố gắng lăm cung không nghe thấy một tiếng động nào, khuôn mặt mỹ lệ của Kim Bình Nhi đã lộ ra vẻ lo lắng. Vừa cất bước, dưới chân bỗng phát ra một tiếng động lạ, nàng nhìn xuống thì thấy đó là một bộ xương khô trắng xóa trên mặt đất, chẳng biết là của người nào đã chết tại đây bao nhiêu năm rồi?

Kim Bình Nhi thở dài, dùng chân đẩy bộ xương khô qua một bên.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý khi tiến vào Thập vạn đại san, nhưng nàng cũng không ngờ là mình phải đối diện với cảnh tượng tràn đầy quý dị và hiểm ác này. Không tính đến chướng khí kịch độc ở khắp nơi, chỉ cần không chú ý một chút là mất mạng như chơi. Trên đường đi, nàng đã gặp vô số loài quái thú chưa từng nghe nói đến bao giờ. Tuy vậy, gọi chúng là quái thú cũng chưa chính xác, phải nói là là những loại thú này toàn là các loại mãnh thú biến dị mà ra, chẳng hạn như là loài thú kết hợp giữa hổ và báo, giữa heo rừng và gấu... Đến tận lúc này, nàng vẫn chưa gặp được chủng tộc dị nhân người cá mà Chu Nhất Tiên nhắc đến.

Bọn quái thú tuy hung ác, nhưng chỉ làm khó được những kẻ thường nhân. Kim Bình Nhi vốn xuất thân từ Hợp hoan phái của ma giáo dĩ nhiên là dư sức đối phó với bọn quái thú. Vì vậy, trên đường đi Kim Bình Nhi không gặp trở ngại gì đáng kể, chỉ có điều nơi này có quá nhiều độc vật chướng khí, mỗi giờ mỗi phút đều phải cẩn thận đề phòng, không dám khinh thường.

Trên đường đuổi theo vu yêu vào Thập vạn đại san, nơi mà chưa từng có ai dám mạo hiểm tiến nhập, cho đến nay vẫn chưa đuổi kịp là vì ác long bên cạnh vu yêu, khiến Kim Bình Nhi hết sức đau đầu. Cho dù nàng đã tìm mọi cách che giấu thân thủ, mỗi khi tiếp cận với vu yêu, ác long cảm giác linh mẫn lập tức phát hiện ra, sau vài lần thất bại, nàng không dám lại gần vu yêu nữa.

Hiện nay, Kim Bình Nhi sử dụng bí thuật truy tung của Hợp Hoan phái, theo dấu Vu Yêu, nhưng kể từ khi tiến vào khu rừng này, cả ba ngày liền không ngờ Vu Yêu lại không nghỉ ngơi chút nào, cứ chạy liên tục xuyên qua rừng với tốc độ nhanh như trước.

Kim Bình Nhi đạo pháp thâm sâu, ba ngày liền không nghỉ tuy vẫn chịu đựng được nhưng đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Nhưng Vu Yêu tựa hồ như không phải là người bình thường, cứ liên tục đi tới không hề ngưng nghỉ.

Khu rừng rậm tối đen, lấp lánh ánh lân quang, có lúc tựa như ánh sáng u minh chập chờn giữa nơi hắc ám, lúc lại tựa như có ánh mắt thần bí trong đêm tối đang im lặng quan sát nàng.

Bỗng nhiên, một tiếng gầm xé toạc bóng đêm, một quái thú thân heo đầu gấu đột nhiên xuất hiện, xông thẳng đến Kim Bình Nhi. Kim Bình Nhi chau mày, cả người bay lên, cánh tay trên không vung ra một vòng, một luồng ánh sáng màu tía chiếu sáng rực rỡ trong bóng tối.

Tử mang nhận!

Quái thú xông tới nơi Kim Bình Nhi vừa đứng trước đây, lõi đà chạy thêm vài bước rồi đột nhiên rống lên một tiếng, toàn thân rung động, máu bắn tung tóe, người quái thú bị đứt làm hai mảnh, co giật một hồi rồi nằm yên bất động.

Máu chảy tràn trên mặt đất, dưới ánh sáng mờ nhạt của lân tinh, biến thành một màu nâu thẫm.

Kim Bình Nhi chưa kịp hạ thân xuống, trong bóng tối phía trước bỗng phát ra tiếng gầm rú của vô số dã thú, phá vỡ sự tĩnh mịch vốn có, nghe như có tới hàng ngàn dã thú đang nhặt loạt gầm rú, bóng đêm dường như chuyển động, phía sau ánh lân tinh, phảng phất xuất hiện những cặp mắt tràn đầy hung quang, lóe lên trong bóng tối.

Kim Bình Nhi thở sâu một hơi, sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Tiếng gầm rú càng ngày càng dữ dội, trong bóng tối nghe rõ nhiều tiếng bước chân rầm rập càng lúc càng tiến lại gần, bao vây xung quanh Kim Bình Nhi.

"Gầm..."

Đúng lúc đó, vô số quái thú từ trong bóng tối xông ra, hướng thẳng vào nàng.

Kim Bình Nhi thân ảnh chuyển động, tả xung hữu đột giữa bầy quái thú, ánh sáng màu tía tỏa sáng, mỗi lần vung lên, quái thú lại ngã xuống. Chỉ có điều bọn quái thú này quả thật quá nhiều, cùng một lúc tụ tập cả vào một nơi khiến Kim Bình Nhi hầu như không có chỗ đặt chân, cuối cùng đành phải tiến thoái trên lưng của bọn quái thú.

Chỉ trong chớp mắt, dưới Tử mang nhận của Kim Bình Nhi đã giết chết hơn hai mươi quái thú, nhưng dưới chân Kim Bình Nhi, bọn quái thú vẫn tiếp tục xông tới không ngừng. Trong bóng tối dường như có vô cùng vô tận quái thú không ngừng xuất hiện, không thể ngờ được trong khu rừng đen tối này lại có nhiều quái thú như vậy.

Kim Bình Nhi cắn chặt môi, biết là không thể đối phó được với vô số hung vật như vậy, hạ mình điểm xuống trên một quái thú đầu bão vuốt hổ, rồi tung người lên cao, phi thân bay lên.

Ban đầu Kim Bình Nhi vốn không có ý bay ở phía trên khu rừng đen này, vì sợ bại lộ mục tiêu và cũng vì phía trên khu rừng rậm toàn là chướng khí độc hại. Một lý do quan trọng nữa là nếu bay ở phía trên khu rừng, việc truy tìm tung tích Vu Yêu sẽ rất khó khăn.

Chỉ có điều trong tình huống hiện tại không thể nghĩ nhiều hơn. Thân hình nàng bay thẳng lên cao, ở dưới đất các loại quái thú tuy hung ác, nhưng không thể bay lên trời được, bọn chúng ở dưới đất chỉ biết gầm rống, nhẹ nhàng múa vuốt thật là hung dữ.

Ngay khi Kim Bình Nhi bay đến ngọn cây cổ thụ cao to, đột nhiên vang lên một tiếng động lạ, từ vô số cây cối đen mun tựa hồ như đang lay động, hắc ảnh trùng

trùng, vô số đạo ánh màu đen bay tới, trong không khí chỉ thấy mùi tanh tươi, chỉ e là đầy chất kịch độc.

Kim Bình Nhi lâm nguy bất loạn, thân hình chưng lại giữa không trung, ánh sáng màu tía lóe lên, trên đầu xuất hiện một vòng hào quang màu tía, chỉ một lát sau, những đạo ánh ảnh đen kịt từ trên không rơi xuống, và vào vầng sáng màu tía, tạo lên một âm thanh liên miên bất tuyệt, chẳng mấy chốc những đạo hắc ảnh này bị xé nhỏ ra, bay ra khắp nơi, nhìn kỹ lại thì ra là những nhánh cây nhỏ màu đen, chỉ còn lại trong không trung mùi hôi thối của nhựa cây.

Kim Bình Nhi tuy đã tránh được đợt tấn công của đám cây rừng quái dị, nhưng thân hình cũng đã bị đầy xuống mặt đất, dưới mặt đất bọn quái thú hung phẫn trở lại, gầm rống liên tục, hung hăn chồm lên, xông thẳng vào nơi Kim Bình Nhi vừa rơi xuống.

Kim Bình Nhi tay ngọc vung lên, ánh sáng màu tía tỏa sáng rực rỡ, trong phút chốc đã bao phủ toàn thân, chỉ cần quái thú chạm vào thì lập tức chết ngay, âm thanh "cốp cốp" vang lên liên tục, trong phạm vi bên trong của ánh sáng màu tía, hàng chục quái thú giãy chết, máu văng tung tóe, cả người Kim Bình Nhi đã nhuộm đầy máu.

Mùi máu tanh càng làm cho bọn quái thú thêm kích động, càng ra sức xông tới nhiều hơn. Kim Bình Nhi trán đã lấm tấm mồ hôi, không dám ngừng nghỉ, Tử mang nhận liên tục bay lượn, tấn công vào quái thú, dụng toàn lực ra sức mở đường tiến tới phía trước.

Vào giờ phút này, Kim Bình Nhi đã lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm, phía dưới có vô số mãnh thú hung ác đuổi theo, phía trên thì có vô cùng vô tận cây cối quái dị chặn đường, lên xuống đều không được, chỉ có cách dùng toàn lực tiến lên phía trước.

Trong rừng tối đen, khắp nơi đều vang lên tiếng gầm rống của quái vật từ xa vọng lại, hắc phong gào thét, chẳng khác nào như địa ngục trên nhân thế.

Trên không nàng bay lượn không ngừng để tránh móng vuốt sắc nhọn của bọn dã thú, Kim Bình Nhi chém một đao vào thân hắc thụ, phóng lên phía trước. Không ngờ trước mặt lại xuất hiện vô số quái thú cùng với vô cùng vô tận hắc thụ phảng phất như yêu ma...

Kim Bình Nhi cứ chạy liên tục về phía trước, không biết bao lâu, lúc nàng đã bắt đầu có cảm giác lực bất tòng tâm thì phía trước vốn đang tối tăm ảm đạm bỗng xuất hiện một tia sáng.

Kim Bình Nhi mừng rỡ, phần khởi tinh thần, Tử mang nhận tỏa sáng rực rỡ, chém mạnh một đao xuống đất, dụng toàn lực bay về phía trước.

Bóng âm linh dao động như có tiếng yêu ma gào rú, vô số hắc thụ lắc lư chuyển động, ánh sáng màu tía bao phủ lấy Kim Bình nhi, gấp thú giết thú, gấp cây chặt cây, máu huyết bay tung tóe, tiếng gầm thét vang động, từ bên trong khu rừng

rậm đen tối mở một đường máu thoát ra. Phía sau lưng nàng, xác chết la liệt, máu đen tung tóe.

Khi nàng rời khỏi khu rừng đen, một thân mỹ nhân mỹ lệ rung động lòng người bấy giờ toàn thân nhuộm đầy máu, chẳng khác gì một huyết nhân, tràn đầy vẻ khủng bố.

Tuy nhiên, khi nàng nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh, thở mạnh một hơi, sắc mặt đại biến. Nàng hiện đang đứng trên bờ một vách đá, khu rừng đen lùi về phía sau để lộ một khói nham thạch cực lớn, phía dưới vách đá, sương mù dày đặc, ánh sáng mặt trời chiếu vào, lóe lên một ánh sáng kỳ lạ.

Kim Bình Nhi nhìn qua đã biết sương mù dày màu sắc này chính là loại chướng khí cực kỳ độc địa, người chạm vào là chết ngay. Nhưng vào lúc này, phía sau lưng nàng là khu rừng đen rậm rạp, vô số quái thú gầm rống dữ dội đang đuổi sát theo nàng.

Kim Bình Nhi nghiến răng, nắm chặt lấy Tử mang nhận, xoay vụt người lại, ngửa đầu lên kêu thảm một tiếng, tưởng như không đứng vững được, người lảo đảo suýt ngã quy. Mấy ngày liền nàng không có dịp nghỉ ngơi, hôm nay lại phải đối phó với vô số mảnh thú hung ác và cây cối quý dị, dù là người sắt cũng phải kiệt sức.

Nàng tràn đầy kinh hãi, dường như không thể kiểm soát bản thân được nữa, trong đầu xuất hiện ý nghĩ "Chẳng lẽ ta phải bỏ mạng ở nơi này ư?". Trong lòng nàng không khỏi có chút hối hận, nếu không phải phát hiện mối quan hệ bí mật giữa Vu Yêu và hoà thượng, mạo hiểm đuổi theo, thì đã không lâm vào tình cảnh này. Vào lúc đó, nàng đột nhiên phát hiện, mặc dù bọn quái vật đang gầm rống hung dữ, thậm chí tại nơi nàng đang đứng, vẫn có thể nhìn thấy bọn quái thú trong rừng đang nhẹ răng múa vuốt, cực kỳ phẫn nộ, nhưng không hiểu tại sao, không có con quái thú nào chạy ra khỏi khu rừng đen.

Có thể, thực ra trên thế gian vốn không tồn tại các loại thú vật kỳ lạ như vậy, nguyên nhân chính là môi trường sống bên trong khu rừng đen tối quý dị đó...

Nhận ra điều này, Kim Bình Nhi cuối cùng cũng thả lỏng người, hơn nữa, dưới ánh sáng mờ mờ, những cây cối màu đen quý dị tựa hồ như đã trở lại bình thường, không còn có hành động nào tấn công nàng nữa.

Đứng tại tảng đá, chịu đựng cơn gió núi mãnh liệt, phảng phất mùi hôi thối, Kim Bình Nhi người nhún ra, từ từ ngồi xuống.

Gió thổi phất phơ quần áo của nàng, bấy giờ nàng mới phát hiện toàn thân đều dính máu của quái thú, dù sao đi nữa, Kim Bình Nhi cũng vẫn là phận nữ nhi, phát hiện như vậy thì trong lòng cảm thấy khó chịu, liền cúi đầu chỉnh trang lại y phục.

Đột nhiên, từ trong rừng rậm, một tiếng rống vang lên, át hẳn tiếng gầm rú của bọn quái thú. Kim Bình Nhi chưa kịp quay lại xem xét thì một hắc ảnh từ khu rừng đột nhiên phóng ra, xông thẳng tới nàng.

Kim Bình Nhi chỉ thấy cả bầu trời đột nhiên u ám, hắc ảnh trùng trùng, sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức đưa Tử mang nhận ra bảo vệ phía trên đầu. Tử mang nhận phát ra ánh sáng màu tía rực rỡ, hắc ảnh xông thẳng vào với sức mạnh bài san đảo hải, Kim Bình Nhi thân hình chấn động mạnh, bay lên không, miệng úa máu tươi.

Chỉ thấy thân nàng xoay một vòng trên không trung, hạ chân xuống khỏi nham thạch rồi trượt chân té ngã, gió núi thổi mạnh, trong giây phút không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng đâu nữa.

"Gầm!"

Tiếng rỗng vang động, hắc ảnh đáp xuống đất, thì ra đó là ác long bên cạnh Vu Yêu, vào lúc đó chỉ thấy nó mở to miệng đỏ lòm, đôi mắt hung hăn nhìn bốn phía, bọn quái thú trong rừng tựa hồ như sợ hãi ác long, trong lúc này không có chút động tĩnh gì, tất cả đều im hơi lặng tiếng.

Hắc ảnh lay động, một người mặc đồ đen, chính là Vu Yêu nhẹ nhàng bay ra từ khu rừng, vượt qua đầu ác long, đến sát bờ vực rồi nhẹ nhàng đáp xuống cạnh nó.

Vu yêu vươn mình, nhin xuống dưới vực sâu, chỉ thấy sương mù dày đặc, không thấy bóng dáng của ai cả, liền quay đầu lại, gật gù rồi nhẹ nhàng vuốt ve lên mình ác long.

Ác long rỗng lên.

Vu yêu cười nhạt một tiếng, không quay đầu lại, nhẹ nhàng tiến vào khu rừng rậm, ác long lập tức theo sau, đột nhiên cước bộ dừng lại, nhin ra phía vách đá, nhưng mọi thứ đều yên tĩnh, không có chuyện gì xảy ra.

Ác long cặp mắt hung hăn lóe sáng, đứng sụng một hồi, cuối cùng cũng quay đầu lại, chạy theo hướng đi của chủ nhân. Trong rừng vang lên tiếng rào rạt, từ từ nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Gió núi thổi qua, thổi tung bụi đất, che khuất huyết tích trên mặt đất, dường như không có gì xảy ra trước đây.

Một thời gian sau, đột nhiên có một tiếng động, bên vách đá ánh sáng màu tía loé lên, một đạo nhân ảnh bay lên trên bờ đá, chính là Kim Bình Nhi.

Thân nàng vừa hạ xuống đất, miệng thở hào hển, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên thụ thương không nhẹ. Hữu thủ vung lên, tử mang thu lại, trở về bên trong tay áo. Ánh mắt nàng chuyển sang tả thủ, không biết từ lúc nào, tả thủ nàng xuất hiện một thanh đao hình dáng kỳ lạ, lưng đao hình răng cưa, kiểu dáng cổ xưa, đao thô và ngắn, thân đao tỏa ra ánh sáng sắc nhọn, có khắc hai chữ...

Sát sanh!

Kim Bình Nhị thong thả quay đầu, nhìn về hướng vu yêu và ác long đã đi, bên trong khu rừng đèn hoàn toàn tịch mịch. Nàng nhìn một hồi, tựa như đang suy nghĩ điều gì, nửa ngày sau, mục quang lại chuyển sang nhìn vào thanh đao kỳ quái đang cầm trên tay.

Trong ánh mắt nàng dường như xuất hiện một tia sáng kỳ lạ, gió núi tung bay, mơ hồ nghe được tiếng của nàng lẩm bẩm:

"Sát sanh hoà thượng..."

Chương 133

Quyết Biệt

Thất Lý Đồng, Miêu tộc tế đàm.

Lại một ngày mới, ánh mặt trời chiếu thoang thoảng trên bình đài của tế đàm, có vẻ cũng tạo một thứ cảm giác tươi mới. Quỷ Lệ và Tiểu Bạch đứng trên bình đài trước tế đàm giữa lưng chừng núi, vọng nhìn một mảng đất trời bị khói lửa trận chiến thiêu hủy.

Giữa những tàn tích nơi nơi đều thấy, bá tánh người Miêu vào vào ra ra, từ trên cao nhìn xuống, bọn họ giống như những con kiến bận rộn dọn dẹp hang ổ.

Tiểu Bạch thở dài, quay đầu sang Quỷ Lệ đang đứng bên cạnh: "Ngươi nghĩ lại đi, quái vật trong Thập Vạn Đại Sơn đâu phải dễ dàng đối phó!".

Quỷ Lệ thần sắc bất biến: "Ta chết còn không sợ, còn sợ gì nữa chứ?".

Tiểu Bạch nhún vai, lắc đầu cười khổ, đang khi đó, bên cạnh phát ra một tràng tiếng "chít chít" quái dị, hai người quay đầu lại, thấy Tiểu Hồi đã phóng tới, chỉ là tư thế phóng hơi cổ quái.

Một hồi sau, mục quang của hai người bất giác mà đồng thời rơi trên song thủ của con khỉ, Tiểu Hồi hai tay hai túi to bự, chính là túi rượu to bự của người Miêu.

Quỷ Lệ ngẩn người, chậm chậm quay đầu nhìn Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cười khổ: "Ngươi đâu cần phải nhìn ta, ta cũng không biết".

Tiểu Hồi mau lẹ chạy tới gần, nhìn thần tình của nó hoàn toàn khác biệt với bộ dạng tâm tư trầm trọng của chủ nhân và Tiểu Bạch, hiển nhiên rất hưng phấn, cứ nhẹ răng ra cười, thoang thoảng hương rượu tản phát từ hai cái túi rượu trong tay nó. Hai cái túi rượu đó phình to, xem ra chứa đầy rượu mạnh của người Miêu, hình như không phải mấy túi rượu còn thừa sau trận đấu túu mấy ngày trước.

Hôm qua lúc Quỷ Lệ, Tiểu Bạch cùng đại vu sư đang chuyện trò, Tiểu Hồi chán ngán cảnh vật tế đàm âm âm trầm trầm, tính khí hoạt bát, làm sao có thể chịu đựng cho được, mới len lén bỏ ra. Lúc đó Quỷ Lệ tâm tư nặng nề, vừa sợ vừa vui mừng, không ngờ không phát giác Tiểu Hồi đã bỏ đi.

Tiểu Hồi bất tri bất giác nhớ tới mĩ túu uống hôm đó, cơn ghiền nỗi lén, liền lẩn xuống núi. Sau trận kịch chiến, nhà cửa của người Miêu bị tàn phá, gặp lúc hỗn loạn, thêm vào Tiểu Hồi xem ra bất quá là một con khỉ lông xám, ai mà thèm chú ý tới, sau mấy phen lục lợi, lợi dụng dịp loạn lạc, không ngờ trong đống đổ nát tìm ra hai cái túi rượu mạnh còn chưa mở.

Cả đêm hôm qua, cũng không biết Tiểu Hồi đã đem hai cái túi lớn đó giấu ở chỗ bí mật nào, vừa tới sáng sớm hôm nay, thấy đã đến lúc phải động thân ly khai, nó mới chạy ra đem hai túi rượu về, hiển nhiên đã tính toán tới chuyện thường thức đồ ngon trên đường đi.

Chỉ là giờ đây thấy chủ nhân Quý Lệ và Tiểu Bạch mặt mày có vẻ cổ quái, Tiểu Hồi hơi nghi hoặc, giương tròn mắt nhìn hai người, qua một hồi sau, Tiểu Bách che miệng cười nhẹ, nói với Quý Lệ: "Tính ra người đã đáp ứng một đại sự như vậy cho người Miêu, cho dù có lấy... hì hì... lấy hai túi rượu của họ, cũng đâu có gì đâu!".

Nói chưa dứt lời, nàng lại cười hì hì lên, Quý Lệ lắc đầu, chầm chậm xoay người mà đi, chỉ còn lại Tiểu Hồi trợn tròn mắt, nhìn nhìn Tiểu Bách, lại nhìn nhìn Quý Lệ, buông một túi rượu xuống, thò tay gãi gãi đầu, bộ dạng có vẻ mù mờ mê hoặc.

Sâu trong tết đầm, tộc trưởng Miêu tộc Đồ Ma Cốt cùng đại vu sư đang dõi tọa, xung quanh không còn ai khác.

Đồ Ma Cốt trầm mặc rất lâu, đại vu sư cũng không nói gì, không khí ngột ngạt ngưng trọng. Chung quy, Đồ Ma Cốt sắc mặt hơi có biến hóa, tựa hồ cuối cùng nhịn không được: "Đại vu sư, ông mang trọng thương như vậy, sao còn nhất định phải theo hai người trung thổ kia đi?".

Đại vu sư thở dài nhè nhẹ: "Ta hồi nây không phải đã nói với ngươi rồi sao?".

Đồ Ma Cốt tức tối thốt: "Lê tộc đoạt lấy thánh khí của bọn ta, bọn ta cho dù có mất mạng cũng phải đoạt lại, hà tất phải đi cầu ngoại nhân tương trợ?".

Đại vu sư lắc đầu: "Ngươi lầm rồi".

Đồ Ma Cốt ngây người: "Sao?".

Đại vu sư trầm mặc một hồi, nhỏ giọng: "Nếu thật Lê tộc đoạt đi thánh khí của bọn ta, ta cũng đâu cần phải lo lắng như vậy, chỉ sợ... sợ...".

Đồ Ma Cốt không hiểu: "Đại vu sư, ông nói vậy là có ý gì?".

Đại vu sư đáp: "Ngươi còn nhớ truyền thuyết Thú Yêu mà Miêu tộc bọn ta tương truyền không?".

Đồ Ma Cốt biến hắn sắc mặt, cả kinh: "Lẽ nào truyền thuyết đó là thật?".

Đại vu sư cười khổ một tiếng: "Vốn là thật, năm xưa Linh Lung nương nương hy sinh mình mà nhốt Thú Yêu trong Sân Ma Động, di mệnh cho hậu nhân tuyệt không thể để cho năm thứ Thú Yêu thánh khí đồng thời tụ về Sân Ma Động. Nhưng tới hôm nay, năm thứ thánh khí dĩ nhiên đã mất hết, sợ rằng thật là điềm báo Thú Yêu phục sinh".

Thần tình trên mặt Đồ Ma Cốt liên tục biến chuyển, lão thân là tộc trưởng Miêu tộc, tự nhiên biết sự nặng nhẹ của truyền thuyết kia, nhưng qua một hồi, lão vẫn nhịn không được: "Đại vu sư, dưới tình huống này, người lại càng không thể rời khỏi đây mới đúng, vạn nhất... có người ở đây, tộc nhân bọn ta cũng an tâm một chút".

Đại vu sư lảng lặng lắc đầu: "Cái mạng già này của ta tối đa cũng không còn giữ được quá ba chục ngày".

Đồ Ma Cốt rùng mình.

Đại vu sư thở dài: "Kỳ thật ta nào muốn ly khai, ta đi lần này e rằng phải chết nơi đất người. Nhưng ngày nay Nam Cương ngũ tộc chia rẽ, nhân tài càng càng điêu linh, vạn nhất sở liệu của ta không sai, sợ rằng không có ai có thể ứng phó nguy cục. Người trung thổ trẻ tuổi kia tuổi tác không lớn, nhưng thân hoài dị thuật, cây hắc bỗng bên mình sát khí trầm trọng, tà khí vời vợi, cả đời này ta mới thấy lần đầu. Bất quá cái trọng yếu nhất lại là...".

Ông ta ý vị nhìn Đồ Ma Cốc, hạ thấp giọng: "Cái trọng yếu nhất lại là Huyền Hỏa Giám hiệu xưng vạn hỏa chi tinh cũng ở trên mình hắn".

Đồ Ma Cốt cả kinh: "Cái gì, vật đó không phải đang ở Phần Hương...".

Đại vu sư dùng mắt ra hiệu, Đồ Ma Cốt hội ý, ngậm miệng không nói nữa, nhưng vẻ kinh sợ trong mắt lại chỉ tăng chứ không giảm.

Đại vu sư từ từ nói: "Hôm đó lúc ta gặp mặt hắn lần đầu tiên, thạch tượng Khuyển Thần đằng sau lưng ta liền có điềm báo, thánh hỏa càng bừng sáng, cả hai thứ Thú Yêu thánh khí Hắc Trượng và Cốt Ngọc cũng bất an, nếu không phải là vô thượng thánh vật Huyền Hỏa Giám năm xưa trấn áp Thú Yêu thì đâu còn vật nào khác chứ. Thánh vật đó làm sao lại lọt ra khỏi Phần Hương Cốc, ta không biết được".

Đồ Ma Cốt trầm mặc không nói gì.

Đại vu sư ngưng một chút, lại nói tiếp: "Sau đó trong khi ta nói chuyện, cố ý đem lại lịch của Huyền Hỏa Giám nói ra, hai người kia quả nhiên giật mình ngạc nhiên. Đặc biệt là khi nói đến Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận, sắc mặt của hai người lập tức đại biến, nghĩ bọn họ tất nhiên có quan hệ mật thiết với pháp bảo trận pháp đó".

Đồ Ma Cốt thở dài một hơi, hiển nhiên những lời nói đó đều là những lời lão quyết nhiên không nghĩ tới trước đây.

Đại vu sư điềm đạm thốt: "Ngươi cũng biết mà, truyền thuyết lưu truyền từ đời này sang đời khác của Miêu tộc bọn ta, chỉ có Huyền Hỏa Giám và Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận mới có thể trấn áp Thú Yêu, hôm nay đừng nói gì tới Huyền Hỏa Giám không có trong tay bọn ta, cho dù là muốn đoạt lấy từ trong tay những người trẻ tuổi kia, sợ rằng cũng không ai có thể đụng được, hơn nữa còn có Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận quý dị khôn lường lại không có mấy ai hiểu biết. Cho nên, dưới tình thế này, người trẻ tuổi đó thật là hy vọng duy nhất của chúng sinh Nam Cương bọn ta, ta cho dù có làm khách chết tha hương, cũng phải theo hắn đi, chỉ hy vọng trước khi lâm tử có thể cứu mạng bằng hữu của hắn, mong rằng hắn xem là chút tình thân, ngày sau tương trợ Miêu tộc ta".

Đồ Ma Cốt khoé miệng hơi run run, những nếp nhăn trên bộ mặt già nua sâu thâm, bất tri bất giác để lăn mẩy giọt lệ. Lão nhìn đại vu sư, chăm chậm phục người xuống, vập đầu trên mặt đất bắng lanh.

Đại vu sư cười cười, thần sắc cũng có mấy phần thê lương: "Sau khi ta đi, các ngươi cũng bất tất phải nhớ thương, nếu người trẻ tuổi đó hữu tâm, chắc sẽ đem thi cốt của ta đưa về cổ hương. Chuyện ở đây trông nhờ hết vào ngươi".

Đồ Ma Cốt không ngẩng đầu lên, thanh âm trầm lắng, gắng gượng thốt: "Đại vu sư, ông yên tâm".

Đại vu sư thở dài nói: "Ta đi lần này, dù có chết kỳ thật cũng không có gì. Nhưng ngươi ở Nam Cương, những ngày tới đây sẽ phải đối đầu với hết đợt sóng này tới đợt sóng khác, bốn tộc kia không biết trời cao đất dày, thấy Miêu tộc ta thất thế, e rằng khó tránh khỏi lợi dụng thời cơ; hơn nữa trong Thập Vạn Đại Sơn, Thú Yêu lúc nào cũng có thể phục hoạt trở lại, hạo kiếp gần kề, ngươi vai gánh trọng trách, phải bảo trọng lấy mình".

Đồ Ma Cốt nghiến răng, đáp ứng một tiếng.

Đại vu sư chăm chậm đứng dậy, nhìn quanh một vòng, chợt lại nói: "Nếu tương lai tình thế thật sự nguy cấp, tuy Thất Lý Đồng này là nơi cư trú của bao thế hệ Miêu tộc bọn ta, nhưng cũng không phải là không buông bỏ được, chỉ cần người còn, tương lai sẽ còn hy vọng".

Đồ Ma Cốt sắc mặt trắng nhợt đi mấy phần, chăm chậm thốt: "Dạ".

Đại vu sư thở dài một tiếng, từ từ bước ra ngoài.

Thân ảnh còm cõi dựa vào cánh tay của Đồ Ma Cốt, Quỷ Lê và Tiểu Bạch theo sau, lúc đi từ tế đàm trên triền núi xuống, không có mấy ai chú ý tới.

Nhưng lần theo tiếng bước chân, thân ảnh của đại vu sư không biết đã bao lâu rồi chưa xuất hiện trên con đường tại Thất Lý Đồng này chung quy đã bị người ta chú ý, dẫn theo tiếng hô hoán nửa mừng nửa sợ, càng lúc càng có nhiều người Miêu ngưng nghỉ công việc mà tụ tập lại.

Đại vu sư mỉm cười, không ngừng vẫy tay về phía những người Miêu xung quanh, nhưng lại thủy chung không dừng bước, một mực nhắm hướng đường ra Thất Lý Đồng mà đi.

Cuối cùng, người Miêu từ từ cảm thấy được có gì đó không đúng, trong đám đông bắt đầu có người kêu gào bằng tiếng Miêu, Quỷ Lệ và Tiểu Bạch tuy nghe không rõ, nhưng chắc cũng biết họ kêu gào cái gì.

Sắc mặt của đại vu sư cũng tựa như có vẻ thê lương, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn, nụ cười dần dần tiêu tán, thay vào đó rõ ràng là một thứ bi thương.

Chỉ là ông ta vẫn trầm mặc như trước.

Chỉ vẫy tay.

Chầm chậm đi xa.

Đồ Ma Cốt cũng đã dừng bước, đứng trước đám đông, lặng im ngưng vọng nhìn theo bóng lưng còng.

Trong đám đông lúc này tiếng khóc than kêu gào đã kết lại thành một mảng, nhiều người kinh hoàng run rẩy, càng có nhiều người hướng về phía lão nhân đang đi càng lúc càng xa mà quỳ xuống.

Quỷ Lệ đi ngay sau đại vu sư, lắng lặng nhìn lão nhân, giật mình phát hiện trên khuôn mặt già nua không biết tự lúc nào đã lưng tròng lè nóng.

Cuối cùng đã đi đến thông đạo dẫn ra bên ngoài sơn cốc, tiếng khóc sau lưng đã rền vang toàn sơn cốc.

Thân thể lão nhân bắt đầu run run, lão quay phắt lại, một lần nữa ngóng vọng mảnh đất này, sơn cốc này, bầu trời này...

Người Miêu từ dǎng xa nhìn thấy la lên, nhiều người mừng quá nhảy dựng lên.

Nhưng chỉ một hồi sau, đại vu sư nhắm chặt mắt lại, như muốn ghi khắc hết mọi vật trên vùng đất này vào lòng, nhíu mày, lại xoay người lại.

Trong sơn cốc, đột nhiên tĩnh lặng hẳn.

Vô số đạo mục quang, lại không có tới một tiếng kêu than!

Bắp thịt trên mặt đại vu sư run run nhẹ nhẹ, chậm chậm, chậm chạp cất bước, biến mất vào thông đạo.

Trong Thất Lý Đồng một màn tĩnh lặng.

Sau một hồi lâu, cũng không biết là ai cất lên tiếng khóc đầu tiên, chỉ một phút sau, toàn sơn cốc liền phủ trùm tiếng khóc buồn.

Thập Vạn Đại Sơn.

Xuyên qua Hắc Sâm Lâm, lại vượt qua bảy sơn mạch hiểm ác, là một tòa núi cao quanh năm hắc khí vây phủ. Dưới tòa núi cao trơ trụi không có tới một bóng cây một ngọn cỏ đó, không ngờ lại có một đại động. Miệng động cao ba trượng, rộng một trượng rưỡi, quanh năm không ngừng có âm phong từ bên trong gào rít thổi ra, tạo thành tiếng vang sắc trầm, phảng phất như một linh hồn cuồng nộ vĩnh viễn gầm gừ không ngưng.

Giữa miệng động, đặt một tòa thạch tượng doan doan chính chính, kích cỡ như người thật, nhìn ra thì lại là một mỹ lệ nữ tử, quay mặt hướng vào Sân Ma Động sâu kín, lặng lẽ đứng yên. Luồng gió âm lãnh quanh năm gào rít không ngừng xoáy trên thạch tượng, phát ra thanh âm trầm lắng, cứ như là một tấm gỗ yếu ớt ngăn chặn cuồng phong bạo vũ.

Chỉ là nàng lại phảng phất vĩnh viễn không lui!

Một vu yêu toàn thân vận hắc y lúc này đang đứng trước tòa thạch tượng đó, im lặng dõi trông.

Một con ác long bên cạnh gã tựa hồ cũng đặc biệt kính sợ tòa thạch tượng đó, từ từ lùi ra xa, nhìn đông ngó tây, rít lên một tiếng, giương bốn cẳng bỏ chạy lên núi. Không lâu sau, biến mất hẳn trong hắc khí.

Âm phong băng lãnh thấu xương, phất động tà hắc y của vu yêu, giữa cảnh sắc hoang lương đó, người đó tựa hồ cũng dần dần cung hiến lộ nét hư vô phiêu diêu, gần như không có thật nữa.

Gã một mực dõi nhìn, một hồi rất lâu, rất lâu, lâu đến mức cả Kim Bình Nhi cũng bắt đầu hoài nghi hắc y nhân đó có phải đã biến thành thạch tượng luôn rồi không.

Từ khi may mắn thoát khỏi Hắc Sâm Lâm, đồng thời bất ngờ dưới tòa huyền nhai cự nham phát hiện ra Sát Sinh Đao chém ngập vào kẽ đá, khiến cho Kim Bình Nhi lờ mờ đoán lẽ nào đại tướng của Quý Vương Tông là Sát Sinh Hòa Thượng đã tiến vào đây sớm hơn mình?

Chỉ là Sát Sinh Đao tuy còn, Sát Sinh Hòa Thượng lại không thấy bóng dáng, người đi mà pháp bảo còn ở lại, nguy hiểm đó tất phải biết chừng nào, sợ rằng Sát Sonh Hòa Thượng đã gặp phải bất trắc. Trong Thập Vạn Đại Sơn, thật là sát cơ ngập bước.

Nhưng Kim Bình Nhi tuy do dự, lại vẫn ngầm ngầm truy theo bước chân của vu yêu mà lên. Trên đường nàng biết vu yêu có dị thuật, càng cẩn trọng đề phòng, không dám sơ suất, càng không dáp tới quá gần hắc y nhân và quái vật ác long đó, thêm vào vu yêu cứ nghĩ người truy tung đằng sau đã chết trong Hắc Sâm Lâm, không ngờ không phát giác ra Kim Bình Nhi đằng sau, cứ để Kim Bình Nhi một mực theo tới trước Sân Ma Cổ Động.

Giờ phút này Kim Bình Nhi nắm phục sau một ụ đất nhỏ, từ đằng xa vọng nhìn thân ảnh đen sì, không nhịn được bắt đầu hoài nghi hắc y nhân kia lẽ nào muốn đứng luôn ở đó làm bạn với thạch tượng nữ nhân kia?

Từ khi đến Sân Ma Động cho tới bây giờ, vu yêu cứ bất động ngưng vọng nhìn thạch tượng kia đã quá bốn canh giờ.

Lúc Kim Bình Nhi bất giác muôn nhắm mắt lại ngủ một giấc, thân ảnh của vu yêu chung quy đã có động. Kim Bình Nhi tinh thần phẫn chấn, liền nhìn kỹ trở lại.

Chỉ thấy vu yêu áo đen kia tựa hồ đã trả qua một giai đoạn trầm tư đắn đo lâu dài, cuối cùng bộ dạng có vẻ như đã có quyết định, hướng về phía thạch tượng nữ nhân, im lặng gấp hông, cung cung kính kính cúi lạy.

Xa xa, Kim Bình Nhi thấy vu yêu miệng hướng về phía thạch tượng mà nói rù rì một câu gì đó, chỉ là khoảng cách quá xa, không nghe được gì cả. Sau đó, thân người vu yêu từ từ xoay qua, nhắm vào Sân Ma Cổ Động mà bay đi.

Kim Bình Nhi nhíu mày, nỗi nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn, trong cổ động kia hiển nhiên có tuyệt đại bí mật gì đó, rất có khả năng là chỗ ở của nhân vật thần bí qua lời đàm thoại giữa Thượng Quan Sách và vu yêu. Nhưng tại chốn hoang vu cùng sơ ác thủy này, sao lại có một thạch tượng nữ tử, lại còn dựng ngay trước miệng thạch động?

Nhin thần tình của vu yêu đối với thạch tượng đó, rõ ràng có quan hệ mật thiết với thạch tượng, e rằng còn có quá khứ gì chưa nói rõ đây.

Kim Bình Nhi mắt thấy vu yêu đã biến mất trong cổ động, định chui người ra, len lén đi tới xem cho kỹ tòa thạch tượng kia, bất chợt thân người vu yêu đột nhiên dừng hẳn lại.

Kim Bình Nhi thất kinh, cơ hồ nghĩ mình đã để lộ thân hình, không khỏi hồi hận trong lòng, đang lúc lo lắng lại phát giác vu yêu căn bản không quay đầu lại nhìn về phía mình, tựa hồ không giống đã phát hiện ra mình.

Nàng mới yên tâm trở lại, liền núp kỹ, lại len lén thò đầu ra nhìn về phía cổ động.

Lần này, nàng không khỏi trợn tròn mắt.

Phía trước thạch tượng nữ tử, miệng động Sân Ma Động, bất chợt bay ra một đạo bạch khí, hoàn toàn đối nghịch với hắc khí âm phong xung quanh. Vu yêu cũng đã dừng lại, lặng lẽ chú thị nhìn đạo bạch khí kia.

Bạch khí càng lúc càng tích tụ đông đặc lại, dần dần ngưng tụ thành hình, biến thành hình dạng một người. Kim Bình Nhi từ chỗ này nhìn ra, giật mình nhận thấy đó là một nam tử cao lớn, hữu thủ nâng cự kiếm, tả thủ giữ khiên lớn. Thân thể của y hoàn toàn tạo thành từ bạch khí, phiêu diêu bất định giữa âm phong, nhưng động tác thân thể, thậm chí cả thần tình trên mặt không ngờ hoàn toàn có thể thấy rõ.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên không nói gì, một hồi sau hít một hơi dài, tự thì thào với mình: "Là một âm linh!".

Nàng cũng xuất thân trong Ma Giáo, đối với chuyện quỷ mị ít nhiều gì cũng biết vài phần: xa xưa tương truyền, nhân sinh lão tử, duy có hồn phách là bất diệt,

sau khi kết thúc một đời, hồn phách rời khỏi thân thể, vãng đầu lai sinh, sinh sinh thế thế, luân hồi không nghỉ. Nhưng trong thế gian lại có oán linh tồn tại, bỗng vào tham, sân, si ba thứ độc cốt, bỗng vào úy, ác, phạ ba thứ khủng cự cối, quyến luyến trấn thế, cứ ôm lấy cõi trấn, không chịu vãng sinh, kêu là "âm linh".

Năm xưa lúc Quỷ Lệ còn là Thanh Vân Môn tiểu đệ tử Trương Tiểu Phàm, cùng Lục Tuyết Kỳ lạc vào dưới Tử Linh Uyên trong Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn, bên cạnh Vô Tình Hải, đã gặp phải vô số âm linh dưới vực sâu.

Chỉ là những âm linh đó đều là hồn phách người phàm, bị Luyện Huyết Đường năm xưa sát hại mà không thể vãng sinh, người thường gặp phải cõi nhiên là bị hại, nhưng trong mắt người có chân tu lại không phải là yêu nghiệt lợi hại gì, cho nên lúc đó Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ tuy đạo pháp chưa thành, vẫn có thể cầm cự lâu dài.

Âm linh mà Kim Bình Nhi gặp hôm nay lại tuyệt không phải là âm linh bình thường, mà là "hung linh" hiêm thay nhất trong truyền thuyết.

Loại hồn phách này, lúc sinh tiền đa phần là nhân vật tu hành cao thâm, sau khi chết lại vì những si niệm phẫn khai sâu sắc cực độ mà không chịu vãng sinh, cam nguyện bảo vệ vật gì đó, làm dã quỷ thê lương, phiêu đãng giữa dương thế.

Những hung linh này, đạo hạnh bản thân dĩ nhiên là cao cường, thêm vào quỷ lực sau khi chết, càng hung lệ, người tu hành phổ thông căn bản không phải là đối thủ, có thể nói là quỷ vật hung hăn một trong hàng vạn. Chỉ là người tu hành thường coi trọng vãng sinh hơn là người thường, ít khi chịu từ bỏ vãng sinh, cho nên hung linh mới hiêm có, Kim Bình Nhi giờ đột nhiên nhìn thấy, không khỏi rùng mình.

Bất quá nhìn lại, vu yêu áo đen kia lại tựa hồ không có biểu hiện gì ngoài sở liệu, đối diện với hung linh cản đường gã, gã chỉ chậm chậm ngẩng đầu nhìn.

Thân thể của hung linh do đạo bạch khí hợp thành to lớn vô cùng, cơ hồ che chắn toàn miện Sân Ma Động, vu yêu nhìn hung linh như một chiến thần tay thủ khiên kiếm, đột nhiên thở dài một tiếng.

"Ngươi cuối cùng đã chịu ra gặp ta". Gã buồn buồn thốt.

Hung linh lạnh lùng chú thị nhìn vu yêu, đạo bạch khí của y và hắc y hắc ảnh của vu yêu cứ như hai cực đoan tuyệt không thỏa hiệp.

"Ngươi là kẻ phản bội nương nương, có tư cách gì dám nói chuyện?".

Vu yêu thân người tựa hồ run lên, con người thâm trầm vĩnh viễn khó biết được không ngờ bị câu nói đó làm cho toàn thân đau đớn.

Gã ngẩng đầu nhìn khuôn mặt phẫn nộ kia, một hồi sau, lại thủy chung im lặng không nói gì, chậm chậm cúi đầu.

Chương 134

Hung Linh

"Ngươi có tránh ra không?". Vu yêu trầm mặc một hồi lâu, chầm chậm thốt.

Hung linh lạnh lùng nhìn gã: "Trước thần tượng của nương nương, ngươi lẽ nào còn chưa hồi hận?".

Bộ áo đen trên mình vu yêu lại hơi run run, xem ra tựa hồ dưới lớp vải hắc y, gã cũng đã thập phần kích động, chỉ là gã còn chưa quay đầu lại nhìn thạch tượng nữ tử kia lần nữa.

"Ta không sai, là nương nương đã sai". Gã xen giọng.

"Hừ!". Hung linh giận dữ rống lên, tiếng hét như sấm chớp trên trời đánh xuống phàm thế, làm cho cát đá gần đó bắn tung tóe: "Súc sinh! Tên vô sỉ ngươi không ngờ còn dám nói những lời như vậy!".

Kim Bình Nhi đãng xa nhíu mày lại, không cầm được phái thò tay bịt tai, cách xa như vậy, lời đồi thoại giữa một hắc một bạch nàng nghe không rõ mấy, nhưng hung linh bất chợt thét lên một tiếng, lại cơ hồ như tiếng sấm đánh sát tai nàng, làm chấn động màng nhĩ của nàng.

Đăng xa, vu yêu che mặt bằng khăn sa đen, không nhìn thấy biểu tình của gã, nhưng chỉ nghe thanh âm nói chuyện của gã càng lúc càng thê lương thống khổ: "Ta không sai, ta không sai...".

Gã lẩm bẩm một mình, cũng không biết là nói với hung linh, hay là nói với chính mình, hoặc giả gã đang nói với thạch tượng đăng sau.

"Hắc Mộc, ngươi mau mau quỳ xuống thỉnh tội với thần tượng của nương nương, tuyệt hết những si tâm vọng tưởng của ngươi, thì bọn ta vẫn còn là huynh đệ, nếu không, từ nay về sau, ngươi đừng trách ta lạnh lěo vô tình".

Vu yêu thân người chấn động, ngẩng đầu lên nhìn: "Ngươi, ngươi còn nhận ta là huynh đệ?".

"Phải!". Hung linh hét lớn: "Chỉ cần ngươi đoạn tuyệt hết si niệm, sau khi thỉnh tội với thần tượng của nương nương, cùng ta hợp sức bảo trợ nương nương, trấn thủ Sân Ma Cổ Động này, Hắc Mộc ngươi vĩnh viễn là huynh đệ của ta".

Hắc y trên mình vu yêu phiêu đãng theo gió, thấp thoáng có thể cảm thấy sự kích động nội tâm của gã, chỉ là qua một hồi, thân người gã dần dần bình tĩnh lại, toàn thân trầm mặc không nói gì. Hung linh kia nhìn gã chầm chằm, biểu tình vốn trông mong chờ đợi chung quy đã chuyển biến thành phẫn nộ sâu nặng.

"Ngươi còn không chịu hồi đầu?". Hung linh giận dữ thét.

Thanh âm của vu yêu hoàn toàn lãnh tĩnh, như giọng điệu hàng ngày của gã: "Ta không còn đường để hồi đầu".

"Hừ!". Hung linh rống lên một tiếng, thanh kiêm khổng lồ hoành không chém xuống, phạt trước người vu yêu, đất cát bay mù trời trong một sát na, mặt đất gần đó cũng bị chấn động bật dậy.

Kim Bình Nhi biến sắc, hung linh đạo hạnh cao quá, còn trên cả trong tưởng tượng của nàng.

Chỉ là vu yêu lại không một chút kinh sợ, lạnh lùng nhìn hung linh: "Đại ca...".

Hung linh giận dữ: "Im miệng, ta không phải là đại ca của ngươi!".

Vu yêu điềm đạm thốt: "Cho dù huynh không nhận tôi, tôi cũng vẫn nhận huynh vĩnh viễn là đại ca của tôi. Năm xưa đích xác là nương nương đã sai, chuyện đến hôm nay, tôi phải vì nương nương mà làm chuyện nương nương chưa làm xong!".

Hung linh càng phẫn nộ, hét lớn: "Ngươi điên à?".

Vu yêu hít một hơi sâu: "Cho dù tôi có điên, chuyện này tôi cũng phải đi làm!".

Nói xong, thân hình gã phiêu động, nhắm Sân Ma Cổ Động mà bay vào. Hung linh hiển nhiên phẫn nộ cùng cực, thét lớn một tiếng, kiềm nhầm ngay đầu vu yêu mà chém xuống. Uy lực của một kiếm đó còn hơn cả hồi nãy, tường đá nơi động khẩu cũng phải rùng mình, như muốn sập xuống.

Kim Bình Nhi từ đẳng xa dòm tới, vẫn không khỏi lo lắng cho vu yêu, chỉ là vu yêu giờ phút này đã lọt vào Sân Ma Cổ Động, thân ảnh bị tường đá che chắn, động tác giao thủ với hung linh ra sao, Kim Bình Nhi không nhìn thấy.

Nhưng trong cổ động, sau khi đất đá rơi xuống, hung linh hò hét không ngưng, thân ảnh của vu yêu lại không còn thấy nữa.

Chỉ có trong bóng tối sâu kín của cổ động truyền ra thanh âm u oán của vu yêu: "Đại ca, huynh từ lúc sinh tiền cho đến sau khi chết vẫn là tuyệt thế anh hùng, chỉ là bọn ta hiện tại không còn giống nhau nữa, huynh hà tất phải như vậy...".

Hung linh tức giận thét lên, tiếng thét thê liệt, phảng phất như có một ngọn lửa phừng phừng đang thiêu đốt tim gan.

Trong Sân Ma Cổ Động trầm mặc lại, hiển nhiên vu yêu đã đi xa rồi.

Hung linh trầm mặc lại, một hồi sau, y từ từ quay về phía thạch tượng trước động khẩu, thân thể bạch sắc khổng lồ chậm chậm uốn động, bạch khí vâng vâng như sương khói vây bọc, quần quyện lấy thạch tượng nữ tử.

"Nương nương...".

Tiếng thởn thức nho nhỏ, nỗi bi thương và u uẩn từ một thế giới khác biệt thấp thoáng kéo theo một chút bất lực vô trợ, tiệm đọng âm vang giữa đất trời. Rồi thân ảnh của y cũng dần dần phiêu tán, chậm chậm tiêu biến trong hắc khí âm phong.

Trước Sân Ma Cổ Động lại hồi phục sự bình tĩnh, cứ như không có gì xảy ra vậy. Chỉ có thạch tượng nữ tử kia vẫn an tĩnh đứng yên tại đó, vẫn vĩnh viễn chịu

đựng tiếng gào rít âm lãnh không ngưng bắt nguồn từ nơi đen tối nhất trong Sân Ma Cổ Động.

Thanh âm đó phảng phất càng thê lệ hơn.

Trung thổ, miền nam, Hồ Kỳ Sơn.

Dưới sơn mạch hoang lương, ẩn tàng tổng đường của Ma Giáo Quỷ Vương Tông, vô số ma giáo đệ tử đang lục tục vào ra.

Ở chỗ kín đáo nhất của chốn đó, trong động quật thiên nhiên khổng lồ, Quỷ Vương mặt không chút biểu tình đang đứng trên bình đài, vọng nhìn hai thượng cổ kỳ thú trong huyết trì.

Quỷ Ngưu đang tắm mình trong huyết thủy, bất động, cả nhân thần cũng hiển lộ vẻ ảm đạm. Hoàng Điều trước đây một chút còn cố gắng chống đối, hiện tựa hồ như dưới sự áp chế của những lực lượng quý dị, tinh thần cũng mệt mỏi hẳn, an tĩnh ngâm mình trong huyết thủy, không còn di chuyển nữa.

Phục Long Đỉnh treo giữa không trung, nhấp nhôáng ánh sáng màu đỏ, từ từ chuyển động, bắn ra từng luồng sáng đỏ chói, bao trùm lấy Quỷ Ngưu và Hoàng Điều.

Hơi thở huyết tinh nồng nặc tràn ngập cả động quật.

Một bóng đen chợt thoảng hiện, Quỷ tiên sinh thần bí nhất trong Quỷ Vương Tông đã bay lên, xuất hiện bên cạnh Quỷ Vương.

Quỷ Vương nhìn gã: "Sao rồi?".

Quỷ tiên sinh xem bộ dạng cũng có phần tương tự như nhân vật thần bí vu yêu xuất hiện tại Nam Cương, đều vận hắc y, mặt che khăn sa đen, chỉ là thanh âm có vẻ già hơn mấy phân.

Lúc này chỉ thấy khăn sa đen che mặt hơi động đậy, gật đầu nhẹ nhẽ: "Không sai bao nhiêu, Quỷ Ngưu hàng phục, Hoàng Điều chưa tới ba ngày cũng sẽ chịu quy trận. Tứ Linh Huyết Trận đã thành phân nửa rồi".

Quỷ Vương không nói gì, chậm chậm gật đầu.

Quỷ tiên sinh điềm đạm thốt: "Đừng nói gì tới chính đạo, chỉ cần uy lực của một nửa Tứ Linh Huyết Trận này cũng đã đủ để tảo bình Vạn Độc Môn cùng Hợp Hoan Phái".

Quỷ Vương nhìn gã, chậm chậm nói: "Cái ta muốn đối phó là Tru Tiên Kiếm Trận của Thanh Vân Môn".

Quỷ tiên sinh mặc nhiên.

Quỷ Vương xoay người, từ từ đi ra, đồng thời thốt: "Ta đi truy tầm hai con linh thú còn lại, chuyện ở đây phó thác cho ngươi".

Quỷ tiên sinh từ đằng sau nhìn theo thân ảnh của ông ta từ từ đi xa, mắt thiêm động, cũng không biết đang nghĩ gì.

Một hồi sau, gã xoay người lại, trầm tư lặng lẽ, chợt thở dài một tiếng, thanh ảnh nhoáng lên, lại hướng về phía huyết trì bay tới.

Trong cổ quật, mùi huyết tinh đột nhiên lại nồng nặc hắn lên.

Quỷ Vương từ trong huyết trì cổ quật đi ra, chắp tay đằng sau lưng mà đi, vượt qua dũng đạo dài thườn thượt, đến trước ngã tư đường, do dự một hồi, trên mặt ông ta tựa hồ thoáng lên một chút thương nhớ, quay người nhắm phía phải mà đi.

Trên đường, gặp nhiều đệ tử Quỷ Vương Tông, chúng nhân vừa gặp Quỷ Vương đều cúi đầu hành lễ, Quỷ Vương cũng không đáp lại, cứ chậm chậm mà đi, đi đến hết đường là một hàn băng thạch thất.

Ông ta đứng trước cửa, thần tình vốn vẫn như tòa Thái Sơn lại đột nhiên như già nua đi nhiều. Một tiếng thở dài nhẹ nhẽ, ông ta đẩy cửa đá, bước vào.

Một luồng lãnh khí đậm pháp vào mặt, Quỷ Vương xoay tay đóng cửa đá lại. Hàn băng thạch thất tĩnh không lớn lắm, bày biện càng cực kỳ giản đơn, trong thạch thất chỉ có một hàn băng thạch dài, Bích Dao sắc mặt trắng như tuyết đến mức không còn tới một tia huyết sắc đang an tĩnh nằm dài bên trên, song thủ đặt trên ngực, nắm lấy "Hợp Hoan Linh" màu vàng.

Một nữ tử lặng lẽ đứng bên mình nàng, ngưng vọng nhìn nàng.

Quỷ Vương bước tới, mục quang lạc trên gương mặt của ái nữ, khoé mắt chợt co thắt lại, cả song thủ đang chắp sau lưng cũng không cầm được mà nắm chặt lại.

Mười năm rồi, đã tròn mười năm.

Mười năm qua ông ta cơ hồ không có ngày nào là không thương tâm vì đứa con gái, thậm chí ông ta cố ý giảm lại ít đến nhìn Bích Dao, cũng vô phương tránh được.

Ái nữ duy nhất...

Thanh âm của ông ta cũng biến thành trầm lắng nghèn nghẹn: "U Cơ, ngươi để ta và Dao nhi ở đây một chút".

U Cơ chậm chậm đứng dậy, xoay người hướng Quỷ Vương hành lễ, rồi bước ra ngoài.

Mục quang của Quỷ Vương quét qua thân ảnh của ả, không nói tiếng nào.

"Kết".

Tiếng động nhỏ vang lên, thạch môn mở ra rồi đóng lại, trong hàn băng thạch thất chỉ còn lại hai cha con.

Quỷ Vương đứng bên cạnh Bích Dao, từ từ ngồi xuống.

"Dao nhi, phụ thân đã lâu rồi không đến gặp con, con có giận ta không?".

Thanh âm của ông ta trầm lắng, âm vọng trong thạch thất một nỗi sầu khổ bất tận.

Chỉ là Bích Dao vẫn thong dong bình tĩnh mà nắm yên như trước.

Quỷ Vương ngưng vọng nhìn khuôn mặt mỹ lệ, ngây ngô xuất thần: "Con giống mẹ con như đúc! Cả tính khí cũng không khác gì. Con có biết không, Dao nhi...".

"Mẹ con hồi còn tại thế, ta không thể gặp mặt nàng lần cuối cùng, nhưng ta biết nàng đã phó thác con cho ta. Bao nhiêu năm rồi, ta chỉ sợ đã đổi với con không tốt, không còn mặt mũi nào mà xuống cửu魘 gắp mẹ con. Nhưng... nhưng...".

Nhân vật khiến cho vô số người sợ hãi phẫn hận trong đương kim thiên hạ đó, giờ phút này cả thanh âm cũng đã hơi run run, nói cái câu mà ông ta đã nói lên vô số lần trong suốt mười năm qua: "Sao con... sao con khờ quá vậy?".

Bích Dao vẫn lặng lẽ, vẫn bình tĩnh nắm yên trước mặt ông ta, trên dung nhan trắng tái của nàng nhìn không ra một chút thống khổ thương tâm nào, trái lại, thấp thoáng còn có một nụ cười lợt lạt.

"Dao nhi...". Quỷ Vương kêu lên một tiếng, cũng không nói gì nữa. Ông ta chỉ ngồi yên đó mà nhìn, bồi bạn với ái nữ duy nhất của mình.

Cho đến khi trên cửa đá của hàn băng thạch thất đột nhiên truyền vào một tràng tiếng gỗ cửa "cạch cạch".

Quỷ Vương nhíu mày, sát khí hơi thoáng qua trong mắt, mười năm nay, trừ Quỷ Lệ ra, ai cũng không dám quấy nhiễu ông ta lúc ông ta đang bồi bạn với con gái. Ngay cả Quỷ Lệ, trong mắt hắn luôn luôn chỉ có một mình Bích Dao, Quỷ Vương cũng không nói gì với hắn.

Nhưng hôm nay Quỷ Lệ không có ở đây, lại có ai dám mạo phạm đến đại kị của Quỷ Vương, thật là hiếm thấy. Quỷ Vương hừ một tiếng, đứng dậy, dùng ống áo bào nhẹ nhè chùi chút ngắn lẻ nơi khoé mắt, hít một hơi dài, đợi đến khi ông ta xoay người lại, lại đã biến thành Quỷ Vương khiến cho vô số người kính sợ.

Ông ta từ từ bước tới cửa, mở cửa đá, bước ra ngoài.

Ngoài cửa chỉ có một người đứng đó - Thanh Long.

Quỷ Vương nhíu mày, Thanh Long là người cầm đầu Tứ Đại Thánh Sứ của Quỷ Vương Tông, là tâm phúc đắc lực của ông ta, luôn luôn được coi trọng phi thường. Hơn nữa y hành sự luôn luôn cẩn thận, tuyệt không thể đi quấy nhiễu ông ta và Bích Dao.

Xem ra chắc có đại sự phát sinh.

Quỷ Vương nhìn chăm chăm, Thanh Long thấp giọng: "Vùng Nam Cương đã truyền tin về".

Quỷ Vương nhíu mày: "Sao?".

Thanh Long nhìn Quỷ Vương: "Nghe nói Quỷ Lệ đã tìm ra người biết Hoàn Hồn Dị Thuật, đang dẫn người đó về".

Chuyện này không phải tầm thường, Quỷ Vương công phu trấn định tu dưỡng như vậy không ngờ cũng để lộ vẻ mừng rỡ, không nhịn được bước tới một bước: "Thật sao?".

Thanh Long gật gật đầu, trong lòng thở dài, cốt nhục tình thâm, thật là ai ai cũng không thể tránh khỏi.

Quỷ Vương ngửa mặt lên trời, hít một hơi sâu, trấn định lại tâm tình kích động của mình, nhưng song thủ vẫn còn run run: "Người đó là ai, Quỷ Lệ làm sao mà tìm ra?".

Thanh Long đáp: "Người đó là đại vú sư của Miêu tộc, một trong năm tộc vùng biên thùy Nam Cương, việc Quỷ Lệ làm sao biết ông ta có Hoàn Hồn Dị Thuật thì không biết được".

Quỷ Vương gật đầu: "Chuyện đó không lo, chỉ cần ông ta có thể cứu Dao nhi là được rồi, có thể cứu Dao nhi là được rồi...". Lời nói thật như trông mong đại vú sư và Quỷ Lệ giờ phút này đứng ngay trước mặt.

"Bạn họ đi mấy ngày rồi, còn bao lâu nữa sẽ tới đây?". Quỷ Vương hỏi truy.

Thanh Long đáp: "Tin tức này là do Quỷ Lệ kêu thám tử suốt một dải phương nam của bọn ta về truyền lại. Nghe nói là vì vị đại vú sư đó thân mang trọng thương, vô phương phi hành, cho nên chỉ còn nước bộ hành từ từ".

Quỷ Vương thử người: "Trọng thương? Sao vậy?".

Thanh Long đáp: "Nghe nói vì nội chiến trong Nam Cương ngũ tộc mà bị thương, hơn nữa...". Y do dự một hồi: "Hình như Quỷ Lệ cũng thụ thương không nhẹ, mà còn bị thương từ trong tay chính đạo".

Quỷ Vương mục quang đứng lại: "Chuyện là sao?".

Thanh Long lắc đầu: "Tình huống cụ thể còn chưa rõ, một dải Nam Cương luôn luôn thuộc về thế lực của Phàn Hương Cốc, người của bọn ta rất khó lòng trà trộn vào, tình huống rõ ràng e rằng phải đợi Quỷ Lệ về đến mới hỏi ra được. Bất quá ở phương nam luôn luôn do lão nhị Bạch Hổ phụ trách, tin tức kỳ này cũng là do gã truyền về. Nhưng theo lời nói của gã, tựa hồ...".

Quỷ Vương lạnh lùng: "Bạch Hổ nói gì?".

Thanh Long trầm mặc một hồi: "Bạch Hổ bẩm báo cùng về với Quỷ Lệ còn có một người, một nữ tử hồ mị".

Quỷ Vương biến sắc.

Thanh Long liếc nhìn Quỷ Vương, từ từ nói tiếp: "Ngoài ra, Bạch Hổ còn đặc biệt đề cập tới một điểm, con khỉ bên cạnh Quỷ Lệ tự hồ không còn như trước".

Quỷ Vương mắt loang loáng hàn quang, một hồi sau mới chậm chạp thốt: "Tam Nhãn Linh Hầu đã mở linh mục rồi?".

Thanh Long trầm mặc, không nói gì.

Ngoài hàn băng thạch thất đột nhiên trầm tĩnh lại, Quỷ Vương chậm chạp xoay người, mục quang lạc trên cửa đá. Mục quang của ông ta phảng phất từ cửa đá đó mà xuyên vào, nhìn con gái đang nằm an tường.

"Dao nhi, con có thấy cha không?".

Trong lòng Quỷ Vương dâng dặc một nỗi niềm.

Thập Vạn Đại Sơn, Sân Ma Cổ Động.

Kim Bình Nhi im ắng di động thân hình, hướng về phía cổ động thần bí âm trầm mà mò tới.

Lúc này, vu yêu đã tiễn vào khá lâu, hung linh cũng đã tiêu tán, không thấy xuất hiện nữa, toàn miệng động một màn âm lãnh trầm tịch, chỉ có âm phong từ trong Sân Ma Cổ Động thổi ra vẫn gào rít không ngưng.

Dần dần, Kim Bình Nhi đã đến gần tòa thạch tượng nữ tử. Nàng cẩn thận tới gần, xung quanh rất yên ắng, cho đến khi nàng bước tới cách mặt thạch tượng nữ tử ba thước, chỉ có tiếng gió lùa rít, không còn động tĩnh gì khác.

Kim Bình Nhi chợt cảm thấy tựa hồ có thể nghe được nhịp đập của tim mình.

Nàng định thần, lại cẩn thận xem xét xung quanh, đặc biệt là nhìn kỹ trong Sân Ma Cổ Động, bên trong tối mù tối mịt, không biết sâu rộng bao nhiêu, dường như trong bóng tối ẩn tàng một cái gì đó khủng bố, đang há cái miệng hung ác, gầm gừ không ngưng.

Kim Bình Nhi nhíu đôi mày thanh tú, cảm thấy trong bóng tối kia tà khí xung thiên, làm cho khí huyết của nàng nhộn nhạo, thật là khó chịu. Chỉ là giờ phút này, tâm hiếu kỳ của nàng lại còn hơn xa tất cả, thạch tượng nữ tử trong tâm nàng thật là một sự tồn tại thần bí, vô luận ra sao, nàng cũng phải đi xem thạch tượng đó cho rõ.

Hạ quyết tâm xong, nhẫn quang của nàng lại lạc trên tòa thạch tượng.

Nguyên là một nữ tử mỹ lệ! Kim Bình Nhi trong lòng cảm thấy dịu lại.

Đôi mày cân xứng quét ngang trên mắt, khuôn mặt tròn trịa, đường nét sắc sảo toả vẻ cứng cỏi. Môi của nàng ta mím nhoẻn, mắt của nàng ta cương nghị, như là sau bao kiếp đời gian khổ, nàng ta chung quy đã hạ một quyết tâm. Nhưng mặt của nàng ta, thần tình của nàng ta, lại là một nét ôn nhu dịu dàng, có một chút bi thương, có một chút sâu khổ.

Phong sương ngàn vạn năm, có thể nào xóa dập đi hồng nhan?

Nàng ta cô đơn đứng một mình ở đây giữa năm tháng, là vì ai?

Kim Bình Nhi lặng lẽ nhìn, chầm chậm thò tay ra, sờ vào thạch tượng nữ tử, đâu có lưu ý tới đằng sau lưng mình, lúc mình thò tay đụng vào thạch tượng, đột nhiên bạch khí sinh xuất, dần dần ngưng tụ, dần dần tích thành nhân hình, hiện ra hung linh kia.

Dưới lòng bàn tay vốn là một khối đá nhám. Từ trên thạch tượng, bao nhiêu vết thương bị âm phong hàn tuyet gió vùi mưa dập qua biết bao năm tháng phảng phất, dưới lòng bàn tay của Kim Bình Nhi, đã truyền sang người nàng, lọt vào trong tâm nàng.

Nữ tử kia thật ra sao lại như vậy?

Kim Bình Nhi không ngờ như si dại, bị thạch tượng của nữ tử hấp dẫn quên hết xung quanh.

Sau lưng, hung linh kia đã hiện thân hoàn toàn, mặc có sắc giận, thanh kiếm khổng lồ giơ cao lên, chợt hét lớn một tiếng, chém thẳng xuống!

Chương 135

Phục Sinh

Bóng tối trải dài vô tận, chỉ có âm phong lồng lộng mỗi lúc mỗi cắt cửa. Vu Yêu đi trên thông đạo trong Trần Ma Cổ Động, trông như một âm linh đi về nơi cửu u.

Động huyệt lâu đời càng đi càng thấy rộng, nhưng bóng tối xung quanh mỗi lúc mỗi thâm trầm. Trên con đường âm lãnh đáng sợ, Vu Yêu thậm chí có thể nhắm mắt mà bước đi.

Nhiều năm nay, y một mình một bóng quanh quẩn nơi đây. Đến giờ, y rốt cuộc phải tự tay thay đổi vận mệnh của mình.

Có lẽ, còn ảnh hưởng tới cả vận mệnh của bao nhiêu người khác trên thế giới.

Âm phong rú rít, ngay trước mặt y!

Một điểm u quang, đột nhiên sáng bừng lên phía trước, cho dù ánh sáng đó có u ám thế nào, nhưng trong vùng khê đặc tối tăm này, nó vẫn lấp loé chói mắt.

Vu Yêu dừng bước.

U quang khe khẽ chớp láy trong bóng tối, chập chờn bất định, như chiêu hồn, như dụ hoặc, như khát vọng, như châm biếm...

Gió, lay động tà áo đen của y, giống như bao nhiêu tuế nguyệt của quá vãng, y ngưng vọng về thời đó.

Nhiều năm trước, y cũng đứng ở đây, như thế này, nhưng lúc đó, bên mình y còn có huynh đệ, trước mặt y còn có một thân ảnh tuy yếu nhược nhưng phảng phất ngăn chông được cả đất trời.

Hiện tại, lại chỉ có cái bóng cô đơn của một mình y.

"Nương Nương..." Y hơi cúi đầu, miệng lẩm nhẩm gọi.

Sau đó, y lại lướt về phía trước, về phía u quang đó, như con thiêu thân liều mình.

U quang đại thịnh, âm phong trong cỗ động cũng đột nhiên mạnh mẽ hồn lên. Vốn chỉ có một điểm sáng, nhưng từ nơi đó lần lần tản ra, dần dần chiếu rọi cả xung quanh.

Mặt đất gập ghềnh lởm chởm, đến đâu cũng thấy vương vãi xương trắng mủn nát, của người có, của mãnh thú cũng có. Trên vách động mênh mông, nham thạch cứng rắn, dưới bóng u quang chiếu rọi, hiện lên vô số vết hàn dày đặc, ngang ngang dọc dọc, giống như bị xé bửa ra một cách thô bạo, nhìn rất rõ ràng.

Trong bóng tối, có một thanh âm, chính là ở nơi sâu nhất của u quang, mang theo hàn ý băng lạnh, khe khẽ vọng vang.

"Ngươi quay lại rồi..."

Âm điệu đến cuối câu kéo dài ra, dội lại trên các bức vách cỗ động.

Vu Yêu không nói gì, chỉ đứng đó trong vầng sáng, bất động giây lát, rồi rút cánh tay ra khỏi tấm áo đen, trên tay y, là cây Hắc Trượng khiamond Cốt Ngọc.

"Ùng!..."

Một tiếng gầm, đột nhiên vang lên như sấm trong cỗ động. Bóng tối xung quanh nháy mắt bị đẩy lùi, nơi thâm sâu mênh mang đó, vụt loé lên ánh hào quang chói lợi, như sự tiếp tay vô số của ác ma, hướng về phía Vu Yêu, hướng về thánh khí đó đên cuồng gào thét.

Đến những bức tường đá ngàn vạn năm trong cỗ động, giờ phút này cũng bắt đầu rung lắc không ngừng, đá lớn đá bé trút xuống ầm ỹ.

Âm phong rít lên thê thiết, nghe ra như tiếng thở thèm thuồng, nặng nhọc.

"... Ngươi còn nhớ, hình dáng của Nương Nương chứ?" Vu Yêu nhìn luồng hào quang chói lợi đang nhẹ nanh móng vuốt trước mặt mình đó, đột nhiên lặng lẽ hỏi một câu như vậy.

Trong luồng sáng rực rỡ, quang mang chớp động đột nhiên ngưng đọng lại một lúc.

Tấm áo đen của Vu Yêu, lại phần phật bay lên giữa làn âm phong lồng lộng.

Đến thanh âm của y, nghe cũng phiêu phưởng bất định: "Tượng đá của người, vẫn đứng ở cửa động bên ngoài..."

Sâu trong luồng sáng, không có bất kỳ một thanh âm nào, chỉ có tia sáng co duỗi bất định, hắt lên thân hình Vu Yêu lúc tỏ lờ mờ.

Vu Yêu không nói gì nữa, chậm rãi lướt lên trước, tiến vào sâu trong luồng hào quang.

Một vùng bình địa rộng rãi, hiện ra rõ rệt, nơi đây khác hẳn ngoài kia, vách đá kiên cố phần lớn đều hoàn hảo vô khuyết, trên mặt đất có nhiều xương cốt khổng lồ, mà phần lớn là nguyên vẹn, đếm ra cả thảy mười ba bộ.

Mười ba bộ xương cốt đó hình trạng khác nhau, tán phát yêu khí rùng rùng, quây thành một vòng tròn khoảng cách không đều, nhưng cùng quay mặt vào trong quay lưng ra ngoài, phảng phất như đang bảo vệ một cái gì. Từ những hốc mắt trống rỗng đen ngòm, lờn vờn chiếu ra tia nhìn sắc lạnh.

Thân ảnh Vu Yêu đột nhiên xuất hiện, bắt đầu lại gần vòng tròn quái dị kia, đột nhiên, trong tiếng gió âm lãnh vẳng ra một thanh âm kèn két khiến người ta ghê rợn. Trên những bộ xương trắng, rõ ràng có mấy cái đầu lâu bắt đầu chuyển động, từ từ quay lại, nhìn về phía Vu Yêu đang bước tới.

Vào thời khắc kinh khủng đến mức khiến trái tim hầu như ngừng đập đó, Vu Yêu lại không hề để ý đến những khô lâu đáng sợ kia, ánh mắt y, từ đầu tới cuối chỉ nhìn về một nơi.

Đó là nơi chính giữa vòng tròn do mười ba bộ xương trắng kia tạo thành.

Nơi đó, một bộ xương trắng lớn bằng người thật, yên lặng nằm trên một bệ đá bạch ngọc cao chừng ba tấc, điểm khác biệt với những xương cốt xung quanh là, vóc thân hình người ấy vẫn còn đắp tơ lụa, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, mà dưới làn u quang chiếu rọi, màu sắc của những tơ lụa đó vẫn tươi mới vô cùng.

Từ làn u quang rọi sáng xung quanh, đến luồng âm phong rú rít, nguyên lai đều do bộ xương trắng này phát ra.

Vu Yêu chậm chậm lướt lại gần.

Quang mang lưu chuyển, những tia sáng nguyệt dị lúc dài lúc ngắn, phảng phất trong bóng mịt mờ, có hai con mắt đang chăm chăm nhìn y.

Mười ba bộ xương trắng xung quanh đột nhiên cùng phát ra tiếng "két két", hầu như nhất tề sống lại, đầu lâu chuyển động, hốc mắt sâu hoắm theo nhau chĩa vào Vu Yêu.

Một lát sau, tấm tơ lụa đắp không bay lên, trôi lơ lửng.

Dường như có một tiếng rên khẽ trầm úc, rất nhanh từ tấm lụa chiếu ra những tia sáng chói mắt, như tên buông cung không thể dừng lại được, rin rít bắn ra bốn phương tám hướng.

"Vù!" một tiếng, Vu Yêu thậm chí cảm thấy ánh sáng đó chắt chúa yêu lực cuồn cuộn, lướt sát qua bên tai mình.

Gió rít dữ dội, lẩn quất những tiếng cười lạnh âm thâm, bắt đầu vang lên trong cổ động.

Mười ba bộ xương bỗng ngửa đầu lên trời hú hét!

Giữa bầu không khí nguy dị khó tả đó, Vu Yêu chậm chạp quỳ xuống trước mặt bộ xương trắng. Dưới ánh bạch quang, trên bộ xương kích cỡ bằng người thật đó, hết sức rõ ràng hiện lên năm chỗ gãy vỡ, lần lượt ở tay phải, mắt cá chân trái, xương cổ họng, xương đầu, còn cột xương sống thì không thấy đâu cả.

Lúc này, có thể nhìn thấy dưới ánh sáng, nơi tay phải bộ xương đã đặt một viên bạch châu, nơi mắt cá chân trái là một mảnh đĩa ngọc, còn chỗ gãy vỡ nơi cổ họng đặt một cái vòng hình tròn.

Vu Yêu chậm rãi cầm Cốt Ngọc gắn trên Hắc Trượng, từ từ rút ra, sau đó, khẽ khàng đặt nó lên cái đầu lâu của bộ xương trắng. Giữa vầng trán, có một cái lỗ nhỏ vỡ nát, Cốt Ngọc không lệch không xô, đặt vừa khít vào đó.

Trong bóng tối, tựa như có một thanh âm gì đó, hun hút xa xa.

Vu Yêu thốt run rẩy, thân mình nghiêng ngả, ánh sáng hắt trở lại đôi mắt y, giống như hai ngọn hỏa diệm bạch sắc đang bùng cháy.

Ngọn hỏa diệm bùng cháy đó, là linh hồn và thể xác của ai?

Y khe khẽ thốt lên, nhưng chẳng ai nghe rõ, trong miệng y lẩm bẩm những gì. Giây lát sau, y cầm cây Hắc Trượng, đặt vào chính giữa bộ xương, vị trí của cột sống.

Đột nhiên, tất cả tĩnh lặng hẳn.

Âm phong rú rít đã ngừng, bạch quang chói mắt đã tiêu tán, bóng tối như sóng cả cuộn trào trong biển lớn vô biên lặng lẽ ào lên, nhận chìm hết thảy!

Là ai, âm thầm chờ đợi trong bóng tối?

Nơi đen đặc sâu thẳm nhất, hay là rạng đông của ảo tưởng?

Tất cả đều yên tĩnh lại, giống như sự tịch mịch hoang lương chưa từng thay đổi kể từ thời viễn cổ, đám xương trắng ngừng hú hét, im lặng!

Một thanh âm, ở nơi sâu thẳm của bóng đen và tĩnh mịch, khe khẽ vang lên!

"Bình!"

"Bình!"

"Bình bình!"

...

Đó là tiếng tim đập, tràn đầy sức sống tinh khôi, xung quanh vẫn tối tăm như thế, nhưng tiếng tim đập thì dần dần vang to lên như ma thuật, rồi chậm chạp, bắt đầu tiếng nước chảy rù rì.

Không, không phải là tiếng nước, đó là tiếng mạch máu lưu thông, trào lên từ tâm thắt, mang theo khí thế hoan hỉ vô tận không thể nào cản ngăn, tiếng máu chảy cuồn cuộn trong bóng tối.

Giấc ngủ dài đã bao nhiêu tháng năm, băng lãnh vô tận đã qua, hơi ấm đã trở về!

Là ai, trong bóng tối khe khẽ thở?

Thanh âm sôi nổi đó càng lúc càng mãnh liệt, giống như tiếng gầm của linh hồn bị cầm cố đã ngưng tụ oán hận từ ngàn năm, mỗi giọt huyết dịch trùng sinh, đều chứa đựng điên cuồng và ngạo mạn!

Từ từ, xung quanh những âm thanh khác nhau đều bắt đầu vang lên, vách đá kiên cố lại rung lắc một lần nữa, những bộ xương trắng trong bóng tối lại hé lén một lần nữa, nghênh đón yêu ma phục sinh.

Chỉ có Vu Yêu, thân ảnh của y lần chìm trong bóng tối, cảm nhận được trước mặt yêu ma vô hình đang điên cuồng nhảy múa, cảm nhận được linh hồn đang phục sinh và huyết mạch đang tuôn trào đó.

Cảm giác ấy, hầu như đều nuốt chửng lấy y...

"Bình!"

Một tiếng động lớn, sức mạnh khổng lồ khoét lên trên mặt đất cứng một cái hố lớn, Kim Bình Nhi bay vụt lên, luôn lách tránh qua những đòn đánh lén từ phía sau, sắc mặt không tránh được trắng bệch.

Tượng đá nữ tử vừa tựa hồ có ma lực, khiến tinh thần hồn phách nàng như bị thu hút hết, lại hoàn toàn quên mất những việc ngoại thân, chỉ là tiếng gió rít đúng trên đầu, một chút bản năng nhờ sự tu luyện khắc khổ nhiều năm đã khiến nàng đột nhiên kinh tỉnh, hầu như chỉ trong đường tơ kẽ tóc xông ra, lúc đó mới may mắn cứu được tính mệnh.

Kim Bình Nhi thở dốc chưa điều hoà lại được, đột nhiên sau lưng tiếng gió lăng lệ, hung linh đó đã vọt lên như mũi tên, rõ ràng thân thể chỉ là bạch khí vô hình tụ thành, nhưng kiếm lớn khiên to cầm trong tay, lại nhẹ nhàng như một món đồ chơi con trẻ.

Kim Bình Nhi biết lợi hại, không dám ngạnh tiếp, thân hình khẽ lắc một cái, cả người mau chóng lui lại phía sau, dưới hai kiếm này, hung linh đã rượt Kim Bình Nhi chạy khỏi cửa động Trần Ma Cổ Động đến mấy trượng.

Chỉ có điều tuy là nàng ngưng thần giới bị, nhưng sau khi hung linh đó đuổi ra xa khỏi Trần Ma Cổ Động đến ba trượng, thì không có đuổi tiếp nữa, thân thể vô hình của y, vẫn phiêu phưởng ở bên bức tượng nữ nhân băng đá đó.

"Ngươi là ai, dám đến vùng đất yêu ma này, còn to gan mạo phạm thần tượng của Vu Yêu Nương Nương?" Hung linh đó trừng đôi mắt to chuông đồng, lạnh lẽo hỏi.

Kim Bình Nhi khẽ thở phào, định thần, nói mảnh lạc: "Ngươi nhầm rồi, ta hoàn toàn không có ý mạo phạm thần tượng của vị... nương nương này, chỉ là ban đầu trông thấy, thấy người quả thực quá sức mỹ lệ, bất giác mời rờ tay vào thạch tượng."

Hung linh hừ một tiếng, sắc mặt hơi dịu lại, hiển nhiên cũng biết quá rõ thạch tượng này đúng là có thần kỳ dị năng, nhưng vẫn dùng một giọng lạnh lẽo băng giá nói: "Xem ngươi tuổi còn trẻ, lại mới lần đầu phạm phải, ta không muốn đói co với ngươi. Đây là nơi yêu ma quý mị, không phải là nơi ngươi nên đến, hãy mau đi đi!"

Kim Bình Nhi khẽ chau mày, với tâm ý của nàng, truy đuổi Vu Yêu đã lâu như vậy, điều bí mật quan trọng nhất chắc chắn là nằm trong Trần Ma Cổ Động này, không ngờ ngoài cửa lại có hung linh đạo hạnh cao thâm thế này trấn giữ, quả thực là phiền phức. Chỉ có điều nếu xông bừa vào, chắc sẽ kinh động đến Vu Yêu hay là quái vật đó thì đã đành, ngay hung linh trước mặt đây cũng không dễ giải quyết.

Ở đây nàng khổ sở suy nghĩ, đằng kia hung linh thấy nữ tử mục quang cứ đưa qua lại giữa mình và thần tượng của Nương Nương, đồng thời thi thoảng nhìn dòi vào sâu trong huyết động tối đen sau lưng mình, hiển nhiên đang có tính toán, bất giác vùi biến sắc.

"Hừ!" Hung linh hét lên giận dữ: "Tiểu a đầu, ta khuyên ngươi đừng tự mình chuốc vạ vào thân, trong huyết động là tuyệt thế yêu vật, ngươi vào là tự mình tìm vào tử lộ thôi. Mà ta trấn giữ cổ động, quyết nhiên không thể để ngươi ngoài xâm nhập, ngươi hãy từ bỏ ý định đi!"

Kim Bình Nhi hừ một tiếng, đâu có chịu bỏ cuộc dễ dàng thế: "Vừa rồi Hắc y nhân kia, không phải là cũng đi vào đó sao?"

Hung linh sững lại, hai mắt tinh quang đại thịnh: "Thì ra ngươi đuổi theo người đó đến đây phải không?"

Kim Bình Nhi nhìn y dò xét, trong lòng mang máng suy đoán quen hệt giữa hai người này, nhưng miệng thì vẫn tiếp: "Đương nhiên rồi, kẻ đó người không giống người, quý không giống quý... À, ta không nói ngươi, ngươi đừng tức giận!" Kim Bình Nhi lỡ lời, thấy hung linh tức giận vội vàng lấp liếm thêm, rồi tiếp: "Hắc y nhân đó cướp mất thánh khí Hắc Trượng của Miêu tộc ở Nam Cương, à phải rồi, trên đó còn có thánh khí Cốt Ngọc của Lê tộc, vừa mới vào xong, ta cũng muốn xem y rốt cục là làm cái..."

Chữ "gi" chưa thoát khỏi miệng, hung linh vốn đã biến sắc mặt đột nhiên phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, khiến Kim Bình Nhi vội nín ngay lại, hoa dung thất sắc.

"Ngươi nói cái gì, trên mình y có Hắc Trượng và Cốt Ngọc?" Hung linh cả ngươi bắt đầu run lên kịch liệt.

Kim Bình Nhi rất ngạc nhiên: "Đúng vậy!"

Hung linh ngửa mặt hú dài, bi phẫn cùng cực, vụt chuyển thân, nhìn bộ điệu của y, rõ ràng là vứt bỏ tất cả định xông vào trong Trấn Ma Cổ Động, cứ như muốn tìm Vu Yêu đó đồng quy ư tận.

Làn âm phong như vĩnh viễn không dừng, từ trong Trấn Ma Cổ Động ào ạt tuôn ra, bỗng nhiên ngừng lại.

Giữa trời đất, dường như bỗng biến mất một cái gì, đột nhiên ngưng lặng.

Hung linh mặt bỗng xám như tro.

Miệng y há to, dường như định nói gì, lại dường như muốn dùng hết sức lực toàn thân để gào thét, nhưng, không thốt nổi một thanh âm nào.

Sau đó, y chậm chậm xoay mình, nhìn về phía bức tượng đá, đột nhiên y như trúng phong, thân hình khổng lồ khuỵu xuống trước mặt nữ tử, bật khóc.

Kim Bình Nhi phát sợ, nàng xuất thân Ma giáo, bình sinh không biết đã gặp qua bao chuyện nguy dị, nhưng hung linh đạo hạnh cao đến thế này mà lại khóc rống lên bi thương như vậy, quả thực là lần đầu mới gặp. Chỉ có điều nhìn hung linh đó có vẻ đau lòng vô cùng, thân hình to lớn, lại run rẩy không ngừng, tuy chỉ là bạch khí tụ thành, chỉ là tình cảm bi thương, nhưng phảng phất như sống thật sự tồn tại trước mắt.

Kim Bình Nhi khẽ khàng di chuyển, hung linh đó cũng không chú ý. Đợi đến khi nàng di chuyển đến gần nữ tử, định nhân cơ hội này len lén thâm nhập Trấn Ma Cổ Động, đột nhiên, thân hình nàng chấn động, ánh mắt rơi trên bức tượng đá, cũng đột nhiên đờ ra.

Trên bức tượng đá lạnh lẽo, là một nữ tử mỹ lệ uyển chuyển.

Hai hàng lệ trong, lặng lẽ tràn khỏi đôi mắt tượng đá.

Thì ra, thời gian hàng trăm hàng ngàn năm, vẫn lau chưa khô một nỗi thương hoài sâu nặng...

Kim Bình Nhi ngạc nhiên đứng sau lưng hung linh, nhìn bức tượng thương tâm đó!

Trong cổ động sau lưng, văng vẳng một tiếng gào trầm trầm, giống như cái gì, tĩnh dậy sau một giấc ngủ dài, phát ra thanh âm đầu tiên vậy.

Âm phong lại nổi, tiếng rú rít càng thê lương!

Đến bầu trời, sắc trời ở trên đâu cũng ảm đạm đi!

Một lần chớp, rạch qua mây đen.

Một hổ sấm, lan ra xa mãi.

Sấm sét nổ vang, nháy mắt xé tan bầu trời. Vô số mâu đen như cùng trào cuộn, từ Thập Vạn Đại Sơn tràn về ùn ùn, cùng tụ lại trên Trần Ma Cổ Động.

Mưa trút xuống ào ào như thác đổ, lẩn trong đó những viên băng khổng lồ, khiến cho mặt đất tan hoang lõi lõm.

Kim Bình Nhi giật thót, nhảy trái tránh phải, lướt qua lướt lại trong gió mưa. Hung linh kia đột nhiên ngừng đầu, nhìn lên trời cao, gió mưa băng tuyết tất cả đổi với y hình như không là gì cả, trong ánh mắt y, chỉ thấy nỗi tuyệt vọng mà thôi.

"A!..."

Y ngửa mặt gào lớn.

Trong lúc y đang gào lên tuyệt vọng, từ trong Trần Ma Cổ Động vụt đưa ra một tiếng hú dị kỳ, lúc đầu ở xa, xong lại gần, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng vang vọng, đến phút cuối thì chấn động màng tang. Kim Bình Nhi chỉ cảm thấy đầu óc lung bùng, giống như vỡ tan, không nén được mặt mày thất sắc, vội vàng lướt ra thật xa.

Hung linh đó vụt quay mình, thân hình to lớn án lên trước cửa Trần Ma Cổ Động, giơ cao thuẫn bài, thanh kiếm khổng lồ hành lên, mắt sôi sục mày chau, không có chút nào là sợ hãi, sừng sững đứng.

Tiếng hú càng lúc càng vang vọng, nháy mắt đã sát lại gần cửa động.

Chân trời sấm nổ ùng ùng, thiên địa gầm thét, phảng phất cả dãy Thập Vạn Đại Sơn đều rung lên dữ dội.

Trong mưa gió, hung linh trông như một con thuyền nhỏ chòng chành vô lực.

Bóng tối thăm thâm đó, như ma thú nhẹ nanh mó vuốt, từ trong cổ động ào ra.

Hung linh gầm lên giận dữ, vươn lên xông lại!

Cự kiếm phản chiếu ánh chớp rạch ngang bầu trời, bạt xuống bóng tối, hắc khí chớp mắt bị chặt ra, rồi lập tức từ hai bên ào lại, tốc độ khủng khiếp phủ chụp lấy thân hình y.

Hung linh gọi lớn, từ xa, Kim Bình Nhi vẫn nghe thấy thanh âm đó: "Nương... Nương..."

Một khắc sau, hung linh tiêu biến, hắc khí như sơn, dồn sức tụ lại trước Trần Ma Cổ Động, hướng về phía chân trời, hướng xuống mặt đất.

Một tia hồng quang vụt hùng lên trong đêm tối.

Một thân ảnh, là một nam tử toàn thân phủ kín trong tấm lụa tơ óng ánh, lưng quay về phía Kim Bình Nhi, từ hắc khí chậm chậm hạ xuống, đứng trước bức tượng đá.

Sau lưng y, hắc khí gào rít liên hồi, âm ảnh lắc lư, dường như có vô số yêu ma đang đắc chí gào rú.

Chỉ có cái bóng của y, rõ ràng mang chút gì nguy dị.

Y đứng sừng sững, trong gió mưa, trước bức tượng đá.

Chầm chậm, y giơ tay ra, nhẹ nhàng ve vuốt trên thân tượng lạnh lẽo.

Khe khẽ, y cất giọng gọi, tiếng gọi vắng vắng trong gió mưa, xuyên quang thời gian và bóng tối hàng nghìn hàng vạn năm, xuyên qua bao nhiêu gió mưa băng tuyết:

"Linh Lung..."

Chương 136

Sát Khí

Trung Thổ Huyền Ung Sơn, cách hai trăm dặm về phía bắc là Hồ Kỳ Sơn, nhìn từ chân núi chỉ thấy loạn thạch nhấp nhô, lớp lớp xuyên thẳng tầng không. Chỉ duy nhất một độc đạo dẫn lên núi, lối mòn ẩm đạm, tiêu điều, cảnh sắc cực kỳ hoang lưỡng. Dải sườn bên trái, do đất thấp hơn mạch nước ngầm nên từ nơi trung tâm phát tán tinh khí của dãy núi, ngưng tụ, thấm thấu, tạo nên thương nguồn con sông Thắng Thủy, hướng về phía đông bắc. Từ đó con sông bắt đầu chia rẽ, dần dần tạo nên trên dưới 300 nhánh lớn nhỏ, đổ cả về con sông lớn "Phản Thủy". Tự xưa tương truyền rằng, con sông này màu mỡ phì nhiêu, sản sinh vô số tài vật, tiếc là chưa có ai được mục kiến!

Tổng đường Quỷ Vương Tông, một trong tam đại phái phiệt của ma giáo, tọa lạc trong lòng ngọn núi đá nham thạch kiên cố này, nên rất ít kẻ được biết. Được Quỷ Lệ dẫn đường, sau 15 ngày đi bộ, Tiểu Bạch và Đại Vu Sư cuối cùng cũng đã đến được nơi này.

Vì đại vu sư thân thể hao nhược, nên bắt đắc dĩ cả ba người cùng Tiểu Hồi chỉ đi bộ, trên đường Quỷ Lệ mướn một cỗ liễu xa cho Đại Vu Sư!

Những gian khổ trên đường dài, khiến ba người họ đều nhuốm vẻ phong trần mệt mỏi, chỉ có điều trên mình đại vu sư và Quỷ Lệ, lại hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau!

Thương thế của Quỷ Lệ cũng đã dần khá hơn! Một phần có lẽ do sự sung mãn của tuổi trẻ!

Ngược lại đại vu sư, sắc diện ngày càng tái nhược, so với 15 ngày trước, khi bắt đầu ly khai thất lý động miền nam cường quả thực đại suy, giờ đã ẩm đạm như một yếu nhân, sắp lìa xa dương thế, tựu chung chỉ lặng thinh lê bước. Đặt chân vào sơn lộ, khả dĩ không thể dùng được liễu xa, tuy nhiên được sự giúp đỡ của Quỷ Lệ và Tiểu Bạch, cũng khiên cương cất bước, hơi thở nồng nề, gấp gáp, quả thực là đã hết sức gắng gượng. Quỷ Lệ thâm tâm vài phần khẩn trương, nhất thể

chẳng thể kìm hãm nỗi lo lắng, chỉ e rằng: Hắn hữu chưa đến được Hồ Kỳ Sơn, không may vị đại vu sư cứu mệnh này giữa đường tuyệt mệnh, quả thật di hận cả đời.

Chính ngọ, cuối cùng, dưới ánh dương quang chan hòa, Hồ Kỳ Sơn cũng dần dần hiện lên trong tầm mắt.

Dừng bước, mặc dù chưa về tới Hồ Kỳ Sơn nhưng Quý Lê cũng cảm thấy một cảm giác thư thái nhẹ nhàng lan tỏa, quay sang đại vu sư: "Tiền bối, ngọn núi hoang sơ trước mặt, chính là nơi chúng ta cần đến, chỉ cần đi bộ thêm một quãng, tới đêm nay, chúng ta có thể đặt chân tới đó"

Đại vu sư thở phào nhẹ nhõm, mục quang hướng về dải núi, thần thái mệt mỏi, cười đáp: "Ngươi yên tâm rồi chứ, chàng trai trẻ, nhìn ngươi một lòng tưởng nhớ về người bạn đang đắm chìm trong giấc ngủ trầm miên, ta làm sao có thể chết được"

Quý Lê giật mình, lập tức nhẹ giọng phân trần: "Tiền bối, tại hạ không có ý đó... "

Đại vu sư thu hồi mục quang, nhẹ nhàng vỗ vai Quý Lê, phảng phất nở một nụ cười, đáp: "Ta chẳng hề có tư ý, chỉ là vì sự việc như thế, chỉ e rằng ngươi quá lo lắng, suốt ruột thôi..."

Quý Lê lặng thinh, khoảnh khắc, khẽ cười, đáp: "Tiền bối, chúng ta cũng đã trải qua một quãng đường dài, giờ cũng nên nghỉ ngơi chút ít, rồi sau đó đi tiếp cũng không muộn"

Đại vu sư thần sắc cũng tỏ ra khá mệt mỏi, khẽ gật đầu, Quý Lê một tay đỡ đại vu sư, mắt nhìn xung quanh, tìm một phiến đá phẳng, dìu lão ngồi xuống.

"Chi Chi", nắm xoài trên vai Quý Lê, Tiểu Hồi khẽ kêu lên hai tiếng rồi nhảy lên một mỏ đất, thoát nhìn, Tiểu Hồi tinh thần sảng khoái, dường như không hề cảm thấy mệt mỏi

Khoảng khắc, Tiểu Hồi mắt đảo một lượt trước sau, khắp những dải cây thưa thớt ven đường, rồi rốt cuộc lưu lại trên một thân ảnh mềm mại.

Quý Lê thoáng nhìn theo Tiểu Hồi, sau cùng chẳng lưu tâm, quay đầu tìm một phiến đá tọa lạc. Những ngày qua vết thương của gã tại thất lý đồng dù khá trầm trọng nhưng gân cốt đã được cố định cũng dần chuyển biến, trở nên khá hơn. Chỉ vết thương ở bên vai phải là vẫn uẩn nhức buốt, Quý Lê nhẹ nhàng đưa tay xoa bóp vết thương, nhân thần lấp lánh, thấp thoáng thân ảnh Phan Hương Cốc Lý Tuân, bất giác thâm tâm khởi phát một luồng hàn ý

Khoảnh khắc sau, trở về với thực tại, đằng sau gã, một nhân ảnh yếu điệu thướt tha, bạch y như tuyết...

Quý Lê khẽ nghiêng đầu, đang ngơ ngẩn thất vọng thì chợt nghe thanh âm Tiểu Bạch vang lên bên cạnh: " Hồ Kỳ Sơn quả thực hoang lương, đã nửa ngày ta chẳng hề thấy một bóng cây ngọn cỏ! "

Quỷ Lệ khẽ nhíu mày, đáp: "Từ đây trở đi, tất cả đều như vậy cả! "

Tiểu Bạch đứng cạnh gã, phảng phất nét trầm mặc, thê lương, khẽ nghiêng đầu, thanh âm vương chút xót xa, đáp: "Ta đã xa Hồ Kỳ Sơn quá lâu rồi, ngày đó nơi này, cây cỏ tốt tươi, sum xuê cực thịnh, quả thật khác xa bây giờ... "

Quỷ Lệ lặng lẽ lắc đầu, đáp: "Cái đó ta không được biết! "

Tiểu Bạch thở dài, khẽ chuyển mình, thảng thốt điều gì, chẳng ai rõ!

Quỷ Lệ mục quang dõi theo thân ảnh Tiểu Bạch, ngẫm rằng trước đây nàng cùng dòng Hồ Ly đã từng có những tháng ngày phồn thịnh, tươi sáng nơi này, nên đối với Hồ Kỳ Sơn dĩ nhiên lưu luyến một tình cảm ẩn tàng sâu sắc, chỉ là không biết nên nói gì, dù sao với tâm trạng của gã lúc này, cũng chẳng thể cất lời!

Một hồi, gã chợt nhớ đến Bích Dao, ở nơi đó, có lẽ, ngày mai, thời khắc này, nàng có thể lại một lần nữa hồi sinh một cuộc sống mới, nghĩ tới đây, Quỷ Lệ toàn thân nhiệt huyết dâng trào, huyết mạch sục sôi khó tả, không thể cưỡng lại, chẳng thể để tâm đến mọi thứ xung quanh...

Ba người sau một hồi dừng lại nghỉ ngơi, đại vu sư đã phần nào cảm thấy khá hơn, Quỷ Lệ liền hối thúc mọi người cất bước, tiếp tục đăng trình, quả thật chỉ muốn đại vu sư nhanh chóng đến nơi...

Tiểu Bạch lập tức chuyển mình đi trước, sắc diện trầm mặc, lặng thinh, thảng hướng đạo lộ cất bước, đường xưa lỗi cũ chậm chạp hiện về nét quen thuộc, không như ban đầu nàng chỉ có thể hỏi đường hoặc tiếp bước Quỷ Lệ.

Ngoảnh lại đăng sau, quá khứ cuộn trào nội tâm Tiểu Bạch, từ sâu thẳm đáy lòng nàng dĩ vãng lại tràn về, khắc lại từng nét trên sơn lộ, Tiểu Bạch phảng phất thấu hội địa hình, cước bộ thẳng tiến dẫn đường, hướng về sơn lộ.

Chẳng hiểu từ đâu, Tiểu Hồi trở lại, trên tay xuất hiện mấy loại quả dại, khư khư găm nhấm.

Đằng sau lưng, đu đưa một chung rượu lớn, đích thị là ăn cắp từ người vùng nam cương. Nguyên lai vẫn còn 2 túi rượu nữa, chỉ là do trên đường không ngừng uống rượu nên tửu lượng của con khỉ cao lên trông thấy. Mười lăm ngày sau, không ngờ uống hết cả một túi lớn mà không hề say lần nào.

Trên đường đi, Tiểu Bạch nhìn con khỉ suốt ngày đu đưa với túi rượu thật là phiền toái, liền lấy sợi gai bện tạm cái đ้าย nhỏ để con khỉ đeo túi rượu sau lưng. Tiểu Hồi vô cùng khoái chí, đi đâu cũng kè kè cái đ้าย.

Ba người và một khỉ, ngoài thanh âm túp tép với đống quả dại, còn lại tựu chung, tâm tư trầm mặc, lặng lẽ hướng thảng tiên lộ tiến tới.

Vầng quang ô đỏ ối, lững thững trôi về phía chân trời, bỏ lại sắc hoàng hôn vương vãi khắp dải hoang sơn, đang cố níu lấy những khoảnh khắc sau cùng trước khi đắm mình vào màn đêm mịt mù, vô tận... Cuối cùng, họ cũng đã tới được chân núi Hồ Kỳ Sơn!

Thoáng một khắc sau, Tiểu Bạch lẩn đại vu sư thân hình khẽ chấn động, đại vu sư dường như cảm thấy điều gì, hướng về Tiểu Bạch, chợt thấp giọng: "Ngươi cũng cảm thấy, phải không?"

Tiểu Bạch hai hàng thanh liễu khẽ nhú lại, băng đạo hạnh hồ ly nghìn năm cực kỳ linh mẫn, dù một chi tiết nhỏ tự khắc chẳng thể bỏ qua. Ngay thời khắc tiếp cận chân núi, nàng chợt nhận thấy nơi đây, quang cảnh cô liêu, hoang phế, nhưng từng ngọn cây, phiến đá, tất thảy đều u uẩn sát khí trập trùng, thấp thoáng triển hiện.

Sát khí ngày càng nồng nặc, cảm giác khủng bố nhuốm đượm khoảng không,... Tiểu Bạch Dãu đạo hạnh thâm sâu, thâm tâm cũng không khỏi thoảng chút chấn động. khoảnh khắc, tinh thần nàng lập tức khôi phục, tập trung cảnh giác.

Giữa ngọn núi này, tiềm tàng nỗi sợ hãi của một bí mật kinh thiên!

Chút ngạc nhiên thoảng vương trên sắc diện dần tan biến, Tiểu Bạch mục quang thu hồi, lướt qua thần thái tồi tàn của đại vu sư, chợt sờm không nghĩ đến là đại vu sư dường như kiệt quệ tận số, lại còn lưu lại được cảm giác linh mẫn này, xem ra Nam cương vu thuật, quả nhiên bên trong có chỗ độc đáo

Nàng khẽ gật đầu, thanh âm phiêu hốt: "Quả nhiên sát khí trầm trọng";

Đại vu sư thoảng trầm mặc, tựu chung tương đồng tâm ý. Bất giác cả hai cùng hướng về Quỷ Lệ, lúc này thần sắc hết sức phức tạp, dị thường, trước giờ chưa hề biểu lộ.

Từ ống tay áo, âm ảnh quang sắc Phê Hồn từ Phê Huyết Châu thấp thoáng khởi phát, huyết sắc loạn chiểu, quang mang đại thịnh, luân chuyển không ngừng

Quỷ Lệ lặng lẽ khởi xuất phệ hồn, chỉ thấy trên đầu ma bỗng(nhiếp hồn), phệ huyết châu kích chiểu, quang mang dị thường, lấp loáng một vòng tròn hồng quang, phảng phất phát tán, Trên thân Phê Huyết ngàn vạn huyết mạch li ti mãnh liệt cuộn chảy, cùng lúc hoạt chuyển. Dọc theo tay gã, Phê Huyết Châu mang theo một cơn hưng phấn truyền khắp thân thể.

Quỷ Lệ mục quang thâm trầm, chậm chậm ngược lên, lưu lại nơi tọa điện lưng chừng núi. Nhẫn thần kỳ dị, thấp thoáng tinh quang!

Phê Huyết Châu tán sắc rực rỡ, khát khao tinh huyết lên tới cực điểm!

Một lần nữa, Quỷ Lệ hiểu rằng, gã đã trở về!

Quỷ Vương thân chinh đứng tại lối vào tổng đường Quỷ Vương Tông, ẩn mình dưới bóng khói cự thạch phía trước đón chờ. Không quá khó để biết rằng, đối với Quỷ Lệ, sự trở về cùng đại vu sư có ý nghĩa đến nhường nào!

Trước đại sảnh Quỷ Vương Tông, xuất hiện ba nhân ảnh, Quỷ Vương khẽ gật đầu chào đón, bước bộ hướng tới đại vu sư, mục quang lướt nhẹ, sắc diện thoảng vẻ ngạc nhiên: "Vị đại sư, ngài là..."

Đại vu sư khẽ mỉm cười, đáp: "Lão hủ, thân như đèn dầu sắp cạn, nhưng mệnh trời đã định, hôm nay đến đây, bất quá xin dốc hết tâm lực một phen, nhưng có được như ý muốn, cũng dành một phần trong vào thiên mệnh! "

Quỷ Vương cúi mình hành lễ, thanh âm thâm trầm: "Đại sư, thế ngoại cao nhân, quả là không quá lời. Đường dài gian khổ, giờ cũng đã muộn, thỉnh đại sư đáo giá động phủ tạm thời nghỉ ngơi "

Đại vu sư khẽ gật đầu, nhìn vào thần sắc của lão, quả thực đã rất mỏi mệt

Quỷ Vương ra hiệu, lập tức gia nhân tả hữu nhanh chóng tiến lại hộ thể, đưa đại vu sư về phòng an nghỉ, thoảng chốc, thân ảnh đại vu sư đã khuất hẳn trong đại điện!

Quỷ Vương chậm chậm chuyển mình, khoảnh khắc, hướng về thân ảnh trước mặt, ngoại trừ Quỷ Lê, còn một nữ tử hết sức yêu kiều, diễm lệ và Tiểu Hồi, sau khi mở con mắt thứ ba đang ngó nghiêng không ngừng!

Ánh mắt Quỷ Vương lưu lại trên thân hình Tiểu Hồi, rồi hướng về thân ảnh mềm mại của Tiểu Bạch, rõ cục dừng lại trên người kẻ trai trẻ trước mặt!

"Ngươi bị thương?" Quỷ Vương trầm giọng!

Quỷ Lê mặc nhiên, lặng lẽ gật đầu!

Khoảng không bất giác trở nên trầm tịch, hai người đàn ông mặt đối mặt, không khí chợt biến đổi dị thường! Mười năm, trong mười năm đó Quỷ Vương tận tụy bồi dưỡng Quỷ Lê nhưng dường như giữa họ vẫn tồn tại một vết thương sâu thẳm, một vết thương chẳng thể nói ra!

Sau lưng Quỷ Vương, không chỉ Thanh Long, U Cơ mà rất nhiều đệ tử khác cũng đã xuất hiện!

Quỷ Lê mục quang thâm trầm quét ngang, rất nhiều khuôn mặt gã biết trong quá trình chinh phạt các tiểu phái trong ma giáo, phát triển thế lực dưới cờ quỷ vương tông. Khoảnh khắc này, có cả người của Luyện Huyết Đường và Niên lão đại, đồng thời xuất hiện trong đám đông!

Chỉ có Dã Cẩu không còn ở đó, không biết có phải đã cùng ông cháu chuyên xem toán mệnh Chu Nhất Tiên phiêu bạt nơi chân trời!

Thể lực Quỷ Vương Tông, quả đang bành trướng không ngừng!

Sơn phong tràn về, không hiểu cuốn lên theo y phục kẻ nào, tạo ra phong âm lật phật, sâu trong nội sơn, xuất hiện một hắc ảnh, chập chờn ẩn hiện!

Quỷ Lê thu hồi mục quang, cho dù không nhìn rõ cũng có thể đoán chắc nhân ảnh đó-Chính là Quỷ Tiên Sinh!

Nhân vật thần bí này, tựa hồ vĩnh viễn ẩn tàng trong chốn u địa, giờ đã xuất hiện sau lưng Quỷ Vương!

"Vị cô nương này, là bạn ngươi?" Quỷ Vương chậm rãi cất tiếng, sắc diện không hề biến đổi!

Quỷ Lệ thoảng ngập ngừng, đáp: "Vị cô nương này nhận là bạn cũ của Tông chủ, nhất định phải quay về để gặp người! "

Thoáng lưỡng lự chợt lưu trên sắc diện quý vương, câu trả lời thực sự nằm ngoài tiên liệu, mục quang Quỷ Vương bất giác hướng về Tiểu Bạch, nữ tử này quả thực môn phẫn xa lạ, không kìm nổi ngạc nhiên: "Vị cô nương này, chúng ta đã từng gặp nhau trước đây?"

Tiểu Bạch cất bước, khẽ thở dài, rồi mỉm cười nhẹ nhàng, đáp: "Tiểu Si, cô ấy vẫn khỏe chứ, Có còn như ngày xưa, ngắm nhìn ngàn hoa mà ngày dài dại? "

Thân hình quý vương lập tức chấn động, khuôn mặt toát lên vẻ kinh ngạc khôn cùng, không chỉ có thể, phía sau quý vương, Thanh long, U cơ, sắc diện cũng đồng thời đại biến, biến chuyển không ngừng, tựa hồ như không thể tin nổi!

Quỷ Vương trân trối nhìn nàng, sau một thoáng khắc, mới cất lời: "Rốt cục ngươi là ai, làm sao có thể biết được Tiểu Si... "

Tiểu Bạch mục quang phiêu hốt, thoáng lướt qua quần hùng, rồi dạt về một mảnh quá khứ xa xăm. Chỉ thấy hoàng hôn lăng đangkan, hồ kì sơn nhõm màu hoang phế, từ xa nhìn lại chỉ thấy một mảng thê lương, khắc lên giữa đất trời.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua như cát lọt qua kẽ tay

"Ngươi còn nhớ... " Tiểu Bạch, thanh âm u ám ảm đạm, chợt cất tiếng "Cái tên thưở sơ khai của ngọn núi này?... "

Quỷ Vương hai mắt le lói tinh quang, nhãn thần trầm trọng, ngạc nhiên đáp: "Người là Bạch... "

Tiểu Bạch lãnh đạm đáp: "Ta là Bạch Hồ... "

Sơn phong xào xạc, mang theo bụi tr minden lấp phất, trôi về một nơi xa xăm sâu thẳm...

Trong thạch thất đơn sơn, đồ đạc ngăn nắp, mọi thứ đều gọn gàng, giản tiện, đó chính là nơi an tọa của Quỷ Vương Tông tông chủ

Chỉ duy nhất một thứ đập vào mắt, đó là một chiếc bàn làm bằng gỗ đàn hương màu đỏ, nằm dựa vào vách đá, trên bàn có một chiếc giá kê bút bằng bạch ngọc, bên trên gác một cây bút lông sói, bên cạnh là nguyên mực vẫn còn chưa khô, cách xa một chút là một khay rửa bút đá xanh sáng bóng, bên trong còn có nửa bồn nước.

Liên tiếp như vậy, tuyệt không khiến người ta tưởng tượng được cái phong phạm u nhã, hoàn toàn không giống với dáng vẻ người đứng đầu một đại phái trong tưởng tượng của mọi người.

Quỷ Vương cùng Tiểu Bạch, thời khắc này đứng giữa gian thạch thất, chỉ trừ những người ở bên ngoài, nơi này không hề xuất hiện kẻ thứ ba.

Trong phòng, trên một vách đá, là một bức kim đồ

Bức họa này, nét vẽ tinh kỳ, sắc sảo, nữ tử trong tranh tràn đầy sức sống, tựa hồ bao nhiêu tâm tưởng đều dành cả cho hoa, thần tình si dại, sống động vô cùng!

Tiểu Bạch trầm mặc nhìn bức họa, một lúc lâu sau, lặng lẽ thở dài: "Bức họa này của ngươi, nét vẽ quả thực tinh kỳ, trang trọng, Tiểu Si như hiện về trước mắt, vẫn mềm mại, dịu dàng như xưa"

Quỷ Vương, từ phía sau Tiểu Bạch, mục quang mông lung cũng đang hướng về bức họa, nhẫn thẫn lấp loáng, nhu tình dào dạt, lúc này mới khẽ lắc đầu đáp: "Chỉ hận rằng ta đã không cứu được nàng"

Tiểu Bạch, mục quang dời khỏi bức họa, buôn bã đáp: "Không ngờ rằng, nguyên lai, người mà Quỷ Lệ một lòng tương cứu lại là nữ nhi của ngươi và tiểu si"

Quỷ Vương bất giác cất lên một hồi thầm tiếc, đáp: "Nhớ lại Tiểu Si lúc cuối cùng, ta đã không thể nhìn nàng, những năm tháng sau này, mỗi lần nhớ lại, lòng ta như vạn đao chia cắt. Giờ tất cả là dĩ vãng, chỉ còn Bích Dao... nhưng không may đã..."

Tiểu Bạch nhẹ nhàng đáp: "Tiểu Si đã không nhìn nhầm người, cô ấy đã chọn ngươi, đó cũng là phúc phận của cô ấy, Tin rằng, thời khắc sinh tử cận kề, Tiểu si cũng đã không hối hận"

Quỷ Vương lặng thinh, trầm mặc

Tiểu Bạch tiến tới, đưa bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng lướt trên bức vẽ, nhẫn thẫn long lanh, khẽ ướt, ánh mắt vương đầy lưu luyến, xót xa

"Chi..." Tiểu Hồi bất chợt thắt thanh, nhảy tot lên trên, ngoảnh mặt nhìn quanh gian thạch thất của Quỷ Lệ trong hồ kỳ sơn, vẫn dáng vẻ tinh nghịch hoạt bát đó, bất chợt, như nhớ ra điều gì, nó liền đưa tay phía sau, với lấy vò rượu, mở ra uống ngon lành

Sau một hơi dài, con khỉ thở phào khoan khoái, nhẫn tình lấp lánh, dạt dào mộng mị, sắc diện thập phần khoan khoái

Quỷ Lệ đứng trong phòng, mặc nhiên nhìn con khỉ, sắc diện không động chút biểu tình, chậm chậm lắc đầu, cất lên một tiếng thở dài, chuyển mình quay đi, bước ra khỏi căn phòng cô tịch.

Độc đạo âm u, trải dài về phía trước. Gã lặng lẽ bước từng bước trên con đường tăm tối trong lòng hoang sơn, chúng nhân thấy gã đến, lập tức thấp đầu cung kính. Chỉ thấy gã, sắc diện lạnh lùng, nhẫn quang hướng thẳng về phía trước, tựa như được một kẻ nào đó triệu hồi.

Vượt qua góc tối, đi hết thông đạo, đã không còn nhìn thấy bóng dáng đệ tử Quỷ Vương Tông, Thời khắc gã bước đến căn phòng băng lạnh, trông xa phảng phất như một bóng u linh trầm mặc

U Cơ liễu sa khẽ lay động, chuyển thân bước đến, lặng lẽ nhìn gã.

Quỷ Lệ mục quang quét ngang, lướt qua U Cơ rồi dừng lại phía thạch môn, sau một thoáng ngập ngừng do dự, cũng đẩy cửa bước vào

Thạch môn từ từ khép lại sau lưng gã, U cơ thân ảnh bất động, lặng lẽ ngược nhìn.

Bên trong thạch thất, trên khói hàn băng lạnh giá, ẩn sau những làn băng sương lấp lánh, là một nữ tử mỹ lệ. Nàng năm đó, nơ khoe miệng tự hào phảng phất một nụ hàm tiếu.

Quỷ Lệ dựa lưng vào Thạch Môn, đột nhiên, sự lãnh đạm và kiên cường của hắn, đột nhiên như chùng xuống, một chút thư thái, một chút rời rã. Chỉ còn lại một thân ảnh ủ rũ, ngồi xuống bên cạnh nàng

"Ta đã về, Bích Dao..."

Từng làn sương trắng mong manh bất giác phiêu động, chập chờn len lỏi giữa khoảng không, Bích Dao năm đó thực sự ảo ảo, dung mạo thập phần xinh đẹp, sắc diện thấp thoáng ẩn chứa chút tiểu ý ấm áp. Nàng có biết, gã đã trở về?

"Nàng sẽ trở về, Bích Dao" Quỷ Lệ, thanh âm của bất giác trở nên run rẩy, trùng xuống, sâu thẳm: "Mười năm, đã mười năm rồi..."

"Ta đã để nàng năm đây mười năm, ta thật vô dụng, hãy trách mắng ta... không, làm sao nàng có thể trách mắng ta được, nàng đang cười với ta mà, phải vậy không?..."

Chẳng có câu trả lời, chỉ còn ngàn vạn những sợi tơ mong manh như sương khói, lúc ly lúc hợp, đang xiết lấy tâm can gã

"Ta nhất định sẽ cứu nàng Bích Dao, nàng sẽ tỉnh lại." Thởn thức, gã nói như thể đang buông ra từng tiếng: "Chúng ta sẽ ở bên nhau, Bích Dao, nhất định, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau..."

Từng câu, từng chữ... ngưng đọng, bồng bềnh giữa hơi sương, phiêu đãng, mơ hồ trong khoảng không băng giá...

Chương 137

Dị Thuật

Phản Hướng Cốc. Mật thất.

Bức bình phong cổ ngăn cách giữa không gian thạch thất. Một bóng người, từ rất lâu lặng lẽ đứng đấy, trong bộ áo nâu, kiên nhẫn đợi.

Mãi một lúc sau, một giọng nói già nua, đích thị là của cốc chủ Phan Hương Cốc - Vân Dịch Lam từ đằng sau bức bình phong truyền đến: "Sư đệ, ta nghe nói đệ trên đường đuổi theo dấu vết Cửu Vĩ Thiên Hồ, hành tung rất可疑. Đã vậy, đến phút cuối còn thỉnh lín ra lệnh cho toàn bộ đệ tử quay về,ắt hẳn có nguyên cớ gì, phải không?"

Thượng Quan Sách khéo cười khinh khỉnh, tự bản thân ông đã có sự nghi ngờ với hai chữ "Ta nghe" từ trong câu nói, rõ cuộc thi nghe ai chứ. Trong Phan Hương Cốc, giờ phút này đây, ngoại trừ ông thì chỉ có mỗi Lý Tuân, tên đệ tử Vân Dịch Lam vẫn một lòng ưu ái, là có thể ra vào nơi đây mà kể lể sự tình.

Thượng Quan Sách cũng chẳng phân biện gì, chỉ chậm rãi đáp: "Thưa, phải."

Vân Dịch Lam sau một hồi trầm mặc, lên tiếng: "Như vậy, kẻ làm sư huynh như ta quả tình không sao hiểu nổi, thỉnh sư đệ chỉ giáo dùm ta chăng?"

Thượng Quan Sách đứng trước tấm bình phong khe khẽ cúi đầu, đáp: "Dạ không dám. Chỉ là trên đường truy đuổi theo tông tích Cửu Vĩ Thiên Hồ, đệ đã gặp phải một người, sở dĩ ra lệnh cho toàn bộ đệ tử quay về lập tức, chỉ là muốn hỏi cốc bẩm báo cùng sư huynh."

Vân Dịch Lam trong giọng nói rõ ràng đã có phần run sợ, thốt: "Là ai, ai mà lại có thể làm sư đệ phải cận trọng như thế?"

Thượng Quan Sách chầm chậm buông rõ hai tiếng: "Vu Yêu".

Từ đằng sau bức bình phong, bỗng nhiên im ắng lạ, rồi một hồi lâu sau, cũng không một chút động tĩnh gì.

Thượng Quan Sách đứng yên đấy, kiên nhẫn chờ đợi vào phản ứng Vân Dịch Lam. Lúc gặp Vu Yêu, thật sự trong lòng ông ta kinh hãi, chứ đâu có không một phản ứng gì.

Cũng không biết ít nhiều đã mắt bao lâu, từ phía sau bức bình phong, giọng nói đó lại nhẹ nhàng truyền ra: "Bọn chúng, rốt cuộc cũng không kiên nhẫn nổi nữa à?"

Nghe câu nói của Vân Dịch Lam, Thượng Quan Sách nghĩ hoài cũng không sao hiểu nổi tong lòng sư huynh đang nghĩ gì, lão đang lo sợ, hay đang kinh ngạc. Đưa mắt nhìn tròng trọc vào bức bình phong, ông ta tiếp tục nói: "Vẫn còn một việc..."

Vân Dịch Lam "Uhm" một tiếng, thoảng chút bất ngờ.

Hít một hơi dài, Thượng Quan Sách tiếp tục: "Vu Yêu, hắn đã nắm trong tay đôi thánh khí của ngũ tộc: "Hắc trượng" và "Cốt ngọc".

"Cái gì?" Vân Dịch Lam cuối cùng cũng không sao giữ nổi bình tĩnh, từ phía sau bức phong bình đã buộc miệng thốt.

Thượng Quan Sách, trong lòng thoảng khẽ cười nhạt, thế nhưng vẻ ngoài mặt cũng chẳng chút biểu hiện gì, đáp: "Con yêu thú đó không biết từ đâu đã tìm

thấy một tên vu sư Lê tộc, truyền cho hắn "Hắc hỏa yêu thuật", rồi lợi dụng hắn mà dẫn dụ cho Lê, Miêu hai tộc tranh đấu, nhờ thế mà cướp được Hắc Trượng, Cốt Ngọc từ trong tay tên đại vu sư nơi tể đàn Miêu tộc, về sau, tên vu sư Lê tộc vốn đã muốn làm phản, con thú yêu đã sớm chuẩn bị, sai Vu Yêu dùng "Hắc hỏa trân châu" giết chết hắn, rồi mới đoạt về cắp thánh khí."

Vân Dịch Lam "hù" lên một tiếng lạnh lẽo: "Đúng là cái tên khinh suất, thật chẳng biết sống chết gì cả! " Ngừng chút, thanh âm ẩn ước vẻ nghiêm nghị, nói: "Thánh khí quan hệ trọng đại, người sao chẳng ra tay đoạt lại?"

Thượng Quan Sách sắc mặt thản nhiên, đáp: "Đệ đã đuổi theo, cắp Hắc trượng, Cốt ngọc cũng đã rớt khỏi tay hắn, thế nhưng bên cạnh Vu yêu còn có Ác Long".

Vân Dịch Lam trầm trầm nét mặt, một loáng sau, mới thong thả buông tiếng thở dài, thốt: "Ý trời! Đúng là ý trời! Đại kế chúng ta trăm năm toan tính, thế mà bị hủy chỉ trong phút chốc. "

Thượng Quan Sách im lặng chẳng nói một lời.

Núi Thanh Vân, đỉnh Thông Thiên.

Mây trắng phiêu diêu, tiên khí chập chờn, giá như nhân gian có tiên cảnh thì đây chính là tiên cảnh nhân gian, thanh thanh tiếng hạc, trong vắt vui tai, êm êm vang vọng.

Mười năm trước, một trận kịch chiến đã phá hủy "Ngọc Thanh Điện", thì giờ đây, cũng đã sớm trùng tu, xây sửa, hãy xem thử cảnh sắc tráng lệ này đi, mènh mong hùng vĩ, so với năm ấy, quả thật là ưu tú không sao bì. Chừng mười cột đá hồng làm nhiệm vụ chống đỡ, nóc điện làm bằng ngọc lưu ly, lung linh hoàng sắc, dưới ánh nắng mặt trời, chói chang mà rực rỡ, tráng lệ vô bì.

Giữa đỉnh điện, một chóp nhọn hình tháp, cao vút, vòng ngọc bích xoáy quanh làm nên hình hài bảo tháp, từ lớn đến nhỏ, ngọc xoáy thành từng vòng, từ dưới lên trên làm thành 36 vòng liên tiếp, đỉnh ngọn là hoàng thạch, óng ả, trong veo.

Mái hiên hướng ra tám phương, bay bay phấp phới, đông, tây, nam, bắc, bốn nơi chạm khắc "kim long hí châu" (rồng vàng vờn ngọc), đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc, bốn phương chạm trổ thái phượng nhảy múa, cá kim long, thái phượng miệng ngậm lưu ly phong linh, tung tăng trong gió, lanh lảnh vang ngân, càng làm gia tăng thêm mấy phần tiên ý.

Giữa chốn chuông ngân, hạc hót, một vóc dáng vận bạch y, đích thị Lục Tuyết Kỳ, thong thả rải rác trên từng bước nhở trên từng bậc thềm cao hướng về nơi Ngọc Thanh Điện.

Cạnh bên, dăm ba đệ tử Thanh Vân đang quét dọn, mắt thấy Lục Tuyết Kỳ, cả bọn cúi đầu hành lễ, trong đám ấy, có một thiếu niên, dường như chỉ mới nhập môn chừng 12 năm, đạo hạnh còn non trẻ, đã bị dung mạo ấy hớp hồn, ngay sau

khi vừa nhìn thấy, sắc mặt đã vội ửng hồng, cúi gục đầu xuống, cũng chẳng dám ngước mặt lên mà nhìn nữa.

Lục Tuyết Kỳ nhất nhì hồi lẽ, sắc mặt vẫn như vẻ thường ngày chẳng để lộ một chút gì cảm xúc, hướng về thềm đá trên cùng nơi có tòa điện vũ nga, cao lớn tọa lạc, bước.

Từ phía sau, đột nhiên vang vọng một thanh âm "rầm rĩ", tiếng Thanh Long kêu xé vỡ bầu không gian tĩnh mịch, Lục Tuyết Kỳ cũng chẳng buồn để quay lại, từ trong Bích Thủy Hàn đầm, linh thú Thủy kỳ lặn trườn mình lên khỏi mặt nước, lê lết tắm thân lên bờ, nằm phơi mình trong ánh nắng, nó thật biếng nhác.

Mọi thứ lại trở nên hài hòa, yên tĩnh, thế nhưng, từng có ai biết được, đã từng có một thiếu niên, chàng đã ở tại nơi này nhưng lòng đầy căm phẫn, chàng đã dấn thân vào một thế giới khác, nhớ nhớp trong mùi máu tươi tanh tưởi hay không?

Lục Tuyết Kỳ đã bước đi hết tầng tầng thềm đá, đưa mắt nhìn về tòa Ngọc Thanh Điện to lớn ấy, lặng lẽ tiến bước.

Bên trong điện thật rộng rãi, từ bốn phương, tám hướng ánh sáng nương theo cửa sổ mà chiếu vào, lờ mờ xuyên rời, vậy mà đâu có tạo nên một tí cảm giác âm u nào. Thanh Vân Môn chưởng môn, ngày nay là đệ nhất thiên hạ chính đạo Đạo Huyền chân nhân, người khẽ nở nụ cười, ngồi tại nơi uy quyền nhất giữa đại điện. Phía dưới, bên tay phải người, cũng có một người khác đang tọa, người ấy chính là ân sư của Lục Tuyết Kỳ, Thanh Vân Môn thủ tọa Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư.

Lục Tuyết Kỳ, nàng hơi nao nao lo sợ, nàng lúc này vừa mới từ Nam Cương trở về, là bởi vì Đạo Huyền chân nhân đã phái nàng đến nơi ấy, bởi thế, nàng phải đến chỗ Đạo Huyền chân nhân để bẩm cáo trước, rồi sau đó mới tính đến chuyện hồi sơn để diện kiến sư phụ nàng, Thủy Nguyệt đại sư mà. Ngược lại, nàng đâu có ngờ rằng, Thủy Nguyệt đại sư lại cũng ở Thông Thiên Phong. Mà lại còn gặp nàng tại nơi Ngọc Thanh Điện này nữa chứ, trừ Đạo Huyền chân nhân cùng Thủy Nguyệt đại sư, bên cạnh đâu còn một ai khác nữa, có vẻ giống như hai người ấy đều đang cùng ở đây đợi nàng về.

Trông thấy Lục Tuyết Kỳ bước vào đại điện, Đạo Huyền chân nhân đã sớm lộ vẻ thân ái, vui tươi, bên cạnh người, Thủy Nguyệt đại sư tuy là lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng thật trong lòng rất ưu ái đệ tử, tự nhiên chẳng giống được người bên cạnh, nhưng trong mắt cũng có mấy giây ló rõ phần thương mến.

Lục Tuyết Kỳ bước lên phía trước, trước tiên, hướng về phía Đạo Huyền chân nhân hành lễ, nàng nói: "Con đã về, chưởng môn chân nhân".

Sau đấy, nàng quay đầu, cũng hướng về nơi Thủy Nguyệt đại sư nàng hành lễ, nhưng cái tình của nàng đối với ân sư cũng giống như tình mẫu nữ, thế nên, nàng nói chuyện cung cách cũng tỏ vẻ tự nhiên hơn: "Sư phụ, sao người cũng ở đây?".

Đạo Huyền chân nhân cười cười, nói: "Ta, ngay hôm qua mới nhận được tin biết con hôm nay sẽ hồi sơn, tiện ta phái người thông báo cho sư phụ con biết. Vừa vắn, ta cũng có ít chuyện vặt muốn bàn bạc cùng y luôn, thành thê, phải cho vời y qua hắn đây."

Lục Tuyết Kỳ hiểu ra, nàng vâng khẽ một tiếng, Thủy Nguyệt đại sư ngồi cạnh bên đấy, ngắm nhìn vẻ xinh đẹp của tên đệ tử mình, người chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ, nàng còn xinh hơn là sương là tuyết, bao nhiêu năm trôi qua nàng vẫn một mực kiều diễm không thôi, vẻ kiều diễm không có bút mực nào tả xiết, chỉ là người vẫn không sao hiểu nổi, trên gương mặt đệ tử người lại man mác hiện hữu vẻ xanh xao.

Thủy Nguyệt đại sư trong lòng ngầm ngầm giao động, đâu có ai biết, tại sao đôi mày dài xinh đẹp của người lại khẽ cau.

Đạo Huyền chân nhân, người đâu giống như Thủy Nguyệt đại sư, người cẩn bẩn đâu có sống cùng Lục Tuyết Kỳ trong nhiều năm qua, tức thời, người sao có thể cảm nhận được vẻ bất ổn trên gương mặt nàng, người chỉ cười, rồi tiếp tục nói: "Tuyết Kỳ, lần đi đến Nam Cương lần này, chỉ là để con tham vấn lão cốc chủ Phần Hương Cốc Vân lão tiên sanh, mọi chuyện sao rồi hả con?"

Lục Tuyết Kỳ, trong một thoáng mang vẻ trầm mặc, tức thời, nàng đem hết những chuyện tự bản thân mình trải qua tại Nam Cương nhất nhì kể rõ sự tình, duy chỉ có những điều từ lúc nàng cùng Quý Lệ, trong đêm khuya, tại nơi Thiên Thủy Trại, đoạn tuyệt cảm tình, là giấu diếm không nói thôi.

Đạo Huyền chân nhân cùng Thủy Nguyệt đại sư, hai người ngồi ở nơi ấy cũng chẳng nói tiếng nào, thong thả nghe hết những gì Lục Tuyết Kỳ nàng nói. Nghe đến đoạn Phần Hương Cốc chủ Vân Dịch Lam không một lần lộ diện, chỉ có mỗi Thượng Quan Sách cùng Lý Tuân ra mặt giải thích mà thôi, hai người bọn họ đưa mắt nhìn về nhau, trong ánh nhìn đều lộ vẻ kỳ quặc, thế nhưng vẫn không nói lấy một lời.

Phải đến một lúc sau, đến đoạn Lục Tuyết Kỳ nàng kể về Nam Cương Miêu Tộc, Thất Lý động tranh đấu, sắc mặt nàng không tỏ rõ chút biểu cảm gì cả, và rồi Quý Lệ xuất hiện, ngay trong khoảnh khắc mà hai bên kịch chiến, Đạo Huyền chân nhân tức thời chùng nét mặt, Thủy Nguyệt đại sư lại có vẻ như nghĩ ngợi rất nhiều, cùng lúc đó, người hiểu ngay được tâm tình của tên đệ tử, không khỏi nhìn mãi không thôi vào đôi mắt nàng, người thấy được khi Lục Tuyết Kỳ nói về Quý Lệ bất ngờ bị tên Lý Tuân tập kích, lại nói đến đoạn bị nàng thi triển "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" mà trọng thương, trong ngữ điệu mặc dù vẫn chưa có biến đổi, nhưng trong ánh mắt một thoáng lại để lộ vẻ buồn thương.

Thủy Nguyệt đại sư trong lòng khe khẽ buông tiếng thở dài, ngược cặp mắt lên nhìn nàng.

Đạo Huyền chân nhân đợi đến khi Lục Tuyết Kỳ nói xong mới quay sang, ánh mắt người lướt qua khỏi hình bóng Lục Tuyết Kỳ. Nàng nãy giờ vẫn đứng đó cạnh Thủy Nguyệt đại sư, Chân Nhân liếc nhìn Thủy Nguyệt đại sư, hờ lên một tiếng

lạnh lẽo, người nói: "Trương Tiểu Phàm, cái tên nghiệp chướng, mười năm trước sao không loại bỏ được hắn đi chứ, để cho đến hôm nay, quả nhiên là nuôi hổ lớn để cho hổ gây họa mà."

Thủy Nguyệt đại sư hai mắt mở to ra, không biết có cõi ý hay vô ý hay không, sao lại liếc về hướng Lục Tuyết Kỳ bên cạnh mà nhàn nhạt thốt: "Số mệnh đã định, đâu thể cưỡng cầu."

Lục Tuyết Kỳ, trông sắc mặt nàng giống như vừa có thêm vài phần nhợt nhạt.

Đạo Huyền chân nhân trong phút chốc có vẻ trầm ngâm, người nói: "Vừa rồi, theo như những lời Tuyết Kỳ nói, thì con người ấy, sau mươi năm đao hạnh lại tiến cao không tưởng à."

Thủy Nguyệt đại sư thong thả gật đầu, đáp: "Trương Tiểu Phàm có thể trong nhất thời bằng yêu lực của Phệ Huyết Châu tấn công, giết chết các chiến sĩ Lê tộc, lại bị Lý Tuân đánh thọ thương, còn bị áp chế, Phần Hương Cốc quả xứng vang danh là Thuần Dương Ngọc Xích, với đao hạnh đó, chẳng phải là..." , người hướng về Lục Tuyết Kỳ mà nói: "Chẳng phải là không dưới Kỳ nhi cùng môn hạ của sư huynh là Liễu Dật Tài hay sao."

Vẻ mặt Tuyết Kỳ không tỏ ra chút biểu cảm gì cả.

Đạo Huyền chân nhân chậm rãi lắc đầu, Thủy Nguyệt đại sư run run giọng thốt: "Sao chứ, sư huynh chẳng lẽ người cho là muội nói sai à?"

Đạo Huyền chân nhân thở dài, đáp: "Yêu nghiệp bị Lý Tuân đánh lén trước, lại còn bị Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết làm cho bị thương, chẳng những không chết, trái lại hoàn toàn còn có thể phi khởi phản kích. Ta thì cho rằng để có thể ngăn cản nổi uy lực của Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, chỉ có thể nhờ Thiên Âm Tự chân pháp "Đại Phạm Bát Nhã" mà thôi, kể đó phải dùng đến bốn môn Thái Cực Huyền Thanh Đạo mới có thể phá vở được pháp lực của trận thế Thần Kiếm Chân Quyết, mà đánh trúng lưng Tuyết Kỳ, như Tuyết Kỳ đã bảo đói người của y rực đỏ như máu, Phệ Huyết Châu hồng mang rực rỏa, theo lẽ tất nhiên y đã dụng yêu lực của Phệ Huyết để chế ngự Tuyết Kỳ. Nói theo cách đó tức là y đã dung hòa chân pháp của cả ba nhà, đạo pháp cao cấp, dĩ nhiên là phần nhiều vượt hơn cả bọn môn hạ đệ tử của ta rồi."

Đưa mắt quét ngang Lục Tuyết Kỳ, người lại tiếp tục nói: "Chẳng qua là lúc ấy y gần như đã sức cùng lực tận, thế suy sức yếu mà thôi, vô phương vô pháp xuống tay hạ thủ Tuyết Kỳ, nhược mà bằng không khi Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết của Tuyết Kỳ bị phá, giá mà lúc ấy y vẫn còn một chút sức lực, thì quả nhiên là nguy hiểm vô chừng. Tuyết Kỳ, tên ấy trông thì có vẻ hiền lành, nhưng Phật pháp, Ma pháp, Đạo pháp ba nhà dung hòa làm một trong mình y, đao hạnh quý dị không lường được đâu, sau này lỡ mà con có gặp y, nhớ phải thận trọng đó."

Lục Tuyết Kỳ, khóc mồi nàng mấp máy như muốn động đậy, từng ngón tay đan chặt vào nhau nắm lấy Thiên Gia Thần Kiếm, khẽ khàng bấu chặt nó trong tay, nàng nhẹ giọng, đáp: "Dạ".

Thủy Nguyệt đại sư trông thấy tình cảnh ấy, trong bụng thầm thở dài, rồi bỗng nhiên, lên tiếng: "Kỳ nhi, con đi đường đã mệt mỏi lắm rồi, trước tiên hãy quay về nghỉ ngơi đã. Ta còn có việc phải bàn với chưởng môn sư bá của con, xong việc ta sẽ quay về."

Lục Tuyết Kỳ "vâng" một tiếng, rồi nàng hướng về phía Đạo Huyền chân nhân, ông khẽ lắc đầu, tươi cười đáp: "Ngươi xem ta kia, kỳ thực là ta già cả hồ đồ rồi. Tuyết Kỳ, chúng ta còn chút chuyện, con hãy quay về Tiểu Trúc Phong nghỉ ngơi cho hồi sức trước đã."

Tuyết Kỳ, lúc bấy giờ mới bước tới, hành lễ trước mặt Đạo Huyền chân nhân, rồi mới quay sang sư phụ nàng, nàng nói: "Sư phụ, Tuyết Kỳ xin phép quay về trước."

Thủy Nguyệt đại sư gật đầu, nói: "Con về đi."

Lục Tuyết Kỳ cúi đầu "dạ" một tiếng, chậm chậm quay bước, trong chốc lát sau, nàng đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của Đạo Huyền chân nhân cùng Thủy Nguyệt đại sư.

Đạo Huyền chân nhân trầm tư một lúc, thốt giọng than thở: "Hay cho Trương Tiểu Phàm... thật, thật đáng tiếc."

Thủy Nguyệt đại sư nhạt giọng nói: "Gã hài tử đã thay đổi như thế, chúng ta cũng đâu thoát khỏi phần trách nhiệm!"

Đạo Huyền chân nhân chau mày, sắc mặc u ám, hỏi: "Thủy Nguyệt sư muội, muội nói thế là có ý gì à?"

Thủy Nguyệt đại sư thản nhiên, ngữ điệu không hề thay đổi, đáp: "Cũng chẳng có ý gì cả, Trương Tiểu Phàm, tự y rời bỏ chánh đạo, đi vào con đường ma đạo, bọn ta ít nhiều cũng có phần không phải thôi mà."

Đạo Huyền chân nhân trầm giọng, nói: "Chẳng lẽ Thủy Nguyệt sư muội cho là cách làm của ta năm ấy là sai lầm à?"

Thủy Nguyệt liếc nhìn Đạo Huyền chân nhân, sắc mặt của sư huynh người thật ít khi tỏ vẻ nghiêm túc như vậy, thở dài, chậm rãi người nói: "Sư huynh, huynh nghĩ ngợi nhiều quá rồi. Đổi lại là muội, muội cũng làm vậy mà thôi. Muội đã nói với sư huynh rồi, Trương Tiểu Phàm mệnh số của y là đã được sắp đặt, là ý trời."

Đạo Huyền chân nhân lặng thinh, nét mặt người từ từ giãn, giữa đại điện, từ nay đến giờ dường như không khí có vẻ không được tự nhiên cho lắm. Phải hơn một lúc sau, người mới thong thả nói: "Vừa nãy muội cũng nghe mà, Tuyết Kỳ đi chuyến này, vẫn không gặp được Vân Dịch Lam Vân cốc chủ, muội nghĩ sao?"

Thủy Nguyệt đại sư "hừm" một tiếng, đáp: "Vân Dịch Lam, cái lão già ấy, cứ thẩn thẩn bí bí, bày trò huyền hoặc, lúc này cũng đâu biết được ý lão muốn gì. Nhưng dù sao lão cũng một thân tu hành, tuyệt không phải người có thể xem nhẹ, Nam Cương nơi ấy sao có người có thể gây hại cho y. Chúng ta đâu cần phải lo âu quá, trái lại..."

Đạo Huyền chân nhân lo lắng, hỏi: "Trái lại thế nào?"

Thủy Nguyệt đại sư hướng về Đạo Huyền chân nhân, đáp: "Sư huynh, các đệ tử khác đều không phái, chỉ phái mỗi Kỳ nhi đơn thân độc mã đến Nam Cương, Phản Hương Cốc, cũng đâu có tìm muội thương lượng trước! ". Nói xong, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lùng, nhếch môi cười hai tiếng.

Đạo Huyền chân nhân nhăn nhó, trả lời: "Sư muội, ta làm thế là có nguyên do, ta về sau sẽ giải thích với muội, muội không phản đối chứ?"

Thủy Nguyệt đại sư đứng dậy, lạnh lẽo nói: "Muội tất nhiên chẳng phản đối, chỉ là, tên đồ đệ này của muội tính tình cứng cỏi, cố chấp, sư huynh biết chứ?"

Nói dứt lời, cũng không đợi Đạo Huyền chân nhân kịp nói tiếp, tự mình bước ra khỏi đại điện.

Đạo Huyền chân nhân nhìn theo hình dáng ấy, đột nhiên lắc đầu, thở dài.

Núi Hồ Kỳ.

Hàn băng thạch thất.

Quỷ Vương, Quỷ Vương Tông bước xuống. Thanh Long, U Cơ, hai người đứng giữa thạch thất, cạnh bên là Quỷ Lệ và Tiểu Bạch. Quỷ Tiên Sanh vận bộ hắc y cô độc trong một xó tối lặng lẽ.

Chỉ là hiện nay, đâu ai còn tâm trạng để ý đến bộ dạng hắc ám của y, tâm trí mọi người, ai nấy đều khẩn trương hướng về Bích Dao bên trên tảng đá hàn băng cạnh đại vu sú kia.

Quỷ Lệ đâu còn giữ nỗi bình tĩnh, hắn âm thầm xiết chặt hai đấm tay, lúc này hắn cũng đâu cho Tiểu Hồi theo cạnh. Hướng về nơi có đại vu sú già nua, có cả Bích Dao ở đó, khuôn mặt nàng mập mờ giữa những làn khói trắng, con người y trước nay vốn rắn rỏi, từ nay đến giờ cũng không tránh khỏi cả người nôn nóng nao nao.

Mười năm rồi, mười năm nay y đã khao khát, có giây, có phút nào cơn ác mộng ngày ấy không khỏi rắng rịt tâm can hắn đau, giờ phút này đã cho hắn hy vọng.

Đại vu sú khẽ phất tay, mọi người theo đấy bước ra, Quỷ Lệ giữ mình không bước lên phía trước một bước nữa, mà đều đặn theo sát cạnh Quỷ Vương, khóe mắt hắn hắn cả gân xanh.

Đại vu sú quay đầu, nhìn thấy mọi người, lão cười cười, có vẻ như với lão mọi chuyện chỉ đơn giản, không có gì đáng ngại, mọi người cũng đỡ lo lắng phần nào.

Chỉ là đã trải qua một đêm nghỉ ngơi, sáng nay, vẻ mặt đại vu sú cũng không khá khẩm gì cả, lại còn có vẻ nhợt nhạt hơn. Từng nếp nhăn trên gương mặt lão hằn sâu, tưởng như lão chỉ còn một chút sức tàn, đang cố ép mình để sống vậy.

Giữa thạch thất, lúc này còn mõi đại vu sư cùng hơi thở phì phò, ồn à của lão ở đấy.

Quỷ Vương Tông đứng cạnh Quỷ Lệ, hai người liếc mắt nhìn nhau, nơi khoé mắt thoáng hiện ra tia nhìn có vẻ lo lắng không yên.

Đột nhiên, đại vu sư ngập ngừng bước tới, giơ tay chỉ... Bích Dao, hai bàn tay nàng đang nắm lấy "Hợp Hoan Linh".

Cái chuông vàng nằm giữa hai bàn tay trắng nõn, lóe lên tia sáng êm êm, nơi bàn tay tiếp xúc với chuông, dần dần biến đổi, mỗi lúc mỗi già héo đi.

Ngay tích tắc sau, phần tay đã tiếp xúc với Hợp Hoan Linh lại trở nên khô quắc, mọi người đứng giữa hàn băng thạch thất, ai nấy đều nín thở.

Nơi ngón tay đại vu sư chỉ tới, mù mù lóe tỏ lam quang, vầng lam quang dần dần lấp lánh, ánh sáng không dừng lan ra, vẻ mặt đại vu sư theo đó cũng không ngừng biến sắc, chẳng còn chút sinh khí gì cả, y như đốm tro tàn sấp lụi.

Phảng phất nghe như có tiếng gì đấy hô gọi, bất thình linh, im lặng đã mười năm nay, Hợp Linh Hoan đột nhiên vang vọng một tràng âm thanh trong trẻo, êm ả ngân rung.

Quỷ Vương cùng Quỷ Lệ, hai người nhất thời như bị kích động, họ không chịu đứng yên, cùng lúc bước lên phía trước một bước, rồi tức thời, như chợt tỉnh ra, cả hai cùng bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt vẫn ngoan cố hướng về nơi ngón tay đại vu sư đang chỉ tới.

Vừa dứt tiếng vang ngân, tầng tầng kim quang trên thân Hợp Hoan Linh từ từ tỏa sáng nhấp nháy, Nhưng tựa hồ đúng vào lúc tầng tầng kim quang trỗi dậy, khuôn mặt đại vu sư đột nhiên xuất hiện vẻ mỏi mệt, chỉ trong giây lát, trong thạch thất lạnh băng, hàn khí đại thịnh.

Những người có mặt cùng biến sắc, có thể đứng ở đây, có người nào không phải là đại hành gia về mặt đạo pháp tu chân, hầu như vô thức, Quỷ Vương và Quỷ Lệ và Tiểu Bạch đều lướt lên.

Đúng vào lúc hàn khí lan rộng, sắc vàng nhu hòa của Hợp Hoan Linh bỗng rực lên, như một ngọn lửa hữu hình, "bung" một tiếng rất nhanh lan rộng ra bốn phía của thạch thất.

Đại vu sư lao lên trước tiên, thân hình vốn đã suy nhược, tức thời cả người bị ánh sáng dữ dội đó đả bắn lên không trung, miệng ộc máu tươi.

Thân ảnh Quỷ Vương như loài quỷ mị, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Đại Vu Sư, giữ chặt lấy thân hình lão, cùng lúc đó Quỷ Lệ cũng xuất hiện trước mặt, Phệ Hồn Ma Bổng lăng không xuất hiện, một vầng sáng tròn màu xanh đen lập tức hiện ra, ngăn cản luồng Kim Linh Sí Mang đao lao tới như bài sơn đảo hải. Còn thân hình trắng muốt của Tiểu Bạch cũng xuất hiện ngay bên cạnh Hàn Băng Thạch Đài, nơi lòng bàn tay nàng hiện ra một đạo bạch quang chầm chậm chụp xuống Hợp Hoan Linh.

Trong giây lát, chiếc Hợp Hoan Linh đang run rẩy dần bình tĩnh trở lại, luồng kim quang nóng rực kia cũng từ từ tiêu thoát, nhiệt độ trong thạch thất cũng trở lại bình thường.

Mọi người đều nhìn về phía Đại vu sư được Quý Vương dùi đỡ, chỉ thấy bị đòn này, Đại vu sư thất khiếu đều chảy đẫm máu, ai cũng có thể nhận ra lão nhân quả thực đã đến lúc sắp chết, chỉ còn lại chút lực tàn mà thôi.

Một bầu tịch mịch, tất cả ngây người nhìn nhau, không thốt được một tiếng.

Mãi đến lúc này, một tiếng thở ngân dài, phá tan không khí tịch mịch như chết. Đại vu sư từ từ hé mắt, miễn cưỡng nhởm dậy.

Quý Vương động dung, thò tay ra đỡ, Đại vu sư chậm chạp lắc đầu, Quý Vương khẽ gật, mắt thoảng qua một tia cảm phục, rồi thu tay về.

Đại vu sư thở dốc một lúc, giơ cao tay áo, chậm rãi lau đi vết máu tươi, mở miệng nói, chỉ là những lời mấp máy, lặng lẽ: "Một hồn phách còn lại của vị tiểu thư này, quả thật là ở trong Hợp Hoan Linh."

Mọi người im lặng.

Đại vu sư thở sâu, tiếp: "Chỉ có điều Hợp Hoan Linh là dị bảo, bản thân nó có linh lực, cũng như tự tạo thành một pháp trận kiên cố, tuy là như vậy mới có thể giữ gìn hồn phách của tiểu thư, nhưng người ngoài muốn lấy nó ra, không phá huỷ Hợp Hoan Linh không được."

Nói tới đây, lão bỗng run rẩy, khoé miệng vừa lau qua, lại trào ra một ngụm máu tươi nữa. Quý Lệ lao lên mấy bước, đỡ lão nhân vào trong lòng, môi mấp máy, cuối cùng không nén được nói: "Tiền bối, người hãy nghỉ ngơi một lát đã!"

Đại vu sư liếc nhìn gã thanh niên, cười nhạt, bỗng nhiên hạ giọng nói: "Ngươi đừng quên ngày hôm đó ở Thất Lý Đồng, đã đáp ứng với ta một chuyện!"

Quý Lệ hơi sững lại, rồi gật đầu: "Tiền bối yên tâm!"

Đại vu sư thở một hơi dài, chậm rãi đẩy Quý Lệ ra, xoay mình lại bọn Quý Vương: "Phương cách hiện nay, là phá huỷ linh lực của Hợp Hoan Linh, lại không được gây tổn hại đến hồn phách của tiểu thư, ta chỉ có pháp trận Chiêu Hồn Dẫn của Vu thuật Nam Cương, để xem có thể dụ được hồn phách của tiểu thư ra khỏi cái chuông không, hụ, hụ hụ..."

Một cơn ho rũ rượi cắt đứt lời nói của lão, mọi người nhìn nhau lặng lẽ, ai cũng có thể nhận ra lão đầu đó giờ như đèn cạn dầu khô, lại thêm việc bày bố cái "Chiêu Hồn Dẫn" gì đó, đúng là không biết lão có thể chi trì được đến lúc nào.

Quý Vương nghiến răng, tiến lên một bước, ôm quyền nói với Đại vu sư: "Đại sư tận lực vì tiểu nữ như vậy, tại hạ cảm ơn vô cùng. Những việc khác đại sư khỏi cần lo nghĩ, cứ an tâm thi pháp là được rồi. Bất luận kết quả ra sao, Quý Vương Tông cũng không để đại sư phải thất vọng!"

Đại Vu Sư chăm châm gật đầu, trong mắt xuất hiện vẻ an ủi, thở hổn hển một rỗi thấp giọng nói: "Chiêu Hồn Dẫn là quỷ thuật, không nên để quá nhiều người có mặt. Xin nhờ Quý Lệ công tử và Tông chủ lưu lại giúp đỡ, những người khác xin tạm thời ra ngoài vậy." Quý Lệ và Quý Vương cùng lúc gật đầu, những người khác cũng không đợi họ nói nhiều, lần lượt lui ra ngoài. Trong chốc lát, Hàn Băng Thạch Đài chỉ còn lại Đại Vu Sư, Quý Vương và Quý Lệ ba người. Sắc mặt Đại Vu Sư trắng bệch, thân hình khẽ run rẩy, dường như đứng cũng không vững được, thân hình mềm nhũn, chăm chậm ngồi xuống đất.

Chương 138

Chiêu Hồn Dẫn

Bên trong hàn băng thạch thất, chỉ có tiếng thở yếu ớt của đại vu sư. Quý Vương và Quý Lệ hiện đứng trước mặt lão nhân suy nhược ấy, chăm chú nhìn vào khuôn mặt già nua, vào lúc này, sinh mệnh lay lắt của đại vu sư, cũng chính là niềm hy vọng của hai người bọn họ.

Đại vu sư dần ổn định hơi thở, ngẩng đầu lên, nhìn họ mỉm cười, Quý Vương và Quý Lệ lập tức thấy nhẹ người. Đại vu sư trầm ngâm giây lát, nhìn Quý Vương nói: "Thỉnh tông chủ tìm một ít máu đến đây, thuật "Chiêu hồn dẫn" vốn quý mị, trước tiên máu phải thật tốt".

Quý Lệ vừa nhíu mày, Quý Vương liền gật đầu nói "Cái này thì dễ". Nói xong dợm bước đi, bất chợt nhớ ra điều gì đó, hướng về Đại vu sư hỏi: "Đại sư, máu tươi này... thì nên là máu người hay máu thú?"

Đại vu sư bước đi, nhìn Quý Vương một cái, nói vọng lại: "Máu thú cũng được, nhưng muốn có hiệu quả, thì máu người là tốt nhất".

Quý Vương gật đầu, bước nhanh đến lối ra, mở thạch môn, liền thấy Thanh Long, U Cơ đứng bên ngoài cửa, còn Quý tiên sinh toàn thân hắc y đang đứng xa hơn một chút. Thấy Quý Vương đột nhiên bước ra, trên mặt Thanh, U cùng hiện thần sắc bất ngờ, nhưng Quý Vương chẳng nhìn bọn họ nhiều, hướng thẳng về Quý tiên sinh bảo:

"Mang tới đây một chậu máu người"

Thanh, U đều thấy giật mình, riêng Quý tiên sinh gật đầu một cái, quay đi ngay, Quý Vương cũng bước trở vào, chỉ còn Thanh Long và U Cơ với sắc diện thảm trầm đứng nguyên chỗ cũ.

Bên trong hàn băng thạch thất, không khí đột nhiên trở nên có phần quái dị, Quý Lệ yên lặng ngắm Bích Dao nằm đó, được một lúc, xoay mình quan sát đại vu sư đang nhắm mắt dưỡng thần, rồi lại liếc nhìn Quý Vương.

Quý Vương không hiểu đang có cảm giác gì, mà thần sắc trông thật điềm tĩnh, song mục chăm chú hướng về Bích Dao, thỉnh thoảng nhìn sang Quý Lệ ở bên, nhưng cũng chỉ lướt qua, không hề dừng lại một chút.

Phía thạch môn, đột nhiên vang lên hai tiếng, sau đó cửa từ từ mở, Quý tiên sinh bưng một chậu đồng tiến vào, đặt đối diện Đại vu sư, rồi gật đầu với Quý Vương.

Quý Vương nhẹ khoát tay, Quý tiên sinh không nói một tiếng nào, im lặng rời khỏi.

Sắc máu đỏ đậm, khẽ sóng sánh trong chiếc chậu đồng, mùi tinh huyết nồng nặc tràn lên trong thạch thất.

Quý Lệ néo khoé mắt, nhìn về phía Quý Vương, Quý Vương liền chậm rãi nói: "Đại sư, máu người yêu cầu, hiện đã ở đây."

Đại vu sư mở mắt ra, nhìn vào chậu máu trước mặt, yên lặng không nói, rất lâu sau mới thở dài một tiếng rồi đáp nhẹ: "Tốt, chúng ta bắt đầu!"

Thân thể bái hoái, Đại vu sư chậm chạp nhởm dậy, nhưng chưa kịp đứng thẳng, thân mình đã bắt đầu run rẩy, chỉ một bước, Quý Lệ đã đến liền bên dưới đỡ.

Đại vu sư nhìn hắn, cười khổ một tiếng, vẫn không có một chút trì hoãn nào.

Lão nhân yếu ớt ấy chậm chạp cho tay vào ngực áo, lục tìm một chốc, đến khi rút tay ra, trong bàn tay đã có một cây bút đỏ hình dạng cổ quái, thân bút xấp xỉ ngón tay cái, dài chừng cánh tay. Đầu bút hình một cái đầu chó, thân bút màu đỏ không biết tạo nên từ thứ gì, có khắc nhiều loại phù chú kì dị cổ quái. Ở đầu ngọn bút, gắn một chùm lông tơ đều đặn, nhìn không ra màu sắc nguyên gốc, chỉ có lưu lại một sắc đỏ mờ. Không hỏi cũng biết, ngọn bút này trước đây vốn đã ngấm hút nhiều máu tươi.

Nắm chặt cán bút, hơi thở trầm trọng.

Đại vu sư, với sự giúp đỡ của Quý Lệ, cúi thấp người xuống, cầm cây hồng bút nhúng vào máu tươi giây lát, chầm chậm đưa lên.

Máu tươi tụ lại nơi đầu ngọn bút, một giọt nhỏ vô thanh rơi xuống, giọt vào trong chậu đồng, trên bề mặt lớp máu hiện ra những gợn sóng liên tiếp, từ từ lan ra.

Nâng bút lên, đại vu sư chậm chạp bước, có Quý Lệ nâng đỡ, đến bên hàn băng thạch đài nơi Bích Dao đang nằm, tại mặt đất nơi hàn băng thạch đài, từ từ hạ nét bút đầu tiên.

Dần tươi nét mặt, sửa lại dáng đứng nghiêm trang, lão nhân run run cánh tay, vạch từng nét từng nét phù chú bằng máu. Bốn bề tịch không một tiếng động, nhưng chừng như, bầu không khí trong đan dần trở nên căng thẳng.

Quý Vương đứng một bên quan sát, rồi lặng yên bước tới chậu đồng, nâng chậu lên, tiến đến đặt bên cạnh đại vu sư. Đang vạch huyết phù, đại vu sư ngược nhìn ông ta, yên lặng gật đầu, rồi lập tức cúi xuống tiếp tục.

Càng lúc càng nhiều nét bút máu tươi, lẩy hàn băng thạch đài Bích Dao làm trung tâm, dần hiện ra trong khu vực ấy, một pháp trận quỷ dị ngập mùi máu, bắt đầu hiện rõ.

Ngọn hồng bút trong tay đại vu sư, hiển nhiên là dị vật của Vu thuật Nam Cương, máu tươi được ngọn hồng bút này hút vào, khi đại vu sư vạch trên mặt đất, máu tươi tự nhiên đọng lại không lan ra, màu sắc tươi nhuận, tại những đường biên, tuyệt không có một chút máu nào giây ra ngoài, có vẻ như nét bút đã cầm giữ, khiến máu tươi nằm yên bên trong.

Kể từ khi Đại vu sư ho lại lần thứ nhất, dần dần ho mạnh hơn, hình vẽ băng máu trên mặt đất cũng dần trở nên phức tạp, đồ án quỷ dị này, xem vừa có hình gia súc mãnh thú, vừa có phi cầm đại điểu, lại có những hình thù quái dị nhìn không rõ là gì, từng bức từng bức liên tiếp xuất hiện, nhưng tuyệt không có bức nào giống nhau.

Chỉ có một điểm tương đồng, là những hình vẽ này, toàn bộ đều cùng nối liền tiếp từ cái đầu tiên, theo nét máu tươi từ trong chậu đồng được vẽ trên mặt đất, càng lúc càng nhiều, mà máu tươi trên mặt đất, phảng phất có vẻ còn tươi thắm hơn cả máu trong chậu đồng.

Mùi tinh huyết trong không khí, càng lúc càng nồng, tại thạch thắt vào lúc này ngoại trừ tiếng ho của đại vu sư, tịnh không một âm thanh nào khác.

Pháp trận vẽ nên từ máu tươi này, bắt đầu từ phía thạch đài bên tả Bích Dao, đại vu sư mỗi bút mỗi nét đang chuyên tâm vẽ vạch. Quỷ Lệ ở một bên đỡ lão, dán mắt nhìn vào một mảng huyết sắc từ không thành có, từ ít đến nhiều, dần dần đã tạo thành một khu vực bán kính năm xích hình bầu dục, vào lúc này, trừ khu vực phụ cận phía đầu thạch đài Bích Dao còn một mảnh mặt đất nhỏ, xung quanh Bích Dao đã hoá thành một mảng huyết sắc.

Quỷ Vương lại một lần nữa, bưng chậu đồng lên, đặt xuống đất phía trước thạch đài, sau đó từ từ lui về một bên. Pháp trận quỷ dị này đã sắp hoàn thành.

Bắt đầu từ cái đầu tiên, vô số hình vẽ quái dị có cái lớn có cái nhỏ, lấp lánh ẩn hiện quang mang màu máu đỏ tươi, đột nhiên nhận thấy, như một mảng các dòng sông tuôn chảy ngang dọc, huyết dịch đỏ tươi linh động như ở trong huyết mạch, cuồn cuộn lưu chuyển không ngừng.

Tuỳ mỗi chỗ lại chảy về một phía, đến cuối lại chuyển ngược lại, như thuỷ triều lên xuống nhịp nhàng, lưu động không nghỉ.

Cái tấm lưới đỏ tươi đó, dần dần khép lại dưới chân, bàn tay đại vu sư tự lúc nào đã trở nên run rẩy, chừng không thể nắm chắc ngọn hồng bút được nữa.

Quỷ Lệ đương đỡ người lão nhân, cảm nhận rõ ràng nỗi nhức nhối của thân thể đau đớn già nua đó, thậm chí không còn có thể tự đứng vững, thân thể này vì cái gì, mà có thể duy trì được đến bây giờ.

Một tiếng ho trầm khàn vang lên, giọng đã trở nên khản đặc, nhưng vẫn trán của đại vu sư, vẫn không hề vương chút mồ hôi.

Lão từ từ, từ từ hạ tay xuống, chấm đẫm máu tươi, cây hồng bút vạch nét tối hậu, tối hậu để hoàn thành đồ án này, từ bức huyết đồ đầu tiên, nối với nét sau cùng.

"Cách!"

Một âm thanh trầm đục, ngọn bút vô lực rót xuống một bên, cơ thể trong tay Quý Lệ trở nên trầm trọng, thân thể đại vu sư hốt nhiên mềm hẳn xuống.

Quý Lệ giật thót mình, trong đầu nghe nổ rầm một tiếng, lập tức có một cảm giác khủng khiếp như kim châm trong xương tuỷ. Hắn nín thở, gồng tay đỡ đại vu sư, cúi đầu nhìn, chỉ thấy sắc diện lão đã trở nên xám ngoét, miệng há hốc,..., hiển nhiên là do vận trí lực quá độ.

Quý Lệ lúc này mới bình tĩnh lại, chỉ có điều ban nãy, trước trán sau gáy đều xuất hiện đầm đìa.

Một bên, gần như đồng thời, vang tới thanh âm của Quý Vương, hiển nhiên ông ta cũng đã cảm thấy hoảng sợ. Giờ này phút này, hai người đàn ông nghiêm tr兮 lệch đất ấy, đều xót ruột kinh tâm theo mỗi một cử động của lão nhân gần đất xa trời này.

Đại vu sư hồi lâu thở nhẹ, tinh thần tự hồi phục ít nhiều, nhìn Quý Lệ gật đầu, ý bảo hắn để mình tự ngồi xuống. Quý Lệ trong lòng chua xót, nhìn hình dáng đại vu sư, thật sự lo sợ lão nhân không dè chừng thì chết mất, chỉ là lúc này trong lòng thật không có cách nào, đành theo lời đại vu sư, đỡ lão ngồi xuống ở ngay phía trên đầu hàn băng thạch đài của Bích Dao.

Đại vu sư thở khó nhọc, nhìn lên trước mặt lão, một huyết đồ pháp trận liên hoàn, như một mạng lưới đường máu trên mặt đất, với vô số máu tươi lưu giữ bên trong. Sắc máu rực rỡ tươi nhuận, phản phất chịu ảnh hưởng một lực vô hình, trên mặt đất bằng phẳng, gần như đồng thời theo một hướng mà tuôn chảy, nhưng xem ra không một tia nào thoát ly khỏi những nét bút đã được vạch ra.

Từ chỗ này tới chỗ kia, lại theo thông đạo nói tiếp mà lưu chuyển vòng lại, tự thành một vòng chu thiên tuần hoàn, sanh sanh bất tức, tuần hoàn mãi không ngừng.

Đằng sau Đại vu sư, Quý Lệ và Quý Vương cùng đưa mắt nhìn. Hai người bọn họ là đại hành gia trong đạo tu chân, mà ánh mắt lúc này đều lộ nét kinh ngạc.

Đại vu sư trầm ngâm giây lát, đưa cánh tay khô quắt nhặt ngọn hồng bút rơi bên người, giơ thẳng ra trước thân, đầu lông bút màu huyết hướng xuống, đuôi hồng bút ở trên, chót có vết huyết tích sót lại, ngưng tụ thành châu, đong đưa qua lại nơi đầu chòm lông giây lát, vô thanh rơi xuống, dung nhập vào giữa dòng sông máu trước mặt.

Đại vu sư không đổi sắc, hơi thở nặng nhọc đột nhiên trầm lặng xuống, bên trong thạch thất, cũng trở nên yên lặng.

Chi thấy đôi lông mày lão chậm chạp nhướng lên, cặp mắt vốn vô thần bất ngờ cũng từ từ loé lên tia sáng, máu tươi trong pháp trận phía trước mặt, tựa hồ cũng nhận được một sự kích thích nào đó, tốc độ tuôn chảy cũng đột nhiên tăng nhanh.

Bàn tay đang cầm hồng bút, từ từ hạ xuống, nhanh chóng tiếp xúc với nền đất, vẫn ở cách đạo huyết hà ngoài cùng phía trước ba thốn. Ngọn lông bút hồng sắc nhỏ bé đã chạm xuống mặt đất, vẫn không cong lại, toàn bộ mặt đất bỗng trở nên giống như làn nước mềm mại, ngọn hồng bút ấy, lặng lẽ cắm xuống mặt đất.

Bầu không khí bên trong thạch thất, dần dần trở nên quỷ dị, theo những dòng sông huyết sắc lưu chuyển ngày càng nhanh, thoảng xuất phát những âm thanh giống như tiếng hú gào, những đạo huyết khí mờ mờ theo cán hồng bút mà thâm nhập xuống mặt đất, rồi bốc lên phía trên pháp trận, dung hợp vào hàn băng thạch đài làm phát ra những làn bạch khí mờ mờ, bao quanh thân thể Bích Dao đang nằm giữa khối băng.

Quý Vương cùng Quý Lệ gần như không chớp mắt, chăm chú nhìn vào giữa hiện trường.

Đại vu sư bắt đầu rung động bàn tay cầm hồng bút, âm thanh tụt chuí trầm thấp, bắt đầu từ giữa thạch thất rồi dội lại. Đại vu sư run run đôi môi, vang lên từng tiếng nỗi từng tiếng những âm thanh cổ quái, song thủ phảng phất theo một quy luật kỳ lạ, từ từ mở rộng thân người lên không, ngũ chỉ thành trảo, huy động nhẹ nhàng.

Tiếng kêu tiếng hú trong thạch thất, càng ngày càng lớn, trên mặt đất, những dòng sông máu trong pháp trận lúc này bỗng nổi ba đào, từng đợt sóng dâng trào đang lưu động cuồng loạn, từng trận quỷ lực, theo dòng sông máu mà vang lên tiếng kêu gào.

Đột nhiên từ miêng đại vu sư vang lên một tiếng hô, song thủ nắm ngón như trảo hạ xuống, "Phụp!" một tiếng, trảo đã nhập vào giữa sông máu.

Cùng lúc ấy, đứng ở đằng sau Quý Vương và Quý Lệ cảm thấy mờ mịt, hầu như chỉ có cảm giác rằng thạch thất xung quanh không còn tồn tại, thạch bích bốn bên, cả bên trên và dưới đất, đột nhiên trở thành như có như không, như thân xác cũng không tồn tại, một bầu không gian mênh mang, tối âm u mờ mịt tuyệt không vật nào có thể nương tựa.

Chi nghe được tiếng quỷ khóc vang lên, bốn phương tám hướng ùn ùn kéo đến, hồng quang xán lạn, từ giữa hồng sắc huyết trận phát ra, xông thẳng lên trời. Kéo theo giữa làn hồng quang, vô số ảo ảnh của âm linh quỷ mị đương kinh hoàng thất thố, như bị một lực lượng mạnh mẽ vô hình cuốn theo, không thể tự làm chủ, tìm đường chạy trốn, tuyệt không có khả năng thoát ly khỏi màn quang mang hồng sắc.

Vào thời điểm ấy, trong thạch thất khôi phục trở lại cũ, Quỷ Lệ và Quỷ Vương cũng ngay lập tức hồi tỉnh tri giác. Hai người trong lòng chấn động, biết rằng nơi này vào chốc lát trước đây, "Chiêu hồn dẫn" pháp trận từ thạch bích trong lòng núi vốn không có vật gì, dưới Nam Cương vu lực quý bí đã không ngừng khai thông cứu u quỷ giới, bắt vě vô số âm linh quý mị, giam cầm tại giữa pháp trận.

Chỉ có điều pháp trận Chiêu hồn dẫn thần kỳ như thế, tự nhiên rất hao tổn nguyên khí, nhìn xuyên qua màn hồng quang, sắc mặt Đại vu sư chợt tươi hẳn lên, nếu nói lão sắp chết, e rằng không ai tin.

Quỷ Vương và Quỷ Lệ trong lòng không cầm được sự hưng phấn, nghĩ rằng Đại vu sư có sức mạnh thần bí hỗ trợ, hai cặp mắt chăm chú nhìn vào pháp trận.

Giữa hiện trường, vô số âm linh quý mị giữa hồng quang bay lượn kêu gào, có u linh tinh thường, cũng có những sơn tinh cự thú hình thù cổ quái, sau một lát, bởi hồng quang cản lại những quỷ vật ấy biết vô năng thoát khỏi, cùng quay đầy nhìn về phía Đại vu sư toạ tại phía trước pháp trận mà gầm rú kêu gào.

Đại vu sư chẳng mấy để ý vào những quỷ vật phẫn nộ đó, đôi mắt từ từ mở to, chăm chú nhìn vào thạch đài bị hồng quang bao trùm, trên Hợp hoan linh nắm trong tay Bích Dao. Hai tay lão đột nhiên huy động, tả thủ vẫn như trảo, hữu thủ thì nắm ngón có sự biến hoá, ngón út và ngón vô danh gập làm ba khúc, ngón giữa và ngón trỏ như kiếm, ngón cái chĩa thẳng lên trời, chính thị là pháp quyết của vu đạo, lăng không nhị chỉ.

Hợp hoan linh đột nhiên kêu vang!

"Đinh!"

Tiếng chuông trong vắt, như hoàng oanh trong thâm cốc, Hợp hoan linh chợt rời khỏi tay Bích Dao, từ từ bay lên không. Kim quang mờ mờ, từ trên thân chuông liên tiếp hiện ra.

Cùng lúc Đại vu sư chỉ về phía Hợp hoan linh, ở giữa huyết trận Chiêu hồn dẫn vô số âm linh quý mị như bị một lực vô hình lôi kéo, đều phẫn nộ kêu gào, không chịu cam nguyện, cũng như một làn sóng trào đến luồng kim sắc bao quanh Hợp hoan linh đang bay lên không trung.

Ngay lập tức, quỷ khí đại thịnh, Hợp hoan linh rung động kịch liệt, quý mị yêu lực từ bốn phương tám hướng ứn vě, chống trả lại, vô số quỷ vật chen chúc đên cuồng, cào xé trong thân Hợp hoan linh, tấn công hung mãnh, toàn trường là một cảnh điên cuồng. Ở ngay bên dưới, biển máu đỏ rực trong huyết sắc pháp trận, hồng quang trở nên chói lợi, máu tươi hú lên, tựa như đương sôi sục muỗi vọt lên.

Xem chừng chịu không nổi luồng quý lực mạnh mẽ, kim quang từ Hợp hoan linh mờ nhạt rồi hạ xuống một cách ảm đạm, chìm vào giữa vô số quý mị, một chốc lát sau, vang lên một tiếng, phía trên Hợp hoan linh từ từ xuất hiện một làn khói mỏng, khi ẩn khi hiện, đứt rồi lại nối, phiêu diêu phía trên, sau đó tụ vào giữa Hợp hoan linh.

Sắc mặt đại vu sư đột nhiên hồng nhuận lên đôi chút, khí sắc hơi hồi phục, cánh tay đương huy vũ, cũng có nhiều phần khí lực.

Chỉ thấy trên sắc mặt xanh xám của lão thoảng hiện một nét vui mừng, miệng hô vang một tiếng:

"Xuất!"

"Tàn hồn xuất thể,"

"Cửu hồn quy lai."

"Hoàng tuyễn cửu u,"

"Chiêu hồn nai dẫn!"

Bốn câu pháp quyết này Đại vu sư hô vang tràn đầy trung khí, trang trọng oai nghiêm, theo tiếng hô, hồng quang tự nhiên tan ra, giây lát tràn ngập thạch thất, Quỷ Vương và Quỷ Lệ chỉ thấy được bồn bê một màn mờ ảo u ám, cái cảm giác như lạc vào cửu u minh giới lại xuất hiện, nhưng không giống lần trước, lúc này xung quanh vắng vắng tiếng quỷ khóc, lại còn vô số âm linh quỷ vật tung hoành bay lượn.

"Ung! "

Phất phất chỉ giây lát đã không còn nữa, giống như ánh chớp xuyên qua bầu trời không ngừng lại, hai người họ đã hồi tỉnh lại, khung cảnh xung quanh cũng trở lại là thạch thất, ở giữa tầm màn yêu quái sắc hồng ấy, vô số quỷ vật bay lượn, Hợp hoan linh ở trên làn khói lơ lửng, bị vô số quỷ vật xô đẩy, từ từ xuất hiện từng làn từng làn khói mỏng.

Một, hai, ba,... tám, chín!

Tam hồn thất phách, thị vi hồn phách!

Quỷ Lệ toàn thân rung động, móng tay bầu chặt vào da thịt đến chảy máu, hắn cũng hoàn toàn không hay biết. Giữa màn ánh sáng sắc hồng, mỗi làn khinh yên ấy là...

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía đại vu sư.

Chỉ một khoảnh khắc!

Một khoảnh khắc thời gian như ngừng lại!

Trong tim hắn tưởng như đang gào thét!

Nét mặt đại vu sư máu dồn lên ửng đỏ, liền đó lại như thuỷ triều rút đi. Nhưng nếp nhăn hắn sâu xung quanh mắt cũng bắt đầu co rúm lại.

Đôi cánh tay khô quắt đang huy vũ trong không trung, đã bắt đầu run rẩy. Chỉ có âm thanh của đại vu sư, vẫn còn vang dội:

" Tam hồn thất phách,"

"Tụ linh vi thần."

"Hợp thần sưu linh,"

"Thị vi nhất thể!"

Cùng với tiếng hô của lão, giữa không trung lần lượt xuất hiện chín đạo khinh yên, từng giữa âm linh quý mị mà bay lên, từ từ tiếp cận thân chuông, dần dần hiện rõ, đã dung hợp thành một luồng khói mỏng ở trên Hợp hoan linh.

Ẩn ước ở giữa, mờ ảo dần hiện một nhân hình.

Thời này khắc này, không riêng Quý Lệ, đến Quý Vương cũng cố giữ cho người khỏi rúng động, mặt hiện rõ nét hưng phấn.

Mặt đại vu sư đã nhợt đi tự lúc nào, đôi cánh tay càng run rẩy dữ dội, giữa huyết sắc hồng quang, lão mở miệng hô lớn:

"Hồn phách dĩ thành,"

"Chúng linh quy vị."

"Linh thần nhập... : "

Còn sót lại trong cổ họng của ông một chữ "thể", đúng vào lúc sắp sửa được phát ra, thanh âm của Đại vu sư, đột nhiên trở thành khản đặc, vang lên, chỉ còn là một tiếng trầm khàn nhỏ xíu: "... tê tê".

Quý Vương và Quý Lệ đồng thời sắc mặt đại biến. Ở giữa pháp trận Chiêu hồn dẫn, hồng quang biến đổi kịch liệt, đột nhiên phát ra một âm thanh khủng khiếp, ánh hồng tiêu tán, vô số quý vật cùng phóng thẳng lên, ừn ừn chìm vào thạch bích, nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết. Chỉ còn Quý Vương và Quý Lệ đứng chết trân tại đó, thần hồn biến loạn, hai người họ nhìn thẳng về phía Đại vu sư.

Ông lão giả nua ẩy, đôi song thủ dựng đứng giữa không trung, còn cái đầu, đã chầm chậm gục xuống.

Quý Lệ cùng Quý Vương như điện phóng tới bên người đại vu sư, đỡ lấy thân thể lão, tuy nhiên đầu của đại vu sư vẫn cứ gục xuống. Chỉ còn từ trong miệng lão, phảng phất đang cố gắng nói điều gì đó.

Quý Vương và Quý Lệ nín thở sát vào đại vu sư, những tiếng nói không rõ ràng, bọn họ chỉ có thể nghe được từng tiếng đứt đoạn:

" Ngô... cửu u... ngô ngô... chí âm... ngô... phi... thử..."

Thanh âm dần dần tắt lịm, đầu của lão nhân cuối cùng gục xuống ngực, không còn dấu hiệu sự sống.

Một không khí băng lương thấu cốt, như thân thể chìm vào trong minh giới băng ngục, hai người đàn ông trơ ra như gỗ, không thể tin được vào những điều đang nhìn thấy.

Hồng mang dần dần tiêu tán đi mất, dòng sông máu hung dữ cũng đã bình lặng trở lại, những nét bút đã không còn sức mạnh cầm giữ, máu người tươi rói chảy tràn mặt đất.

Đạo khinh yên trên Hợp hoan linh, như trường kinh hắp thuỷ bị thu hồi trở lại, biến mất vào trong Hợp hoan linh. Sắc kim quang mờ mờ lại lần nữa loé lên, cùng Hợp hoan linh tỏa sáng rực rỡ.

Hợp hoan linh rung lên một hồi nhẹ nhè, kéo theo tiếng leng keng trong vắt, rồi từ từ hạ xuống, trở lại phía trên thạch đài, giữa song thủ Bích Dao, an tĩnh như trước.

Một bầu không khí yên tĩnh chết chóc, lan toả khắp hàn băng thạch thất, mãi không chịu tan đi, thanh âm ở nơi đây như cũng không hề tồn tại...

Chương 139

Thương Tâm Nhân

Hồ Kỳ sơn, Quỷ Vương Tông tổng đường.

Đại Vu sư qua đời, đến nay đã được ba ngày, Thanh Long cử người đem thi hài lão nhân hỏa táng, tro cốt đựng vào trong hũ. Giờ đây, cái hũ xanh nhỏ này đã được đặt an tĩnh trên bàn bên cạnh hắn.

Thanh Long nhìn cái hũ nhỏ một lúc lâu, khẽ than một tiếng, ánh mắt dời đi. Ba ngày nay, việc lớn nhỏ trong Quỷ Vương tông, đều do Thanh Long cùng U Cơ thay mặt xử lý, sau biến cố ba ngày trước, Quỷ Vương và Quỷ Lệ rút vào phòng riêng, đến giờ vẫn chưa ra.

Thanh Long còn nhớ rõ, ba ngày trước, sau tiếng thạch môn "kèn kẹt", nặng nề chậm chậm mở ra ấy, hai nam nhân từ trong đó đi ra, hai nam tử mà phong mắt nhìn khắp thiên hạ chẳng hề sợ sệt điều gì, bỗng đều như mất hồn, thần tình hoảng hốt lẫn đau thương.

Rồi Quỷ Vương trầm giọng nói một câu: "Trong vòng ba ngày, đừng ai quấy rầy ta!", nói xong, lập tức đi thẳng về phòng ngủ, chưa hề bước ra.

Còn Quỷ Lệ, cả người lạc mất hồn phách, chẳng nói một chữ nào, cắm đầu mà đi, đột nhiên đâm sầm vào vách tường đá cứng rắn, trên trán máu tươi chảy ròng ròng. Nhưng hắn dường như chẳng hay biết gì, từ từ quay người, chân lảo đảo, đi về phòng mình.

Bị tình cảnh của Quỷ Lệ đập vào mặt, mọi người kỳ thực phần lớn đã đoán được kết quả, nhưng sau khi họ nhìn vào trong cửa đá, máu tươi lai láng khắp mặt đất, đại vu sư vẫn ngồi ngay ngắn giữa vũng máu, gục đầu chết, cảnh tượng thê thảm thương, thật là nhìn mà kinh sợ.

Nhưng Bích Dao vẫn nắm yên như cũ trên hàn băng thạch đài, khuôn mặt an tường và tươi tắn vẫn lặng lẽ như lúc trước, Hợp Hoan linh trong tay nàng đang mờ mờ phát ra kim sắc quang mang.

Bên cạnh vang lên tiếng chân, làm gián đoạn tư tưởng của Thanh Long, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thân hình U Cơ như u linh trôi đến, đứng cạnh hắn, không trực tiếp nhìn Thanh Long, mà hướng về căn phòng phía sau lưng hắn, hạ giọng hỏi: "Tông chủ vẫn chưa ra sao?"

Thanh Long chậm chậm lắc đầu, đáp khẽ: "Ba ngày rồi, vẫn chưa thấy tăm hơi."

U Cơ lặng yên không nói, mạng đen che mặt khẽ động.

Tuy không đích thân tận mắt nhìn thấy hiện trường, nhưng hai người bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng được đau thương trong đó.

Thế gian này không có gì tuyệt vọng mà làm người ta đau khổ hơn là vừa mới nhìn thấy lại hy vọng, thậm chí vào lúc hy vọng ấy ở ngay trước mắt, người ta lại chìm vào tuyệt vọng.

Chính lúc hai người nhìn nhau không nói, bỗng nhiên, từ phía cánh cửa sau lưng Thanh Long truyền đến một tiếng động nhẹ.

Cửa chậm chậm mở ra.

Thanh Long và U Cơ giật mình, vội vàng quay người nhìn lại.

Cánh cửa gỗ thô sơ từ từ mở vào bên trong, khẽ phát ra âm thanh "kèn kẹt", mang theo mấy phần thương tang vài ngày trước, dường như nói lên đau khổ trong lòng chủ nhân.

Một bàn chân từ trong phòng nhẹ nhẹ bước ra. Hình dáng của Quý Vương từ từ xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thanh Long cùng U Cơ lặng lẽ nhìn, nam tử ấy bỗng như kẻ tách khỏi thế gian.

Ba ngày bạc tóc!

Tóc trên đầu Quý Vương, toàn bộ bỗng nhiên biến thành trắng như tuyết.

Giọng nói của Thanh Long, bỗng biến thành nghèn nghẹn, rít lại, ngay cả chính hắn nghe được cũng hoài nghi không biết thanh âm có phải của mình hay không:

"Tông... chủ, người khỏe... không?"

Quý Vương mấp máy môi, không nói, nhắm mắt lại, hơi ngẩng đầu lên hít thở thật sâu.

U Cơ phía sau mạng đen, đột nhiên thốt: "Tông chủ, người phải tự giữ gìn... sức khỏe." Nói chưa hết câu, chẳng hiểu vì sao, nàng đột nhiên nghĩ đến Bích Dao, thanh âm bỗng nghẹn ngào.

Quỷ Vương khẽ rung động bờ vai, nhưng bình phục lại rất nhanh, lúc y mở mắt ra, tuy vẻ thương tang đau khổ còn vương trên nét mặt, nhưng trong mắt, đã mờ mờ ẩn chứa ánh sáng.

Phảng phất như mục quang đã nhìn thấu thế sự thương tang.

"Bây giờ trông ta già đi nhiều rồi!" y bỗng thốt lên một câu, khóe miệng chuyển động, thoảng một nét cười nhẹ, có lẽ trong ấy, chất chứa đầy đau khổ.

Thanh Long cùng U Cơ cúi đầu, không nỡ nhìn nam tử ấy.

Quỷ Vương lại hít thật sâu, thở ra một hơi từ lồng ngực, ánh mắt chuyển động, chốc lát dừng lại trên cái bàn bên cạnh Thanh Long, nơi có cái hũ sành nhỏ màu xanh ấy.

"Trong này là..." y chậm chậm hỏi.

Thanh Long tiến lên trước một bước, nâng cái hũ nhỏ lên, đưa cho Quỷ Vương, nói: "Sau khi đại vu sư qua đời, thuộc hạ lớn mật làm chủ, đem thi thể lão nhân gia hỏa táng, đây chính là tro cốt của người."

Quỷ Vương lặng lẽ nhận lấy chiếc hũ nhỏ từ Thanh Long, tay mân mê một lúc, khẽ thở dài, nói: "Vị đại vu sư này tuy chưa cứu được Dao nhi, nhưng với thân thể bạc nhược, chẳng quản hao tật nguyên khí, đem hồn phách Dao nhi thu về, dù đến cuối cùng chỉ còn thiếu một chút nữa, nhưng vẫn thực là đại ân nhân của chúng ta".

Y đưa chiếc hũ lại cho Thanh Long, nói: "Ngươi chuẩn bị theo trọng lễ của thánh giáo ta, cung kính mang đại vu sư về nam cương."

Thanh Long nhận lại chiếc hũ, gật đầu đáp: "Rõ."

Quỷ Vương trầm mặc giây lát, thốt: "Còn Quỷ Lệ, hắn thế nào rồi?"

Thanh Long hơi ngập ngừng, U Cơ bên cạnh đã nói: "Từ sau khi ra khỏi hàn băng thạch thất, hắn dường như suy sụp hoàn toàn, như người mất hồn, đi thẳng một mạch về phòng riêng, vẫn chưa thấy trở ra". Nói đến đây, nàng ngừng lại một chút, hạ giọng tiếp: "Cho đến hôm nay, đã là ba ngày rồi!".

Sắc mặt Quỷ Vương buồn bã, từ từ chắp hai tay ra sau, lát sau trầm giọng than: "Chuyện thương tâm mười năm, tưởng như mới một đêm! Nào, đi thôi, chúng ta đến xem hắn."

Nói xong, y thong thả chắp tay cất bước, Thanh Long và U Cơ nhìn nhau, lặng lẽ theo sau.

Nhìn từ phía sau, Quỷ Vương đầu bạc trắng, dáng vẻ buồn bã lạ thường.

Phòng Quỷ Lệ ở khá xa nơi ở của Quỷ Vương, nhưng lại rất gần hàn băng thạch thất của Bích Dao. Đó là vì lúc trước Quỷ Vương không muốn càng thêm đau lòng, nên đưa con gái đến thạch thất này, nhưng Quỷ Lệ ở tại Hồ Kỳ sơn, gần như mỗi ngày đều đến thăm Bích Dao.

Lúc ba người xuyên qua lối mòn dần dần tiếp cận phòng riêng của Quý Lệ, Thanh Long và U Cơ đi phía sau phát hiện thân thể Quý Vương rõ ràng có một chút kỳ lạ, chẳng biết có phải lý do là nơi này cũng gần chốn thương tâm ấy.

Nhưng bọn họ chẳng ai nói câu nào.

Cuối cùng cũng đến bên ngoài thạch môn cô độc, nơi Quý Lệ cư trú, chung quanh chẳng có ai, hắn trước giờ thích ở một mình. Xa xa ngoài cửa phòng, có một đệ tử Quý Vương tông đứng canh.

Quý Vương bước tới trước, mở thạch môn tiến vào, lập tức kinh ngạc. Thanh Long và U Cơ cũng phát hiện có gì không ổn, tiến đến xem thử, chỉ thấy phòng trống không, chẳng có bóng dáng Quý Lệ, cả Tiểu Hồi cũng biến mất. Đồ đạc trong phòng như thường, chẳng có dấu vết sử dụng, chỉ mỗi giường ngủ là có một chút bừa bộn.

Thanh Long nhíu mày, quay người bước ra gọi một tiếng, đệ tử Quý Vương tông đứng ngoài cửa liền chạy đến, quỳ trước mặt Quý Vương hành lễ: "Bái kiến tông chủ!".

Quý Vương quay đầu lại, Thanh Long ở bên cạnh nhẹ giọng thốt: "Thuộc hạ mấy ngày nay ngoài việc xử lý công việc trong môn phái, còn thì đều đợi trước cửa phòng tông chủ, nên nơi đây giao cho mấy đệ tử này canh phòng".

Quý Vương khẽ gật đầu, quay mặt đối diện với tên đệ tử Quý Vương tông, hỏi: "Phó tông chủ đi đâu?"

Tên đệ tử Quý Vương tông hiển nhiên đối với Quý Vương cực kỳ kính sợ, nên thanh âm lúc nói hơi run run, đáp: "Hồi bẩm, bẩm tông chủ, phó tông chủ nhốt mình trong phòng ba đêm, chẳng động tĩnh gì. Sáng nay, ngay khi thuộc hạ Io lắng, ngài đột nhiên đem theo con khỉ xám bước ra, lập tức rời khỏi nơi đây".

Quý Vương ngạc nhiên, nhíu mày hỏi: "Y đi đâu vậy?".

Tên đệ tử chắp tay nói: "Đệ tử liền theo xem phó tông chủ, chỉ thấy ngài rời khỏi núi, lập tức phá không bay đi, đệ tử nhìn thần sắc ngài rất đáng sợ, cũng không dám vượt lên hỏi, chỉ biết trở lại nơi đây đợi xem..."

Thanh Long mặt thoảng sắc giận, Quý Vương trước mặt bỗng "à" lên một tiếng, bước tới mấy bước, cầm lên một bức thư niêm kín ở đầu giường, liếc mắt qua, rồi đưa cho Thanh Long, nói: "là gửi cho ngươi đó".

Thanh Long hơi ngạc nhiên, tiếp lấy xem qua, quả nhiên của Quý Lệ gửi cho mình, cảm thấy kỳ lạ, liếc mắt nhìn qua Quý Vương. Nhưng Quý Vương chẳng biểu lộ thái độ gì, nhìn về hướng khác, Thanh Long nhíu mày, mở thư ra đọc.

Thư không dài, hắn xem 1 lát đã xong, nhưng sắc diện hơi trầm xuống, khẽ bẩm: "Tông chủ".

Quý Vương chậm chạp thốt: "Thế nào?"

Thanh Long thưa: "Trong thư phó tông chủ giao cho thuộc hạ khổ cực một chuyến đem tro cốt của Đại vu sư về Nam cương Miêu tộc Thất lý động".

Quỷ Vương nhẹ nhẹ lắc đầu, đột nhiên than một tiếng, nói: "Được rồi, được rồi!".

Thanh Long ngạc nhiên, Quỷ Vương quay đầu nói với tên Quỷ Vương tông đệ tử: "Ngươi lui được rồi!".

Tên đệ tử ấy như được đại xá, kính cẩn dập đầu ba lần, lập tức lui ra.

Thanh Long nhìn Quỷ Vương, nói: "Tông chủ, còn Quỷ Lệ?"

Quỷ Vương quét mắt nhìn qua căn phòng trống không, trong mắt ánh lên vẻ buồn man mác, một lúc lâu sau quay người, cũng chẳng gọi Thanh Long, U Cơ, lặng lẽ bước đi, từ sau lưng y, ảm đạm truyền lại một thanh âm trầm trầm:

"Cùng là kẻ đau lòng cả thôi..."

Nam Cương, Phần Hương cốc.

Chính đạo đại phái này trải qua biến cố không ngừng mấy ngày qua, hôm nay lại có một tin tức chấn động lòng người, chốc lát đã truyền đi khắp sơn cốc. Từ "Thiên Hương Cú" sâu trong Phần Hương cốc nổi lên 7 hồi trống, vang dội xa gần, báo hiệu Cốc chủ Phần Hương cốc Vân Dịch Lam bế quan đã lâu sẽ xuất quan hôm nay.

Đệ tử Phần Hương cốc tấp nập tụ tại chính điện Phần Hương Cốc, "Sơn hà điện", chẳng ai dám chậm trễ, mấy người Lữ Thuận đứng trước, Lý Tuân cùng đám đệ tử sắp hàng phía sau, ngay ngắn trước điện, kiên nhẫn chờ đợi.

Điều lạ làm mọi người chú ý trong đám đông là nữ tử đứng cạnh Lý Tuân, chính là Yên Hồng, Cách đây không lâu, vào hôm Cửu Vĩ Thiên Hồ trốn khỏi Huyền Hỏa đan, trong lúc hỗn loạn, Thượng Quan Sách nhận ra Yên Hồng là giả mạo, sau đó quả nhiên chứng minh do Kim Bình Nhi của Ma giáo Hợp Hoan phái cải trang, nhưng Yên Hồng thật thì đến ba ngày trước mới phát hiện dưới hầm tại một căn phòng trong Phần Hương cốc.

Cũng chẳng biết ngày đó Kim Bình Nhân sử dụng thuật pháp quỷ dị nào bắt giữ được Yên Hồng, đem giấu tại nơi ấy. Mấy ngày đó người Phần Hương cốc toàn lực sục sạo, tìm kiếm khắp các ngọn núi lớn nhỏ xung quanh, chỉ là không chú ý các phòng trong cốc. Mới ba ngày trước, do trong cốc thiếu một vị thuốc, một đệ tử xuống hầm chứa thuốc ấy để tìm, mới phát hiện Yên Hồng, nếu không cũng chẳng biết nữ tử đáng thương phải đợi dưới hầm bao lâu nữa.

Qua vài ngày chịu đựng, thần sắc Yên Hồng đã tiêu tụ đi nhiều, nhưng mọi người lúc này cũng không còn tâm trí để ý đến nàng nữa, mọi con mắt dồn về cửa hông của chính điện, theo lệ cũ, Vân Dịch Lam sau khi xuất quan sẽ từ nơi ấy đi ra gặp mọi người.

Đứng phía trước là Thượng Quan Sách, vẫn toàn thân y phục màu đen, thần thái ung dung, nhưng chúng nhân không thể phát hiện sâu trong mắt y mờ mờ lóe lên một ánh nhìn kỳ lạ.

Với y mà nói, mấy năm nay cốc chủ sư huynh Vân Dịch Lam mỗi lần gặp y, đều ngồi cách một tấm bình phong, nhưng lúc nói thì có khí mà không lực, hơn nữa gần đây ngày càng già đi, lúc đầu y chẳng dám tin, nhưng cuối cùng, trong lòng y cũng dần dần cho rằng vị sư huynh luôn ở trên đầu mình này có gì không ổn.

Chẳng ngờ hôm nay "Thiên Hương cư" trống vang như sấm, Vân Dịch Lam đột nhiên xuất quan, làm y kinh ngạc lặng người!

Không hiểu sư huynh dùng danh nghĩa bế quan tu luyện thuật pháp để che dấu điều gì?

Trong lòng Thượng Quan Sách chẳng thể không lo lắng, rối loạn không ngừng.

Phía sau Thượng Quan Sách, đứng đầu là đại đệ tử trẻ tuổi Lý Tuân, trong mắt không giấu được vẻ hưng phấn. Từ trước đến giờ, hắn vẫn là đệ tử đặc ý nhất của Vân Dịch Lam, ở Phần Hương cốc chẳng khác gì con cưng của trời. Nhưng mấy năm trước Vân Dịch Lam đột nhiên bế quan, là việc chẳng ai dự liệu được, từ đó chẳng gặp mọi người.

Tuy vậy Lý Tuân được Vân Dịch Lam đối xử đặc biệt, cùng với sư thúc Thượng Quan Sách là hai người duy nhất ở Phần Hương cốc có thể gặp Vân Dịch Lam, nhưng không biết có phải vì Vân Dịch Lam thấy Lý Tuân tuổi còn trẻ, đạo hạnh chưa đủ, nên đại sự trong Phần Hương cốc giao cho Thượng Quan Sách chưởng quản, như vậy vô hình chung, địa vị Lý Tuân bị hạ xuống không ít.

Nhưng hôm nay Vân Dịch Lam chính thức xuất quan, tình hình tự nhiên có biến đổi lớn, hắn là đệ tử được đương kim cốc chủ yêu nhất, là nhân tuyển duy nhất cho vị trí cốc chủ tương lai, do đó tự nhiên vị thế không còn như cũ. Quan trọng hơn là ngày hôm qua, cũng chính là trước khi Vân Dịch Lam xuất quan một ngày, hắn đã được Vân Dịch Lam bí mật cho tiếp kiến, biết trước rằng ân sư sẽ xuất quan.

Sau khi ân sư xuất quan, một nguyện vọng hắn ấp úng lâu cuối cùng sẽ có khả năng đạt được. Chỉ nghĩ đến đó, khuôn mặt anh tuấn của Lý Tuân không giấu được sự hưng phấn trong lòng.

Thân hình Thượng Quan Sách hơi động, chậm chậm quay người lại, sư diệt trẻ tuổi đứng phía sau mặc dù cố gắng kiềm chế tình cảm, nhưng với tuổi tác lịch duyệt của hắn không thể che dấu cảm xúc vui mừng lẫn hưng phấn, cũng chẳng thể qua được ánh mắt như chim ưng nhìn thấu thế tình của Thượng Quan Sách.

"Ha..." trong lòng y khẽ cười lạnh một tiếng, tự nhủ "Người trẻ tuổi, con đường ngươi phải đi cũng chưa biết dài bao nhiêu!".

Đang lúc mọi người suy nghĩ vẫn vơ, bỗng tiếng trống rộn ràng, như từ trời cao bay xuống, vang lừng trong đại điện. Mọi người Thượng Quan Sách giật mình, chỉnh trang lại y phục, nhìn về phía cửa hông.

Chỉ thấy ánh hồng loáng lênh, một bóng người từ từ hiện ra, toàn thân y phục đỏ như lửa, chính là trang phục trước giờ của cốc chủ Phẫn Hương cốc, đại biểu tín ngưỡng của môn phái là Thượng Hỏa.

Không cảm thấy sức nóng của lửa, cũng không có ánh sáng lóa mắt, nhưng chẳng biết vì sao trước mặt mọi người lại một màu hồng, tuy vậy chẳng ai không có cảm giác một ngọn lửa đỏ hồng đột nhiên vụt đến.

Khi mọi người đã hồi thần, nhìn rõ nhân vật bên trong đạo hồng quang, ngay cả Thượng Quan Sách trước giờ ung dung trấn tĩnh, đều chẳng thể tin nổi hô lên một tiếng kinh ngạc.

Kẻ đến, chỉ thấy là một trung niên nam tử tối đa khoảng bốn mươi tuổi, mái tóc đỏ trên đầu sáng óng mà mềm mại, chẳng búi lên, để lòe xòa xuống vai, nhưng không có vẻ gì là buông thả phóng dăng.

Chúng nhân len lén nhìn nhau, Vân Dịch Lam mấy năm trước khi bế quan, mọi người đều nhớ rõ y đã là một lão nhân lợm khộm, trên đầu tóc bạc trắng, nhưng giờ đây nhìn kẻ này trẻ hơn Vân Dịch Lam khi trước chẳng biết bao nhiêu, hơn nữa da mặt sáng mịn màng, chẳng thấy một nếp nhăn nào.

Khuôn mặt kẻ này dần ra, lại rõ ràng là nét của Vân Dịch Lam, đặc biệt là Thượng Quan Sách, thời gian y ở cùng Vân Dịch Lam dài hơn bất kỳ ai, nên nhận ra rõ ràng đây là dáng dấp của Vân Dịch Lam lúc còn trẻ, nhưng nhìn dung nhan ấy, phong thái hơn hẳn lúc tráng niên, mọi người kinh ngạc đến nỗi chẳng nói nên lời.

Ngược lại, Vân Dịch Lam lại làm như không có chuyện gì, thong thả sải bước vào chính điện, trước mặt mọi người, mục quang lấp lánh hữu thần, quét mắt nhìn qua chúng nhân, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, thanh âm trái hẳn với vẻ già nua lúc ở trong thạch thất, trong trẻo dễ nghe, nói: "Thế nào, các người đều không nhận cốc chủ này à?"

Mọi người giật mình, Lý Tuân bừng tỉnh trước tiên, vội vã quỳ xuống, cao giọng nói: "Đệ tử cung nghênh sư tôn xuất quan, chúc mừng sư tôn bế quan tu luyện chân pháp đại thành".

Mọi người lập tức tỉnh ngộ, lần lượt hành lễ, thần sắc kinh nghi trong mắt Thượng Quan Sách dần dần biến đi, y cũng cúi đầu hành lễ.

Vân Dịch Lam rõ ràng khí sắc không tồi, tâm tình cũng cực tốt, khoát tay nói: "Được rồi, được rồi, lâu không gặp mọi người, đứng dậy rồi nói".

Chúng nhân dạ một tiếng, lần lượt đứng dậy, Vân Dịch Lam mỉm cười nhìn chúng nhân, cuối cùng mục quang hướng về Thượng Quan Sách, cười nói: "Sư đệ, mấy năm nay nhờ đệ cai quản công việc vụn vặt trong cốc, mệt lắm không?"

Thượng Quan Sách lắc đầu, cũng mỉm cười nói: "Sư huynh không có mặt, thì đây là bốn phận của kẻ làm sư đệ, nhưng mấy ngày trước Huyền Hoả đàm phát sinh biến cố, đệ..."

Vân Dịch Lam bỗng nhiên cười lớn một tiếng, ngắt lời Thượng Quan Sách, nói: "Chuyện trước đây, sư đệ không cần để mãi trong lòng, tương lai còn phía trước, chúng ta tính kế lâu dài là được".

Trên nặt Thượng Quan Sách hơi thoảng qua nét phân vân, nhưng cũng không nói thêm, cúi đầu nói: "Vâng".

Vân Dịch Lam nhìn về phía những người có mặt, chỉ thấy trong mắt chúng nhân đầy vẻ tôn kính xen lẫn ngạc nhiên, rõ ràng dáng vẻ dường như cải lão hoàn đồng của mình làm chúng nhân thật sự kinh ngạc.

Nhưng y cũng chẳng giải thích nhiều, quay đầu hướng về phía Lý Tuân đứng bên cạnh, hỏi: "Gần đây trong cốc có việc gì không?".

Lý Tuân bước tới một bước, cung kính đáp: "Sáng nay, có thư của Thanh Vân môn trưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân từ Trung thổ gửi đến, nói là phúc đáp bức thư mấy ngày trước của sư tôn".

Lúc hắn nói, sắc mặt ung dung, nhưng Thượng Quan Sách đứng bên cạnh trên mặt hơi biến đổi, lúc Vân Dịch Lam bế quan, việc lớn trong Phần Hương cốc đều cho y làm chủ. Thông tin qua lại với trưởng môn Thanh Vân Môn cũng là một việc quan trọng, y lại chẳng biết gì. Với bức thư hồi đáp đưa đến sáng nay, Lý Tuân chẳng hiểu sao giữa đường chặn lối, lại không cho y biết, rõ ràng việc này do sư huynh Vân Dịch Lam cố ý không muốn vào tay y.

Thượng Quan Sách trong lòng hơi giận, nhưng trên mặt như chẳng có gì, nét biểu tình kỳ lạ khẽ thoảng qua.

Vân Dịch Lam gật gật đầu, tiếp lấy bức thư Lý Tuân trình lên, liếc mắt xem qua, chỉ thấy trên bì thư cẩn thận viết mấy chữ: "Thân gửi Phần Hương cốc Vân Dịch Lam sư huynh".

Bên dưới lại viết: "Thanh Vân môn Đạo Huyền bái hội".

Quả nhiên chính là nét bút của Thanh Vân môn Đạo Huyền Chân Nhân, Vân Dịch Lam mỉm cười, mở thư, lấy ra một tờ giấy mỏng, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, trên mặt thủy chung vẫn có nét cười nhẹ.

Xong rồi, y khẽ gật đầu, trầm ngâm một lát, cất thư vào trong người, dõng dạc nói với mọi người: "Hôm nay đến đây thôi, các người trở về chuẩn bị, không lâu nữa, ta sẽ dẫn đệ tử xuất sắc của Phần Hương cốc tiến vào trung thổ, gấp các đạo hữu của hai phái Thanh Vân môn và Thiên Âm tự, cùng bàn đại kế thiên hạ".

Mọi người ngạc nhiên, Phần Hương cốc tiến vào Trung Thổ với quy mô lớn, đã là chuyện cách đây lâu lắm rồi, không ngờ hôm nay ngay lúc cốc chủ xuất quan, lại đưa ra ngay mệnh lệnh quan trọng này. Nhưng Vân Dịch Lam trước giờ uy phong sâu nặng, mọi người ở Phần Hương cốc cũng không nghĩ nhiều, xong lễ, chúng

nhân lần lượt lui ra, về răm rắp chuẩn bị, chỉ mỗi Lý Tuân được Vân Dịch Lam lưu lại.

Đợi mọi người đi hết, Sơn Hà điện chỉ còn lại mỗi hai sư đồ Vân Dịch Lam và Lý Tuân. Lý Tuân ở một mình với sư phụ, chẳng bó buộc như lúc có mọi người, cười nói: "Sư Phụ, người rõ cục bể quan tu luyện pháp môn gì mà tác dụng thần kỳ như vậy?"

Vân Dịch Lam cười nói: "Đây là dị thuật của tổ sư Phẫn Hương cốc ta truyền lại, đợi sau này đạo hạnh của ngươi đủ, còn sợ ta không truyền cho ngươi sao?"

Lý Tuân giật mình, nhưng thấy trong mắt Vân Dịch Lam tươi cười hòa ái, dường như có thâm ý, suy nghĩ thoáng qua, không giấu được niềm vui dâng trào, vội vàng quỳ xuống, nói: "Đa tạ sư phụ hậu ân, đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của sư phụ".

Vân Dịch Lam cười đỡ Lý Tuân dậy, nhìn hắn từ trên xuống dưới, khen: "Ngươi cẩn cốc tinh kỳ, thực là nhân tài rất tốt cho việc tu đạo, nhưng ta xem ngươi tuổi trẻ khí thịnh, còn vài phần nóng nảy, cần phải tự kiềm chế, nếu cứ tu tập cùn như thế, có thể thành kỳ đại khí".

Lý Tuân gật đầu liên tục, đáp: "Đa tạ sư tôn chỉ điểm. Đúng rồi, sư phụ, ngươi giữ con lại, có chuyện gì à?"

Vân Dịch Lam nhìn hắn nói: "Không sai, sư phụ sai ngươi vào trung thổ một phen trước".

Lý Tuân ngạc nhiên, hỏi: "Trung thổ? Đi đâu vậy?"

Vân Dịch Lam từ từ thốt: "Thanh Vân sơn. Đợi ta viết xong thư hồi đáp, ngươi lập tức xuất phát, đem thư giao tận tay Thanh Vân môn Đạo Huyền chân nhân".

Lý Tuân gật đầu đáp: "Dạ".

Vân Dịch Lam đi vào, được vài bước, lại nói: "Đạo Huyền chân nhân xem qua thư, nhiều khả năng sẽ lưu ngươi lại Thanh Vân sơn vài ngày, ngươi không cần từ chối, cứ ở lại vài hôm, ta sẽ dẫn mọi người đến sau."

Lý Tuân gật đầu, như hơi cảm thấy không rõ, hỏi: "Sư phụ, ngươi vào trung thổ nhanh như thế này, có chuyện gì khẩn cấp vậy?"

Vân Dịch Lam cười cười nói: "Còn không phải chuyện ngươi nhờ ta đã lâu thì là gì!"

Lý Tuân giật mình, tức khắc trên mặt không giấu nổi vẻ hưng phấn, liền quỳ xuống, nói lớn: "Đa tạ sư phụ thành toàn".

Vân Dịch Lam lắc đầu cười nói: "Được rồi, được rồi, ngươi về trước chuẩn bị đi, đợi khi cầm thư của ta, thì lập tức xuất phát ngay."

Lý Tuân vui mừng dạ một tiếng, hối hả đi khỏi.

Đợi đến khi thân hình đệ tử trẻ này biến mất, nụ cười trên mặt Vân Dịch Lam cũng dần dần lắng xuống, y quay về phương nam, hướng nhìn phía Thập Vạn Đại Sơn xa xa, lát sau, bỗng lạnh lùng cất tiếng:

"Nếu ngươi xuất hiện, ta sẽ đem cả thiên hạ ra chửi. Muốn mình ta gánh vác, ha ha, ta không khờ vây đâu!".

Chương 140

Đồi Hoang

Thập vạn đại sơn, Sân Ma Cổ Động

Sau khi Thú Yêu hồi sinh tại Sân Ma Cổ Động. Mây đen khắp nơi. Âm phong gầm rú, mặc dù trời đất vẫn còn âm u nhưng hắc khí đã tiêu tán được phần nào.

Trên bãi đất hoang vu ngay chỗ sơn mạch, chỉ còn thạch tượng nữ nhân lặng im tại Sân Ma Cổ Động mặc cho gió mưa. Đứng trước bức thạch tượng là một nam nhân trên mình khoác chiếc áo tơ tắm màu xanh, dung mạo cực kỳ anh tuấn thậm chí có thể nói khuôn mặt đó như của một thiếu niên.

Dung mạo người này e rằng các nữ nhân thông thường không thể sánh bằng. Mi thanh, mục tú, miệng nhỏ, môi xinh, nhìn kỹ thì thấy có nét giống với bức thạch tượng nữ nhân.

Tuy nhiên, khí chất hiện trên sắc mặt thì hoàn toàn trái ngược nhau.

Người thiếu niên đứng trên Sân Ma Cổ Động chính là Thú Yêu hồi sinh, không ai thể ngờ rằng ác ma bao làm bao người dân Nam Cương khiếp sợ lại là một thiếu niên anh tuấn.

Từ lúc hồi sinh, không rõ tại sao hắn chẳng làm gì, không đại khai sát giới, cũng chẳng gào rú vui mừng, chỉ trầm mặc đứng trước thạch tượng Linh Lung. Bóng đêm buông dần, từ xa phản ảnh vu yêu lướt tối, nhẹ nhàng không một tiếng động dừng lại phía sau thiếu niên.

"Thú thần đại nhân"

Thiếu niên thân hình bất động, không hề ngoảnh lại, hỏi: "Sao rồi?"

Vu yêu khom mình đáp: "13 yêu vương cùng toàn bộ tàn dư man tộc ở Thập vạn đại sơn đều sẵn sàng chờ lệnh thú thần đại nhân"

Thiếu niên thân hình khẽ động, từ từ quay lại nói: "Tất cả là bao nhiêu?"

Vu yêu đáp "Hiện giờ chỉ còn 37 tộc. 100 năm qua, cả Thập vạn đại sơn như rắn mất đầu, các tộc tranh giành, tàn sát lẫn nhau, nhiều tộc đã bị tận diệt."

Khuôn mặt thiếu niên như phủ một lớp băng giá, tuyệt không biểu lộ một chút tình cảm nhưng từ sâu trong tâm tưởng lại ẩn tàng sự cao ngạo. Ánh mắt chợt như điện nhìn thẳng vào mặt Vu yêu.

Vu yêu giật mình, cảm giác trên mặt như bị lửa đốt.

"Kỳ thực là 38 tộc", thiếu niên thong thả nói, "ngươi chưa nói tới Hắc vu tộc, cuối cùng cũng đã có truyền nhân đó sao"

Vu yêu cúi đầu, trầm ngâm không nói gì.

Thiếu niên từ từ quay đầu, mục quang lại hướng về thạch tượng Linh Lung vu nữ, hồi lâu đột nhiên thốt: "Hắc mộc".

Cơ thể Vu yêu bỗng chấn động, tên gọi này đối với hắn, như đã được khắc vào một nơi sâu thẳm, mỗi lần nhắc đến lại như cửa tới vết thương lòng.

Thiếu niên vẫn chăm chú nhìn thạch tượng Linh Lung, chỉ nghe ngữ khí chợt trở nên tang thương: "Nhiều năm trước, đối diện Linh Lung, ngươi có thấy hối tiếc?"

Vu yêu im lặng, đoạn thi thầm thốt: "Có"

Thiếu niên chẳng hề quay đầu, hai mắt xuất hiện ánh quang mang, lưu chuyển không ngừng, cất giọng như ma quỷ: "Trên thế gian, ngoài đại ca ngươi nay đã thành hung linh, chỉ có ngươi biết được quan hệ của ta với Linh Lung. Trước đây, 8 người các ngươi hợp lại, cùng truy sát ta qua muôn sông, vạn núi, giờ đây nhớ lại, mọi chuyện như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua".

Sau tấm hắc sa, thân thể Vu yêu chợt bắt đầu run nhẹ, tựa hồ như quá khứ quay lại, mọi việc dần hiện lên trước mắt.

Thiếu niên căn bản chẳng quan tâm tới phản ứng của Vu yêu chậm rãi nói cứ như vẫn đang nói chuyện với Vu yêu chứ chẳng phải đang đối diện thạch tượng mà tự nói với chính mình mặc dầu trước mắt hắn hiện tại chỉ có Linh lung thạch tượng.

"Nàng," giọng hắn chầm chậm đầy vẻ thương tâm, phần vì bi thương, phần vì căm phẫn, "thực ra vì cái gì chứ?"

Thạch tượng chẳng biết nói, lặng im, trầm mặc.

"Trong tim nàng, chúng sinh thế gian là gì?, thiên mệnh, tạo hóa là gì, nó quan trọng đến vậy sao?" trong giọng nói của hắn, bỗng trỗi lên một sự kích động, từ từ lớn dần.

"Vì nàng coi nó quan trọng hơn ta mà nàng chống lại ta vì những thứ đó sao?" Hắn cười nhạt nói: "nhưng nàng biết không, thực sự ta không màng"

"Cái gì gọi là thiên ý, cái gì là chúng sinh thiên hạ, có xá gì?" Nó quắc mắt nhìn, kỳ lạ là, mặc dù cái nhìn của hắn có vẻ đáng sợ như vậy, nhưng dung mạo của hắn vẫn toát ra nét đáng yêu, không như người thường.

" Nàng muốn ta chết, nói 1 câu cũng đủ rồi, nàng biết không? nàng có biết không?" Hắn gầm lên, đối mặt với bức tượng người con gái, sau đó, giọng nó chùng xuống...

"Nhưng, tại sao... nàng lại xem sự việc đó quan trọng hơn mạng sống của chính mình chứ."

" Hắn từ từ đưa tay ra, nhẹ vuốt gương mặt từng trai, thô ráp, cỗ lục lại trong trí nhớ gương mặt hiền dịu năm nào".

Cảm giác lạnh băng, không 1 chút hơi ấm, từ lòng bàn tay truyền tới.

Dang rộng hai tay ôm nhẹ bức tượng vào lòng, gương mặt hắn dần mang nét dịu dàng dị thường. Vu Yêu đứng sau lưng, lắng lặng quan sát cảnh tượng khác thường đó.

"Ta biết, cái thế gian này đã hại nàng." Người thiếu niên lim dim, mơ màng nói, "Nàng yên tâm, ta sẽ đem tất cả chôn cùng với nàng, sau đó, ta sẽ trở lại tìm nàng..."

"Chờ ta nhé..."

Âm thanh nhỏ dần, lắng xuống rồi mất hẳn. Người thiếu niên ôm bức tượng lạnh, Vu yêu đứng yên như tượng, trên trời mây đen vẫn vũ, sấm sét nổ vang, mưa bắt đầu rơi xuống.

Mưa rơi trong gió bão, làm cho cả thế giới như mờ ảo, Vu yêu nhìn xa xăm, mưa rơi trên gương mặt của thạch tượng nữ tử, không một tiếng động...

như những hạt nước mắt rơi

Núi Thanh vân ba ngàn dặm hướng Đông, từ núi Không Tang về hướng Đông Nam có con đường đất ngoằn ngoèo, cô tịch hoang dã, vào thời tiết chim chóc bay lượn, cỏ cây mọc đầy.

Cái quán nhỏ nhà họ Hà cách Tiểu Trì Sân 1 ngày đường, nằm đơn độc bên con đường đất, đón khách qua lại. Ông chủ quán họ Hà cũng không nhớ là mình đã tiếp bao nhiêu khách, khách qua đường thì đủ các hạng

người. Nhưng trong 3 ngày nay, mặc dù tuổi tác ngày càng cao, ông cũng nhớ ra người khách này.

Kỳ thực nói là 1 vị khách, cũng không đúng lắm, phải nói là 1 người khách mang theo 1 con khỉ kỳ quái. Cho nên, đối với ông chủ họ Hà, người này để lại ấn tượng sâu sắc, vì có mang theo con khỉ kỳ quái với 3 con mắt rất to.

Ba ngày trước, lúc đang đứng tại cửa quán, ông Hà nhìn thấy vị khách này với gương mặt đầy gió bụi, từ bên đường chạy sang, trên vai có con khỉ, không biết sao, có cảm giác hơi quen. Lúc hắn vừa dợm bước tiếp, ông định nói vài câu bay bướm để chào mời vào quán nghỉ ngơi uống nước, không ngờ chỉ nói được có 1 câu:

"Khách quan, bốn quán có trà nóng rượu ngon, hay là khách quan có thể vào nghỉ ngơi bên trong..."

Hà Lão Bản chưa dứt câu thì nét tiêu tụy trên gương mặt hắn đã biến mất, lúc định thần nhìn lại, thì hắn đã ngồi vào bàn. Và trên bàn là thỏi bạc đủ để hắn ăn

nghỉ ở quán 3 ngày. Hà Lão Bản rất hoan hỉ, liền đem rượu thịt dọn ra, chỉ có điều ông không lường trước được, đó là người khách và con khỉ ở quán của ông đã đúng 3 ngày rồi mà dường như chưa có ý định ra đi.

Tinh thần của người thanh niên rất tệ, trong 3 ngày, ông chủ Hà không thấy hắn nói 1 câu, hay cười 1 lần nào. Mỗi lần ông dọn rượu và thức ăn ra bàn, là hắn lặng lẽ nhìn bình rượu, sau đó mới từ từ uống.

Chỉ là tinh lực của hắn rất thấp, mỗi lần uống được 1 chút, ông Hà đoán chừng chưa tới nửa bình, là cả người hắn đổ gục xuống bàn, bất tỉnh nhân sự. Ngược lại với chủ của nó, con khỉ 3 mắt của hắn nhiều phen làm ông chủ Hà há hốc kinh ngạc.

Thực tình mà nói, ông Hà ở đó mở quán, tuy xa nhưng do lượng khách vãng lai nhiều, nên cũng thấy được nhiều sự việc, vậy mà trong 3 ngày nay, ông vẫn thè với lòng, suốt cuộc đời của ông, tinh lực của con khỉ này là cao nhất.

Chỉ trong 1 ngày đêm, con khỉ đã uống hết toàn bộ hầm rượu của ông chủ Hà, kể cả bình Nữ Nhi Hồng liệt tửu mà ông chôn dưới gốc cây cổ thụ.

Vậy mà con khỉ dường như không có gì thay đổi cả, gai đâu gai tai, nhảy nhót liên hồi, chạy tới ông chủ Hà kêu "chi chi" không ngừng. Ông chủ Hà tuy không hiểu ngôn ngữ của loài khỉ, nhưng ngay cả đứa ngốc cũng biết con khỉ muốn gì, chỉ vì muốn làm lơ, không ngờ con khỉ thông minh như vậy, lấy lại thỏi bạc từ tay ông Hà nhanh đến không ngờ, rồi còn lượn tới lượn lui trước mặt ông.

Ông Hà không còn cách nào, khách lại trả đủ tiền, chỉ biết kêu người làm từ Tiểu Trì Sân giao rượu tới ngay cả ban đêm. Ban đầu ông hơi bức, nhưng dần dần, ông lại đậm ra thích con khỉ. Ngoài việc uống rượu ra, nó không làm gì bậy bạ cả, lại hay biểu diễn vài trò ở trong quán, giúp vui cho ông, khách của ông nhiều người ít khi được vui như vậy, mấy ngày qua, nó cũng giúp ông kiếm thêm được 1 mớ tiền.

Người chủ của con khỉ thì ngược lại, phần lớn thời gian uống say rồi ngủ vùi, đôi khi thức giấc, cặp mắt vô thần nhìn xung quanh, cũng có lúc con khỉ chạy tới bên hắn, thì mắt hắn sáng lên 1 lúc, đưa tay xoa đầu con khỉ, sau đó dường như tới chuyện gì đau lòng, lại đưa bình rượu lên uống, chỉ 1 chốc lại say rồi ngủ tiếp.

Có lúc ông Hà thăm nghĩ, người thanh niên này không phải là thằng điên. Tuy ông cũng chỉ là chủ quán bình thường, nhưng cũng nhận thấy là hắn khác hẳn những khách vãng lai khác. Cái khác thì không nói, chứ chỉ việc hắn ở lại quán 3 ngày, mà muỗi mòng mùa này đột nhiên bay đâu mất; còn nữa, quán ông ở chỗ hoang vắng lúc trước thường nghe thấy tiếng ma khóc, bây giờ như bị cái gì làm chúng hoảng sợ, bỏ đi đâu tất... Ông Hà vốn nghe quen tiếng quỷ khóc sói tru, 3 ngày nay yên tĩnh quá, ông lại không ngủ được.

Buổi chiều hôm đó, ông chủ họ Hà đứng sau quầy, vừa tính xong tiền, thở nhẹ, rồi từ trong quán nhìn ra.

Ánh trời chiếu bên ngoài cửa sổ còn sót lại, nhuộm đỏ chân trời, xuyên qua cửa sổ, hắt những chiếc bóng của bàn ghế trong quán dài xuống nền nhà, ở tại nơi này thời gian đang lặng lẽ trôi qua.

Ông chủ Hà tự nhiên một thoáng thất chí, điểm lại mình cũng hơn 50 tuổi rồi. Tuy những người làm thường nói ông trông cũng khoảng 40 tuổi thoi, nhưng ông tự biết, sức khỏe mình cũng đang xuống dốc.

Thời gian không tha cho một ai, chẳng lẽ sống vậy hết đời sao?

Ông nhìn chăm chăm vào bóng những bàn ghế đang đổ dài dần, rồi ngược lên nhìn bốn bức tường với những vết sơn đã tróc.

Bóng chiều tà cô tịch, chiếu lên gương mặt của ông, hằn lên những nỗi buồn khổ không tên của kiếp người.

Ông thở dài, khẽ lắc đầu, sự việc này, cũng không cần nghĩ nhiều làm gì. Ông Hà gương cười đau khổ, cầm cuốn sổ tính tiền lên, rồi đi về hướng người khách duy nhất trong quán và con khỉ của hắn.

Vị khách vẫn ngồi tại cái bàn trong cùng nhất, vẫn như trước, vừa uống say và ngủ gục trên bàn, không hề cử động. Còn con khỉ ngồi xổm trên bàn, tay trái cầm bình rượu, tay phải bốc thức ăn trên mâm, uống 1 hớp, ăn 1 miếng, có vẻ tận hưởng cuộc sống của nó lắm.

Ông chủ họ Hà đến trước vị khách, ho một tiếng, đằng hắng, nhưng cặp mắt không khỏi hướng về con khỉ, thấy con khỉ 3 mắt như không màng đến việc ông bước tới, chỉ liếc qua, rồi nhìn xuống bình rượu trong tay. Ông Hà thở dài, con khỉ là con vật biết uống rượu mà ông gặp được trong suốt cuộc đời của ông, mà sau lưng nó còn đeo 1 cái túi đựng rượu, tuy bây giờ đã cạn, nhưng có thể biết là nó đã từng chứa những gì.

Ông chủ quán quay đi, không biết tại sao, lòng có chút khẩn trương, tự mình cũng không hiểu vì sao, lại ho vài tiếng, mới nhẹ giọng: "Này... ông khách."

Người thanh niên trước mặt ông vẫn bất động.

Ông chủ quán hơi lúng túng, nhưng vẫn tiếp tục gọi: "Này, ông khách, lượng bạc ông đưa ba ngày trước, nay đã dùng hết, bồn tiệm vốn ít, có phải..."

Người thanh niên không biết có say thực không, vẫn nằm yên, không nhúc nhích.

Ông chủ Hà thở dài nói: "Kỳ thực, lượng bạc mà ông đưa không ít, không chỉ đủ cho ba ngày, mà năm ngày cũng đủ. Chỉ là... chỉ là con vật quý của ông quá lợi hại, tửu lượng quá cao, chỉ trong ba ngày, không những uống hết toàn bộ rượu trong hầm, mà cả hai lần giao tới thêm 4 chung rượu, nó cũng uống sạch..."

Ông Hà nói tới đây, lại nhìn con khỉ 3 mắt, nó cũng chỉ nhìn ông, gương mặt lộ vẻ quí quái.

Hà Lão Bản hạ giọng: "quý khách có thể đưa lão thêm ít ngân lượng, ba hôm trước quý khách đã đưa lão không ít ngân lượng, tuy nhiên số ngân lượng đầy đã hết bởi con khỉ của quý khách, lão..."

Chưa dứt câu, "đinh" hai thỏi bạc đã được quăng ra trên bàn. Hà Lão Bản định thần. Ông chủ họ Hà vội vàng cất đi, cất vào bụng, chót thoảng do dự, nhìn qua con khỉ, liền rút phần bạc ra lại, mở phanh áo, nhét vào chiếc áo bên trong. Sau khi nhận được ngân lượng, Hà Lão Bản tính nói gì đó với vị khách thì đột nhiên ở cửa quán có tiếng vọng lớn vào:

"Có ai ở trong không?"

Hà Lão Bản quay người ra, thấy trước cửa tiệm có ba người, hai nam một nữ. Một ông già với gậy trúc trên tay, phía trên gậy trúc là một mảnh vải trắng đẽ bốn chữ "tiên nhân chỉ lộ" bên cạnh lão ta là một thiếu nữ tuổi trạc 17, 18, dung mạo tú mỹ, trên khuôn mặt luôn nở một nụ cười.

Ông chủ họ Hà vội vã ra tiếp đón, dù sao người khách mang theo con khỉ cũng không bỏ trốn được, nên ra chào hỏi khách mới tới thì hơn. Chỉ thấy ông cười chào, nói: "Có, có, 3 vị khách quan, xin được hỏi muôn dùng bữa hay là nghỉ tạm?"

Trong hai người này, già thì tiên phong đạo cốt, trẻ thì dung mạo tuyệt mỹ. Đằng sau hai người là một trung niên mang đầy hành lý, dung mạo cổ quái, cao hơn hai người kia cả cái đầu, khuôn mặt thì dài như con dã cẩu.

Ông già liền cười ha hả nhiều chân mày, cười nói "thế nào, Hà Lão Bản không nhận ra chúng tôi sao?"

Hà Lão Bản cặn thận nhìn kỹ thêm một lần nữa, nhưng vẫn không tài nào nhớ ra được. Cũng đúng thôi, ông chủ Hà này đã mở quán kinh doanh trên con đường này đã lâu, không biết bao nhiêu quan khách đã ghé ngang qua thử hỏi sao Hà Lão Bản có thể nhớ được hết. Hà Lão Bản khẽ lắc đầu nói: "quý khách xin thứ lỗi, tại hạ tuổi cũng đã cao, trí nhớ cũng đã mai một đi rất nhiều."

Lão ông đó động lòng trắc ẩn, lắc đầu than: "Ôi, đáng tiếc, thật đáng tiếc, thế gian thường tình, đa số đều như vậy cả, trước khi tiên duyên đến thì không ai biết là có tiên duyên đó."

Ông chủ họ Hà giật mình, lòng dâng lên sự tôn kính, nhìn kỹ lão ông, chỉ thấy râu tóc bạc phơ, cốt cách như tiên, trông gần như một vị đắc đạo cao nhân. Tuy ông không biết tại sao đắc đạo cao nhân trông cũng giống người trong giang hồ, mà thái độ của cô gái đi với ông cũng rất lãnh đạm, nhưng nghĩ lại, nếu đó là cao nhân, thì người phàm tục như mình làm sao nhận ra được, nếu mình nhận ra được, thì chẳng lẽ mình cũng là cao nhân ư? Nghĩ tới đây, ông Hà đã sớm lộ vẻ tôn kính, cúi người đáp: "Đúng, đúng vậy, kính mời vị khách quan... không, mời đại sư vào trong."

Lão ông đáp lời, tay cầm gậy trúc chỉ đường của tiên nhân quơ qua quơ lại lần vào trong, cô gái đi sau lưng lắc đầu cười đau khổ, đoạn quay đầu lại nói với

người đàn ông đi theo sau với cái túi trên lưng: "Dã cẩu đạo trưởng, chúng ta vào nghỉ ngơi 1 lát vậy."

Người trung niên đáp lời, theo bước vào trong, ba người ngồi bên 1 cái bàn, người đàn ông có gương mặt chó đặt cái túi lên chiếc ghế bên cạnh, "ầm" một tiếng, xem ra trọng lượng cũng không nhẹ.

Trong 3 người này thì 2 người là ông cháu Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, còn người đàn ông có gương mặt chó là Dã cẩu đạo nhân, là người đã từng luyện Huyết đường nhất hệ duy nhất còn sống sót. Từ sau trận chiến tại Tử trạch kết thúc, Dã cẩu đạo nhân theo 2 ông cháu Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, lang bạt khắp nơi, bốn biển là nhà.

Thực ra, lúc đầu, Chu Nhất Tiên thấy Dã cẩu rất gai mắt, nên lão tỏ ra tính khí thắc thường, khi thì chê giấu Dã Cẩu, mà Dã cẩu đạo nhân tự mình như không biết, lǎm lúc thay đổi hắn, biến thành 1 người hoàn toàn khác, lại không nghe lời người, vẫn cứ như vậy, Tiểu Hoàn thấy không được, lên tiếng bênh vực.

Cô tuổi tuy nhỏ, nhưng mồm mép lợi hại, Chu Nhất Tiên tuy là người trong giang hồ đã lâu mà nhiều khi nói cũng không lại, sau cùng chỉ biết chấp nhận sự việc này. Cũng may thời gian trôi qua, ông cũng dần dần phát hiện Dã cẩu cũng có những điểm cần thiết, chẳng hạn như đồ vật nặng mà ông phải tự mình mang thì bây giờ toàn bộ đẩy qua cho hắn, mà Tiểu Hoàn cũng không phản đối gì, mà có vẻ rất vui

Nói về ưu điểm của hắn, như trên đường đi có gặp dã thú, yêu quái, qua núi gặp phải những đứa mạnh hơn, đều cử Dã cẩu "đại hiệp" một mình dẹp loạn, cho đến giờ, Chu Nhất Tiên rất hài lòng, cuộc đời của ông bôn ba bấy lâu, nay thoải mái được mấy tháng, lại thấy tiếc sao không gặp được cái tên dã cẩu này sớm hơn

Giai đoạn này, ba người họ về lại những chốn cũ, dù sao cũng lang thang khắp nơi, nơi nào cũng có thể tới, đi mãi đi mãi, lại quay về con đường xưa này. Cũng may Chu Nhất Tiên như có ma nhập, đột nhiên nhớ lại lão họ Hà này là người mở cái quán bên đường, liền giả làm cao nhân, gạt được lão.

Thấy ông chủ họ Hà đối với mình một mực cung kính, Chu Nhất Tiên lấy làm đắc ý, liền gọi luôn nhiều món một lúc, đợi lúc ông Hà cập rập đi chuẩn bị món ăn, ông bèn quay đầu về hướng Tiểu Hoàn và Dã cẩu đạo nhân định khoác lác một chút, không ngờ bắt gặp gương mặt họ trở nên khác thường, không biết chuyện gì, mắt đang trừng trừng nhìn

Chu Nhất Tiên thấy kỳ lạ, mới hỏi: "sao vậy?"

Dã cẩu đạo nhân nhắc đôi vai như đang mang ngàn cân, chỉ về hướng bên trong quán: "Ông nhìn mà xem."

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn hắn, rồi quay đầu, bỗng người ông chợt run lên

Chỉ nhìn thấy trong ánh hoàng hôn còn sót lại, tia sáng cuối cùng từ cửa sổ hắt xuống, trong cái góc tối tăm tận bên trong quán, bóng 1 người đàn ông đang gục trên bàn, trong cái bóng tối đó, 1 con khỉ ba mắt đang nhìn họ.

Tiểu Hoàn ngạc nhiên, thấp giọng kêu: "Tiểu Hôi".

* * * * *

Dịch giả: Alex, Tanganguu, Ryuu, Cadic, Ngân Dung, Tieudaotu, Htnhan, Thuận Ninh, Tiểu Tình, Ngọc Điện Hồ, TuanTran,...